

Samuel praesentat

Volumen I

Manna spirituale ultimorum ambulantium Adventistarum

in via ad Canaan caelestem.

Adventus, die Mercurii, XX mensis
Martii, anno MMXXX.

*" Quis igitur est fidelis servus et prudens, quem
constituit dominus super familiam suam, ut det illis
cibum in tempore opportuno? "*

*Beatus ille servus, quem cum venerit dominus eius
invenerit ita facientem.*

*Amen dico vobis, quia super omnia bona sua constituet
eum. "*

Matthaeus 24:45-47

Index argumentorum tractatorum in fine libri

Manna spirituale ultimorum ambulantium Adventistarum

**Extensio revelationum divinarum acceptarum ab anno ... VII
Kalendas Septembres MMXX
Nova nuntia a Deo continenter inspirata**

Nuntia Auctoris

Ut scriptum est in Apocalypsi 2:26: " *Victori et custodienti usque ad finem opera mea* , dabo illi potestatem super gentes. " Iesus Christus cum servo suo, propheta suo, communicat scientiam iudicii sui de omnibus rebus, ut de rebus religiosis, politicis et oeconomicis. Nam consilia sua perficit agendo in omnibus his campis quae humanitatem gubernant.

Inter opera Iesu Christi numeratur continua lucis eius inspiratio, tam magni momenti pro vita spirituali electorum eius quam manna Hebraeis a Deo in deserto Sinai congregatis quotidie datum.

Qui eam quaerunt, in articulis huius operis scriptis invenient cautionem authenticae cogitationis divinae, quae me testem implicat, et quae eos coram Deo et summo eius sancto iudicio responsables reddit. Nam recusatio luminis eius causa est rupturae in relatione inter eum et creaturam eius.

Inspiratio his versibus revelata non est nisi adimpletio promissionis a Iesu servis suis factae, in Matthaeo 28:18-20, ubi, ad dubitationem ab interlocutoribus tollendam, scriptum est: " *Apud Iesum, locutus est eis sic: Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra. Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, et docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis. Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi* . "

Postquam in "Explica mihi Danielelem et Apocalypsin" studium accuratum, verum per verum, harum prophetiarum divinarum exhibui, in hoc opere, secundum inspirationem divinam momenti, analyses syntheticas de thematibus in his prophetiis tractatis, sed etiam de eventibus hodiernis, propono. Haec comprehensiva prospectus dives est et promovet peritiam intellectus a Deo in nomine Iesu Christi oblatis. Haec nova testimonia tantum ei valent quantum prima, et electis eius, clarificant et intellegibile faciunt quod encryptum et impenetrabile erat.

Addo autem, in temporibus difficilibus quae nobis transiturae erunt, cognitionem horum articulorum omnem differentiam afferre ad obtinendum, necne, a Christo, eius necessarium auxilium et divinum subsidium, ut vincamus sicut ipse vicit. Nam electi eius invitantur ad " *servanda opera eius usque ad*

finem " saeculi, in " *patientia et perseverantia* " quae veros " *sanctos* " Dei significant.

Nota: cum interpretationes in linguas externas programme automatico fiant, auctor solum pro textibus Gallice scriptis, lingua originalis documentorum, respondet.

MMXX – Initium infortuniorum

Ultra idealem agendi modum quem probat et benedicit, Deus tolerat ad tempus quod improbat; sed tantum per tempus relative breve. Ab anno MMXX, commodum habemus videndi eum statim respondere iniuriarum quas patitur, praesertim in Occidente Christiano.

Ad applicationem huius versus citati in Rom. 2:9: " *Tribulatio et angustia in omnem animam hominis quae malum facit, Iudaei primum, et Graeci!* ", magnus creator Deus, magnus iudex noster annum 2020, ab aequinoctio vernali anni 2020 ad aequinoctium vernalem anni 2021, secundum suum ordinem, annum fecit maledictione insignitum, in historia humana ab exitu ex Aegypto inaudita. Et ordine in versu indicato secutus, Israel prima natio fuit quae, adversus putativam "pandemiam" attributam viro Covid-19 qui in Sinis apparuit, et causa magnitudinis huius maledictionis, gravem decisionem totam nationem "coercendi", ita totum apparatus oeconomicum obstruens, adoptavit. Hoc exemplum imitantes, Italia (prima natio occidentalis affecta) et alii populi Christiani occidentales vicissim eandem mensuram cum eisdem calamitosis consequentibus oeconomicis ab vere anni 2020 adoptaverunt. Ruina mundi occidentalis par est ei quae bellum mundanum effecit.

Causa huius divinae maledictionis ad origines creationis terrenae et ad recentissima flagitia, ut matrimonium inter personas eiusdem sexus, novas "theorias generis" multi-sexuum et auxilium Islam datum, redit. Hac reactione, Deus creator Adami et Evae et descendens eorum modo nuntium datum in Genesi 3:22 confirmavit: " *Tunc dixit YahWéH Deus: Ecce homo factus est quasi unus ex nobis, sciens bonum et malum. Nunc ergo prohibeamus eum ne extendat manum suam etumat de ligno vitae et comedat et vivat in aeternum.* " Iam explico hoc " *unum ex nobis* " ad Satanam, diabolum, referri.

Explicatio : Per aliquot decennia, pars ingentium lucrorum a gigante pecuniario Americano, "Google," collectorum, in investigationes scientificas reinvestitur, et unum ex eius propositis nihil minus est quam hominem "immortalem" facere. Cum ortu virusorum mortiferorum contagiosorum, Omnipotens scientificis Telluris significat se non permissurum esse ut hoc exitum consequantur; mors arma divina eius manebit, et omnes rebelles nocentes percutiet. Ingens progressus scientificus propter evolutionem electronicarum et computatrorum mentes humanas insigniter transformavit, praesertim inter iuvenes in Occidente sine religione educatos. Re vera, humanitas tantum se accommodat programmi quod Deus ei destinavit. Dando dominationem Civitatibus Foederatis in Bello Orbis Terrarum Secundo, Deus viam ad ruinam Europaeam paravit. Per rete suum "interretiale", America incolas totius terrae a tecnologia

sua dependentes fecit. Avaritia capitalistica ad sacrificium productionis localis pro productione in Asiam, et praesertim, denique, Sinam, translata duxit. Actionem virorum requiri ut nationes occidentales suam dependentiam a productioribus Asiaticis et statum ruinae suae intellexerent. Proximus gradus erit earum destructio bello. Duces nationum Occidentis admodum iuvenes sunt, et sicut iuvenes nostri temporis, sola scientia nituntur, quae, usque ad annum 2020, omnia problemata solvere poterat. Itaque intellegere possumus consternationem horum iuvenum qui inveniunt scientiam nullam responsionem habere ad victimas Covid-19 sanandas. Haec nova, anxia condicio eos ad "claustrandum," "aperiendum," et "reclaustrandum" populationes suas impulit, non suspicantes remedium tandem peius fore quam morbus, qui, praeterea, in iudicio eorum abunde amplificatus est. Sed hoc faciendo, consilium Dei tantum impleverunt, quod earum exitium solvit.

Eo anno, die Veneris sexto decimo Octobris, hora quinta post meridiem, initio Sabbati, magister historiae Samuel Paty a quodam advenā Tzechenā decollatus est, postquam in schola depictiones irrisorias et scabrosas prophetae Mahometi, quas diurnum satyricum "Charlie Hebdo" divulgaverat, exhibitae sunt.

Diebus sexto, septimo, et octavo mensis Martii, anno bis millesimo vicesimo primo, Papa Franciscus Iraqiam iter fecit ut "Christianos" orientales persecutus adiuvaret. Mosulum, olim caput Caliphatus Islamici vastatum, iter faciens, Musulmanos quos convenerat "fratres" appellavit. Hoc faciendo, Iesum Christum irritavit, qui Islam bellicosum "fratrum" suorum ad se puniendum usus est. Secundum Deum, "amor fraternus" fructus Spiritus Sancti eius est, qui tantum in favorem fidelium electorum operatur; praesertim non pro populis qui mortem expiatoriam Iesu Christi, fundamentum Evangelii (Bonae Nuntii) salutis, negant et quasi mendacium Christianum exhibent. Notandum est eisdem diebus violentos conflictus inter iuvenes originis immigrantis et vigiles Gallicos in pluribus urbibus evenisse, ita incompatibilitatem religionis Musulmanae cum regimine republicano Gallico saeculari confirmantes.

Die Mercurii, XIX mensis Maii, anno MMXXI

Triginta quinque milia vigilum convenerunt ad remissionem iustitiae prope Conventum protestandam. Victimae sunt impetus a iuvenibus narcoticis sceleratis, qui etiam Islamici sunt, qui iam non dubitant in eos sagittas iacere. Vigiles mortuos et vulneratos numerant. Violentia fit magis et magis effrenata. Causa est incapacitas Rei Publicae ad immoralitatem humanam prohibendam. Corruptio apparet in omnibus professionibus et omnibus campis religiosis, oeconomicis, iudicialibus et politicis. Et explicatio est in eo quod Res Publica munera tribuit solum secundum titulos academicos. Moralitas populi numquam in rationem ducitur, et candidati praesidentiales postea mendaces et fures deteguntur. A Deo separata, problemata sua solvere non potest, et iustitia eius, solum in littera legum suarum fundata, iniustitiam producit quam sola moralitas impedire posset. In Republica, sicut in Biblia, "*littera occidit, spiritus autem vivificat*." Sicut in initio suo, Res Publica a Deo separata non potest nisi violentiam, destructionem et

mortem producere. De iustitia humana, Iesus Christus tantum in parabola typum iudicis iniusti praesentare potuit; Realitas anni 2021 visionem eius et iudicium rerum perfecte implet.

Nuntii ex die XXV Septembris, anno MMXXI

Homo spiritualis omnia iudicat

Totus versus 1 Cor. 2:15 dicit: "*Spiritus autem **iudicat omnia**, et ipse a nemine iudicatur.*"

Volo dicere sincerum et agnoscere hunc versum imprimis ad res religiosas pertinere, sed qui sapientiam divinam habet ad res spirituales iudicandas, melius quam quisquam alius, etiam res huius mundi iudicare potest. Apostolus Paulus hoc modo significavit, dicens in 1 Cor. 6:3: "*Nescitis quoniam angelos iudicabimus? **Quanto magis quae sunt huius vitae** ?*"

Proinde, illuminatam spiritualemque perspectivam iudicii mei de electionibus politicis et oeconomicis societatis nostrae Gallicae exhibebo, quia eam optime novi, cum sim natus sub finem Secundi Belli Mundani et in hac terra Gallia crevi. Primae imagines quas accepi erant viciniae bombardamentis vastatae. Sub Quarta Republica, patria se ipsam restituit et bonam prosperitatem recuperavit. Deinde tempus decolonizationis venit et Quarta Res Publica propter Bellum Algerianum dissoluta est, adeo ut anno 1958, haec res publica a Quinta a Generali de Gaulle proposita substituta est. In gradu democratico, Quarta, in maioritate et proportionali repraesentatione deputatorum innixa, adoptionem suffragiis excessivarum mensurarum impedivit. Praesidium perutile erat. Ut adoptaretur, consilium consensum consequi et a factione gubernativa et saltem parte eorum qui in oppositione erant sustineri debebat. Principium vere democratia dignum et populo Gallico utile erat. Sed cum tempus advenisset quo Deus poenam regiminis republicani Francici pararet, Franciam semi-monarchico imperio Quintae ^{Rei Publicae tradidit}, quod sub gubernatione Generalis de Gaulle nullum problema praebebat. Vir erat probus, honestus, sed etiam callidus, et annos LXVIII natus cum praesidentiam patriae suscepit. Ita effecit ut regimen suum dictatoriale, sub organizatione officialiter democratica dissimulatum et larvatum, pro democratia acciperetur. Populus "regem" suum singulis septem annis mutare posset. Praeterea, ab fine Secundi Belli Mundani, tempore quo ego natus sum, Francia sub pressione duarum influentiarum politicarum extremarum oppositarum posita erat: capitalismo Americano et comunismo Sovietico Russico, quod positionem geographicam inter Americam et Russiam collocat reflectebat. Generalis de Gaulle potestatibus suis usus est ut Franciae libertatem a pressionibus duorum partium adversariorum daret. Sed post otium et mortem eius, successores Franciam sub influxum seducentem divitum Americae rursus reposuerunt. Animus eius liberalis, formam religiosam liberalismi assumpta, optimates heredum politicorum Generalis de Gaulle vicit. Liberalismus quidem est forma doctrinalis exercitationis libertatis. Sed Deus nos docuit veram

libertatem solum in Ipso, in oboedientia legibus Eius, inveniri, itaque quaevis alia cupiditas libertatis re vera tantum spectat ad obtinendum, modo egoistico et egocentrico, ius faciendi quod quisque vult. Exinde, de generatione in generationem, et de praesidentia in praesidentiam, fructus avaritiae duces adduxisse debebat ad omnes errores toti populo Gallico detrimentosos faciendos. Inter hos errores, primum noto, illum quod hostes suos Musulmanos in territorio suo, in solo metropolis suae, sedem collocare permiserunt. Hic error directe ex contemptu religioso optimatum suarum oritur. A Deo illuminati, intellexissent impossibilitatem cogendi religiones Christianas coexistere et "una vivere" cum Islam. Sed institutio Islam destinata erat ad praeparandum ultimum conflictum religiosum, qui viam sterneret Bello Mundano Tertio, hoc tempore nucleari. Longa experientia Franciae successive ab omnibus coloniis suis in Maghreb reiectae quasi documentum servire debuit, sed sicut caeci, surdi et stulti, lectiones discitae neglectae sunt. Prope suicidio, auctoritates Gallicae sibi ius negaverunt investigationes et probationes de veris proportionibus immigrationis externae, praesertim initio Musulmanae, peragendi. Veritas tamen emergit, cum Francia officialiter 63 miliones incolarum habeat, sed, quod mirum est, eius valetudinis officia 75 miliones hominum sub cura habeant. Numne superflui 12 miliones, saltem ex parte, immigrantes clandestini a legitimis immigrantibus excepti esse possunt? Cum periculo imminet, vitale fit eius intensitatem metiri posse; superstes id postulat. Periculum formationis "quintae columnae" Musulmanae in territorio Gallico exstat et tandem care pendebit. Causa huius caecitatis fuit vis deceptionis in quam Deus populos et eorum potestates regnantes immergit cum veritatem suam contemnunt, ut scriptum est in 2 Thess. 2:11-12: "*Misit enim illis Deus vires erroris, ut credant mendacio, ut omnes qui non crediderunt veritati, sed complacuerunt iniustitiam, iudicentur.*" Relationes a Francia cum Islam institutae, ab initio, conflictuales erant, et solum vi terras Magreb colonizatae sunt. Odium et indignatio semper in victima inveniuntur, non in victore. Et hic iterum, omnino excaecati, Galli magnitudinem huius indignationis, quae tamen bene iusta erat, non intellexerunt. Evangelia et Epistulae omnia Iesum Christum exhibent ut **unicum** servatorem universalem qui **voluntarie** vitam suam terrenam carnalem dedit in expiatione peccatorum electorum suorum **tantum** ; Islam, qui hanc mortem voluntariam negat, **nullo** modo cum fide Christiana eiusque Deo inspiratore congruere potuit. Non est spiritus inconstans quem falsae religiones Christianae exhibent, sed contra, unicus Deus creator qui, secundum Malachias 3:6, "*non mutatur*", et omni humanitati unicum consilium salutis offert quod **exclusive** in **vera fide Christiana nititur**, quam Iesus personaliter iudicat et aestimat. Hoc bene intellectu, Islam analizare possumus sicut quaevis alia cogitatio ideologica quae huic principio respondet: semper habebit fautores, adversarios, et eos qui indifferentes vel dubitant. Haec mala arbor secundum Iesum Christum duo brachia fundamentalia habet: fautores activos et fautores inactivos. Ut clarius adhuc dicamus Islam constare ex brachio terroristico activo et brachio inactivo quod publice vel clam victorias ab brachio activo obtentas laudat. Hoc iam comprobatum est cum, inter destructionem Turrium Geminarum Americanarum Novi Eboraci die XI Septembris anni MMII, victores "youyous" mulierum Musulmanarum resonaverunt et gaudium suum expresserunt in

suburbiis et ZUP Franciae. Hae reactiones hostiles a politicis Gallicis non animadversae nec probatae sunt, et proinde ala armata Musulmana roborata est, se ordinavit et formam gregis Islamici Daesh assumpsit. Indifferentia erga veritatem divinam et veritatem eventuum victorum explicat aggressivitatem Islamicam quam Deus sustinuit et excitavit ad perficiendam missionem suam punitivam contra Occidentem infidelem et rebellem ultimorum temporum. Francia symbolice scopus irae eius manet, quia, post Graeciam et Romam, in origine omnium rerum publicarum contemporaneorum est. Et regimen republicanum eiusque excessus existentiam suam Deo Creatori tantum debent, qui eos suscitavit ad evertendum regimen monarchicum, quod accusavit et damnavit, propter eius favorem fidei papalis Catholicae Romanae, ab initio constitutionis suae, anno 538. Haec accusatio legi potest in Apoc. 2:20 ad 23, ubi Deus actionem homicidalem Revolutionis Francicae "*tribulationem magnam*" appellat: "*Sed habeo pauca adversus te, quia permittis mulierem Iezabel, quae se prophetissam dicit, docere et seducere servos meos fornicari et edere idolis immolatas. Dedi illi tempus paenitentiae, et non paenitebit fornicatione sua. Ecce mittam eam in lectum, et qui moechantur cum ea in tribulationem magnam, nisi paenitentiam fecerint operibus suis. Interficiam filios eius; et scient omnes ecclesiae quia ego sum scrutans renes et corda, et reddam unicuique vestrum secundum opera sua.*" In hoc versu, "*mulier Iezabel*" ad ecclesiam Papisticam refertur, cuius persecutiones a magistratu inquisitorio suo ordinatae sunt. Iudices Deum adduxerunt ut symbolice eam comparet cum regina "*Iezabel*," muliere peregrina nupta regi Iudaeo "*Ahab*," qui iam prophetas Dei tempore Eliae prophetae, secundum 1 Regum 18 et 19, occiderat. Alia similitudinis earum species pertinet ad accusationem victimarum a falsis testibus, quia testimonia sacerdotum Catholicorum, tam a Deo abscissi quam "*sacerdotes Astharthae et Baal Iezabel*" veteris foederis, nullum ei valorem habebant. Testimonia scripta in libris Regum et Paralipomenon probationem praebebant incapacitatis monarcharum terrestrium iustitiam Deo acceptabilem reddendi. Fine cuiusque regni, Spiritus puncta facit revelando iudicium suum his terminis: "*Fecit omnino malum sicut fecerat pater eius ante eum.*" Et post hoc genus gubernationis, regimen republicanum etiam plus "*mali*" fecit; et hoc ob causas sequentes.

Principium democratiae Francicae eundem valorem voci cuiusque civis Francici tribuit. Attamen valor civium non est uniformis, quia variat inter duo extrema, scilicet perintelligentes et omnino insanientes. Inter haec duo extrema, tota populatio igitur constat ex entibus intelligentibus et aliis minus intelligentibus, vel etiam paene stultis. Entia intelligentia propositiones candidatorum qui ad comitia praesidentialia vel legislativa candidati sunt, examinant. Et in hac mixtura vocum intelligentium et stultarum, media obtenta necessario infra necessarium et indispensabilem intelligentiae gradum est. Pars maior suffragatorum re vera incapax est propositiones et quaestiones in comitiis periclitantes examinare. Proinde, hoc ius suffragii omnibus concessum mortiferum est et, plus minusve longo tempore, regimen ad cladem, crisin, ruinam et calamitatem omnibus damnat, ad mortiferum conflictum ducens. Quam spem habet hoc principium aequalitatis leges omnibus utiles et iustas adoptandi? Nullam, quia, praeterea, dux electus suum indolem, suam naturam et voluntatem

imponit. Si homo perfectus esset, esset ideale, sed heu, saepissime egoista et ambitiosus propter superbiam est, et omnibus successoribus Generalis de Gaulle hoc commune est, quod omnes commodum Gallicum diuturnum pro commodo brevioris temporis, id est, durationis mandati sui personalis, sacrificaverunt. Hoc manifestum fit cum videmus quomodo Franciscus Mitterrand, praeses socialista, importationes Sinenses et Asiaticas foverit ut Gallis impressionem potentiae emendi, realis in proximo futuro, sed destructiva laboris in longo termino oeconomiae Gallicae, daret. Praeterea, creatio Europae unitae solis regulis commercii sui innititur. Valoribus humanisticis excaecati, duces Galliam et populum eius pretium huius constructionis solvere coegerunt. Opera eius in terras Europaeas cum humili vitae statu, deinde Lusitaniam, Poloniam, Romaniam et Bulgariam, translata sunt. Si Europa ad viginti septem nationes pervenit, id est quia capitalismus qui eam agit terras pauperiores semper adducit ut eas expleant. Simul, Gallia omnino a Sinis pendet, quae nunc iura exclusiva ad productionem omnium generum productorum habet. Ruina igitur multiplices causas habet, sed imprimis maledictionem Dei viventis qui in Iesu Christo in terram venit.

Democratia Gallica hanc peculiaritatem habet: constitutio eius suffragia in duobus circuitibus fundat. Hoc perversum indolem Gallorum revelat. Contra, principium divinum nobis in Matthaeo 5:37 dicit: "*Sit est vestrum, est, et non, non; omnia autem super haec a malo sunt.*" Ergo "*male*" secundum circuitum, qui electionem electoralem pervertit,tribuendum est. Initio, sub tertia^{et} quarta^{Re} Publica, suffragium unius circuitus electionem candidati qui primus advenerat, quocumque numero suffragiorum obtentorum, permisit. Sed in quinta^{Re} Republica, secundus circuitus suffragio modum dat exprimendi, praeter favorem, odium et repudiationem candidatorum nationalistarum; vox illa suicidalis, quae nationem interficiet, sic imponitur. Hanc quaestionem addo: Quomodo hominem intelligentem eligere possumus si elector plerumque stultus est? Hoc iudicium a Deo confirmatur, cum electi eius "*parvum gregem*" constituent, qui **solus** ab eo **veram intelligentiam accipit**, ab instructione graduatorum valde diversam. Sed haec sunt secundum voluntatem Dei, pro qua: **populus habet duces quos meretur.**

Progressus technologicus in technologia informationis et institutio systematis "interretialis" etiam magnum momentum habent in transformatione oeconomiarum occidentalium. Multae professiones specializatae hominibus communibus, propter computatra, faciles factae sunt. Attamen aequilibrium oeconomicum populorum a pleno labore et aequilibrata satisfactione copiae et postulationis pendet. Variis sectoribus oeconomicis, uno post alterum, deletis, excessus interretialis oeconomias nationum per fatalem inaequalitatem in labore destruunt.

Recentioribus temporibus, munus amplificatum systematis "interretialis" onus fert permittendi tam intelligentibus quam stultis suas cogitationes et opiniones de multis rebus manifestare. Cum plerique homines bonum et malum, positivum et negativum iudicare non possint, cogitationes malae a multitudine potenter divulgantur et communicantur, et nationes sic a malo vincuntur, eius propagationem impedire non valentes. Ideologiae, omnes utopicae, in "interreti" colliduntur antequam, physice, in terra et in aere, concurrant. Nullum remedium

aut solutionem exspectare aut sperare debemus ad haec problemata solvenda, quae tempore a Deo vivo electo adveniunt ad magnum incendium praeparandum, quod, secundum Apoc. 9:13, " *sextum* " poenam admonitionis magnae irae suae constituet, ante reditum eius electis suis revelatum pro vere anni 2030, quae erit hora qua " *septima tuba* " Apoc. 11:15 canet. Revertet et finem imponet existentiae rebellium omnibusque somniis eorum utopianis, sub nomine caelesti Iesu Christi, Michaelis et Omnipotentis YaHWéH.

Scire quomodo audire ut intellegas

In Gallia, comitia praesidentialia parantur ad eligendum principem civitatis qui mense Aprili anni 2022 eligetur. Disputationes et commutationes inter diurnarios et peritos rerum politicarum permittunt ut inter eos eos qui eminent propter facultatem audiendi cognoscantur. Experientia valde instructiva est, quia idem hic modus agendi rem religiosam tangit. In certamine electorali quod nunc procedit, vir quidam, "vulgorum auctor", diu polemicus politicus et diurnarius dextri, attentionem mediorum allicit propter proportionem 17 ad 18% aestimationum quas agentia scrutinii opinionum ei dant. Hic vir non publice candidatus praesidentialis declaratus est, sed occasione editionis libri sui utitur, in quo aestimationem suam de statu rerum in Gallia, quam "horribilem" iudicat, exponit, persuasus fore bellum civile internum futurum inevitabilem consequentiam crescentis populationis Musulmanorum in Gallia collocatae. Haec positio logice opponitur ab omnibus qui ad cogitationem humanisticam et spiritum universalisticum spectant, qui fere omnes diurnarios mediorum repraesentant. Prophetiae biblicae Danielis... 11:40-45 et Apoc. 9:13 imminentiam huius conflictus confirmant. Quapropter sapientiam quandam et intelligentiam humanam in ideis ab hoc viro divulgatis agnoscere non possum. Ericus Zemmour igitur velut pharus in hac certamine electorali proicitur, et opiniones de eo eiusque verbis expressae maxime revelant. Eos qui eius explicationes neglegunt, quia surdi manent ad omnes clarificationes quas, tempore procedente, ad eius affirmationes controversas et male intellectas affert. Velut automata humana intelligentia expertia, indefesse repetunt accusationes quas iustitia partium, castris humanistarum favens, sustinuerat et confirmaverat. Praeiudicium in omni sensu suo revelatur. Suae positioni adhaerent et vocem rationis non amplius audiunt. Hoc genus morum invenitur apud maiorem partem diurnariorum qui in instrumentis divulgationis publicis et privatis laborant. Quidam qui " *fabulas iucundas* " (2 Tim. 4:3-4) amant, etiamsi effectus deceptionis letalis est, eum reprehendunt quod solutiones suas non praebeat aut nuntium optimisticum et attrahentem ad popularem favorem post se colligendum. Sed, feliciter, alii quidam, numero pauci, eminenter demonstrant se recte et honeste assertiones polemistae analysare posse.

Homines eodem modo se gerunt in sphaeris civilibus et religiosis, quam ob rem eorum mores in electione civili electorali revelant quid vere sint. Et noto Ericum Zemmour in oratione sua renunciationem rectorum Gallicorum ad exemplar assimilationis peregrini a Gallia accepti denuntiare. Subtiliter, in electione retinendi vel relinquendi praenomen peregrinum, notat signum quod

falsam adhaesionem populo Gallico vel veram adhaesionem revelat. Haec vituperatio eo magis iusta est cum haec culpa primum in sphaera religiosa adhibita sit. Nam quod religiones apostatae non intellexerunt est Iesum Christum in exemplar suum et normas suas "assimilare" omnes quos servat et vere servabit. Cum apostolos suos vocat et implicat, incipit nomina eorum mutando et deinde eos instruit: Simon fit Petrus; Saulus fit Paulus, sed haec mutatio nominis fortasse necessitatem magnae mutationis revelabit, cum primus Simon convertetur postquam Iesum ter negavit. Et pro secundo, Saulo, dux zelosus persecutorum primorum Christianorum erat. Ioannes, dissimilis aliis, nomen suum non mutat, quod naturam vere a Deo natam ab ortu revelat, ut nomen eius indicat: Deus dedit. Deo et electis eius intelligentibus, assimilatio norma necessaria est et notioni baptismi congruit, ex quo baptizatus ut homo novus emergit, qui iam non sibi pertinet, quia nunc Christo pertinet qui eum redemit. Falsa religio Christianitatem simplicem notam in fronte falso baptizatorum adfixam convertit, qui, ratione, servi diaboli, ei servire pergent, in spe fallaci salutis Christianae. Idem valet de exemplo assimilationis immigrantium externorum, quod derelictum est, et immigrans cum indigena Francogallo coexistit sed non vult cum eo assimilari quia totam hereditatem suam originalem conservare vult. Ita, sicut in dominio religioso, in dominio civili, bonum granum etiam cum palea coexistit, et haec cohabitatio problemata aggressionis et recusationis submissionis potestatibus nationalibus creat; haec belligerantia tantum praeludium est ad multo graviora contentiones. Deo, post Clodoveum, primum Francorum regem, exemplar Franciae societatem peccati constituit, cuius mores civiles et religiosos ipse vituperat. Usque ad imminem eius destructionem, Francia hoc munus revelans ei obtinuit. Quam ob rem exprobrationes ab Erico Zemmour propositae audiendae et percipiendae sunt, ut in verbo prophetico secundum Apoc. 1:3: "*Beatus qui legit et qui audiunt verba prophetiae, et qui custodiunt ea quae in ea scripta sunt! Tempus enim prope est.*" Hic versus nexum inter gradus successivos ostendit qui animam ad praxim a Deo benedictam ducunt. Omnia incipiunt lectione "*beatus qui legit*" sive intellectu ab individuo. Secundum gradum est transmissionis: "*qui audiunt*" sive multitudo eorum qui intellegunt nuntium transmissum. Tertium vero, "*et qui custodiunt*", facultatem designat normam nuntii transmissi in praxim concretam deducendi.

Quapropter, commodum suum illustrat, quia homo spiritualis etiam in civili electionis condicione nuntios spirituales haurit. Nam vita est totum quod civile et religiosum complectitur, et per mores suos, homo naturam suam profundissimam in utroque campo aequaliter reproducit.

Post resurrectionem suam, Iesus Christus electos suos deligit, qui comparari possunt multitudini hominum qui migrationem in terram alienam, quae est regnum caelorum, parant. Nunc Dominus et Rex huius terrae vestitum quemdam, quem ipse obligatorium reddidit, requirit; "*vestis nuptialis*" appellat. Hac locutione Deus normam characteris sui in Iesu Christo et coram eo revelatam summam exprimit, quae per opera eius ab creatione mundi terrestris perfecta revelata est. Nam Deus Iustitiae et Amoris se Deo Amoris et Iustitiae praesentavit. Falsi Christiani Deum in specie amoris tantum vident propter infirmitatem quam Iesus Christus in carne humana portavit. Non intellexerunt potentem Michaellem,

tempore suo in terra, **voluntarie** omnipotentiam divinam non uti renuntiasset. Attamen Iesus quovis momento apparitionem suam divinam resumere potuisset, sicut erat, gloriosa et terribilis, Hebraeos e vertice montis Sinai terrens, in fornacem ardentem et fumantem transformatus.

Laudo et gratias ago Domino Iesu Christo qui mihi permittit divina praecepta in hoc contextu electorali agnoscere, quia assimilatio fundamentum doctrinae biblicae est, cum ex Genesi exprimatur cum Deus homini dicit in Genesi 2:24: "*Propterea relinquet homo patrem suum et matrem suam et adhaerebit uxori suae, et erunt in carne una* . " Ut in nova coniunctione cum uxore prosperetur, vir debet statum filii abnegare ut maritus uxoris fiat; et simul parentes eius consentire debent ut statum privilegiatum parentum amittant, ut transformationem et adaptationem filii sui ad novam condicionem promoveant. Natus in ambitu pagano in Ur Chaldaeorum, Abram invitatus est ut domum patris terrestris relinqueret ut se ad caelestem vitae normam, quam a Deo accepturus erat, assimilaret. Ita intellegi potest Deum curare omnibus partibus existentiae humanae. Non ipse, sed humanitas athea est, quae elegit separare subditos civiles a subditis religiosis. Nam Deus est dominus utriusque, cum sit Creator eorum. Et sic, divinitus iudicat utrumque. Nulla igitur causa est cur mores civiles aliter quam religiosos iudicemus. Et necessitas assimilationis in hoc principio a Iesu Christo revelato apparet: "*Nemo potest duobus dominis servire*"; *duabus mulieribus, duabus nationibus, duabus* adversantibus consociationibus religiosis vel politicis.

Nunc haec praecepta ad mores civiles applicemus.

Nondum agitur de probandis vel improbandis sententiis ab Erico Zemmour factis, sed potius de intellegendo quid homo, praeter nos ipsos, nobis dicere velit. Qui intellegunt, tum se pro vel contra ponere possunt, sed hic iterum vir intelligens discrimen inter possibilem explicationem et quod audit optat stabilire debet. Vita hominibus non dat quod optant, sed bellum mundanum, non optatum, nihilominus inevitabile erit, quia Deus id ante annum 2030 futurum esse destinavit.

In oratione sua, Ericus Zemmour periculum Islamismi denuntiat, et recte dicit, quia haec religio **tantum fine** saeculi ^{VI apparuit.} **ad punienda** peccata falsae religionis papalis Catholicae Christianae, quae, ex parte sua, anno 538 eiusdem saeculi ^{VI condita est} . Musulmani pacifici notionem defendunt Islam esse religionem amoris; quod actiones bellicae a conditore suo Mahometo ductae contradicunt. Sola religio in amore fundata est ea cuius fundamentum est Iesus Christus, qui, ex amore electorum suorum, vitam suam dedit et sanguinem effudit, specificans in Ioanne 10:17-18: "*Pater me diligit, quia ego pono animam meam, ut iterum sumam eam. Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a meipso; et potestatem habeo ponendi eam, et potestatem habeo iterum sumendi eam: hoc est mandatum accepi a Patre meo.* " Resurrectio eius, post diem tertium visibile facta, huius rei testimonium praebuit. **Sola fides Christiana** significationem habet, quia divinum consilium in Sacra Biblia prophetatum implet, per quod **verus et unicus** Creator Deus se hominibus patefecit, per scripta Moysis, patris Hebraei populi Iudaici, 3500 annis ante nostrum tempus.

Humanistae non intellegunt cur Ericus Zemmour periculum Islamismi denuntiet, quia Islam tantum per aspectum pacificum, quem plerique Musulmani

Gallici ostendunt, vident. Mores Musulmanorum idem sunt ac Christianorum occidentalium. Praeterea, in Gallia, incredulitas maiorem partem facta est, et falsa fides reliquorum, cum Musulmanis pacificis, cogitationem humanisticam praevalentem format, quae solum in pace vivere vult, inter se. Heu illis, Deus creator in omnipotentia sua vivus et operatur, et consilium eius pro iis qui eum ignorant vel contemnunt omnibus inevitabiliter imponit. Nuper, ut inter pacificum et bellicosum discernant, humanistae Islam bellicum "Islamismum" appellant. Ideo ad firmas et persuasas assertiones ab Erico Zemmour propositas argumentum addam quod Islam pacificum periculum Gallis facit. Praesentia Musulmanorum pacificorum in Gallia interventionem "Islamistarum" necessariam facit, cum ipsi venire debeant ad mores infideles correlative Musulmanorum suorum "rectificandos". "Islamistae," Musulmanus pacificus primus est qui convertatur. Quod ad infideles attinet, eos "canes" aestimant et sic tractant. Itaque, ubicumque Musulmanus est, Islamista eo ire et agere debet ut infidelem convertat. Hoc humanistas non placet, sed ii quos "Islamistas" appellant, re vera, servi integri et oboedientes sunt, cum tantummodo praecepta bellica a Mahometo docta et exercitata parere velint. Problema igitur est existentia Corani eiusque doctrinarum aggressivarum. Si Musulmani violentiam et intolerantiam religiosam damnant, tum contra Coranum demonstrant, quod haec hortatur et iubet. Damnant etiam interdictionem mutandi religionem quam Islam defendit etiam intra liberam terram cuius sententiae sunt "libertas, aequalitas, fraternitas"; sententia pulchra quae re vera tantum manet sententia utopiana pulchra. Hae multiplices contradictiones sunt radix defectus assimilationis religionis Corani et conflictuum qui tantum augeri possunt. Atque aggressio fit tantum cum consensu et voluntate Dei Creatoris, qui eam aperte vindicat inspirando haec verba citata in Amos 3:6: "*Num clangitur tuba in civitate, et populus non timet? Num venit malum super urbem, et YaHWéH non est auctor?*" Iudicium spirituale mihi permittit similes casus in evolutione historiae revelatae in Biblia agnoscere. Quod Francia, Europa, et totus mundus mox experturi sunt, est tantum ultima applicatio actionum punitivarum a Deo Creatore, magno Iudice humanitatis et angelis caelestibus ordinarum. Post diluvium, quod venit anno 1656 post peccatum Adami et Evae, Deus Aegyptum percussit ut gentem Israel liberaret et formaret. Inter annos 605 et 586, populum Chaldaicum ad puniendam infidelitatem Israelis vocavit. Deinde, anno 70 p.C.n., Romanos ad puniendam et delendam gentem Israelis propter reiectionem Messiae Iesu. Nostro tempore, post Germaniam Nazisticam et actiones homicidas furiosi "führer" sui, Adolphi Hitler; Deinde Islamismus fit flagellum et ensis poenae, expressio divinae furoris. Islam non est religio salutis sed poenae; ensis in vexillis eius apparet. Salus exclusive cum Christo Iesu et eius ministerio terreno expiationis coniungitur, et ipse est qui, se proditum et contemptum videns, contra Occidentem mittit fanaticam Islamicam furiam religiosam et post eam, vindicativam, malignam et opportunisticam furiam Russicam. Nam per totam historiam eius et usque ad tempora recentia, duces Franciae et sociorum Europaeorum vexantias electiones fecerunt erga potentes et nimis armatos hostes potentiales.

Ad comitia praesentia revertentes, nescio an Ericus Zemmour tandem comitiis praesidentialium se committat. Sed munus eius iam, apud Deum, est

delatoris, quia humanitas, morte minata, monenda erat; intelligentia singularis cuiusque invitatur ut fructum intelligentiae suae proferat. Et haec verba in Daniele 12:10 citata tum significationem plenam accipiunt: " *Multi purificabuntur, dealbabuntur et probabuntur; impii impie agent, et omnes impii non intelligent, sed qui intelligentes sunt intelligent.* "

De electio polemista necne iam non est res, quia iam alea iacta est. Hoc intellege condicionem constitutam esse irrevocabilem, iam facto damno metuendo. Quod est hoc damnum? Est impossibilitas in Gallia formandi maioritatem eam defendendi sollicitam. Nam per quadraginta annos caecitatis ducum politicorum, magna illa substitutio ab Erico Zemmour nuntiata iam facta est. Gallia hodie constat ex mixtura duarum **civitatum** ex Italia, Hispania, Lusitania, Germania, Anglia, etc., qui hanc cogitationem ex ore praesentis Ministri Iustitiae Dupont-Moretti, inter duos circuitus electionum anni 2017, communicant: "Quomodo me, qui **duas civitates habeo** , pro Fronte Nationali (nunc Conventu Nationali) suffragium ferre expectatis?" Duae civitatis legitimatae igitur contra eos se vertunt qui eam legitimam fecerunt. Sapientiam Dei incarnati, Iesu Christi, qui in Matthaeo 6:24 declaravit: " *Nemo potest duobus dominis servire. Aut enim unum odiet et alterum diligit, aut uni adhaerebit et alterum contemnet. Non potestis Deo servire et mammonae* "; non magis quam verus Deus et Allah Islam, qui, ante Mahometum, deum lunarem, paganum Astarten Biblitorum, designavit. Verum periculum igitur non solum Islam est, sed etiam receptio peregrinorum ex Europa et mundo qui, nationalizati, suffragio suo, defendenda commoda nationalia Gallica impossibile faciunt. In Gallia in hac paradoxa situatione invenimur, ubi Gallicissimus ex Gallis, qui de superviventia Galliae curat, est hic Ericus Zemmour qui originem suam Berberam vindicat.

Hic alter versus Biblitorum, in Ier. 17:5 citatus, verum malum nostri saeculi, a cogitationibus intellectualium directum, revelat: " *Haec dicit Dominus: Maledictus homo qui confidit in homine, qui ponit carnem brachium suum, et a Domino avertit cor eius!* " » In commutationibus mediorum, interlocutores saepe ad scriptores referunt qui ob electiones republicanas per historiam Gallicam factas, more solito, clari facti sunt. Atque in Gallia, praecise, regimen republicanum, per libertatem vincendam, multiplicationem expressionum diversarum cogitationum significationum fovit. Ad scriptores "illuminationis" appellatos referimus, quorum primus Voltaire Genevensis fuit. Sed quaecumque sit cogitatio et opinio hominis, manet tantum sua propria conceptio exempli. Cur cogitatio hominis fieri debet cogitatio communis, ut exemplar imposita? Quia defectus intelligentiae, a maxima parte hominum communicatus, significat hanc massam popularem dirigi et doceri debere. Homo iam non scit quomodo ipse reflectere et iudicare, et in grege invenit vim quae unitatem creat. In hac visione vitae humanae, humanitas verum "ius hominis" e conspectu amisit; illud quod Deus, singillatim, "hominibus" dat; illud decernendi sibi, probare an resistere, secundum analysin stricte personalem rerum investigatarum. Haec opinio personalis eligere debet inter res quae se nostrae reflexioni offerunt, et quid homo in via sua invenit? Cogitationes humanae et divinae a Biblia **tantum revelatae** . Sine Biblia omnia ab homine legitimari possunt, sed haec legitimatio evanescit cum norma boni et mali a Deo **clare** indicatur et definitur. Sic hic versus Ieremiae

17:5 sensum suum plenum accipit. Deus " *maledixit homini* " qui cogitationes scriptorum humanorum ut exemplar accipiet, atque ita normam divinam in Biblia inscriptam, verbum Dei in volumina quae libri facti sunt scriptum, contemnit.

Generatio quae regimen Quartae ^{Rei Publicae experta} est, evanescit, substituta a generationibus natis post adventum operariorum Africae Septentrionalis in Galliam, id est, post annum 1976, diem reunificationis familiaris legitimae factae. Haec generatio crevit, exemplo culturae ortae ex societate multiethnica Civitatum Foederatarum Americae, compositae ex audacibus improbis ex omnibus populis terrae, ut exemplum sumens. Ibi enim hoc exemplar societatis Babelis generis natum et evolutum est. Haec nova experientia violentiae et caedum summae frequentiae et dolorosae iniustitiarum demonstrationes insignitur. Nota quod Deus ipse hoc exemplar damnavit, homines linguis diversis coniunctos separando, tempore Babelis historicae post diluvium. Praeterea, ad hoc exemplar societatis a Deo damnatum instituendum, pionerii Americani, qui ex Europa et mundo venerunt, incolam originalem paene deleverunt ut eum substituerent. In exemplo igitur Americano Europa moderna exemplar suum invenit, quod nunc in suo solo hanc consuetudinem substituendi populationes, substituendi operarios, substituendi negotia familiaria negotiis societatum, quae socios per totum orbem dispersos locupletant, cum detrimento nationis localis et operariorum eius, favet. Ipsa creatio Europae Unitae imitatio est exempli Americani: Civitates Foederatae. Hae CFA in processu victoriae globalis sunt, et prima ex eorum victoria est Europa, quae exemplar nationum liberarum et independentium deseruit, et normas culturae Americanae, modos musicales, verba et locutiones adoptavit. Lingua Gallica, olim lingua diplomatie, lingua Anglica substituta est. Nota quod hoc successus, Deo, est erectio Turris Babelis, cuius Anglica nova lingua internationalis est. Iterum, et hac vice linguis externis non obstantibus, homines conveniunt eo consilio ut modum vitae a Deo statutum effugiant. Sed quod vir rebellis non praevidit est consequentia finalis harum cohabitationum culturalum et religionum oppositarum. Magna congregatio secum fert, simplici consequentia, poenam futuram. Aggressiones Islam bellicosi intra ipsas societates occidentales gestae hoc confirmant, et non nisi tristis praeludium sunt ad vastam destructionem quae paratur in supplicio a Deo desiderato et praedicto impletionem. Itaque Deus creator hanc ultimam formam Turris Babelis puniet, et poena eius, hac vice, consequentias definitivas habebit, quia mortiferae sunt. Attamen haec tantum prima pars huius poenae est, quae intercedit ad finem imponendum tempori nationum. Immo, tertium bellum nucleare mundanum imminens finem imponet systematibus nationalibus quae nunc novimus. destructio planetaria nuntiata solum " *superstites* " per orbem dispersos relinquet. Veteres nationes erigere non valentes, hi superstites nihilominus, in scala globali, sub ductu Civitatum Foederatarum Americae se iterum congregabunt, sic novum Statum, novam stellam, reliquum mundum pro vexillo suo stellato repraesentantem, constituentes. Hi superstites partim electi Christi erunt, reliqui autem rebelles, quos Apoc. 9:21 his verbis describit: " *Ceteri homines, qui non occisi sunt ab his plagis, non paenitentiam egerunt ab operibus manuum suarum, ne adorarent daemonia et simulacra aurea et argentea et aerea et lapidea et lignea, quae non possunt videre*

neque audire neque ambulare; et non paenitentiam egerunt ab homicidiis suis neque a veneficiis suis neque a fornicatione sua neque a furtis suis. "

His lectis, hanc conclusionem elicere possum imminentem bellicam destructionem non venire ut homines mutet; unicum igitur eius propositum est humanitati rebellanti ultimam et sollemnem admonitionem a Deo hominibus rebellibus dare; quod symbolum "*sextae tubae*" in Apoc. 9:13 iustificat. Hac occasione utor ad commemorandum, signum animi rebellantis, Dominicam Catholicam Romanam a Constantino I hereditam ' ab die 7 Martii anni 321, causam esse poenarum successivarum quinque "*tubis*" "*praecedentibus symbolizatarum*". Monitio adventum poenae etiam maioris suggerit: ultimae. Veniet cum impletione "*septimae tubae*" quae, reditum Christi significans, hoc tempore hominem a facie terrae exterminabit. Nam, electos suos in regnum caeleste ad temporariam mille annorum moram ducendo, victor Christus Deus terram desolatam, hoc ipso tempore, carcerem diaboli faciet, in medio ruinarum quas eius nequitia effecerit segregatum.

Anno MMXX, progressu technologico transformata, humanitas similis est ab uno fine ad alterum orbis terrarum. Munus instrumentorum communicationis socialis praeponderantissimum factum est. Ubique, domum revertentes, homines impetui publicitario subiiciuntur, qui singulis XX vel XXV minutis per canales televisificos vel radiophonicos privatos redit. Haec ingenii lavatio imponitur ad programmata oblata financianda, et nonnullae ex his canalibus, in nuntiis specializatae, disputationes organizant ubi entitates superbae, infamiae cupidae, veniunt ut iudicium suum de variis nuntiorum factis exprimant. Hoc genus programmatis auditorem ad responsa dirigit quae suas suas substituunt. Omnia fiunt ut homo a suis opinionibus personalibus avulgatur. Noto opiniones expressas fundamentaliter cum orientatione electionis politicae singulorum coniungi. Praeterea, intellegere possumus quomodo hae disputationes vero interesse careant, et solas causas earum existentiae esse superbiam aliquorum, avaritiam aliorum.

Tempora electionum **falsas** spes in cordibus et mentibus hominum excitant, quia perfectio non est humana nec terrena, cum Deus terram eiusque incolas post peccatum Adae et Evae maledixerit. Ego prae multis commodum habeo quod consilium Dei intellexi, quod consilia entium rebellium damnavit, et mecum vos invito ut vos a falsis spebus humanis terrestribus liberetis. Deus ipse decrevit, ultimum verbum habebit et electi eius super corpora rebellium, quae "*pulvis*" facti sunt, ambulabunt.

Ante hoc tempus, imperfectio humana in extremis suis notis revelatur, sive in extremismo; sive dextrae sive sinistrae, sive conservatorum et innovatorum, sive liberalium et socialistarum, sive divitum et pauperum, sive minus divitum. In terris orientalibus ubi evolutus est, communismus solum Spiritum divinum Iesu Christi deerat ut primae Ecclesiae ex apostolis et discipulis eius compositae similem faceret. Sed exemplar perfectum, a Deo amatum et probatum, etiam ulterius in abnegatione sui progreditur, cum dominus se omnium et servorum suorum servum facere debeat; in rebus aequalitatis, conceptus republicanus vincitur et imaginem iniustitiae typicae induit. Divina sapientia nos docet angustam lineam in medio harum electionum extremistarum sitam ingredi. Sapiens a dextra et sinistra retinet ea quae iusta sunt sub aspectu Dei viventis. Et

haec electio, quae angustia sua insignitur, notam angustae viae religiosae a Iesu, in Bibliis, iis qui eum sequi volunt doctae, induit. Bonum et rectum in positionibus extremis non inveniuntur, sed malum, a Deo definitum, in utroque invenitur. Et quoniam, sine Spiritu Dei, "*littera occidit*," electus in iudiciis suis a Spiritu regi debet, qui est Spiritus divinus Christi Iesu. In Thess. 5:19-22, Spiritus nobis dicit: "*Nolite Spiritum extinguere. Prophetias nolite spernere, omnia autem probate, bonum tenete, ab omni specie mala abstinete vos.* » Sed nolite ullis fallaciis affici, sine auxilio Iesu Christi, haec in praxim deducere impossibile est, secundum quod ipse dixit in Ioanne 15:5: "*Ego sum vitis, vos palmites. Qui manet in me et ego in eo, fructum multum fert, quia sine me nihil potestis facere.*" Hoc significat, cum eo, limitem impossibilium recedere et omnia quae Deus bona iudicat homini possibilia fieri posse, cum "*nihil impossibile est apud Deum*" secundum Lucam 1:37; Deus, qui ei in Iesu Christo auxilium suum necessarium offert.

" Ii in quibus Iesus non habitat " fulgent splendore suae inintelligentiae propter ignorantiam rei religiosae. Huius rei probationem fulgentem in undis radiophonicis animadverti. Musulmanus quidam pacificus contra amorem suum erga Islam bellatorem reclamavit, quia se in Alcorano radicosos esse affirmabat. Neque hospes neque hospes eius, philosophus, responsionem quae ei proponi debuisset invenire potuerunt. Res horrenda erat, quia responsum simplex erat. Iuveni Musulmano demonstrare tantum debebant iudicium Alcorani in testimonio historico operum ab auctore suo perfectorum niti: Muhammadi et gladio eius convertente; quae gladium conversionum a Carolo Magno ad gloriam papatus Romani peractam tantum praecesserunt. Ubi igitur est haec religio amoris quam hic iuvenis Alcorano attribuit? Non in textu suo, nec in auctore suo, ut historia testatur. Hoc exemplum consequentiam contemptus rei religiosae a populo Gallico originali, paulatim ab agnosticismo et atheismo victo, illustrat. Nam ubi Deus non amplius existit, vocabulum "religio" significationem suam perdit. Cum autem reditu religionis obviam eunt, intellectuales athei subito muti fiunt ut cyprini. Illis, religio facta erat et manet hoc "opium populi" cui, secundum eos, quidam homines assueti facti sunt. Et infideles eos sustinent, sicut ipsi usum verarum drogaram, quae, tempore pacis, plus quam religio necant, sustinent et legitimant. Immo, id deplorare non licet, sed repraesentatio officialis religionis semper usurpata et fallax fuit. Primo, religio Iudaica, fons et exemplar fundamentale, divinam suam accreditationem amisit in commodum nascentis Christianitatis apostolicae. Ab Imperatore Romano Constantino I iussa 'relictio Sabbati die 7 Martii anni 321, Deum adduxit ut, anno 538, hanc fidem Christianam sub dura et despotica dominatione paparum Romanorum poneret, quorum natura diabolica revelata est a Reformatione a Deo ab anno 1170 inducta et confirmata a vaticiniis biblicis Danielis et Apocalypsis. Anno MDCCCLXIII, Adventismus Septimi Diei maledictionem Dominicae Romanae, et ergo, consequenter, Protestantium qui eam exercent, tamquam hereditatem Ecclesiae Catholicae Romanae, denuntiavit; haec maledictio ex ingressu in vim decreti Danielis 8:14, vere anni MDCCCXLIII, oritur. Sed non finita est, quia inter annos MCMXCI et MCMXCIV luminibus prophetis eo tempore praesto probata, et in hoc opere explicata, Ecclesia Adventista Septimi Diei a Iesu Christo "*evomita*" est. Deinde

momentum revelationis propheticae, a Deo praeparatae, ad illuminandos electos suos, usque ad finem mundi, metimur. Sine ea, **impossibile fit** positive respondere requisitis et exspectationibus eius specificis in unaquaque aetate. Praeterea, hic hos versus revocare volo quos Spiritus omnibus servis suis direxit; illae primae et ultimae aetatis vitae Christianae, in 2 Petri 1:19-21: " *Et habemus propheticum verbum confirmatum , cui bene facitis attendentes quasi lucernae lucenti in loco caliginoso, donec dies elucescat et lucifer oriatur in cordibus vestris. Hoc primum scientes quod omnis prophetia Scripturae propriae interpretationis non est; non enim voluntate humana allata est prophetia, sed Spiritu Sancto inspirati, locuti sunt sancti Dei homines.* "

" *Prophetia fidelibus est* ," Paulus dixit in 1 Cor. 14:22. Ergo est pro minima minoritate inter multitudines humanas dispersa. In Occidente, homines qui infideles facti sunt vel infideles religionem accipiunt, dummodo ea homines non persequatur. Hoc modo religiones a Deo maledictae manent legitimatae ab hominibus qui non intellegunt maledictionem divinam venire super credentes et religiones quae ei nocent **legibus eius inoboedientes** . Et affirmando se esse eius sectatores in hac inoboedientia, naturam eius perfecte iustam et amantem distorquent et exemplar suum iniustitiae ei imputant. Persecutiones praeteritae vel futurae sunt consequentiae , non causae , maledictionis divinae. Praeterea, intellegere possumus, quamquam iam non persequitur, Ecclesiam Catholicam Romanam Papalem in statu suo a Deo maledicto mansisse ab anno 538 instituta. Nota bene hanc ecclesiam idololatricam non voluntarie elegerit desistere a persecutione. Ab anno 1792, a Revolutionariis Gallicis cessatio persecutionum ei imposita est. Ex eo tempore, variae paenitentiae declarationes et publicae veniae petitiones a proximis Pontificibus factae Deo nihil valent, nec alium finem habent nisi humanitatem occidentalem seducere et decipere, quae sola "humanistica" facta est. Nota etiam foedus oecumenicum eius eam cum inimicis et adversariis religiosis praeteriti: Protestantibus, reconciliare. Sed haec fallax et fallax reconciliatio officialis solum eos suffocare, in servitutem redigere, et auctoritatem personalem eius augere intendit. Praeterea, haec congregatio tantum ab anno 1843 possibilis facta est, die quo fides Protestantica vicissim a Deo reiecta et damnata est. Et post Protestantes, vicissim, anno 1995, Adventistae Septimi Diei congregationi oecumenicae apostatae se iunxerunt, ita vomitum suum a Iesu Christo confirmantes, post probationem fidei a Spiritu inter 1991 et 1994 in Gallia, Valentiae ad Rhodanum, excitatam. Est igitur tempus ad verum fructum paenitentiae , **voluntarie , producendum**; Post hoc tempus favorabile, sero iam est gratiam Dei , **collective , vindicare; singillatim** , oblatio non cessabit nisi cum fine temporis gratiae collectivae et individualis. Itaque, ab apostolis usque ad gloriosum Christi reditum, vera fides Christiana numquam desierit esse haec " *via angusta* ", quam " *pauci inveniunt* ", a Iesu Christo praesentata electis suis sanguine eius redemptis, ut eum post eum et post eum sequantur.

In progressu animarum humanarum expugnationum, postquam religiones, regna, nationes, populos et homines inter se commovit, peccatum superbiae et egoismi foedera feminina contra mares homines tandem erexit. Nemo negare potest mulieres iniustam violentiam passas esse ab humanitate masculina dominante, quae mulieribus imposuit, per superiores vires corporis, voluntatem et

notiones suas. Sed hoc vitium viris attribuendum agnoscente, num necesse erat ei addere rebellionem femininam, cuius fructus principium conviventiae viri et mulieris frangit? Cui haec rebellio attribuenda est? Mulieribus liberatis ab omni officio erga Deum. Ita ut haec protestatio feminina sit tantum ultimus fructus a peccato humano creatus. Eiusque consequentiae sunt vastantes, quia Deo necessitatem significant impediendi prolongationem vitae in terra. Par humanum a Deo creatum est ad hunc unicum finem qui constituit procreationem speciei, sex milibus annorum vel fere ante nostrum tempus.

Erroris facti tantum tempore progrediente apparent, quod eorum consequentias evolvere adiuvat. Itaque status anno 1962 constitutus non iam est status anni 2021. Pugnatores Algeriani, seu "harki," A populo Francogallico, qui solas incommoda Belli Algeriani videbat, cum reservatione acceptum, initio nullas difficultates immediatas praebuit. Multi ex eis tantum aspirabant ut assimilarentur et agnoscerentur ut filii Franciae in Algeria ab anno 1830 constituti. Nemo tamen animadverterat iam in Algeria religionem fidem Christianam et fidem Musulmanam sine mixtura coexistere facere, una ex una parte, altera ex altera. Incolae rustici praesentiam Francogallicam ut occupationem illegitimam 128 annorum, tempore initii hostilitatum a grege FLN, Fronte Liberationis Nationalis, ductarum, experti sunt. Vera culpa Francogallorum erga Franciam erat quod in terra Francogallica, post annum 1962, diem pactorum Evianae a Francia et FLN signatorum, cives Algerianos adhuc odio erga Franciam plenos, qui solum propter ruinam oeconomica novum status Algeriae liberae et independentis emigraverunt, exceperunt. Consequentia anno 1995 apparuit cum incursionibus GIA, Gregis Islamici Algeriani, in terra Francogallica perpetratis. Ex eo tempore, vocationes bello sacro, Jihad, faventes, originem habuerunt gregum Al-Qaeda et Daesh. Per negligentiam et contemptum rerum religiosarum, Francia facta est cunabula excitationis Musulmanae in Irania ab Ayatollah Khomeini excitatae, qui eam in terra Gallica, ex Neauphle-le-Château ubi habitabat, paraverat. Francia igitur adhuc est hoc universale seminarium revolutionarium, fidelis imagini suae et experientiae suae revolutionariae quae eam ad atheismum nationalem anno 1792 duxit. Ei tempus advenit ut pretium errorum iudicii sui, carissime, solvat. Scintilla perspicuitatis minoritatis intelligentis mihi non videtur idonea ad auxilium a plebe ignorante obtinendum. Et hoc explicat cur Francia tristem fatum, quod Deus ei praeparat et quod prophetat, subibit, designando, in Apoc. 11:8, caput suum Lutetiam nomine symbolico "*Sodoma*", cuius finis terribilis in Biblia revelatur, a Deo percussa pluvia lapidum sulphuris ardentium.

Caeca et stulta acceptio duplicis nationalitatis a Republica, a Deo separata, ducem Franciae in situ insolubili collocat. Nunc orationem contra civitatem Islamicam, Franciae adversam, habere debet, dum legati huius hostis originalis cives eius facti sunt, praesentia sua in suo solo agniti. Problema Praesidi Franciae propositum est hoc: quomodo belli minae respondere antequam declaretur et revera suscipiatur? Quaestio autem homini humanismum faventi proponitur. Pacifismus mutari non potest nisi cum a condicionibus impositis cogitur. Tum homo "humanista" in feram sanguinariam transformatur, ut ictum pro ictu aggressori referat.

In vita animali, minimum insectum scit quomodo periculum quod ei vitam ademat dignoscat; hoc fit nomine instinctus sui conservandi. Noto in genere humano hunc instinctum sui conservandi non iam valere; homo caecior et inscius factus est quam insectum. Cum periculum quod eum minatur dignoscere non posset, ei succumbere non potest nisi.

Vir et Mulier

Contemptus ordinis divini in hac re causam praebet magnarum deviationum quae hoc tempore electorali observantur. Nam ab "suffragetis" Anglicis saeculi XX ad annum 2021, et mox ad annum 2022 hoc mense Octobri, prope festum Iudaicum "Diem Expiationis", feminismus factus est vis protestationis politicae et socialis; in extrema sua manifestatione et eadem aetate, cogitatio diu coercita foederum LGBT, in novo sensu perversionis mentalis, dominationem masculinam conculcare, superare et aetatem electionis generis stabilire conatur. Magnum Bellum et eius vastatio ingens his excessibus statim finem imponent, sed demonstrationem fructus insatiabilis libertatis videmus, pro qua Deus homini moderno obtulit, longissimum tempus pacis universalis in tota historia humana.

Eis qui locum cum Iesu Christo in regno eius, primo caelesti, petunt, reditus ad fundamenta biblica a Deo praescripta essentialis est. Praeterea, vos admonere debeo, primum, Deum Humanum in versione "masculina" Hominis creavisse. Deinde, duplici fine, prophetico et fecundo, ex viro mulierem creavit, ut ei " *adiutorem* " daret. Iam hoc vocabulum " *adiutor* " eam secundum locum ponit. Postquam Eva Dei mandatum ne fructus unice arboris vetitae ederet, neglexit, et Adam, amore Evae praeditus, vicissim etiam aliquid comedit, Deus sententiam suam protulit et haec verba in Gen. 3:16 locutus est: " *Mulieri quoque dixit: Multiplicabo dolorem tuum in partu, et in dolore paries, et erit desiderium tuum ad virum tuum, et ipse dominabitur tui* . " Hic status femininus in lapide incisus est ad perpetuitatem generis humani in terra. Sed antequam contra hunc inferiorem statum clamas, o mulier, audi significationem quam Deus huic dominatrici tribuit. Nam status proclamatus significationem habet tantum pro iis qui ad eum pertinent, id est, renatis ad exemplar Iesu Christi. Ideo, Spiritu inspiratus, Paulus hanc rem in Eph. 5:32 evolvit, et virum Iesu Christo comparat, mulierem autem Ecclesiae, Electae cordis sui.

" *Mulieres, subditae estote viris vestris, sicut Domino.* "

" *Nam vir caput est mulieris, sicut Christus caput est ecclesiae corporis eius, et ipse est salvator eius.* " »

" *Sicut autem ecclesia Christo subiecta est, ita et mulieres viris suis in omnibus subditae sint.* "

" *Viri, diligite uxores vestras, sicut et Christus dilexit ecclesiam et semetipsum tradidit pro ea* "

" *ut eam sanctificaret lavacro aquae, mundans eam verbo,* "

" *ut exhiberemus illud illi in gloria, non habentem maculam aut rugam aut aliquid huiusmodi, sed sanctam et immaculatam.* " »

" *Ita et viri diligant uxores suas ut corpora sua. Qui uxorem suam diligit, se ipsum diligit.* "

" *Nemo enim umquam carnem suam odio habuit, sed nutrit et fovet eam, sicut et Christus ecclesiam,*" »

" *quia membra sumus corporis eius.* "

" *Propterea relinquet vir patrem et matrem et adhaerebit uxori suae, et erunt duo in carne una.*" »

" *Magnum est mysterium hoc; hoc dico de Christo et Ecclesia.*" »

" *Denique, unusquisque uxorem suam sicut se ipsum diligit, uxor autem virum suum timeat.* "

Ille qui in Genesi totam divinam potentiam locutus est, explicationes suas in cogitatione Apostoli Pauli posuit, ut nobis revelaret quid dominatio viro data significet. Sed iterum dico, hoc est divinum ideale generi humano oblatum. Nam ad hoc magnificum opus perficiendum et prosperandum, vir ad imaginem Iesu Christi et mulier ad imaginem Electæ eius necessaria sunt. Amor evocatus est qui amat usque ad mortem; oblatio vitae pro dilecto.

Quid de paribus terrestribus? Causae quae ad matrimonium ducunt multiplices sunt, et etiam cum amor partes agit, tamen aequaliter communicandus est. Multi homines in matrimonium ruunt metu soli esse; sicut senes caelibes vel anus. Alii in commodis terrestribus nituntur: pecunia, negotiis, fama. Ob has omnes causas et eas quas obliviscor, matrimonium prosperum est res quae tam rara facta est quam aurum vel oleum. Quid potest facere filius Dei in casu cohabitationis quae deficit? Coniux qui male se gerit, sub aspectu Dei agit, sive masculus sive femina, Creatori suo rationem reddet. Paulus hoc periculum non obliviscitur, cum dicat, in 1 Cor. 7:28: " *Si duxeris uxorem, non peccasti; et si virgo nupserit, non peccavit; **sed hi tribulationes carnis habebunt**, et volo vos ab his servare.* " Secundum Paulum, problema non est novum, sed tam vetus quam mundus. Attamen Deus prioritatem habet super omnia, et in hac re dominationis primus est. Cuique creaturae officium est Deo Creatori placere, ut prioritatem habeat. Oppositio, immo etiam oppressio a marito violento imposita, persecutiones regiminis religiosi vel antireligiosi merentur. Vera fides semper erit obiectum impetuum diaboli et daemonum, qui speciem mariti, iudicis, vel sacerdotis Christiani vel alterius induunt. Vera pax terrestris tantum caelibibus (electio idealis secundum Paulum) existit, qui occulti vivunt, ab omnibus neglecti. Situatio est in qua creatura versatur quae creationem problematum vel favet vel infavet. Sed officium oboediendi Deo in omnibus generibus rerum imponitur, et cum huic officio paruerit, creaturae tantum in Deo suo confidere debet, qui omnia videt, omnia audit, et omnia refert.

Haec meditatio me adducit ad verba commemoranda in oratione regia a Iesu Christo docta citata: "... *fiat voluntas tua et in caelo et in terra.*" Itaque Deum petere potes quidquid vis, sed ne obliviscaris solam voluntatem eius fieri, quidquid ab eo petieris. In oratione sua in Gethsemani, Iesus Deum rogaverat ut calicem quem bibere debebat removeret, sed statim dixit, " *tamen non mea voluntas, sed tua voluntas.*" Sicut ad electos suos salvandos, Iesus calicem a Patre oblatum bibere debuit, ita quidam electi tribulationes mariti iniqui vel uxoris nefariae pati debent, quia iniquitas non secundum genus est.

In mundo impio, libertas agnita, quam mulieres adquisita, aggressorem masculum oppugnat, qui saepe viribus corporis superioribus usus est ad uxorem male tractandam. Haec acta foeda et saepe graviter iniusta hodie responsionem accipiunt quam hae abusus merentur. In matrimonio, sicut in religione, fortissimus legem suam infirmissimis imponit, et hoc est quod hominibus imaginem " *bestiarum* " dat, quam Deus eis in prophetiis suis biblicis attribuit. In tempore nostro praeparationis ad finem mundi, duae viae a Deo propositae, per electionem boni, homines ad imaginem Christi et, per viam mali, " *bestias* " ad imaginem diaboli producant. Et fatum utriusque in gradu pueritiae aedificatur per instructionem quam societates impiae parvulis suis praebent. Hoc me adduxit ut hanc meditationem vobis offeram, quae omnes pueros post annum 2018 natos tangit. Secundum Deum, puer ad aetatem adultam venit cum duodecim annos natus est. Haec est aetas qua, ut adultus, secundum Deum, pro electionibus et actionibus suis responsabilis fit; est aetas requisita ad malum repudiandum et bonum eligendum. Attamen, ad reditum Christi, vere anni 2030, infans anno 2018 natus non duodecim annos natus erit, sed tantum undecim annos vitae, id est, non satis ad bonum eligendum et ut Electus servandus. Post annum 2018, nonne liberi qui nascuntur iam essent generatio inutilis immolata? Momentum huius diei veris anni 2018 ex electione Dei oritur, quia ipse est qui suvere decrevit mihi dare fluxum lucis continuum ab illo momento, vere anni 2018, id est, duodecim annis ante ver anni 2030.

Deus et Scientia

Die Lunae, quarto Octobris, hospes in canali nuntiorum C-News, polemicus EZ media perterritus est comparando interventiones transgenericas in Civitatibus Foederatis Americae in pueris trium vel quattuor annorum peractas cum experimentis a medico Nazista Iosepho Mengele in castris exterminationis tempore Belli Orbis Terrarum II gestis. EZ Ministrum Educationis reprehendit quod huiusmodi societatem in Gallia fovere vellet, secutus mandatum magistris Gallicis directum quod hanc notionem probare videbatur. Semel tantum, vir dextrae factionis Republicanae fuit qui horrendum spectrum Nazismorum evocavit. Erratne?

Credo eum materiam meditationis suscitare quae nos longe ferent.

Videtur etiam dici posse scientiam ad salutem adhibitam effecisse ut Deus praerogativis suis divinis expoliatus sit, quae potestate pariendi et potestate mortis inferendi compendiari possunt. Sed ab initio tertia potestas Deo soli pertinet, potestas creaturas eius sanandi. Et electis suis, adhuc hodie unicus et exclusivus medicus corporum et mentium aegrotantium manet.

Hodie, liberi in tubulis experimentalibus scientificis vel a matribus substitutis concipiuntur ut quaevis mulier, sive sterilis sive non, filium habere possit. Quid Deus, qui efficit ut mulieres steriles nascantur sive non, de tali re cogitare potest?

Per millennia, usus plantarum naturalium sola medicina ab humanitate exercuerat. Chirurghi semper carnes vulnerum a telis acutis illatorum consueverunt.

Cicatrices et livores fortitudinem pugnantium testificabantur. Sed scientia melius facere non poterat.

Hoc est quod Deus de cadaveribus dicit in Numeris 19:11-13 (lectio plena usque ad versum 22 commendatur): "*Quicumque tetigerit cadaver hominis, immundus erit septem diebus. Purgabitur aqua die tertio et die septimo, et mundus erit; si autem non purificatus fuerit die tertio et die septimo, non mundus erit. Quicumque tetigerit cadaver hominis mortui et non purificatus fuerit, **polluet tabernaculum Domini** ; peribit ex Israel. Quia aqua purgationis non est aspersa super eum, immundus est, et immunditia eius adhuc super eum est.*"

" **Tabernaculum Iahveh** " est, singillatim, corpus creaturae, et collective, populus congregatus. Corpora mortuorum utrumque tabernaculum polluant.

Hae leges pro Israel in perpetuum tempus praescriptae sunt, ut versus 21 indicat: "*Erit eis hoc statutum perpetuum. Quicumque aspergerit aquam purificationis, lavabit vestimenta sua, et quicumque tetigerit aquam purificationis, immundus erit usque ad vesperum.*" Hae cautiones sanitariae iam a magno Deo Medico mandatae erant, quia contaminationem a microbiis, venenis, et bacteriis mortiferis, quas corpus mortuum magna copia producit, vitare voluit. Solutio erat lavatio vestium et corporis cuiuslibet qui corpus mortuum tetigit vel accessit. Processus decompositionis eius requirit sepulturam corporis mortui quam primum, ad protegendos vivos. In natura, Deus species speciales alas vel dentatas creavit ad carnem putrescentem animalium mortuorum removendam. Sed corpora humana mortua secundum regulas a Deo statutas, actione humana, saepissime sepultura vel crematione, evanescere debent. Et si hoc non potest fieri, in mari et in terra, animalia mundiora curam gerunt ea evanescere faciendi.

^{saeculum} XIII , primi medici-chirurgi corpus humanum studere coeperunt, et dissectiones cadaverum Ambrosio Paré permiserunt ut, anno 1562, opus cui titulus est: "Anatomia Universalis Corporis Humani." Haec scientia acquisita est transgressa prohibitionem divina. Sed quis curavit? Nemo, et contra, humanitas hac scientia confisa est ad investigationes et omnes progressus in medicina usque ad tempus nostrum finis legitimandos. Et humanitas incredula vel infidelis ignorat modum cogitationis Dei Omnipotentis, qui non mutatur. Quam ob rem, neglectis doctrina a Deo data, medici aegros quos sanare volebant necabant. Remedia eorum meminimus: sanguinis effusionem, quae aegrotum anaemiat, et arsenicum, quod eum veneno infligit. Et ante omnia, carentia hygienae fundamentalis omnem possibilitatem curationis sustulit. Primo, Ludovicus Pasteur et medicus Germanicus Robertus Koch malum microbicum et necessitatem medicorum manus saepe et diligenter lavandi animadverterunt. Itaque, mortes paulo pauciores fuerunt, propter hanc actionem pure ad valetudinem pertinens, iam a Deo doctam. Sed simul cum hoc progressu, scientia physica et chemica chemiam in compositionem medicamentorum introduxit, cum consequentiis irreversibilibus pro naturali immunitate protectiva corporum humanorum. Chemia fit medicamentum cuius assuefactio infernalem dependentiae a producto cyclum creat. Cum naturalis corporis actio remedio chemico substituitur, natura pugnam suam in perpetuum deserit. Et chemia omnes sectores – agriculturnales, alimentarios, et medicos – qui corpus hominis moderni construunt, invasit.

Praeter hoc Degenerationi physicae et chemicae, additur ea quae ex perversionibus mentis sexualibus oritur. Et ut omnia compleant, signa decadentiae moralis, ex Civitatibus Foederatis Americae veniunt notiones "fumosae" secundum EZ, de legitimitate "transgenerorum" quae auctoritatem suam ibi aedificat. Nomine libertatis, in Civitatibus Foederatis Americae, omnia licita sunt, omnia possibilia sunt. Et exemplar Americanum in omnes terras occidentales exportatur. Vidimus scientiam prohibitiones a Deo impositas transgredi; dicamus eas ignorare. Num scientia moderna, quae sibi quoslibet limites vetat, differt a Iosepho Mengele Germaniae Nazisticae? Civitates Foederatae Americae nondum "solutionem finalem" decreverunt, sed decreverunt, tantum quaestio est "temporis" programmatis a Deo impositi. Fine Secundi Belli Mundani, Civitates Foederatae Americae scientificos Germanicos Nazistas receperunt ut eorum scientiam in suum commodum uterentur. Fructus huius spiritus dominandi illimitati, in Germania Adolphi Hitleri inventus, nunc in cogitatione Americae modernae invenitur. Atque scientia eius omnes limites morales repellit, ut Iosephus Mengele facere scivit, contextu castrorum exterminationis utens, in quibus caviat humanas, sive vivas sive mortuas, invenit, ut limites possibilis exploraret. Duae res comparatae nondum ad eundem horroris gradum perveniunt, sed modus communis est: limites possibilis repellimus; quousque? Sub specie humanistica viae ad infernum bonis intentionibus tectae, quousque nos scientia ducere potest?

Deus neque surdus neque caecus est, et varii morbi moderni, Cancer, SIDA, Alzheimer, Covid, sunt poenae scientiae arrogantis et despoticae. Si verum est scientificos syringes et tubos experimentales, et nunc, genomae, tractare, Deus est qui vitam et efficaciam tumoribus et viris qui apparent dat. " *Num malum venit super civitatem sine YaHWéH auctore eius?*" (Amos 3:6). " Ita, haec dicit Dominus YaHWéH : *Etiam si mittam contra Hierosolimam **quattuor poenas meas terribiles** , **gladium** , **famem** , **bestias feras** et **pestem** , ut exterminem ex ea hominem et pecus* " (Ezechiel 14:21).

Compatibilitas Rei Publicae cum Religionibus

Postulata a religione Musulmana, in Gallia metropolitana ab anno 1962 constituta, excitata, frictionem cum eius imperio republicano pariunt. Cur difficultates solum cum hac religione oriuntur? Ut novae difficultates excitatae intelligamus, primum intellegendum est cur religiones priores has difficultates non creaverint. Res Publica est regimen iuvenile, super oppressionem regiminis coniuncti papismi Catholici Romani et monarchiae ab anno 1792 constructum. Initio, tabula rasa, revolutionarii calendarium adoptaverunt quod hereditatem Catholicam impugnabat. Menses triginta dierum, ex tribus hebdomadibus decem dierum compositi, hebdomadam septem dierum a Iudaismo hereditatem substituerunt. Sed calendarium revolutionarium relictum est, et Res Publicae successivae tempore calendarii Catholici aedificatae sunt. Hoc perfectam Catholicismi compatibilitatem cum imperio republicano explicat, cum, calendario suo adoptando, Res Publica normam religiosam originis divinae accommodavit. Sine ullo dolore, anno 1981, dies Solis a primo ad septimum locum dierum

hebdomadis movit. Sed haec mutatio nullas consequentias habuit, neque Catholicis, neque Protestantibus, neque agnosticis republicanis; neque "filiis Dei" quibus dies Solis primus in eorum cogitationibus manet, et Sabbatum etiam septimus dies a Deo ab origine mundi sanctificatus manet. Cum Napoleon I regimen suum Concordatum ^{instituit}, norma temporis Catholica ut norma officialis agnita est. Catholicismo licet ministerium suum religiosum exercere, et solum id. Potestas civilis limites suos imposuit. Protestantismus valde debilis erat, et paene nullus in Gallia, ubi iisdem iuribus et limitibus ac fides Catholica subiectus erat. Ordinatio temporis ab omnibus coetibus religiosis imposita et accepta est. Minoritates Iudaicae in hunc coetum coalescebant, libere tempus suum religiosum pro arbitrio ordinare. Singillatim et in communitatibus, "Sabbatum" omni septimo die observare poterant, et nemo eos impediabat. Cur igitur quod tam bene cum omnibus religionibus monotheisticis Christianis et Iudaicis functionabat, cum Islam non functionat? Una tantum causa est: quia Deus aliter decrevit.

Islam per XXXIII annos, inter annos MCMLXII et MCMXCV, diem primi impetus jihadistici Algeriani in suo solo, se cum Re Publica Gallica miscendi facultatem demonstravit. Per hoc XXXIII annorum spatium, Islam religio privatim exercita mansit, nullumque problema praebuit. Sed haec religio, a Deo ad contentionem creata, non silentium servare destinata erat, et tempore eius electionis, e silentio suo emersit et programmata aggressiva conquestae, gestus provocantes multiplicans, incepit. Subito, mulieres Musulmanae velaminibus capitis, chador, et burqa extremismi Musulmani Pakistanensis indutae apparuerunt, tempore quo numerus earum considerabiliter creverat. Quivis observator speciem laquei populum Gallicum claudentem agnoscere potest, scopum Dei Creatoris ab initio temporis, et magis etiam ex quo ideologiam republicanam adoptaverunt. Racismo regiminis Germanici Nazistae traumatizata, Francia Republicana humanitatem de perfecto humanismo suo convincere conata est. Metuentes ne ut patria racista videretur, duces eius aequo modo punire non potuerunt atrocitates a iuvenibus immigrantibus originis Africae Septentrionalis commissas. Indisciplina ita promota et amplificata est, adeo ut regiones Franciae in zonas effrenatas, et adhuc hodie effrenatas, transformarentur; hoc quia locupletatio per illicitum medicamentorum illicitum ad oppositionem nationalem et religiosam addita est. His commodis in discrimine positus, iuvenes delinquentes originis externae in factiones factionum transformabantur, quae iam non dubitabant in vigiles sagittas iacere. Stationes vigilum nationalium, quae in his regionibus constitutae erant, oppugnatae et incensae sunt. Et hic iterum, metu ne racistae iudicarentur, duces administrationem horum territoriorum, quae Rei Publicae amiserant, deserere maluerunt.

Ignari consilii Dei, duces saeculares discere non potuerunt ex malis experienciis cohabitationis Franciae Republicanae cum terris Musulmanis. Et post hos repentinos, continuos defectus cohabitationis cum Tunisia, Maroco, et Algerio, incredibili caecitate, duces politici, commodis propriis sodalium suorum cedentes, Islam in terram Gallicam receperunt, sine cura de periculo. Praeteritum nobis dixit quid futurum futurum sit. Arma poenae iterum, et ultimum, inevitabilia et terribiliter efficax erit. Pacismus populi Gallici eos male praeparat ad reagendum ad aggressionem bellicam ingentis, praesertim cum hostis iam magno

numero in eorum terra sit, in vera cohabitatione et iam in conflictu directo. Sed extremum periculum iacet in interventu externo populorum Musulmanorum belligerantium, odiosissimorum, et iratorum, quia diu a Francia humiliati sunt. Pessima praedicta sunt in Daniele. 11:40, ubi Deus additionem aggressionis a potenti Russia, "*regi septentrionis*," ad impetus Muslimorum, "*regis austri*," praedicat. Quid ergo dicere possumus? Qui vivit videbit, nam impletio imminere debet, inter annum 2022 et multo ante annum 2030.

Moneo vos, si quis affirmat Islam esse religionem amoris, tantum Iesum in cruce iterum ponere, tantum ei beneficium doloris, quem voluntaria mors eum perferre coegit, eripere. Et quoquo modo, cum omnis potestas ei in terra et in caelo data sit, quivis impetus contra opus eius coram facie eius expiabitur.

Laqueus Fatimae

Annus 1917 apparitionibus "Virginis" Fatimae in Lusitania insignitus est. Tribus pastoribus iuvenissimis, inter septem et decem annos natis, apparuit. Hodie, mense Octobri anni 2021, hoc antiquum semen fructum feret, quia in theatris cinematographicis, illo instrumento efficaci propagandae, pellicula facta narrans ostendetur. Electi contra huiusmodi seductionis genus proteguntur, sed idem non valet de multitudine humana indocta et ignorante. Ab extremo Bello Orbis Terrarum Secundo anno 1945, usque ad hodiernum diem, fides imminuta est et, simul, divitiae materiales creverunt, sed cum crisi a commercio mundano effecta, humanitas directionem et certitudines amittit. Multitudo igitur periculum habet ne sensibilis fiat ad miracula ab auctoritatibus Catholicis testificata et agnita. Per plures congressus, quotiescumque die XIII mensis, "Virgo" secretum suum communicavit. Nuntii eius principales sic summari possunt: infernus est realitas in visione pueris ostensa; Deus vult Cor Immaculatum Mariae esse obiectum devotionis omnium; Ecclesia terras communistas convertere debet et adhuc martyres habebit. Sed tandem, cum Maria, triumphabit. Anno 1917, communismus in Russiam invaluit. Ad successum huius nuntii explicandum, miraculum eodem tempore a 17,000 hominibus congregatis visum est. Facta breviter dico: Duo tonitrua, fulgur, et nubes ad terram descendit, in cacumine arboris consistens, quae in unam partem inclinavit. Deinde sol saltavit, appropinquans et crescens, et recedens, minuens; hoc pluries accidit. Eo die, Maria non visa est, pueris visionariis detentis. Non est dubium quin hoc testimonium, in pellicula renovatum, effectum certum habebit. Vacuum in mentibus hominum implendum est.

Animadverti hanc seductionem valde similem esse seductioni Evae a serpente factae. Quotiescumque, diabolus vera nominat, sed ea detorquet. Infernus quidem prophetatur, sed non sub hoc nomine, et imprimis, infernus non est, sed erit. Quod ad adorationem "Virginis" attinet, sola Bibliorum cognitio nos ab ea protegit, et ignorantibus, quod visibile est necessario verum est. Veritas multo subtilior est, quia species decipiunt. Satanas pueris utitur quia Catholici eos

innocentes aestimant. Attamen, in causa Outreau, pueri collective falso homines de actibus paedophiliae accusaverunt; ergo, suntne pueri innocentes? Facta id probant, mentes eorum a diabolo et daemonibus eius manipulabiles sunt, sicut mentes adultorum a Iesu Christo non protectorum.

Secundum Deum, qui veritatem eius non amant, vim deceptionis accipiunt ut mendaciis credant. Hae igitur mystificationes seducentes a diabolo perficiuntur, sed cum consensu Dei. Pellicula "Fatima" igitur turbas infidelium seducet ut eos omnino reos sentire faciat; antequam mors eos percutiat.

Per hebdomadem a die XVII ad XXIII Octobris anno MMXXI, a Deo maledicta, Francia republicana victima est electionum suarum et errorum iudicii. In relationibus magis magisque tensis et inimicis, praeses Algerianus modo civibus suis in Gallia degentibus admonuit officium suum esse ibi laborare ad defendenda commoda Algeriae. Ita defensio principii dualis nationalitatis contra patriam Galliam vertitur, quae id adoptavit et defendit. Praesentia et organizatio "quintae columnae" in solo Gallico ita formam vivam et realem induit. Recte Iesus sanctos suos monuit dicens: "*Nemo duobus dominis servire potest...*" Gallia decepta est a moribus docilis et conciliatoriis falsae religionis Christianae, quae fidem Christi per saecula prodidit. Islam ei admonet Deum magnum esse et omnibus rebus praeferri, cum saevitia religionis nationalis coactae et coactae quae religionem Catholicam notabat, cum ea auxilium alae armatae monarchiae vel dictatoris in potestate haberet. Nativitas prophetae Mahometi sub finem ^{saeculi VI}, post constitutionem regiminis papalis anno 538, Deo propositum habuit bellum inferre contra falsam fidem Christianam, quam ream iudicat. Quod confirmabitur in magna contentione "*sextae tubae*" Apocalypsis, id est, imminenti "Tertio Bello Mundano".

Olim, postquam regno depositus erat, rex Saul ad vates confugebat, quod a Deo vetitum erat. Attamen, veritates tantum a Deo ipso inspiratas nuntiare poterat, quamquam opus eius diabolicum erat. Sicut hoc exemplum, in ^{saeculo XVI} invenimus prophetam Nostradamum e familia Iudaica renominatum ad odium Iudaeorum illius temporis effugendum. Hic propheta propter talentum suum alchemistae et astrologi a regina matre Catharina Medicea probabatur. Inter "Saecula" eius, nomen datum capitibus multarum quatrinarum propheticarum quas inspiratione accepit et scriptis pertulit, invenimus hanc ^{quatrana XVIII saeculi} I: "*Discordia Gallica Negligentia, transitus ad Mahometum aperietur, sanguine madefacta terra et mari Senoisa, portu Phocaeo velorum et navium obtecto.*" Melius dici non potuit. Propheta Gallos, antiquos Gallos, culpat propter spiritum discordiae et negligentiae quae Islamismum in Gallia stabiliendum favebit. Invasionem ingentem huius religionis evocat, quae in navibus advenit quae superficiem portus Massiliae tegunt et hanc regionem meridionalem patriae cruentabit. Haec prophetia confirmat illam Danielis 11:40-45 ubi Islamus "*rex austri*" designatur. Anno 2021, progressus mediorum informationis formam multiplicium canalum "nuntiorum" accipit in quibus, inter intervalla mercatoria, programmata ex politicis vel scriptoribus opinionum oppositarum composita in circuitu monstrantur. Verba prophetae sic confirmantur; est incessans... fluxus verborum

contradictoriorum qui ad nullos exitus ducunt; inertia Franciae inter conflictantes utilitates captae ergo observabilis est et proinde demonstrata. Consequentiae igitur erunt calamitosae et mortiferae et Galli, sero, intelligent "gubernare esse praevidere" ut vetus dictum docet.

Francia mutatur a condicionibus quibus obviam it. Anno MMXVII, electio iuvenis praesidis sui, ob reiectionem Frontis Nationalis, a populo a suis elitibus politicis condito daemonizati, exemplum creavit cuius consequentias nemo notavit. Usque ad id tempus, candidati electi factiones politicas a multis membris adhaerentibus sustentas repraesentabant. Primum, iuvenis praeses electus nullam factionem officialem post se habebat, et demum semel electus et victor, suam concilium legislativum conscripsit. Quam ob rem, ii qui ei se iunxerunt, victoria eius usi sunt ut in castra politica victoriosa intrarent. Usque ad id tempus, legati propter suas electiones politicas et oeconomicas eligebant et eligebant. In hoc novo casu, res non ita se habet; sola ambitio personalis erat causa dedicationis. Praeses igitur docile auxilium habebat, paratus ad duci suo ad litteram obedire; quod repraesentatio legatorum "godillorum" appellatur, quae auctum dirigismum huius novae praesidentiae, iuvenis, ambitiosae et imperitae, ut candidatus ipse affirmaverat et agnoverat, favere debebat.

Progressus technologicos ab Civitatibus Foederatis Americae inventos adoptando, populi terrae in laqueos incidunt quos haec prodigia seducentia constituunt. Interrete et eius retia socialia, initio apparitionis suae quasi inventiones ingeniosae visae, apparent instrumenta quae contactum, indoctrinationem, et reagrupationem hominum multis formis contra omnem auctoritatem rebellantium promovent. Et cum tota ordinatio terrarum his mediis technicis fundata sit, auctoritates nationales se problematibus insolubilibus oppugnant. Rebelles omnis generis in interrete instrumentum ideale propagandae et disinformationis inveniunt; satis ad satisfaciendum etiam exigentissimorum anarchistarum. Maledictio praedicta Civitatum Foederatarum Americae sic confirmatur et, per retia socialia interretialia, per totum orbem diffunditur. Haec exempla etiam confirmant singularem evolutionem morum "*rebellium*" iuvenum aetatis ultimae, characterem "*rebellium*" a parentibus hereditatum, sicut apostolus Paulus fratri suo minori in Christo, Timotheo appellato, nuntiavit: 2 Tim. 1:1-2: "*Hoc quoque scito, quia in novissimis diebus venient tempora periculosa. erunt enim homines ...*" sui amatores, pecuniae cupidi, elatos, superbos, blasphemos, parentibus non oboedientes, ingrati, scelesti, sine amore, infideles, calumniatores, incontinentes, dubiosi, bonum contemptores, proditores, protervi, elatos, voluptatum amatores magis quam Dei, speciem quidem pietatis habentes, virtutem autem eius abnegantes. ab his quoque devitate.

Documentarium televisificum me ducit ut vos moneam contra conatus scientificorum ad testimonium biblicum, id est, fidem in declarationes Dei viventis in Sacris Scripturis transmissas, delendum. Documentarium praesentatum explicationes de diluvio tempore Noe experto praebere proposuit. Sub finem disputationum, anthropologa femina cum superbia nuntiavit suam demonstrationem rem diluvii demystificatam esse. Reconsiderationem completam

narrationis biblicae a Deo revelatae vidi. Secundum documentarios, narratio diluvii originem haberet in inventione testimonii cuneiformis in tabulis fictilibus insculpti tempore Gilgames, personae qui post diluvium vixit. Praeterea, operimentum altissimorum montium in Biblia revelatorum negatur quia hi infideles id physice impossibile putant; diluvium nihil aliud est quam inundatio regionis Ponti Euxini. Hoc est eventus qui obtinetur cum impii res biblicas arripiunt in quibus infinita omnipotentia Dei Creatoris, cui nihil impossibile est, operatur, dum in eius existentiam non credunt. Hac occasione utor ut dicam inventionem testimonii Gilgamesis, haud procul a vana, diluvii in Biblia impletionem confirmare et confirmare. Itaque nobis iustas causas praebet ad credendum in inspirationem divinam Mosi circa annum 1500 a.C.n. revelatam.

Salus virorum

Rem hic eminenter religiosam tracto, quia primae declarationes a Deo post creationem hominis factae ad victum eius pertinebant. Intellegendum est valetudinem hominis imprimis pendere ex qualitate omnium quae per os in corpus eius intrant. Non casu os emissionem sonorum, eorum linguae, et introitum cibi permittit. In plano spirituali, haec duo arcte conexa sunt. Verbum Dei ut cibum accipiendo, homo sicut Deus loquetur. Et hoc verbum divinum perfectionem doctrinae acceptabilis constituit. Ut aditum ad hanc perfectionem repraesentet, homo discere debet doctrinas praesto filtrare et solum ea quae bona et recta sunt, iudicio Dei constituta, in se ingredi permittere. Idem valet de valetudine eius. Inter omnes cibos ei praesto, responsabile filtrare et retinere debet ea tantum quae in corpore suo et per totam vitam effectus positivos boni et recti habebunt. Bonum perfectum in Eden institutum est, sed alia norma boni et recti post diluvium instituta et Mosi revelata est, qui eam in Levit. proponit et explicat. 11. Cum omni norma Iudaica "kosher" (caro aqua abluta ad sanguinem removendum), consumptio carni purarum permissa erat.

Heu, quid hodie videmus? Calamitosos effectus humanitatis quae, per suas electiones, se a Deo emancipavit et separavit. Ab initio anni 2020, poena Covid-19 fuit eius responsum ad impietatem crescentem et dominantem. Et aedificans est notare hanc primam poenam collectivam humanitatem petisse, quae recusat observare praecepta alimentaria ab ea praescripta, ab origine mundi, ad felicitatem et salutem primi coniugis humani, Adami et Evae. Innixus verae praxi medicinali ex aetate apostolica, in Apoc. 22:2, Iesus Christus depingit "**sanationem**" peccati electorum quos servat: "*In medio plateae civitatis et ex utraque parte fluminis lignum vitae, afferens fructus duodecim, reddens fructum suum singulis mensibus, et cuius folia ad **sanitatem** gentium adhibebantur.*" Secundum hunc versum, innumerabiles varietates foliorum arborum et fruticum, plantarum, olerum et fructuum sunt medicamenta quae Deus proposuit homini ad eum sanandum et nutriendum. Gloria Dei in perfectione creationis terrestris consistit, ubi homo et natura inter se dependent. Alia imago significans: natura est ramus cui homo sedet. Proinde, si homo naturam debilitat, ipse cadit et pretium solvit. Et hic est ubi scientia noxia et mortifera apparet, quamvis progressui tribuatur. Est quidem

progressus, sed est progressus mali. Nota Deum Adamo microscopium non dedisse postquam eum creavit. Felicitas et bona valetudo hominis non pendebant ab inventionem immensae parvitas, nudo oculo humano invisibilis, sed solum ab eius reverentia erga regulas a Deo statutas, qui de plantis dixit: "*Hoc erit cibus vester* ." Itaque cum tempus advenit Deo ad extinctionem praesentiae humanae in terra praeparandam, post sex milia annorum, duo saecula revivificationum et dominationis scientificae contra divina eius normata ibant. Ex sex milibus annorum in summa, tantum duo saecula mortem favebant detrimento vitae. Normalitas nostra contemporanea est abnormalitas ordinis divini. Medicina moderna tempore Ludovici Pasteur nata est, primi hominis qui legibus divinis oppugnavit scientifica curationis methodo quae virus morbi destruit et aegrotum sanat. Nota morbum et maledictionem eiusdem radicis esse, quam ob rem Deus superbus erat quod, per quadraginta annos Hebraeorum in deserto commorationis, sub eius dominatione, morbus neminem adfecerat. Contra, viri rebelles interfecti erant, e populo eliminati, eius iudicio destructivo peccati et peccatorum. Per hos quadraginta annos, cibus unicus populi erat manna a Deo specialiter creatum ad eos qui ab eo pendebant alendos. Aqua fontium, quas in deserto scaturire fecit, manna, quod saporem placentiae mellis habebat, eos aegrotare non poterat. Iam absentia morbi est primum beneficium in vita humana et finis non est inattingibilis, cum omnia ab eius electionibus pendent. Nulla electio est quae non magni momenti sit, quia electio humana hodierna eius fatum futurum praeparat. In Apoc. 10:8 ad 10, Spiritus divini Christi consequentiam electionis amoris veritatis suae propheticae, gratae ad accipiendum, quasi saporem mellis habens, praedicat; lux prophetica electum in scopum odiosum et detestatum facit, ab ultimis rebellibus qui eum occidere volent. Ei, illo die, sapor mellis ab initio formam "*dolorum*" "*in visceribus*" habebit, adeo tribulatio eum in "*amaritudinem*" demerget. Sed nonne melius est propter nostram pertinentiam ad Deum Creatorem pati, quam pati ab eo tamquam inimico suo percuti? Omnes electiones liberae sunt et inevitabiles consequentias habebunt. In vita nostra contemporanea, electiones positivae initio inversae sunt. Vita in urbibus progressum in munditia, salubritate, rebus quae morbos prohibebant, favebat, et proinde senectus crevit. Sed paradoxe, hoc lucrum, per assuefactionem medicamentis chemicis, ingentibus concentrationibus humanis in magnis et mediis urbibus ubi aqua bonae qualitatis rara fit et in quibus omnis generis pollutio concentratur, amissum est. Hoc fit, ut incola rusticus fiat homo privilegiatus, quamvis subiectus ambitui iniquo et mortifero, quod a pesticidis et stercoribus chemicis ab agricolis et arboricultoribus localibus adhibitis efficitur.

Chemia necat, medicina chemica quae sanare profitetur, etiam corpora spirituum humanorum necat, et harum necis consequentia est mors systematis immunitatis quo omnis homo ab ortu praeditus est, exceptis casibus accidentalibus exceptis ultra normam. Haec defensio immunitatis erat telum quod Deus creaturis suis terrestribus dederat; aliquid quod amorem suum erga eas revelat. Quam ob rem, cum animam a Iesu Christo redemptam sibi pertinere, corpore et spiritu, anima tota, elegi testimonium perhibere amoris mei erga Deum, adoptando victum quem filiis suis terrestribus ab origine mundi praescrispsit. Huic normae debeo bonam valetudinem, 55 chiliogrammata pro 1.68 metris, normam a triginta annis

meis usque ad praesentes 77 annos servatam. Didici cibos meos minuere (unum cibum principalem per diem) et sic gracilitatem et flexibilitatem conservare quae salutem et actionem promovent. Resultatum ergo testatur utilitatem ordinationum Dei amoris qui solum electos suos ad supremam felicitatem in aeternitate ducere vult, a Iesu Christo exclusive obtentam. Deo lac bibito ante Abrahamum, mihi non recuso hoc pretiosum productum, quod propter saporem et valorem nutrimentalem magni aestimo, qualescumque sint opiniones peritorum.

Contra hanc rationem, contra hanc electionem personalem, humanitas seducta est a " *serpente* " diabolo, qui ei iterum dicit, postquam Evae dixerat: " *Eritis sicut Deus* ." Vicissim, ad gloriam " *serpentis* ", symboli medicinae modernae, limites semper ultra protrudens, investigator scientificus vitam creare et mortem delere vult, sed invenit, insciens, coram se Deum Omnipotentem, qui inventiones suas contra eum vertit, sicut hoc virus Covid-19, natum in laboratorio Sinensi, in patria quae officialiter " *draconem* " adorat, quem Iesus cum " *diabolo* " in Apoc. 12:9 identificat. Iterum privilegium confirmatur: " *homo spiritualis omnia iudicat et ipse a nemine iudicatur* ." Natura ius et facultatem habet per errorem creandi stirpes mixtas exceptionales et abnormes, quarum effectus in massam viventem dissolvuntur. Sed creatio novarum molecularum, industrialiter per physicam et chemiam applicatas reproductarum, consequentias irreversibiles habet. Natura in aere, in aqua et in profundis terrae, quae cibum hominis venenat, oppugnatur; dominationi hominis rebellis et impii subiicitur. Ipsa quoque diem liberationis suae exspectat, qui numquam iterum veniet, usque ad renovationem a Deo creatam in aurora octavi millennii aeterni. Per os Pauli, Deus dixerat in Rom. 8:20-21: " *Vanitati enim creatura subiecta est, non volens, sed propter eum qui subiecit eam...*" in spe quod et ipsa liberabitur a servitute corruptionis in libertatem gloriosam filiorum Dei ".

In desperata condicione in qua versamur, Deus a electis suis non impossibilia postulat, sed sapienter eligere quae possibilia manent.

Fides, fructus sensus communis

Ut nobis videtur, creatura humana perfectionis expressionem constituit. Perfectio autem sine voluntate intelligentiae non obtinetur. Proportiones corporis humani, praeter aspectum iucundum, ei offerunt multiplices facultates agendi quae hominibus permittunt res tangere, prehendere et comprimere, sonos audire, odores olfacere et aromata gustare; omnia quae constructiones mentales intelligentes requirunt. Probationem perfectionis divinae in creaturis humanis repraesentatam habemus. Cum homo novam creaturam invenire vult, non potest nisi deformationes rerum realium quae iam exstant creare, quia Deus eas creavit. Atque haec omnia a mente humana concepta monstruosas species induunt. In imaginatione Graecorum, "Cyclopes" insulae Cretae a poeta Homero scriptum invenimus. Gigas eius uno tantum oculo in medio frontis posito praeditus est. Sed Deus Creator hoc errorem non fecit cum vitam in Terra creavit. Creaturae eius omnes duobus oculis instructae sunt, quia haec est condicio necessaria ad rem in spatio administrandam. Unus oculus non permittit distantias recte iudicare. Similiter, inventores mundi fictionis modernae vitam existentem accipiunt et

simpliciter distorquent, aures, oculos, et omnem aliam partem rerum existentium exaggerando. Certe, primo homine creando, Deus verum opus eximium creavit quod ei omnem nostram adorationem verbis et factis meretur.

Comitia Gallica anni 2022 et maledictio divina

Inter hebdomadam a die XIII ad diem XX mensis Novembris, anno MMXXI, prope ad certitudinem perveni iuvenem praesidem hodiernum in proximis comitiis iterum eligendum esse; hoc ob causas sequentes: anno MMXVII, Galli praesidem a Deo impositum elegerunt, condicionem favorabilem creantes. Quapropter, candidatus victor expectatus e certamine exclusus est. Suffragiis contra "Frontem Nationalem," per decennia ut terriculum diabolicum exhibitum, Galli inviti iuvenem sine experientia, iam arrogantem et ambitiosum notum, elegerunt. Scientes maledictionem divinam causam victoriae huius iuvenis electi esse, Deus nullam causam habet cur eum a potestate removeat. Per ineptiam iuvenis decepti principis civitatis, maledictio divina patriam ad ruinam et partialem destructionem ducere debet, quam hostes interni et externi in imminente "sexta tuba" seu "Tertii Belli Mundani" perficient. Nimis sero est Gallia optiones suas mutare. Praeses eius dominationem Europaeam petit, quod eum ad mixtionem ethnicam inter Galliam et alias terras Europaeas sustinendam et promovendam ducit. Praeterea, consequentiis "Secundi Belli Mundani" perpassi, Galli sensum multiplicis culpae colunt. Primum est auxilium erga regimen Vichyense, quod cum Germania collaboravit. Secundum est praeteritum colonialisticum Franciae. Paenitentia et paenitentia spiritum patrioticum populi necaverunt. Metus racistarum habendorum Gallos impellit ut miseriam totius mundi sine querelis accipiant. Et ut rem peius faciat, minoritates sustentae nunc postulata de multis rebus exprimunt, ita ut cultura Gallica et omnes eius normae ab ideis ex Civitatibus Foederatis Americae vel Canada oppugnantur. Francia et eius valores traditionales in unum dissolvuntur. Spiritus "Babel" fructum confusionis et separationis producit, etiam intra populum Gallicum magis ac magis divisum.

Recordor viam quam divina maledictio secuta est, quae primum Iudaeos veteris foederis attingebat, sicut iudicium divinum ab apostolo Paulo expressum probavit: in Rom. 11: "rami praecisi (vel abscissis)" "trunci"; in Rom. 2:9: "Tribulatio et angustia in omnem animam hominis quae facit iniquitatem, Iudaei primum, et Graeci!" "Hoc iudicium postea a Iesu Christo confirmatur, qui Iudaeos "synagogam Satanae" in Apoc. 2:9 et 3:9 appellat. Hoc iudicium divinum contra populum suum clare demonstrat non sufficere esse solum repositorium sancti verbi Dei scripti ad eius approbationem manendum. Immo, scriptis eorum propheticis testificatis et Iudaeis adventum Messiae Iesu nuntiatis, verbum Dei scriptum contra eos se vertit et gentem eorum Iudaicam damnat; eos iudicant et occidunt; res a Romanis anno 70 reapse perfectae. Aetate Christiana, post derelictionem Sabbati, "Dominica" substituta, a Constantino I ut "dies solis" constituta, ab anno 538 maledictio a religione Catholica Romana incorporatur, quae, a Francia militariter adiuta, diu in continente Europaeo dominabitur. Persecutiones eius contra Reformatores saeculi XVI directae^{hos} cogent ad exilium

in terras magis hospitales, inter quas terras, terram Americanam nuper repertam vel iterum repertam. Rex Franciae, Ludovicus XVI, auxilium suum civibus Americanis qui contra Anglos rebellionem ingressi sunt offert." Dominator. Civitates Foederatae Americae libertatem primum adipiscuntur, et plerique Protestantes existentes, haec natio Bibliae magnum momentum in constitutione sua usque ad nostra tempora tribuit. Libertatem Americanam sequitur libertas regiminis revolutionarii Francici, omnibus populis Franciae imposita. Libertas ad alias gentes extenditur per victorias militares Imperatoris Napoleonis I. Religio libera fit per "Concordatum" suum, sed eo tempore tantum religiones Christianam et Iudaicam pertinet, iam valde debilitatae a libera cogitatione atheistica quae mentes humanas occupat. Anno 1843, in Civitatibus Foederatis Americae, propter vim ingressam decreti Danielis 8:14, iudicium Dei fidem Protestantem damnat et fructus maledictionis formam receptionis populationum Hispanicarum Catholicarum accipit. Ut pelliculae modernae cinematographiae Americanae testabuntur, sacerdotes Catholici reverendos et pastores Protestantes substituent. Reconciliatio duarum religionum inimicarum sic confirmata est, et America tunc aspectum gerit quem Deus ei dabit in munere suo prophetico " *bestiae quae ascendit de terra* " in Apoc. 13:11: " *bestia similis agno habens duo cornua* "; " *Duo cornua* " id est, fides Protestans et Fides Catholica. Maledictio Iudaica historia clare revelata, prophetia solas maledictiones Protestantes et Catholicas, a multitudine humana neglectas, evocat et revelat. Duabus religionibus Christianis maledictione Dei affectis, atheismus est qui primum vacuum religiosum relictum implevit. Situatio nuper deterioratur propter introitum in scaenam religionis Islamicae. Nam haec in terris Orientis Medii in plena libertate, a mundo Occidentali separata, evoluta est. Proprietas eius peculiaris est nullum ducem religiosum habere et potestas eius in exclusiva adhaesione et obligatione hereditaria membrorum suorum nititur. Islamica est conceptio religionis ubi vita hominis omnino sub imperio religioso ponitur sine distinctione inter profanum et sacrum; quod praeterea exemplari a Iesu Christo et apostolis eius dato respondet. Hoc est quod Deus petit cum Hebraeis et Christianis dicit in Deuteronomio 6:5, 11:1, 30:6 et Matthaeo 22:37, Martio 12:30 et Luca 10:27: " *Respondens dixit: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota carne tua.* " " *Fortitudine, et toto animo tuo; et proximum tuum sicut te ipsum.* " Problema Islamicum est quod amor a Deo exigitur innititur recognitioni voluntarii sacrificii eius mortalis in persona humana et divina Iesu Christi perfecti; quod Islam non assentitur. Conflictus duarum civilizationum, Islamismi hyperreligiosi et Occidentis falso Christiani et manifeste agnostici, producet, et iam producit, aggressiones bellicas homicidas a magno Deo creatore orchestratas, qui sic punit derelictionem zeli Christiani et infidelitatem falsorum Christianorum occidentalium. Religio igitur populos mundi in terribilia conflictu ducet, nam per religionem iudicium Dei, quod omnes damnat, exequitur. Quasi praecursor, opponendo religiones certantes, Orthodoxas Serbicas Catholicismo Croatico et Islamismo Bosniaco, "Bellum Balcanicum" Europam Occidentalem et Orientalem de eorum terribili et tragico fato admonuit.

In consilio divino ultimae fidei probationis, Civitates Foederatae Americae partes primas agunt; partes dominatoris universalis qui voluntatem suam,

secundum suam opinionem, in bonum omnium imponit. In Apocalypsi, haec entitas Americana tantum in Apoc. 13:11 apparet sub imagine " *agni cum duobus cornibus* " qui, fidem Protestantem et fidem Catholicam unitas repraesentantes, simul " *bestiam quae ascendit de terra* " constituent. Civitates Foederatae Americae ab anno 1776 in terra hominibus ignota usque ad ^{saeculum XVI conditae sunt}. Hoc iustificat cur non memorentur ut gens in libro Danielis, cuius peculiaritatem intellegere debemus. In hoc libro, populus referentiae est Israel veteris foederis, populus Danielis. Et praesertim, Daniel 8 nobis dat singularem geographica congruentia cum condicionibus entitatum a prophetia designatarum, et hoc semper in relatione ad Orientem Medium ubi Israel stat. Quam ob rem, in Daniele 11:40, Russia apparet ut " *rex septentrionis* (vel *septentrionis*)", " *septentrio* " in relatione ad Israelem. Similiter, Islam Arabiae " *rex austri* (vel *meridiei*)" nominatur, quod adhuc cum positione Israelis congruit. Et quia tempore Danielis prophetae, existentia continentis Americani ignoratur, Deus eum non ut " *regem* " commemorat, eius existentia occultatur, sed actionem eius nuclearem punitivam contra Russiam praedicit, cuius " *rex* " et dominatio cessabunt, in montibus Israelis deletae, postquam, magna ira desperata, Europam Occidentalem praesertim invasam et a prophetia petitam cruentaverit. Re vera, Deo et veritati historicae, America tantum est sero excrescentia " *decem cornuum* " vel " *regum* " Europae, quae de ritu diei Dominici a Constantino I hereditato sollicita est. Et hoc etiam magnum territorium Australiae et Americae Meridionalis pertinet. Nam revera, in Daniele 8, Deus dominationem ab Occidente Israelis venientem, ab Occidente Romano, praedicit. Centrum religiosum referentiae sic ab Oriente Medio ad Occidentem transit. Et ab hoc Occidente "Christiano" populi duos continentes Americanos incolere incipient; inter quas septentrionalis quae iam totam terram dominatur et omnes gentes commercialiter et culturaliter colonizat, seductae et expoliatae, sed ultro ad eius vitae exemplar conversae.

Hebdomada a die XXVIII mensis Novembris ad diem IV mensis Decembris anno MMXXI

Res hodiernae in duobus argumentis praecipuis versantur, quae instrumenta communicationis socialis et veteres Gallos terrent. Haec sunt virus Covid et virus quod nationalismus appellatur. Nam, si ex odiosis reactionibus instrumentorum communicationis socialis et eorum quos manipulaverunt, per plus quam quinquaginta annos iudicamus, hae res duo scopi irae eorum videntur. Ericus Zemmour ausus est periculum "magnae substitutionis" denuntiare, et unicum eius errorem non est dicere hanc "substitutionem" iam perfectam esse. Certus est eam adhuc amplificari posse bello civili aut imminente Bello Mundano, sed essenziale iam perfectum est. Substitutio est ea idearum et normarum cogitationis publicae civilis et politicae. Comparemus condiciones diversas initio et praesentis aetatis Quintae ^{Rei Publicae}.

Anno MCMLVIII, tempore Generalis De Gaulle, Francia liberata ex duabus factionibus politicis praecipue constabat: dextra Catholica Republicana, quae Principem Civitatis sustinebat, et ex adverso, valida repraesentatio operariorum Francicorum sub auspiciis Factionis Communisticae inspirationis

Russicae et Sovieticae congregatorum. Animus nationalis in utroque campo regnabat, et programma liberationis ab invadentibus Civitatibus Foederatis Americae ab omnibus sustinebatur. Itaque hac aetate vixisse necesse est ut mutationem, authenticam inversionem horum valorum comparatorum cum iis quae hodie a maiortate sustentur, animadvertas. Anno MMXXI, animus nationalis daemonizatur, quia qui hodie vivunt, in Francia et in Europa, numquam contextum belli in patria sua experti sunt. Deo favente, longa pax proposuit propositum universalis intellegentiae quod originem habet in consilio constructionis "*Turris Babelis*" in cogitatione Regis Nimrod natae. Pro opinione humana, haec conceptio vitae quae pacem stabilire intendit... Tutum inter homines nobile et inexpugnabile est. Filio Dei, aequae ita est, cum sit exemplar quod Deus aeternaliter victoribus suis electis offeret. Hic Biblia pretiosa apparet, ad intelligendum quid vivimus, et quid omnem differentiam in visione finali duorum castrorum facit, secundum quod Salomon, haec divina sapientia in homine incarnata, in Eccl. 1:9-10 declarat: "*Quod fuit, erit, et quod factum est, fiet; nihil sub sole novum est.*" *Si quid est de quo homines dicunt, 'Ecce, hoc novum est!' Hoc iam exstitit ab aetatis ante nos .*" Post Nimrod, per totam historiam terrae, haec conatio ad pacem universalem constituendam renovata est. Motivum fuit victoriarum magnorum dominatorum historiae, et inter ea, notandum est exitum a magno rege Chaldaeo Nabuchodonosor consecutum, cuius regnum pacem obtinuit quia personaliter subiectus et conversus est ad verum Deum, creatorem totius universi nostri terrestis. Quod agnostici infideles vel infideles ignorant est pacem obtinendam, tam pretiosam et ab omnibus quaesitam, impossibilem esse et solum bona voluntate Dei obtineri. Nunc, in Iesu Christo, non pacem nuntiavit, sed "*gladium*" et "*bella*" in perpetua successione; Matth. 10:34: "*Nolite putare me venisse ut pacem in terram mitterem; non veni pacem mittere, sed gladium*" » ; Matth. 24:6: « **Audietis enim bella et rumores bellorum : videte ne turbemini; necesse est enim haec fieri. Sed nondum est finis** ». Ita solus Deus prospere poterit creare contextum vitae aeternae pacis universalis, quia, ut hoc consequatur, antea delegit, selegit et retinuit, inter repraesentativa generis humani, raras creaturas quae conformiter inventae sunt normis quae possibilitatem huius pacis a Iesu Christo, unico Salvatore universali, acquisitae, condicionant. Ergo non debemus errare de significatione 76 annorum pacis Europae occidentali ad hunc diem datae, ab fine « *Belli Orbis Terrarum Secundi* ». Metamorphosis mentium humanarum hoc tempore obtenta demonstrationem a Deo exspectatam affert. Neque bellum neque pax hominibus rebellibus permiserunt ut communem felicitatem et pacem perpetuam constituerent. Illusiones creatae realitati cedunt: differentiae raciales, ethnicae vel religiosas non divitias vel pacem promovent, sed potius oppositionem et bellum. Immigratio fit maledictio dum crescit tempore. Omnia sunt res proportionis. Cum minoritas aequalitas fit, novae postulationes apparent et se imponunt, quae difficultates intolerabiles Gallis sanguine consanguineis, qui privilegio nationali primum frui volunt, creant; hoc maledictionem optionis republicanae revelat, quae etiam inimicis suis nationem ortu in solo Francia vel territoriis transmarinis concedit; cum non ob simplices causas complacentiae, personales vel non, a ducibus politicis conceditur. Exitus est explosivus; rixa, validior quam aliae, castra odio mutuo plena incendet.

Bellum civile Europam fragilem et apertam invasionis Russicae, a Deo in Daniele 11:40 praedictae, reddet. Prophetia obscuri Nostradami dicit: "Pontifex Romane, cave ne appropinques ad urbem duobus fluminibus irrigatam; sanguis tuus ibi spuet, tu et tui, cum rosa florebit." Itaque, in Italia ab Islam bellicoso oppugnatus, pontifex Romanus hodiernus mox refugium et tutelam in Francia, Lugduni, quaeret; urbe a fluminibus Rhodani et Arara irrigata. Propheta duas magnas vias aquarum eiusdem aspectus indicat. In hac urbe Lugdunensi, cultui Mariae dedicata, caedes Christianorum Catholicorum (= tua) et papa nuntiatur "cum rosa florebit." Haec rosa a Francisco Mitterrand, praeside socialista, ut insigne politicum accepit. Anno MCMLXXXI. Itaque transitum Franciae sub cogitatione philosophica socialismi centro-sinistri, quae factionis communistarum detrimento formata et amplificata est, repraesentat. Successiones historicae gubernationum Francicarum hunc characterem socialem retinuerunt; sive dextrae sive sinistrae erant. Rosa igitur adhuc, anno MMXXI, activa est, cum immigrationibus Musulmanis, quae eius casum parant, auxilium praebet. Rosa est symbolum florale huius amoris, qui humanismum caecum, quem Deus delere parat, describit. Sed nonne ipse Iesus dixit: "*Diligite inimicos vestros!*" Ita, haec dixit, sed ad fideles suos electos tantum verba eius diriguntur; non ad humanistas infideles et rebelles. Nec obliviscamur hoc mandatum Iesu destinari ad culpam inimicorum eorum confirmandam, plures fasciculos lignorum in capita eorum ponendo, in diem quo Deus eos iudicabit et exterminabit. Finis ab hoc amore martyre petitus igitur non est amor, sed iustitia divina.

Paulatim ad aetatem accedo quae me octogenarium faciet. Et quantum retro a pueritia mea respicere possum, memini me cogitatione amicitiae fraternae, quae corda omnium hominum coniungere deberet, excitatum esse. Anima mea vibrabat cum verba huius carminis, quae titulus pelliculae facta est, audiverant, verba quae dicebant: "**Si omnes viri in mundo** boni amici fierent et manus in manibus ambularent, felicitas cras esset." Itaque a Iesu Christo didici in eo solo hoc magnificum universale somnium impleri. Quia in praesenti terra peccati, Deus id non permittit. Et ad id prohibendum, diabolus et eius famuli efficaciter operantur. Hominibus cogitationes odiosas inspirant, quae eos ad male interpretandas cogitationes aliorum ducunt. In spiritu meo humanistico, semper amice erga ignotos, quibus sponte servire potui, me gessi. Simul, quam facile se converterent et quam facile odium in patriam hospitem revivisceret, inveni. Ut eorum animum intellegamus, intellegendum est eos in naturali eorum superbia humiliationem sentire quod ad patriam colonizatam redierunt ut prosperarent. Atque haec superbia eos adducit ut etiam magis Occidentales contemnant, qui compromissis a diuturno imperio republicano impositis subiecti sunt. Quamvis initia Reipublicae Gallicae homicidia et belligerantia fuerint, in fine suo imbecilla et contemptibilis apparet. Praeterea, haec infirmitas, quamvis realis, eam inimicorum et competitorum Europaeorum contemptui exponit, qui ex eius ruina lucrantur et locupletantur. Diu victima fui eventuum iniucundorum, quos falso advenam Algerianum, qui in aedificio meo habitare venerat, attribui. Privatim, non celavit se magnum odium erga Galliam et Gallos sentire. Tantum anno 2021 installatio camerarum video mihi permisit ut verum reum scelerum commissorum et observatorum detegerem. Eum extra omnem suspicionem collocaveram, propter

stultum sed aperte amicum mores. Ita inveni hunc vicinum, Gallum valde, graviter dyspepticum et partim claudum, cuius sonos ex ore eius exeuntes vix intellegere possum, revera erga me, primum omnium, mendacem, furem, simulatorem et incendiarium fuisse. Hi mente capti a psychiatris iudicantur apti ad vitam inter homines normales. Re vera, sunt entia indefensa, incapaces ad resistendum instinctibus daemonum qui per eos facinora nefaria patrant. Suo tempore, Iesus his imbecilibus mentis dixisset: "Daemon, quod tibi nomen est?" Hodie, scientia humana per medicamenta sua violentam eorum reactionem minuere conatur, cum ita est, et cum non est, daemones in omni tranquillitate agere pergunt. Hoc exemplum noxiam iudicii pure scientifici ostendit, quod, caecitate sua, ad augendas mala quae humanitatem globalem, sive fidelem sive infidelem sive non, percutiunt confert. Iure Paulus in Eph. 6:12 declaravit: "***Non enim est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principatus, adversus potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, adversus spiritualia nequitiae in caelestibus***." Invisibilitate sua protecti, sola fidei illuminatae analysis nobis permittit eos ut veros maleficorum commissorum auctores agnoscere. Francia tantum propter electiones politicas et oeconomicas a successivis ducibus praesidentialium factas consequentias immigrationis pati debuit. Patriam suam perdiderunt eam competitioni externa tradendo; primo Europaeae, deinde, ad finem perducendo, per migrationes in commodum Sinarum factas. Hoc in contextu... ruinae ut praesentia externa onus intolerabile et hircum expiatorium paupertatis observatae facta sit. Et causa Islamica tantum condicionem infaustam transire debuit ut exactiones suas contra Franciam et mundum Christianum occidentalem globalem iustificaret.

In difficillimo post bellum contextu, qui tertium bellum mundanum sequetur, superstites rebelles putabunt se tandem condiciones unius universalis gubernationis constituere posse, quod efficiet ut obtineatur quod Babel servare non potuerat. Magna substitutio, quam Ericus Zemmour, candidatus officialis ad comitia praesidentialia anni 2022, timebat et nuntiabat, iam a Deo in Apoc. 18:2-3 significavit et prophetavit, his verbis: "***Et clamavit voce magna, dicens: Cecidit, cecidit Babylon magna, et facta est habitatio daemoniorum, et custodia omnis spiritus immundi, et custodia omnis avis immundae et odibilis***." "*quia omnes gentes de vino irae fornicationis eius biberunt, et reges terrae cum ea fornicati sunt, et mercatores terrae propter abundantiam luxuriae eius divites facti sunt*." Aspectus multi-cultus Franciae et terrarum Europaeearum vocabulo "***impurus***" bis citato sublineatur. Post investigationem puritatis racialis a gubernatione Nazista Hitleriana, tota Europa, Catholica et Protestans, opinionem omnino contrariam huic conatui damnato cepit, politicam benignam suscipiendo quae ad calamitatem quae hodie apparet duxit. Si certamen oeconomicum graves consequentias pecuniarias habere potest, alterum certamen, religiosum, etiam magis damnosum est. Nam Deum adducit ut personaliter in historia et vita humana interveniat ad puniendos nocentes. Virus mortiferi et bellum mundanum imminens sunt expressiones dolorosae, concretae visibiles huius. Et veri scientifici et eorum subsidium, compositum ex innumeris psittacis propagandisticis, novi sacerdotes societatum et populorum occidentalium de-Christianizatorum facti sunt, graviter molli, decadentes et submissi, quamvis

rebelles maneat veritati profanæ vel religiosæ. Dictata communis scientificæ dictata religiosa monarchiæ Catholicæ Romanæ substituerunt ad prolongationem..." infortunium populorum de quibus agitur. Hoc novum dictamen favetur incremento potentiae ducum magnarum nationum contemporaneorum. Hoc revelatur in Apoc. 9:17, in nuntio symbolico: "*Et sic vidi equos in visione, et qui sedebant super eos, habentes loricas igneas, hyacinthinas, et sulphureas. Capita autem equorum erant similia capitibus leonum;*" "...et de oribus eorum procedebat ignis, fumus et sulphur." Ubique in terra, in terris quae ea possident, decretum utendi armis nuclearibus uni personae committitur. Et haec res, cum suis horrendis destructivis consequentiis, digna est illustranda et revelanda a Deo qui creavit vitas quae his terrificis modis modernis massive delebuntur. In versu citato, verbum "*caput*" designat, secundum Isaiam 9:14, "*magistratum*" vel, in Apocalypsi 9, capita civitatum vel praesides nationum. Et verbum "*leo*" eis imputat vim, secundum Iudices 14:18, hoc in casu, nuclearem, suggestitam terminis "*ignis, fumus et sulphur*." Hoc confirmatur et sustentatur in versu sequenti. Deus imputat verbis, vel "*oriis*" magistratuum, decretum utendi armis atomicis: "*His tribus plagis, igne, fumo et sulphure, quae procedebant de oribus eorum, occisa est tertia pars hominum.*" Vocando actiones nucleares "*plagas*" "...Deus," inquit, "responsabilitatem suam pro actionibus destructivis revelat easque tamquam consequentias iudicii sui divini exhibet, quod omnes homines in terra viventes, ubicumque sint et quascumque religiones profiteantur et confiteantur, tangit. Unicum eius consilium salvificum, in Iesu Christo fundatum, quem contemnunt, repudiant, vel extenuant, omnes eos ad patiendum et tandem ad mortem uniformiter damnat. Quia autem infidelitas eorum ipsam causam salutis a Deo in Iesu Christo oblatae laeserit, falsi Christiani, gravius nocentes habiti, durior fatum subibunt, secundum Apoc. 19:20-21, ubi symbolis "*bestiae*" Catholicæ et "*falsi prophetae*" Protestantis designantur. Differentia in versu 21 cum aliis populis non Christianis revelata tempore ultimae destructionis eorum apparebit ad definitivam eorum exterminationem in "*stagno ignis*" quod "*mortem secundam*" dat, secundum Apoc. 20:14. Sed hoc non ante finem "septimi millennii" quod vere anni 2030 incipiet.

Cum Satanam Satanam eicit

Quamvis mirum videatur, huiusmodi actio realitas est. Primum omnes hanc quaestionem rogare et respondere debent: Cur Satanam se hoc genere doli privaret, qui nihil amittendum habet, iam vitam aeternam quam naturaliter hereditavit ut primus angelus caelestis a Deo creatus? In vestibulo mortis promissae, nonne Deus ei reliquit facultatem agendi pro arbitrio suo usque ad gloriosum Iesu Christi reditum?

Ut te persuadeam Satanam revera Satanam expellere, hic sunt argumenta in deductionibus logicis fundata, quae necessaria sunt post cognitionem nuntii prophetici, qui "*Apocalypsis Iesu Christi*" vel "*Revelatio Iesu Christi*" appellatur. Nam in Daniele et Apocalypsi, in Iesu, Deus verum iudicium revelat, quod de Ecclesia Catholica Romana et eius successivis papis infert. Numquam sub vera identitate sua, sed per symbola, a Deo maledicta ab initio suo anno 538 usque ad

finem suum anno 2030, Ecclesia Romana ibi apparet ut scopus principalis poenarum et damnationum eius. Domi, Satan domi est. In Apoc. 13:3, ille, Satan, qui sub imagine " *draconis* " Apoc. 12:3 arenas Romanas sanguine Christiano per agentes suos, imperatores Romanos, cruentaverat, ecclesiae "Christianae" quae Romana et papalis appellatur, ut cito, dat: " *potestate sua, potentia sua, et throno suo* ." Conversio Romae ad Christianitatem papalem Romam in novam dominationis formam reducit, hoc tempore solum religiosam, ita ut haec successio sit forma diabolicae fallacis transmissionis.

Exinde, insidiae ab hominibus neglectae manere debent, item, ecclesia, specie, contra diabolium, hostem a Iesu Christo victum, pugnare apparere debebit. Hoc modo organizatio diaboli haec tribunalia inquisitoria instituit, quae contra diabolium eiusque ministros pugnare debent. Scopi officialiter sunt magi et malefici qui scientias occultas exercent, praecise accusati de commercio cum diabolo, sed extra hos iustos scopos, ecclesia veros servos Dei in Christo persequitur, hoc nomine haeresis quae omnia quae normae doctrinae officialis Catholicae Romanae a papa illius temporis definitae adversantur, notat.

Multitudo humana sic decipitur; hae venationes daemonum identitatem eius diabolicam occultant. In specie, actiones Iesu extendunt, qui ipse daemonia expulit durante ministerio suo terreno. Et hodie, sicut suo tempore, ii qui ex liberationibus eius a sacerdotibus exorcistis prolatis fruuntur, primi et efficaces testes eius sunt. Mutationem, quae novum statum eorum explicat, in carne et spiritu suo observaverunt et senserunt. Difficile igitur est his hominibus notionem accipere se a diabolo vel daemonibus eius a diabolo ipso vel uno ex daemonibus eius liberatos esse. Sicut " *serpens* " in Eden, sacerdos exorcista tantum instrumentum intermediarium est, id est medium, qui potestatem a Iesu Christo datam sibi vindicat. Facile est intellegere Iesum nullam potestatem repraesentanti ecclesiae inimicae dare posse, cui nuntia eius semper in tertia persona diriguntur, quia numquam eam secunda persona singulari alloquitur; formula "vos" tantum ad veros servos suos alloquendos adhibetur; etiamsi eorum recognitio ab eo tantum provisoria est. Hoc apparet in Apoc. 3:1 ubi hic "vos" pertinet ad fidem Protestantem a Iesu anno 1843 damnatam. In aetate praecedenti, quae Thyatira appellatur, nuntius "vostri" etiam Protestantes saeculi XVI pertinet, ^{quorum} benedictio tantum provisoria erat dum "novum" "onus" expectabant, quod completionem Reformationis cum restitutione Sabbati a Deo sanctificati ab creatione mundi nostri designat. Exigitur eius ab anno 1843 iustificabit illud Sardis ubi dicit ei " *Tu pro vivis habes et mortuus es* ". ^{Saeculo} XVI, veri servi Iesu Christi erant scopi odii a foederibus Catholicis servientibus " falsae prophetissae " symbolice " *Iezabel* " nominatae per comparisonem cum Regina Iudaeorum, uxore Phoenicia peregrina Baals colente, a rege Achab in uxorem ducta. Ipsa etiam odium suum homicidale in veros prophetas Iahweh intulerat et quadringentos eorum occiderat. Haec in hoc libro accurate explicantur, itaque hic simpliciter commemorabo quomodo Iesus recusat hanc denominationem religiosam Catholicam directe vel ad quemquam ex eius repraesentantibus alloqui. Casus Catholicismi revelatus, ab anno 1843, " *the...* " *Tenebrae* " pro " *luce* " acceptae intensificabuntur, hac vice fidem Protestantem in multis formis et denominationibus suis attingentes. In Civitatibus Foederatis Americae, post hanc

diem anni 1843, fructus divinae maledictionis apparent: bellum civile internum "secessio" appellatum; intensa exercitatio occultismi et spiritualismi. Et iterum, sicut inter Catholicos ante eos, in ecclesiis Protestantibus, pastores a Spiritu Dei viventis derelicti exorcizant: "Satanas adhuc eicit Satanam."

Lectio historiae revelatae est intellegere non quemlibet Satanam eicere posse, sed eos tantum qui possunt, prout Deus eum filium suum confitetur et ei hanc potestatem concedat. Sed ut hoc fiat, ipse exorcista a Deo " *dignus* " tali actione inveniri debet. Et in Apocalypsi, tantum "primi Adventistae" per probationem anni 1843 ordinati et selecti agnoscuntur " *digni ambulare cum Iesu vestiti albis* " secundum Apoc. 3:4. Heu illis, historia non ibi finita est, quia eadem maledictio percussit, hoc tempore Adventismus officialis, et ab anno 1994, eius preces cum aliis lapsis qui eum praecesserunt se iunxerunt. Ex eo tempore, Satanus vere a nemine expulsus est, quod extensionem potentiae suae nefariae super omnes gentes terrae, incluso Occidente falso Christiano, iustificat, cum, secundum Iesum Christum, " *thronus* " eius Romae sit, secundum Apoc. 2:13: " *Scio ubi habitas, scio quia ibi thronus Satanae est. Tenes nomen meum, et non negasti fidem meam, etiam in diebus Antipae testis mei fidelis, qui occisus est apud vos, ubi habitat Satanus .* " Usus informalis "tu" in hoc nuntio iustificatur quia Iesus discipulos suos fideles Romae invenit, ex quo Paulus et Petrus eo venerunt ut Evangelium salutis afferrent. Sed anno 538, die huic nuntio adiuncta, novus Catholicismus Romanus designatur et denuntiatur ut lator " **doctrinae Balaam** " in versu 14 qui sequitur: " *Sed habeo adversus te pauca: quia habes illic tenentes doctrinam Balaam , qui docebat Balach ponere offendiculum coram filiis Israel, edere idolis immolata et fornicari. .* " Ut melius eam a servis suis separet in versu 15 de ea dicit: " *Similiter habes et tu tenentes doctrinam Nicolaitarum .* " Ergo sub nomine "doctrinae Nicolaitarum" Iesus nascentem papalem regimen designat. Nomen Nicolaitarum in verbis Graecis Niké et laos constructum est, quae populum victorem significant, quod manifeste pro tempore imperium ultimarum imperatorum Romanorum victorum ante casum et ruinam imperii denotat. Anno 538, Vigilius I persona curiosa ^{est} , qui familiaritate cum Theodora, meretrice Iustiniano I nupta ' utitur ut primus in " *throno Satanae* " in Palatio Lateranensi Romae sedeat. Hoc par imperiale, quod maledictionem in fide Christiana statuit, curiose simile est pari a Deo etiam maledicto, Iezabel et Achab veteris foederis. Nec sine causa nomen "Iezabel" ecclesiam Romanam persecutricem saeculi XVI designabit ⁱⁿ nuntio nomine Thyatirae, quod significat "porcos in calore, et mortem cum dolore dare", id est, horam culminis "abominationis desolationis" prophetatae in Daniele 9:27: "... *Desolator facinet abominationes maximas, donec destructio et quod decretum est ceciderit super desolatorem .* » Saepe, quia interpretatio litteralis nuntium offert quem non intellegunt, interpretes Bibliorum textum Hebraicum originale transformant et distorquent. Hoc est cum hoc versu male translato, cuius interpretatio litteralis est: « **Et in ala una erunt abominationes desolationis et etiam exterminium** (vel destructio completa) **et frangetur** , [secundum] **quod decretum est, super [terram] desolatam** ». Hoc verbum « ala » male intellectum est et ideo a Ludovico Segond in interpretatione sua sublatum. Iam alae symbolum sunt characteris caelestis et ergo religionis. Hoc symbolo "alae", Spiritus designat fidem Catholicam Franciae

et Europae dominantem, ipsam Foedere Romano anno 1957 signato et anno 2004 confirmato constitutam. Itaque nuntiatur seductionem Catholicismi Romani papalis, a Revolutionariis Gallicis inter annos 1792 et 1798 temporarie letaliter vulneratam, Concordato Napoleonis I sanari debere. ^{Ita} seductionem fatalem suam prolongare debebat usque ad potens et gloriosum reditum Iesu Christi, qui eam, una cum omnibus eius fautoribus et fautoribus rebellibus, omnibus falso Christianis, revelaret et deleret.

Plane, cum mores eius erga competitores religiosos omnino mutati sint, non iam persequentes, quia iam a regia armatura Francogallica non sustinentur, vera eius natura difficilior etiam detegitur. Amor humanisticus fallax eam distinguit, sed huius amoris culpa est eum solum cum hominibus communicare, cum solus amor erga Deum in Christo demonstratus veram fidem designet. In mandatis eius, quae in Matthaeo 22:37-38 citantur, amor Dei ut prioritas designatur: "*Respondit ei Iesus: **Diliges Dominum Deum tuum** ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua.*" **Hoc est primum et maximum mandatum**". Deinde addit: "*Secundum autem simile est huic: Diliges proximum tuum sicut te ipsum.*" Atque haec exprobratio Iudaeis sui temporis adhibita hodie, ab anno 1843, omnes religiones tangit quae requiem dominicalem hereditatis Catholicae Romanae honorant et religiose exercent, ab die 7 Martii 321 adoptatae, quo die Constantinus I Imperator eam per totum Imperium Romanum ^{imposuit}. Haec Dominica, ab anno 1843, signum cultus involuntarii diaboli facta est. Electi Iesu tantummodo intellegere possunt identificationem Christiani a Deo maledicti tam facilem et simplicem factam esse. Sed cavete, praxis pure traditionalis veri Sabbati non sufficit ad benedicendum et servandum sacrificio Iesu Christi. In cordibus hominum, Deus verum amorem veritatis suae et personae suae, cogitatione et actione, detegit et identificat; haec sola criteria sunt quae vocatum electum suum faciunt. Legimus in Matth. 15:3: "*Et dixit illis: Quare et vos transgredimini mandatum Dei propter traditionem vestram?*" » Nam exprobra a Iesu illata usque ad finem mundi retinent valorem suum. Haec etiam est causa scribendi testimonium veteris foederis Iudaici. Scripto relatum est ne Christiani novi foederis eosdem errores et peccata vicissim committerent. Heu! Haec exprobratio de omnibus societatibus religiosis terrae, haec alia declaratio Iesu citata in Luca 18:7-8, iam hodie tragice observari potest: "*Et Deus non faciet vindictam electorum suorum, clamantium ad eum die ac nocte, patienter ferens in illis? Dico vobis, cito faciet vindictam illorum. **Cum autem venerit Filius hominis, num inveniet fidem in terra?***" » Haec quaestio a Iesu posita, saltem perturbans, cautionem et diffidentiam in unoquoque lectore verborum eius incitare debet et ei saltem intellegere permittere ut magnas societates religiosas eum non repraesentare, contra quas sibi dicuntur. Veri electi in anonymitate latent et solum in quadam clandestinitate nuntius veritatis Dei ad mentes humanas pervenit quas dignas iudicat.

Re vera, sola via Satanam expellendi est eum errare demonstrare consentiendo ut Deo Creatori et legibus eius, a Iesu Christo coram omnibus hominibus perfecte honoratis, subiciatur. Hoc tantum in casu ipse, Iesus, auxilium suum nobis offerens, ut pontifex exorcista, Satanam et daemones eius e vita nostra expellere potest, et hoc modo stricte individuali et ea condicione ut de gratia

obtenta non coniectemus. Quia reditus ad peccatum veniam obtinere etiam difficilior et tandem impossibile reddere potest.

Ut autem his deductis lectionibus, quae inter se sequuntur et succedunt, persuadeamur, necesse est cum Deo communicare iudicium eius a Iesu Christo revelatum. Hic prophetiae apparent quasi inevitabiles et necessariae, ut vocatus se ad requisita Dei sui temporis accomodet, ut in Iesu Christo statum electi, qui salutem eius spondet, obtineat. Sola oboedientia legibus et principiis divinis, spiritu critico acta, in timore ne Deo, qui actiones et cogitationes nostras iudicat, displicent, in spiritu nostro testimonium affert quod nos recipit et nos benedicere paratus est; quod confirmatur hoc versu Rom. 14:22: " *Hanc fidem, quam habes, serva apud Deum. Beatus qui non iudicat semetipsum in eo quod probat!* " Nos quoque fallere non debemus, nimis secure nos ipsos iudicando. Quia Iesus misericors est, exigens, sed numquam secure.

Iesus Christus candidatus ad electionem rectoris cordium universalium

Programma eius

Uno versu summatim exprimi potest: " *Reddite Deo quod Dei est, et Caesari quod Caesaris est.* " Ad realitatem nostri temporis accomodatus, hic textus fit "et Romae quod Romana est." Exinde, tantum longam rerum ei debendarum seriem enumerare debemus.

1- Derelictio quietis hebdomadalibus Sabbati veri " *diei septimi* " a Deo sanctificati requiei Dei et hominis; hoc ab initio mundi. In enumeratione festorum YaHWéH, in Levit. 23, observatio Sabbati hebdomadalibus primam locum tenet inter alia festa quae impletionem suam in primo adventu Christi invenerunt. Non ita est cum Sabbato, cuius impletio prophetata non complebitur usque ad annum 2030 per ingressum in septimum millennium quod Sabbatum hebdomadale sanctificatum nuntiat. Derelictio eius a Christianis, ad oboediendum mutationi diei impositae decreto Imperatoris Romani Constantini die 7 Martii 321, est primum peccatum ex quo multa alia peccata contra legem divinam resultabunt. Ita est fundamentum omnium formarum maledictionis Dei quas Apoc. 8 et 9 sub nomine symbolico " *tubarum* " exhibent. " *Septem* " erunt et " *septima* " per gloriosam interventionem Iesu Christi complebitur.

2- Adoptio diei Dominicae . A paganis Imperii Romani initio "Dies Solis Invicti" appellata, a Constantino I Magno, falso imperiali converso, decreto die 7 Martii anni 321 imposita est . Animi perturbatione, diabolus ei ideam inspiravit deum solarem suum et Iesum Christum, novum "Deum" Christianorum, unam eandemque personam divinam esse. Itaque ipse originem habet huius novae doctrinae Christianae, quam Apoc. 2:13 " *doctrinam Nicolaitarum* " vel, post translationem: " *doctrinam Christianam populi Romani victoris* " appellat. In directa et absoluta oppositione Sabbato, " ***sigillum Dei viventis*** ", Dominica Romana, olim dies Solis, postea renominata ad melius seducendum et occultandum laqueum satanicum "Dies Domini", a Deo titulo revelante " ***signi bestiae*** " in Apoc. 13:16; 14:9-10; 16:2; 19:20; 20:4, *praesentabitur* . Accepta hac transgressio quarti praecepti Dei, fides Christiana culpam in peccatum contra eum induxit, et haec actio novum foedus, redemptione peccatorum a Iesu Christo

peracta, fregit. Hoc peccatum, contra textum biblicum exercitum, characterem peccati voluntarii gerebat, quod beneficium gratiae divinae in novo foedere oblatum tollit. Hanc gravem culpam sequentur "septem" sanctiones poenales gradatim, quas Apoc. 8 et 9 " *tubas* " *appellant* . "Primae sex" munere admonitionis fungentes, " *septima* " finem vitae humanae in terra imponet. Factum mutationis nominis "Dies Solis" in "Diem Domini" per se sacrilegium arrogans additum contra Dominum Iesum Christum constituit. Notandum est hanc mutationem nominis tantum in terris Europae Latinae, inter quas Italia ubi papae sedent, factam esse. Attributio diei, cultu solari contaminati, Domino Iesu Christo igitur iniciativa pure Romana est. Sed vicissim, anno MCMLXXXI, agnosticismus Gallicus ad adoptionem in Europa notionis duxit ut hic "Dies Dominicus" Romanus " *septimus dies* " hebdomadarum nostrarum habendus esset. Ita novus impetus contra ordinem calendarii a Deo Creatore constitutum factus est.

3- Mutatio in textu Decalogi Dei . In Daniele 7:25, Deus hoc his verbis praedixerat: " *Loquetur verba contra Altissimum, et conteret sanctos Altissimi, et cogitabit quod mutaret tempora et leges; et tradentur sancti in manum eius usque ad tempus, et tempora, et dimidium temporis* ." Vulgus erat indoctum et lectio religiosa solum sacerdotibus destinata erat et solum Latine, lingua Romana, legebatur. Populus igitur magicis et incantationibus illecebris interfuit, quorum tamen significationem non intellegebat. Nomina tantum personarum biblicarum, Mariae, Iosephi, Iesu, Sancti Petri a Roma ut conditoris ecclesiae Romanae praesentati, Sancti Pauli, Sancti Iacobi et multitudinis aliorum sanctorum, sive verorum sive fictitiorum, meminerant. Praeterea, sub praetextu facilioris memoriae, textus Decalogi Dei in Exodo 20 a Curia Romana et duce eius papali retractatus est. In hac versione, secundum Dei mandatum sublatum est ut grex et sacerdotes, sine oppositione et plena legitimitate, initiale Dei mandatum transgredi possent, se prosternendo ante idola, quae ab episcopatu et Sancta Sede sancta declarabantur. Ad arrogantiam suam scelus celandam, impius Romanus mandatum de adulterio scindebat, ita conceptioni suae Decalogi Dei viam apparentem dans ad solum peccatum carnis pugnandum. Attamen, iam peccato carnis, actui sexuali, notionem peccati originalis adiunxit; hoc tantum unum mendacium amplius erat, quia peccatum originale peccatum contra Spiritum erat, causam habens electionem inobedientiae Evae et Adami; ambobus antea rite a Deo de consequentiis inobedientiae suae admonitis.

Si autem dies Solis Roma venit, oblatio diei quietis, quam Deus initio in " *die septimo* " exclusive adnexuit et statuit, singulariter divina est. Bonitati Dei debemus diem quietis hebdomadalem, ab omnibus operariis bene aestimatum. Et paradoxum est quod Deus diabolo permisit ut hanc quietem gratam maledictionis causa et fidei humanae probationis fulcimentum faceret. Ergo electio simplicissima est: Deo gloriam honorandi Sabbatum suum, quod veram liberationem a carne praedicat, tribuere, et diem Solis rebellibus relinquere, quos iam iudicavit et damnavit dum eorum completam exitum expectat.

4- Cultus Mariae . Postquam a Deo segregati sunt, spiritus humani a Deo diabolo traduntur. Exinde, visionibus spiritualisticis illecti, daemones caelestes se eis tamquam legatos Dei praesentaverunt. Fraus bene successit et, ut hanc mystificationem coronaret, diabolus omnes dogma Graecum Platonis de

immortalitate animae amplecti fecit, quo apparitio mortuorum logica et acceptabilis redderetur. Et quis apparet? Maria, mater substituta pueri Iesu. In culturis praeteritis aliarum gentium, hic character iam ubique praesens erat sub nominibus "Semiramis, Isis, Astarte, Diana, Artemisia, Tanit, Venus et Aphrodite", omnia deam paganam fertilitatis designantes: mulierem quae parit et filium suum in ulnis tenet. Daemones adhuc stultitiam humanam ridere possunt cum vident rem semper succedere.

Homini autem res non est res ad ridendum sed ad lacrimandum. Nam credere in hoc sophismate a diabolo simulato actum idololatriae constituit, actum morte a Deo puniendum. Item, reicite et ignorete quemlibet nuntium qui ab hoc nuntio Isaiae 8:20 contradicitur: "*Ad legem et ad testimonium; si non dixerit quis sic, non erit aurora populo.*" Hic textus sic vertitur: Veritas a Deo probata tantum in Biblia ab A ad Z proponitur. In lege quae est testimonium eius exclusivum usque ad finem mundi. Et qui hanc viam pure Christianam non sequuntur, non proderunt liberatione quam Christus electis suis afferet. Memini tempore Isaiae, legem ad primos quinque libros Bibliorum referre, a Mose sub dictatione Dei scriptos. Quod ad testimonium attinet, duas tabulas legis suae decem mandatorum designat, quorum textus originalis a Deo publice populo Iudaico congregato proclamatus est, deinde Mosi in scriptura libri Exodi dictatus.

5- Incantationes Missarum Catholicarum . Summa sanctitate in dogmatibus suis habitae, Missae Catholicae a Iesu Christo hoc vocabulo "incantationes" in Apoc. 18:23-24 denuntiantur: "*Lux lucernae non lucebit in te, et vox sponsi et sponsae non audietur in te, quia mercatores tui erant principes terrae, quia omnes gentes **incantationibus tuis seductae sunt** . "* ***et quia in ea inventus est sanguis prophetarum et sanctorum et omnium qui interfecti sunt in terra*** ". Bello Orbis Terrarum II, in Croatia, persona nomine Pavelic solus nuntium huius versus illustrat. Hic sacerdos Catholicus Romanus, praefectus castrorum captivorum Serbicorum, ipse manum operi imposuit adeo ut, postquam Serbos Orthodoxos ad mortem cruciaverat, Missam Catholicam celebrare apparuit, veste subacta sanguine victimarum suarum rubra. Sed haec tantum est serotina confirmatio actionum quas Deus Ecclesiae Catholicae imputat, a Daniele ad Apocalypsin, et quas hic versus Apoc. 18:24 commemorat et summatim describit. Missae Catholicae peccatores Deo propius non adducunt, sed eos distinent. Non solum inutiles sunt, sed etiam noxiae, quia diabolum, verum inspiratorem eius, glorificant. Hac impietate, actum redemptionis Christi sabotat, ei characterem magicum dando, in unaquaque Missa renovatum secundum quod dogma eius "transubstantiationis" docet. Re vera, peccator non eget sacerdotibus aut ullo intermediario humano, cum eius sincera preces directe a Christo, caelesti intercessore doctrinali inter peccatorem et Deum, recipi possint. Si eius paenitentia sincera est, est..." satis ei ut coram Deo, operibus, fructus dignos poenitentiae afferat. Inoboedientiae oboedientia substituitur; ignorantiae autem cognitione divinae revelationis biblicae eius substituitur.

6- Festa religiosa Catholica: Natalis Domini; Pascha; Pentecoste; Assumptio; Dies Omnium Animarum .

Adhaesio festis religiosis vel civilibus magni momenti est, quia tempus est quo ii qui similis animi sunt conveniunt ad celebrandum et in festiva

laetitia confirmandam suam plenam adhaesionem ad rem celebratam. Deus haec humana agendi ratio observat; ea iudicat et damnat. Festa sunt illecebrae quibus dominantes favorem multitudinis popularis capiunt. Eis offerunt quod desiderant.

- a- Natalis Domini nativitatem Dei significat, sed initio dies XXIV Decembris deo pagano Tammuz dedicatus erat, qui disco solari repraesentatur, postea apud Aegyptios sub nomine Re colebatur. Sub praetextu celebrandi nativitatem Christi, populi decepti gloriam huic deo solari pagano tribuunt, praeter honores quos ei singulis dominicis ab VII Martii anni CCCLXXI tribuerunt. Re vera, Deus non rogat homines ut nativitatem Iesu Christi celebrent quia nullam petitionem quae hoc in directionem pertinet reliquit, sed postulat ut electi mortem eius expiatoriam et causam acceptationis suae moriendi cruciatus agnoscant, ut ab eis veram conversionem obtineat quae mutationes carnales et spirituales concretas afferat.
- b- Pascha. Verum Pascha consilii Dei impletum est die tertio mensis Aprilis, anno trigesimo post Christum natum. Ex eo tempore, festum obsoletum et inutile factum est. Fides in Christum, vera fides, fructum a Deo exspectatum ferens, sufficit ad nuntium Paschae et "Diei Expiationis" perferendum, ambobus festis hora mortis Iesu Christi impletis.
- c- Pentecostes. Hoc festum erat puntuale et eius impletio quadraginta diebus post mortem Christi fieri destinata erat. Eius prolongatio quotannis iniusta est.
- d- Assumptio. Haec festivitas pure et exclusive Catholica Romana ascensum virginis immaculae celebrat, sicut Musulmani ascensionem Mahometi in equo suo ex ambulacro Hierosolymitano celebrant. Mendacia difficiles sunt et a turbis, quas sanguis Christi non servabit, sustinentur. Honores Virgini Mariae tributi iniusti sunt. Cultus Deo exclusivo reservatur. Oramus et nos prosternimus ante Iesum Christum, cuius divinitas a testibus resurrectionis eius verificata et affirmata est. Sed cultus cuiuslibet alterius creaturae, etiam angelicae, secundo ex decem praeceptis Dei damnatur. Maria, sola humana nata, heres peccati originalis est; immaculatam candorem ei tribuere ergo iniustum est. Ut angelus Gabriel successive consobrinum suo et Mariae ipsi declaravit, secundum Lucam 1:25-28-30, "*gratia*" eis concessa est; Elisabethae, Ioannem, praecursorem et nuntiatorem Christi, parere, et Mariae, mater substituta Christi Dei esse. Praeterea, in religione Catholica, hierarchia caelestis invertitur; munus primum matri, munus secundarium puero Iesu, filio eius, tribuitur. Victimae horum rerum iniucunde mirabuntur cum, in omni gloria divina, Deus omnipotens in specie Christi, tam diu despecti et frustrati, apparebit. Ille qui dixit "Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra." Ubi est munus Mariae? Vera Maria virum suum Ioseph biblice cognovit secundum Matthaeum 1:25: "*Et non cognovit eam donec peperit filium, et vocavit nomen eius Iesum.*" Post Iesum, Maria peperit filios Ioseph secundum Matthaeum 12:47: "*Dixit*

ei quidam: 'Ecce mater tua et fratres tui foris sunt, volentes te loqui .'"
 Maria igitur post hos partus iam non erat virgo.

- e- Dies Mortuorum . Directe ex adoptione dogmatis immortalitatis animae oritur, cuius consequentiae ingentes sunt. Homines de aspectu mortuorum sollicitos reddit, et ne eos offendant, eos honorare debent flores in sepulcris eorum ponendo, quae pro facultatibus cuiusque quam optime ornanda sunt. Et hoc dogma " *mercatoribus terrae* " valde favet, quos Iesus Christus in ultima vocatione sua, in Apoc. 18:11, ante poenam " *Babylonis Magnae* ", Ecclesiae Catholicae quam imagine " *meretricis* " illustrat, commemorat. Hominibus, dogma immortalitatis eos servos et victimas augmenti sumptus vitae reddit, qui omnino vanus et inutilis est. Re vera, mortui nihil sciunt et memoria eorum obliviscitur, secundum quod Deus per os regis Salomonis docuit et quod omnes in Eccl. 9:5-6 legere possunt. Haec non est humana opinio Salomonis, sed genuina sententia a Deo inspirata: " *Nam viventes sciunt se morituros esse; mortui autem nihil sciunt, et non est eis merces, quoniam obliviscitur memoria eorum.*" *Et amor eorum, et odium eorum, et invidia eorum, iam perierunt; **nec habebunt amplius partem in ullo quod sub sole geritur.*** ".

7- Fides Catholica et peccatum . Minimum quod dici potest est eius visionem de hac re valde imprecisam et valde personalem esse. Conceptio eius redemptionis peccatorum pecunia omnem nexum cum authentica fide Christiana tollit. Venditio "indulgentiarum suarum" a monacho Tetzel mentem monachimagistri Martini Lutheri aperuit. Primus fuit Catholicus devotus qui naturam diabolicam ordinationis papalis Romanae invenit et denuntiavit. Sed res non ibi finitur, quia secundum eam, peccatum a reo expiari potest per poenas corporales quas peccator sibi infligit. Hoc in casu, cur Iesus venit ut vitam suam voluntarie daret? Lex mutata est, ut antea vidimus, norma expiationis mutata est... quid de fide apostolorum remanet? Nihil, praeter nomina eorum ad actionem idololatriam a Deo damnatam usurpata. Ea quae illa "septem peccata capitalia" vocat, nihil momenti capitalis habent in oculis Dei, qui solam inobedientiam erga ordinationes suas castigat et punit. Et, ut etiam vidimus, peccatum carnis, quod Deus propter peccata contra Spiritum suum commissa damnat, stigmatizat. Versu biblico utens, principio confessionis peccatorum sacerdotibus suis a peccatoribus adhaesit. Qui hoc modo confitetur, se sub dependentia spirituali sacerdotis et ecclesiae ponit, qui sic infirmitates eius cognoscunt. Haec dominatio super animas docilitatem victimarum seductarum et deceptorum explicat. Re vera, quid de hac re Biblia dicit in Iacobo 5:6: " *Confitemini peccata vestra alterutri et orate pro invicem, ut sanemini. Multum valet oratio iusti efficax ?*" In hoc textu, non agitur de confessione peccatorum clericis, sed de eo aequaliter inter Christianos, a discipulo ad discipulum. Quia optima via ad vitandas controversias saepe ex errore unius ab altero ortas, consistit in componendis differentiis per clare declarandas querelas motas; hoc, ab homine ad hominem. In vetere foedere, confessio directe ad Deum dirigebatur secundum Esdram 10:11: " *Nunc confitemini iniquitatem vestram Domino, Deo patrum vestrorum, et facite voluntatem eius! Separamini a populis terrae et ab mulieribus alienigenis .*"

Civitates Foederatae Americae

Argumenta quae modo proposui Romam attinebant, sed in ultimis temporibus humanitas noxiam cogitationum ex Civitatibus Foederatis Americae et Canada in Europam venientium patitur. Et hic iterum convenit "redere Deo quod suum est, et novo Caesari Americano quod ab ipso est." Quia in hoc "novo mundo" ubi praeses se publice committit manu sua in Biblia, constitutio eius libertatem favet, erecta in sinu Novi Eboraci ut dea. Libertas individualis legi biblicae praefertur, adeo ut scientia agnoscatur ut religio; hoc probatur existentia potentis "Scientologiae". Etiam ex Civitatibus Foederatis Americae norma societatum multiethnicarum venit, quarum prima forma fuit conatus a rege Nimrod susceptus erigendo "Turrim Babel". Deus nexum inter haec duo suggerit Novi Eboraci describendo ut urbem ubi prima moderna "Turris Babel," "Caeliscalpia," apparuit. Hoc ipsum nomen revelat cogitationem divinam, et diaboli qui hominem incitat ad Deum irritandum vel laedendum. Atque huius "novi mundi" influxus per totam terram conspicitur, et ubique provocatio, sive contumacia, est altissimam turrim erigere, etiam in Medio Oriente et Asia Musulmanis. Dominatio culturalis Civitatum Foederatarum Americae iam non in dubio est et opera huius nationis magis magisque consistunt in sabotandis valoribus religiosis et civilibus a Deo creatore statutis; haec omnia, nomine sacrosanctae libertatis iurium humanorum originis Gallicae, necnon statuae nomine "Libertas". Nullum dubium est, offerendo hanc statuam Civitatibus Foederatis Americae, Francia revera baculum tradidit Civitatibus Foederatis Americae ut pugnam suam contra eam quam Voltaire "infamem" appellabat, quae Christum et religionem eius designabat, resumerent. Sciendum est speciem quam fides Catholica ei dederat, eum non omnino errasse probasse. Sed vera fides in norma in Biblia scripta iacebat, et ibi Voltaire nullam legitimitatem habebat ad electionem suam antireligiosam iustificandam. Nam verus Christus et veri discipuli eius nihil nisi amor et servitium erga proximum sunt; nihil "infamis" habent, omnibus temporibus et epocis aetatis Christianae.

Nuntii hodierni nobis ostendunt quomodo scientia in Civitatibus Foederatis Americae evoluta eos locupletat et eorum ascensum super omnes gentes terrae aedificet. Suspiciose brevi tempore novum genus vaccini "ARN nuntii", pro miliardibus dollariorum divitibus nationibus occidentalibus venditum, proposuit. Futura " *bestia terrae* " victimas suas "evellit" antequam eas dominetur, cum bellum imminens eas percussit et delevit. Duces nostri mundi obliti sunt Americam avaris audacibus, qui undique ad aurum Californiae et Montium Saxosorum venerunt, incolendam esse, ludum "Poker Mendacis" invenisse, et ante "Scrabble" ludum familiarem gratissimum "Monopolium" fuisse. Ex eo tempore, hic novus " *thronus Satanae* " cogitationes abominandas genuit, quae ad omnia principia fundamentalia ex cultura Europaea traditionali saeculorum eradicanda spectant. Nomen ei datur "Wokismus". In hac nova cogitatione libertaria, vir non iam vir est et mulier non iam mulier; binarius aspectus sexualis a Deo conditus impugnatur et evanescere debet. Gratias transformationibus a scalpellis scientiae chirurgicae effectis, electio sexus fit individualis. Bisexualitati transsexualitas

additur. Post electiones religiosas in pluteo macelli propositas, electio pertinentiae sexualis est quae hac offerta commerciali proficit. Ex quo homosexualitas legalizata est, humanitas in delirantem fluxum postulationum abripitur, quarum unaquaeque insaniores et controversiores sunt quam priora. Haec effervescentia culturalis mentes humanas inter se compellit et causas nutrit quae humanitatem separant et ad conflictus civiles et religiosos ducunt. Nam pro Civitatibus Foederatis Americae, "Wokismus" omnia iura obligationi religiosae concessa habet; cum homo sit qui individualiter decernit quid religiosum sit necne. Putabamus nos omnia vidisse, sed non, adhuc erant impensabiles mirationes inveniendae. Sed "filius vel filia Dei", futurus angelus caelestis asexualis, gaudete, quia diffusio cogitationis perversae imminentiam poenae nuclearis prophetatae confirmat. Percutiet refugium falsitatis et perversitatis quae ab Occidente per terram diffunditur. Ut Deus dixit ad Abacuc prophetam: " *Prophetia non mentietur, implebitur, certe implebitur*, " id est, cum absoluta certitudine.

Natura et scientia

Haec duo argumenta fundamentaliter inter se opponuntur, quia natura divina est, scientia autem humana. Natura Deo vivo subiecta est et ab eo pendet; perpetuo evoluitur et mutatur. Contra, scientia in fundamentis fixis et adhuc limitatis nititur, eiusque evolutio lenta est, se ipsam interrogare recusans.

In radice degenerationis nostrae et proclivitatibus nostrae ad morbos latet desertio victus a Deo primo par humano praescripti; veganismus, pro eis et omnibus animalibus. Notare possumus perfectam complementaritatem vitae animalis, quae oxygenium ex aere inspirat et dioxidum carbonis emittit, necessarium ad nutrimentum plantarum, quae vicissim oxygenium necessarium ad vitam hominum et animalium producant. In hoc perpetuo commutatione, vita in terra prolongari poterat. Cum morbo, homo suum proprium functionem intellegere studuit ut remedia inveniret ad se quam celerrime sanandum. Et temporibus modernis, medicamenta creata sunt, primum per combinationes productorum naturalium, deinde per moleculas constructas processibus chemicis cum effectibus secundariis plus minusve frequentibus et plus minusve gravibus. Deus Creator meretur glorificari plus quam scientifici quia iniustum est homini, creaturae suae, de suis creationibus technicis delirare, cum ipsae entia viventes machinas animatas extraordinarias repraesentant. Deus naturaliter creaturas suas systematibus immunitatis defensionis complexis et efficacibus donavit. Homo nondum ei aequavit et numquam ei aequabit. Sed immunitas naturalis re vera fragilissima est et facillime deleri potest. Cerebrum nostrum ab ortu instar computatri fungitur, programmatur ad functiones exsequendas cum investigatione summae praecisionis. Exempli gratia oculus, programmatus est ad se accommodandum ad ea quae spectat cum optima foco possibili, et nisi vitium hereditate parentali adsit, succedit dummodo id quod spectat lineis stabilibus et precisus definiatur. Quid autem fit cum oculus imaginem nebulosam lineis imprecisus intuetur? Frustra conatur focum suum assequi, deinde, si id non facit, pugnam desistit et gubernatio oculi a cerebro deprogrammatur. Tum oculus noster ad lentem correctivam a scientia optidorum praebitam confugit. Focus oculi deinde definitive amittitur, muscoli oculorum relaxantur et non amplius actionibus necessariis respondent. Correctio lentium augebitur tempore procedente, et focus naturalis definitive amittitur. Idem principium est pro auditu. Usus instrumentorum auditus omnem possibilitatem recuperandi auditum naturalem normalem tollit. Deprogrammatio functionum normalium cerebri fit quoties homo condicionem abnormalem ei imponit cui se accommodare non potest. Num a re religiosa aberravi? Minime, quia haec intellegere significat vitam a Deo creatam intellegere. Scire quam fragilis sit necesse est ad eius prolongationem promovendam. Vita nostra donum est a Deo, vero Patre nostro caelesti, et Ille sensibilis est ad modum quo Eum, donum eius, tractamus. Felicitas quae a bona valetudine pendet ex hac conscientia oritur. Respectus corporis nostri physici genuinum fidei opus est. Paulus de corpore nostro dicit id esse "*templum Spiritus Sancti*". Num animadvertisti sanctitatem quam Iudaei "*templo sancto*" Hierosolymitano tribuebant? Eadem sanctitas corpus Christi et discipulorum eius, sanguine eius sanctificatorum, notabat. Attamen, progressionem medicam hodiernam

periculosum paradoxum revelant. Personae tegentes nasum et os iam diu ab auctoritatibus medicis impositae sunt ad propagationem virus Covid-19 coercendam. Personae gerere qualitatem respirationis minuit et inhalationem dioxidi carbonis promovet. Oxygenium necessarium ad sanguinem in pulmonibus purificandum ergo reducitur. Nonne hoc paradoxum est in pugna contra morbum qui facultatem respirationis aegrotorum affectorum aggreditur? Immo, patientissima esse oportet ad tales praecepta inconsistentia toleranda. Pessima autem adhuc timenda sunt, quia ex Civitatibus Foederatis Americae vaccinum laboratorium Pfizer venit, post DDT quod terras Europaeas fine ultimi belli mundani venenavit, necnon semina genetice modificata a Monsanto productis, quae nihil minus quam monopolium venditionis seminum esculenti intendit, adeo ut incolas vicinos clientium suorum in ius vocaret, quia semina Monsanto redundabant et in terris finitimis creverunt. Haec terra bene meretur locutionem "*mercatores terrae*" qua Deus eam in Apoc. 18:11 appellat. Quare non nos mirari debet Deum dominationem suam ultimae coalitionis universalis, quae sabbatum suum sanctum opponet, praedicere. Avaritia et cupiditas pecuniae radices omnium malorum sunt. In reditu suo glorioso, Iesus eam destruet.

Quod scientia non considerat est, quamvis similes et similes apparentes, compositionem hominum diversam esse, quia quaeque creatura vere unica est. Tempore quo vivimus, scientia medica non in casu singulari agit, sed in casu generali magni numeri hominum qui, re vera, omnes hereditate genetica differunt. Et secundum hoc genoma hereditarium, quod unum sanare potest, alium necare potest. Scientia in difficultate est quia post creationes Dei Creatoris currit, qui per actiones humanas vel ab eo directe causatas, virus, cataclysmata, et omne genus phaenomenorum naturalium vel supernaturalium continuo producere potest. Dicamus igitur eius proelia ab initio perdita esse. Imago est collisionis ollae fictilis contra ollam ferream. In laboratorium, investigatores student elementum et modum sanandi, per tentationem et errorem, invenire, effectibus conditionibus individualibus debitis non consideratis. Etiam in natura, herbas et plantas invenimus quae sanant vel necant secundum proportionem adhibitas. Levibus dosibus, tili infusum somnum promovet, magnis autem dosibus somnum excitat et impedit. Natura nos docet difficultatem praxis medicae. Ut Christianus, Deo auscultans, noto genus humanum per annos circiter 5800 scientia physica et chemica caruisse. Homines in terra vixerunt in condicionibus plus minusve salubribus, cum electionibus alimentariis plus minusve noxiis et destructivis coniunctis, et consequentias acceperunt, interdum iuveniores quam solito morientes. Sed per hos 5800 annos, natura ab eis non passa est. Scientia moderna quasi calix diabolicus venenatus apparuit, et venenum eius per totam terram diffusum est. Honesti esse debemus et damnum illatum notare. Consequentias habet quae, primum, prolongationem vitae in terra in dubium vocant. Nonne haec simplex observatio paenitentiam vel dolorem iustificat quod scientiam permisimus ut salutem et vitam in discrimen reduceret? Longe ab accusatione, scientia religiose mentes ducum politicorum dominatur, et modum suum videndi imponit. In nuntiis ab anno 2020, origo est paralysis completae nationum Europaearum et occidentalium. Nam eius decisiones a ipsis principibus civitatum oboediuntur.

Maledictio deserendi Deum eiusque normas magno pretio venit, et hoc tantum praeludium est, quasi pignus pro pretio quod restat solvendum.

Simul, circa annum 1843, duae mutationes ingentibus consequentiis observari possunt. Ex una parte, probatio fidei, innixa studio verbi prophetici Dei, fidem Christianam Protestantem in Civitatibus Foederatis Americae examinavit. Ex altera parte, post ingloriosum, immo calamitosum, exitum a Deo observatum, eadem Civitates Foederatae Americae et Europa in progressionem scientiae physicae et chemicae industrialis se immittent. In Gallia, primum currum vaporarium videmus; in Anglia, primae tramina vaporaria apparent, ferriviae per terras Christianas et colonizatas intersecant. Deinde, olei vices sunt ad machinas gasolinas alendas. In Civitatibus Foederatis Americae, turres oleariae magno numero in regionibus hostilibus, quae diu desertae manebant, eriguntur. Fine Secundi Belli Mundani, progressionem primae bombae atomicae Americanae plus quam duo milia explosionum ad probationes usque ad nostrum tempus sequentur. Num causam calefactionis globalis alibi quaerere debemus? Quid emissiones dioxidi carbonis vehiculorum motoriorum modernorum repraesentant comparatione, scientes praeterea dioxidum carbonis esse cibum mundi plantarum? Homo, hodie metis quod per generationes, in inscientia et incuria, scientia humana seminavit. Res experimentorum atomicorum tantummodo attentionem multitudinis popularis attraxit cum haec experimenta prope habitationes humanas fiebant. Per tempus, haec experimenta in locis desertis vel subterraneis, vel etiam in corde marium, peracta sunt. Praeterea, humanitas graves earum consequentias subaestimavit, quia Terra est vas clausum, immensum, sed tamen limitatum. In interreti inveni video quod seriem 2100 experimentorum bombarum atomicarum variarum potentiarum in animatione accelerata exhibet. Res est admirabilis et valde revelans consequentias in atmosphaeram Telluris et in solum zonarum irradiatarum, damnatarum quia inhabitabiles redditae per millennia. Bomba Tsar Russica omnem vitam animale et plantarum in anulo ignis, per diametrum 500 chiliometrorum, destruit, et in Bello Tertio Mundano, quod ante annum 2030 venit, adhibebitur. Num Deus hodie de statu planetae suae curat? Minime, quia finem suum ab initio novit. Cum fato hominis coniunctum est et tantum exstitit ut eum ad destructionem speciei suae post annos sex milia perduceret. Ut hanc Dei resignationem ad destructionem ab eo ipso programmatam intelligas, scito inter annum 533, diem decreti Iustiniani quo papatum Romanum regimen constitutum est, et 538, diem eius effectivae institutionis Romae, annis 535 et 536, duos ingentes volcanos successive pulverem et gases toxicos in atmosphaeram effudisse, uterque in extremis oppositis spectri; unus in America Centrali, alter in Indonesia. Pulvis per totam terram in utroque hemisphaerio diffusus est, et regnum imperiale Iustiniani Imperatoris, perpetuo tenebris obtectum, fame et peste percussus est, milia hominum interficiens. Haec via Dei erat tempus significandi pro institutione obscuri papalis regiminis. Non quaesivit planetam suam parcere. In temporibus nostris modernis, homo diu mari et terra usus est ad sordes suas redivivas. Sed creando plastica, per scientiam suam, piscibus et conchis cibum dedit quem non assimilant et qui eos necat. Considera igitur hanc rem finem mundi tantum anno 2030 confirmare. Nam errores accumulati et damnum quod ex bello nucleari resultabit nullam spem supervivendi diuturnae

speciei humanae, ad imaginem Dei originaliter creatae, relinquunt. Ante hanc destructionem, problema aquae purae, potabilis sine morbo, orietur. Quia usus pesticidiorum et stercoris chemici, ab prima productione eorum in Civitatibus Foederatis Americae, terras arabiles et aquas subterraneas polluit, adeo ut aqua potabilis rara fieri incipiat. Sed scientia non sola est causa, cum incrementum populationum urbanarum nunc ad gradus perveniat qui seriem problematum creant. Cum in rure viverent, homines sordes suas non colligebant et quisque suum cibum ex terra hauriebat. Et natura eorum praesentia non patiebatur. Solum naturaliter anno post annum regenerabatur. Derelictio huius generis vitae initium circuli vitiosi significavit qui tandem ad impossibilitatem supervivendi in terra ducebat.

Falsa pietas

Ut haec locutio indicat, haec pietas innititur conceptioni "falsae" amoris. Qui agunt amorem unilateralem experiuntur. Satisfactio eorum in se ipsos versatur; hi homines Deum et notionem quam de Deo habent amant, et id eis sufficit. Haec conceptio amoris falsa est quia amor per occursum aedificatur cuius finis est commutatio et participatio communis voluptatis. Fideli, magni momenti et necessarium est sollicitum esse de modo quo Deus eos iudicat, ne se decipiat de natura relationis suae cum Deo constitutae vel non. Dixit Iesus fidelibus discipulis suis: "*Pacem meam do vobis* ." Haec non est pax miraculosa, sed simpliciter consequentia naturalis quietis animarum electorum, quietis adeptae cum conscientia eorum eos non iam culpabiles facit vel non facit. Et haec requies igitur est fructus naturalis oboedientiae ordinationibus consilii salutis a Deo in Iesu Christo definiti et perfecti. Hic est ubi verba Bibliorum recte interpretanda sunt. Contra quod aliquae versiones dicunt, Paulus non dixit, "*Omne quod non est convictio peccatum est* ," sed, "*Omne quod non est fides peccatum est* ." "*Convictio* " ad aliquid falsum referri potest; contra, "*fides* " ad verbum Dei scriptum refertur, quod falsum esse non potest, praesertim in textibus originalibus "*Hebraicis et Graecis* ". Ita intellegi potes veram pietatem et falsam pietatem inter se identificari et distingui conceptione quam quaeque creatura humana Scripturae biblicae dat.

Sub inspiratione daemonum, aspectus religiosus multiplices formas secundum inventiones eorum assumere potest; formas quas vita religiosa universalis ubique terrarum revelat. Quam ob rem, in sapientia sua, Deus viam singularem sculpsit ad peccatorem paenitentem ducendum ad oblationem salutis suae, quae in morte Christi sui exclusive nititur. Ut hoc medium hominibus usque ad finem mundi praesentari possit, consilium suum in Biblia scribi curavit. Quapropter salus in vera cognitione harum Sacrarum Scripturarum nititur, a primis verbis a Mose sub dictatione Dei scriptis, ad ultima, scripta ab apostolo Ioanne, cuius spiritus a Deo captus est, ut ei visiones Apocalypsis suae, quae Apocalypsis appellatur, praesentaret.

Homo discere debet suis ipsius cogitationibus diffidere, nam discernere non potest inter eas quae a se ipso veniunt, quae a Deo vel uno ex angelis eius veniunt, et quae a diabolicis daemonibus. Cerebrum nostrum "laceratum" est, et in

hac condicione, sola Biblia eiusque doctrina nobis divinam cautionem offerunt. Exempli gratia, ab initio ministerii sui terreni, Iesum videmus diaboli tentationes repellentem Scripturas citando. Hoc exemplum nobis datur ut eum imitemur et intellegamus veram pietatem non posse nisi in perfecta congruentia cum sanctitatis normis a tota Biblia statutis et revelatis fundari. Mementote hoc signum incitantem quod fidem Protestantem saeculo XVI notavit : "Sola scriptura," formula Latina significans "Scripturam solam." Omnem valorem suum per tempus retinuit et adhuc, in ultima expectatione gloriosi reditus Iesu Christi, omnem differentiam inter veram et falsam pietatem facit.

Homosexualitas

Hoc argumentum multam attentionem requirit. Secundum thema praecedens, cognitio "perforationis" cerebri nostri necessaria est. Qui hac cognitione carent, omnia quae sentiunt naturae eiusque functioni tribuunt, et logice, eam normalizant. Lego in Proverbiis 29:18: " *Ubi visio non est, populus perit; beatus qui legem custodit!* " Sine fide eiusque revelatione, homo occidentalis modernus non potest imaginari ea quae intus fiunt ab entitate sibi aliena causari posse. Sicut Thomas, si non vident, non credunt. Et ibi problema latet, cogitationes et sensus cerebri nostri non apparent. Sed sensus individualiter innegabilis manet. Similiter ac cogitationes homicidales a daemonibus in homicidis inspirantur, incitationes ad se credendum mulierem pro viro vel vice versa, virum pro muliere, occurrunt et homosexualitatem explicant et omne genus perversionum etiam abominabiliorum. Vocabulum excluditur: " *abominatio* ". Haec est quam Deus in Biblia dat practicis quas iudicat et damnat. In vetere foedere, divina sententia a populo perficiebatur qui homines harum " *abominationum* " reos lapidabat. In novo foedere, Iesus ipse curam suscepit merita poenae pro peccatis contra Deum commissis. " *Mea vindicta, mea retributio*, " inquit. Attamen iudicium Dei de his rebus non mutatum est, et eius damnatio abominationum usque ad finem mundi durat, cum ipse in Apocalypsi 21:27 declaret: " ***Nihil coinquinatum in eam intrabit , neque qui abominationem facit et mendacia ; sed qui scripti sunt in libro vitae Agni, ipsi intrabunt.*** "

Ignorantia, quaevis creatura terrena a daemonibus invisibilibus decipi potest, sed haec excusatio cessat quia prohibitiones Dei revelantur et in notitiam hominum perducuntur, per Scripta Sacrae Biblicorum eius. Quam ob rem homosexualitas eiusque perversiones morbos animae humanae constituunt quos Omnipotens Iesus Christus sanare potest, cum victima parata est se convertere et omnibus eius ordinationibus oboedire. Ei, agitur de domino omnino mutando. Homo vel sub dependentia Dei est, vel sub diaboli vel daemonum eius. Ei tantum electio est inter libertatem in oboedientia Deo vel servitutem in subiectione daemonum, morte ut destino suo.

In Novo Foedere, solus hic textus Pauli, ex Rom. 1:26 ad 32, damnationem deviationum sexualium a Deo commemorat: " *Propter quod tradidit illos Deus in passiones ignominiae: nam mulieres eorum mutaverunt naturalem usum in eum qui est contra naturam;* " *Similiter autem et viri, relicto naturali usu feminarum, exarserunt in desideriis suis invicem, viri cum viris turpem operantes , et*

*mercedem, quam digna erat erroris sui, in semetipsis recipientes. Et sicut nolebant Deum in notitia habere, tradidit eos Deus in reprobum sensum, ut faciant quae non conveniunt, repletos omni iniquitate, malitia, avaritia, malitia, plenos invidia, homicidio, contentione, dolo, malitia. maledici, calumniatores, impii, superbi, elati, gloriosi, inventores malorum, parentibus non oboedientes, insipientes, sine fide, sine affectione naturali, sine misericordia. Et scientes iudicium Dei, quia qui talia agunt, digni sunt morte, non solum ea faciunt, **sed etiam placent eis qui ea agunt.** Culmen harum " *abominationum* " hodie attingitur eo quod homines homosexuales, quorum status legibus humanis legitimus est, salutem a Iesu Christo oblatam publice vindicant. Societates humanae modernae, quae, postquam haec damnaverunt, hodie ea legalizant et " *probant* ", iustam Dei iram sibi trahunt. Approbatio igitur graves et terribiles consequentias etiam iis qui ea ipsi non exercent, fert. Omnes mox normam iustae irae eius experientur. Sed hoc genus " *abominationum* " non est scopus principalis iudicii divini in Apocalypsi eius revelati, in qua vocabulum " *abominatio* " ad falsas religiones Christianas refertur, quae, per usum diei Dominici, glorificationem diei pagani gloriae dei Solis dedicati iustificanc. Hoc genus abominationis idololatricae, in Apoc. 21:27, cum vocabulo " **mendacio** " vel, contrario absoluto " **veritatis** " suae, quae normas legum eius et formam singularem propositi sui salutis designat, coniungitur.*

Deus et voluptas

Hoc notandum est: voluptas a Deo creata est ad actiones incitandas, quae in consilio vitae terrestres necessariae factae sunt. In actu sexuali, voluptas reproductionem specierum incitat. Hoc verum est et hominibus et animalibus. Voluptas gustandi existit ad nutritionem et reproductionem cellularum viventium promovendam. Notio voluptatis hominibus permittit animalia educare quae actionis peractionem cum voluptate, quae in forma cibi iucundi oblata est, coniungunt. Deus eodem modo agit cum electis suis, quibus in Iesu, Matthaeo 7:7, declaravit: " *Petite, et dabitur vobis; quaerite, et invenietis; pulsate, et aperietur vobis.* " " *Quaerere* " conatum constituit, et " *invenire* " eius praemium est. Haec lex voluptatis, quae in omnibus locis valet, demonstrat Dei Creatoris amore erga creaturas suas repleti. Fortuna sola non curare potest offerre voluptatem entibus in terra viventibus. Ergo merentur appellari: creaturae terrestres Dei viventis, et ut tales, ei saltem debent reverentiam, honores et gloriam. Adoratio et amor personae eius supplementum a solis electis eius allatum manent. Sicut Daniel, secundum Dan. 10:12, ii qui mysteria in forma revelationum divinarum proposita " *intelligere quaerunt* " responsis a Deo impetratis remunerantur. Praemium laboris studii est scientia quae personalitatem nostram transformat. Quod de cibo corporali verum est, aequè verum est de cibo spirituali. Ideo legimus in Matth. 4:4: " *Respondit Iesus et dixit: Scriptum est: Non in pane solo vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.* " ".

Sed voluptas cum appreciatione individuali stricte personali coniungitur. Voluptas unius hominis non necessario est voluptas alterius. Praeterea, intelligendum est, voluptatem a Deo iustificatam solum in modo vitae quem ille probat inveniri. Voluptas electorum non est voluptas lapsorum. Vita voluptates innocentes offert, sed, fructus perversionis, alia genera voluptatum a Deo prohibentur et damnantur. Hae sunt quas daemones in mentibus hominum rebellium favent et incitant; numerosissimae, in multitudine repraesentatae.

Francia divisa et fracta

Haec res, agnita et notata fine anni 2021, vitari potuisset si duces eius scivissent quomodo lectiones historicas in Bibliis relatas uti.

Prima lectio testimonii Dei maledictionem mixturarum humanarum incompatibilium revelat. Genesis 6 narrat quomodo matrimonia homines e castris fidelium, "filiis Dei," cum "filiabus hominum," castris idololatriarum et infidelium, iungentia, propagationem mali et, poenae causa, destructionem completam aquarum diluvii effecerint.

Secunda lectio nos ad tempus ducit quo familia Iacobi, sive Israel, in Aegypto cum Iosepho, qui magnus visier Pharaonis factus erat, sedem collocavit. Post circiter duo saecula, Goshen in fertili regione Nili congregati, Hebraei magno numero crescere coeperunt; plus quam decies centena milia virorum, praeter mulieres et pueros. Haec incrementatio iure novum Pharaonem sollicitavit, cuius prudentiam salutare debemus. Haec incrementa quovis momento bellum intestinum in patria sua Aegypto excitare poterat. Hic Pharaon Deo rebellis se praestaret, sed non stultus erat. De populi sui commodis curabat. Cohabitatio Hebraeorum et Aegyptiorum ad finem pervenerat et formam terribilis maledictionis pro populo Aegypto hospitali induerat.

Paulo post, post decem plagas Dei dissuasivas, populus quadraginta annos in deserto vagatus erat, quorum fine Israel Chanaanem, terram gigantum, Amorraeorum, quorum iniquitas culmen attigerat, expugnare suscepit, quadringentis annis post nuntium a Deo Abrahamo in Genesi 15:16 factum: "*In quarta generatione revertentur huc; iniquitas enim Amorraeorum nondum completa est.*" Et ibi, ut tranquillitatem perpetuam Israeli, populo suo, praestaret, Deus incolas terrae exstirpare suscepit ante adventum Hebraeorum. Crabrones et muscas venenatas contra gigantes misit, quae eorum populum decimaverunt. Mandatum Dei Israeli datum erat ne inimicos suos numquam superesse permetteret. Quamvis hoc mandatum animis sensibilibus et humanisticis terribile videatur, ex absoluta sapientia divina magni Dei creatoris procedit. Hostem vivere permittere certe viam hostilitati inter posteros eius pararet. Et Deus voluit populum suum ab hac tragica condicione experiri servare. Israel hoc divinum mandatum non oboedivit et tandem dolorosas consequentias passus est. Post peccatum antediluvianorum, intellegere potes cur Deus ulteriorem mixtionem humanam vitare conatus sit, ut populum suum Israelem a ritibus idololatricis aliorum populorum omnino paganorum protegeret.

Monitum Dei irrita fuit, matrimonia cum alienigenis iram Dei in Israelem attulerunt, qui tandem in apostasiam et idololatriam delapsus est. Et ultimam

lectionem invenimus Hierosolymis post reditum populi Hebraei a deportationem in Babylonem Chaldaeam, in facto attributo sacerdoti Esdrae; in Esdra 9:1: "*Postquam haec peracta sunt, venerunt principes ad me dicentes: Populus Israel, sacerdotes et Levitae non separaverunt se a populis terrarum istarum, **sed imitati sunt abominationes eorum** , Chananaeorum, Hetthaeorum, Pherezitarum, Iebusaeorum, Ammonitarum, Moabitarum, Aegyptiorum et Amorraeorum. Tulerunt enim de filiabus eorum sibi et filiis suis, et commiscuerunt populum sanctum cum populis terrarum istarum* ; et principes et magistratus primi fuerunt qui peccaverunt hoc ." Ad recuperandam Dei approbationem, decretum factum est; Esdras 10:3: "*Nunc autem faciamus foedus cum Deo nostro ut dimittamus omnes mulieres istas et liberos earum, iuxta consilium Domini nostri et eorum qui timent praecepta Dei nostri, et fiat secundum legem.* " Et factum est; Esdras 10:17: "*Primo die mensis primi finem fecerunt omnes viri qui duxerant uxores alienigenas ."*

Suo tempore, propheta Balaam regi Balac revelavit quomodo, filias populi sui filiis Israel nupiendo, eas corrumpere et auxilio Dei privare posset. Aetate Christiana haec actio in scala ampliore et spiritualiore reproducta est. Deus symbolice actionem Balaam suscipit ad ingressum paganitatis in religionem Christianam illustrandum in Apoc. 2:14: "*Sed habeo adversus te pauca: quia habes illic tenentes doctrinam Balaam, qui docebat Balac ponere scandalum coram filiis Israel, edere idolis immolatas et fornicari.* " Locus de quo agitur est Roma, "*ubi thronus Satanae est* ", ut versus 13 praecedens specificat; hoc est ab anno 538. Usus formae familiaris appellationis a Spiritu iustificatur eo quod Romae adhuc veri servi Iesu Christi sunt. Post Hierosolymam, Roma facta est locus unde Occidens Christianizatus est potius quam evangelizatus. Quia actio a populo "*doctrinae Balaam* " ducta est et religio Catholica Romana, non vera fides Christiana, diffusa est.

Scilicet Francia non est Israel, sed Deus, suas lectiones per experientiam huius populi Hebraei dans, eas omni homini intelligenti offert, ut ex eis proficere possit, quicumque sit eius populus et origo patria.

Non animadvertere licet quam damnosum sit hominibus bonam cum Deo necessitudinem non frui. Nam ultimae consequentiae sunt mors et destructio.

Lectio quam modo vidimus in periculis mixtionis ethnicae fundatur, et hoc praecipue duabus nationibus valet: Civitatibus Foederatis Americae et Francia. Francia iure soli distinguitur, quod sponte nationem Gallicam cuilibet puero in territorio suo et possessionibus transmarinis nato tribuit. Tragica huius nationis fortuna in decisionibus fere suicidalibus aedificata est: hostes suos recipiendo, sed etiam prohibitione statisticarum de compositione incolarum conscribendarum. Problema, quod Pharaon pro Aegypto sua timebat, in Franciam cadet et ad eius ruinam letalem ducet. In Apoc. 11:8, nomen "*Aegyptus* " symbolice Lutetiae, capiti eius, datum, igitur bene iustificatur. Historia eius considerata, haec patria maledictionibus concatenatis percussa est. Ex quo Clovis, primus rex Franciae a Roma seductus, fautor paparum eius factus est; deinde, saeculo XVI ' Lutetia fidem suam Catholicam contra fidem Protestantem Reformatam pugnando significavit. Tum, post Revolutionem suam et Rem Publicam, potentia colonialis facta est. Et hic ultima eius infortunium parabatur. Colonias Asiaticas et

Magrebenses tandem amisit. Decolonisatio initium declinationis eius significavit, sed globalismus et instrumenta communicationis socialis incolas Africanos et Africae Septentrionalis ad immigrandum in Galliam, tam apertam et hospitalem, impulerunt, ut eius regimen libertatis et liberalitatem socialem uterentur. Sed inter hos advenas sunt Musulmani, indignatione erga pristinum colonum pleni, et conflictus qui Galliam ex patria sua expulit, hac vice repetetur, in terra Galliae quam Deus eis tradet. Ita Europa " *decem cornuum* " Danielis 7:7-24 punietur Bello Tertio Mundano ad imaginem Iudae, quae a Deo ter percussa est, a rege Nabuchodonosor, secundum 2 Paralipomenon 36:5-21.

Coexistentia plurium religionum monotheisticarum intra eandem nationem difficultates creat propter frustrationem compromissorum necessariorum ad normas ab hac natione hospite statutas oboediendas. Solus dies hebdomadalis quietis difficultates in ordinatione operis creat, cum sciatur diem quietis a Christianis observatum primum diem esse, Musulmanorum sextum, Iudaeorum autem et Christianorum electorum septimum. Cito aut serius, Musulmanus venit ut observationem pro suo die quietis, sexto, postulet; Iudaeus idem facit ut imperioso Dei sui imperio pareat; patria ubi primus dies norma est has postulationes recusat et fit conflictus et confrontatio religiosa. Nam submissio ad normam contrariam religionis exercitae sensum frustrationis in sectatoribus insatisfactis creat. Re vera, pax usque ad nostram aetatem parta in ignorantia huius frustrationis fundata est. Religio non erat cura primaria immigrantium e Maghreb; labor et pecunia ad supervivendum eos coegerunt Mare Mediterraneum transire ut in Gallia sedem fierent. Sed hodie, sedentes, nationalizati, et numero maiori, Musulmani magis magisque frustrati sentiunt, et eorum postulationes magis magisque urgentes fiunt.

Inter gentes quas Francia excepit, sunt nigri qui ecclesias Adventistas Parisienses et Lugdunenses complent. Nigri melius restiterunt influxui athei saecularis alborum occidentalium. Saepe animistae origine sua, nigri semper conscii fuerunt spirituum sine corpore et necessitudines cum eis manifestationibus visibilibus notatas coluerunt; praeterea, supernaturale eis naturale est, dissimiliter albis scepticis vel infidelibus. Ita aditus ad Deum veritatis eis facilior redditur.

Natale

Haec, ut dicitur, festivitas Christiana criteriis insignitur quae eam a Deo veritatis odio non nisi reddere possunt. Ex accumulatione mendaciorum et idololatriae, intellegere potes me non nimis exaggerare in hac sententia.

Primum, nota hoc festum non voluntate Dei institutum esse; Biblia nullam praecisionem dat ad diem nativitatis Iesu, Christi Dei, statuendum. Ratio huius silentii est quod Deus momentum morti Iesu tribuit, non nativitati eius. Hoc festum, quod nativitatem Iesu celebrare dicitur, instituendo, religio Catholica repraesentationem Christi in statu infantis in ulnis Mariae, matris eius, quae ipsa est obiectum adorationis principalis, confirmat et iustificat.

Dies a Roma electus, XXV Decembris, initio fuit dies natalis dei humani Tammuz, filii deae humanae Semiramidis, uxoris regis Babelis, famosi Nimrod, etiam humanissimi. Tammuz imagine disci solaris repraesentabatur. Vocabulum

"Natalis" a Latino "dies natalis" derivatur, quod diem natalem significat; is huius pagani Tammuz. Apud Romanos, hoc tempus festis Saturnalibus, ritibus orgiasticis insignitis, dedicatum erat. Ut populos, qui celebrare amabant et celebrationem suam conservare volebant, placerent, Catholicismus motivum suum mutavit. Ita nativitas Iesu nativitatem Tammuz vel Saturnalorum substituit. Nexus inter Tammuz et Iesum discus solaris erat, cum, Romae papali, Christus deus Solis die XXV Decembris celebratus et adoratus sit, et primus dies hebdomadis ordinis divini subito, arbitrio humano, "**septimus dies" factus sit.** » ab anno 1981, in dictionario Larousse; haec nova norma imposita est decreto ISO 8601 Organizationis Internationalis pro Standardizatione.

Civitates Foederatae Americae, mercatores et "*mercatores terrae*" in Apoc. 18:11, personam mythologicam Sancti Nicolai creaverunt. Ei speciem et colores, album et rubrum, dederunt, qui iam potionem eorum "Coca-Cola" notabant. Civitates Foederatae huic festo speciem et finem commercialem dederunt, renovando principium offerendi dona pueris, sicut pagani pro Tammuz fecerunt. Itaque, festum quod parentes et liberos in omnibus nationibus occidentalibus delectat, nihil est nisi congeries actionum abominandarum, quae solum Deum veritatis, Iesum Christum, irritare possunt. Haec scientes, electi eius bene facerent si ab eo participando abstinerent.

Biblia testatur de "*gloriosa libertate filiorum Dei*". De significatione huius verbi "*libertas*" non errandum est, quia id solum pro Deo et electis eius significationem habet contra "*servitutem peccati*". Clare et accurate, creatura Deo vel diabolo oboedit. Obedientia Deo constat in applicatione normarum legum eius, et oboedientia diabolo constat in inoboedientia Deo et in disputationem cum eo ineunda. Si Biblia nihilominus speciem huius "*libertatis filiorum Dei*" sublineat, id est quia in Iesu Christo, praeter celebrationem hebdomadalem Sabbati sanctificati, omnes aliae festa religiosae veteris foederis evanescent. Vita religiosa sic ad extremum simplificatur, et "electi Christi" libertate concreta et reali fruuntur. Nulla necessitate intermediarii terreni, vita continua cuiusque fit forma cultus, et norma sequenda in Biblia scripta est, quae, secundum Apoc. 11:3, "*duos testes*" Dei viventis constituit. Atque ante omnia, necessitudo cum Deo servata auxilium et consilium Iesu Christi offert, quod per Spiritum Sanctum iis qui vere ad eum pertinent infert; et hoc usque ad finem mundi, secundum promissum eius, quod fideliter servabitur et honorabitur.

Sicut falsum Natale, usus repetitus nominis "Dominica" consistit in iustificando eius characterem ut "Dies Dominicus" cum re vera sit tantum "dies diaboli", et vehementius ab anno 1981, cum ei attributum est norma "**septimi diei**" hebdomadarum nostrarum. Ut "dies primus", nomen "Dies Dominicus" historice iustificari poterat ut dies quo Iesus apparuit vivus et resurrectus discipulis suis. Sed haec resurrectio non iustificabat celebrationem eius per requiem hebdomadalem sumptibus "Sabbati" a Deo sanctificati. Ut testimonium demus nostrae adhaesionis erga veritatem a Deo constitutam, cum fratribus et sororibus meis in Christo, "Dominicam" Romanam in "Soldi" renominavimus, quod eam congruit cum nomine Anglice "Sunday" et Germanice "Sonntag" dato. Nominando hunc diem "Soldi", curiositas interlocutorum excitari potest et offerre occasionem explicationis salutaris. Notandum est nomen "Dies Dominicus", id est

"Dominica" ex Latino "Dies Domenica" translatum, tantum in Gallia, "filia natu maxima" et historica fautor armatus Ecclesiae Catholicae, in Hispania, Lusitania et Italia, ubi nomen "Domenica" gerit, quod "Dominus" significat, impositum esse; in Italia, ubi Sedes Sancta Papalis sita est, " *thronus Satanae* ", ipse, inspiratio eius est. Culmen arrogantiae Catholicismi est quod Italice vocabulum "Sabato" **sanctum Sabbatum Dei designat. quem Roma in sexto loco dierum hebdomadis collocat** . In norma Francogallica, haec actio non animadvertit, quia vocabulum "sabbath" et radix eius nomine "Samedi" substituta sunt, in quo substitutio litterae "b" littera "m" nomen "Sabbat" negligitur. Sub hoc obscuro nomine "Samedi" cum Anglico "Saturday" confundi potest, quod gloriam dei Romani "Saturni" celebrat.

Electi igitur Christi, Dei veritatis, scienter has normas a diabolo constitutas recogitare debent et necessitudinem suam cum Deo aedificare, in mente et testimonio adoptando normam temporis eius et calendarii hebdomadarii eius, in quo primus dies hebdomadis dies profanus est et etiam profanatus, id est, contaminatus, a paganismo Romano sicut alii dies hebdomadis, omnes diis astralibus Romanis dedicati. Secundum Deum, hebdomas igitur incipit cum "Soldi", seu "falsa Dominica", et finitur die septimo, cum "Sabbato sanctificato", auctoritate eius suprema, ad requiem, ab initio creationis mundi; requies aeterna septimi millennii quae in fine cuiusque hebdomadis praedicitur et in quam soli "electi Christi Iesu" ingressuri sunt vere proximo anni 2030; dies quae glorioso eius reditu notabitur.

Recordor formam initialem hebdomadis a Deo creatae et constitutae: dies primus, dies secundus, dies tertius, dies quartus, dies quintus, dies sextus, et dies septimus ad requiem sanctificati et Sabbatum appellati.

Victima cumulationis iniuriarum, Deus bellum humanitati rebellanti indixit. Initio anni 2020, Praeses Emmanuel Macron populo Francogallico, tono serio, increpans, nuntiavit: "Bellum in bello habemus." Aggressionem in coronavirus, qui in Sinis apparuit, attribuit. Sed non intellexit hanc actionem a Iesu Christo, Deo omnipotente, initiatam esse. Nunc necesse est hoc intellegere: hac poena, Iesus hominibus dicit: "Pax in terra finita est, certe finita." Et cum homines ad virus mortiferum creandum inducit, id facit quia mortem in ordinibus castrorum rebellium consequi vult. Praeterea, intelligendum est, quaecumque sit efficacia technica medicamentorum et vaccinatorum a scientia humana designatorum, haec media humana adhibita esse ad effectus poenae divinae impediendos et minuendos. Quam ob rem Deus formas impetus sui contra nocentes multiplicat, ut in hoc versu in Ezechiele citato indicatur. 14:21-22-23: "*Quia haec dicit Dominus Deus: Cum mittam in Jerusalem quattuor plagas meas graves, gladium et famem et bestias feras et pestem, ut exterminem de ea hominem et pecus, ... Nihilominus erit reliquia quae salvabitur, quae exibat ex ea, filii et filiae. Ecce, ipsi venient ad vos; videbitis vias eorum et opera eorum, et consolabimini propter malum quod ego adduco super Hierosolimam, propter omnia quae adduco super eam. Consolabuntur vos, cum videritis vias eorum et opera eorum; et scietis quia non sine causa facio omnia quae facio ei, dicit Dominus, YaHWéH* ». Nota quod in hoc terribili nuntio qui exterminationem annunciat, Deus consilium suum salutare commemorat, quod est eligere et

conservare homines qui ei fidelissimi manserunt. Post " *Hierosolymam* ", suo tempore, anno 70, hodie est vices populorum Christianorum occidentalium infidelium ut a formidabilibus armis a Deo adhibitis petabuntur. Consilium suum dirum usque ad finem exsequetur et media ad id perficiendum adhibebit. In scala globali, incolae terrae tandem exterminabuntur. Post virus, famem et bellum civile, bellum nucleare universale numerum hominum superstitum ulterius minuet. Deinde, in contextu " *septem plagarum ultimarum irae Dei* " quae in Apoc. 16 describuntur, ultimi superstites ultimo fidei examini subiicientur, quod " *Sabbatum* " contra " *Diem Solis*", falsam Romanam " *Dominicam*", ponet. Minatio mortis quae electos Christi petet contra eos qui eam ordinant convertetur, cum Deus qui salvabit interveniet ad eos qui eum in perfecta fidelitate diligunt servandos.

Ad caelum progrediens

Anno MCMLXXX baptizatus sum, itaque quadraginta annos servitii Iesu Christi anno MMXX attigi. Attamen, continuus quidam lucis fluxus, inspiratione instar, ad nutriendam meam cognitionem significationis eventuum expertorum venit. In Biblia, hoc quadraginta annorum spatium experientiam Moysis imprimis notavit. Ex Aegypto quadraginta annos natus fugit et quadraginta annis post rediit ut exilium populi sui Hebraei duceret. Anno MMXX, tempus fidei probatae finem cepit, cum post decennia pacis et prosperitatis populis Christianis occidentalibus dominantibus datae, Deus actionem suscepit, modo a suis electis cognoscibili. Obstructio oeconomica, effectibus Covid-19 **superaestimatis** effecta, testimonium visibile huius mutationis in moribus magni Dei creatoris, offensi, reiecti, et a fere omnibus hominibus despecti, constituit. Res historica notanda est virus Covid-19 in Sinis apparuit sex diebus postquam duces eius Bibliam emendare constituerunt, removendo citationes quae " *visioni Factionis Communisticae Sinensis et ducis sui*" non congruerent. Talis impetus in sanctum Verbum Dei scriptum sine responso manere non potuit. Covid-19 id expressit.

Post exitum ex Aegypto, longa **iter** in deserto populum Hebraeum expectabat. Nobis quoque, ab anno 2020, **iter ultimum** inceptum est in contextu relationum humanarum quae deterioratur et magis magisque deteriorabitur. Tempus divisionis venit, modo analogo ei quod Deus dixit et fecit, secundum Zac. 11:14: " *Deinde fregi virgam meam secundam, Unionem, ut dissolverem fraternitatem inter Iudam et Israel.* " Mentio " *Iuda et Israel* " non est exclusiva, quia haec duo nomina serviunt ut fulcimentum nuntiis quae Deus servis suis dirigit usque ad finem mundi. Hoc " *secundum*"... " *Baculus* " ultimam consequentiam horae iudicii Dei de gentibus revelat: separationem sive disunionem populorum quae ad aggressionem bellicam et caedilem ducit. Iam, hoc " *baculum* " praeceditur fractione primi " *baculi* " nomine " *Gratia* " secundum Zac. 11: " *Tuli virgam meam Gratiae, et fregi eam, ut dissolverem foedus meum quod pepigeram cum omnibus populis.* " Hic versus revelat Deum ab initio propositi sui creationistici, munus suum tamquam Messiae, qui electos suos servaturus erat per principium " *Gratiae* " oblatam et propositam " **omnibus populis**", concepisse. Sed victima universalis indifferentiae humanae et

contemptus, qui ei, sicut clericis Iudaicis, valorem " *triginta siclorum argenti* " *citatorum in versu 12 tribuit, in proposito suo, Deus tandem hunc " baculum "* frangit, sic finem imponendo oblationi suae " *Gratiae* ". Zac. 11:12: " *Et dixi ad eos: Si placet vobis, afferte mihi mercedem meam; si non, nolite reddere. Et appenderunt pro mercede mea triginta argenteos.*" "Praeter applicationem ad tempus finis, principium successionis fractionis virgarum, ' *gratiae et Unionis* ', singillatim impletur pro victimis quae moriuntur temporibus a ' *tubis* ' et ' *plagis Dei* ' *signatis* . In emendatione pro Sabbato XVIII Decembris MMXXI, explicavi momentum verbi ' ultimae ' in expressione ' *septem ultimae plagae irae Dei* '. Quia haec clarificatio effusionem aliarum plagarum in tempore praecedente finem collectivum temporis probationis suggerit. Et vos moneo, per plus quam LXX annos pacis et prosperitatis, ' *plagas* ' divinas constanter humanitatem percussisse in forma morborum modernorum plus minusve sanabilium: Cancris, SIDA, Alzheimer, et aliorum; quibus adduntur mortes victimarum fumationis, alcoholis, et medicamentorum chemicorum vel naturalium quae iuventutem decimant, accidentia viae, victimae inundationum, labendi nivis, incendiorum, calamitatum seismicarum et vulcanicarum, tsunamis, nedum cyclones et tornados qui Americam praecipue petunt, etc.; omnia quae ex non-observantia resultant." normarum in legibus divinis doctarum. Meminimus quomodo, ut desiderium carnis populi Hebraei impleteret, Deus in deserto coturnices introduxit. Tanta et tam immoderata consumptione consumpserunt ut milia hominum perirent. Malae consuetudines edendi quae normis a Deo statutis non congruunt, adhuc hodie mortem et morbos causant. In scala globali applicatae, hae normas cibariae mortiferae tamquam " *plagas* " punitivae a Deo uno creatore designatae considerari possunt; morbus est consequentia inevitabilis transgressionum legum naturalium in creatione terrestri statutarum.

In anonymitate et separatione, electi Iesu Christi ab anno 2020 in gradu ultimo ingressi sunt via ad caelum, quae eis vere anni 2030 aperietur. Atque haec omnia scripta, quae in hoc opere propono et colligo, concrete hoc nutrimentum spirituale constituunt, quod ad aedificandum et aedificandum hominem spiritualement, quem omnes electi eius fieri debent, necessarium est. Intellegere iudicium Dei, ut illud probemus et cum eo communicemus, est finis huius nutrimenti spiritualis. In mutua approbatione et gratia communio inter Deum et electos eius aedificatur; hoc, per exclusivam "Gratiam " fidei activae obtentam, in nomine et meritis solius Iesu Christi fundatam.

Hoc punctum fundamentale est memoria tenere. Veri electi Iesu Christi a plagis Dei non afficiuntur, et eorum protectio in oboedientia legibus eius nititur. Deus se obligavit ad ostendendam differentiam in tractatione electorum suorum et entium rebellium. Sed, logice, cum sol nimis calescit, electi eius nudati ustiones sentiunt sicut rebelles. Tractatio electorum essentialiter differt a nutrimento spiritus eorum cum electiones victus corporis physici a Deo probatae sunt. Vita est totum inseparabile, Deo creante corpus physicum, spiritum qui in eo vivit, et cibum plantarum, idealem Genesis, qui cellulas physicas quae corpus eius componunt aedificat. Observantia horum principiorum electos a morbis protegit quia immunitas naturalis eorum roboratur. In vera fide, quis Deum non irridet leges eius non observo et auxilium eius invocando, sicut falsi religionistae faciunt.

Via a Iesu Christo delineata est via veritatis, semper logica, simplex et iusta. In fine huius viae a Iesu benedictae, post transitum ultimarum terrenarum probationum, **iter nostrum** in regno caelesti Dei terminabitur, ubi nobis locum praeparavit secundum Ioannem 14:1-4: "*Nolite turbetur cor vestrum. Credite in Deum et credite in me. Multae sunt mansiones in domo Patris mei. Si non, dicebam vobis: Ego vado parare vobis locum. Et si abiero et praeparavero vobis locum, iterum veniam et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego et vos sitis. Ubi ego vado, et vos scitis viam .*" Vere!

Gradus sanctificationis

Hic textus a Paulo ad Heb. 12:14 citatus salutarem eius momenti rationem revelat: "*Pacem cum omnibus et sanctimoniam sequimini, sine qua nemo videbit Dominum .*"

Quid est sanctificatio? Paulus nobis dicit in 1 Thess. 4:17: "*Non enim vocavit nos Deus in immunditiam, sed in sanctificationem .*" "*Sanctificatio*" est omnino contrarium "*impuritatis*", ergo, **puritas** .

"**sanctification**" solum programma divinum salutis comprehendit, quod per plures gradus vel phases constructum est. Sed iam ut significationem et finem eius comprehendamus, primam significationem quam Deus ei in Genesi 2:3 tribuit considerare debemus, ubi haec **sanctificatio cum "die septimo"** creationis suae coniungitur : "*Benedicit Deus diei septimo , et sanctificavit illum , quia in eo requievit ab omni opere suo quod creaverat in faciendo illo.*" Hic versus fundamentalis est, quia in hac divina declaratione coniungere possumus **Sabbatum a Deo sanctificatum et numerum "7" qui, numerice, "sanctificationem"** eius in omni revelatione sua designabit . Ita Sabbatum sanctificatum fit "**sigillum Dei viventis**" in Apocalipsi 7:2, id est, signum divinae personalitatis eius. Usque ad hodiernum diem, a mane "soldi" diei 19 Decembris 2021, interpretationem hereditariam suscipiens, ei significationem numeri plenitudinis tribueram. Attamen, hic vocabulum in hoc textu Genesi non apparet, dissimiliter verbo "**sanctificatum**". Praeterea, etsi haec plenitudo ad sensum secundarium servari potest, significatio **sanctificationis** ei praefertur. Quapropter hanc modificationem per totum hoc opus statim feci. Et ita facere debeo, in omnibus documentis meis, quia divinus nuntius insigniter mutatur et locupletatur. Analysis Danielis 8:14 fit lucida et summe logica et facilis intellectu. Recta eius interpretatio, quam Spiritus Christi me ad inveniendum et restituendum duxit, est: "*Usque ad vesperum et mane et sanctitas iustificabitur .*" Tempus initii in vim huius decreti prophetici est ver anni 1843. Eo tempore, fides Christiana repraesentatur praecipue in Europa a fide papali Romana, cuius "**vulnus mortale**" (Apoc. 13:3) ab atheismo revolutionario Gallico portatum deinde "**sanatum**" est concordato Napoleonis Bonaparte. In novo suo aspectu humili et submisso, fides Catholica beatificationes suas resumit, quae canonizationem "sanctorum" suorum multiplicat, quos ad colendum assecras suos offert. Pro vero Deo, haec actio idololatrica est et ideo abominabilis. Quapropter, volens "res recte exponere", id est, verae sanctitatis normam restituere, Deus hoc decretum propheticum Dan. 8:14 pronuntiat, in quo verba "**iustitia et sanctitas**" apparent. Possibilitas

tribuendi " *iustitiam* " Christi et statum " *sancti* " ei soli pertinet. Nuntius igitur eius venit ad impugnandam "**arrogantiam**" **papalem**, quae in Dan. 7:8-20 et Apoc. 13:5 denuntiata est. Ita, ab vere anni 1843, Christus divinus summam auctoritatem suam, per saecula tenebrarum relictam potestati religiosae papali Romanae, restituit. Sed haec restitutio tantum electis suis apparet, quos singillatim illuminat secundum amorem veritatis suae. Restitutio omnium veritatum suarum deinde in secreto cordium et mentium eorum perficitur. Mundus omnino ignorat existentiam horum nexuum, qui dialogum cum Deo summo restituunt. Falsa sanctitas, primum in Papis constituta, turbas decipit. Non enim omnis qui se sanctum esse profitetur sanctus est, sed is tantum quem Iesus Christus, magnus divinus Iudex, ita designat quia eum hoc statu dignum iudicat. Ad hanc normam implendam, primum, **usus Sabbati**, **imago divina et sigillum sanctificationis**, a veris Christianis electis adoptandus et fideliter observandus est. Haec adoptio Iesum ad benedicendum, praesertim anno 1873, fidem Adventistarum **Septimi Diei** in nuntio ad " *Philadelphiam* " directam, Electum illius temporis, qui vera "caritate fraterna" hoc nomine Graeco significata est, in Apoc. 3:7; et hi numeri significant: 3 = perfectionem; 7 = sanctificationem.

In 1 Cor. 1:30, verba " **iustitia et sanctificatio** " coniunguntur et Christo Dei soli tribuuntur: " *Ex ipso autem vos estis in Christo Iesu, qui factus est nobis sapientia a Deo, et **iustitia, et sanctificatio, et redemptio** .* " Ipse ergo solus potest electos suos " *iustitiam* " et " *sanctificationem* " suam, id est, puritatem, tribuere et fructum capere. Et adhuc ipse est, Iesus, qui haec sub imagine **Spiritus Sancti attribuit**, secundum 2 Thess. 2:13: " *Nos autem debemus gratias agere Deo semper pro vobis, fratres dilecti in Domino, quia vos elegit Deus ab initio in salutem **per sanctificationem Spiritus et fidem veritatis** .* "

Prima definitio ex eo constat **dicere Sanctificatio perfectam puritatem ipsius Spiritus Dei** significat, quod in 1 Petri 1:16 confirmatur: " *Estote sancti, quia ego sanctus sum* . " Pro creaturis eius, peccato deformatis, **sanctificatio** consistet in recuperanda et reproducenda imagine Dei in spiritu corporis terreni. Nam in principio, in statu perfectae innocentiae et puritatis, Adam (homo) ad imaginem Dei creatus est, secundum Gen. 1:26-27: " *Et dixit Deus: **Faciamus hominem ad imaginem nostram, secundum similitudinem nostram: et praesit piscibus maris, et volatilibus caeli, et pecoribus, et universae terrae, et omni reptili quod movetur super terram. Et creavit Deus hominem ad imaginem suam, ad imaginem Dei creavit illum: masculum et feminam creavit eos** .* "

Re vera, **sanctificatio** est processus a Deo designatus ad obtinendum, a peccatore paenitente, electum, " *testem fidelem et verum* . " Haec explicatio nititur in intellectu significationis quam Deus dat descriptionibus quibus se praesentat in septem aetatibus successivis evocatis a nominibus "septem ecclesiarum" in Apoc. 2 et 3. Alia res nova, quam in nomine Iesu Christi in hoc novo nuntio adfero, est intellegere has diversas descriptiones revelare exemplar servi quem quaeque aetas de qua agitur producere debet ad gloriam eius. Hoc iam partim intellectum erat, sed hodie hoc principium est necessarium et prioritarium, ad intelligendum divinum consilium sanctificationis quod salutem aeternam obtinet. Initio huius paragraphi, locutio " *testis fidelis et verus* " revelat et designat servum quem Iesus venit separare, ergo sanctificare, tempore quod " *Laodicea* " appellatur. Haec

aetas designat, sub die 1994, tempus probationis fidei Adventismi institutionalis officialis. Iesus hanc diem statuit qua amorem suum erga veritatem verbo prophetico revelatam experiri voluit, quia sanctificatio eius originalis per huiusmodi probationem tempore pionum Adventistarum obtenta est. Num adhuc digna erat ab eo benedici? In nuntio suo, Deus praedixit quae hac die revera completa sunt. Cum populum eiusque duces per decennia tepidos et formalistas invenisset, eos post annum 1994 "evomuit " . Sed in nuntio suo nuntiavit gratiam et auxilium suum singillatim servatum iri ab iis qui, testimonium perhibentes amorem veritatis eius et nuntii prophetici, pro eo et causa sua " *testes fideles et veraces* " eius fierent. Hac in munere, ab anno 1994, in dissensione, liberatus a tutela institutionalis post officialem exclusionem anno 1991, accipio et communico nutrimentum spirituale quod fideliter et liberaliter offerre pergit electis suis; iis quos amat. Testimonium est indubitabile; hic cibus, quem accipio et praesento, est ultimum " *testimonium Iesu* ", quod adhuc et semper est " *spiritus prophetiae* ", secundum Apoc. 19:10. Hic cibus in me venit, et ecclesia institutionalis non solum nihil amplius a Iesu accipit, sed eum contumeliis afficit, foedus iniundo cum iis quos prophetiae eius inimicos designant; servis falsae Christianitatis, a diabolo adhibitae ad animas seductas decipiendas et perdendas.

Successivae **sanctificationis phases** nobis in compositione Apocalypsis suae revelantur. Hae phases, successive, sunt selectionis et purificationis. In applicatione historica, selectionis phases in Apoc. 3: **1 evocatur** , aetate quae " *Sardibus* " appellatur. Quid agit Iesus hoc tempore? His verbis nobis dicit: " *Scribe angelo ecclesiae Sardis: Haec sunt verba eius qui habet septem spiritus Dei et septem stellas* : Scio opera tua. Scio te vivere, et mortuum esse. " Applicando numero " *septem* " significationem primam **sanctificationis** , Iesus nobis dicit se in hac aetate quae " *Sardibus* " appellatur, id est, a vere anni 1843 usque ad autumnum anni 1844, venire ad sanctificandum, Spiritu divino suo, nuntios suos qui constituunt et aedificant tempore perpetuum Electum suum qui, demum, aeternus fiet. Sed ratione, probatio victores et victos revelat, quibus, sanctificationem suam subtrahens, Iesus dicit: " *Novi opera tua. Scio te vivum esse, et mortuum esse* ." Ipse, magnus et unicus Iudex, haec dicit. Contestatio iudicii eius omnino vana et sine effectu erit. Probationes amoris veritatis, in exspectatione reditus Iesu Christi annis 1843 et 1844 fundatae, effectus produxerunt cum consequentiis definitivis, novis normis oboedientiae legibus divinis relictis definitis, inter quas, primum, quies Sabbati " *septimi diei* ", cuius adoptio secundam sanctificationis periodum constituit; secundam periodum quae est purificationis a peccato. Derelictio "soldi" in favorem "Sabbati" igitur est huius purificationis, sine qua programma sanctificationis interruptitur. Necesse igitur est intellegere naturam progressivam operis sanctificationis, quia, ob demonstrationem amoris erga nuntium reditus Christi selecti, Christiani de quibus agitur traditione cultum religiosum Catholicum et Protestantem "soldi", "Diem Solis Invicti" Constantini I, exercebant. ^{Ex} hac selectione, ab hoc peccato singillatim purificari debebant, ab hoc cultu pro cultu Sabbati abdicando, ad quem lux Spiritus eos inter annos 1844 et 1863 dirigeret. Hoc, ut requisito decreti Danielis 8:14 satisfaceret, ubi recte translatus, sollemniter et peremptorie secundum summam auctoritatem suam, Deus declarat: " *Usque ad vesperum et*

mane et sanctitas iustificabitur ." Hic nuntius igitur necessitatem perficiendi operis sanctificationis, quod necessarium factum est propter derelictionem Sabbati ab die 7 Martii anni 321, die quo Imperator Constantinus id derelictum et suo contaminato pagano "Die Solis Invicti" substitutum curavit, nuntiavit. Secundum Dan. 8:14, anno 1843, die finis duorum milium trecentorum annorum suggestorum, " *sanctitas* " " *iustificanda* " erat . Hoc significat, discipulis Christi, Protestantibus pacificis, hanc iustitiam antea acquisitam in dubium vocatam esse et ab hac die 1843 reconquistam. Haec mentio iustificationis momentum iudicii quod Deus in singulos candidatos fert qui ex eius oblatione salutis fructum capere vult revocat. Et haec iustificatio est responsio quam Iesus Christus dat conatibus purificationis a vocato manifestatis. Nam post iustitiam Christi peccatori paenitenti imputatam, venit certamen fidei quod ei consistit in obtinenda iustitia impertita, id est, in totali derelictione usus peccati, ut Iesu Christo, quem Deus ut exemplar perfectum imitandum praebet, similis fiat. Retineamus igitur coniunctionem purificationis et iustificationis intime coniunctam: sine purificatione, nulla iustificatio. Hoc insisto: valor fidei uniuscuiusque tributus Christo soli et illi soli pertinere, sed per revelationem suam discipulis suis facultatem dedit intellegendi quid ab eis exspectat; et proinde, facultatem sciendi quando vere iustitiae eius fruituri sint.

Nuntio " *Philadelphiae* " in Apoc. 3: 7 prolato, electi purificati inter annos 1863 et 1873 forma institutionalis stricte Americana congregati sunt, ubi, officialiter benedicti et in missionem universalem immissi, **primae sanctificationis phasem ingressi sunt** , quam versus " 7 " Apoc. 3 confirmat. Memini hanc diem 1873 in Daniele 12:12 constitutam esse. Ibi Iesus beatitudinem Christianis dirigit qui adhuc reditum eius exspectabunt, hac die producta a calculo quem ex hac duratione prophetica " *1335 dierum* " facere proponit. Incipiens anno 538, die historicae constitutionis regiminis papalis Romani, quod *finem imposuit* sacerdotio perpetuo Iesu Christi, hoc tempus 1335 annis post, anno 1873, finitum est, die quo Sabbatum iam ut signum sanctificationis eorum a Iesu adoptatum erat.

Anno MDCCCLXXIII, Deus Adventismum Septimi Diei sanctificavit et benedixit, expressionem quae duas veritates inseparabiles reditus Iesu Christi et Sabbati sanctificati, quod victoriam eius super peccatum praedicat, summam comprehendit. Sed hoc tantum primum stadium historiae Adventistarum erat; illud " *principii eius, initii eius, Alpha eius* ," ut Iesus vehementer suggerit in Apoc. 1:8 ubi dicit: " **Ego sum Alpha et Omega** , dicit Dominus Deus, qui est, et qui erat, et qui venturus est, Omnipotens ." Quam ob rem in Apoc. 3:14 , sub nomine " *Laodicea* ," cuius praecisa significatio est "populus iudicatus," Iesus ultimam phasem, phasem " *omega* " " *quinque mensium* " seu 150 annorum actionum institutionalium in Apoc. 9:5-10 programmatum, evocat. Quid numerus 14 in hoc versu significat, nisi duplicationem numeri "7"? Haec duplicatio in ultima " *omega* " phase tempus approbationis centum quinquaginta annorum, quod Iesus in Apocalypsi sua prophetavit, claudit. Cessum huius divinae approbationis iustificatum est demonstratione defectus amoris erga veritatem propheticam, cum, a Deo inspiratus, ei inter annos 1882 et 1891 possibilitatem reditus Iesu Christi anno 1894, diem adeptum fine centum quinquaginta annorum, sive " *quinque mensium* " prophetarum in Apoc. 9:5-10, exhibui.

Historia Adventistarum non anno 1994 finita est, quia post illam diem, ego, Adventista ab institutione despectus et publice expulsus anno 1991, ex caelo explicationes accepi quae mihi intellegere permiserunt cur Iesus anno 1994 non redisset. Iterum, sed ultimum, Iesus modo falsum nuntium ediderat ad fidem Adventistarum tentandam in primo suo arce historico Gallico, urbe Valentia in Droma (26). Haec experientia exemplum status Adventismi universalis praebuit. Ubique in terra ubi repraesentatur, Iesus solum formalismum et traditionem vidit, is qui "*fervidum zelum*" et amorem personae suae ante omnia postulat. Tempore procedente, haec apostasia late diffusa anno 1995 confirmata est, per coniunctionem Adventismi institutionalis cum observatoribus traditionalibus contaminatorum "soldi" Romanorum. Adventismus officialis foedus oecumenicum ingressus est.

Haec analysis modo significationem numeris 1; 7; 14 dedit. **1 = selectio** ; **7 = prima sanctificatio** ; **14 = secunda sanctificatio** . His numeris numerum **21 addere debemus, qui, ter 7** repraesentans , **perfectionem sanctificationis** designat , quae deinde statum **glorificationis obtinet** . Revera, contextus capitis 21 Apocalypsis est institutionis electorum, qui caelestes facti sunt, in nova terra regeneratorum et glorificatorum a Iesu Christo, magno et omnipotente Deo nostro creatore; ipsa expressio "Dei Omnipotentis". Non sine causa Deus "ter sanctus" appellatur propter hunc versum ex Isaia 6:3: "*Clamabant inter se, dicentes: Sanctus , sanctus , sanctus est Dominus exercituum! Plena est universa terra gloria eius!*" Imago et nuntius eius in Apoc. 4:8 comprehenduntur: "*Quattuor animalia singula habebant sex alas, et plena erant oculis per totum et intus. Non cessabant die et nocte dicere: Sanctus , sanctus , sanctus est Dominus Deus omnipotens, qui erat et qui est et qui venturus est!*" Hanc triplicem sanctitatem, Deus tandem eam communicabit cum electis suis, iudicio suo ordinatis et selectis, iustis, perfectis et infallibilibus. Quia numerus "3" perfectionem significat, quod dictum populare confirmat: numquam duo sine tribus. Et res multipliciter confirmatur in adimplentione programmatis a Deo prophetati: tres deportationes successivae in Babylonem, tres decreta regalia ad reditum; ter duo milia annorum pro tempore peccati terrestris; Tres munera divina ad peccatores servandos, Deo successive Patre, Filio, et Spiritu Sancto existente; et tres experientiae Adventistarum successivae annis 1843-1844, anno 1873, et anno 1994 usque ad annum 2030, diem finis probationis terrestris.

Numeri 1, 7, 14, et 21 nunc significationem spiritualem vobis habent, quae ordine ascendente est: selectio et purificatio quae iustificationem obtinent; prima sanctificatio; secunda sanctificatio; et tertia sanctificatio seu glorificatio. Haec autem sanctificatio fundamentum est ordinationis primi Paschae in historia humana, sicut perfecta est ad liberationem populi Hebraei ab Aegyptiis servituti redacti. Redeamus igitur ad hunc contextum et formam qua Deus Hebraeis ordinationem huius Paschae nuntiat, quae horam designat qua Deus "transit" ad iudicandum inter populum suum et inimicos suos. Hic transitus divinus plene perficietur per incarnationem terrenam Salvatoris nostri, Iesu Christi. Quines sunt inimici eius et quis est populus eius? Responsum simplex et clarum est. Populus eius audit et oboediit ei; inimici eius non audit et non oboediunt ei. Inter has duas optiones quidam errant sine facultate se obligandi quia totam divinitatem Iesu

Christi minuerunt, qui Deo veteris foederis, quem ipse iam in persona erat, contradicere non possunt.

Legimus in Exodo 12:1-2: "*Dixitque Dominus ad Moysen et Aaron in terra Aegypti: 'Mensis iste vobis erit principium mensium ; primus erit vobis mensium anni .'*" Necesse est et salutare intellegere hunc " vos " non solum Hebraeos huius exitus ex Aegypto circumscribi. Hoc " vos " omnes electos veteris et novi foederis, quod ab anno 1843 finitur, per opus Adventistarum Septimi Diei, a suis ultimis dissidentibus repraesentantibus post annum 1994 continuatum, pertinet. Electi temporis ultimi eo magis causam habent huic ideae toto corde adhaerere, cum hic versus eis clarificationem afferat quae tempus veri reditus Iesu Christi determinabit. Momento aequinoctii verni, perpetuo in natura insculpti, Deus Mosi declarat verum initium mensium anni calendarii sui et programmatis sui notare. Et insistit, repetens: "*Vobis erit primus mensium anni .*" Deus igitur diem vernum elegit ad initium et finem temporis sui consilii terrestris salutis. Haec Dei electio prioritatis est quia visionem eius et ordinem temporis eius pertinet. Et haec electio congruit cum ordine quem tempore creationis mundi nostri terrestris constituit. Nam ante peccatum Adae et Evae, sine inclinatione, terra circum axem suum verticalem rotabat et proinde dies et noctes eundem numerum horarum habebant; duodecim horas noctis deinde duodecim horas diei; quod normae aequinoctii verni hodierni respondet. Die peccati originalis, terra inclinata erat et tempus sex milium annorum vere coepit, deinde prima aestas, deinde primum autumnum et prima hiems. Cycli qui coeperat sexies milies repetendus erat. Ergo Iesus Christus tantum primo vere anni 2030 redire potest. Reditum eius pro die Mercurii, XX mensis Martii, anni 2030, statuere et datare possumus.

Redeamus ad textum Exodi 12; hac vice, ad versum 3 in quo Deus ordinationem primi Paschae incipit: "*Loquimini ad universum coetum Israel, et dicite: Decima die mensis huius , tollat agnum per familiam, unum agnum per domos .*" Hoc festum aedificatur super processum sanctificationis quem vidimus. Haec phasis est prima, ea selectionis.

Deinde in versu 4 legimus: "*Erit agnus sine macula, masculus anniculus; accipietis agnum vel haedum. .*" Haec divina exigentia puritatis iustificatur quia agnus vel haedus electus perfectionem Iesu Christi, Agni Dei sine macula et peccato, significabit. In hac exigentia invenimus criteria processus selectionis sanctificationis.

Versus 5: "*Servabitis illud usque ad quartam decimam diem mensis huius ; et universa coetus Israel immolabit illud inter duas vespas .*" Haec actio purificationem sanctificationis quae incepta est perficiet. Deus eam numero quattuordecim coniungit, qui, ut vidimus, duplicem sanctificationem designat. Doctrina ab hoc primo Pascha portata duo foedera successive sanctificata spectabit. Praeterea, inter numerum septem et numerum vicesimum unum positum, hoc Pascha numero quattuordecim coniunctum eius adimpletionem in Christo praedicat, quae inter creationem, ubi Sabbatum sanctificatum numero septem coniungitur, et finem mundi, qui definiri potest ut hora perfectionis sanctificationis vel glorificationis numero viginti uno repraesentatae, veniet. Ut quaestioni mihi propositae de hac electione Dei primum Pascha suum die quarto decimo ^{potius} quam septimo celebrandi respondeam ' responsum in hoc studio

apparet, haec electio rationibus spiritualibus ducitur quae Deum ad attribuendum numero septem significationem sanctificationis Sabbati duxerunt. Ergo hic numerus simul aliam significationem accipere non potest. Sed arcta necessitudo inter septem Sabbati et quattuordecim Paschae existit; Sabbato aeternam requiem ab agno quarti decimi partam prophetante. Hi numeri subtiliter naturam inseparabilem Christi et Sabbati testantur. Praesertim ab anno 1843, haec conexio a Iesu Christo confirmata est, per eius postulationem observationis Sabbati ab electis suis. Praeterea, in aetate Christiana, separatio Sabbati a Iesu Christo terribiles consequentias affert et afferet, peractas in forma " *sex tubarum primarum* " Apocalypsis, id est, continuarum maledictionum necalium. Numeri pergunt loqui, quia cum septem et quattuordecim addimus, numerum viginti unum perfectionis sanctificationis obtinemus; quod in sequentem nuntium vertitur: oboedientia Sabbati (7) cum gratia per mortem (14) Christi, Pascha eius, obtenta coniuncta, electis de quibus agitur statum perfectionis sanctificationis offert, quem Iesus (21) tempore reditus sui glorificabit.

In Pascha Iudaico originali, Exodus 12:7 sanctificationis tempus evocat aspergendo sanguinem agni in postes domorum: " *Sument de sanguine eius et ponent super duos postes et superliminaria domorum in quibus comedent .*" Deus Hebraeis offert occasionem ut singuli manifestare possint possibilitatem protectionis suae obtinendae. Electio pendet ab unaquaque creatura, libera relicta ut oboediat vel non imperio dato. Per responsum libere datum ab unaquaque persona, tempus sanctificationis possibilis fiet vel non. Haec est propria sanctificationis proprietas: nititur electione individuali hominum, liberi relictusque ad finem mundi ut eam quaerant et obtineant. Quicumque postes domus suae non aspersisset, non protectus esset tempore quo mors divina venturus erat et primogenitos Hebraeorum vel Aegyptiorum inoboedientium occideret. In hac lectione, Deus summatim exponit consilium salutis pro tota humanitate conceptum, ante quod duae electiones, duae viae, ponuntur: oboedientia et vita vel inoboedientia et mors. Quam ob rem, etiam in Iesu Christo, condicio reconciliationis cum Deo necessario per oboedientiam et fructus paenitentiae transit, id est, per mutationem morum virorum qui gratia eius salvifica frui volunt.

Significatio Paschae in versibus 12 et 13 revelatur: " *Hac nocte transibo per terram Aegypti et percutiam omne primogenitum in terra Aegypti, ab homine usque ad pecus, et contra omnes deos Aegypti faciam iudicia. Ego Dominus.*" *Erit sanguis vobis in signum in domibus in quibus eritis: et videbo sanguinem, et **transibo vos** , nec erit in vobis plaga disperdens quando percussero terram Aegypti.* ". In hac explicatione, Deus principium justificationis per fidem adhibet. Ubicumque signum oboedientiae videt, beneficium iustitiae aeternae Agni immaculati Iesu Christi offeret. Sed ubi signum oboedientiae, actus fidei, abest, is qui se aliquando ut " *primogenitum* " consilii salutis offeret, " *primogenitum* " familiarum rebellium interficiet. Et primae victimae fuerunt familiae Aegyptiacae tempore primi Paschae.

In Exodo 12:18, numerus vicesimus unus apparet: " *Mense primo, quarta decima die mensis ad vesperam, azyma comedetis **usque ad diem vicesimum primum ad vesperam** .*" In consilio salutis historicae, hoc festum azymorum sanctificationem electorum a morte Christi (numerus 14) usque ad tempus

extremum, cum electi perfectionem sanctificationis (numerus 21) attingent, repraesentat. Panis per fermentationem crescit, imago contaminationis et peccati. Prohibitio panis fermentati igitur prohibitionem huius contaminationis et peccati in vita Hebraeorum fidelium et verorum sanctorum Iesu Christi significabat.

In Daniele 9:27, tempus veri Paschae signatur " *foedere hebdomadis unae cum multis* ". Haec hebdomada annis et diebus actualibus computatur. Annis, incipit cum baptismo Iesu, autumno anni 26, et finitur cum morte Stephani diaconi autumno anni 33, actio a Deo accepta ut definitiva reiectio nationalis Messiae Iesu a populo Hebraeo. Iesus qui se populo praesentavit qui mortem eius crucifixionis a procuratore Romano Pontio Pilato petiit et obtinuit. Media hebdomada, die 3 Aprilis anni 30, morte sua expiatoria, Iesus finem imposuit " *sacrificio et oblationi* " animalium quae eum usque ad eum significabant. Hoc die Mercurii, tertio mensis Aprilis, anno a.d. XXX, Pascha mortis (numerus decimus quartus) Messiae completum est, vere huius anni tricesimi fundamentum dans pro initio ultimarum duorum milium annorum, qui ad finem sex milium rotationum terrae circa solem ducunt, a Deo programmatarum ad eligendos et tandem servandos electos suos in Christo.

Diebus actualibus computatis, haec " *hebdomada* " Danielis 9:27 coepit die decimo ^{mensis} primi et finita est die septimo decimo . In vero medio huius hebdomadae, id est, die Mercurii 3, 30 et 14 Aprilis ^{eiusdem} mensis primi, Iesus vitam suam obtulit et mortuus est pro redemptione peccatorum electorum suorum tantum; eorum quos dignos iudicat ut ex oblatione gratiae suae fruantur et quos iustificat eos perfecta iustitia personali sua tegendo. In hac doctrina apparent numeri 10, 14 et 17, significationem iam pro 10 et 14 visam portantes. Sed numerus 17 nuntium affert congruentem cum situ de quo agitur. Numerus 17 iudicium in Apoc. 17 significat. Hac hebdomada Deus peccatum iudicavit et pro electis suis expiat. Die sexto, 30 Aprilis, die septimo decimo ^{mensis} , Sabbato, hebdomada prophetata finita est. Postero die, mane diei "soldi" septimo Aprilis, Iesus resurrectus electis suis apparuit. Haec resurrectio culpam populi Hebraei infidelis confirmavit, sed venia concessa est usque ad autumnum anni tricesimi tertii, ut lectio prior clare demonstravit. Utilitatem numerorum 10, 14, 17, et 21 modo vidimus, qui omnes lectiones ferunt, sed prioritatem non habent in construendo calendario ordinis temporis a Deo definiti. Hoc solum innititur affirmationi eius in Exodo 12:2 visae initio huius studii: " ***Mensis iste vobis erit principium mensium ; vobis erit primus mensium anni*** ." Ita, in continuitate operis Adventistarum, conatus ad sanctificationem et iustificationem a Christo requisitam servandam persequentes, ultimi electi mutabuntur et glorificabuntur ut die Mercurii, vicesimo Martii, anno 2030, in sanctitatem caelestem regni Dei ingrediantur.

Paulus et requies praedicta

Haec meditatio in hoc versu ex Hebr. 3:11 fundatur: " *Propterea iuravi in ira mea: 'Non introibunt in requiem meam!'* " Ductus Spiritu, Paulus intellexit requiem illam pertinere ad requiem per pacem Christi adeptam. Haec ratiocinatio necessaria erat quia ii qui divina imprecatione solliciti sunt, patres scilicet, de

requie Sabbati sciebant eamque plus minusve fideliter exercebant. Manifestum erat Deum ad requiem spiritualem referre, quam electi Christiani in venia in Iesu Christo adepta inveniunt. Ratio huius argumenti erat indubitata et probabilis erat Iudaeum ad fidem Christi convertendam persuaderi.

Attamen, suo tempore, post Adamum circiter quattuor milia annorum, Deus ei naturam propheticam hebdomadarum nostrarum septem dierum non revelavit. Ergo nexum inter Sabbatum hebdomadarium et victoriam Christi de peccato non vidit. Haec cognitio nostra sera privilegium est, quia ante nostrum tempus, causa defectionis servis eius fuisset. Deus semper voluit ut servi sui reditum Christi suo tempore sperarent.

Heb. 4:1: "*Timeamus ergo ne forte, dum relictis promissio introeundi in requiem eius, existimetur aliquis ex vobis eam deesse.*"

Post Pauli tempus duo milia annorum, hic versus omnem suam vim retinet, eo magis quod, hoc tempore, tempus concessum ad se committendum ad commodum oblationis Domini utendum hodie vere breve est.

" Mille anni " caelestes Mediolani amissi

Re vera in urbe Italica Mediolani proditio fidei Christianae aedificata est, quae eam ad poenas "*septem tubarum*" Apocalypsis perducebat. Haec nuntiatio ad aetatem "*Smyrnae*" pertinet, in qua, per "*decem annos*" sub terribilibus persecutionibus Imperatoris Diocletiani, electi Christi audacter et abnegatione sui ultimum testimonium dederunt de adhaesione sua ad puram veritatem doctrinae salutis in Christo. Indicando hanc terribilem probationem, Spiritus Christi attentionem nostram ad circumstantias historicas dirigit quae ei finem adduxerunt.

Post "*decem annos*" quibus Diocletianus potestatem suam cum uno, deinde duobus aliis imperatoribus sociis communicavit, ita regimen "tetrarchiae" creans, Constantinus I ' filius unius ex eis, eos pugnavit et vicit. Occasione victoriae suae, in urbe Mediolanensi, fine officiali imposuit, decreto anno 313 dato, persecutioni Christianorum, et hoc per totum Imperium Romanum. Ita in historia invenire possumus praesentiam huius ultimae persecutionis "*decem annorum*", *inter annos 303 et 313. In nuntio suo " Smyrnae "* appellato, Iesus culpam huius persecutionis diabolo, Satanae, attribuit, ita confirmans suam adhaesionem erga imperatores Romanos, veros auctores factorum. Pax obtenta a pauperibus martyribus grata erat, sed haec pax mox tragicas consequentias fidei Christianae afferret.

Anno CCXXI, post octo annos, die septimo mensis Martii, ex urbe sua Mediolano, idem Imperator Constantinus I novum decretum ^{promulgavit} quo quies hebdomadalis primi diei obligatoria facta est. Quid inter has duas datas accidit? Diabolus Imperatori demonstravit quam noxiae et detrimentosae essent electiones singulorum diei quietis prosperitati imperii. Christiani septimo die quiescebant propter Sabbatum a Deo ad hunc finem consecratum, et cultores dei astralis Romani pagani "Solem Invictum" Romanum, sive diem "Solis Invicti", primum diem hebdomadis divinae ab ipso imperatore pagano observatum, colebant. Haec quaestio per tempus iterum emergit, et coercitiones dominatorum has differentias aequant uno die nationali quietis, sive religioso sive non, adoptando. In historia

religiosa, hoc factum inobservatum est, quia cessatione persecutionum proliferationem falsarum conversionum ad fidem Christianam effecit. Et cum numerus falsorum Christianorum maior factus est, norma Constantiniana exemplar praevalens impositum est.

Anno 538, decreto imperiali, Iustinianus I primo papae regnanti, Vigilio intrigante, dominium totius Christianitatis, simulque Episcopo Romano, ^{donavit}. Episcopus Romanus, a populo legitime electus, hac occasione exsulatus et substitutus est. Sed vos moneo, titulus episcopi tantummodo recognitionis verae scientiae et intellectus religiosi fuisse, qui ei potestates ducis non dabat. Cum Vigilio, norma mutata est et is qui Romae sedet dux aliorum episcoporum et fidelium imperii factus est. Ita, tempore procedente, falsa fides Christiana Romana norma facta est, falsam legitimitatem diei "Solis Invicti" tribuens, postea diem "Domini" renominatum, vel, Latine, dies "Domenica" et Gallice "Dominica".

Illegitimitas "Dominicae" Romanae manifestatur per usum Sabbati servati et observati, traditione, omnibus temporibus et in omnibus circumstantiis, a Iudaeis per nationes terrae dispersis.

Intellegisne cur, hac usurpatione religiosa, Deus poenas suas in homines reos multiplicaverit? Quod historia non animadvertit, Iesus in prophetiis suis Danielis et Apocalypsis sublineat et revelat. Nam hodierna normalitas religiosa Christiana nihil nisi mendacium est Deo. Et genus humanum pretium solvere pergit, praesertim ab anno 2020 cum ira Altissimi regionem "Mediolanensem" aggressus est; ipsum locum ubi decretum diei 7 Martii, anni 321, scriptum est, multis vocatis ius "iudicandi *mortuos* " per " *mille annos* " amittendum, in regno Dei ubi intratur solum per viam veritatis a Iesu Christo doctae. Die 14 Martii, anni 2020, flagellum divinum, Covid-19 appellatum, urbem Bergomum, ad boreo-orientem Mediolani sitam, percussit, communitates religiosas claustrorum regionis exstirpans, et 6000 mortes in hac sola regione causans. Incolae regionis rogaverunt cur talis tragoedia eos percusserit. Responsum in datis est: dies XIV mensis Martii, anno MMXX, fuit responsum Dei ad indignationem diei VII mensis Martii, anno CCCLXI. Et incolis de quibus agitur, tempus advenit ut hoc sapiens consilium Dei, a Salomone transmissum, in Eccl. VII:XIV, applicetur: "*In die prosperitatis, laetare, et in die adversitatis, considera : utrumque fecit Deus, ut non sciat homo quid post eum futurum sit .*" Cogitatio incitata victimas adducere debet ut intellegant, pro sua parte, Deum non se abdicare ad iniurias sibi illatas accipiendas. Et tempore ab eo electo, reagit et iustam iram suam exprimit. Quamvis mortiferae, consequentiae plagarum eius pretiosa signa admonitionis constituunt, quae peccatoribus dirigit, sed etiam ipsis electis suis. Cum flagello Covid-XIX, Deus ingressum suum in actionem significat. Emergit ex silentio quod hominibus occidentalibus permisit ut ipsam eius existentiam obliviscerentur. Ita "expergefatio" eius potentibus effectibus notatur. Sed quamvis mortifera, flagellum Covid-XIX non destinatur ad genus humanum exstirpandum. Ante omnia, magistratibus electis confirmat adventum eventuum pro "*finibus temporum* " praedictorum. Et pretiosae lectiones ex hac experientia pestilentiae globalis prodeunt. Periculo mortali terri, homines inter se accusant, et ii qui vaccinari recusant ob varias causas personales, responsables habentur. Duae positiones, perfecte logicae, inconciliabiliter opponuntur. Et notemus hanc

oppositionem esse fidei religiosae contra scientiam salutis saecularem, atheisticam, humanisticam. Deus nos invitat ut in his actionibus videamus ipsum genus reactionum quas ultimi rebelles habebunt erga fideles observatores Sabbati, refractarios et adversantes oboedientiae requieis Romanae "primi diei" impositae per orbem terrarum superstitibus ultimi conflictus nuclearis terrestres. Commodum singulare cedere debet commodo communi. Et in hoc ultimo contextu, refractarii morte punientur. Sed glorioso suo reditu, Iesus mortem convertet contra eos qui eam dare voluerunt. In Veritate! Et ibi, anno 2030, propter defectum fossorum, corpora ultimorum mortuorum non sepelientur, sed relinquentur in escam avibus caeli, avibus praedatoriis, inter quas, in Europa, sunt "milvi" nigri; Hoc vocabulum "Mediolanum" ibi invenit tertium munus "macabrum" quod bene discrepat a "mille annis" iudicii, quae sunt, ab hoc vere anni 2030, pars electorum qui effugere potuerunt mortales consequentias decreti anno 321 "Mediolani" signati ab imperatore falso converso, Constantino I ' appellato ab omnibus quos Deus iudicat, nimis parvos, ipsos, ad ingrediendum in aeternitatem eius.

"Labores Herculis"

Hac locutione, ad ingentem difficultatem quam Deus in nostris temporibus modernis experitur in recuperandis cordibus hominum significo. Obliti sunt eius existentiam, solo visu freti; sine eo optime vivunt. Verum est omnem difficultatem causas habere posse, et periti adsunt ad eas explicandas. Re vera, humanitas tempore Natalis Domini 2021 in eodem statu est quo antediluviani paulo ante diluvium erant. Iam anno 1992, octo homines ad secundam conferentiam quam in deversorio habui de argumento "Revelationis Horae Septimae" convenerunt. Re vera, tantum octo homines arcam salvificam Noe conscenderunt. Proclamatio lucis divinae quae venerat ad prophetias clare explicandas neminem amplius movebat, neque intra congregationem Adventistarum neque extra eam. Ex eo tempore, haec lux tantum crevit, et simul iniquitas etiam in mundo crevit. Adeo ut omnes veteres valores in dubium vocantur. Sub pressione psychologica impetuum viralium, populus Gallicus, tam superbus de iuribus humanis suis, docilis et manipulabilis factus est, novis officiis a ducibus suis impositis obediens. Sed hic iterum explicatio est: ex vetere Gallia, nihil restat nisi solum, ipsum immoderato usu stercoris chemici et pesticidarum contaminatum. Nimis sero conatus biologici parantur, sed sicut tempus amissum, errores facti numquam compensari possunt. Chaos inter gentes occidentales originis Christianae et Deum Creatorem apertum est. Ut dialogum et necessitudinem renovemus, tantummodo eum attente curare debemus, quia unum tantum a peccatore exspectat: ut eum quaerat. Deus se inveniri sinit ab omnibus qui eum quaerunt. Sed quid observamus? Post biennium continuum in metu morbi et mortis, nullos clamores doloris ad Deum ascendentes audimus; omnis spes in scientia medica posita est. Ecclesiae non Omnipotenti, quem repraesentare debent, has pestes virales quae homines toto orbe terrarum percutiunt attribuunt. Et hoc probat malum multo infirmius esse quam duces caeci concipiunt. Si subito milliones virorum, mulierum et puerorum mori inciperent, caelum precibus et

supplicationibus obsideretur. Malum igitur non satis magnum est ut fidem sopitam vel absentem excitet.

Inertia mirabilis in moribus hominum explicat cur Deus restitutionem veritatum dogmaticarum Christianarum, quae post longum obscurumque regnum falsae Christianitatis Catholicae papalis reaedificandae erant, per plura saecula extendi effecerit. Per multa saecula, "lavatio cerebri humani" in mundo occidentali facta est. Praeterea, impressio graphica veritatis biblicae mentes humanas tantum per tempus recuperare potuit. Biblia pretiosa et rara erat. Multitudo ad eam accessum non habebant. Et opus Reformationis a divitibus et eruditis hominibus nitebatur. Casus Petri Waldo anno 1170 hoc confirmat. Praeter eius casum, scientia in manibus horum divitum, fortasse avarorum, crudelium et corruptorum, ut Ioannis Calvinus, erat. Vulgus contentum esse debebat micis rerum quas audiebant. Ab initio, post actiones Martini Lutheri monachi, nuntius essentialis retentus salutem per gratiam spectabat, contra salutem per opera inutilia, ab ecclesia papali doctam. Comparando scripturam "Decem Mandatorum Dei", Bibliam, et formam reductam a sacerdotibus Catholicis doctam, suppressionem secundi mandati a Roma patefecit. Interdictionem praescribit adorandi et se prostrandi coram creaturis; haec forma cultus Deo soli et Ei soli debetur. Hae duae veritates fundamentum fidei Reformatae erant. Sed inertia a saeculis diei Romani requietis creata Reformatores impedivit ne transgressionem divini Sabbati et, praesertim, eius momentum detegerent. Ita ignorabant hanc transgressionem diei a Deo sanctificati causam esse indurationis religiosae quae eos ad mortem pati coegit. Pro hominibus indoctis et ignorantibus, dies qui se invicem sequuntur omnes inter se similes sunt, et solum ex consuetudine traditionali Dominica Romana ut "Dies Domini" observabatur. Et notandum est ineruditionem et ignorantiam mundum contemporaneum non notare. Attamen, in hac societate erudita, homines eadem indifferentia, sed cum aucta culpa, reagent. Vere a Deo inspirari oportet ut momentum Sabbati detegatur. Antequam "Adventista" fieret, Protestans practicans non baptizatus, et postquam Bibliam totam perlegissem, obstupui quod religio Christiana Sabbatum Iudaicum ut diem hebdomadalem requietis non retinuisset. Hic stupor fundamentum fuit meae verae conversionis ad Iesum Christum. Adventistas conveniendo me ad Sabbatum et baptismum duxit. Causa stuporis ergo evanuit gratia luminis Adventistae. Studium prophetiarum et responsionum quae Deus in Christo mihi dedit me idoneum reddidit ad actionem quam hodie pro eo ago. Iustus stupor est origo huius metamorphosis spiritualis. Parum requiritur, quod Iesus fidem vocat et quam grano sinapis illustrat, ut tota vita nostra plena eius luce, fructu gratiae suae salvificae, fruatur. Saeculo XVI amor Christi qui pro peccatis nostris mortuus est sufficiebat ad gratiam eius obtinendam. Eo tempore, Iesus nullum aliud "onus" postulabat, ut dicit in Apoc. 2:24: "*Vobis omnibus qui in Thyatira estis, qui hanc doctrinam non habetis, et qui nescitis profunda Satanae, ut dicunt, dico vobis: Non impono vobis aliud onus.*" Eum plus quam vitam nostram amare debebamus et scire quomodo castra diaboli, inimici eius, et nostra dignosceremus. Haec divina requisita adhuc in tempore nostro ultimo manent, sed excusationem ignorantiae non amplius habemus; ab anno 1843, et praesertim anno 2018,

explicationes omnium revelationum eius et condicionum mundi hodierni praesto sunt et perfecte explicatae.

QUOD EST NOMEN TUUM?

Iudicum 13:17-18: “ *Dixitque Manue ad angelum Domini: **Quod est nomen tibi** , ut cum sermo tuus fuerit, glorificemus te?*” Cui respondit: “*Cur quaeris nomen meum? Mirabile est .*”

Pater futuri Samsonis nihil amplius obtinuit, sed responsum ad hanc quaestionem Mosi datum est a Deo qui ei apparuit in forma rubi ardentis qui ardebat sed non consumebatur. Experientia narratur in Exodo 3. Saepe hanc rem investigavi, sed Spiritus Domini me hodie, die Veneris 31 Decembris 2021, aspectum huius historiae magni momenti detegere fecit. Haec nova lux nititur valore numerico nominis Dei quod homines secundum ordinem eius designare debuerunt per tetragrammaton " itebahpla sirettil routtauq xe mutisopmoc " יהוה־והוה suciremun rolav suiuc "doy" ,evisseccus , martsinis da artxed a tnus eauq iciarbeH mumiced auiq 10 tse^{locum in hoc alphabeto} occupat ; deinde venit primum "He" cuius valor est 5 ob easdem causas et qui est numerus symbolicus hominis; deinde "wav" cuius valor est 6 et numerus symbolicus angeli vel diaboli; et nomen secundo "Heus" terminatur, quod numerum additionis harum quattuor litterarum ad 26 perducit; id est, 10 + 5 + 6 + 5. Specifico, 26 est numerus litterarum alphabeti Gallici, est etiam numerus department Gallici in quo Deus me natum et vivum fecit. Sed etiam in urbe ubi habito primam ecclesiam Adventistam post Helvetiam condidit, ut lumen suum diffunderet.

Cum creat, magnus creator Deus non se ad materiam quam ex nihilo producit limitat. Est etiam, modo infinito, in origine scientiarum mathematicarum quae hodie peritos fascinant, qui non dubitant affirmare totam vitam in formulis mathematicis analysari et aedificari. Non sum peritus in hac scientia, sed eas plene probo. Simpliciter doleo quod hanc scientiam non tribuunt inventori suo ingenioso, Deo summo. Mea accessio ad numeros est tantum spiritualis et in studio "Revelationis" eius potui nuntia in numeris et figuris latentia detegere. Deus "Revelationem suam" construxit et eam electis suis praesentat. Eius intellectus fundatur in intellectu imaginum, litterarum et numerorum qui eam componunt. Hae sunt tres directiones cogitationis complementariae quae simul perfectionem harmonicam formant, quae singulariter divina est et conceptum tridimensionalem.

Hoc fine anni inter homines traditionis Romanae, televisiones in parvo schermo pelliculas proiciunt quae spectatores, puerorum et adultorum, capiunt. Et hoc in contextu, ut quotannis, pellicula "Decem Praecepta", ingenti pecunia magna ex parte ab prima ostensione reddita capta, modo iterum oculis nostris attonitis oblata est. Non enim cura veritatis glorificandae causa creationis eius erat. Productores Americani intellexerunt utilitatem hanc fabulam, ubi supernaturale constans est, pretio pecuniae excolendi; cinematographia, per callidam artem, permittens reproducere scaenas spiritum rapientes et admirabiles, ut divisionem Maris Rubri coram populo Hebraeo in litore contra hoc mare

coacto. Pellicula te iucundum tempus habere sinit, sed eos qui eam spectant invito ut formam praesentatam cito obliviscantur, ut in Biblia narrationem textualem verae perfunctionis huius experientiae extraordinariae inveniant. Ab Adam et Eva et post Noe, Deus numquam se tam multum cum uno homine, Mose, cum tanta potentia, effectibus, et eventibus manifestavit, quae humanitati testimonium realitatis suae dant. Ad hanc rem revertar, sed primum ad hoc nomen Dei revertar, quod Moses deteget sine interrogatione: "Quod est nomen tibi?" Ut mores Moysis intellegamus, ex textu biblico meminisse debemus eum in animo suo duarum culturarum contrarias influxus accepisse, Aegyptiacae et Hebraeae, quibus semper scivit se pertinere, contra scenarium pelliculae. Nullum mysterium de origine eius, filia Pharaonis cum Miriam, sorore maiore Moysi, in contactum venit simulac in canistro suo in Nilo fluitante deprehenditur. Immo, consentit infantem matri eius verae committere, ut eum lacte materno nutrire et educare possit. Moses igitur semper scivit se Hebraeum esse et Hebraeos " *fratres suos* " esse. Attamen, cum adultus esset, secundum pactum cum matre adoptiva Aegyptia constitutum, vera mater Mosem filiae Pharaonis reddidit, quae eum " *sicut filium* " servavit et educavit; hoc est, cum omni amore et abnegatione sui quam demonstraverat eum familiae eius verae temporarie committendo. Quia originem suam propriam noverat, quadraginta annos natus Aegyptium quendam occidere venit, qui unum ex " *fratribus suis Hebraeis* " necare volebat. Moses igitur inter amorem erga duos vinculos inconciliabiles divisus est: matrem Aegyptiam amore suo dignam et matrem sanguinis Hebraei, qui in venis eius fluebat, aequae dignam amore suo. Et ipsa sanguinis effusio eum coegit originem proprii sanguinis antepone. In educatione sua, Moses Hebraeos et Aegyptios accepit. Hae omnes opiniones contradictoriae separandae et seligendae erant. Praeterea, in Madian refugiens, Moses, custos gregum soceri sui Iethro, Madianitae, ex ultimo matrimonio Abrahae descendentes, factus, in Sinai Deum invenit, qui se in specie rubi flammeae manifestat. Hac occasione utor ad collum mendacii publici torquendum, quod hunc Sinai in meridie paeninsulae Aegyptiae collocat, cum verus Sinai prope Madian ad orientem brachii orientalis Maris Rubri, in Arabia, in loco vere montano deserti, situm sit; Quod confirmatur a Gal. 4:25: " *Agar enim mons est Sinai in Arabia, et respondet ei quae nunc est Hierosolyma, quae cum filiis suis servit.* " Magni momenti est scelus a Mose commissum detectum esse et ei a Pharaone attributum. Ut igitur hanc iram Aegyptiam effugeret, ex Aegypto fugit. Haec actio eum ad originibus Hebraicis confidendum adduxit, atque ita ad Deum patrum suorum vere conveniendum praeparavit. In animo suo, Moses multas sibi quaestiones de hoc Deo invisibili et confuso posuit. Quaestio "Quod est nomen tibi?" omnes quaestiones mentales eius non formulatas summat. Deinde plures significationes accipit. In Aegypto, populus matris adoptivae multas divinitates honorabat, si non inefficaces, saltem invisibiles. Sed Deus fratrum suorum aequae invisibilis erat. Praeterea, in eo confidere, dum liberi eius in servitute durae et caedis traditi sunt, non in eius favorem loquebatur. Quaestiones quas sibi posuit erant hominis intellectum quaerentis, tam perturbans erat condicio religiosa. "Quomodo Deus verus populum suum odio Aegyptio tradere potest?"

In responsis tuis illustra quomodo Deus demonstret se cogitationes arcanas viventium, sive angelicarum sive humanarum, nosse et investigare.

Ab primo contactu vocali, Deus Mosen, quem nomine vocat, confirmat et se ei secundum formulam suam praesentat, ut " *Deus patrum suorum, Abraham, Isaac et Iacob .* " Fides eius sic legitimatur. Statim post hanc praesentationem, Deus condicionem doloris populi sui servi evocat. Exod. 3:7: " *Dixit Yahweh: Vidi afflictionem populi mei qui est in Aegypto, et clamorem eorum qui opprimebant eum audivi, quia dolorem eorum novi.* " Moyses adhuc confirmari potest; inertia Dei usque ad hunc momentum igitur significationem habebat. Et propositum, quem versus sequens revelat: " *Descendi ut liberarem eum de manu Aegyptiorum, et educam eum de terra illa in terram bonam et spatiosam, in terram fluentem lacte et melle, in terram Chananaeorum, Hetthaeorum, Amorraeorum, Pherezarum, Hevaeorum et Iebusaeorum.* " Ultimo in hoc indice Deus Iebusaeos nominat, urbs Iebus sub rege David caput populi Hebraei, Hierosolyma nominata, facta est. Regio usque ad regnum eius enclave Iebusaeorum mansit.

Ita Dei consilium clare Moysi revelatur, qui tum discit se ipsum populum suum in itinere suo versus divinam libertatem ducturum esse.

Versus sequens dicit: " Dixit Moyses ad Deum: Tbo ad filios Israel, et dicam eis: Deus patrum vestrorum misit me ad vos. Si autem dixerint mihi, ***quod est nomen eius***, quid dicam eis? "' Hic versus nos adducit ut intellegamus familiam Iacob, ex quo in Aegypto sedem fixit, praecipue characterem tribalem retinuisse, et hanc naturam Hebraeos in servitutem redactos adhuc magis notassee. Servus nullum ius habet nisi ut dominis obediat ut supervivat. Hoc in contextu collectiva religio non iam possibilis est, et populus servitus omnia iterum discere debebat; omnia quae Abraham testimonium pro posteris suis reliquit et quae Deus eis addet. Moses ipse non accepit cognitionem nominis Dei patrum suorum, et eius eruditio intellectualis eum adducit ut quaerat "*quo nomine*" id fratribus suis Hebraeis nuntiare debebit. Usque adhuc, Deus numquam se nomine appellavit. Responsum eius in versu 14 venit: "*Dixit Deus ad Mosen: 'Ego sum qui sum.'*" Et addidit: "*Sic dices filiis Israel: 'Qui vocatur 'EGO SUM' misit me ad vos.*" Re vera, ut textui Hebraico respondeat, responsum Dei etiam magis telegraphicum est: "Ego sum qui sum." Sed ne haec quidem translatio tradita accurate veram Dei responsionem exprimit. Primo, nota hanc locutionem quandam irritationem in Deo suggerere cum de hac re agitur. Nomen sibi dando, Deus consentit comparari cum alijs diijs a diabolo et hominibus inventis, diijs qui extra eum non existunt. Irritatio eius igitur iusta est. Attamen, determinatus se in gradum humanarum possibilitatum populi sui collocare, consentit sibi nomen dare quod ab ullo alio quam a se ipso "impronunciabile" sit. Ad hoc nuntium intelligendum, textus Hebraicus legere essentielle est. Hic est versus Hebraicus ex Exodo 3:14: "אָמַר יְהוָה אֵל-אַתָּה מִי אֲנִי myaH אל-מִי te arehtA mubreV arehtA tse sunimoD arbeH sunimoD «אֶלְכֶם»: explicatio: tria verba sublineata sunt "Ego sum qui sum". In his tribus apparitionibus, nomen Dei incipit littera "aleph"; "א". Et haec littera repraesentat in coniugatione Hebraica primam personam singularem, vel, Francogallice, "ego". Hoc pronomen personale, "ego", a Deo solo vindicari potest, quam ob rem nomen quod creaturae eius pronuntiabunt fiet, iussu eius, "YahWéH" vel "יהוה". "Aleph" initio verbi substituitur littera "yod" quae tertiam personam singularem in

coniugatione verborum Hebraicorum designat, vel pronomen personale "he". Ergo cum cognitione omnium harum rerum magna lux promissa huic studio nunc venit.

In valore numerorum fundatur. Nomen Dei, quod homines pronuntiare possunt, et quod a "yod" incipit, numerum integrum 26 pro valore habebat. Sed illud, quod solus Deus pronuntiare potest, et quod ab "aleph" incipit, cuius valor numericus est "1", numerum integrum $1 + 5 + 6 + 5$ habet, id est 17, numerum symbolicum iudicii in Apocalypsi sua. Hoc significat post numerum 26 ei attributum cum nomen eius ab hominibus evocatur, numerum 17 latere, quo Deus se ipsum designat, characterem suum ut magni Iudicis universalis confirmans. Re vera, Deus non cessat iudicare; cursus existentiae eius est scena permanentis iudicii collectivi et individualis omnium creaturarum suarum. Hanc veritatem in nomine suo sancto insculpsit. Et hoc nomen, ab homine impronunciabile, tale est ob plures causas, inter quas incompatibilitas regularum grammaticarum Hebraicarum cum linguis nostris originis Graeco-Latinae. In temporibus coniugationis Hebraicae, tempus "praesens" non existit. Coniugatio eius innititur principali divisione binaria perfecti et imperfecti, id est, actionis praeteritae et actionis futurae. Sed revelationem suam lingua Graeca afferens, Deus nomen suum evocare potest tribus temporibus, praeteriti, praesentis et futuri, in hac lingua propositis, utens. Hoc modo magnus Iudex divinus nomen suum revelat, dicens modo linguae nostrae Gallicae originis Graeco-Latinae accommodato, in Apoc. 1:4: "*Ioannes septem ecclesiis, quae sunt in Asia: Gratia vobis et pax ab eo qui est et qui erat et qui venturus est* , et a septem spiritibus qui sunt ante thronum eius . " "*Ille qui est, qui erat, et qui venturus est* ," formula renovatur in Apocalypsi 1:8: "*Ego sum Alpha et Omega, dicit Dominus Deus, Ille qui est, qui erat, et qui venturus est* , Omnipotens. " Nomen pronuntiabile sed intransferibile sic translatum et bene redditum est, quod ad nomen inpronunciabile attinet, hodie mecum communicas eius secretum occultum: Deus est unicus "**Iudex**" quem homines timere et amare discere debent. Nam totum consilium quod inceptum est "**iudicare**" inter peccatores rebelles et electos fideles spectat, ut tandem obtineat quod consequi voluit: amorem libere a fidelibus electis suis expertum. Magnum aeternum iter tunc sine umbra problematis procedere poterit. Desinet iudicare et damnare.

Et cum sine "yod" suo, sed cum "Aleph," nomen sanctum Deum ut "Summum Iudicem" revelet, non mirum est librum Danielis, nomen significans "Deus est **Iudex meus** ," scriptum esse ad praeparandum inventionem divini "**iudicii**" revelati in Apocalypsi sua, sanctissima "Revelatione." Nam in hac "Revelatione" Deus claves omnium codicum suorum revelat, in imaginibus, verbis et numeris fundatos. Materia cuiusque capituli congruit cum numero quem fert secundum significationem suam in codice cifrato Dei. Primus qui apparet est, scilicet, numerus 7, qui sanctificationem divinam designat, et per extensionem, nexum religiosum cum ea constitutum, vel non. Ita, contra castra divinatorum "7," castra Romana et eius "7 capita" Apoc. 12:3, 13:1 et 17:3 invenimus. Itaque in Apoc. 13, vera sanctificatio temporarie substituitur falsa sanctificatione regiminis papalis Romani inter annos 538 et 1798 et pro omnibus quos Deus in tenebras suas tradit, usque ad annum 2030.

In nomine Dei, YaHWéH, successio trium ultimarum litterarum, quae in duabus formis sancti nominis, litteris HWH sive 5 + 6 + 5, conservantur, programma a Deo conceptum summatim exponit, quia thema Apocalypsis 5 "Iesu Christo, filio hominis" spectat. Inter duos "5" qui ad eum pertinent, numerus 6 litterae "wav" victoriam apparentem temporariam diaboli, diu populos terrestres dominantis, repraesentat. Sed ad cladem et mortem destinatus, diabolus iam a Iesu Christo victus est et tandem victus erit. Hoc est quod ab ultimo "5" nuntiatur, quo sanctum nomen Dei finitur. Omnibus demonstrationibus necessariis factis, victoria divina nuntiata completa erit.

Hebraice, littera "aleph" prima est in alphabeto et primum verbum hac littera formatum est "ab" quod patrem significat. Numerus 1 qui eam describit igitur symbolum est perfectae unitatis Dei Creatoris, Spiritus Patris omnium formarum vitae. Sine ulla ei admiratione, problemata tantum per creationem vitarum liberarum creaturarum eius apparuerunt. Sed solutio problematis libertatis etiam iam parata et programmata erat, nomen haberet: Iesus Christus. Et successio numerorum 1 + 5 + 6 + 5 adventum in terram Patris (1) qui abiit "ut victor" (vel "victoris") . (5) et ad vincendum (5) diabolum (6) eiusque peccata. Vere!

Via, Veritas et Vita

Iesus nobis hanc celebrem sententiam reliquit, multitudini Christianorum notam, in Evangelio secundum Ioannem 14:6: " *Dixit ei Iesus: 'Ego sum via, et veritas, et vita. Nemo venit ad Patrem nisi per me. '* " In hoc versu, Iesus nobis totum consilium salutis, quod ipse ut Pater, creator omnis vitae, concepit, summatim exponit. Tribus gradibus id fundat, quae successive sunt: 1 - **media** ; 2 - **norma** ; 3 - **finis ultimus** .

Estne via finis principalis? Non, sed manet **medium essentiale** omnibus qui ad finem ultimum, qui est vita aeterna, pervenire volunt.

Estne veritas finis? Minime, non magis quam via, attamen ingredi in eius **normam** , eius conformitatem, est necessarium cuique qui finem ultimum vitae aeternae consequi vult. Intellegere igitur hoc verbum "veritas" fit salubre. Sine detaliis quae res ad magnum diaboli voluptatem complicant, intellegite veritatem esse normam quam Deus vitae in omnibus aspectibus suis dat. Veritas est eius conceptio condicionum quae possibilitatem felicitatis communis offerunt. Et quicumque eius conceptiones vitae impugnat, se peccatorem facit et ineptum ad sub eius aspectu in aeternum vivendum. Hoc modo agendo, primus vis-à-vis Deus se ipsum inhabilem fecit ad vitam aeternam in praesentia eius vivendam. Iesus etiam dixit in Ioanne 8:32: " *Cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos. '* " Voluit dicere, cum eius auxilio, oboedientes legi divinae, peccatores in oboedientia erga Deum, liberationem a servitute " **peccati** " quod est " *transgressio legis* " secundum 1 Ioannem 3:4 inventuros esse. Quapropter, significatio huius vocabuli "libertas" bene intelligenda est, quia Deo vera libertas non existit nisi in oboedientia conceptibus eius de vita. Nulla tertia via est homini qui peccator est hereditarie. Secundum Deuteronomium 30:19, Deus duas vias singulares ei proposuit, quarum una sola est, quae ducit ad vitam, altera vero,

iniqua, quae multis modis ad perditionem et mortem aeternam ducit, id est, definitivam; toto ente, corpore et spiritu definitive annihilatis.

In hac triplici consociatione " viae ", " veritatis ", et " vitae ", tres phases consilii sanctificantis Dei invenimus. Sanctificatio vocatorum per sanguinem a Iesu effusum, sanctificatio eius per **normam oboedientiae** legibus et principiis a Deo approbatis, et denique, quasi **stipendium** vel praemium **extremum** , sanctificatio glorificationis vocatorum qui, statum electorum adepti, in vitam aeternam intrare possunt.

Iustificatio per fidem oblita

Ipse Iesus Christus haec partim perturbantia in Luca 18:7-8 protulit: " *Et Deus non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se die ac nocte, patienter ferens in illis? Dico vobis quia cito faciet vindictam illorum. Cum autem venerit Filius hominis, num inveniet fidem in terra?* " »

Non dubito quin Iesus fidem in terra inventurus sit cum venerit, et hoc quia in versu 7 iniustitiam praedicat quae ultimos electos suos persequetur. Sed quaestio oritur: qua qualitate et qua quantitate? Nam cum fide sicut cum vino a terra producto: vineae multae et vinatores, sed cuius qualitatis? Bona vina rara et pretiosa sunt, et vera fides aequae et ideo a Iesu Christo Deo omnipotenti, eius consummatore, maxime probatur. Revertor hic ad rem iam saepe tractatam, scilicet " **iustificationem ex fide** ", et ut eam adhuc magis intellegibilem reddam, aliam definitionem parallelam dabo: "iustificationem ex sapientia", formam religiosam intelligentiae; hoc satis legitimum est cum Deus in Daniele 12:3 declaret: " *Et sapientes fulgebunt sicut splendor firmamenti, et qui iustitiam docuerunt multos ut stellae in saecula saeculorum* . " Nam fit ut in hoc verbo "fides" omnes omnia quae suas convictiones personales constituunt ponant; quod est ipsum quod falsam fidem describit, adiuvatum in hoc a malis versionibus originalium Graecorum textuum Bibliorum. Rom. 14:23 exemplum in versione Ludovici Segond invenitur: " *Qui autem dubitat de eo quod manducat, damnatus est, quia non ex convictione agit. Omne quod non ex convictione est, peccatum est.* " Recta interpretatio nobis in versione JNDarby hac forma offertur: " *Qui autem dubitat, si manducaverit, damnatus est, quia non ex principio fidei agit. Omne autem quod non est ex principio fidei, peccatum est.* " Fides autem est principium a Deo unice definitum ad exprimendas suas personales convictiones divinas de eo quod ideale creaturarum suarum esse debeat. Et in casu huius versus, fides praescribit quid sit consumibile vel non in Lev. 11, sed iam ideale a Deo praescriptum est ab origine mundi, in Gen. 1:29: " *Dixitque Deus: Ecce dedi vobis omnem herbam afferentem semen, quae est super faciem universae terrae, et omnem lignum, in quo est fructus ligni seminis semen, erit vobis in cibum.* " » ; exprimere non possum quantum electio mea huic mandato oboediendi me gaudio et satisfactione impleat. Salus autem mea corporis et mentis primae sunt beneficiariae. Vera fides omnes valores quos Deus probat et benedicit amplectitur. Sed ut hoc faciat, homo eam cognoscere discere debet, et ut hunc finem assequatur, de mediis non errare debet. Nam sub titulo Sacrae Scripturae, plures optiones offeruntur: eae variarum versionum Bibliorum et ea Alcorani. Electio intelligentiae, verae fidei, pro Biblia

Iudaeorum est, quam Deus creavit eam per tempus scribendo ut repositorium oraculorum suorum faceret. Testimonia huius electionis in ipsis narrationibus biblicis inveniuntur. " *Duo testes* " biblici, vetus et novus, inter se testimonium ferunt. Historice originem fidei unius Dei constituunt. Non igitur agitur de credendo "in" sed de credendo "in" hunc Deum qui solus immortalitatem possidet; quod significat credere in veritatem in persona divino-humana Iesu Christi portatam et incorporatam. Nam fides "in" eius existentiam non est nisi consequentia verae intelligentiae datae hominibus supra bestias elevatis, animalibus quae, vicissim, a Deo solum instinctum sui conservationis acceperunt, quo etiam homo prodest. Attamen, progressus intelligentiae eius, secundum mores eius morales, paradoxe, eum beneficio huius instinctus sui conservationis privare potest. Electio a diabolo facta et pertinacia rebellionis eius contra Deum hoc probaverunt. Dissimilis animalibus, homo ratiocinatur, calculat, deducit et ex experienciis docet. Et omnes eius facultates intellectuales, normaliter, eum ad intelligendum ducere debent intelligentiam non posse existere sine ente intelligente qui eam creavit. Num casus bonum gustum creare potest? Num curavit odores gratos nasis humanis offerre? Cogitator Pascal ita dixit, imagine picturae utens, quae necessario ex opere pictoris originem ducit. Ultra hanc simplicem et logicam rationem, cogitatio humana et diabolica multitudinem conceptuum philosophicorum imaginari potest, quae tam falsa et mendacia sunt quam noxia.

Nuntius perturbans a Iesu factus hodie plene confirmatur. Atque res mirabilis est quod omnia lumina recentissima e caelo accepta in mentem hominis desinunt qui in media terra habitat ubi atheismus dominatur: Francia Republicana, a Deo aversata scriptis magistrorum cogitatorum rebellium, "luminum" humanisticorum. Ita ut veritates recentissimae, sive restitutae sive novae, a Iesu Christo oblatae florent in deserto spirituali, in quo, iuxta se, duo departamenta pulmoniformia numeros religiosos symbolicos "07" et "26" ferunt. Utraque irrigatione fluminis Rhodani, quod inter eos a septentrione ad meridiem fluit, fruuntur. Regio fructus multorum pomariorum suorum producit, et in loco cordis est urbs Valentiae, prima arx historica Adventistarum Francogallicorum, ubi baptismum in immersione totali accepi annos natus XXXVI. Sanctitas invenitur tantum ubi Deus eam ponit, et eius fuit electio ut Papa Pius VI captivus in hac urbe anno MDCCXCIX moreretur, ad implendum factum prophetatum in Apoc. 13:3: " *Et vidi unum de capitibus eius quasi percussum in mortem ; et plaga mortis eius sanata est : et admirata est universa terra ad bestiam.* " Et iterum eius fuit electio ut futurus Imperator Francogallicus Napoleon I ibi maneret ' dum se exercebat ut praefectus tormentorum; Napoleon I ' " *aquila* " Apoc. 8:13: " *Et vidi, et audiavi aquilam volantem per medium caelum , dicentem voce magna: Vae, vae, vae his qui habitant in terra propter alias voces tubae trium angelorum qui mox tubabunt!"* » Quis dicere potest numerum "26", numerum nominis Dei "YaHWéH" (YHWH=10+5+6+5) ab homine pronuntiatum et numerum Drômensem, nihil in oculis suis repraesentare? Sed heu, ut " *bestiam quae de mari ascendit* " in Apoc. 13:1 dejiceret , " *bestia* " quae foedus papatus Romani cum monarchia Gallica, principale eius adiumentum armatum ab primo rege Clodoveo I ^{designat}, Deus " *bestiam quae de abyssu ascendit* " in Apoc. 11:7 invocavit; quae

Revolutionem Gallicam et eius cruentam atheismum "Terroris" annorum 1793-1794 designat. Ut Apoc. 13:4 praedixerat, " *vulnus mortiferum* " " *bestiae* " " *sanandum* " iri erat, et fides Catholica, haec falsa fides Christiana, potuit sectatores suos eo facilius evolvere et multiplicare quia eos in cunabulis suis inscribit, eos statim post ortum ut "infantes" baptizans. Deo gratias ago quod mihi hanc experientiam in falsa fide Catholica et falsa fide Protestantica exercitam pepercit. Nam multae creaturae in captionem incidunt dando huic baptismo, quamvis non electus, verum valorem. Eas admoneo solum eos qui credunt et baptizantur salvos fore. Et fides est adulta... Materiam et fructum sapientiae, ut Daniel docuit; "infans" ergo non est idoneus ad id demonstrandum. Praeterea, faciendo eum fructum electionis adultae, Deus baptismum facit electionem quae baptizatos obligat et corroboravit. Quia committere se Deo non est sine periculo et vos moneo post Iesum et Iacobum, credentes " *severius iudicabuntur* " quam infideles. Matth. 23:14: " *Vae vobis, scribae et Pharisei hypocritae, quia domos viduarum devoratis et orationes longas facitis pro defectu; propterea **severius iudicabimini*** ". Iacob. 3:1: " *Nolite fieri magistri in vobis, fratres mei, scimus enim quoniam **severius iudicabimur*** ". "

Itaque, in deserto irreligiositatis, ab anno 2018, Islam zelosus venit ut normam atheisticam populi Francici concuteret. Concordatum a Napoleone signatum difficultates ex hoc novo scenario ortas non praeviderat. Nam tempore Napoleonis, concordatum proposuerat regulas republicanas statuere, acceptabiles et accommodatas tantum religionibus Christianis Catholicis et Protestantibus, quae in Gallia parum repraesentabantur. Collisio improvisa, qualis Titanic anno 1912 contra glaciem, fidem fanaticam Islamismi contra atheismum opposuit. His duabus extremis repraesentationibus a magno Deo creatore Iesu Christo abscissis, magnus Iudex universorum destructionem multitudinis animarum parat, quarum vitae prolongatione dignae non sunt. Inutilia " *vasa fictilia* " sine misericordia "frangentur " . *Sed in medio huius caedis, sciet quomodo integritatem " vasorum honoris "* quae ad eum pertinent, quia ei pretiosa sunt et quia gloriam eius repraesentant, conservare . Et gloria Dei est vera fides electorum eius, id est, perfecta eorum adaptatio ad exemplar ideale conceptionis eius divinae et humanae.

Nemo dicere potest quo in altitudine, singuli, Deus, suo iudicio, gradum suae exigentiae ponat, sed omnes eius testimonio biblico obviam imus, in quo omnes detegere possumus quid, ei in oculis gratum, bonum et perfectum, sit. Quis zelum suum adhibebit, ut fiat propugnator oboedientiae et "dilectissimus" Magistri divini fidelitatis in caritate? Haec est pugna fidei, verae fidei, in qua apostoli Christi se gesserunt et nos praecesserunt usque ad hunc diem, tertium Ianuarii, anni bis millesimi vicesimi secundi.

"Iustificatio per fidem," vel "iustificatio per sapientiam," scopos plagarum divinarum identificat. Hi sunt omnes qui doctrinas Bibliorum, quae per " *duos testes* " veteris et novi foederis repraesentantur, ut in Apoc. 11:3 indicatur, contemnunt vel falso abutuntur; hi duo, modo complementario, nuntium propheticum ad electos beatos Iesu Christi, ultimos dissidentes Adventistas septimi diei, allatum, construxerunt, qui zeloti et fideles inventi sunt, qui gloriosum eius reditum vere anni 2030 exspectant.

"AD LACRIMAS CIVES!"

Tempus iocorum et risuum securorum praeteriit. Epulae et epulae laetae res praeteritae erant. Et ad hanc mutationem efficiendam, magno Deo Creatori satis erat ut illecebris novorum serpentum, "scientia" et "cultura" appellatorum, uteretur, ut societatem infidelem et ingrati vel infidelem, mirabilibus et virtute sua seductam, puniret. In Occidente, a frigido et cynico capitalismo dominato, voluptas effrenatae consumptionis mentes hominum occupabat. Sed nunc, ab initio anni 2020, omnia mutata sunt. Post mortiferum "AIDS", adventus contagiosi coronaviri, Covid-19, finem imposuit consuetae vitae normae, quae usque ad tunc ex excursionibus et calidis amicitiiis vel romanticis congressibus constabat. Distantia nunc imponitur et post consequentias multiplicium adulteriorum et innumerabilium divortiorum propter egoismum perpessarum, unitas familiaris hominum in frusta dirumpitur quae ab invicem recedunt sicut explosio stellae in cosmo. In Gallia autem, talis mutatio effici non potuit nisi per adventum in potestatem iuvenis praesidis, sub Quinta Republica nati, et haec res multis consequentiis plena est. Anno 1958, adoptio huius Constitutionis a Generale De Gaulle propositae ab universa illius temporis oppositione tamquam dictatura dissimulata denunciata est. Vera dictatura erat, subtiliter ordinata, cuius dictamen auxilio maiortatis legislativae in servitio principis nuper electi obtinebatur. Resistentia verorum republicanorum Quartae Rei Publicae non obstante, constitutio Quintae adoptata est. Diu, tempore prosperitatis suae, Gallia ab ea non laborabat. Problema non praebebat, sed dum cogitationes populi Gallici in variis modis consumptionis absorptae erant, praesides successivi patriam in decisiones et directiones perduxerunt quae longo tempore calamitosae sunt. Et hoc ad nostram aetatem pertinet, in qua necessitas consentiendi cum aliis nationibus Europaeis Praesidem Galliae facultate privat ut consilia ad patriam suam prosint. In Europa unita, multis immigrationis fontibus aperta, difficultates mundi radices agunt et onus augent in populos iam a destructione operum post deportationem intra et extra Europam vastatos. Et in hoc contextu, ubi omnes populi a Sinis, unde etiam ortus est, supplentur, virus Covid-19 effectus secundarios improvisos efficit: discordiam inter eos qui vaccinantur et eos qui vaccinari nolunt. Quasi quaestiones religiosas et politicae non sufficerent, nunc vaccinum iterum societatem Gallicam dividit. Hoc vere opus erat!

Omnes causas inveniunt quibus suam positionem justificent. Plerique, quos ego "oves" appello, hunc versum ex Biblia, in Ier. 17:5 citatum, negligunt: "*Haec dicit Dominus: Maledictus homo qui confidit in homine, qui ponit carnem brachium suum, et cor eius a Domino discedit!*" Omnes persuaduntur argumentis a scientificis et peritis salutis allatis. Attamen errant, quia Dei existentiam non considerant et omni modo de veris vitae valoribus errant. Ex experientia scio me, summa voluntate et omni necessaria cautione, saepe destruxisse quae reparare volui. Idem periculum valetudini humanae pertinet. Et moleculas in corpus iniicere, quas ipsum non producit, longe abest ut innocuum sit et effectus veneni plus minusve longo tempore habere potest. Victimae conviciorum a gubernatione scientifica et politica impositorum, vaccinati privationem libertatis suae in eos qui

vaccinum recusant culpant. Obliviscuntur condicionem a decisionibus eorum qui in potestate sunt creatam esse. Sed cum hoc praeceptum sanitatis politicae reprehendere nequeant aut noleant, et cum auctoritatibus contradicere vitant, malunt iram suam in eos dirigere qui eorum opinionem non communicant. Oves quoque timide sunt et, ante omnia, facile manipulantur.

Ex altera autem sententia, eorum qui per se analyzant et cogitant, problema aliter videtur. Vaccinum nunc tantum ad ius liberius vivendi obtinendum inservit. Non centum centesimis a Covid protegit, non eius contaminationem impedit, sed periculum casuum aggravatorum morbiditate aetatis et aegrotationibus ex malis consuetudinibus in vita moderna ortis (tabacco, alcohole, medicamentis, etc.) minuit. Quamquam nonaginta centesimae hominum vaccinantur, non vaccinati valetudinaria ingrediuntur et ibi moriuntur. Haec res methodum in agricultura organica adhibitam mihi in mentem revocat. In toto agro sato, maxima pars superficiei leviter insecticidis organicis tractatur, et parva pars totius omnino non tractatur; insectis relinquitur. Et principium optime operatur, quia inter aream leviter tractatam et aream non tractatam, insecta non errant. Aream tractatam deserunt et festinant se in area non tractata satiare. Noster Covid-19 idem facit. Corpus non vaccinatum invadit, raro naturalem defensionem immunologicam inveniens quae id neutralizare possit. Quia humanitas hodierna sub lege chemica a Civitatibus Foederatis Americae ab anno 1945 usque ad hodiernum diem inventa vivit. Interim, corpus non vaccinatum id attrahit, sed haec attractio amplificari potest per eius paulatim adaptationem ad anticorpora in vaccinis creata. Principium observatum est in medicamentis antibioticis, quorum efficacia imminuta est, et interdum nullum iam effectum habet. Humanistica quadam pertinacia, Praeses Macron credit vaccinationem omnium suorum vitae virus finire posse. Sine errore, affirmo hanc esse illusionem, et hoc ob plures causas. Supposito omnes homines vaccinosos esse, quid facit Covid? Mutat et se accommodat ad anticorpora quae contra eum pugnant, et pugnam resumit in nova forma, etiam magis aggressiva et contagiosa. In hoc bello contra eum gesto, iuvenis praeses subiicitur potentiae destructivae magni Dei Creatoris, qui solus potest finem imponere flagello suo praesenti. Sed cum consilium eius cognoverim, scio eum nullam intentionem habere id faciendi. Iam enim, in anonymitate suae invisibilitatis, sequentia supplicia parat. Plerique homines non possunt accipere ideam se in phasem progressivae destructionis omnium vitarum humanarum per orbem dispersarum ingressos esse. Covid-19, et eius humilis mortalitatis proportio, tantum signum est initii huius hecatombe universalis programmatae. Ubi sunt iura humana? Ubi sunt clamores elevantur contra genocidium a Deo ordinatum? Intellegisne quantum nostrum tempus simile sit huic conflictui inter Pharaonem et magos eius, et Mosen, Aaronem, et Deum Omnipotentem?

Inter eos qui vaccinum recusant, multi in valetudine corporis confidunt, nescii Deum esse qui virus uti solet, quod condicionem oeconomicam, sociale et politicam totius humanitatis necat et perturbat. Evenit ut neque immunitas naturalis, neque optima condicio corporis, neque vaccina contra iudicium Dei protegant. Mors eos percutiet qui non vere sanguine expiatorio Iesu Christi proteguntur. Post tempus risus, nunc tempus lacrimarum venit, et iam ubique in

terra familiae lugentes mortuos suos, qui subito evanuerunt, lugent. Tempore Pharaonis, familiae Aegyptiae idem fecerunt, et vicissim Hebraei mortuos suos, qui quadraginta annos in peregrinatione deserti ceciderunt, lugebant, et Deus quotiescumque eos propter peccata punivit. Hic ad hoc criterium, quod tam fundamentale est ad intellegendum quod experiamur, redire debeo. Omnes duces nostri iuvenes sunt et in quinta ^{Repubblica creverunt}, quam nemo ex politicis qui alter alterum successit umquam in dubium vocavit. Haec dictatura, democratiae specie induta, exemplar democratiae habebatur et adhuc habetur, sola de causa quod reges nostri successivi populo ius dederunt libertate sua fruendi, in voluptate et luxuria. In hac neglegentiae condicione, divites etiam ditiores fieri poterant, pauperes autem fortunam suam in loteria et PMU tentare. Iuventus "Macroniana" (quasi-anagramma = mea stultitia) igitur potestatem aliter considerare non potest nisi in forma absoluta huius quintae ^{Rei Publicae}. Deo, numerus 5 est numerus hominis. Apogaeum huius humanisticae gubernationis Franciae republicanae significat, et in generali indifferentia, populum Gallorum in condicionibus veteris regiminis regalistici vel imperii, auctoritarii, sed aperti et hospitales, collocavit. Praeses Chirac locutionem "cogitatio singularis" finxit. Hoc per annos fere septuaginta post secundum bellum mundanum fuit. Populus, a Germania Nazista fractus, servilis et docilis in omnibus rebus, politicis et oeconomicis, mansit usque ad ultima nostra tempora, cum iuvenis princeps civitatis incessantibus et insolubilibus difficultatibus premitur, quae eum irritabilem et magis ac magis aggressivum reddunt; hodie magis quam heri, sed minus quam cras, donec ipse frangatur et destruat, cum Deus id facere dignabitur. Et similiter, pro populo Franciae et iis qui in mundo sunt, pessima adhuc ventura sunt. Lacrimae nondum desierunt fluere. "Ad lacrimas, Cives!" Nam superbia iuventutis regnantis efficit ut decisiones quas ceperunt dubitare non possint. Dummodo actionis a Deo ductae conscii non fiant, solum in suis fundamentis scientificis et scientia ratiocinari possunt. Oppositio inter vaccinos et non vaccinos igitur causam religiosam habet, quae ab utroque campo ignoratur. Creator ita causam operi suo divisivo et disiungenti praebet. Populi quibus " *lux tantum tenebrae sunt et tenebrae lux eorum* " falso diagnosi obnoxii sunt propter caecitatem totalem ab impietate sua et contemptu Dei et revelationum eius potentium ortam .

Legimus in Amos 3:6: " *Num clanget tuba in civitate, et populus non expavesceat? Num est malum in civitate, et Dominus non fecit?* " » Hic versus duas res designat quae dupliciter ad res nostras praesentes pertinent. Primum pertinet ad " *tubam* " quae mox "sextum" sonabit in consilio a Deo in Apocalypsi sua revelato, in Apoc. 9:13. Sonabit, hac vice, non "in civitate," sed super totam Europam et super totam terram. Haec irae explosio Christi crucifixi universaliter contempti illustratur " *quattuor cornibus altaris aurei quod est coram Deo* ." Huic contemptui respondens, angelos malos, daemones, secundum Apoc. 7:1 ad 3 detentos, ab anno 1798, et iterum anno 1843, liberat. Quia intellegendum est, Deum bellum religiosum petere, quod non est causa principalis primorum duorum Bellorum Mundanorum. De tertio, textus dicit: " *et dicens sexto angelo qui habebat tubam: Solve quattuor angelos qui vincti sunt in magno flumine Euphrate* ." Haec liberatio tamen, et iam tertio, adhuc valde partialis est, quia tria Bella Mundana se invicem sequuntur cum progressiva potentia destructiva. Hoc

est quia omnia sunt admonitiones a Deo ad peccatores terrestres directae ante eorum exterminationem quae veniet tantum post finem temporis gratiae. Numerus victimarum ergo reducitur ad " *tertiam* " hominum: " *Et quattuor angeli qui parati erant ad horam, et diem, et mensem, et annum, soluti sunt ut occiderent tertiam partem hominum.* " Secunda pars versus in Amos 3:6 dixit: " *Numquid fit calamitas in civitate sine opere YaHWéH?*" "Deus non tenetur ipse actionem ducere, cum sufficiat ei angelos malos dimittere ut damnum inferatur hominibus quos ira eius petit. Sed nota mecum eum plene suscipere responsabilitatem malorum quae, secundum iustitiam suam, feriunt homines qui contra leges eius, ordinationes eius et testimonium amoris sui demonstrati et amplificati in Iesu Christo peccant."

Comparatae malis quae in genus humanum cum hac " *sexta tuba* " venient, parvae devastationes propter Covid-19 sunt insignificantes. Attamen, sonant et confirmant mutationem in moribus Dei Omnipotentis, cuius terribiles devastationes paulatim intensificabuntur, usque ad exterminationem finalem electis suis pro vere anni 2030 nuntiatam. Hoc bene intellegite: neque homo neque daemones potestatem habent vitam creandi. Sed, daemonum auxilio, scientia humana didicit quomodo vita modificationes subire possit, interveniendo in genoma viventium. Discipuli magorum hodiernorum hanc praxim ad fruges esculentas adhibuerunt antequam eas ad homines applicarent. Successus cum plantis consecutus eos ad ulterius progredi incitavit, et in dementi delirio, in laboratoriiis suis monstrum quod eos hodie necat produxerunt. Num ii qui huius flagelli responsabiles sunt optime positi sunt ad humanitatem ab ea liberandam? Videtur responsum esse "ita", secundum electiones factas a caecis et perterritis rectoribus totius planetae. Sed Deus et electi eius opinionem omnino diversam habent, et haec sola est quae tandem praevalebit et se omnibus aliis imponet.

Ne momentum quidem dubitemus de vera persuasionem quae iuvenem praesidis custodiam impellit et incitat, nam in ea problema residet. Ut aiunt, "via ad inferos bonis intentionibus strata est," et historia nos docere debet Franciscum Mitterrand, optimis et socialiter motivationibus impulsus, ut vitam pauperum emendaret, futurum Franciae sacrificasse ut problema immediatum solveret. Postquam industriam textilem Asiae favebat, etiam industriam ferri in Oriente sacrificavit, ita Franciam libertate privans et, vicissim, ingentem inopiam operis in Septentrione et toto Oriente patriae creans. Quisque errare potest, sed cum is qui errat princeps civitatis potestate fere absoluta praeditus est, consequentiae pro populo ducto terribiles et irrevocabiles sunt. Quam ob rem selectio principum civitatum, qui ad potestatem veniunt, a Deo electorum, electos suos illuminat de futuro quod in populos terrae, praesertim in Occidentem infidelem Christianum, proicit, scopo principali quem sub nomine symbolico " *Euphrates* " designat, quia sub maledictione hereditatis suae Catholicae Romanae positus est, quam eadem imagine " *Babylonem Magnam* " appellat, institutionem officialem Constantini I ^{Magni}, anno 538 conditam. Sed sine auxilio armato regum Franciae et urbis eius Parisiensis, quam Deus symbolice " *Sodoma et Aegyptum* " in Apoc. 11:7 nominat, haec dominatio usque ad nostra tempora non continuata esset. Quam ob rem Roma, Parisiis et Europa scopi privilegiati irae Dei Omnipotentis Creatoris factae sunt, secundum itinerarium chronologicum

progressionis Covid-19. Sed aliae nationes, sive Christianae sive non, non minus culpabiles sunt et iam Covid-19 cum eis communicant et suam partem in ventura destructione habebunt.

Revelatio digitalis cum implicationibus inopinatis

Habemus probationem Deum in iis quae aedificat, parum spatii casui relinquere; tota Biblia in numeris a mathematico Russo Yvan Panin revelatis et demonstratis nititur. Inspiratione mea hodierna, die septimo mensis Ianuarii, anno bis millesimo vicesimo secundo, Spiritus me ad meliorem comprehensionem eventuum Genesis direxit; hoc fretus codice encryptato revelato in numeris capitum quae Apocalypsin constituunt (explicatio plena in " **Explica mihi Daniele et Apocalypsin** " paginis 156-157). Ita, uno unitate reducendo diem 1656, usque ad id tempus retentam ut anni diluvii aquarum, diem 1655 obtinemus, cuius numerus totalis est 17, id est, numerus symbolicus iudicii divini. Et diluvium sane fuit primum magnum iudicium a Deo peractum in tota historia humana. Sed haec reductio unius anni in datis a genealogiis in Genesi citatis constructis alias revelationes affert de cursu vitae primaevae Adami et Evae. Haec reductio unius anni sequentia implicat. Adam et Eva annum integrum, id est duodecim menses, in statu innocentiae et perfectae puritatis vixerunt. Hoc anno, Eva primum filium suum, Cain, portavit et peperit, quem **sine dolore nimio peperit** . Hoc explicat significationem verborum quae Deus ad eam in Genesi 3:16 post peccatum eius dirigit: " *Mulieri dixit: **Multiplicabo dolorem tuum et partum tuum; in dolore paries filios** , et erit desiderium tuum ad virum tuum, ipse autem dominabitur tui.* " Tantum post peccatum, hac vice in dolore, Eva Abel peperit, et ipse heres peccati fuit, sicut Christus, voluntate redemptrice, et discipuli eius. Hoc in casu, Cain similis est primo contrario a Deo creato, primo angelo perfecto creato, qui " *Stella* " vel *Stella Matutina* in Isaia 14:12 appellatur: " *Quomodo cecidisti de caelo, Stella Matutina, filia aurorae? Qui conculcabas gentes, in terram decidua es.* " Haec versio "Martina" hoc nomen " *Stella Matutina* " testatur . Comparando illud cum "sole" systematis nostri, Deus testatur creationem huius primi angeli ei gaudium attulisse. Specifico solas versiones Martini et Hierosolymitana nomen textus Hebraici observare. Aliae formam "Stella Lucida" adoptaverunt, quae diabolo nomen "Lucifer" in traditione Catholica et Protestantica dedit.

Cain igitur prophetice imago diaboli est, qui fratrem suum, Iesum, ab Abel imaginatum, interficiet. Et post eum, odium eius homicidale contra heredes spirituales eius dirigetur, id est, omnes electos Iesu Christi. In doctrina sua, Iesus de diabolo dixit in Ioanne 8:44: " *Mendax est et homicida ab initio* ": " *Vos ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri vultis facere. **Homicida erat ab initio** , et in veritate non manet, quia veritas in eo non est. Cum mendacium loquitur, ex anima sua loquitur; quia **mendax est et pater mendacii** .* " Iam primum homicidium in historia humana a Cain commissum est; quod imaginem diaboli confirmat. Et propter hoc munus propheticum quod diabolum imaginatur, melius intellegere possumus cur, postquam fratrem suum Abel occidit, Deus signum in Cain imponit, ne quis eum interficeret. Imago diaboli eo usque extenditur, quia re

vera, diabolus ante finem mundi mori non debuit, sicut Cain, peculiari protectione fruitur, quia in se munus revelans portat, quod eum ducem castrorum contra auctoritatem Dei rebellantium facit. Ita, sicut prolongatio vitae diaboli permisit daemonum et hominum congregationem, qui ei imitando se iungunt, ita superviventia Cain imitationes generavit, sicut illam Lamech, derisoris odiosi et irrisoris, citati in Gen. 4:23: "*Dixit Lamech **uxoribus suis** : Ada et Sella, auscultate vocem meam! **Uxores Lamech** , auscultate verbum meum! Interfeci virum propter vulnus meum et iuvenem propter livorem meum.*" Nam postquam de his sceleribus gloriatus est, aperte Deum deridens, addit, in versu 24: "*Ulciscite Cain septuplum, et Lamech septuagies septies .*" Lamech non solum scelestus erat, sed etiam fornicator et adulter, ducens duas uxores contra mandatum a Deo datum in Genesi 2:24: "*Propterea relinquet vir patrem suum et matrem, et adhaerebit **uxori suae** , et erunt in carne una.*"

In hoc capitulo Genesis quarto, cum numerus quattuor significetur character universalitatis, Deus in imagine proicit progressionem mali in terra, quae, in Cain formata, tempore reditus in gloria Iesu Christi, finietur, per eius confrontationem cum multitudine populorum qui criteria primi "Lamech" praesentabunt. In eius descriptione, iam invenimus imaginem hominum qui nostro tempore vivunt. Etiam si nomen "Lamech" non ferunt, in eis invenimus eandem impietatem, eundem contemptum gloriae divinae, eundemque gustum sarcasmi et derisus. His rebus addendum est, pro Deo, ultimos rebelles reos fore quod exterminationem ultimarum electorum paraverint. Rebelles tandem eos ad mortem damnaverint propter recusationem Dominicae Catholicae Romanae et pertinaciam in fideliter observando requie Sabbati a Deo sanctificata; quod ulterius confirmat eorum nexum cum "Lamech" qui duos viros necavit. In Genesi quarto, Deus pergit prophetare de futuro humanitatis.

In hac nova inspectione initiorum vitae terrestres, apparet peccatum originale, primum ab Eva, secundum ab Adam commissum, post annum vitae perfectae commissum esse. Et peccato consummato, tempus sex milium annorum, peccato in consilio Dei reservatum, coepit. Anno post creationem Adami et Evae, in axem suum inclinata, terra quattuor temporum mutationibus subiecta est, quibus processus vitae et mortis perpetuo alternant.

Reductio unius anni, ex computationibus usque ad id tempus constitutis, etiam annum 1948, nativitati Abrahae attributum, pertinet. Uno anno brevius, fit 1947, et hac vice numerus anni numerum 21, sive ter 7, attingit, qui perfectionem sanctificationis designat. Hic numerus magis congruit cum symbolo divino ad significandum nativitatem conditoris foederum inter Deum et creaturas eius factorum. Nam in imagine eius symbolica, in Epistula ad Romanos 11, "*radix olivae plantae plantarum*", a Paulo apostolo descripta, ipse est, Abraham, pater verorum credentium, cui Deus vere "*imputat*" iustitiam suam in Christo secundum Gen. 15:6: "*Credit Abram in Deum, et reputavit illi iustitiam.*"

Haec unius anni reductio in computationibus in Genesi constitutis nullum effectum habet in diem finalem veris anni 2030, qui manet initium ^{anni 2001} post mortem Christi in Pascha anni 30. Explicatio facillime intellegitur. Computationes genealogiarum Genesis formae ascendentis sunt et nobis possibilitatem praebent creandi datas accumulando data numerica. Constructio est logica et satis certa, sed

haec constructio non potest continuari usque ad finem mundi propter absentiam datarum numericarum biblicarum. In directione opposita, initium anni 4001 significans, mors Christi constituitur in fundamento calendarii nostri falsi in anno eius 30 et non est possibile uti hoc calendario falso ad coniunctionem cum computatione ascendente in Genesi oblata stabiliendam. In hac falsa computatione, innixa falsae datae nativitatis Iesu Christi, dies ascendentes et descendentes praesentati sunt, sed neutra tempus actuale a Deo computatum post peccatum originale in rationem ducit. Praeterea, mors eius in Christo die tertio mensis Aprilis, anno tricesimo, in falso nostro calendario firmiter constituta, fulcrum ultimae tertiae partis ex sex milibus annorum peccato reservatis et delectui electorum a Deo inventi inter peccatores per totum orbem terrarum constituit.

Lex Magni Iudicis

Perspicuum est omne iudicium in textibus legalibus fundari debere, qui, ut legitimentur, a populo iudicio obnoxio cognosci et agnosci debent. Homines hoc bene intellexerunt et, ne huic criterio succumbant, decreverunt neminem legem ignorare debere. In nostris civilizationibus occidentalibus, leges civiles prae legibus religiosis praeferuntur; et, in apostasiam lapsi, magnae institutiones Christianae Europaeae hoc factum acceperunt et dominationem saecularem a Napoleone I^{et} ducibus qui eum secuti sunt impositam probarunt. Nunc, ut omnes intellegere possunt, legem Dei Creatoris legibus humanis subponere est electio suicidalis vel electio inconscia ab infidelibus facta. Historia temporum praeteritorum testatur Franciam atheismum revolutionarium hereditate accepisse, qui adhuc magna ex parte mentes populi sui dominatur. Eius indifferentia, etiam contemptus religionis et experientiae, multos populos in terra contaminavit. Attamen atheismus tantum hominibus aptus esse potest qui cogitare recusant et quaestiones perturbantes ignorare volunt. Contraria electione facta, a Deo omnes responsa ad varias quaestiones mihi impositas desideravi et obtinui. In hoc etiam articulo, gradus successivos exponam qui vas vacuum oleo sacro a Spiritu Dei impleri sinunt. Sed haec actio divina in factis concretis fundatur, dissimilis falsis religionibus paganis in quibus dii arbitrio suas decisiones imponebant, per media magica a diabolo et daemonibus eius associatis inspirata transmissas.

Deus verus eo distinguitur quod leges et principia sua transgredi non sinit. Numquam exceptiones pro ullo facit. Sub eius auctoritate, lex systematice applicatur. Sed, ut supra visum est, ut applicetur, primum publicanda est. Hoc est munus Sacrae Bibliorum, quae, a Genesi ad Apocalypsin, legem divinam constituit. Religiones errant legem divinam ad decem praecepta reducendo. Nam, quamvis pretiosae et magni momenti revera sint, legem divinam in se ipsas non repraesentant. Iesus diabolo clare dixit in Matthaeo 4:4: "*Scriptum est: Non in solo pane vivet homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.*" Haec fuit eius responsio diabolo qui eum incitavit ad panem creandum. Et hoc "*verbum*" divinum est origo omnium sacrarum Scripturarum veteris et novi testamentorum. Numeri quos continent exclusive hanc sanctitatem altissimam testantur. Primi

quinque libri, Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri et Deuteronomium, a Mose, sub dictatione Dei, in Tabernaculo conventus scripti sunt. Sunt igitur, unice, "**verba ex ore Dei** ." Et codex numericus qui ea sanctificat est infalsificabilis. Circumstantiae in quibus alii libri scripti sunt diversae sunt, sed praesens vel absens, Spiritus Dei inspirans in origine eorum est, quia etiam per codicem numericum eius sanctificantur. Ut intellegatur Scripturas novi foederis aequae pretiosas esse ac veteris, Iesus dixit in Ioanne 12:48: "*Qui spernit me et non accipit verba mea, habet qui iudicet eum; **verbum quod locutus sum, ille iudicabit eum in novissimo die** .*" Ita lex divina per scripta Evangeliorum et varias epistulas scriptorum biblicorum Pauli, Petri, Iacobi, Iudae et Ioannis extensa est. Et in versionibus Graecis originalibus, codex numericus divinus adhuc praesens est.

In omnibus his textibus, Deus locutus est, iudicium suum expressit, homini solum restat se oboedientem ostendere ut ei placeat. In 1 Cor. 4:9, Paulus dixit: "*Videtur enim mihi quod Deus nos apostolos novissimos omnium fecit, morti quodammodo damnatos, cum **spectaculum facti simus mundo, angelis et hominibus.***" ". Quid faciunt hae multitudines oculorum invisibilium quae nos observant? Opera nostra et testimonium nostrum iudicant. Et testes constituunt pro Deo qui nos observat et ipse iudicat per totam vitam nostram in terra. Et quotiescumque hoc fieri potest, necessitudo inter creaturam et Creatorem suum constituitur. Hic iterum, lex est quae condicionem huius possibilitatis constituit, et in duobus foederibus successivis, vinculum commune est oboedientia. Hoc a lumine ab hominibus accepto pendet. Formam qua Deus legem suam antediluvianis praesentavit ignoramus, sed norma "*boni et mali*" nota erat, cum iudicium Dei primum fidelitatem servi sui Enoch notavit; fidelitas per trecentos annos extensa. Deus resistere non potuit et hunc amicum fidelem sibi assumpsit, vivum. In vetere foedere, leges divinae clare constituuntur. Quicumque eas transgreditur reus fit et secundam mortem meretur. Sed iam, futura mors expiatoria Christi peccatori prodesse potest, per oblationem sacrificii animalis quod hanc mortem pro peccatis electorum oblatam anticipat et praefigurat, seu prophetat. In novo foedere,... Sacrificium animalium morte voluntaria Christi substitutum est, et remissio peccatorum directe per preces peccatoris baptizati obtinetur; ea condicione ut sincere paeniteat et corroborare afficiatur culpae suae contra legem divinam. Videmus modum veniae obtinendae tempore evolvere, sed necessitatem veniae constantem esse, quia lex accusationis perpetuo viget. Munus eius non cessabit ante finem collectivum et individuum temporis gratiae, quod paulo antecedit momentum gloriosi reditus Iesu Christi.

Quisquis de hoc uno Deo audit et in eius oboedientiam ingredi vult, Spiritu eius ad eum ducetur. Quaecumque sit eius origo, genus, religio hereditaria, Deus eum a fato nefasto avertere potest. Quod si non facit, id est quia creatura de qua agitur eo digna non est. Iudicium eius infallibile vim sinceritatis humanae detegit, ita ut eum fallere non liceat. Hac potestate, quae soli Deo pertinet, neglecta, homines eum iniustum iudicant, nescientes eum iniustitiam exercere impossibile esse; iustitia est divinae eius naturae norma.

Ut exemplar suum in vita electorum suorum educat et formet, Deus eos ad verbum suum scriptum, Bibliam suam sanctam, ducit. Sanctus quia ipse sanctus

est in perfectione exemplaris. Dum multi verba Iesu Christi audiunt et discunt salutem per eum venire, pauci intellegunt necessitatem legendi totam Bibliam a Genesi ad Apocalypsin. Consequentia illis est non intellegere quis Deus vere sit. Idea quam de eo habent falsa est quia incompleta. Ideo demonstrare debeo modum quo primi Christiani originis paganae a primis discipulis Iudaeis Iesu Christi instructi sunt. Lectio nobis in Actis Apostolorum capitulo 15 datur. Concilium Hierosolymis convocatum est propter ritum circumcisionis, quem quidam ad salutem necessarium putabant. Iam notemus morem temporis non fuisse minimalistam. Et quod, his hominibus, Sabbatum in norma erat docendum, cum non esset materia disputationis ab ullo participantium huius conventus. Hoc dicto, testimonia Pauli de inutilitate huius circumcisionis persuaserunt, sed maxime interesting invenitur in relatione a Iacobo data, in versibus 13 ad 21 quae haec sunt:

Versus 13: " *Et cum finem fecissent loqui, respondit Iacobus dicens: Viri fratres, audite me.* "

Ubi est Petrus, conditor Ecclesiae Christi secundum Ecclesiam Catholicam Romanam? Hoc mendacium papale hic clare apparet, cum Petrus a Paulo in Galatis 2:11-14 dissimulationis et hypocrisis accusetur, et in hoc capitulo apostolus Iacobus sit qui exitum disputationum concilii praesentat.

Versus 14: " *Simon narravit quomodo Deus primum respexit in gentes, ut eligeret ex eis populum nomini suo.* "

Electio in Ur Chaldaeorum cecidit, ubi Abram habitabat.

Versus 15: " ***Et huic congruunt verba prophetarum, sicut scriptum est:*** "

Fides primorum Christianorum in Verbo Dei aedificata erat, quod ab initio usque ad finem constans manet. Locutio " ***scriptum est*** ", a Iesu ad tentationibus diaboli resistendis adhibita, per tempus manet norma et fundamentum verae fidei, id est, divinae veritatis.

Versus 16: " *Postea revertar et reaedificabo tabernaculum David quod cecidit, et ruinas eius restaurabo et iterum reaedificabo illud.* "

Deus duos continuos defectus sancti veteris foederis praedicat. Primus Israel in deportationem Babylonem, in Chaldaeam, unde Abram adduxerat, duxit. Secundus Israel sub dominatione occupationis Romanae collocavit. Ergo in Christo Deus ruinas reparabit et Israel suum restituet, qui deinceps spiritualis erit; gens a Romanis anno 70 deleta est, secundum divinum propheticum nuntium Danielis 9:26.

Versus 17: " ***Ut requirant ceteri hominum Dominum, et omnes gentes super quas invocatum est nomen meum, dicit Dominus, qui facit haec,*** "

Gratia Christi, alii homines in novum foedus a Deo propositum ingredi possunt. Hic versus de " *gentibus quibus nomen eius invocatur* " loquitur. In Medio Oriente, circa Israel, fides in unum Deum iam diffusa erat, ut exemplum Samaritanorum qui eum in monte Garizim adorabant demonstrat. Nationes vicinae etiam subiiciebantur influxui religioso huius primi populi ab uno Deo ducti. Sed contra, necessitudines arctae etiam adoptionem rituum paganorum a quibusdam Iudaeis favebant.

Versus 18: " *Et quibus nota sunt ab aeterno.* "

Hic versus de *rebus* quas Deus facit agit. Ipse est qui *ea ab aeterno scit* . Ea designavit, praedicavit, et ad effectum adduxit.

Versus 19: " *Propter hoc iudicium est neminem molestum esse eos qui ex gentibus convertuntur ad Deum.* "

Cum conversio gentium tamquam a Deo consilium agnita sit, ritus circumcisionis, qui Iudaeis signum specificum pertinentiae ad Deum Creatorem praebebat, nullam causam habet ut reliquae humanitati imponatur, quae, si velit, in foedus Dei intrare potest. Paulus hanc sententiam confirmabit dicendo in Galatis 3:28-29: " *Non est Iudaeus neque Graecus, non est servus neque liber, non est masculus neque femina ; omnes enim vos unum estis in Christo Iesu.*" Si autem vos Christi, ergo semen Abrahæ estis, et heredes secundum promissionem .

Versus 20: " *Scribant autem eis ut abstineant a contaminationibus simulacrorum, et a fornicatione, et a suffocatis, et a sanguine .*"

Trium horum criteriorum electio prudens est, quia in historia Israel, Deus haec tria genera peccatorum graviter punivit. Contaminatio " *idolorum* " vitulum aureum ab Aarone constructum in memoriam revocat, " *impuritas* " hanc abominationem idololatricam secuta est, et consumptio " *animalium strangulorum et sanguinis* " cibum indigestum reddit, et ea venena lenta reddit quae mortem eorum qui ea consumunt promovent.

Versus 21: " *Moyse enim a temporibus antiquis in singulis civitatibus habet qui eum praedicant in synagogis, ubi per omne sabbatum legitur .*"

Hic versus clarificationem gravissimam praebet. Necessitatem Mosen studendi confirmat, etiam pro converso originis paganae. Et Mosen studere significat Bibliam ab initio, a libro Genesis, incipere. Praeterea, hic versus perpetuam legitimitatem sancti Dei Sabbati confirmat, cum primi conversi pagani invitati sint ut Scripturas Moysis in synagogis, ubi omni Sabbato legebantur, invenirent.

Te invito ut intellegas quam felix sis quod Sacram Bibliam tam facile tibi praesto habes , hoc verbum divinum quod primi pagani conversi in synagogis Iudaicis "mandere" coeperunt. Nam fortasse quispiam miraturus est quomodo a quibusdam Iudaeis, invidia privilegii sui, haec accepta sint. Sed nullam electionem habebant; volumina in quibus verbum divinum scriptum erat ibi erant. Et secundum Matthaeum 15:27, simile erat " *canibus parvis qui micas panis, quae de mensa cadebant, edebant ,*" ut hi primi Christiani zeloti fidem suam et insatiabilem cupiditatem intelligendi nutrent.

Nostro tempore apostasiae diffusae, cibus spiritualis praesto est, sed negligitur, et patinae plenae non iam vacuantur. Homines rebus inutilibus vescuntur et patientiam quam Deus eis concedit perdunt. Haec observatio te adjuvare debet ut intellegas iram vehementem quae mox super hunc mundum ingratum et stultum venturus est.

Secundum praecepta Iacobi data, Spiritus Dei vivi te ducit ad primum librum Moysis: Genesim. In principio, pagina est nigra sicut atramentum et tenebrae nihili. Nam antequam terram creavit, nostra dimensio est hoc nihilum tenebrarum absolutarum quod soli caeci cognoscunt. Et ex hoc nihilo, sicut magus, coram admiratione angelorum suorum, Deus spectaculum gloriae

ineffabilis praebebat. Eius iussu, in his tenebris, Deus speciem terrae disponit et apparet in forma globi aquae ingentis.

Primum caput Genesis est monologus Dei Creatoris. Nemo alius loquitur. Per verba eius, Deus legem construit quam materiae, animalibus, dabit et imponet, et quam hominibus tamquam regulas vitae eorum praesentabit. Prima verba pronuntiat quae legem suam sanctam scribunt, quae in duas partes **dividere debet** : electos qui in aeternum vivent et lapsos qui gratia oblata frui non potuerint et tandem in nihilum in perpetuum evanescent, unde Deus eos extraxit et creavit.

Deus Pater, Magister spiritualium neonatorum

Ideale quod Deus requirit est perfectio, quia ipse perfectus est in omni modo ex quo examinatur et iudicatur; perfectus in amore et perfectus in iustitia. In oculis eius, nos, creaturae eius, qualescumque aetates habeamus, tantum "infantes" apparemus qui omnia discenda habent. Hac de causa revelatio eius biblica in fundamento paedagogico vitae "infantis" aedificatur.

Ab ipso conceptionis momento, appropinquante ortu, "infans" significationem verborum quae ex utero matris audit nescit, sed iam discernit inter vocem mollem et vocem asperam. Puer, aperiuntur oculi et imagines vitae detegit, et statim interrogationes quae ei in mente se offerunt sunt: "Ubi sum? Quid sibi vult quod video?". Quam ob rem, adultis "infantibus", qui sunt ii qui in eo responsa quaerunt, Deus in Genesi 1 respondet: "Vos es super terram quam sex diebus creavi; et semen es creaturae meae humanae, quae sexto die creata est." Hoc modo informationis Deus novam nativitatem electorum suorum aedificare voluit, qui, sicut infantes, ab eo omnes explicationes accipere debent quae significationem dant existentiae boni iucundi et mali quod dolorem causat. In recenti studio demonstravi quomodo nomen Dei ab ipso pronuntiatum numerice significationem Iudicis ferebat. Nunc, in Genesi 1, Deus opera sua iudicat diebus praetereuntibus. Primum eius iudicium, in versu 4, de "*luce* " *agitur, quam* " *bona* " iudicat comparatione cum "*tenebris* " quae eam praecedunt. Iudicium suum porro exprimit in versibus 10-12-18-21-25-31, his verbis: "*Vidit Deus quod bonum esset* ." Hoc iudicium format ex eo momento quo **separavit** "*terram, aridam* " a "*mare* ", aquis multis. Per totam revelationem suam in Genesi 1, Deus curam suam de puritate revelat, **separationes inter elementa et species viventes creatas statuendo. Mixtiones inter species prohibentur et ab eo** "*impurae* " iudicantur . Quod hanc **separationem** "*bonam* " facit, iudicium eius futurum de fide Protestantica, de "*terra* " symbolica, **separata** a suo inimico mortali, fide Catholica, de "*mare* " symbolico, revelat. Attamen, ambo destinati sunt repraesentare, successive in tempore chronologico, duas "*bestias* " aggressivas, libertatem conscientiae homini a Deo oblatam non reverentes. Duo themata Apoc. 13 constituunt. In initio existentiae suae, "*terra* " Protestans benedictione Dei usque ad annum 1843 fructa est, quod numquam accidit pro "*mare* " Catholico, quod Deus numquam suum agnovit. "*Bonum* " iudicium a Deo expressum in eo fundatur quod terra arida hominem portabit, cui creatura terrestris facta est. Hoc tertio die, numero perfectionis, hoc primum vinculum cum futuro Adamo, "

terram " facit cubiculum et cunabula in quibus perfecta creatura, homo, supra omnia animalia creabitur, quia " *ad imaginem Dei creatus* ".

Tertium iudicium " *bonum* " a Deo in versu 12 editum creationem ciborum plantarum pertinet, qui etiam cibus perfecte idoneus homini erunt.

Quartum iudicium " *bonum* ", in versu 18, creationem stellarum luminosarum die quarto agit. Deus, ex hac creatione, futuram aestimationem caloris et lucis solaris ab homine degustat. Praesciit quantum id aestimabit cum, post peccatum, frigus hiemis eum aggredietur. Et creatione harum stellarum utitur ut eas symbola faciat, nuntia pretiosa scienda ferentia. Scientia tandem pugnam suam contra obscurantismum religiosum Catholicum vicit, probando terram circum solem volvi, contra id quod obscura, diabolica, mendax, persecutrix et homicida ecclesia papalis Romana docebat. Et haec veritas principium illustrat, sicut sol, Deus in centro omnium rerum est, creaturis suis circumdatus sicut sol quinque planetis principalibus circumdatus est, qui circum eum in orbitis, in systemate nostro solari, a nominibus diebus hebdomadae Romanae datis, valde diversis, rotantur. Ad imaginem mali et tenebrarum, Deus etiam " *lunam* " creavit, quae, a Terra visa, eandem magnitudinem ac circulus solaris assumit. Haec falsa aequalitas falsam potentiam apparentem castrorum malorum praedicit, quae Deum et bonum per sex milia annorum pugnabunt, quibus diebus noctes sequentur. Scientia hodierna nobis permittit veram relationem virium oppositarum detegere; imago symbolica " *solis* " Dei, re vera, ardens, consumens, et quadringenties maior est quam " *luna* ", imago symbolica inimicorum eius religiosorum, quos Iesus nominavit et denunciavit ut " *potestates tenebrarum* " super quas diabolus regnat suvere. " *Luna* " non rotatur in suo axe, et cum occasio se praebet, ut in casu eclipsis solaris, eo usque pergit ut " *solem* " ab oculis hominis qui in " *terra* " vivit occultet et tegat. Hoc ipsum est quod diabolus per agentes suos religiosos terrestres facere conatur. Falsae religiones operam dant ut veritatem divinam a peccatoribus occultent, ne radii lucis eius eos attingant, et illi anaemia spirituali pereant. Sed nesciunt se a daemonibus et diabolo, contra quem omnes falso pugnare profitentur, excitari. Et haec ebrietas excaecatrix verba Iesu in Matthaeo 6:23 citata implet: " *Si autem oculus tuus nequam est, totum corpus tuum tenebrarum erit. Si ergo lumen quod in te est, tenebrae sunt, tenebrae quanta erunt!*" » Multitudo hominum seductorum et deceptorum falsam lucem, a diabolo propositam, pro authentica luce divina habent. Ignari vim verae lucis divinae, doctrina religiosa sibi data contenti sunt. Et si amor veritatis eos non excitaverit, in inconscia ignorantia peribunt. Imago indicans est: " *luna* " ab hominibus, qui in terra habitant, dorsum aspectus sui celat, quia, non circum axem suum rotans, semper eandem faciem hominibus ostendit. Entitates quibus Deus eam adiunget, igitur, religiose, naturam diabolicam mysteriosam habent, quam ab hominibus occultant. Hoc symbolo lunari sequendo, electi iudicium divinum et identitatem inimicorum communium detegunt. In Apoc. 6:12, " *luna tota* " diabolicam coalitionem papatus et monarchiae Francicae significat: " *Vidi cum aperuit sigillum sextum; et factus est terraemotus magnus, et sol factus est niger sicut saccus cilicinus, et luna tota facta est sicut sanguis.* " Hoc etiam in Apoc. 8:12 verum est: " *Quartus angelus tuba cecinit, et percussa est tertia pars solis, et tertia pars lunae, et tertia pars stellarum, ita ut obscuraretur tertia pars eorum,*

et dies non lucebat per tertiam partem longitudinis suae, et nox similiter ." Hae duae actiones quae " **sanguinem** " inimicorum Dei effundunt sunt actiones duorum "Terrorum" successivorum a revolutionariis Francicis, annis 1793 et 1794, ab uno aestate ad alterum, peractorum. Electi sciunt fidem Christianam viam unicam et exclusivam esse, quam ob rem symbolum " **lunae integrae** " cum falsa fide Christiana coniungitur, non cum Islamismo, qui "luna crescente" significat, cuius illegitimitas ab ipsis logice et clare intellegitur et admittitur.

Inter stellas, etiam " *stellae* " sunt, quae soles vel planetae sunt. Aliae micant, aliae non, et omnes differunt specie et intensitate luminosa. Ad imaginem electorum Christi sunt, qui etiam munere " *illuminandi terram* " secundum Gen. 1:15 praediti sunt, et secundum aptitudinem singularem a Deo unicuique datam. Electi omnes diversi sed complementarii sunt, sicut " *stellae* ", in medio tenebris ambientibus, quae vitam populorum dominantur, lucent. Et Deus hoc symbolismum in Dan. 12:3 confirmat: " *Et qui docti fulgebunt sicut splendor caelorum, et qui ad iustitiam convertunt multos, fulgebunt sicut stellae in saecula saeculorum* "; et in Apoc. 12:1: " *Et signum magnum apparuit in caelo: mulier amicta sole, et luna sub pedibus eius, et in capite eius corona stellarum duodecim* ." " *Corona* " victorem Electum Christi confirmat. Sed cave, "semel servata non significat semper servata." Iudicium Dei, perpetui Iudicis operum nostrorum, diabolo relinquit eos qui vocati sunt qui in veritate eius non perseverant. Exemplum datur in Apoc. 12:4: " ***Cauda eius trahebat tertiam partem stellarum caeli et misit eas in terram*** . *Et draco stetit ante mulierem quae erat paritura, ut devoraret filium eius cum peperisset* ." Hoc " *puer* " novam nativitatem designat quae vocatos a Christo veros electos facit. Hoc eventum, qui Iesum et sacrificium eius glorificat, est scopus principalis diaboli qui operam dat ad victoriam electorum impediendam. Et in hoc versu, Deus praedicat tertiam partem Christianorum "abstrahendum " a diabolo ad iacturam finalem eius participandam. Spiritus consequentiam desertionis Sabbati a Constantino I Imperatore iussae ' a die 7 Martii anni 321, petit. Maledictio inde orta formam institutionis Papatus anno 538 accepit. Papatus symbolicam " *caudam* " draconis incorporat, quae diabolum sub auctoritate imperatorum Romanorum agentem designat. Hic " *cauda* ," quae " *prophetam qui mendacia docet* " in Isaia 9:14 significat, cum imperiali " *dracone* " diabolico coniungitur, ut Apoc. 13:2 confirmat, dicens: " *Bestia quam vidi similis erat pardo, et pedes eius sicut pedes ursi, et os eius sicut os leonis. Et dedit ei draco potestatem suam, et thronum suum, et potestatem magnam.* " » Ita confirmatur successio historica maledicta Imperii Romani et regiminis papalis.

Progredientes in diebus creationis, Deus iterum " *bonum* " declarat quod quinto die creat. Pisces et omnia animalia marina necnon aves caeli creantur et afficiuntur. Hic iterum sapientia Dei apparet in hac creatione specierum diversarum sed complementariarum, nam hae nexus constituunt in catena quae eas inter se connectit, quarum unaquaeque munus proprium tempore peccati terrestris implendum habet. Haec catena erit nutritiva, sed etiam functionalis, quia aliquae harum specierum curabunt purgare mare et aquas ab impuritatibus quas omnes species viventes producant. Omnes quae Deus homini, ad cibum prohibet, in hoc munere purgandi filtra participant. Conchae, crustacea et mollusca sunt haec

purgantia quorum consumptio vitam humanam periclitatur. Et gratia earum complementaritatis activae, maria manebunt ambitus plena vita animalium et plantarum usque ad finem mundi, cum, per densitatem populationis et excessus technologicos chemicos, homo superviventiam faunae marinae periclitabit; quod iam paratur et iam hodie apparet. Coralia colorem amittunt et in profundum maris evanescent.

Hoc eodem quinto ^{die}, Deus adhuc " *bonum* " iudicat in terra animalia tam complementaria quam ea marium creavisse. Quaedam, ut porci, apri, ranae et aves praedatoriae, etiam purgatores sunt qui sordes ab aliis speciebus productas redivivos reddunt. Merito Deus eorum consumptionem ab homine peccatore facto prohibet. In innumerabili varietate harum specierum animalium, Deus ex eis eligit quaedam quae nuntium symbolicum portabunt, ut docilitas agni, imago iustitiae, foetor hirci, qui imago peccati fit, servitus bovis, robur leonis, potentia ursi, celeritas leopardi, aliam imaginem peccati maculis suis symbolizatam; haec omnia symbola a Deo in nuntiis suis propheticis in Daniele 7 et 8 et Apocalypsi 13:2 adhibebuntur.

^{die} sexto, postquam virum et mulierem creavit et postquam eorum victum atque animalium praescripsit, iudicium Dei surgit ad definiendum, hac vice, " *valde bonum* ", totum opus perfectum secundum Gen. 1:31: " *Vidit Deus omnia quae fecerat, et ecce erant valde bona . Et factum est vespere et mane: dies sextus* . "

Ita Deus successive neonato spirituali explicavit ubi sit et quid eum in vita terrestri comitabitur. Hae explicationes sufficiunt ad vivendum, sed non respondent alteri quaestioni: "Cur, et ad quid me creasti?"

Deus respensionem suam in Genesi 2 dabit, nuntium de **sanctificatione** " *diei septimi* " in hoc capitulo secundo seponens. Versus 1: " *Ita perfecti sunt caeli et terra, et omnis exercitus eorum .* " Hoc versu, Deus completionem partis materialis creationis suae, quae primos sex dies attinebat, confirmat. Designando species viventes verbo " *exercitus* ", Deus dominationem suam tamquam ducis militaris qui eas dirigit et ducit commemorat. Versus 2 deinde dicit: " *Complevitque Deus die septimo opus suum quod fecerat; et requievit die septimo ab universo opere suo quod patraverat.* " Haec duplex repetitio valorem, cui Deus omnem gloriam suam adscribit, exaggerat. Creatio est " *opus quod fecit* ", et non permittet hanc actionem gloriosam, fructum potentiae suae creatricis, ab eo perpetuo auferri. " *Requies* " a Deo observata realis et perfecta erat hoc momento creationis suae terrestres. Sed non diu duraret, annum ad summum, antequam Eva et Adam contra eum vicissim peccarent. Atque haec quies ad hanc unicum creationem terrenam relata erat, quam Deus creavit ad solvendum problema peccati universalis, quem antea diabolo et angelicis eius fautoribus exercebant; peccatum quod Deum impedivit ne veram et authenticam perfectam " *quietem* " *experiri posset* . " *Requies* " momenti igitur temporaria erat et re vera omnino imperfecta. Quam ob rem, " *sanctificando diem septimum* ", Deus propheticè perfectam " *quietem* " evocat, quam sibi et electis suis obtinebit, cum eorum electio finitur, fine sex milium annorum praefiguratorum primis sex diebus hebdomadis a Deo constitutae. Initio septimi millennii, in Christo glorificato redibit, ut finem imponat rebellionem angelicae et humanae. Omnes

exterminabuntur et solus diabolus eos supervivet per septimum millennium, solus in terra in desertum transformata; terra carcer eius facta est per " *mille annos* " secundum Apoc. 20:2-3.

Gen. 2:3: " ***Et benedixit Deus diei septimo, et sanctificavit illum*** , quia in ipso requieverat ab omni opere suo, quod creaverat ut faceret . "

Haec doctrina est versus clavis totius consilii a Deo designati. Deus nos monet se " *benedixisse et sanctificasse diem septimum* " propter " *opus quod creavit faciendo illud* " . Ut hanc meritam perfectam " *quietem* " obtineat, ipse ipse media legalia construere debebit quae ei permittent rebellionem universalem eliminare; hoc erit " ***opus eius*** " . " *Opus* " quod fundabitur in " *expiatione peccatorum* " eius et demonstratione perfectae oboedientiae in carne identica creaturarum suarum; quae Dan. 9:24 docet. Per ministerium suum terrestre, die post diem, usque ad mortem in cruce, Iesus Christus " ***laboravit*** " ut peccatum superaret, ut illud damnaret ut definitive evanesceret in vita aeterna destinata ad electos suos dilectos recipiendos. Melius intellegimus cur, in hoc versu, Deus tantum insistat in " *opere quod facit* " , quia opus quod electos suos redimet erit praesertim atrox et difficile ad tolerandum. Et solum hoc officio usque ad mortem impleto victoriam obtinebit quae veram " *requiem* " spiritualem finalem Spiritus Dei et electorum eius sanguine eius redemptorum permittet.

Deo, verba significationem praecisam habent. *Sanctificationis verbum* signum est vitae aeternae electis ab eo selectis, unicus Iudex, sola Victima expiatoria, unicus Advocatus electorum suorum; sed etiam unicus Exterminator eorum qui divinam felicitatem impediunt.

In " *septimo die* " suae creationis, Deus cum " *sanctificatione diei septimi* " " *opera* " quae in Christo perfecturus erat coniunxit, quia haec " *opera* " *victoriosa contra peccatum sunt quae aeternam "requiem" sanctificatam et prophetatam omni fine hebdomadis, per 6000 annos, a fidelibus suis electis* possibilem reddent . Nota igitur quartum ex decem praeceptis Dei tantummodo " *sanctificationem diei septimi* " ab creatione mundi institutam revocare velle. Sabbatum non solum Iudaeis veteris foederis qui nondum existebant institutum est, sed omnibus electis selectis per 6000 annos ad hoc destinatos, ab Adam ad ultimos electos Adventistas, ultimarum horarum humanitatis.

Covid-19 et peccatum

Hic titulus fabulae Ioannis Lafontaine esse posset, sed non est. Attamen, sicut fabulae huius clari fabulatoris Gallici, hic titulus est lectionis moralis quam magnus Deus Creator generi humano per decem annos praeteritos dirigit, quorum numeratio regressiva vere anni 2020 coepit.

Itaque haec est explicatio: Covid est morbus qui in casibus extremis ad mortem ducit iis qui ab eo afficiuntur. Nunc, primum punctum commune quod inter peccatum et Covid discernere possumus est mors, cum scriptum sit in Rom. 6:23: " ***Stipendium enim peccati mors*** , *gratia autem Dei vita aeterna in Christo Iesu Domino nostro.* "

Secundum commune punctum: sancti portatores. Homines hoc virus portantes nullum effectum sentiunt, et, cum proximis suis humeros constringentes,

se invicem contaminant et inscii hoc virus silens et invisibile transmittunt. Peccatum quoque, ex parte sua, contaminatione transmittitur, per influxum quem quidam in alios habent. Hoc etiam, notemus, valet pro veritate regni caelorum, sed Iesus electos suos contra "*fermentum Phariseorum*" monuit; "*fermentum hypocrisis*" secundum Lucam 12:1; peccatum quod "*totam massam corrumpit*" secundum Paulum in 1 Cor. 5:6: "*Vestra gloriatio mala est. Nescitis quia modicum fermentum totam massam corrumpit?*" Quod significat totam humanitatem contaminare. Exemplum peccati Cain, quod ad peccatum Lamech ducit, in Gen. 4, hanc contaminationem et hanc transmissionem hereditariam confirmat.

Tertia communitas subtilior est, sed non minus perspicua. Peccatum et Covid halitum humanum pertinent. Scimus eos qui ex Covid moriuntur mori quia iam respirare non possunt; ergo suffocatione moriuntur. Et scientia, cum fieri potest, hanc defectum respiratoriis artificialibus compensare conatur. Iam ius spirandi primum quod Deus hominibus dedit ut entia viventia fierent. Respiratio igitur res est super quam Deus omnipotens regnat, et hic textus ex Gen. 2:7 hoc confirmat: "*Formavit igitur Dominus Deus hominem de limo terrae, **et inspiravit in nares eius spiraculum vitae**, et factus est homo in animam viventem.*"

In Psalmo 39:5, per David, Deus nos huius gravis veritatis admonet: "*Ecce, fecisti dies meos sicut palmum, et vita mea quasi non est in conspectu tuo. **Verumtamen stans omnis.***" - **Pausa**. Mandatum "**pausandi**" post haec verba nos invitat ad meditandum de hac re.

Atque in hac reflexione, intellegendum est omnem creationem secundum exemplar paedagogicum factum esse quod lectionem quandam praebeat. Causam existentiae systematis terrestris revelat; totam eius dimensionem terrestrem et caelestem. Finis quem Deus sibi proponit est problema "*peccati*" solvere, a principio libertatis creaturis suis datae creatum. Dimensio caelestis regni Dei "*peccato*" *contaminata est et omnes creationes eius ab eo* "*purificandae*" erant. Et hoc **purificationis** propositum, Deus in creatione hominis scripsit, in qua **purificatio** sanguinis qui in eo circulat per respirationem pulmonum eius fit. Vita nostra ab hac **purificatione pendet**, quae perficitur cum unoquoque spiritu constructo in duobus successivis cyclis fundamentalibus continuo perpetuo repetitis: aspiratione oxygenii ex aere quae sanguinem purificat, deinde expulsionem dioxidi carbonis quae contaminationem portat. Longo termino, post victoriam Christi super "*peccatum*", vita aeterna omnium superstitum, angelorum et hominum, perfecte pura erit et ideo exempta ab omni "*peccato*". Fundamenta igitur huius **purificationis**, quae ab initio ad finem in centro consilii vitae eius universalis est, illustranda sunt. Sic intellegi potest iusta Iesu Christi postulatio, ut electos suos a "*peccati*" usu dirumpere videat, cum vitam suam perfectam in "*expiatione*" pro iis quos vere servat dederit, quia positive ad eius postulationem respondent. Itaque, sive homines eius conscii sint sive non, Deus eis cum unoquoque spiritu eorum dicit: "Mundamini! Reicite malum! Mundamini! Reicite malum! Mundamini! Reicite malum." Per ministerium suum terrestre, Iesus multiplicavit occasiones ad hanc veritatem docendam. Aegrotis quos miraculose sanavit, dixit, secundum Matthaeum 8:2-3: "*Volo; mundamini*": "*Et ecce leprosus accessit, et adoravit eum, dicens: Domine, si vis, potes me mundare.*

*Iesus extendit manum suam et tetigit eum, dicens: **Volo; mundare** . " " **Et statim mundata est lepra eius** . " " *Lepra* " symbolum est impuritatis, sed non singulare. Omnis morbus ex peccato oritur, sive per hereditatem sive ex transgressione bonorum principiorum vitae a Deo definitorum. Nam morbus loquitur: malum locutum est. Et malum peccatum qualificat, quod in forma "comorbiditatum," ut eos medici appellant, apparet.*

Prima plaga contra respirationem virorum et mulierum dirigendo, viris magis sollicitis quia mulieribus " *dominantur* " et, ita, peccati responsabilitatem suscipiunt, Deus Covid characterem poenae ultimae tribuit quae alias poenas graviores antecedit, sed quae, in extrema oppositione, principio creationis mundi invertuntur.

Ab initio usque ad finem fatalem, morbus Covid respirationem humanam petit. Primo, victimae fatales iam respirare non poterant, secundo, alii homines coguntur personam gerere quae qualitatem respirationis minuit. Quia, auctoritatibus sanitatis, persona idealis est maxime hermetica et aquae impervia. Problema est quod, ut se ab externis protegat, singulus purificationem proprii sanguinis debilitat. Persona idealis igitur ad faciem adhaerere non debet, ut nasus libere dioxidum carbonis exhalatum expellere possit, et aspirationem aeris oxygenati inhalati faciliorem reddat. Hoc flagello, Deus nobis confirmat, hac vice, scopum suum revera totam vitam humanam esse; vitam societatum abominabilium quae ad gradum immoralitate et impietatis antediluvianorum temporis Noae pervenerunt.

Iudicando ex sincera consternatione virologorum honestissimorum, qui fatentur se functionem huius virus, quod tantum naturam eius et mores mutat, non intellegere, Deus creator revera in actionem venit, qui omnia quae vivunt regit, creat et mori vel vivere facit. De consequentiis absentiae fidei admonemur; multitudines hanc explicationem, etiam ducibus politicis superbia et arrogantia plenis inacceptabilem, neglegent. Sufficit igitur Iesu Christo, Deo nostro omnipotenti, homines agere sinere, caecitati suae voluntariae deditos, ut, credentes mala sua sanare, ea ad pessima promoveant. Hoc est quod Deus facit cum dicit in Ps. 7:15 ad 17 (vel 14 ad 16) se " *revertere malum impii in caput eius* ": " *Ecce **impius** machinatur malum, concipit iniquitatem, et non gignit. Aperuit foveam et fodit eam, et cadet in foveam quam fecit. **Iniquitas eius redit in caput eius** , et **iniquitas eius descendit in frontem eius** .* " Ita poena peccati exprimitur per subtractionem spiritus quem Deus dedit homini ut viveret. Et revelationes divinae in Daniele et Apocalypsi contentae mihi permiserunt demonstrare hoc peccatum punitum pertinere ad transgressionem Sabbati sui, quod tota terra, extra Israellem nationalem sine Christo, transgreditur honorando, in eius loco, primum diem adoptatum sub nomine pagano "dies solis invicti" iussu Imperatoris Constantini I ^{Magni} . Haec magnitudo humana ausa est deserere praxim Sabbati a Deo sanctificati ab creatione mundi. Itaque, quicumque hunc nuntium legit, intelligat hanc primam poenam Covid tantum primam esse in serie quae completa humanitatis exterminatione in terra finietur. "Covid et peccatum" nos admonent de necessitudine quam Deus suggerit inter tempus " *alpha* " et tempus " *omega* " , " *initium et finem* ", quam in prologo Apocalypsis suae in Apoc. 1:8 citat: " *Ego sum Alpha et Omega, dicit Dominus Deus, qui est et qui erat et qui venturus est,*

Omnipotens. " Hoc etiam vehementius in epilogo, in Apoc. 22:13, urget: " *Ego sum Alpha et Omega, primus et novissimus, initium et finis.*" ". Tempore " *Alpha* ", Deus spiritum vitae dat, tempore " *Omega* ", eum retrahit. Hoc fit quia tempore " *Alpha* ", homines peccant et mors eos percutit usque ad tempus " *Omega* ", cum peccata, praeter electos, totam humanitatem pertinent. Hoc intolerabili gradu, Deus eam collective morte percutit ut eam debeat.

Respiratio, munus vitale hominum, paradoxo quodammodo cum indifferentia ab humanitate peccatrice tractatur. Quomodo homo sponte pulmonum suorum inquisitionem, ob habitum fumandi, tabaci, cannabis, aliarumve medicamentorum, ut puta opii etiam mortiferi, iustificare potest? Corpus humanum fragilis involucrum est, in quo spiritus humanus vivit, quem Deus pro omnibus eius actionibus respondet. Quam ob rem, in fine historiae humanae, Deus ad rationem vocat spiritus humanos, a malo corruptos in multitudine, sicut iam multis occasionibus fecit, sed iam damnando vitam globalem cum universali destructione diluvii aquarum tempore Noe, anno 1656 post peccatum Evae et Adami. Hac die, codex numericus divinae gematriae numerum 17 iudicii divini designat. Et vos moneo, a die 7 Martii, anno 321, 17 saecula praeterierunt usque ad ver anni 2020 in calendario Dei, cum divinum flagellum Covid-19 apparuit, in laboratoriiis humanis in Sinis creatum, unde se diffundit ut omnem humanitatem culpabilem percuteret. Sina officialiter populus est qui " *draconem* " adorat, quod " *diabolum* " in Apoc. 12:9 significat: " *Et eiectus est draco magnus, serpens antiquus, qui vocatur Diabolus et Satanas, qui totum orbem seducit; eiectus est in terram, et angeli eius cum illo eiecti sunt.* " Diabolus primus peccator et prima creatura a Deo suscitata est. Accidit ut, electione a Creatore nostro facta, originaliter in Gen. 10:17, Sina nomen " *Sin* " gerat, et in lingua Anglica, quae dominatur, vi, auctoritate et potentia commerciali, ultimam humanitatem peccati, hoc verbum " *sin* " praecise significat " *peccatum* ". Quam ob rem, poena " *peccati* " ex typica patria " *peccati* " venit, adorantes " *draconem* ", " *diabolum* ". Sed ultimum verbum humanum in Civitatibus Foederatis Americae manebit, potens expressio huius linguae Anglica. Summam culpam " *peccati* " incorporabunt, conando imponere ultimis superstitibus humanis reliquum primi diei a Roma hereditati. Sic, visibiliter, fructus apostasiae Protestantium, in quam haec patria ab anno 1843 incidit, apparebit et munus ultimi Pharaonis rebellis in historia humana incarnabit. Is vicissim legem Dei omnipotentis Creatoris subibit, qui ei et Romae " *septem plagas ultimas irae suae* " imponet, quarum prima, satis curiose, " *ulcus, dolorosum et mortiferum*" est, secundum Apoc. 16:2: " *Primus abiit et effudit phialam suam in terram, et gravis et dolorosus cecidit super homines qui habebant characterem bestiae et qui adoraverunt imaginem eius.*" »; et ultima, septima, pluvia grandinis unius talenti (circiter 42 kg) **terminatur, secundum Apoc. 16:21:** « *Et grando magna, pondere talenti, cecidit de caelo in homines; et blasphemaverunt homines Deum propter plagam grandinis, quia magna erat plaga* ». Natura progressiva actionis destructivae a Deo susceptae clare apparet in comparatione virus Covid-19 invisibilis et activi vel non, cum " *ulcere maligno doloroso* ", visibili et vere mortifero in contextu finis temporis gratiae et finis mundi. Ultimum verbum huius capitis 16 dicati themati " *septem plagarum*

ultimarum irae Dei " est adiectivum " *magnus* ". Solus ipse Deum repraesentat, maximum et potentissimum, qui ultimum verbum habet super omnes inimicos suos, et praesertim super eos qui eum nomine putativae "magnitudinis" humanae spreverunt; "Dominica" Catholica, olim dies solis, Constantino I " Magno" anno 321 et Iustiniano I " Magno" debita, qui per Vigilium I anno 538 regimen papale Romanum constituit ' cuius duces " *impudenter* " modo (Dan. 8:23: " *In fine regni eorum, cum peccatores consumpti fuerint, surget rex **impudens** et astutus* ") titulum "patris sanctissimi" (Mat. 23:9: " *Et ne patrem vestrum super terram vocetis: unus enim est Pater vester, qui in caelis est* ") vindicant. Sciatis Italos, qui bene positi sunt ad iudicandum, hoc regimen religiosum "Sacram Mafiam" appellare. Itaque "pater sanctissimus" re vera est "patrinus sanctissimus" mafiae religiosae. Nec exemplum Alexandri VI Borgia (^{saeculo XVI}), sicarii infamis, hanc assertionem negabit.

In hac ultima fidei probatione, originalis sanctificatio Sabbati homines ultimo tempore separabit, ut sanctificet et electis permittat superesse et ad mortem ducere fautores lapsos diei Dominici Romanae, " *signum bestiae* "; id est, " *signum* " auctoritatis humanae a Constantino I ' et a Papa Vigilio I ^{et} successoribus eius usque ad ultimum papam in officio hereditati.

Lex talionis

Verbum "talion" radicem habet a vocabulo Latino "talis" quod significat: talis, ergo sensus reciprocitatis.

Lex talionis in Novo Foedere non evanuit quia verba Christi male intellecta sunt. Deus huic legi adhaeret nec se ea privare vult, nam hoc principio innixo omnes inimicos suos legaliter delere et annihilare potest. Haec lex per septem milia annorum ad peccatum universale tractandum reservata valere debet.

Hoc modo intellegere possumus redemptionem electorum in principio legis talionis fundari: " *dabis vitam pro vita, Oculum pro oculo, dentem pro dente...* In principio, vita terrestris tam perfecta erat ut in aeternum durare posset. In originali puritate, Adam et Eva hac possibilitate vivendi in aeternum fruibantur, quia in hoc statu puritatis, ambo " *ad imaginem Dei* " *erant* . Apparentia peccati est quae condicionem totius creationis mutat in qua homo " *imaginem Dei* " *perdit* . Homine peccatore facto, Deus eum legi ultionis subicit, quae animalibus aliisque hominibus applicatur. In vetere foedere, lex sacrificialis veniam Christi praedicat, sine peccato removendo quod adhuc virtualiter in capite peccatoris rei gravat. In vetere foedere, peccator peccator manet, ritibus religiosis a Deo ordinatis non obstantibus. Homo " *imaginem Dei* " in hac condicione recuperare non potest et status eius vix superior est animali. Cum homicidium facit, mortem meretur a sexto ^{mandato} Decalogi praescriptam, quod dicit: " *non occides* ". Cum casu occidit, offensum restitutione bonorum aequalium ei quae amissa est compensare debet, secundum principium iuris talionis " *vita pro vita*". *Oculum pro oculo, dentem pro dente, ...* ". Hic est textus exactus citatus in Exodo 21:23 ad 25: " *Quod si forte accidat, dabis animam pro anima, oculum pro oculo, dentem pro dente, manum pro manu, pedem pro pede, ustionem pro ustione, vulnus pro vulnere, livorem pro livore* .

Legem talionis sub statu gratiae divinae a Iesu Christo allatae consideremus. Deus offensus est quia homo peccator ei oboediens est. Lex talionis ei permittit ut reum morti tradat, cum stipendium peccati mors sit. Nisi quod Deus homini offert occasionem ut se pro eo substituat, ut poenam eius loco eius patiatur. Hoc modo vitam Filii sui unici, nomine Iesu Christi, offert. Et cui haec mors imputabitur? Eis qui ex ea proderunt: electis eius. Electus igitur verus interfector Iesu Christi est, quia peccatum eius hanc mortem expiatoriam postulavit. In hoc processu, Deus Filium suum primogenitum perdit, oblatum ut sacrificium, sed spiritualiter, a electis suis occisum. Haec mors reparationem et substitutionem Filii evanescere requirit. Tunc electus, huius mortis beneficiarius et reus, se Deo offert ut pro iactura Filii sui primogeniti compenset. Haec ratio adimit electo salvato iura sua legalia homini animali data et fit, voluntarie, servus subiectus voluntati eius qui eum redimit. In hac igitur renuntiatione iurium humanorum, electus in se invenit "*imaginem Dei*" post peccatum Adami et Evae amissam. Interest notare in Exodo 21 statum servi voluntarii ante normam legis talionis citari. Nexus qui haec duo subiecta coniungit modo vidimus.

Doctrina igitur Christi docere voluit peccatorem veniam veniae tribuendae, sub statum gratiae suae transeuntem, ius non amplius habiturum principia legis talionis exercendi, dissimiliter aliis hominibus qui in peccatis suis manebant. Sed, Deo, haec prohibitio etiam non valet, et nomine huius Legis electi eius impios mortuos, per septimum millennium, in regno Dei iudicabunt. Nam lex talionis principium iustitiae repraesentat quod evanescere non potest, quia in ipso caractere creatoris, legislatoris, redemptoris, regenerantis, iusti et boni in perfectione insculptum est.

In tenebris quae eos excaecant, homines a Deo separati putaverunt se "boniores" se ipso demonstrare posse, poena capitali contra homines renuntiata. Ita veram iustitiam reddendam renuntiabant, quia adventus Christi eum non coegit mortem reorum postulare abnuere. Transgressio legis eius usque ad finem mundi "*peccatum, cuius stipendium est mors*" causabit, secundum Rom. 6:23. Et sola via ad hanc damnationem effugiendum est in gratiam Christi intrare. Sed ibi, ad mortem vitandam, Deus mutationem vitae completam postulat; peccatum necessario evanescere debet, quod leges humanae neque postulant neque obtinent. Homicida rebellis superstes igitur libere ad nequitiam suam redire potest, donec proxima damnatio a iudicibus humanis fiat. Consequentia huius falsae iustitiae est quod incrementum mali favet potius quam minuat. Quam ob rem, damnatione peccati quod morte punit servata, Deus totam sapientiam suam demonstrat, quam veteres Galli specialiter "sapientiam" suam appellabant, singulariter divinam. Electis promissionem aeternae felicitatis offert, quam vere eis offerre poterit, quia sapienter condiciones ordinaverit quae hanc felicitatem possibilem reddant. Et ad has condiciones constituendas, consilium eius per septem milia annorum, quae a septimanis hebdomadibus nostris praedicta sunt, aedificatum erit. Ingrediendo octavum ^{millennium}, in renovatione omnium rerum, in nova terra, electi unanimiter hanc divinam cogitationem a rege Salomone citatam, in Eccl. 7:8, communicabunt: "*Melior est finis rei quam initium eius; melior est patiens spiritus arrogans.*"

Summa summarum, Lex Talionis consilium salutis praedicat, quod electos ad iura sua humana et animalia abneganda in favorem Dei ducit, qui eorum curam suscipit et se pro eis substituit ut eis iustitiam reddat, sicut scriptum est in Deuteronomio 32:35: "*Mea vindicta et retributio, cum labitur pes eorum; dies enim perditionis eorum appropinquat, et non diu manebit eos.*" et in Hebraeis 10:30: "*Scimus enim eum qui dixit: Mihi vindicta, et mea retributio. Et iterum: Iudicabit Dominus populum suum.*"

Servus quidem voluntarius nullum iura habet, sed officium habet Domino suo in omnibus oboedire. Et hoc Iesus clare dixit iis qui eum sequi volunt, singulis eorum specificans: "*abneget se ipsum.*" Versus completus in Matthaeo 16:24 citatur: "*Tunc dixit Iesus discipulis suis: Si quis vult me venire, abneget se ipsum et tollat crucem suam et sequatur me.*"

Quaedam utilia singularia

Historia Veteris Foederis scripta est ut servi Dei Novi Foederis in Christo significationem imaginum, symbolorum, et durationum numericarum, quibus Spiritus utitur ad prophetias suas encryptandas de tempore, in aetate Christiana, obscurissimo inter annos 538 et 1798, interpretari possent. Denuntiatio eius naturae diabolicae potentissimae potestatis terrenae, quae in coalitione papalis regiminis religiosi et monarchiae Gallicae, quae eam armis et auctoritate regia sustinuit, fundatur, ex quo Clovis I, primus^{eius} rex, usum codificationis postulavit quae hanc accusationem celat. Cum claves principales in hoc Vetere Foedere sint, interpretator legere debet et se penetrari sinere stylo et modo expressionum divinarum in his textibus veteribus et novis revelatarum. Tamen, interest intellegere claves spirituales gravissimas hominibus celatas esse errores a translatoribus harum Sacrarum Scripturarum commissos. Sed Deus hos errores novit, et sicut divulgationem Bibliorum ad fidem Protestantem Reformatam illuminandam saeculo XVI faciliorem reddidit ' ita anno MCMXCI mihi permisit ut multa errata in translationibus libri Danielis praesentia detegerem.

Et Deus anno prophetico formam duodecim mensium triginta dierum dedit. Haec norma non congruit cum accuratione temporis solaris, quod nonnullis imprecisus 365 dies est. Sed considerandum est Israellem hoc calendario lunari duodecim mensium triginta dierum usurpasse. Cum res orta est, Hebraei tertium decimum^{ensem addiderunt} ut differentiam temporis solaris compensarent. Annus igitur trecentorum sexaginta dierum forma iam Iudaeis nota est. Et cum Christianitas extensio huius foederis antiqui sit, codices divini in utroque foedere adhibiti idem sunt. Deus ergo omni revelationi suae scriptae normam perfectam, logicam, et cohaerentem unitariam dat. Verae insidiae a diabolo hominibus positae in mendaciis religiosis publice et late doctis nitebuntur.

Prophetia et historia duae sunt facies eiusdem nummi. Prophetia historiam per imagines et symbola nuntiat, et vicissim, per impletiones suas a multis historicis successivis, ab his testibus plus minusve anonymis notatas, historia interpretationem prophetiae datam confirmat. Duo fontes testificationis religiosi et civilis inter se congruunt et se perfecte confirmant, cum opus interpretationis a Deo dirigitur. Et hoc fieri potest tantum si claves interpretationis bene sumuntur

ex textu biblico inspirato ab uno fine ad alterum ab uno Deo creatore qui nos visitavit in specie Christi, sub nomine Iesu baptizati.

Clavis ad codicem " *unus dies propheticus unum annum realem* aequat " invenitur in Numeris 14:34 et Ezechiele 4:5-6. In priore, legimus: " *Sicut quadraginta diebus exploravistis terram, et portabitis iniquitates vestras quadraginta annis, **annum pro singulis diebus** ; et scietis quid sit esse sine facie mea.* " Hoc exemplum electionem Dei huius codicis revelat et confirmat, cui hoc grave nuntium adiungit: " *et scietis quid sit esse sine facie mea .*" Hoc significat munus nuntiorum propheticorum unicum vinculum cum Deo manere cum se retrahit et tacet. Hoc accidit pro Israele cum deportati sunt in Babylonem, et iterum accidit eis post reiectionem Messiae Iesu. Sed in aetate Christiana, deserto Sabbati die 7 Martii, anno 321, easdem consequentias habuit pro Christianis infidelibus. Deus deinde eos sub tyrannicam dominationem despotici et crudeli regiminis papalis ab anno 538 constituti collocavit. Et hoc, per durationem "1260" annorum diurnorum quae anno 1798 finita est. Ita norma lunaris huius durationis ad designandum numerum annorum solarium realium adhibetur. Ut te de valore duarum datarum extremarum obtentarum, scilicet 538 et 1798, persuadeas, satis est scire anno 538 potestatem civilem, imperatoris Byzantini I Iustiniani I ' **primum papam titulo capitis universalis Ecclesiae Christianae gerentem** instituisse , et contra, anno 1798 aliam potestatem civilem, hac vice republicanam et Gallicam "Directorium" appellatam, legatum militare suum, Generalem Berthier, Romam misisse, ut Papam Pium VI a sede papali **removeret** . Deinde praefectus eum ad carcerem Arcadis, Valentiae in Drôme (26), duxit, ubi morbo anno 1799 mortuus est. In hac urbe sita est arx historica Gallica Adventistarum, ubi Deus me anno 1980 baptizari iussit. Synthesis doctrinarum capitum 7 et 8 libri Danielis revelat cur Christiani sic dominationi Romanae traditi sint. Deus dicit in Dan. 8:12: " *Exercitus autem traditus est cum ~~sacrificio~~—quotidiano **propter peccatum** ; et cornu deiecit veritatem in terram, et prosperavit in eo quod intendit facere.* " *Exercitu* spirituali Christiano anno 538 papismo Romano " *tradito* ", " *peccatum* " a Deo imputatum et denuntiatur ante hanc diem 538 exercitatum esse debuit. Haec ratio nos ad diem 7 Martii 321 ducit, quo requies Sabbati a Deo bis sanctificata, a creatione et in quarto ex decem praeceptis suis, iussu imperatoris Constantini I transgressa est. Haec ^{revelando}, Deus nobiscum communicat scientiam iudicii sui de actione humana, iniusta, scandalosa et contemptuosa gloriae suae legitimae. Ita permittit iis quos amat causam continuae irae suae cognoscere, quae, in aetate Christiana ab anno 321, formam " *septem tubarum continuarum*" Apocalypsis accipit.

Clavis omnium infortuniorum quae hoc odiosum facinus sequentur in hac derelictione Sabbati, a Deo originaliter sanctificati et ordinati, iacet. Nuperrime mihi causa momenti quam Deus ei tribuit revelata est. Plerisque hominibus, dies hebdomadalis requies simpliciter res humanae electionis est. Sed quia novum foedus venit ut vetus foedus divinum Iudaicum continuet, Christiani eius sectatores hanc sententiam communicare non possunt. Veri sectatores Iesu Christi sciunt fidem suam in declarationibus per Bibliam revelatis fundari, sicut Iesus clare dixit in Ioanne 4:22: " *Vos adoratis quod nescitis; nos adoramus quod scimus, quia salus ex Iudaeis est .*" Restat igitur eis tantum ut opera sua cum rebus

quas Deus verbo suo docet et sanctificat congruant. Sanctitas in Sabbato et in Iesu Christo est; Sabbatum tantum magnam aeternam requiem praedicens, in quam soli electi eius, veritatis probatione percussi, tandem intrabunt.

Maria, esca idololatriis

Laqueum quem apparitiones Virginis constituunt iam denuntiavi, sed hodie venio ad argumenta mea confirmanda.

Iam nomen Maria ex Hebraico Myriam translatum significat: amaritudinem; totum programma maledictionum a Deo impositarum. Ipsa Mariae, in nuntio suo, angelus ei dicit, in Luca 2:35: " ... *"Gladius animam tuam pertransibit"* ", sic effectum mortis Iesu, filii eius crucifixi, vaticinans. Sed maledictio reiectionis filii Mariae etiam causa erit maledictionis definitivae pro falso Israele nationali, quem Deus a Romanis anno 70 deleverat. Tertia maledictio erit pro religione Catholica Romana idololatrica, quae in laqueos Satanae cadet, qui sectatoribus suis sub aspectu et nomine "Virginis Mariae" apparet. Dum resurrectionem eius expectat, in pulvere terrae, vera Maria nihil habet commune cum hac fraude religiosa in nomen eius perpetrata.

Pro religione Catholica, Iesus est filius Mariae. Haec veritas historica a Romana Ecclesia Byzantina agnita est, quae cultum idololatricum Mariae in Concilio Ephesino anno 431, id est, inter annos 321 et 538, adoptavit. Ephesus est locus sepulcri "Virginis Mariae" praesumitur, quod sic falso dogmati Assumptionis (ascensionis caelestis Virginis Mariae), a Papa Pio XII anno 1954 adoptato, contradicit. Veri electi distantiam quam Iesus, multis occasionibus, inter personam suam divinam et familiam suam terrenam adoptivam notare voluit, animadverterunt. Iudaei credentes ipsi, Iesum ut regem suum recipientes, eum "*filium David*" designaverunt. Et haec est sola causa electionis divinae Mariae, adhuc virginis, et Iosephi, quem illa in matrimonium ducere debebat. Ambo erant descendentes ex stirpe regis David, cui Deus consilium suum revelaverat quod in Iesu Christo impleretur. Virginitas verae Mariae non destinata erat ad miraculum perficiendum quod revera Mariae solae notum esset. Vicinis familiae electae, nativitas Iesu erat tantum alia nativitas, inter alia infantis Iudaei. Sed Deo et electis eius, haec res adimpletionem consilii salutis globalis revelat. Ut virgo, Maria non potest nisi filium a Deo conceptum parere sine ulla minima necessitudine genetica cum matre sua, herede peccati Evae et Adami sicut omnes eorum posterii humani. Immo, ut culpam primi Adami commissam compenset, Iesus, sub titulo "*novi vel ultimi Adami*" secundum 1 Corinthios 15:45 sublatus, debet in probatione terrena cum eadem puritate suscipere quae primum Adamum ante peccatum suum notabat. Ita Iesus hanc perfectam puritatem a conceptione sua usque ad mortem servavit. Verissimae eius contentiones erant illae Dei Creatoris, firmiter determinati peccatum vincere pretio magnorum dolorum, quod ipse in Sacra Biblia sua prophetavit. Luctatus est et tandem vicit, resistens incessantibus tentationibus ut consilium suum salutare desereret, quod ad electos suos servandos excogitaverat. Non deerant causae cur deficeremus; Immensa erat apostasia populi, viris iridentibus et deridentibus sicut hodie, et insuper, ipsi apostoli electi eius doctrinas non intellegebant. Fortunate nobis miseris peccatoribus, eius

vincendi propositum fortissimum erat, et peccatum, mortem, et diabolus, primum adversarium suum, vicit.

Ab aetate duodecim annorum, adulta aetate ingressus, Iesus distantiam inter se et familiam adoptivam terrestrem notavit. Postquam Iesus in templo Hierosolymitano per triduum solus mansit, Maria eum exprobravit, sollicitudinem eius de eo evocans. Responsum Iesu "res ipsas clarificavit", nam ille respondit: "*Nescitis quia in rebus Patris mei esse debeo ?*" Re vera, responsum divinum mordax est, sed iuste iustum, nam haec familia humana tantum utilis est ad dandum Salvatori hominibus, iustificatis et sanctificatis, normam humanam, sine qua neminem, iure, salvare posset. Haec apparens asperitas necessaria erat ad confirmandam divinitatem Iesu qui, praeter hanc experientiam, puer exemplaris erat, oboediens et affectus erga "parentes" terrestres. Per tres annos et sex menses ministerii sui, Iesus adhuc distantiam divinam a Maria, matre adoptiva, et fratribus suis notare voluit. Hoc momentum habet, scriptum est enim in Matthaeo 12:46-48:

Versus 46: "*Loquente Iesu ad turbam, ecce mater eius et fratres stabant foris et quaerebant loqui ei.*"

fratres eius" citando, hic versus finem virginitatis Mariae post partum Iesu confirmat.

Versus 47: "*Dixit ei quidam: 'Ecce mater tua et fratres tui foris sunt, et volunt tecum loqui.*"

Versus 48: "*Respondit autem Iesus ei qui dixerat sibi: Quae est mater mea et qui sunt fratres mei?*"

In hac quaestione, Iesus se ab omnibus vinculis familiaribus terrestribus rumpit et separat. In hoc veram naturam divinam suam revelat, consilii salutis latoris quod toti generi humano per orbem terrarum disperso proponet.

Versus 49: "*Et extendens manum suam in discipulos suos, dixit: Ecce mater mea et fratres mei.*"

Hoc gestum Iesu omnem historiae errorem vitat. Familiam suam terrenam et familiam suam spiritualem, quae sunt discipuli eius, clare comparat.

Versus 50: "*Quicumque enim fecerit voluntatem Patris mei, qui in caelis est, ille meus frater et soror et mater est.*"

Dura est lectio familiae terrenae, sed Iesus non est sentimentalis; verba eius principia vitae et mortis docent. Viam vitae indicans, eam definit dicendo: "*quicumque fecerit voluntatem Patris mei qui in caelis est.*" Et quod certum est et tota Biblia demonstratum est, idololatriam illam adorandi deceptivam et seductricem Virginem Mariam firmiter damnari a Deo in secundo ex Decalogo suo, quod, quamquam a Roma in doctrina Catholica inter annos 321 et 538 suppressum, in omnibus versionibus Sacrae Biblicorum scripta mansit. Omnes ergo intellegere possunt causas bellorum religiosorum eius, quae in praeterito contra Bibliam Dei et fideles eius fautores, gesta sunt, temporibus ei faventibus; illis cum brachium saeculare monarchiae Francicae et regum externorum eum adiuverat. Nam, interest hanc rem non contemnere, potestatem eius despoticam vi civili militari sublatam esse et numquam, eo tempore et usque ad nostrum, ullam voluntatem ostendit ad paenitendum atrocitates suas criminales contra Deum et

servos eius humanos commissas. Tum demum adhibenda sunt media a Iesu indicata ad naturam spiritualem entitatum religiosarum cognoscendam et iudicandam. Dixit enim in Evangelio secundum Matthaeum 7:

Versus 15: " *Cavete a falsis prophetis. Veniunt ad vos in vestimentis ovium, intus autem sunt lupi rapaces.* "

" *Pseudo-prophetae* " in Isaia 9:13-14-15 duo symbola habent: " *caudam* ", et in condicionibus specialibus, " *arundinem* ": " *Propterea YaHWéH ex Israel caput et **caudam** , ramum palmae et **arundinem** , una die. Senior et magistratus sunt caput, et propheta docens mendacia est cauda . Qui ducunt hunc populum , seducunt eos, et qui ducuntur, perierunt.* " Ad discipulos Christi veniens, in ... " *Vestimenta ovium induti* ," Electo Christi se iungunt et, specie tantum, speciem externam hominum religiosorum Christianorum induunt. Hoc fit, ut " *lupi rapaces* " *agant* , " *lupo* " praedatore qui " *oves* " *necat et devorat* . Hac imagine parabolica, Iesus falsas conversiones Christianas agentium qui inscii diabolo serviunt nuntiat. Sufficit enim eum non esse in amore veritatis, ut Deus eos sub dominationem Satanae et daemonum eius angelicorum rebellium cadere sinat. Iesus futuram dominationem papalem super Christianitatem universalem, quam reges terrestres agnoscent, summam describit, dicendo: " *Qui hunc populum ducunt, eos seducunt, et qui se duci sinunt, perierunt.* " "Hoc iudicium divinum iam clericos Iudaicos sui temporis attulit, sed principium in fide Christiana, quam ipse aedificare venerat et cuius ipse " *lapis angularis* " fundamenti eius erat, reproducendum erat. Historice scimus, initio pugnae suae contra fidem Christianam, diabolus eam persequendo egisse, **bello aperto** , hoc temporibus dominationis imperialis Romae, quod Apoc. 12:3 imagine " **draconis** " significat. Sed deinde diabolus tacticam mutavit et illam " **astutiae** " adhibuit, quam Dan. 8:25 Romae imputat: " *Propter prosperitatem suam et successum **machinationum suarum** , superbus erit in corde suo, et perdet multos pacifices, et contra principem principum insurget, et conteretur sine labore manuum.* " "Strategia " *astutiae* " sub imagine " *caudae* " succedit, quae est imago " *draconis* " Apoc. 12:3. Symbola " *astutiae* " autem cum " *dracone, serpente antiquo* " " *astutia* " Gen. 3:1, qui est " *diabolus et Satanas* " secundum Apoc. 12:9, coniunguntur. Ingredi Ecclesiam Christi ut eam ab intus destruat est reproducere artem quae Graecis permisit urbem inimicam, Troiam, occupare. Troiani ipsi in urbem suam, dum a militibus Graecis inhabitabatur, equum ab exercitu Graeco post discessum in litore derelictum induxerant. Hic nuntius bis confirmatur in Apoc. 2:12 nomine " *Pergamum* ", quod locum Troiae historicae designat et cuius significatio actum " *adulterium* " significat, qui etiam causa belli inter Graecos et Troianos fuit. Et post imaginem harum referentiarum historicarum, Deus hostem suum aetatis Christianae, Romam papalem catholicam et clerum eius ex cardinalibus, episcopis, sacerdotibus, monachis et "sororibus bonis" compositum, vel, secundum Iesum, designat." Christus, variae formae apparentes " *luporum rapacium* " diaboli, quorum duces successive in Palatio Lateranensi, deinde Romae in basilica Sancti Petri in urbe Vaticana collocati sunt.

Versus 16: " *A fructibus eorum cognoscetis eos. Numquid de spinis uvas colligunt, aut de tribulis ficus?* "

Fructus arboribus sunt quod opera hominibus. Iesus fructus *uvae* appellat, quae sunt vineae a Deo, " *Domino vineae* ", conservatae, secundum Matthaeum 20:8: " *Cum sero factum esset, dixit dominus vineae procuratori suo: Voca operarios et redde illis mercedem, incipiens ab ultimis usque ad primos* "; et 21:40: " *Cum autem venerit dominus vineae, quid faciet agricolis illis?* " Opera bona a veris servis Dei peracta debentur actioni quam in eis perficit. Et sicut ea quae Iesus in ministerio suo demonstravit, haec opera divina mansuetudine, bonitate, sed etiam magna fidelitate fervida erga omnes aspectus veritatis suae, quae voluntatem eius exprimit et summam comprehendit, quam versus 21 huius studii commemorabit, insinuantur. " *Spinae et tribuli* " a Deo propter peccatum originale creati sunt secundum Genesim 3:17-18: " *Ad Adam dixit, Quia oboediisti voci uxoris tuae et comedisti de ligno, de quo praecepi tibi, dicens: Non comedes ex eo: maledicta terra propter te: in dolore edes de ea omnibus diebus vitae tuae: spinas et tribulos producet tibi, et herbam agri comedes.* " Peccatum magnas mutationes creationi attulit. Ante peccatum, terra nihil noxium, ne minimum quidem venenum, producebat. Ultima phrasis, " *et de herba agri comedes* ," mutatum statum hominis revelat. Ad imaginem Dei creatus, fit homo animal in statu in quo rex Nabuchodonosor, a Deo attonitus, se inveniet, secundum Dan. 4:25: " *Expellent te de medio hominum, et habitatio tua erit cum bestiis agri, et herbam sicut boves comedes, et rore caeli maderieri, et septem tempora transibunt super te, donec scias quia Altissimus dominatur in regno hominum et dat illud cui voluerit.* " Haec poena effecta est a superbia quae " *spinis, tribulos, et scorpiones rebelles* " significat, omnia symbola " *fructuum* " a servis diaboli gestorum.

Versus 17: " *Omnis arbor bona fructus bonos facit, mala autem arbor fructus malos facit.* "

Iesus nos invitat ut hoc principium perfecte logicum adhibeamus ad iudicandum naturam spiritualem eorum qui se eius sectatores esse dicunt.

Versus 18: " *Non potest arbor bona fructus malos facere, neque arbor mala fructus bonos facere.* "

" *Fructus* ," id est, opera ab homine vel ab instituto religioso effecta, veram eius naturam revelant, sine ulla possibilitate erroris. Nam " *fructus* " a Deo obtenti clare in revelationibus legum divinarum in Sacra Biblia scriptis constituuntur. Omnis homo hoc agnoscere cogetur cum iudicio Dei confrontabitur. Sed hodierna diaboli deceptio nititur interpretatione quam homines dant ei quod Deus "bonum" iudicat. Diabolus, ut peritus psychologus, hominibus rebellibus definitionem verbi "boni" offert, quam amant et praeferunt ei quam Deus ei in Sacra Biblia dat. Quod autem aestimant, pertinet ad "amicitiam populorum quae bella vitat, quae bona et homines destructiva sunt." Multis, "bonum" intra normas ab humanismo universali constitutas est. Quam ob rem, sub novissima specie " *serpentis* " fallacis, religio Catholica haec valores humanisticos defendit, ostendens contemptum totalem erga normam veritatis biblicae a Deo in Sacra Biblia sua constitutam. Praeterea, ad hanc confusionem vitandam, principium a Iesu indicatum significat ubi sanctum eius Sabbatum et continuae eius revelationes sunt, ibi castra verorum sanctorum eius electorum esse. Sed ex altera parte, ubi Dominica Romana successive ab Imperatore Constantino I ^{anno}

321, et a Papa Vigilio anno 538 hereditatur, ibi castra diaboli, inimici eius et electorum eius, sunt. "Bonus fructus" est oboedientia voluntati Dei; "malus fructus" est inoboedientia huic voluntati divinae revelatae et scriptae in Sacra Biblia eius.

Versus 19: " *Omnis arbor quae non facit fructum bonum exciditur et in ignem mittitur.* "

Seductio diabolica hominum rebellium tantum ad tempus durat. Nam cum in gloria redierit, Iesus electos suos servabit, quos e morte quam castra rebellium eis infligere vellent eripiet. Mystificatio religiosa igitur subito finem habebit pro castris diabolicis, quae Deus omnipotens Iesus Christus spiritu suo destruit. Sed haec destructio non est ultima, quia consilium divinum consistit in eos resuscitandos in fine " *septimi* " *millennii, ad iudicium extremum. Deinde vivi in "stagnum ignis* " iacentur, ut ibi deleantur tempore determinato pro singulis eorum iudicio per " *mille annos* " a Christo et electis eius peracto.

Versus 20: " *Ita ex fructibus eorum cognoscetis eos.* "

Nuntius Christi simplex et acutus est. Veri eius servi se ex operibus quae perficiunt cognoscent. Et servi diaboli idem facient, omnibus ambitionibus et affirmationibus Deo serviendi.

Hactenus, fructus malos a clero Iudaico et fide papali Catholica Romana latos tractavimus. Sed ab anno 1843 incipiens, propter decretum Danielis 8:14 quod eo die valere coepit, maledictio divina omnes greges religiosos Protestantes incidit. Et nobis qui in ultimis annis experientiae peccati terrestri vivimus, haec maledictio universalis multiplices formas induit. Versus sequentes naturam diabolicam quorundam falsorum sectatorum Christi, sive Catholicorum sive Protestantium, et etiam, nuperrime ab anno 1994, Adventistarum Septimi Diei, confirmabunt.

Versus 21: " *Non omnis qui dicit mihi: 'Domine, Domine,' intrabit in regnum caelorum, sed qui facit voluntatem Patris mei qui in caelis est.* "

Imputans eis hoc quod eum invocant vocando eum " *Domine, Domine !*", Iesus ad multos refert qui se eius salute salvos esse profitentur et ei servire profitentur. Gemina repetitio verbi " *Dominus* " suggerit hoc servitium hac unica forma religiosa comprehendendi. Iesus agnoscitur ut " *Dominus* ", sed opera oboedientiae " *voluntati Patris* " *ignorantur et absunt. Necessitatem faciendi " voluntatem Patris* " commemorans, Iesus utilitatem Bibliorum confirmat, in qua haec " *voluntas* " divina modo exclusivo et infalsificabili revelatur, a Genesi ad Apocalypsin in versionibus originalibus Hebraicis et Graecis. Inter salvos et perditos, Biblia igitur omnem differentiam faciet. Et in annis nostris posterioribus, intellegentia nuntiorum prophetorum codificatorum huius Bibliorum ulterius coarctat " *viam* " *quam Iesus* " *angustam* " appellaverat.

Versus 22: " *Multi dicent mihi in illa die: 'Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus? Nonne in nomine tuo daemonia eiecimus? Et in nomine tuo multas virtutes fecimus?'* "

Hi servi attoniti autem, ut dicunt, " *prophetizaverint, daemonia eiecerint et multa signa perfecerint,*" *per nomen tuum* ," nomen Iesu.

Versus 23: " *Tunc confitebor illis: Numquam **novi vos**: discedite a me, qui operamini iniquitatem.* "

Hic momentum verbi "**numquam**" in responsione Iesu exaggero, quod nos ad hanc legitimam quaestionem ducit: Sed quis igitur miracula et haec omnia perfecit? Diabolus et daemones eius, qui facultatem habent hoc faciendi et quidvis cum Dei consensu facere possunt. Quod Iesus hic "**iniquitas**" appellat, constat ex contemptu et detortione voluntatis Dei, quae clare definita est in Sacra Biblia sua et prophetiis suis pro nostro tempore et ultima fidei probatione paratis.

De his prophetiis, admiror Dei sapientiam, hanc divinam sapientiam summe supra omnia quae intelligentiam vocamus exaltatam. Nam revelationes suas codificatas construxit, eis aspectum satis vagum dans ut quisque eas sibi apto, secundum optionem religiosam, interpretari posset. Hoc modo prophetias suas, quae ad illuminandos ultimos servos suos in contextu libertatis religiosae faventis destinatae erant, protegere potuit. Nuntius nimis manifestus et nimis clarus a falsis religionibus delendus esset. Pura et simplex suppressio, a papismo Romano, secundi ex decem mandatis Dei, quod cultum eius idololatricum damnabat, exemplum huius rei probavit. Et per vagitatem suam et adaptationes apparentes, prophetia Ecclesiae Catholicae Romanae permisit sibi munus "Electi" tribuere. Affirmans, cuicumque audire velit, nuntium suum "extra ecclesiam, nulla salus est", se tamquam solam congregationem a Deo benedictam exhibet. In Apocalypsi, in Apoc. 12:1, occasionem invenit sibi partes primas tribuendi, "*mulieri cum duodecim stellis in capite suo*" imaginem Virginis Mariae, quam servit et adorat, tribuendo. Deus etiam rem faciliorem reddidit, filium masculinum, quem in mundum in dolore peperit, commemorando; Maria et Filius eius Iesus sic a Deo ad utilitatem fidei Catholicae evocantur. Sed species fallunt, quia, in codice suo prophetico, Deus mulieri significationem "*Sponsae Christi*" iam in Genesi 2:18 a muliere ex viro formata prophetatam, his verbis dat: "*Dixit Dominus Deus: Non est bonum esse virum solum; faciam ei adiutorem similem sibi.*" Secundum consilium Dei, mulier, Electa eius, similis Christo esse debet, cui auxilium suum adferet ad glorificandam oboedientiam divinae voluntati revelatae. In hoc agendi modo mulier vere Electa Christi est et haec mulier victrix quam Apoc. 12:1 nobis praesentat. Et puer qui in mundum veniet in doloribus partus fructum oboedientiae designat, quem electi in renascentia sua in Christo portant. Nam doctrina Iesu formalis est, reconciliatio cum Deo transit tantum per novam nativitatem successive et coniunctim aqua et Spiritu Dei obtentam, secundum Ioannem 3:3-5: "*Respondit ei Iesus: Amen, amen dico tibi, nisi quis natus fuerit denuo, non potest videre regnum Dei...*" Respondit Iesus: Amen, amen dico tibi: Nisi quis natus fuerit ex aqua et Spiritu, non potest introire in regnum Dei. "Aqua" significat baptismum paenitentiae, qui significationem dat fidelitati Christianae et mortem hominis peccatoris veteris repraesentat. Deinde "*Spiritus*" significat actionem divinam quae in vita novi conversi perficietur. Et ibi fructus a baptizatis allati omnes conversos a religione Christiana in multis formis suis in duas partes dividunt. *Fructus a "Spiritu"* allati erunt oboedientia "*voluntati Patris*", et fructus diaboli ad oboedientiam "patri sanctissimo" papali, et per eum, imperatori Constantino I' et in capite totius rebellionis, ipsi diabolo, in persona, ducent.

Baptismus fallax factus est, quia pauci baptizati opera sua diligenter examinant, ut conformitatem cum opera Spiritus Dei vivi inveniant. Quam ob rem, actio Spiritus divini subaestimatur et valorem pure theoreticum assumit. Hoc

igitur casu, solum baptismus aquae remanet, et etiam hic a falsa fide extenuatus est, cum completa corporis baptizati immersione paucarum guttarum aquae in caput eius substituta est. Ita tota caerimonia conversionis vana et mortua redditur.

Imago commovens mulieris infantem in ulnis ferentis stricte humanistica est et innititur sensibilitati, vel accuratius hoc in casu, sentimentalitati hominum qui principia divina non reverentur. Notandum enim est in Iesu Christo, in carne nostra identica, Deum neque sentimentalitatem neque inoboedientiam principiis suis divinis demonstravisse. Sensibilis erat erga dolorem humanum, et saepe eum miraculis peractis levabat, sed oboedientia legibus suis constans erat, usque ad crucifixionem, quae necessaria facta est ad expianda peccata ab electis suis confessa.

Adoratio "Virginis Mariae" contra Ecclesiam Catholicam testimonium perhibet, eam tantum Christianam esse in eo quod talem esse profitetur. Ea revera tantum heres est Constantini I ' imperatoris idololatri qui peccatum condidit propter confusionem inter Christum et Solem, creaturam suam. Suggestum est eam sero ad religionem Christianam conversisse. Hoc eo facilius erat quia ipse formam idololatricam originis paganae ei dederat, cum cum matre sua "Solis Invicti", dei Solis Invicti, adoraret. Requies diei septimi a Deo sanctificati victima primaria belli inter Iesum Christum et Satanam gesti erat. Reagens ad derelictionem sancti sui Sabbati, Deus reagit et provocavit et provocabit ultiones clariores quam rarae apparitiones falsae "Virginis Mariae". Sed humanitas supplicia divina non agnovit et turbae hominum a nuntiis et apparitionibus "Virginis" seducuntur. Hoc modo agendi, haec humanitas iustitiam iudicii a Iesu Christo revelati demonstrat, qui viam ad salutem ducit speciem " *angustae portae* " *dedit, quia per divina requisita biblica transit, et per idololatriam quae ad mortem aeternam ducit, quae speciem "latae portae et spatiosae viae "* assumit . Matthaeus 7:13: " *Intrate per angustam portam. Quia lata porta et spatiosa via quae ducit ad perditionem, et multi sunt qui intrant per eam.* "

Restat mihi vobis explicare cur tot homines imagine Virginis Mariae seducantur. Explicatio oritur ex norma quam Deus creationi suae vitae in terra dedit. Hominem viribus physicis mulieri praestantioribus donavit, quo facto eam physice dominari potest. Sed vicissim, a muliere, psychice, fascinator et dominatur, quia posterius eius ab ea pendent. Et hoc principium omnes homines pertinet, cuiuscumque religionis, gentis, populi vel tribus sint, sive a Deo illuminati sint sive non. Facile est intellegere, a Deo separati, virum et mulierem ad deificandos subditos quos maxime amant impellendos esse. Vir vires deificabit, et etiam imaginem mulieris quae infantem portat qui ei successionem, progeniem, dat, et scilicet, filius masculus, heres roboris, a viro favebitur. Haec prioritas filii masculi Henricum VIII Angliae regem adduxit ut duas ex sex uxoribus suis decollaret, a Deo incapaces reddidisse ut ei heredem masculum daret ad successionem ad thronum confirmandam, excepto uno filio (Eduardo VI), qui quindecim annos natus mortuus est. Henricus VIII nesciebat problema apud se, non apud uxores, esse. Martinum Lutherum odio habens, hic conditor religionis Anglicanae maledictus tandem sine hac satisfactione a Deo obtenta obiit. Sed ubique in terra, absentia heredis masculi tragoedias effecit. Secunda pars deificationis mulieris quae parit ad tempus Turris Babel redit, postquam diluvium

aquarum impias vitas terrae delevit. Primo, superstites dispersi et in familias, deinde in tribus se reaggregaverunt, donec Nimrod, rex tribus, ideam revolutionariam protulit. Principio quod unitas est vis, homines persuasit ut in uno loco congregarentur; lingua communis eorum solutionem problematum relationalium favens. Deus respondit cum haec congregatio formam provocationis innixae turris ad caelum attingendum cepit. Eo tempore, rex Nimrod, uxor eius Semiramis, et filius eorum masculus Tammuz, magno prestigio fruebantur, ab omnibus incolis Babelis agniti et glorificati. Sicut dictator Romanus Iulius Caesar deificari voluit propter quasi-cultum magni numeri Romanorum, eadem cogitatio idololatrica antea apparuit inter cultores regis Nimrod et sodales familiae eius. Intervenienti ut eos linguis diversis, ergo peregrinas, separaret, Deus has gentes in terra dispersit, sed secum tulerunt suas idololatricas consuetudines colendi falsos deos, inter quos praecipui erant Nimrod, Semiramis, et Tammuz. Semiramis et Tammuz repraesentabantur imagine mulieris filium suum masculum in ulnis ferentis et erat dea fertilitatis, subiectum principalis affectionis parium humanorum. Robur et fertilitas ubique in terra manebant, subiecta sub diversis nominibus deificata, secundum populos et linguas tribuum vel nationum. Post Babelem, hic cultus paganus per totam terram diffusus est et ad septentrionem continentis Africani, ubi urbs pagana Carthago (hodie Tunes), inimica perpetua Romanorum, vi regnabat. Antequam ad Islam conversi sunt, populi Africae Septentrionalis, sicut totius continentis Europaei, cultores deorum a Babele hereditarum erant. Per tempus, similitudines inter hos deos assimilationes favebant et cultus roboris et fertilitatis sub multis nominibus continuari poterat. Haec hereditas pagana nobis intellegere sinet quomodo cultus Virginis Mariae populos Europaeos falso Christianos et populos Musulmanos seduxerit. Nam Christiani et Musulmani in Virgine Maria imaginem fertilitatis inveniunt quae eos per tempus seduxit. Fine saeculi VI p.C.n., propheta Mahometus unum Deum ut fundamentum religionum monotheisticarum agnovit, per doctrinas Catholicismi Romani, quem Deus ab die VII mensis Martii anni CCXXI damnaverat. A Deo suscitatus ad fidem Catholicam puniendam, Mahometus se ab influenza Christiana Byzantina separavit et, gladio, religionem suam, Islam appellatam, condidit, nomen quod submissionem significat. Proxima quaestio est: submissa, ita vero, sed cui? Cognitio consilii divini responsionem praebet quam omnes invenire possunt.

Syncretismus religiosus deorum paganorum igitur originem confusionis et mixturarum religiosarum praebet. Apud Graecos, vis divina deo deorum tribuitur, quem ipsi Iovem, quem Romani Iovem appellant.

Sententia in interreti inventa de deabus fertilitatis: In religione Graeca, temporibus archaicis et classicis, Demeter est quae deam Terrae Matris per excellentiam repraesentat, sed etiam Isidem in Aegypto, Cybelem Dianae relictam in Asia Minore, Astarten in Syria, Astarten in Phoenicia, Tanitem Carthagini. Sub his omnibus nominibus, invenimus exactam repraesentationem "Virginis Mariae" filium suum Iesum portantis.

In Biblia, Deus damnationem suam horum cultorum idololatricorum revelat, et haec damnatio ad cultum Virginis Mariae pertinet, quae non est nisi forma Christiana harum antiquarum deorum fertilitatis; forma accommodata

sectatoribus religionis Catholicae, sed etiam cultoribus religionis Islamicae. In religionibus paganis, deus mali non opponitur Deo boni, ut Biblia docet. Falsa religio tantummodo transfert in vitam divinam fictam valores quos homines ipsi probant. Quam ob rem omnes deum roboris et deum fertilitatis super omnes alios adorant.

Re vera, robur et fecunditas ad uni Deo Creatorem, Patri omnium viventium pertinent. Sed cum vita creator verbo suo solo sit, munus eius non est matris. Nam hoc vocabulum "mater" ab eo inventum est, solum per sex milia annorum procreationis creaturarum humanarum, quae in terris invitatae sunt ad coniungendum cum uno vero Deo. Et infinita eius divina vis creatrix ei permisit ut in utero puellae virginis, quae quasi matris substitutae utebatur, nascitur. Puer Iesus, ab ea conceptus, non ad Mariam pertinebat, nec ipsa erravit cum putavit Deum sibi " *gratiam* ", id est, honorem electionis, concessisse; causa huius electionis sola origine eius a rege David existente, ut promissa divina scripta huic regi facta adimplerentur et honorarentur.

Humilitas est nostra fortitudo et nostra salus

Deus magnus Creator in Iacobi 4:6 et Petri 5:5 declaravit se " *superbis resistere, humilibus autem dare gratiam* ." Humilitas incipit cum homo intellegit quanta sit infirmitas sua. Quamdiu non fit conscius existentiae Dei Creatoris, cum potentia et auctoritate infinita, non potest intellegere quam debilis sit in natura sua humana. Sed omnia mutantur cum probationem realitatis suae viventis obtinet. Etiam tum, haec conscientia debet esse fortis et dominans in analysi vitae suae. Humilitas creaturam humanam adducit ut intelligat se esse tantum vas fictile quod Deus implere debet; hoc ab eo requirit docilitatem similem bovi, cuius in collo Deus iugum suum ponit ut ei munus committat. Hic status mentis non glorificatur a mundo impio, sed quia eius conceptiones de valoribus vitae in absoluta oppositione sunt suis. Videntes debiles admodum, electi Dei roborentur divina eius virtute, prout eis omnia quae eis desunt dat. Resistere diabolo et humanis agentibus eius requirit virtutem Iesu Christi. Victoriae eius indicia iam post tergum sunt. Nemo ius habet eam dubitare, quia martyres verae fidei vitam suam dederunt ut vos de ea persuaderent, fideliter exemplum magni Magistri fidei, Christi Salvatoris, sequentes. Eximiae animi fortitudine opus fuit ut munus suum perficeret. Et, speciebus fallacibus non obstantibus, vitam suam morti offerendo nomen suum in aeternum glorificavit et sanctificavit. Iudaei et Romani rebelles, se eum punire credentes, eum ad summam gloriam extulerunt. Ad imaginem hodiernam reddendam, electus est "arca epistularum" viva, in qua Spiritus Christi interdum litteras amoris deponit, quae monita periculorum constituunt, et lumen suum, quod secreta eius in verbo biblico revelata illuminat.

Ad electos suos illustrandos, Iesus pueros in exemplum dare elegit. Non pueros rebelles nostri temporis, qui fructus sunt spiritus republicani contaminati et sine limite peccatoris, sed pueros sapientes, oboedientes, et attentissimos, quia exemplar optimum quaerunt. Patres humanismi decipiunt, et iam inde ab initio liberi eorum egoismum et malitia a diabolo hereditata animadvertunt et iudicant, sed hanc causam adhuc ignorant. Puer multum interrogat quia omnia discenda

habet; responsa ad quaestiones suas invenire vult. Iesus Christus, Creator noster, non minus exspectat ab iis quos vult et salvare potest. Tota Biblia adhuc satis mysterii continet ut tempus nostrum occupet usque ad reditum eius vere anni 2030, et quia haec idea mihi in mentem venit, Iesus Christus me ad verbum credidit, et mihi singulis hebdomadibus materias studii affert, quibus responsa sua dat quae lumen suum intensificant.

Solae entitates caelestes rem vident, sed tempore quo mundus a Deo segregatus periculis mortalibus Coronavirus et tensionibus internationalibus quae metum belli excitant angitur, in pace salutis Christi, dilecti eius avide doctrina caelesti spirituali vescuntur. Et hic fons, fons aquae vivae, non exsiccabitur. Nihilominus interrumpi potest, sed tantum cum non amplius aestimatur. Sed quamdiu ab eo qui eum accipit aestimatur, pergere potest. Exemplum nimis bonum est ut non id testificer. Fine Sabbati diei XXII Ianuarii MMXXII, dum nos parabamus diem sanctum Dei prece claudere, ultimum colloquium cum Ioele, fratre meo in Christo, de tensione in relationibus inter mundum occidentalem et Russiam, me ad prophetiam Danielis 11:40-45 evocandam duxit, quae consilium generale Tertii Belli Mundani exspectati describit. Tum mens mea idea ingeniosa percussa est, gratia qua interpretatio mea in Daniele 11, in documento "Explica mihi Danielelem et Apocalypsin", proposita, probatur et fit indisputabilis. Argumentum hic summam expono ut significationem huius gemmae parvae intellegam. Daniel 11 duos "reges" principales exhibet, qui sunt "rex septentrionis" et "rex austri". In prima parte capituli, hi duo "reges" antiquas dynastias Aegyptiacas, Lagidas, et Syrias, Seleucidarum, designant. A versu 21 deinceps, Deus Antiochum IV, "regem septentrionis", persecutorem Iudaeorum anno 168 a.C.n., Seleucidarum petit. Deinde a versu 36 deinceps, ut scopum et contextum aetatem Christianam et papismum persecutorem Christianorum, obiectum principalium denuntiationum suarum in Daniele 7:7 et 8:10 ad 12, accipit. Mutatio contextus nos obligat ad partes redistribuendas, id est, ad identitates novorum "regum septentrionis et austri" usque ad finem capituli citatorum reinterpremandas. In versu quadragesimo, Spiritus aggressiones militares exhibet quae non duos, sed tres "reges" attingunt, qui designant: ab versu tricesimo sexto, Europam Catholicam papalem, sub auspiciis Foederis Romani constitutam, scopum Dei victimae impetuum ultimorum, deinde novum "regem austri", id est, Islam bellatorem qui ex Mecca ab anno 632 egressus est, et novum "regem septentrionis", hodiernam Russiam Orthodoxam. Hac necessaria admonitione facta, ecce in quo nova margarita Sabbati diei XXII Ianuarii anni MMXXII consistit. Prophetia, hac vice clare nominando, "Aegyptum" praesentat, quae in castra occidentalia transiit post Pacta Camp David anno MCMLXXIX signata. A novum "rege austri" bellatore Islamico, cum novum "rege septentrionis" Russico foederato, percussa est. Cum ipsa initio Danielis XI "rex austri" tractata sit, in ultimo bello mundiali "Aegyptus" ab hoc novum "rege austri" percussa est, qui primum Europam papalem Christianam percutit. **Ita demonstratio mutationis contextus fit.** "Aegyptus" non potest esse "rex austri" qui Occidentem Christianum percutit, cum socius eius factus sit et ipse a "Libyis et Aethiopsis" Musulmanis, qui post direptionem "regis septentrionis" Russici apparent, spoliatus sit.

Prophetia divina est arx inexpugnabilis, in eam ingredi non potest quis nisi invitatus et ductus a Spiritu Dei. Parve spiritus humanus, nihil videre potes nisi quod Deus tibi videre sinit. Manum suam imponit et velum intelligentiam nostram excaecat. Exemplum quod modo dedi ostendit eum velum tollere cum vult et aptum iudicat. Intellectus revelationum divinarum semper est simplicissimus et logicus, sed etiam in his condicionibus faustis, intelligentiae humanae non percipiunt simplicissimas earum subtilitates. Haec intellegere hominem ad veram humilitatem et ad acceptationem agnoscendi munus suum vere esse simplicem "capsam epistularem" quae se Deo in Iesu Christo ad dispositionem ponit. Attamen, in hac humilitate et in demonstratione appreciationis pro revelationibus eius, ea ei pretiosa fit adeo ut, ad eam iustificandam, vitam suam obtulerit ad peccata sua redimenda. Et sic, in reditu suo in gloria, ei vitam aeternam offerre poterit, secundum perfectam iustitiam consilii sui salutis. "Capsa epistularis" seu "*servus inutilis*" tunc fiet angelus qui Christum visibilem factum videbit et directe cum eo loquetur. Nam secundum Lucam 17:10, nulla gloria est ei qui oboedit, et sic solum officium suum facit, secundum quod Iesus dixit: "*Sic et vos, cum feceritis omnia quae praecepta sunt vobis, dicite: **Servi inutiles sumus** ; fecimus quae debuimus facere.*"

Humilitas colitur et protegenda est, quia superbia quae eam substituere potest in rebus prosperis et admirationis circumstantium apparere potest. Despici et neglecti, electi Christi facile humilitatem servare possunt, sed ad minimum successum, periculum superbiae reale est. Quapropter essenziale est eos humiles manere erga eos quos instruunt. Deus enim vigilat et observat speciem superbiae, quae diabolo et daemonibus eius ultimam mortem meretur. Et quia pro ea care ferunt, angeli mali vim superbiae in anima humana amittenda sciunt, et omnia faciunt ut propensionem superbiae in mentibus eorum exacerbent. Nam haec est alia causa humilitatis iustificandae. Contra quod credunt, superbi sunt entia manipulata. Fortasse non ab hominibus manipulantur, quamquam dubito, sed certe a spiritibus invisibilibus Dei vel Satanae, et fratribus eius angelicis, manipulantur. Cerebrum nostrum computatro comparantes, victimae sumus "piratarum" spiritualium. E longinquo, sive a Deo ad bonum nostrum et vitam, sive a daemonibus, ad malum nostrum et mortem quae id comitatur, ab hac vita terrena omnibus aetatibus, et pessimo casu, in iudicio ultimo, in aeternum, manipulamur. Superbia in interiore homine apparet ubi gradatim crescit sicut mala planta a daemonibus sata, vel simpliciter, ut fructus plenae libertatis quam Deus nobis dedit. Creatura humana a Deo obtinere potest ut intelligentiam suam illuminet, sed etiam, in casu superbiorum, ut eum spiritualiter caecum faciat. Iam, cum se a Deo separat, homo se privat commoditate veras causas eventuum qui suo tempore vel in aliis fiunt cognoscendi; causas quae occultae sunt quia spirituales sunt. Haec est minima caecitas naturalis quae iam fatalis est. Sed caecitas mentis formas extremas assumere potest, ut inimicos in optimis amicis videre; in pugna, contra castra sua pugnare potest, credens eos cum inimicis agere. Hoc modo Deus victoriam populo suo Hebraeo dedit, qui Israel eius factus erat. Hostes eius inter se necabant sine Israele interveniente. Itaque, in tali humana condicione, vere **humiles** simus !

Hac pretiosa humilitate privata, humanitas, a Deo separata, in suis scientificis, magnis viris, doctis suis nititur, qui vitam explicare posse gloriantur. Peritos habet in omnibus suis variis campis et disciplinis, ad quos refertur. Omnes, ut credunt, ex progressu scientiae et cognitionis profecerunt. Sed ignorant hunc incrementum technologicum tantum consequentiam esse maledictionis late diffusae quae totam humanitatem anno 1843 percussit, data a prophetia "Adventista" Danielis 8:14 constructa. Praecipue in Civitatibus Foederatis Americae experta, probationes Adventistarum annis 1843 et 1844 hanc terram notaverunt, quae tantum potentia crevit et cui praesentem incrementum technologicum debemus. Vicissim secutae sunt ferrivia, exploitation olei et autocineti cum motore combustionis internae, lucerna incandescens Domini Edison, cinematographeo, aviatione civili et militari, bomba atomica, missile spatiales, computatro, interreti et nostro hodierno "telephono mobili" ultra HD. Non de hac "*scientia*" Deus loquitur in Daniele 12:4, quia haec "*scientia*" technica homini tantum permittit machinas destructivas construere quae eum destruent. Immo, ad vitam electorum suorum favendam, Deus "*scientiam*" propositi sui per prophetias suas revelati offert: "*Tu, Daniel, serva verba haec secreta, et signa librum usque ad tempus finis*". ***Tunc multi legent eum, et scientia augebitur.*** "

In hoc versu clare videmus Dei consilium fidem Christianam stagnare sinere usque ad "*tempus finis*". *Nunc in hoc "tempore finis" sumus*, et, ut Deus Danieli vaticinatus est, "*scientia*" *vere* "*crevit*" valde ab anno 1843, immo magis inter 1980 et 1994, et modo inexpectato ab anno 2018. Restat tantum ut communicetur ab electis dispersis per gentes per orbem terrarum; et inter omnes homines, humillimi sunt, secundum exemplum Magistri, Iesu Messiae.

Est etiam falsa, fallax humilitas religiosa, quae innititur hominibus agnoscendis Deum existere. Sed haec humilitas falsa est, quia eius existentiam ignorant, non submittendo voluntati eius, qua nullo usui sunt. Electi, qui veram humilitatem possident, hunc errorem illogicum non committunt. Si Deus exstat, cum etiam Omnipotens sit, interest scire quomodo homines eorumque actiones iudicet. In hac cognitione, munus quod factis tribuit revelatur et intellegitur. Nam cerebrum humanum res magna cum praecisione discernit et resolvit, scientia ei in hoc auxiliatur, sed nihil amplius potest. Vidimus quomodo munus principale Dei viventis sit continuo iudicare creaturas suas et opera earum. Interest igitur intellegere significationem quam nuntiis, quae quotidie occurrunt, tribuit. Populi et familiae lugentur casibus qui totam humanitatem culpabilem et peccatricem continuo feriunt. Hi casus fortasse causantur victimarum imprudentia, sed certum est omnes qui aliter quam ex senectute moriuntur mori quia Deus eos non protegit. Et si non fecit, id est quia hi homines se non humiliaverunt ante gloriosam eius realitatem. Inter eos, fideles ignorare voluerunt quid ille sentiret et quid esset eius iudicium. Deus est Deus viventium, non mortuorum, et ideo dum vivimus eum cognoscere discere debemus. In Daniele et Apocalypsi, imprimis, Deus humillimis servis suis significationem revelat quam magnis dramatibus dedit quae historiam aetatis Christianae notaverunt. Apocalypsis ea summam describit "*septem tubis*" et "*septem plagis novissimis*" quae iustam "*iram Dei*" exprimunt. Itaque, de "*prima tuba*", ubi historici saeculares tantum incursiones barbarorum

notaverunt quae ignem et sanguinem in Europa hodierna inter annos 321 et 538 incenderunt, electus discernit primum iudicium a Deo Creatore offenso inflictum, anno 321, per desertionem Sabbati sui sanctificati. Et sex aliae " *tubae* " et " *septem plagae novissimae* " veniunt, successive, ad idem peccatum puniendum. Apoc. 15:4 significationem eorum de " *iudiciis* " divinis confirmat dicendo de " *septem plagis novissimis* ": " *Quis non timebit, Domine, et glorificabit nomen tuum? Quoniam tu solus sanctus es. Et omnes gentes venient et adorabunt coram te, quia iudicia tua manifesta sunt.* " In hoc versu, phrasis " *Quia tu solus sanctus es* " dirigitur contra falsam sanctitatem religiosam religionum Catholicarum Romanarum, papalium et Protestantium, quas " *iudicia* " eius petunt et percutiunt. Absentia " *timoris* "... " *Dei* " in quaestione est, et hoc ex superbia et falsa rebellante humana **humilitate oritur** . Immo, ab anno 1843, post obscura saecula regni papalis, in Apoc. 14:7, nuntius primi angeli electos invitat ut se a falsa religione distinguant humilitate **quae ad** " *timorem Dei* " ducit : " *Et dixit magna voce: Timete Deum* , et date illi gloriam, **quia venit hora iudicii eius** ; et adorete **eum qui fecit caelum et terram, mare et fontes aquarum.** " "Qui vocatos ad eum " *timendum* " invitat, Iesus Christus appellatur, Deus omnipotens, Creator omnium quae vivunt et exstant, sive visibilia sive invisibilia. Verum Dei iudicium formidabile est, et contrarium conceptionibus hominibus placentibus, quia humanitatem in duas tantum castra dividit: electorum **humilium** quos sanguis Iesu servat, et reliquam humanitatem quam destruit, et tandem definitive delebit, propter superbiam vel falsam **humilitatem** divitum et pauperum, omnium rebellium et pertinacium, sicut Pharaon Aegyptius qui cor suum induravit usque ad mortem quam Deus ei dedit in aquis Maris Rubri."

Sed humilitatis et superbiae aestimatio tantum facie ad faciem percipi potest, et sola opinio quae valet est, scilicet, illa magni Iudicis universalis. Verendum est ne quis, se ipsum iudicans, nimia socordia ostendat. Ne igitur obliviscamur Deum neque indulgentem neque sollertem esse, sed tantum iustum, exigentem, sed misericordia plenum erga eos qui vere omni studio ei placere student.

Iesus nobis exemplum humilitatis praebet, observandum ab omnibus qui eum in via veritatis sequi volunt. Ex humana perspectiva, haec via valde frequentis est, quia tot sunt qui eam ingrediuntur. Et si tot sunt, id est quia norma Christiana quam adhibent non congruit cum regulis humilitatis a Deo benedictae. Multi falsi Christiani insigniter distinguuntur vehementi proposito aliquid pro Iesu Christo vel pro Deo agendi. Hi homines zelo certant, frustra, quia superbia eos impellit. Ad huiusmodi falsos servos denuntiandos Iesus in Luca 14:8-11 specificat: "(8) *Cum ab aliquo ad nuptias vocatus fueris, noli primum locum tenere, ne maior te invitatus sit, (9) et veniens qui vos invitavit dicat tibi: 'Cedite huic locum.' Tunc erubescas abire...*" (10) *Infimum locum occupa. Sed cum vocatus fueris, vade et sede in infimo loco, ut cum venerit qui te invitavit, dicat tibi: 'Amice, ascende superius.'*" *Tunc habebis honorem coram omnibus qui tecum discumbent.* (11) Omnis enim qui se exaltat humiliabitur, et omnis qui se humiliat exaltabitur .

Hac simplici affirmatione Iesus Christus mundum civilem et religiosum, a se separatum, damnare potest. Re vera, in hac parabola, Iesus nobis fundamentum

iudicii sui revelat: humilitatem quae vitam aeternam cum Deo et angelis sanctis eius possibilem reddit. Exemplum "nuptiarum" " *cenam nuptiarum Agni* " designat; conviva est electus sanguine eius redemptus; invitans est Deus Iesus Christus. Deus praedicat zelum falsum revelatum et humiliatum iri.

In sua experientia, rex Nabuchodonosor etiam nuntium humilitatis electis dirigit. Postquam a Deo per " *septem annos* " propter " *superbiam* " suam obstupuit, fractus et humiliatus, indignitatem suam conscius factus est. Non ipse reditum ad thronum Chaldaeorum postulavit, nam nobis in Daniele 4:36-37 narrat: " *In tempore illo ratio mea reversa est mihi; gloria regni mei, maiestas mea et splendor meus redditus est mihi; consilarii mei et principes mei requisierunt me ; restitutus sum in regnum meum, et potestas mea aucta est tantum.*" ***Nunc ego Nabuchodonosor laudo et exalto et glorifico Regem caeli, cuius omnia opera vera sunt et viae eius rectae, et ambulantes in superbia*** humiliare potest .

Si homines attentiores essent nuntio a Iesu Christo tradito, verbis et factis, multi intellegerent normas vitae caelestis sibi non convenire: superbiam glorificant et humilitatem contemnunt; infeliciter eis, quia Deus humilitatem glorificat et superbiam destruit. Totum eius consilium hoc fine compenditur: homines separare, superbos reicere et humiles in aeternum sanctificare. Omnes igitur sapientiam magni Dei creatoris admirari possunt, qui sciunt post hanc separationem aeternam felicitatem possibilem et acquirendam fore.

Mixtiones Lethales

Triginta annos natus, victima inopiae operis, magno dolore et amissione activitatis professionalis, ad Bibliam me converti, quam totam ab initio ad finem, a Genesi 1 ad Apocalypsin 22, legi. Haec lectio mihi permisit ut de omnibus quae perfici videre volebam et quae bona vocabam, Deum longe aliam opinionem habere, et mala appellare. Ante hanc lectionem biblicam, humanista eram et videre volebam remotionem finium inter homines constitutorum; hi fines raciales et nationales qui separant et impediunt relationes fraternas. Attamen, ex Genesi 1, inveni Deum verum in opere suo creatore normas separationis stabilire et figere conari . Ego plane errabam et ille plane rectus. Et humanitas continenter consequentias persolvit quod eius sapiens et perfectum iudicium non considerat. Nam eius opinionem considerare est ei confidere qui **numquam** errare potest in iudicio suo de rebus et vita. Haec scribendo, intellego quam beatus fuerit Israel, a Deo ductus et ductus, ab exitu ex Aegypto. Nubes sancta eos comitatus est per iter in deserto Arabico, sed haec nubes solum corpora eorum mortalia protexit; res pretiosissima erat soli Mosi cum quo Spiritus Deus in tabernaculo conventus colloquebatur. Immo, non necesse est Deum videre ut in eum credamus, nam sapientia in omni revelatione biblica demonstrata realitatem eius viventem testatur.

Iterum, in hoc nuntio, testimonium perhibebo de momenti huius primae declarationis divinae, quae est materia Genesis 1, libri cui ipse nomen " **separationis** " dedissem, cum sit totius libri thema. Ut intellegamus momentum quod Deus huic **separationi tribuit** , considerandum est primas creaturas eius, angelos, vitam immortalem hereditasse, quia finem fundamentalem, quem Deus in aeternum consequi vult, reflectunt. Ius vivendi et moriendi Deo Creatori soli

pertinet, et id angelis et hominibus applicare potest; quod suo tempore faciet. Plena libertas creaturis eius data omnia possibilia reddit: bona aequae ac mala. Hoc Deus sciebat antequam primum liberum aemulum suum, primum angelum, creavit. Et spes creandi vitas rebelles eum non impulit ut propositum suum desereret. Bene, erunt rebelles et fideles, ergo ei tantum creaturas seligere et separare debebit quae ad eius conceptionem vitae se accommodare possint. Et hoc programma angelos et homines pertinet. Hoc intellegendo, Deus nos spiritu in mundum suum spirituales inducit; Nos certiores facit de existentia alterius realitatis quae nobis manet, terrena, oculis nostris omnino invisibilis; sed non mentibus nostris. Omnia quae fecit, facit, et faciet, in summa sua intelligentia nituntur. Totum programma suum, quod malum eiusque fautores legaliter delere intendit, meditatus est, analyzavit, composuit, et perfecit, quod fidelibus suis vitam aeternam perfectam pacis et felicitatis continuae offerat. Sub hoc spirituali intuitu, mors, quae humanitatem rebellem hodie et omni tempore terret, fit necessaria, indispensabilis socia, ut electi vitam pacificam et aeternam, quam Deus eis offerre vult, consequantur. Mors igitur plus quam utilis est, est, inquam, indispensabilis. Definitivam "**separationem**" efficit, quia defuncti numquam iterum occasionem habebunt fatum suum mutandi. Homines aut in Christo moriuntur, pro vita aeterna, aut moriuntur ut daemones, pro definitiva annihilatione in fine divini programmatis. Electio est pure binaria, sicut duae viae quas Deus ante vestigia hominum ponit, sed etiam ante eos ante angelos caelestes. Mors autem Christi victoris iam, his angelis caelestibus, tragicas consequentias habuit pro impiis qui locum suum in caelo amiserunt, mirabiles autem pro bonis qui a malis suis influentiis liberati sunt; haec est tota doctrina Apoc. 12:9-12. Hanc primam purgationem caelestem suo tempore sequetur purgatio terrestris finalis. Tum consilium salutis a Deo conceptum perfecte perficietur. Deo et electis eius originis caelestis vel terrestris, quies spiritus possibilis facta erit.

Haec est causa omnium harum separationum quas in Genesi 1 iubet; finis ultimus est **separatio** "*boni et mali*" sicut docetur in hoc versu citato in Isaia 7:15 ubi de Christo dicitur: "*Butyrum et mel comedet, donec sciat repudiare malum et eligere bonum.*" Quod verum erat Christo, verum est omnibus hominibus; angeli et homines omnes inter bonum et malum eligere debuerunt. Et quia mixturam boni et mali in creaturis suis damnat, Deus curam suam ostendit has duas optiones vitae separandi. In Genesi, primum loca vitae caelestis a locis vitae terrestris **separat**. Ita limites statuit qui homines prohibebunt ne vitam angelicam caelestem videant. Terra a caelo et incolis eius separanda est. Deinde, in creatione nostra terrestri, malum nomen tenebrarum accipit et nocti respondet. Ita **separatur** a bono, quod luce diurna repraesentatur. Iam in his actionibus, Deus revelat totam formam quam creationi suae dat nuntium spirituales perferre qui propositum suum prophetat bonum a malo separandi. Creata igitur dimensio terrestris significationem suam accipit quasi campus proelii, quod angelis et mundo demonstratur, nam bellum inter Deum et Satanam ibi fiet. Genesis 1 nos docet non debere iterum coniungi, sub poena mortis aeternae. Caelum et eius atmosphaera avibus data sunt, non hominibus, sed peccato impuls, homines rebelles potestatem volandi vincere voluerunt. Successerunt, sed quo pretio? Pretio in servitutem oeconomicam cadendi, quae eos ad polluentem et mortiferam

dependentiam energiae pro speciebus suis et omnibus speciebus quae in terra et in maribus vivunt duxit. Nam aeroplana turistica ingentes quantitates kerosene consumunt, quae in ingentibus navibus cisternarum transportantur, quae in mare erumpunt et interdum submerguntur, ita significantes effusiones olei in litoribus, ubi viri, mulieres et liberi eorum habitant, causantes. Separatio a Deo constituta transgressa est et nunc suas mortiferas consequentias fert. Novi "Icari" inter volatus in alis volantibus technologicis vel parachutis sophisticatis necantur. Regulas a Deo constitutas impune non transgrediuntur. Haec pericula non congruunt cum extrema prudentia, ad quam nos Iesus hortatur. Manent igitur fructus humanitatis rebellis. In extensione nuntii sui de **separatione**, ratione sua, Deus hoc principium ad populum suum Hebraeum protegendum applicare voluit; quod eum adduxit ut eos ne cum alienigenis paganis nuberent. Felicitas eorum ab hoc pendebat, quia per matrimonium, peregrinus in Israelem a Deo sanctificatum, culturam suam, religionem suam, totum vivendi modum suum, inducit. Et sicut fermentum totam massam panis fervere facit, praesentia eius in Israele Dei vitam totius populi in periculo mortali ponit; quod vitare vult propter eos quos diligit.

Post mortem Christi et oblatam gratiae eius universo terrestri, Christiani perperam putaverunt hanc **separationem** gentium finitam esse. Nam ignorantia vel contemptus huius principii adhuc suas infelices consequentias fert omnibus nationibus modernis quae experientiam "Babelis" renovant. Et notandum est reunificationem eorum quos Deus linguis **separavit**, favere longo tempore pacis quam Deus Europae concessit ab anno 1945, anno quo Bellum Orbis Terrarum Secundum finitum est. Quo diutius haec pax durat, eo graviores eius consequentiae sunt et erunt. Et iudicando ex fructibus allatis, iudicium a Deo institutum omnino iustum est. Mundus noster factus est prorsus quod Deus voluit ut Israel nationalis suae vitaretur; locus luxuriae, voluptatis, falsi amoris, odii, furti et caedis, quibus adduntur dissensiones religiosas inter se certantes quae bella anticolonialistica et bellum "Bosniacum" in Balcanis iustificaverunt. Nam homines a Deo segregati perseverant in ignorandis causis religiosis harum cohabitationum, quae impossibiles redduntur quia ab hominibus non accipiuntur. Et si fructus harum cohabitationum tam intolerabilis illis est, id propter maledictionem est quam Deus transgressioni separationum suarum infligit. **Ab Babele, linguae variae a Deo creatae populos separare debuerunt**, sed hodie tota terra in vicum parvum conversa est ubi informationes tempore reali circulant. Sed technologia progressissima vitam humanam a potestate Dei immortalis non subtrahit. Et reunio eorum quos Deus separaverat, iterum, consequentiam habebit ut terram et incolas eius incendat. Quod me ad dicendum ducit: Nimis amplexus, nimis ustiones. Propositum novi foederis erat nuntium salutis omnibus populis terrae diffundere, sed non ut populos quos Deus linguis **separaverat iterum coniungeret**. Quam ob rem tragica experientia quam mundus victurus est, et quam iam leniter cum contagione Coronavirus vivit, omnino ex contemptu perpetuae lectionis quam Deus generi humano dare voluit per experientiam "*Turris Babelis*" oritur. Contemptus erga Deum iam in persona diaboli inveniebatur, qui significationem verbi "mori" neglexit. Credebat se Deum, qui eum creaverat, vincere posse usque ad mortem Christi, qui sine peccato mansit. Postquam mortem multitudinis hominum effecit, a Christo didicit mortem suam a

Deo constitutam esse. Ita impudens ignorantia lectionum divinarum consequentias suas feret omnibus angelis et hominibus rebellibus.

Suo tempore, rex Ezechias erravit Chaldaeis visitoribus divitias templi sui ostendendo. Quam ob rem, sed post eum, redierunt ut has res totamque gentem occuparent. Mundus occidentalis, vicissim, eundem errorem facit. Per televisionem et interrete, opulentia vitae occidentalis ante invidiosas populorum inspectiones ostenditur, qui adhuc in paupertate et miseria vivunt. Quomodo non intellegere possumus, hoc in casu, eorum desiderium veniendi et fruendi hac vita luxuriosa? Consequentia huius technologiae modernae est undas immigrationis provocare, quae aequilibrium administrationis socialis populorum huius Occidentis divitis et progressi perturbant. Sed qualescumque sint hae divitiae, sumptus ab advenis repraesentati sumptibus incolarum originariorum sustentantur. Tum immigratio non sustentata, vicissim, causa fit conflictuum et contentionum inter eos qui hanc receptionem probant et eos qui impugnant. Baculus " unionis " frangitur, et **mixtura ethnica et religiosa mortifera fit** . Quantum ad eam attinet, Francia Republicana videt suum motto delendum: libertas, aequalitas, fraternitas. Nihil restat nisi servi subiectio domino suo, inaequalitas socialis, et adversitas quae eos qui non easdem ideas communicant ad inter se contendendos impellunt. Sed aliae nationes quae in eius exemplo conditae sunt, easdem experientias dolorosas vivere damnantur. Tandem proverbium confirmabitur: ratio fortissimi semper optima est. Et hic "fortissimus" est Deus creator qui maledictionem ordinat iis quos benedicere non potest.

Separatio a Deo effecta fidem oboedientem eligere destinatur, nam oboedientia est expressio fiducia quam electus Deo tribuit qui vitam eius ordinat et ordinat. Mors Christi Christianis unam causam insuper dedit ut ei fideles et oboedientes essent, et nullo modo ius **ut** eius ordinationes et mandata contemnerent.

Cogitatio Domini mihi revelata est mane diei Lunae, 31 Ianuarii 2022. Res revelata adhuc pertinet ad "mixturam mortiferam". In Genesi 1, ordo creationis, qui singulis diebus adhaeret, logicam sequitur, quae in cogitatione " *tenebrae et lux* " fundatur, quae nuntium " *mors et vita* " interpretatur. Itaque notare possumus Deum vitam plantarum tertio die creare, antequam lucem solarem et lunarem quarto die creet. Haec lux vitam animaleam quinto die creatam spectabit. Spiritualiter, status animalis Deo nihil valet, cum animalia tantum creat ut ab homine dominantur, quem hac vice " *ad imaginem suam* " sexto die creabit. Gen. 1:26: " *Et dixit Deus: Faciamus hominem **ad imaginem nostram** , secundum similitudinem nostram: et praesententur piscibus maris, et volatilibus caeli, et pecoribus, et universis terris, **et universis reptilibus, quae moventur super terram** . " » Specifico Deum dicere " *ad imaginem nostram* " quia adiuvatur in creatione terrestri ab angelis suis qui iam cum eo participant " *imaginem suam* ". Ita dicit " *faciamus* " quia eos operi suo associat. Hoc vocabulum plurale igitur non iustificatur trinitate sancta, sed simpliciter associatione Dei Spiritus Amoris cum dilectis angelis fidelibus suis. Nota quod in hoc versu, Deus homini potestatem dat "dominandi" " *reptilia quae moventur super terram* ", sicut " *serpens* ", qui tamen *potestatem dominandi super eum capiet, cum se " dominari " sinat ab eo inoboediendo Deo, consilio eius diabolico.**

Quinto *die* , Deus vitam animalium marinarum creat. Iam numerus " *quinque* " symbolice numerus hominis est. Vita in " *mari* " creata ergo symbolum animalis hominis fiet, qui erit, cum similitudinem suam " *imagini Dei* " post peccatum amiserit, donec nuditatem suam veste coriacea tegat, quae divinam oblationem gratiae Iesu Christi praedicat.

Sexto *die* , Deus creavit hominem " *ad imaginem suam* " in sicca terra quae e mari emergerat. Numerus " *sex* " est numerus angeli, sive nuntii caelestis sive terrestis. Hic designat normam vitae caelestis quam tandem a redemptis Christi electis in terra consequentur. Verba a Deo dicta hanc ideam confirmant, cum dicat, ad angelis suis loquens: " *Faciamus hominem ad imaginem nostram* ." Homo creatus " *ad imaginem Dei* " ergo etiam ad imaginem angeli caelestis est. Iesus etiam hanc normam angelicam electis suis reservatam confirmavit dicendo in Matthaeo 22:30: " *Nam in resurrectione neque nubent neque nubentur, sed erunt similes angelis Dei in caelis* . " In originali puritate sua, Adam igitur similis erat angelis Dei, nisi quod eos videre non licuit; Deus hanc limitationem homini posuerat. Dissimilis mari, terra est vitae portatrix ad imaginem Dei creatae. Et hoc praeparat munus quod haec duo verba antinomica accipient in prophetia Apocalypsis quam Deus apostolo Ioanni dabit. Specifico: pro "mare," vita hominis animalis, et pro "terra," vita hominis ad imaginem Dei creati, id est, imagine quam Iesus Christus venit ut reconstruat in electis suis quos a mortali damnatione peccati servat. Quos servat baptismum subire debent, cuius exemplar propheticum a sacerdotibus Hebraeis exercebantur. Antequam templum intrarent, in magna aquae pelvi, "mare" appellata, lavari debebant. In baptismo, immersio totius corporis mortem hominis animalis, qui in Christo renascitur, ad imaginem Dei, significat. " *Mare* " ita clare significationem mortis accipit.

Proinde mare mortem significat et terra vitam repraesentat. Attamen, homo animalis etiam in terra vivit, quae sic vitam et mortem post peccatum portat. In prophetia, terra a Deo maledicta sic harum duarum proprietatum portabit: mortem et vitam. In confirmatione, superficies terrae deserta (imagines mortis) et silvas luxuriantes (imagines vitae) continebit. Sed non ita est cum " *mare* " quod tantum vitam hominis animalis, morti destinati, significat. In Gen. 2:9, " *vita et mors* " per " *duas arbores* " designantur : " *Et de terra YaHWéH Deus germinavit omne lignum pulchrum aspectu et bonum ad vescendum, lignumque vitae in medio paradisi, et lignumque scientiae boni et mali* . " In hoc versu, verbum " *mors* " substituitur " *scientia boni et mali* "; locutio quae perfecte apta est ad definiendam ambiguum " *terram* " quae " *vitam et mortem* " portat .

Sciens Deo scire significare experiri, haec locutio fidem Protestantem, partim a Deo benedictam partimque maledictam, ab initio suo, praecipue describit. Beati, sicut Agnus Dei, nequitiam passi sunt, maledicti autem cum armis, ictu pro ictu, ad foedera papalia Catholica Romana, quae eos aggressi sunt, redierunt. Illi testimonium perhibuerunt fidei " *vivae* ", hi fidei " *mortuae* ". Nuntii " *vitae et mortis* " in Apocalypsi fundamentales sunt. Deus nobis huius rei probationem dat in Apoc. 3:1: " *Scribe angelo ecclesiae Sardis: Haec sunt quae dicit qui habet septem spiritus Dei et septem stellas: Scio opera tua, quia dicis te vivere, et te mortuum esse* . " Deus hunc nuntium iustificat imputando Protestantismo inter annos 1831 et 1844 experto " *scientiam boni et mali* " .

Benedictus sit, " *vivus* ", ante annum 1843, post hanc diem a Deo maledictus est et status eius spiritualis est " *mortis* ". Haec mutatio in statu spirituali fidei Protestantium propter activationem decreti divini Danielis 8:14, efficit ut symbola " *maris* " et " *terrae* " significationem " *mortis* " communicent. Ab anno 1843 deinceps, " *fides viva* " a solis et paucis electis a Iesu Christo selectis in duobus iudiciis Adventistarum annorum 1843 et 1844 portatur, et initio tantum in Civitatibus Foederatis Americae. In aliis nationibus, electi selecti erunt, sed tantum post annum 1873, secundum parallelas pronuntiationes factas in Daniele 12:12 et Apoc. 3:7. Ita, iuxta symbola " *maris et terrae* ", haec fides viva Adventista repraesentabitur a " *reliquiis mulieris* " in Apoc. 12:17: " *Et iratus est draco in mulierem, et abiit facere bellum cum reliquiis seminis eius, qui custodiunt mandata Dei et habent testimonium Iesu.* "

Ab anno 1843, " *draco* ," sive " *diabolus* ," iratus est contra vivam fidem Adventistarum, quae duobus inseparabilibus et indispensabilibus criteriis insignitur: " *qui mandata Dei servant et qui testimonium Iesu habent.* " Attamen, ab anno 1995, Adventismus institutionalis non iam fuit repositorium " *testimonii Iesu.* " Examen fidei anni 1994, in nuntio " *quintae tubae* " fundatum, ei fatale fuit. De ultimo " *testimonio Iesu* " singulis hebdomadibus in hoc libro scribo, explicationes additionales de argumentis quas illuminare eligit praebens. Et praecise, haec damnatio Adventismi officialis a Christo confirmatur foedere suo innaturali cum castris " *fidei mortuae* ," quae " *viva habetur* ," praecise ab anno 1995. Ita nos iterum invenimus cum themate huius articuli, quod de "mixtione mortifera" agitur. Denique, Adventismus officialis hanc "mixtionem mortiferam" commisit, et ab anno 1843, etiam fides Protestantica mortua eam commisit, foedus cum inimico Dei, fide papali Catholica Romana, iniundo. Confirmatio harum rerum in Apoc. 13:11-18 apparebit, in descriptione " *bestiae ascendentis de terra* " dominium accipientis in praesentia " *bestiae ascendentis de mari* ". Ut testimonium huius prophetiae, anno 2022, Civitates Foederatae Americae praesertim Catholicae factae sunt; ita ut, se sub symbolo "Agni " Iesu Christi formantes, tempus suum in terra finiant in novissimis diebus loquentes ut diabolicus "draco" Catholicus Romanus. Ex Protestantismo " *mortuo* " et Catholicismo " *mortuo* " *compositum* , mandatum "interficiendi " vel " *occidendi* " ultimos electos, actio prophetata in Apoc. 13:15, apparet ut fructus naturalis logicus falsi Christianitatis: " *Et potestatem habuit dare vitam imagini bestiae, ut et loquatur imago bestiae, et faciat ut quotquot non adoraverint imaginem bestiae, occidantur.* "

Haec recentissima "mixtura mortifera" historiae humanae in omni repugnantia est curae et momenti quem Deus separationibus **in** toto libro Genesis revelatis tribuit. Et ab initio ad finem, Deus **separat** eos qui " *vitam* " hereditant ab iis qui " *mortem* " hereditant, exitus ultimos " *duarum viarum* " quas hominibus proposuit. Momentum **separationis a Deo propositae** ulterius demonstratur in hoc versu ex Hebr. 4:12, de Verbo Suo scripto: " *Vivus est enim sermo Dei et efficax et acutior omni gladio ancipiti, pertingens usque ad divisionem animae et spiritus* , *compagum et medullarum, et discretor intentionum et cogitationum cordis.* " Iesus etiam dixit in Matth. 25:32: " *Congregabuntur ante ipsum omnes*

gentes, **et separabit** eos ab invicem, sicut pastor **separat** oves ab haedis, " " oves " fideles ad " vitam ", et "hircos " rebelles ad " mortem ".

Vita omnes "causae" ad credendum in Deum dat.

Ratio et Fides

Tot sunt indicia de Dei existentia ut verear ne pauca tantum citare possim. Nam vita est quoddam miraculum pro omni homine; ab ortu usque ad mortem, legitime ad interrogandum de sensu vitae suae inducitur. Quam ob rem populi nationum paganarum in divinitatibus confidebant quorum cultus per traditionales traditiones religiosas prolongabantur. Traditio bona est cum veram religionem conservare permittit, sed mortifera fit cum in prolongandis falsis religionibus consistit.

In Europa Occidentali, traditio mentes humanas dominata est sub specie "rationis," erecta ut totem religiosum a Maximiliano Robespierre, duce Commissionis Salutis Publicae, quae tempore Revolutionis Gallicae post decapitationem Regis Ludovici XVI formatae est. Praenomen eius, Maximilianus, eum quodammodo Papam "Maximum" facit, et nomen eius aspectum papalem "vestem Sancti Petri" gerendi refert. Sub eius ductu, Francia annum integrum "Terroris" inter diem XXVII Iulii MDCCXCIII et diem XXVII Iulii MDCCXCIV experta est. "Unus annus," ad diem, "maxi millesimus" novi "millennii" prophetavit, "maximus," significans magnus, valde magnus. Spatium vitae huius "antichristi," qui die XXVIII Iulii MDCCXCIV, annos natus XXXV, mortuus est, idem est ac spatium vitae Iesu Christi. Notabile est os eius profanum a Deo petatum esse, cum in "maximiliari" globulo a gendarme "Merda" emisso percussus sit. "Tyrannus" inter acerbissimum dolorem guillotinus mortuus est. Sinistrum eius ministerium terrenum nono die "Thermidori" in calendario revolutionario tum vigente usque ad annum 1806 finitum est. Hae similitudines cum Christo et Papa nos docent actionem eius fuisse poenam a Deo, magno Iudice hominum et angelorum, ordinatam. Haec prophetia de nomine et praenomine huius ducis cultus "rationis" impleta est, cum adhuc dominatur, haec "ratio", mentes humanas hodie per Europam et eius ramificationes in Civitatibus Foederatis Americae et Australia. "Ratio" magnopere adiuta est progressu technologico, qui etiam, simul, cogitationes humanas vicit et expugnavit. In Iesu Christo, Deus has devastationes propter progressum civilizationis occidentalis praedixerat, dicens in Matthaeo 24:24: " *Surgent enim pseudochristi et pseudoprophetae, et dabunt signa magna et prodigia, ita ut in errorem inducant, si fieri potest, etiam electos.* " Attamen, verum fateor, Iesus in hoc versu tantum actiones spirituales propter falsos Christos et falsos prophetas attigit. Et hoc ob simplicem causam: Deo, progressus scientificus non est excusatio valida ad incredulitatem in eum iustificandam. Quia quocumque gradu perventum sit, scientia incapax manebit ad probandum Deum non exsistere. Et contra, iis qui eas ab eo obtinere volunt, probationes existentiae eius abundant.

Cum homines "rationem" religioni praeferant, haec ratio cogitationes "rationabiles" producere debet. Sed res non ita se habet; "rationabilitas" evanescit

cum ad religionem veri Dei applicanda est. Omnes videre possunt quantum laboris infideles impendunt in scientifica investigatione explicationum pro innumerabilibus rebus. Terram effodiunt et sepulcra dirumpunt ut indicia praeteriti inveniant. Oceanos et maria transeunt ut vestigia civilizationis vel speciei animalis extinctae inveniant. Etiam missilia in spatium mittunt, sperantes vestigia vitae in Luna, in Marte, et alibi, si fieri potest, invenire. Et qui tales conatus ad responsa obtinenda capaces sunt, ea negligunt quae Deus eis in revelationibus Sacrae Bibliorum praeparavit. Non intellegunt zelum suum causam maioris culpae erga eum fieri. "Ratio" intelligentiam producere debet, sed num ii intelligentes dici possunt qui destino aeterno vitae suae non praeferunt? Ratio eorum tam mortua est quam fides, nam mors in eos ingressa est; ut norma vitae humanae accepta est, et huic principio se resignaverunt.

Attamen, ante annos bis mille, anno bis millesimo tricesimo, vir quidam in cruce mortuus est, et tribus diebus post, fidelibus testibus vivus apparuit; hoc ut eos doceret mortem victam esse ab eo qui vitam aeternam dat. Iesus Christus venit ut cogitationem humanam reconstrueret, ei significationem aeternitatis daret. Commodum electorum immensum est, quia mors characterem irremediabilem, ab infidelibus acceptum, amisit. Et, oculis in Sacram Bibliam immergentibus, discimus quomodo mors post peccatum apparuit; causam igitur accidentalem et durationem perpetuam, non ergo aeternam, habet. Nostra visio vitae et significationis quam portat igitur mutatur, omnino mutatur; sic tota anima nostra "a morte ad vitam" transimus. Conscientia realitatis Dei nos ab infidelibus "separat", quia nunc persuasi sumus mortem, omnibus in circumstantiis, tantum ubi Deus permittit, percutere. Haec cogitatio Christiana apostolum Paulum adduxit ut mortem primam, naturalem dictam, somno compararet. "*Qui dormiunt*," inquit in 1 Thess. 4:13, et Dan. 12:2 de mortuis dicit eos "*expergisci*" ad primam vel secundam resurrectionem secundum Apoc. 20. Nos qui in Deum credimus scimus, sicut infideles, corpora physica mortuorum putrescere; corpora electorum, sicut corpora infidelium et atheorum infidelium. Sed quod Biblia et Iesus Christus nos docuerunt est Deum Spiritum esse et veram vitam aeternam etiam spiritum esse. Iesus Christus hoc per apostolum Paulum declaravit in 1 Cor. 15:50: "*Hoc autem dico, fratres, quia caro et sanguis regnum Dei possidere non possunt, neque corruptio incorruptionem possidebit*." Quid autem est "*caro*"? Haec tantum forma temporaria involucri est in quo, in terra nostra, spiritus humanus nascitur et per experientias vitae aedificatur. Duo infantes in terra nati, gemini sive non, unus aeternaliter vivere poterit fide viva, alter non poterit propter incredulitatem suam. In 1 Cor. 15:29, Paulus porro specificat: "*Alioquin quid facient qui baptizantur pro mortuis? Si mortui omnino non resurgunt, cur pro eis baptizantur?*" Quamvis interpretes unanimiter eligant, ego specifico formam "*pro mortuis*" significationem habere: "*propter mortuos*"; sicut pluvia vel umbraculum "propter" pluviam fiunt, sed non "ad eius utilitatem", id est, "propter" et "contra" pluviam. In textu Graeco, verbum translatum per "*pro*" est "superius" et duplicem significationem habet, "*propter*" et "*propter*". Solus sensus communis electionem dirigit, vel Spiritus Domini Iesu mentem interpretis illuminat vel non illuminat. Nimis dolendum est "Mormonibus" qui in hanc laqueum inciderunt, sed intelligentia Domini vult baptismum significationem

suam "propter mortem" et non "ad eius utilitatem" assumere. Hoc punctum magni momenti est, quia momentum baptismi praecise electo transitum suum " *a morte ad vitam* " significat. In extensione argumenti prioris, a cibo ligni " *mortis* ", id est " *scientiae boni et mali* ", transit ad fructum solius " *boni* ", perfecte puri et sancti " *ligni vitae* ", Iesu Christi. Fides in resurrectionem mortuorum fundamentaliter fundamentum verae fidei est. Haec fides horrendum spectrum "mortis" destruit et solum electis a Iesu Christo, Deo vivo caelesti, selectis proderit. Qui sitit intellegere verum sensum quem Deus rebus dat, in eo invenit responsa ad omnes quaestiones suas. Quam ob rem triste est videre homines se defatigare in vanis et sterilibus investigationibus quae nullam vim habent ad aeternitatem adipiscendam. Deus diu permisit infidelibus spem suam in progressu scientiae aedificare, sed cum fere octo annis ante magnum et definitivum gloriosum reditum suum advenisset, poenas suas eis imponit, quarum finis principalis est eos ultimum ad paenitentiam vocare. Paenitentia quae bene iusta est, cum odioso contemptu erga eum facti sint. Praeterea, recusando credere declarationibus eius, Deum veritatis auctorem faciunt " *mendacii* " quod " *diabolo* " et *catroris eius* attribuit. Paenitentia igitur necessaria est et adhuc individualiter possibilis manet. Individualiter, tantum, quia, collective, iam sero est; factiones rebelles formatae et corroboratae sunt ab anno 1843 et pro officiali Adventismo rebelli, ab anno 1994. Deus vivus vivit et efficax manet cum solis electis suis qui, praeter panem quotidianum, alimentum spirituale obtinent quod " manat " ex sancto verbo prophetico suo scripto in sacra Biblia sua. Dixit Iesus apostolis suis: " *Ecce, omnia vobis praedixi* ." Ego de authenticitate verborum eius testor, quia omnis nova lux quam ab eo accipio hos textus in sacra Biblia scriptos illuminat. Historia fidei ibi tota scripta est, ex innumeris testimoniis constans quae ad 6000 annos divinae selectionis electorum terrestrium pertinent. Verba Christi vitam spirituales tantum attinebant, quia eius norma tempore evolvitur, secundum programmata eius prophetata, sed in oculis eius sola res digna eius cura manet, quamvis "progressus" civilizationis qui in ultimis temporibus apparuit. Quod ad "progressum" attinet, populi "rationis" tantum per excessum in omnibus partibus progredi potuerunt, et humanitas submissa iam pretium solvit et carum pretium solvet. Nimia asepsis paradoxaliter duas contrarias consequentias habet: vita prolongatur, sed fragilior fit et morbis victima fit ubi munus defensionum immunium essentiale est. Sicut exercitus quiescens vim pugnandi amittit, ita immunitas naturalis aggressores virales et bacteriales continuo oppugnare debet. Postquam in servitutem technologicam incidit, humanitas victima est servitutis digitalis quae eius vivendi modum regit. Sensus communis in Deo nostro vivo Iesu Christo invenitur. Sed cur Deus eos qui eum contemnunt protegere debet? Summa eius misericordia non eo usque extenditur, et manet iudex perfectus " *qui reddit unicuique secundum opus suum* ", sicut nuntiavit in Apoc. 22:12: " *Ecce venio cito, et merces mea mecum est, reddere unicuique secundum opus suum.* " Et quia scrutatur corda et mentes eorum, Iesus Christus errare non potest in iudicio suo de hominibus. Ante iudicium eius, falsae assertiones de iure ad iustitiam eius dissolvuntur.

Hic nunc est enumeratio quarundam rerum quae probant Dei existentiam, qui se secundum voluntatem suam visibilem vel invisibilem facit, qui benedicit

vel maledicit, secundum normam quam ad delectum electorum terrestrium constituit.

Quamvis magni momenti sit, Biblia eiusque scripta non primum locum tenent, quia, ut probatio, homo actionem postulat. Ergo, facta historica indubitata, ut existentia populi Iudaici, qui Israel appellatur, hunc indicem summum locum tenent. Existentia populi Iudaici tam magni momenti est ut Deus eos adhibeat ad attentionem humanam ad personam divinam eorum attrahendam. Ad hunc finem, Israellem nationalem lapsam propter reiectionem Christi maledictionis subiectum omnibus populis terrae fecit. Haec maledictio super reditum Iudaeorum ad solum nationale anno 1947 post mortem sex milionum Iudaeorum in crematoriis castrorum Germaniae Nazisticae condita est. Pilato de Christo, qui Iesus Nazarenus appellatur, dixerant: "*Sanguis eius super nos et super filios nostros.*" Deus eos verbis huius nuntii continuae futurae maledictionis, inter quas "Shoah", "solutio finalis" ab Adolpho Hitler, duce Nazista, decreta, tamquam ultima admonitio a Deo ad populos Christianos vel Iudaicos infideles per orbem dispersos, inspiraverat. Post hanc lectionem, Deus humanitati occidentali longum tempus pacis concessit, commerciis et locupletationi materiali Civitatum Foederatarum, Europae, et earum ramificationum globalium favens. Hoc, in contextu latente minarum terroristicarum internationalium, successive Palaestinensium, deinde Musulmanorum, sic dictarum "Islamicarum". Nam iniustitia a Palaestinis Musulmanis passa iram populorum Musulmanorum contra pristinos "cruciatos" occidentales excitavit et reexpergefecit. Verus igitur clamor, immo ululatus, est quem Deus per hos fructus maledictionum, populo Iudaico debitarum propter reditum ad historicam terram nationalem, profert. Homines qui se "ratione" confidere affirmant, nexum intellegere debent qui maledictionem a tota terra passam cum populo Iudaico, auctore et causae eius responsabili, coniungit. Sed in ambitu religioso, sicut in ambitu saeculari, ratio probationes praebitas impedit. Veritates circulant, sed numquam amplificantur. In ultimis nostris diebus, magis magisque apparet normam cogitationis singularis cuilibet ideae interrogationis obstare. Quaevis rei reconsideratio a principibus politicis, oeconomicis, sanitariis, et scilicet religiosis interpretatur ut intolerabilis retrogressus. Praeterea, paradoxe, haec ducum internationalium agendi ratio testatur Deum eos parare ad poenas suas subeundas, quae progressivae erunt, et usque ad exterminationem generis humani in terra, cum Christi Salvator et Ultor redibit. Sed scilicet, haec probatio solum intra potestatem electorum eius est, illuminatorum verbo prophetico infallibili.

Retrocedentes in tempore, a fructu ad truncum et radicem, habemus testimonium historicum fere duorum milium annorum fidei Christianae. Quamquam obscuro quodam aspectu insignitum, hoc tempus testimonium perhibet operi et existentia Iesu Christi. Sed hoc testimonio non obstante, "ratio" probationem non magis exspectat quam tempore legis suspectorum sub Revolutione Gallica. Quicumque positioni ducum nationalium contradicit, suspectus fit, et plebs popularis indocta et incredula, timore neutralisata, se submittit. Ad ultimum stadium indurationis cordis Pharaonis Aegypti pervenimus, quem Deus morti affecturus erat, quia ante regem Chaldaeum Balthasar, Deus eum etiam ponderaverat et in statera iustitiae suae debilem invenit.

Ante Iesum Christum, invenimus exitum e terra Aegypti et formationem, a Deo, nationis Israel Iudaicae. Quotidie, experientiae ab hoc populo victae scriptis perscriptae sunt; hoc tamquam probatio existentiae Dei liberantis ab ulla mente, quae "rationabilis" appellatur, accipiendum est. Haec testimonia scripta curam de intelligentia superiore revelant, quam populus Iudaicus primus demonstravit. Continuitas in scriptura harum scripturarum per circiter quindecim saecula observata experientiam huius populi ab experientia aliorum populorum terrestrium ulterius distinguit. Unum notandum est: Deus populum suum coegit testimonium perferre de poenis quas eis imposuit. Nullus alius populus hoc fecit, quia a Deo separati, populi superbiae humanae dantur, quae eos impellit ut imaginem gloriosam experientiae suae servant. Testimonia huius modi agendi in Aegypto praebita sunt, cum nomen et omnis memoria regni beati Iosephi ut magni visiri a Pharaone, populo Hebraeo inimico, ex historia culturali-historica Aegyptiaca deleti sint. Et per saecula aetatis Christianae, testimonia a regibus legata saepe in commodum subiecti exornata sunt. Contra, Biblia veritatem testatur quae et benedictionem et maledictionem confirmat; quae eam fide vere "rationabilium" electorum dignam reddit.

Pulchritudo creationis testatur curam boni gustus a rebus visibilibus revelatam. Flores, eorum species et fragrantiae suavi odorum, ulterius testantur delicatitudinem Dei Creatoris. Praesertim ver, imago temporis Eden sine peccato, naturae dat aspectum luxuriosum vitae et actionis floralis, vegetabilis et animalis. Hae res factae sunt ut a creatura ad hanc appreciationem accommodata aestimentur. Intelligentia humana nihil aliud est quam consequentia intelligentiae Dei qui eam creavit. Et in hoc gradu reflexionis homo animalis se a homine spirituali separat. Homo animalis res videt, sed eas Deo creatori non coniungit, gradus intelligentiae eius hanc probationem recusat, propter defectum intelligentiae, vel propter liberam electionem voluntatis rebellis, quia neque Deum neque Dominum vult sibi obedire, et hoc praesertim in Gallia, ab Maio anni 1968, ubi haec locutio ut dictum a iuventute, quae contra vetus exemplar societatis rebellaverat, recepta est.

Biblia adhuc innumerabilia testimonium perhibet, inter quae est narratio diluvii quod in terra nostra ante annos tantum 4337 accidit. Hoc non est multum cum scimus intra hos 4337 annos circiter 2000 annos aetatis Christianae esse. Tria igitur tempora 2000 annorum his tribus successivis eventibus notata sunt: diluvio, formatione Israelis, experientia Christiana; et unaquaeque aetas divinam lectionem fert; primae duae mortem et vitam docent. Tertia in Christo venit qui, fide in voluntario sacrificio suo, mortuos a vivis separat.

Perspicuum est hodie, anno MMXXII, argumenta allata nullum iam effectum in mentes humanas habere. Septuaginta sex anni pacis, ab fine Belli Orbis Terrarum II, id est ab anno MCMXLV, experti, mentes humanas abluerunt. Occupatio potestatis a iuventute Americana et Europaea societatem rebellantem produxit, cuius fatum est ad Sodomae et Gomorrhae exemplar pervenire. In Occidente, cogitatio religiosa aequae reicitur ac conatus Loth ad mores malos Sodomae incolarum mutandos. Per hos septuaginta sex annos, de generatione in generationem, proclivitas rebellis corroboravit et amplificata est. Vita sine Deo nullam iam difficultatem in mentibus hominum nati in hoc climate atheismo

dominato praebet. Vitae eorum plenae sunt, multis actionibus refertae quae eorum proposita et spes incitant. Breviter, sine Deo nati, nullam eius necessitatem sentiunt. Superbia et arrogantia propter altam scientiam technologicam et scientificam repleti, spiritum religiosum contemnunt, quem "dinosaurum" temporum praeteritorum aestimant. Huic generi spiritus obvii, electi nihil amplius agere possunt; quaevis demonstratio veritatis inutilis et vana fit. Ergo, electi ultimarum temporum numquam erunt multitudo quam nemo numerare poterit, sicut Deus Abrahae nuntiavit, sed semper erunt ille "parvus grex" carus et pretiosus cordi fidelis Dei viventis.

Eis autem qui adhuc credant rationem humanitatem protegere posse, commemoro Deum habere facultatem eam caecitatis vel deceptionis subiiciendi, ut 2 Thess. 2:10-12 docet: "*Et cum omni seductione iniquitatis his qui pereunt, eo quod non ~~receperunt~~ caritatem veritatis, ut salvi fierent. Ideo mittit illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio, ut judicentur omnes qui non crediderunt veritati, sed complacuerunt iniquitati.*" "

Salus hominis pretium habet

Hoc argumentum meditationis nobis permittet intellegere cur via quae ad vitam aeternam ducit, secundum Iesum, "*arcta et angusta*" et parum frequentata sit. Ut intellectum consilii sui salutis complicaret, Deus eam super seriem duorum foederum inter se et homines initorum aedificavit. Itaque intellegendum est fidem religiosam Iudaicam veteris foederis, sine acceptione novi foederis in Christo, quasi symphonia imperfecta esse. Postea, in aetate Christiana, hoc etiam verum erit pro fide Protestantica, quae, non accipiens restitutionem Sabbati et omnis veritatis a Deo restituae, etiam symphonia imperfecta mansit, postquam dies veris anni 1843 et autumnus anni 1844 praeterierunt; hoc quia decretum divinum in Daniele 8:14 citatum cum omnibus suis consequentiis valere coepit, bonum electis et terribile lapsis: apte translatus: "*Et dixit mihi: Usque ad vesperam et mane, 2300, et iustificaberis in sanctitate.*" Aspectus terribilis in interrogatione consistit de condicionibus oblationis divinae "*iustitiae*" peccatori concessae, fine temporis citati, id est, anno 1843.

In Daniele 10:12 Deus imaginem electi nobis praebet; hoc facit, angelum suum Danieli dicentem: "*Dixit mihi: Daniel, **noli timere** ; quia ex die primo quo posuisti cor tuum ad intelligendum et ad humiliandum te coram Deo tuo , exaudita sunt verba tua, et propter verba tua venio.*" Lectione talis versus homines discunt quid Deus ab eis exspectet. Deus est sane invisibilis, sed non mutus, neque surdus, neque caecus. Eius propositum est revelare quis sit electis suis, et hoc, solum quod ad characterem suum attinet, cum maneat Spiritus invisibilis. Nota quid tollat causam "timendi" eum: "*quia ex die primo quo posuisti cor tuum ad intelligendum et ad humiliandum te coram Deo tuo.*" Hic versus nobis adiuvat intellegere cur Deus hominibus anno 1843 nuntium primi angeli Apoc. 14:7 direxerit: "*Et dixit voce magna: **Timete** Deum, et date illi gloriam, quia venit hora iudicii eius; et adorare eum qui fecit caelum et terram, mare et fontes aquarum.*" Paradoxum est quod Deus electos suos hortatur ut "**timeant**" eum, ut, veritatibus requisitis restitutis, ipsi, sicut Daniel, nullam

amplius causam habeant " **timendi** " eum. Nuntius ab hoc primo angelo pronuntiatus anno 1843 dirigitur, eo ipso momento quo decretum Danielis 8:14 electos requirit ut imaginem agendi Danielis repraesentent. Tempus deinde sub signo prophetiae ponitur et discrimen inter electos et lapsos in hoc perpetuo criterio nititur: " *ab die primo quo applicuisti cor tuum ad intelligendum et ad humiliandum te coram Deo tuo .* " Postulatio restitutionis ritus Sabbati conspicua est in nuntio facto ab angelo qui dixit Christianis, heredibus diei Dominicae Catholicae Romanae: " *et adorete eum qui fecit caelum et terram et mare et fontes aquarum.* "; " *qui fecit* " est Deus creator Genesis 2:1-2: " *Et complevit Deus die septimo opus suum **quod fecerat** , et requievit die septimo ab universo opere suo **quod patraverat** . Benedixitque Deus diem septimo et sanctificavit illum, quia in eo requievit ab universo opere suo quod creaverat **et fecit** .* " Et textus quarti ^{ex} decem praeceptis Dei homines huius officii admonet, quod ab eis post obscura saecula Christianitatis Romanae postulat. In Exodo 20:11 legimus: " *Sex enim diebus **fecit Dominus** caelum et terram, mare, et omnia quae in eis sunt, et requievit in die septimo. Propterea benedixit Dominus diem Sabbati, et sanctificavit eum.* " Ita, imitando mores Danielis, quos Deus ab anno 1843 probavit et benedixit, omnes vere electi a lapsis, qui hanc normam characteris non attingunt, distinguuntur. Et qui sunt hi lapsi? In Apocalypsi 14:8, in nuntio secundi angeli, Deus responsionem praebet indicando " *Babylonem magnam ,* " *quam dicit " cecidissee .* " Hoc nomen ad Ecclesiam Catholicam Romanam papalem refertur, sed quando " *cecidit* " ? Non anno 1843, sed saeculo sexto decimo ' cum nuntium Reformationis Protestantis oppugnare elegit. Et in hoc more superbiae et contemptus veritatis divinae, exemplum est contrarii absoluti Danielis humilis. Recuperando approbationem totalem a Deo, electi eius oboedientes et intelligentes nihil amplius ab eo timendum habent, quia eos amat et protegit. Hoc modo agendi, electi imaginem Dei, peccato originali amissam, recuperant. Mors, quae erat stipendium eius, et timor Dei a Deo ipso in Iesu Christo soluti sunt: debitum solvitur, sed aliquis omnino id facere debuit, nomine principii a lege divina requisiti et quod Paulus nos admonet dicendo in Rom. 6:23: " *Stipendium enim peccati mors, gratia autem Dei vita aeterna in Christo Iesu Domino nostro.* " Quid significat hoc " *donum Dei* "? Hoc magni momenti est notare, oblatio salutis est iniciativa divina quae manet independens a responsionibus quas homines ei dant. Moriendo in cruce, Iesus peccatoribus humanis optionem proponit foedus cum eo faciendi per sanguinem effusum qui debitum iustitiae divinae offensae solvit. Oblatio sic peccatori proponitur, sed haec oblatio non est sine conditione, et hic verba Iesu in Apoc. 3:18 iustificatur: " *Consessorium tibi est **emere a me aurum ignitum probatum, ut dives fias, et vestimenta alba ut induaris, et non appareat confusio nuditatis tuae, et collyrio unge oculos tuos ut videas.*** " Salus igitur " *gratis* " praesentata re vera " *soluta* " est. Sed non pecunia, pretium solvendum est: mutatio in moribus vocati qui, per conformitatem ad requisita divina, statum electi obtinebit qui Deum iam non timere debet, sed qui eum tantum magis amare debet cotidie usque ad ultimum spiritum, seu raptum suum, vivum, in caelum, tempore reditus Christi, id est, vere anni 2030. Iesus deinde specificat in Apoc. 3:19: " *Ego quos amo, arguo et castigo. Aemulare ergo et paenitentiam age.* " Hic zelus et fructus paenitentiae eius consistunt in

reproductione imaginis Danielis 10:12: "*Noli timere, Daniel; quia ex prima die qua posuisti cor tuum ad intelligendum et ad humiliandum te coram Deo tuo, exaudita sunt verba tua, et propter verba tua venio.*"

Dicendo, "*Ego omnes quos amo arguo et castigo*," Iesus foedus suum praeteritum cum fide Adventista ab annis 1843 et 1873 confirmat, ubi periodus "Philadelphiae" eam proprie pertinet. Sed quia haec institutio officialis eius est, iudicat mores suos frigidos et formales tempore factos esse, in "Laodicea," religione quae spiritu traditionis transmittitur, sicut erat cum vetere foedere Iudaico et Protestantismo inter ^{saeculum XVI} et annum 1843.

Pretium salutis res tam magni momenti est ut omnes falsas religiones probationi authenticitatis subiiciat. Et sine recta eius interpretatione, omnes similes sunt symphoniae imperfectae, vel fabulis mendacibus quas parentes liberis suis docent. Omnes falsae religiones sectatoribus suis "paradisum" vel "Eden" Dei promittunt. Et hi sectatores graviter decipientur quia non intellexerunt accessum ad "paradisum" pretio venire quod nullus homo solvere potuisset, quia peccatum ab omnibus per historiam humanam hereditatur. Quid Iudaeus veteris foederis Deo offerre potest ut "paradisum" obtineat, cum Iesus mortuus sit, vitam suam sacrificio expiatorio dans? Sine sanguine Christi, tantum sacrificia animalium offerre potest, de quibus Hebraeis 10:4 specificat: "*impossibile enim est sanguinem taurorum et hircorum peccata tollere*"; ergo nullus accessus ad "paradisum" sine sanguine humano divini Christi. Vicissim, per sedecim saecula, fides Catholica significationem pretii salutis distorquebat. Saeculo sedecimo ' "paradisum" pro pecunia vendidit; Quod permisit Martino Lutherio monacho docenti naturam eius diabolicam detegere. Etiam gratuitam Dei oblationem evanescere fecit, iubendo sectatores suos se punire poenis corporalibus tam iniustus quam inutilibus, flagellationibus corporis, incessu in genibus... et cetera. Oblatio gratiae sic suppressa est. Deinde venit casus fidei Protestantium quae principium gratiae et solae auctoritatis Bibliorum, sancti verbi Dei, restituit. Attamen, in praxi, haec fides reformata tantum semi-reformata erat, unde similitudo eius cum symphonia imperfecta. Nam, dum mendacia Catholica damnabant, Protestantes tamen falsum diem requietis a Constantino I imperatore Romano ^{ab} die 7 Martii anni 321 constitutum venerabantur. Postulando restitutionem veri Sabbati in vero septimo die, qui est Sabbatus, ianua ad "paradisum" clauditur Protestantibus qui non oboediunt huic divino requisito ab eo decreto in Daniele 8:14. Tandem, vicissim est Adventismi officialis, cui Iesus pretium salutis admonet. Dato ingenti pretio quod ipse solvit ut introitum in "paradisum" suum offerret, ius habet ab Adventistis qui ex oblatione sua frui volunt exigere pretium quod ab omnibus veris electis eius per omne tempus solutum est; hoc pretium est modus agendi in Daniele inventus: "*ab die primo quo applicuisti cor tuum ad intelligendum et ad humiliandum te coram Deo tuo.*" Hic erat totus sensus quem Deus dare voluit probationi fidei anni 1994; probatio fidei fundata in demonstratione studii in verbo prophetico quod Adventistis reditum Christi anno 1994 nuntiavit; hoc secundum interpretationem inspiratam quam Iesus Christus mihi dedit ad hanc probationem ordinandam. Fides demonstrata est se incongruentem fuisse testimoniis patrum conditorum suorum, probatae et selectae annis 1843 et 1844 per falsas proclamationes a Gulielmo

Miller emissas, fides Adventista officialis et institutionalis videt ianuam "paradisi" claudi ante se et membra sua, quorum fides est symphonia imperfecta revelata a negligentia et incredulitate; modus agendi indignus salute. Tandem advenit vices Islamismi, qui etiam se in "paradiso" Dei esse profitetur. Hic iterum, pretio salutis a Deo datae non agnito, ianua "paradisi" clausa et inaccessibilis manebit. Cum Islam, Deus nihil aliud est quam rex universi despoticus, arbitrarius et tyrannicus. Significatio peccato tributa imprecisa est, cum lex divina biblica fide in Coranum substituitur, qui Decem Praecepta Dei non exhibet et solum fidem in ducem bellicum suum, Mahometum, pertinet. Sed iam fides Islamica periculum tantum Christianis infidelibus repraesentat, qui ei pretium apud Deum dant. Quia religio Islamica non innititur morte voluntaria Messiae Iesu, veri electi sciunt accessum ad salutem Musulmanis impossibilem esse. Cum Islam, variae partes religionum quae se unum Deum esse profitentur, qui tamen se solum per populum Iudaicum revelavit, clausae sunt.

Pretium salutis in apparitione Messiae positum est, qui nomen "Iesus" accipit, quod significat: YaHweh salvat. Hoc nomen totum sensum novo foederi tribuit, quod Deus in sanguine Christi crucifixi instituet. Immo, usque ad apparitionem eius, Hebraei Deum tantum nomine YaHweh cognoverunt, quo aeternam suam existentiam affirmat. Sed sine Iesu Christo, cuius nomen nuntium salutis fert, relatio cum Deo imperfecta et tantum provisoria erat. Ergo, Messiam Iesum Christum agnoscendo, fides Iudaica provisoria prolongari et approbationem atque benedictiones, quae fidei in Messiam a Deo nuntiatae in Dan. 9:24-27 coniunguntur, obtinere potest.

Summa summarum, Iudaei, Catholici, Orthodoxi, Anglicani, Protestantes, Adventistae, et Musulmani omnes perditum sunt quia errant de "pretio salutis," tam eo quod Deus in Christo solvit quam eo quod electi solvere debent ad gratiam eius obtinendam. Haec communis agendi ratio omnibus hanc imaginem "symphoniae imperfectae" dat. Et haec vituperatio imperfectionis normae veritatis confirmatur in Apocalypsi 6:13 symbolo "**ficuum immaturarum**" huius versus: "et stellae caeli ceciderunt in terram, sicut ficus iacit suos **immaturas** cum a vento forti movetur "; "**immaturae**" id est, antequam ad maturitatem suae maturitatis perveniant. Et errare de pretio salutis gravissimum est, quia Deum Creatorem privat beneficio potentis demonstrationis amoris quam omnibus creaturis suis quae in caelo et in terra habitant dirigit; angelis caelestibus necnon hominibus terrestribus. Sine ulla consequentia pro caelestibus entibus, quarum participatio et iudicium a Iesu post resurrectionem eius peracti sunt, amissio demonstrationis amoris Dei in terris prolongationem incredulitatis efficit, quae homines male doctos ad mortem aeternam, id est, definitivam, ducit. Nunc vocabulum "foedus" mentionem clausularum et officiorum reciprocorum contrahentium implicat. Sicut in actu matrimonii, obligationes fidelitatis reciprocae a coniugibus fiunt, ita in foedere cum Deo in Christo inito, obligationes fideliter servandae et honorandae sunt. Et hic iterum, si clausularum transgressio fiat, divortium coniuges disiunctos in perpetuum separat. Et Deus idem facit cum hominibus qui salutem eius vindicant nec clausulas ab eo in Iesu Christo specificatas considerant.

Lectiones Divinae Romanae

Per totam suam revelationem propheticam, Deus Romae munus principale dedit. Ratio huius omnipraesentiae Romae in munere quod in consilio eius ad potestatem populi Iudaici minuendam et opprimendam per ministerium terrestre Iesu Christi agendum erat, iacet. Immo, sine occupatione Romana Hierosolymae et totius Iudaeae, ministerium Iesu in plena libertate peragi non potuisset. Per triennium et sex menses actionis publicae eius, clerici Iudaici freno coercerantur et prohibiti erant ne ei nocerent. Sed cum tempus advenit ad ultimum "Pascha" et ultimum "Diem Expiationis" implendum, protector Romanus carnifex factus est, poenam pro peccato a Deo iudicato et damnato exsequens. In hoc alio munere, Roma solum fecit quod Deus ei faciendum dedit.

In Apoc. 17:10, angelus Ioanni de "*septem capitibus bestiae*" narrat: "*Hi quoque septem reges sunt: quinque ceciderunt, unus est, et alter nondum venit, et cum venerit, breve tempus manere debet.*" Hi "*septem reges*" septem successiva genera gubernationis a Roma per totam historiam experta repraesentant. Memini secundum Isaiam 9:14: "*caput est magistratus sive senior, et cauda est propheta docens mendacia.*" In casu Romae paganae, "*caput et cauda*" ab una persona repraesentabantur quae populum ducebat. Septem gubernationes Romanae successive erant monarchia, res publica, consulatus, dictatura, triumviratus, imperium, tetrarchia (quattuor capita imperii coniuncta). His variis generibus gubernationis expertis, exemplar Romanum iam probavit problema populorum non in forma gubernationis sed sola separatione a Deo summo creatore residere. Nam nullum exemplarium probatorum exitum a populo Romano quaesitum produxit. Hoc est normale, cum id quod problema est, sit homo cum a Deo separatus est. Nullum genus regiminum adhibitum cruentas contentiones inter adversarios factiones vitare valuit. Et cum Deus nascentem fidem Christianam experiri voluit, iterum ad Romam et ad crudelissimum et insanissimum eius repraesentativum imperialem, Neronem, appellavit. Inspectio huius praeteriti Romani fatum historicum populi Francici praedicat. Cum, fessus crudelibus et iniustis exactionibus regum et cleri Catholici Romani, populus Francicus in Revolutionem ingressus est, credidit se definitive a monstro sanguinario liberasse. Sed, ab anno 1793, contextus fervidus et periculum videndi monarchiam resurgentem revolutionarios ad genocidium contra classem aristocraticam perpetrandum impulerunt. Monstrum cruentum non iam erat monarchia et eius Catholicismus Romanus, sed ipsa actio revolutionaria. Tota historia sua, flumen Parisiense, Sequana appellatum, numquam tantum sanguinis humani acceperat. Tum Lutetia "scaenam" caedis systematicae spectatoribus e terra et caelo obtulit.

Testimonia historicorum perutilia sunt, sed cum per prisma spirituale facta iudicare non possint, eorum explicationes parvi momenti sunt. Ut ad fines suos perveniat, Deus homines a minimo ad maximum manipulat, et hi parvi rivi tandem magna flumina, deinde magnos rivos formant, qui iter suum in mare influendo terminant. Antequam perpetuo se stabilivit, res publica recidivas et breves reditus ad monarchiam et imperium passa est, omnes similiter effusione sanguinis humani notatos. Et si historiam Franciae inspicimus, multo post annum 1789 successionem regiminum a Roma experta invenimus, prima res publica

monarchiae successit . Deinde dictator nomine Maximilianus Robespierre, nuper in articulo memoratus, potestatem in Francia cruenta per annum, ad diem, occupavit. Robespierre guillotinato, Directorium Republicanum potestatem iuveni consuli Corsico, Napoleoni Bonaparte, commisit. Contra populum suum Corsicum, qui nuper Franciae traditus erat, partes Franciae tetigit et insignia sua ut officialis tormentarii in proelio meruit. Ita "bonam partem" sibi vindicavit, cui mox ut Imperator , ut dominus absolutus, regnaret . Ita solum triumviratus et tetrarchia Romanorum solius manebant. Sed hoc non est punctum essenziale, quod, tam Romae quam Galliae, ad quaerendam administrationem idealem pertinet; quae numquam ad exitum optatum perducit.

Si aetate Christiana, experientiae gubernationum Gallicarum partes primas egerunt in relationibus suis cum Roma papali, Gallia nihilominus plus quam Roma experta est, praeterquam quod transitus eius ad rem publicam insignitus est systematica reiectione omnis generis religionis. Roma hoc non fecerat, et res publica eius cultus idololatricos in multis formis quos populus Romanus exercebat non impedivit. In Gallia, spiritus atheismi vera novitas est. Sed bene nota hunc atheismum nationalem tantum apparuisse postquam fides apostolica, exemplar perfectionis, deinde falsa fides Catholica et vera et falsa fides Protestantica, una post alteram, testimonium historicum dederant. Post testimonium Galliae atheae, cyclus clauditur. Omnibus lectionibus datis, Deus humanitati longum tempus pacis religiosae obtulit, ex quo adhuc hodie fruimur. Hoc longum tempus pacis tam necessarium erat quam tres anni et sex menses ministerii Iesu Christi. Erat ad promovendum constructionem nuntii Adventistarum Septimi Diei et eius proclamationem per totam terram. Ita, in pace religiosa, Adventismus se extendit ad omnes terras ubi possibile erat, etiamsi a paucissimis hominibus repraesentatur. Vicissim, anno MCMXCIV, Adventismus officialis a Iesu Christo evomutus est, sed, ab organizatione expulsus, illuminationem Adventisticam a Iesu Christo datam deinde accepi, et in pace religiosa quae permansit, carmina composui, scripta et explicationes scripsi, et in hoc articulo pergo. Scio autem nunc, per octo annos qui nos a reditu Iesu Christi separant, pacem cessaturam esse et ruinam in terram cadentem et morte multitudines hominum non illuminatorum auferturam, quia Deus amorem veritatis suae in eis non invenerit. Indifferentia eorum erga veritatem eius eos etiam adduxerit ad favorem Islamismi institutionis, religionis quae cum fide Christiana exclusiva certat, in patria sua. Quam ob rem Deus eos atrocitatibus a fanaticis Musulmanis perpetratis tradet. Et cum haec poena non sufficiat, potentem Russiam Orthodoxam, eius currus armatos, naves, submarinas, aeroplana supersonica, missilia hypersonica cum capitibus nuclearibus (novitatem recentissimam) invocabit, secundum prophetiam suam in Daniele 11:40 ad 45 propositam. Mundus inveniet quid "ira Dei" significet. Mors " *tertiaie partis hominum* " huius conflictus, secundum Apoc. 9:15, erit tantum ultima admonitio ante exterminationem finalem quam Iesus Christus in glorioso reditu suo implebit; hoc, postquam ultimos rebelles cruciatibus " *septem plagarum ultimarum* " in Apoc. 16 descriptarum subiecerit.

In Apoc. 17, Spiritus dicit de " *septem regibus* " Romae: " *Hi sunt septem reges: quinque ceciderunt, unus est, et alter nondum venit, et cum venerit, oportet eum breve tempus manere.* " " *Quinque ceciderunt* ": monarchia, res publica,

consulatus, dictatura, et triumviratus (Crassus, Pompeius, Caesar); "*unus existit*": imperium, cum Octavius imperator Augustus appellaretur. Eius tempore natus est Iesus, secundum Lucam 2:1: "*In illo tempore exiit edictum a Caesare Augusto, ordinans descriptionem totius orbis* ." Septimus rex designat tetrarchia formata ex associatione quattuor imperatorum et accuratius duorum imperatorum principalium nomine Diocletianus et Maxentius quibus iunguntur duo alii imperatores nomine Constansius Chlorus et Galerius. Deus dicit de hoc imperio quattuor hominum "*brevi tempore manere* " debere. Evenit ut longitudo huius temporis in Apoc. 2:10 patefiat et eius duratio sit "*decem dies prophetici* " vel decem anni reales. Hi "*decem anni* " a Spiritu merentur exprimere, quia fuerunt ultimae persecutiones atroces quas Roma imperialis pagana Christianis imperii inflixit. Sed pax religiosa maledictionem cum perpetuis consequentiis usque ad gloriosum Iesu Christi reditum constitutura erat, quia anno 313 obtenta, ab anno 321, haec pax Constantino I permisit ^{ut} falsos Christianos, qui in imperio numerosi facti erant, a vero Sabbato a Deo sanctificato praxi deserere cogeret. Pacem ineundo, fides Christiana igitur in maledictionem divinam incidit et sic poenas successivas "*septem tubarum* " in Apoc. 8, 9, et 11:15 descriptas iustificavit. In nostra aetate hodierna, vidimus mentem societatis occidentalis se penitus transformari paucis annis pacis: damnat quod iustificavit et iustificat quod damnavit. Culpa igitur Constantini a Deo punienda erit, hac vice primum "*sexta tuba* ", deinde post finem temporis gratiae, "*septem plagas ultimas* " et "*septima tuba* " quae humanitatem ream et rebellem vere anni 2030 exterminabunt.

Prophetia de "*bestia* " in Apoc. 17:11 specificat: "*Et bestia, quae erat et non est, ipsa octava est, et de septem est, et in interitum vadit* ." Hic iterum, ad intelligendum hoc mysterium de "*bestia quae ascendit de mari* " initio capituli 13, Deus ut referentiam sumit normam religiosam Romae paganae definitam per "*septem regibus* " suis, sive septem gubernationes. Octavum regimen quod Roma experta est gubernatio papalis; gubernatio quae sub suprema auctoritate papae Romani, qui "Summus Pontifex" appellatur, vel, Latine, "Pontifex Maximus", ponitur. Et hic titulus semper exstitit per totam historiam Romae paganae, a monarchia ad tetrarchiam. Entitas religiosa "*bestiae* " ergo invenitur in historia pagana Romae, sed papatus solus non constituit "*bestiam* ." Nam "*bestia* " producitur a coalitione potestatis religiosae et populi imperii, qui eam per duces regios et exercitus eorum sustinent et protegunt. Nunc, post Danielelem 7:7, Deus nobis "*bestiam* " illustravit et duplicem eius compositionem revelavit: identitatem Romanam in Daniele 8:9, ubi Roma pagana symbolo "*cornui parvi* " designatur, et populum sustinentem per "*decem cornua* " imaginatum, quem Roma pagana dominata est usque ad secundam apparitionem "*cornui parvi* ", hoc tempore papalis Romani anno 538, in Daniele 7:8. Secundum data citata in Daniele 7:24, "*decem cornua* " quae regimen papalem octavi regis sustinent iam praesentia erant in quarta bestia quae imperium Romanum designat in Daniele 7:7. Ergo, per imagines et data citata in Daniele 7 referendo, Deus aenigma suum Apocalypsis 17:11 solvit. Hic invenimus mirabilem demonstrationem divinam muneris complementarii quod Deus prophetiis Danielis et Apocalypsis dat.

In Apoc. 17:11, aenigma propositum, "*bestia erat et non est* ," analyzatur in contextu definito in Apoc. 17:3: "*Asportavit me in spiritu in desertum* . Et vidi

mulierem sedentem super bestiam coccinam, plenam nominibus blasphemiae, habentem capita septem et cornua decem. " Hic contextus est probationis fidei symbolizatae verbo "**desertum** ." Hic contextus historicus est finis temporis in quo "*bestia* " dominium suum amisit, cum absentiam diadematam vel coronarum in "*septem capitibus* " Romanis et "*decem cornibus* " populorum occidentalium notemus. Contextus historicus eam praesentat expectantem poenam finalem, quae, sub nomine symbolico "vindemiae " Apoc. 14:18-20, duces religiosos percutiet qui homines falsis doctrinis suis deceperunt. Clavis huius interpretationis in Apoc. 18:6 datur, ubi Deus victimis daemoniorum deceptorum dicit: "*Reddite sicut ipsa reddidit, et duplicate secundum opera sua. In calice quo infudit, reddite illi duplum.* " Haec poena finalis post gloriosum adventum Iesu Christi impletur. Reditus eius est qui victimis falsae doctrinae permittit ut veram naturam spirituales magistrorum suorum religiosorum detegant, et ita iusta ira eorum contra reos vertitur, ut in Apoc. 16:19 prophetatum est: "*Et divisa est civitas magna in tres partes, et civitates gentium ceciderunt. Et Babylon magna venit in memoriam coram Deo, ut daret illi calicem vini furoris irae eius .*"

In coalitione quae "*bestiam* " constituit, populus magnam culpam erga Deum portat. Et hac in re, memoria tenere debemus perpetuum auxilium populi Parisiensis pro fide Catholica, recusationem eorum regis Protestantis Henrici IV, coacti et coacti ad solium Franciae accedere, ut ad fidem Catholicam Romanam populi Parisiensis converti posset. Addamus etiam auxilium eorum praebitum foederibus Catholicis Ducis Guisae ad Protestantes trucidandos die sinistri Sancti Bartholomaei, anno 1572. Hac de causa familiae nobiles et divites, monarchiae illius temporis coniunctae, victimae guillotinae revolutionariorum Parisiensium cadent. Ad hoc munus in Apoc. 2:22-23 prophetatum perficiendum, Deus plebem Parisiensem contra **classem aristocraticam Catholicam vertit**, sicut regem eorum Ludovicum XVI et uxorem eius, qui secundum Deum mortui sunt solum quia hanc religionem Catholicam hereditaverunt, quam "meretrici " in hoc versu et in Apoc. 17 comparat: " Ecce, mittam eam in lectum; et **qui moechan cum ea in tribulationem magnam , nisi paenitentiam egerint ab operibus eius .**" "*Filios eius interficiam in mortem; et scient omnes ecclesiae quia ego sum qui scrutor renes et corda, et reddam unicuique vestrum secundum opera vestra .*" In Graeco originali, revera est "*opera eius ,*" non "*opera eorum .*" Secundum horum versuum, genocidium guillotina revolutionariorum peractum voluntatem divinam implevit, cum Deus dicat: "*Filios eius interficiam .*" Locutio, "*mori in mortem,*" quamlibet interpretationem symbolicam verbi "*mors* " in actione punitiva evocata excludit. Et per eam Deus "*letaliter vulnerat* " "*bestiam* " cuius "*plagus mortale* " "*sanandum erat* " secundum Apoc. 13:3: "*Et vidi unum de capitibus eius quasi occisum in mortem; et **plaga mortalis eius sanata est .** Et admirabatur omnis terra post bestiam .*" "In hoc versu, per habitum "*terrae* " attributum, Deus praedicat admirabilem auxilium quod fides Protestans lapsa et infidelis fidei Catholicae Romanae afferet, postquam a Deo derelicta erit, post annum 1843."

Deo eiusque electis, aetate Christiana, Francia populum Romanum paganum substituit, et eius foedus et auxilium causae Catholicismi papalis permisit ut "*bestia* " formam caperet et "*arrogantia* " populos terrae, saepe ad fidem Catholicam vi et minas mortis conversos, dominaretur. Tres clari et illustres

homines haec scelera sub regno suo exercuerunt: Carolus Magnus, Philippus Pulcher et Franciscus I. ^{Primus} Germaniam gladio convertit, secundus autem Templarios eorumque ducem Iacobum de Molay ad palum combussit. Quod ad tertium attinet, Franciscus I. hostilitates contra fidem reformatam, primos Protestantes, aperuit. Ab primo rege suo, Clodoveo, reproductionem exempli a Roma pagana experta permisit. Ita Deus dicere potest " *bestiam unum ex septem regibus esse* ", *quamquam forma Christiana post " septem " gubernationes Romanas apparuit* .

Versus Apocalypsis 17:7 nos adiuvat ut melius intellegamus quid sit " *bestia* ": " *Et dixit mihi angelus: 'Quare miraris? Ego tibi dicam mysterium mulieris et bestiae quae portat eam, quae habet capita septem et cornua decem.* '" Spiritus separat " *mulierem* ," quod Romam ut urbem refert. Hoc confirmabitur in versu 18: " *Et mulier quam vidisti est civitas magna quae regnum habet super reges terrae.* " Olim, iam Hierosolymam meretrici comparaverat propter infidelitatem erga eum. Exempli gratia, in Isaia 1:21: " *Civitas fidelis facta est meretrix ! Plena erat iustitia, et iustitia habitabat in ea, nunc autem homicidae sunt ibi!* " Urbs Roma ad dominationem occidentalem fertur auxilio " *bestiae* ," quae ipsa formatur ex associatione monarchiae, et decem regnorum eius symbolis " *decem cornibus* ," cum religione Catholica Romana quae ipsa repraesentatur " *septem capita* ." Brevi tempore, fretus significatione quam Deus ei in Genesi 2:2 tribuit, numero " *septem* " significationem " **sanctificationis** " do, etiam locutio " *septem capita* " significat: sanctum magistratum, cum vocabulum " *caput* " " *magistratum vel seniore* " in Isaia 9:14 significet. Et sub hoc vocabulo, error interpretationis iam non potest fieri, clare designat sic dictum "sanctum magistratum" regiminis papalis quod semper Romae sedit, si non momentanee in Gallia Avenione; initio Romae, in Palatio Lateranensi, deinde in Civitate Vaticana, in Basilica Sancti Petri Romae. Identificatio papalis fundatur in identificatione loci geographici ubi sedet, nempe Romae in Italia. Praeterea, Deus attentionem nostram ad symbola dirigit quae permittunt identificationem huius urbis; singularitas data in versu 9 est decisiva: " *Hic est intelligentia quae habet sapientiam. Septem capita septem montes sunt, super quos mulier sedet* . " Hi non sunt septem montes alti sed septem colles parvi super quos urbs Roma aedificata est. Nomina acceperunt: Capitolium, Palatinum, Caelium, Aventinum, Viminale, Esquilinum, et Quirinale. Post haec nomina latet vaticinium omnis pretensionis paganae Romanae et deinde papalis.

Capitolium: a vocabulo Latino "caput" quod "caput" significat, originem trahit.

Palatinum: significat: palatium, cryptam.

Caelius: significat: caelum. Ibi stat Palatium Lateranense ubi papae ante Vaticanum sedebant. Iuxta palatium stat obeliscus Aegyptius maximus, desiderio Constantini I Magni respondens · Cultus dei "Solis Invicti" ita confirmatur et firmiter cum cultu papali coniungitur.

Mons Aventinus: significat: Salutationem; a Latino "ave." Roma has "ave" Mariae, novae Astarten aetatis Christianae, scribet.

Viminale: significat: quod vinum producit... *de luxuria sive fornicatio* , secundum Apoc. 17:2: " *Cum ea fornicati sunt reges terrae, et inebriati sunt*

incolae terrae vino fornicationis eius. "; sed etiam 2:20-21: "*Verumtamen habeo adversus te pauca, quia permittis mulierem Iezabel, quae se dicit prophetissam, docere et seducere servos meos, **ut fornicentur et edant idolis immolata. Dedi illi tempus ut paeniteat, et non paenitebit se a fornicatione sua.*** " In hoc modo recusationis paenitentiae "*Babylon magna cecidit* " secundum Apoc. 14:8 et 18:2, inter annum 1170 et ^{saeculum XVI}, id est, a testimonio Petri Waldo (vel Petri Vaudés) ad testimonium Martini Lutheri, monachi docentis Catholici, conditoris officialis Reformationis Protestantis.

Esquilinus: significat: quod in mensis servitur. Signum divitiarum et opulentiae, sed etiam allusio ad mensam Domini quam papatus servire profitetur.

Quirinale: hoc est nomen hastae vel hastae. Arma est qua Helvetii Custodiae Vaticanae instruuntur. Donec et monarchia et populus Francogallicus auxilio amisissent, regimen papale se hasta et hasta imponebat, veros Dei viventis servos sine ullo conscientiae metu interficiens. Sicut, suo tempore, Hierosolyma prophetas, quos Deus ad eam misit, interfecit. Tandem, in Christo, Deus eodem modo tractatus est.

In cacuminibus horum "*septem montium* " paganismus Romanus templa sua erexit, quae iam urbem Romam polluerant. Sed sub regno eius papali haec nomina in "*blasphemias* " mendacia in Deum facta sunt, ut dicit in Apoc. 17:3 et 13:1-5-6.

Contra opinionem hominum deceptorum, qui conversione ad religionem Christianam apparente decepti sunt, Roma, propter Deum, in eodem statu spirituali pagano mansit. Hoc est nuntius qui ex Daniele emergit, ubi idem symbolum "*cornu parvum* " Romam paganam et republicanam victricem in Daniele 8:9 et Romam papalem in Daniele 7:8 designat. Duo status distinguuntur secundum utrum "*cornu parvum* " in contextu agat ante an post "*decem cornua* " Imperii Romani regnum suum in possessionem ceperint, id est, ab anno 395, nostra aetate, die initii casus Imperii Romani, qui etiam est initium formationis "*decem regnorum* " independentium in Europa Occidentali. Hoc signum tam magni momenti est ut in Daniele 7:24 et Apocalypsi 17:12 appareat: "*Decem cornua quae vidisti decem reges sunt, qui regnum nondum acceperunt, sed potestatem tamquam reges una hora accipient cum bestia.* " Clarificationes importantes huic versui adfero. Deus Ioanni loquitur, et solum tempore eius "*decem cornua* " regnum suum nondum acceperant. Deinde, secunda pars versus tempus finis mundi in Apocalypsi 17:3 definitum spectat, ubi, secundum Apocalypsis 16:13 ad 17, in contextu sextae ^{ex} "*septem plagis Dei novissimis* ", populi occidentales fatum suum asperum suscipiunt submittendo, ultimo tempore, signo auctoritatis papalis, Dominicae obligatoriae, usque ad decretum finale mortis, quod electos qui Sabbato a Deo sanctificato, ab septimo die creationis terrae et totius eius dimensionis terrestris et caelestis, reprehendet. Sed Apocalypsis 13:11 totam hanc actionem persecutoriam finalem sub auctoritate ... ponit. Protestantismus Americanus lapsus sed reconciliatus et foedere cum fide Catholica Romana vinctus. Deceptio nunc clare demonstrata est et solae animae humanae quae veritatem divinam in revelationibus prophetis contentam contemnunt, huius seductionis fallacis, quasi-captae manebunt.

Haec ultima condicio superstites Belli Mundani Tertii in eandem condicionem collocabit in qua Eva et deinde Adam se verbis illecebris prolatis invenerunt, a serpente habitato, inspirato, et a diabolo quasi medio adhibito. Sicut in Genesi in Eden Dei, electio " *duorum lignorum* ", " *ligni vitae* ", imaginis oboedientiae in Christo, et " *ligni scientiae boni et mali* ", imaginis inoboedientiae rebellis diaboli, aeternas et definitivas vitae vel mortis consequentias feret.

In ultimo proelio spirituali terreno, quod in Apoc. 16:16 " *Armageddon* " appellatur, vocabulo Hebraico montem pretiosum significante, oboedientia Sabbati " *arborem vitae* " *repraesentabit*, et oboedientia Dominicae, *ab originibus suis polluta quia deo soli pagano dedicata erat*, " *arborem scientiae boni et mali* " repraesentabit, cuius fructus ad mortem aeternam ducit.

Itaque, usque ad reditum Christi, qui condicionem religiosam hominum clarificabit, maledictio a religione Catholica illata fructus suos mortiferos in omnem humanitatem Christianam rebellantem feret. Eos non deseret, donec destruantur spiritu Dei Creatoris, multis nominibus appellati, sed praecipue " *Iesu Christi* ", qui aspectum suum ut Salvatoris exclusivi peccatorum paenitentium et contritorum revelat. Etiam, post victoriam suam de diabolo et peccato, solus possessor universalis iudicii hominum et angelorum caelestium factus est. Gloria nomini eius! Vere!

Si sapientes fuissent et a Deo inspirati, duces populorum terrestrium testimoniis rerum gestarum urbis Romae prodesse potuissent. Non in hanc insanam Europae uniendae expeditionem, ad ultimum defectum destinata, suscepissent. Nam didicissent quomodo Roma, postquam a populis quas vicerat invasa est, unitatem suam amiserit. Mixtio gentium est bomba explosiva cuius detonatio differtur, sed nullo modo vitatur; Deus omnipotens Iesus Christus hoc curat et sibi suscipit explosionem excitare tempore quo id facere volet.

Nunc attentionem vestram ad nomen " *Babylon Magna* " adverto, quo Spiritus urbem Romam designat, quia nomen eius clare commemorare non potest. Secundum Apoc. 17:5, hoc nomen " *mysterium* " celat: " ***In fronte eius scriptum erat nomen, mysterium: Babylon magna, mater meretricium et abominationum terrae.*** " Iam notare possumus hoc nomen scriptum esse " ***in fronte eius*** ", quod centrum voluntatis eius et ergo signum personalitatis eius designat. Comparete, in Apoc. 14:1, in castris Christi, electi eius habent " *in frontibus suis nomen Iesu et nomen Patris eius* ": " *Et vidi, et ecce Agnus stabat supra montem Sion, et cum eo centum quadraginta quattuor milia hominum, habentes nomen eius et nomen Patris eius scriptum in frontibus suis.* " » Nomen Iesu cum nomine Patris sui coniungitur, quia restitutio veritatum divinarum, ab anno 1843 suscepta, facit ut Adventistae Septimi diei solos Christianos eligant qui vere criterio in Apoc. 14:12 definito satisfaciunt: " *Hic est patientia sanctorum: hic sunt qui custodiunt mandata Dei et fidem Iesu.* " Sine observatione ritus Sabbati, quae ab anno 1843 requiritur, haec definitio adhiberi non potest. Itaque opera fide producta concrete veros ultimos electos Iesu Christi sanctificant usque ad reditum eius finalem, divinitus glorificatum.

Cur nomen " *Babylon Magna* " arcanum est? Causa facile intellegitur: quia urbs quae hoc nomen in Chaldaea regis Nabuchodonosor gerebat iam non exstat, nam tempore quo Ioannes visionem a Deo accepit, iam omnino destructa erat et in

loco ubi fuerat tantum ruinae, acervi laterum, remanebant. Hoc significat nomen "*Babylon Magna*" a Deo Romae ob causam symbolicam tribui. Iam ex Roma Petrus comparisonem inter magnam urbem Romanam et "*Babylonem*" antiquitatis fecerat, ut hic versus in 1 Petri 5:13 citatus probat: "*Salutat vos ecclesia electorum quae est in Babylone, et Marcus filius meus.*"

Altera igitur quaestio quae oritur est: cur hoc nomen Romae datur? Responsum adhuc simplex est: quia Roma imperialis potenter nomen urbis regis Nabuchodonosor imitatur. Tempore Ioannis, Roma innumerabiles familias attraxit quae ad hanc urbem veniebant, prosperitatem et partem in ingentibus divitiis quaerentes. Similiter in praesenti tempore, magnae urbes populos ob easdem causas attrahunt. Ergo dicere possumus nostro tempore "*Babylones*" multiplicari. Sed tempore Ioannis, Roma, sola, totum imperium Romanum superbe dominabatur, quod totam Europam hodiernam praeter Germaniam, necnon Asiam Occidentalem et totam Africam Septentrionalem complectebatur. Nomen "*Babylon*" a rege Nabuchodonosor electum est ante conversionem suam et agnitionem gloriae Dei Danielis. Praecise quia publice verbis expressit superbiam suam dominantem et creatorem huius urbis incredibiliter pulchrae, a Deo obstupuit per "*septem annos*" secundum Danielelem 4; res magni momenti notanda, Deus regi futuram poenam suam in visione data anno antequam os eius superbiam suam expressit praedixit. Nomen "*Babylon*" igitur praecipue cum hoc versu Danielis 4:30 coniungitur: "*Respondit rex et dixit: Nonne haec est Babylon magna, quam ego aedificavi in regnum in robore potentiae meae et in gloriam maiestatis meae?*" Imperatores Romani omnes etiam curaverunt de ornanda urbe sua, "*regia sua sedes,*" ...*per potentiam virtutis suae et pro gloria magnificentiae suae.*" Et electio nominis a Nabuchodonosor facta iustificata est nomine urbis "*Babel*" appellatae, in qua, hoc ipso loco, rex Nimrod "*turrim*" altam suo tempore, post vastantem diluvium aquarum, erexit. Ut typus propheticus urbium nostrarum capitalium, "*Babel*" propriam habuit proprietatem primi loci congregationis humanitatis post-diluvialis fuisse. Et nomen "*Babel*", quod confusionem significat, secum fert nuntium ruinae harum congregationum unitariarum humanitatis. Deus curat ut exitus finalis sit confusio, sive per creationem linguarum, in casu primae "*Babel*", sive per conflictus bellorum civilium, ut erat casus capitis Romanae post annum 395.

Si nomen "*Babylon Magna*" ad ipsam urbem Romam refertur, reliqua autem nominis pars, "*in fronte eius*" scripta, "***mater meretricum et abominationum terrae***", ad papalem institutionem religiosam Catholicam refertur, quae ibi sedem suam dominantem constituit. Nihilominus notemus Romam paganam omnium temporum haec criteria communicare mereri, et hanc sane ideam Deus nos communicare vult, quia, pro eo, Roma in duabus suis phasibus, pagana deinde Christiana, continuitate abominandarum rituum religiosorum paganorum, mansit. Ut de hac iusta divina visione persuadeamur, sufficit opera producta in duobus aspectibus comparare. In utroque, est violentia, persecutio, necatus adversarii cui papismus et eius tribunal inquisitionis nomen "haereticus" dant. Haeresis consistit in verbis et iudiciis Dei contradicendis? Minime! Non Dei, sed papae et clericorum eius religiosorum, quos iustus Iesus Christus non participat, et quos semper damnavit, ex quo requiem primi diei,

gloriae "solis invicti" Romani dedicatam, a Constantino I^{die} 7 Martii anni 321 impositam, post octo tantum annos a decreto pacis religiosae ab eo Mediolani anno 313 subscripto, adoptavit. Quam ob rem iam in Daniele 8:12, "*peccatum*" citatum, Romae imputatum, iam derelictionem Sabbati septimi diei in favorem quietis solaris primi diei spectabat. Haec infidelitas causa fuit constitutionis regiminis papalis, Romae ab anno 538 constituti. Facile intellegimus mores Dei creatoris redemptoris. Cum sancti eius Romae potius quam sibi parere malint, eos, ut puniat, crudeli et persecutori imperio papali, ab anno 538 constituto, tradit. In Daniele 7:25 et Apocalypsi 11:2-3, 12:6-14, et 13:5, prophetica vi, anno, mense, et die, tempus 1260 annorum, quibus potestas tyrannica papalis super eos dominabitur, nuntiat. Finito hoc spatio, anno 1798, papatus auctoritatem suam officialem amittit, Papa Pio VI captivo et Valentiae in Droma detento, ubi anno sequenti, anno 1799, adhuc detentus, mortuus est. Tamen maledictio Catholica perseverabit, sed dominatio et sustentatio "diei solis" eius sub auctoritatem Americae Protestantis transit, quae modo traditionali evolvitur et sic "falso" "diei Domini" a Catholicismo papali hereditato adhaeret. Ab anno MDCCCXLIII a Deo relictus, hic Protestantismus, qui "*vivere putatur et mortuus est*", secundum iudicium iustum Christi in Apoc. 3:1 revelatum, imperium universale a superstitibus Belli Tertii Mundani formatum dominabitur. Ultimas Dei plagas perpassi, tandem Christianos qui Sabbato Dei sanctificato fideles manserunt exterminare constituent, sed Iesus usque ad hoc momentum exspectat ut pro suis contra ultimos rebelles interveniat. Ita iudices homicidae cadavera in terra relicta ultimis avibus praedatoriis fient. Cibus habebunt per "*mille annos*", quibus tempore terra desolata et omni vita humana privata erit. Electi autem qui Sabbato Dei sanctificato fideles manserunt, requiem Sabbaticam septimi millennii ingredientur, ut in securitate caelesti regni Dei vivant. Ibi operam dabunt ut mortuos impios iudicabunt et de singulis casibus examinatis sententiam pronuntient. Tempus passionis "*mortis secundae*" subitae igitur singulis hominibus modo stricte individuali constituetur. Simul, "*diabolus, Satanas*," in terra captivus tenebitur usque ad finem "*mille annorum*," cum, cum omnibus rebellibus resurrectis, in igne "*mortis secundae*" iudicii ultimi, de quo in Apoc. 20:11 ad 15 memoratur, peribit. Munus et fructus Romae sic evanescent, in aeternum annihilati. Roma fideliter fatum suum a conditoribus Romulo et Remo praedictum impleverit, priore posterioris interfecitore, ad imaginem Cain diabolici qui fratrem eius Abelem necavit. Traditio eos a "lupa" lactatos esse attribuit, in aspectu "*lupae rapacis*," Roma nomen suum adhuc honoravit. Specificemus etiam vocabulum Latinum "lupa," ut "lupa" translatum, etiam "*meretricem*" designare.

Divinae Romanae lectiones adhuc hodie fatum hominum mutare possunt, sed tempus contrahitur et octo anni, vel accuratius septem anni ante finem temporis gratiae collectivae et individualis, praesto sunt ad eorum electionem statuendam. Et hoc tempus etiam brevius est iis qui in proximo Bello Mundano morientur; ut Deus electis suis per Danielelem 11:40 ad 45 et Apocalypsin 9:15 notum fecit. Vere!

Septem Mendacia Mortifera

Hic sententiam contrariam celebri locutioni, quae dogmatice a Catholicismo hereditata est, "septem peccata capitalia", vel, secundum Romam: superbiam, gulam, pigritiam, libidinem, avaritiam, iram et invidiam, amplector. Si verum est haec vitia morum reprehendenda et a Deo ipso damnata esse, ea tamquam peccata capitalia praesentare non iustum est. Vocabulum "peccata capitalia" alia genera peccatorum, quae Deus in primo loco collocavit, debilitat. Et in prioritate sua, secundum Iesum Christum, peccatum capitale est blasphemia, seu mendacium, contra Spiritum Sanctum Dei. Ut eius momentum plene intelligas, iam scire debes quid hoc peccatum constituat: agitur de diabolo attribuendo opere a Iesu Christo perfecto. Hac explicatione omnia intelleguntur. Cum mors expiatoria Iesu Christi peccatoribus terrestribus offeratur ut unicum medium mortem aeternam effugiendi et vitam aeternam a Deo obtinendi, hoc principium diabolo attribuere aequivalet ad tollendam unicam ianuam ad salutem a Deo oblatam. Homo qui hoc peccatum committit se privat omni possibilitate salvandi a iusta damnatione divina quae in eum premit.

Quid igitur de aliis peccatis? Dicamus iam, secundum Deum et tabulas horum decem mandatorum, quae digito eius in tabulis lapideis insculptae sunt, ut prioritatem eorum super omnes alias ordinationes indicaret, numerum peccatorum capitalium decem esse, non septem, ut traditio Romana docet. Nam peccatum ex transgressione horum decem mandatorum prioritatis oritur, ergo vere "capitalia" sunt, vocabulum a Latino "caput" sumptum, quod caput significat. Et decem mandata Dei cum "capite" humano coniungere res est, quia in capite hominis est cerebrum eius, fulcimentum cogitationum eius et voluntatis personalis. Iacobus, divinissime, legem divinam speculo comparavit, in Iacobo 1:23: "*Si quis enim auditor est verbi et non factor, similis est homini consideranti vultum suum naturalem in speculo* ." Haec lex decem mandatorum normam vitae aeternae in statu adhuc terrestri definit. Nam in aeternitate non erit amplius pater aut mater honoranda. Haec lex normam perfectam statuit, quam nullus homo terrenus umquam a peccato originali Evae et Adami satisfecit. Necesse erat adventum Dei in terram per Iesum Christum expectare ut huic requisito satisfaceret. Quam ob rem oblatio vitae eius, perfecte iusta, ad peccata unicum fidelium electorum eius solvenda, perfectam efficaciam habet. Peccata electorum igitur a Iesu Christo expiantur, sed ea aliorum hominum in eorum capitibus manent, et sine eius gratia adipiscenda, mors aeterna, id est, definitiva annihilatio, eis reservatur.

Primo, lex peccatorem qui eam transgreditur morte damnat, et sine paenitentia et fructu paenitentiae, res ibi manent. In electis, res aliter fiunt. Sicut in priore, electus damnationem suam a Deo detegit, sed in lege divina formam perfectam videt cui conformari aspirat. Deus, qui eum investigat, desiderium eius novit, et in Iesu Christo, curam eius suscipit, ut eum adiuvet mutare, ut quam maxime exemplari suo similis sit: Deo homine facto Iesu.

Lex igitur Decalogi nos ad Iesum Christum ducit, sed eo consilio ut ab eo auxilium necessarium obtineamus ad perfectum legis gradum assequendum. Atque hoc auxilium necessarium, sub omni caelo et in omni terra, in Iesu Christo tantum praesto est.

Primo aspectu, lex humanas nostras facultates superare videtur. Attamen, cum in Christo electus in statum servi ingrediatur, lex fit assequibilis. Nam, respondendo mandato Iesu " *abnegandi se ipsum* ", possibilitas peccandi contra hanc legem evanescit. Immo, qui spiritualiter moritur, nullam amplius cupiditatem personalem egoisticam experitur. Ita ultima "sex" praecepta, quae officia erga proximum pertinent, et adhuc magis prima quattuor, observare potest. Nam de officiis erga Deum, amore erga eum ductus, electus in anima sua nullum desiderium habet ei inoboediendi et eum pati faciendi.

Si hanc locutionem "septem peccatorum capitalium" hodie vitupero, id est quia humanitatem occidentalem invasit. Mentis penetravit et peccatores impedit ne Decalogus, quibus Deus eos ad mortem damnat, non semel, sed bis, videant. Religio Catholica Romana, quae huius dogmatis originem habet, ad "septem peccata capitalia" sua attentionem dirigit ut impetus suos in textum Decalogi a Deo formatum ignoret. Impetus diaboli elementum principale sanctificationis divinae petunt. Post derelictionem Sabbati diei 7 Martii anni 321, in versione Catholica, quartum mandatum divinum, quod tertium factum est, reliquam "Dominicam" iubet et decem praecepta ad normam suae praxis accommodare, "secundum mandatum", quod cultus imaginum sculptarum prohibet et damnat, simpliciter et " *impudenter et arroganter* " a Deo in Daniele 7:8 et Apocalipse 13:5 vituperavit, **suppressit** . Sed ut scelus suum celaret, mandatum de "opere carnis" creavit, ut numerum "decem" retineret. Sed quis curat de mutationibus in lege divina ab auctoritate humana factis? Electi Christi et ii soli.

Ut hoc argumentum concludam, vos igitur moneo sanguinem Christi efficax esse ad omnes formas peccatorum abluendas, dummodo reus resipiscat et sinceritatem suam demonstret per mutationem morum quam Deus " *fructum resipiscentiae* " appellat. Hic " *fructus resipiscentiae* " a Deo requisitus est qui a salute Christiana removet illam "notam" aspectum quem falsa Christianitas ei dedit ubicumque in terra repraesentatur.

Paces et Proditiones Lethales

MAGNI MOMENTI - MAGNI MOMENTI - MAGNI MOMENTI

Rem hic gravissimae cogitationis cum consequentiis tractavi.

In omnibus terris, praesertim temporibus belli, proditio morte punitur. Pro imperio caelesti, hoc etiam verius est et systematice applicatur. Primo, Iudas Iscariotes, unus ex duodecim apostolis a Iesu Christo conductis, eum prodidit custodibus templi tradendo vespere diei Martis, 3 Aprilis, anno 30. Iudas Iesum simpliciter cogere voluit ut potestatem arriperet et ut Rex Iudaeorum regnaret. Initio hebdomadis Paschae, populus Iudaeus eum exceperat, ei gloriam in hoc munere tribuens. Problema erat quod nemo eo tempore munus Messiae prophetati et exspectati recte intellegebat. Solus Deus hanc scientiam habebat. Valde paenitentia affectus, nullamque viam videns pro spebus suis factis contradictis, Iudas se suspendere constituit. Post ministerium terrenum Iesu, primus proditor fuit et mortem quam proditio sua meruit accepit.

Post Iudam, Iesus victima prodicionis nationalis a fere toto populo Iudaico factus est. Caesar Iesu praelatus est, et Barabbas latro homicida Messiae miti et divino. Anno septuagesimo post Christum natum, proditio nationalis poenam divinam per exercitus Romanos accepit, sicut Daniel 9:26 praedixerat.

Anno CCCXXI, die septimo mensis Martii, in Occidente fides Christiana Iesum Christum prodidit, oboediens Imperatori Constantino, in detrimentum Dei Creatoris qui in carne Iesu Christi incarnatus est. Haec proditio iam punita erat primis quinque tubis revelatis in Apoc. VIII et IX. Hae omnes poenae mortem ad humanitatem afferunt, poenam proditorum.

Tempore Reformationis Protestantium, proditio Christi essentialiter in ignorantia temporum fundata erat. Fideles maxime fidem usque ad carcerem, trirem, aut mortem servabant. Deus hoc tempus ignorantiae in rationem duxit, quia tenebrae religiosae totum Occidentem Christianum ab anno 321 usque ad saecula XII et XVI dominabantur, quae successive a duobus praeconibus lucis divinae, Petro Waldo et Martino Luthero, notatae sunt. Plerique alii Protestantes huius Reformationis, praesertim Huguenoti in Cevennis, quodammodo Iudaeis instar reagebant, et spiritus eorum carnalis eos impulit arma capiendi et castra mali suis armis pugnandi. Simpliciter neglexerunt praecepta a Iesu Christo data, qui apostolis suis vetuit armis uti quae eos secum ferre iusserat; hoc, ipsa hora apprehensionis suae. Quamquam valde zelotici et audaces, ii qui hoc modo agebant non erant congruentes cum norma fidei quam Iesus Christus docuit. Tempore draconum Ludovici XIV transacto, persecutionibus debilitatis et fide Protestantica e Gallia et omnibus terris a fide Catholica dominatis expulsa, religio papalis Catholica Romana sine certamine erat. Tum Deus Revolutionem Gallicam anni 1789 suscitavit ad hanc religionem eiusque monarchicum auxilium castigandum, quod surdum et rebellem adhortationibus paenitentiae, quas nuntius fidei reformatae repraesentabat, permansit. Hoc bene intelligatur. Religio Catholica a Deo suscitata est ad desertionem Sabbati diei 7 Martii anni 321 puniendam. Saecula tenebrarum deinde secuta sunt usque ad tempus nuntiorum Reformationis. Et haec nuntia heredibus fidei Catholicae occasionem offerunt vere ad veram religionem Christianam convertendi, si non in perfectione anni 1844, saltem in fundamentis Protestantibus, quae saluti per gratiam et Bibliae locum fundamentalem in eorum symbolo dant.

Alia proditio sequitur, proditio Adventistarum. Sed momentum mutationis in contextu notemus. Prodiciones priores tempore bellorum religiosorum permanentium, plus minusve intensificatorum, peractae sunt. Et tempore pacis religiosae per omnes gentes Christianas occidentales constitutae, ut in Apoc. 7:1 revelatur, munus pacis characterem maledictionis fidei in genere assumet. Post probationes fidei in Civitatibus Foederatis Americae expertas, parvus et selectus grex Adventistarum zelo Sabbati impletur, quod gradatim adoptum est usque ad annum 1873, cum Iesus opus conversionis universalis ad fidem Adventistarum septimi diei incepit. Dummodo nuntius sine attenuatione traditur, conversiones obtinentur. Nam hic nuntium gravem exaggero. Quo consilio nos Iesus salvat? Vel adhuc clarius, quid Iesus ab iis quos salvat exspectat? Multi fortasse nondum intellexerunt, sed electi salvati miles Christi fiunt. Miles generis specialis, cum arma eius sint galea salutis, lorica iustitiae, cingulum veritatis, gladius Spiritus, et

pro calceis, zelus evangelii. Sed sicut omnes milites, ii qui Christi sunt, ad hostem Dei armatura Dei pugnandum adducuntur. Cingulum veritatis facultatem suggerit publice veritatem divinam praesentandi. Proxima pugna cum hoste defensio est, et simulac occasio se praebet, offensio. Passio in bello nemini prodest. Idem valet de bello quod Iesus contra castra terrena diaboli gerit. Omnes qui vocationem eius in gratia audit et respondent, persuasi esse debent, quamvis imbecilli sint, viros et mulieres a Iesu salvatos se sub eius dominio ponere et ab eo secundum necessitates momentaneas adhiberi debere. Haec requisita a patribus conditoribus Adventismi honorata sunt. Sed brevi tempore, institutum Adventistarum bureaucratizatum est, zelus veritatis successionem hereditatis religiosae debilitatus est, et iam dum vivebat, nuntia Domini, Ellen Gould-White, apostasiam Ecclesiae denuntiavit. Analysemus igitur quid acciderit. Patres conditores post fidei probationem electi sunt, sed heredes opus ingressi sunt sine fide a Deo probata. Totum opus igitur sub dominatione hominum non conversorum, sed simpliciter persuasorum religionem patris sui optimam esse, transiit. Amor veritatis hic non agitur; reactio in evidentia manifesta nititur, ergo iusta. Fructus a Deo acquisitus minimus est, sicut tepiditas Laodiceae. Et in hoc fidei gradu, possibilitas prodictionis proxima est. Ubi zelus veritatis non fervet, proditio inevitabiliter se praebet. Hic est ubi studium pacis inter homines in actum venit. Et haec pax eo magis aestimatur quia Deus eam in omnibus populis Christianis occidentalibus constituit. Pax relationes internationales promovet, quae commercium et peregrinationes internationales promovet, et ecclesia officialis Christi hanc attractionem seducentem et iucundam non effugit. Pax subito finis fidei Christianae fit. Proditio eo momento completa est, quia ipse Iesus, Salvator electorum suorum, dixit: "*Nolite putare me pacem in terram venisse mittere; non veni pacem mittere, sed gladium.*" Tum discrimen inter haec verba Christi et hanc conceptionem pacis fidei officialis intellegit. Institutio viam deseruit et aberravit; in lata via se invenit quae per pacem ad aeternam perditionem ducit. Nam in via veritatis a Iesu delineata, veri electi eius gladio Spiritus contra mendacia a falsis Christis propagata et varia falsae fidei aspecta pugnant.

Ut hanc lapsum ad prodictionem concrete explicemus, hoc intellegendum est: initio, Adventismus expectationem reditus Christi proclamat, sed diem iam non habet quo eam statuatur; oboedientiam Sabbati docet et originem diabolicam Dominicae denuntiat. Actio fructus fert quia audientibus haec nuntia bonas et salutes causas praebet ut invitationibus suis respondeant, quae consistunt in interrogatione hereditatis religiosae a traditione transmissae. Deinde, in secunda parte, studium pacis dominatur. Quid igitur facimus? Sabbatum adhuc docemus, sed vitamus criticam optionis adversae a religione adversa factae. Finitum est; Christus traditus est, paucae tantum conversiones fugaces, episodicae et vere partiales erunt. Interlocutor non iam audit nuntium qui eum coegit ut positionem religiosam hereditariam interrogaret.

Ergo, quisquis es, et quaecumque infirmitas tua, memento conversionem ad divinum Sabbatum veri "septimi diei," qui est "**Sabbatum**," a proximo tuo obtineri non nisi si eius praesentationem ut "*sigillum Dei viventis*" cum contrario suo, "*signo bestiae*," comiteris, quod "**Dominicae**" Catholicismi papalis ab Imperatore Constantino I hereditate accepisti ' sub nomine "Solis Invicti"; actio

quae primum diem hebdomadis contaminavit et perpetuo indignum reddidit ullum cultum Deo Creatori praebere. Mors quam Deus reliquiae primi diei adnectit plene iustificat necessitatem huius precisae identificationis. Hoc divinum iudicium ab hominibus nimis diu neglectum est. Pauci tantum anni nobis restant ut has salutes veritates eis detegere faciamus, quia bellum a Iesu Christo gestum non finietur nisi reditu eius, cum victoria totali super omnes inimicos suos. Sed in hoc bello, milites eius sumus nos. Nos qui discipuli eius sumus vocati ad obtinendam ab eo electionem longe elevatam in valore supra cruces bellicas vel cruces Legionis Honoris hominum. Praemium nostrum multo maius et aeternum erit.

Utile admonitio: in Apocalypsi sua, Iesus "ignavos" castigat et damnat, et modo vidimus quantum pacis studium eos insignet.

Deus bonum et malum dat

Haec disciplina studiorum nostro tempore necessaria est duabus de causis: ex una parte fides et studium verae religionis rari facti sunt, ex altera vero, cogitatio religiosa Asiatica mentes magni numeri Occidentalium penetravit. Sinis, vita bonum malumque, "Ying" et "Yang", duo concepta absolute opposita, sed pari potentia, opponit. Sine divina inspiratione, haec cogitatio nihilominus logica manet, cum in terra omnia ante se habent absolutum suum contrarium. Et multae religiones paganae hoc exemplar reproducunt ubi dii inter se opponuntur et pugnant, vitia humanarum ingeniorum reproducentes.

Contra hoc exemplar, religio unius Dei, per experientiam vitae populi Hebraei revelata, nos docet omnia, omnem vitam et formas vitae, huic uni Deo existentiam suam debere, in omnibus imaginabilibus finibus illimitato. Contra hunc "Omnipotentem" "Ying", nullum "Omnipotentem" "Yang" existit, quia utrumque in eo est. Attamen adhuc in contextu vivimus ubi malum adhuc rationem existendi habet. Antequam problema mali penitus solvatur per destructionem et annihilationem omnium inimicorum Dei, quia viam mali sequi elegerunt, Deus creator, ut magnus iudex universalis, malum hominibus inoboedientibus infert, condiciones poenae in terra ordinans. Nemo voluntatem suam ei imponere potest et castra "Yang" caelestis vel terrestres eum impedire non possunt quominus poenas suas exsequatur. Ita, gratia Bibliae eius dictationi et inspirationi scriptae, fides in verum Deum veros credentes a mendaciis paganorum et a charlatanismo qui eos abutitur protegit. Nam secundum paganorum conceptionem, homines conantur favorem a diis inimicis et sceleratis pecuniam solvente adipisci. Deus autem verus emi non potest, quia nullam habet necessitatem quam se ipsum satiare non possit. Non solum non emitur, sed etiam ipse est qui animas electorum suorum redimit. Et ut eas obtineret, in terram venit ut peccata eorum loco eorum, in dolore et lento cruciatu, expiaret. Sic crucifixus est ad radices montis Golgothae. Et hoc recordor quia pro eo est materia gloriae suae, voluntarie vitam suam dedit quasi sacrificium expiationis. Apostolos suos monere voluit, dicens eis in Amos 3:6: "*Num clangitur tuba in civitate, et populus non timebit? Num calamitas in civitate fit, et non est Dominus qui eam facit?*" Haec quaestio revera est responsio affirmativa Dei, per prophetam Amos prolata.

Talis abnegatio sui Iesu Christo omnem potestatem in caelo et in terra dedit secundum Matthaeum 28:18: "*Accedit Iesus et locutus est eis dicens: 'Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra. '*" Resurrectus, in natura Dei Omnipotentis est, specie humana tectus, ut haec sic apostolis et discipulis suis dilectis nuntiaverit. Perfecta divinitas Christi non iam demonstranda est, sed omnibus adversariis suis zelotypis et nequissimis affirmanda. Verus fidelis probationem invenit quia eam quaerit ubi Deus eam posuit: in sancta Biblia sua et in ea sola. Quid enim valent testimonia humana comparatione cum illis quae Deus in sancto verbo suo scripto Bibliae collegit, nisi sola Biblia? Nam omnes aliae scripturae religiosae cum declarationibus suis divinitus dictatis vel inspiratis congruere debent. Deus eas ordinavit ut normam omnium revelationum suarum usque ad gloriosum reditum Christi constituat. Quam ob rem omnia studia mea in hoc opere exhibita, et in aliis iam productis, clavibus a Biblia datis nituntur.

In Iesu Christo, sane, Deus magnum amorem suum erga electos suos et omnes creaturas suas revelavit, quas adhuc variis modis vocabit usque ad tempus finis gratiae, quod appropinquat et, hac vere anni 2022, septem annis nobis antecedit. Sed haec amoris abundantia ab oculis nostris non celare debet Iesum Christum etiam capacem esse puniendi humanitatem egoisticam, rebellantem, crudelem et homicidam severe et sine misericordia, quia ipse his normis characteris omnino contrarius est. Hae vitia in terra tantum in hominibus inveniuntur, et a Deo eo magis responsables habentur quia eis facultatem intelligentiae dedit. Plerumque animalia propter cibum occidunt, sed homo propter voluptatem quam inde haurit occidere potest. Eius malitia infortunia eius et dolores quos illi afferunt aedificat. Deo amoris, haec videre res dolorosa est quam tolerat dum horam beatam expectat, qua malum ab eo delebitur. Hoc tempus advenit et appropinquat, sed ante nos "septem anni" seriei rerum horrendarum adhuc praeterire debent, regulari rhythmum horarum, dierum, mensium et annorum.

Cum punit, Deus ipse directe id facere potest, et etiamsi angelos mittat, ipse est qui percutit. Nam fons potentiae in eo solo est; sive ad creandum sive ad destruendum. Omnia quae vivunt et existunt sub eius perpetuo imperio manent. Nihil eum effugit, et memoria eius divina infinita est. Solum propter amorem erga eos qui ei fideles manent, Deus actiones suas cum eis communicat: angeli caelestes et nuntii terrestres tantum "*servi inutiles*" sunt quibus actiones perficiendas committit, quia omnia solus facere posset. Duo autem genera malorum sunt: ea quae fructus pravitatis diaboli sunt et ea quae Deus bonus et iustus infligit infidelibus et iis qui eum contemnunt. Deus naturam regit, et nullus vulcanus erumpit sine Dei auctoritate. In scala planetae et minimae localitatis, ventos dirigit, tempestates creat, turbines devastantes et cyclones absorbentes qui in actionem ponunt vires insignes super quas homo agere non potest. Sed iuxta has actiones personales directas, Deus etiam humanitatem rebellem subicit maledictionibus quas diabolus ei continuo infligit. Satanas et daemones eius ita fiunt auxiliares qui malum loco eius disseminant. Sed actiones eorum nefariae, a malis hominibus qui eas in actum impellunt inspiratae, ex consilio summi creatoris Dei oriuntur, qui ideo bonus manet, unicus auctor declaratus qui "*bonum et malum*" dat.

Diligere Deum et proximum: amor coniugalis

Hoc novum studium varias condiciones et humanas consequentias amoris erga Deum examinabit.

In divina sapientia sua, Deus verba invenit quae perfecte problema prolatum definiebant, dicens per Iesum Christum, in Matth. 22:36-40: "**Magister, quod est mandatum magnum in lege?** Respondens Iesus dixit ei: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua. Hoc est primum et magnum mandatum . Secundum autem simile est illi : Diliges proximum tuum sicut te ipsum. In his duobus mandatis pendet tota lex et prophetae."

Haec perfecta amoris divina definitio nihilominus difficultates in applicationibus suis in variis condicionibus proponet. In hac imagine ideali, una entitas deest cuius munus noxium multa mutabit: munus diaboli vel collegarum eius rebellium. Uni homini qualis ego sum, tres entitates "in scaenam" intrant: Deus, diabolus et homo. Eius status spiritualis solum ab eius electione pendet: Deum audit aut diabolo audit. Si Deum amat, secundum mandatum Iesu, diabolus non iam audit et cavet ne eius propositionibus pareat. Problema tum facile solvitur. Sed in casu coniugum, non iam tres, sed quattuor entitates agunt: Deus, diabolus, vir et mulier.

Optimo casu, quod rarissime fit, ambo coniuges humani eiusdem gradus spiritualis sunt; ambo Deum super omnia amant, et in hac concordia, amor et intellectus perfectae sunt. Sed, ut iam explicavi, hic casus rarissimus est et Iesus quoque hanc cogitationem communicat, cum ipse declaraverit, in Luca 17:34: "**Dico vobis, illa nocte erunt duo in lecto uno : unus assumetur et alter relinquetur**". Interest notare separationem inter electum et lapsum non perficiendam esse usque ad reditum gloriosi Christi. Hoc significat eos posse et debere, quantum fieri potest, simul manere per moram suam in terra. Sed dico: quantum fieri potest, quia sunt casus ubi hoc fit impossibile.

Secundus casus frequentissimus est cum ambo coniuges diabolo serviunt nescientes aut volentes, ideoque inscii. Paradoxum est, hic iterum, vita coniugum formam apparenter prosperam induere potest. Harmonia possibilis est quia, sive amore mutuo uniti sive egoismo accepto uniti, duo coniuges consentire possunt. Problemata ex hoc egoismo nihilominus oriri possunt, sed sine gravitate, quia daemones conabuntur successum huius generis coniugum promovere, ut Deum melius impendant. Et in pessimis casibus, disceptationes ad homicidium ducere possunt. Quia hoc possibile est in relatione a Deo non protecta. Iudicium a Deo revelatum mihi permittit exemplum dare coniugum a coniuge Protestante cum coniuge Catholico vel Iudaeo, Orthodoxo, Musulmano, vel Adventista traditione formatum. Subiecti eidem statui spirituali, et sine fanatico obligatione religiosa, harmonia coniugum possibilis et pacifica manet.

Tertium exemplum est coniugum formatum ex coniuge electo et coniuge agnostico. Pro coniuge electo, commodum coniugis agnostici est quod non est adhaerens ideae specifica. Ergo transformabilis est. Necesse est tamen ut hic agnosticismus non sumat formam atheismi militantis, quae tum responderet

quartae situationi in hoc studio commemoratae. Hic iterum, sine fanatismo duorum coniugum, concordia manet possibilis, sed cohabitatio inter duos spiritus tam oppositos quam Dei et diaboli res difficiles reddet. Attamen, hic commemoro, hominem habere omnem possibilitatem resistendi diabolo et eum reiiciendi, ut scriptum est in Iacobo 4:7: " *Subditi ergo estote Deo, resistite diabolo, et fugiet a vobis.* " Agnosticus autem non credit in existentiam diaboli magis quam Dei. Ergo difficile erit, immo etiam impossibile, ei resistere sine auxilio Dei. Omnia ergo in coniuge spirituali, qui situationem conscius est, posita erunt. Nihil igitur mutare debet, sed attentionem suam et amoris ostentationes erga coniugem non spiritualem augere. Ita ut, procul ab amore Dei invisibilis ei reprehendenda, coniux infidelis novum eius officium religiosum probet. Et hac recognitione, cor et mens eius disponibilis ab amore Dei vinci possunt. Sed etiam si hoc non ita est, coniuges superesse et perseverare possunt usque ad reditum Christi, cum Deus eos definitive separabit.

Quartus casus est coniugum formatum ex coniuge electo et coniuge spiritualiter dedito lapsu. In hoc genere coniugum, conflictus inter Deum et diabolum permanens est. In hoc proelio arduo, odium inspiratum in coniuge statui diaboli subiecto quamlibet propinquationem inter coniuges impossibilem reddet. Hoc in casu, conatus electorum vani et inutiles erunt. Hic habemus formam relationum a Iesu Christo nuntiatarum in Mt 10,34-35-36: " *Nolite putare me venisse ut pacem in terram mitterem; non veni pacem mittere, sed gladium. Veni enim ut hominem adversus patrem suum, et filiam adversus matrem suam, et nurum adversus socrum suam; inimici autem viri erunt domestici eius.* " Et post haec verba in versu 37 addit: " *Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est dignus me; et qui amat filium aut filiam plus quam me, non est dignus me.* "

Notandum est Iesum Christum, in verbis eius, mulierem non commemorare. Et causa eius non commemorandae est quod Deus coniuges " *unam carnem* " fecit, qui pro salute sua pugnare debent. Una, duo coniuges contra varias adversitates externas, quas pater, mater, et liberi ipsi repraesentant, resistere et uniti manere debent, quia ipsi sunt individua sui iuris, qui, praesertim propter duos parentes, creaturae a Deo secundum principium carnis creatae sunt. Tempore Iesu, coniuges in dominatione viri fundabantur; vir autem nullum ius habebat hanc auctoritatem a Deo et populo eius legitimatam impugnandi. Quam ob rem, cum mulier officium haberet virum suum sequi, electio religiosa huius uxori imposita est. In coniugibus Iudaicis, fides in Christum conviventiam cum coniuge non converso non impossibilem reddebat. Moneo vos necessitudinem cum Deo vivo Iesu Christo naturae spiritualis esse. A coniuge converso in secreto cordis sui, vel accuratius in intimis cogitationibus, experitur. Primi Christiani Sabbatum et principia religiosa Iudaica a patribus suis hereditata observabant. Sola differentia eorum erat quod ritus ad " *sacrificium* et *oblationes* " pertinentes non iam exercebant; hoc secundum consilium divinum novo foederi in Christo adiunctum, ut revelatum est in Daniele 9:27: " *Stabit autem foedus confirmatum multis hebdomada una, et dimidia hebdomada cessare faciet sacrificium et oblationem; desolatus faciet abominationes maximas, donec destructio et quod decretum est cedant super desolatum.* "

Videmus praeter hanc particularitatem, unionem coniugum a converso ad Christum et Iudaeo non converso, non fanatico, formatorum eis permittere posse ut simul viverent. Amor Dei non adversatur amori terreno et carnali coniugum in mutua **fidelitate coniunctorum**, quae sola verum matrimonium constituit. Deus hoc principium fidelitatis exaltat et supra omnia elevat; intellegimus igitur eum non facile separationem coniugum iustificare, cum a Genesi, eius actio in separandis rebus creatis consistat. Status coniugum est "*unam tantum carnem formandi*", ergo, in principio, inseparabilis. Et cum haec separatio fit, non debet venire ex electione coniugis spiritualis Deo coniuncti, sed ab eo qui inscie diabolo subiectus est. Primus debet esse qui vita communi conflictuali defatigatur. Nam coniuges vocationem habent ut simul vivant ad amorem reciprocom communicandum. In vita moderna, legitimitas aequalitatis matrimonialis vitam etiam magis problematicam coniugibus reddidit. Non iam cogitur electiones mariti sequi, uxor in conflictum cum eo venit. Spes manendi simul usque ad reditum Christi minuuntur, paene ad evanescendum. Nam oppositio inter duos homines sine solutione est; quam ob rem in symbolismo divino numerus "duo" est symbolum imperfectionis. Par ideale a "*caput*" ducitur, quod ipse ad imaginem "*Christi*" esse debet, secundum Eph. 5:23: "*Nam vir caput est mulieris, sicut Christus caput est ecclesiae corporis eius, cuius ipse est salvator.*" Hic versus immensam viri responsabilitatem sublineat, quia eius dominatio ab eo aequivalentem postulat: erga uxorem suam se gerere debet sicut Christus erga Ecclesiam, electam suam. Et si huic requisito non satisfacit, uxoris suae ei subiectio sub iudicio Dei nullam amplius significationem habet.

Eius iudicio, Deus semper plus ab iis qui ab eo illuminantur postulat. Eius superior scientia eum etiam magis responsabilem reddit erga eos qui eius scientiam non habent. Quam ob rem, in casu unionis religiosae conflictus, coniux illuminatus corpora sua separare decernere debet solum cum coactus et coactus est a situ a electione coniugis non illuminati creato. Electi Iesu Christi amorem suum erga Deum cum amore terreno erga coniugem devoto comparare non debent. Hi duo amoris modi perfecte congruunt et complementarii sunt, nam si caelum sua postulata habet, vita carnalis etiam sua habet. Et originem habentes in eodem Deo Creatore, hi duo amores aequae legitimi sunt. Hoc significat officia spiritualia officiis carnalibus nocere non debere et vice versa.

Ab initio, in Genesi 2:24, Deus de necessitate coniugum se separandi, a parentibus separandi, prophetavit: "*Propterea relinquet vir patrem suum et matrem, et adhaerebit uxori suae, et erunt in carne una.*" In terra, hoc exemplar a Deo electum ad protectionem coniugum formatorum promovendam destinatum erat. Sed re vera, haec dicens, Deus consilium foederis sui in Christo cum "*Sponsa*" sua, quae a coetu electorum suorum redemptorum a vita terrestri constituta est, prophetabat. Heu, in applicatione humana, hoc perfectum ideale raro assequetur. Magni electi Bibliorum, ut Noe, Abraham, Isaac, Moses et Iob, in vita sua ut coniuges successisse videntur, faventi, quidem, vita patriarchali sui temporis. Sed successus consecutus imprimis ex eo erat quod uxores eorum a Deo pro eis electae erant, antequam eis occurrerent. Haec erat causa rariorum successuum eorum, et casus Isaac et Rebeccae maxime revelans est.

Variis adversitatibus imminetibus, superstes coniugum pendebit ab amore qui duas res coniungit. Et de hac re, cum fieri potest, omnibus armis ad manum uti debet, praesertim autem a voluptate carnali quam coniuges inter se afferunt. Paulus de hac re docuit in 1 Cor. 7:1-7. In versu 1, exemplum idealem veri caelibatus evocat, dicens: "*De quibus scripsistis mihi, existimo bonum esse viro mulierem non tangere.*" Sed deinde declarat et dicit: "*Pro fornicatione autem, unusquisque suam uxorem habeat, et unaquaeque suum virum habeat.*" Deus hanc notionem non probare potest, ideoque polygamiam improbare. Et Paulus porro specificat: "*Uxori debitum reddat vir, et uxor viro.*" » Deinde verba sua iustificat: "*Uxor non habet potestatem in corpus suum, sed vir; similiter autem non habet potestatem in corpus suum, sed uxor.*" Hic ulteriorem explicationem offero: voluptas solitaria prohibita est quia consilium salvificum Dei distorquet: Electa, "*Sponsa Christi, voluptatem suam in Viro suo, Iesu Christo, solum consequi debet.*" Hoc carnale principium transgrediendo, homines consilium Dei distorquent, quod graviter puniunt, exemplum Moysis sequentes qui petram in Horeb bis percussit, cum, mortem Christi praedicens, eam semel tantum percutere debuisset. Intellegendo causam postulationum Dei, Electus invenit causam ut eas in rationem ducat. Deo Creatori, vita spiritualis et vita carnalis unum sunt. Quod spiritualiter postulat, etiam in forma terrestri carnali postulatur. Paulus deinde in versu quinto dicit: "*Nolite fraudare invicem, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacetis orationi; deinde iterum revertimini in unum, ne tentet vos Satanas per incontinentiam vestram.*" Sed deinde declarat: "*Hoc dico superbe, non quasi imperium.*" Hoc non est mandatum, sed consilium sapiens et illuminatum. Nam argumentum pondus habet, quia necessitates physicae et psychologicae in coniugibus non satisfactae ab aliquibus extra coniuges quaerentur, in adulterio a Deo damnato. Carnales relationes coniugum non solum ad procreationem destinantur. Etiam utiles sunt ad vinculum fovendum quod duos coniuges unit.

His doctrinabus consideratis, intellegere possumus eos qui a Christo vocati sunt, zelo Dei praeditos, gravia errata committere, dum necessitates carnales coniugis, arbitrio proprio, frustrantur. Viri et mulieres coniugati non destinantur ut caelibes se gerant. Deus hoc ab ullo coniuge terreno non postulat. Et sola res quam a coniugibus suis postulat est fidelitas eorum erga coniugem. Deus dixit se adulterium abhorrere et carnaliter et spiritualiter damnare. Itaque, sine eo ipso committendo, coniugatus qui coniugem frustrat, adulterium futurum incitat. Deus igitur frustrationem quae hoc adulterium provocat non nisi improbare potest. Ut Paulus docuit, abstinencia coniugum mutuo consensu ab utroque coniuge decerni debet; numquam ab uno tantum.

His dictis, vita humana magnae infirmitati obnoxia est, et tam electi quam lapsi errores in moribus committunt. Haec vitia ab electis commissa in Christo, qui eorum peccata pertulit et expiat, condonantur. Sed de salute hic non iam agitur; quod sequitur est cura quam optime in itinere vitae nostrae in terra prosperandi, ut hunc Deum, quem toto corde diligimus, glorificemus. Et hoc nobile et pium desiderium solum per intellectum "*quid bonum est et Deo placens*" assequi potest, ut docetur in Eph. 5:10, 1 Tim. 2:3, et iterum in 1 Ioan. 3:22: "*Et quidquid petierimus, accipimus ab eo, quia mandata eius custodimus et quae sunt placita coram eo facimus.*" Paulus hanc rem optime summatim exprimit cum

dicit in Rom. 12:1-2: " *Obsecro igitur vos, fratres, per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, quod est rationale obsequium vestrum.*" *Et nolite conformari huic mundo, sed transformamini renovatione mentis vestrae, ut probetis quae sit voluntas Dei bona et benevola et perfecta.*

Magis quam quisquam alius, electus Christi natura impellitur ad electiones egoisticas faciendas, cum salus eius pendeat ex eius libertate cogitandi. Inde, ad electiones suas cum determinatione imponendas coniugi qui eas in forma saevitiae accipit, unus tantum gradus facile superandus est. Et hoc genus agendi ex defectu considerationis erga coniugem oritur. Quod huic generi coniugum deest est cognitio characteris coniugis. Coniuges formantur attractione physica ubi passio partes primas agit. Non ignorandum est hanc passionem sentitam solum diabolo, domino absoluto in hac re, deberi posse, quia hanc potestatem habet super omnes spiritus humanos a Deo non protectos. Rem expertus sum. Postquam foedus coniugum obtinuerunt, Satan passionem inspiratam retrahit et tum tantum duo coniuges manent qui intellegent se non nosse. Admiratio magna est et ad celeres separationes ducere potest. Defectus propter hanc ignorantiam explicat cur, nolentes hunc defectum pati, in Christo, Deus electos suos per totam vitam eorum in terra experimento subiicit. Hoc experimento perfecto, mutua Dei et electi eius cognitio perfectionem requisitam attingit. Ante hoc exemplum, iam in terris, intellegi potest quomodo profunda coniugum cognitio ad superviventiam coniugum eorum necessaria sit. Hoc subaestimatur, sed coniuges qui uniti sunt per probationes transire debebunt quae eorum firmitatem probabunt, quam ob rem profunda futuri coniugis cognitio vitalis et necessaria est. Sed haec sapientia in Deo tantum invenitur, et coniuges formati, cum parum illuminati sunt, consequentias suae inopiae praeparationis patiuntur. Et exitus publice conspicuus est in societate moderna. Coniuges formantur, separantur, se invicem contumeliis afficiunt, interdumque discernunt. Homines secundo, etiam tertio, et etiam saepius iterum matrimonium ineunt, sed ideal fidelitatis a Deo desideratum per totum orbem evanuit. Nam, praeterea, haec fidelitas nullum valorem habet nisi in eo, quod, in vera fide in Iesum Christum, tam rarum est quam matrimonia prospera.

Scientia requisita similis est penetrationi sexuali, cum haec sit significatio quam Deus verbo " *cognoscere* " in Genesi 4:1 tribuit: " *Adam cognovit Evam uxorem suam, quae concepit et peperit Cain, et dixit: 'Formavi virum per Deum.'*" Haec significatio quam Deus verbo " *cognoscere* " tribuit igitur cum idea experientiae, cuius finis est unum fieri, coniungitur. Si actus sexualis eam physice efficit, coniugibus in actu " *unam carnem* " formantibus, ultima relatio electi ad Christum est applicatio spiritualis, praecise per actum carnalem prophetata. Orgasmus qui hunc actum sexuale comitatur, ipsum testimonium est status extasis in quo electus se in praesentia Dei salutis suae in initio septimi millennii inveniet. Sed loco momenti brevis et brevis durandi, ut in terra fit, hic status extasis in praesentia Dei sancti prolongabitur. Et si haec praesentia aeterna est, extasis etiam aeterna erit. De hac extasi cum certitudine testari possum, quia eam expertus sum in visione divina, vere anni 1975 accepta. Dissimilis somnio, visio vivitur in statu expergefactionis omnium sensuum nostrorum, et in meo casu, visus et auditus partes primas egerunt. Ecstasis gradus intensior factus est eodem

tempore quo sonus continuus, comparabilis sono organi, totum corpus meum, quod vibrare videbatur, occupavit. Visio igitur sicut vita realis percipitur, nisi quod contextus et imagines quae eam constituunt a Deo in mente nostra, id est in cerebro nostro, electae et construuntur; in visione Deus totum cerebrum nostrum, quod deinde a physicis nostris carnalibus organis disiunctum est, imperium accipit.

In Evangelio secundum Ioannem 17:19-23, Iesus pro hac perfecta unitate pro electis suis, apostolis et discipulis, quos sanguis eius, qui effundendus erat, redimere debebat, oravit: " *Et pro eis ego **sanctifico** meipsum, ut et ipsi sanctificentur in veritate. Gloriam quam dedisti mihi, dedi eis, **ut sint unum** " (Ioan. 17:19-23). **sicut nos unum sumus**, **ut omnes unum sint**, **sicut tu, Pater, in me, et ego in te**, **ut et ipsi in nobis unum sint**, ut mundus credat quia tu misisti me. Claritatem, quam dedisti mihi, dedi illis, **ut sint unum**, **sicut nos unum sumus**, **et ego in illis, et tu in me, ut sint consummati in unum**, et cognoscat mundus quia tu misisti me et dilexisti eos, sicut tu dilexisti me. Hoc vocabulum " **unum** " "septies" in his quattuor versibus citatur. Deus cogitationem unitatis cum numero "septem" coniungit, cuius significatio symbolica est sanctificatio, praecise citata in versu 19. Haec unitas fusionem spirituum electorum in Spiritu Dei designat. Cum vita vera sit vita spirituum, Deus in vita terrena imaginem status spiritus humani, qui a Spiritu Dei separatus est peccato Adami et Evae, posuit. In Iesu Christo, crucifixo ad expianda peccata electorum, reconciliatio horum electorum redemptorum cum Deo obtinetur et perficitur. Unitas pro qua Iesus precatus est plene realizatur et perficitur. Et haec unitas concrete finem sanctificationis efficit. Actus sexualis qui hoc propositum prophetavit multo maior est spiritualiter quam homines imaginari possunt.*

Toto corde spero hoc testimonium, in carne mea et spiritu meo perceptum, electum qui illud legit adhortaturum esse.

Cum puer apparet

Amor in coniugibus post partum infantis transformationes subit. Duo oculi qui se intersecaverunt in tertiam entitatem, infantem, intendunt. Plerumque maritus ex hac experientia frustratus emergit, quia uxoris attentio nunc imprimis in infantem intendit. Multae autem matres nimis possessivae, non consulto, necessitudinem cum marito debilitant. Spiritualis vitae prospectus hanc difficultatem vitare potest. Ambobus parentibus tantummodo necesse est considerare infantem in mundum adductum sibi tantum ex parva parte pertinere; verus huius novae vitae dominus prioritatis est Deus Creator. Parentes tantum instrumenta physica sunt per quae novas futuras existentias, candidatas ad aeternitatem in Iesu Christo oblatas, in vitam terrenam inducit. Modo vidimus Iesum, "Sponsum" spiritualement, dixisse: " *Qui plus quam me amat filios suos, non est me dignus* ." Coniux terrenus, amore et cura a matre infantis nondum nati privatus, ius habet easdem observationes facere. Pro coniugibus, infans prioritatem non habet. Haec praesens prioritas ex perversione mentium modernarum oritur. Antiquis temporibus, mortalitas partus magnopere afficiebat, et parentes se ad pessima exspectanda resignabant, vinculum ergo cum infante naturaliter imminutum est.

In Apoc. 12, Deus symbolo " *pueri* " qui Iesus Christus erat utitur ad illustrandam " *novam nativitatem* " quam electi eius experiri debent dum in terra sunt. Nova nativitas nata " *ex aqua et Spiritu* ". In hac imagine, " *puer caelum intrat* ", et haec introitus in regnum Dei non perficietur nisi in fine mundi, in glorioso reditu Iesu Christi. In hac symbolo, " *puer* " repraesentatur ut finis ultimus assequendus. Sed quod verum est in plano symbolico, non valet in plano physico. Puer nullo modo signum mortis pro amore coniugum sonare debet. Cum filio vel sine eo, in amore et fidelitate uniti, coniuges Deum glorificant, et coniuges steriles fideles eum aequae ac coniuges procreantes glorificant. Procreatio et sterilitas a Deo Creatore decernuntur, etiamsi explicationes scientificae in nostro tempore causam huius sterilitatis lucem afferunt. Rachel, uxor electa Iacobi, sterilis erat, et Deus nihilominus ei permisit duos filios parere. Intellegendo et in rationem ducto quod omnes vitae partes secundum bonam voluntatem Dei omnipotentis Creatoris ordinantur, nobis permittit difficultates et multas animi afflictiones inutiles vitare. Imago in Apoc. 12 data verum consilium salvificum Dei viventis revelat. Vita Christi perfecta est a nativitate usque ad mortem; numquam peccavit. Haec vita oblata ad expiandum peccata tantum electorum redemptorum e caelo venit, ubi nomen " *Michael, unus ex principibus primis* " gerebat, sicut angelus Gabriel Danieli dixit. Mors Iesu non erat unicus finis adventus eius in terram. Nam finis Dei principalis est transformationem obtinere, id est, veram conversionem quae peccatorem electum facit. Haec electio obtinetur cum exemplar in Iesu praesentatum in vita discipuli ad electionem vocati reproducitur. Huius divinae requisiti ratio ducta verae sanctitati tantum reservatur. Ergo, si hunc sanctificationis gradum non quaerit, " *nemo Dominum videbit* ", sicut apostolus Paulus vere dixit in Heb. 12:14. Nam solus electus sanctificatus, per conversionem suam, in se ipso evolvit " *puerum* " quem Deus " *ad thronum suum* " secundum imaginem Apoc. 12 evehet, et hic " *puer* " characterem et omnem perfectionem Christi imitari debet. Num hoc impossibile est? Minime. Iesus affirmavit electos suos opera eius facturos et imitatuos esse et etiam " *opera maiora* " facturos. Iesus docuit et demonstravit cor amore Dei vinctum iam non posse contra eum peccare, quia fit incapax nocendi eum quem amat " *toto corde suo, tota anima sua, totis viribus suis et tota mente sua* ", id est, secundum normam quam ipse constituit. Hoc animo, lex Decalogi non iam damnat, sed iustificat.

In hac symbolica illustratione, Deus simpliciter repetit significationem prophetica quam " *mulieri* " et " *puero* " creationis suae terrenae dedit. Est singularis creatio experimentalis ad imaginem consilii sui salutis creata. Et semper utile est meminisse dimensionem terrenam creatam esse ut diabolus et omnes rebelles caelestes et terrestres consequentias nequitiae suae, quae sunt dolor, sollicitudo, timor, mors et mors, revelare possint. In terra, amor coniugalis his impetuibus mentalibus et physicis opponitur. Et vere optandum est ut coniux electus qui coniugale vivit meminerit se unam tantum carnem cum coniuge sexus alterius formare, quae contra hanc adversitatem visibilem vel invisibilem protegi debet; hic coniux tamen persuasus esse debet.

Postquam victima " *peccati* " facta est, " *mulier* " a Deo damnata est ut " *dolores partus sui crescere* " videret. Hae " *passio* " per totam historiam ecclesiae

Christianae imago symbolica persecutionum, quibus electi Christi a falsa religione Christiana sub diabolica inspiratione et brachio civili saeculari inflictæ sunt, fierent. Quam ob rem, Spiritu Patris inspiratus, Iesus in Ioanne 16:21 ad 23 declarat: " *Mulier, cum parit, tristitiam habet, quia hora eius venit; cum autem pepererit puerum, iam non meminit doloris, propter gaudium, quia natus est homo in mundum.* " Postquam hanc imaginem ostendit, explicationem suam in versu sequenti dat: " *Itaque et vos nunc tristitiam habetis, iterum autem videbo vos, et gaudebit cor vestrum, et gaudium vestrum nemo auferet a vobis.*" Iesus ergo comparat " *passiones et tristitiam* " vitae terrenae cum " *beatitudine, gaudio perfecto* " quod electi eius consequentur ingressu in vitam aeternam caelestem. Praeterea, electis suis, hoc in contextu, similes sibi factis, tunc eis dicere potest: « ***In illa die me amplius non rogabitis quicquam*** . Amen, amen dico vobis: Quodcumque petieritis Patrem, dabit vobis in nomine meo .» Ex quo Iesus haec verba locutus est, multitudines Christianorum Patrem, in « ***nomine eius*** » , rogaverunt, pro omnibus generibus rerum quas Deus non necessario eis dat. Ratio nobis datur in Matthaeo 7:21 ubi Iesus dicit: « *Non omnis qui dicit mihi: 'Domine, Domine', intrabit in regnum caelorum, sed qui facit voluntatem Patris mei qui in caelis est* . » Et postquam hi falsi Christiani affirmaverunt opera sua re vera diabolo deberi, « *prophetaverunt, daemonia eiecerunt, signa fecerunt* », omnia quae dicunt se fecisse in « ***nomine eius*** », causam iudicii sui negativi specificat: « *Tunc confitebor illis: Numquam novi vos: discedite a me, qui operamini iniquitatem* .» « *Iniquitas* » est contrarium absolutum aequitatis, quae iudicium iustum denotat. Iesus igitur hos falsos Christianos exprobrat quod oblationem divinae salutis male iudicaverint et solam falsam eius interpretationem retinuerint. Ut clarius sit, dicamus eos non deseruisse peccati usum, dum vindicant gratiam oblatam in " ***nomine eius*** ", Iesu, unico " ***nomine*** " quod salvat sub omnibus caelis, secundum Actus 4:12: " *Et non est in alio salus: non enim aliud nomen est sub caelo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri.* "

Haec ultima sententia biblica confirmare potuit nexum qui coniungit salutem adipiscendam, a Deo in nomine Iesu Christi propositam, et condiciones in quibus, sub imagine "*fili*" renaissance suae in veritate Christi et in caractere suo, electus se invenire debet ut iustae postulationi Dei creatoris, redemptoris et regeneratoris respondeat; hic novus status est " ***sanctificationis*** " in qua peccator non iam peccat propter amorem Dei in Christo. Et ad iustificandum non adipiscendam hanc sanctificationem, homo nullam excusationem habet, quia ipsum in Deo creatore, in Iesu Christo, Deus peccata electorum suorum redemit et, munere Spiritus Sancti, Iesus Christus electoribus suis omne auxilium suum, experientia terrena innixum, praebet.

Viae Divinae et Viae Humanae

Deus declaravit in Isaia 55:3-11: " *Inclinate aurem vestram et venite ad me; audite, et vivet anima vestra. Feriam vobiscum **pactum aeternum** , ut confirmem misericordiam meam **David** .*" Ecce testem populis dedi eum, ducem ac praesidem populis .

Hoc nuntium Deus ad servos suos "*foederis aeterni*" dirigit, ducti a "*Filio David*", qui nomen "*Iesus*" accepturus erat, ex mirabili nativitate sua, in stirpe David, quae Iosephum et Mariam, parentes eius officiales, secundum carnem, attinet, ut confirmatur a Luca 2:4: "*Ascendit et Iosephus a Galilaea, de civitate Nazareth, in Iudaeam, in civitatem David, quae vocatur Bethlehem, eo quod esset de domo et familia David.*"

"*Ecce gentes quas nesciebas vocabis, et gentes quae te non cognoverunt ad te current, propter Dominum Deum tuum, Sanctum Israel, qui glorificat te.*"

Oblatio salutis populis per orbem dispersis a Deo praedicta erat et implenda erat tantum post mortem et resurrectionem Iesu Christi. Sed oblatio divina a quibusdam populis accipienda et recipienda erat, alii autem hereditates religiosas paganas saeculares retinuerunt. Praeterea, pro dolor, omnes populi Christiani qui hanc religionem sibi vindicant mendaciis et formalismo religioso victi sunt, ita ut fides tantum singulariter offeratur.

"*Quaeritis Dominum dum inveniri potest; invoke eum dum prope est. Derelinquat impius viam suam, et vir iniquus cogitationes suas; convertatur ad Dominum, et miserebitur eius; et ad Deum nostrum, quoniam ignoscet.*"

Hodie, cum eventus terribilissimi humanitatem mox adfligere parati sint, huiusmodi nuntius vim divinam assumit. In hoc versu, evocatio Dei qui "*ignoscit*" notionem confirmat eum ad eos qui iustitiae Christi fruitur dirigi, quorum mors voluntaria "*remissionem*" peccatorum, a festo "Yom Kippur" sive "Die Expiationis" praedictum, obtinuit, et porro explico hos fruitores esse exclusive eius redemptos, electos et ab eo selectos.

"*Non enim cogitationes meae cogitationes vestrae sunt, neque viae vestrae viae meae,*" dicit Dominus. Sicut excelsiores sunt caeli terra, sic excelsiores sunt viae meae viis vestris, et cogitationes meae cogitationibus vestris.

Hic versus argumentum huius studii evocat: "Viae Divinae et Viae Humanae."

"*Sicut pluvia et nix de caelo descendunt et non revertuntur illuc, sed non rigabunt terram et germinabunt eam, et dabunt semen seminanti et panem comedenti, sic est verbum meum quod procedit de ore meo; non revertitur ad me vacuum, sed faciet quod volo et perficiet quod cogitavi.*"

Iam, secundum verba in hoc versu expressa, viae Dei ad perfectionem suam ducuntur. Praesertim cum nulla potentia aut voluntas praeter suam id impedire possit. In imaginibus praesentatis, Deus transitum in terra Messiae Iesu operibus "*pluviae et nivis*" perfectis comparat, ita ut Iesus sit: **germen, semen, panis et Verbum Dei**. Hic versus parabolas praeparat quas Iesus per ministerium suum terrestre docebit. Testimonia dabit vitam perfectam exhibendo, deinde morietur ad expiandum peccata. His duobus rebus, oblationem divinam salutis constituit et sic finem salvificum consilii Dei perficiet. Quam ob rem in cruce dicere potuit "*Omnia sunt...*" "**peractum**"; secundum "**voluntatem**" omnipotentis creatoris Dei. Primus eius adventus in terram omnes effectus suos tulit.

Saepe audimus homines dicere, "Viae Dei inscrutabiles sunt." Et haec cogitatio consolatur eos qui de hac re persuasi sunt. Duo versus hanc cogitationem " videntur " iustificare: Ps. 139:17: " *Quam inscrutabiles sunt cogitationes tuae, Deus! Quam multae sunt!* " Secundus est Prov. 25:2-3: " *Gloria Dei est celare rem, sed gloria regum investigare rem. Caeli excelsi sunt, et terra profunda, et corda regum inscrutabilia .* "

Si versus secundus res vere impenetrabiles designat, primus, qui ad cogitationes Dei pertinet, specificat eas " videri " " *imperscrutabile* ." Primo aspectu, qui non init relationem cum Eo, cogitationes Eius ignorat. Sed hoc non ita est cum eo qui in foedus Eius iniit. Cogitationes quae " *imperscrutabiles* " appellantur, intellegibiles fiunt. Vera enim relatio cum Deo exprimitur per communicationem cogitationum suarum cum servis Eius, ut scriptum est in Amos 3:7: " *Non enim Dominus, YaHWéH, non faciet quidquam, nisi revelaverit secretum suum servis suis prophetis .* " Ex hoc versu, manifestum videtur, revelata servis suis prophetis, cogitationem Dei non esse " *imperscrutabilem* ." Attamen, solum quod revelatur manet " *imperscrutabile* " secundum Deut. 29:29: " *Abscondita Domino, Deo nostro; quae autem revelantur, nobis et filiis nostris in aeternum, ut observemus omnia verba legis huius.* "

Acceptis a Deo perspicuis explicationibus de luminibus prophetis quae illuminatura erant nostram intelligentiam iudicii Dei, viam simplicissimam offerre possum ad cognoscendum quid Deus de re quadam sentiat. Tantum opus est audire opinionem inimicorum Eius de hac re; plerumque, opinio Dei erit prorsus contraria, diametraliter opposita.

Deus est contra omnia quae probant; ergo systema est facillime applicandum. Ergo, omnino necesse est hos inimicos Dei identificare. Atque hoc ipsum est quod nobis proponit in prophetiis suis Danielis et Apocalypsis et multis aliis libris Bibliorum qui prophetias citant.

Quid est prophetia? Est revelatio anticipata iudicii Dei in actiones vel entitates quae per saecula historiae humanae apparent. Cum contextus investigatus identificatur, cogitatio secreta iudicii Dei nobis revelatur, in entitatibus de quibus agitur, in aetate designata.

In fundamento prophetiarum tempori finis dedicatarum, liber Danielis est, nomen quod praecise significat "Iudex meus Deus est". Iam, ab hoc primo libro, Deus revelationem iudicii sui de Roma in tota historia eius et falsa conversione ad fidem Christianam aedificavit. Hostis Dei dilectissimus ergo agnoscitur: fides Catholica. Et ab anno 1843, secundus hostis eius dilectissimus est fides Protestans, quae hereditatem suam Dominicae Romanae, maculatam dedicatione "divino" "Soli" paganorum Romanorum et aliorum, legitimat. Scimus Deum, ad tollendam maledictionem, derelictionem peccati et fructum paenitentiae requirere. Itaque, hac condicione non impleta, scimus religionem Iudaicam pro Iesu esse " *synagogam Satanae* " secundum Apoc. 2:9: " *Scio tribulationem tuam et paupertatem tuam (quamquam dives es), et calumnias ab his qui se dicunt Iudaeos esse et non sunt, sed sunt **synagoga Satanae** .* " Hoc iudicium Christi clare revelatur, quia tempore Ioannis, nationalis reiectio Christi qui Iesus Nazarenus appellatur officialiter agnoscitur. Symbola mysterium faventes a Deo adhibebuntur ad designandos proditores religionis Christianae, quia maledictiones

divinae quae eos pertinent per circiter mille septingentos annos historiae extendentur, quae in fatali maledicto anno 321 incipit. Nota quod hi numeri initium cursus, re vera, initium perpetuae probationis fidei dolorosae, indicare videntur. Hoc tempore, septem maledictiones homicidales humanitatem culpabilem percutiunt, Apoc. 8, 9, et 11 eas praesentant, sub imagine " *septem tubarum* " quae munus earum ut monita successiva a voluntate Dei offensi provocata revelant.

Hoc tempore veris appropinquantis anni 2022, id est, octo annis ante gloriosum Christi reditum et circiter septem annis ante finem temporis probationis, organizationes religiosae maledictione Dei affectae non resipiscerunt et ideo statum spirituales a Deo maledictas retinent.

Nuntii diei XXIV Februarii anni MMXXII impetu in territorium Ucrainicum a militibus Russicis facto insigniti sunt. Et dum observatores horum eventuum tantum rem et causam nationalisticam contentionis commemorant, ego meam analysin rei offero notando duos belligerantes, praesertim in imo, opponi per optiones religiosas traditionales per saecula hereditate acceptas. Re vera, odium quod has duas partes inter se componit consequentia est oppositionis saecularis inter fidem Catholicam et fidem Orthodoxam. Sed in parte Ucrainica, fidem Iudaicam addere debemus, cum ab anno MMXIX novus praeses Ucrainae sit Vladimir Zelensky religionis Iudaicae. Itaque, secundum iudicium Iesu Christi revelatum in Apoc. 2:10 et 3:9, " *synagoga Satanae* " in conflictu implicatur et castra Catholica et Iudaica ducit. Iam revelavi maledictionem quam reditus Iudaeorum in Palaestinam mundo ab anno 1947 intulit. Elementum principale controversiae est Catholicitas Ucrainae, et eius Iudaismus, a Russis parum accepta, ambabus componentibus contra dominationem Orthodoxam Russicam rebellionem ingressis. Haec generalitas est, quia casus speciales in omnibus formis existunt, inter quos electiones agnosticorum. Diu haec terra Ucrainica ex civibus Russicis in oriente, et hominibus Poloniae Catholicae adnexis in occidente constabat. Sub caliga Russica ab fine Secundi Belli Mundani mansit, Polonia, independentia facta, castris Europae occidentalis se iunxit et ei papam praeclarum, Ioannem Paulum II, cuius nomen civile Karol Wojtyla erat, dedit. Et multi Iudaei Poloni a "Nazistis" in Polonia persecuti refugium in Ucraina occidentali invenerunt. Haec Polonia "equus Troianus" erat quem Europaei in foedus suum induxerunt. Polonia, inter prima duo bella mundana recreata, impetum Germanicum contra eam responsabilis fuit quia Germanos in territorio suo habitantes male tractavit; hoc initium Secundi Belli Mundani significavit. Sicut omnes cohabitationes conflictuales, longa pacis tempora mixturam trium optionum religiosarum et earum dispersionem per territorium favent. Sed die a Deo electo, controversia erumpit et res degenerat et fit conflictuosa ad punctum pugnae ad adversarium necandum. Victor intendit territorium in toto suo imperio tenere. Sapientia compromissi accipiendi et patriam in duas zonas dividendi a castris Polono-Ucrainis fanaticae repudiatur. Praeterea, nulla optione praedita, Russia totis viribus militaribus intervenit ad causam Ucrainorum Russice loquentium sustinendam.

In radice difficultatum iacet expansionismus Civitatum Foederatarum, quae castra NATO (Organizatio Foederis Atlantici Septentrionalis) ordinaverunt.

Post bellum annorum 1939-1945, Russi, Americani, et socii eorum condiciones a Russia Sovietica, duce Stalin, propositas acceperunt. Territorium Germanicum populorum victorum divisum est et limes inter Blocum Orientalem et Blocum Occidentalem factum est. Pugna inter haec duo bloca continua erat. Civitates Foederatae pugnaverunt ut civitates a Russia eriperent. Finem suum consecuti sunt promovendo ruinam oeconomicam et politicam URSS, adeo ut recusarent vendere frumentum Russiae dirutae et famelicae. Hac ruina et mutatione in politica Russica utentes, civitates Balticae et Polonia, odioque eorum erga Russiam, libertatem suam recuperaverunt, et aliae civitates secutae sunt, inter quas Romania. Sub nomine historico "Belli Balcanici," Iugoslavia, socia Russiae, a dictatore Tito unita, in bellum nationalisticum post mortem eius inter Serbos Orthodoxos, Bosniam Musulmanam, et Croatiam Catholicam Romanam erupit. Atque hic iterum, causa irae Serborum adversus Albanos, qui cives Serbos in Kosovo male tractabant (sicut Poloni Germanos male tractabant), a castris occidentalibus Civitatum Foederatarum Americae et Europae non agnita est. Aëroplana Americana milia bombarum in castra Serborum pluit et partitionem Kosovo, Serbis pretiosam quia locus natalis populi sui erat, imposuit. Iniuste, Kosovo eis sublatum est et immigrationibus Albanorum traditum est. Serbi socii Russorum, eo tempore debilitatorum, erant. Hac in experientia, Europa partes tulit et contra Serbiam iudicavit. Iudicia eius ducem Serborum Slobodanum Milosevic comprehenderunt, qui in carcere mortuus est, veneni suspectus. Haec omnia atrocitas a Civitatibus Foederatis Americae et Europa suscepta a Russia, quae socios suos defendendi incapax est, relata sunt. Sed vindicta est ferculum frigidum, ut aiunt, aptissimum, et praesens dux potentissimus hodiernae potentis et validissimae Russiae ab his omnibus iniustitiis memoriam acrem et indignationem servavit, quae, tempore procedente, in profundum odium Occidentis mutatur. Hoc odium incitatur iudicio eius de genere societatis quam Occidentales repraesentant, qui se ab omnibus taboo religiosis liberavit et omnibus suis excessibus moralibus et sexualibus gloriatur. Hoc iudicium personale Vladimiri Putin magnum momentum habebit cum ei necesse erit invadere terras occidentales, debilem resistentiam armatam quae ei opponetur opprimendo. Experientia Ucrainae, cuius nomen "finem" significat, castris Europae occidentalis exemplum dabit fati quod eis reservat. Hoc nomen "finem" munus huius territorii praedicit, cuius desiderium castris NATO adiungendi transitum limitis eius quod Russis tolerabile est constituit. Appetitus insatiabilis castrorum NATO punietur et a exercitibus Russicis opprimetur. Finis recuperabitur, et Russi redundabunt et totam Europam Occidentalem et etiam Israellem invadent. Hoc praedicitur in Daniele 11:40-45, ubi Russia "*rex septentrionis*" et copiae Musulmanae "*rex austri*" designatur. Territorium invasum est Europa in prophetia petitem propter stirpem papalem Romanam. In Apoc. 18:24, Deus de Roma, quae "*Babylon Magna*" appellatur, dicit: "... *et quia in ea inventus est sanguis prophetarum et sanctorum et omnium qui occisi sunt in terra.*" Deus Romae imputat responsabilitatem caedum quae vitam occidentalem cruentaverunt. Et valde aedificans est intellegere eius munus in bello quod Europam hodiernam Catholicam et atheam, sub duobus "Foederibus Romanis" natam, contra Russiam, quae iterum pure Orthodoxa facta est sed non

iam communista, opponit. Sub diabolicis incitamentis visionum Virginis, populi Catholici impelluntur ut populos Orthodoxos Orientis convertant. Et munus huius fidei papalis Catholicae Romanae fundamentalis est ad explicandas iniciativas a castris occidentalibus susceptas, ut in Bello Balcanico, ubi Civitates Foederatae Americae et Europa cum castris papalibus Catholicis Romanis Croaticis contra Serbiam Orthodoxam stabant. Vera sanctitas non magis in Orthodoxia quam in Catholicismo vel Protestantismo, non magis quam in Islam est, sed iniuriae commissae Deo permittunt ut iram suam destructivam in capita nocentium deferat. Hoc tempore, haec ira divina formas numquam antea ab humanitate visas induet, sicut dux Russicus modo expressit. Arma terribilia et destructiva excogitata sunt ad perficiendum, insciis utentibus, consilium destructivum Dei Creatoris, qui vitam aut mortem secundum iustitiam suam perfectam et incorruptibilem dat.

In scala culpae religiosae Christianae, ad basin habemus derelictionem Sabbati et adoptionem Dominicae Romanae in fide Catholica Romana ab anno 321 usque ad 1843 et ultra, necnon in fide Orthodoxa, herede Dominicae Catholicae, sed etiam in fide Protestantica in Civitates Foederatas Americae ab illo die, 1843, emigrata, quae eam quoque servavit.

Ignarae iudicii Dei, auctoritates Europaeae unanimiter se obligant ad auxilium et auxilium ferendum castris Catholicis Ucrainis. Adsueta arrogantiae dominationi oeconomicae, hi populi initia suscipiunt quae populus Russicus et dux eorum legitime tamquam bellum accipere possunt, ratione habita, ut Deus facit, opera, non verba. Incredibili inscientia, multiplicant magnas hostilitates ad Russiam perdendam, arma inimico Ucraino dantes. Ita iram Russicam eo vehementiorem parant, quo Deus eam excitat ad eos percutiendos, ut Dan. 11:40-45 et Ezechiel 38 probant et revelant. Si hi tam audaces populi programma a Deo paratum scirent, perterriti essent cum fatum sibi paraverunt detegerent. In prophetia Ezechielis 38, Russia hodierna " *Gog* " appellatur et Deus unam ex urbibus eius, " *Togarmah* ", " *in extremis finibus aquilonis* " , collocat, quod nomen eius " *regis septentrionis* " in Dan. 11:40 confirmat. In Ezek. In 38:4 invenimus hanc assertionem a Deo: " ***Etraham te et ponam uncas in maxillis tuis ; et educam te, te et omnem exercitum tuum*** , equos et equites, omnes vestes magnificas ornatos, coetum magnum portantes scuta et clypeos, omnes tenentes gladios. " Si arma descripta anachronistica sunt, principium belli manet idem; glandes e sclopetis automaticis gladios et currus armati scuta substituunt. Quod notandum est est expressio " *Etraham te et ponam uncas in maxillis tuis* ." Haec divina coactio discrepat ab idea quam observatores occidentales hodierni duci Russico tribuunt. Necessitas a Deo cogendi ad bellum gerendum describit ducem Russicum qui pacem et tranquillitatem populo suo promovet. Et haec clarificatio confirmat V. Putin se coactum esse ad agendum vi, a fanatica determinatione castrorum Ucrainorum se penitus liberandi a tutela politica. V. Putin se adducere non potest ad amittendum "finem suum", a castris occidentalibus a fine Secundi Belli Mundani agnitum. Attamen, facta causam huius coactionis confirmant. Ucraina anno MMXIV in rebellionem contra Russiam ingressa est, praesidem suum Russiae, ab universo populo Ucrainico legitime et legitime electum, illegaliter evertendo. Ante et post hanc actionem, plura praesidentia propter

corruptionem eversa sunt. Et ultima sententia de iungendo castra NATO fuit mensura nimis remota, quae V. Putin a pacifica administratione patriae suae avulsit. Dialogus inter Occidentem et Orientem impossibilis est, quia mentes tam diversae sunt. Occidens, cui sola pecunia et libertas valent, pretio insecurity publicae, non potest intellegere spiritum Russicum valde conservativum, reverentem veteribus valoribus humanis, qui securitatem et ordinem anteponunt, valoribus qui omnino adversantur valoribus societatis occidentalis. Nota quod ad puniendos maxime nocentes, Deus minime nocentes invocat. Similiter Deus regem paganum Nabuchodonosor vocavit ut infidelitatem populi sui Israel, qui in apostasiam totalem lapsus est, puniret. Et similiter, Europa immoralis a Russia virtuosa et valde morali percutietur. Democratiae in insecurity consequentiam libertatis quam omnibus currentibus cogitationis civilis et religiosae concedunt, solvunt. Laxa huius generis societatis progressionem mali favet. Et libertas omnibus oblata divitibus permittit ut hac libertate utantur ad se adhuc magis ditandos, per corruptionem et dolos politicos. In Gallia, haec laxatio ad talem gradum pervenit ut possibilitas vivendi communis periclitetur. Mixtio ethnica et religiosa condicionem explosivam paravit, adeo ut ingressus in Bellum Tertium Orbis Terrarum finem imponat rei quae intolerabilis facta est. Hoc in gradu, bellum omnia problemata solvit et homines de veris valoribus spiritualibus admonet. Nam demonstratum est solum ingressus in Bellum Secundum Orbis Terrarum conscientias quorundam Europaeorum, qui a Deo veritatis redimi possunt, excitare posse. Iniustitiae quas Russia passa est Europaeos occidentales egoistas, superbos et rebelles frigidos reliquerunt. Ita eandem indifferentiam erga res civiles et religiosas demonstraverunt, ita ostendentes malum profundum et bene radicatum esse in animis eorum.

Finis experimenti primum hanc Russiam eliminabit, quam Deus primum ad Europam Catholicam et atheam, libertinam et libertariam per dominationem suam opprimendam utetur. Apparet non primum armis nuclearibus uti debere. Vis militaris eius consueta ei permittit ut Europam debilem et inermem opprimat. Sed in culmine dominationis suae super totam Europam, "ab Atlantico ad Urales," secundum vetus consilium suum, impetus nuclearis in territorium suum a Civitatibus Foederatis Americae factus condicionem belli mutabit. Sed in statu desperationis, caedes terribiles populorum et exercituum humanitatem *"tertia parte" symbolica minuent*, quae re vera facile multas plures victimas producere potest. Homines ignoraverunt usum armorum nuclearium non a decisione humana sed a divina pendere. Quam ob rem haec arma nuclearia adhibebuntur cum Deus extinctionem humanitatis in terra parare voluerit.

Extrema fidei probatio eos qui supersunt post caedem terribilem pertinebit. Et secundum Apoc. 9:20-21, status eorum moralis idem erit ac rebellium antediluvianum, quorum natura a malo tota occupata est: "*Ceteri homines, qui non occisi sunt ab his plagis, non paenitentiam egerunt ab operibus manuum suarum, ne adorarent daemonia et simulacra aurea et argentea et aerea et lapidea et lignea, quae non possunt videre neque audire neque ambulare. Nec paenitentiam egerunt ab homicidiis suis neque veneficiis suis neque fornicatione sua neque furtis suis.*" Simul, electi Christi qui supersunt, contra, naturam et mores Iesu Christi et apostolorum eius incarnare debebunt. "Viae Dei" revelatae

minas mortis contra ultimos sabbatorum custodientes nuntiant. Hic ultimus impetus in sabbatum Dei identitatem principalis instigatoris et instigatoris revelat, in invisibilitate naturae eius angelicae caelestis occultati: Satanae, qui Evam incitavit ad edendum de ligno a Deo vetito. Ergo, in ultima fidei probatione, Deus intendit ultimam et magistralem cladem Satanae infligere. Gloria divina per fidelitatem ultimorum electorum suorum relucescet. Dammati ad mortem si recusant observantiam Sabbati deserere ut Dominicam Romanam honorent, peccatum Evae compensare debebunt. Et ut firmi sint in facie huius sententiae mortis, fides singularis differentiam faciet, nam prophetia interventionem Iesu pro eis revelavit, ante supplicium mortale. Ita, ultimi electi erunt testes authentici fidei positae in divina prophetica revelatione data in nomine Iesu Christi. Consilium illuminatum et inspiratum apostoli Petri ita capitale momentum assumet: 2 Petr 1:19: "*Habemus autem verbum propheticum confirmatum, cui bene facitis attendentes quasi lucernae lucenti in tenebris, donec dies elucescat et stella matutina oriat in cordibus vestris;*" *Hoc primum scientes quod omnis prophetia Scripturae propria interpretatione non est: non enim voluntate humana allata est aliquando prophetia: sed Spiritu Sancto inspirati, locuti sunt sancti Dei homines.*

Viae divinae victoriam Dei et ultimorum electorum eius praedicunt, et in terra, ultimi repraesentantes humanitatis rebellis per cruentas rationes componendas destruuntur. Mendacium magistrorum deinde expiatur caede seductorum religiosorum, a multis victimis eorum quae nunc sciunt salutem sibi definitive amissam esse.

In reactionibus Occidentis, post conflictum inter Russiam et Ucrainam Polonicam, animadverti mores qui caecitatem mentium a Deo probant. Immo, unanimis reactio, ad Russiam puniendam sanctionibus pecuniariis et oeconomicis necnon traditionibus armorum, iusta erat ad Russiam debilitandam, spe ut populus Russicus, victima huius paupertatis, contra ducem suum insurgeret. Sed, mirum in modum, in gradu humano, nemo, nec inter politicos nec inter diurnarios, notionem protulit ut exitus harum sanctionum ad effectus contrarios ducere posset. Russi qui victimae sanctionum occidentalium sunt, ibi causam invenire possunt ut post ducem nationalem suum se congregent et in odio cupiditatem ultionis pares quae eos ad hunc Occidentem invadendum ducat, ad puniendos auctores harum sanctionum quae omnes eos perdiderunt.

Ex prophetia propositum a Deo persecutum cognoscens, structuram constructionis factorum et partes entitatum de quibus agitur analysare possum.

Finis est destructio Europae arrogantis et infidelis. **Via** huius destructionis est ira Russiae. **Causa** huius irae Russicae est pertinacia nationalistica regiminis Polono-Ucraini, quod territorium eius orientale, Donbass, a Ucrainis faventibus Russis occupatum, oppugnavit. Haec reagregatio faventium Russis post eversionem illicitam praesidis Russici Ucrainae perfecta est. Causa belli civilis Ucrainici religiosa est: Occidente Polono Catholico contra Orientem Russicum Orthodoxum. **Et denique, incursio Russica in Europam** a favore et inclinatione erga Ucrainam mota est.

Notavi etiam parametrum qui explicat cur eventus de quo agitur in calamitatem versus sit. Est iuventus et ergo imperitia magistratuum. Praesertim noto quam varium sit eorum iudicium. Ad eos seducendos, sufficit dicere aliquem

Europae coniungere velle. Europa iam multos excepit, et eius aspectus cosmopolitanus, sicut Civitatum Foederatarum Americae, iam ei plura problemata quam solutiones attulit. Sed imprimis affirmo Europam, ubi compromissum est regula, velle cum studio hanc "democratiam" Ucrainicam excipere, quae pugnat et suis compatriotis et fratribus pro-Russicis imponere vult dominationem suam exclusivam in toto territorio Ucrainico. Hoc eo magis accidit cum Russia V. Putin eodem modo reagat, volens cunabula populi sui Kioviensia sita recuperare. Sed haec est normalis et illogica actio Europae a Deo et magna ira eius iudicatae et petita. Eis qui mirantur videre populos in bellum civile ingredi, moneo Galliam huiusmodi rem pluries expertam esse. Et nolite oblivisci bellum fratricidarium in Civitatibus Foederatis Americae quod "Bellum Civile Americanum" appellatur.

In " *tempore finis* " quod in Daniele 11:40 memoratur, omnes religiones monotheisticae maledictione Dei feriuntur. Sed gradus culpae tempore crescit, quia indicia maledictionis Dei eos qui testimonia historiae ante se neglegunt etiam magis reos sentire faciunt. Sic Iudaismus Messiam Iesum reiecit; post eum, fides Catholica mandata Dei distorsit et fidem Christianam in meram "inscriptionem" fecit quae, secundum eam, "portas" caeli aperit. Ab initio suo, vera fides Protestantica haec peccata Catholica denuntiavit, sed tempore procedente, se in "inscriptionem" transformavit, peccata Catholicismi reproducens, et proinde culpa eius etiam maior est. Deinde sequitur casus Adventismo Septimi Diei, qui post se exempla Catholica et Protestantica habet quibus officialiter foedus fraternum anno 1995 formavit. Post doctrinas a Iesu Christo pionibus suis de fide Catholica revelatas, casus eius a Deo Sancto Revelante etiam magis damnabilis est.

Conflictus inter Russiam et Ucrainam non exstisset, nisi civitates pristinae Orientalis Bloci, ruina oeconomica et politica Russiae liberatae, spem suam in activo auxilio militari Civitatum Foederatarum non posuissent. Hae Civitates Foederatae Europam, post secundum bellum mundanum dilaceratam, prout sibi visum est, formaverunt, et ex Germania eam territorium strategicum pugnae suae contra Russiam Sovieticam fecerunt. Adde huic successum materiale castrorum NATO, et intellegi potest desiderium populorum Russiae pauperiori adhaerentibus ut huic castrorum illecebrosorum et materialiter invidiosorum se iungerent. Sed hae gentes erraverunt spem suam in protectione armata Civitatum Foederatarum collocantes. Nemo inter eos qui a Deo per prophetiam Danielis 11:40-45 non illuminati sunt scire potuit Civitates Foederatas recusaturas esse pugnam militarem directam contra Russiam gerere. Et in nostra condicione praesenti, post Praesidem Trump, haec recessio militaris Civitatum Foederatarum probata facta est. Civitates Foederatae Europam, hanc "tigrim chartaceam," relinquunt ut consequentias accessionis ad NATO ferant. Atque hoc modo Europa sibi trahit iram Russiae potentis, quae gloriosam dominationem Sovieticam praeteriti temporis recuperare vult. Sed quod mundus ignorat est hoc bellum octo annis ante finem mundi incipere, et ob hanc causam usum armorum nuclearium a Deo praevideri. Ipsa immissio bombarum nuclearium in Russiam a Civitatibus Foederatis Americae, quae ad momentum in umbra manserunt, hanc Russiam, " *regem septentrionis* " Dan. 11:44, ad " *exterminandum* " vicissim " *multitudines* " usque ad illud momentum dominatas ducit: " *Nuntii ab oriente et*

ab aquilone venient ad eum, et egredietur cum magna ira ad conterendum et ad exterminandum multitudines. " Et hae exterminationes mortem " tertiae " symbolicae humanitatis causabunt, in hoc bello quod " ducentos miliones " pugnatorum mobilizabit , secundum doctrinas datas in " sexta tuba " Apocalypsis 9:11 ad 21.

Russia praesentiam factionum "Nazistarum" in castris Ucrainae animadvertit. Non sola est quae eas animadvertit, cum tempore "putsch" popularis quo praesidem Russicum Ucrainum anno 2014 evertit, omnes observatores mediorum Europaei hanc praesentiam "Nazistarum" quoque damnaverunt. Sed quid est "Nazismus"? Europaei eum cum desiderio Iudaeos exterminandi coniunxerunt, innixi actis historicis mense Iulio anni 1942 decretis, praecise "nona die Av" a Iudaeis timenda, quia iam multis maledictis illis notata erat. Sed antequam "solutionem finalem" elegerunt, quae effecte exterminationem Iudaeorum spectabat, ideologia "Nazista" erat Nationalis Socialismus. Haec duo verba seducunt, sed in applicatione "Nazismi", ab extremismo extremo, qui nullam compromissionem accipit et quemlibet qui sententiam factionis non communicat, necat, insigniuntur. In Germania, Nazismus, factio Adolphi Hitler, se in "Nocte Longorum Cultrorum" patefecit, cum iam "SS" "Nazi" phalanges "SA" minus fanaticae supplicio afficiebant. Nonne quaedam similitudo est cum feroci et destructiva pugna in Ucraina occidentali contra Ucrainos Donbass, quotidie ab anno 2014 bombardatos?

Vera igitur definitio "Nazismi" denuo consideranda est.

Societas Monstrorum

Haec monstrorum societas est fructus ultimus a "novo mundo" positus. Duorum parametrorum coniunctione possibilis facta est: temporis et scientiae. Longum pacis tempus post finem Belli Orbis Terrarum II et expansionem spiritus libertatis et progressus technologicos in scientia et medicina aluit.

Paradoxum est, sed hoc statum spirituales eorum, Civitatum Foederatarum Americae, et ideo, ex extremo Occidente, cogitationes abominandae et monstruosae natae sunt, valde revelat. Paradoxum autem in eo consistit quod Praeses Civitatum Foederatarum Americae manum suam in Bibliam ponit cum iuramentum praestat se patriae servire. Attamen in hac terra tam religiosa, iura sacrosanctae libertatis adeo privilegiantur ut omnibus ius detur exprimendi et docendi omne genus cogitationum Deo Creatori abominandarum. Attamen, his diebus, notiones in retibus interretialibus propelluntur quae nullos fines nullosque limites observant. Notiones insanissimae et daemonicissimae ita ad multitudines hominum affectorum et conversorum perveniunt. Iure diu timeo consequentias evolutionis huius teli propagandae a Civitatibus Foederatis Americae mundo oblatis. Societates nostrae modernae peccata antediluvianorum, Sodomae et Gomorrhae, reproducunt, sed eis ea aetatis nostrae libertariae addunt. Atheismus, vel simpliciter, ruptura inter Deum et Christianos infideles constituta, dubitationem rerum quas Deus creavit et sanctificavit ab creatione mundi

producit. Itaque, sexto^{die}, Deus testatur se virum, virum, creavisse et ex una costarum eius feminam, mulierem, formavisse. Homo igitur physice et psychologicè vir aut mulier est. Possibilitas igitur binaria est. Sed nostro tempore, scientia modum nacta est ad naturam sexualem per curationes hormonales modificandam, et hae methodi chemicae mutationes physicas in corpore humano promovent. Simul, in quibusdam cerebris humanis a Deo non protectis, daemones cogitationem incitaverunt veram eorum sexualitatem non esse eam quam aspectus physicus praebet. Inde orta est cogitatio possibilitatis eligendi sexum proprium. Ante hanc formam extremam, deviationes ob easdem daemones homines ad aspectum suum transformandum impulerunt. Hi "transvestites" appellati munus sexus oppositi sibi ingressi sunt. Sed cum scientia chirurgica, novae possibilitates eis datae sunt. Ita, cum usu hormonum, completa mutatio physica effici potest. Attamen hae mutationes physicae mentem entis sic mutati non afficiunt. Nam re vera, fundamentaliter manet quod erat in nativitate. Quod si daemones subtrahantur vel incitamentum suum mutant, pupa humana "transformata" se in statu mentis invenire potest qui omnem directionem amittit. Monstrum nascitur.

Ut melius intellegamus illecebras harum novitatum mentalium, consequentias prope domesticationis mentis humanae, per technologiam audio-visualem et necessitudines virtuales in retibus interretialibus constitutas, intellegere debemus. Praecipua causa dramatum nostrorum mentalium est technologia informationis, quae successive post electricitatem et electronicam apparuit. Mentibus humanis, duplici servitute huius technologiae informationis invasivae et continuae inspirationis ad imaginationem valde evolutam daemonum caelestium invisibilium, res est tragica et irremediabilis. Ubi cogitatio de creaturis Dei desistere potest? Non habeo responsum, sed tempus ab eo constitutum, nunc ad octo annos limitatum, certe id sistet.

A "solutione finali" ad "solutionem finalem"

Usque ad hodiernum diem, XVI mensis Martii, anno MMXXII, vocabulum "solutio finalis" ab omnibus historicis adhibitum est ad conatum Germanorum "Nazisticorum" omnes Iudaeos Europae exterminandi, incipiens anno MCMXLII, significandum. Sed in hoc documento, secundarium nuntium propheticum huic vocabulo addam.

Per totam terram, homines causas conflictuum quae oriuntur quaerunt, sed causas humanas quaerunt. Analyses quas propono iudicium Dei viventis, creatoris omnium quae existunt, exprimunt. Praeterea, intelligendum est, causas tragoediarum nostrarum hodiernarum in praeterito inveniri, longe a nostro tempore. Biblia nobis permittit ut detegamus quid Deus per sex milia annorum praedictorum pro peccato terreno cogitaverit. Prophetiae Danielis et Apocalypsis lucem complementariam effundunt in iudicium Dei per circiter 26 saecula, ab

anno 605 a.C.n. usque ad reditum Christi vere anni 2030. Dum homines explicationes carnales terrenas examinant et retinent, Deus nobis suam perspectivam praebet, quae causas spirituales revelat. Inter duas conceptiones, abyssus dilatatur. Humanitas numquam destitit in infortunio expiare contemptum quem erga voluntatem Dei supremam et revelatam ostendit. Sed vita hominum limitata est, dissimilis vitae Dei aeterni, et homines moriuntur et alter alteri succedunt. Septuaginta vel octoginta anni brevis vitae eorum non sufficiunt per se ad iram Dei intellegendam. Unus post alterum, homines maledictionem divinam heredant, et filii eorum, heredes, culpas patrum suorum reproducunt. Ergo in praeterito, cum Deus locutus est et leges suas, ordinationes suas, mandata sua, et pronuntiationes propheticas scripserat, electi eius, hodie, causas iudicii sui perpetui detegere possunt. Hoc est casus "solutionis finalis" quae Iudaeos anno 1942 percussit. Et hac actione, Deus potenter responsionem quam dare voluit verbis prolatis a Iudaeis rebellibus, animatis a clero Iudaico odio erga Iesum Christum repleto, determinato eum crucifixum mori videre potius quam zelotam homicidam, Barabbam. Secundum Matthaeum 27:25, clamaverunt ad Pontium Pilatum, Procuratorem Romanum: "*Sanguis eius super nos et super filios nostros!*" Per saecula, "patres" persecutionem passi sunt, et filii eorum post eos. Ita ultra spem eorum auditi sunt. Anno MCMXLII, liberi illius temporis una cum parentibus percussi sunt eadem ira divina, accensa ab historica patrum indignatione et a filiorum per saecula duritie.

Sane hoc eventum, qui societates occidentales concussit, iterum in reditu Christi fiet, cum secundum Apoc. 13:15, conatus exterminandi ultimos electos qui fideles divino Sabbato manserunt prophetatur: "*Et datum est ei potestas dare vitam imagini bestiae, ut loquatur imago bestiae et faciat ut quotcumque non adoraverint imaginem bestiae, occidantur.*" Hoc significat superstites rebelles qui hanc secundam "solutionem finalem" organizant in eodem animo futuros esse ac "Nazistae" Germani anni 1942. Tertium nuntium hac locutione "solutio finalis" traditur. Consilium a Deo paratum revelat, qui poenas contra transgressores testamentorum suorum prophetavit. Hoc consilium apparet in hoc versu ex Rom. 2:9: "*Tribulatio et angustia in omnem animam hominis qui malum facit, **Iudaei primum, et Graeci...***" ! » In hoc versu, verba "**Iudaeus**" et "**Graecus**" duo foedera successiva designant, vetus, cum populo Hebraeo factum, et novum, in quae paganus "**Graecus**" vel cuiuslibet alterius originis, ingredi potest per recognitionem sacrificii expiatorii a Iesu Christo perfecti. Quia Messiam suum a Deo missum non recognovit, "**Iudaeus**" perpetuas "*tribulationes*" a Deo inflictas, variis persecutionibus humanis, passus est. "**Iudaeos**" scopum principalem irae suae anno 1942 faciendo, Deus universae humanitati admonitionem sollemnem et gravissimam dirigere voluit, quia propter infidelitatem suam, falsus-Christianus, "**Graecus**", vicissim ei rationem reddere debebit. Haec est significatio quam "Tertio Bello Mundano" vel "*sextae tubae*" Apoc. 9:13 tribuere debemus, quod in nuntiis ab die 24 Februarii 2022 explicari vidimus, incipiendo a conflictu inter Russiam et Ucrainam. Nam in hoc ultimo conflictu, ignis nuclearis crematoria Nazistarum substituet. Ingens hostilitas per sanctiones contra Russiam manifestata non obliviscetur, et in hoc stulto actu

invenimus causam quae mox Russiam adducet ut totam Europam sub suo dominio temporario ponat.

In Gallia, iuvenis, ambitiosus sed imperitus praeses, quasi vir honoris respondet, qui vicino, quem oppugnari videt, auxilium fert. Hae reactiones iustificantur exaggeratione valoris quam Europa verbo "democratia" tribuit. Hoc vocabulum, Graeca origine, "civitatem-statum" significat, cuius organizatio ad arbitrium incolarum pertinet. Pro formis a populo electas, democratia igitur formas valde diversas assumere potest. Quam ob rem, post hoc vocabulum, invenimus organizationes ubi potestates ad administrationem stationis vigilum delegantur, ut in Europa Unita. Electiones populi negleguntur et decisiones captae a magistratibus localibus electis adoptantur et agnoscuntur, qui quasi praetextus vocabulo "democratiae" praebent. In origine huius coetus, est electio personalis ducum nationalium qui suam decisionem populo Europaeo imposuerunt. In his democratiis, opinio populi non iam refert, quia commoda oeconomica et pecuniaria in discrimine sunt. Quia res eis oeconomice favebant, duces Unionis Europaeae sensum roboris et superioritatis senserunt, et Russiam, eius cladem et ruinam anno 1992, contempserunt. Ex eo tempore, Russia multas ignominias passa est, etiam videns, in Bello Balcanico, sociam suam, Serbiam, ab aeroplanis Americanis bombardatam et a copiis Gallicis et Britannicis pugnata. Eo tempore, Occidens triumphans legem suam imponere potuit secundum principium quod victoriam fortissimis dat: "ratio fortissimi semper optima est," narrat fabula Ioannis de la Fontaine.

Februario mense anni 2022, postquam se recepit, Russia vires suas et potentiam militarem restituit. Vicissim Occidenti ostendit se ex eorum moribus didicisse. Haec omnia eventa ad praesentem condicionem perduxerunt. Quam ob rem conatus Ucrainae vincula cum Russia rumpendi causam constituit quam Deus per actionem "*hamum in maxillas ponendi*" ducis Russici in Ezechiele 38:4 repraesentat: "*Ego te erudiam, et hamum in maxillas tuas ponam; et educam te, et omnem exercitum tuum, equos et equites, omnes vestes elegantes indutos, cohortem magnam portantes scutum et clypeum, omnes gladios tenentes.*" Et reactiones hostiles, quae per mensuras et sanctiones Russiae exitiabiles effectae sunt, iram Russicam in omnes populos Europaeos attrahent, duces unanimes in his sanctionibus capiendis, excepto nuper duce Hungariae.

Num tam invidiosa est Europae fortuna? Usque ad initium anni 2020, successus eius oeconomicus eam attractivam reddere poterat, sed post obstructionem oeconomicam ob decisiones ad "pandemiam" virus Covid-19 pugnandam per biennium captas, Europa iam non in eadem condicione erat. Praeterea, haec obstructione temporaria imposita veram ruinam patriae Franciae, victimae deportationis et importationum ex Sina, quae sola eius suppeditatrix facta est, celavit. Etiam in urbe Wuhan, in Sina, virus Covid-19 primum publice apparuit; Sina, patria "*draconis*" sive diaboli secundum Apoc. 12:9: "*Et eiectus est draco magnus, **serpens antiquus, qui vocatur Diabolus et Satanas**, qui seducit totum orbem terrarum; eiectus est in terram, et angeli eius cum illo eiecti sunt.*"

Europaei, longa pace a Deo concessa utentes, convenire potuerunt. Sed quid hoc tempore pacis fecerunt? Iterum conati sunt, ut fortiores essent, coniungi,

sicut populus Babelis sub rege Nimrod suo tempore fecerat. Et idem eventus fuit: haec unio fructum iniustitiae continuum contra populos et inimicos Europae produxit. Cum homines lingua separare non iam valeret, Deus reos bello et morti tradidit, sic sanguinem eorum miscens.

"Solutio finalis" ultima duas significationes et effectus habebit, quia si exterminium a rebellibus decretum fideles electos divino Sabbato petet, Deo, "solutio finalis" eius constabit ex exterminatione omnium rebellium terrestrium et caelestium, excepto Satana qui solus in terra desolata per "*mille annos*" septimi millennii manebit.

Sic, genocidium Iudaeorum a Nazistis Germanis ordinatum perfectum est ut homines de fato quod Deus eis parat in die iustae irae suae monerent.

Solutio Finalis humanam sympathiam et compassionem erga populum Iudaicum, qui tamquam martyres, victimae humanae insaniae caedis, videntur, attraxit. Hoc genus actionis, propter eorum inconscientiam et ignorantiam spiritualem, ab oculis eorum divinam minam quae eos personaliter tangit celat.

Ut facta ultimorum dierum intellegamus, discere debemus ex experientia Germaniae "Nazisticae" ab anno 1930 ad annum 1944. In hoc exemplo, videmus quomodo "*modicum fermentum totam massam fermentat*," ut Paulus docuit in 1 Cor. 5:6 et Gal. 5:9, secundum Matthaeum 16:6: "*Dixit illis Iesus: 'Cavete a fermento Phariseorum et Sadducaeorum.*" "Iesus" "*fermentum*" comparavit cogitationibus quae populum seducunt. Parva minoritas, hoc modo, totum populum decipere et tandem dominari potest, et hoc est quod in Germania anno 1930 accidit. Successus popularis factionis Nazisticae successive consecutus est per mensuras sociales favorabiles, successum oeconomicum, Germaniam recuperatam, et victorias bellicas. Et hae tres causae etiam Civitates Foederatas Americae in Secundo Bello Mundano prosperas fecerunt. Europa eos admirabatur et invidiabat, et tandem eos imitari voluit. Sed tum Deus intervenit et somnium in infantia et evolutione eius impedivit. Ex quo tempore Praeses Trump egit, Civitates Foederatae Americae ab Europa recesserunt, eam solam relinquentes ut difficultatibus conflictus Russo-Ucrainici occurrat. Itaque, mox a copiis Russicis deleta, Europa ex suis difficultatibus diruta et vastata emerget. Deinde, post eliminationem Russiae et copiarum eius armis nuclearibus Americanis, via eis patebit, et regimen universale ab omnibus superstitibus terrae formatum dominabuntur. Munus ultimum Civitatum Foederatarum in "solutione finali" ultima nos invitat ut huic nationi potenti peculiariter attendamus. Potestas Americana non tenera est et multo minus humana quam Europa. Ubi cumque eius commoda pecuniaria in discrimine sunt, dura, acris, bellicosa et homicida est. Pecunia deus eius est et successus commercialis dea eius. Hae divinitates minus conspicuae sunt quam grandiosa dea "Libertatis" quae in sinu Novi Eboraci oritur. Cum America proelium militare vitare vult, ad principium boycotti appellat, et praeses Russicus modo comparisonem inter sanctiones occidentales et pogromata Nazistarum Iudaeis inflicta constituit. Verum est ante annum 1942 odium Nazistarum adversus Iudaeos in eo consistere ut eos iuribus civium privarent; "etiam ipsi" prohibebantur "*ne emerent et venderent*", sicut ultimi "Nazistae" facient erga ultimos electos Iesu Christi qui fideles manserunt Sabbato a Deo sanctificato, secundum Apoc. 13:17: "*et ne quis emeret aut venderet, nisi qui*

haberet signum, aut nomen bestiae, aut numerum nominis eius ." Hic fructus impietatis est ultimus effectus casus spiritualis fidei Protestantium, quae vere anni 1843, sub maledictione Dei, religioni Catholicae Romanae se iunxit, cuius ordo "Iesuitarum" exemplar fuit ad constituendas sectiones "SS" castrorum "Nazistarum" Adolphi Hitler, coetus creatus sub instigatione legati Germanici (ad Vaticanum) et ministri rerum externarum Von Papen (quod significat: "Papae"). Itaque non mirum est invenire, in lamina "longorum cultorum" eorum insculpta verba Germanica "Gott mit uns", quae significat: Deus nobiscum. Atque haec igitur foedus duarum religionum a Deo damnatarum est quod exemplar "Nazistarum" Germaniae annorum 1930 et 1942 reproducet. Dominatio universalis Civitatum Foederatarum Americae inter annum 1945 et nostra tempora parata est, et longis annis pacis uti potuit ad administrationem "globalisticam" oeconomiae favendam. Technologia "interretialis" a Civitatibus Foederatis Americae creatae servitute captae, nationes oeconomice et politica ratione a iudiciis Americanis dependentes factae sunt. Et haec dominatio commercialis permittit eis omnes populos qui ab ea dependent suis prohibitionibus et sanctionibus prohibitionum subicere. Ergo iam totam terram Occidentalem tenet, et reliqui ei per destructionem nuclearem Belli Mundani Tertii subiecti erunt.

A Iesu Christo electus, mox iterum experieris experientiam prophetarum Ieremiae, Danielis et Ezechieli, contemporaneorum poenae pro peccatis Israelis Hebraei Iudaei. Novus Nabuchodonosor Vladimir Putin nominatur, et Russus est. Sicut rex Chaldaeus temporis Ieremiae, Deus eum misit ad impietatem occidentalem destruendam, unitam adoratione et veneratione societatis "libertariae" ab Civitatibus Foederatis Americae et Francia originem natae. Conflictus inter Russiam et Ucrainam unam tantum causam habet: adorationem huius exempli a Deo damnati a novo praeside Ucraini, Vladimir Zelensky. Haec fascinatio exempli societatis occidentalis eum ad se ei coniungendum adduxit. Attamen, caecitas mentium occidentalium tanta est ut de valoribus a Deo damnatis gloriantur, ut puta de hac "superbia homosexuali" quae iram Dei melius quam dulcia muscas attrahit. Sed ut poenaliter ageret, Deus tempus quod ad hoc statuerat exspectavit, scilicet septem annos ante finem temporis gratiae collectivae et individualis. Occidentales, optimam societatem condidisse persuasi, superbia et arrogantia inflammati sunt, atque eos qui eorum notionem societatis non communicant, contemnunt. Attamen ex ipsis adversariorum ora Deus suas contumelias audiri facit. Per ora Muslimorum impietatem et infidelitatem denuntiat, eos "infideles" appellans. Per ora praesidis Russici et populi sui societatem eorum denuntiat, quam "decadentem" appellat; decadentia fructus est perversionis sensuum et mentium, quae ad deviationes sexuales et psychicas morum ducit, progressivam pravitatem, iam inter Revolutionarios Gallicos inter annos 1789 et 1798 manifestam, quam Gallia hodierna hereditate accepit, adeo ut Deus symbolice caput suum, Lutetiam, "*Sodoma et Aegyptum*" in Apoc. 11:8 nominaret; ipsam peccati expressionem et rebellionis humanae contra Deum et eius valores. Subtili ludo comparisonis, Deus in Apocalypsi sua Revolutionem Gallicam et "*sextam tubam*" seu Tertium Bellum Mundanum coniungit. Quid hic nexus significat? Veris electis revelat communem actionem horum factorum esse punire impietatem Christianam, Catholicam pro prima, et multireligiosam pro

secunda, quia omnes formae religionis monotheisticae ibi repraesentantur et attinguntur et praecipue petuntur. Anno 1917, religio Orthodoxa etiam a revolutione Bolshevicorum eiusque atheismo petum est. Haec omnia eventa significationem et munus specificum pro Deo habebant, quod veri electi eius scire et cum eo communicare debent. Privilegium haec intellegendi immensum est et probationem gratitudinis ex parte Iesu Christi constituit. Hoc modo revelatio eius prophetica nomen " *testimonii Iesu* " meretur, citatum in Apoc. 1:9, 12:17 et 19:10. Culpa omnium ecclesiarum Christianarum in eorum indifferentia in hoc verbo prophetico proposito ab anno 1831, die primae nuntiationis Adventisticae a propheta Gulielmo Miller in Civitatibus Foederatis Americae factae, consistit. Ab illo die, successivae revelationes divinae veros Christianos ad restituendam praxim Sabbati a Deo sanctificati ab septimo die creationis suae terrenaе duxerunt. Contemptus verbi prophetici igitur omnes religiones Christianas adduxit ut Deum frustrarent iure legitimo honoris per oboedientiam creaturarum suarum. Praeterea, cum ea iudicaverit et damnaverit quasi vasa deficientia, figulus magister ea franget et delebit. Quamquam ex hereditate religiosa, vel traditione, requiem Sabbati die recto, Sabbato, exercet, fides Adventista sub iudicium Dei incidit propter eandem hanc indifferentiam in revelationibus prophetis divinis inter annum 1873 et definitive annum 1995. Immo, foedus eius cum castris Catholicis et Protestantibus ab anno 1995, contra eam testatur de contemptu iudicii divini quod ei revelavit damnationem Dominicae Romanae, quam hi duo greges Christiani et Orthodoxi traditione honorant. Sed transgressio sancti divini Sabbati tantum cacumen glaciei est peccati harum religionum, quia, ut Iacobus 2:10 docet, " *transgressio unius mandati hominem omnium reum facit* ": " *Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, omnium reus est.* " Pauci homines id intellegunt, sed revera transgressio Sabbati quarti mandati transgressionem primi mandati creat: " *Non habebis deos alios coram me.* " Iam inobedientia Deo est consequentia oboedientiae diabolo, principi tenebrarum, Satanae. Per se patet hoc in casu tertium mandatum etiam transgredi: " *Non assumes nomen Domini Dei tui in vanum; quia non habebit impunum Dominus eum qui in vanum nomen eius assumpserit.* " Sex mandata ultima, quorum oboedientia auxilio directo spiritus Iesu Christi obtinetur, non magis quam priora observabuntur. Catholicismus et Orthodoxia communi transgressione secundi praecepti distinguuntur, quia idololatria eorum eos adducit ad imagines ab hominibus sculptas vel pictas colendas, contra prohibitionem Dei ne ita faciant: " *Non facies tibi sculptile, neque similitudinem omnium quae sunt in caelo desuper, aut quae sunt in terra deorsum, aut quae sunt in aquis sub terra.* " » Haec transgressio eo gravior est, quia idem praeceptum consequentias transgressionis suae specificat et praedicit: " *Non adorabis ea, neque coles eis; ego enim, YaHWéH, Deus tuus, sum Deus aemulus, visitans iniquitatem patrum in filios usque ad tertiam et quartam generationem eorum qui oderunt me.* " Sed electis fidelibus suis, Deus aeternas benedictiones suas praedicit: " *et faciens misericordiam in milia eorum qui diligunt me et custodiunt mandata mea.* "

In praesenti aetate, Deus lucem suam in culmine splendet electis suis, et eos quos damnavit, maximae tenebrae eos distinguunt et involvunt. Ita iam unusquisque ab eo accipit secundum quod meretur.

Oratione vivida et laudatoria, Praeses Ucrainae Praesidi Americano Iosepho Biden dixit, et cito: "Vellem te mundo dominari ut pacem imponeres." Sicut omnia castra occidentalia, Iosephus Biden adulationibus valde sensitivus est, et fabulam de corvo et vulpe a Ioanne de la Fontaine ingenioso et subtili paraphrasante, rem his verbis interpretor: "His verbis, nulla amplius laetitia sentiens, Iosephus Biden crumena sua aperit et demittit" miliarda dollariorum duci Ucrainico oblatam ad resistentiam suam contra Russiam sustinendam. Ioannes de la Fontaine fabulam suam finivit dicendo: "Omnis adulator sumptibus eius qui eum audit vivit." Hac de causa donator adulatus dives esse debet. America non est exemplum typicum liberalitatis, et cum se liberalem ostendit, spe lucri ingentis ex gestu suo facit. Attamen scimus eam odio chronico erga Russiam, potentem competitricem suam ad Orientem, moveri. Finis eius est monopolium dominationis oeconomicae terrae obtinere. Iam a nationibus obtinuit ut omnes monetae terrestres ad suum dollarium referantur post derelictionem aurei normae. Re vera, Tertium Bellum Mundanum ei permittet Russiam delere et finem suum consequi. Iosephus Biden, post Iohannem Kennedy, etiam Catholicus est et ob hanc causam, non nisi castra Polonica, etiam Catholica, et Ucrainam rebellem, plerumque Catholicam in parte occidentali, favere potest. Ita nationes Catholicae sub vexillo Americano copiarum NATO congregatae sunt, Russia Orthodoxa ut adversario communi. Adulatio regimen papale seducit in prophetia Dan. 11:39: "*Cum deo alieno aget contra munitiones, et eos qui agnoscent eum implebit gloria, faciet eos dominari multis, distribuet eis terras praemio.*" Hoc est typicum mores castrorum a Deo maledictorum qui praesentiam superbiae revelat, hoc peccatum diabolo ipsi imputatum, post casum eius.

Cum causa belli quod incipitur spiritualis sit et a Deo voluerit ut poena pro derelictione Sabbati ab die septimo mensis Martii anni trecentorum viginti uno, facile est intellegere cur Deus declaraverit in Daniele 12:10: "*Multi purificabuntur, dealbabuntur, et corrosi erunt; impii impie agent, et **nemo impius intelligent**, sed qui intelligentes habent intelligent.*" Spiritus divinus hoc principium confirmavit dicendo in Apocalipsia 17:8: "*Bestia quam vidisti erat, et non est. Abyssus ascensura est, et in interitum ibit. Et mirabuntur qui inhabitant terram, quorum nomina non sunt scripta in libro vitae a constitutione mundi, cum viderint **bestiam**; quia erat, et non est, et venturam est.*" In nuntiis, videmus hunc "*stuporem*" diurnariorum, politicorum, et populorum infidelium et infidelium, necnon omnium clericorum religiosorum, quibus bellum in Europa impossibile factum erat. Specifico me, divina inspiratione, hunc conflictum exspectasse ab anno 1982, die quo primum nuntium ab Apocalypsi Iesu Christi revelatum intellexi. Denique, quidquid homines putant, magnus creator et legislator Deus initium suae "solutionis finalis" constituit, in qua iam multitudines hominum, sive civilium sive militarium, perierunt et adhuc peribunt "*quattuor poenas terribiles*" suas, quae in Ezechiele 14:21 citantur: "*Itaque dicit Dominus YaHWéH: Etiamsi mittam contra Hierosolymam **quattuor poenas terribiles meas**: gladium, famem, bestias feras et pestem, **ut exterminem ex ea** hominem et pecus*"; hoc donec terra desolata et vastata sit et sine ullo incolarum humanorum vivorum. Angeli facti, ultimi homines viventes per "*mille annos*" in opere "*iudicii mortuorum*", in regno caelesti Dei, cum Iesu Christo erunt, secundum nuntium Apocalypsis 11:18:

" *Iratae sunt gentes, et venit ira tua, **et venit tempus iudicare mortuos**, dare mercedem servis tuis prophetis, et sanctis et timentibus nomen tuum, parvis et magnis, et perdere eos qui destruunt terram.* " "

Post hoc iudicium, tempus iudicii extremi veniet, "solutionis finalis" ultimae, in qua, resurrecti ad " *mortem secundam* " in " *stagno ignis* " subeundam, secundum speciem terrae igne subterraneo obiectae, maxime nocentes, persecutores, Iudaei, "Christiani" Catholici, Orthodoxi et Protestantes vel Adventistae rebelles, delebuntur et definitive annihilabuntur.

EXCLUSIVUM

In canali quodam nuntiorum hanc orationem V. Putini animadverti, quae mihi permisit intellegere et explicare cur societates occidentales cum ideologia "Nazistica" coniungat. Memini in omnibus instrumentis communicationis socialis homines de causis mirari cur Vladimir Putin Ucrainam "Nazisticam" et ideo necessitatem ut hanc terram "denazificet" denuntiet.

Nazista = genus superius – Oratio V. Putin de oligarchis Russicis in Occidente luxuriis et divitiis collocatis. Oligarcae ei divitias suas debent, ei omnia debent: "Eos qui villam Miami aut in Riviera Gallica habent, qui sine iecur agrario, ostreis aut sic dicta libertate generis vivere non possunt, omnino non iudico. Hoc omnino non est problema. Problema est quod hi homines **mentaliter** ibi sunt, non hic, cum gente nostra, cum Russia. **Secundum eos, signum est pertinentiae ad castam superiorem, ad gentem superiorem** ." V. Putin arrogantiam occidentalem cum arrogantia "Nazistarum" Germanorum anni 1933 comparat. Et facta eum recte dicere probant, quia unum ex finibus ideologiae "Nazistarum" erat formare " **genus humanum superius** " appellatum Aryanum. In expansione capitalistica Civitatum Foederatarum invenit hunc statum animi qui eos conterit et contemnit qui hanc conceptionem existentiae non communicant. Deinde animadvertit quomodo, se a potentia militari Civitatum Foederatarum per pactum NATO protectas sentientes, nationes Europaeae se arrogantes et iniustas erga Russiam et socios eius orientales, et praesertim Serbiam, quae in bello Balcanico bombardata est, demonstraverint. Vidit civitates Foederis Varsoviensis Russiam debilitatam relinquere ut castris occidentalibus se coniungerent. Denique, eversionem praesidis Russici Ucrainae anno 2014 notavit, et ab eo die, incessantem bombardationem Ucrainorum pro-Russicorum in regione Donbass concentratorum ab exercitu Ucrainico; hoc in manifesta cupiditate eos cogendi vel exterminandi. Hanc aggressionem destructivam comparat cum ea quae "Nazistas" Adolphi Hitler ad potestatem adduxit post Noctem "Longorum Cultrorum" cum duces "SA" necaverunt, ut supra explicavi. Vladimiro Putin, sicut Deo, arbor ex fructu iudicatur. Et quamquam Occidentali non in mentem veniret gentem suam sicut "Nazistas" se gerere, non idem est in castris qui has iniurias die ac nocte patiuntur. Haec oratio a V. Putin habita mihi a Deo donata est quasi "margarita" revelans. Et hoc recentissimum documentarium televisificum priores meas analyses et explicationes confirmavit. Pro quolibet viro intelligente, Nazismus ante omnia est status animi qui operibus manifestatur. Societates autem capitalisticae occidentales probaverunt vitam humanam parvi pretii habere cum commoda pecuniaria in discrimine sunt. His addo usum scientiae chirurgicae et medicae ad transformandum genus sexuale hominum videri posse quasi extensio

experimentorum a medico Nazista Iosepho Mengélé peractorum, qui corporibus captivorum in castris exterminationis Nazistarum usus est ad experimenta abominanda et crudelia peragenda.

Sicut maior pars populi Germanici non erat Nazista, sed ascensum ad potestatem Nazismorum adiuvabat, ita in Occidente, maior pars hominum humanissimorum iniustas, cynicas, et pertinaces potestates in Balcanis, necnon tractationem Libyae, adiuvabat. Huiusmodi sunt decisiones a Commissione Europaea nationibus Europaeis captae et impositae. Tribunal Hagense sibi ius dedit iudicandi et damnandi actiones ducum orientalium, qui normas occidentales non agnoscunt. Quam ob rem magnus Iudex caelestis iudices iniustos in manus victimarum suarum tradet. Arrogantia occidentalis punietur non solum per invasionem Russiae vindicativae, sed etiam per caedes a populis olim colonizatis soli Africani et ab Orientalibus perpetratas. Europa Occidentalis arrogans, quae Deum exacerbat, coram hostibus suis genua flectetur, vastabitur et peribit. Mutatio rei cum interventu nucleari Civitatum Foederatarum Americae contra Russiam veniet. Et superstites recentissimas normas "Nazisticas" a victoribus hodiernis, Civitatibus Foederatis Americae, propositas et impositas, accipere debebunt.

Cupidus effugere potestatem Americanam, Generalis de Gaulle debitum bellicum persolvit et castra militaria Americana per Galliam collocanda impedivit. Sed in laqueum incidit, quem Germania victa repraesentabat et adhuc repraesentat. Praesentia Americana ibi mansit et eius auctoritas crevit tantum donec Unionem Europaeam oeconomice dominata est. In dedicatione sua Europaea, Francia libertatem a Civitatibus Foederatis amisit, locum suum in foedere NATO recuperans. Itaque intellegitur Europam Unitam imaginem esse societatis Americanae, a Civitatibus Foederatis in conatu potentiae globalis probatam.

INFORMATIO – DEINFORMATIO

Biduo post emissionem orationis V. Putin de oligarchis Russicis, eadem statio nuntiorum quae hanc orationem revocaverat eam hac vice in forma lineae volubilis ostendit. Et, mirabile dictu, orationem priorem iterum inveni, nisi quod ultima sententia, quae dicebatur "secundum eos, signum est pertinentiae ad castam superiorem, gentem superiorem," sublata erat. Diurnarius hanc orationem citabat ut spiritum nationalisticum praesidis Russici exprimeret, sed necesse erat accusationem Nazismorum, quam castris Europaeis NATO tribuit, a spectatoribus celare.

Bellum inter Russiam et Ucrainam iam consequentias habet quae mihi permittunt prophetiam Danielis 11:40 ad 45 confirmare. Sane, principale consequentia seriei sanctionum Russiae impositarum, sed etiam obsidio oeconomica Ucrainae, quae tritici exportat magnas terras, inter quas Aegyptus, crisin cibariam globalem producet, quae praecipue dramatica erit pro terris minus progressis. Fames igitur has populationes Africanas ad rebellionem impellet et undas immigrationis in Europam provocabit. Fames, odio civili et religioso

Musulmanorum contra pristinam Europam colonialem addita, formam et motivationem dabit aggressioni " *regis austri* " memorati in Daniele 11:40. Rebellio Ucrainica revera tantum incitamentum odii fuerit quod Russiam ad invadendam Europam Occidentalem tempore opportuno adducet. Sed iam intellegi potest, contra id quod diu pro ruina oeconomica Franciae et amissione libertatis praesentatum est, nempe "formationem Europae ad bellum inter nationes vitandum," ruinam imminentem admissione Poloniae in Europam causatam esse. Ut iam dixi, oppositio religiosa est arma a Deo adhibita ad infidelitatem Europae Christianae puniendam. Polonia, quae sub occupatione Russica ab anno 1945 manserat, libertatem anno 1990 adeptam est, desiderio ultionis contra Russiam ferens. Hic populus Polonus utrinque finium Ucrainicorum collocatus erat. Praeterea, sicut Germania Occidentalis Germaniam Orientalem recuperavit tempore ruinae castrorum Sovieticorum, Polonia Catholica Romana Europaea partem populi sui Ucrainicam in castra Occidentalia reducere voluit. Haec condicio strategica eo magis iusta est cum populi traditione religione definiuntur et uniuntur, hereditantur et a patre in filium traduntur. Francia ex hac condicione emersit characterem suum saecularem republicanum adoptans, sed exceptio est, et haec electio maledictionem ultimam paravit, cum multae religiones potentialiter adversariae et inimicae in eius solo ortae sint. Modo subiacente, Civitates Foederatae Catholicae et Protestantes, quarum dux ipse Catholicus est, Catholicismum Poloniae abusus sunt ad areas suas influentiae a Russia Orthodoxa eripiendas. Ubi Papa motivum religiosum invenit, Civitates Foederatae motivum politicum inveniunt ut dux mundi oeconomicus et politicus. Deo autem, eius incitamentum est poena collectiva humanitatis ex populis omnibus ventis doctrinarum religiosarum subiectis compositae, quorum quisque nocentior est.

Nomina magnorum virorum, qui partes magnas in dirigendo fato mundi agunt, nuntios occultos perdoctos nobis tradunt. Praesides Russiae et Ucrainae idem praenomen habent Russice et Polonice respective, Vladimir et Vladimir, quod "princeps mundi" significat. Evenit ut post hos duos populos Russiae et Polonicae lateat certamen saeculis inter fidem Orthodoxam Russicam et fidem Catholicam Romanam Polonicam. Diu pugnaverunt ut fidem Christianam in terra repraesentarent, et sic mundum religiose dominarentur. Ambo, maledictione Dei percussi, a Satana, " *principe huius mundi* ", secundum Iesum Christum, ducuntur. Deinde, nomen originis Polonicae Praesidis Ucrainae, "Zelensky", non significat eum esse nartatorem zelosum, sed adiectivum " *viridis* ", colorem " *mortis* " in Apoc. 6:8: " *Et vidi, et ecce equus viridis.* " *Et nomen eius, qui sedebat super eum, Mors, et Infernus sequebatur cum eo. Et data est illis potestas super quartam partem terrae, ut interficerent gladio et fame et morte et bestiis terrae .*

Ex hoc intellegere possumus hunc virum fortem ad extremum temeritatis a Deo quasi escam adhiberi, ut, per manifestam suam seductionem, auctoritates occidentales in bellum **suum attrahat** . Iam pridem... Sanctiones contra Russiam has societates co-belligerantes adversarii Ucraini reddiderunt. Sed timentes futuras consequentias, nesciae eas in Daniele 11:40-45 prophetari, hae auctoritates simulant se credere in optatis futuris pactis cum Russia. Ita videmus constructionem dramaticae condicionis internationalis cuius ultima consequentia erit destructio nationum et, magna ex parte, populationum earum.

Noli quaerere in terra gentem a Deo benedictam; nulla est aut iam non est. Sed invenire potes inter omnes quae existunt, quasdam minus maledictas, sed maledictas tamen.

SCIRE AUDIRE

Qualitas intellectus nostri a bona auditione pendet. In oratione, vir sapiens solum verba audita retinet, sine extrapolatione vel interpretatione nimia nuntii traditi. Res hodiernae mihi permittunt hanc lectionem confirmare. De bello inter Russiam et Ucrainam, dux quidam Russicus laconico tono enuntiavit et recessum copiarum Russicarum e regione Kioviae, capitis Ucrainae, nuntiavit. Mundus mediorum hunc nuntium arripuit et intra paucos dies, mirum in modum, in promissum a V. Putin conversus est ut hanc regionem in pace relinqueret. Attamen, secundum ducem Russicum, nullus nuntius pacis prolatus est, et dicerem, contra, hunc laconicum nuntium recessum copiarum in terra revelasse, quod metum usus ingentis bombardamenti aerei excitare potuisset. Quia Russi locum ubi sui pugnatore collocantur non bombardant. Ut timere potuisset, quidem, paucis diebus post, bombardamenta aerea intensa resumpta sunt. Et in canalibus mediorum, V. Putin accusatur mendacis esse, vir qui numquam promissa servat. Sed quando V. Putin hanc promissionem fecit? Numquam, quia haec promissio in mentibus diurnariorum et peritorum, qui eos in inspiratione optimistica comitantur, constructa est. Omnes enim finem huius belli tam male cupiunt ut eorum optimismus verbis et verbis auditis praevaleat. Hoc faciendo, informatores se professione sua indignos ostendunt, quia turbae quae eos audiunt, non informatae sed male informatae, sunt. Iam dixi, mea sententia et secundum argumenta, V. Putin consilium suum ad mores castrorum hostium accommodare. Coacta acerrima resistentia Ucrainorum, castra Russica contra sagittarios in pavimentis aedificiorum ruinosorum et exenteratorum abditos, paratos ad collapsum, occurrunt. Hoc modo, expugnatio urbium difficillima fit et cum pretio nimis multorum militum mortuorum obtinetur. In Bello Balcanico, Civitates Foederatae Americae contentae fuerunt "Belgradum", caput Serbiae, ex altitudine decem milium metrorum bombardare, sine periculo aeroplanorum bombardantium et nautarum. Et per Bellum Orbis Terrarum II, Russi ipsi copias Germanicas impedire potuerunt ne urbem Stalingradum occuparent. Inter muros et ruinas, progressus copiarum sumptuosus erat in vita humana, et exercitus Germanicus initium cladum suarum ibi expertus est. Tanta experientia historica, exercitus Russicus hanc difficultatem exspectasse debuit, quod probat castra haec Russica se in escalationem trahi passus esse, in terra resistentiam efficientem Ucrainorum in urbibus iterum invenientes. Praeterea, usus visoris telescopici, olim solis sagittariis reservatus, in armis repetitoriis modernis late diffusus est. Et consequentia est efficacia terribiliter letalis utrique parti.

Constat hominem a Deo separatum tantum audire quod audire vult. Quia iudicium suum in suis affectibus personalibus fundat. Praeterea, hoc iudicium personale oratione audita praevalet. In cogitatione huius viri, verba interpretationem peiorativam accipiunt quae verba audita infamant. Video diurnarios odium suum erga V. Putin ostendentes, et eorum opinio semper eadem

est. Et turbae auditorum et spectatorum hoc odio occidentali continuo nutriuntur. Hoc odium immodicum ad iustificationem sanctionum ducit, quae mox a vindictiva Russia puniuntur.

"Mala auditio" nuntios, sive civiles sive religiosos, pervertit. Quare non mirum est eos qui huius rei responsables sunt, simul non posse clare intellegere divina praecepta religiosa, quae a Spiritu Dei per totam Sacram Bibliam authentice formulata sunt.

Vitia Occidentis

Secundum lectionem priorem, qui audire nesciunt, se ipsos cum rigore et honestate iudicare nesciunt. Itaque, audientes reprehensiones a V. Putin formulatas de genere societatis occidentalis quam Deo describit, "**decadentem**", et quae transformationes mentales eius et eversionem antiquorum valorum saecularium insistente denuntiat, has probationes negant et verba eius contra eum vertunt, adeo ut insaniam ei tribuant. Nemo tamen disputare potest his annis homosexualitatem, diu turpem et damnatam habitam, hodie legalizatam, legitimatam et criminaliter prohibitam esse. Audiamus quae Deus de hac re declaravit.

Prima lectio apparet in experientia destructionis "*Sodomae et Gomorrhae*," post visitationem duorum angelorum quos "*Lot*," nepos "*Abrahami*," in domum suam induxit. Homosexualitatem et saevitiam exercentes, impii incolae duos visitantes odiosae suae sexualitati subicere voluerunt, et ut turbam furem effugerent, duo angeli eos caeci percusserunt. Ignem qui de caelo cecidit in lapidibus sulphuris ardentis, qui eos consumpsit, una cum duabus urbibus impiis vallis prosperae. Hanc narrationem invenimus in Genesi 19:1 ad 29.

Alterum nuntium divinum Hebraeis, populo Dei, in Lev. 20:13 datur: "*Si vir cum viro concubuerit sicut cum muliere, ambo rem abominabilem fecerunt; morte morientur; sanguis eorum erit super eos.*" Sed hic casus una tantum prohibitio est inter alia quae in Lev. 20:1 ad 27 memorantur. Et specificiter dico haec omnia praecepta valorem suum in novo foedere retinere. Proinde, Occidens a Deo reus iudicatur ob multas abominationes exercendas, quas morte punit. Mortalitas quae humanitatem nostro tempore percutit, virusis, morbis, fame vel bellis, ergo iustam suam sententiam implet. In vetere foedere, hoc iudicium iam formam in Ezechiele 9:4 ad 7 descriptam sumpsit:

"*Dixit autem Dominus ad eum: 'Transi per civitatem, per civitatem Jerusalem, et pone signum scribens super frontes virorum gementium et gementium super omnibus abominationibus quae fiunt in civitate.'* Et dixit ad alios, audiente me, '*Transi per civitatem post eum et percutite; non parcat oculus vester, neque misereamini.*'" Senes, iuvenes, virgines, parvulos et mulieres interficite et interficite; omnem autem qui thau in eo habet, ne abordetis, et a sanctuario meo incipite. Coeperunt autem a senioribus qui erant foris domus. Et dixit eis: "*Polutatis domum, et implete atria mortuis; egredimini!*". Et egressi percusserunt civitatem. »

Versus octavus ad decimum cogitationem Dei revelant quae hanc iram homicidalem iustificat, quae sola sanctitate Dei a sanctitate Herodis regis, qui

caedem puerorum Bethlehem iussit, distinguitur. Post hanc destructionem anno - 586 perfectam, anno +70 secuta est illa a Romanis peracta, eadem proposito homicidali et destructivo pro urbe Hierosolyma, incolis eius et templo sancto eorum, prophetiam Danielis 9:26 confirmans.

Versus 8 ad 10

Dum percutiebant, ego autem remansi, cecidi pronus et clamavi: "Heu, Domine Deus, num perdes omnes reliquias Israel, effundens furorem tuum super Jerusalem?" Et respondit mihi: Magna est iniquitas domus Israel et Iuda, terra plena est sanguinibus, et civitas plena est iniquitate, dicunt enim: "Dereliquit Dominus terram, et Dominus non videt." Et ego non parcam, neque miserebor; opera eorum in capita eorum ponam. »

Specificando iniquitatem Israelis " nimiam " esse, Deus confirmat patientiam suam limitatam esse et oblationem veniae suae moderatam.

Quam damnosa et terribilis est invisibilitas Dei viventis in suis consequentiis! Vulgo dictum est: "Cum feles absit, mures ludent." Mures humani oculis suis decipiuntur, nam quamvis invisibiles, magna "Feles" revera ibi est, et ideo sub eius aspectu saltant. Qui numquam dormit, sed qui omnia sua creationes perpetuo custodit, etiam praecognovit altitudinem impietatum et abominationum quae ultimam humanitatem notarent, et sic potuit ultimas poenas suas vaticinari. Post duas priores poenas citatas, illa " sextae tubae " cum eadem furia et amplificata vi destructiva perficietur.

Deinde damnationem nefandae homosexualitatis in verbis Pauli, fidelis testis Iesu Christi, apud Romanos 1:24 ad 32 inveniemus.

" Propter hoc tradidit illos Deus in desideriis cordis eorum, in immunditiam, ut ignominient corpora sua in semetipsis." Qui veritatem Dei mendacio commutaverunt et coluerunt et servierunt creaturae potius quam Creatori, qui est benedictus in saecula. Amen! Propterea tradidit illos Deus in passiones ignominiae: nam et mulieres eorum mutaverunt naturalem usum in eum qui est contra naturam. Similiter et viri, relicto naturali usu mulieris, exarserunt in desideriis suis invicem in invicem, viri cum viris turpem operantes, et in semetipsis mercedem erroris sui debitam recipientes. Et sicut nolebant Deum habere, tradidit eos Deus in reprobum sensum, ut faciant quae non conveniunt , repleti omni iniquitate, malitia, avaritia, malitia; pleni invidia, homicidio, contentione, dolo, malitia; maledici, calumniatores, impii, superbi, elati, inventores malorum, parentibus non oboedientes, insipientes, sine fide, sine affectione naturali, sine misericordia. Et quamquam scientes... Iudicium Dei , dignos morte declarans eos qui talia faciunt , non solum ea faciunt, sed etiam eos qui ea faciunt probant. »

Ab ipso initio huius citationis, vocabulum "impuritas" ad has deviationes sexuales refertur, et iterum inveniemus in iis quae Iacobus, frater Iesu, nomine "duodecim apostolorum" novis conversis e paganismo praescribit. Haec doctrina apparet in Actibus Apostolorum 15:19 ad 21.

" Quapropter censeo difficultates non creari debere iis paganis qui ad Deum convertuntur. " " Difficultates " memoratae ad praxim " circumcisionis " carnis pertinebant, quae igitur novis Christianis originis paganae non imponitur.

" sed scribatur eis ut abstineant a contaminationibus simulacrorum **et a fornicatione** et a suffocatis et a sanguine. " " **Fornicatio** " in hoc versu citata ad "**impuritatem** " Pauli priorum dictorum refertur. Nota quod Iacobus etiam prohibitionem edendi " *suffocati et sanguinis* " **citatur**, res quae sunt praecepta veteris foederis et quae in libro Levitico, tertio libro a Mose scripto, exhibentur. Hoc nomine, nexus cum versu qui sequitur constituitur, et hic nexus continuitatem foederis divini confirmat, quod nullam differentiam habet pro vetere nisi fundamentum in sanguine animali et pro novo, fundamentum in sanguine humano Iesu Christi."

" *Moyse enim a generationibus in singulis civitatibus habet qui eum praedicant, siquidem in synagogis per omne sabbatum legitur.* "

Hoc demonstrat condiciones foederis inter Deum et electos eius perpetuas esse ab initio usque ad finem. Excepto quod duae tertiae partes sex milium annorum temporis propositionis salutis, sanguis humanus voluntarie a Iesu Christo effusus venit ad validanda sacrificia animalium quae eum usque ad eum significabant. Per ministerium eius terrestre, symbolismus rituum antiquorum intelligibilis factus est et humanitas didicit Creatorem suum sibi offerre facultatem fruendi salute sua oblata per "gratiam". Si vocabulum "gratia" subito apparet in Christo, contra, applicatio eius perpetua fuit ab Adam usque ad ultimum electum servatum in reditu Christi sed ante finem temporis "gratiae" quae id praecedit.

Salus gratiae iniuste cum salute sub vetere foedere oblata comparata est. Consilium Dei ergo distortum est, et peccatum restitutum est, lator et causa maledictionum quae illud puniunt. Nullum mandatum in Biblia ex ore Dei est quod legitime contemni possit. Deus ad electos suos loquitur, homines intelligentia praeditos, qui omnia examinant et bonum iustumque retinent. Leges conviviorum propheticorum cum impletionem eorum quae prophetaverunt cessaverunt; et sanguis Iesu sanguinem animalium substituit, sed omnia alia valorem suum retinent et digna manent observatione et veneratione per praxim adducta. Hoc modo, verum fidei exemplar restituendo, ultimi electi eius Patrem suum caelestem glorificant, in Iesu Christo qui redit.

Illecebra libertatis

Haec libertatis illecebra radix est hodierni conflictus inter Ucrainam et Russiam. Vera vero huius rei causa est haec vetus patria, Francia, quae appellatur. Libertatis illecebra per tempus crevit ab experientia revolutionaria inter annos 1789 et 1798, sed etiam in extensione historiae suae usque ad tempus nostrum praesens. Et punctum cruciale huius libertatis republicanae constituendae erat adducere Franciam ad se liberandam ab oboedientia Dei, ordinationibus eius et praeceptis eius. Haec res tam magni momenti est ut Deus eam in Apoc. 11:10 prophetaverit: " *Et propter eos gaudebunt et exsultabunt, et munera mittent invicem, quia hi duo prophetae cruciaverunt eos qui habitant super terram.* " » " *Duo prophetae* " sunt scripta biblica duorum foederum successivorum in quibus Deus iudicia sua de humanitate revelat. Prophetia evocat autodafeos ubi haec scripta religiosa in acervis combusta sunt in Foro Libertatis, nunc Foro Concordiae Parisiis. Tota societas nostra occidentalis aedificata est super "

gaudium et laetitia " in hoc versu citata. Deus autem eo magis irasci potest, quia haec laetitia in eius exclusione fundatur. Aditus ad plenam libertatem has nationes modernas in regimen peccati convertit, quod Deus ad poenam capitalem damnat. Deus, tempore procedente, fati populorum texturam contexit. Francia a Republica in Rempublicam usque ad quintam suam evoluta est, ^{ubi} praeses nationalis potestatem quasi monarchicam recuperavit. Sed in plano morali, inferius et inferius descendit. Ultimis annis nostri temporis, vim suam amisit et ab ideis insanis, quae in Civitatibus Foederatis Americae et Canada apparent, duobus aliis magnis regiminibus peccati ante YaHWÉH, superata et afficitur.

In Ucraina, quae iam independens facta est, exemplar libertatis occidentalis, quod in Gallia apparuit, incolarum partim Polonorum, partim Russorum desiderium excitavit ut vicissim gaudeant imitando Galliam, quae taboos religiosos reiecit et legum suarum limites statuit. Ita discimus ab anno 2014, sub successivis gubernationibus, Ucrainam dies felices vixisse; felicitatem a Deo improbatam. Et iudicio Dei neglecto, iuvenis Praeses Zelensky ante oculos nostros hanc cupiditatem vitae occidentalis, liberae ab omnibus tabois suis, reproducit. Historia se ipsam non nisi repetit, ad confirmandam hanc declarationem Regis Salomonis, in Eccl. 1:9 citatam: "*Quod fuit, id erit, et quod factum est, id fiet; nihil sub sole novum est.*"

In Europa, oppositio inter Orientem et Occidentem saeculis historiae originem trahit et praecipue in separatione religiosa eorum fundatur; Oriente enim dominationem papalem Romanam ab undecimo ^{saeculo} reiecisit. In Vetere Foedere, separatio populorum arma poenalia a Deo contra populum foederis sui adhibita manebat cum infidelis se ostenderet. Philistaei hoc munus Deo tempore Iudicum et regum Israel et Iudae egerunt. Sub Daniele, hoc munus regi Chaldaeo Nabuchodonosor datum est. Deinde, tempore Christi, Romanis commissum est. Et in nostra aetate ultimi temporis, munus poenale Russiae potenti datur. Hic populus Russicus etiam libertate occidentali seduci potuit, et re vera, iuvenes praesertim hanc electionem facerent. Sed Deus populum sub ductu viri auctoritarii posuit, et Russia in Vladimiro Putin, praeside qui "pater populi" erat, sicut Iosephus Stalin suo tempore erat, invenit. Deus in hoc homine, initio corrupto sicut plerique homines ab eo separati, iudicium suum de societate occidentali necnon desiderium contra eam pugnandi posuit. Initio, sibi propositum proposuit Russiam suam, sed totam Russiam, protegere, quia numquam notionem amittendi definitive territoria Russica, quae libertatem suam tempore ruinae regiminis Sovietici adepta sunt, accepit. Magna cum incuria, Europa Occidentalis arroganter ignominias suas propter Russiam deficientem multiplicavit. Hoc exemplum intellectum tuum elucidabit: dum Galliam visitabat, Vladimirus Zhirinovsky, magistratus magni ordinis regiminis Russici, praesertim in Occidentem aggressivus, a diurnariis ovis iactus est. Et a parte Russica, huiusmodi nuntii non obliviscuntur. Idem valet de bombardamentis Americanis contra socium Serbicum in bello Balcanico; res iam memorata. Russia igitur multiplices causas habet cur honorem suum ulcisci velit, ab Occidente conculcatum et despectum, qui arrogans factus est quia nimis confidit in protectione scuti nuclearis Americani, praesertim.

Re vera, Europaei in laqueum quem Deus eis posuit inciderunt. Loco ignis a resistentia Ucrainica accensi extinguendi, pabulum ei auxerunt statuendo

impetum in comoda pecuniaria et oeconomica Russica; hoc incitamento a Joe Biden, duce Civitatum Foederatarum Americae. Dum Russia contenta esse potuisset territoria sua pristina recuperare, indignatio eius adversus Occidentem, qui eam persequitur, nunc ei causas praebet ut directe contra eum pugnet. Et per has causas terrestres Deus propositum suum spirituale perficit, iudicium suum parallele et complementarie prophetatum, quod Europam papalem et Israellem duos scopos irae suae facit, in Daniele 11:40-45; Ezechiele 38 et 39; Zacharia 14:2; et Apocalipse 9:13-21. Interest intellegere Deum, ut homines dividat et ad pugnam ducat, separationes habere propter optiones religiosas, sed etiam propter eas quae ex omnibus conceptionibus quas mens humana societatis ordinationi dare potest resultant. Per orbem terrarum, hae divisiones mentales confirmantur in creatione factionum politicarum, quarum duo contraria absoluta erant praecise capitalismus Anglicus Civitatum Foederatarum Americae et communismus natus in Revolutione Octobri anni 1917 in Russia Orthodoxa et Tsaristica. Cum V. Putin, Russia non iam communistica est, sed manet competitor odiosus ab Civitatibus Foederatis Americae ab fine Secundi Belli Mundani. Anno 1945, ad Germaniam Nazisticam finiendam, videns copias Russicas prope ad Berolinum perveniendas, Civitates Foederatae Americae certamine incepterunt ut eodem tempore quo illae Berolinum pervenirent. Et iam ab Pactis Ialtensibus anno 1945, generalis Americanus Georgius Smith Patton verbis turpibus, quos hic non reproduco, proclamavit necessitatem pugnandi contra Russiam communisticam ad destruendam eius ideologiam collectivisticam Marxianam, quam oderat. Sed praeter has causas separationis, Deus utitur substitutione generationum, quia iuventus arrogans et inexperta in potestate posita errores praeteritorum pro libitu repetibiles facit et deinde actiones aggressivas extremas auctorizat.

Peccatum et Vera Fides Redefinita

Referentia biblica in 1 Ioannis 3:4 hanc definitionem peccati praebet: "*Peccatum enim est transgressio legis.*" Et "*lex*" ad omnem doctrinam in tota Biblia contentam refertur. Haec definitio vera est, sed non iam apta est mentibus ratiocinantibus nostrae aetatis valde intellectualis. Ideo eam denuo definiam, rationem habens magni aeterni consilii quod Deus electis suis praeparavit. Peccatum omnia comprehendit quae hominem vel angelum a Deo separat. Et quod creaturas eius ab eo separat in libera conceptione normae vitae quam quisque probat, id est, in voluntate uniuscuiusque creaturae eius, invenitur. Ita ut, postremo, peccatum in eo consistat quod electiones a Deo factas non probat.

Olim homini occurri cui propheticae meae explicationes probare videbatur, quae fidem suam in reditum Christi pro anno 1994, quem ei dederam, vehementer testificata erat. Attamen, hoc testimonio ad gloriam Dei non obstante, nuntium meum de tertio bello mundano, quod "*sexta tuba*" Apoc. 9 significatum est, non accepit. Quam ob rem, die anni 1994 praeterita, fidem Adventisticam deseruit. Haec experientia demonstrat quomodo Deus hominibus ius non det distinguendi in revelationibus suis inter ea quae nobis placent et ea quae nobis displicent. Haec distinctio ad inevitabilem rupturam ducit, quia quaevis mens rationabilis id intellegere potest; Deus non inducturus est spiritum rebellantem in aeternitatem

suam postquam peccatum eiusque consequentias per 6000 annos in terra pertulit, ut eum definitive eliminet.

Haec absoluta operum divinorum et legum approbatio explicat cur numerus electorum in Biblia per "*parvum gregem*," "*reliquias*," secundum Apoc. 12:17, repraesentetur.

Tale divinum postulatamentis occidentilibus hodiernis, democraticis republicanisque cogitationibus nutritis, logice incomprehensibile est. Pro homine occidentali communi, lex suffragiis sub imperio maioritatis adoptatur. Nihil simile est in forma vitae divinae, ubi Deus est qui bonum, id est, quod probat et benedicit, et malum, id est, quod improbat et ad mortem vel ad non supervivendum damnat, normam statuit. Cantor quidam popularis recte demonstravit non posse cum Deo pactum facere sicut cum diabolo. Quare plena rerum cognitione eum reicit, et eius causa ab omnibus qui Bibliam legunt, vel eius sectatores esse affirmant, vel Dei ipsius sectatores esse profitentur, revelatione consiliorum eius non habita.

Nec sine causa Deus veris electis suis facit, quia revelationes eius eis soli reservantur. Consilia eius detegendo, electi ea probant et aestimant. Contra, qui ad eum non pertinent, ea non probabunt, atque ita se ab aeternitate quam in Iesu Christo offert inhabiles reddent. Auctoritas ad mysteria eius modo encryptato revelata intelligenda pulcherrimum thesaurum constituit quem homo in transitu suo in vita terrena adipisci potest. Et bonam causam vobis dabo ut vos cum fide, id est, perfecta fiducia, Deo nostro, creatori omnium formarum vitae et rerum, dedatis. Haec ratio est imparabilis et incontestabilis: **perfectus est**. Iam, per definitionem, perfectio non est perfectibilis, summum gradum in omnibus rebus repraesentat; perfectus in amore, perfectus in iustitia, perfectus in poenis, et perfectus in praemiis. Unicum impedimentum huic perfectioni est imperfectio humana, quae hominem naturalem, carnalem, ad amandum id quod Deus malum appellat ducit. In tali casu, homini nihil restat nisi ut suam insufficientiam ad aeternis caelestibusque valoribus agnoscat, atque ita, fatum moriendi in sua insatisfactione accipere debet. Nullus enim locus in aeternitate erit parti adversariae. Ergo, in eos eligendis, Deus singulos electos cum perfecta aequitate iudicat; nullam exceptionem facit et nullius favoritismi reus est. Hac iustitia, eos tantum satiare potest qui veram iustitiam, suam, vehementer amant.

Bellum praesens inter Russiam et Ucrainam nos adducit ut sub aspectu Iudicis Supremi, qui etiam est Ordo caedum humanarum quae eam concomitantur, positionem sumamus. Attamen, ut haec terribilia probemus, iudicium Dei et culpam quam duobus belligerantibus principalibus attribuit probare et participare necesse est. Hoc in gradu eius damnationem religionum Catholicae et Orthodoxae in his proeliis implicatarum intellegere oportet. Nulla causa iusta est hominibus quos Deus iniustos iudicat. Ut antea explicavi, bellum praesens, Deo, unicum propositum habet ut populos Europae Occidentalis in actione implicet. Cum castris Ucrainis contra Russiam stantes, se hostes huius constituunt. Re vera, bellum praesens homines cogit ut se disponant in anticipationem magnae contentionis Europaeae et globalis quam Deus per Danielelem in Daniele 11:40-45, et per Ioannem in Apocalypsi 9:13-21 praedixit. Formationem et recompositionem duorum castrorum principalium adversariorum videmus. Hae duae utilissimae et

gravissimae referentiae huic bello causam poenae desertionis Sabbati, a Dominica Romana ab die 7 Martii anni 321 substitutae, praebent. Expectandum tamen erit nobis quantum hoc conflictum perveniat, ut altissima culpa quam divinus Dominus Iesus Christus huic transgressui sancti Sabbati tribuit, detegamus. Nam requiem caelestem septimi millennii, pro electis suis acquisitam, et sola victoria quam de peccato et morte, per incarnationem terrenam, obtinuit, prophetavit. Transgressio Sabbati impetum contra acrem et dolorosam pugnam, quam in ministerio terreno ad electos suos servandos duxit, constituit; Sabbatum pugnare simile est praemium pugnae salutis suae, ex qua victor emersit, pugnare. Hoc est nuntium quod electis suis per imagines symbolicas huius versus ex Apoc. 9:13 tradit, ubi scriptum est: "*Sextus angelus tuba cecinit. Et audivi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei, quod est coram Deo.*" Haec "vox" venit ex universali (quattuor) potentia (cornua) crucis, quae "altari" significat; ergo "vox" Iesu Christi est. Ira divini Christi nobis revelatur per terribilem ordinem quem os eius exprimit in versibus 14 et 15 qui sequuntur: "*et dicens sexto angelo qui habebat tubam: Solve quattuor angelos qui alligati sunt in magno flumine Euphrate.*" Et soluti sunt quattuor angeli, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annum, **ut occiderent tertiam partem hominum.**" In versu 14, "*magnus flumen Euphrates*" ad Europam refertur, ubi bellum hodie erumpit. Iam necesse est notare similitudinem inter verba Euphrates et Europa, quorum primae duae vocales congruunt cum acronymo "EU," quod designat, in parte occidentali, hodiernam Europam Unitam. Ne putes te hoc singulare casui tribuere posse; est tantum subtilis allusio concepta a mente ingeniosa et creativa Dei Omnipotentis. Sed praeter hanc allusionem, hoc nomen "*Euphrates*" designat Europam religiose dominatam a imperio papali Catholico Romano, symbolo "*meretrice*" "**Babylon magna**" quae sedet super hoc "*flumine*" designato per "*aquas multas*" in Apoc. 17:1: "*Tunc venit unus ex septem angelis qui habebant septem phialas et locutus est mecum dicens: 'Veni, et ostendam tibi iudicium meretricis magnae quae sedet super aquas multas.'*" Nomen eius in versu quinto revelatur: "*Et in fronte eius nomen scriptum: Mysterium: Babylon magna, mater meretricium et abominationum terrae.*"

Babylone "urbe Chaldaea regis Nabuchodonosor revelat munus punitivum quod Deus Romae papali assignavit postquam idem munus regi Nabuchodonosor dedit. Actiones eius tribus gradibus castigaverunt Iudaeos Israel reos, a Deo in nuntiis prophetae Ieremiae damnatos. Tempore Christi, Roma imperialis etiam hoc munus punitivum tenuit, et post id, hoc munus Romae datum est, in aspectu papali Catholico Christiano. In Daniele 8:12, Deus hanc derelictionem fidei Christianae, quae crudeli dominationi papali infidelis facta erat, confirmat propter derelictionem Sabbati diei 7 Martii anni 321; momenti quo auctoritati Imperatoris Constantini oboediebatur cum detrimento magni Dei Creatoris, ordinatoris Sabbati diei Saturni, unius et soli veri "*diei septimi*" quem pro requie Dei et hominum ab initio creationis terrenae sanctificaverat. Clarius, oboedientia Romae Imperialis fidem Christianam ad subiectionem ordini iniusto et persecutorio Romae Papalis inter annos 538 et 1798 secundum durationem prophetatam in Daniele. 7:25, et Apoc. 12:6-14; 11:5; 13:2-3. Sic impletus est hic versus ex Daniele 8:12: "**Exercitus datus est cum sacrificio iuge propter peccatum**; cornu

deiecit veritatem in terram, et prosperavit in eo quod coepit facere." "Ab anno 1798, Roma papalis facultatem adversarios et competitores suos persequendi amisit, praesertim auxilio monarchico Gallico amisso. Sed nihilominus, dogmata eius mendacia et idololatrica manunt qualia erant cum a brachio saeculari et civili regum sustentabatur. Quod Deus semel maledicit, in perpetuum maledictum manet. Et ab anno 1843, damnatio eius ad fidem Protestantem extensa est per vim ingressam decreti sui citati et revelati in Daniele 8:14, rite emendati: " *Et dixit mihi: Vespere mane bis mille trecenti; tunc iustificabitur sanctitas.*" Quod immensa pars humanitatis Christianae hoc nesciat, non impedit quominus Deum iudicium suum eis applicet. Quam ob rem religiositas mundi occidentalis maxime fallax facta est, et turbae hominum ad ecclesias vel templa omni die Dominico frustra eunt. Quia solus diabolus eorum cultum probat, quia Deus eos non iam audit. Nunc si eos non amplius audit, verisimile est non preces eorum exaudire et omnes id videre poterunt, dum omnes pro pace orant, Deus eos bello maximo in historia humana tradit. In animo et statu spirituali in quo se inveniunt, executionem consilii eius destructivi probare non possunt. Et videmus, concrete, consequentiam ignorandi revelationes prophetiarum eius et ideo impossibilitatem probandi iustum iudicium eius. Noli ergo periculum subire per Bibliam, qua Iesus Christus te iudicat, ordinationes et opiniones Dei quae tibi conveniunt, investigandi, dum eas quae non conveniunt reiicis. Biblia est totum, sive accipias sive omittas, et contradictiones apparentes quae ibi inveniri possunt semper ex infirmitate intellectus nostri oriuntur. Nam Deus subtilitatem ante homines et sine Spiritu suo invenit, quae a mente humana omnino ignoratur et male intellegitur. Quam ob rem in suis locutionibus, Deus semper " *sapientiam* " cum verbo " *intellegentia* " iungit, quod hominem naturalem et normalem respectu animalis describit.

Dominica Romana ab omnibus populis Christianis, qui simul Europam Unitam hodiernam constituunt, recepta est, sed unumquodque horum populorum proprias difficultates attulit. Bellum Orbis Terrarum, quod post bellum Russo-Ucrainicum exarsum erat, consequentia directa harum experientiarum coniunctarum erat. Itaque separationes religiosas populorum in terribilia maledicta vertuntur cum intra eandem ordinationem conveniunt et cum Deus id vult. Bellum Russo-Ucrainicum originem habet in accessione ad Europam populorum qui diu inter annos 1945 et 1990 sub tutela Unionis Sovieticae Russicae manserunt. Sub dominatione communismi athei, ritus religiosi harum civitatum dominatarum suffocati sunt. Praeterea, post casum regiminis Sovietici, hae civitates et earum religio plenam libertatem recuperaverunt, sed intra Europam Unitam, NATO et eius protectionem scuti nuclearis Americani coniungi voluerunt. Europam Unitam ingrediendo, indignationem suam erga Russiam dominantem attulerunt, cui contra voluntatem suam post fines diu "Velaum Ferreum" appellatos subiecti erant. Odium erga Russiam pars ingenii eorum facta est, et haec duritia cordis partim imaginem "colossi" " *cum pedibus fictilibus et ferreis* " in Daniele 2 implet. Hodie, intra Europam Unitam, hoc " *ferrum* " totam Europam in escalationem bellicam trahit, sanctiones quae Russiam perdunt vehementer sustinendo. In nuntiis primae hebdomadis Aprilis, munus "Bohemiae" et "Slovaciae" exemplar est. Hae olim nationes in blocco orientali personaliter

initiaverunt donando, illae currus bellicos suos Ucrainae, hae vero arma technologica optima: systema defensionis antiaeriae S-300, ita omnes populos Europae per actiones suas individuales implicantes. Anglia declarat se idem facere velle et nos videmus gradatim evanescentiam timoris populi Russici. Hic error fatalis erit toti Europae, quam Civitates Foederatae Americae Russis derelinquent per tempus soli Deo notum, sed reditus Christi vere anni 2030 designatus limites ponit. Spiritus traditionis hereditariae ad religiones pertinet et causa poenarum a Deo inflictarum manet. Fatalis erat populo Iudaico et aequae fatalis erit falsae fidei Christianae, a die 7 Martii anni 321 signatae maledictione Dominicae Romanae, primi diei hebdomadis secundum Deum, quam Imperator Constantinus I ' non Deus, requiei hebdomadali "Dominica" appellatae dedicaverat. Separationes post hanc diem factae vias religiosas Christianas, Catholicas, Orthodoxas, Anglicanas et Protestantes, pepererunt, sed omnes heredes eiusdem huius maledictionis sunt. Papismus Deum pro conversione ad Catholicismum potentis Russiae Sovieticae precatus est, sed finis regiminis Sovietici fidem Orthodoxam tantum revixit, quae bene conscia est conatuum Romanorum eam delendi et substituendi. Quam ob rem, hodie, in Russia V. Putin, odium erga fidem Catholicam nutrit, contra quam iam tempore dominationis Poloniae pugnavit. Mendacia religiosa omnes has religiones significant, quas Deus inter se opponit quia sola veritas eius homines unire potest. Sed sicut tempore diluvii, spiritus humani mala die ac nocte faciunt. Praeterea, promissum suum servans ne eos iterum aquis diluvii submergat, eos partim (*tertiam hominum* secundum Apoc. 9:15) destructioni per Magnum Bellum, quod incipit et quod vere vim suam plenam assumet postquam adoptio populorum Muslimorum eos in statum belli interni induxerit, tradit. Nam sapiens a praeterito discit, ut scriptum est in Eccl. 1:9: " *Quod fuit, erit, et quod factum est, fiet; nihil novi sub sole.* " Et dictum confirmat: "eadem causae semper eosdem effectus generant." Experientia dolorosa colonizationis terrarum Muslimorum demonstravit impossibilitatem religionum Christianae et Muslimae diuturne coexistendi. Ut servus Dei, non possum nisi probare meritam poenam populorum qui se infideles et non sollicitos de honoranda sancta et unica revelatione divina omnibus hominibus per orbem dispersis proposita, ut singuli salvi sint, ostendunt. Ad studium huius thematis perficiendum, hunc versum ex Eccl. 9:18 propono, qui ad nostram condicionem hodiernam maxime aptus est: " **Melior est sapientia quam arma belli; et unus peccator multa bona perdit.** " Qui arma dant Ucrainae rebellanti, omnes ergo " **peccatores** " rebelles sunt, aequae ac qui eam oppugnant.

Et ut huic doctrinae de approbatione operum divinorum ab electis authenticitatem biblicam addam, hunc versum ex Apoc. 15:3 vobis praesento: " *Et cantantes canticum Moysis servi Dei et canticum Agni, dicentes: **Magna et mirabilia sunt opera tua, Domine Deus omnipotens! Iustae et verae sunt viae tuae, Rex gentium!*** " »

Sed ut hoc argumentum de poenis a Deo inflictis temperarem et proponam, notandum est mihi, usque ad finem temporis gratiae collectivae et individualis, has poenas misericordia Creatoris nostri iustificari. Sicut enim dolor corporis aegri sensus destinatur ad aegrotum incitandos ad problema revelatum remediandum, ita poenae a Deo datae peccatores ad paenitentiam invitant, ut,

mutatis moribus, Deo placere possint et vitam suam in terra prorogare possint, et post eam, in caelo aeterno, si eorum praeparatio ad normam a Deo requisitam pervenerit. Scilicet haec oblatio superstites pertinet, cum poena mortalis, a morbo vel bello effecta, characterem definitivum assumat pro iis qui hac morte feriuntur. Sed Deus, qui Deus viventium est, non mortuorum, numquam deficiat veniam suam offerre, etiam nostro tempore a virusis, bello, et mox fame, a perturbatione oeconomica globali, a sanctionibus occidentalibus Russiae impositis orta, percussa.

Eorum qui falso putant ignorantiam legum divinarum et inoboedientiam culpam suam mitigare, Deus in lege sua, Lev. 5:17, scripsit: " *Cum peccaverit quis faciendo, **nesciens**, contra unum ex mandatis Domini, quod non debet fieri, **reus erit et iniquitas sua accusabitur.*** " Hoc principio, secundum Danielelem 8:14, ab vere anni 1843, transgressio Sabbati septimi diei omnibus Christianis Dominicam Romanam primi diei observantibus imputatur; hoc, **quamvis ignoraverint** applicationem huius decreti circiter 25 saeculis ante diem statutum promulgati. Nam pro legibus divinis et humanis, "nemo legem ignorare debet", ut a regimine republicano democratiae nostrae Gallicae praescriptum est.

Postquam peccatum redefinivimus, facile est intellegere quid vera fides sit, cum ipsa applicatio actionum sit quae omnino contraria peccato est. Sed cave! Verbum " *fides* " nimis usurpatur. Extra veram religionem, usus eius iniustus et noxius est. Quia hoc verbum exclusive designat applicationem normae a Deo in sacris scriptis Bibliorum eius definitae. In versione biblica a Hugo Oltramare peracta, a Ludovico Segond sumpta, verbum " *fides* " iniuste substitutum est verbo "convictio" in hoc nuntio apostoli Pauli ad Rom. 14:23: " *Qui autem dubitat quid manducat, damnatus est, quia non ex ~~convictione~~ fidei agit. Omne quod non est ex ~~convictione~~ fidei, peccatum est.* " » Sic rectificato, hoc nuntio Pauli suam authenticitatem recuperat quia alibi dicit, de " *fide* ", ad Rom. 10:17: " *Fides igitur ex auditu, auditus autem per verbum Christi* " Vocabulum " *fides* " igitur ad usum restrictum destinatur, ut solum hoc " *boni et mali* " normam in Biblia revelatam et solum in ea definiat. Extra hanc strictam applicationem, pro falsa " *fide* " vel falsa religione, verbum "credo" adhibendum est. Praeterea, pro usibus saecularibus, ut certaminibus athleticis vel audacibus, verbum "convictio" perfecte aptum est. Apostolus Iacobus nobis dicit, in Iacobo 2:17, de " *fide* " eam posse esse "vivam vel mortuam"; "vivam" cum exspectationi Dei revelatae respondet et " *mortua* " cum non respondet. **Fides viva in reciprocitate amoris cum Deo communicati, in Iesu Christo exclusive**, aedificatur . Hoc punctum essenziale est, quia multi salutem amittent quod amorem ab eo acceptum Deo non reddiderunt. " *Fides* " sensibilitatem requirit, sed nullo casu sentimentalitatem. Deum et veritatem eius amare solum et simpliciter in oboedientia nititur. Ex hac relatione cum Deo, sensationes paranormales non exspectare debemus, quia " *pax* " a Iesu Christo data simpliciter in mentibus nostris serenitatem pacificam creat, quae sensu officii perfecti aedificatur. Ergo obtinetur tantum cum hoc officium vere perficitur. " *Verba* " fallacia sunt, ergo Deus ab electis suis " *opera* " concreta demonstrata exspectat, secundum quod Ioannes, " *apostolus quem Iesus magis diligebat*", nobis dicit in 1 Ioannis 3:18: " **Filioli, non diligamus verbo neque lingua, sed opere et veritate.** "

Omnibus legitimis modis persuadere

Hac quarta hebdomade post vere anni 2022, bellum Russo-Ucrainicum periculosa escalatione pergit, quae non nisi dramaticum magnum exitum a Deo praedictum confirmat. America Iosephi Biden magis etiam implicatur Ucrainam armis gravibus suppeditando. Ucraina modo navem praetoriam Russicam, "Moskva" sive "Moscua", demersit; hoc die XIV Aprilis, quo tempore celebris "Titanic" submersa est postquam glaciem anno MCMXII percussit. "Moscua" navis technologiae summae erat, iaculatoribus missilium magni calibri instructa. Argumentum praebitum est usum dronum et missilium accurate in scopos directorum condiciones belli magnopere mutare. Praeterea, post primum suffragium die X Aprilis in Gallia, electio iuvenis Praesidis Macron et praesidis Conventus Nationalis, Marinae le Pen, confirmat Deum revera victores eligere. Eandem condicionem Gallis imponit ac anno MMXVII, et credo exitum secundi scrutinii iuvenem, ambitiosum et imperitum praesidem in munere suo noxio, toti nationi exitioso, retinebit.

Spiritus Dei animum meum ad novum argumentum spirituale adduxit. Agitur de meditatione de **modis persuadendi**. Videbimus nos perperam quibusdam ex his mediis nos privare. Servus zelosus, ego, sicut alii, veritatem divinam praesento citando versus ex Biblia sumptos et, ut tales, irrefutabiles. Attamen, his vere irrefutabilibus probationibus, homines impediuntur et explicationes nostras recusant. Praeterea, his agendi rationibus, putamus hunc hominem tam insensibilem ad veritatem Deo amissum esse. Haec ratiocinatio festinata non est iustificabilis quia in magna nostra ignorantia mechanismorum vitae fundatur. Praeterea, in cogitationem nostram parametros, super quos nullam potestatem habemus, inducere debemus, quia solus Deus eos novit et regit. Vita hominum ordinatur catenis reactionum ab actionibus effectis, sicut in mechanicis, rotae dentes et vectes ut transmissores mandatorum et actionum funguntur. Ad relationes humanas applicatum, hoc principium concordias et dissensiones ordinat. Inter duo verba commutata, parametris characteris duorum interlocutorum partes primas agit. Et sine adhuc "superbiam" appellandam, indoles superbiae impedimentum momentaneum praebere potest. Omnes homines normales superbiam ostendunt cum inceptum suum succedunt. Superbia fructus directus est satisfactionis conscientiae nostrae. Qui Deo iuste servire aspirat, naturaliter superbit ei servire. Paulo altiore gradu, superbia nocet si vera humilitas eam non compensat. Itaque, veritatem audita, quis poterit recusare quod ab alio ei venit, et hoc eo magis si contemptum erga eum qui ei loquitur sentit. Hoc genus agendi late diffusum est et, ex prospectu humano, res insolubilis videtur. Tum demum consilium astutiae succedere potest ubi directa contentio verbalis deficit.

Astutia malam famam habuit ex quo Deus eam "*serpenti*" Eden attribuit, a diabolo ipso adhibito. Sed praecise, quod in astutia Eden reprehensibile erat, unicum Satanae propositum erat: humanitatem a Deo creatam delere. Re vera, Deus de "*serpente*" dixit eum esse "*callidissimum omnium animalium*", sed hac in re, Magistrum habebat: ipsum Deum. Nam intellegendum est totam pugnam eius paratam ad Satanam et peccatum vincendum in consilio astutiae fundatam esse. Diabolus in laqueo captus est quem Deus ei et pro eo posuit. Hic laqueus est

nostra terrestris dimensio et vitae humanae. De facto suo et de futura victoria in Christo certus, Deus ab initio prophetavit: "*semen hominis conteret caput serpentis*". In naturali sua malitia, Satanus homines ad homicidium, saevitiam et omne genus violentiae impulit. Deus autem a diabolo et ab hominibus consilium astutiae celavit quo eum vinceret. Post quattuor milia annorum a peccato, astutia divina eius formam sublimem assumpsit in oblatione vitae humanae in Christo ad expiationem peccatorum electorum suorum, tantummodo eorum qui sanguine eius perfecte innocenti et iusto servati sunt.

Astutia divina nomen "sapientiae" accipit, quod altissimam eius sapientiam designat. Astutia fructus sapientiae est, et Deus consilium suum salutare his duobus verbis construxit: sapientia et astutia. Astutia divina innititur calculo mentali qui exitum quem actio producet anticipat. Exemplum typicum huius consilii apparet in experientia regis Salomonis qui, reactionem verae matris infantis disputati praevidens, non dubitat iubere ut corpus infantis in duas partes secetur. Vera mater, hoc in casu, mavult infantem suum renuntiare quam eum mori. Post hoc exemplum hominibus datum, Deus eodem modo agit incarnando se in Iesu. Nisi quod hac vice infans occiditur, sed iniusta eius mors explicationes incredibilissimas accipiet: vitam suam pro electis suis dedit. Exitus, a Deo praeaeestimatus, tum apparet: animae electorum immensum amorem Creatoris sui Dei detegunt et vicissim Ei pertinere et Ei servire volunt. Ita, amorem suum demonstrando, Deus obtinet quod diabolus per violentiam et malitia sua assequi non potest.

Deus iterum astutia utitur in consilio falsae expectationis reditus Christi, quem successive vere anni 1843, autumno anni 1844 et anno 1994 ordinat. In singulis his experientiis, Deus homines adducere voluit ut publice profundam et occultam fidei suae naturam patefacerent. Eius consilium astutiae igitur duplicem effectum habet: eos qui salute eius digni sunt et eos qui non sunt, illustrare.

Vita naturalis exempla nobis offert, ut astutia "cuculi" qui ovum suum in nido alterius speciei ponit, ut ab alio genere avium incubetur et alatur. Haec methodus nobis lectionem docet quam applicare expedit. Immo, homo superbus ab ideis sibi propositis recusat; solutio igitur est eum adducere ut has ideas suas faciat, quasi a se ipso, suo arbitrio provenientes. Hac methodo, Dei cooperatione indigemus, quia eius interventus hic necessarius est. Solus ipse in gradu conscientiae humanae laborare et proficere potest cum adhuc fieri potest. Ei qui ipsam ideam Deo vel etiam hominibus oboediendi constanter recusat, spes successus nullae vel paene nullae sunt. Sed iis qui Dominum amant et ei serviunt modo qui non congruit cum norma ab eo requisita, tempus et circumstantiae nobis permittunt spem pleni successus conservare.

Praeter versus biblicos, testimonia historica adsunt quae ad persuadendum fideles aliquantum recalcitrantes perutilia esse possunt. Si exemplum hominis fidei Catholicae sectatoris assumamus, ei addendo ut detegat diem Dominicum diem quietis factum esse iussu Imperatoris Constantini I, ^{cognominati} "Magni", a die septimo mensis Martii anni trecentorum vicesimi primi, felicem exitum habere potest. Nam postquam haec scientia in mentem huius hominis ingressa est, Deus conscientiam eius de hac re cruciabit. Et pro profunda natura hominis de quo agitur, pacem cum Deo quaeret aut se in absoluta recusatione includet. Unum

certum est: servi Dei contra omnem spem positive sperare et patientes esse debent, scientes quod hodie repudiatur, fortasse cras accipi possit. Nam Deo adhuc multa arma et media sunt quae servi eius humani non dominantur.

Respicens, consequentias limitationum humanarum nostrarum videre possum. Qualitas necessitudinum humanarum nutrienda et in primis habenda est, scientes affectionem partes fundamentales agere in reactionibus et moribus hominum. Ut Deus in Christo demonstravit, amor melius quam asperitas verborum frigidorum persuadere potest. Unusquisque, pro suis condicionibus, modum invenire potest ut proximum persuadeat se revera esse qui decisiones capere debet; libellus in conspectu relictus, liber ad paginam apertus, haec sunt media quae hominibus occasionem praebent ut se solos inveniant coram conscientia sua, sub iudicio Dei.

Ipse Iesus Christus hoc principium per ministerium suum terrestre adhibuit. Solum in particulari Iesus a Petro apostolo, uno ex duodecim apostolis suis, agnitus est. Et hoc fecit his verbis: "*Respondens Simon Petrus, dixit: Tu es Christus, Filius Dei vivi.*" Deinde apostolis suis prohibuit ne dicerent se esse "Christum" secundum Lucam 9:21: "*Iesus vehementer praecepit eis ne cui dicerent.*" et Marcum 8:30: "*Iesus vehementer praecepit eis ne cui dicerent de eo hoc.*" Populos autem quos sanavit, praecepit ut euntes testimonium perhiberent in templo de miraculosa eorum curatione secundum Matthaeum 1:44: "*et dixit ei: ...*" *Vide nemini dicas; sed vade, ostende te sacerdoti, et offer pro purificatione tua, quae praescripsit Moyses, in testimonium illis.*" Itaque relictas est electio iis qui haec testimonia audiebant, ut ipsi conclusiones logicas, quae eis impositae sunt, deducerent. Secundum principium citatum in Matth. 25:29, "... *Qui enim habet, dabitur, et abundantia habebit; qui autem non habet, et quod habet, auferetur ab eo.*" Iesus electo suo, quem ipse elegit, privilegium dat confirmandi suam authenticam messianitatem per Spiritum Sanctum Dei. Electio per fidem silentium de munere suo ut Messiae requirebat. Pro summo sacerdote, usque ad humillimum et pauperrimum Hebraeum, sola opera Iesu testimonium perhiberent. Ergo infideles electionem ignorantem et audacem infidelium fecerunt, et credentes ut credentes se gesserunt, per os Iesu verba divina Dei creatoris accipientes.

Ad impletionem prophetiarum de finibus temporum praeparandam, Deus Franciam gubernationi iuvenis praesidis, sui ipsius confidentis, cynici et superbi, tradidit. Ipse solus fructum accumulationis diplomatum ab hominibus tributorum personificat. Hic magnus orator donum habet vitia sua ut qualitates, errores continuos ut successus, longas orationes a mediis sustentatas ut "magnas disputationes" exhibendi. Ita exemplar ducis seductoris repraesentat, atque ita magnum numerum virorum ac mulierum originis externae, et praecipue duarum vel etiam triplicium nationum, necnon divitum nobilium patriae, seducere consequitur. Recte de eo dictum est "praeses divitum" esse, quod logicum est pro olim servo ditissimorum argentariorum.

Experientia Romana demonstravit et testata est quomodo evolutio generis gubernandi fiat. Post rempublicam et consules dictatoriales, ditissimi populum imperialismo subicere desinunt, nec sine causa, postquam humanitatem suas lectiones tradiderunt, Roma ad regimen imperiale transiit ab Octavio Caesare Augusto, paulo ante adventum Iesu Christi in terram. Post has lectiones, Roma

adhuc munus ultimum actura erat, etiam magis damnosum et noxium pro tota humanitate, sed praesertim pro populis occidentalibus. Hoc novum genus seductionis et dominationis religiosum et falso Christianum futurum erat, et per Romanum papalem regimen in dominatione despotica et crudeli inter annos 538 et 1798 constitutum peractum est, secundum propheticas nuntiationes in Daniele 7:25 et Apocalipsi 11, 12, et 13 citatas in formis " *tempus temporum et dimidium temporis, menses quadraginta duo, dies mille ducenti sexaginta* " valoris prophetici a Deo in Ezechiele 4:5-6 et Numeris 14:34 definiti. *Principium* diei prophetato valorem veri " *anni* " dat.

Democratia theatra

Dicere progressionem humanitatis quasi magnam "hypocrisin" in scala globali constructam esse veritatem iam suggerit titulus "Magna Controversia" a nuntio Dei Adventista, Ellen Gould-White, operi suo famoso dato.

Democratiae modernae omnes in exemplari Graeco originali urbis Athenarum nituntur. Moneo vos hoc vocabulum "democratia" duabus radicibus Graecis conditum esse: "Demos", quod **urbem significat** , et "cratos", quod **civitatem significat** . Origo democratiae in libertate capta urbis nomine Athenae in natione Graeca eo tempore ex pluribus urbibus composita, inter quas Sparta, quae eam pugnavit, nititur. Itaque iam notare possumus democratiam bellum provocando natam esse. Notare debemus communem prodicionem quae hodie fit huius vocabuli "democratia", quod, ut dicitur, regimen " populi a populo " repraesentat. Tamen, vocabulum Graecum "laos", quod "populum" significat, omnino non intrat in compositionem vocabuli "democratia". Alterum notandum est democratias nostras modernas a nationibus, non a urbibus, repraesentari. Hoc vocabulum praetextum factum est fraudis ingentis quae praesertim populos occidentales originis Christianae capit.

In nostro systemate republicano Francogallico, omnia ordinantur ut singuli cives credant se formam gubernationis suae patriae eligere. Hoc systemate praecipue media nutriuntur, quia regulae et formae ludi democratici eos imprimis occupant et student, sicut ipsi politici. Ludus electionum eos illustrat et eis causam dat vivendi et apparendi necessarios cum ita non est.

Vita moderna magis ac magis locum cedit societatibus mercatoriis quae scrutinia opinionum ordinant. Resultata exhibita magis ac magis accurata sunt, et facile suffragium a natione magnis sumptibus ordinatum substituere possunt. Re vera, principium selectionis exemplorum, in experimento adhibitum, a Deo ipso inventum est, multo antequam genus humanum id invenit. Et applicatio huius principii explicat cur Adventistae per orbem dispersi ea quae in Gallia, in regione meridionali et praesertim Valentiae ad Rhodanum, inter annos 1980 et 1994 peracta sunt, neglexerint. In historia veteris foederis, a tempore regis David deinceps, urbs Hierosolyma, antiqua Iebus, munus dominante super omnes alias

urbes suscepit. Sub Salomone, Deus ibi templum suum aedificavit, antiquum tabernaculum substituens. Urbs deinde sanctificata est et ita mansura est usque ad ministerium terrestre Christi. Sola urbs Hierosolyma exemplum totius populi Iudaici facta est. Probatio fidei eam magis quam quemvis alium locum terrestrem tangit. Damnatio reiectionis Christi in Hierosolymis per se sufficiet ut Deus iudicium suum toti nationi Iudaicae applicet. Haec iam est applicatio exempli minoris experimento subiectae, quia totum populum de quo agitur repraesentat.

Inter annos 1980 et 1994, idem Deus Creator in Ecclesia Adventista Septimi Diei Valentiae ad Rhodanum spem reditus Christi anno 1994 excitavit. In origine huius expectationis, fuit revelatio a Deo arcanorum in revelationibus prophetis librorum Danielis et Apocalypsis latentium, ab organizatione tantum partim intellectuum usque ad illam diem anni 1980. Post baptismum meum die 14 Iunii 1980, Spiritu ductus, studium profundum Apocalypsis Iesu Christi suscepi, significationem symbolorum per Bibliam investigans, et sub invisibili Dei gubernatione, nuntius formam cepit; prophetia interpretata est secundum data historica a durationibus temporis prophetatis confirmata. Eo tempore, dies 1994 mihi videbatur finem experientiarum religiosarum terrestrium significare. Argumenta pro hac interpretatione exstiterunt et tam numerosa erant ut Deus ordinationem Adventistarum localem et regionem Galliae meridionalem damnare posset, quae eum publice reiecit me mense Novembri anni 1991 removendo; id est, tribus annis ante observationem non-reditus Iesu. Fidelis principio suo, Deus lucem suam in vetustissimam communitatem Adventistarum in Gallia creatam intulit. Quam ob rem eo tempore, exceptionaliter, circiter 150 sodales Adventistae in hoc parvo oppido minus quam 70,000 incolarum erant. Sicut Hierosolyma suo tempore, Valentia Deo ut exemplum populi Adventistarum toto orbe terrarum servivit, et probatio fidei quae ibi facta est consequentias habuit quas Deus ad Adventismum internationalem globalem applicat. Prima consequentia iusti iudicii sui est ingressus Adventismi officialis in foedus oecumenicum ubi religionibus Catholica et Protestantica Europae Occidentalis iam a Deo damnatis iunctus est; Catholicismo ab eius institutione, et fide Protestantica ab anno 1843, die initii vim decreti Danielis. 8:14: " *Usque ad vesperam et mane, 2300, et iustificabitur sanctitas* ." Fidei Protestanticae inter annos 1831 et 1844 probatae, annus 1843 finem iustificationis suae a Iesu Christo significavit. Anno 1994, eadem sententia divina fidem Adventistam institutionis officialis attigit.

Exemplum naturam et indolem societatis globalis quam repraesentat reflectit. Quam ob rem, inter annos 1980 et 1994, Deus non opus habuit totum populum Adventistam probationi fidei propheticae subicere. Ubique, eadem somnolentia, eadem carentia amoris et zeli veritatis divinae revelatae heredes Adventismi originalis notat. Religio Adventista formalista facta est et ii qui eam repraesentant parum curae habent intellegendi prophetias a Deo propositas; hoc illustratur in Apoc. 3:15 per locutionem " *nec frigidum neque calidum, sed tepidum* "; quae eum adducit ad " *evomendum* " illud hac die anni 1994 quae eis quasi laqueus in quo capti sunt proposita est.

frustra conatus multiplicant ut eventus a suffragiis pronuntiatos mutant. Quia suffragationes seriae totam populationem repraesentant, et nulla verba id mutare possunt. Singillatim, singuli suffragatores candidatos eligunt vel reiiciunt

secundum data immutabilia, secundum praeferentias et affinitates constituta. Sed illusio democratica etiam magis apparet cum scimus Deum personaliter intervenire in selectione et electione candidati victoris. Hic textus ex Daniele 10:13 momentum fundamentale muneris actorum invisibilium in his scenis humanis revelat: "*Princeps regni Persarum restitit mihi viginti et uno diebus; ecce autem Michael, unus de principibus primis, venit mihi in auxilium, et ego remansi ibi cum regibus Persarum.*" Ita, in nostris humanis certaminibus politicis, Deus et diabolus eorum influentiam repugnant, et scilicet Deus pugnam vincit. Sed non systematice repugnat diabolo cui animas quas damnat tradit. Et in casu terrarum maledictarum, Deus victoriam ducis favet qui pessimus est pro natione sua. Nunc, nationes in terra formatae omnes aequaliter maledictione eius feriuntur. Hac de causa Deus et diabolus contra causam humanam rebellantem globalem una operantur. Et omnes duces mundi, per electiones et decisiones suas, favent bellicae contentioni a magno Deo creatore desideratae et decretae, neglectae et contemptae. Res formam capiunt et iam ab aliquibus audimus Tertium Bellum Mundanum iam in Ucraina coepisse quia post id, Civitates Foederatae Americae Russiam pugnant. Praeterea, cum arma conventionalia Russiae permiserint totam Europam Occidentalem vastatam et oppressam dominari, Civitates Foederatae Americae primae erunt quae arma atomica in territorium Russiae feriant. Tunc dux eorum, "*rex aquilonis*" Dan. 11:44, huic nuntio terribili subiecta erit: "*Nuntii ab oriente et ab aquilone venient ut terreant eum, et egredietur cum furore magno **ut conterat et exterminet multitudines**.*"

Hi duces, qui honoribus a populo suo sibi tributis fruuntur, non possunt sibi imaginari se re vera nihil plus esse quam marionetas a Deo et Satana manipulatas. Comitia popularia spes accendunt quae numquam implebuntur, quia Deus decrevit populum omni successu privare. Ruinae Ucrainae non restituentur et eas tantum praecedent quae mox omnes gentes terrae, variis locis a monstruosa destructione nucleari percussas, notabunt.

Quid valet humana electio nisi a Deo probetur? In castris occidentalibus, homines libertatem quasi auspiciu et signum sui generis societatis fecerunt. Hic libertatis gustus in liberatione morum fundatur, quae formas numquam imaginatas assumunt. In excessibus et luxuriis suis, societas occidentalis omnes normas a Deo constitutas oppugnat; ita eius consilium eas in massa ad destructionem tradendi explicari potest et iustificationem biblicam invenit.

Hoc iam commemoravi, sed vos admonere velim non posse plenam repraesentationem populi systematice societati humanae prodesse. Iesus Christus nos admonuit in terra semper fore, usque ad finem mundi, pauperes et divites quorum commoda tam diametraliter opposita sunt quam dies et nox; quod bella civilia vel internationalia iustificat. In Europa occidentali, normas tandem receptae et impositae sunt, quae gubernationes successive electas ad easdem fere mensuras applicandas impulerunt. Quam ob rem, studium in comitiis evanescit et numerus abstentionum tantum augetur tempore procedente. Veri credentes in Deo causam inveniunt cur his experienciis non amplius momentum tribuant, scientes eum omnia dirigere. Nam divina potestas imponitur in omnibus formis gubernationis populorum, a monarchia ad rempublicam, Christianam, Islamicam vel atheam.

Electiones igitur nihil aliud sunt quam fallax **theatralis modus** quo homines credant se fato suo imperare aut imperare posse. Re vera igitur tantummodo sunt consequentia separationis suae a Deo Creatore et Legislatore, cuius contemptum totalem ostendunt, adeo ut in eius existentiam non credant. Attamen, quamvis minoritas paene invisibilis, castra electorum Dei victores ex omnibus inimicis suis evadent, et Deus ultimum verbum contra eos habebit.

Incapacitas hominum ad genus gubernationis assequendum quod omnibus satisfaciatur in eo fundatur quod turbae hominum suffragium ferunt sine ulla particulari cognitione rei politicae et rerum oeconomicarum. Quidam suffragium ferunt solum secundum aspectum corporis candidati, alii secundum aspectum mentis aut diplomata. Summa omnium harum expressionum electoralium non potest esse nisi infausta toti patriae. Intellegenda haec impossibilitas et haec humana limitatio nobis permittit ut omnem spem nostram in glorioso adventu magni Dei dominantis ponamus, cuius nomen salvificum est Iesus Christus. Hoc eo magis necessarium est cum phases praeparatoriae Tertii Belli Mundani die Iovis, XXIV Februarii, MMXXII, in Ucraina coeperint. Reactiones belligerantes populorum occidentalium mox permittent finem conflictus descripti in Daniele XI:XL ad XLV. Strategia huius belli incipit cum confrontatione Islamismi bellicosi contra Occidentem agnosticum vel falso Christianum. Momentum deinde favebit interventioni vindictivae Russiae, humiliatae et oeconomice pugnatae ab Europa Occidentali sub acronymo EU congregata, quae, cum Civitatibus Foederatis Americae, sanctiones contra eam accipit, et arma adversario suo, Ucrainae, offert. Populi Europaei, gloria pleni, pace septuaginta quinque annorum et prosperitate industriali et commerciali condita, crudeliter condicionem, quam iam possibilem non putabant, opponuntur. Haec agendi ratio directe ex eorum indifferentia erga Deum et eius prophetica nuntia oritur. Ego, dissimilis illis, ex anno 1982 huius conflictus impletionem exspectavi, quo gravis minae conflictus inter Europam et Russiam evocatae et ab omnibus qui eo tempore vivebant sensae sunt. Inventio mea conflictus Danielis 11:40 ad 45 cum nuntio, ex prophetiis Michaelis Nostradami fundato, secundum interpretationem a Domino Ioanne de Fontbrune propositam, congruens erat. Tempus et probationes fidei praeterierunt, et tempus advenit ut hoc drama terrificum, secundum Dei voluntatem revelatam, impleatur.

In nuntiis proximis huius hebdomadis quintae temporis a Deo constituti, Russia modo feliciter emisit supermissile ducentarum tonnarum, decem bombas nucleares ferens, cuius potentia bis milies maior est quam ea quae ab Civitatibus Foederatis Americae Hiroshimae contra Iaponiam adhibita est. Celeritate septem chiliometrorum per secundum progreditur et cursum suum in volatu mutare potest. Moscua egressus, Lutetiam intra sex minuta attinget. Scopum suum cum accurate decem metrorum attingit. Russia tamen non prima erit quae hoc telo terribili, "Sarmat 28" nominato sed apte "Satan 2" cognomento, utetur. Hoc faciet tantum postquam ab Civitatibus Foederatis Americae armis nuclearibus percussa erit. Sed haec nuntiatio futurum incolis totius terrae reservatum praenuntiat.

Cum positiones inter civitates magis magisque firmiter firmentur, illa pugna mortifera, quasi ex consilio proposita, ad effectum perveniet. Minae Russicae per radiophonum et televisionem accuratiores fiunt. Nonnullis Russis,

Bellum Orbis Terrarum Tertium iam coepit, normam Occidentalem contra normam Orientalem Russiae et coetus Orientalis opponens. Praecipue, fides Catholica et Protestans cum religionibus Orthodoxa et Musulmana, quae contra communem hostem Occidentalem foederatae sunt, confligunt. Sed his minis non obstantibus, multi Occidentales in earum usu non credunt, persuasi nullum populum his armis uti posse sine periculo ne ab eisdem armis ipsi percutiantur. Sed haec ratiocinatio vitiosa est, quia Dei existentiam et iudicium eius destructivum, tamquam prophetatam certitudinem nuntiatum et programmatum, ignorat.

Ut autem hoc argumentum finiamus, intellegendum est "magnam illam substitutionem" quam candidato Eric Zemmour denunciavit iam perfectam esse per incessantem receptionem profugorum omnis originis per plus quinquaginta annos, ita ut causa nationalistica non iam plerumque sustineri possit in patria Franciae. Hoc explicat impossibilitatem factionis eius nationalisticae, deinde "Frons Nationalis", deinde "Conventus Nationalis" nominatae, victoriam per legales vias electorales reportare.

Deus magnam substitutionem ordinat

Haec magna substitutio non solum causa est malarum quas Francia passa est, sed etiam medium est quo Deus eam debilitavit.

Mea rei analysis confirmatur: castra pro-Europaea comitia praesidentialia vicit; iuvenis Praeses Emmanuel Macron iterum electus est ut Praeses populi Francici. Sed eius victoria angustior est quam prior. Hoc animadvertit et paulo modestius triumphavit, manifeste conans confirmare electores re-electione sua frustratos. Quod ad me attinet, nulla est frustratio, cum de hoc eventu certus essem. Attamen, aliquid iniustum de numeris ab institutis interrogationum datis noto. Quomodo eadem rationes sinunt eos circiter 46% castris nationalisticis pridie suffragium tribuere, et tantum 41.5% statim postea, antequam numeri officiales divulgarentur? Nonne potuisset esse deliberata supraestimatio in favorem periculi conservandi ut suffragium pro praeside discedente incitaretur? Democratia tot actiones corruptas in libertate fovet, et cur non, fraudes electorales iam in Civitatibus Foederatis Americae exercitas... Quaecumque sint causae, status praesens est qualis Deus voluit. Et secundum eius pessimum consilium, non mutas turmam quae perdit... Franciam et populum eius.

Magna mutatio a Deo ordinatur, nec primum hoc modo usus est. Omnia per experientiam commorationis Hebraeorum in Aegypto explicantur. In hac experientia Aegyptiaca invenimus momentum illuminans: Deus fecunditatem mulierum populi Hebraei favit, secundum Exod. 1:7: "*Filii Israel creverunt et multiplicati sunt, et viriliter aucti sunt, et terra eis impleta est.*" Pro Gallia, hic factor etiam munus fundamentale egit. Dum familiae immigrantes Magreb, quas post legem reunificationis familiaris anni 1976 exceperat, multiplicatae sunt, principio religioso, simul scientia mulieribus Galliae pilulam contraceptivam offerebat, et natalitas Francorum indigenarum tantum decrevit, simulque immigrantium intensificata est. Ita, sicut in Aegypto, Deus Galliae gravem

problema substitutionis propter fecunditatem parabat. Iterum legimus in Exodo 1:8: " *Surrexit rex novus super Aegyptum, qui non noverat Iosephum.* " Hic iterum est explicatio difficultatum quae Hebraeis acciderunt: mutatio ducis potestatem gerentis, id est, substitutio gubernationis et propterea adventus pharaonis iuvenis, imperiti, qui regimen Iosephi a Deo benedictum personaliter non expertus erat neque aestimaverat. Hunc versum paraphrasans, hodie dico: "surrexit super Galliam praeses qui gloriam Galliae liberae Generalis de Gaulle ignoraverat." Quia explicatio victoriae castrorum pro-Europaeorum in hac inexperientia praeteriti vitae nititur. Iuvenes in potestate ab anno 2017 positi sub imperio Europaeo nati sunt, id est, sub symbolo " *Euphratis* " quod Deus eis dat in Apoc. 9:14: " *et dicentes sexto angelo qui habebat tubam: Solve quattuor angelos qui ligati sunt in magno flumine Euphrate.* " Hoc symbolum igitur complet illud " *decem cornuum* " sine " *diadematis* " sive in " *cornibus* " sive in " *septem capitibus* " Romanis in Apoc. 17:3. Nunc, nos praecise in ultimis diebus-annis commorationis terrenae versantes, invenimus, in 2 Timotheo 3, descriptionem accuratam iudicii quod Deus de hac ultima generatione humana dat, iudicio spirituali illuminato apostoli Pauli, servi fidelis et testis sui.

2 Tim 3:1 *Hoc quoque scito, quod in novissimis diebus periculosa instabunt tempora.*

2 Tim 3:2 *erunt homines seipsos amantes, pecuniam amantes, elati, superbi, blasphemae, parentibus non obediens, ingrati, impii,*

2 Tim 3:3 *sine amore, proditores, calumniatores, incontinentes, crudeles, bonorum contemnentes,*

2 Tim 3:4 *proditores, temerarii, superbi, voluptatum amatores magis quam Dei,*

2 Tim 3:5 *habentes formam quidem pietatis, virtutem autem eius abnegantes. ab his quoque devitate.*

2 Tim 3:6 *ex his autem sunt qui repunt domos et captivas ducunt mulierculas oneratas peccatis, quae ducuntur variis desideriis*

2 Tim 3:7 *semper discentes et ad notitiam veritatis numquam pervenientes.*

2 Tim 3:8 *Sicut Iannes et Iambres restiterunt Mosi, ita et hi resistunt veritati, corrupti mente, reprobi circa fidem.*

2 Tim 3:9 *Sed ultra non proficient; stultitia enim eorum manifesta erit omnibus, sicut et illorum duorum virorum .*

" 2 Tim 3:12 *Et omnes qui pie vivere volunt in Christo Iesu, persecutionem patientur.* "

2 Tim 3:13 *Mali autem homines et seductores proficient in peius, errantes et in errorem mittentes .*

Haec generatio mense Maio anni 1968 emersit, suas voces iaciens, "Neque Deus neque dominus"; "vetitum est vetare." Generationes subsequentes hac mente educatae sunt, itaque non mirum est eas " *semper ulterius in malum progressas esse* ," sicut Deus vaticinatus est. Sed nunc tempus advenit poenae ultimae admonitionis ante completam exterminationem generis humani in terra peccati.

Magna igitur illa substitutio, quam primum candidatus Ericus Zemmour commemoravit, non solum ad receptionem advenarum externarum pertinet; imprimis perficitur per substitutionem senum iuvenibus. Et ad hoc confirmandum,

Deus mortem senum in epidemia Covid-19 favit, ita hanc substitutionem intensificans.

Generaliter loquendo, intellegere coepi homines mutationem non amare, quae ignotum eiusque pericula repraesentat. Hoc verum est tam in plano religioso quam in plano civili. Homines imprimis securitatem quaerunt quam ei quod docent addunt quia eam sciunt, eam experti sunt. Quaevis mutatio periculum in oculis eorum repraesentat. Itaque, naturaliter, conservativi fiunt et, contra verum suum commodum, immobilitatem falso securam sustinent. Quis servus Adventista Christi hanc locutionem non audivit, "Catholici natus sum et Catholicus moriar"? Securantur! Preces eorum exaudientur; Catholici morientur, culpam peccatorum suorum et Papalis Romae quam adiuvant portantes.

Alia causa iuvenum favorem erga cogitationem pro-Europaeam explicat. Europaei nati sunt et Europa causa pacis in territoriis suis constitutae eis praesentata est. Lavatio cerebri quam subierunt eos inimicos reddidit cogitationibus nationalisticis quae, secundum eosdem magistros, causa bellorum Europaeorum erant. Servus Dei illuminatus scit hoc non ita se habere. Bella sunt consequentia maledictionis Dei; solum ex contemptu Ei exhibito resultant. Hoc in vita regis Salomonis probatum est. Vita Israelis pace et abundanti prosperitate insignita erat, hoc propter sapientem Salomonem electionem sapientiae cum Deus ei plures optiones possibiles praebuit, inter quas divitiarum, quas reiecit. Hic praetextus pacis favendi ab hac iuventute noxium munus UE (Europae Unitae) vel UE (Unionis Europaeae) celavit, cuius legati non electi tempus suum impendunt ad nationes delendas, libertatem earum agendi constanter minuentes, divites nationes debilitantes ut melius, eas expoliando, pauperrimas, ultimas intrantes, locupletent. Iuvenes Franciam non cognoverunt, quae quarta potentia ^{mundi erat;} Eam tantum noverunt quam Europa Unita, secundum vim emptionis, ad quintum decimum ^{locum} ex quadraginta duabus nationibus Europaeis duxit. Neque plenam occupationem Franciae independentis cognoverunt, sed tantum decem centesimas inopiae laboris creatas a migrationibus ab Europa incitatis, ad Orientem, deinde Iaponia, Corea et Sina, sed etiam intra ipsam Europam et in terris amicis privilegiatis sicut Marocum. Re vera, Galli proditi sunt a suis optimatibus politicis, qui patriam suam decisionibus technocratarum Europaeorum pro-Europaeis tradiderunt. Intra hanc Europam, eadem regulae a Bruxellis et Haga imponuntur. Quam ob rem, mutationes in gubernationibus sinistrae et dextrae efficiunt ut "cogitatio singularis" a Praeside Iacobo Chirac evocata durante suo mandato praesidentiali immobilitas fiat. Itaque, studium in comitiis internis decrescit, et sola factio progrediens est factio abstinentiae, composita ex anarchisticis utopicis et, fortasse, hominibus perspicacibus qui, ante alios, fraudes democraticas Quintae Rei Publicae Europae illatas intellexerunt.

Vita "impiorum" falsis explicationibus aedificatur, sed mens humana explicationes invenire debet ad sua problemata iustificanda. In ultimo iudicio, cum rebelles ultimis Dei plagis percussi erunt, spiritus diaboli eos convincet eos qui pro eorum cruciatu culpantur esse qui Sabbatum Iudaicum iniuste servant et honorant. Hoc consilio, a repraesentantibus religionum Christianarum a Deo damnatarum sustentato et confirmato, turbae humanae post Tertium Bellum

Mundanum superstites persecutionem "ultimorum electorum" Iesu Christi probabunt; hoc, adeo ut eos dignos mortis iudicare possint.

Diabolus iam callide cladem a Secundo Bello Mundano effectam exercuerat. Qua re, odium in cogitationem nationalisticam crevit, et mense Maio anni 1968 cogitatio universalistica formam cepit. Iuventus illius temporis oculos in iuventutem Americanam intendebat, studio redundantem et ad summum exuberantem. Civitates Foederatae Americae primum iuventutem fovebant, quia gustus musicae modernae et aggressivae commercium per venditionem discorum vinylorum multitudine impressorum fovebat. Cultura Americana ita iuventutem Europaeam alebat, quae eam ut exemplum sumpserat. Et in Civitatibus Foederatis Americae est urbs "Novi Eboraci," quae, ex immigrantibus ex omnibus terris mundi composita, exemplar "Babelis" in ultimis diebus renovatum praecipue repraesentabat. Et haec "Babel" progressionem idololatriae fovebat, iuvenibus cantores, idola moderna, sed non minus noxia quam antiqua populorum paganorum antiquitatis vel hodierni Extremi Orientis, dans.

In religione, sicut in re civili, difficillimum est mentem humanam a cogitationibus quas sustinet avellere. Exceptiones tamen existunt, causa divina feliciter, et etiam in re saeculari, iuvenes eminenter doctrinas olim datas aestimant. Sed hi sunt minoritas et maxima pars gregis se gerit sicut oves, dum ad caedem ducuntur. Sed iam nuntius belli aperti in Ucraina, perspicacissimis, offert facultatem intellegendi se diu deceptos esse, pacem cum formatione Europae Unitae coniungendo. Nam auxilium militare Ucrainae belligeranti praebitum, quam cum Civitatibus Foederatis Americae contra Russiam armat, testatur eam hypocritice bellum in suo solo incitare et fovere. Et haec actio eam adducet ut magis magisque se implicet, donec scopum et praedam populi Russici fiat, cui Deus eam, ut puniatur, tradet.

Pax a Deo Europaeis oblata, inter annos 1945 et 2022, non fuit fructus divinae benedictionis, nec foederum Europaeorum constitutionis, sed donum "venenatum" a magno Iudice divino. Nam in hac pace, viri et gentes se miscuerunt, ad finem condicionem intolerabilis cohabitationis praeparantes, adeo mores et religiones mentes humanas tandem separant. Et ad has oppositiones intensificandas, vidimus fidem Muslimam expergefactam et in suis ritibus imponentem, mulieribus, velamen a moribus populorum orientalium hereditatum, et viris, djellabae, burnous Islam traditionalis; hoc, ut se clarius distingueret, ut arroganter Francogallos indigenas admoneret, Islam nunc tam Francogallice esse quam ipsi sunt.

Itaque iuvenis praeses in munus suum iterum adsciscitur, sed quid facere potest, nisi opera dira, quae Deus ipse in eo inspirat, perficere?

Novum quinquennium, sed ultimum, incipit, sed ad finem non perveniet, quia interea tragoedia interventionis Russicae eum impedit. Natio Franciae se parat ad duos vel tres annos ultimos suae existantiae experiendos. Et post Russicam cladem, tempus veniet ultimae universalis administrationis quam Deus ad fidei probationem ultimorum superstitum terrae organizabit. Finietur vere anni 2030, glorioso reditu divini Servatoris nostri Iesu Christi. Vere!

Magnum Dei consilium perficitur, et iam seriem phasium eius constructivarum persequi possumus. Anno MDCCCXLIII, provocando

probationem fidei Adventistarum, Deus homines de norma fidei perfectae admonuit, quae reditum ad consuetudinem Sabbati requirit, quae verum diem septimum, Sabbatum, non Dominicam, pertinet. Deinde, annis MCMXIV et MCMXIX, duo bella mundana venerunt ad odium nationalismi praeparandum quod Occidentem, anno MMXXII, ad Russiam oppugnandam duxit. Attamen hoc odium caecum est quia, paradoxe, haec oppositio contra Russiam, "nationalisticam" habitam, iustificatur auxilio causae "nationalisticae" Ucrainae dato. Verum est priorem religiose Orthodoxam esse, dum posteriorem a Polonia Catholica, Romana, sicut Europa Foederis Romani, manipulari. Causa igitur auxilii Ucrainae dati clare apparet esse desiderium Occidentale Civitatum Foederatarum Americae et Europae ad exemplar societatis suae intensificandum, eo consilio ut illud super omnes gentes terrae triumphet. Nisi quod Russia rem ita non videt et proposita cogitationis occidentalis clare intellexit; hoc eius expergefactionem armatam aggressivam iustificat.

Memini hoc Dei consilium tantum renovare id quod pro populo Iudaico veteris foederis, inter annos 605 et 586, perfectum est. Tres deportationes successivae destructionem nationis Israel effecerunt. Sub finem aetatis Christianae, tria bella mundana ad eundem exitum et ob eandem causam, pro Europa Unita et Europa Orientali, ducere debent: peccatum contra Deum commissum.

Duo symbola revelantia notavi quae duas victorias continuas iuvenis Praesidis Emmanuelis Macron comitabantur. Vespere initii primi sui mandati, Museum Luvrum elegit ut se populo Gallico praesentaret; quod allusio ad quinquennium cum aspectu monarchico suggessit. Vespere secundi praesidentiae, electio eius in "Campum Martis" cecidit, Marte deo Graeco belli existente. Hoc secundum quinquennium eum ducem belli faciet, non minorem, cum ei condicionem Belli Tertii Mundani administrare debebit, quam sanctiones eius contra Russiam cum Civitatibus Foederatis Americae et aliis nationibus Europaeis excitaverint. Itaque victoria eius praesidentialis spiritualiter iusta apparet, cum normale sit ut is qui bellum incipit deinde consequentias a se ipso et a populo qui eum sustinuerunt latas suscipiat.

In nuntiis initio huius hebdomadis, sextae veris anni 2022, conventus diplomatici intensificantur ut ignis in Ucraina ardens extinguatur. Secretarius Generalis Nationum Unitarum cum ducibus Russicis et Ucrainis convenit. Sed num ignis quem Deus accendit extinguere potest?

Hoc Lunae diem, XXVI Aprilis, anno MMXXII, dies memorabilis est. In Germania, conventus XXX civitatum sodalium habitus est, praesente duce NATO. Fine conventus, decretum est Ucrainam omnia arma necessaria praebere ad Russiam perpetuo " **debilitandam** ". Primitivus timor de eius reactionibus evanescit. Germania ipsa circiter XXX currus armatos praebebit, ceterae autem civitates varia alia instrumenta, inter quae tormenta potentissima "Caesar" appellata, a Francia oblata, praebebunt. Eodem die, minae Belli Orbis Terrarum Tertii a Russia propositae sunt. Testimonium auditum cito: "Bellum Orbis Terrarum Tertium in Ucraina coepit." Quare noto civitates NATO, arma Ucrainae dando, se ipsas debilitare in prospectu conflictus directi cum Russia. Ita NATO se ipsam debilitat, Russiam debilitare volens, et eius conatus tandem contra has

civitates erunt. Europa sic facilius invasoribus suis Musulmanis et Russis offeretur.

In castris occidentalibus, regula hactenus adhibita innitemur, quae dicit culpam "cobelligentis" incipere cum militum missione in conflictum. Lexicon Larousse hanc definitionem dat: "dictum de patria quae simul cum alia contra communem hostem bellum gerit." Quod nostros contemporaneos fallit est haec locutio "quae bellum gerit," quia usque ad hoc ultimum bellum, ingressus in bellum in declaratione officiali fundabatur. Haec nunc declarationibus publicis per media substituta est. Venditio armorum militarium semper exstitit, sed plus minusve occulta erat. Contra, in casu Ucrainae, cum informationes mediae rem faveant, civitates NATO publice nuntiant genera armorum quae Ucrainae suppeditabunt et iam suppeditat. Nulla earum minas Russicas nunc serio accipere videtur, quia omnes de consilio horrendo quod Deus pro eis excogitavit ignorant. Sed haec escalatio verborum et actionum ad pessimum conflictum in historia humana ducet; quia pro V. Putin, status cobelligentis incipit cum auxilio officialiter Ucrainae dato, et populi occidentales hoc suo damno discent. Ucraina et Russia tantummodo sunt detonatores huius " *sextae tubae* " Apocalypsis Iesu Christi, vel laicis, "Tertii Belli Mundani", praeterea ultimi, ante totalem annihilationem peractam pro glorioso reditu Christi, cum " *septima tuba* " sonabit, id est, vere anni 2030.

Sed, die Martis, XXVII Aprilis, Russia modo sanctiones contra Poloniam et Bulgariam imposuit, eorum copiam gasis Russici intercludens. Natio sanctionibus oblata hodie sanctiones imponit, et quamvis iactantia Commissionis Europaeae reactionibus afficiatur, haec sententia ictum fatalem societatibus inferet quae productionem suam in has duas terras transtulerunt, sed praesertim in Bulgariam, cuius ministerium gasis LXXV% a gaso Russico pendet. In responsione, omnes terras Europae Occidentalis pretia ad astra ascendunt videbunt. Tum homines indignati et irritati suas optimates culpabunt propter sanctiones contra Russiam impositas. Haec irritatio etiam in terris Magreb et Africanis apparebit, ubi fames incolas percutient. Quia "tertia pars" productionis tritici et aliorum frumentorum, necnon olei helianthi, antea ab Ucraina producebatur. " *Fames* " *una est ex* " *quattuor poenis terribilibus* " Dei secundum Ezechielem. 14:20: " *Haec enim dicit Dominus Deus: Si mittam in Hierosolymam quattuor plagas meas graves, gladium, famem, bestias, et pestem, ut exterminem ex ea hominem et pecus,* " et Apoc. 6:5-6: " *Et cum aperuisset tertium sigillum, audiavi tertium animal dicentem: Veni et vide. Et vidi, et ecce equus niger, et qui sedebat super eum habebat stateram in manu sua. Et audiavi vocem in medio quattuor animalium dicentem: Modus tritici denario, et tres modii hordei denario; oleum autem et vinum ne laeseris.* " "

Bellum in Ucraina furorem Civitatum Foederatarum Americae excitavit, et recessus momentaneus in eam substitutus est obligatione internationali; hoc quia superiora eius commoda afficiuntur. Non sine causa Deus hanc terram et socios eius appellatione " *mercatores terrae* " designat tamquam successores "mercatorum" religione Catholica locupletatorum, in Apoc. 18:3: "... quia omnes gentes biberunt vino irae fornicationis eius, et reges terrae fornicati sunt cum ea, et mercatores terrae *ditati* sunt propter abundantiam deliciarum eius. " Et ad

confirmandum hoc iudicium Deus iussit extremistas Islam duas turres geminas "Centri Commercii Mundi" sive "Centri Commercii Mundi" percutere, anno 2001 Novi Eboraci. Russia ausa est inceptum imperialismi capitalistici frangere, quod principium iuris mercatus sui per totum orbem terrarum adoptari intendit, quod solum per fines destruendos vel per introductionem in suum genus, NATO, novorum sodalium ut Poloniam, civitates Balticas, Bohemiam, Romaniam, iam sodales, et ab anno 2013, novam candidatam, Ucrainam, evolvere potest. Sed commercium solum in contextu pacis bene operatur. Et bellum eruptum Russiam, Europam, ipsas Civitates Foederatas Americae, et reliquum mundum, omnino destabilizatos, tantum perdere potest. Quam ob rem, cum divitiis suis periclitentur, Civitates Foederatae Americae iterum intervenientes fiunt in hoc bello in Ucraina. Et cum unaquaque escalatione, status co-belligerantis Ucrainorum firmatur et clarior fit pro nationibus Europaeis quae aperte adiuvant et sustinent, verbis et factis; hoc, minis Russicis non obstantibus, quae etiam magis magisque accuratiores fiunt.

Diuturna acceptio quasi-monarchicarum legum Quintae ^{Rei Publicae}, quae Galliam ab anno 1958 gubernavit, in traumate a Secundo Bello Mundano inducto fundatur. Hoc tempus a Gallis expertum res contradictorias in animis amoris libertatis et amaritudinis resignationis et subiectionis Germaniae Nazisticae reliquit. Post hanc experientiam dolorosam, populus Gallicus omnia accipere potuit, et insolubile Bellum Algerianum electionem Generalis de Gaulle et Constitutionis nationalis Quintae ^{Rei Publicae} ^{favet}. Sed hodie, haec traumata inter iuvenes non amplius exstant, quia plerique ducum hodiernorum post hoc Secundum Bellum Mundanum nati sunt, et ultimi intra normam Europaeam constitutam nati sunt. Quam ob rem, regimen monarchicum auctoritarium parum sustentatur, et perversa huius Quintae ^{Rei Publicae} ^{aspectus} magis magisque apparent. Electiones nunc tantum ad eliminandos candidatos praesidentiales vel legislativos maxime odiosos serviunt. Systema electorale duorum circuituum sic summari potest: in primo circuitu, quis eligit, in secundo, quis eliminat. Elector ita se sub auctoritate ducis quem odit vel etiam odit positum invenit. Atque decisiones ab hac persona odiosa captae totam nationem obligant. Instinctus supervivendi perspicacissimorum eos impellit ut mutationes urgentes huius Constitutionis desiderant. Ab initio ut dictatura damnata est, et nostro tempore se revera ut formam dictaturae republicanam esse revelat. Cum imminentes consequentiae sanctionum contra Russiam latarum victum Gallorum graviter afficiunt, perturbationes et iritationem, immo seditiones populares, exspectare possumus. Et manifestum est causam principalem harum mutationum reactionis esse **substitutionem** generationum humanarum.

Prius flagellum Dei, nomine Covid-19, iam populos occidentales, Gallia inter eos, libertate privavit, sed sanctiones contra Russiam impositae vim eorum emendi periclitabunt, antequam vastationem a bello effectam per terras suas diffusam videant.

Hoc mihi confirmandum est. Tertium Bellum Mundanum cum bellis quae id antecesserunt comparari non potest. Differentia inter ea ingens est, quia, dissimilis aliis, obiectum est prophetiae divinae, revelatae in Apoc. 9:13 ad 21, sub signo symbolico " *sextae tubae* ," quam Deus insonat. Praeterea,

intelligendum est in hoc bello civilem tam scopum Dei esse quam militarem, et hoc principium iam confirmatum est in bello in solo Ucrainae excitato. Fine longae pacis propter longam patientiam, Deus populos Christianos primum ad rationem vocabit. Sed alii populi vicissim in conflictus destructivos trahentur; "*mulier, senex et puer*" ab his destructionibus non servabuntur, ut Deus docuit in Ezechiele 9:5-6-7, exemplum dans contra Israelem adhibitum anno – 586: "*Et, audiente me, dixit ad alios: Ite post eum in civitatem, et percutite; non parcat oculus vester, neque misereamini!*" ***Senes, iuvenes, virgines, parvulos et mulieres interficite et interficite ; omnem autem qui habet thau in eo, ne aboretis; et a sanctuario meo incipite. Coeperunt a senioribus qui erant foris domus. Et dixit eis: "Polutatis domum et implete atria mortuis!... Exite! "****Egressi sunt et percusserunt civitatem.*

" Sexta tuba " et " sexta " ex " septem plagis Dei novissimis ": " Armageddon "

Hi duo successivi conflictus tempore multas similitudines exhibent quae confusionem creare possunt, itaque memini primum, "*sextam tubam*", Tertium Bellum Mundanum designare quod modo in solo Ucrainico coepta est et quod, ultimo tempore, nationes terrestres inter se committit. Secundum, "*... Sexta ex septem plagis Dei novissimis*", quae ei succedit, pugnam contra Iesum Christum et ultimos sanctos eius electos ab ultimis rebellibus gestam designat. In principio, ante gloriosum Messiae reditum, rebelles custodes Sabbati de divinis plagis quae eos feriunt culpant, et nesciunt se veros servos Iesu Christi persequi. Errorem iudicii sui tantum tempore gloriosi eius reditus, universaliter caelestis, et ideo, ut talis, inimitabilis, detegent, percutiendo ab ira divina eius, secundum Apoc. 6:15-17: "*Reges terrae, principes, et tribuni, divites, et potentes, omnis servus et omnis liber, absconderunt se in speluncis et in petris montium, et dixerunt montibus et petris: Cadite super nos, et abscondite nos a facie sedentis super thronum, et ab ira Agni ; quia venit dies magnus irae eius, et quis stabit?*" Re vera, non debebunt quaerere "*quis stabit?*" ?, quia statim responsum habebunt, videntes Iesum servantem et in caelum ducentem eosdem homines quos persequiebantur et ad delendum necando parabant, secundum Apoc. 13:15: "*Et potestatem dedit ei ut daret vitam imagini bestiae, ut loquatur imago bestiae, et faciat ut quotquot non adoraverint imaginem bestiae occidantur .*" Haec quaestio, "*et quis potest stare ?*", solum interest intellegere mysterium prophetiae et Deus responsum suum dedit in Apoc. 7 ubi designat symbolicos "*144,000*" signatos "*sigillo Dei viventis*" id est, approbationem suam pro vero amore veritatis suae qui concrete manifestatur per praxim veri Sabbati, "*sigillo*" activo Dei, die Sabbati, et amorem revelationum propheticarum eius id est, "*sigillo*" suo spirituali. Utor hac definitione ut vos admoneam "*sextam tubam*", nunc a die 24 Februarii 2022 activam, iudicium divinum constituere quod punit transgressionem Sabbati a Deo requisiti ab vere anni 1843 id est, in fine durationis "*2300 dierum*" annorum decreti Danielis 8:14, in quo Deus dicit, vera et bona interpretatione: "*Usque ad vesperam-mane, 2300, et sanctitas iustificabitur*". Ab illa data, 1843, nationes

occidentales sub maledictione Dei evolutae sunt, et dominatio earum et prosperitas non debent esse... pro divinis beneficiis haerentes. Immo, haec posteritas ad separationem a Deo promovendam pervenit, adeo ut Occidens amore divitiarum et prosperitatis insignitur. Sic contentae, multitudines humanae Dei servatoris desiderium non amplius sentiunt, et iustam eius peccatorum damnationem oblitae, sicut aliae species animalium quae in terra vivunt evolvuntur: sine conscientia mala et sine officiis erga eum et proximum implendis.

Confusione inter "*sextam tubam*" et "*sextam ex septem novissimis plagis Dei*" quae reditum Christi, ultoris et iustitiae datoris, remota, multas similitudines inter has duas actiones in Apocalypsi Iesu Christi praedictas intellegere et notare debemus. Deo, causa principalis est electis suis suggerere entitates implicatas et comprehensas in utroque evento, id est, protagonistas, easdem esse. Secunda est quod causa etiam eadem est: Deus punit derelictionem veri Sabbati. Similitudo etiam pertinet, manifeste, ad rationem progressionis actionum descriptarum.

Haec descriptio "*sextae plagae*" in Apoc. 16:13-14 citata mihi pro fundamento est: "*Et vidi spiritus tres immundos, similes ranis, exeuntes de ore draconis, et de ore bestiae, et de ore pseudoprophetae. Nam sunt spiritus daemoniorum, facientes signa, et exeunt ad reges totius terrae, ut congregarent eos in proelium ad diem magnum Dei omnipotentis*". Haec "*sexta plaga*" describit "*conventum*" pro causa spirituali peractum, qui coniungit "*draconem*" sive diabolum, "*bestiam*" sive religionem Catholicam, et "*falsum prophetam*" sive religionem Protestantem, a Deo ab anno 1843 damnatam. Imago igitur est magnae consultationis universalis, quae honores Sabbato, quod cessare et evanescere debet, necnon fideles observatores eius, per impositionem Dominicae Romanae a castris rebellibus postulatae, excludere et eradicare intendit, definitive.

Haec generalis consultationis ratio in rebus nostris hodiernis invenitur, in castris occidentalibus, ubi, diaboli persona, Civitates Foederatae Americae civitates NATO in pugnam suam congregant. Finis huius conventus est Russiam, hunc intolerabilem competitorem regiminis Americani, delere. Tandem, annihilatio Russiae eis universalem dominationem terrestrem, ad quam aspirant, offeret. Haec pugna igitur, etiam illis, erit "*magni diei*" universalis victoriae eorum. Consultatio propagatur, praecipue, a iuvene duce civitatis Ucrainico, Vladimiro Zelensky, cuius admonitiones late divulgantur et a stationibus televisificis in nuntiis continuis specializatis sustinentur. Duces Europaeos invehit et culpam inducit, ut eos in bellum suum contra Russiam attrahat, sicut diabolus, per daemones suos, consilia sua contra magistratus electos in mentibus ultimorum rebellium inspirabit.

Sed post hoc conflictum, qui vires humanas inter se committit, latet causa spiritualis contemptus Sabbati, huius "*diis magni*" a Deo sanctificati ab creatione mundi terrestres.

Est aliud punctum typice Americanum notandum, commune utrique rei. Invenitur de contextu "*septem plagarum Dei novissimarum*" in actionibus attributis "*bestiae ascendentis de terra*", in Apoc. 13:15-17: "*Et dedit ei potestatem dandi vitam imagini bestiae, ut loquatur imago bestiae, et faciat ut occidantur quotquot adoraverint imaginem bestiae. Et facit ut omnes, parvi et*

magnos, divites et pauperes, liberos et servos, signum accipiant in dextera manu sua, aut in frontibus suis," et ut nemo emeret aut venderet nisi qui haberet signum, aut nomen bestiae, aut numerum nominis eius. "Hic ultimus versus authenticam huius novi mundi Americani proprietatem revelat, cui commercium est telum fundamentale, cum divitias, quae sola eius valor sunt, promoveat vel non. Melius quam omnes aliae nationes, America, post "aurum Montium Saxosorum", invenit commercium posse adhiberi ut impedimentum ad cogendas nationes in tyrannicam dominationem oeconomicam. Primo, veros indigenas Americanos trucidavit, deinde, gratia victoriae suae in Secundo Bello Mundano, regulas suas commercii statuit, iam adoptando Dollar, monetam nationalem, ut normam monetariam internationalem loco normae aureae. Postea, commercium mundanum ordinavit, creando coetum WTO. Bello Iracensi, in actionem suam commercii boicottam contra Iraqiam, hostem suum, induxit. Embargo commerciale suum contra Russiam Sovieticam adhibuit, ita ad eius ruinam conferens. Tempore quod elegit, ingressum Sinarum in WTO permisit, ut commodum caperet, primum, ex relocatione productionis suae ad hanc nationem ubi se ditavit opere manus operariae cum statu comparabili servorum. Post eam, nationes Europaeae, imprimis Angli et Germani, eodem modo egerunt." Lucra ingentia facta condicionem oeconomicam Europae penitus destabilizaverunt, et Gallia diruta est et quartam potentiam ^{mundi amisit}, ut hodie, secundum potentiam emptionis, in quinto decimo ^{loco} ex quadraginta duabus nationibus Europaeis inveniatur.

Hoc tempore, adhuc per commercium prohibitionem bellum suum contra Russiam, hostem hereditarium, incepit. Et cum haec mensura inefficax in hoc contextu videatur, Ucrainam, quae vere pro ea pugnat, magis magisque armat. Vitae militum eius non iam periclitantur; Ucraini in eorum loco moriuntur, pro gloria et sperata ditatione regiminis sui capitalistici liberalis et libertarii, sed ante omnia, pro avaritia insatiabili. Quam ob rem Russia modo nuntium clarum mundo misit. Die Mercurii, XXVII Aprilis, Antonius Guterres, praeses Nationum Unitarum, cum Vladimiro Putin convenit, et die Iovis, XXVIII Aprilis, Kioviam iter fecit ut iuvenem praesidem Ucrainae conveniret. Vesperi huius visitationis Kioviam, duo missilia Russica in urbem missa sunt, dum princeps Nationum Unitarum adhuc ibi visitabatur. Unum missile a defensione Ucrainica interceptum est, sed secundum explosum est, unum aedificium dilacerans et ignem ad alterum propagans; hoc tribus chiliometris ab loco ubi princeps Nationum Unitarum stabat aberat. Vladimirus Putin ita nuntium contemptus et odii erga hanc organizationem, in qua ius vetandi habet, mittit. Ita ducem suscipit inter civitates Occidenti inimicas, Civitatibus Foederatis Americae subditas, quae hoc ipso die, ad rogationem Praesidis Joe Biden, triginta tria miliarda dollariorum parant liberare ad Ucrainam adiuvandam ut Russiam vincat. Hae civitates arma gravia tradent et publice prolongationem conflictus incitabunt.

Denique, in nuntiis divulgatis animadverti quomodo fiducia se ipsa nutriatur. Omnibus qui audire volunt, Ucraini, et praesertim mulieres Ucrainicae quae in nuntiis Gallicis loquuntur, persuasi sunt se Russiam vincere posse. Hac persuasione visa, Civitates Foederatae vicissim persuasae sunt Ucrainam vincere posse. Et vicissim, fiducia Civitatum Foederatarum visa, Ucraini suam

persuasionem confirmant se Russiam vincere posse. Hoc principium illusorium est, et omnes qui "in Sanctam Nicolaum credunt" multo melius facerent si in Deum crederent; quia solus ille fidelis est, et dissimiles iis qui in carne confidunt, ii qui in eo confidunt non confundentur. Civitates Foederatae V. Putin "pravationis" accusant. Quanta audacia! Qui pravitatem mentalem et perversiones sexuales nomine libertatis legitimant et legalizant. V. Putin, vicissim, contra has pravas consuetudines societatis occidentalis, quas "decadentes" iudicat, pugnat et damnat. Eum etiam "crudelitatis" accusant, obliti bombas incendiarias napalm silvas Coreae et Vietnamiae incendisse, populationes civiles et militares una cum eis delentes. Obliti sunt etiam bombardationem Serbiae in Bello Balcanico, ubi neque mortuos in terra necaverunt neque numeraverunt. Deinde, multi mirantur difficultatibus quas Russia in vincendis pugnatoribus Ucrainis experitur. Tria intellegenda sunt. Primum est quod conflictus inter duos exercitus, eisdem armis conventionalibus instructos, non accidit ab Bello Orbis Terrarum II. Secundum est usus novorum, sophisticorum, altae praecisionis armorum, quae ipsos currus armatos impetum facientes, necnon naves et aeroplana, terribiliter vulnerabiles reddunt. Et haec est tertia causa: per octo annos belli Donbass, milites Ucraini fossas et refugia subterranea foderunt quae defensionem, protectionem militum Ucrainorum, et destructionem hostium qui ante eos in campo aperto apparebant, faciliorem reddunt. Haec res similis est bello fossarum annorum 1914-1918, ubi victoria militaris utriusque partis impossibilis videbatur. Germani primi defessi sunt, commodum castris Gallicis et sociis suis dans. Sed in Ucraina, quae pars pugnando defessi potest? Aeque determinati sunt ut se invicem vincant quam altera, et hoc non mirum est, quia hoc modo Ucraina originem suam Russicam confirmat. Initio huius belli, ut etiam intellegendum est, dux Russicus aversionem sensit a delendo populum fraternalium et pulchram alentemque patriam. Victoriā faciliorem sperabat, simplici minae militaris innixam, sed Deus, Creator Omnipotens, aliud consilium habebat.

Contra, mores nationum occidentalium, fere unanimes in sanctionibus contra Russiam imponendis et adversario suo armis efficacibus instruendis, spiritum rebellionis ad altissimum gradum evectum, a Deo pro ultimis diebus praedictum, perfecte reflectunt. Et hac de re, notandum est omnes terras quae, per aliquod tempus sub dictatura manebant, in sordibus, perversione et immoralitate volutatas esse postquam libertatem adeptae sunt. Exemplum Hispaniae huius modi typicum est. Post mortem Generalis Franco, dictatoris sui, se ab omnibus taboo liberavit, et mores sexuales incolarum suorum gradum aliarum nationum Europaearum superarunt. Inventio libertatis occidentalis ab Ucraina idem effectum produxit. Praeterea, hoc ius vivendi ut quisque velit in zelum bellicum nationalisticum transformatum est simulac Russia eam impedire voluit ne castra Europaea et foedus militare NATO se iungeret.

Christianitas Iudaica est aut non est

Ita, Christianitas Iudaica est aut non est. Haec brevis sententia sola causam maledictionum, quae nunc omnes aspectus officiales religionis Christianae uniformiter percutiunt, comprehendit. Historia huius Christianitatis est successio transformationum cum lethalibus consequentiis. Quapropter haec res ab omnibus electis Iesu Christi bene intellegenda est. Nam haec non intellegere vocatum facit lapsum a diabolo captum.

In Evangelio secundum Ioannem 4:20-22, colloquium inter Iesum et Samaritanam nobis permittit intellegere prioritatem quam Deus religioni Iudaicae in consilio suo salvifico tribuit: “ *Patres nostri in monte hoc adoraverunt; et vos dicitis quia Hierosolymis est locus ubi adorare oportet.*” Dicit ei Iesus: “*Mulier, crede mihi, quia venit hora cum **neque in monte hoc neque in Hierosolymis adorabitis Patrem** . Vos adoratis quod nescitis; nos adoramus quod scimus, **quia salus ex Iudaeis est** .*”

Testimonium Bibliorum confirmat electionem Dei ut rex Salomon domum sibi Hierosolymis aedificaret. Sed praeter hunc locum, nullus alius locus terrestris vocationem habet ut eum substituat. Multi nunc candidati sunt in religionibus monotheisticis; successive, Roma, Mecca, Constantinopolis, Moscua. Et omnes hae urbes illegitimae sunt cum sedem repraesentationis Dei Creatoris sibi vindicant. Hierosolymam elegit et post eam, nihil aliud, nusquam in tota superficie terrae. Cum dixit, “ **quia a Iudaeis est salus**”...”, Iesus fundamentum doctrinae fundamentale statuit. Nam hodie, omnes hae urbes religiosae et earum religiones in eadem condicione sunt ac mulier Samaritana, cui dixit: “ *Vos adoratis quod nescitis; Quae scimus, adoramus* .” Hoc verbo “scire”, Deus cognitionem experimentalem suggerit, quae solum in foedere a Deo ipso et ab hominibus accepto perficitur. Si Deus eam non ordinavit et accepit, tantum vana humana assertio est quae neminem ad salutem ducit. Falsae religiones invisibilitate Dei abutuntur ut ei servire se dicant, dum omnes eum produnt. Nam perspicuo modo Deus suam veritatis normam, quae ad aeternam salutem ducit, construxit et revelavit. Ad hunc finem, foedus cum Abraham et omni eius posteritate pepigit; quod non significat sufficere Iudaeum esse ad servandum. Sed nihilominus per totam lineam descendentium eius spes salutis de generatione in generationem transmissa est. Post successiva testimonia in vitis patriarcharum Isaac et Iacob praesentata, cum hoc posteriore, Iacob qui Israel fit, postquam contra YaHWéH per noctem pugnavit et restitit, magna demonstratio sancti foederis perficietur. Exitus ex Aegypto a Deo electus est ad confirmandam authenticitatem foederis sui cum Mose, Hebraeo qui per tempus princeps Aegypti factus est, facti. Cognitio... A Iesu evocata deinde aedificata est per singularem experientiam terrenam: Deum in terra in medio populi sui. Et hoc privilegium saepe ei care constabat quia Deus perfecte purus et sanctus est, homo autem perfecte impurus et contaminatus. Itaque, ubi Deus vere invenitur, peccatum graviter punitur. Sed peccatum definitur ut transgressio totius legis divinae, quae in quinque libris a Mose sub dictatione Dei scriptis distribuitur. Hoc fundamentum scripturale fundamentale est, et quaevis postulatio religiosa ad unum Deum confrontanda et invenienda est compatibilis et conformis cum hac singulari norma a Deo data hominibus per totam superficiem terrae dispersis.

Agnitio igitur legis Mosaicae primum gradum verae religionis constituit, quae Deum Creatorem honorare studet. Haec necessitas primum cribrum constituit quod omnes falsas assertiones religionum, quas Deus, quamvis earum ambitiones, paganas appellat, eliminabit.

Narrando Mosi historiam humanitatis ab originibus suis, primis repraesentantibus Adam et Eva, Deus non quaerit curiositatem eius satiare. Fundamenta propositi sui ei praebebat et, inscio eius intellectu, revelat quomodo propositum eius salvificum finem habiturum sit. Et finis felix huius propositi erit ei et electis eius, lucrum verae quietis spiritibus a peccato liberatis, quia electi eius selecti et sanctificati erunt iudicio eius infallibili. Et haec requies aeterna nuntiata est requie diei septimi quem sanctificavit, secundum Gen. 2:3: "*Benedixit Deus diem septimum et sanctificavit illum, quia in eo requievit ab omni opere suo quod creaverat et fecit.*" Sed scilicet, haec requies a Deo ipso mereri deberet pretio terribilis doloris in carne Iesu Christi experti. Sed praematurum erat Iesum Christum nominare, cuius ministerium et actio salvifica per totum Vetus Foedus tantum in forma rituum symbolicorum repraesentanda erant, ipso Iesu praecipue symbolo repraesentato imagine agni paschalis, arietis iuvenis a Deo Abramo dati ut immolaretur loco filii sui Isaac, nati ex Sara uxore legitima. Islam asserit hunc filium fuisse Ismaelem, sed Scriptura biblica hoc negat, et omnes intellegere possunt filium legitimum Isaac prioritatem habuisse filio nato ex serva Aegyptia Agar. Inter duas narrationes propositas, logica eam favet quam Moses sub dictatione Dei scripsit postquam populum suum e servitute Aegypti liberavit, imago symbolica servitutis peccati.

Sabbatum Iudaeis ipsum signum est suae pertinentiae ad Deum, quod Ezechiel 20:12-20 confirmat, ita intellegere possumus eos ei peculiariter adhaerere: "*Sabbata mea quoque dedi eis ut signum esset inter me et eos, ut scirent quia ego sum Dominus qui sanctifico eos... / ... Sabbata mea sanctificate, et sint signum inter me et vos, ut sciant quia ego sum Dominus Deus vester.*" Attamen, in consilio Dei, Sabbatum valorem habuit tantum in prospectu victoriae postea a Iesu Christo obtentae. Quam ob rem benedictio divina hereditarie populo Iudaico attributa pendebat ex recognitione ministerii eius multis modis per Sacras Scripturas prophetati, linguis propheticis sed etiam et praesertim in symbolis festorum suorum et rituum religiosorum. Consilium religiosum Dei est intelligens et cohaerens. Haec intelligentia et constantia apparere non possunt nisi in Scriptura biblica, quae iure appellatur: verbum Dei. Recusando Iesum Christum ut Messiam a Deo missum agnoscere, populus Iudaeus observantiam Sabbati significatione prophetica privavit, quae praemium pro fide demonstrata nuntiabat. Sed contra Deum peccaverunt, per defectum fidei, recusando eum agnoscere, et secundum principium a Iesu doctum in Matthaeo 23:29, "... *Qui enim habet, dabitur ei, et abundantia habebit; qui autem non habet, et quod habet auferetur ab eo*", Iudaei sic viderunt benedictionem Dei sublatam, et etiam fidelem observantiam Sabbati nullum amplius sibi valorem habere.

Hic est ubi hoc intellegere debes. Iudaei non propter Sabbatum ceciderunt, sed propter reiectionem Christi, ergo Sabbatum nullo modo damnum eorum efficit. Manet, iis qui fide non carent, signum eius pertinentiae ad Deum quod Ezechiel 20:12-20 confirmat. Et in consilio suo salvifico, Deus normam suam

religiosam non mutat; exemplar electorum manet Iudaeus fidelis et observans, praeceptis eius, legibus eius, ordinationibus eius, mandatis eius oboediens; omnia quae Abraham primum ad benedictionem suam observavit, secundum Gen. 26:5. Attamen, perfectio redemptionis peccatorum electorum, per Iesum Christum, Deo facultatem obtulit propositionem salutis ad omnes homines in terra viventes extendendi. Re vera propositio est, non impositio. Salus a Deo proponitur sub condicionibus certis, inevitabilibus. Finis redemptionis est eradicatio peccati in vita beneficiarii huius redemptionis. Nam, ut intellegere potes, salus a Iesu soluta est pretio atrocis doloris qui requirit derelictionem totalem redempti. Vera salus est contrarium falsae fidei ad principium decoris redactae. Scribitur in Matth. 16:24: " *Tunc dixit Iesus discipulis suis: Si quis vult me venire, **abneget se ipsum** et tollat crucem suam et sequatur me.* " Abnegatio non est titulus, sed fructus interioris et exterioris certaminis, spiritu sacrificii obtenti, renuntiatio omnium quae impedimentum constituunt in via sancta veritatis divinae, in qua, ut exemplar, Iesus primus ambulavit.

Falso praetextu fidei Christianae deiudaizandae, Imperator Constantinus I' cognomine "Magnus," verum Sabbatum a Deo sanctificatum deseruit, eam substituens requie primi diei ordinis divini, quem religio Romana eius deo pagano "soli invicto," Latine "SOL INVICTUS," dedicaverat. Nulla causa erat Deo religionem Christianam deiudaizare, cum omnis doctrina, in sedecim saeculis historiae Iudaicae fundata, ab anno 1500 ad annum 30, normam Iudaicam tamquam normam a Deo requisitam praesentaret. Verus huius transformationis doctrinalis eventus est fidem Christianam Romanam et paganam factam esse, id est, contrarium conversionis a Deo requisitae. In vetere foedere, transgressionem Sabbati sui hebdomadalis graviter damnaverant, et Iudaeos propterea iterum atque iterum reprehenderant. In novo foedere, a testimonio Iudaico qui eum antecesserat roboratus, actiones punitivas instituit ut credentes moneret maledictionem suam graviter in eos premere. Biblia autem nondum omnibus nota erat. A monachis Catholicismi clam servabatur et reproducebatur. Humanitas igitur poenas subibat, quarum veram causam intellegere non poterat. Hae multiplices poenae explicationem tantum in ultimis diebus accipere debebant, cum textus prophetiarum Danielis et Apocalypsis clare explicarentur. Nostrum est hodie privilegium, cum Deus mihi gratiam concedat ut pro eo et pro vobis omnes has pretiosas revelationes praesentem. In Apocalypsi sua, " *tubas* " appellavit has poenas quae serviebant ad monendos et advertendos Christianos ad maledictionem deserendi sanctum Sabbatum. In Daniele 8:12, praesentat transgressionem suam, sive " *peccatum* ", ut " *causam* " desertionis fidei Christianae deceptoris et persecutoris papali Romano regimini: " *Traditus est exercitus cum ~~sacrificio~~-quotidiano **propter peccatum** ; cornu destruxit veritatem et prosperavit in conatibus suis.* " In hac iniciativa, Deus demonstrat perfectam suam cohaerentem logicam quae perfectam suam iustitiam admirabilem reddit. Quoniam Christiani imperatori Romano anno 321 parere maluerunt, Romae papali, anno 538 conditae, traderentur. Deus eos benedicere et pacem suam eis dare voluit; haec eis maledictio erit et in nomine eius eos persequetur.

Notandum est in Daniele Deum munus Reformationis Protestantium non revelare. In hoc libro, tantum duas principales fidei Christianae phases exhibet,

puram et authenticam usque ad diem 7 Martii anni 321, deinde peccato contaminatam usque ad ver anni 1843, cum decretum eius in Daniele 8:14 citatum valere venit. Haec dies prophetice a Deo constituta est ad mysterium de Ecclesia Catholica Romana tollendum et ad terribilem eius culpam in doloribus a Christianis castigatis perpeccis denuntiandam. Hac die maledictio diei Dominici, "diis solis", revelatur, de-Iudaizatio a Constantino suscepta causam poenarum "*septem tubarum*" in Apocalypsi citatarum illustrat. Simul maledictio diei Dominici illuminat fatum a Protestantibus fidelibus vel infidelibus perpeccis, quia doctrina agnita imperfecta erat. Atque haec imperfectio a religione Catholica servata et hereditata in hac expressione versus Apoc. 2:25-26 suggeritur: "*Vobis omnibus qui Thyatirae estis, qui doctrinam hanc non habetis et qui nescitis profunda Satanae, ut dicunt, dico vobis: **Non impono vobis aliud onus;**" "Tantum quod habes tene donec veniam.*" Simpliciter dictum, hic versus condicionem exceptionis ob tempus ignorantiae interpretatur. Nam Deus exceptionem nemini particulari facit, quia eius postulatio eadem est omnibus hominibus. Sed hic non agitur de exceptione gratiae individualis, sed de exceptione collectiva adverbio "tantum" expressa. Inopia lucis de vero Sabbato hanc exceptionem collectivam iustificat, quae fidelissimis Protestantibus ^{saeculis XVI} ' XVII^{et} XVIII prodest. Bene sciens statum animi quem fides Protestans erga postulationem Sabbati anno MDCCCXLIII adhibitam manifestabit, Deus eam "oneri" comparat. Et dicendum est me, qui eum amo et aestimo, hoc "*onus*" dulce et leve invenire. Nam Sabbatum *onus est* quibusdam, rebellibus, et alae caelestes aliis, fidelibus electis.

Ergo fides Christiana aut Iudaica est aut non est, et haec doctrina ab apostolo Paulo confirmatur in Epistula ad Romanos 2:28-29: "***Non est qui in manifesto Iudaeus est**, et circumcisio non quae in manifesto in carne est."* ***Iudaeus autem est qui intus unus est***; et circumcisio est cordis, secundum spiritum, non secundum litteram. Laus huius Iudaei non ex hominibus venit, sed ex Deo. "Incircumcisis, hanc Iudaismum plene vindico. Et intellegendum est, Deus solum Iudaeos huiusmodi servaturum esse, huic exemplo quod apostolus Paulus descripsit conformes. Electi ex quavis origine venire possunt, sed in Deo eisdem requisitis subsunt et eisdem beneficiis divinis fruuntur. Color cutis nullum momentum habet, quia sub hac cute sanguis ruber fluit qui typum Adami describit, cum hoc nomen Hebraicum radicem habeat vocabulum "Edom" quod rubrum significat. Quod ad spiritum interiorem attinet, nullum colorem habet et virorum, mulierum, quos Deus eligit, similes sunt et conformant cogitationi in Iesu inventae; quod Iesus "*vestem nuptialem*" in parabola sua significavit.

Anno MMXXII, de oboedientia loqui contra naturam late diffusam cogitationis humanae est. Sed hoc praecipue in societate occidentali, quae libertatem suam amat, valet, quia alii populi, non Christiani, officiis religiosis obnoxii et submissi manent. Conversio eorum ad veram fidem Christianam fieri potest sine automatico et generali. Sed intellegendum est solam animae qualitatem discernere inter salvos et perditos. Divisio in multiplices religiones temporaria est, et Deus ex omnibus populis terrae, postquam eos ad suum veritatis Christi normam convertit, omnes eos qui eum amant propter id quod est et fecit ad salutem suam merendam, sumet. Hereditates religiosae nihil valent. Fides Deo

grata aedificatur in scientia acquisita per studium consilii eius salvifici in tota Biblia revelati. Significationem sex milium annorum vitae humanae in terra illuminat. Et in hac Biblia, electi ultimarum dierum pretiosos textus propheticos inveniunt in quibus Deus detegit et formam insidiarum sub specie falsarum religionum positarum revelat. Cum consilium divinum plene intellectum et peritum est, pars fundamentalis salutis obtinetur. Pars intellectualis huius salutis est quae post eam fidelitatem Deo quotidie, et usque ad diem ultimum, requirit.

Paulus iterum nobis imaginem praebeat de intellectu status Christiani originis paganae, id est, maioris partis electorum. In Epistula ad Romanos 11, Iudaeos stirpis et Iudaeos adoptionis spirituales in Christo comparat, imagine duorum generum ramorum olivae, verae oleae pro Iudaeo stirpis, et oleae agrestis pro Christiano originis paganae. Duo nuntii principales retinendi sunt: primum est insertio ramorum oleae agrestis trunco et radice verae olivae; quod confirmat revera paganum esse qui Iudaizare debeat **et** non contra. Secundum paganum conversum monet ne gloriatur, sibi ius tribuens peccandi contra Deum. In versibus 20 ad 22, Paulus accuratus est et de Iudaeis incredulis loquens, dicit: "*Hoc verum est; propter incredulitatem abscissi sunt, tu autem fide stas. Noli superbus esse, sed time; nam si Deus ramos naturales non pepercit, nec te parcat.*" Considera igitur bonitatem et severitatem Dei: in eos qui ceciderunt, severitatem, in te autem bonitatem Dei, si permanseris in bonitate eius; **alioquin et tu percidis** . » Nunc apparet fidem Protestantem, et fidem Catholicam ante eam, ambas se superbe glorificavisse, se a Deo esse affirmantes, dum doctrinae earum "*peccato*" requietis primi diei, "*diis solis*" anno 321 adoptati, notabantur. Praeterea, ab anno 2020, supplicia divina se percusserunt et secuta sunt, post Covid-19, in nuntiis et ab die 24 Februarii 2022, humanitas, cui "**non parcendum est**", in escalationibus, successivas phases Tertii Belli Mundani aedificat, quae, sub titulo "*sextae tubae*", sextum tempus constituent quo maledictio divina populos Christianos percutit, qui sanctum Sabbatum diei septimi, a Deo ab prima hebdomada creationis terrenae consecratum, transgrediuntur.

Quivis lector Bibliorum videre potest usum Sabbati esse valorem a Deo constitutum in doctrina veritatis suae, quem populus Iudaicus veteris foederis honorare debuit. Similiter, humanitas contemporanea cogitur notare derelictionem huius usus ab ecclesiis Christianis repraesentativis, ut Catholicis, Orthodoxis et Protestantibus. Haec evanitio veri Sabbati originalis non potest sustinenter accipi a magno Deo creatore et legislatore. Decretum Danielis 8:14, a Deo praeparatum, tempus historicum requisiti reditus ad hanc usum statuit. His omnibus datis oblata, ultima fidei probatio consistit in testificatione, individuali, momenti quem huic ordini anticipato tribuimus, a propheta Daniele scripto, qui a Deo per angelum Gabrielem, per visionem, hanc doctrinam, saeculo VI ^{a.C.n. accepit} .

Doctrina fidei Christianae Bibliam verbum Dei esse habet. Deo et hominibus unicum medium constituit ad cogitationes, iudicium et consilia eius manifestanda. Pro electis eius, mandatum a Deo de Sabbato fere sex milia annorum abhinc datum, vel de eius restitutione saeculo sexto a.C.n. scriptum, totum valorem retinet et a creatura sua oboedientiam postulat. Quid de hoc sentis?

Status Protestantismi per tempus mutatus est, incipiens vere anni 1843, cum Deus eum fidei probationi subiecit, quae ad amorem revelationum

prophetarum pertinet. Quapropter omnes textus ex Daniele et Apocalypsi qui ad eum pertinent et describunt enumerabo et componam, ut hanc mutationem in statu eius spirituali illustrem.

sancti " appellantur . Sanguis Christi eos iustificat et " *sanctificat* " usque ad ver anni 1843. Cum Protestantismus ^{saeculo} XVI ortus sit , solae scripta de hoc tempore et temporibus quae secuta sunt retinebuntur.

Dan. 7:21: " *Et vidi cornu illud bellum faciens cum sanctis , et praevalens eis.* " Papatus Protestantes persequitur.

Dan. 7:25: " *Et verba contra Altissimum loquetur, et sanctos Altissimi conteret, et cogitabit quod mutaret tempora et leges: et tradentur sancti in manum eius usque ad tempus, et tempora, et dimidium temporis .* " Papatus per 1260 annos Catholicis, deinde Protestantibus regnavit.

Daniel 8:13: " *Audivi quendam sanctum loquentem ; et dixit alter sanctus ad eum qui loquens erat: Usquequo visio de sacrificio iuge, et de peccato desolationis? Usquequo sanctuarium et exercitus conculcabuntur?* "

Dan. 8:14: " *Et dixit mihi: Dies duo milia trecenti, et post haec mundabitur sanctuarium.* " ; " *Et dixit mihi usque ad vesperam et mane, duo milia trecentos et sanctitas iustificabitur* " Haec est interpretatio litteralis textus Hebraici quem Deus mihi primum revelavit aliquando ante annum 1991. Testor eam esse accuratam et fide dignam."

Dan. 8:24: " *Magna erit potentia eius, sed non in viribus suis; vastabit, et prosperabitur, et interficiet robustos et populum sanctorum .* "

Dan. 11:33: " *Et sapientes in eis docebunt plurimos: et alii cadent gladio, et flamma, et captivitate, et rapina ad tempus.* "

Dan. 11:34 : " *Et cum ceciderint, paulum adiuwabuntur , et multi iungentur eis in hypocrisi .* " Qui sunt hi " *sancti* " " *hypocritae* "? Protestantes qui veram fidem et obligationem politicam confuderunt, arma capientes, ante revolutionarios anni 1789, ad vitam suam defendendam. Haec accusatio hypocrisis fidem a Ioanne Calvino constitutam pertinebit, frigido et crudeli Genevensi cuius doctrina ad novum mundum Civitatum Foederatarum Americae diffundetur. Hoc iudicium Dei, quod " *hypocrisin* " damnat, iustificatur non respectu huius versus: " *Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam; qui autem perdiderit animam suam propter me, inveniet eam .* " Hoc principium tam grave est ut tria Evangelia id citent: Matth. 16:25; Marc. 8:35; Lucas 9:24. Et prohibitio pugnandi armis a Iesu apostolis suis docta est tempore comprehensionis suae in horto Gethsemani, secundum Matthaeum 26:51-52: " *Et ecce unus ex his qui erant cum Iesu, extendit manum suam et exemit gladium suum, et percutiens servum principis sacerdotum amputavit aurem eius.* " Tunc dixit illi Iesus: " *Repone gladium tuum in locum suum: omnes enim qui accipiunt gladium, gladio peribunt .* " » ; vide etiam Ioannem 18:10-11. Per usum horum armorum, a Christianis " *hypocritis* " et inoboedientibus vetitum, vere electi, tempore draconum Ludovici XIV, " *paulum adiuti* " sunt, ut hic versus specificat. Itaque Deus non probavit certamina armata Huguenotorum et Camisardorum in Cevennis prope Anduze, non magis quam repraesentatio Protestantium in caede diei Sancti Bartholomaei anno 1572 interfecta, dum Protestantismus lapsus eos suos heroas fecit.

Dan. 11:35: " **Et de sapientibus decident, ut conflentur, et purgentur, et dealbentur** usque ad tempus finis: quia adhuc veniet ad tempus constitutum. "

Thyatira " appellatur ^{saeculorum} XVI · XVII ^{et} XVIII : " Novi opera tua, et caritatem tuam, et fidem tuam, et fidelitatem tuam, et **patientiam tuam** , et opera tua novissima plura prioribus. " Vera fides Protestantica pacifica, quae martyrium accipit et sine querela persecutioni Catholicae subdit, a Iesu Christo benedicatur. Subtilitas in hoc versu notanda est: verbum " **perseverantia** ", quia Maria Durand, testis pacifica verae fidei exemplaris pro hoc tempore, inter paucas alias, per XXXVIII annos in summo "Turris Constantiae" in Aigues-Mortes (Aquae Mortes), in Gallia meridionali ad ripas Canalis Rhodani sita, inclusa erat. In Sancto Ioanne Gardensi, "museum fidei" lapidem conservat et exhibet, in quo ipsa verbum "resiste" insculpserat. Post XXXVIII annos resistentiae pacificae, liberata est et vitam servavit. Obedientia Christo igitur bene remuneratur. In Apoc. 13:10, Spiritus hoc principium a Iesu Christo ordinatum commemorat: " *Qui in captivitatem duxerit, in captivitatem vadet; qui in gladio occiderit, in gladio occidi debet. Hic est patientia et fides sanctorum.* "

Hic versus explicatione meretur. In actione persecutoria sua, fides Catholica monarchica sanctos Iesu in captivitatem ducit et alios gladio necat. Iustitia Dei vicissim eum liberabit ut in captivitatem capiatur et a guillotina revolutionariorum Francorum interficiatur; exemplum Regis Ludovici XVI. Guillotina munus " *gladii ultoris foederis Dei* " agit, ut tertia poena, in Lev. 26:25: " *Gladium adducam super vos, ultorem faciens foederis mei; cum congregati fueritis in civitatibus vestris, pestem mittam in vos, et trademini in manus inimicorum.* " »

Apoc. 2:24: " **Vobis autem dico: Quicumque in Thyatira estis , qui non habetis hanc doctrinam** , et nescitis cognoverunt profunda Satanae, ut **vocant** , non impono vobis aliud onus, nisi quae sunt in profundis Satanae." Protestantes fideles mendacia Catholicismi, quae " profunda Satanae " appellant, repudiant . Notandum est in historia aetatis Christianae fidem Catholicam non " *satanicam* " esse *damnatam usque ad* ^{saeculum} XII a Petro Waldo, et deinde a Ioanne Wycliffe ^{saeculo} XIV . Sed formam officialem et ordinatam non assumpsit usque ad ^{saeculum} XVI cum tabulis Martini Lutheri in foribus Cathedralis Augustanae anno MDXVII. Huic publicae denuntiationi opus Protestantium nomen suum debet. Deus hic subtiliter alludit ad futuram Sabbati postulationem ab vere anni MDCCCXLIII; Sabbatum quod fides Protestantica lapsa, a Deo " *hypocrita* " iudicata , secundum Dan. 11:34, tamquam " *onus* " habebit quod ferre recusabit.

Apoc. 3:2: Periodus symbolice " *Sardibus* " appellata, duas experientias Adventistas Americanas vere anni 1843 et autumno anni 1844 perfectas comprehendens; fides prophetica "sanctorum " bis probatur et subicitur examini: " *Angelo ecclesiae Sardis scribe: Haec dicit qui habet septem spiritus Dei et septem stellas: Scio opera tua, quia videris vivere, et mortuus es.* "

Apoc. 3:2: " *Esto vigilans et confirma reliqua, quae moritura sunt; quia non inveni opera tua perfecta coram Deo meo.* " Iesus hic ad opera a Patre Deo requisita refert, in cuius nomine mortem expiatoriam passus est. Hoc vocabulo " *opera* " in plurali, denuntiat negligentiam in revelationibus suis prophetis, in reditu suo pronuntiato annis 1843 et 1844, et in Sabbato diei septimi quem fides Protestantica sprexit hereditando ritum dominicalem Catholicum Romanum. Hic

notandum est postulatum Christi de "**operibus perfectis**" causatum a mutatione effecta per initium in vigorem decreti Danielis 8:14; hoc est in logica oppositione ad nuntium priorem a ^{saeculo XVI ad} XVIII: "*Non imposui tibi aliud onus.*" In aetate "*Sardinica*", "*onus*" Sabbati requiritur ut "*sanctitas iusta*" secundum Danielelem 8:14.

Apoc. 6:9: Sub themate "*sigillorum*", "*sancti*" *persecutionis affecti* "*quinto sigillo*" designantur: "*Cum aperuisset ^{quintum} sigillum, vidi sub altari animas eorum qui interfecti erant propter verbum Dei et propter testimonium quod dederant.*" Mentio verbi "*testimonium*", Graece "*marturia*," mortem eorum ut martyres fidei confirmat.

Apoc. 6:10: "*Et clamabant voce magna, dicentes: Usquequo, Domine, sanctus et verus, non iudicas et vindicas sanguinem nostrum de his qui habitant super terram?*" Hi sancti mortem acceperunt dum "*ultionem*" Dei expectabant qui in Deuteronomio 32:35 dixit: "*Mihi est ultio et retributio.*"

Apoc. 6:11: "*Data est illis singulis stola alba, et dictum est illis ut requiescerent adhuc tempus modicum, donec compleantur conservi eorum et fratres eorum, qui interficiendi erant sicut et ipsi.*" Hi martyres fidei primos Christianos significant, citatos in periodo "*Smyrnaea*" dicta, quae ad "*decem dierum*" annos persecutionis a Diocletiano imperatore et tetrarchia imperiali inter annos 303 et 313 refertur. Post hanc terribilem persecutionem a Roma imperiali inflictam, Spiritus futurum martyrium praedicit, quod "*sanctis*" Protestantibus a Roma papali imponetur.

Apoc. 6:13: "*Et stellae caeli ceciderunt in terram, sicut ficus iacit ficus suos **grossos** cum a vento magno movetur.*" Haec imago fidem Protestantem lapsam evocat, quia, revelationes propheticas divinas sprete, mutationi impositae anno 1843 non oboedivit, ita ut, in imagine fructus ficus, "*viridis*" maneret, sine perveniendo ad stadium maturitatis a Deo requisitum, ab illa sanctissima die veris anni 1843, quam ipse suvere statuit. Tempus anni 1843 de quo agitur agnoscitur, quia sequitur imaginem symbolicam quae actiones a Revolutione Gallica perfectas designat, quas symbolis "*solis nigri ut saccus*" et "*lunae sanguineae*" illustrant. Haec symbola, ordine, mortem Bibliorum, "*duos testes*" divinos Apoc. 11:3 pertinent; et supplicia nocentium, monarchicorum et sacerdotum Catholicorum, guillotina revolutionariorum peracta, ad implendum nuntium citatum in Apoc. 2:22-23: "*Ecce, mittam eam in lectum; et qui moechan cum ea in tribulationem magnam, nisi paenitentiam egerint operibus eius.*" *Et filios eius interficiam morte, et scient omnes ecclesiae quia ego sum scrutans renes et corda: et reddem unicuique vestrum secundum opera sua.* "Status Protestantium lapsorum, collective, non mutabitur usque ad gloriosum reditum divini Christi, cum se gerant secundum descriptionem in versu sequenti."

Apoc. 6:16-17: "*Et dicunt montibus et petris: Cadite super nos, et abscondite nos a facie sedentis super thronum, et ab ira Agni.*" Quoniam venit dies magnus irae eius, et quis poterit stare? Causa huius terroris in Ps. 50:6 datur: "*Et caeli annuntiabunt iustitiam eius: quoniam Deus iudex est.*" Apoc. 11:19 hoc confirmat specificando: "*Et apertum est templum Dei in caelo, et visa est in templo eius arca testamenti eius. Et facta sunt fulgura, et voces, et tonitrua, et terraemotus, et grando magna.*" Et in hac arca est mandatum Sabbati digito Dei

in tabulis lapideis sculptum. Impetus eorum in Sabbatum et observatores eius eos sine appellatione damnat. Responsum ad quaestionem " *quis potest stare* " datur in structura libri, in capitulo sequenti 7: Soli " *sancti signati* " Sabbato et amore veritatis propheticae poterunt stare. " *Sigillum "...* " *Signum Dei* " in " *manu* " sive actione et in " *fronte* " sive *spiritu mentali* ponitur . Testificantur modo complementario approbationi divinae et spiritualiter accipiunt " *sigillum Dei viventis* ".

Post has evocationes partiales, Spiritus totum thema " *quintae tubae* " Apoc. 9:1-12 dedicat ad illustrandum Protestantismum qui post vere anni 1843 cecidit. Versus 11 usum "destructivum" Bibliorum revelat: " *Habebant super se regem angelum abyssi, cuius nomen Hebraice Abaddon, et Graece Apollyon.* " Ordo citatus congruit cum ordine constructionis Bibliorum: 1 ' *textus " Hebraicus "* , 2 ' *textus " Graecus "*. Verba " *Abaddon* " et Apollyon ambo significant Destructorem; hoc nomen usum biblicum " *diaboli* ", " *angeli* " qui " *mille annos* " in " *abyssos* " sine fundo , id est, terra desolata sine incolis humanis, in Apoc. 20:3, captivus tenebitur, describit. Homines ad inoboedientiam inspirat et impellit, quae possibilitatem salutis a Deo propositam "destruit".

Hae sunt omnes revelationes a Deo electis suis propositae, ut iudicium eius de religione Protestantium cognoscant et non ita pactum cum inimicis Dei ineant, successive Iudaei, Catholici, Orthodoxi, Protestantes, et denique ab anno 1994 Adventistae, qui praecise in foedus oecumenicum inimicorum Iesu Christi ab anno 1995 ingressi sunt.

Norma a Deo benedicta est illa Adventismi, qui fidelis manet primis revelationibus divinis quae fidem Christianam clare in duas partes oppositas dividerunt: partem fidelem Sabbato divino et partem idololatrarum qui Dominicam paganam Romanam colunt. Hae duae electiones tam contrariae sunt inter se quam benedictio divina et maledictio, dies et nox, lux et tenebrae, vita et mors. Et inter has duas electiones, eligere debes secundum invitationem Dei in Deuteronomio 30:19: " *Testes voco hodie contra vos caelum et terram, quod proposui vobis vitam et mortem, benedictionem et maledictionem. Elige vitam, ut vivas tu et semen tuum.* " ".

Iudaismus verae fidei confirmatur imagine " *duodecim tribuum* ," *symbolo quo unicum verum electum Adventistarum Septimi Diei* , benedictum a vere anni 1843 usque ad reditum Christi vere anni 2030, repraesentat. Moneo derelictionem usus veri Sabbati ianuam accessus ad gratiam Christianam Iudaeis generis clausisse ab die 7 Martii anni 321. Contra, restitutio eius ab vere anni 1843 peracta conversionem eorum et ingressum in fidem Adventistarum Septimi Diei favit. Haec doctrina revelatur in Apoc. 3:9 his verbis: " *Ecce, faciam tibi ex synagoga Satanae, qui dicunt se Iudaeos esse, et non sunt, sed mentiuntur; ecce, faciam eos ut veniant et adorent ante pedes tuos, et sciant quia dilexi te.* " "

Munera communicare

Non facile est opera Dei a diaboli opera clare separare. Facilius est Deo Creatori attribuere voluntatem peccatores servandi, diabolo autem extrema

conatus eos perdendi. Ut Creator omnium vitae et rerum, Deus in actionibus suis nullos limites habet nisi eos quos sibi imponit propter reverentiam regulae perfectae iustitiae. In castris diaboli, limes est is quem Deus imponit. Ergo, clare intellegendum est principium quo Deus diabolo permittit libere agere sine eo coercendo. Diabolus agere et persequi potest ad singillatim omnes creaturas necandas quae sanguine Iesu Christi non proteguntur. Hoc mortes fortuitas et caedes explicat, et tantum partim mortes ex morbo. Deus autem ius retinet has mortes limitandi quia vita secundum consilium eius ita ordinata est ut diabolus sit tantum pignus quem secundum supremam voluntatem suam utitur. Experientia "Iob" satis lucis in rem iacit et nobis congressum inter Deum et Satanam de Iob, qui fidelem Dei cultorem repraesentat, offert. Quamvis omnipotens, Deus iura divina in creaturas humanas post peccatum Adami et Evae amisit; hi mendacibus verbis diabolici "serpentis" credere maluerunt, et ex eo tempore diabolus est qui princeps regnans in terra factus est. Propositum igitur Dei est a diabolo et dominatione eius paucas creaturas eripere quae electos eius repraesentabunt. Sed ut hoc fieri possit, electus per se probationem concretam suae cupiditatis ad Deum pertinendi dare debet. Haec est demonstratio quam Deus diabolo praebebit. Ad hoc, Iob in carne sua percutietur ut eum impellat ad Deum responsabilem faciendum et sic eum maledicere. Sed hoc propositum tantum est quod diabolus persequitur, quia Deus profunda cordis Iob novit et de hoc certo est: Iob ei sine conditione est. Itaque Deus se parat ad cladem acrem diabolo infligendam. Sed ad hoc propositum assequendum, in terra, pauper "Iob", quamvis immensis divitiis, omnia abdicare debet: divitias suas et liberos suos. Et ut experientiam coronet, ulcus malignum carnem eius devorabit et eum graviter pati faciet. Hoc themate utor ut commemorem in hac historia de Iob, in interventione sua, uxorem invitare ut Deum benedicat et dies eius finiat, non ut eum maledicat. Error translationis ex perversa transformatione verbi Hebraici "barek" oritur, quod, significans benedicere, tempore extremum eius contrarium factum est, id est, maledicere in forma Hebraica "berek". Praeterea, responsum quod Iob ei dat clare ostendit eam eum tantum suadere ut vitam suam finiat postquam Deum benedixerit pro vita usque ad id tempus perfecta. In responso suo, tantum respondet suggestioni ut mortem sibi consciscat et dicit in Iob 2:10: "*Respondit autem Iob ei: 'Quasi stulta mulier loqueris. Quid? Bona accipimus a Deo, et mala non recipiemus? In omnibus his, Iob non peccavit labiis suis.'*" Nota invitationem ad maledicendum Deum uxorem eius non stultam, sed impiam fecisset. Iob nescit diabolus hominibus nocere, et in sua ignorantia, Deum solum novit, cui potestatem bene faciendi et malum faciendi attribuit. In hoc recte dicit, et Biblia hanc sententiam confirmat dicendo, in Amos 3:6: "*Num tuba clangitur in civitate, et populus non timet?*" *Num calamitas accidit in civitate sine Iahve auctore eius?* » Attamen, secundum suam rationem, Iob putabat Deum nocere posse tantum iis qui eum contemnunt et inoboediunt. Nescius se esse subiectum demonstrationis fidei in duello inter Deum et diabolus, non poterat nisi perturbari sua incomprehensione. Sed etiam sine responso, rectus manere elegit et amorem suum erga magnum Deum creatorem retinuit. Iob non solus putabat Deum solum eos percutere qui id merentur propter peccatum suum. Quam ob rem commutationes inter Iob et visitatores eius manent mutuae incomprehensionis. Amicis suis qui cum eius

dolore compatiuntur, Iob vitia habere debet quae eum coram Deo reum fecerunt, alioquin eum sic non percuteret. Et tamen, de eo errant. Difficile erat eis intellegere servum Dei permissione percuti posse quia "*iustus et innocens*" erat secundum Dei ipsius iudicium. Tempore procedente, mors iusti Iesu Christi ad hoc principium applicandum venit, et post eum mors fidelium discipulorum eius et apostolorum. Sed lectio ab experientia Iob data gentem Iudaicam praecipue ream reddidit quod non intellexit cur iustus et perfectus Iesus crucifixus mori debuit. Ante eum, experientia Iob probaverat iustos pro gloria Dei percuti posse. Et nota, vicissim, Iudaeos sicut socios Iob reagere, et Deus id prophetaverat cum dixit in Isaia 53:5: "*Sed vulneratus est propter delicta nostra, attritus est propter iniquitates nostras; disciplina pacis nostrae super eum, et livore eius sanati sumus.*" » Casus Iesu tamen paulo differt ab casu Iob, nam Iesus non solum moritur ad perfectam fidelitatem Deo demonstrandam, sed etiam ad moriendum loco redemptorum suorum praeteritorum, ut Iudaeorum fidelium et eorum futurorum qui Christiani vocabuntur, sive originis Iudaicae sive paganae sint. Post mortem et resurrectionem Christi Salvatoris, experientia Iob ad Christianos applicabitur, sed hac vice Deus mortem eorum auctorizabit, quia post resurrectionem Iesu, mors veros servos Dei viventis non iam terrere debet. Non frustratus est expectatione sua, nam multitudine redempti eius audacter testimonium perhibuerunt vitam suam in arena Romana tradendo antequam ira Dei super Hierosolimam et incolas infideles anno 70 incidit.

In divisione munerum, Deus consilium suum historicum construit, diabolus autem munus eius suscipit ut illud ad effectum perducatur. Magnum hoc consilium prophetatum opus Dei exclusivum est. Quam ob rem hoc consilium tanta intelligentiae profunditate constructum est, quae admirationem in iis qui illud inveniunt excitat. Quamquam ab hominibus fere ubique neglectum, Deus humanitatem dirigere pergit, quae gradus consilii sui perficit. Etiam homines rebelles et infideles in executione consiliorum eius participant. Qui, secundum Apocalypsin, ut victor et ut vinceret profectus est, iam victoriam finalem degustat. Sicut pugil scaccorum, pedites fortasse sacrificabit, sed ludum suum cum scacco matre castris diaboli imposito finiet. Quaque hebdomada, dies septimus, ut quies sanctificatus, Sabbatum, exitum huius victoriae designatae prophetat. Servi fideles eius prophetias et claves ad earum explicationes per totam Bibliam inveniunt. Tempora ultima quae nos pertinent imprimis thema prophetiarum Danielis et Apocalypsis sunt. Sed pro iis qui fidem et Bibliam contemnunt, Deus prophetias suas in eorum dominium adducit. Ut hanc rationem intellegamus, exempla a rege Saul data notanda sunt, qui a vate tantum veritatem obtinet quam Deus eum audire vult; aliud exemplum, prophetae corrupti "Balaam," qui regi pagano Barac tantum nuntia perfert quae Deus ei scribere vult. Et saeculo XVI ^{p.C.n.}, in mediis profundis tenebris quae mentes dominabantur, propheta Michael Nostradamus visiones accepit quas in forma quatrinarum aliarumque transmisit, inter quas magna eventa visibiliter peracta sunt. Alia tempore perficiuntur, et quaedam ex his nuntiis ad actiones pro ultimis nostris diebus pertinent.

Hoc respectu memini anno 1982 interpretationem Domini Ioannis de Fontbrune Bellum Tertium Mundum pro anno 1983 nuntiavisse. Descriptio consilii evolutionis actionum eius similis erat illis quas Daniel 11:40 ad 45 in mea

analysi praesentavit. Hae duae prophetiae idem eventum annunciantes, consequentia imposita erat, idem spiritus in origine erat et hoc in casu Spiritus Dei creatoris erat.

Plerisque hominibus, opera Dei et opera diaboli non bene conveniunt: Deus bonum facit, et diabolus malum. Hoc iudicium "acutum" realitatem, quae non tam simplex est, ignorat. Utrum prophetia malum an bonum faciat? Propositum prophetiae est timorem Dei in homine excitare. Utrum hoc malum an bonum faciat? In parabolis suis, Iesus nos docuit se venisse ad oves perditas quaerendas. Ubi est haec ovis, inter bonos an inter malos? Si "perdita" appellatur, ergo inter malos est, inter peccatores, publicanos, et quidam ex eis futuri electi Christi Salvatoris sunt.

Itaque stylo longe diverso a Biblia, Deus futura per hunc virum haudquaquam exemplarem, Michelem Nostradamum, vaticinari curavit. Elixira amoris, medicamenta aphrodisiaca, confecit, quae eum apud nobilitatem illius temporis probaverunt. Praeterea, ut astrologus, amicitiam et admirationem Reginae Matris Catharinae Mediceae, astrologiae et religionis Catholicae fervidae cultrici, ut origines eius Italicae iustificaret, sibi conciliare potuit. Dum Biblia ex Aula Regia disputabatur, res gestae historiae humanae singulares explicabantur, scriptae, et ante oculos hominum ponebantur. Mille fere quatranae, difficiles interpretatione, homines per tempus fascinant. Sed nunc mihi persuasum est has vaticinias ad res gestas pertinere quae, bello Tertio Mundano, variis locis Galliae et Europae, impleantur. A Nostradamo in Gallia, apud Sanctum Remigium in Provincia, receptae, Gallia his mille nuntiis praecipue petitur. Res hodiernae nos admonuerunt Galliam nunc solam veram potentiam militarem Europaeam esse, et tamen eam valde debilem esse comparatam potentiae inimicae suae, Russiae. Huic infirmitati addamus etiam id quod impetum Russicum in septentrione et incursus barbarorum Musulmanorum et Africanorum in meridie sustinere debet. Et haec strategia belli plene confirmatur in Daniele 11:40 ad 45. Notavi eos qui prophetias Nostradami vituperant, prophetias Danielis 11:40 ad 45 a Deo in Biblia sua datas eodem modo contemnere. Itaque dicere possum eorum reprehensiones parem esse cum eorum ignorantia spirituali, immo cum incredulitate.

Quod ad me attinet, anno MCMLXXXII, prophetiae a Ioanne de Fontbrune interpretatae mihi profuerunt, interpretationem meam Danielis XI:XL ad XLV confirmando. Re vera, interpretatio bona et iusta erat, sed tempus ad eius impletionem praedictum nondum venerat et adhuc adest; sed quisque dies qui praeterit hanc impletionem praeparat. Mihi profecto perutile fuit audire nuntium conflictus cum Islam, qui late acceptus et in solo Gallico stabilitus est. Liber Michaelis Nostradamus "optimus venditor" anno MCMLXXXII factus est, et multi homines de imminetia dramatis formidabilis, pro anno MCMLXXXIII nuntiati, persuasi sunt. Cum res peiores fierent, putavi me hanc impletionem anno MCMXCIII visurum esse, quod adventum Christi anno MCMXCIV logicum reddidit, hac die annum MM verae nativitatis Christi designante. Tandemque Deus hoc drama terribile annis 2022 ad 2029, et reditum suum gloriosum vere anni 2030 destinavit.

Biblia iudicium spirituale Dei revelat, et prophetiae eius de Daniele et Apocalypsi hoc iudicium illuminant divisiones religiosas evocando. Daniel 11:40-

45 fidem Catholicam Europaeam, fidem Musulmanam, et fidem Orthodoxam clare depingit. Contra, prophetiae Nostradami aspectum civilem retinent, actiones evocantes sed nullos iudicia valoris facientes. Tres religiones quidem in quibusdam quatrannis edictorum eius praesentes sunt, sed nominibus et verbis obscuris designantur. Nostradamus numerosas caedes et devastaciones in locis facile identificabilibus praedicit. Mors Henrici II, in equo hastiludii interfecti, a Michele Nostradamo ante eventa praedicta erat. Hic edictus ei magnam famam dedit. Et per hunc virum, Deus nobis simpliciter admonuit se exstitisse et iam consilium pro historia humanitatis formasse. Hac actione, venit ad provocandum virum incredulum qui caece traditionem religiosam persecutoriam hereditariam sequebatur. Nam demonstratio eius futura annunciandi erat tandem animam sensibilem ad Bibliam suam dirigere, cum in ea omnem revelationem suam spiritualem collocaverit. Piscator Hominum igitur rete in aquas impuras iecit, conans servare quod servari posset. Re vera, similitudo inter Nostradamum et Balaamum perturbat, sed Balaam officialiter propheta Dei Hebraeus erat; quod non erat casus cum Nostradamo. Sed ambo se incapaces demonstraverunt mendacia interlocutoribus suis dicere. Et quod ad eum attinet, Nostradamus supplicia divina nuntiavit quae tempore procedente monarchas Catholicos adfligerent. Circa annum 1555, pro Deo, in quatrana, caedem diei Sancti Bartholomaei, quae anno 1572 eventura esset, nuntiavit. Munus eius erat heredibus rebellionis Catholicae tragoedias nuntiare quae eos usque ad nostrum tempus adfligerent. Sed has tragoedias modo civili tantummodo exposuit, nullo minimo iudicio incluso. Ita munus eius civile Bibliae complementum erat, quae iudicium spirituale cogitationis Dei creatoris revelat. Sed Nostradamus, quod ad se attinet, multitudinem actionum praedicit quas Biblia non exhibet. Praeterea, Deus electis suis fidelibus, qui has prophetias de futuro serio accipiunt, dicere videtur: Hic finitur munus Bibliorum, et de actionibus singulis, eas in quatraxis Nostradami invenies. Nam Biblia et prophetiae Nostradami futurum revelant, quod solus Deus scit, praedicit, et ad effectum adducit.

Quid igitur est munus propheticum diaboli? Limitatum est, quia diabolus magno consilio Dei tantum subicere potest. Dux est castrorum malorum, sed nihil plus quam quod Deus ei permittit facere potest. Futura singularia hominum quos Deus non protegit, praedicere potest, et hoc explicat proliferationem "vagantium", mediorum qui futura nuntiant, et maraboutorum Africanorum, qui omnes plus minusve capaces sunt ad nuntiandas experientias futuras quas daemones organizzare et efficere possunt. Intellegendum est enim quantum eorum vita semper prolongata scientiam et dominium ordinationis vitarum humanarum faciliorem reddat. Dummodo Deus eis non obsistat, agere et praedictiones efficere possunt. Homines capiuntur et ab hac nuntiatione futuri dependentes fiunt, sed saepe de genere confunduntur, actiones pure daemonicas potentiae divinae tribuentes. Cum magi Pharaonis ante Mosen egerint, magia nigra diaboli et magia alba Dei semper inter se conflixerunt, et pro dolor, multi eas confundunt. Generaliter, actiones magicae natura diabolicae sunt, quia Deus raro magia sua utitur. Dissimilis diabolo, creaturas suas seducere non conatur, sed se adiungit tantum iis qui eum cum amore et gratitudine pro sacrificio eius in Christo quaerunt.

Catholici nunc etiam Bibliam legunt, et cum textus propheticos legunt, diabolus et clerici interpretationes suas eis dant. Catholicis, " *bestia* " est Russia. Cum Sovietica et athea esset, accusatio facile accepta est, sed iam non est athea et etiam zelum religionis suae Orthodoxae recuperavit. Per visiones quas dedit dum in imagine "Virginis" apparebat, Satan excitavit studium in mysterio prophetiarum in Lusitaniam allatarum, apud "Fatimam." Tertius nuntius postulabat ut Russia Sovietica ad cultum "Virginis" et ad Catholicismum converteretur. Nunc conversa et Orthodoxa, tertius nuntius datus nullam amplius causam existendi habet. Sed Russia Orthodoxa cum Roma Catholica certat, ita odium Romanum suas machinationes multiplicat ut eam debilitet, et in rebus praesentibus, Civitates Foederatae Protestantes et capitalisticae eam in pugna sua sustinent. Papatus indignabatur certamen ab hac fide Christiana Orientali, quae suum papam habebat, qui nomen papae sumpsit. Initio, papa Constantinopoli sedebat, quae Romae aemulabatur, sed postea sedes Orthodoxa Moscuae constituta est. Ita odium Romanum contra hanc caput Russiae directum est.

Num diabolus consilium a Deo praedictum novit? Si initio rebellionis suae contra Deum credere potuit se victoriam adipisci posse et suas ideas triumphare facere, contra clades eius coram Iesu Christo ei, hora dolorosa pro Iesu, omnes illusiones et spes abstulit. Praeterea, praecisio de eo revelatur et secundum Apoc. 12:12, " *scivit se breve tempus habere* " ut contra consilium salutare Dei agat: " *Propterea gaudete, caeli, et qui habitatis in eis! Vae terrae et mari! Quia descendit diabolus ad vos, habens iram magnam, sciens se breve tempus habere.* ". Ira eius est consequentia damnationis mortis a Deo qui eum in Iesu Christo vicit. Et ira eius petitur a " *terra et mari* ," quae designant et planetam in quo vivimus, sed etiam, ut symbolum spirituale, fidem Protestantem et fidem Catholicam, quae se gerunt sicut " *bestiae* " aggressivae erga veros electos Iesu Christi, unaquaeque suo tempore. Diabolus vidit Christum intervenire in fine primorum quattuor milium annorum historiae Telluris. Tum potuit comprehendere significationem quam Deus dare voluit hebdomadae septem dierum, unitati symbolicae septem milium annorum temporis globalis. Sabbatum praedicit cladem eius et requiem finalem a Deo et electis eius obtentam; ergo ei tantum duo milia milium restabant ad ultionem suam contra Deum et electos eius inferendam. Et cum Ioannes Revelationem Revelationis accepit, Satan primus fuit qui eam interpretari potuit, sed nihil profecit communicando inventionem suam cum hominibus. Maluit eos in illusionibus suis relinquere et eos credere permittere aeternitatem ante se esse. Nihilominus, sciens duo milia annorum sibi data esse ad agendum, potuit ordinare suum..." Consilia bellica in proliferatione mendaciorum seductorum cum duplicibus letalibus consequentiis fundata. Gentes barbarae, quarum pars eramus, parum momenti educationi tribuebant, dissimiles populo Hebraeo, cuius liberi legere et scribere perquam mane didicerunt. Haec educatio eis permisit ut ordines divinos et humanos discernere. In Occidente, ignorantia et incapacitas legendi authentica scripta biblica diabolo facilem reddiderunt mendacii indoctrinationem a Roma propagatam post Constantinum I, ^{cognominatum} Magnum (magna laqueus, magnus mendax). Libertas conscientiae et cultus, quam concessit per decretum Mediolanense anno 313 promulgatum, falsas conversiones Christianas et disputationes protestationum quae secutae sunt, fovit. Doctrina

veritatis igitur submersa est in diluvio cogitationum libertariarum, quarum Episcopus Romanus se custodem fecit. Sic nata est fides Catholica Romana, quae papalis futura est et a monarchia imposita per decretum Iustiniani, anno 533 signatum sed tantum anno 538 implementatum; nam usque ad hanc diem Roma ab Ostrogothis occupata erat. Anno 538, Belisarius generalis eos expulit et machinationes... Vigilius munus papale ingredi potuit. Prophetia a diabolo inspirata, quae "prophetiae Sancti Malachiae" appellantur, successionem centum viginti paparum in sede Romana nuntiavit. Hoc exemplum est facultatis diaboli, qui etiam, per falsos sanctos Catholicos et "Virginem" quae Maria, matrem Iesu, esse putatur, suas prophetias iis qui sub eius dominatione mortali manent transmittere potest.

Privilegia Verae Fidei

Numerosi sunt et re vera omnes ex uno oriuntur: eo quod ex intelligentia a Deo data fruuntur.

In vita magistratuum electorum, primum privilegium est scire vitam cotidianam esse pessime fallacem. Ut hanc fallaciam melius intelligas, necesse est tibi intellegere quantum societates occidentales modernae nuntiis attentae sint: necessitudines humanae imprimis in instrumentis divulgationis, interreti, televisione et radio nituntur. In omnibus his instrumentis, opiniones peritorum continenter divulgantur. Et homo modernus per multitudinem opinionum conflictantium et inter se opponentium seligere debet. Cum electio etiam simplicissimis difficilior fiat, mentes horum hominum ab una idea ad aliam volitant, nec quiescere possunt.

Electi Christi non incidunt in laqueos illusionum, quae in foederibus tam fallacibus et hypocrisis quam fragilibus et temporariis conditae sunt. Cum omni potentia mediorum, pacta et foedera a politicis agentibus subscribuntur. Deinde, gratia mutationis ducis, haec promissa in dubium vocantur et deseruntur. Et cum historiam humanitatis observamus, intellegimus eam in continuis provocationibus pactorum et foederum conditam esse. Electi his rebus non mirantur, quia sciunt terram a Deo creatam esse ut diabolo dominium offerret in quo ei ius est contra Deum et castra fidelium eius pugnare. Pax a ducibus politicis quaesita semper est illusoria et vana. Nam natura terrae est bellum inter homines, inter angelos, et inter Deum et Satanam. In rebus hodiernis, bellum in Ucraina exemplum dramaticum praebet incomprehensionis eventus. Homines sciunt quomodo seriem eventuum explicare quae hanc terram in bellum duxerunt. Sed eorum explicationibus deest parametrum principalis: Deus. Nam sub eius iudicio verae causae bellorum iacent. Et id quod coepit praesertim formidabile est quia ultimum est. Multitudo virorum, mulierum, senum, puerorumque in hac tempestate destructiva peribit et evanescet. Sed Deum eiusque consilium neglegentes, homines in ratione sua errant, quae re vera in solis falsis spebus fundata est. Nonne "Melius erit cras" in undis nostris cantavimus? Et hic nuntius incredibilem adhaesionem ad spem illustrat, quae, secundum dictum, "nos vivos servat". Spes etiam inter electos existit, sed dissimilis turbis a Deo segregatis, spes eorum non

est illusoria, quia Deus in quo spem ponunt est Deus Omnipotens qui consilium suum ad effectum perducere et gloriosam victoriam, quam praedicit, consequi potest. Deum eiusque imminentem consilium destructivum negligentes, commentatores minas Russorum armis nuclearibus utendorum subaestimant. Longo tempore pacis post finem Secundi Belli Mundani elapso, sibi persuadere volunt neminem in terra tam insanum esse ut hoc telo, quod ad destructionem vitae in terra duceret, utatur, propter ultionem terrarum hoc telo instructarum. Ad credendum pervenerunt existentiam huius teli atomici tantum finem deterrendi habere. Itaque minae Russicae non serio accipiuntur, et duces Europaei et Americani audaciores fiunt et in escalationem actionum fatalium se immergunt. Verum est minas Russicas imprimis deterrire, quia Russia adhuc vitam magni aestimat, territoria protegere conans quae, sub eius dominatione congregata, eam divitem et potentem fecerunt. Talis erat regio Ucrainae, eius "granarium". Ergo evanescere non vult. Attamen evanescet, quia Civitates Foederatae Americae non eosdem scrupulos et moderationem habebunt. Omnes qui minas Russicas contemnunt nesciunt verum periculum nationibus esse Americanum. Eorum mores praesentes perscrutando, iam intellegere possumus cur, cum tempus opportunum advenerit, non dubitabunt territorium Russicum vitrificare, etiam si hoc significat videre aliquas urbes Americanas etiam a responso Russico dissolutas. Et capitales Europae etiam a Russia, quae militariter fugata est, percutientur. Immo, Americani iam non volunt in pugnam versari. Doctrinas didicerunt ex interventionibus internationalibus in quibus multos milites amiserunt; finitum est, iam non volunt milites suos exponere. Re vera, bellum in Ucraina eos recte iudicare probat, quia in terra, miles minus minusque spem supervivendi habet. Arma moderna, accuratissima, et usus dronum mortiferorum exitum observatum explicant: currus armatus, quamvis graviter armatus, vulnerabilis est et nullus pugnator tutus est, neque in terra, neque in aere, neque in maribus neque sub aqua. Armamenta occidentalia subtilia efficaciam suam in Ucraina contra exercitus Russicos probant. Sed cavete, haec arma terras perdunt, quia pretiosa sunt. Bellum verum speciem ludi electronici induit. Punctum commune inter utrumque est technologia computatralis. Missilia volant et scopum suum feriunt, sed quis tandem vincit? Qui pugnare pergere potest contra eum qui missilia impetus vel defensionis exhaustit. Cogito quomodo in Bello Orbis Terrarum Secundo, in Proelio Ardennarum, dux Americanus decrevit parvos suos currus armatos "Sherman" sacrificare ut currus armatos Germanicos quam diutissime in acie retineret, et haec sententia operae pretium fuit, quia, combustibili consumpto, nautae Germanici potentes currus armatos "Tiger" deseruerunt et viam ad Germaniam pedibus ingressi sunt. Sic ultima defensio armata Germanica cecidit; via Berolinum Americanis et sociis eorum aperta erat.

Haec ingens consumptio armorum destructivorum modernorum me adducit ad melius intellegendum munus huius belli in Ucraina, quod in prophetia Danielis 11:40 ad 45 non apparet. Eius propositum est exhaustire opes nationum Europaearum et eas privabit facultate se efficaciter defendendi cum Russia eas invadet, sicut Daniel 11:40 praedicit: "*In tempore finis, praevalebit adversus eum rex austri. **Et veniet adversus eum rex aquilonis quasi turbo**, cum curribus et equitibus, et cum navibus multis; veniet contra terram, et quasi torrens inundabit.*

" In hac parte conflictus, exercitus Russici " *regis aquilonis* " conterent debilem resistantiam quae ei adversabatur. Et haec debilis resistantia explicationem habet in generali paupertate nationum Unionis Europaeae post latam destabilizationem oeconomica causatam a sanctionibus contra Russiam latis. Hae decisiones a Commissione Europaea defensae caris constabunt populationibus Europaeis ruina affectis.

Hoc tempore incertitudo manet de " *rege austri* ," quem cum Islam vindicativo et bellicoso coniungo. Num actio quae ad eum pertinet in hoc versu iam perfecta est, an ante incursionem Russicam perfecta erit? Ruina Europaeorum propter cladem Ucrainicam explicatio esse potest incursionum Musulmanorum. Nam semel vastata, Europa dignitatem suam amittet, et hostes naturales eam timere desinent. Iam vulnerabilis propter valores humanisticos et facilem receptionem, adhuc magis vulnerabilis erit semel vastata. Et post Al Qaeda et Daesh, mobilisatio generalis Musulmanorum poterit contra Europam meridionalem, nempe Italiam Papae, Hispaniam et Lusitaniam valde Catholicas, necnon Franciam, "filiam natu maximam Ecclesiae," scopum odii religiosi.

Privilegia electorum Iesu Christi etiam iudicium pertinent de omnibus quae humanitas "progressum" appellat. Etymologice, humanitas tantum progreditur, sed utrum ad bonum an ad malum progreditur? Estne progressus tam positivus quam dicitur? Electus illuminatus clare dicere potest homines ad gradum immoralitates numquam antea attingendum progredi. Quid autem de progressu technico a quo nos in Occidente tam dependentes facti sumus? Explanationes afferam quae ostendunt hunc progressum technicum oculos nostros, aures nostras, corpora nostra et mentes nostras necare.

Progressus oculos nostros necat

Intueri in televisionem vel computatrum exercitationem corporis musculorum oculorum minuit. Cerebrum programmationem suam originalem deserit simulac focus eius lentibus correctivis ab opticis fabricatis substituitur. Progressus etiam est publicatio multitudinis librorum, mythistoriarum, quarum lectio etiam fixationem oculorum promovet, sed periculum minus est quam imago computatralis quia, dissimilis televisioni, liber est imago precisa, dum televisio imaginem artificialiter constructam et imprecisam creat, quae omnino adversatur principio naturali vitae. Cerebrum nostrum solum aptari potest imaginibus naturalibus vitae et operatur in altissima resolutione naturaliter quamdiu non laeditur et oppugnatur ab imaginibus virtualibus artificialibus. Olim, televisio tubus radiorum cathodicorum oculis nostris praecipue perniciosa erat; emissio imaginis omnino nebulosa cerebra nostra insanire faciebat quia frustra conabatur in acumine intendere. Sed invisibiles et multo periculosiores erant radii ab his sclopetis particularum proiecti. In media pace, oculi nostri bombardebantur a proiectilibus quae retinas nostras destruebant.

Progressus aures nostras necat

Soni naturales vitae olim minime aggressivi erant. Maximum periculum erat se in loco invenire ubi explosio pulveris pyrii fieret, quod accidit sclopetariis. Periculi conscii, aures suas tueri sciebant. Frigor fulminis etiam hominem obsurdescere poterat, sed hi casus excepti erant. Cum evolutione electricitatis venit aetas electronica et facultas vim soni amplificandi. Primo, tubi adhibiti sunt,

qui multum calefiebant et sonum naturali compressione reproducebant. Deinde tempus transistoris venit, parvissimi et parvam energiam consumentis. Et radiophonia, magnetophona, deinde magnetophona video in technologia "analogica" dicta evoluta sunt. Haec ordinationem retinuit quae dynamicam soni obtentam limitabat. Attamen, potentiae maximae a potentibus diffusoribus sonoris reproductae iam paulatim hominem nimis prope diffusore sonoro in discothecis vel saltationibus publicis expositum obsurdescere poterant. Tragoedia accidit cum diffusionem latae technologiae digitalis, quae commodum et incommodum habet tandem dynamicam exactam soni capti reproducendi. Quod volo dicere est emissiones secundum principium digitale factas tormenta sonora constituere. Sonus iam non compressus est et dinamica summos cacumina spectri soni reproducunt. In emissionibus televisificis, cacumina soni tympana nostra oppugnant, nobis effectum sentientibus. Non de generali potentia soni agitur, sed de cacuminibus qui auditum nostrum oppugnant, quia sonus iam non compressus est. Ut melius intelligas quae dico, sonum pellicularum antiquarum audire et cum effectibus sonorum digitalium modernorum comparare potes. In pelliculis antiquis, sonus audibilis et regularis erat, sed hoc iam non ita est; cum digitalibus, a susurro vix audibili ad acutum punctum qui aurem oppugnat transimus. Probatio visualis eorum quae dico invenitur in continuo incremento usus instrumentorum auditivorum, pretiis auri vel platini venditorum, modo iniusto, avaro et scandaloso. Sed, sicut tramen, progressus progreditur, et si non sumis, solus in statione relinqueris. Consicii problematis ab auricularibus causati, periti normam impedantiae transductoris mutaverunt. Norma resistentiae internae spiralis 8 Ohm relicta est pro norma 32 Ohm, quae vim soni auricularium minuit. Attamen, problema tantum ex parte in potentia erat, vero factor aggressivus dinamica infinita existente.

Societates nostrae occidentales nunc coguntur ad instrumenta electronica confugere, cum civitates Europaeae officia sua publica in usu interreti, telephorum mobilium, vel computatrorum fundaverint. Haec electio homines occidentales instrumentis visualibus et auditus exponit ad peritos locupletandos.

Progressus corpora nostra necat

Opus urbanum opus rusticum substituit. Sedentaria natura munerum obesitatem promovet, cum corpora iam non exerceantur, se in locis clausis vel sub aere refrigerato invenientes, in positionibus noxiis, sedentes vel stantes, quae omnia corpori humano non iam praebent exercitationem corporalem sub divo quam vetus vivendi modus hominibus offerebat. Praeterea, obnoxii temporis angustias, homines qualitatem nutritionis suae neglegunt. Sandwich cibum integrum substituit. Plus deglutitur quam consumitur, et valetudo humana pretium solvit. Progressus etiam concentrationem urbanam et vitam inde consequentem significat. In urbibus, haec concentratio incertitudine comitatur, et corpora ipsa oppugnantur. Paradoxum est, corpora etiam victimae abusus omnium generum medicamentorum a laboratorum scientifico creatorum sunt. Nam in Occidente, usus medicamentorum abusus est: unum medicamentum ad dormiendum, alterum ad expergiscendum sumimus, et interdum, pocula coffeae nigrae se invicem sequuntur ad laborem professionalem tolerandum. Progressus corpora per mutationes ciborum necat. Industria ea refinat et minus digestibilia corpori reddit.

Triticum integrum farina subtili substituitur, et oryza integra tegumentum suum perdit. Chemia terram venenat, cuius fructus ab homine consumetur.

Progressus mentes nostras necat

Vetus dictum est: "Mens sana in corpore sano habitat." Quomodo igitur mens sana esse potest si corpus contaminatur et oppugnatur, ut modo dixi? Cum corpus physicum male tractatur, mens humana non iam recte fungitur. Vis mentalis instrumentorum communicationis socialis, quae cogitationes humanas invadit, eam in automaton transformat, qui per se cogitare non potest, quia instrumenta communicationis socialis eam explicationibus saturant. Modus quo homo modernus telephone mobili vel computatro suo servus factus est exemplum est robotizationis eius. Et hic iterum, in hoc abusu, invenit accentum qui facultatem cogitandi absorbet et destruit; ita ut homo necessitati suae immediatae praeferat nec iam tempus meditationi et reflexioni de sensu quem vitae suae dare debet dedicare possit. Urgentia praefertur, et omnia accelerantur, etiam fluxus verborum eius. Mens humana vagatur, ab una re ad aliam progrediens, semper festinans, et hic testari debeo me benedictionem meam spiritualem investigationi meae Dei debere, cui contextus inopiae professionalis favebat. Haec statio a re imposita mihi summo gradu profuit. Sed vita occidentalis non fovet inopiam operis, et logicum est, quia vita urbana pretium habet, et sumptus solvendi manent eaedem cum quis in opere est, sicut in actione professionali. Valores quos occidentales defendunt in directo adverso sunt valoribus quos Deus hortatur. Successus professionalis est infidelibus finis assequendus ut in vita prosperentur. Sed homines, dum solum in hoc proposito intendunt, oblationem vitae aeternae quam Deus in Iesu Christo offert neglegunt. Progressus ad ditationem impellit et exemplar typicum huius normae est Americanum. "Somnium Americanum" appellatur et consistit in fortuna facienda et quidam tam bene in hoc "somnio" successerunt ut soli plus divitiarum quam nationes integrae possideant. Talis excessus imminentiam magni iudicii divini significat. Nam hae pecuniae summae adhibentur ut homines magis magisque servituti rerum consumptionis redeant. Pecunia omnia emit: possessiones, amorem, et etiam mortem inimicorum.

Progressui etiam debemus quod morbos civilizationis appellamus. Omnes inventionibus humanis oriuntur, homine per scientiam chemicam capace facto moleculas novarum materiarum ex componentibus a petroleo derivatis componere. Materiae plasticae natae sunt et vitam civilizatam inundaverunt. Morbi civilizationis insidiosi sunt et diu neglecti. Quia eorum noxia tantum post longum tempus expositionis apparet. Itaque, post ultimum bellum mundanum, instrumenta domestica ex aluminio fuso pretiosissimo formata causa fuerunt multorum generum canceri. Idem valet de abusu asbesti, et ii qui eum fabricaverunt, operarii, primi fuerunt qui magnum pretium solverunt. Hoc etiam valet de expositione plumbi, quod morbum veneficii plumbi efficit. Creator noster nobis moleculas harum materiarum noxiarum non dedit. Et hodie cogimur agnoscere solas materias salubres esse lignum, lapidem, terracottam, et etiam chalybem ab homine immaculatum factum.

Olim, ante progressum technologicum, paupertas multos necabat propter inopiam cibi, laborem nimium et lassitudinem, aut propter defectum calefactionis et expositionem ad humiditatem nimiam. Sed hae causae mortem celerem

efficiebant. Progressus technologiae has causas morbis lentis et progressivis, qui brevi tempore non deteguntur, substituit. Sed intra paucas generationes, formam chronicam induerunt, quam homines per hereditatem transmittunt. Genoma humanum igitur, pro multitudine, oppugnatur, transformatur et deformatur. Liberi citius ac citius cum impedimentis visus nascuntur et vitra gerere debent, et hoc iterum progressus est. Liberi qui nascuntur vitia parentum hereditant et non amplius ius habent ad perfectam salutem, cui homines innocentes ante modificationes a scientia humana inductas ius habebant. Paradoxum est quod civilizatio morbos excessus in cura aseptica patitur. Producta purgatoria quae protegere debent morbos lentos efficiunt, propter odores suos et compositionem chemicam artificialem, quae a cellulis corporis humani intolerabilis est. Cellulae cutis nostrae naturaliter proteguntur et conservantur a phaenomeno naturali quod eam lubricatam tenet. Et haec lubricatio naturalis necessaria est ut flexibilis maneat. Aqua autem urbana nitratis et residuis calcis aggressivis plena est. Deus homini haec producta, quae in fontibus montanis non inveniuntur, non dedit. Aqua victima est morborum civilizationis et corpus nostrum humanum ex 75% aqua constat; hoc demonstrat quam grave, progressum et irrevocabile malum quod homines aggreditur sit! Aqua quae vitam dare debet ad gradum tabularum subterraneorum venenata est et venena eius ab homine, non a Deo, producta sunt.

Compara et intellege quid humanitas amiserit. Ante civilizationem et vitam urbanam, quisque necessitatem aquae satiabat eam gratis obtinendo puteo in fundo suo fodiendo. Hodie, aqua solvenda est, et pretio magis ac magis, dum eius qualitas in dies deterior fit. In vita rustica, terra culta familias locales alebat, adhuc gratis. Hodie, cibus industrialiter confectus, chemicis modis tractatus, pretiis magis ac magis venditur, propter accumulationem intermediariorum qui se in forum inter producentem et consumatorem inserunt. Hi intermediarii cibum, de quo speculantur, servant, quia eum retinent dum optimum pretium exspectant. Haec duo exempla ostendunt quomodo civilizatio humanitatem a radicibus terrestribus separaverit. Vita simplex et naturalis, a Deo creata, in contactu cum natura ordinata, ab homine derelicta est, qui ipse, hoc processu, vinculum suum cum Deo creatore suo deseruit, cuius verbum est alimentum spirituale necessarium ad vitam aedificandam et conservandam. Exitus eius igitur fatalis est, mortem elegit.

Nazistae! An Novi Romani?

Inter superstites hodiernos, veri testes oculati Secundi Belli Mundani rari facti sunt. Et ego ipse in fine illius belli natus sum, ideoque nullam memoriam vivam eius habeo. Attamen Spiritus Dei mihi studium in lectionibus historiae dedit, propter ministerium propheticum quod pro eo et electis eius ab anno 1980 perago. Praeter historicos profesionales, quis hodie dicere potest quid Nazismus fuerit? Iuvenes de hac re tantum habent quod rumor publicus eis diu et constanter admonuit: Nazismus est odium Iudaeorum quos e terra delere volebant. Quod Iudaei "Shoah" appellant. Sed haec definitio longe a completa est, etiamsi iusta sit. Nam ideologia Nazistica anti-Iudaica in mente Adolphi Hitler nata est et haec

erat eius peculiaritas annis 1930, fine saeculi XX · Primo, considerandum est populum Iudaicum a Deo maledictum esse et Bibliam hoc confirmare, ut Paulus dicit in Galatis. 3:10: " *Quicumque enim ex operibus legis sunt, sub maledicto sunt. Scriptum est enim: 'Maledictus omnis qui non servat omnia quae scripta sunt in libro legis ut faciat ea.* '" Paulus sic eos denuntiat qui operibus legis ita adhaerent ut fidem in Christum recusent. Ideo, hora recusationis, publice clamaverunt: " *Sanguis eius super nos et super filios nostros!* " secundum Matthaeum 27:25. Num igitur mirum est Deum eos verbo accipere, ut ultimas generationes humanitatis severam lectionem det? Nam haec cogitatio et odium Nazistarum erga Iudaeos a Deo in Hitlero inspirata est, eodem modo quo Philistaeos contra Israellem tempore Iudicum, regem Nabuchodonosor annis 605, 597 et 586, necnon Romanos anno 70 vocavit. Poena Iudaeorum infidelium et rebellium est praerogativa divina et nulla potestas humana eam impedire potest cum Deus eam perfecerit. Non refert quibus instrumentis humanis hoc munus iustitiae committat, quia quod in his poenis memoria tenere debemus est applicatio iusti iudicii Dei. In exemplis quae modo exhibui, iam nexum inter Nazismum Hitlerianum et copias imperialismi Romani stabilire possumus, cum historia testetur suo tempore, utrumque Iudaeos percussisse.

Similitudo non ibi finitur. In utraque entitate Germanica et Americana invenimus symbolicum imperiale insigne "aquilae" repraesentatum. Utraque propositum habebat cogendi alios populos terrae vi ut suas regulas et vitae normas adoptarent. Et in hoc comparationis gradu, his duabus entitatibus addere possumus imperium republicanum Napoleonis I · quod Francia sanguine populis Europaeis imposuit. Nec sine causa Adolfus Hitler id admirabatur. Haec omnia regimina imperialia leges suas et vim suam imposuerunt quia profunde persuasa erant se exemplar societatis humanae idealis tenere. Et hic vera basis cogitationis "Nazisticae" iacet. Hoc, adeo ut definiret racialiter exemplar viri perfecti: Hitlero Aryanus erat, flavus, oculis caeruleis esse debebat, et forma cranii eius etiam a scientificis Nazisticis constituta erat. Hoc exemplar igitur iam Hitlero " **castam superiorem, gentem superiorem** " definiebat, secundum verba V. Putin; verba quibus societatem occidentalem hodiernam definit, in nuntio ad oligarchas Russicos in Occidente constitutos directum. Diu ab hac societate occidentali separatus, V. Putin eam observavit et iudicavit oculo critico, quo Europaei carent. In suggestis mediorum ipsam probationem eorum quae V. Putin denuntiat noto: superbiam, arrogantiam, contemptum, et ante omnia periculosam et culpabilem ignorantiam erga populum qui victimae erunt eorum qui eos deceperint, volentes eos de minis Russicis confirmare. Nam inquisitio ostendit 72% Gallorum minas nucleares Russicas et consequentias Tertii Belli Mundani timere et serio accipere. Contra 72% hominum vulgarium, duces, diurnarii periti, testantur se has possibilitates dubitare. Haec condicio illas annorum 1914 et 1939 replicat, cum duces militares, in potentia, apparatu, et efficacia sua confisi, putabant se Germaniam intra dies vel hebdomades vincere posse. Et historia confirmat quam erraverint cum vires suas supraestimarent et, ante omnia, vires hostium subaestimarent; hoc est, quod iterum anno 2022 de Russia faciunt.

Iterum, res hodiernae demonstrant quantum superbia humanam intelligentiam et perspicaciam excaecare possit. Et cum Nazistae et Romani

easdem notiones et mores participaverint, Occidentem arrogantem et victorem novam formam imperialismi " **Romani** " historici considerare possumus. Sed sub hac imagine, populus Americanus Civitatum Foederatarum Americae munus fundamentaliter dominante tenet. Nam nova Europa Unionis Europaeae in eorum imagine aedificata est. Et America iamdudum ambitiones suas et consilium suum mundum regendi non celavit. Victoria eius in Bello Orbis Terrarum Secundo eam supra omnes gentes extulit. Bellum Orbis Terrarum Secundum Americanis permisit ut intellexerent quam potentes essent. Et initio, America bellatores suos, GI, direxit ut auctoritatem suam in terris Asiaticis, deinde in Oriente, deinde in Iraquia et Afghanistan confirmaret. Potens in aere, in mari et in terra, nihilominus adversa passa est et tandem recessit. Sed ex eo tempore, aliae nationes, nuperrime Sina, in momentum creverunt et cum ea certant. Russia, adversarius diu invisus, etiam ex casu suo resurrexit et ita etiam in certamen cum eo ingressa est. Dominatio Americana, ante omnia, oeconomica est; Solum mercatum et lucra quae afferre potest curat. Nullam terram militariter invadit ut ibi coloniam inducat et sedem colloceat. Atque haec pacifica agendi ratio populum effecit ut periculum quod illis repraesentabat et adhuc repraesentat non animadverterent. Nam sicut antiqua Roma imperialis victrix, populos NATO in bellum suum contra hostem hereditarium, Russiam, trahit. Sed cur hostis eius facta est? Propter eorum conceptiones oeconomicas diametraliter oppositas. Capitalismus, qui hominem per exploitationem suam locupletat, pro Civitatibus Foederatis Americae; communismus, qui hanc praxim prohibet, pro Russia Sovietica. Ab aetate Sovietica, Russia iam non officialiter comunista fuit, sed gubernatio nationalis eius partes retinuit.

Ut causam belli Russiae contra Ucrainam intellegamus, omnia quae NATO Russiae post partitionem Ialtae eripuit notanda sunt. Tempore procedente, finis inter Occidentem et Orientem, qui per Berolinum transibat, ad gradum Rutheniae Albae et Russiae pervenire paene poterat. Russia accepit Germaniam Orientalem, Poloniam, Civitates Balticas, Rem Publicam Bohemicam, Slovaciā, Romaniam, et etiam Ucrainam independentes manere debere nec castris NATO se iungere. Plane, in Occidente, hic timor NATO male intellegitur, cum societas eius exemplar ideale habeatur. Occidens obiectivitatem demonstrare non potest, et sanae sui ipsius criticae inhabilis est. Comparatio cum societate Romana republicana et imperiali nobis adiuvat ut intellegamus quae in Occidente experiamur. Populus Romanus legiones suas misit, quae, per vim immensam exercituum suorum, populis antea liberis et independentibus subiectionem imposuerunt. Septuaginta septem annis post partitionem Ialtae, America et socii Europaei eandem vim militarem adhibuerunt ut potestatem et auctoritatem per totum orbem terrarum adipiscerentur. Post fines suos, Putin haec facta animadvertit et id quod novum aspectum historicum exempli Germanici Nazistae censet, damnavit. Cohortes Nazistae "SS" legionibus Romanis, et ex eo tempore exercitibus Americanorum GI, simillimae erant. Disciplina ferrea omnium vis erat. In legionibus Romanis, qui in proelio ignavi se gerebant, sine misericordia ex altitudinibus magnis in vacuum iaciebant. V. Putin ex historia didicit electiones quas Polonia et Francia cum Germania Nazista ante cladem Germanicam anno

1945 collaborabant. Nec oblitus est quomodo Ucraina contra Russiam una cum exercitibus Germanicis pugnaverit.

Quam igitur formam induit haec Romanorum neonazistica imperialis ratio? Invenimus eam in Europaeis colonialibus victoriis, praesertim Anglicis. Idem fecit Francia cum Africam Septentrionalem et Mediam, necnon Asiaticas Cambodiam et Vietnamiam, colonizat; omnes vi armorum victae, sicut Romani fecerunt.

Diebus IX mensis Maii, anno MCMXLV, die IX mensis Maii, anno MCMLV, et die IX mensis Maii, anno MMXXII

Hic dies, nonus Maii, anno bis millesimo vicesimo secundo, historiam nostram terrestrem verisimiliter notabit. Primo, noto hunc diem commemorare septuagesimum septimum ^{anniversarium} oppressionis Nazistarum Germanicorum a Russia. Attamen haec commemoratio fiet in contextu ubi Russia iterum in operatione militari se implicavit, hac vice ad Ucrainam denazificandam destinata. Sed V. Putin modo comperit, per auxilium Ucrainae datum, Unionem Europaeam se contra se in hoc conflictu collocare. Ergo ei licet considerare hanc Unionem Europaeam etiam causam Nazistarum constituere. Num errat in hoc iudicio? Ut huic quaestioni respondeamus, vere obiectivam sententiam, sine praeiudicio, adhibere debemus. Quod res facilius intellegi non facit est quod Europa et Ucraina publice et aperte ideologiam Nazistarum non vindicant, sicut Nazistae Hitleriani Germani fecerunt. Immo, castra occidentalia constanter hunc Nazismum nationalisticum Germanicum damnaverunt et, usque ad nostram aetatem, genocidium Iudaeorum damnaverunt. Quid de Ucraina? Libertas quam anno MCMXCV adepta est formationem coetuum in hac congregatione inventorum favit, inter quos coetus est coetus neonazisticus se ipsum appellatus, Cohors Azov. Ucraina non omnino Nazista est, sed coetus qui cogitationem Nazisticam admiratur ibi publice repraesentatur, et initio, haec praesentia Nazista se ipsum appellata causam Ucrainam in relationibus suis cum Europa laesit. Anno MMXIV, causa Ucraina praesidem pro-Russicum a populo electum, auxilio coetus Nazistarum, evertit. Curiose, haec eversio brutalis et illegitima deinde a Commissione Europaea sustentata est, et nationes Europae hanc putsch nationalem probarunt. Ut in quavis revolutione, Ucraina fautores et adversarios habet: Ucraini Catholici originis Polonae et ii originis Russicae Ucrainis pro-Russicis castrorum eversorum adversantur. Hi posteriores ad Donbass, ubi bellum incipit, se recipiunt ut alteri castro resistant, determinati ne amplius in foedere Russico manerent. Post octo annos belli continui contra pro-Russicos Donbassenses, iuvenis praeses desiderium suum exprimit ut castris Europaeis se adiungat et defensionem militarem foederis NATO faciat. In castris Russicis, haec declaratio tamquam epistula divortii accipitur. Et separatio, cum Ucraina libera, repraesentationem copiarum NATO prope Russiam, id est, ad Donbassense gradum, collocabit. Cum claustra securitatis, quae Ucraina Russiae erat, evanescant, Russia in periculo se sentit; proxima meta expugnationum NATO hoc

tempore ipsa Russia erit. Tum V. Putin respondit, paratus omnia facere ne Ucraina NATO adiungatur, et sola optio ei relicta erat congressus armatus.

Nunc ad hanc Europae cum Ucraina coniunctionem revertor, inter alios a factione se Nazistam appellatam defensam. Putin difficile est non notare assimilationem ideologiae in hac coniunctione. Hic est ubi singula historiae plenam momentum adipiscuntur. Anno 1944, post cladem Germanorum, magnus numerus sceleratorum bellicorum e Germania Nazista auxilio societatis sanitariae Crucis Rubrae usus est ut ex Germania exfiltraretur et refugium in America Meridionali, Chile et Argentina invenisset. Crux Rubra erat organizatio pure Catholica, in servitium Papae illius temporis posita. Nazistae Germani omnes erant Catholici devoti, ecclesiae Papae fideles et secundum normam Iesuitarum Catholicorum Romanorum ordinati. In Europa quae se post annum 1945 restituit, Nazistae munera politica susceperunt, et iam anno 1944, Civitates Foederatae Americae mentes ingeniosas Nazistarum Germanorum exceperunt. Ergo, num Nazismus vere anno 1945 mortuus est? Nonne, contra, utilitatem accepit potentia Civitatum Foederatarum, ut ex cineribus suis velut "phoenic" resurgeret, nomen urbis Americanae? Credo interrogationes meas revera affirmativas esse. Sed quamdiu causam Iudaeorum sustinet, nemo eam ita agnoscet.

Accidit ut dies IX mensis Maii, anno MCML, dies festi creationis Europae factus sit, post declarationem Roberti Schuman, qui decrevit productionem ferri et carbonis in foedere communi coniungere. Haec sententia retentus est ut dies foundationis Europae ordinationis anno MCMLXXXV in conventu Mediolani habito. Nomen difficile oblivisci, cum ibi foedera Constantini I Magni promulgata sint 'anno CCCLIII, qui pacem et libertatem religiosam concedit, et anno CCXXI, qui adoptionem primi diei et derelictionem septimi a Deo sanctificati iubet.

Hic dies nonus Maii momentum habet ambobus castris potentia adversantibus. Quid hoc ipso die fiet? Declaratio belli officialis ad NATO an modestius ad Unionem Europaeam directa? Responsiones in nuntiis exspecto. Sed ratione, Europa papalis Catholica Romana maxime sollicita esse debet, cum, in Daniele 11:40, " rex " successive a " rege austri " et " rege septentrionis " oppugnatus sit. Iam dux Russicus populo suo demonstrare potuit terras quae, ob adhaesionem suam causae Ucrainae, quam "Nazisticam" appellat, et participationem suam in delendis exercitibus Russicis dando ei arma, destinatae sunt ad puniendum et ira eius percutiendum.

Non est causa principalis huius conflictus continui legitimitas duarum civitatum adversariarum. Vera causa ab observatoribus mediorum et politicis non animadvertitur, quia spiritualis est: Ucraina in linea est ubi fides Catholica, ex parte occidentali, et fides Orthodoxa, ex parte orientali, inter se opponuntur. Deo, Ucraina tantummodo praetextus est ad contentionem cuius finis ultimus est Europam Catholicam percutere et Russiam Orthodoxam delere. Per totam historiam, Ucraina se sub dominatione Polonica, deinde sub dominatione Russica invenit, ita ut perpetuo inter duo castra discerperetur. In historia Israel tempore Iudicis Samsonis, aenigma a Samsone Philistaeis propositum origo fuit belli quo Deus eos ex terra Hebraea expulit.

In Biblia, in libro Danielis, Deus servis suis damnationem fidei Catholicae Romanae revelat, sed etiam in Ezechiele 38-39 consilium suum revelat ut Russia,

nomine " Gog " designata, Israelem, "pulcherrimam *terrarum* ", secundum Danielelem 11:41, percutiat, et haec prophetia impletur " *tempore finis* " (v. 40), cum Russia se Christianitatem Orthodoxam suam esse profitetur, heu ei, tam maledicta quam Roma papalis, a qua requiem hebdomadalem primi diei a Constantino I Magno constitutam hereditavit . Iterum Deus optiones Catholicam et Orthodoxam **separaverat ut eas inter se confrontaret tempore ultimae castigationis admonitionis, quae venit ad puniendum contemptum sanctum Sabbatum diei septimi. Sub imagine symbolica " sextae tubae " in Apocalipsia 9:13 ad 21 prophetatur .**

Tempus finis

Haec locutio magnam significationem pro ultimis servis Iesu assumit. Eo tempore, prophetia eos de consilio Dei prophetato illuminat, et progressu historico utuntur ad melius significationem eventuum expertorum interpretandam. Scientes experientias veteris et novi foederis simili modo constructas esse, mihi logicum videtur considerare "tempus finis" veteris foederis coepisse cum poena trium deportationum continuarum ad Babylonem; id est, anno -605, anno -597, et anno -586. Deinde, historia populi Iudaici per plus quam sex saecula continuata est in praeparatione ad receptionem reservatam Messiae a Daniele 9:24 ad 27 nuntiata.

Pro novo foedere, " *tempus finis* " igitur anno 1914 incipit cum Bello Orbis Terrarum Primo, quod anno 1918 finitum est, secundum anno 1939 secutum est, et vicissim die 8 vel 9 Maii anni 1945 publice finitum est.

Hoc die anni 1914, scopus irae Dei clare Europa Occidentalis agnoscitur. Nam Primum Bellum Mundanum in eius solo erumpit. Fructus maledictus Catholicismi Romani radix est superbiae aulae Europaeae et ergo morum Imperatoris Germanici Gulielmi II. Caedes est origo seriei reactionum a nationibus implicatis. Et hoc tempore, duae nationes, Francia et Germania, quae inter se oppugnantur, ambae fidem Catholicam Romanam probant; Europa Occidentalis, prae omnibus aliis continentibus, sedes repraesentationis papalis in Italia, in Civitate Vaticana, sita est. Die XI Novembris anni 1918 a Francia et sociis Anglicis et Americanis victa, Germania ultionem suam cupit. Et anno 1939, potenter armata, conflictum renovat actionibus a Francia et sociis, qui bellum ei indicent, non probatis. Superioritas instrumentorum Germanicorum conflictum usque ad annum 1944 traheret, cum fortuna Germaniae mutata est. Russia et Americani Berolinum expugnaverunt, ubi Adolfus Hitler, "Dux," sibi mortem consciverat. Ab initio conflictus victa, Francia regimen collaborationis cum Germania Nazista accepit et in exterminio Iudaeorum participavit. Hoc reprehenderetur. Sed in Angliam refugiens, Generalis de Gaulle alteram partem Franciae repraesentabat; eam quae se cladi assentire nolebat et pugnam continuare volebat. Attamen hoc Secundum Bellum Mundanum auctoritati eius ictum fatalem intulit. Francia colonialista omnem auctoritatem apud gentes colonizatas amisit.

Sic, una post alteram, coloniae Asiaticae, Africanae et Magrebinae in protestationem inierunt, et quaedam se armis liberaverunt. Francia non iam timebatur; pugnari et victor fieri poterat. Haec consequentia Secundi Belli Mundani origo est audaciae "*regis austri*" in Dan. 11:40 citati. Biblia alibi non citat, pro hoc contextu "*temporis finis*" hoc nomen "*rex austri*", sed cum "*meridies*" simul Europae et Israelis sit, continens Africanus visibiliter designatur. "*Rex*" papalis versus 36, cum sit rex religiosus, Catholicismus, "*rex austri*" quoque est, et Islam designat; religionem terrarum Africae Septentrionalis a Francia colonizatarum.

Daniel 11:40: Praeparatio ad Bellum Orbis Terrarum Tertium

Nova huius rei intellectus me ad interpretationes meas hactenus prolatas corrigendas ducit.

Versus 40: "*Et in tempore finis praeliabitur adversus eum rex austri, et veniet adversus illum rex aquilonis quasi turbo, cum curribus, et equitibus, et cum classe magna; et veniet contra terram, et inundabit quasi torrens, et inundabit.*"

"Tempore *finis*," anno 1945, Bello Orbis Terrarum Secundo confecto, Germania Nazistica victa est, et duo castra victores, Russica et Americana, Europam inter se secundum lineam Berolinensem diviserunt. Auxilium Russicum Franciae permisit ut a parte victorum esset. Pactum Ialtae in Crimaea Russica signatum est. Ab illo die, Europa vulnerata in duo castra inter se aperte inimica divisa est. Oeconomia in discrimine erat: capitalismus Americanus contra communismum Russicum, et civitates Europaeae sub alterutra harum duarum conceptionum oeconomicarum et politicarum collocatae sunt. Sed etiam religio in discrimine erat: Protestantismus Americanus et Catholicismus contra Orthodoxiam Russicam. Tum, a Germania aliquamdiu oppressae, civitates coloniales, inter quas Francia, auctoritatem amiserunt, et civitates colonizatae una post alteram rebellaverunt. In reparationem doloris a Iudaeis perpassi, America, quae magnum eorum numerum in patria sua habet, suffragiis redditum Iudaeorum ad solum historicum, quod post discessum eorum Palaestina factum est, ordinat. Europa in pace est, vel fere, sed bellum nunc Civitatem Iudaicam contra Palaestinos componit. Hoc ipso tempore historiae "*rex austri*" huius versus oritur. Propheticae pugnae contra Occidentem Christianum primum formam raptionis aeroplanorum turisticorum occidentaliū induent. Palaestina, religionis Musulmanae, per piraticam pugnat, commercium turisticum occidentalem aggrediens. Hae pugnae deinde prolongabuntur certaminibus Frontium Liberationis Nationalis colonizatorum; Indochinae, Africae, et praesertim Magrebi religionis "Musulmanae", quae eam sociam castrorum "*regis austri*" facit. Hic conflictus praecipue Galliam tangit, quae relationem suam cum Islam efficaciter componere non potuit. Sed cum Pactis Evianis, novas difficultates relationales in posterum paravit, progressionem huius religionis in territorio suo Europaeo promovendo. Positio eius saecularis eam impedivit quominus periculum quod

Islam terrae Christianae imponit intellexeret, etiam in forma sua agnostica saeculari.

Spiritus praecipuas partes Belli Orbis Terrarum Tertii summatim describit, quia dictum vulgare "numquam duo sine tribus" etiam principium est a Deo adhibitum, primum de Iudaeis, annis -605, -597, et -586, temporibus trium deportationum successivarum populi ad Babylonem. Deo, poenae pro peccatis veteris et novi foederis eadem esse debent et ordinatio harum poenarum identica. Ab versu 36, Spiritus entitatem papalem Romanam petit, iam in capitibus 7 et 8 denuntiata, praecipue. Scopus irae suae et impetuum citatorum igitur est Italia ubi papatus Status Vaticanum habet. In Apoc. 18:24, Deus de ea declarat: "*et quia in ea inventus est sanguis prophetarum et sanctorum et omnium qui occisi sunt in terra.*" Quapropter locum principalem tempore poenae obtinet. Quamquam religionem Catholicam Europaeam respicit, considerandum est prophetiam Iudaeis datam esse; qui erat ipse Daniel. Hoc eo magis est cum, in hac poena ultima, etiam civitas Iudaica restituta agitur. Itaque, singula "*meridies et septentrio*" ex hac civitate Iudaica identificanda sunt. Et quos invenimus in meridie Israelis? Arabia et Mecca, locus originis apparitionis Islamismi. Quem invenimus in septentrione Israelis? Immensum territorium terrae Russicae. Haec data nobis permiserunt tres "*reges*" in hoc versu depictos identificare. Et Spiritus eos identitatibus suis religiosis identificat: ordine presentationis, Catholicismus Romanus, Islam Arabicus, et Orthodoxia Russica. Hic versus 40 summarium actionum praebet quae ad perficiendum hoc Tertium Bellum Mundanum, seu "*sextam tubam*" Apoc. 9:13 ad... ducunt. 21. Frictio inter Occidentem et Islam bellatorem vindicativum non cessavit, sed ab die XXIV Februarii anni MMXXII, initium aggressionum a Russia commissarum coepit cum interventione eius contra Ucrainam.

Prima interventio anni 2014 nuntium gravem affert, cum initio Russia Crimaeam annexerit; actio quae ad Foedus Ialtense refertur, post annum 1945 a castris occidentalibus, ab Americanis dominatis, male tractatum. Progressiones continuae NATO in terram Russicam causae sunt incursionis Russiae in bellum, cum se magis ac magis ab hac NATO victrice minatam sentiret. Sitis potentiae Americana, in Apoc. 13:11-18 revelata, eam falsam non probat. Partitione Ialtensis, Russia sub dominationem suam Poloniam et Ucrainos Catholicos Occidentis, qui cum exercitibus Germanicis Nazisticis pugnaverant, accepit. Hae duae nationes ita a Russia expugnatae et vera autonomia privatae sunt. Odium et indignationem propterea retinuerunt. Quam ob rem Polonia, ab hac tutela per casum Unionis Sovieticae liberata, statim castris NATO se adiungere voluit, se sub protectione Americana ponens. NATO adiuncta, eius actus Ucrainam ad idem faciendum impulit. Sed Russia non poterat accipere ut territorium suum limes directus cum NATO fieret.

In versu quadragesimo, prophetia loquitur de momento quo "*rex aquilonis*", Russia Orthodoxa, palam terras Europaeas oppugnabit; hoc erit consequentia sanctionum unanimium, vel fere unanimium, a ducibus Europae et ducibus nationalibus eius impositarum. Et considerandum est Europam super foedera "Romae" conditam esse, ita ut nationes Unionis Europaeae culpam Catholicam Romanam cum imperio papali Romano communicent. Itaque quivis impetus

contra Europam etiam impetus in fidem Italicam et Catholicam Romanam est. Aggressio Russica contra Europam adhuc ante nos est, sed non procul abest, quia copia armorum potentium Ucrainis milites Russicos necat et eorum armamenta destruit, ita, etiamsi impedimentum militare temporarium patiatur, Russia, ruina minata, mox directe oppugnabit eos qui suppeditant. Tantum tunc secunda pars versus implebitur: "*Et quasi turbo veniet super eum rex aquilonis, cum curribus et equitibus et cum navibus multis; veniet contra terram, et quasi torrens expandet et inundabit* ." Russia deinde in magnam reconquisitionem se incipit quae Israellem et Aegyptum tangit.

Versus 41: "*Ingredietur in terram gloriosam, et multi corruent; Edom autem, et Moab, et principem filiorum Ammon liberabuntur de manu eius.* "

Postquam aggressionem suam contra Europam Occidentalem evocatam est, Spiritus interventionem Russicam contra Israellem, "***pulcherrimam terrarum*** ," nuntiat. Foedus Americanorum cum Iudaeis logicam huius aggressionis iustificat. Foedus eorum cum Occidente et Israele in dubium vocans, "*Edom, Moab, et princeps filiorum Ammon* ," qui hodiernam Iordanam, vicinum Musulmanum Israelis, repraesentant, a Russis servantur.

Versus 42: "*Extendet manum suam super terras, et terra Aegypti non effugiet.* "

Invenire "*Aegyptum* " a Russia invasam congruit cum foedere quod cum Israele anno 1979 fecit. Haec electio opportunistica suggeritur eo quod Deus ei attribuit conatum "*effugiendi* ", se iungendo castris eorum, iram potentiarum occidentalium dominantium eo tempore.

Versus 43: "*Et dominabitur thesaurorum auri et argenti, et omnium pretiosorum Aegypti; Libyes et Aethiopes sequentur eum.* "

Haec direptio Russis attributa iam iusta est post impetum Russicum in Ucrainam. Fortis resistentia quam Ucraini contra eam opponunt apparatus militare, naves, currus armatos, aeroplana, et ipsos aeroplanos bellicos consumit. Praeterea, ab initio huius conflictus, sanctiones oeconomicae a parte occidentali contra eam impositae divitias eius minuere coeperunt, eo consilio ut eam perdant. Diriptio divitiarum partis occidentalis igitur erit responsio ad damna passa compensanda. Hodie tantum momentum huius clarificationis noto: "*Libyes et Aethiopes id sequentur* ." "*Libyes* " sunt populi Musulmani Africae Septentrionalis, dum "*Aethiopes* " populos Nigros reliquae Africae repraesentant, quorum maxima pars nunc etiam Musulmani sunt. Clarificatio, "*id sequetur* ," nobis permittit ordinem chronologicum actionum prophetarum reconstruere. Populi Musulmani bellum ineunt tantum post impetum Russicum contra nationes Europaeas et Israellem. Satis logice et opportune, perturbatione nationum meridionalium Unionis Europaeae utuntur, quae ad duas aggressiones simultaneas pugnandas coactae sunt. In hoc impetu in Africam Musulmanam, Francia, olim patria colonialis, praecipue a populis quos colonizata est petitur. Regiones eius meridionales diripientur, et incolae eius partim trucidabuntur in variis locis a Michele Nostradamo praedictis. Ut versus 40 dicit, "*rex septentrionis* " Russicus totam Europam invadit et praedationem exercet. Secundum consilium suum praesens, America initio non intercedit ad hanc invasionem prohibendam, et Russiam per terras nationum Europaeorum diffundi permittit. Usque ad hoc

momentum, pugnatore tantum armis conventionalibus utuntur. Et civitates victae praedationi subiciuntur. Russia armis nuclearibus potentibus et terrificis instructa est, sed eis uti non vult, sciens eorum usum ad genocidium terrestre ducere. Sed in castris Americanis, nullae tales scrupulae sunt, et ad aeternum hostem Russicum delendum, primum patriam eius atomizabunt.

Versus 44: " *Evanges ab oriente et ab aquilone turbabunt eum, et veniet cum furore magno ad conterendum et ad interficiendum plurimos.* "

Europae, a Russis invasae, Russia ad " *orientem* " eius sita est, Israel autem ad " *septentrionem* " eius. Ita invasor Russicus discit tragoediam terribilem Russiam in territorio suo percussisse, quae, his cardinalibus directionibus, subtiliter indicatur. Russia atomizata, bellatores Russici in furorem furentem et homicidalem incidunt. Non iam de praedando agitur, sed de " *multitudine delenda et exstirpanda* ", et ad hoc faciendum, vicissim potentiam suam nuclearem terrificam contra Americanos et contra nationes Europaeas utuntur. Hoc modo mors " *tertiaie partis humani* " a Iesu Christo prophetata et iussa, in nuntio " *sextae tubae* " in Apoc. 9:13-14, impletur: " *Et quattuor angeli, qui parati erant in horam et diem et mensem et annum, ut occiderent tertiam partem hominum.* " Versus 16 huius thematis porro specificat participationem ducentorum milionum pugnatorum in hoc bello universali ultimo. Legimus: " *Numerus equitum exercitus erat duae myriades myriadam: audiavi numerum eorum.* " Ordines destructionis nuclearis a ducibus civitatum, nationum et populorum imperati, hac locutione versus 18 prophetantur: " *Tertia pars hominum ab his tribus plagis occisa est, ab igne, a fumo, et a sulphure* , quae procedebat de ore eorum. " Conflictus religiosi designantur vocabulo " *fumus* " quod preces significat in Apoc. 8:4: " *Ascendit fumus incensi cum orationibus sanctorum de manu angeli coram Deo.* " Finis urbium occidentalium igitur prope est, imminet. Praesertim, ab ira Dei qui eam " *Sodoma et Aegyptum* " nominavit in Apoc. 11:7 petitus, Lutetia ab igne nucleari Russico percutietur et destruetur.

Versus 45: " *Figet tentoria aedium suarum inter maria, in monte glorioso et sancto, et veniet ad finem suum, et non erit qui auxilium ferat.* "

Hoc tempore, in Ezechiele 38:22, invenimus confirmationem huius destructionis copiarum Russicarum in solo Israel: " *Iudicia faciam contra eum peste et sanguine, imbri vehementi et grandine; ignem et sulphur pluam.* " "super eum et super copias eius, et super populos multos qui cum eo erunt. " Sic ab exercitibus Americanis et superstitibus Europaeis ad Israellem persecutus, copiae Russicae ibi una cum populis Musulmanis qui eas adiuverant deleti sunt.

Hic finitur revelatio a Deo data in Daniele 11: Russia delebitur. Sed post hanc actionem, Daniel 12:1 incipit dicendo: " *In tempore illo surget Michael, princeps magnus qui stat pro filiis populi tui; et erit tempus tribulationis, quale non fuit ex quo nati sunt gens usque ad tempus illud. In tempore illo salvabitur populus tuus, omnis qui inventus est scriptus in libro.* " Nunc, inter tempus huius gloriosi reditus et deletionem Russiae quae eam praecessit, Deus in terra ultimam fidei probationem ordinat quae destinatur ad separandum, pro ultimo tempore, electos a lapsis. Eo tempore, electi omnes "Adventistae" facti erunt, sensu quod reditum Christi vere anni 2030 expectant, sed etiam testificari debent se esse "septimi diei." Ad hunc finem, fides eorum probanda et demonstranda est

honorando Sabbatum, etiam et praesertim cum morte minantur propter hanc oboedientiam Deo. Haec probatio a Deo praedicitur et in Apocalypsi 3:10 revelatur, his verbis: "*Quia servasti verbum patientiae meae, et ego te servabo ab hora tentationis, quae ventura est in orbem terrarum universum, ut tentet habitantes terram.*"

Vaticinatum "*tempus finis*" pertinet ad "*tempus nationum*" quae delebuntur successivis incursionibus divinis, viris mortiferis, fame ob impedimenta oeconomica a bellis effecta, et ab armis horum bellorum. Ut Iesus declaravit, "*auditus bellorum et rumores bellorum*" non significat finem mundi, sed tantum "*finem temporis nationum*". Hic "*finis nationum*" igitur causatur a considerabili diminutione repraesentationis vitae humanae in terra. Terribiliter decimati, populi omnes formas potestatis et organizationis amiserint. Quam ob rem superstites huius ultimi conflictus atomici coacti sunt ab hac condicione identitatem suam nationalem abnegare et foedus universale formare, cui praeest America, quae firma mansit.

America tandem somnium suum universalem dominationis implebit, et regimen eius "*bestiae ascendentis de terra*", quod in Apoc. 13:11 citatur, per breve tempus in actionem veniet: "*Et vidi aliam bestiam ascendentem de terra, quae habebat duo cornua similia agni, et quae loquebatur sicut draco.*" Lex requiem dominicalem Romanam obligatoriam faciens, fideles electi divino Sabbato persequentur et victimae typicae Americanae commercialis boycottae, secundum versum 17; nota hoc mores iam contra Russiam et Russos ab occidentali castris, inter quas Francia democratica et republicana appellata, adhiberi; ab die 24 Februarii 2022: "*et nemo **emere aut vendere poterat**, nisi qui haberet signum, nomen bestiae aut numerum nominis eius.*"; hoc antequam ad occisionem damnaretur, secundum versum 15: "*Et potestatem habebat ut imaginem bestiae animaret, ut loqueretur imago bestiae, et faceret ut quotquot imaginem bestiae non adorarent, **occidantur**.*" Apoc. 9:20-21 modum superstitum caedis terrestris describit: "*Ceteri homines, qui non occisi sunt ab his plagis, non paenitentiam egerunt ab operibus manuum suarum, ut non adorarent daemonia et simulacra aurea et argentea et aerea et lapidea et lignea, quae non possunt videre neque audire neque ambulare; **et non paenitentiam egerunt ab homicidiis suis** neque a veneficiis suis neque a fornicatione sua neque a furtis suis.*"

Gloriosus Christi reditus finem imponet falsis spebus et falsis analysibus rei religiosae. Electi in caelum attolluntur, lapsi in terra exterminantur, inter se trucidantes et responsabilitatem communis damni repudiantes.

Ad finem harum explicationum perventum, hanc ultimam notionem addere debeo.

Sine dubio de valore anni 1945, "*tempus finis*" fortasse iam vere anni 1843 coepisse dicitur, quia ex tribus religionibus in Daniele 11:40 memoratis, duae religiones Christianae gravissimis culpis culpaee erant, nam haec peccata servitio Iesu Christi imputantur, et poenas propter haec vitia patiuntur. Omnia in hoc principio divinae iustitiae legis talionis niti videntur, quod Deus in applicatione sua contra Romam papalem in Apocalipsia 18:6 modificat: "*Reddite illi sicut reddidit, et reddite illi duplum secundum opera sua. In poculo quo*

infudit, reddite illi duplum. " Non iam oculus pro oculo, dens pro dente, sed duo oculi pro oculo, duo dentes pro dente. In perfecta sua iustitia, Deus curat ut poenae secundum principium reciprocitatis applicentur.

Primo, ab anno MDCCCXXX, Francia, quae postea conditor Unionis Europaeae facta est, territoria a Musulmanis habitata occupavit; post hanc actionem, Spiritus reactionem populi colonizati praedicat: aggressionem in pristinum colonizatorem et caedes donec desiderata libertas obtineretur: "*rex austri contra eum pugnat.*" Quia colonizatio est genus "captivitatis " totius populi ad territorium suum usurpandum. Memini cum Deus populo suo Israel, terram Chanaan, dare voluisset, ut futura problemata vitaret, curasse ut omnes incolas eius necaret, exterminationem, aculeis crabronum, et ictus, gladio exercituum Iudaicorum, ordinans. Nullus incola superstes erat qui hunc genocidium ulcisci conari posset. Sed haec asperitas, quae huic rei requiritur, mentes humanas nimis humanisticas horrore contremiscere facit.

Similiter, intra NATO, Europa feliciter debilitatem temporariam Russiae Sovieticae ad mercatum suum amplificandum et Russiam perdendam abusa est. Haec mala actio, in responsum, reactionem armatam Russiae resurgentis accepit. Cum omnibus suis copiis armatis, "*rex aquilonis super eum descendet.*" et *inundabit illud sicut tempestas.* "

Vicissim, Russia victoriam suam de Nazistis ad subigendos populos Polonum et Ucrainum uti voluit. Et vicissim, quasi reactione, iram odii vindicativi harum terrarum... et Americae, quae ultima puniretur et a Deo ipso exstirparetur, passa est.

Tertia causa ver anni 1843 initium "*temporis finis* " facit, etiam spiritualis, cum hic dies a Deo electus sit ad veritates ab Ecclesia Catholica Romana distortas restituendas. Daniel 8:14 id aedificat, sed Daniel 12:11-12 eius momentum illustrat. Et secundum Apocalypsin 3:2, hoc tempore, Deus opera fidei "*perfecta* " postulat; quod est congruens cum requisito "*tempori finis* " annexum.

Quarta iustificatio nititur manifesta expergefactione progressionis technologicae, quae pollutionem usque ad finem mundi causabit, ita ut etiam destructionem humanitatis paret.

Parabola de "filio prodigo"...inversa

Haec parabola de "filio prodigo" a Iesu Christo tradita tam bene in Occidente nota est ut vulgaris symbolica expressio facta sit. Ideo ad hanc parabolam revertar, cuius initium perfecte depingit condicionem quae modo Russiam et Ucrainam, bello fraticida versatam propter cupiditatem emancipationis huius iuvenis rei publicae in terris orientalibus, angebat.

Parabola originalis in Luca 15:11-32 proponitur, sed mirum in modum, verbum "prodigus" ibi non apparet.

Versus 11: "*Ait autem: Homo quidam habebat duos filios.* "

Versus 12: " *Dixit autem iunior filius patri: 'Pater, da mihi partem proprietatis quae mihi debetur.' Et divisit pater suae proprietatis inter eos. "*

Versus 13: " *Non post multos dies, congregatis omnibus, iunior filius abiit in regionem longinquam, **ubi dissipavit bona sua luxuriis.** " »*

Hic comparatio cum parabola originali finitur, quia haec parabola a Iesu Christo data benedictionem divinam " *paenitentiae* " docere voluit, ut versus 10 indicat: " *Similiter dico vobis, gaudium est coram angelis Dei super uno peccatore **paenitentiam agente** .* " Attamen filius Ucrainus realitatis nostrae gaudia libertatis plenae, oblivionem tabuum religiosorum, id est, vitae liberticide iam in societatibus mundi occidentalis evolutae, invenit. Huic libertati tam adhaesit ut, dissimilis filio verae parabolae, contra patrem suum, Russiam, in qua Ucraina partes praelatas maximi momenti tenebat, se verteret.

Vita realis hodierna societates amoraes depingit, cordibus induratis, quae vere paenitentiae incapaces factae sunt. Haec autem condicio eam repraesentat quae paulo ante diluvium aquarum, a Deo tempore Noe effectum, praevalebat. In perturbatione ob continuas molestias impetuum viralium et conflictuum invincibilium, cogitatio occidentalis aspectus fascisticos valde perturbantes induit. Sed cur mireris? Nonne eadem causae eosdem effectus producunt? Et hoc eo facilius fit, quia, tempore procedente, duces iuvenibus substituuntur, qui non noti sunt doloris praeteriti experienciis. In castris rebellium occidentalium, nunc tantum iuvenes circiter triginta annos natos invenimus, omnes tempore pacis prosperae natos. Et omnes, sapientia Dei privati, arroganter et dictatorum more se gerunt, periculosas opiniones populo suo imponentes. Quotidie, ante oculos nostros et magno auxilio mediorum, terribilissimum conflictum totius historiae humanitatis ordinari videmus. Senioribus, quorum ego unus sum, res impossibilis habebatur, sed id sine ratione renovationis generationum regnantium. Recentissimae autem pessimae sunt, intra normam. Contemptus erga magnum invisibilem creatorem Deum exhibitus tandem pretium progressivae sed nihilominus prophetatae et certae deletionis humanae constat.

Cognita causa discessus populi Ucrainici a Russia, intellegere possumus cur Deus societates nostras occidentales culpēt quod electionem Ucrainam sustineant. Iuvenis Praeses Zelensky publice populis Unionis Europaeae declaraverat: "Similes vobis sumus." Et hic clamor ex corde eius, pro dolor, confirmatio et expressio verae divinae damnationis est. Nam hae electiones sensum bonum huius doctrinae Prov. 29:18 confirmant: " *Ubi visio non est, populus perit; beatus qui legem custodit!* " In hoc versu, verbum est " *revelatio* vel *visio* ." Credo plerumque male intellectum esse quia auctor divinus "visionem" et "legem" opponit. Hoc in casu, " *visio* " ad directionem divinam visualet refertur qualis erat cum Deus cum Mose colloquebatur. Quod Deus dicit est etiam sine praesentia eius visibili, populum beatum fore si legibus eius oboediunt. Hic versus igitur fidem eius exaltat qui legi divinae omnibus aetatibus oboedit. Hoc nobis permittit intellegere causam progressionis corruptionis et perversionum morum in societatibus nostris occidentalibus, quas populi terrae "Christianas" habent, sed a Deo, falso, "Christianas" iudicant. In Europa, fides Christiana non nutrita est veritate a Iesu Christo data, cuius opus impeditum est praesentia visibili ducis terrestris papalis ab anno 538. Hodie, omnes videre possunt " *populum sine*

freno esse " per totam Unionem Europaeam, sed tantum in plano morali, quia libertas individualis incolarum eius re vera tantum reducit, ut occurrat imperativis pecuniariis, oeconomicis et politicis. Quasi-impositio systematis "interretialis", per quod solutiones pro emptionibus fiunt, paulatim usum nummorum substituit. Ita ut ducatus oeconomicus Americanus imperium absolutum rei sumat et iam possit, secundum suam voluntatem et iudicium, "*emere et vendere* " auctorizare vel non. Iam, ad petitionem Civitatum Foederatarum Americae respondentes, argentariae Europaeae clientibus suis declarationem infrascriptam certificati tributarii individualis imponunt. Si recusatio fiat, solutiones non amplius faciunt. Inventio retis communicationis "Internet", initio usus militaris, ab America adhibita est quasi rete quod omnes incolas terrae capiebat. Nunc, sub hac dependentia posita, ab eis omnia quae vult obtinere potest. Sed hodie haec dependentia solum populos Unionis Europaeae pertinet, quia Civitates Foederatae Americae nondum totam Terram planetam dominantur. Et videmus separationes et reaggregationes castrorum, quas Bellum Orbis Terrarum mox violentia et terribilibus consequentiis opponet. Consumptor iam servus societatum pecuniariarum factus est, et eis diutius resistere non potest. Nova Atlantis principia sua et leges suas ordinat; aut paremus aut morimur.

Ita "filius prodigus" Ucrainus anni 2022 vicissim ab Americano vexillo libertatis sedulus est, post Europaeos, qui primum post Secundum Bellum Mundanum seduli sunt. In sinu Novi Eboraci, praesentia statuae eiusdem nominis, "Libertas," fatum eius et vocationem confirmat. Unus post alterum, omnes qui similes sunt, conveniunt, non in melius, sed ad pessimum conflictum finalem, qui numerum eorum symbolica "*tertia parte* " reducere debet, secundum Apoc. 9:15.

In Gallia, in comitiis praesidentialium, Deus aptum duxit nationem sub praesidentiam iuvenis Emmanuelis Macron ponere, contra optionem Gallicam, **iterum electi**, quia optio contraria, **iterum** , etiam magis invisum "Frontem Nationalem" (National Front), interim "Conventum Nationalem" renominatum, pertinebat. Fine huius diei XVI mensis Maii, anno MMXXII, iuvenis arrogans, superbus et ambitiosus, qui in omni viro "Gallum refractarium" videt, curavit ne dominaretur, hac vice mulierem inter fidelissimas et inconditionalissimas factionis suae, "La République en Marche" appellatae, ut primum ministrum eligendo. Hac factione politica, humanitas quidem in motu est, sed non ad successum et felicitatem speratam.

Sed cum titulus huius articuli sit parabola "filii prodigi," hac occasione utamur ad illustrandas pulchras doctrinas a Iesu Christo datas. Ad hunc finem, studium versuum 14 et sequentium pergamus.

Versus 14: "*Et cum omnia expendisset, facta est fames magna in regione illa, et coepit egere.* "

Versus 15: "*Abiit et operatus est uni ex incolis regionis, qui misit illum in agros suos ut porcos pasceret.* "

Versus 16: "*Cupivit enim saturari merulis quas porci edebant, sed nemo illi dabat.* "

Versus 17: "*Et ad se reversus, dixit: Quot mercenarii in domo patris mei panibus abundant, ego autem hic fame pereor!* "

In hoc exemplo a Iesu Christo proposito, imago filii prodigi quodammodo opportunistica est. Quam ob rem " *pani* " tribuendum est, qui ei sensum pure spiritualem deest, secundum quod " *omni verbo quod procedit de ore Dei, homo vivit .* "

Versus 18: " *Surgam et ibo ad patrem meum, et dicam ei: Pater, **peccavi in caelum et coram te** .* "

Peccatum in Patrem commissum, ante omnia, peccatum in Caelum commissum est.

Versus 19: " *Iam non sum dignus vocari filius tuus; habe me sicut unum ex mercenariis tuis.* "

Deus nobis exemplum verae paenitentiae praebet. Filius non solum culpam suam, sed etiam legitimitatem amittendi iura sua ut filii agnoscit.

Versus 20: " *Et surgens venit ad patrem suum. Cum adhuc longe esset, vidit illum pater et misericordia motus est, et accurrens cecidit super collum eius et osculatus est eum.* "

In hoc Patris modo agendi, Deus proprium suum erga peccatorem paenitentem revelat. Amor eius tam fortis et magnus est quam iustitia eius. Et longanimitas eius erga peccatores singularem eius compassionem testatur.

Versus 21: " *Dixit ei filius: 'Pater, peccavi in caelum et coram te, et iam non sum dignus vocari filius tuus.* '"

Versus 22: " *Dixit autem pater servis suis: Cito proferte stolam primam et induite eum, et date anulum in manum eius et calceamenta in pedes eius.* "

Filio prodigo, magna est admiratio, quia pater eum non exprobrationibus quas sibi ipsi dixerat alloquitur. Loco autem exprobrationis, eum plus honorat quam filium qui fidelis et dignus mansit.

Versus 23: " *Adducite vitulum saginatum et occidite. Manducemus et hilariter agamus.* "

Ordinatio convivii explicationem invenit in his duobus verbis "edamus et laetemur." Lectio in fine historiae exprimetur, sed iam hoc verbum "gaudeamus" testatur gaudium a Patre caelesti perceptum; gaudium ex paenitentia huius filii qui perditus videbatur ortum.

Versus 24: " *Quia hic filius meus mortuus erat, et revixit; perierat, et inventus est.* " Et coeperunt gaudere.

Principium confirmatur: invenire quod amissum est, maiorem etiam gaudium affert quam quod diu servatur. Hoc nos docet vulnus sanatum maiorem felicitatem afferre posse quam valetudinem.

Versus 25: " *Filius autem maior natu in agro erat. Cum autem venisset et appropinquaret domui, audivit musicam et choreas.* "

Versus 26: " *Vocavit unum ex servis et interrogavit eum quid esset.* "

Versus 27: " *Tunc dixit servus illi: 'Frater tuus venit, et quia invenit eum sanum, pater tuus occidit vitulum saginatum.'* "

Versus 28: " *Iratus est autem, et nolebat introire. Pater autem eius egressus, rogabat illum ut intraret.* "

Versus 29: " *At dixit patri suo: Ecce, tot annis servio tibi, et numquam mandatum tuum praeterii; et numquam dedisti mihi hædum, ut cum amicis meis gauderem.* "

Versus 30: " *Et postquam filius tuus venit, qui devoravit bona tua cum meretricibus, propter illum occidisti vitulum saginatum!* "

Versus 31: " *Fili mi,* " *dixit ei pater,* " *tu semper mecum es, et omnia mea tua sunt.* "

Versus 32: " *Gaudere autem et gaudere oportebat, quia frater tuus hic mortuus erat et revixit; perierat et inventus est.* "

In hac parabola, mores et ratio filii qui in domo patris fidelis mansit non sunt abnormales, et non potest nisi stupere tantum honoris tribui ei qui indigne se gesserat. In hac lectione, Deus nobis ostendit quantum amor in iudicio suo de hominibus habeat. Haec lectio aptissima erat ad aperienda corda Iudaeorum, quae littera legis formata sunt. Vetus Foedus tantum sub imperio iustitiae in divinis ordinationibus fundatae fungebatur; amor et misericordia ibi non apparebant. Haec parabola corda Iudaeorum ad demonstrationem immensi amoris Dei erga creaturas suas praeparavit, quorum infirmitatem et naturalem attractionem ad peccatum bene novit. In Iesu Christo, Deus poterit veniam et honorem omnibus peccatoribus vere paenitentibus concedere; hoc secundum doctrinam huius parabola.

In persona filii fidelis, Deus Iudaeos Veteris Foederis refert, a Lege doctos ab Exitu ex Aegypto. Status eorum primogenitorum eos prioritatem prae omnibus aliis hominibus usque ad Iesum Christum tribuit. Quam ob rem Messias Hierosolymis apparuit, quae eum loquentem et testificantem audivit, et nihilominus eum crucifixit ad petitionem cleri Iudaici. In hac scena, indignatio filii primogeniti Iudaeos Veteris Foederis notabit, qui odium erga electos Novi Foederis, ex paganis selectos, sentient. Nam his Iudaeis haec postulatio paganorum Deo suo serviendi intolerabilis et inacceptabilis est. Quod parabola non dicit est hanc misconceptionem misericordiae divinae, in Iesu Christo perfectam, eis vitae aeternae iacturam esse, quam oboedientia eorum eis afferre debuit. Sed nuntius tamen datus est, et Iesus eum per ora Iudaeorum, quibus parabolam suam de " *domino vineae et agricolis* " proposuit, ut scriptum est in Matthaeo... 21:41: " *Responderunt ei: Istos misere perdet, et vineam locabit aliis agricolis, qui reddant ei fructum tempore messis.* "

Libertas, Aequalitas, Fraternitas... mythus republicanus

Hodie, ut miles Christi, arma capio contra hunc mythum utopiae republicanae, qui remedium verae fidei constituit.

Fallax est, quod falsam spem incendit. Illusionem imaginis felicitatis creat, itaque venio ut eam destruam et demonstrem quomodo vera fraus constituat quae maiorem partem totius generis humani seducit.

Verum est has tres qualitates, hoc modo coniunctas, somnium esse posse. Et si exitus assequeretur, homo magnam felicitatem consequeretur. Heu, sicut omnes ideologiae a peccatoribus hominibus conceptae, haec tantum contrarium eius quod offerre se praebuit producit. Libertas in vincula vertitur, aequalitas in abysmales disparitates, fraternitas autem in perpetuas contentiones.

Libertas.

Cum diversitas multa problemata coexistentiae creet, libertas magis magisque angustatur. Praeterea, libertas est fallax illusio, quia Biblia nobis dicit in 2 Petri 2:19: " *Promittunt illis libertatem, cum ipsi servi sint corruptionis, quia quod superavit eos, servus est.* " Et hac in re, omnis homo, peccato suo a Deo separatus, servus est peccati sui. Libertas quam ad peccandum utitur, terribilem damnationem divinam celat; ergo, haec libertas vere fallax est. Sed peccator impenitens hac condicione contentus est et egoistice utitur libertate sua ad libertatem proximi sui in suum commodum expoliandam. Et haec expoliatio fraudem victimis systematis constituit. Libertas adhuc valde restringitur condicionibus vitae oeconomicae modernae. Cibus solum pecunia acquiritur, sicut vestimenta et tectum, illud tectum necessarium ad minimam protectionem in terra inveniendam. Incrementum urbium sumptibus ruris problema aggravavit. Agricultura multos homines aluit qui hodie solum a salario et magnis comitatibus pendent ad necessitates suas urgentes satisfaciendas. Libertas adhuc illusoria est eo sensu quod quisque homo naturae suae hereditariae oboedit. Omnes genes a familiis maiorum hereditate traditos ferunt, et flava oculis caeruleis numquam erit fusca oculis nigris. Et hic latet problema criteriorum pulchritudinis, scilicet gustuum et colorum quorum quisque suam notionem habet, quae non sunt in disputationem. Sed si non sunt in disputationem, facile ad disputationes et conflictus mortiferos ducere possunt.

Legalitas

Natura nobis ab ortu inaequalitatem physicam et psychologiam dat. Sed scilicet ideologia republicana scientiae et medicinae chirurgicae relinquit haec remedia. Affirmat se hominibus iura aequalia offerre et conatur discrimen inter divites et pauperes, sanos et infirmos creatum oppugnare. Laudemus haec conata quia defendibilia sunt, sed praeter principium ideale, quid est exitus? Divites suas ditiones promovent, pauperes semper inseparabilem paupertatem trahunt. Hic primam incompatibilitatem inter verba "libertas" et "aequalitas" noto, quia ipsa propter libertatem aequalitas impossibilis redditur. Iesus hominibus nullas falsas illusiones dedit, quia ipse dixit in Matthaeo 26:11: " *Semper enim pauperes vobiscum habetis, me autem non semper habetis.* " Similiter, dies extremos prophetans, Spiritus in Apocalypsi 13:16 declarat: " *Et fecit omnes parvos et magnos, **divites et pauperes, liberos et servos**, signum accipere in dextera manu sua aut in frontibus suis.* " Nota in hoc versu praesentiam " **liberorum** " et " **servorum** " his ultimis diebus historiae terrestri humanae, qui tempus nostrum et octo annos qui adhuc implendi sunt pertinent. Patet aequalitatem omnibus fabulam mansuram esse, et hoc eo magis quo malitia **cordium** humanorum tantum crescit tempore procedente.

Aequalitas iurium adhuc est quasi phantasma in deserto republicano, quia omnes videre possunt divites potentiam emere, causidicum perquam pretiosum et efficientem, et consensum iudicum corruptorum. Praeterea, nonne sine causa Iesus, in Luca 6:24, declaravit: " *Vae autem vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram!* " Et Iacob 5:1 confirmat, dicens: " *Vobis autem divites, plorate et ululate propter mala quae advenient vobis.* " Aequalitas igitur in rebus

iustitiae non obtinetur, sed Respublica omnibus aequales occasiones offert, inquit. Sed num ingenia paria sunt ad eadem per easdem vias obtinendas? Minime, manifeste non. Et problema cum Re Publica est quod inter omnes actiones possibiles et utiles, entes maxime eruditos fovere elegit. Diploma omnem differentiam facit et divitiae, quae ipsae potentiam emunt. Sic circulus vitiosus clauditur, et intra democratiam republicanam, societas regens superior ex divitibus et eruditissimis hominibus composita constituitur. Per annos, haec condicio societatem privilegii reproducit quam democratia republicana delere voluit. In Gallia, Quinta ^{Res Publica} societatem privilegiorum, secundum principium monarchiae antiquae valde similem ordinatam, reproducit. Sed criterium ad potestatem accedendi nunc est scientia, diploma ex scholis nationalibus acquisitum. Ita politici liberos suos in hanc viam politicam impellunt, et a patre in filium, nova nobilitas civitatis vices gerit ad gubernacula potestatis.

Octavianus iuvenis, nepos Caesaris dictatoris, sicut avunculus eius, intellexerat momentum favorem populi, plebis Romanae, acquirendi. Attamen, ad favorem populi adipiscendum, modus eadem manet: necesse est eis offerre occasionem oblectandi, se distrahendi, et limites causarum voluptatis individualium et collectivarum extendendi. Tranquillitas et longa pax LXXVII annorum, quae usque ad nostram aetatem praevaluerunt, his ipsis modis obtentae sunt. In consumptione productorum creatorum et continuo renovatorum societates occidentales pacificae et dociles factae sunt, ut classes dominantes desiderabant. Dum pauperes se ante canales televisificos et in stadiis ludorum athleticorum stupescunt, hae classes dominantes se ordinant et ditamentum suum individuale et collectivum creant. Ab anno MCMLXXVI, receptio populorum originis Africanae, Septentrionalium et Meridionalium, homines inaequalitatis totalis in cohabitationem collocavit. Aspirationes aliquorum ab aliis non communicantur, sed omnes desiderium se ditandi participant. Quia cum divitibus in contactum directum adducuntur, pauperes magnitudinem paupertatis suae detegunt, et quidam parati sunt omnia facere ut divitias concupitas adipiscantur. Ita inaequalitas viam parat conflictibus inter homines inaequales in Republica Gallica.

Fraternitas

Difficile est, si non impossibile, hoc tertium propositum republicanum consequi, iam propter defectum duarum qualitatum antea investigatarum. Fraternitas de qua Respublica loquitur est ea humanitatis globalis. Nunc bonum est meminisse, ab primis Adami et Evae liberis, Cain, natu maximus, fratrem minorem Abel ex invidia necavisse. Et hoc solum testimonium dicit somnium fraternitatis universalis perpetuo mythum irrealizabilem mansurum. Verbum fraternitas nos admonet nos fratres esse, sed fratres rixantur etiamsi non semper inter se occidant. Et cum, praeter hereditatem gentis, differentiae religiosae adduntur, possibilitas speratae fraternae intellegentiae omnino evanescit. Quod quidam sacrum habent, alii profanum et sine iustificatione aestimant. Et cum sacrum ab infidelibus oppugnatur, violatio fit causa mortiferorum bellicorum conflictuum. Infidelis non potest intellegere indignationem a fidelibus sentitam. Mixtio ethnica constat ex mixtura productorum valde explosivorum. Iesus

Christus in Evangelio secundum Matthaeum 28:19-20 dixit: " *Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, docentes eos servare omnia quae mandavi vobis. Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi.* " Mandatum quidem erat " *discipulos facere omnes gentes,* " sed non ut eos in servitutem redigerent aut colonizarent. Primi missionarii sic Evangelium salutis attulerunt, sed post eos, exercitus venerunt ut iniuste subigerent populos qui usque ad id tempus liberi manebant. Colonizatio missionarios substituit, et populi liberi servituti condicionum oeconomicarum occidentalium subiecti sunt. Etiam post finem colonizationis, hi populi servi manebant novorum principum Africanorum, qui sibi egoistice divitias a prioribus colonizatoribus excultas retinuerunt. Propterea hae nationes, legibus oeconomicis subiectae, se ditare non poterant nec etiam permittere ut populi sui fructus terrae suae participarent. Negritudo dolorose notata est culmine inaequalitatis: servitute. Ordines servorum nigrorum catenatorum a mercatoribus Musulmanis ex Nigro ad terras suas ducebantur. Postea Lusitani, et postea alii populi Europaei, idem fecerunt, columnas servorum nigrorum ad pontes portuum Africanorum, incluso Ouidah in Benin, ducentes, ubi, instar pecorum, in sentinas navium onerati sunt quae Brasiliam operarios suppeditabant ad agros cannae sacchariferae excolendos, et postea ad gossypium in meridionalibus Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis colligendum. Nigri igitur duabus experienciis diversis notati sunt, prout in Occidente servi erant an in patria sua sub colonizationem manserunt. Sed, in nostra aetate moderna, conscientia per actionem mediorum promota mixturam harum duarum experientiarum creavit et nigri ex ea eandem lectionem extrahunt: malum ab hominibus albis intulit. Omnes has iniurias coram Deo et hominibus exercitas Iesus Christus in ultimis temporibus nostris abutitur, ad odium et bellum provocandum. Et omnes causam habent apertam abusionem **inaequalitatis naturalis** quae humanitatem, secundum voluntatem Dei, ab initio historiae suae, describit. Adeo ut tandem dictum republicanum, "libertas, aequalitas, fraternitas", ad societatem servorum, inaequalium, inimicorum et adversariorum pertineat. Pessimum est quod, cum unione quae vim facit, haec vis formam societatis auctoritariae et regentis, fascismo proxima, accipit. Ius cogitandi et opinionis singularis hodie a legibus republicanis pugnatur et persequitur. Et sicut facultas tolerandi oppositionem cum ictu flagellum Dei ultimis diebus debilitabitur, ita facultas accipiendi opiniones singulares minuitur propter conflictus et minas quae populos NATO ab die XXIV Februarii anni MMXXII premebant. Fascismus rediit et adhuc aliquot dies bonos ante se habet. Videtur fraternitas agnosci tantum iis qui normas ab hoc novo fascismo colectivo Americano et Europaeo constitutas accipiunt et legitimant; dominus et servus eius.

In manibus Dei Omnipotentis

Quicumque sit status noster spiritualis, nos homines omnes in manibus Dei Omnipotentis sumus. Sive ab Eo benedicimur sive eius iudicio perfecte iusto et aequo maledicimur, non possumus non subire impletionem inevitabilis et

indestructibilis supremae voluntatis Eius. Haec autem res pertinet etiam ad omnes angelos caelestes, bonos qui fideles manserunt, et malos qui Satanam in rebellione sua contra unum et summum Deum Creatorem secuti sunt.

Diu et usque ad tempora nostra moderna, Dei existentia facile ab hominibus communibus admittebatur; hoc adeo ut, daemonibus inspirati, falsis diis serviverint vel eos ipsi finxerint, quia vita tantam intelligentiam in aspectibus visualibus et functione testatur ut homo, testis receptor et beneficiarius harum rerum, sciret se non esse auctorem huius creationis; proinde, intelligentiae occultae, eo potentiores, in origine harum constructionum esse debuerunt. Praeterea, notandum est, quamvis verum Deum creatorem ignoraverint, plus intelligentiae demonstravisse quam homines agnostici vel athei hodierni, qui contenti sunt constructiones complexissimas casui et ei quod "naturam" vocant attribuere. Cum observaverint altitudinem soli cum tempore crescere, concludunt fieri posse ut terrae existentia millionum vel billionum annorum tribuatur. Itaque hanc quaestionem propono, unde strata terrae et lapidum quae nucleum ardentem centalem Terrae tegunt orta sunt? Et hic nucleus, quomodo formatus est? Quae erat planities soli tempore nativitatis Terrae?

Nobis feliciter, qui veram fidem habemus, non debemus expectare ut homines responsa ad has legitimas quaestiones praebeant. Homines moderni fictionem invenerunt, vocabulum quo id falsum et ab homine solum imaginatum designatur. Sed in omni sua imaginandi capacitate, longe a realitate absunt; nam imaginatio humana limitata est, dum vita a Deo creata tantum provisionaliter limitata est in forma sua praesenti. Super omnem fictionem, Deus vere infinitus est, et ei tantum imperare opus est ut vitam vel materiam creet. Et post finem historiae terrenae, cum septimum millennium caeleste cessabit, in renovatione omnium rerum, electi a Iesu Christo redempti in admiratione potentiam Dei sui creatoris videbunt, qui subito, suo iussu, terram veterem chaoticam in aeternum et idyllico Horto Eden transformabit.

Verum est, tempore et malo caelo, pluvias et tempestates violentas terrae et luti moles portare, quae loca deserta vel habitata tegunt. Et intellegendum est homines, ob tales flagella, destitisse et se ad novam condicionem, a vi imperiosa phaenomenorum naturalium impositam, accommodasse. Hodie, homo modernus machinis potentibus ut bulldozeris utitur, quae montem integrum patienter evellere possunt. Hoc olim non ita erat, et labes luti speciem terrae perpetuo mutabant. Paucorum metrorum opertio igitur explicationem naturalem habet, sed multiplices terrae stratae non habent. Atque falsae illae theoriae, a scientificis, qui Terrae existentiam miliardum annorum attribuunt, traditae, tantum videbantur ad homines a timore, quem Deus Creator a Biblia ipsa a testibus populi Iudaici Hebraei scripta revelavit, avertendos.

Hoc tibi interroga: cur isti scientifici ingenio suo non adhibent ad intellegenda testimonia perturbantia et stupenda in Biblia praesentata? Attamen sunt in his revelationibus res quae provocant; et iam, existentia huius populi Iudaici? Eorum igitur intelligentia selectiva est, et sola eorum voluntas individualis et collectiva in controversia est: scientiam contra Deum eligunt.

Contraria quidem electio a nativitate mea facta, quia fortuna a Deo benedicta mihi contigit, ut in ambitu religioso nascerer propter zelum avunculi et

amitae patris mei, qui oboediebant Darbyistae Protestantis, numquam de Dei existentia per totam vitam dubitavi, quamquam diu veram eius doctrinae veritatis formam ignoravi. Sciebam fontem revelationis eius esse Bibliam, nihil nisi Bibliam. Praeterea, cum Deus aptum censuit, post acerbis experientias terrestres, adultus factus, totam Bibliam legi et studui, hoc verbum Dei viventis pro electis suis scriptum.

Deinde ad fidem Adventisticam directus, responsa ad incongruentias quas in falsa fide Christiana notaveram inveni. Munus Sabbati erat decisivum et fundamenta explicationum propheticarum me penitus persuaserunt. Praeterea, nunc consternatus sum videndo in hoc mundo tantam intelligentiam errantem, a Deo vivo deviatam, et in servitium Satanae et daemonum eius positam. Simul, metior et aestimo singulis diebus, magis magisque, altitudinem privilegii mei quae me ad intellegendam cogitationem occultam, quamvis revelatam, Dei creatoris redemptoris ducit. Verum est! Iesus electos suos servat sanguine effuso in cruce in quo se ipsum, voluntarie, quasi sacrificium expiatorium obtulit, et haec actio est unicum fundamentum salutis a Deo propositae. Sed cur tantam liberalitatem et misericordiam ostendit? Quis dicere potest se id fecisse ut ei quem servat liceret peccare, voluntarie, contra mandata et ordinationes Dei? Nemo, scilicet, hanc arrogantiam habet, attamen, nihil dicens, hoc ipsum est quod falsa fides operibus suis legitimat et legalizat. Itaque culpa eius testimonia novi foederis pertinet, nam Paulus est qui, in Rom. 6:1-2-12-15, declarat: "*Quid ergo dicemus? Perseverabimusne in peccato, ut gratia abundet? Absit! Quomodo mortui peccato, adhuc vivemus in eo? .../ ... Non regnet peccatum in corpore vestro mortali, ut obediatis concupiscentiis eius. .../ ...Quid ergo? Peccabimus, quoniam non sumus sub lege, sed sub gratia? Absit!*" Et in versu 23, Paulus nobis iustam causam dat ne amplius voluntarie peccemus: "*Stipendium enim peccati mors, donum autem Dei vita aeterna in Christo Iesu Domino nostro.*" "Et haec "*mors*" eo magis digna erit rebellibus inoboedentibus, quia iustitiam eius et salutem eius vindicando, ipsum Iesum Christum, secundum Gal. 2:17, "*ministerium peccati*" faciunt, id est, sic pessimam iniuriam quae ei inferri potest committunt: "*Sed cum quaerimus iustificari in Christo, si et ipsi peccatores inventi essemus, num Christus minister peccati esset? Minime!*"

Valde interest notare hanc rem "*peccati*," contra quam Paulus electos Christi monet, praecipue in epistula quam ad Romanos mittit apparere. Nam Occidens noster Christianus hodiernus est progenies horum populorum Romanis subiectorum, qui hodie Unionem Europaeam eiusque extensiones Anglicas Civitatum Foederatarum Americae et Australiae constituunt, sed etiam fidem Orthodoxam terrarum orientalium. Immo, hae admonitiones Pauli omnes damnant, cum omnes odiosum falsum "diem Domini" honorent, qui venit, primo die, ut septimum, a Deo ab creatione mundi sanctificatum, sanctum eius Sabbatum, substitueret. Nonne sic iustificatur ira divina quae contra has gentes rebelles venit?

Ab primo die creationis suae a Deo, homo, initio ex luto manibus Creatoris formatus, in manibus eius fuit. Antequam ei speciem carnis et ossium daret, Deus eum initio formavit sicut figulus vas fictile in rota format. Haec sola revelatio limites status hominis coram Deo, qui omnia creat, omnia construit, et consilium

rerum, quas tempore suo perficiet, prognosticat, statuit. Hic testari debeo quantum studium profundum prophetiarum eius biblicarum fidem meam nutriverit et veram requiem animae invenire me fecerit. Nam arcanum verae quietis in responsionibus de significatione rerum et eventuum, quae quotidie in vita nostra contemporanea fieri videmus, obtinendis consistit. Dum eruditi responsa suo tempore quaerunt, electi Christi eas inveniunt quae eos efficaciter illuminant in studio temporum praeteritorum; res in prophetiis revelatae, quae assectatorem falsae fidei frigidum et indifferentem relinquunt. Hoc fidem Christianam in simplicissima sua expressione summam comprehendit, responsum repetiundo quod in his versibus biblicis ex Actibus Apostolorum 16:30-31 citatur: "*Et eduxit eos foras, et dixit: 'Domini, quid mihi faciendum est ut salvus fiam?' Respondentes Paulus et Silas dixerunt: ' **Crede in Dominum Iesum, et salvus eris tu et domus tua** . '"* Sed ut hanc brevem responsum intellegamus, diligenter attendere debemus ad versus qui sequuntur, et iam ad versum 32: "***Et locuti sunt verbum Domini ei et omnibus qui erant in domo eius.***" Huic familiae paganae Philippis Macedoniae habitanti, conversio vera et sincera erat, et tantum audire "*verbum Domini*" debebant ut digni iudicarentur baptismo postea administrato. Sed haec conversio eos novos homines fecit quorum vitae mutarentur et transformarentur a valoribus divinis quibus deinceps oboedirent. "*Verbum Domini*" eos praecepta et prohibitiones a Deo doctas detegere fecit. Haec condicio erat ut salus Christi eis attribueretur. Et eadem fuit per omnia tempora, etiam usque ad nostra tempora.

Verbum propheticum animae requiem praebet, quia nobis certitudinem offert, quamvis specie fallaci, totum mundum manere hoc lutum quod Deus fingit aut ad servandum aut ad destruendum. In prophetiis suis, non destitit victoriam suam finalem de omnibus inimicis suis proclamare, praesertim in Isaia 45:23: "*Per me ipsum iuro, et de ore meo veritas procedit, et verbum meum non revolvitur: omne genu mihi flectetur, et omnis lingua in me iurabit.*" Paulus hunc versum in Rom. 14:11 resumat. Sed Deus non contentus est victoriam suam nuntiare, quia ut electi sui quoque victores sint, in revelationibus suis prophetis, eis in imagine composita, per symbola, identitatem inimicorum suorum et eorum revelat. Et ut victor ex pugna fidei emergat, haec condicio est necessaria. Ut principium, quis hostem ignotum vincere potest? Nemo, neque in terra neque in caelo.

Quapropter historiam fidei Christianae integram hodie essentielle est ad intellegendam condicionem religiosam globalem. Antequam fidem Adventistam ingrediebar, pastorem Protestantem documenta quae historiam fidei Christianae enarrarent petivi. Sic historiam certaminum inter Catholicos et Protestantes didici. Deinde, per fidem Adventistam, decretum Danielis 8:14 inveni, et sic intellegere potui fidem Protestantem vicissim a Deo reiectam esse, ab vere anni 1843. Verbum propheticum me illuminavit, me formavit, fidei meae certitudines inexpectatas dans. Hac experientia, iustificationem horum versuum ex 1 Cor. 2:14 ad 16 intellego: "*Sed animalis homo non percipit quae sunt Spiritus Dei, stultitia enim est illi, nec potest ea intellegere, quia spiritualiter examinantur.*" **Spiritualis autem homo omnia iudicat, et ipse a nemine iudicatur** . Quis enim cognovit sensum Domini, ut instruat eum? **Nos autem sensum Christi habemus** .

In progressiva constructione prophetiarum suarum, Deus sapienter omnibus permisit ut fundamentum huius constructionis interpretarentur. Symbola facile agnoscuntur per explicationes a propheta Daniele clare formulatas. Hoc verum est de successione imperiorum paganorum dominantium in Daniele 2, Daniele 7, et Daniele 8. Sed revelationes de temporibus Christianis multo maiorem subtilitatem ex parte eius requirunt. Secretum singularis intellegentiae horum mysteriorum, quae mihi data est, in synthetica analysi iacet, quam feci comparando doctrinas plene decipheratas quae, in unoquoque capitulo, easdem periodos sub diversis symbolis prophetatas agebant. Doctrinas antea separatas coniungendo, imagines compositae hac methodo creatae sunt, fundatae in complementaritate singularium dispersorum. Hoc modo identificatio Romana " *cornui parvi* " Danielis 7 et Danielis 8 modo persuasivo et confuso pro fide papali Catholica Romana obtineri potuit. Primum aspectum mysteriorum huius constructionis propheticae erat permittere fidei Catholicae opus suum malum perficere sine confusione identificationis nimis precisae et irrefutabilis. Accedit quod Spiritus divinus tempus pacis religiosae, quod Revolutionem Gallicam secutum est, elegit ut mentes electorum suorum ad studium harum prophetiarum specialium de temporibus Christianis usque ad " *tempus finis* " dirigeret. Primum autem instrumentum humanum eius fuit Americanus Gulielmus Miller. Structura libri Apocalypsis, qui manifeste Revelationem significat, super fundamenta a libro Danielis definita aedificatur, et quia haec Apocalypsis plura de tota aetate Christiana revelat, subtilitates divinae etiam plures sunt, ita ut liber incomprehensibilis videatur; quod sic utiliter curiosos male inspiratos et male intentos arcet et deterret.

Mens mea hodie capta est hac imagine Dei Creatoris, qui omnia in manibus suis tenet. Et perpetuo pergit eventus vitae humanae formare, eis formam dans quam in prophetiis suis praedixerat. Hae prophetiae essentia tantum revelant, quia electi eius eventus non praedictos diebus progredientibus detegunt. Attamen adhuc a Deo Omnipotente formantur, qui de eorum impletione decernit. In Gallia vivo, in hac terra quae adhuc hodie optima offerre potest quae Deus ei Valentiae ad Rhodanum attulit per revelationes propheticas decipheratas, et pessima, arrogantiam LGBT perversorum sexualium qui Deum et religionem contemnunt, vel eam in formis odiosissimis et abominabilissimis exercent. Hic est fructus ultimus hereditatis atheismi nationalis et liberorum cogitatorum quinque Rerum Publicarum successivarum. Et logice, ultima forma est excessiva et durissima. Capilli mei cani et candidi testimonium perhibent continuaе experientiae attentae historiae Gallicae inter finem Secundi Belli Mundani et nostram aetatem. Aperitio mentis meae per prophetias mihi permisit ut melius intellegerem quomodo Deus tragoedias quas hodie experiamur praeparavit. Nam consilia Dei per saecula et globaliter per septem milia annorum constructa sunt. Praeterea, qui historiam praeteritam contemnit, nullam spem habet intellegendi quid suo tempore perficiatur. Imaginem figuli assumens, vasis formandum et convertendum praeparatio a collectione argillae e natura incipit. Deinde operatur, molitur, et in rota ponitur. Similiter, aggressiones expeditionum sacrarum Christianarum contra Musulmanos Hierosolymis collocatos necessariae fuerunt ut odium perenne Islam contra Christianitatem rebellantem obtineretur. Et hoc odium, resuscitatum et

amplificatum, formam aggressionum fundamentalistarum bellatorum Musulmanorum contra terras Christianas occidentales et contra terras Asiaticas paganas accipit. Religio est arma suprema quam Deus utitur temporibus ab eo electis ad puniendam humanitatem rebellantem. Fanaticismus religiosus multo periculosior est quam spiritus dominationis territorialis qui prima duo Bella Mundana notavit. Quam ob rem hic fanaticismus religiosus partes primas aget in hoc Tertio Bello Mundano, quod in Ucraina incipit, et erit terribiliter vastans et destructivum vitae militaris et civilis. In hoc bello Ucrainico, quattuor religiones a Deo reiectae iam in proeliis versantur. Protestantismus Americanus, cum Catholicismo Romano, Europaeo, Polono et Ucrainico coniunctus, nedum Iudaeis, Russiae Orthodoxae, a Tchechenis Musulmanis adiuvatae, adversatur. Et in futura expansione huius belli, socii religiosi ad correligionarios suos adiuvandos venient, multiplices conflictus locales alibi quam in Ucraina aperientes. Sed religio monotheistica non erit sola ab hoc bello affecta. In Oriente, India Hinduistica Pakistaniam Musulmanam confrontabit, et Sina contra Iaponiam et Indiam pugnabit. Visio huius futuri facile determinatur, nam unaquaeque harum nationum hostem hereditarium potentialem ab Secundo Bello Mundano identificatum habet. Et ad destructionem finalem quae finem mundi praecedit et praeparat accelerandam, Deus omnia haec odia et simultates veteres, quae temporarie dormiebant, excitat.

Sic intellegere potes, cum omnes in manibus Dei sint, fatum inimicorum eius causam desperatam esse. Sed eadem manus divinae electos eius, die post diem, protegent, usque ad horam raptus eorum ad regnum caeleste, ubi, secundum promissionem suam, Iesus eis locum praeparavit ad tempus temporarium " *mille annorum* ". Deinde aeternitas in terra regenerata, " *nova terra* ", habitabitur .

Qui vitam creaturarum suarum format, invisibilem manere elegit. Et in hoc, sapientiam suam singularem et singularem revelat, quam antiqui "sapientiam" appellabant. Immo Dei propositum est electos eligere qui eum in aeternum comitentur. Haec selectio probationem singulorum horum electorum requirit. Quam ob rem, primo, Deus creaturas suas errare et peccata committere sinit, quia reactionem earum et exitum experientiae earum exspectat. In peccati usu, electi dolorem derivant qui eos ad peccatum timendum ducit et ad bonam vitam impellit; viam paenitentiae. Contra, qui salute indigni sunt in peccati usu satisfactionem inveniunt. Deinde peccatum adoptant, quod norma vitae eorum fit. In statu doloris quem peccato debent, electi ad conversionem maturi sunt. Deus deinde se in eorum vita praesentare potest et eos adiuvare potest ut veritates suas salutes detegant. Notare potes Iesum in doctrinis suis in parabolis in principio effectuum ex venia Dei debitorum insistisse. Peccator paenitens exemplar perfectum electi a Deo Omnipotente dilecti est. Et hanc doctrinam Iesus summatim exposuit dicendo in Luca 7:47, de muliere adultera: " **Propter hoc dico tibi: Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Cui autem modicum dimittitur, modicum diligit .** " Et clare dixit: " **Cui autem modicum dimittitur, modicum diligit .** " Et haec praecisio causam invisibilitatis eius revelat, quia si Deus visibilis esset, pauci auderent eum provocare et contradicere, sicut Satanas, qui Deum vidit et servivit ab initio existentiae suae, ausus est facere. Sex milia annorum Deus sumpsit ut angelos et homines dignos aeternitate sua eligeret.

Et sex milia annorum ad hoc consequendum iam, etiam pro eo, tempus longissimum est. Nam, ut paucas miliones animarum salvaret, intolerabiles exactiones culpabiles miliardum aliorum, qui se invicem in terra succedebant, vel in caelo operabantur, tolerare debuit. Patientia Dei ad normam aeternitatis suae est, id est, ingens, sed non infinita.

Ibi responsum dedi huic saepe rogatae quaestioni: "cur Deus se abscondit, si existit?" Et hanc imaginem sumo quae responsum eius summatim comprehendit: " **quia cum feles absit, mures ludunt** ." Et invisibilitate eius securati, **mures humani revera multis modis saltaverunt, pro arbitrio in peccatis carnis et spiritus volutantes**, ita ut Deus nunc decernere possit eis mortem dare, applicando eis, post gentem Iudaicam anno 70, poenam citatam in Ezechiele 14:21: " *Itaque haec dicit Dominus, YaHWéH: Ecce ego mittam contra Hierosolymam quattuor poenas meas terribiles, gladium, famem, bestias feras et pestem, ut exterminem ex ea hominem et pecus , ...* ".

Figulus Magister vasa honoris format, sed etiam vasa ad perditionem creata. Utroque munus suum implendum habet. Nationes ad ruinam ducere; temporibus recentibus, multos iuvenes et iuenculas in potestatem collocavit, qui populos magnopere seducunt et placent. Hi periculum ab hac electione affertum ignorant, quia, quamvis videantur intelligentes et eruditi, diplomis onusti et in scholis superioribus eruditi, omnes commune habent iuventutem et eius principale vitium neglectum. Et res magni momenti est quam vi et instantia confirmo: iuvenes ita imperiti sunt ut omnia eis possibilia videantur, etiam impossibilia. Nam sola vitae experientia in homine format facultatem possibilia et impossibilia discernendi. Ob hoc principium in Biblia Deus " *cani capillos quasi coronam honoris* " exhibet, dummodo hi " *capilli* " "*cani facti sint*" *ambulando in " viam iustitiae* " a Iesu Christo delineata secundum Prov. 16:31: " *Cani capilli corona honoris sunt; in semita iustitiae inveniuntur.* " Et hanc lectionem in Iob 32:7 ad 9 datam intellegere debemus: " *Dixi in corde meo: dies loquentur, annorum multitudo docebit sapientiam. Sed re vera, in homine, spiritus est, flatus Omnipotentis, qui dat intelligentiam; non aetas dat sapientiam, non senectus facit capacem iudicii* . " Item, hanc opinionem a Deo inspiratam confirmantes, videmus senes candidi capillis ab iuventute arrogante et inepta seduci, cui omnia vitia et malae electiones dimittuntur. Hi cani capilli manifeste divina sapientia carent, quia eos sustinent qui communem eorum exitium parant. Sed hic, explicationem dare debeo iis qui iniustitiam divinam in eo videre possint quod Deus quibusdam intelligentiam dat, aliis non. Deus agit secundum haec verba Iesu Christi: " *Ei enim qui habet, dabitur ei, et ei qui non habet, auferetur ei* ." Res data est intelligentia sapientiae. Homines, ab ortu, easdem possibilitates eligendi habent, sed liberum arbitrium est quod electionem eorum secundum personalitatem determinat. Ita, qui iam sapientiam in se habet, videre potest sapientiam a Deo auctam. Contra, ei qui sapientiam contemnit, Deus intelligentiam eius minuet et omnibus formis sapientiae privabit. Et hac additione vel subtractione sapientiae et intelligentiae, Deus ostendit se creaturas suas formare sicut figulus lutum in rota sua format.

"Caput Alapae"

Haec locutio ad puerum inoboediens refertur, qui parentes exasperat et "insanum" agit. Nesciunt iam quid faciant, quia omnia temptaverunt: lenitatem, increpationes, denique correctionem corporalem. Et puer oculos rebelles in parentes convertit et dicit: "Ne timeo quidem!" Parentes mirantur: "Quomodo huc pervenimus?" Sed nulla responsio venit, et sentiunt se in mundum daemonem omnino insensibilem et indomitabilem attulisse. Haec est experientia milium vel millionum coniugum in Occidente praesertim viventium. Et causa huius problematis inveniri potest in serie eventuum quae post finem Secundi Belli Mundani acciderunt. Iam occasionem habui hoc dicere, sed initium huius deviationis in Civitatibus Foederatis Americae accidit. Hic iuventus emersit in ambitu certaminis racialis ubi greges clanorum ex communitatibus albis, nigris et Hispanicis, et praesertim Portoricensis, pugnabant. Haec violentia urbana formam pellicularum induit quae iuventutem Europaeam tamquam "furorem vitae" seduxerunt. Vicissim, Europa iuventutem suam in violentiam ingredi vidit; habitus, ad exemplum Americanum ductus, erat tunica coriacea nigra, caligae in pedibus; braciae bracciae, et cingulum clavosum ad eas sustentandas. Violentissima ad pugnam addita sunt catena birotaria, ferreus articulus articularum, et necessarius culter automaticus. Difficile est credere hanc iuventutem annorum 1960 (1960) modo cladem Secundi Belli Mundani cum sexaginta milionibus mortuorum evasisse. Sed aspectus mentalis huius iuventutis propheticus erat, quia imaginem temporis extremi ostendebat, in quo haec violentia Bellum Mundanum Tertii antecedit et fovet. Haec violentia annorum 1960 paralleliter cum musica Rock 'n Roll (Swing and roll) evoluta est, quae est versio binaria brutalis stili Jazz a nigris creati. Successus harum rerum novarum sane debebatur intensae actioni daemonicae, sed etiam inventioni huius instrumenti quod bene novi, citharae, electrificati et amplificati amplificatoribus potentioribus. Rhythmus et vis sonica mixturam explosivam formabant quae turbas cepit et in stuporem individuaalem et collectivum descendere coegit. Usus medicamentorum effectibus faciliores et auctos venit, atque ita novum malum ex novo mundo per Europam diffusum est.

Praeses anno 1958 in Gallia electus, Generalis de Gaulle seditionem iuvenum studentium anno 1968 offendit. Sitis libertatis plenae, paene anarchicae, inter iuvenes orta est, quae in revolutionem ingressa est, lapides e viis avulsos et saepta erigentes, CRS (Vires Securitatis Republicanas), custodes ordinis et Status, vehementer oppugnavit, proclamando et ostendendo suas sententias: "Vetitum est vetare", "Neque Deus neque Dominus". Decennio 1960, iuvenes ex evolutione radiophonica profuerunt. Stationes radiophonicae privatae musicam suam, disputationes suas, ideas suas divulgaverunt, et hoc modo intervallum inter hos iuvenes et maiores natu latius crevit; tum de "malo iuvenum", "novo fluctu" loquebantur, et parentes, magis magisque curis professionalibus occupati, se dediderunt et ab hoc fluctu crescente invadi et dominari passi sunt. Iuvenes eo profuerunt quod ipsi, plus quam parentes, a novis progressionibus a technologia creatis attrahebantur. Et cum systema ab his novis, fidelissimis clientibus proficeret, iuventus magis magisque favebatur.

Decennio sexagesimo saeculi vicesimi, aliquid fundamentale accidit: animus protestationis. Usque ad id tempus, iuvenes familiis suis adhaerentes manserant, sed deinde omnes valores familiares traditione hereditarios impugnare coeperunt. Iuvenes solam societatem aliorum iuvenum quaerebant, et hiatus cum familiis suis semper latior fiebat, ad desperationem parentum. In Gallia, bella colonialia iuvenes implicabant qui processui magis magisque inimici erant. In siti libertatis, colonizatio incredibilis erat. Praeterea, post bellum in Algeria, iuvenes Galli iuvenes immigrantes Algerianos, deinde Tunesianos et Marocanos, exceperunt. Generatio "noli amicum meum tangere" sub praesidatibus Giscardi d'Estaing et Francisci Mitterrand evoluta est. Nam una res essentialis hanc iuventutis victoriam comitatus est: repudiatio Dei et omnis religionis.

In hac mutatione normae, omnis generis dementes partes amplificantes maximi momenti egerunt, quia iam eo tempore scientia eiusque graduati auctoritatem habebant. Nec quicquam melius invenerunt quam iuventutis postulata iustificare. Cum eis omni occasione assentiebant. Unus eorum, Africae Septentrionalis originis, violentiam eorum iustificavit dicendo id signum bonae valetudinis esse... Alii autem ius parentum impugnaverunt ut liberos inoboedienses carnaliter corripere, etiam lege prohibitionem eius obtinentes. Ex societate sine Deo, nihil mirum in hoc est, sed consilio divino contradicere non nisi condicionem ingovernabilem in longo termino producere posset. Deus autem declarat, in Prov. 22:15: "*Stultitia alligata est in corde pueri; virga disciplinae longe ab eo fugabit eam.*" , in Prov. 23:13: "*Noli subtrahere disciplinam a puero; si percusseris eum virga, non morietur.*" et in Prov. 29:15: "*Virga et correptio sapientiam dant, puer autem solus confusionem matrem suam affert.*"

Hodie, die XXIV mensis Maii, anno MMXXII, liberi rebelles anni MCMLXVIII a potestate remonentur, nova generatione etiam rebellior quam ipsi antea substituta. Duae factiones politicae principales, quae variis nominibus Galliam hodiernam formabant, suffragio populi tandem reiectae sunt. Sed populus substitutum idealem non invenit, cum electione inter duos candidatos a dimidia parte nationis odio habuisset. Re vera, problema minus in duces quam in ipso populo est, nam in multas scholas cogitationis civilis et religiosae, universalisticas et pro-Europaeas vel nationalisticas, divisi sunt. Quam ob rem, nulla maior pars nationem unire potest. Electiones pure politicae substituuntur electionibus ideologicis multo audacioribus et incompatibilibus. In iudicio suo revelato de Israele, antequam Hierosolymam destructioni a manibus regis Nabuchodonosor traderet, Deus imaginem virgae, quae "*unio*" appellatur, assumpserat, et de ea in Zac. XI:XIV dicit se eam fregisse: "*Deinde virgam meam secundam fregi, ut fraternitatem inter Iudam et Israellem frangerem.*" Eadem maledictio populum Francogallicum hodie ferit, et discordia Gallica hoc testatur.

Anno MMXXII, "caput alapas" ubique est, a praesidentia ad suffragatorem incertum et perpetuo insatisfactum. Est logica humanitatis progressio, quae dictat morbum non curatum totum corpus corrumpere, quae hanc tristem observationem explicat. Heu humanitati, lex "alapas" vetat, et suffragator unam Praesidi Macron infligere voluit, quod eum care solvere coegit. Multi tamen occultam satisfactionem senserunt, quia arrogantia neque favorem neque gratiam promovet. Et quomodo non baculum acciperet cum eius verbi gubernandi

conceptio ex, verbis eius ad adversarios suos directis, "Gallis refractariis" constet: "Eos vehementer exasperabo." Politica his diebus multum mutata est, et dialogi inter se duri et insolentes, immo etiam sordidi, sunt. Communicatio in retibus socialibus aliquid cum hoc habet. Quia in "Rete", in anonymitate, contactus seducetes et mendaces constituti sunt. Fraudatores id amant, et animae solitariae eo veniunt ut animam gemellam quaerant. Sed verba ostenduntur et diffunduntur cum omnibus bonis malisque consequentiis quas afferre possunt. Post normas vitae, sermo vicissim liberatus est. Et pessima consequentia, die septimo Ianuarii anni bis millesimi quinti, attulit pictores imaginum "Charlie Hebdo" quorum facetiae sacrilegae a militibus fundamentalistis Musulmanis non tolerabantur. Post hanc caedem, volens imagines iustificare, quarum una erat, ut minimum dicam, scabrosa, magister historiae Samuel Paty se ipsum decollatum curavit, in via, simulac collegium ubi docebat reliquit. Ex hoc discendum est lectio, illa dicti: "Argentum est sermo, sed aureum est silentium." Sed dicta et proverbia sapientes tantum docent, non "caputs alapaces". Defensores Islam probaverunt et iterum probabunt capita inimicorum suorum non alapari... volvuntur. Et hic est ubi filius Domini Iesu Christi intellegere debet, si paenitentia a peccatoribus occidentalibus non adsit, Ipsum, amorem et iustitiam incarnatam, esse qui actiones et caedes ab his bellicosis cultoribus Mahometi perpetratas imperet.

Deus magnus separans separationes explet, et causae earum tot sunt ut ei non desint electiones, in tota terra, per paucos annos adhuc, inhabitata.

Nuntii Americani diei XXIV mensis Maii, anno MMXXII, exemplum typicum eius versionis "alapæ in faciem" offerunt. Duodeviginti annos natus, Salvador Ramos, armatus et a vigilibus venatus, scholam ingressus, undeviginti pueros et duos adultos necavit. Et iterum, hoc eventum Uvalde in Texia, quaestionem de possessione armarum hominibus permittentis excitat. Hoc nos ad originem coloniæ Europaeorum alborum in terris hostilibus reducit, a veris et genuinis "Americanis" falso Indis appellatis inhabitatis. Hic populus invasor, plerumque ex Europa, ex hominibus improbis, divitiarum avidis, aliis autem simpliciter ad terram nutrientem quaerendam venerunt, constabat. Ab initio, violentia hanc terram notavit. Crescente numero, albi "redskins" decimaverunt, latrones viatores spoliaverunt, post scelera sua in immenso "Far West" evanescentes. Inventio sclopeti faciliorem caedem reddidit. E longinquo facilius est iaculare quam cominus pugnare. America leges et iudicia constituit, et societas popularis ita quodammodo servata est. Sed haec patria vere nomen suum meretur, quia "amaritudinem" in se portat. Omnia recorda mundi superat quod ad incertitudinem et statisticas caedum nefandarum attinet. Culpare possessionem armorum facillimum est, sed censores nullam aliam optionem habent. Re vera, omnes ignorant patriam suam maledictione divina quodam modo specifico percussam esse ab vere anni 1843. Interfectores puerorum parvulorum victimae morborum psychicorum et mentalium habentur; cum re vera sint tantum fructus hominum a daemonibus obsessi quos Deus paulatim liberat. Psychiatri perseverant in ignorando existentia spirituum caelestium a Deo separatorum, et si id non faciunt, actiones observatas morbis attribuunt. Problema non est arma sed potius "caput caedes" qui ea possidet et utitur ad quam plurimum nocendum. Attamen, haec cupiditas laedendi hominibus in mentibus daemonum odiosorum

est, qui Satanam ducem habent. Ut Apoc. 12:12 indicat, post victoriam Iesu Christi, sciunt se " *tempus breve* " habere, tandem ad mortem damnati. Hic fructus, qui dolorem et tristitiam creat, testatur quam noxia sit contemptus Dei et valorum eius. Sed electi illuminati non decipiuntur interpretationibus impiorum. Nam prophetia eos de diro et malo fato seductricis Civitatum Foederatarum Americae monuit. Imminens destructio potentis Russiae et sociorum eius permittet ei perficere, contra Deum et fideles electos eius, ultimum universale bellum spirituale quod Apoc. 16:16 " *Armageddon* " appellat. Perficiet illud sub titulo " *bestiae quae ascendit de terra* ," citata et explicata in Apoc. 13:11 ad 18.

Sic, cum tempore opportuno meritas "alapas" vel "verbera" non accepisset, "caput caedens", exemplar Americanum et rarius Europaeum, vitam suam finit ut nefarius puerorum et adultorum necator. Sed aliae versiones "caput caedens" in omnibus terris exstant. Fructus sunt universalis maledictionis divinae; armati sive non. In terris ubi accessus ad arma ignifera prohibitus vel difficilis redditur, culter ea substituit. Et ibi quoque homines moriuntur propter nequitiam et spiritum violentum per totum Terram diffusum.

Technologia Americana, quae per orbem terrarum scientiam suam diffundit, post immensam progressionem ludorum electronicorum versatur. Homines omnium aetatum horas in his ludis consumunt, ubi in pugna virtuali versantur. Finis est adversarios humanos scopos "interficere" et "explodere". Hi ludi mentes horum lusorum adeo capiunt ut mentes eorum occupent, ita ut tandem confusio inter reale et virtuale in eis creetur... Periculum... Periculum... Periculum... his lusoribus et toti societati humanae. Quia haec America ab omnibus nationibus occidentalibus exemplar assumpta est et in eis eosdem valores successus, provocationis, pugnae et gustus aleae invenimus. Mementote in Texia et per "Wild West" multos viros mortuos esse, simpliciter ut sclopetarium, qui celerrimus esse dicebatur, provocarent. Hodie provocationes in iudiciis pergunt, et potentes utilitates pecuniarias opponuntur. Provocationes armatae manent specialitas vulgi, semper pugnantis ad aliam communitatem oppugnandam. Re vera, tempus praeteriit, currus equos substituerunt, sed nihil in Civitatibus Foederatis mutatum est; mens humana eadem mansit.

Dei existentiam omni pretio nega

Respublica, imaginem societatis tolerantis idealis conservare cupiens, religiones non persequitur. Officialiter, quivis Europaeus libere religionem a originibus suis hereditatam exercere potest. Respublica nullam differentiam inter religiones monotheisticas et polytheisticas facit. Franciam modo stricte saeculari gubernat. Attamen agnosticis et atheis praefert. Haec tolerantia apparens re vera acerbam pugnam ad fidem in Deum delendam celat. Emissiones religiosae licitae tantum testimonia quinque praecipuarum opinionum religiosarum exhibent: in primo loco, mane falsi "Diei Dominici", fidei Catholicae Romanae, fidei Protestanticae, fidei Orthodoxae, et religionis Iudaicae, et novissimae advenientis, Islam. Itaque breve momentum habent ad propagandam suam promovendam omni "Dominica" mane. Sed reliquum tempus ratiociniis

tumultuosus impiorum, politicorum et mediorum dedicatur. In Francia, multum sermo est, re vera, pro nihilo, sed hae disputationes quibusdam illusionem utilitatis suae praebent; ambitiosi et superbi adulantur et honorantur. Exceptis Musulmanis, fere omnes homines originis Christianae Francogallicae de Deo neque loquuntur neque de eo cogitant. Et omnia fiunt ut ita maneat.

Exemplum "Bellorum Balcanicorum" hoc efficaciter demonstrat. In pristina Iugoslavia, post mortem Marescalli Titi, qui eam univertat, conflictus gentes quae eam componebant separaverunt. Exstabant Serbia Orthodoxa, Croatia Catholica, et Bosnia Musulmana. Attamen, his religionibus diversis, commentatores politici et mediatici de conflictu religioso audire nolebant. Odia vetera, stricte religiosa, quae iam Ustasas (milites) Croaticos Catholicos contra Serbos Orthodoxos tempore Belli Orbis Terrarum II pugnare coegerant, postquam, ut Iugoslavi, in pace coexisterant, renovata sunt. Sed minime! Politicis et diurnariis, problema non erat religiosum. Talis negatio rei manifestae necessario iustificationem habet. Et ita! Est sane explicatio quam hic propono: Saecularismus tantum prodesse potest si populus saecularis manet. Et ut saecularis maneat, prohibendus est ne in Dei existentiam credat. Attamen, natura religiosa belli agnita potest incitare aspectum ad Deum invisibilem, quia illi bellorum finis est ipsum hominem in angustias demergere, ut in adversis, incipiat cogitare de causis tragoediarum quae eum accidunt. Scriptum est in Eccl. 7:14: "*In bonis diebus gaude, in malis cogita.*" Deus probe scit homines, cum terra sub pedibus eius cedat, subito credere in Dei existentiam, et saepe, etiam frustra, in desperatione sua, eum invocare. Quam ob rem Respublica timet ne de re religiosa loquatur. Nec solum in bellis hoc modo agit. Idem facit pro quolibet impetu terroristico a milite Islamico perpetrato. Priores commentatores, quotiescumque fieri potest, actiones hominis inaequalis, insani, vel fanatici suggerunt. Responsabilitas religiosa saepe igitur dimittitur. Tolosae, eadem de causa, impetus in officinam AZF interpretatus est decreto praesidis et gubernationis, a praefecto locali transmissio, ut casus administrationi officinae attributus. Hoc fit, quamquam testimonium RG, Servitii Generalis Intellegentiae, quod postea a Praeside Sarkozy dissolutum est, facit. Saecularismus sustinere perpetuo mendacia publica et falsam informationem mediorum requirit.

Bellum apertum in Ucraina aliud exemplum est. Media imprimis solum conflictum inter nationalismos Ucrainum et Russum vident. Testes autem confirmaverunt duos belligerantes diversas ritus religiosos habuisse. Sed has electiones religiosas ut causas principales conflictus non exposuerunt. Et hoc est pudendum, quia electiones religiosae causa impediendi unitatis sunt. In casu Ucrainae, revera electio religiosa explicat cur Ucraini Russi Russis Moscuae adversentur. Secesserunt et Papam Kirill Moscuensem ut ducem spiritualem agnoscere desierunt; ergo causa adversitatis fundamentaliter religiosa est. Praeterea, in Ucraina occidentali Ucraini fidei Catholicae sunt, Poloniae Catholicae finitimae cognati, et etiam communitates Iudaicae per Ucrainam dispersae sunt.

Ut disputationes religiosas superet, saecularismus cogitur populo mentiri. Sed non omnia mendacia sunt, nam facile est cogitationes humanas ad elementa

non religiosa dirigere, ut indolem praesidis Russiae, quem Deus manipulat, ut in Ezechiele 38 revelatur.

In televisionibus quae in nuntiis continuis specializantur, solas falsas informationes audio. Duces olim suas opiniones offerunt, sed eorum veteres experientiae a statu belli contemporanei omnino superantur. Minutae "drones" destructionem navium, helicopterorum, curruum armatorum, et tormentorum promovent, adeo ut imago praebeatur Davidis cum funda sua, qui Goliath gigantem Philistaeorum uno lapide interfecit. Nisi quod, in hoc bello, neque David neque Goliath est, sed duae nationes adversarium vincere determinatae, et Deus non unam plus quam alteram benedicit, et quamvis a commentatoribus neglecta, ipse est qui causas huius conflictus construxit. Sed vos moneo consilium eius destructivum Europam dirigi, hunc antiquum hostem qui Catholicismum honoravit, religionem mendacem quae prophetas suos et electos suos persecutus est: sicut antea, gens Iudaica reus et rebellis suo tempore fecerat.

Oculi hominum quasi laqueus sunt illis, et invisibilis causa divina magnopere detrimento afficitur. Attamen Deus hanc condicionem non mutaturus est, quia ei nulla quaestio est de "cogendis" rebellibus ad eius existentiam agnoscendam. Quod simplex sensus communis creare debet, ei sufficit. Utrum in Deum credat necne, parum ei refert; stultus moritur sicut falsus fidelis. In oculis Dei, soli electi eius, vera fide redempti, valent. Sensus et iudicia eorum qui eum contemnunt tandem in ipsorum capita redacti sunt.

Hae explicationes te adiuvant ut melius intellegas cur politici Republicanii de religione loqui vitare debeant, et usque ad extremum spiritum ita facere pergant. Illis, quo minus de Deo loquimur, eo melior est saecularismus.

Hoc "temporis" elementum quod omnia mutat

Tempus problema humanitati praebet, quia consequentias progressivas producit quae tam lente crescunt ut inobservatae maneant. Hoc principium tamen scientifici bene noverunt, ex quo ranam in balneo paulatim ad punctum ebullitionis calefacto immersam experimenta fecerunt: moritur sine reactione ad calorem, quia paulatim crescit. Ut fatum extremum huius ranae demonstrat, hoc principium consequentias mortiferas habet. In campo oeconomico, homines sciunt quomodo calculos facere de projectionibus in tempus. Infeliciter illis, haec cautio vana fit propter mutationes repentinas a crisibus et bellis effectas. Nuntii mundi quotidie testantur perturbationes quae consilia pacis et prosperitatis populorum, regnorum et nationum in dubium vocant.

Aurum tutum refugium appellatum est propter stabilitatem quam oeconomis globalibus offert. Electio " auri " eo magis apta erat quia Deo significat " *fidem per probationem purificatam* " in 1 Petri 1:7: " *ut **probatio...*** " ***Fides vestra, pretiosior auro, quod perit (etsi per ignem probatur)***, laudem, gloriam et honorem in revelatione Iesu Christi afferat. "Dollar Americanus qui eam substituit, contra aurum, pignus instabilitatis est. Haec autem substitutio signum revelans status spiritualis Americae constituit, quae Dollar suum, novum Mammonam, in locum verae fidei, quam iam non producit, ponit. Et pignus instabilitatis constituit, simpliciter, quia verus eius valor a bona salute oeconomiae

Americanae pendet. Cum haec patria divitiis decrescit, Dollar eius supra aestimatur. Et tum panico bursatili sufficit ut omnes valores monetarii corruant et fluctuare incipiant. America divitias suas ex exploitatione subsoli sui, magnis societatibus suis, et collocationibus pecuniariis globalibus, inter quas famosae "pensiones" quae, usuris mutuatae, pensionem operariorum et conductorum Americanorum, pensionem omnium operariorum suorum, financiant, derivatur. Ita, tempore procedente, mutationes rerum adiunctarum crisis et fluctuationes monetarias ex ipso Dollaro causant. Sed cum sit norma monetaria, protegitur et intactum manet; quamvis vitiis suis.

Comparete, fides in Christum, verum, est valor certus qui tempore non fluctuat. Qui eam aestimat, aeternus est et eius valorem ab origine mundi fixum habet; libri Bibliorum hoc testantur. Fides Catholica Romana, anno 538 constituta et in fundamento doctrinali a Constantino I, imperatore Romano pagano imposito ^{innixa}, numquam ullum valorem Deo habuit, et magna et longa historia huius primae formae fidei Christianae, quae Galliam pertinebat, Deo igitur tantum longa fallax scaena a diabolo directa erat. Opus eius facilitatum est indisponibilitate scriptorum biblicorum, a monachis scribas in monasteriis servatorum. Post Ecclesiam Catholicam, fides Protestans est imago typica valoris monetarii provisionalibus cuius recta aestimatio cessatura erat ab anno 1843, die quo perfecta doctrinae exigentia a Deo imposita eius valorem, qui tum solam fidem Adventistam pertinebat, removit. Haec brevis et rapida temporis conspectus ita testatur fidem, puram et perfectam tempore apostolorum, cum tempore successive valorem suum amisisse, deinde eum iterum partim et plene anno 1843 invenisse. Sed observatio sic notata ostendit numerum verorum electorum Iesu Christi, per totam historiam, normam parvae "*reliquiae*" esse.

In historia Franciae post finem Secundi Belli Mundani, factor temporis iterum graves consequentias habuit. Historia Quintae ^{Rei Publicae} est historia "ranae" nostrae, huius animalis impuri, viridis, cui spectaculum comicum politicum satiricum "Bébête Show" Praesidem Franciae, Franciscum Mitterrand, adiunxerat. Re vera, adventus ad potestatem huius praesidis socialistae anno 1981 ingentes mutationes in Francia attulit. Vexillum humanisticum constituit, imaginem "rosae" ferens, hoc symbolo floralis amoris. Sic desideriiis et postulatis iuventutis, quae effervescens facta erat, respondit. Senex "sapiens" ita potestatem et auctoritatem iuvenibus "insanis" dedit. Nesciebat quo haec via totam patriam duceret. Nam iuventus manum extensam, deinde brachium et etiam totum corpus devorat, tum se ipsam devorat.

Factor temporis contra Franciam ab anno 1976 laboravit, cum reunificationem familiarum operariorum immigrantium, praesertim ex Algerio, Tunisia, et Maroco, permisit. Anno 1976, parva minoritate, haec immigratio erat aqua frigida in qua "rana" nostra Gallica collocata est. Sed haec minoritas cresceret et augeretur adeo ut pars exigens populi Gallici fieret. Hic comparatio cum "rana" formam finalem attingit, quia aqua frigida fervens facta est, et "ranam" Gallicam comburit et necat. Inter initium et finem immigrationis anno nostro 2022 adiunctae, 66 anni praeterierunt, quibus crebrae contentiones condicionem finalem praedicere permiserunt.

Factio Socialistica humanismum perfectum et irreprehensibilem incorporare voluit, quia praeteritum colonialisticum Franciae conscientias premebat. Quam ob rem, ad hanc culpam expiandam, magnam indulgentiam erga scelera civium huius immigrationis commissa ostendit. Ipsa pugnam contra odium raciale fovit, donec haec pugna se invertit et partes mutavit. Sed, cum ultimi fructus apparent, iam sero est. Sero ut ducibus superbis errores suos agnoscant, sero ut SOS Racisme iuribus sibi concessis spoliatur. Nam sine dubio, socialismus, a Deo separatus, amorem peregrinorum iniuste exercendo sibi conciliare voluit. Nam indulgentia erga eos exhibita tantum infirmitatem demonstrabat quae eos ad maiora etiam obtinenda incitabat. Recta agendi ratio erga peregrinos est leges eis applicare quae cives indigenas patriae puniunt et remunerant, nec plus nec minus. Et prima signa rebellionis et malorum morum graviter et modo noto puniri debuerunt, ut exemplum deterrens omnibus peregrinis in solo Gallico receptis praeberetur.

Lectio discenda haec est: Islam minoritatis discretus et docilis est, sed cum maioritas fit, mutatur et fit aggressivus, exigens et restrictivus, et tandem postulat applicationem "shariae," regularum in Corano et patrimonio consuetudinario constitutarum. In Europa, usus proselytismi religiosi prohibitus est, et adhuc falsi Christiani hanc prohibitionem observaverunt. Sed Islam, sicut fides Christiana, vocationem habet ad proselytos faciendos et infideles ad religionem Mahometi convertendos, et iam probant decisiones infidelium nullum in eos effectum habere. Quam ob rem pugna saecularismi contra Christianos victa in dubium vocatur cum Islam, multo minus docili et terribiliter bellicosior.

Haec experientia, quam patria nostra subit, vitam sine Deo damnat et gloriam perfectae iustitiae eius exaltat. Nam Deus iudicium suum non mutat. Non id subiecto iudicato accommodat. Eadem lex, eadem regulae omnibus imponuntur, et electis et lapsis.

In canalibus televisificis Gallicis TF1 et LCI, colloquium exclusivum cum ministro Russico Sergio Lavrov exhibitum est. Ille omnia quae Russia ex moribus castrorum occidentalium NATO ab anno 1945 didicerat exposuit. Continuas et continuas violationes pactorum eo tempore factorum denunciavit. Non sum Russus, sed ipse easdem violationes et arrogantes conatus a castris occidentalibus sub Americana influentia gestos animadverti. Eas observaveram et damnaveram, unumquodque suo tempore. Legatum Russicum tantummodo facta ab historia confirmata commemorare audivi. Ita, tempore procedente, aqua Russica initialiter frigida calida facta est, parata ad fervendum. Sed auctores horum scelerum, quamquam interdum veritatem historicam partim confitentur, nihilominus Russiam mendacii accusant. Ita demonstrant quomodo chasmus inexpugnabilis inter eos et significationem veritatis creverit. Et dictum iterum confirmatur: "Qui canem suum occidere vult, eum rabiem accusat." Boni stultique humanistae, credunt officium suum esse infirmissimos contra fortissimos, pauperes contra divites sustinere, sed etiam hac ratione in plena discrepantia versantur, quia, de Ucraina, omnes valores nationalistas aliosque, quos damnant et contra quos in Gallia et in terris Europaeis pugnant, sustinent. Num pauperes contra divites defenduntur, in Europa et Civitatibus Foederatis Americae, hoc arcem capitalismi et commercii mundialis? Secundum hos homines, V. Putin extorquet, sed

sanctiones Europaeae et Americanae et armorum copia Ucrainis, quid sunt, nisi extortio oeconomica et militaris contra Russiam? Pauperes non necessario iusti sunt contra divites et Deus divitem iustificare et pauperem damnare potest si id meretur. Iustitia, vera iustitia, non in postulatis aut praeconceptis opinionibus nititur. Malas actiones damnat et bonas iustificat. Perturbationes a tumultuosos nationalistarum excitationibus creatae saepe causa bellorum terribilium fuerunt. Europa nostra in similibus rebus aedificata est, et Gallia nostra in ea partes magnas egit. Sed unificatio Franciae res est superficialis admodum. Francia hodierna est fructus collectionis regionum initio independentium. Quomodo possumus iustificare, "simul", secundum formulam Macronis, favorem nationalismi Ucraini et reiectionem nationalismi apud Corsos?

Impius ipse retia paravit quibus tandem capitur. Haec est consequentia iniusti agendi, qui, iustior Deo esse cupiens, in contradictionem et confusionem descendit, cuius "*Babel*" praecursor propheticus fuit.

His igitur veritatibus dictis, ne obliviscamur hanc adhortationem Iesu Christi, qui nobis, in Rom. 12:18, per os Pauli dicit: "*Si fieri potest, quod ex vobis pendet, pacem habentes cum omnibus hominibus.*" Stultos cogere non possumus ut nos diligant et quae probamus probent. Utamur igitur sapientibus consiliis a rege Salomone scriptis, inter quae sunt illa in Prov. 23:9: "*In auribus stulti ne loquaris, quoniam sapientiam verborum tuorum despiciet.*" Et sunt etiam hi duo versus, qui inter se pugnant, in Prov. 26:4-5: "*Ne respondeas stulto secundum stultitiam suam, ne et tu similis ei fias. Responde stulto secundum stultitiam suam, ne sibi sapiens videatur.*" "Re vera, quod Spiritus nobis dicit est testimonium perhibere de veritate, non autem ut, frustra, cum iis qui nostram opinionem non communicant, insistamus. Veritas stultis non imponitur, et nostra cognitio consilii divini nobis non data est ad condicionem spiritualem a nationibus terrae constitutam invertendam. Impii infideles et increduli ipsi, impietate sua, condicionem dramaticam aedificaverunt quae eos, hodie et usque ad ver anni 2030, variis formis, persequi redit."

Factor temporis adhuc multas res iniucundas populis terrae reservat. Et in Gallia, hoc Sabbato, die XXVIII mensis Maii, in templo pagano Stadii Franciae apud Saint-Denis, fiasco terribilis Franciae accidit. Ob usum tesseras falsas impressas, possessores tesseras authenticas ludo temporis privati sunt. Haec difficultas avaritiam extremam ostendit quae progressionem pediludii in Europa Occidentali significat. Peculatus et fraus de quibus agitur ex pretio in venditione tesserarum oriuntur, inter €70 et €690 per sedem, sed in bursis specialibus et in foro nigro usque ad €5,000 revenduntur. Fraus de qua agitur iniquitatem revelat quae antea inobservata erat. Sed quam scandalosa est haec altitudo opulentiae exorbitantis pro iis qui toto orbe terrarum se alere ut vivant laborant! Hic est fructus idololatriae quae totam hanc societatem coram Deo damnat. In tumultu et perturbatione creata, vigiles securitatis intervenerunt et pessima sic vitata sunt. Sed hac re utentes, latrones vel sordes fautores Anglicos aggressi sunt et eos spoliaverunt. Atque haec actio ostendit quatenus avaritia humanitatem adducere possit, nempe ad diripiendum. Hoc, impulsus ab immigratione externa effrenata et indomita et advena, fit paulo post electionem Praesidis Macron. Sed paulo ante comitia legislativa, haec acta diripiendi pericula a factionibus nationalisticis

Dextrae Gallicae denuntiata confirmant. Itaque novum gradum elevationis in expressione odii erga Galliam ab immigrantibus ex tota Africa sensus videmus. Et hoc odium cum tempore decursu tantum crescet. Gallia ita se pudore coram spectatoribus televisificis toto orbe textit; ignominia a iuvene praeside suo ad tempus duce Europae posito allata.

Factor temporis longe aliter percipitur prout fides in homine qui eam investigat adsit necne. Homini sine fide, quod praeteritum aedificavit, res gesta est. Et huic rei facultatem dat ut in tempore futuro perseveret. Hoc principio populi occidentales, pacis septuaginta septem annorum fruitores, ad gradum culturae et experientiae pervenisse putaverunt qui prolongationem huius pacis praestare posset. Sed, contra, homo fidei scit pacem tantum temporariam esse posse, cum in societate quam Deus improbat et damnat regnat. Sed ad hoc iudicium divinum intelligendum, necesse est illud per studium revelationum biblicarum invenire. Praeterea, sapientia a Deo hereditata homini illuminato dicere permittit: Usque adhuc pax regnavit. Sed post eam, quamvis diu sit, venti irae bellorum humanorum iterum spirabunt, et hi non sunt nisi aspectus visualis terrestris irae Dei omnipotentis caelestis et invisibilis, id est, probationes concretae maledictionis eius.

Quod fuit, id erit

Titulus huius articuli ex Eccl. 1:9 sumptus est: "*Quod fuit, futurum est, et quod factum est, fiet; nihil sub sole novum est.*" Hoc solum iustificat utilitatem lectionis nostrae Bibliorum, quae est, veris credentibus, verbum Dei scriptum ab hominibus, sub dictatione vel inspiratione. In hac revelatione biblica, Deus voluit promovere intellectum fidelium electorum suorum, ordinando facta historica, ut repraesentent, in effectum, easdem apparitiones modo manifesto pro duobus foederibus, ab eo successive cum servis suis constitutis. Haec ratio duplex habet utilitatem. Primum est demonstrare facta effecta non esse productum casus, sed intelligentiae divinae constructae. Secundum est ut, legendo experientiam veteris foederis, electi fideles Christi clare comprehendere possint significationem nuntiorum per imagines analogas traditorum de factis in novo foedere perfectis.

Ad hanc explicationem verificandam, notare potes, sicut ego, has similitudines fati in duobus foederibus perfectis.

Ambae foedera experientiam suam in unitate nationali vel unitate religiosa incipiunt; duodecim tribus Israel, pro veteribus; duodecim apostoli Iudaei Iesu Christi, pro novis. In cursu historiae eorum, schisma religiosum fit; decem tribus Israel a tribubus Iudae et Levitarum separantur tempore Roboam, filii regis Salomonis. In novo foedere, in falso, infideli Christianitate, a saeculo XII deinceps ' fides Reformata a fide Catholica Romana separatur. Et in utroque foedere, hae separationes veritati divinae non favent, neque decem tribubus Israel quae discedere eligunt, neque fidei Protestanticae. Scio historiam religiosam hoc

modo praesentare mirum esse posse, sed haec admiratio sola in ignorantia iudicii a Deo de hoc Protestantismo prolata fundatur, quem plerumque "hypocritam" iudicat. Nam, hac aetate, vere electi non fulgent gloriosis factis bellicis; simpliciter accipiunt subire, nomine suo posteritati relicto, fatum martyrum quod Deus eis proponit. Atque hoc explicat cur genus humanum ex historia tantummodo greges religiosos a Iesu Christo maxime separatos retineat: fidem Catholicam Romanam et Protestantismum Calvinistam; et hoc, solum in zona occidentali Europae, in Daniele et Apocalypsi symbolo "*decem cornuum*" designata. In marginibus harum duarum religionum, in Oriente, Orthodoxia, quae a Catholicismo separata est, secum trahens maledictam "Dominicam" Constantini I' logice etiam a maledictione Dei percussa est ab anno 1843, die quo restitutio sancti Sabbati prophetice postulata est per decretum divinum anticipatum Danielis 8:14.

Post initium et separationem, finis duorum foederum tribus successivis bellis poenalibus perficitur; tribus deportationibus in Babylonem, pro veteri foedere, annis 605 a.C.n., 597 a.C.n., et 586 a.C.n.; tribus successivis bellis mundanis pro Europa Catholica Romana novi foederis, annis 1914, 1939, et 2022. Moneo vos bellum praesens in Ucraina unicum propositum habere ut in hoc conflictu nationes Unionis Europaeae, quae adhuc scopo irae Iesu Christi manent, implicentur. Nullae sunt prophetiae biblicae quae prima duo bella mundana specificiter annunciant. Sed hic ipsum nuntius trium deportationum in Babylonem veteris foederis nos illuminat et nobis permittit intellegere munus quod prima duo bella mundana in consilio Dei agunt. Sicut in Vetere Foedere, electos eius de "*tempore extremo*" monuerunt, de praeparatione sua ad Tertium Bellum Mundanum, cuius munus destructivum tam grave est ut Deus id multis modis praedicat, in Daniele 11:40 ad 45, Apocalypsi 9:13 ad 21, et Ezechiele 38 et 39. Haec triplex successio bellorum mundanorum significationem symbolicam numeri "tria" confirmat, qui, Deo et electis eius illuminatis, perfectionem designat. Identificatio Belli Mundani Tertii innititur parallelismi doctrinarum Levitici 26 cum themate "*septem tubarum*" Apocalypsis 8 et 9. In utroque foedere, Deus poenas **successivas infligit** ad puniendum contemptum erga "***statuta sua et mandata sua***", secundum Leviticum 26:14-15-16: "***Quod si non audiveritis me et non feceritis omnia mandata haec, et si contempseritis praecepta mea, et si abhorreveritis anima vestra iudicia mea, ita ut non feceritis omnia mandata mea et irritum feceritis foedus meum,***" ... ***Haec ego faciam vobis: immittam in vos terrorem, ebrietatem, et febrem, qui deficiat oculis vestris, et animam vestram maerorem faciat, et frustra seretis semina vestra, et hostes vestri consument ea.***", quod in nuntiis de tritico Ucrainico a Russis furato pertinet. In Levitico 26, poenae se invicem sequuntur usque ad finem capitis. Et idem est de "*septem tubis*" in Apocalypsi; eadem divina reactio ad credentes infideles in utroque foedere. Deus sic declarationem suam in Malachia 3:6 confirmat: "*Ego enim Dominus, **non mutor**; et vos, filii Iacob, non estis consumpti.*"

Alia lectio a Deo servis suis temporis ultimi dirigitur: experientiae duorum foederum in formis identicis, simillimis, aedificantur, quia norma salutis etiam eadem est; semper in perfecta oboedientia voluntati Dei fundata; eadem leges

sanitatis, eadem leges morales et eadem praecepta, ante Christum et post eum; sola festa religiosa in Christo perfecta cessant et evanescunt. Atque hae omnes revelationes, inter se exempli gratia, unum tantum finem pro Deo habent: electos suos et omnes homines hoc nomine dignos convincere, eum revera esse ordinatorem vitae et probationum eius; eae autem dierum ultimarum praesertim durae et terribiles existentes, hominibus, animalibus et universae naturae.

Bella mundana tria ultima etiam, cum tribus deportationibus antiquae Israelis, mentem rebellantem et crudelem suorum contemporaneorum communicant. Haec mens praecipue vocabulo "Nazista" in Secundo Bello Mundano notata est, sed hoc vocabulum eos tantum terret qui hoc bello in Europa centrato perpetuo notati sunt. Intellege novae generationi inter populos hodiernos in potestate positae, "Nazistam" esse tantum phantasiam quae patres eorum terrebat, metum ancestralem "patris". Per renovationem populi, experientiae praeteritorum vanae et nullae redduntur. Et novi duces parati sunt vitia et errores praeteritorum repetere. Hodie, iuventus Ucrainica acerrime ius suae crudeli et implacabilis nationalismi bellici defendit, eodem modo quo fere totus populus Germanicus bella a suo "Duce" suscepta sustinuit. Et in Gallia et aliis nationibus Europaeis, praeter Hungariam, idem auxilium causae Ucrainicae datur. Cohortes "SS" a cohorte Azov substituuntur, quae exercitum officialem Ucrainicam curat, sicut "SS" Adolphi Hitleri officiales "Wehrmacht," exercitus Germanici regularis, curabat. Sed nolite mirari quod in omnibus bellis maioribus, homines se terribiliter extremis moribus insigniter eminent. Idem erat in omnibus aetatibus dramaticis. Minati ab incursione exercitus regis Nabuchodonosor, Iudaei ad mortem persecuti sunt eos qui, sicut Ieremias, defetici et ideo toti nationi noxii habebantur. Eadem determinatione et ob easdem causas, in "Nocte Longorum Cultrorum," cohortes armatae "Nazistarum" duces cohortium "SA" nimis pacificarum et immoraliu iudicatarum interfecerunt. Et, consideratis, hae manifestae extremis moribus praeferendae sunt, quia ad confusionem non ducunt. Iesus ipse dimidias mensuras non accipit, cum Adventistas Ultimarum Dierum roget ut "*frigidi aut calidi*" sint in Apoc. 3:15-16. Sed nostri diurnarii et politici hunc nationalismum extremum cum Nazismo non identificant, quia publice causam Iudaicam non petit; Et identificatio Nazistarum difficilior redditur eo quod praeses Ucrainus ipse Iudaeus est. Praeterea, iuventuti quae ad potestatem venit, Nazismus ignoratur et nihil aliud repraesentat quam memoriam belli praeteriti et obsoleti. Novus Nazismus igitur futurum splendidum habet, cum a populis, qui democratici appellantur, legitimetur. Nazismus fuit et iterum est, ita confirmans verum Biblicum, "*quod fuit, erit*."

Iuvenis gens Ucrainica omnes consequentias renovationis generationalis nobis videre permittit. Se liberare voluit a regulis vitae strictis, a Russia protectis, quae valde conservativa erat et, praeterea, iterum religiosa facta erat. Et in libertate sua, sicut Francia in aetate revolutionaria, difficultates reconciliandi et cohaerendi homines, singuli cum sua libertatis conceptione, experta est. Et inter iuventutem eius, ut ubique, erant homines qui violentiam, robur et potestatem admirabantur, quae factiones Germanicas Nazisticas anno 1939 notabant. Sed nihil prodest tam longe retrospicere, quia idem hic gustus voluptatis dominandi et legitime inimicos occidendi et iugulandi potestatis est origo conversionum ad

Islam extremum radicalem iuvenum occidentalium alborum. Et in Gallia embryo coetus Daesh formatum est, cuius clarissimi facinoris Franci erant. Quotiescumque independentes fiunt, populi easdem consequentias libertatis inveniunt, et vicissim experientias violentas iam ab aliis populis ante eos inventas reproducunt. Et notandum est experientiam aliorum numquam ut exemplar accipi. Vitam ingrediens, quisque homo suam experientiam reinventat, et quod de Biblia contempta verum est, aequè verum est de experientiis aliorum. Hoc explicat cur, quamvis longa libertatis experientia, Francia non sit exceptio et etiam consequentias renovationis iuvenis populi patiat. Bene sciamus omnia nova periculum praebere, quia novitas adhuc ignota est. Et hoc explicat cur, dum senescimus, homines valde conservativi fiant. Et hic timor novitatis sine dubio causa est quae superviventiam humanitatis usque ad tempus extremum explicat. Hodie, quia potestas politica in manus iuventutis ambitiosae, superbae et imperitae transiit, in terris ubi mixtura ethnica et religiosa norma est, conflictus humani iterum non possibiles, sed inevitabiles facti sunt. Sympathia Europaeorum erga Ucrainam in eo fundatur quod victima est impetus militaris Russici. Sed quod hi Europaei nesciunt est in hac iuveni, liberata Ucraina, res fieri quae eosdem Europaeos scandalizarent. Attamen, testimonia videographica et photographica in interrete circumferuntur quae ostendunt usus mediaevales poenarum publicarum applicatarum contra adversarios vel sodales insufficienter zelosos pro causa Ucrainae habitos. Unus testis oculatus etiam mores typicos Nazistas contra milites Russos captos denunciavit. Sed bellum est quod hunc odii absoluti incrementum eiusque crudeles atrocitates fovet. Ut violentiam humanam incitat, diabolus in tabernis mercatus sui numerosas optiones vel motivationes praebet; causas religiosas, multiplices causas ideologicas, inter quas nationalismus extremus, saepe legitimatus sed quam mortifer. Est etiam causa anarchistarum qui "nec Deum neque Dominum" volunt sed libertatem totalem pro omnibus et singulis postulant.

A Deo separata, humanitas animalis secundum legem animalium vivit, quae rationem fortissimis dat. Infirmi igitur coguntur aut victori suo submittere, aut mori, aut se longe ab adversario expatriare. Hoc bene conscius, Ioannes de la Fontaine, contemporaneus Ludovici XIV, scripsit: "ratio fortissimi semper optima est"; et ad Deum, "fortissimi," applicatum, hoc dictum ab omnibus veris eius electis tantum probari potest. In loco intermedio sunt indecisi, timidi, perturbati et hypocritae, qui suam positionem de diversis rebus clare assumere non possunt. Inter eos ingentia iudicia incoherentia revelantur, quae profundas cogitationes sub humanistica specie occultant. Re vera, ignavi sunt nec plene consequentias opinionum suarum assumunt.

Paulo altius in revelationes Bibliorum investigantes, alias similitudines in duobus foederibus invenimus. Praesertim nomen "*mulieris Iezabel*," cuius exemplar originale fuit uxor pagana regis Achab. Legendo narrationem de ea in 1 Regum 16:31 et usque ad 2 Regum 9:37, intellegere possumus quomodo symbolum ecclesiae papalis Catholicae Romanae in aetate Christiana facta sit. Ambae "*Iezabel*" commune habent pugnam diabolicam contra veros servos Dei, quos delere student. Et haec actio persecutoria est quae primis Protestantibus

permisit ut doctrinam eius Romanam falso Christianam et re vera paganam "*profunda Satanae*" appellarent. Praeterea, cum nomen "*Iezabel*" significet "*ubi Bel* (vel Baal) est," Deus subtiliter ecclesiam papalem accusat quod revera sit cultrix diaboli, nomine "*Baal*" vel "*Bel*" designata. Hoc nexu logico, etiam ei nomen "*Babylon Magnae*" dare poterit, cum, ut nova "*Babel*" excitatrix confusionis religiosae, "*superbiam et arrogantiam*" in rege Nabuchodonosor, aedificatore et ornatore urbis antiquae hoc nomine ferentis, punitam manifestet. Sed nominando eam "*Babylon Magnam*", Deus etiam religionem Catholicam ut potentiam paganam denuntiat, quia hic erat casus urbis antiquae a rege Nabuchodonosor aedificatae, qui postea solus ad Deum Danielis conversus est. Offerendo facultatem sectatoribus suis ut plures "sanctos" colerent, religio Catholica aspectum similem religionibus polytheisticis paganis assumit.

Alia imago reproducta Adventismum ab anno 1843 constitutum, sed in Civitatibus Foederatis Americae tantum anno 1863 institutionalizatum, pertinet. In Apoc. 7, Deus ei aspectum "*duodecim tribuum*" tribuit, quae, Christianos originis paganae novi foederis in duodecim apostolis fundati, nullum verum nexum carnalem cum duodecim tribubus Iudaicis originalibus habent. Sed hac imagine sumenda, Deus nobis dicit se post annum 1843 in Adventistis suis electis, per duas fidei probationes successivas, vere anni 1843 et autumno anni 1844, Israellem spiritualem, quem amor eius postulabat, invenire. Ita, post inoboedientiam Catholicam totalem et inoboedientiam Protestantem partialem, Deus, per Danielelem 8:14, restitutionem omnium veritatum doctrinalium suarum postulavit, et generationes Adventistarum, ab eo dignae inventae, has omnes veritates revocatas, tempore procedente, acceperunt et restituerunt. Nam Deus valde amat electos suos, qui personam suam, redemptionem suam et leges suas vehementer amant. Et consilium eius aeternum est tantum hunc amorem immensum cum iis qui eum amant communicare. Sed hic amor non solum theoreticus et spiritualis est, quia, ratione, valde exigens est et directe coniunctus cum forma exceptionali quam ipsa eius demonstratio amoris assumpsit. Incarnatio eius in Iesu Christo facultatem extraordinariam abnegationis sui requirit. Quam ob rem recognitio electorum suorum per caerimoniam baptismi transit, in qua homo peccator mori, in Christo resurgere et in statu servi Eius vivere debet. Deus testatur se Electum suum in fide Adventista invenire, eo quod huic ultimae institutioni, anno 1863 in Civitatibus Foederatis Americae conditae, nomen "Adventista Septimi Diei" dat. In hoc nomine verbum "Adventista" invenimus, quod probationem exspectionis reditus Christi confirmat, quae originem electionis eius habet; exspectionem sive Latinum "adventum", bis prophetatam, annis 1843 et 1844. Deinde, secunda causa sanctificationis eius, mentio "*diei septimi*", restitutionem sancti divini Sabbati, a Deo Creatore, Omnipotente, in fine primae hebdomadis dierum creationis terrenae constituti, confirmat. Affronta, quae erat requies primi diei a Constantino I "Magno" imperatore Romano pagano imposita ab die 7 Martii anni 321, ita sublata est autumno anni 1844, sed tantum in castris "Adventistarum" qui anno 1863 officialiter sub nomine institutionalis ecclesiae "Adventistarum Septimi Diei" congregaturi erant. Alia locutio a Deo electa hanc fidei restitutae normam his terminis in Apoc. 14:12 exhibet: "*Hic est patientia sanctorum: hic sunt qui custodiunt mandata Dei et fidem Iesu.*" » Hac definitione oblata, impostura non

est possibilis, quia honores "Dominicae" Romanae tributi transgressionem quarti praecepti de Sabbato septimo constituunt. Ergo, qui hanc Dominicam honorant, hoc criterio a Deo statuto non satisfaciunt. Et cum dicit " *qui custodiunt mandata Dei* ", ad reverentiam decem refert; non novem, aut octo. Restitutio Sabbati, ab anno 1843 requisita, ad hanc reverentiam obtinendam erat, quam adhuc Christiani Catholici, Orthodoxi et Protestantes lapsi transgrediuntur. Sed pessimum illis est quod, ab anno 1843, haec sola transgressio ius novem aliorum mandatorum Dei vanum et inutilem reddit. Hoc nos docet Iacobus cum dicit, in Iacobo 2:10: " *Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, omnium reus est.* " Haec sententia explicationem requirit. Quicumque mandatum verae requies septimae transgreditur, non potest sibi vindicare se Deum honorare et ei exclusive obedire, sicut primum mandatum postulat, dicens hominibus: " *Non habebis deos alios praeter me.* " Immo, si verus Deus creator reverentiam requiei septimae postulat, oboedientia requiei primae diei ergo in commodum alterius dei quam sui fit, hoc in casu Satanae, ducis castrorum rebellium. Et post transgressionem primi mandati, reverentia decem praeceptorum corrumpit et ius oboedientiae tum omnem legitimitatem perdit. Nam si ultimam ecclesiam symbolo " *duodecim tribuum* " significat, quisque intellegere potest officia huius ultimi Israel spiritualis non inferiora esse officiis prioris. Cum Deus pro peccatis in Christo mori venerit, eius postulata de peccatoribus veniam accipientibus non imminuta sunt, sed aucta sunt secundum Matthaeum 5:21-22: " **Audistis quia dictum est antiquis** : 'Non occides'; **quicumque occiderit, reus erit iudicio. Ego autem dico vobis**: Omnis qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio; et quicumque dixerit fratri suo: 'Raca!', reus erit concilio; et quicumque dixerit ei: 'Stulte!', reus erit gehennae ignis. "

Principium " *quod fuit, futurum est* " etiam ad ortum tyronum dominantium pertinet, studio theatri et scaenae insignitorum. Hi homines in tyrannos transformantur, magnae crudelitatis capaces; ut Nero, filius Messalinae, quem Messalina ad potestatem adduxit veneno Claudii imperatoris et legitimi eius heredis, Britannici. Periculum huius theatri desiderii in eo consistit quod hae personae iam non distinguunt inter vitam normalem et scaenam. Continuo partes agunt et solum curant seducere et placere eos qui circumstant. Artifices sunt perfectionistae qui se ad summum pervenire coguntur in omnibus quae suscipiunt. Atque haec necessitas cogens Neronem in illum sinistram et infamem sanguinariam matricidam carnificem, dignum matre sua, convertit. Post eum, in historia invenimus, in Gallia, puerum qui rex factus est quinque annos natus, non minus sinistram, Ludovicum XIV. In eo invenimus omnia quae Neronem notabant, excepta insania. Sed desiderium placendi et seducendi eos qui circumstant idem erat. Vitam suam egit, quae scaena eius facta est. Et diabolica eius superbia eum adduxit ut se "soli" compararet, symbolo Dei pro hominibus quos servat. Proinde Deus longum eius regnum sub condicionibus frigidissimis, obscuris, hiemalibus collocavit, quae indignationem et iram eius testantur, nam Bibliam eiusque defensores plus quam ullus alius rex Franciae persecutus est; adeo ut cohortem punitivam "Draconum" crearet ad Protestantes in montes et rura remota patriae persequendos. Simul ac mortuus est, tempus ad aspectum suum normalem rediit. Et multo post, sarcophago aperto, corpus eius in bona conditione sed uniformiter nigrum apparuit; summum ironiae pro "regi solis". Et hic color

niger eum cum sinistro Nerone coniungit, cuius nomen originale, "Nero," nigrum Latine et Italice significat. Hi duo characteres servos Dei veritatis persecuti sunt, ipsi in servitio mendacii obscuri a diabolo constituti. Nostris temporibus modernis, in Civitatibus Foederatis Americae, Praeses Ronaldus Reagan etiam a scena vitae artisticae ad praesidentiam patriae progressus est. Ipse quoque propter mores suos auctoritarios et odium erga Russiam, eo tempore Sovieticam, notus erat. Deinde ad tempus nostrum pervenimus, quo iuvenis praeses Vladimir Zelensky modo in Ucraina apparuit. Ipse quoque e scaena ad potestatem progressus est. Et in nostra aetate magnae et publicae informationis, hanc ascensionem ad potestatem praecessit munus praesidentiale in dramate televisifico cui titulus est "Servus Populi". Parvum, grave autem propheticum detale notandum est: in fine huius seriei, praeses omnes suos collaboratores politicos duobus sclopetis automaticis necavit. Sicut Nero et Ludovicus XIV, iuvenis praeses, cupidus placendi et seducendi, munus suum in vita agit sicut in scaena, iam "durus" quoad lasciviam. Ut libertatem nationalem patriae suae defenderet, se in ducem belli transformavit, et eius diabolica seductio tam bene operatur ut fere omnes principes civitatum NATO a fortitudine eius et incessantibus orationibus et invocationibus seducantur. A munere suo non aberrabit et id usque ad finem, id est, usque ad mortem, tenebit. Natura eius artistica id postulat et eum ad hoc faciendum impellit. Atque iterum artifex, auctoritate sua et illecebris, mortem milium militum civiumque, et vastationem patriae suae, sub bombis et missilibus Russicis oppressae, provocat. In Gallia, ab anno 2017, iuvenis vitae artisticae studiosus, qui cursus theatrales frequentabat, Emmanuel Macron, praeses Francorum factus est, ipse "revendicatus" ante electionem suam, et suis ipsius verbis, "imperitia et immaturitate sua." Paradoxum est, eius auctoritaria et autocratica potestatis conceptio crism effecisse, quae demonstrationes hostiles et exigentes "vestes flavos" provocavit. Hi vestuli initio munus habuerunt promovendi visibilitatem automobilistarum in viis haerentium necnon rectorum vehiculorum duarum rotarum. Haec pars Francorum, victimae electionum oeconomiarum a ducibus factarum, revera "in latere viae" relictas est, et eorum "vestes flavos" eos toti populo notos fecerunt. Post haec problemata, Deus bellum contra gentes terrae suscepit, et eas timori morbi pandemici subiecit, qui nihil plus quam epidemia globalis propter virus Covid-19 erat. Oeconomia igitur per biennium obstructa est, consilio iuvenis praesidis "immaturi" et perterriti. Vixque ex hac crisi exitiosa egressa, conflictus inter Ucrainam et Russiam erupit. Simul, iuvenis noster praeses praesidentiam rotantem Unionis Europaeae suscepit. Sub eius auctoritate et consilio Commissionis Europaeae, Europa causam suscepit et contra Russiam cum Ucraina stetit, hostibus suis arma suppedians quae milites et civiles Russicos interficiunt. Quia hoc conflictus ut bellum civile coepit, in quo potestas in manus castrorum Catholicorum Ucrainorum in Ucraina occidentali transiit, impulsa nexibus cum Polonia Catholica Romana, traditione inimica religioni Orthodoxae Russicae. Constanter incitatus armis ab Civitatibus Foederatis Americae et Europaeis oblatis, liberaliter, sed non sine usu, conflictus in letali intensitate crescit, et species horrenda Ucrainae devastatae tantum futuram speciem totius Europae praebet, vicissim a Russia vastata et destructa, irata hoc auxilio militari et sanctionibus oeconomicis contra eam latis. Ita,

artifices, homines in industria oblectationis, revera homines periculosi sunt quibus potestas politica numquam committi debuit. Ingenio naturali praediti sunt ad turbas seducendas, quae spectatores hypnotizatos et manipulatos fiunt, et artem loquendi et disputationis publicae peritiam formidabilem habent. Sed contra quod putant et affirmant, tantummodo noxiam vim in populum suum habent, eos ad perniciem ducens. In parabola non biblica "rhedae et muscae," munus muscae perfectissime repraesentant. Dum equi currum onustum in collem trahunt, musca eos vexat et pungit. Ad summum collem pervenientes, equi, labore defessi, muscam molestam et noxiam dicentem audiunt, "Fortunatum est me ibi fuisse." Hae sunt historiae lectiones quas humanitas peccatrix neque didicit neque discere voluit, neque attendere. Ergo ad eadem dramata destructiva reviviscenda ducitur, et iam, die post diem, in Ucraina, tragica finalis "escaladatio" incipit et coepit. Et tamen Deus in Biblia sua scripserat: "*quod fuit, erit* ." Necnon electi eius qui in verbo eius credunt, non stupent neque mirantur reditu monstrorum homicidarum. Sunt testes Dei qui eos illuminat et nihil facit sine monitu servorum suorum prophetis, sicut Amos 3:7 docet: "*Nam Dominus YaHWéH non facit verbum nisi revelaverit secretum suum servis suis prophetis.* " Et sic moniti, nihil eos seducere potest, secundum Matthaeum 24:24: "*Surgent enim pseudochristi et pseudoprophetae, et dabunt signa magna et prodigia, ita ut seducant, si possibile, etiam electos* ."

Amor, secundum Deum

Cum amor officium suum facit ut etiam perfecte iustus sit, res formam implicatam induit, quam sola divina sapientia solvere potest.

Cum homines hanc condicionem implere conantur, problema naturale offendunt, quod est partialitas eorum. Immo, omnis creatura personalem habet sententiam de omnibus quae eam partialem faciunt. Psychologi de obiectivitate et subiectivitate hominum disputant, sed vera obiectivitas absoluta non existit, quia opiniones nostrae a natura nostra individuali omnino libera condicionantur. Itaque qui fidem habent hoc criterio condicionantur. Et deinde rationes eorum qui fidem non habent iustificare non possunt. Hoc est criterium fundamentale quod nos, sub Dei intuitu, similes facit seminibus in terra satis, quorum quaedam germinabunt et bonam plantam producent, alia vero exarescent et numquam germinabunt, aut plantam aegrotam et tenuem producent. Natura nostra humana, omnino subiectiva, nos adducit ut alteram ex duabus optionibus in detrimentum alterius faveamus, simulac in completa oppositione videntur; hoc est quod amorem et iustitiam describit. Sed adhuc intellegendum est quid verbum "iustitia" significet, quia, dissimiliter verbo "amor", verbum "iustitia" duas significationes habet, cum eius applicatio in puniendo vel venia constet. In cogitatione humana, vocabulum "iustitia" tantum in sensu poenae sentitur, quae furem vel homicidam coram iudicibus adducit ut in carcerem ducatur. Haec sola conceptio alterum aspectum iustitiae valde positivum celat, qui Deo permittit electos suos oboedientes honorare et benedicere. Personalitas singularis cuiusque creaturae regimen humanum collectivum impossibile reddit. Duces humani nimis imperfecti sunt ut

multitudinem humanam ex hominibus valde diversis compositam satisfacere possint. Et haec impossibilitas per perpetuam interrogationem politicam interpretatur; protestatio norma naturae humanae rebellis et capriciosae existente. Perfecta unitas igitur fieri potest tantum post selectionem et ordinationem animarum humanarum, in quibus Deus retinebit eos quos moraliter conformes ad exemplar ideale suum, quod in persona Iesu Christi exposuit, invenit. Sine hac conformitate, vita aeterna non est possibilis.

In Apoc. 3:19, Iesus Christus, "*testis fidelis*," dicit: "*Ego quos amo, arguo et castigo. Aemulare ergo te et paenitentiam age.*" Iesus universae humanitati lectionem dat quae philosophos et psychiatras modernos contradicit. Secundum divinam eius opinionem, amor in castigando nocentes consistit. Sed non omnes ex caritate castigantur, et Deus ipse distinctionem perspicuam facit inter eos qui eum amant et eos qui eum non satis amant. In hoc versu, Christianos in ultima sua institutione in historia humana baptizatos alloquitur: Ecclesiam Adventistam Septimi Diei. Homines hanc ecclesiam variis de causis ingrediuntur: hereditariis, fortuitis eventibus, vel personali electione convictionis postquam rem perscrutati sunt. Et etiam in hoc posteriori casu, studium fructus valde diversos feret secundum naturam singularem candidati; studium superficiale esse potest vel, contra, profundissimum. Quam ob rem verba exhortationis Christi ad omnes diriguntur sed tantum in veros electos eius effectum habebunt. Nam, ut ex hac exhortatione proficiamus, scire oportet in quibus re vera consistant exprobrationes a divino Iesu Christo dictae. Eo tempore quo huius ecclesiae officialis sodalis eram, virum audiui et vidi flentem in praedicatione et oratione. De amore carente loquebatur, quem Iesus ultimam suam institutionem reprehendit. Sed de hoc amore absente errabat, quia eum interpretatus est ut amorem fraternum, cum Deus ei significationem amoris veritatis tribuat. Et perpetua transmissio interpretationum propheticarum, ex theoriis a pionibus operis evolutis hereditatarum, sine eorum erroribus correctis, adhuc hodie explicatio et iustificatio est. Tempore procedente, Deus reviviscentiam spiritualem exspectavit quae non venit, et sic ministerium meum rationem essendi invenit. Ecclesiam ingressus, prophetias de Iesu Christo, de electis eius, et de me ipso studui. Lux mihi data est, et prophetia clare et intelligibiliter locuta est. Hac claritate non obstante, nuntius reditus Christi anno 1994 cum toto nuntio reiectus est; secundum imaginem saecularem: "infans cum aqua lavacri exiit." Et haec sapientiae carentia, quae in separando ante abiciendum consistebat, ei fatalis erat. Nam haec revelatio, quam a Christo ab anno 1982 accepi, formam temporariam amoris eius immensi repraesentabat. Et foedus mulieris lapsae cum priore lapsa, ab anno 1995, tantum "vomitus" eius ab uno Salvatore et Domino confirmavit.

Divinus amor incomparabilis est, quia super omnia est et omnium rerum origo. Consideremus quantum Creatori Deo constabat consilium suum amoris desiderii satiandi. Ab aeternitate solus vixit, et omnia quae volebat visualiter creare poterat, sicut homo hodie partim virtualiter in velo computatrali facere potest; tamen, cum multo labore, dissimilis Deo, qui ea quae creat statim et sine defatigatione obtinet. In essentia sua amoris, Deus iam non contentus erat suis staticis creationibus; sentiebat necessitatem amoris reciproci quem res non reciprocant. Solitudo, cum totalis est, tandem instar carceris apparet, et Deus eam

diutius ferre non potest. Tum Spiritus eius infinitus consilium suum concepit ut vitas liberas ante se crearet. Sed permittendo amoris reditum ab aliquibus ex his vitis liberis, haec libertas incommodum haberet etiam permittendi indifferentiam, immo hostilitatem, ab multis aliis. Et haec consequentia iam causas coexistentiae bonorum et malorum explicat. Bonum et malum coexistere debebant per tempus cuius valorem totalem ignoramus. Sed hoc tempore Deus electos probatos ex angelis caelestibus, deinde post eos ex creaturis terrestribus eligere posset. Sic Deus vitam dedit primo angelo, cuius perfectionem originalem in Ezechiele 28:12 laudat: "*Fili hominis, tolle lamentationem super regem Tyri! Et dices ei: Haec dicit Dominus YaHWéH: Tu posuisti signaculum perfectionis, plenus sapientia fuisti, perfectus pulchritudine.*" Deus primum angelum suum regi Tyri comparat, de quo similem antitypum facit. Notemus hanc praecisionem: "*Posuisti signaculum perfectionis, plenus sapientia fuisti, perfectus pulchritudine.*" Quomodo aliter esse potuisset? In hoc prototypo creaturae, Deus omnem amorem suum posuit, eam perfectam creavit, et solum electione personali, omnino libera, hic angelus perfectus postea inimicus Dei, diaboli, adversarius eius nomine Satanas factus est. Haec phasis etiam a Deo praedicitur, qui deinde in versu 15 dicit: "*Perfectus fuisti in viis tuis a die quo creatus es, donec inventa est iniquitas in te.*" Iniquitas igitur in Satana inventa erat in plena libertate, qua fructus est sicut omnes creaturae Dei post eum. Et ideo magni momenti est Deo, ut, cum infideles vel candidati ad salutem nos interrogant dicentes: Cur malum existit? Respondere possimus: "Quia Deus omnibus creaturis suis plenam libertatem dedit. Hoc est quia condicio est ut electio boni vel mali ab unaquaque earum possibilis et visibilis fiat." Memini normas boni et mali a Deo exclusive definitas et terrestribus revelatas esse per sanctam Bibliam eius et duo foedera vel duo testimonia eius.

Data natura sua divina perfecte infinita, Deus omnes futuros progressus vitae liberae quam creavit praevidit. Sciebat, etiam antequam eum creavit, primum angelum suum perfectum futurum esse diabolum. Et consequenter mortem finalem sibi reservatam et impositam iri. Sed hanc scientiam intra se servavit et erga eum se gessit secundum mores suos illo tempore; multiplicans signa amoris sui erga eum tempore perfectionis suae. Sed experientia diaboli confirmat principium iudicii Dei de peccatoribus, ut revelatum est in Ezechiele 18:24 (paulo antequam de casu Satanae in Ezechiele 19:15 disseritur): "*Si averterit se iustus a iustitia sua et fecerit iniquitatem, et fecerit omnes abominationes impiorum, num vivet? **Omnes iustitiae eius obliviscentur**, quia iniquitatem et peccatum fecit; **propter hoc morietur**.*" Iustitia igitur Dei eodem modo ad angelos et ad homines pertinet. Et praecise ad explicandam condicionem quae ad diabolum pertinebat, haec explicatio nobis datur.

Alius versus principium divinum in 1 Petri 4:17 revelat: "*Tempus enim venit ut **iudicium incipiat a domo Dei**. Si autem primum a nobis incipit, quis erit finis eorum qui non obediunt Evangelio Dei?*" In scala totius creationis suae vitae liberae, prima "*domus Dei*" angelica et caelestis est. Haec igitur primum iudicabitur. Deus opus suum redemptionis secretum tenet, quod angelis suis omnino ignotum manet. Praeterea, in plena libertate gentes formantur quia angeli caelestes disputationes a seductore, principe angelorum, propositas probant.

Castris constitutis, Deus dimensionem terrenam creat et ibi hominem et eius posteros maledictos creat propter peccatum inobedientiae ex probatione fidei ortum, quae in prohibitione edendi fructum ligni scientiae boni et mali fundatur; ipsa imago symbolica et fulcimentum historicum pro persona diaboli rebellis. Hoc tempore, hebdomadam septem dierum constituendo, Deus limitem temporis ad finem temporis globalis tentationis, id est, ad finem septem milium annorum, ducit. Creando terram eiusque incolas, viros et mulieres, Deus multis modis symbolicis futuram incarnationem humanam et redemptionem peccatorum, oblatam per mortem expiatoriam vitae suae perfecte iustae, revelabit. Sed hoc nuntium ab angelis et hominibus ignoratur. Hi in ritibus divinis tantummodo ea vident quae a Deo terribili et auctoritario, cui oboediendum est praestat, postulantur. Alii autem viam diaboli sequuntur et ei oboedire eligunt. Per prima duo millennia, tota humanitas naturalem naturam rebellantem creaturae Dei prophetat et confirmat. Itaque, vicissim iudicium horum rebellium prophetans, Deus omnem humanitatem in aquis diluvii anno 1655 post peccatum Adami perire fecit. Sed secundum consilium suum generale, " *reliquiae* " propter fidem oboedientem selectae in arca a Noe et filiis eius constructa servatae sunt.

Hoc exemplum diluvii de valoribus Dei amoris et iustitiae testatur. Haec non est prima eius demonstratio, sed haec ipsa characterem officialem et universalem assumit, quem fossilia marina, adhuc hodie in terra sicca etiam in montibus altissimis reperta, sine controversia probant.

Post hanc universalem lectionem, venit secunda, etiam gravior, sub finem anni quadringenti milium post peccatum Adami. Hora est qua Deus manum suam contra inimicum suum, diabolum, revelat. Venit in Christo ut provocationem suscipiat et probet perfectam oboedientiam peccatorem salvare qui veram fidem habet. Deus nihil amplius probare debet diabolo, cuius duritiam iam ab creatione sua novit. Sed victoria eius, per acceptationem mortis obtenta, ei permittit peccatores paenitentes salvare, quia requisitum mortis pro transgressione legis morte voluntaria eius impletur. Ad servandas multitudines vitarum humanarum, vita humana normalis sufficere non potuit. Sed Christus crucifixus non erat solum homo; erat etiam Deus, Creator Omnipotens in quo omnes vitae formantur et animantur.

Mors Iesu Christi sublimiter demonstrat quomodo Deus proficiat in observandis postulatis iustitiae suae, simul demonstrans incredibilem vim amoris sui. Sed si hominibus fidelibus novum foedus incipit, contra, angelis rebellibus et Satana duce eorum iudicium incipit cum expulsionem e caelo, prima " *domo Dei* "; hoc dum mortem iam inevitabilem exspectant. In terram proiciuntur et ideo amittunt facultatem contactus cum angelis qui in regno caelorum manebant propter liberum arbitrium fideles Deo manendi. Per se patet, in terra hominum clausi et se morti damnatos scientes, mores eorum et opera nequitiae amplificaturos et ad gradus horroris etiam maiores quam ante victoriam Iesu Christi perventuros. Nihil peius est quam ii qui morti damnati sunt et libere agere possunt. Haec doctrina revelatur in Apocalypsi 12:7 ad 12: " *Et factum est bellum in caelo. Michael et angeli eius pugnaverunt cum dracone. Et draco pugnavit et angeli eius, sed non praevaluerunt, neque locus inventus est eorum amplius in caelo. Et proiectus est draco magnus, serpens antiquus, qui vocatur Diabolus et*

*Satanas, qui seducit totum orbem terrarum; proiectus est in terram, et angeli eius cum illo proiecti sunt. Et audivi vocem magnam in caelo dicentem: Nunc facta est salus et potestas et regnum Dei nostri et virtus Christi eius, quia proiectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat eos coram Deo nostro die ac nocte. Et vicerunt eum sanguine Agni et verbo testimonii sui, et non dilexerunt animas suas usque ad mortem. Propterea **gaudete, caeli, et qui habitatis in eis** . Væ terrae et mari! **Quia descendit diabolus ad vos habens iram magnam, sciens quod modicum tempus habet** . "* Haec est condicio quae ad omnem humanitatem post victoriam Iesu Christi pertinet. Haec tamen libertas sub imperio et limite a Deo imposito manebit, ut testatur Apoc. 7:3: " *Nolite nocere terrae, neque mari, neque arboribus, donec signaverimus servos Dei nostri in frontibus eorum.* "

Sic primum iudicata est "domus Dei " caelestis et finitum est tempus gratiae angelis concessae. Tempus gratiae hominum non finitum erit usque ad annum 2029, ante reditum Christi constitutum vere anni 2030, quo prima sex milia ex septem milibus annorum divini consilii finientur. Itaque, iusta de causa, Iesus Christus, " *Michael* " iterum factus angelis fidelibus suis, gaudium et laetitiam eorum incitare potest. Illis periculum perditionis finitum est. Victoria Christi igitur ingentes consequentias pro eis habuit, sed mors eius expiatoria numquam electionem eorum iustificavit. Sola libera electione constituerunt fideles manere Deo cum quo, sine mysterio aut invisibilitate, dissimiliter hominibus, se tetigerunt. In terra, fides in Christum partes primas agit in electione electorum, propter hanc invisibilitatem Dei Creatoris. Quis explicare potest cur quidam homines creduli sint, alii autem credant tantum quae vident, sicut apostolus Thomas? Eadem data his duobus generibus hominum praesentata diversa eventa obtinent; Quod probat factorem activum revera esse liberam naturam individualement singulorum. Et his duobus casibus additur casus diaboli et daemonum eius, qui Deum viderunt et nihilominus viam rebellionis elegerunt. Ex hoc angulo visa, quam pulchra et sapiens nobis apparet libertas a Deo data! Ante modernos scientificos, Deus creavit principium experientiae et observationis. Et in eius casu, res simpliciores reddi potuissent, cum, praesciens fructus a creaturis suis, Deus potuisset eligere ut tantum futuros electos suos in natura pure angelica crearet. Sed haec electio formam arbitrariam induxisset, non conformem amoris suo. Nolens ullo modo talis apparere, in se suscepit consequentiam mortalem suae electionis. Et consentiendo mori ut electos suos servaret, sibi ius legitimum dedit ut, per mortem, creaturas angelicas et humanas rebelles et lapsas eliminaret. Ad obtinendum auxilium et approbationem horum angelorum, Deus omnes creaturas suas cogit ut concrete naturam suae personalitatis individualis revelent. Quaeque anima unica est et easdem occasiones ac aliae meretur ut salvetur. Necesse est tamen ut bona doctrina religiosa profecerit et Deo oboedire elegisset. Quod cum non ita est, causa ab initio vel paene perit.

In terra nunc ab angelis malis inhabitata, novum foedus incipit tempore persecutionis a Iudaeis rebellibus primum, deinde a Romanis, quos iam ad crucifigendum Messiam suum vocaverant, exercitae. Martyribus suis fidelibus, testibus suis, virga percussis, Iesus Christus "carotam" expectationis gloriosi reditus sui offert. Tempus reditus eius constitutum ignorant, sed omnes sperant id perficiendum esse dum adhuc vivunt. Hoc genus praecisionis electis " *ultimi*

temporis " servatur. Post persecutiones terribiles a Nerone Christianis electis impositas, diabolus homo factus, imperator Romanorum, fine primi saeculi Iesus in visione apostolo Ioanni Revelationem suam prophetica, quae Apocalypsis appellatur, exhibet. Angli eam "Revelationem" appellant, id est, ex versione sua, sed populi Latini obscuram formam Graecam originalem "Apocalypsis" retinuerunt. Hae duae electiones duas experientias spirituales historicas indicant. In consilio Dei, studium huius prophetiae primum in Civitatibus Foederatis Americae Protestantibus et Anglice loquentibus implebitur. Ad eos Revelatio Iesu Christi sub specie fidei Adventistae ab anno 1816 loqui incipiet, Gulielmo Miller primo nuntio existente. In terris Europae Latino-Americanis fide Catholica Romana insignitis, Revelatio Iesu Christi nihil nisi "Apocalypsis" mansit, propter nuntios calamitatum timenda. Itaque hae duae conceptiones humanae iudicium divinum testantur, quod alteram approbat et alteram damnat. Hic iterum, differentia quae amorem Dei et iustitiam eius tangit.

In hac "Revelatione" summi momenti, Iesus in prologo suo thema gloriosi sui reditus proponit: "carota" iterum in perpetuam durationem praesentatur. Nec nos mirari debet, quia studium et aspiratio ad hunc reditum experiendum constans est testimonium amoris hominis erga Deum Iesum Christum. Exspectatio huius gloriosi reditus et introitus in pacem aeternam est spes omnium vere electorum. Et qui huius rei pretium subaestimant, fidem suam vanam reddunt, quia Iesus mortem accepit praecise ut hunc gloriosum reditum offerret iis qui eum vere amant. Per totam aetatem Christianam, in fine Bibliorum, hic liber, etiam indecifrat, hanc "carotam" verae fidei oblatam, tam raram quam aurum Ophir, praebebat. Sed ab anno 1843, revelationes eius tantum auctae sunt; quia ab anno 1983, et in dissensione ab anno 1991, eam plene decifravi et adventistis quos convenire potui praesentavi, etiam in paginis interretialibus praesto feci. Et rem cognoscens, eam vobis praesentare possum quasi formam concretam amoris et iustitiae unius Dei Altissimi; probationem amoris oblatis et acceptis ab iis quos amat. Solus amor veritatis amorem erga Servatorem et Dominum Iesum Christum sensum concretizat. Qui hanc "Revelationem" divinam contemnunt, Deum verbis tantum amant, et his non contentus est.

Castigatio plures significationes habere potest. Ab infideli veniens, desiderio ulciscendi irritationem causari potest et tantum fructus irae solius esse potest. In fine mundi et per castigationes admonitorias, quae primis sex " *tubis* " Apoc. 8 et 9 symbolizantur, Deus etiam iram divinam suam contra gentes rebelles exprimit. Sed cum dicit in Apoc. 3:16, " *Ego quos amo, arguo et castigo* ", castigatio eius formam testimonii amoris sui accipit, id est, probationis curae suae erga personam castigatam. Haec sola forma positiva castigationis est, quae non solum ira est, sed ante omnia expressio desiderii mutationis morum ex parte subiecti castigati. Liberi electi et intelligentes discunt distinguere inter reactionem ab ira ductam et eam quae ex simplici iusta indignatione oritur. Poenae a parentibus amantibus et amantibus inflictas a liberis qui eas subeunt accipiuntur et probantur. Et cum eas non intellegunt ut liberos, eas intellegunt dum maturescunt et senescunt. Comparatus cum amore Dei, omni malitia liberato, amor humanus, pro dolor, saepe malitia plenus est, et, quod magis pro dolor, poenarum administratio nimis saepe manet iracundiae reactio. Quam ob rem homines multa

discere et accipere habent a Deo perfecto, omnipotente et invisibili, sed oculis nostris invisibili; nam mentes nostrae eum concipere et cogitationes cum eo communicare satis capaces sunt, praesertim cum eas ipse ante nos noverit; dum adventum eius exspectamus, cum eum oculis nostris videbimus, ut est, in omni potentia sua et divina gloria.

Deus tam amans est ut ei valde ingrata sit pati, et ideo huiusmodi actio creaturis improbis et effrenatis, angelis malis, committitur. Laedere homines et naturam sola earum voluptas est. Sic Deo perutiles se probant, vitam eorum qui Eum contemnunt valde ingratam reddentes. Et haec utilitas eorum continuationem usque ad reditum Christi vere anni 2030 iustificat. Tum mori et evanescere poterunt cum aliis humanis rebellibus, iudicium extremum expectantes. Sed dux angelorum rebellium non morietur in reditu Christi. Deus ei vitam absolutae solitudinis in terra desolata " *mille annos* " reservavit. *Totum tempus quo electi in caelo angelos rebelles et homines " mortem secundam " damnatos iudicabunt* , secundum Apoc. 20:2-4: " *Et apprehendit draconem, serpentem antiquum, qui est Diabolus et Satanas, et ligavit eum per mille annos.*" *Et misit eum in **abyssum sine fine** , et clausit eum, et signavit super eum, ut non amplius seducat gentes* , donec consummentur mille anni: et post haec oportet eum solvi brevi tempore. *Et vidi thronos, et **sedentibus super eos datum est iudicium** . Et vidi animas eorum qui decollati sunt propter testimonium Iesu, et propter verbum Dei, et qui non adoraverunt bestiam, neque imaginem eius, neque acceperunt characterem eius in frontibus suis, et in manibus suis. Et revixerunt, et **regnaverunt cum Christo mille annos** .* In hoc versu, " **gentes** " designant electos a Iesu Christo redemptos, et sub nomine " **abyssi** " , Deus designat terram desolatam, omni vita privatam, iterum chaoticam factam sicut ante creationem vitae terrestres, secundum Gen. 1:2: " *Terra autem erat inanis et vacua, et tenebrae erant super faciem **abyssi** , et Spiritus Dei ferebatur super faciem aquarum.* " "

Perfecta Dei caritas tandem confirmabitur iustitia aequae perfecta. Testimonia ab angelis bonis sanctis iudiciis praesentabuntur, et impii omnes perfecte iudicabuntur, Deo ipso examinationem cuiusque causae duce et superintendente. Nullus error proceduralis aut vitium technicum in hoc iudicio erit; iudicium erit certum et divinitus iustum. Fundamenta legalia huius iudicii omnia descripta et scripta sunt in Sacra Biblia, verbo scripto Dei vivi. Quam ob rem Iesus declaravit in Ioanne 12:48: " *Qui spernit me et non accipit verba mea, habet qui iudicet eum; **sermo quem locutus sum, ille iudicabit eum in novissimo die.*** " "

Veritas: norma stricte divina

Multa dicta et scripta sunt de " *veritate* ," sed res tam vasta est ut nondum exhausta sit. Ad hoc faciendum, Deus esse oportet, cuius Spiritus infinitus est, et hoc in casu, significatio quam verbo " *veritas* " tribuit probabiliter etiam infinita est. Sed parvis, terrestribus, carnalibus mentibus humanis nostris, interest intellegere quid in potestate nostra remanserit. Meminimus hanc quaestionem a

Pontio Pilato, procuratore Romano, et breve colloquium eius cum Iesu, quem crucifixurus erat.

Pontio Pilato, omnia coeperunt cum Iudaei irati ei causam Iesu Christi exposuerunt, secundum Ioannem 18:28: " *Duxerunt Iesum a Caipha in praetorium. Mane erat. Et ipsi non introierunt in praetorium, **ne contaminarentur** et ederent Pascha.* " Spiritus inspirans huius historiae hic ostendit hypocrisin huius clerici religiosi Iudaici. Secundum litteram legis, non seipsos contaminant, sed tradentes iustum quasi reum, peius faciunt quam legem transgrediuntur et tenebras animarum suarum revelant. Hic incipit primus contactus inter Pontium Pilatum, procuratorem Romanum Hierosolymis ab imperatore Romano positum, et Iesum Christum. Ioannes 18:29: " *Exiit ergo Pilatus ad eos foras et dixit: Quam accusationem affertis adversus hominem hunc?*" Paganus, certe, sed Pilatus civilizationem provectam illius temporis repraesentat et omnis causa scelerati iudicanda et defendi debet ab avvocato. Responsum Iudaeorum in versu 30 sequenti invenitur: " *Responderunt ei: Si non esset hic **malefactor**, non tibi tradidissemus eum.* " Post adventum Romanorum, Iudaeis non iam licebat lapidatione necare sceleratos captos, et hoc explicat versum 30: " *Tunc dixit eis Pilatus: **Accipite eum vos et secundum legem vestram iudicate eum.*** " *Dixerunt ei Iudaei: Non licet nobis interficere quemquam.* " Hic versus horrendam nequitiam Iudaeorum rebellium revelat, quia lapidatio nimis lenis videbatur ei quem toto impetu oderant. Quod ad Pilatum venerunt ut postularent erat crucifixio, quam soli Romani per totum imperium legaliter exercebant. Haec causa notatu digna est, quia hi Iudaei se sollicitos ostendunt " *ne se polluerent* " in versu 28. Iam culpa qua Iesum accusant est culpa religiosa quae, secundum legem Iudaicam, morte lapidatione a populo Iudaico inflicta puniri potest. Haec appellatio ad procuratorem Romanum igitur neque legalis est neque a lege divina scripta legitimata. Causa igitur eius sola est hypocritica malitia hominum qui religione utuntur, non ad gloriam Dei, sed ad satiandum desiderium suum dominandi creaturas humanas, abutendo titulo religioso. Iudaei nobis hic exhibent exemplar quod Roma Catholica papalis reproducet per "1260" annos regni despotici persecutorii, inter annos 538 et 1798. Versus 31: " *Ut impleretur sermo Iesu quem dixerat, significans **qua morte moriturus erat**.* " » Haec clarificatio confirmat, si impostor fuisset, Iesum, secundum interpretationem legis, mortem lapidationis meruisse. Sed Deus malitia Iudaica rebellante utitur ut se imponat ut Messiam redemptorem, horribilissimum genus mortis illius temporis: crucifixionem, in qua corpus hominis cruciati, tribus clavis suspensum, lente sanguinem effundit, et gradatim suffocatur in lento et doloroso dolore. Gratias revelationibus ab inventionibus Ron Wyatt anno 1982 allatis, scimus locum huius crucifixionis Arcam Foederis prospici, quae in spelunca subterranea paucis metris infra crucem latebat. Fissura in terra, terrae motu effecta, sanguinem eius in propitiatorium Arcae cadere permisit. Ita symbolismus ritus "Diei Expiationis" qui hoc iubebat reapse impletus est. Ut iudicium suum contra peccatum revelaret, Deus sibi mortem horribilissimam imposuit. Hoc erat medium quod invenit ut electos suos doceret peccatum odisse sicut se ipsum odit.

Ioannes 18:33-34: " *Pilatus ergo iterum in praetorium introivit, et vocavit Iesum, et dixit ei: 'Tu es rex Iudaeorum?'* Respondit Iesus: *'A te ipso hoc dicis, an*

alii dixerunt tibi de me? ' Hic meminisse debemus initio hebdomadis Iesum gloriose exceptum esse a turba Iudaeorum qui eum 'Regem Iudaeorum' proclamabant. Hebdomada ante, Iesus Lazarum suscitaverat a mortuis, et turba putabat quod Messias eorum nuntiatus erat inter eos esse et glorificabat eum 'Regem Iudaeorum'. Et Iesus non contradixerat eis. Ioannes 12:12: " *Sequenti die turba magna quae venerat ad diem festum, cum audissent quia Iesus venit Hierosolymam, acceperunt ramos palmarum et processerunt obviam ei, clamantes: 'Hosanna! Benedictus qui venit in nomine Domini, **Rex Israel** ! »* Haec turba in Iesu novum Regem David vidit, qui Romanos e terra Israel expelleret. Et passio propter Romanum occupatorem perpersus eorum entusiasmum et gaudium iustificavit. Ita, post tres annos et dimidium ministerii sui terreni, Messias a Daniele 9:24 ad 27 nuntiatus breviter a parte populi Iudaici agnitus est. Sed haec agnitio non erat grata ducibus religiosis, a quibus populus avertere debebat. Ita in lege a Mose sub dictatione Dei scripta invenerunt modum eum accusandi blasphemiae, id est mendacii, quia se esse " *regem Iudaeorum* " affirmabat, cum simplicem tantum speciem humanam praebeat. Multa quidem miracula in eius favorem facta sunt, sed ea potestati diaboli, quem " *Bel-Zebul* " appellabant, tribuere maluerunt . Et ibi causa eorum sine remedio erat, damnatio eorum a Deo definitiva. Iesus igitur Pilato dicit in Ioanne 18:34: " *Hocne de... dicis?* " te ipsum, an alii tibi de me narraverunt? "Adverte quomodo Iesus Pilato interrogatione respondet quae responsum suum continet. Immo, ut iudex iudicandi Iesum praepositus, testimonia de eo diffusa magni momenti sunt, quae ei in rationem ducere oportet. Haec divina sapientia admirabilis est et potens procurator hac divina arte perturbatur et perturbatur, cum subtiliter interrogatio a Iesu proposita accusatio sit contra eum, contra eius inprobitatem et superficialitatem. Si populus eum regem habet, populum est quem Pilatus interrogare debet, non Iesum. Res eum vexat, sed vir qui coram eo stat tantam intelligentiam arcanam ostendit ut durus et inflexibilis Pilatus in eo curet, sicut sequens versus 35 probat: " *Respondit Pilatus: 'Num Iudaeus sum?' Gens tua et principes sacerdotum tradiderunt te mihi: quid fecisti?* " Iesus respondere potuisset: 'Ego sanavi, curavi, amavi, mortuos suscitavi, nunc autem salvos faciam electos meos.' Sed contra, ei dixit hanc veritatem mirabilem: " *Regmen meum non est de hoc mundo,* " respondit Iesus. " *Si de hoc mundo esset regnum meum,...* " " *Ministri mei pugnassent pro me, ne traderer Iudaeis; nunc autem regnum meum non est hinc.* " Dicendo " *regnum meum non est de hoc mundo* ", Iesus regnum suum confirmat, sed omnes eius formas terrenas removet, et dialogus impossibilis incipit inter hominem carneum et Deum caelestem, Spiritum et creatorem omnium formarum vitae. In testimonio vitae suae, Iesus demonstravit se damnare formas datas variis regnis terrestribus, quae ab origine sua in exemplo pagano et diabolico aedificatae sunt, quod Iudaei inviderant et praesentiam Dei substituere voluerant. In explicatione sua, Iesus specificat: " **Nunc regnum meum non est hinc deorsum** ." Et haec clarificatio, " **nunc** ", continet nuntium regni Christiani quod aliquando in hac terra, " *hinc deorsum* ", constituetur. Deus quidem constituerat se in terra regenerata et glorificata sedere, secundum Apoc. 21:3: " *Et audiavi vocem magnam de throno dicentem: 'Ecce tabernaculum Dei cum hominibus, et habitabit cum eis, et ipsi erunt populus eius, et ipse Deus erit cum eis.* " et Apoc. 22. Sed sine morte

expiatoria Messiae, nihil fieri poterit. Quam ob rem Iesus non angelos suos potentissimos invocat ut eum e manibus Romanorum liberent. Ei tempus nondum venit ut regnum terrestre sibi vindicet, quod a diabolo, "*principe huius mundi*," temporarie administratur. Quam ob rem, secundum verba eius, Iesus electos suos "*cives regni caelorum*," non "*terrestris*" appellat. "*Reges terrae*" nihil ab eo timendum habebant tempore apprehensionis suae, sed iterum, tempore, res mutabitur et eos iudicabit et perdet diebus ad hoc constitutis. Ioannes 18:36: "*Dixit ei Pilatus: 'Tu ergo rex es?' Respondit Iesus: 'Tu dicis quia rex sum ego. In hoc natus sum et veni in mundum, ut testimonium perhibeam veritati.'*" "*Omnis qui est ex veritate audit vocem meam* ." Iesus magnam reverentiam erga Pilatum Romanum ostendit, quia non est Iudaeus. Idea unius Spiritus Dei ei aliena est, et Iesus ei aperte loquitur de rebus veris caelestibus, quae congruunt cum veritate condicionis vitae universalis caelestis et terrenae. Haec veritas, quam cum eo communicat, est occasio vitae eius vel causa mortis aeternae. Pilatus debuisset profundius intellegere significationem verborum Iesu, praesertim cum nullum in eo causam invenisset quae eum morte dignum faceret, ut furtum vel homicidium. Versus sequens superficialitatem eius revelat. Ioannes 18:38: "*Dixit ei Pilatus: 'Quid est veritas?' Cum hoc dixisset, iterum exiit ad Iudaeos, et dixit eis: 'Nullam causam invenio in eo.'*" "*Pilatus hic errorem vitae suae facit. Postquam interrogavit, ' Quid est veritas? ', responsum a Iesu expectare debuisset, sed non, sua responsio ei sufficit, et res eum perplexum relinquit quia ei sensum accuratum dare non potest. Ad hanc " **veritatem** " revertemur, cui Iesus " **testimonium perferre venit** ", secundum verba eius.*

Hic est finis primi colloquii inter Pilatum et Iesum. Et Pilatus, assuetus inimicos Romanos impie necare, Iesum non ut talem hostem videt. Etiam si accusationes contra se manifeste infundatas esse videns, vitam suam servare conatur. Et hic est ubi Iudaei rebelles in iniquitate sua culmen attingunt; ignominia eorum ad culmen horroris pervenit. Ioannes 18:39-40: "*Cum autem consuetudo vestra est ut unum dimittam vobis in Pascha, vultis me dimittere vobis regem Iudaeorum?*" *Clamaverunt ergo rursus omnes dicentes: Non hunc, sed Barabbam. Erat autem Barabbas latro.*" Nota Pilatum Iesum "*Regem Iudaeorum*" appellare. Quod ad potestatem Romanam attinet, Pilatus intellexit hunc titulum spirituale nullum periculum Romae et imperio eius afferre. Praeterea, divina inspiratione, hanc locutionem servabit ut eum etiam in cruce sua designet, ubi hic titulus in signo tribus linguis loci et temporis, Hebraica, Graeca et Latina, scribetur. His etiam tribus linguis postea testimonium divinum in nomine Iesu Christi docebitur. Mentis humanae obscurandae erant ut latronem homicidam potius quam Iesum mitem et adiutorem praeferrent. Sed paradoxe, hi excessus sunt qui testimonium potentissimum pro authenticitate divini ministerii eius constituunt. Considera virum perfectum, irreprehensibilem, quia divinum, fuisse qui sic damnatus est et homicidae mortem crucifixionis subeundo praelatus est; quod casum singularem in tota historia vitae terrenae facit. Talis effusio odii popularis sine causa numquam iterum fiet nisi contra electos Christi, peccatores sanguine eius veniam adipisci."

Ioannes 19:1: "*Tunc Pilatus Iesum adeptus, flagellavit.*" Pilatus petitioni populi concessit, sed adhuc putabat se furorem eorum in Iesum sedare posse eum

flagello subiiciendo, cuius tres lorae coriacei ossa vel ferrea ad extremitates habebant quae carnem victimae lacerabant. Haec praxis magnum numerum flagellationum permisit, et corpus Christi in Sindone Taurinensi reproductum signum centum viginti ictuum cruentorum a extremitatibus metallicis flagelli adhibiti testatur. Pilatus primum errorem hic commisit, quia eius positio alta ei omnem legitimitatem dabat ad vitam innocentem Iesu servandam. Sed fidem non habens, iram populi magis timebat quam iram veri Dei cum quo locutus erat sine eo intellegendo. Ut procurator Romanus, potenti imperatori Romano respondere debebat, in cuius manibus vita eius iacebat. Verens ne pro perturbationibus et seditione ordinatis in Israele reus haberetur, Iudaeis respondere elegit paulatim eis mortem divini Messiae concedendo.

Ioannes 19:2: " *Milites autem, plectentes coronam spineam, posuerunt capiti eius, et veste purpurea induerunt eum. Et cum ad eum venissent, " homines eius asperi et crudeles, sanguini effundendo assueti, non suspicabantur actiones suas a Deo ipso voluntarias et inspiratas esse. Nam ponendo hanc "coronam spineam" in capite eius, Iesus titulum Regis Iudaeorum meruit et meruit, et vestis purpurea, qua eum induerunt, significationem spiritualem maximi momenti gerebat: per hanc vestem purpurea peccata electorum suorum, praeteritorum et futurorum, recipiebat, ita literaliter et symbolice implens quod ritus "Diei Expiationis" prophetaverat, per impositionem peccatorum in capite hirci electi ad portandum peccata in desertum, ubi periret. " *Purpureus* " et " *coccinus* " sunt colores symbolici "peccati", secundum Isaiam 1:18: " *Venite, et iudicemur inter nos,*" dicit Yahweh. " *Si fuerint peccata vestra ut coccinum, dealbabuntur ut nix; si rubra fuerint quasi coccinus, ut lana erunt.* " Idem valet de " *cocco* " secundum Apoc. 17:4: " *Mulier autem erat circumdata purpureo et coccino, et inaurata auro, lapidibus pretiosis et margaritis. Erat poculum aureum in manu eius, plenum abominationibus et sordibus fornicationis eius.* " Color ruber est sanguinis humani, qui effundi debet ad expiandum peccatum; ergo peccatum symbolice huic colori rubro coniungitur. Ita vexillum, quod hunc colorem rubrum continet, nesciens vindicat nexum populi cui pertinet cum peccato. Et omnes hodie notare possunt hunc rubrum apparere in magno numero terrarum.*

Nihil Servatori nostro servatum est, ut Ioannes 19:3 testatur: " *Dixerunt: 'Ave, rex Iudaeorum!' Et ei palmas percusserunt.* " Hi homines carnales, nullam cum vero Deo coniunctionem aut legum eius cognitionem habentes, in Iesu materiam crudeli oblectationis invenerunt. Ut hanc gratuitam nequitiam intellegamus, pericula proelii in quo Iesus versatur intellegere debemus. Omnibus rebus exponitur quae eum adducere possunt ut expiatorium propositum, quod hac hora in terra peccati gerit, abneget. Diabolus adhuc sperat se Iesum dicturum: 'Nimis difficile est, desinam, et divinam meam potentiam arripiam ut ex hac terribili et intolerabili condicione evadam.' Sed Iesus iniustitiam apparentem quae eum ferit tolerat et nihil dicens resistit. Scit, ut peccati latorem, violentiam quae eum opprimit peccatum punire, sed non perfectam iustitiam suam quae ei permittet se post crucifixionem resuscitare. Perseverare debet ut, per hanc expiationem quam loco eorum subit, vitas electorum suorum, qui eum per aeternitatem comitabuntur, servet. Et hac historia sequendo, intellegere potes

fidem Christianam nullo modo ad simplicem appellationem restringi posse et cur Iesus electos suos postulet ut se abnegent et divinitus oboedientes fiant.

Ioannes 19:4: " *Exiit iterum Pilatus foras, et dixit Iudaeis: 'Ecce, adduxi vobis eum foras, ut sciatis quia nullam invenio in eo causam.'* " Hoc tempore, Pilatus adhuc sperat poenam flagellorum sufficere ad iram congregatae turbae Iudaeorum sedandam. Sed hoc momento utitur ut iudicium suum de Iesu clare exprimat: " *Nullam invenio in eo causam.* " Ita perfectam innocentiam eius, cuius mors sic iniuste postulatur, testatur. Haec recognitio officialis a procuratore Romano igitur omnem responsabilitatem iniustitiae futurae in populum Iudaicum et duces religiosos eius ponit. Tamen, testimonium perhibens innocentiae Iesu, Pilatus in se peccatum iniustitiae suscipiet, crucifixionem Messiae accipiens. Quamvis minus quam Iudaeorum, peccatum iniustitiae procuratori imputabitur, ut Iesus ei in versu 11 suggeret.

Ioannes 19:5: " *Exiit ergo Iesus, portans coronam spineam et purpuream vestem. Et dicit eis: Ecce homo!* " Haec scena magni momenti est. Messias qui apparet sanguine perfusus est, sanguis faciem eius maculavit a spinis coronae in caput eius impressis, et vix stare potest. Pilatus Messiam eorum populo Iudaico exhibet modo quem Isaiae 53 magna cum praecisione describit:

Isa. 53:1: " *Quis credidit auditui nostro? Brachium Domini quis cognovit?* "

Isa. 53:2: " *Crevit coram eo sicut virgultum tenerum, sicut germen de terra arida; **non erat species eius neque species ad nos attrahenda, et species eius non erat nobis placita.*** "

Isaiae 53:3: " *Despectus erat et abiectus ab hominibus, vir doloris et sciens infirmum; et quasi qui abscondit vultus suos a facie sua, despeximus eum et non reputavimus eum.* "

Isaiae 53:4: " *Vere languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit; et nos putavimus eum quasi leprosum, et percussum a Deo, et humiliatum.* "

Hac pridie Paschae Iudaicae, fatum gentis decisum est. Eo die, incredulitas eius a Deo detecta est, quia, descriptione in Isaia 53 citata admonita, gens et clericus eius religiosus contemptui terribili erga verbum propheticum rei erant. Et Israel prima victima huius contemptus prophetici fuit, postea iterum inventum, anno 1843, erga fidem Protestantem praesertim in Civitatibus Foederatis Americae constitutam.

Praesentatio Iesu multitudini momentum magni momenti in consilio salutari a Deo parato constituit. Vulnera, quae iam sanguinem eius fluere faciunt, iam signa sunt poenae pro peccatis quae ipse loco electorum suorum solum portat. Iesus sic fidei hominum, sive praesentium sive absentium, praesentatur. Significatio vulnerum eius clare indicatur in Isaia 53:4: " *Verumtamen languores nostros tulit et dolores nostros ipse portavit; et nos putavimus eum leprosum, percussum a Deo, et humiliatum.* " Si hic textus non existeret, Israel excusaretur pro errore suo, etiam in hoc versu prophetato. Sed hoc non ita est, et hic versus contra gentem Iudaicam testatur, nam existit et explicationes a Deo oblatas dat de missione Messiae Iudaico parata.

Isaiae 53:6: " *Omnes nos quasi oves erravimus, unusquisque in viam suam declinavit; et posuit Dominus in eum iniquitatem omnium nostrum .*" Esaias Messiam nobis ostendit in imagine " *Agni qui tollit peccatum mundi ,*" sed etiam " *Pastoris boni* " qui " *animam suam ponit pro ovibus suis* " secundum Ioannem 10:14-15: " *Ego novi oves meas, et ipsae cognoscunt me, sicut novit me Pater et ego scio Patrem; et ego animam meam pono pro ovibus meis.* " Sed versus qui sequuntur hoc propositum complent: Versus 16: " *Et alias oves habeo, quae non sunt ex hoc ovili; eas oportet me adducere, et vocem meam audient, et erunt unum grex et unus pastor.* " Hic versus probat salutem gentibus praesentandam esse et hoc perfectum esse per condiciones a novo foedere constitutas, fundatas in sanguine expiatorio Messiae vel Christi, nomine Iesu; nomine quod significat: YaHWéH salvat. Nota implicationem qualificationis: " *Eas oportet me adducere .*" Probat consilium Dei esse gentes ad Israellem Iudaicum iungendum adducere; et non vice versa. Versus 17 et 18 addunt: " *Pater... diliget me, quia animam meam pono, ut iterum sumam eam.*" *Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a meipso. Potestatem habeo ponendi eam, et potestatem habeo iterum sumendi eam , sicut accepi a Patre meo.* "Apparentiae erant valde deceptivae; quis credidisset hunc hominem contusum et deformatum in se habere " *potestatem ponendi animam suam et iterum sumendi eam* "? Lector Bibliorum, consilio Dei cognito, et cum talis homo non existeret, ipse Iesus haec discipulis et apostolis post resurrectionem suam explicavit.

Hoc momento praesentationis Iesu, Pilatus eum praesentat dicens: " *Ecce homo!* " Momentum grave est; in aspectu suo miserabili, Iesus portat et repraesentat fatum humanitatis, aeternitate sua dignae habitae. Se parat ad vitam suam in summo dolore dandam, ut culpam Adami et Evae, peccatum quod ius vivendi aeternaliter amittere fecit, solvat. Et singularis valor vitae eius personalis, ab omni peccato immunis, id est, perfecte iustae, ei facultatem dat servandi non unam animam, sed multitudinem animarum electorum suorum. Vita hac redemptione acquisita duas vitas successivas pertinet, vitam terrenam et vitam caelestem, quae in aeternum durabit. Spiritualiter, homo qui multitudini Iudaicae praesentatur est novus Adam qui venit ut succederet ubi Adam et Eva defecerant. Causa defectus eorum fuit inoboedientia prohibitioni Dei " *edentium fructum ligni scientiae boni et mali* ". Hoc tempore competitor inimicum suum novit, cui semper scivit resistere. A nativitate sua, Iesus scivit se venisse ut diabolum et instrumenta eius humana et angelica pugnaret. Initio ministerii sui, cum in visione tentatus esset, ei non cessit, sed restitit, et victoriose pugnam vicit. Quam nunc vincere debet multo difficilior est; mors quae eum expectat est acerbissima quoad dolorem. Sed ab priore vespera, in horto Gethsemani, tandem decrevit et ad finem ibit ut electos suos servet. Iterum inspiciamus hanc descriptionem Christi multitudini Iudaeorum praesentatam: " *Exiit ergo Iesus, portans coronam spineam et purpuream vestem. Et dicit eis: 'Ecce homo!'* " Purpureum vestimentum non est caro eius; est tantum vestimentum super humeros iactum quod ei speciem regis dat sed simul omnia peccata electorum suorum in persona sua confessorum significat. Hoc in aspectu, Iesus omnino contrarium repraesentat eius quod regietas in vita peccatorum repraesentat. Et res maxime mirabilis pro cogitatione terrena est quod Iesus se sponte pro hac humiliatione et degradatione personae

suae tradidit. Quis rex terrenus idem facere paratus esset? Per totum ministerium suum, Iesus studuit ut electi sui valores caelestes detegerent. Tandem, vespere ante illum diem, pedes apostolorum lavit, ita omnes valores morum, qui in terra hominum rebellium et a Deo separatorum praevalebant, evertens. Per os Pilati, Deus Christum usque ad mortem obedientem designavit, ut eum exemplar perfectum hominis secundum cor eius et omnes valores eius praebeat.

Secunda commutatio

Ioannes 19:7-8: " *Responderunt ei Iudaei: Nos legem habemus, et secundum legem nostram debet mori, quia **Filium Dei se fecit** .*" Hoc audito Pilato, **timor eius crevit** . Hic timor explicatur eo quod Iesus iam titulum suum " **regis Iudaeorum** " confirmaverat, et praeterea Pilatus cognoscit eum se " **Filium Dei** " esse affirmare. Nunc, dissimilis Iudaeis qui in unum Deum creatorem tantum credunt, Pontius Pilatus vir paganus est, assuetus ritibus innumerabilibus diis dedicatis, quibus populi pagani serviunt et timent. Ipsa cogitatio unius ex his diis in via sua apparentis sufficiebat ad eum "terrefaciendum". Nam in hac re, infideles a parte Iudaica, non a parte Romana, erant. Simpliciter, hi Romani non Iudaice edocti erant, et religiositas eorum constabat in serviendo diis specialibus, ut Baccho deo vitis, aut Aesculapio deo serpentis; omne genus qualitatum et vitiorum deificati sunt, et haec oppositio in homine observata ergo originem suam habebat in diis invisibilibus, quia his paganis imagines erant tantummodo subsidia visualia vera dia occulta repraesentantia.

Perterritus, hac vice Pilatus est qui festinat interrogare Iesum. Ioannes 19:9: " *Intravit iterum Praetorium et dixit ad Iesum: ' **Unde es tu?**' Iesus autem ei responsum non dedit.* " Anxietas Pilati apparet in interrogatione quam Iesum ponit: " **Unde es tu ?** " non 'Quis es?' Responsum expectabat ut 'De Olympo, ubi cum diis habitavi,' sed Iesus tacet nec respondet. Hoc silentio potius consolatus, irritatio Pilati timorem substituit, et legimus in Ioanne 19:10: " *Dicit ei Pilatus: 'Nonne tecum loqueris? Nescis quia potestatem habeo crucifigere te et potestatem habeo dimittere te?'*" Haec sunt verba quae Pontium Pilatum coram Deo damnabunt, cum ipse agnoscat se plenam potestatem habere " **crucifigendi eum aut dimittendi** ." Haec verba quemvis hominem normalem terrerent. Et hac mina adversa, Pilatus semper in iis qui ea audiebant terrorem aut, contra, rarius, arrogantiam viderat. Sed Iesus eum perturbat, quia neque cum terrore neque cum arrogantia reagit, et voce sua tranquilla ac pacifica, ei veritatem dicit: Ioannes 19:11: " *Respondit Iesus: Non haberes potestatem adversus me ullam, **nisi tibi data esset desuper** . Propterea qui me vobis tradet, **maius peccatum habet** .* " Responsum eius non est arrogans, sed simpliciter logicum, et praeterea, evocando " **potentiam desuper datam** ", Iesus ostendit se quoque credere in invisibilem potentiam divinam; quod etiam paganus cultor falsarum divinitatum participat. Sed verba Iesu damnationem Pilati confirmant, cum ipse quoque " **peccatum** " committat tradendo hominem innocentem morti. Culpa autem Iudaeorum, qui hanc mortem ordinaverunt et postulaverunt, multo maior est; peccatum eorum multo " **maius** " est. Peccatum multo " **maius** " est, et haec culpa morte gentis Iudaicae, morte populi eius et dispersione superstitum per orbem terrarum habitatum ab anno 70 usque ad 1948 solvetur.

Nobili et pacifico Iesu moribus captus, Pilatus in eius responsis solam sapientiam et perturbantem et exarmanem veritatis logicam videt. Primo in vita sua, suis oculis virum perfecte innocentem videt, quem Iudaei ab eo crucifigere rogant. Et Ioannes 19:12 de eius iudicio testatur: "*Ex illo tempore quaerebat Pilatus dimittere eum. Iudaei autem clamabant, dicentes: 'Si hunc dimittis, non es amicus Caesaris. Qui se regem facit, adversus Caesarem se constituit.*" Timor huius Caesaris Romani Pilatum definitive adducet ut petitioni Iudaeorum omni modo pareat, et Iesus ad radices montis Golgothae ducetur ut ibi crucifigatur.

Ex hoc gravissimo colloquio inter Iesum et Pilatum, summam amborum oratorum sinceritatem memoria tenere debemus. Et tempore quo Iudaeis parabolis saepe male intellectis loquebatur, Iesus se ipsum perspicuissime Pilato orationibus suis expressit. Hoc quidem, quamquam sciebat explanationes suas nihil in fatali suo mortali destino, quod susceperat, mutaturas esse. Et eius indoles, sincera et recta, iterum singularem divinam eius personalitatem indicat. In omni re sincerus et rectus manet, atque ita testatur se vere esse visibilem divinae veritatis expressionem.

Tempus est ad hanc verba Iesu Pilato dicentis revertendi: "*Ego natus sum et in terram veni ut testimonium perhibeam veritati.*" Biblia saepe hoc vocabulum "*veritas*" citat, semper cum Deo ipso, lege eius, mandatis eius coniunctum, et hic in forma impletionis consilii sui salutis. Hoc vocabulum meretur ut in absoluta oppositione ad mendacium, quod diabolum eiusque valores, eius machinationes et deceptiones describit, ponatur. Sed ut verum huius vocabuli sensum intelligamus, operationem Spiritus Dei detegere debemus, in qua vocabulum "*mendacium*" omnino excluditur. Cogitatio eius et verbum eius creatrices sunt, et quod haec cogitatio vel verbum creat perfecte congruit cum eo quod esse destinatum erat. Deus inconstantiam non tolerat, quia singulariter constans est natura. Quam ob rem, coram eo, consilia eius perfecte congruere debent cum eo quod in mente eius esse destinatum erat. Haec distortio consilii sui publice et publice a Mose care persoluta est, a Deo damnato ne terram Chanaan intraret. Hoc fit quia bis petram Horeb percussit, cum secundo tempore mandatum a Deo datum esset simpliciter ut ei loqueretur ad aquam pretiosam obtinendam, sine qua omnis caro exsiccatione moritur. Deo, veritas hanc exigentiam habet, et, eam intellegentes, electi eius curant ut hoc principium observent. Deus nostram reverentiam erga singula aestimat cum haec reverentia solum finem habet ut ei placeat. Electi eius se praeparant ad vitam aeternam in eius societate vivendum, et haec praeparatio consistit in eo quod scit quid ei placeat, quid ei gaudium et felicitatem afferat. Et ab initio ad finem, Biblia testatur Deum amorem electorum suorum cum eorum oboedientia identificare. Ille est hic Pater divinus cui filii eius legitime et logice oboedire debent sine distortionem vel proditorem expectationum eius. Veritas postulat ut filii Dei se gerant sicut filii Dei debent, in tota logica Patris sui divini. Deus declaravit, "*quantum contrariae sunt viae meae viis vestris ...*" Origo Dei est perfecta puritas, sed homines quos in terra redimit peccatores nascuntur et ideo peccato contaminati. Tum conscii fieri possumus immensarum transformationum quas naturae nostrae terrestres subire debent. Atque haec transformatio naturarum nostrarum nefariarum difficilis redditur eo quod in detestabili ambitu communi, peccato notato, vivimus. Humanitas semper plus libertatis desiderat, et haec plus

mali et doloris producit. Religiones Christianae officiales in situ Pontii Pilati se inveniunt, qui nesciebat se cum Deo loqui. Sine oboedientia et desiderio ei oboediendi, fides Christiana non plus valet quam pessima paganitatis Romanae vel alterius, et praeterea, haec scientiae basis eam etiam magis culpabilem reddit. Ab immemorabili tempore, vera fides in vinculo individuali cum hoc Deo revelante, valde exigente nomine perfectionis suae, innititur. Aeternum eius propositum totum in hac perfectione executione nititur. Eius requisitis cognitis, candidatus ad vitam aeternam eam vel accommodare vel abnegare debet.

In revelatione sua, Deus " *veritatem* " ab electis suis originis caelestis et terrestres expertam significat imagine " *maris vitrei, velut crystallum, sereni* " in Apoc. 4:6. Melius quam ulla verba, haec imago nexum revelat qui " *veritatem et perfectam puritatem* " coniungit, quae duae qualitates inseparabiles Deo sunt. In Ioanne 13, sub nomine " *caritatis* " vel " *charismatis* ", Iesus nobis descriptionem qualitatum " *veritatis* " secundum Deum actae dat. Hae autem qualitates possibilitatem felicitatis collectivae determinant, ex qua soli electi proderunt, quia, cum eorum collaboratione, Iesus eos in imaginem suam, id est indolis suae divinae, transformaverit.

Deus est Spiritus et spiritus cogitans infinitus. Contra eum, homo oculis suis et quinque sensibus suis nititur; cogitationes aliorum hominum secretae et arcae servantur, quia oculis humanis non apparent. Sed si hoc hominibus impossibile est, non est Deo, cui cognitio incipit a gradu cogitationis et etiam antequam in mentibus creaturarum eius formetur. Haec est condicio quae Iesum adducit ut nos doceat peccatum incipere ab apparitione ideae suae in mentibus eorum. In Matthaeo 5:27-28, Iesus nobis hoc exemplum dat: " *Audistis quia dictum est: Non moechaberis. Ego autem dico vobis: Omnis qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, iam moechatus est cum ea in corde suo.*" Hoc homines fortasse mirabit, sed Deo cogitationes creaturarum eius iam sunt expressio vitae earum. Quam ob rem, dissimiliter usui humano, nullam distinctionem facit inter cogitationem malam in mente formatam et eius actualement adimpletionem, id est, transitum ad actionem. Iesus hanc notionem revelavit et electos suos hortatur ut cogitationes suas purificent. Veritas secundum Deum multo magis ad puritatem cogitationis pertinet quam ad puritatem carnis, cui homines maximi momenti tribuunt. Sed in Matthaeo 15:20, Iesus contrarium docuit, apostolos suos iustificans qui manus suas ante cibum non lavabant, sicut Pharisei hypocritae eos exprobrabant, ipsi verbis ex cordibus suis contaminati. Puritas quae Deo curatur est totum, et carnalis et spiritualis. In exprobrationibus suis, Iesus ad lavandum exterius vas refertur, sed neglectum eius statum internum. Hoc iterum est consequentia puritatis veritatis in praxim adductae. Deo, status mentis tantum valet quantum status corporis, cuius cura observationem regularum victus et sanitatis, quas per Moysen scripserat, implicat. Usus harum rerum adhuc formam veritatis actae a Deo requisitae constituit, et ita, intellegi potest, eius conceptionem veritatis omnes vitae aspectus amplecti. Libera creata, vita creaturarum eius facile libertatem accipit cum hac divina veritatis norma, nam vita libera vias animae periculosas ingreditur nec securitate viae coactae, sicut ferriviae ferreae, fruitur. Quapropter Iesus electos suos invitat ut observent et caveant, quia via lubrica est et facile ac simplex est a via labi.

Veritas secundum Deum etiam in electione separationis specierum consistit. Ab initio creationis suae, Deus species animales creavit antequam hominem ad imaginem suam formavit. Species animales mores perversos non norunt; intra species suas reproducunt et mala non faciunt. Perversio vitium stricte humanum est quia consequentia est intelligentiae humanae, quae pervertitur simulac cogitationes malas, contra naturam et contra regulas a Deo statutas, parit. Deviationes sexuales veritatem actam in mendacium actum mutant; secundum imaginem, tramen a ferriviis quae eius salutem praestabant reliquit. Anima, victima huius fructus a libertate creati, fit stella errans quae movetur nesciens quo eat. Iesus venit ut animas e variis insidiis a libertate singulari hominum positae eriperet. Nobis exemplar divinum veritatis suae praebeuit, et ab illo die, qui vocationem eius audiunt et respondent "in veritate renascuntur", sed in statu electo servi Dei. Haec expressio spiritualis significat eos se mortuos normis vitae peccati considerare et, cum Deo, vitam suam in valoribus divinis a Iesu Christo revelatis reconstruere. Sed hae virtutes non sunt novae; iam textus veteris foederis eas per litteram Bibliorum, litteram legis a Mose scriptae, expresserunt. Quod his testimoniis scriptis defuit, erat exemplar perfectum ad earum applicationem; et Iesus ad eam personificandam venit. Sic " *veritas* " formam humanam concretam, visibilem, induit, et etiam efficaciam nacta est in cordibus electorum a Deo selectorum vincendis, per nomen unicum Iesu et sanguinem eius effusum ad Golgotha. Iesus ipse hoc principium summatim exposuit dicendo de se: " *Ego sum via, veritas et vita; nemo venit ad Patrem nisi per me .* " Haec doctrina eam praecessit, cum, in vetere foedere, iam divina veritas doceretur, et persona Christi crucifixi etiam praesens esset, propheticè, in aspectu agni qui in holocaustum quotidie, et bis in die viginti quattuor horarum, vespere et mane, offerebatur. Haec oblatio "perpetua" erat nec cessatura erat donec a Iesu Christo substitueretur, cuius mors ultimam oblationem " *perpetuam* " perfecit. In eo, Deus peccatum damnavit, et post eum, sacrificium animalium omnino inutile factum est. Prolongatio eius nihil aliud constituit quam probationem recusationis agnoscendi consilium salutis a Deo conceptum et perfectum. Post Iesum Christum, oblatio sacrificiorum animalium causa damnationis a Deo facta est, et maledictio eius sic totam gentem Iudaicam rebellem, anno 70 a copiis Romanis delectam, percussit, secundum nuntium propheticum in Daniele 9:26 citatum: " *Et post hebdomades sexaginta duas Christus exterminabitur, et non erit eius successor. Populus ducis qui venturus est dissipabit civitatem et sanctuarium.* " *sanctitas* , et finis eius veniet quasi diluvium; statutum est ut devastationes usque ad finem belli perdurentur .

Contemptus erga " *veritatem* " Dei exhibitus semper a populis care persolutus est, etiam nostro tempore ubi poena collectiva modo coepit, in Ucraina incipiens. Exinde, Occidens Christianus infidelis in condicione populi Iudaici se invenit, in contextu destructionis eorum progressivae a rege Nabuchodonosor, illo tempore V. Putin, ductae.

Ieremias 8:14-15: " *Quare sedemus? Convenite, et ingrediamur civitates munitas, et pereamus ibi! Quia Dominus Deus noster constituit nos morti ; potum dedit nobis aquam fellis, quia peccavimus Domino . Exspectavimus pacem, et non est bonum; tempus curationis, nunc autem terrorem.* " ! »

Hoc argumentum veritatis vastum est, et ruptura cum Deo immensas consequentias habet. Dum Deus puritatem, perspicuitatem, et mores rectos et sinceros extollit, gentes ab Eo separatae mores omnino oppositos evolvunt. Homines falsi, subdoli, et fallaces facti sunt; se alios a se ipsos simulant, vitam suam quasi personam agentes ad exemplum admiratum illius temporis imitandam. Consequentia huius falsitatis fundamentalis late diffusae est intensificatio divortiorum et separationum inter coniuges qui una vivunt sine matrimonio officiali. Causa simplex est: cum aliquo matrimonium ineunt vel cohabitant donec diem inveniunt hunc hominem non iam eandem esse. Haec est consequentia inevitabilis vitae suae quasi personam agendi, loco simpliciter verae naturae et personalitatis nostrae acceptandae. In frustratione occurrente, violentae reactiones generantur. Relationes humanae modernae, quae in usu retium "interretialium" fundantur, hanc personam quae personalitatem celat vehementer faverunt. Et nimis saepe a relationibus suis decepti, homines in se ipsos retrahunt in amaritudine communicativa. Tum igitur intellegere debent hunc fructum detestabilem societatis suae solum ex contemptu Dei veritatis oriri, qui puteum sapientiae sine fundo constituit et solus regulas quae felicitatem favent novit. In Biblia, omnes homines quos Deus amavit hanc naturalem rectitudinem et simplicitatem habebant quae eos amabiles faciunt. Nonne Iesus dixit: "*Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt*"? Et hic commemorare debeo puritatem a Deo exaltatam primum moralem, deinde carnalem esse. Hic ordinem corrigo a falsa fide Catholica doctum, quae numquam destitit Christianos decipere attentionem in peccatum carnis praeferendo. Initio, in mentibus humanis diffundere coepit ideam peccatum originale naturae sexualis esse, illustratam nunc populari locutione "mordere malum". Et vos moneo hanc rationem confirmatam esse duplicatione peccati carnalis in versione transformata decem mandatorum Dei. Hoc, cum pura et simplex suppressio secundi mandati eam coegerit unum invenire, ad illud substituendum. Ita subiectum sexualitatis sumpsit, ut id peccatum carnale per excellentiam faceret. Intellegendum tamen est cur eius consuetudinem genuflexionis coram falsis sanctis, qui spiritus caelestes facti sunt, re vera tantum angeli mali sunt, peccatum carnis et spiritus constituat; cum ad idololatriam corporis et mentis attinet, quam Deus in hoc secundo mandato damnat, quod non evanuit in scripturis Biblicorum et in cogitatione Dei; Exod. 20:4 ad 6: "*Non facies tibi sculptile, neque similitudinem omnium quae sunt in caelo supra, aut quae in terra deorsum, aut quae in aquis sub terra. Non adorabis te eis, neque coles eis; quia ego, Dominus Deus tuus, sum Deus aemulus, visitans iniquitatem patrum in filios usque ad tertiam et quartam generationem eorum qui oderunt me, et faciens misericordiam in milia eorum qui diligunt me et custodiunt praecepta mea.*" Difficile est credere homines audere textum originaliter digito Dei scriptum in tabulis lapideis delere, sed hoc est quod potestas papalis fecit. Haec autem deceptio nihil mutat et Deus peccatum mortemque quae illud comitatur transgressoribus mandatorum eius imputat. Tum demum intellegendum est tristem statum societatum nostrarum occidentalium deberi falsis doctrinis falsarum religionum nostrarum Christianarum, quae, ante homines, falsam sanctitatis speciem induerunt, quam Iesus Christus magna cum instantia in

Apocalypsi sua denuntiat. Sane in Apocalypsi 9:1 ad 11, ubi Iesus thema " *quintae tubae* " proponit, quod pertinet ad fidem Protestantem reiectam et diabolo traditam ab vere anni 1843, notamus usum vocabuli " *ut* " novem vicibus in undecim versibus; exempli gratia versus 8: " *Habebant capillos sicut capillos mulierum, et dentes earum erant sicut dentes leonum.* " Interpretatum, hoc nuntium dicit: "Habebant speciem externam (*capillos*) ecclesiarum (*mulieres*) sed erant, paradoxe, feroces (*dentes*) et fortes (*leones*)." Haec insistentia speciem falsam deceptivam reprehendit, quam Iesus clare in Apoc. 3:2 exprimit, dicendo: " *Vos vivitis et mortui estis.* " Sed etiam notandum est in Apoc. 8:8, institutionem papalem anno 538 " *secundae tubae* " etiam vocabulum " *sicut* " includere: " *Secundus angelus tuba cecinit. Et quasi mons magnus igne ardens missus est in mare; et tertia pars maris facta est sanguis.* " Et mentio huius vocabuli " *sicut* " eo magis iusta est, quia fides papalis Catholica Romana prima forma fuit deceptivae et falsae usurpationis Electi, Ecclesiae vel Coetus Christi, in tota historia Christianitatis. Denique, memoria tenendum est hunc fructum deceptivae falsitatis in institutione de qua agitur tantum apparere postquam a Christo reiectus est ut diabolo relinquatur. Praeterea, vos admonere debeo, hoc triste fatum institutionem officialem fidei "Adventistae Septimi Diei" denique ab anno 1994, a prophetis " *quinque mensibus* " sive annis 150 Apocalypsis 9:5-10 determinato, attigisse. Cum foederi oecumenico a Deo maledicto anno 1995 se iunxisset, ideo vicissim hanc falsam speciem a Iesu Christo, Deo Veritatis et perspicuitatis, denuntiatam exhibet.

Commentarium meum de nuntiis diei XV Iunii, anno MMXXII

Doli Scapini Gallici

Comitia praesidentialia E. Macron per quinquennium ad gubernacula Franciae restituerunt. In hac terra, a Deo prophetice maledicta propter gustum immoderatae libertatis, humana electio non est nisi externa imago divinae voluntatis, quam omnes notare possunt, eo facto quod, bis continuo, E. Macron, **per contumaciam**, contra Frontem Nationalem a Marine Le Pen repraesentatam electus est. Huic iuveni arroganti, cursuali, et praesumptuoso, parum refert quot Galli eum sustineant; solum eventus interest, electus est. Iam naturam suam iniustam patefecerat, demonstrando se parum curare de inaequalitate mensurae quam negotiis proponebat. Secundum verba eius, ii "qui possent" centum euronum in auxilium pauperibus operariis suis dare deberent, tempore "vestum flavorum" victimarum crisi oeconomicae. Nimis dolendum iis qui id non acceperunt. Hic habemus exemplum egregium inaequitatis in hoc homine. Etiam, primo suo mandato, credidit suffragia pro se data, Marine Le Pen repudiantes, sibi favere. Atque semel iterum electus, omnia iam praevidita putabat. Nunc autem, inter comitia legislativa, invenit magnum numerum virorum ac feminarum Gallorum factioni suae LREM maiorem partem absolutam dare nolle. Hactenus, opiniones populi fallere et manipulare contigit sessiones televisificas sibi semper faventes ordinando, velut simulacra "magnarum disputationum" vel potius "magnarum monologorum". Tam callidus quam simia vel Satanas, res

incommodas vitat et attentionem populi Gallorum avertere conatur, ut res gestae hac hebdomade inter duos circuitus comitiorum legislativorum nostrarum peractae demonstrant. Sententia populi interrogati, hostili animo revelata, iuvenis praeses comperit magnam partem populi eum non amare, immo odisse. Quid igitur facit? Ex hac re ingrata fugit et iter in Romaniam ordinat ut milites Gallos, in ea terra in castris NATO collocatos, conveniat. Lingua militari, artem diversionis exercuit, et sciens omnes medias in se attentionem intendere, eis usus est ut Gallos, ut ducem belli, eorum favorem partim amissum necessarium esse persuaderet. Simplicius dictum, Gallos "fugavit" et apud exteros adorationem et signa honoris, quae adorabat, quaesivisset. Potestas decernendi inebrians est, et "appetitus cum cibo venit", ut vulgo dicitur. Nam ut hanc reverentem et submissam reverentiam obtineret, praeses Gallorum esse voluit; quamquam ipse "imperitiam et immaturitatem" suam agnovit et probavit. Exitus peritiae suae adeptus verbis eius testatur. Per biennium impetus virus Covid-19, functionem oeconomica docilis et submissae Franciae impedivit, quam perdidit, se post decisiones iunctae sanitariae latens. Cum bellum in Ucraina exarsisset, postquam gigantem Russicum, secundum celebre principium "simul" suum, excitaverat, aperte cum Ucraina consensit, ita positionem Commissionis Europaeae secutus. Cum fere omnes nationes idem facerent, arma data sunt ad Russos necandos. Sed hoc non impedivit quominus crederet se "simul" neutralitatem suam tueri posse per colloquia cum duce Russico per telephorum. In hac caecitate generali, quae ante omnia ex vi deceptionis a Deo imposita oritur, notandum est Franciam et "socios" eius Europaeos, vel potius "competitores", Russiam potentem inimicam capitalem sibi facere consecutum esse. Proximum futurum hanc visionem terribilem rerum iam a Deo praedictarum confirmabit. Hoc eo magis quia hodie omnes iam videre possunt debilitationem copiarum Ucrainicarum et lentum sed verum progressum victorem copiarum Russicarum.

Vita cotidie mirandas res praebebat. Didici Papam Franciscum in publica declaratione, cum de bello Ucraina interrogaretur, culpam inter NATO et Russiam divisisse. Haec analysis, mirabilis et accurata, sine dubio explicatur eo quod hic papa originem Meridionalem Americanam habet; non est papa originis Europaeae, vel potius Italicae, sicut plerique antecessores eius. Sed notandum est Papam non communicare sententiam Poloniae, quae valde Catholica est et sine conditione "geminum Siamensem" Ucrainicum suum favet. Attamen, adhuc longe abest a cognitione et recognitione causae crescentis dramatis esse poenam quietis suae "dominicalis", quae primo die hebdomadis secundum ordinem temporis a Deo constitutum exercetur. Hoc, cum detrimento veri sui Sabbati, a Quarto Praecepto suo ordinati. Sed iudicium eius aequum probat intelligentiam personalem; quae eum etiam magis reum coram Deo reddit.

Continuo in instrumentis divulgationis audio diurnarios, politicos, et sic appellatos "peritos" qui "consultores" appellantur, indefesse repetentes Franciam et Europam non bellum cum Russia gerere. Quanta abominanda hypocrisis! Hi homines sciunt nos, cum tormenta nostra, currus nostri armati, omnia arma nostra milites Russos interficiunt, in bello participare, sed populum confirmare debemus ut eorum approbationem conservemus. Atque optima probatio est hoc auxilium armatum Russiam, nimis potentem ad delendum, cogere ut cedat, quia eam delere

non potest. Et propositum pugnae contra eam sustinendae ex metu oritur ne aliquando ab ea deleantur.

Incredulitas et arrogantia societatis consumptionis in Occidente creatae consequentiam effecerunt quae nunc demum apparet. Francia, diu persuasa per creationem Unionis Europaeae periculum magni belli in Europa sublatum esse, servitium militare generale finivit, et omnes duces politici militaresque Galli persuasi erant arma conventionalia non amplius adhibitura esse, nisi in parvis operationibus in territoriis extra Europam. Huius fallacis illusionis consequentia est ut hodie Europa et Civitates Foederatae Americae non iam satis huiusmodi instrumentorum habeant, dum Russia, a Deo ad hoc parata, armamentarium milium armorum veterum et novorum, efficaciorum et terribiliorum fabricavit. Ergo, victoria eius contra nationes Europaeas certa est et iam a Deo praedicta. Plane, potentiae occidentales eam subaestimaverunt, et hic error eis fatalis erit.

Non audimus quid singuli Europaei vel Galli sentiant. Sed dissensiones opinionum de bello in Ucraina apparere incipiunt. In suggestis mediorum, singuli apparent homines qui victimae sunt principii "unitas est vis." Sed quod ad Europam attinet, eius vis et potentia illusoriae sunt. Pecunia quae mundum Occidentalem ditat inefficax est contra bombas et glandes. Et iam tota Europa nostra speciem illius "*colossi cum pedibus fictilibus et ferreis*" ostendit, quem Deus Danieli prophetae praebeuit ut veram infirmitatem divitis mundi Occidentalis nostri temporis, qui octo annis antecedit id quod "finis mundi" appellari deberet.

Hi "*pedes*" partim ex "*luto*" partim ex "*ferro*" compositi, binarias proprietates oppositas, quas in compositionibus politicis terrarum occidentalium invenimus, vaticinantur, quarum exemplum typicum est Civitatum Foederatarum Americae, ubi politica inter "duram" Republicanorum castra et "molles", vel magis sociales, Democraticorum castra dividitur. In Gallia, idem phaenomenon dextram et sinistram opponit, et hoc fere omnes democratas occidentales describit. Imperium maioritatis valet, sed cum duo castra fere aequalia sunt, ut in Civitatibus Foederatis Americae, imperium difficilius acceptandum fit et ipsa democratia minatur; periculum violentorum conflictuum periculose augetur. (Hoc abrogatione legis foederalis abortum in Civitatibus Foederatis Americae auctorisantis, die XXIV mensis Iunii anni MMXXII datae, confirmatur.)

Evenit ut Europa dividiatur propter Ucrainam, quam Polonia Catholica, cuius symbolum est "*ferrum*", sustinet, et castra pacis, ab Italia et Germania repraesentata, digna sunt, hoc in casu, symbolo "*argillae*". Ubi Franciam E. Macronis collocare debemus? Secundum eius principium "chameleontis" seducens, quod eum inclassificabilem reddit, Francia Domini "simul" in utroque campo est. Ex quo orationes eius audire coepi, animadverti eius facultatem omnibus dicendi quae audire volunt. Loquitur, loquitur, fingit et dicit quidlibet, sed omnia transeunt et tandem interlocutores suos, sed non omnes, seducere consequitur. Quomodocumque, scit quomodo cum adversariis suis peritissimis conflictum vitare. Re vera, non solum "chameleontis" more agit, sed etiam tam elusivus est quam "anguilla". Nuntii diei XV Iunii bonum exemplum huius descriptionis nobis praebent. In oratione publica in Romania habita, problema Ucrainae commemorans, Praeses Macron duas tantum possibilitates videt: Ucrainam armorum commeatu sustinere usque ad victoriam, et deinde,

concordiam diplomaticam cum Russia invenire. Incredibiliter, hic iuvenis tertiam possibilitatem excludit: Russiam victoriam contra Ucrainam in hoc conflictu reportare. Et omnes etiam magis ignari sunt, Russia inclusa, se totam Europam, Galliam E. Macron inclusam, vincere et opprimere debere. Numquam praenomen eius "Emmanuel," quod "Deus nobiscum" significat, tam male intellectum est, quia manifestum est Deum non esse cum eo. Sed titulus praesidentialis et respectus a Gallis caecis ei omnia permittunt; intellegere potes cur, cum ad potestatem pervenit, ei nomen "Coquinarius" Franciae imposui; ultimus dux nationalis historiae eius circiter mille sescentorum annorum, quae sic finem habebit, tempore "*finis nationum*" a Deo praedicti. Visio eius binaria maledicta est et ignorat, Deo electisque eius, numerum duo imperfectionem autem numerum tres perfectionem significare.

Per decennia post secundum bellum mundanum, Europa in duo castra divisa est, et in oriente, Russia Sovietica se retraxit et post "Velaum Ferreum" clausit. Diu ab ea vexata et dominata, Polonia odium erga eam fovebat, quod hodie in bello Ucrainae iterum emergit. Imago eius symbolica "*ferrea*" et asperitas hodierna originem habent ex tempore quo post hoc "Velaum Ferreum" erat. Expansio igitur Unionis Europaeae Europaeos pro sodalitate nationum priorum a Russis victarum luere faciet. Nam Europae se iungendo, odium erga Russiam et cupiditatem ultionis secum attulerunt. Tempus autem venturum tandem vindicabit positionem duram a iuvenibus Ucrainis defensam. Quoniam, longo tempore, Civitates Foederatae Americae Russiam impetu nucleari in territorium suum delebunt. Et re vera, hi Ucraini iterum recte accusant nationes Europaeas errorem "Monacensem" belli mundani secundi repetere, quia iterum timor et ignavia divitum nationum occidentalium expansionem novi victoris, hoc tempore Russiae, favent. Attamen, hic timor hac vice non est illegitimus, quia a minaci Russica, quae propter possessionem terribilium armorum nuclearium oritur, movetur. Et culmen eius est quod primum armis nuclearibus delebitur. Sed re vera, num vere timor et ignavia est? Immo, non, quia vera causa est quod nationes non unitae sunt, quamvis se ita esse affirmant (ONU). Immo, Deus est qui eas linguis et singulis commodis personalibus separavit. Et propter haec commoda particularia, spontanea communis obligatio impossibilis redditur, quamvis praeteritis foederibus et pactis. Notandum est hoc ultimum tempus esse quo separatio nationum impedit communem earum bellum, quia bellum quod incipit omnes delebit. Post hoc, tempus veniet ultimae universalis gubernationis a superstitibus belli nuclearis formatae.

^{Rei} Publicae versatur. Et hoc regimen eius destructionem paravit. Instrumentum huius destructionis fuit creatio Unionis Europaeae. Nam, unus post alterum, praesides Franciae relationes cum collegis Europaeis anteposuerunt, et commoda populi Francici tueri neglexerunt. Ita Francia pro studio ideologico universalistico humanistico ruina oeconomica et pecuniaria persolvit. Voluit "omnem miseriam mundi" accipere et hodie hanc miseriam communicat, quae tantum augeri potest. Parvam aut nullam industriam habet, importationibus Sinensibus et Asiaticis pendet, et pecuniarie ruinosus est, ingenti aere alieno vivit. Praeterea, non satis armata est et ita valde vulnerabilis fit incursionibus inimicorum suorum, multo numerosiorum quam credere voluit, aut simulavit.

Bellum in Ucraina omnes gentes terrae et duces earum provocat, et unaquaeque suam responsionem de hac re habere potest. Sed, iterum, Deus res ita disposuit ut res sine solutione videatur, eodem modo quo creavit reducendo Iudaeos in terram Palaestinae anno 1948. Sed exemplo sumpto doctrina Dei prophetae Ieremiae data, qui dixit " *sit anima tua praeda tua* " et qui populum hortatus est ne victori Nabuchodonosor resisteret, ego personaliter hanc solam quaestionem populo Ucrainico proponere possum: Num desiderium libertatis a Russia pretium iam a populo Ucrainico solutum dignum erat; calamitas destructionis, mortis et doloris quae adhuc magis augebitur? Et simplicius, num libertas iterum pro ea mori digna est? Respondere "ita" est eam in gradu martyrii pro Christo ponere; quod Ei non placeret. Quanto diutius omnes hi duces, ut ita dicam, "intelligentes" admitterent Russiam invictam esse armis conventionalibus, quae maiori copia quam ullus alius populus in terra possidet? Quod ad eius determinationem vincendi attinet, in eodem gradu est ac Ucrainae. Itaque non paucas habitus politicos militaresque videbimus usque ad inevitabilem globalem contentionem. De Francia autem eiusque fato, Iesum Christum saluto et gloriam tribuo, qui nomen ab E. Macron factioni suae politicae praesidentiali datum est: "La République En Marche"; simpliciter ei non dixit id versus " *abyssum* " esse, id est, ad dehumanizationem patriae suae et, denique, totius terrae. Et qui iudiciis scelerum bellicorum gaudent, suo damno discent solam iustitiam victoris praevalere.

Re vera, in Occidente, difficultas nostrae generationis est quod incapax facta est se magnae et insolubili difficultati resignare. Hoc est fructus septuaginta septem annorum pacis et conquestae libertatum egoisticarum a societatibus sic dictis "liberalibus" secundum exemplar Americanum constructis. Puer rebellis, "caput alapator" qui nihil amplius accipit, fit capriciosus et pertinax. Sed vas fictile tandem frangitur cum in vas ferreum colliditur.

Symbola animalium olim maioribus nationibus orbis occidentalis tribuebantur, iam a Michaele Nostradamo. Franciae gallus; Germaniae lupus; Angliae leo; Americae aquila; sed imprimis Russiae ursus. Nunc, hic ursus vix ab ullis aliis animalibus superari potest, ne impetu quidem communi.

Nuntiis recentissimis, hoc Iovis, XVI Iunii, principes civitatum Franciae, Germaniae, Italiae, et Romaniae Kiovium profecti sunt ut cum Praeside Zelensky convenirent. Promissa facta sunt quae per tempus servari non poterant, bellum denuo incitantes et falsam spem victoriae Ucrainae. Nam tempus Europae deficit, et destructor eius adhuc plenus est robore et potentia, quia Deus eam ad hoc opus destructivum praeparavit. Nuntio admodum hostili et minaci ad duces et Europaeos, quos, suis verbis, "degeneres" iudicat, directo, Medvedev (interpretatio: Ursus) prior Praeses Russiae orationem suam his verbis conclusit: "horologium urget..."; Deus melius dicere non potuit, sed re vera, ipse loquitur et hanc admonitionem inspirat. Novae traditiones armorum Ucrainae erunt et vana promissio candidaturae Europaeae acceptae et sustentae... et cetera.

Decreta Dei: Vera et Falsa

Vera Dei praecepta ex ore eius prodierunt, cum ea Mosi Hebraeo dictavit. Post eum, omnes eius revelationes servis suis, prophetis, inspiratae sunt, et Deus ipse earum collectionem in sancta Biblia sua disposuit, cuius primum foedus originaliter lingua Hebraica scriptum est, secundum seu novum foedus lingua Graeca.

Contra id quod falsa fides in actu demonstrat, omnia Dei decreta in considerationem habenda sunt. Etiam cum ob normas a contextu universali novi foederis statutas obsoletae factae sint. Totum consilium voluntate Dei scriptum detegere non tempus perdit, sed fidem nutrit. Immo fides certitudine nutritur, non dubitatione. Et haec certitudo cognitione rei religiosae aedificatur. Hoc modo tantum electi se a vocatis distinguere possunt, qui, secundum Iesum, pernumerati sunt, sed frustra. Sine studio profundiore duorum foederum, vetus et novum foedus speciem duarum religionum **inter se certantium induunt**. Sed iudicio Dei, haec rerum visio falsa est, quia novum venit ut vetus substitueret, quod ergo omnem legitimitatem amisit, et neminem per se amplius salvare potest. Sed in altero sensu, ministerium Iesu Christi et salus quam offerre et perficere venit significationem tantum accipiunt in nuntiis huius consilii in formis symbolicis quas in vetere foedere induit.

Evangelium docet Iesum Christum esse Servatorem, sed salvare a quo et cur? Novum Foedus dicit id esse peccatum, sed quid est peccatum? 1 Ioannes 3:4 hanc responsionem dat: "*Nam peccatum est transgressio legis*." Bene, sed quid est lex? Iudaeis, sunt quinque textus sacri a Mose scripti et libri prophetarum, libri historici, Psalmi, et liber Proverbiorum a Salomone scriptus. Heu, his hominibus, lex Dei ibi non substitit, quia post hos textus, Deus postulat respectum et observantiam omnium quae in Novo Foedere scripta sunt. Inter haec autem loca est, in Marco 16:16, hic versus ubi Iesus dicit: "*Quicumque crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur*." Iudaeo iam bene docto, sicut erant apostoli a Iesu selecti, "credere" simpliciter consistebat in agnoscendo in morte Iesu Christi perfectam impletionem "*sacrificii perpetui*" vel "*holocausti perpetui*", quo tempore, praefigurans "*agnum qui tollit peccata mundi*", "*agnus*" in sacrificium perpetuo, omni die, vespere et mane, id est, solis occasu et oriente, offerebatur. Hoc ritu, Deus demonstravit iustitiam a Iesu postea acquisitam perpetuo venire ad offerendam salutem electis suis et eis solis. Hoc insisto, quia falsa fides, quasi fabula iucunda, multitudines hominum decepit qui putant se salvos fore, cum pastores et sacerdotes eorum ita eis dixissent. Multitudo confidit in baptismo ut salvetur. Sed non bene legerunt quae textus dicit nec intellexerunt quid Deus significet per "*qui credit*". Conabor quam clarissime exprimere, nam Deus, "*credere*" in oboediendo consistit. Sed oboedire toti legi divinae scriptae, tam veteri quam novo testamento. Hoc significat ut quis sit "*qui crediturus est*", totam hanc legem scriptam legisse et intellexisse oportere. Mystera in ritibus a Deo ordinatis normae veteris foederis imaginem similem "*nocti*" et "*tenebris*" eius dabant. Et cum Iesus Christus ministerium suum incepit, aurora diei sereni oriri coepit. Tum Iesus Christus crucifixus mortuus est, se obtulit ut sacrificium, et tribus diebus et tribus noctibus post, se resurrecto, discipulis suis apparuit. "*Dies*" *plenus deinde venit quia* "*sol*" spiritualis omnipotens eis explicavit quomodo mors eius necessaria esset ad eos salvandos,

quia solus potestatem habebat omnia peccata verorum electorum Dei, ab Adam et Eva selectorum, validandi. " *Nocti* " veteris foederis ergo successit "*dies*" *serenus* novi. Hoc consilium divinum salutis scriptum est ab primo die viginti quattuor horarum creationis, in aspectu successionis; primo, " *nox* "; Secundo, " *dies* ". Hic dies symbolicus sex milia annorum consilii salvifici Dei complectitur, secundum proportionem duarum tertiarum noctis et tertiae tertiae diei, secundum durationem quattuor milium annorum quae ad Christum et fundamentum novi foederis eius ducit. Sed haec proportio est diei in media hieme, quae tempus mortuum appellatur. Hoc modo, sex milia annorum selectionis electorum in consilio Dei sub signo mortis omnino ponuntur, et ideo cum tempore peccati, quod causa eius fuit, coniunguntur. In initio Evangelii sui, Ioannes loquitur de " *luce in tenebras venientis* ", id est, de signo salutis novi foederis quod venit ut vetus foedus cum suis ritibus "obscuris" illuminaret. Haec "nox" coeperat cum peccato ab Adamo et Eva commisso cum se nudos esse invenerunt. Et in nocte spirituali quae deinde super humanitatem cecidit, radius spei calici peccatori datus est cum Deus primam vitam animalem sacrificavit ut pellem eius in vestes converteret ad nuditatem eorum tegendam; Hoc primum signum hominibus datum erat de oblatione salutis quae in Christo ventura erat. Post hanc experientiam, valde symbolicam, secundam aequae magni momenti secuta est, in primis diebus creationis, cum Dei misteriosa praeferebat pro sacrificio Abelis; fratris eius Cain, a Deo despecti. Ratio huius praeferebatiae revelatur tantum cum, Dei iussu, Abram consentit offerre unicum filium suum legitimum sacrificio. Ultimo momento, filius eius Isaac substituitur ariete iuvene quem Deus Abramo dat ut immolaretur. Haec actio est quae illuminat Dei praeferebatiam pro sacrificio animali ab Abel oblato, quia hoc sacrificium, in quo sanguis animalis effusus est, mortem Christi, "Agni Dei", praenuntiavit, sic tripliciter praefiguratum per successivas experientias Adami et Evae, deinde Abelis et Abrami, quorum duo nomina, sine possibili coincidentia, incipiunt cum Hebraico "ab," quod significat patrem. Abel significat: Pater est Deus; et Abram: pater populi. Postquam fidem et oboedientiam eius probaverit, Deus mutabit nomen eius in Abraham: pater multitudinis. Mysterium harum trium experientiarum igitur explicabitur, sed non elucidabitur in doctrina veteris foederis. Sola experientia terrestris a Iesu Christo perfecta venit ad explicationem et significationem harum rerum antiquarum dandam. Fructus terrae a Cain oblatus nihil Deo significabant; nihil aliud quam fructus operis terrae. Immo, animal immolatum ab Abel oblatum symbolum erat consilii salutis quod Deus iam in Christo perficere constituerat, tempore ab eo electo ad hoc faciendum. Breviter, oblatio salutis a Iesu Christo allata ipsa imago erat diei **hiemalis aprici** , quia ministerium mortis post eum, pro incolis terrae, usque ad gloriosum eius reditum continuatur. Haec mors necessitatem nostram dormiendi explicat. Quidam somnum "mortem parvam" appellaverunt. Et bene inspirati sunt, quia necessitas dormiendi causatur a lassitudine quae post peccatum apparuit. Et Deus ipse fuit qui " *mortem* " somno comparavit cum Danieli per angelum suum Gabrielem, in Dan. 12:2, dixit: " *Et multi de his qui in pulvere terrae dormiunt evigilabunt, alii in vitam aeternam, et alii in opprobrium et contemptum aeternum.* " » Deinde, hanc cogitationem suscipiens, apostolus Paulus vicissim scripsit, in 1 Thess. 4:13: " *Nolumus vos ignorare, fratres, de dormientibus* , ut non contristemini sicut

ceteri qui spem non habent. " Sed comparatio " mortis " cum somno limitem habet, quia anima mortua, conscientia privata quia in nihilum rediit, iam non habet facultatem somniandi. " *Memoria eius oblivioni tradita est* ", dicit Salomon in Eccl. 9:5-6: " *Viventes enim sciunt se morituros esse; mortui autem nihil sciunt, nec est illis ultra merces, **quoniam obliviscitur memoria eorum** . Amor eorum, et odium, et invidia iam perierunt; et **non habebunt ultra partem in ullo quod sub sole fit** .* " "Si haec ultima veritas ab humanitate occidentali in rationem adduceretur, non iam videremus homines stulte et vane cum mortuis suis, qui pulvis facti sunt ante sepulcra in coemeteriis, colloqui; neque amplius flores, coronas, aut sumptuosa marmora tegimenta eis afferrent. Quod ad cruces his sepulcris positas attinet, hae tantummodo testimonium falsae salutis assertionis constituunt, quam Iesus die "iudicii ultimi" refutabit, eos excitando ad " *mortem secundam* ", ultimum peccati stipendium, cuius ipsi ferentes manebant."

Fides non super fidem alterius hominis aedificatur, nisi in aspectu "inscriptionis" qui eam necat. Quod Deus verbo " **fides** " significat est completa, integra dedicatio animae electorum suorum, compositae ex corpore carneo et spiritu cogitante. Corpus et spiritus ambo ad Deum Creatorem pertinent et ambo suo specifico nutrimento indigent. Et tamen Deus est qui utrique providit. Dissimilis falsae fidei, vera fides credit " *non in solo pane vivet homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei* " (Matthaeus 4:4). Bene audis! " **In omni verbo** ", id est, omnibus quae in Biblia, vetere et novo foedere continentur, quibus addenda sunt illa nuntiorum quos illuminare et inspirare pergit ut eis utantur usque ad finem mundi. Et ab anno 1994, hoc opus quod legis unum ex his est. Scripta mea inter annos 1843 et 1994 praecesserunt scriptis Ellenae G. White. Utraque eadem inspiratione revelatoria divini Domini nostri Iesu Christi profuerunt.

Triginta sex annos natus eram cum tandem in fide Adventistarum Septimi Diei causam inveni ut in nomine Iesu Christi baptizarer. Non, ad gloriam Dei, puer baptizatus sum, neque antea decreveram id facere, quia fides a Christianis mei temporis demonstrata mihi multo infra gradum quem Deus ius habebat ab iis quos servat exigere videbatur. Sacrificium eius multo superabat omnia. Parva necessaria explicatio: Apocalypsin iam antequam ecclesiam Adventistam intrarem studebam, sed eius nuntios non intellegebam. Introductione ad eius requisitum Sabbati, omnia sensum habebant; fructus malus suam explicationem habebat: contemptum legis eius. Amicus cantor, qui me iam vegetarianismum introduxerat, primum ad Adventismum conversus est et me ei per librum seminalem Ellen Gould White, "Magna Controversia", introduxit. Hoc alimentum spirituale mihi fundamenta praebebat, et desiderium meum intelligendi deinde me impulit ut Apocalypsin et librum Danielis multo profundius studerem, quia, curiose, hoc ordine res perfecta est. Et hodie significationem intellego; Lux est Apocalypsis, et Daniel adhuc tenebrae erant. Anno 1982, duo libri interpretati sunt et nuntius " *quintae tubae* " Apoc. 9 diem 1994 proposuit. Hoc obtentum est sumendo " *quinque menses* " prophetatos in Apoc. 9:5-10, designantes 150 annos reales additos diei 1844 (tunc; 1843 post correctionem). Haec additio logica erat cum divisio thematum Apocalypsis in hac die constructa in Daniele 8:14 constituatur. In hoc themate " *tubarum* ", dies 1843, nunc definitus, Apoc. 8 ab Apoc. 9 separat; et haec duo capita in continuitate totam aetatem Christianam

comprehendunt, ab anno 321 cum " peccatum ", citatum in Daniele ... 8:12, ab imperatore Constantino ^I constitutum est. Scribitur in Apoc. 10:6-7: "... et iuraverunt per viventem in saecula saeculorum, qui creavit caelum et ea quae in eo sunt, et terram et ea quae in eo sunt, et mare et ea quae in eo sunt, **quia tempus amplius non erit**; sed in diebus vocis septimi angeli, cum coeperit tubam canere, consummabitur mysterium Dei, sicut nuntiavit servis suis prophetis. " Cum talibus datis et affirmatione Dei **quod "tempus amplius non erit**," facile erat Domino me convincere "annos centum quinquaginta" citatos tempus exspectationis veri reditus Iesu Christi constituere. Et hoc argumentum in mente mea praecisionem celavit, quae tamen non permisit ut quis annum 1994 cum reditu Christi coniungeret. Itaque partim a Deo excaecatus eram, ut secundum voluntatem eius omnibus audire vellent, praesentarem Iesum ad reditum anno 1994 parare. Haec causa fuit radiationis meae ab Ecclesia officiali Valentiae ad Rhodanum, in Gallia, autumno anni 1991. Attamen dies 1994 publice praesentatus erat organizationi, quae subito responsabilis, deinde rea, facta est pro contemptuosa reiectione lucis authentice divinae. Recusatione usque ad annum 1994 continuata, iudicium Dei in eam incidit; non propter recusationem credendi in reditum Christi, quamquam... sed praesertim propter spretionem diei quo Deus prophetice venerat ut eam probaret et qui sic factus est dies reiectionis suae et secundum Apo... 3:16, de "vomitu" eius a Iesu Christo: " Itaque, quia tepidi estis, et neque frigidi neque calidi, **ego vos evomam ex ore meo**. " Nota quod quis evomit tantum quod iam in se est; quod successionem identitatis Adventistae ab initio capitis 3 confirmat: In " Sardibus ": " pauci viri qui non inquinaverunt vestimenta sua "; deinde " Philadelphia ", deinde " Laodiceae ". Nota etiam quod declaratio Christi non formam conditionalem sed formam affirmativam sumit, quae ex observatione rei quae non mutabitur resultat, damnatio ergo fixa et definitiva est.

Inter annos 1982 et 1991, frigiditatem a Iesu in hoc versu denuntiata expertus sum, et paucos tantum homines conveni qui hoc nuntium eo tempore acceperunt. Anno 1991, tres fratres mihi se iunxerunt, conventus ordinavimus, et ibi iterum mundus incredulus Noachi mihi in tristi realitate apparuit; anno 1992, quinque conventus ad sublimem explicationem divinarum prophetiarum ostendendam et quinque clades dolorosas. Appropinquante anno 1994, Bello Tertio Mundano sive " sexta tuba " non impleto, intellexi Iesum non venturum esse anno 1994. Et die praeterita, Spiritus mihi permisit ut divinum propositum huius "erroris" interpretationis comprehenderem. Ex pura reverentia erga veritatem, intelligendum est hanc interpretationem non "errorem" fuisse, cum Deus eam eo tempore praecise in illa forma desideraverit. Re vera, 150 annis post Gulielmum Miller, reditum Iesu Christi Deo nuntiavi eadem de causa quam ille ante me fecerat. Eius praedicatio permisit ut fides variarum ecclesiarum Protestantium sui temporis examinaretur et probaretur. Post eum, inter annos 1982 et 1991, mea praedicatio ut scopum habuit fidem Adventisticam, prioritatem ad lucem Christi recipiendam, et experientia peracta est in vetustissimo arce Adventistica Franciae; in prima ipsa ecclesia officiali in hac terra constituta. In dissensione, per tempus, continuae emendationes huic ultimo nuntio Adventistae factae sunt. Sed vere anni 2018 Dominus me illuminavit ut mihi explicationem manifestaret quae nuntium veri reditus sui pro vere anni 2030 iustificat. Ab illo

die, thesaurus est quem libenter cum quibusdam fratribus et sororibus communico. Quod scire desperatum videbatur, accidit, tempore ab Omnipotente electo in nomine Iesu Christi. Sed non sine causa nobis hoc donum divinum obtulit. In moribus nostris fructum verae fidei, nutritae studio totius Sacrae Bibliae suae et prophetiarum suarum mysteriosarum ac extraordinariarum, vidit. In mente mea, quamvis invisibilis sit, Deus in me veram constantiam habet, quam tangere non possumus sed tantum imaginari. Nostra relatio hoc principio nititur: Ego cogito et ille cogitat et cogitationes meas dirigit sicut gubernaculum navem gubernat. Ideae a YaHWeH (numerus nominis eius = 26) veniunt, sicut omnes eius explicationes inexplicatae manebant ab tempore Danielis, id est, saeculo VI ^{a.C.n.}, id est 26 saeculis ante nostram aetatem et in Drôme cuius numerus est 26.

De nutrimento corporis, Deus in Levitico 11 suam selectionem eorum quae consumuntur definivit et constituit: quod mundum est consumitur, quod impurum est non. Sed haec victus Iudaeis proposita duabus de causis iustificata est. Prima est quia, post finem diluvii, Deus homini potestatem dedit carnem animalium consumere si ea munda classificata est. Secunda est quod haec auctoritas data est ut Iudaeis, inter alia, carnes animalium, quae, immolatae, futurum "corpus" physicum et spirituale Messiae Iesu significabant, ederent. Agni, arietes, sic symbolice principium Sanctae Cenae novi foederis praefigurabant; aliquid a Iesu mandatum. Panis, symbolum corporis eius, et succus uvae, symbolum sanguinis eius, in sollemni coetu a veris Christianis consumuntur ab vigilia Paschae, cum Christus id instituit. Sed soli Adventistae hanc cenam spiritualem caerimonia lavationis pedum praecedunt, quae Dei requisitum perfectae humilitatis revocat, quod solum in caractere et natura electorum suorum, non autem in omnibus vocatis, inveniet. Falsae simulationes existunt, sed Deus cogitationes et corda iudicat. Secundum principium, corpus ex eo constat quo vescitur. Corpus Christi edere symbolice igitur significat personalitatem Iesu in nobis inscribi debere ut in existentia nostra appareat. Personalitas nostra et indoles eius conformari **debent**. Hae lectiones occultae tantum proderunt, scilicet, vere vocatis fidelibus, a Deo dignis iudicatis electione finali; quae tantum in fine apparebit, in conclusionem ultimae universalis fidei probationis. Nam, ut dignus sit salute, peccator homo animal, quod omnis homo hereditate a nativitate est, imaginem indolis Dei in se reconstruere et denuo invenire debet; quod sine auxilio Iesu Christi impossibile est.

Attamen, ab anno MDCCCXLIII, Deus postulata sua erga electos suos auxit. Intelligentissimi discernunt quid bonum et praeferendum sit, etiam cum Deus id non mandatum faciat. Nunc, tota Biblia lectio incipit a Genesi 1 et 2. Et ibi videmus hominem, postquam a Deo formatus est, cibos tantum veganos consumere debuisse, quos natura ei liberaliter sine defatigatione offerebat. Hoc genus victus igitur idealiter destinatum erat viro, mulieri, et eorum posteritati. Cum ideale Dei qualitatem totius vitae, corporis et spiritus, promoveat, haec electio victus fit authenticus fidei actus, et certi estote Deum non errare. Honorare quod "*bonum*" declaravit ab eo tantum aestimari et benedici potest. Et si corpus nutrimentum ideale accipit, tum spiritus, tam pretiosus ad lucem divinam discernendam, ipse primus beneficiarius erit. Solas obligationes quas Deus tamquam criteria fidei electis novi foederis imponit commemoravi. In Iesu

Christo, post baptismum per immersionem totalem corporis, ritus ad reliquum Sabbati et ad ritum fortuitum transitionis Sacrae Communionis restringuntur. Christus vere discipulos suos ab oneribus rituum veteris foederis liberavit et eis aditum ad veram libertatem dedit.

Post hoc exemplum verae fidei, quam Deus manifeste et concrete benedixit, argumentum falsae fidei tractabo, quae falsa ordinationes Deo Creatori imputatas docet.

Superfluum est dicere hanc falsam fidem a Deo omnino maledictam esse. Sed intellegite quid haec maledictio significet. Homines peccata sua lacrimant et Deum precibus fervidis implorant ut eis veniam det. Commovet, nonne! Sed iidem homines explanationes audire recusant quae accurate peccata, quae Deus eis imputat, indicant. Num quisquam quicquam terribilius, alicui qui salutem Dei expectat, quam iram eius loco suo accipere potest imaginari? Idea salutis iucunda est cuivis qui in existentiam iudicii divini credit. Et diu falsa fides falsam felicitatem multitudini hominum indoctorum sed credulorum attulit. Curia Romana ex hoc profecit et adhuc profecit. Nostra aetate, fides Christiana primum tempore apostolorum a pagana Roma imperiali persecuta est, deinde iterum persecuta est, sed hac vice a catholica Roma papali, donec ipsa a sanguinariis Gallis Revolutionariis et eorum atheismo annis 1793-1794 percussa est. Haec eventa nos ad ver anni 1843 ducunt. Eo tempore, falsa fides Catholica falsa fides Protestantium se iunxit, et castra falsae fidei tantum robore et potentia crescebant; doctrinae eorum a Deo definitive damnatae sunt, quia, nuntio reditus Christi annis 1843 et 1844 probatae, ambae prophetam, eius nuntium, et Deum qui eum mandaverat spreverant. Attamen, libertas conscientiae, in mundo occidentali constituta et agnita, mixturam inter falsam fidem Christianam et atheismum liberorum cogitatorum revolutionariorum favebat. Anno 1994, Adventismus officialis, probatus et " *evomitus* ", eis vicissim se iunxit, et simul societas occidentalis mores et valores suos mutavit; libera sexualitas post mini-revolutionem Maii 1968 in Gallia vindicata est. In scaena et in theatris, homosexualitas derisa est et paulatim norma accepta facta est. Anno 2013, matrimonium eiusdem sexus legalizatum et lege Gallica protectum est, vestigia multarum aliarum terrarum occidentalium sequens. Inter annos 2013 et 2022, protectio hominum LGBT (Lesbiana, Gay, Bisexualium, et Transgenerorum) ab Occidentalibus contemptum populi Russici et ducis eius, V. Putin, excitavit. Occidens, nunc "degener" et pravus habitus, magis magisque similis est urbi Sodomarum, quae igne de caelo destructa est, quae in forma lapidum sulphuris ardentium cecidit, secundum testimonium biblicum Gen. 19:24 et 28: " *Et Dominus pluit super Sodomam et Gomorrhham sulphur et ignem a Domino de caelo... Respexit in Sodomam et Gomorrhham et in omnem terram planitiis, et ecce fumus ascendebat de terra, quasi fumus fornacis.* " Haec audax locutio a Deo assumpta est initio thematis " *quintae tubae* " Apocalypsis 9. Deus plures causas habet. Hic ignis de caelo venit ad humanitatem omnino corruptam delendam, et hoc corruptionis gradum in fine mundi in Occidente invenitur, propter successivas reiectiones Dei a religionibus Protestantibus et Catholicis diabolo traditas ab anno

1843, quae sic iterum confirmatur ut fundamentum initii " *quintae tubae* ". Et hoc modo, dies 1994 vicissim confirmatur et legitimatur; castrum abominabile Adventismum infidelem a Deo reiectum accipit ut eius fatale fatum communicet.

Quem fructum, praeter Sodomae fructum, falsa fides ferre potuit? Eadem peccata eandem poenam in iudicio Dei significant. Atque praecise, America prima natio fuit quae, per dominationem armorum nuclearium, anno 1945, et contra Iaponiam, effectus destructivos " *ignis de caelo* " a Deo emissi reproducit. Nunc, haec America est entitas nationalis a fide Protestantica in " *quinta tuba* " petita. Nuntius divinus clarus fit: vicissim, ignem de caelo subibit, ut Apoc. 20:9 docet: " *Et ascenderunt super faciem terrae, et circumdederunt castra sanctorum et civitatem dilectam. Et descendit ignis de caelo et comedit eos.* " Et vicissim, speciem vallis ubi duae urbes nefariae Sodoma et Gomorrha stabant, assumet. In hoc casu, non erit " *ignis quasi clibanus* " sed, secundum universalem actionis normam, " *ignis quasi clibanus magnus.* " Memento: laxatio morum et mutationes in favorem perversitatis moralis cum egoismo oeconomico coniunctae evidentissima indicia naturae diabolicae populorum ex fide Christiana natorum constituunt. Immoralitatem populorum qui pagani manserunt imitantur, immo superant. In Apocalypsi sua, Iesus Christus successionem " *quintae tubae* " sublineat, quae sic Revolutionem Gallicam et atheismum " *quartae tubae* " sequitur. Hoc modo, influxum atheismi in fidem Protestantem Americanam anno 1843 reiectam suggerit. Ita confirmavit et prophetavit mixturam odiosam fidei religiosae formalisticae et infidelitatis, quae nunc ultimum fructum funestum pro fide fert, et quae in ea sub nomine Francimasonariae invenitur, quae, sicut foedus oecumenicum a Catholicismo post eam formatum, in uno foedere diversas et personales opiniones religiosas coniungit; quasi forum religiosum negotiis favens. Et ad hoc confirmandum, symbola huius Francimasonariae impressa in Dollario, moneta Americana, inveniuntur.

Fides falsa sive religio monotheistica falsa non considerat voluntates a Deo expressas in **unico** libro sacro suo, Biblia, sed potius ritus fingit qui utiles sunt ad identificandum. Religiones falsae distinguuntur festis suis religiosis. Festum sectatores congregat et gaudium excitat. Vincula fraterna inter homines egoistas constituta sic hac sola occasione firmantur. Nam simulac festo finitur, omnes ad vitam suam nefariam et peccata redeunt. In religione monotheistica, omnes sectatores ad unum Deum precandum incitantur. Sed iudicando ex differentiis quae eos distinguunt et separant, hic unus Deus non tam singularis videtur quam hi " *impii* " homines affirmant. Nam " *iniquitas* " est ipsum vitium quod Iesus Christus Christianos infideles in glorioso suo reditu reprehendit et reprehendet, ut ipse docuit in Matthaeo 7:23: " *Tunc dicam illis: 'Numquam vos novi; discedite a me, qui operamini iniquitatem.* " " Quid est autem " *iniquitas* "? Iesus nobis exemplum iudicis iniusti praebet, qui iustitiam tribuit ei qui iustitiam quaerit, non quia eam innocentia sua meretur, sed ut celeriter se liberet ab onere ingrato, officio professionali male sustentato et molesto. Immo, ei iustitiam tribuit ut eum liberet, ut eius insistentes appellationes cessent. Plane, hic iudex officio suo non dignus est, et sacerdotes et pastores qui Deum, leges eius, normas eius, omnesque eius valores produnt, tam indigni sunt officio suo quam hic malus iudex. Cum legem divinam transgrediuntur, eius mandata non oboedientes, " *iniquitatem* "

committunt, quae consistit in peccato exercendo, post defectum intellectus petitionis a Deo requisitae. Praetextus ad legitimandam inobedientiam adhibitus saepe causa est traditionis consuetudinis hereditariae. Sed Deus fidem Iudaicam damnavit quod, primo loco, ritus suos traditionales praetulisset normae eorum quae in Christo perfecerunt. Ergo inexcusabiles sunt. Quo magis eruditi homines, eo magis donati sunt ad complicandum quod simplex est. In servitio exercituum nationalium, ordo oboedientiam omni tempore postulat, et nemo hoc principium audet in dubium vocare. Sed falsae religiones, Dei invisibilitate utentes, sibi omne genus contemptus erga eum permittunt. Preces ad eum directae ergo inauditae manent et numquam exauditae. Sed, audiendo, daemones responsa consequi conantur quae sic religionem mendacem confirmet et legitiment; quia falsa fides etiam suum nutrimentum requirit; et, luce divina absente, responsa miraculosa eas substituunt. Atque hoc modo responsa a diabolo et daemonibus eius data responsum Dei substituunt. Homines fallere sola eorum actio est et ita agunt, erga infideles, ut Deus eis superesse permisit usque ad gloriosum adventum suum.

Hic de ieiunii usu loquor, cui falsa fides magnum pretium tribuit. Primum moneo Deum hunc ritum soli populo suo Hebraeo mandavisse, aliisque hominibus numquam ieiunare iussisse. Ieiunii usus logicam suam ex cogitatione humana haurit. Homo Deo Creatori demonstrare potest vim petitionis, quae eo expressa est quod, si opus sit, se cibo usque ad mortem privare potest... Audi quid Deus de ieiunio sentiat; Isaiae 58:3: " *Quid nobis prodest ieiunare, si non aspicias? Affligimus animam nostram, si non respicis? Ecce in die ieiunii vestri indulgetis desiderii vestris, et omnes mercenarios vestros dure tractatis . 4 Ecce ieiunatis ad disputationes et rixas, et percutitis impie pugno ; non ieiunatis secundum hanc diem, ut audiat vox vestra in excelso. 5 Num hoc est ieiunium quod elegi, dies quo affligatur homo animam suam? Inclinare caput sicut scirpus, et cubare in sacco et cinere, num vocabitis ieiunium, diem acceptabilem Domino? 6 Hoc est ieiunium quod elegi : Solve vincula impietatis, dissolve funiculos servitutis, dimitte oppressos liberos, et conteratur omne iugum. 7 Divide panem tuum cum esuriante, et induc egenos in domum tuam. Si videris hominem nudum, operi eum, et ne despicias a proximo tuo. 8 Tunc erumpet quasi mane lux tua, et sanitas tua germinabit."* Cito; iustitia tua antecedit te, et gloria Domini sequetur te. In hora sua, Iesus Christus normam huius ieiunii in perfectione implebit. Deinde a discipulis suis fidelissimis imitabitur. Attamen, cavendum est de lectione litterali huius textus, quia Deus hic non loquitur de hominibus inopes cum moribus manifeste rebellibus, qui ideo suum fatum merentur. Praeterea, in lingua symbolica summe spirituali, nuditas absentiam gratiae Christi denotat, et cibus veritatem biblicam pertinet.

Quod Deus hic nobis dicit est ieiunium esse commodum, quod electi placentes exercere possunt, ut Deo ostendant nutrimentum spiritus sui superiore esse ei quod corpus eius requirit. Per se patet, extra hunc casum, ieiunium religiosum nullam iam significationem habere. Deus id probare potest tantum si is qui id facit eum iam honorat oboedientia sua et amore suo. Et extra hunc casum, ieiunium nihil est nisi praetextus fallacis et falsae mentis religiosae. In hoc alio casu, credentes infideles frustra ieiunant, ut Deus imputat, in Isaia 58, Iudaeis " *improbis et rixosis* ". Et hoc est quod homo occidentalis, sive Christianus sive

non, factus est. Attamen, in gradu salutis, ieiunium effectus sanantes habet, cum quietem organorum digestivorum promoveat et sic errores in victu reparat, vitando morbos graves qui difficiles vel etiam impossibiles sunt curare.

Fides Catholica festa religiosa sua in diebus festorum antiquae religionis Romanae paganae constituit. Ita ut eorum honoratio peccatorem cum Deo creatore non reconciliat, qui primum requie dominicali ab imperatore pagano Constantino I hereditate accepit ' ab die 7 Martii anni 321. Adoratio eius falsae "Virginis" novas festas gignit, et hi omnes ritus ei artificiose magnum praestigium religiosum universale tribuunt. Notemus Deum in Apocalypsi sua missas suas "***incantationibus***" comparare, in Apoc. 18:23: "*Lumen lucernae non lucebit in te, et vox sponsi et sponsae non audietur in te, quia mercatores tui principes terrae fuerunt, quia **omnes gentes incantationibus tuis seductae sunt**.*"

Ut hoc de ordinationibus concludam, animum vestrum ad hoc punctum adduco. Admiramini Dei Creatoris superioritatem, qui scivit quomodo textus legales componere qui perpetuo valorem et efficaciam retinent. Coram eo, legati Reipublicarum nostrarum leges novas continuo creant, textus veteres abrogantes ut iis substituant qui novae maioriati praesidentis conveniunt. Credunt textus legales omnes difficultates solvere posse et soli sunt qui hoc credere pergunt; soli, coram Deo, quia, quantum ad ipsum attinet, numquam id credidit, et id probavit, declarando in 2 Cor. 3:6, per os Pauli: "*Idoneos nos etiam fecit ministros novi testamenti, **non litterae**, sed spiritus; **littera enim occidit**, spiritus autem vivificat.*" ***Quod si ministerium mortis, litteris in lapidibus sculptum, gloriosum fuit***, ita ut filii Israel non possent intendere in faciem Moysi propter gloriam vultus eius, quamvis fugax esset, quanto magis gloriosum erit ministerium spiritus!"

Deus nobis dicit litteram necare. Et de qua littera loquitur? De illis quae textum Decalogi eius constituunt, originaliter digito divino in tabulis lapideis quas ipse Mosi dedit insculptas. Contextum veteris foederis intellegere debes, sub quo mors regnat. Sicut pagani, Hebraeus peccatum originale hereditavit, quod eum morte dignum fecit. In foedere suo, Deus Hebraeis legem suam praebet, cuius unumquodque mandatum est sententia mortis, quia homo communis eam transgressa est et iterum transgressurus est, etiam postquam eam didicit. Hoc punctum essenziale est ad intellegendam necessitatem imperativam Salvatoris, quia occursum hominis cum Deo eum facit invenire se natum esse ad moriendum. Et hic Salvator indispensabilis veniet in Iesu Christo, sed iam praesens est in vetere foedere per agnum "*sacrificii perpetui*", ut iam commemoravi. Si mors revelatur, possibilitas veniae a magno Iudice divino iam etiam peccatori contrito, corde fracto quod Deum suum dehonora vit, praesentatur. Omnia disposita sunt, ut veniam obtineat, eo inscio, nomine iustitiae Christi qui in Iesu venturus est, vitam animalem sacrificio offerre debet, et si pauper est, oblationem minus sumptuosam; vitam animalem perfecte innocentem, qualis erit vita perfecta, sine ullo peccato, Iesu Christi. Ita intellegi potes omnes ritus veteris foederis valorem habuisse tantum in prospectu mortis Iesu, fundamenti novi foederis. Item, valde logice, post mortem Iesu, omnes hi antiqui ritus religiosi evanescent, derelicti, si non obliti. Hac de causa sanguis Christi omnes peccatores, quos electos suos agnovit, ab Adam et Eva, servavit.

Postquam derelicti et Romanis traditi sunt, Iudaei intellexerunt Deum se iam non illuminare; itaque constituerunt problemata sua per se solvere. Atque principale problema solvendum erat ne amplius contra legem divinam peccarent. Sic rabbini et scribae insignes librum Talmud creaverunt; opus in quo omnes possibilitates legis transgrediendi enumerare conati sunt, absurdas res praevidentes. Sic, exempli gratia, ut numerus gressuum Sabbato faciendorum augeretur, iter pedibus in pelvi aquae faciendum erat... Hic subsistam. Hic habemus consequentiam reiectionis Christi, quae eos sapientia inspiratione Spiritus divini, nomine huius unius Christi dati, privavit. Nam ut omnia problemata sua solveret, homo solutiones in Spiritu sapientiae Dei Creatoris invenire debuit, paratus solum electos suos dilectos dirigere, ducere et inspirare. Certum est, haec lex Talmud revera centum pro cento humana est et Deo ignominiam affert. Hoc haec exprobra in Ezechiele citata iustificat. 22:26 et 36:22: "*Sacerdotes eius legem meam violant et sanctuaria mea polluunt, inter sanctum et profanatum non distinguunt, inter impurum et mundum non ostenderunt, a sabbatis meis avertunt oculos suos, et ego profanus sum in medio eorum.*" .../... Propterea dic domui Israel: Haec dicit Dominus Deus: Non propter vos ego faciam hoc, domus Israel, **sed propter nomen sanctum meum, quod polluistis in gentibus ad quas intrastis** .

Hic vitium principale dogmatis Catholicismi Romani indico. In medio Novi Foederis, ritus ex Vetere Foedere descriptos recreavit, ita irritum reddens ius suum serviendi Deo nomine Iesu Christi. Exempli gratia, hunc casum propono. Puer, sive adultus, venit ad peccata sua confitenda sacerdoti qui eum in confessionali accipit. Poena, ab eo postulat ut "Ave" et "Pater Noster" recitet. Ipsa poenae notio mortem expiatoriam Christi obsoletam reddit. Praeterea, quaedam ex his poenis corporales et dolorosae sunt, ergo etiam minus legitimae. Similiter, principium Catholicum confessionis etiam ritum Veteris Foederis renovat et in praxim deducit; cum ex Iesu Christo, confessio et remissio peccatorum solius eius sint, quia solus potestatem habet peccata remittendi. Nemo homo satis iustus et perfectus est ut veniam nomine Dei concedat. Victoria sua super peccatum et mortem, Iesus hoc ius exclusivum meruit quia Deus est. Diu Catholicismi sectatores doctrinas textuum biblicorum Evangeliorum neglexerunt, quae eos facile victimas reddiderunt ad submittendum auctoritatem, ut putatur, sacerdotum et paparum. Praeterea, confitendo peccata, sacerdos auctoritatem super confessos assumpsit. Confessiones factionum turpissimarum eum sub dependentia sacerdotum et totius cleri Romani collocaverunt. Hanc accusationem contra Ecclesiam Catholicam Romanam, Deus eam primum proposuit, dicens in Apoc. 13:6: "*Et aperuit os suum in blasphemias ad Deum , blasphemare nomen eius et tabernaculum eius et eos qui in caelo habitant* ." ; "*blasphemare* " id est, mentiri contumeliis "*tabernaculi eius* ." Ubi est mendacium? In eo quod recreatur quod Deus finem imposuit. Ubi est contumelia? Attribuendo Deo paternitatem cultorum eius idololatricorum, quos secundum mandatum eius praecipue damnat; sed re vera, omnia transgrediuntur. De "*his qui in caelo habitant* ," tantum angeli eius in caelo, prope Deum, sunt qui fideles manserunt, et inter eos, vetus Enoch, Moses, Elias, et post mortem Christi, pauci sancti anonymi, sed id est totum. Nam omnes alii discipuli et apostoli qui vere in Domino mortui sunt, dormiunt et in

nihilo exspectant ut a Iesu Christo, in glorioso eius reditu, resurrecti sint; sicut Maria, soror Lazari, tam clare expresserat. Quam ob rem, Deo, adoratio sanctorum quos canonizat mendacium magnum constituit, et iterum contumeliam, propter idololatricas normas Romanas ad canonizationem requisitas; inter eos, homicidae, vera monstra.

Inceptum Catholicum ad ritus religiosos cleri Iudaici in terra restituendos et iniuriam in Deum et insidias illecebras constituit, formidabiliter efficaces ad homines superficiales et idololatrias illaqueandos. Non frustra anno septuagesimo, post quadraginta annos symbolicos probationis fidei Iudaeis veteris foederis concessae ad novum foedus ineundum, ipsum anno tricesimo morte et resurrectione Christi constitutum, Deus Romanos iussit urbem eiusque sanctitatem infidelem et obsoletam delere; infidelem, quod ad clericos attinet, et obsoletam quod ad Templum eiusque ritus religiosos attinet. Hi ritus in terra cessare debebant quia munus eorum propheticum perfectum erat. Prospectus et relatio cum Deo nunc singillatim ad divinum dominatorem et victorem, qui iterum caelestis factus erat, convertebantur: Iesum Christum, unicum intercessorem caelestem, unicum capacem et dignum qui peccata electorum suorum, quos ipse eligit et elegit, secundum fundamenta sui unici iudicii divini, ignoscere posset.

Educatio homines non ingeniosiores reddit; eos tantum eruditiores reddit; sed quibus rebus? Solum rebus utilibus ad munera professionalia in vita saeculari. Nam in plano religioso, homo non evolutus est; immo magnopere regressus est. Anno MMXXII, idem est ac tempore Noae. Moneo vos hanc experientiam diluvii testimonium a Deo datum esse, ut qui in hac historia biblica credunt, etiam in consilio eius de destructione globali humanitatis in ultimis diebus credant. Ergo, sicut tempore Noae, homo adhuc se fabulis fallacibus diabolicae inspirationis paganae seduci sinit. Fides eius in immortalitatem animae eum facilem victimam facit spiritibus daemonicis in terra nostra et dimensione terrestri nostra clausis. Apparent ut "sancti" deinde ut "Virgines" et credentes sine scientia biblica seducunt. Veteres insidiae antiquae paganitatis adhuc aequae bene cum viris eruditis nostri temporis operantur. Educatio igitur nihil mutavit. Ita, nostro tempore, sunt etiam plures athei infideles. Sed athei quamdiu? Donec tragoediae destructivae oculos mentium humanarum ad caelum reducant. Sed hic iterum, ii qui amorem veritatis, a Iesu Christo servandis, in se non habent, formidabilibus dolis satanicis seducentur et multis castris falsae fidei se iungent.

Maledictio Divina Probata

Multae sunt eius probationes, sed humanitas a Deo separata eas tales agnoscere non potest, quia eius vitae analyses tantum civiles et profanae manent. Formae religiosae adhuc existunt, sed nullius usus sunt, cum iudicium Dei etiam ab institutionibus Christianis neglegatur; via Christiana sola est quae divina oracula revelare posse putatur. Et ita res se habent, sed vox quae nomine eius loquitur in dissidentia Adventismo Septimo Diei stat, a plerisque eorum qui eius existentiam et nuntia detegunt neglecta et contempta. Et cum privilegium habeam eas cognoscendi et cum embryone Electi Christi communicandi, eas hic citabo,

incipiens a recentioribus probationibus ex eventibus hodiernis vitae nostrae Gallicae sumptis.

Ab anno MCMLVIII, Galli constitutionem Quintae ^{Rei Publicae} adoptaverunt propter difficultates quas Quarta Rei Publicae ⁱⁿ solvendo problema colonizationis Algeriae a Francia expertae sunt. Bellum iam octo annos inter FLN Algerianum et exercitum regularem Gallicum gerebatur. Post annos fere centum triginta colonizationis, assimilatio et liquefactio duarum originum nondum perfecta erat, et quod auctoritates Gallicae nesciebant erat hoc simpliciter impossibile esse; hoc propter religionem Musulmanam traditione hereditariam, quae eam genus nationis facit quae suam religionem protegere vult. Hic defectus tantum illam quam hodie videmus, post receptionem Musulmanorum in solo Franciae metropolitanae, praenuntiavit. Reunio duarum societatum a Deo maledictarum fructum habet bellum, hunc fructum visibilem divinae maledictionis eius. Sed maledictio Quintae ^{Rei Publicae} non hoc bello sistit. Quia Constitutio Quartae ^{Rei Publicae} commodum prae Quinta habebat potestatem decernendi administrationis executivae ^{limitandi}. Ad favorem deputatorum adipiscendum, propositae mensurae et leges rationabiles esse et consensum maioritatis suffragiorum obtinere debebant. In Quinta ^{Republica}, populus Francogallicus magnum conventum habet, primum singulis septem annis, deinde singulis quinque annis post Iacobum Chirac, ut praesidem suum eligant. Non solum praesident; nunc gubernant et decisiones suas personales per maiorem partem praesidentialem legatorum "godillorum" qui ad hunc solum finem existunt, exsequuntur. Hoc efficit ut aspectus democratico-republicanus praesens et conspicuus sit. Inter annos 1958 et 2017, usus Articuli 49-3 permisit ut lex quoties opus erat ferretur. Ab anno 2017, hoc ius semel tantum in anno permittitur. Consequentia huius Quintae ^{Constitutionis} est ut Francia solum decisionibus ab octo praesidibus continuis factis confidere relicta sit. Octo viri responsabiles sunt pro declinatione et clade oeconomica et politica quae hodie in hac patria videri potest, quamvis facultas politica "dextrae" et "sinistrae" habeat. Causa huius cladis est quaesitio divitiarum quoquo pretio, et ad eas obtinendas, relationes internationales prioritatem habet ut commercium promoveretur. Infeliciter, commercium paulatim mutatum est, et Francia minus minusque exportabat et magis plusque importabat, donec omnino a Sinis et Asiaticis importationibus penderet. Et energia eius etiam tota importatur, nuperrime gas Russicum, et diutius gas Algerianum. Dextra autem, nomine suo, mutando nomen eius saepius, homines credere conata est, quod ultimus praeses et prior Factio Nationalis etiam fecerunt. Sed mutatio nominis ampullae contenta eius non mutat, quae perpetuo eadem manent.

Annis 2017 et 2022, Deus electis suis magistratibus occasionem dedit ut probationem maledictionis suae, quae Franciam ab initio vexabat, ostenderent. His duobus diebus, iuvenis Praeses Emmanuel Macron in secundo circuitu electionum praesidentialis se invenit, contra Marinam Le Pen, candidatam FN (Frontis Nationalis), quae postea RN (Conventus Nationalis) facta erat. Idem scenario quinque annis inter se distantibus; adhuc aliquid hic notandum est. Aliquid quod homines ad hanc curiosam, secundum eos, coincidentiam interrogandam impellere debet. Sed probe scio coincidentiam non causam esse, et solam divinam maledictionem haec facta iustificare. Quid enim fit? Inter annos 1958 et 2022,

quidam Galli, paulatim numero crescentes, animadverterunt mutationes praesidentiales et earum alternationes politicas fatum suum non mutasse. Praeterea, creatio Unionis Europaeae eos sub suis directivis posuit, superioribus illis nationis suae. Diu cogitationem nationalisticam et factionem eius officialem daemoniantes, factiones "dextrae et sinistrae" successive potestatem occupaverunt, decisionibus commissariorum et legatorum Unionis Europaeae subiecti manentes. Cum quaevis mutatio impossibilis ad obtinendum videretur et adhuc videatur, cur suffragium ferre? Quam ob rem 52% suffragatorum pro comitiis praesidentialium anni 2022, deinde 54% pro comitiis legislativis deputatorum ius suffragii "detrahere" constituerunt et a suffragio abstinerunt. Domus Franciae igitur derelicta est, tradita squalis politicis qui "simul" desiderium suum proclamant Franciam locupletandi et eam competitioni Europaeae et globali, quae eam destruit, tradendi. Continua abstinentiae auctio etiam aliam causam habet. Evanescentia valorum religiosorum homines, etiam Franciam, ad credendum inducit tempus pacis universalis advenisse, et, gratia pactorum internationalium, pessima non iam timenda esse. Verum est "Tertium Bellum Mundanum" modo in Ucraina coepisse, die XXIV Februarii anni MMXXII. Sed quis hanc interpretationem credit de eo quod multis restat, bello quod solum Ucrainos et Russiam tangit? Nonne toto die per radiophonum et televisionem dicitur, secundum opinionem illuminatam politicorum, arma Ucrainae suppeditanda non esse actum implicationis in hoc conflictu? Per hoc mendacium verum, quod sola spe horum politicorum et diurnariorum qui eos divulgant fundatur, homines visionem distortam condicionis in suis civitatibus accipiunt. Haec quidem spes tantum est, quia nemo scit quousque patientia Vladimiri Putin, ducis Russici, progredi possit. Et post ostentationem negligentiae, haec res eos cruciat et sollicitat. Hi fallaces homines cum igne ludunt, non quolibet igne; eo quem Deus accendit ut eos et opera eorum consumat. Sed maledictio Dei non solum in duces et instrumenta communicationis socialis est, sed imprimis in ipsum populum, et a Deo duces maledictos accipiunt quos merentur, collective et singillatim.

Praeter abstinentiam quinquaginta quattuor centesimarum, exitus finalis secundi circuli comitiorum legislativorum amarus et dolorosus est castris praesidentialium, quae maiorem partem absolutam amiserunt. Deus nobis aliud testimonium maledictionis suae dedit, quae Franciam eiusque fatum percutit. Gubernaculum fregit tempore quo navis Francia tempestatem difficultatum internarum et earum quae a magnis conflictationibus internationalibus in mundo ortae sunt subit; visibiliter ut ad imum ducat. Ita Francia, tam facilis gubernatione hactenus, non iam tam facilis erit. Eo ipso tempore quo gravitas rei nationalis et internationalis crescit, possibilitas Franciam ducendi minuitur. Et sine ulla penitus evanescentia, haec possibilitas difficillima fiet, ut minimum dicam, quia opiniones factionum repraesentatarum valde discrepant et interdum in terminis absolutis opponuntur. Hoc exitu suffragii detecto, in instrumentis divulgationis, diurnarii et politici multa scenaria reactionis iuvenis praesidis, a multis suffragatoribus visibiliter repudiati et odiosi, excogitaverunt. Arrogantiam eius animadverterunt et interdum "Iovem" appellaverunt; Quod non immeritum est, et hoc postquam Franciscum Mitterrand "deum" appellavit per duos suos mandatos praesidentiales,

qui alterum nexum inter hos duos homines constituunt. Erraverunt autem cum putarent iuvenem "arrogantem" signa humiliationis ostensurum esse dicendo suffragium eorum poenae auditum et acceptum esse. Age! "Iuppiter" non potest se demittere ut agnoscat se a populo suo puniri! Post absentiam notabilem, in oratione octo minutorum, firmiter in caligis suis stans et de iudicio suo infallibili certus, "Iuppiter" responsabilitatem eventus in populum transtulit. Eius culpa est, quia non intellexit utilitates et pericula Franciae, sive melius sive peius, cum fato Europae coniuncta. Ei, hoc secundum mandatum ultimum possibile est et nihil ei restat quod amittat, sed adhuc sperat se omnia vincere posse. In hac relatione male intellecta, Francia ultima certamina politica experietur, exacerbata novis difficultatibus quae orientur, in suo territorio, in Europa, et toto orbe terrarum.

De diurnariis politicis, notandum est frequentem usum locutionis "Galli hoc, Galli illud". Quod ad abstinentionem attinet, tantum, sed plerumque, 54% omnium Gallorum hanc electionem fecerunt; et tum, quisque ob causam personalem. Legati quoque hanc locutionem omnino falsam repetunt, quia exitus suffragio obtentus non est fructus consultationis omnium Gallorum, sed tantum ex variarum electionum personalium effectus. Et vos moneo, exitus obtentus est is quem Deus actione sua in mentibus hominum favit, sciens neminem eorum eum effugere posse. Hoc modo dictum intelligendum est: "populus habet duces quos meretur". Praeterea, ut signum extremae maledictionis, Europa et Gallia a mulieribus gubernantur quae magistratus publicos in massa ingressi sunt; Ursula Von Der Leyen, Praeses Commissionis Europaeae, et Elisabetha Borne, Prima Ministra in Francia, et multi alii in maiortate praesidentiali aliisque factionibus politicis, inter quos RN. Itaque illa quae, secundum Deum, in Genesi 3:16, "*submissa et dominata*" a viro suo futura erat, Europam et nationes Europae occidentalis dominatur: "*Dixit mulieri: Multiplicabo dolorem tuum in partu; in dolore paries, et erit desiderium tuum ad virum tuum, et ipse dominabitur tui.*" Secundum Genesi 2:18, illa tantum "*adiutrix*" erat, sed dux facta est et hodie hominem dominatur: "*Dixit YaHWéH Deus: Non est bonum esse virum solum; faciam ei adiutorem similem sibi.*" Evenit ut haec norma Europam scopum irae universalis Musulmanorum faciat, quia Musulmani eam non accipiunt. Et, nomine amoris, pauci Christiani hoc intellegunt, sed in Biblia, hae normae a Deo initio creationis constitutae perpetuae sunt. Nec facultativa sunt nec arbitrio personali obnoxia sunt, sicut in cena à la carte.

Origo maledictionis Franciae in eius pertinentia ad Europam Occidentalem iacet, quae ab anno 538 sub religiosa maledicta influenza Romae papalis posita est. Re vera, Francia, olim Gallia, in Daniele 7, unum ex "*decem cornibus*" est, primo sub dominatione imperiali Romae posita, quae symbolo "*cornu parvo*" in Daniele 8:9 repraesentatur. Et in Daniele 7, sub maledictione Romae manet, sed hac vice, sub aspectu religioso Christiano papali, etiam formula "*cornu parvo*" in Daniele 7:8 symbolizato: "*Considerabam cornua, et ecce, cornu aliud parvum exiit de medio eorum, et tria de cornibus prioribus evulsa sunt coram eo; et ecce, oculos quasi oculos hominis habebat, et os loquens arroganter.*" Spiritus specificat, "*aliud*," quia Italia iam inter "*decem cornua*" numeratur, et hoc novum "*cornu parvum*" ergo undecimum "*cornu*" est. Imperium papale

Romanum re vera ab Italia independens est. Civitatem liberam et independentem prope Romam sitam constituit et nomen Civitatis Vaticanae gerit.

Maledictio Franciae igitur ad origines suas redit, ad conversionem ad Catholicismum Romanum papalem primi regis sui e populo Francorum, nomine Clodoveus I. ^{Haec} prima submissio monarchica et nationalis ad papalem imperium Franciae titulum "filiae natu maximae ecclesiae" meruit. Et hoc auxilium a "filia natu maxima" raro per totam historiam Franciae defuit. Iudicio Dei neglecto, populus huius populi successiones monarchicas legitimavit. Attamen signa maledictionum a Deo data sunt. Et iam gravissimum et visibile erat mores, iniusta et crudelis natura ducum religiosorum et monarcharum qui heredes erant huius religionis, quae "Christianae" appellantur. Nam, nihilominus, quomodo hanc ferocissimam religionem in Iesum mitem et amantem, qui vitam suam finivit eam voluntarie offerendo ut sacrificium expiatorium, imputare possumus? Nam amor Christi non celatus erat, cruces multiplices sacrificium eius revocabant, sed vita eius non imitata est. Amor ducum etiam omnino contrarius erat vitae Christi. Nonne hoc manifesta maledictionis probatio erat? Una quidem erat, sed religio hominibus imposita est qui eam non elegerunt. Quam ob rem huiusmodi Christianitas fructus vitae paganorum peperit, et adhuc hodie peperit. In Evangelio secundum Ioannem capitulo decimo, Iesus hoc inculcavit: "*pastor oves suas vocat*", sed inter omnes, soli ii qui *vocem* eius "*cognoscunt*" ad eum veniunt ut eum sequantur.

Persecutio "Templariorum" ultiores probationes maledictionis Franciae Catholicae praebuit. Rex eius, Philippus Pulcher, non erat pius, sed desiderium divitiarum eum ad foedus cum papatu iniit ut Ordinem "Templariorum" ad mortem damnaret, et sectatores eius, inter quos dux eorum, Iacobus de Molay, et pauci alii, ad palum combusti sunt; hoc, duabus de causis valde diversis: pro ecclesia papali, eliminatio competitoris periculosi; et pro rege Franciae, direptio et confiscatio divitiarum ab ordine et asseclas eius possessorum. Quid dici potest? In illis temporibus adhuc obscurissimis, Ordo "Templariorum" longe a perfecto aberat, sed quod certum est est non esse visum ira Dei, in prophetia Danielis et Apocalypsis, dissimilis ecclesia papali Romana, complici cum brachio regio saeculari. Etiam licet cogitare Deum hanc actionem terribilem tam iniustam iudicasse ut maledictionem a Iacobo de Molay ex alto rogi sui pronuntiatam concedere voluit; antequam moreretur et spiritum suum Deo traderet. Verbis suis, vaticinatus est Deum mortem eorum vindicaturum esse in eos qui culpam gerebant. Tantum saeculo sexto decimo ^{ei} tribuitur nuntius pro hoc anno mortis Philippi Pulchri, Clementis V Papae complicitis, et Gulielmi de Nogaret, regis accusatoris. Et maledictio a Iacobo de Molay pronuntiata completa est, in Philippum Pulchrum et tres filios eius, quia facta ad familiam regis extensa sunt, cuius duae nurus heroinae duorum scandalorum adulterii sexualium fuerunt, quae duos amantes eorum ad pessima atrocitates, quae tum imaginatae erant, patiendas, ad necem mittendas, perduxerunt. Res tam nota est in Gallia ut cinematographia televisifica rem arripuerit et seriem televisificam nomine significativo "Reges Maledicti" fecerit. Re vera, maledictio formam extinctionis hereditatis Philippi Pulchri sumpsit, successoribus eius omnibus pereuntibus usque ad ultimum. Ita, sub eadem maledictione, omnes successivae regum dynastiae sibi invicem

successerunt, Merovingiani, Carolingiani, Capetiani (quo ultimo Philippo Pulcher fuit), Valesiani, et iterum Capetiani; ultimo rege Carolo X.

Tempore Reformationis Protestantium, primum a rege Francisco I persecuta, alia signa maledictionis monarchiam Catholicam Franciae percusserunt, praesertim matrimonio cum familia Medicorum Italica coniunctam. Sic Catharina Medicea tres filios et haeredes suos alternis viribus mori vidit, ita prophetiam a Michaelae Nostradamus ei praesentatam impleri videns. His maledictionibus adde epidemias pestilentiae terribiliter mortiferae et vastatricis, et index maledictionum divinarum iam valde manifestus et significans est.

Notandum est in Revelatione prophetica satis accurata, Deum tantum quattuor signa principalia maledictionis, quae Europam occidentalem post adulterium spirituale die 7 Martii anni 321 commissum perpetravit, retinere, scilicet, derelictionem sancti Sabbati in favorem "diis solis" pagani. Sub symbolo "quattuor" primarum "tubarum" successivarum revelavit: incursiones barbarorum ex Europa septentrionali; constitutionem regiminis papalis Romae anno 538; bella religionum Catholicae et Protestantium quae saeculo XII^{contra} Valdenses Pedemontii Italici coepta sunt; finem potestatis persecutoriae papatus ab intolerantia irreligiosa atheismi liberi cogitantis Revolutionariorum Francicorum ab anno 1793 percussi.

Historia usque ad nostra tempora peracta testatur sine cognitione a prophetiis Danielis et Apocalypsis allata, maledictiones divinas non agnosci pro eo quod sunt. Et signa earum solum finiri potuerunt conscientia populorum qui adhuc mores suos mutare et Deo verum fructum dignum et revelantem verae poenitentiae offerre debent. Sed haec signa maledictionum tantum ab electis eius et aliis videntur? Incredulitate sua, tantum mores infidelium repetunt quos terra ab initio portavit; generis Cain et etiam magis Lamech, homicida irrisor "*arrogans*", ille quoque, sicut papatus Danielis 7:8 et nobis propior, iuvenis praeses hodiernae Franciae.

Haec iterum ignorantia iudicii divini, in vaticiniis eius revelata, Ludovico XIV permisit ut pro populo suo "rex solis" celeberrimus fieret. In Gallia sicut alibi, monarchia fallaciter pro iure divino habita, plebs voluntatem regiam adiuverat, etiam in persecutionibus Huguenotum aliisque reformatoribus impositis; quidam id fecerunt, ex officio religioso, alii, propter voluptatem necandi. Nam Iesus Christus haec praedixerat cum dixit in Ioanne 16:1-2-3: "*Haec locutus sum vobis, ut non offendamini in eis. Ex synagogis autem vos eicient; et venit hora cum omnis qui interficit vos putabit se Deo servire. Et hoc facient, quia non cognoverunt Patrem neque me.*" Sic electi, ad fidem Protestantem abnegandam invitati, ad palum Inquisitionis combusti sunt. Una cum carnificibus suis, monachi religiosi crucem ante oculos eorum tenuerunt, eos, usque ad extremum spiritum, hortantes ut castra sua, quae solam Christi et auctoritatis repraesentationem se esse profitentur, iungerent. Hoc est quod Deus manifeste contradicit et negat, Romam in prophetiis suis scopum perpetuae irae suae faciendum.

In absoluta adversatione fidelium suorum electorum, Iesus pacem suam offert. Quid haec pax sibi vult? Iam Iesus dicit iis qui eum diligunt et quos amat et probat: Non bellum vobis geram. Nam Deus in continuo bello est post rebellionem angeli principis, et inimici eius multi sunt; cupiditas libertatis

devastationem in caelo primum et in terra fecit; ubi victima ultima in nuntiis est Ucraina. Pax a Iesu data nihil miraculosum est; tantummodo consequentia est tranquillitatis per absolutam fiduciam in eum qui nos iudicat obtinendam. Pax a Iesu data est pignus status approbationis. Pacem suam omnibus offert sicut amorem suum offert, sed sicut iaculator pilae, is cui propositum fit eam capere debet. Pacem suam dat quia, cum sit amor in tota sua natura, offert quod est. Hoc faciendo, nulla responsabilitas recusationis vel reiectionis ex parte adversarii sui ei attribui potest. Amor est, Amor manet. Et qui huic Amori non respondent soli sunt responsables iacturae animae suae. Creando libera opposita, hic Deus Amor impietatem et odium in vitam suam induxit. Postquam electos, qui naturae suae Amoris congruere coeperunt, delegit et peccatum ac peccatores, omnes qui impietate notati sunt, delevit, Deus pacem perfectam et puritatem Amoris sui originalis in aeternum inveniet, hoc tempore, cum **solis** electis suis, selectis et selectis communicatam.

Ucraina: Imago Parabolae Biblicae

Populi orbis terrarum nunc in conflictu inter Ucrainam et Russiam animum intendunt. Cur hoc commune commodum? Quia hoc conflictum consequentias habet quae omnes per orbem terrarum habitantes afficiunt.

Europaei occidentales et Americani sapienter existimabant Ucrainam armis instruere. Superbe, immo arroganter, causam huius magnae terrae sustinere voluerunt, quia a terra, **Russia**, ab Occidente odiosa, quae etiam multo maior et vastior erat, oppugnabatur. Exemplum biblicum Davidis Iudaei Goliath gigantum Philistaeum funda sua interficientis spem novi miraculi excitavit. Sed heu iis qui hac spe confisi sunt, partes belligerantes neque David neque Goliath sunt, sed duae gentes sub Dei maledictione. David, quod ad David attinet, Deum vere secum habebat, quod non ita est, ne multis quidem "Emmanuelis," quorum nomen significat: Deus nobiscum. Absente miraculo, exitus finalis praedicibilis est: fortissimus debiliorem delebit, secundum regulam in societate humana animalium productam et observatam.

In oppositione inter duos populos, uterque suam potentiam asserit, et quotidie potentia Russiae longe superior revelatur. Occidentales hoc obliti erant, quia solam imaginem huius patriae dirutae ex aetate ducis Gorbachev et praesidis Russiae Eltsin retinuerant. Sed non animadverterunt, quamvis diruta et lacerata oeconomice et politica, hanc Russiam numquam destitisse arma producere ad se defendendam contra impetum perpetuo timendum ab Occidente; immo, ab Civitatibus Foederatis Americae. Lacerata, in tristi corruptionis statu "Occidentalis" vel "Chicagensis", iuvenis praeses Vladimir Putin ordinem in statum mafiosum restituit. Auctoritas severa effectus suos protulit, oligarchae Russici sponte vel vi novo regimini nationali subiecti sunt, in quo libertas moderata exemplar communisticum aetatis Sovieticae substituit. Sed quod apud Russos non mutatum est est eorum adhaesio ad nationem suam, quam omnibus aliis praeferunt. Et dum Russia se in hoc valore nationali reaedicabat, quid in Occidente fiebat? Immo contrarium. Sub Americana influentia, mundus

"oeconomiae mercatus" subiectus erat. Num hoc novum est? Primo aspectu, quis diceret "non", quia usque ad id tempus commercium internationale iam exstabat, sed libere et per singulas negotiationes, inter venditorem et emptorem, gerebatur. Regimine Americano vigente, commercium geritur in pactis et foederibus fundatur quae populos obligant et ad obligationes implendas cogunt. Optimum exemplum est pacta "GATT" (Generalis Pactio de Tariffis et Commercio) ab Europaeis et America signata. In his pactis, Francia certam frumenti quantitatem ab America emere debebat, pretio areas a sua productione expletas minuendi; hoc "terram in agros ponere" appellatur. Ita, toto orbe terrarum, commercium inter nationes quae in paucis specialitatibus productionis specializabantur ordinatum est, quod eas ab aliis nationibus pro rebus quas ipsae iam non producebant dependentes reddidit. Exempli gratia, postquam industriam textilem suam ultro in commodum Asiae deiecit, Francia facultatem suam chalybis faciendi (productionem chalybis in Oriente) deleri permisit. Deinde, ob migrationes intra-Europaeas et ad Sinam, textura eius oeconomica ad simplicissimam expressionem redacta est; ad populum qui ab importationibus Sinensibus penitus penderet. Tum expergefatio dura et acerba fuit; ruina magis ac magis clarius et concretius apparuit, aere alieno tamen ingenti tecta. Scilicet, nova officia in hac adaptatione creata sunt, sed qualia officia erant? Officia necessaria ad Galliam vivam conservandam, sed non ad eam satis locupletandam ut ingentia debita solvantur. Vita localis officia requirit quae manifeste utilia sunt ad functionem vitae populi, sed quae non necessario augent divitias nationales quas solae exportationes patriae afferunt. Et haec causa fuit cladis oeconomicae quae Galliam et alias terras percussit quae plus important quam exportant. Aequilibrium oeconomicum sic negativum fit, et patria tum solum ex mutuis et aere alieno vivit.

Traditio armarum Ucrainae iam gravissimas consequentias habuit. Hoc facto, civitates Europaeae se manifeste ut inimicas Russiae collocaverunt, et hic error iudicii in futuro care poena pendeat. Sed prima mala sentiuntur consequentiae sanctionum oeconomicarum et pecuniariarum contra Russiam impositarum. Quia totus mundus in oeconomiam mercatus a Civitatibus Foederatis Americae constitutam ingressus est, destabilizatio his sanctionibus effecta aequilibria commercialia, difficulter et multa duplicitate a principibus civitatum mundi, Europae et Franciae, effecta, destruit. Ut huic imperio commerciali parerent, hi praesides et reges libertatem suam renuntiare debuerunt et civitates suas dictaturae commerciali Americanae tradiderunt. Hodie, propter sanctiones contra Russiam impositas, inaequalitas commercialis ruinam et perturbationem in multis nationibus terrestribus efficit, quae omnino a bono statu prosperitatis nationum Europae occidentalis et Americanae dependent. Nationes Europaeae sub symbolo "**decem cornuum**" a Deo maledictis in Apoc. 17:3 repraesentantur: "*Asportavit me in spiritu in desertum. Et vidi mulierem sedentem super bestiam coccineam, plenam nominibus blasphemiae, habentem capita septem et **cornua decem**.*" Deus populos petit super quos nomen eius in persona Iesu Christi nominatur. Ergo, in hoc versu, sub imagine "mulieris sedentis", ecclesiam religionis Catholicae Romanae designat, quae normam veritatis suae distorquet. Ea "*sedet*" in Europa, congregata conatibus diplomaticis internationalibus. Nam pacta huius congregationis "foedera Romana" appellantur.

Et in his symbolis, urbs Roma symbolo " *septem capitum* " illustratur, quod confirmatur expressione "urbs septem montium" quae ei olim attributa est.

Post sanctiones, domus chartacea, magna cum difficultate et damno constructa, corrui. Europae eiusque divitiis tempus urget. Crisis ab hac directione amissa orta populos Europaeos, vitae tranquillae et prosperae assuetos, strangulat. Mercatus perterriti sunt, et pretia mercium non nisi crescunt. Inaequalitas condicionis venditores et emptores similiter afficit; nemo servatur. Et praeter hanc calamitatem, consequentia est electionis factae ut technologia informationis uterentur, quae fundamentalis facta est in administratione oeconomica, politica et sociali nationum divitum. Valores vehementer cadunt. Societates novae, quasi parasitae in oeconomias internas nationum ingressae, bankrupte agunt et actiones suas desistunt. Confusio igitur diffusa est in omnibus nationibus quae per divitias suas alios populos terrae dominatae sunt. Et si crisis a his divitibus nationibus acerbè sentitur, eo magis sentitur et consequentias immensas et lethales habet pro nationibus pauperibus quae ab his nationibus occidentalibus pendebant. Micae hactenus collectae evanescent et his nationibus dependentibus, ruina fatalis est.

Sed in tali condicione, victimae eos qui calamitatem effecerunt, identificare conantur. Occidens Russiam culpatur, sed Russia indicat Occidentem inaequalitates globales creavisse sanctiones contra eam imponendo. Atque sane, Occidens fuit qui aequilibrium commerciale sabotavit statuendo ne amplius gas et oleum Russiae emeret, quod per caras fistulas gasi et olei in Europam transportatum est. Hoc ipsum est problema, in Europa nostra a technocratis, technicis imprudentibus cum brevibus et textualibus iudiciis, gubernata. Modo demonstraverunt suam facultatem decisiones capiendi sine praevisione consequentiarum pro ipsa Europa et pauperibus nationibus per orbem terrarum dispersis. Ut talem condicionem creet, hi duces Europaei omni sapientia carere debent. Sed hoc inevitabile est cum scimus eos sub Dei maledictione esse. Quid fuit fundamentum decisionis sanciendo Russiam? In necessitate defendendi ius internationale ad libertatem, ius a Russia in Ucraina oppugnatum. Tale consilium mirum est a ducibus qui se multis et reciprocis obligationibus intra Unionem Europaeam impositis vinci passi sunt. Et conscii suae imbecillitatis militaris, hi populi inter se cohaerent, putantes se sic Russiam terrere. Canes, sicut lupi, in gregibus latrant et ululant. Sed pecunia, tempore pacis tam utilis, non facit fortem in proelio; non est substitutio pro missilibus et missilibus destructivis quae Russia in numero maximo possidet. Dissimiles nationibus Europaeis, incolae pauperum terrarum non sunt technocratae et simpliciter ex factis observatis ratiocinantur. Ira et odium eorum contra populos occidentales convertentur, quos pro infortunio, clade et fame sua responsables habebunt.

Sicut in Gallia fames populum iratum in palatium regis Ludovici XVI impulit, ita solum Europaeum videbit iram Africanam super se venientem, quam Danielis 11:43 per " *Libyam et Aethiopiam* " designavit: " *Et possidebit thesauros auri et argenti, et omnia pretiosa Aegypti; Libyes et Aethiopes post eum erunt.* " Hoc eo tempore perficietur quo Europa occupationem Russicam patietur, quae venit ad divitias occidentales diripiendas ut sibi damnum a sanctionibus Europaeis perpetratum renuntient.

Impletio rerum hodiernarum hoc programma a Deo praedictum magis magisque illuminat. Immo sanctiones contra Russiam impositae ei magnam pecuniam et res pretiosas a nationibus occidentalibus confiscatas amittere fecerunt. Quid magis logicum et naturale quam, postquam potestatem suam Ucrainae imposuit, ad Occidentem venire ut populos puniat et diripiat, ut sibi iniurias passas ulciscar? Omnia logica facta sunt, et impletio harum rerum nunc statim ante nos est, inter hodiernum diem et annum 2028, quia annus 2029 erit hora finis temporis gratiae, et ver anni 2030, hora qua Iesus Christus veniet ut electos suos e terra removeat et totam humanitatem deleat. Imminens ira Africana nunc explicatur cessatione commeatus tritici culti et producti ab Ucraina, quae, ut portum suum commercialem Odessam a navibus Russicis defendat, minas marinas explosivas in aquis "Maris Euxini" posuit. Propterea, triticum non iam ad nationes emptrices pauperes tradi potest, quae famem inevitabiliter experturae sunt. Hic est cum meminisse debes "famem" unam esse ex "quattuor poenis terribilibus" YaHWéH, Dei Omnipotentis, secundum Ezechielem 14:21: "*Haec enim dicit Dominus YaHWéH: Cum mittam in Jerusalem quattuor poenas meas terribiles, gladium, famem, bestias feras et pestem, ut exterminem de ea hominem et pecus, ...*" Alia coincidentia, quae etiam non est fortuita, est quod in Lamentationibus Ieremiae color "niger" cum "fame" coniungitur. Legimus in Lamentationibus 4:8-9: "*Obscura est species eorum nigro; non agnoscuntur in plateis; adhaesit cutis eorum ossibus eorum, aridis ut lignum.*" Feliciores sunt qui gladio pereunt quam **qui fame pereunt**, qui defessi cadunt, fructu agrorum privati. "Mare nigrum" sic nobis revelat secretum in nomine suo latens. Prophetavit momentum quo futurum erat causa terribilis mortalitatis propter "famem". Una cum mortuis interfectis a destructivo « gladio » Belli Mundani Tertii vel « tuba sexta » Dei, quae, sicut « tuba quarta », venit, secundum Lev. 26:25-26, sicut « gladius », ad « ulciscendum foedus » Dei: « Adducam **super vos gladium, qui ulciscabitur foedus meum**; cum congregati fueritis in civitatibus vestris, **mittam pestem** in vos, et trademini in manus inimici. **Cum confregero baculum panis vestri**, decem mulieres coquent panem vestrum in uno clibano et afferent panem vestrum ad pondus; comedetis, et non satiabimini. » Notemus etiam in hoc versu mentionem trium ex quattuor terribilibus poenis Dei, sed ordine: « **gladius, pestis, baculus panis fracti, famem** ». Memini Deum nobis nexum inter "quartam et sextam tubam" suggerere, "vae secundum" ut "quartum" nominando in Apoc. 11:14: "Vae secundum praeteriit. Ecce vae tertium venit cito." Hoc, quamquam haec locutio ad "sextum" pertinet, secundum Apoc. 9:12-13: "**Vae primum praeteriit. Ecce duo vae veniunt post hoc. Sextus angelus tuba cecinit. Et audiavi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei quod est coram Deo.**" Praeterea, thema Revolutionis Gallicae, falso "vae secundum" appellatum, ponendo paulo antequam "septimam tubam" ut "vae tertium" citat, subtilis Spiritus Dei ulterius confirmat nexum quem inter Revolutionem Gallicam et Tertium Bellum Mundanum constituit. In contextibus historicis valde diversis, Franciae pro Revolutione et Europae et totius mundi pro Tertio Bello Mundano, hae duae actiones veniunt ad vindicandum foedus Dei. Utraque intervenit ad puniendam humanitatem infidelem Iesu Christo sub finem duarum aetatum propheticarum, quas anno 1843 separavit; Revolutio venit ad puniendam fidem Catholicam et

Tertium Bellum Mundanum venit ad puniendas infidelitates sive individuales sive communes religionum, Catholicae, Orthodoxae, Protestantium, Anglicanae et Adventistarum.

Ad finem studii huius argumenti, quod ad Tertium Bellum Mundanum pertinet, quod in territorio inter Ucrainam et Russiam controverso coepit, animum nostrum in parabolam de " *fine mundi* " in Matthaeo 13:40-41 convertemus: " *Sicut zizania colliguntur et comburuntur, sic erit in fine saeculi.* "

Valde mihi interest Vladimirim Putin, ducem Russicum, bellum ad Ucrainam "denazificandam" suscepisse, quia haec motivatio similis est ideae "zizaniae evellendae," Ucrainicae, in nostro casu praesenti. Praeses Russicus agit secundum iudicium suum de spiritu Nazista, sicut Deus zizanias propter fructus spirituales malos iudicat. Russia publice iudicium suum de societatibus occidentalibus, quas degeneras et corruptas iudicat, pronuntiavit; et Deus zizanias spirituales propter easdem causas iudicat. Hoc fit, ut castra occidentalia partes zizaniarum in parabola suscipiant; quod per se non mirum est. Et hi alii versus hanc comparisonem ulterius confirmant: versus 28-29-30: " *Respondit eis: Inimicus quidam hoc fecit. Servi autem dixerunt ei: Visne eamus et ea evellimus?*" *Non, inquit, ne forte colligentes zizania eradicetis simul cum eis triticum. Sinite utraque crescere usque ad messem.*" *Et tempore messis dicam messoribus: "Colligite primum zizania et ligate ea in fasciculos ad comburendum, triticum autem congregate in horreum meum."*

Hic timor " *frumenti destruendi eradicando zizania* " etiam in praeside Russiae existit, quia Ucrainam aggreditur, ut in medio eius conservet populum qui victoriam Russiae a malis influentiis ab Occidente venientibus removeri volunt, id est, a cogitationibus et moribus "zizaniarum " *liberari* . Audeo hanc comparisonem facere, agendo ut facit, Vladimir Putin in Ucraina quaerit quod in oculis et iudicio eius est "ovis perdita", sicut Iesus facit, ob easdem causas: eas avellendi eam ab immoralitate ambienti loci ubi habitat. Et haec motivatio Praesidis Putin effugit rationem Occidentalium qui se non vident ut degeneratos, et propter hoc interpretantur ut infirmitatem Russicam tarditatem expugnationis Ucrainae. Non intellexerunt sine hac motivatione Ucrainam ab primis diebus conflictus victam fuisse. *Tarditas* accepta oritur, sola, ex cura ducis Russiae, ut parceret " ... *bonum granum "inter zizania viventem* ". Nisi ita res se haberet, genocidium in Ucraina spectassemus. Re vera, finis Ucrainae imago est quae prophetat et adventum " *finis mundi* " nuntiat. Sicut Deus, V. Putin patiens fuit ex quo popularis Ucrainicus in "Foro Maidan" factus est, qui inter annos 2013 et 2014 vi et armis praesidem Russicum legitime electum et super Ucrainam constitutum evertit. Hac in actione coepit perturbatio et hostilitas Ucrainorum erga Russiam. Anno 2014, indignatus, praeses Russicus venit ad liberandum populum Crimaeae, praesertim Russicum, ab Ucraina. Hoc iam erat admonitio pro fervida Ucraina et iuveni duce eius, Vladimiro Zelensky. Sed tam pertinaces et tenaces quam "zizania " , ambo surdi manserunt minis Russicis. Ita, die 24 Februarii 2022, appellationes ad Occidentem, cui se iungere volebant per NATO iungendo, fuerunt ultima gutta; ea quae Russiam coegit bellum in solo Ucrainico gerere. Nam V. Putin, dies XXIV Februarii, initium " *messis* " suae erat, et, sicut Deus in fine mundi, munus eius est " *zizania evellere et comburere* "; ut fautores eius

Russi libertatem suam et valores antiquae nationis Russicae recuperare possint. Sicut " *bonum granum* ", in *Russia* " *horreum* " desideriorum et speum suarum inveniunt .

Sed in hoc bellico contextu, " *triticum* ," tam magni momenti in parabola, munus maximi momenti pro toto mundo nostro tempore agere pervenit. Dum homines de copia tritici certant ut illud iterum vendant, hoc triticum se obstructum invenit et non transportatum, nisi parvis quantitativibus. Quod homines, degeneres sive non, adhuc fugit est quod unicus huius tritici possessor neque Ucraina neque Russia neque Occidens est, sed solus et summe Deus. Ille est, Gloriosus, ab omnibus populis terrae neglectus et despectus, qui nunc decrevit genus humanum fame necare, ordinando inextricabiles et insolubiles condiciones quae totam humanitatem laqueant. Si Tertium Bellum Mundanum, per se, " *finem mundi* " non constituit, quod certum est, id praeparat, nationes earumque foedera destruendo. Nam secundum Apoc. 9:13-14-15, " *messis mundi* " perficitur cum ira et indignatio Iesu Christi culmen attingunt: " *Sextus angelus tuba cecinit. Et audiavi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei quod est ante oculos Dei, dicentem sexto angelo qui habebat tubam: Solve quattuor angelos qui ligati sunt in flumine magno Euphrate. Et soluti sunt quattuor angeli, qui parati erant in horam et diem et mensem et annum, ut occiderent tertiam partem hominum.* "

In his symbolis, ira Iesu Christi, e caelo " *templo* " progredientis, imago muneris eius ut intercessoris pro populo suo, identificatur mensura letali quam iubet: " *ut occidant tertiam partem hominum.* " Remanebunt igitur post hanc hecatombem, perpauci superstites qui ultimam universalem fidei probationem in Iesum Christum vivant. Non agitur de sciendo utrum exstiterit, sed de probando actione omnes eius doctrinas didicisse et in praxim adhibitas esse secundum normam viae veritatis suae. Tum ii qui electi erunt intrabunt, **sed ii soli** , in aeternitatem positi in fine viae quae Christus appellatur.

A somnio ad veritatem

Bello Orbis Terrarum Secundo exeunte natus sum, cuius nullam memoriam habeo praeter ruinas a bombardamentis Americanis effectas, quae per aliquot annos post bellum sinistre visibiles manebant. A nativitate, amorem pacis in me habui, qui omnibus hominibus desiderabilis videbatur. Nam bello confecto, pelliculae, quae crudelem morem exercitus Germanici et terribilis "Gestapo" (vigilum Germaniae Nazisticae) erga adultos et etiam pueros ostendebant, in lintea alba in conventibus publicis extensa proiectae sunt. Sic, eos experti, horrores belli mihi revelati sunt. Immensa igitur erat pacis necessitas ad hanc terribilem vim compensandam. Fides Darbystiana familiae patris mei me historiam Iesu Christi, in quattuor Evangeliiis revelatam, docuit. Parabola magnificae a Iesu doctae lenitatem extulerunt, et hanc pacem quam animus meus

maxime egebat. Verum est, puer, nos solum vere curare quod quaerimus et desideramus. Ex his Evangeliiis solum hunc immensum amorem retinui, qui a Iesu Christo, "Filio Dei," emanabat. Dum adolescebam, a textu biblico ad tempus recedens, hoc ideale pacis in me permanebat, et tum de internationali consensu inter homines omnium colorum et omnium gentium " **somniare** " coepi; hoc, supra differentias religiosas, putans amorem has difficultates superare et debellare posse. Ergo, adulescens, perfectus humanista eram, sed etiam verus fidelis. Deinde, impeditae difficultates professionali me adduxerunt ut, in lectione Bibliorum, solacium invenirem quod anima mea magnopere egebat. Itaque hanc lectionem suscepi, ab initio Bibliorum, libro Genesis, incipiens. Et haec lectio personalis, sine externo impulsu, in me conscientiam momenti peccati originalis ab Eva, deinde Adam commissi, aluit. Attamen, cum ad rationes reddendas huius peccati inobedientiae venit, Adam est quem Deus primum interrogat, propter dominationem viri super feminam. Nam Adam primus creatus est et Eva ex una ex " *costis* " eius formata est, quod Deo significabat eam " *adiutricem* " ad "latus" eius positam fore; " *adiutricem* ", sed non parem in plano carnali. Si aequalitas Dei electio fuisset, homo alium virum a Deo creatum pro socio habuisset, sicut angelis caelestibus habuit. Quam ob rem aequalitas inter virum et mulierem, a coetibus feministis postulata, peccatum est contra ordinem a Deo constitutum, ex creatione terrestri, commissum. Bene scio hanc Dei electionem, ante omnem aliam causam, in eius consilio prophetico fundatam esse, quod Adamum imaginem propheticam Iesu Christi et Evae, imaginem Electæ suæ, coetum animarum electarum ad aeternaliter in eius societate vivendum, fecit. Attamen mulier eadem iura ac vir in plano spirituali habet, eadem aeterna fortuna ei in Iesu Christo proponitur. A viro sola feminitate sexuali distinguitur, et ad imaginem Electæ Christi, filios hominis, imaginem Iesu Christi, portat, parit et nutrit.

Quod Deus creationem hominis revelat, imaginem actionem " *formandi* " eum ex luto terrae, " *pulvere terrae* ", sumens, duplex nuntium portabat; unum fatale et sinistrum, alterum spem possibilitatis reformationis. Nam quod Deus format, deformare et destruere potest, et hoc est tragice fatum quod ei post peccatum adveniet; primum ex quo liberum creavit vis-à-vis, Deus creaturam suam necat, mors in absoluta oppositione vitae apparet. Nihil eras, natus et vixisti, et iterum nihil fis; haec omnia sub aspectu et iudicio Dei. Sed contra, cum nihil Deo impossibile sit, lutum elaboratum ab eo rectificari potest ut vitia eius removeat. Quod mihi tam logicum videbatur, non tamen ab omnibus communicabatur. Nam mirum in modum, Christiani mei temporis in immortalitatem animae, quam ille philosophus paganus Graecus nomine Plato docebat, credebant; quod Biblia formaliter et irrevocabiliter contradicit. Cogitatio humana et diabolica huius philosophi nullum locum habet in veritate religiosa consilii Dei. Haec igitur Christianitas magnas difficultates in relatione sua cum magno Deo creatore habebat. Et iam munus noxium religionis Catholicae mihi significationem logicam induit; praeterea, normam a reformatoribus Protestantibus propositam reiecerat. Problema non solutum erat, omnibus rebus adversis, quia Protestantes etiam in hanc animae immortalitatem credunt.

Itaque, **post somnium pacis universalis** , lectio mea Bibliorum, libri veritatis divinae, mihi permisit ut **realitatem eiusque consequentias detegerem** .

Nam mors et malitia causam habebant: iudicium divinum. Homini igitur non omnia possibilia erant, et somnia eius de pace sine Deo irrealizabilia erant. Talis erat tristis realitas. Et perrexi, capitulo post capitulum, libro post librum, lectionem meam totius Bibliorum, sic inveniens, perlustrando saeculos et millennia, sublime Dei consilium. Omnia mihi clara videbantur, praeterquam quod prophetiae hermeticae videbantur, quamvis conatus essem earum significationem comprehendere. Nunc, et ab anno 1980, causam huius obstructionis explicare possum: ignorantiam momenti deserendi verum Sabbatum. Sicut multi, sciebam Iudaeos requiescere die Sabbati et Christianos requiem hebdomadalem suam, primum diem, "Dominicam" appellatum, honorare. Ut alii Christianis, mihi nullam difficultatem praebuit Dominica hereditaria, attamen, ut memini, matri meae stupor meus expressit, ut cito: quomodo quis hunc diem requietis diversum iustificare potest cum fides Christiana sit hereditaria fidei Iudaicae extensio? Mater mea responsionem non habebat, sed Deus habebat, quam ob rem me ad fidem Adventistam anno 1979 introduxit. Deus veritatis mihi demonstravit cognitionem realitatis nos ad eius veritatem idoneos reddere; gradum ultimum in aedificanda vita aeterna.

Nunc testificari possum omnia habere explicationem quam quisque invenire potest in valoribus et normis a Deo statutis. Impii suas machinationes machinari possunt me nesciente, usque ad diem quo Deus mihi significare decreverit. Quia observat, nec ignorat omnia quae fiunt in omnibus universis suis, dimensionibus suis caelestibus, etiam in terra nostra ubi insidiae et corruptio ad extremum multiplicantur. Quiescit animae discipuli dilecti scire omnem malitiae in terra cognitae esse, relatae in expectatione ultimi iudicii.

Liberatus ab illusionibus meis pacis et felicitatis universalis, paratus eram ad iustitiam magni Dei Creatoris, a spiritibus rebellibus offensi, a Satana ad ultimum peccatorem humanum, detegendam. Nam multis, et ad eorum infelicitatem, Christiani imaginem Dei quam desiderant habent, non verom eius imaginem. Deus quem Biblia revelat tam amor quam iustitia est. Sed primum eius foedus carnale erat, populus eius ex credentibus, infidelibus, et egoistis indifferentibus constabat – exemplum humanitatis globalis. Cum hoc genere societatis, Deus studuit ostendere et amorem suum et iustitiam poenalem. Et agnoscendum est in hoc antiquo foedere, quo tempore pauci reges eum honoraverunt, Deum praesertim transitum in terra horum multorum regum Iudae et Israel summare debuisse, de unoquoque eorum dicens: "*Fecit omnia mala, sicut fecerat pater eius ante eum, et mortuus est.*" Hoc explicat cur testimonium veteris foederis parum a multis Christianis aestimatur, qui multo magis malunt verba iucunda ex ore Iesu Christi provenientia. Sed hic iterum errant, quia Iesus Christus verba sua ad attentionem uniorum verorum servorum suorum, vel, ut accuratius dicam, uniorum verorum servorum suorum destinavit. Itaque verba beatitudinum eius sollemniter declaratarum in Matthaeo 5 intellegenda sunt, quarum singula accurate examinabimus. Sed antea, demonstrare volo momentum legendi totam Bibliam ab initio ad finem. Solae revelationes in textibus veteris foederis contentae Deum in actionibus destructivis ostendunt, dantem mandata ut "***interficerentur***" " *vir, mulieres, senes et pueros.*" Hoc primum accidit pro genere humano tempore diluvii, deinde post Mosen tempore Iosue, ita erit pro

populis qui in Chanaan habitabant. Deo, secundum verba sua ad Abraham, "*iniquitas Amorraeorum ad culmen pervenit* ." Omnes extirpari debuerunt ut terra eorum Israel Dei fieret. Denique, secundum Ezechielem 9, "*viri, mulieres, senes et pueri* " Israelis gladio Chaldaeo percussi sunt tertia interventione regis Nabuchodonosor, anno -586. Haec omnino scire necesse est ne in laqueum singularis bonitatis divinae, quae in Iesu Christo demonstrata est, incidamus. Et eo magis necessarium est, cum Deus qui has caedes mandavit idem Spiritus in miti Iesu Christo incarnatus sit. Ipse Iesus in Ioanne 17:3 declarasset: "*Haec est autem vita aeterna: ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti, Iesum Christum* ." Sine cognitione operum a Deo in vetere foedere ordinatorum, haec cognitio, "*unius Dei veri et Iesu Christi* ", quae "*vitam aeternam* " facit, irrita et non existens redditur. Ita duo foedera a Deo successive constituta duo sunt librae iudicii eius; sese complent sed non opponunt, nam simul characterem completum Dei Creatoris revelant. Nota autem, Deo se in Christo mortuo ad pretium pro peccatis solvendum, novum foedus tam iustitiam quam amorem et bonitatem esse. Omnis eius doctrina in effusione sanguinis pretiosissimi pro Deo culminat: sanguinis Iesu Christi iusti. His dictis et intellectis, ad studium harum novem magnificarum beatitudinum, quas Iesus solis suis servis fidelibus, veris electis, in Evangelio Matthaei 5 dedicat. Vocabulum "*Beati* " cum "*Beato* " substitui, quod significationem magis spiritualem, hoc in casu iustificatam, habet et authenticam sanctitatem designat.

Versus 3: "*Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum!* " Homines a Deo omnino alienati haec verba interpretari ausi sunt dicentes: Beati stulti. Sed quid Iesus revera dicit? "*Beati* " qui in se divini Spiritus carentiam sentiunt. Non iam multos videmus qui de tali carentia curare speciem praebent. Ipse eos quaero et non invenio, aut rarissime. Itaque, nunc, fruitores huius beatitudinis tam rari sunt quam aurum in aqua fluminum auriferorum vel venis mineralibus in montibus absconditum. Quicumque carentiam de qua Iesus loquitur experitur, omnia facere conatur ut eam obtineat, et primum faciendum est invenire quid hanc communionem cum Spiritu-Deo impediatur. Mihi, anno 1979, inveni meam infidelitatem erga Sabbatum eius fuisse, quia usque ad illud tempus ignoraveram Deum eius restitutionem ab anno 1844 tum (sed 1843 post rectificationem) postulavisse. Atque haec mea experientia iudicium Dei revelat, ut ad totam plebem qui Christianitatem format applicatum est. Omnibus Deus hanc transgressionem sancti Sabbati sui, Iudaeis post creationem renovatam, in quarto ex decem mandatis suis imputat; et ideo, logice et legitime revocata ab anno 1843 fidelibus suis electis per decretum suum Danielis 8:14: "*iusta sanctitas* " .

Versus 4: "*Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur!* " Hic iterum, lectores Spiritu privati in afflictionibus eius vident eos qui victimae sunt humanae nequitiae et eos solos. Sed quid dicit Iesus? Beati qui dolent quod postulatis sanctitatis a Deo propositis satisfacere non possunt. Haec impossibilitas causa est sinceræ eorum afflictionis; quae iustificat, in exemplo quod docuit in Luca 18:13-14, Christi praeferentiam peccatoris veniati, contriti contra Pharisaicum se iustum. Praevidens auxilium quod mors eius ei afferre permetteret, Iesus solis electis suis imminens consolationem nuntiat; quae post reditum suum in caelum, per

ministerium suum caeleste ut "Consolator" appellatus "Spiritus Sanctus," continuabitur.

Versus 5: " *Beati mites, quoniam ipsi terram possidebunt!* " " *Mites* ", secundum dictionarium Larousse, sunt ii qui boni sunt usque ad "imfirmitatem." Non puto Iesum huic definitioni consentire. Quia electio non "imfirmitatem" requirit, sed magnam animi fortitudinem capacem resistendi diabolo eiusque subtilibus tentationibus. Iesu, " *mitis* " naturaliter bonus est, bonitatis comparabilis cum bonitate Dei, quae nihil aliud est quam "imfirmitas." Haec similitudo et perfecta compatibilitas inter duas bonitates, divinam et humanam, solis electis Christi permittet "*hereditare terram* ." Sed iustitiae subiecta, bonitas non potest infirma manere et eius applicatio ideo redacta est et ab intelligentia pendet. Notarem naturalem bonitatem humanam perfectibilem esse, non sicut bonitas Dei, quae naturaliter perfecta est.

Versus 6: " *Beati qui esuriunt et sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabuntur!* " Curiae humanae, natura sua, huic " *fami* " et " *siti iustitiae* " respondere non possunt; ergo non ad eos verba Iesu referuntur. Iesus divinae " *iustitiae* " adeptionem nuntiat, quae desiderabilis et desiderabilis est quia perfecta est; capax animam esurgentem vel sitientem " *saturandi* ". Sed praeter hunc generalem " *iustitiae* " aspectum, peccator morte minatur propter usum et hereditatem " *peccati* ". Iesus ergo nuntiat hoc problema imminente morte expiatoria solutum iri. Permutatio fiet, Iesus " *peccata* " electorum suorum portabit , sed iterum specifico, **electorum suorum tantum , quibus perfectam " iustitiam "** suam imputabit , sine ulla macula. Necessitas " *iustitiae* " electorum suorum ergo perfecte satiabitur et illi plene "satiabuntur " .

7: " *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur !* " Hoc vocabulum "misericordia" testimonium cordialitatis in miseria suggerit. Reges, potentes, et plerique divites misericordiam exercere non possunt. Historia humana hoc testatur: divites divites honorant, pauperes autem relinquunt ut paupertatem suam sustineant. Misericordia est qualitas singulariter divina, sed gratia reconciliationis electorum et Dei, quam Iesus per mortem suam expiatoriam efficiet, divina misericordia in eis implantabitur. Et ad imaginem Christi reconstituti, electi eius misericordiam demonstrare poterunt, quia hanc qualitatem Dei pro vero valore aestimaverint. Electis suis, ut probationem "misericordiae" suae erga eos, mortem voluntariam Iesu Christi, " *Agni Dei qui tollit peccata mundi* ," dat. Quis miserior est quam peccator propter peccatum suum ad mortem damnatus? Quis magis misericordia Dei indiget quam ipse? Iterum, haec beatitudo promittit et nuntiat problema solutum iri.

Versus 8: " *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt!* " Primum omnium, quis nisi Deus qualitatem cordis iudicare et purum esse putare potest? Nemo. Falsae humanae assertiones huic criterio satisfacere vanae igitur sunt, nullo valore carentes. Solus Deus facultatem habet de puritate affectuum creaturarum suarum iudicandi, quia Spiritus eius eas melius quam radius lasericus "scrutatur". Deo, cor purum est cor cuius puritatem, id est, veram sinceritatem, agnoscit. Hic iterum non agitur de sinceritate quam homines vindicant, sed potius de ea quam Deus authenticat. Et ei hoc facile demonstrari potest: cor purum praecepta eius oboediunt simulac eorum existentiam detegit. Cor purum conscientiae suae

oboediunt et quod intelligentia sua ei imperat facere. Talis status permittet tantum electos " *Deum videre* " posse cum in Christo redibit ut eos quaerat et in aeternitatem suam adducat, primum per "mille annos" in caelo ad iudicandos impios mortuos qui deleti sunt, deinde in terra regenerata, in aeternum.

Versus 9: " *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur!* " Hic, de hoc verbo 'pax' non errandum est, nam Iesus etiam discipulis suis declarat: " *Non veni pacem mittere, sed gladium ... Mt 10:34.*" " *Pax* " de qua in beatitudine sua loquitur igitur specialis est et naturae divinae. Hoc vocabulum " *pax* " habet ut contrarium absolutum verbum "bellum." Et hoc est punctum vitale nuntii eius, Iesus nos docet statum nostrum peccatorum nos diabolo alligare, contra quem Deus "bellit." Ut creatura humana, unusquisque nostrum libere eligere debet partem suam, scientes duas tantum partes esse e quibus eligas: Dei et Satanae. Ut Deus desinat bellum contra nos gerere, necessario eius postulationibus respondere debemus, castra eius ingrediendo, cum mors Iesu Christi hunc ingressum possibilem reddidit. Sed hic iterum, cavete falsas conversiones, quia post ministerium Iesu, diabolus suas artes mutavit, et post apertum impetum persecutorium " *draconis* ", intravit, ut " *serpens* " seductor, in ecclesias per quas seducit et decipit homines qui se ad fidem Christianam converti putant, sed a Deo non agnoscuntur. Vetus dictum sapientia plenum dicit "quisque dare potest tantum quod accepit." Praeterea, in praxim adhibitum, soli ii qui vere pacem Dei accipiunt, eam vicissim aliis vocatis transmittere possunt. Et hic iterum, selectio fit a Deo qui pacem suam dat, tantum, Christianis qui eius ordinationes et omnem eius voluntatem revelatam oboediunt. Nunc hoc exemplar est Iesu Christi, primi " *Filii Dei* ". Item, electi eius qui ei permittunt imaginem suam in se reformare ad gradum characteris sui, fiunt vicissim, per adoptionem divinam, " *filii Dei* ". Solus Pater potest agnoscere filiationem filiorum suorum.

Versus 10: " *Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam, quoniam ipsorum est regnum caelorum* " ! » Hoc versu, Iesus electis suis incitamentum dare voluit ut persecutiones diaboli et agentium terrestrium, qui contra consilium salvificum a Deo directum et ordinatum pugnant, accipiant et perferant. Iesus exemplar, quod ipse primum incarnabit, exaltat coram electis suis qui eum imitabuntur ut eum sequantur in via veritatis, quam eis designavit. Electi Christi bene sciunt se in terra sub dominatione temporaria diaboli et daemonum eius invenire. Sciunt legem impiorum, contra Iesum, valere et dominari. Regnum caelorum, quod eis tribuitur, ius est in futurum victoriosum castrorum Dei. Id sola fide vera aestimari potest, et Paulus recte nos in Rom. 8:24 admonet " *in spe tantum salvi fiamus* ". Ergo etiam in spe est " *regnum Dei pertinebit eis qui persecutionem patiuntur propter iustitiam* ", a Deo doctum, in tota Biblia sancta sua. Nota quod in hoc versu, beatitudinis fructus sibi inflictos non recipere debet, sed eos qui iniuste ei infliguntur patienter et resignatione ferre. Actionem cuiuslibet formae violentiae quae " *arborem malam et fructum eius* " identificat, ad verum valorem aestimare non possumus.

Versus 11: " *Beati estis cum maledixerint vobis homines et persecuti vos fuerint et dixerint omne malum adversum vos mentientes, propter me.* " Hic iterum primus " *beatus* " homo ipse Iesus erit, cum primus accusabitur ab Iudaeis de omni malo propter Dei pertinentiam. Persecuti sunt et accusati sunt de blasphemia

adversus Deum a Iudaeis et crucifixi a Romanis. Sed in hoc versu, Iesus fideles suos electos monet fidelitatem eorum eosdem tractatus a castris diaboli mereri. Iesus specificat: " *et omne malum dicitur **falsum** adversus vos .*" Beatitudo tantum Christianis proderit qui " *false* " accusantur, quia malum, pro persecutione habitum, etiam a Deo ipso venire potest et nihil aliud esse quam iusta poena quam patitur, quae meretur. Haec est sors quae inimicis eius advenit qui se sub nomine Christiano praebent. In nostro tempore magnae confusionis religiosae, falsi martyres permulti sunt et falsam legitimitatem motibus religiosis dant qui ea non digni sunt. Falsa accusatio saepe a Deo tantum agnoscetur, tam fallaces sunt species hominibus. Sed profecto solum iudicium eius refert, nam eum fallere impossibile est. Die victoriae suae ultimae, beatitudines suas electis tribuere poterit qui vere iis digni fuerunt per sex milia annorum vitae terrenaе.

Hae novem beatitudines, quas Iesus declarat, id quod saepe veritatem appellavit perfecte definiunt. Ipse haec omnia criteria in praxim adduxit, quae ergo ab iis quos servat exigere potest. Eae constituunt normam salutis omnibus hominibus universaliter propositam; vestimento nuptiali in parabola illustratur.

Exstant in terra formae fallaces harum beatitudinum, quae superficialiter, carnaliter et intellectualiter tantum leguntur. Omnes valores divini terrestri modo interpretantur, et sic ordines religiosi caritatis catholici nascuntur. Ecclesia, quae diu veritatem persecuta est, hodie se specie caritatis professionalis exercendae induit, ut magnam culpam suam coram Deo occultet. Haec ratio homines certe decipit, sed Deum Creatorem, qui eam iudicat, non decipit.

In Evangelio secundum Ioannem 17:17: Dixit Iesus Patri: " *Sanctifica eos in veritate tua: verbum tuum est veritas.* " Solum respectus huius veritatis seu verbi Dei revelati ei permittit ut deinde pro unitate fratrum suorum in versu 21 oret: " *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint; ut mundus credat quia tu me misisti.* " Facile igitur et logicum est intellegere hanc unitatem tantum in parvo grege a veris electis formato assequi posse. Sed mundus hodie decipitur falsis foederibus ab ecclesiis lapsis factis, quae in foedere oecumenico, ab initio fidei Catholicae Romanae ordinato, congregantur: inimicus principalis Dei in prophetia sua, in Daniele et Apocalypsi, petitus. Omnibus formis et scholis suis, religio Protestans in laqueum suum post annum 1843 incidit, sicut denique fides Adventista ab anno 1994.

Causae irae

Ira Dei longe abest ab iniusta, et ad eam melius intelligendam, sufficit causas eius detegere. Exemplum poenae pro rebellibus humanis destinatae, Deus in Sacra Biblia sua reliquit terribile testimonium diluvii aquarum quod omnem humanitatem tunc in terra viventem ad mortem abstulit, octo tantum homines superstites servans: Noe, uxorem eius, tres filios eius, et uxores eorum. Humanitas deleta est quia spiritus hominum, secundum Gen. 6:5, " *continuo ad...* " " *malum* "; quod assumit bonum a Deo definitum cognitum et doctum esse, et probationem in fidei et oboedienti Noae moribus inveniri. Sed eo tempore, salus in morte Iesu Christi fundata ne imaginata quidem erat. Inoboedientia iam exsistebat et,

quamvis ab Enoch, deinde a Noae, iteratis adhortationibus ad mutationes in moribus, induratio mentium humanarum ad culmen pervenerat, sine remedio et sine spe. Deus noster magnus creator ex nihilo creavit totum volumen aquae necessarium ad totam terram tegendam, montes altissimos quorum summum cacumen quindecim pedibus aquae tegebatur. Haec est magna potentia Dei creatoris qui ex nihilo creat (vide Ps. 33:9: " *Quia ipse dicit, et fit; ipse imperat, et fit* ") et speciem dat ei quod imperat esse. Terra nostra ab eo eodem modo creata est, ex nihilo.

Tempore magni reditus Domini nostri et Servatoris Iesu Christi, qui ab anno 2018 vere anni 2030 expectatur, humanitas rebellis, ex parte sua, multo magis culpabilis erit quam antediluviani Noae, quia recusaverit omnem lucem quae venit et revelata est in Iesu Christo et ab eo; Evangelium distortum, prophetias contemptas, admonitiones divinas neglectas, haec omnia vitia a magistris religiosi exercita iram divinam specificam in se attrahunt. Nam quo maior lux a Deo data, eo magis contemptus hominum eos maiori poena dignos reddit. Et haec poena specialis in Apoc. 14 " *vindemia* " appellatur, quia ii quos Iesus "conculcabit " ei " *uvae irae eius* " sunt. Non iam de morte leni sed de caedibus cruentis agitur. Haec " *vindemia* " fit postquam electi qui supersunt et ii qui resurrecturi sunt terram reliquerunt ut regnum caeleste Dei ingrediantur. Iesus eis hoc cruentum spectaculum parcat. Sed cur tanta sanguinis effusio? Quia ii qui eam effuderunt victimae mendaciorum religiosorum a falsis pastoribus suis oblatis facti sunt. Cur non audiverunt hanc admonitionem ab apostolo Iacobo, in Iacobo 3:1 citatam: " *Nolite magistri fieri, fratres mei, scientes nos iudicium severius accipiemus.* " Talis admonitio fatum eorum mutare potuisset, sed spiritus rebelles numquam audiunt preces quas Deus per fideles servos suos ad eos facit. Non solum non audiunt eos, sed etiam contra eos convertuntur et persequuntur. Ergo, quantacumque sit vehemens poena futura, abunde iustificabitur. Thema huius " *vindemiae* " elaboratum est in libro prophetico veteris testamenti, in Isaia 63, ubi Iesus declarat:

Versus 1: " *Quis est iste, qui venit de Edom, de Bosra, coccino vestibibus, in vestibibus splendidis, et excelsus in multitudine fortitudinis suae? Salutem promisi, et possum liberare.* "

" *Edom* ": Symbolice, Deus actionem " *vindemiae* " sub signo " *Edom* " ponit, originaliter terrae Esau, viri qui ius primogeniturae spirituale sprexit et id pro ferculo " *lentium rubrarum* " a fratre suo Iacob parato permutavit. Nota nomen " *Edom* ", quod rubrum significat, eandem significationem habere ac nomen Adami a Deo creati. Hic color ruber seu " *ruber* " Esau penitus describit: capilli eius et capilli qui corpus eius tegebant etiam " *rubri* " erant; et in Apocalypsi, hic " *ruber* " diabolo et agentibus terrestribus coniungitur quos dominatur et utitur ad Deum et veritatem eius salvificam pugnandum; " *equus rufus* " " *secundi sigilli* " ^{Apoc. 6:2}; " *draco rufus* " in Apoc. 12:3. Causa poenae sic identificatur: contemptus humanus subiecti spiritualis, id est, propositi salvifici a Deo concepti.

" *Bosra* ": Legimus in Ier. 49:13: " *Quia per me ipsum iuravi, dicit Dominus, Bosra in solitudinem, et in opprobrium, et in vastationem, et in maledictionem erit, et omnes urbes eius in desolationes aeternas erunt.* " Haec

urbs "*Edom*" sic fit symbolum maledictionis Dei; maledictionis quae ex rebellionem idololatriam incolarum eius oritur, etiam comparata cum illis "*Sodomarum et Gomorrhæ*" in Ier. 49:18, ubi Deus de "*Edom*" dicit: "*Sicut Sodoma et Gomorrha et urbes vicinae, quae destructae sunt, dicit Dominus, non habitabitur, nec habitabit ibi vir.*"

Deinde Spiritus thema fundamentale huius capitis fixum et definit, scilicet thema rei spiritualis contemptae: salutis a Iesu Christo solo allatae, qui dicit: "*Ego sum qui salutem promisi, qui potestatem habeo liberandi.*" Aspectum executoris sententiae divinae, qui est Deus ipse, assumit. In hoc supplicio, qui eius existentiam saltem dubitabant, Iesum Christum "*superbum et in plenitudine virium suarum*" vident. Non iam de amore aut misericordia agitur; tempus advenit "*vis*" vincentis, cui nulla caro aut spiritus caelestis resistere potest.

Versus 2: "*Quare rubrae sunt vestimenta vestra, et vestimenta vestra sicut vestimenta calcantis in torculari?*" Haec quaestio hic revelat et confirmat evolutionem thematis "*vindemiae*" in Apoc. 14:18-20 evocati. Noto in Apoc. 14:15-20, in duobus thematibus successivis praesentatis, "*messis*" seu raptus electorum in caelum, et "*vindemia*", poena pastorum falsorum, angelum carnificem "*falcem*" uti, secundo "*acuto*" definito. Imago falcis actioni characterem definitum dat qui perfecte congruit cum fine mundi glorioso reditu Iesu Christi signato. "*Angelus*" carnificis horum duorum thematum cum Iesu Christo in Isaia 63:1 identificatur. "*Vestimenta rubra*" post vocabulum "*Edom*" veniunt, scopum irae Dei confirmantes: sanguinem humanum qui effundi debet ad expianda peccata quae Iesus in suo loco non expiavit.

Versus 3: "*Torcular calcavi solus, et de populis non erat vir mecum; calcavi eos in ira mea, et contrivi eos in ira mea; effusus est sanguis eorum super vestimenta mea, et omnia vestimenta mea inquinavi.*"

Quod Iesus in hoc versu dicit est se esse divinum ordinatorem et ordinatorem huius caedis, quae imprimis falsos pastores, "*uvae irae*", petit. Re vera, actio ab aliis viris perficitur qui victimae mendaciorum religiosorum suorum facti sunt. Reditus Christi et raptus electorum eius e "*messe*" larvas deiecit, et crudelis realitas se omnibus his deceptis, sed tamen perditis, victimis imposuit. Nam verbum Dei, sancta Biblia eius, ubique praesto erat, et ii qui se ipsos perdunt, id cum plena responsabilitate facient.

In dicto "*Torcular calcavi solus*," duo nuntia discerno. Primum: Iesus "*solus*" crucem portavit quae ei victoriam dedit et ius delendi infideles falso religiosos rebelles. Secundum: Post raptum in caelum electorum, "**unicorum**" verorum hominum ad imaginem Dei recreatorum; in terra, Iesus non iam homines videt, sed animalia duobus pedibus ambulancia. In hac poena extrema, quae finem sex milium annorum rebellionis humanae terrenae significat, Iesus Christus "*ulciscitur*" contemptum erga sublimem demonstrationem amoris sui ostensum, quod nunc locum cedit "*irae et furori eius*."

Versus 4: "*Dies enim ultionis in corde meo, et annus redemptorum meorum venit.*" Sic confirmatur impulsus "*ultionis*" ex parte Christi despecti et proditi. Sed expectatio eius principalis erat ut "*redemptos*" suos beatos in aeternitatem suam induceret. Et "*annus*" diu expectatus anno 2030 veniet. Haec

est necessitas " ultionis " quae contra humanitatem ream exprimitur " ira et furore suo ."

Versus 5: " *Aspexi, et non erat qui mihi auxilium ferret; obstupui, et non erat qui mihi sustineret; tunc bracchium meum mihi auxiliatum est, et ira mea mihi auxiliavit.* "

In hoc versu, Deus veram suam solitudinem in facie omnium creaturarum suarum evocat; loquitur ut Deus, Pater, sed " *bracchium* " suum evocando, incarnationem suam ut " *Filii* " Dei, in carne humana Iesu Christi, alludit. Idem hoc vocabulum " *bracchium* " Christum designat in Isaia 53:1 ubi Pater dicit: " *Quis credidit nuntiatum nobis? Quis cognovit **bracchium Domini**?* " Quaestiones quas Hebraei infideles Israelis veteris foederis aliquando sibi proponunt, praedicat.

Causas huius furoris inveniemus in doctrina religiosa Catholicismi Romani papalis, quae omnes continet; religiones Protestantes hereditate tantum nonnulla peccata, sed iam fatalia, servaverunt.

Iam mihi occasio oblata est reproductionem rituum a Iudaeis Veteris Foederis hereditatorum denuntiandi; quod cum clero Orthodoxo, aequae idololatriae, necnon cum religione Anglicana, communicat. Argumentum principale studii mei hodie est "missae eius". "Missa" Catholica huic religioni momentum rituum potentissimum, sollemnissimum est. Nomen originis Latinae est, "missa", quod significat: dimittere. Initio, conventus religiosi Latina locutione "ite, est missa", quae significat: "ite, est dimissio", terminabantur. Hoc vocabulum "missa" verbum "missio" ortum dedit. Mihi quidem verbo "messias" valde simile videtur, quod hic ritus imprimis oppugnat. Iam quia in Sacra Cena, a Iesu instituta, munus sanguinis, vino significati, quod omnes Christiani sectatores bibere debent, fundamentale est, cum elementum fundamentale novi " *foederis* " sit secundum doctrinam Iesu in Matthaeo 26:27-28 descriptam: " *Deinde accipiens calicem, gratias agens dedit eis, dicens: **Bibite ex eo omnes** ; hic est enim sanguis meus **foederis** , qui pro multis effunditur in remissionem peccatorum.* " Idem hoc vocabulum " *multi* " pertinet ad beneficiarios foederis Christi, citatos in Daniele 9:27. Attamen, in Missa, solus sacerdos bibit vinum, quod praeterea, sicut apud Protestantes, alcoholicum est, id est, toxicum et noxium. Restat Missa, per Eucharistiam, gloriam resurrectionis Christi celebrare intendit, et hic, iam, hanc contradictionem cum his verbis Iesu, qui per os Pauli dicit, in 1 Cor. 11:26: " *Quotiescumque enim hunc panem manducabitis et calicem bibetis, **mortem Domini annuntiabitis** donec veniat.* " Manifestum est Iesum Sanctam Cenam suam sub glorificatione " *mortis eius* " ponere, non sub glorificatione resurrectionis. Praeterea, resurrectio Iesu evanescit in favorem promissionis reditus sui; sic thema Adventistarum ultimarum dierum praeparat. Ex hac fundamentali irreverentia profluit glorificatio "Dominicae," vocabuli quod significat "diem Domini"; resurrectionis eius, sed non " *mortis eius* ." Relatio cum Deo iam impossibilis fit, sed doctrina Catholica ibi non sistit; peius est. Attribuendo sibi vires Dei, dogma transubstantiationis suae proclamat, qua substantia hostiae miraculose fit verum corpus Christi. De hoc non cogitaverat Iesus, sed cur non renovatur voluptas moriendi pro peccato? Nam hoc est quod Eucharistia Missae perficere profitetur. Hoc adversatur huic textui ex Heb. 9:27-28: " *Et sicut statutum est hominibus semel mori , post hoc autem iudicium, **ita***

Christus, semel oblatus ad multorum peccata exhaustiendi , secundo sine peccato apparebit in salutem expectantibus se. " Hac observatione adversa, meminisse debemus quomodo eodem errore, tempore quo populi aquae postulationes eum exacerbaverant, Moyses ad petram Horeb reversus est, et **loco ut ad eam loquens**, sicut Deus ei dixerat pro hac secunda petitione, **petram secundo percussit** . Hoc errore, Moyses modo futurum munus salvificum Iesu Christi, per "petram" percussam symbolatum, distorquebat . Praeterea, ut post se gravem lectionem quasi admonitionem relinqueret, Deus eum coram omni populo suo punivit prohibendo eos ne cum eo in terram promissam, terram Chanaan, intrarent. Quod ad fidem Catholicam attinet, non "petram" bis, sed millies percussit , cum hoc in omnibus suis missilibus repetitum sit ab "**mille sexcentis**" ... » **annos** actionum, ad quos Deus in "**vindemia**" sua refert dicendo, in Apoc. 14:20: "**Et torcular calcatum est extra civitatem, et exivit sanguis de torculari usque ad frena equorum, per spatium mille sexcentorum stadiorum** ." Memini locutionem "**frena equorum**" ad pastores religiosos referri qui populum ducunt in Iacob. 3:3: "**Si frenum in ora equorum ponimus ut obediunt nobis** , et totum corpus eorum regimus ." Scopii irae divinae, seu "**uvae** irae " , sunt ergo ii qui "**ducunt**" greges religiosos qui eis "**oboediunt**". Sed post hanc obedientiam veniet ira eorum mortifera.

Vera religio, ea quae relationem inter hominem peccatorem et Deum, creatorem eius et iudicem, auctorizat, in solo statu mentis eius, in sinceritate eius, quam Deus veram agnoscit vel non, nititur. Falsae religiones legitimitatem quaerunt in rituum exercitiis quibus sectatores eorum oboediunt sine reconciliatione cum Deo. Quam ob rem ultima earum disillusio formam habebit iustae irae quae illam Iesu Christi, soli veri Dei, exprimere poterit. Re vera, religio Catholica servitutem formalismi ritualis restituit, qui continuam servitutem peccati celare conatur, a qua Iesus redemptos suos liberare vult, ut eis permittit gloriosa libertate sua frui, quae solum in oboedientia sua ab unoquoque eorum reproducta obtinetur. Exemplar vitae eius terrenae debet esse exemplar a redemptis suis reproductum. Et amor omnium veritatum eius per se sufficit ad reconstruendam, cum auxilio misericordioso suo, animam quae aeterna salute sua digna fiet.

In Apoc. 18, ubi poenam ultimae "**vindemiae**" subit, Deus de ea in versu 5 dicit: "**Quoniam pervenerunt peccata eius usque ad caelum, et recordatus est Deus iniquitatum eius.**" Tot sunt ut tantum manifestas citare possim. Sed ei tribuendo imaginem turris ex peccatis usque ad caelum ascendentibus, Deus ei naturam novae Turris Babelis tribuit. Prima, sicut illa, propositum habuit congregandi humanitatem dispersam; religio Catholica idem facit conando reunire, sub suo dominio, varias formas religionis Christianae. Apud Babelem, congregatio destinabat humanitatem a poena divina protegere. Romae Catholicae, spes illusoria eadem est; in unitate nititur ut vincat per vim coetus congregati; sed non timet poenas Dei, cum putet eum eam probare et inspirare. In Apoc. 13:2, Spiritus contradicit assertioni eius dicendo: "**... dedit ei draco potestatem suam, et thronum suum, et potestatem magnam** ." In munere "**draconis**" stat "**diabolus**", secundum Apoc. 12:9, sed etiam regimen imperiale Romanum quod eum antecessit, secundum Apoc. 12:3. Re vera ei "**dedit**", quasi successionis signum,

" *thronum suum* "; et praeterea titulum suum: Summus Pontifex, vel Latine: Pontifex maximus.

Hoc alterum peccatum, contra Deum directum, memoria dignum est. Iesus in Matthaeo 23:9-10 declarat: " *Et patrem ne vocaveritis super terram , unus enim est Pater vester , qui in caelis est. Et principes ne vocemini , unus enim est princeps vester, Christus.* " Itaque, ut Deum ad iram adducat, diabolus Papam Catholicum "Patrem sanctissimum" et ministros eius clericos "Patres" appellat. Etiam titulum "directorum conscientiae" vindicant et Papam "Sanctitatem Eius" appellant, quod in Apocalypsi 15:4 contradicitur: " *Quis non timebit, Domine, et glorificabit nomen tuum? Quoniam tu solus sanctus es .*" Haec neglectio mandatorum a solo Iesu dati diabolicam naturam huius religionis revelat.

Cultus Deo gratus

Unusquisque nostrum propriam notionem habet de eo quod iucundum putat, neque Creator noster huic principio exceptio est. In Sacra Biblia sua, nobis revelavit quid ei iucundum sit, id "bonum" appellando. Et ratione, omnino contrarium, quod ei iniucundum est, "malum" appellatur. Tota eius divina revelatio consistit in nobis praebendis exemplis huius "boni" et huius "mali". Bonum ei gaudium affert, malum autem dolorem imponit. Facile intellegimus quomodo se sentiat, quia nos, homines secundum angelos caelestes, ad imaginem suam creavit. Similitudo nostra cum Deo his functionibus fundamentalibus limitatur, nam ille est omnipotens, omnisciens, omnipraesens, et infinitus, et nos, creaturae eius terrestres, his rebus omnino contrarii sumus. Occursus physicus cum Deo igitur non est necessarius, cum nobis notum fecerit quid a nobis per duo foedera sua successiva exspectet. In forma primi foederis, Deus normas regularum suarum, quae legem suam constituunt, constituit et exposuit, atque ita homines in probatione oboedientiae ponit. Obtemperare non requirit intellectum, et dolorosa sed benedicta fidei probatio Abrahae est optimum exemplum quod ei titulum patris credentium meretur. Haec experientia Abrahae vere revelat normam agendi quam Deus inter creaturas suas postulat et quaerit. Abrahae nullam explicationem dedit, sed tantum ei mandatum dedit. Et quamvis terribile hoc mandatum esset, Abraham Deo oboedivit non intellegens quomodo Deus ab eo rem tam terribilem quam offerre Isaac, unicum filium legitimum, in sacrificium petere posset. In mundum natus cum centum annos natus esset, huius pueri nativitas donum mirabile Dei fuerat, eo magis cum Sara, uxor legitima, usque ad id tempus sterilis fuisset. Primus igitur fuit qui sicut Iob reagebat, qui, postquam a Satana percussus est nesciens cur, dixit in Iob 1:21: " *...Nudus egressus sum de utero matris meae, et nudus revertar illuc. Dominus dedit, et Dominus abstulit; benedictum sit nomen Domini!* " Tempore Abrahae, terra ferebat multitudinem vitarum humanarum incapacium ratiocinandi et agendi sicut ille. Discrepantia in his moribus duobus rebus nititur: natura personali Noae et experientia vitae practicae quam semper auscultando et oboediendo mandatis eius habuit. Intellege Deum Abram inter omnes contemporaneos elegisse propter indolem eius docilem, submissam et fidelem, suo tempore exceptionalem. Abraham cito amorem quem Deus ei

demonstravit invenit et vera amicitia inter eos commutari potuit. Deo, oboedientia Abrahae et Iob duo exempla cultus ei placita erant. Et postea, in Iesu Christo, Deus venit ad demonstrandum cultum perfectum et gratum; exemplar per excellentiam. Per ministerium suum terrestre, in Iesu, Deus se adeo servum Dei fecit ut divinitatem suam celare potuit. Immo, in omnibus verbis et actionibus suis, homo carnalis, Iesus appellatus, oculos contemporaneorum suorum ad Deum caelestem, Patrem omnis vitae, direxit. Ministerium suum in perfecta et totali abnegatione vixit. Attamen divinitas eius conici potest in forma verborum suorum in quibus semper de se in "tertia persona" loquitur... filius hominis hoc facit, filius hominis illud facit; Post hunc "filium hominis" qui etiam vere "Filius Dei" est, penitus evanescit. Ministerium suum terrestre Iesus in Matthaeo 20:28 summam exposuit dicens: " *Sic et Filius hominis non venit ut ministraretur, sed ut ministraret, et ut animam suam redemptionem pro multis daret.* "

"Servire et non serviri et paratus animam suam dare"; haec est definitio electi cuius vita Deo naturam gratam induet et cultus gratus fiet. Verbum cultus hic significationem plenam accipit, quia verus cultus in continuitate vitae vivitur, quae in homine tantum dormiente cessat. Nam etiam dormiente, Deus eum custodit. Somnia eius conscius est et interdum ea ordinat. Et simulac expergiscitur, cultus Deo exhibitus incipit, quia hoc tempore plena conscientia existentiam suam in viam boni vel mali dirigit. In cultu a Iesu Christo exhibito, numquam gradus in viam mali factus est, et huic qualitati cultus exceptionalis debemus possibilitatem ab eo salvandi.

Perfectione et norma exempli Iesu Christi inventis, facile possumus agnoscere cultus quos Deus ingrata iudicat. Ego, sui ipsius, ubique praesens est. Et innumerabiles sunt homines qui proximo suo placere profitentur, sed re vera tantum voluptatem suam quaerunt. Hoc principium est quod errores vitae coniugalis explicat. Idem valet de necessitudinibus inter parentes et liberos, et festum Romanum Natalis Domini bonum exemplum est. Puer victima est mendacii "mirabilis", sed parentes tantum gaudium capiunt videndo reactiones liberorum deceptorum. Quid evenit? Liberi capriciosi quibus omnia debentur, nisi quod in vita post mortem, inveniunt nihil gratuitum esse, nec miraculose obtentum. Parentes eos credere coegerunt in "Sanctum Nicolaum," sed vita duram realitatem eis imponit. Propter hanc deceptionem, suspiciosi et increduli fient. Et animae eorum Deo peribunt. Nam fides postulat quod iam non possunt: credulitatem. Nam explicatio realitatis vitae omnes fabulas a cogitatione humana et daemonum inventas superat. Et ut id comprehendat, vir adultus debet posse agere sicut puer qui ad credendum in "Sanctum Nicolaum" cogitur. Nam argumenta vitae caelestis latent et perceptibilia sunt tantum in spiritu et cogitatione mentis.

Per inoboedientiam peccati, Adam et Eva primam formam cultus terrestris Deo ingratam exercuerunt. Et sententia divina pronuntiata fuit mors vita doloris praecedens. Ita Deus homini demonstravit quid peccatum eius in eo effecisset; dolor qui usque ad mortem eius in Iesu Christo extendendus erat. Vita peccatoris ita schola vitae divinae facta est; in vita sua didicit quid Patri caelesti imposuit.

Sacrificia ab Abel et Cain oblata primum testimonium perhibent duorum generum cultus Deo exhibitorum: iucundum et iniucundum. Attamen, sine

ministerio Iesu Christi, iudicium a Deo de his duobus sacrificiis latum impossibile est intellegere. Pessimo casu, sine hac luce, iudicium eius formam iniustam induit. Immo, sola cognitio consilii salutis in Iesu Christo perfecti, "Agnosce qui tollit peccata mundi," nobis permittit intellegere cur oblatio agni vel ovis ab Abel facta tamquam cultus Deo acceptus sit, pro quo fructus terrae a Cain oblatus nihil repraesentabant. Haec condicio comparabilis erat cum illa Iob, id est, inexplicabilis duobus peccatoribus, sed Deus rationem suam habebat ad iustificandam praeferebant suam pro sanguine effuso ab animali ab Abel oblato.

Hodie mense Iulio anni 2022, Deus adhuc praeferebant suam pro cultu sibi grato constituit, simulque omnes multiplices cultus formas, quarum normae ei non placent, contemnit. Quapropter lectio ab Abel et Cain data, usque ad ultimum diem gratiae, doctrinam permanentem et perpetuam de iudicio suo de fide humana religiosa portavit et portabit. Ecclesiam suam, Coetum electorum suorum, super doctrinis ab apostolis suis intellectis aedificando, Deus normam cultus sibi gratam constituit. Sed tempore procedente, sub dominatione Romana, successive imperiali et papali, peccatum in religione Christiana restitutum est ab die 7 Martii anni 321, ab indigno imperatore pagano, Constantino I ^{Magno}, sed tantum in terra hominum peccatorum. Ab instauratione papali Romana Romae anno 538 perfecta, per 1260 annos longos Deus permisit religioni Catholicae peccatum sub nomine religionis Christianae docere. Et anno 1798, cum Revolutione Gallica, potestatem suam despoticam et persecutoriam finivit. Experientiam Protestantium a ^{saeculo XII ad} XVIII tam imperfectam iudicavit ut breviter tantum ad eam alludatur in Daniele 11:33-34: " *Et sapientes in eis erudient multos, et ruent ut in gladio et flamma, in captivitate et in rapina, et cum ceciderint, auxiliabuntur paulum, et multi iungentur cum eis in hypocrisi* ". Haec duo "crasso" litteris sublineavi, quae originem habent magni iniucundi cultus quem Protestantes Deo adhuc hodie exhibent. In hoc versu verba " *adiuvatum paulum* " et " *hypocrisis* " coniungi debemus. Cur ea coniungimus? Quia prius posterius explicat. In consilio Dei, nulla provisio est auxilii veris martyribus fidei. Hoc est quod revelat in nuntio quem electis suis dirigit tempore persecutionum a Diocletiano et tetrarchia eius inter annos 303 et 313 impositarum, nam eis dicit, in Apoc. 2:10: " *Nolite timere quae passurus es. Ecce missurus est diabolus aliquos ex vobis in carcerem, ut tentemini, et habebitis tribulationem decem dies. Estote fideles usque ad mortem, et dabo vobis coronam vitae* ". Nullum auxilium a Deo hoc tempore praebitum videmus. Sed in Apoc. 12:16, auxilium hypocritarum apparet: " *Et adiuvit terra mulierem, et aperuit terra os suum et absorbit flumen quod eiecerat draco de ore suo* ". "Terra" huius versus fidem Protestantem repraesentat, a Deo iudicatam " *hypocritam* " propter usum armorum et caedes pugnatorum Catholicorum. In "Bello Religionum" quod coeperat, Deus tria castra separata distinguit, quae ergo sunt: " *terra* " sive religio Protestantica hypocrita; " *mulier* " sive fidelis religio Protestans; et " *flumen* " sive regia foedera Catholica. Et historia testatur haec bella religionis inter annos 1200 et 1798 prolongata et perfecta esse. Secundum "auxilium" deinde annis 1793-1794 venit in forma guillotinae atheismi revolutionarii Francici. Percutiendo monarchiam et religionem Catholicam usque ad mortem, ut in Apoc. 2:20 nuntiatur, Deus probat se fidem Catholicam iudicare, et fidem quoque Protestantium, qui " *hypocritae* " *appellantur*, valde

ingratam: " Ecce, mittam eam in lectum, et eos qui moechan cum ea in tribulationem magnam, nisi resipiscant ab operibus eius. Et filios eius interficiam; et scient omnes ecclesiae quia ego sum scrutans renes et corda, et reddam unicuique vestrum secundum opera vestra. " Nunc haec actio falsam et hypocriticam religionem percutit, cum in Lev. 26, analogice cum "quarta tuba" Apoc. 8:12, Deus huic actioni signum "**gladii qui venit ad vindicandum foedus eius**" dat, id est, ad respondendum symbolicae postulationi "**ultionis**" sanctorum Apoc. 6:9-10: " Cum aperuisset quintum sigillum, vidi sub altari animas eorum qui interfecti sunt propter verbum Dei et propter testimonium quod habuerunt. Clamaverunt voce magna, dicentes: Usquequo, Domine...?" Domine, sanctus et verus, num moraris iudicare et ulcisci sanguinem **nostrum** in eos qui habitant in terra ?

Hoc punctum exaggero quia logica consilii Dei prophetati clara et manifesta fit. Deus 1260 annos pro regno persecutorio Romae papalis praedicit. Sed quis sententiam religiosam applicat? Monarchia. Quam ob rem "**ultio**" ab iniustis suppliciis sanctorum eius postulata hanc monarchiam primum percutiet, praesertim guillotina Revolutionariorum Francicorum inter annos 1793 et 1794. Caput Ludovici XVI, regis Franciae, cecidit propter prodicionem, propter homines, sed propter "**adulterium**" spirituale, propter Deum. Actio praedicitur per "**tribulationem magnam**" in Apoc. 2:22: " Ecce, mittam eam in lectum, et **qui moechan cum ea in tribulationem magnam**, nisi paenitentiam fecerint operibus eius. **Interficiam filios eius morte**; et scient omnes ecclesiae quia ego sum qui scrutor renes et corda, et reddam unicuique vestrum secundum opera vestra. " Locutio "**mori morte**" fortasse miranda est, sed habet explicationem suam. Deus vult hanc **mortem prophetatam** sanguinem humanum fluere facere, quia prima "**mors**" est, non "**secunda**", scilicet iudicii ultimi, ad quam alludit, dicendo, hac vice, ad eosdem Protestantes, post ver anni 1843, aetatem "**Sardibus**", in Apoc. 3:2: " ...Scio opera tua. Scio te putari vivere, et mortuus es ." Itaque, videre potes, hanc poenam paulo ante diem 1798 venire, quo tempus persecutionis Romae finitur, cum probatione, apprehensione Papae Pii VI qui anno sequenti, 1799, in carcere Valentiae ad Rhodanum, ubi habito, mortuus est. Et etiam sub nomine "**bestiae quae ascendit de abyssu**" haec revolutio Gallica designatur in Apoc. 11:7: " Et cum finiverint testimonium suum, bestia quae ascendit de abyssu faciet adversus eos bellum, et vincet eos, et occidet eos ." Scopus huius "**belli**" est divina sancta Biblia, quae "**mea**" appellatur. "**duobus testibus**," in Apoc. 11:3: " Dabo duobus testibus meis potestatem, et prophetabunt diebus mille ducentis sexaginta, amicti saccis. "

Regula generali, cultus Deo displicens est is qui non fundatur in studio et praxi eorum quae sibi placere declaravit. Et sive Christiana sit sive non, huiusmodi religio ab eo reicitur et damnatur. Et quia Deus suas praeferentias habet et salus eius transit solum per Iesum Christum qui clare dixit "**Nemo venit ad Patrem nisi per me**", revelatio eius prophetica solam religionem Christianam spectat; veram et falsam, quia secundum Apoc. 17:5, religio Catholica nomine "**Babylon Magna**" symbolizata est "**mater**" aliarum religionum quae etiam "**fornicatores**" appellantur: " In fronte eius scriptum erat nomen, **mysterium: Babylon magna, mater fornicatorum** et abominationum terrae. " Et scilicet, hi "

fornicatores " sunt variae religiones Christianae quarum identitates Protestantes Deus " *hypocritas* " iudicat.

Haec religio Christiana castra occidentalia, quae nunc Russiae potenti adversantur, cuius minae contra Occidentem magis magisque frequentes et accuratae fiunt, insignit. Hac septimana, Vladimir Putin Occidentales provocavit: "Si bellum contra Russiam inferre volunt, conentur!" Et diurnario, qui hoc indicavit, debeo confirmare castra occidentalia " *tertiam* " populationis humanae Terrae repraesentare, et reliquas "duas partes" adversari et plus minusve inimicas esse. Hoc " *tertiaie partis humani* " ad " *interficiendum* " in Apoc. 9:15 designatae identitatem Christianam occidentalem infidelem dat: " *Et quattuor angeli, qui parati erant in horam, diem, mensem, et annum, ut occiderent tertiam partem humanitatis.* " *Re vera, haec castra occidentalia ex " decem cornibus "* Europaeis constat , sed etiam ex immensis eorum ramis, Civitatibus Foederatis Americae, America Meridionali, et Australia. Haec " *tertia* " igitur non solum symbolica est; revera populos Christianos petit, qui, propter impietatem suam et cultus suos praesertim ingrati, imperioso iudicio irae Iesu Christi deleri debent. Aliae gentes terrae in revelatione a Iesu Christo data non apparent, qui eas omnino ignorat; quod non impedit ne etiam se invicem destruant. Sed scopus irae eius manet religio Christiana distorta, quam ob rem eruptio Belli Tertii Mundani sive " *sextae tubae* " Apocalypsis Iesu Christi in Europa evenire debuit, sicut duo bella mundana praecedentia. Bellum Tertium Mundanum tamen non delebit populum huius castrorum occidentalium. Sed superstites eius tantum satis diu supervivent ut ultimam fidei probationem experiantur, et evanescent cum Iesus venerit ut ultimos electos superstites ex eorum manibus nefariis vere anni 2030 servet.

Cultus igitur Deo gratus in simplicitate amoris fundatur, ubi considerationes reciprocae sunt, perfecta humilitate et fidelitate a Iesu demonstrata. Vinculum quod inter Deum et electum eius textitur invisibile et personale est, sicut illud quod Deum et Abraham coniunxit. Abnegatio sui totalis quoque requiritur, nam qui Deo servit non facit ut ab hominibus admiretur, quia, pro eo, sola opinio Patris divini valet. Praeterea, fidelitas eius eum scopum odii diaboli et peccatorum humanorum rebellium facit. Anonymitas igitur famae longe praefertur. Secundum dictum vulgare: "ut beate vivamus, latentes vivamus."

Cultus Christianorum subito Deo ingratus factus est ab die septimo mensis Martii, anno trecentorum vicesimi primi, quo die Constantinus I, imperiali decreto, ^{quietem} sabbati septimi diei substituit primo die, in sua religione pagana Romana cultui Solis Invicti, dei solis ab Aegyptiis hereditati, dedicato. Cultus dei solis per Orientem diffusus est; in Iaponia, imperio "solis orientis", imperator quasi filius dei solis, qui "Banzai" appellabatur, deificatus est. Sol tot beneficia hominibus offert ut facile sit diabolo et daemonibus eius homines impellere ut eum tamquam numen colant. Et sciens quantum haec actio Deo creatori, qui eum ad mortem damnavit, displiceat, publice, post victoriam Iesu Christi, Satan hunc odiosum cultum paganum in religione Christiana, deinde a Deo damnatam, inseruit. Sed problema sabbati fracti occultatur munere fundamentali Iesu Christo in fere omnibus confessionibus Christianis tributo. Amor divinus, quem manifestat, nos oblivisci facit requisitum perfectae iustitiae suae, quia homo ex opere suo tantum retinet quod retinere vult: oblationem salutis suae. Causa autem

maledictionis, et proinde accusationis a Deo infidelis Christianitatis latae, tantum in revelationibus prophetiis, subtiliter obscureque propositis, apparet. Hic est ubi Christiani, et collective et singillatim, primum errorem committunt: momentum textuum prophetiarum, quorum significationem non comprehendunt, subaestimant. Praeterea, hoc agendi genus praevidens, Iesus Christus apostolum Petrum hac sollemni admonitione in 2 Petri 1:19-20-21 citata inspiravit: "*Et habemus verbum propheticum certius factum, cui bene facitis attendentes quasi lucernae lucenti in loco caliginoso, donec dies elucescat et stella matutina oriatur in cordibus vestris. Hoc primum scientes quod omnis prophetia Scripturae privatae interpretationis non est; non enim prophetia voluntate humana allata est aliquando, sed Spiritu Sancto inspirati, locuti sunt sancti Dei homines.*"

Hic textus admirabiliter a Deo conceptus est, nam discipulos Iesu Christi hortatur ut prophetiis omnem momentum quem merentur tribuant, sed praeterea, clare nobis dicit qua methodo interpretari possint: hae prophetiae a Spiritu divino conceptae lingua parabolarum utuntur, quam idem Spiritus in scriptura totius Bibliorum sanctissimae, recte appellatae: verbum Dei, adhibuit. Et hoc verbum Dei cogitationem Spiritus eius exprimit.

Nota momentum huius admonitionis in testimonio Novi Foederis citatae. Non celatur in libris Veteris Foederis, sed clare praesentatur omnibus qui se Novi Foederis esse affirmant: propterea quod haec sollemnis admonitio subaestimatur, eos magnopere reos reddit coram Deo Patre et Deo Filio, cuius nomine praesentatur. Iam alius versus a Paulo citatus in 1 Thess. 5:19-20-21 et 22, etiam ab eis negligitur et contemnitur: "*Nam prophetia voluntate humana numquam allata est, sed Spiritu Sancto moti locuti sunt sancti Dei homines. Prophetias nolite spernere. Sed omnia probate; bonum tenete, ab omni specie mali abstinete.*" » In divina sua sapientia, Deus voluit suggerere relationem thematis prophetici ad duas citationes Petri et Pauli, attribuendo in utroque casu eosdem numeros ex versibus 19-20-21. Et praeterea, momentum "*prophetiae*" in Apoc. 19:10 revocatur, his verbis: "*...quia testimonium Iesu est spiritus prophetiae.*" Intellectus prophetiae deinde in Apoc. 20 permittit evocare iudicium eorum de impiis, quo accusabuntur per "*mille annos*"; id est, per magnum Sabbatum septimi millennii caelestis. Et in Apoc. 21, designantur imagine symbolica "*duodecim margaritarum*", tam pretiosae sunt in oculis Dei in Iesu Christo. Ita videmus quod... Spiritus Dei se tam numeris quam verbis et imaginibus comparativis exprimit. Apostolus igitur Petrus clare nos monuit interpretationem prophetiarum biblicarum solum ex Sacris Scripturis fieri posse. Et ab anno 1982, cum prima operis mei fructus fratribus meis Adventistis septimi diei exhibui, demonstratio authenticitatis huius methodi confirmata est. Quam ob rem, consideratis admonitionibus a Deo in tota Biblia sua datis, magnam partem cultus Deo redditi constituit, qui, hoc in casu, ei **placet**. Haec condicio adimpleta et honorata eos sanctificat. Vera enim sanctitas in operibus a Deo requisitis fundatur. Quam ob rem, in iudiciis suis de sanctis septem temporum, in Apoc. 2 et 3, Iesus dicit eis: "*Novi opera vestra.*" Sic verba Iacobi confirmat, in Iacobo 2:17: "*Ita et fides, si non habet opera, mortua est in se ipsa.*"

Mors expiatoria Iesu Christi fundamenta novi foederis aperuit et statuit, cuius initio Spiritus divinus Christi Sacras Scripturas novis testibus suis inspiravit.

Hoc modo lex divina aucta est additione horum novorum testimoniorum litterariorum. Nunc, per Iesum Christum cum Deo reconciliati, redempti logice officium habent totam legem divinam in praxim deducere, sicut Iesus ante eos perfecte fecerat, ut exemplar hominis perfecti, Deo placentis. Et ad hanc logicam iustificandam, apostolus Paulus in Rom. 8:7 scripsit: " ***Nam sapientia carnis inimicitia est Deo, quia legi Dei non subicitur*** , nec enim potest. " Facile igitur intelligitur, contra, oboedientiam " *legi Dei* " in toto, in Christo possibilem, unicum fructum verae " ***fidei*** " a Deo **cum laetitia acceptae constituere**.

In Romanos 12:1, Paulus nobis dicit: " *Obsecro igitur vos, fratres, per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, quod est rationabilis vester obsequium.* " Cultus igitur Deo placens non est nisi sic dictus cultus rationabilis, id est, fructus ex simplici, logica analysi rationis humanae natus.

In epistula ad Romanos 12:2, Paulus etiam dicit: " *Nolite conformari huic mundo, sed transformamini renovatione mentis vestrae, ut probetis quae sit voluntas Dei bona et benevola et perfecta.* " Quam magni momenti est hic versus! Nos hortatur ut intelligentes simus, nos ostendentes capaces esse ad mutationes diaboli et daemonum eius accommodandas. Nam omnes Scripturae biblicae novi foederis inspiratae et scriptae sunt in contextu ubi diabolus aperte fidem Christianam per agentes humanos Iudaeos et Romanos pugnabat. Praeterea, quaedam ex his citationibus legitimitatem amiserunt cum diabolus formam pugnae suae mutavit pugnando contra fidem Christianam agendo intra ecclesiam Christianam, quod Deus revelat in prophetia sua Danielis 7 et tota Apocalypsi sua. Haec mutatio coepit cum institutione regiminis papalis Romae anno 538. Exemplum versus qui validitatem amisit, cito 1 Ioannem 4:2: " *In hoc cognoscitis Spiritum Dei: omnis spiritus qui confitetur Iesum Christum in carne venisse, ex Deo est.* " Hoc verum erat tempore Ioannis; Nostro tempore iam non est verum; immo, omnino falsum est et mortiferum deceptionem. Omnes enim religiones Christianae quae per transgressionem Sabbati ab anno 1843 culpabiles factae sunt, omnes confitentur " *Iesum Christum in carne venisse* ." Similiter, ante annum 1843, fides Protestantica inermis, sed pacifica et submissa a Deo **provisionaliter accepta est, ut Apoc. 2:24-25 docet**: " *Vobis, quicumque in Thyatira estis, qui non habetis hanc doctrinam, et qui nescitis profunda Satanae, sicut dicunt, Dico vobis, non impono vobis aliud onus ; tantum quod habetis, tenete donec veniam.* " Sed ingressus decreti Danielis 8:14, anno 1843, normam huius approbationis divinae mutavit, et pernocte, vere anni 1843, status eorum spiritualis mutatus est; novum " *onus* ", Sabbatum a mundi origine sanctificatum a Deo in norma fidei Christianae requirebatur; Instituta collective reiecta et illecebris fructibusque diaboli et daemonum qui eum sequuntur et eius mortale fatum participant relictas sunt.

Hoc vocabulum " *onus* " probat Deum cogitationem humanam bene nosse. Quasi obligatio prolata, cum sit thema quarti ex decem praeceptis Dei, Sabbatum ab homine carnali tamquam " *onus* " habebatur et reputabatur; quia homo difficillime tolerat ipsam notionem oboediendi, sive Deo sive aliis hominibus. Iam Iesus Christus voluit electis suis redemptis aliam significationem huic vocabulo " *oneris* " dare, quia oboedientia non est ingrata iis qui obtemperant amoris Dei.

Dixit in Matth. 11:28-29-30: " *Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego requiescam vobis . Tollite iugum meum super vos et discite a me , quia mitis sum et humilis corde; et invenietis requiem animabus vestris. Iugum enim meum leve est et onus meum leve .* " *Quod hoc " onus " " leve " facit , solum est status mentis eius qui id iudicat.*

Nota, in hoc versu, nexum qui oblationem "**requietis**" cum acceptance portandi "**onus**" oboedientiae praeceptis divinis eius coniungit. Iesus sic nuntiavit quomodo fides in persona sua magnum Sabbatum "**requiem**" prophetati septimi millennii, usque ad secundum adventum suum anno 2030, per "**Sabbatum**" **hebdomadarium legis suae sanctae obtineret. Quam ob rem, dissimilis aliis festis in vetere foedere constitutis, usus " Sabbati "** hebdomadarii in Iesu Christo totam suam legitimitatem coram Deo, hominibus et angelos caelestes retinet. Et in hac singulari intellectu in praxim adducta, cultus redemptorum vere gratus fit Deo Creatori cui eum praesentat, cum normam a Iesu Christo ipso exercitam iterum inveniat.

Memini hanc interpretationem fuisse apostolorum Iesu, quibus usus Sabbati nullo modo impugnabatur aut in dubium vocabatur. Vere anni 1843, Deus tantummodo restitutionem huius usus iniuste a Christianis relictis postulavit, qui ab die 7 Martii anni 321 Imperatorem Constantinum I honorare maluerunt ^{quam} magnum Deum creatorem omnium rerum et totius vitae. Maledictiones "**septem tubarum**" Apocalypsis eius sunt responsa eius ad hanc odiosam et iniustam electionem. Et post "**sextam**", "**septem plagae ultimae**" Apocalypsis 16 venient ad percutiendum ultimos rebelles superstites post Tertium Bellum Mundanum huius "**sextae tubae**".

Cur tanta pericula humanitas cum Deo Creatore suscipit? Simpliciter quia oculis eorum invisibilis manet. Et absentibus responsis visibilibus ab eo, spiritus humani rebelles eum ignorant vel ignorare se simulant. Non hoc modo agunt erga hominem quem vident, qui tamen longe abest ab tam formidabili. Atque haec electio agendi nihil minus quam eorum ingenii defectum revelat. Adeo ut, paradoxe, multitudes humanae ducantur et dirigantur ab hominibus vera intelligentia carentibus, quae omnibus prodesset. Et paradoxum in eo est quod hi duces eliguntur quia putantur esse intelligentissimi hominum et iam, saltem, eruditissimi. Iustum igitur est Deum imaginem "**arenae maris**" adhibere ad designandum humanitatem ad salutem vocatam sed diabolo subiectam in Apoc. 12:17: "*et stetit super arenam maris .*" Et hoc in casu specifico, agitur de "**arenis**" mobilibus in quibus ipsa humanitas evanescet propter diabolum qui super eam dominatur. In regno profano sicut in regno spirituali, homines fiduciam suam in aliis hominibus ponunt, et sic omnis humanitas se parat ad magnum naufragium universale submergendum, quia non cognoverit neque in rationem duxerit hunc versum in Ier. 17:5-6 citatum: "*Haec dicit Dominus: Maledictus homo qui confidit in homine, **qui ponit carnem brachium suum** , et a Domino avertit cor eius!" "Similis est pauperi in deserto, et non videt venturum bonum; habitat in locis aridis solitudinis, terra salsa sine incolis .*" "**Fulcrum**" quod sumere debuit erat, sola, tota Biblia Sacra, solum verbum scriptum Dei viventis, solum exemplar veritatis eius. Nonne hoc aliud fatum, descriptum in versibus 7 et 8, praeferendum est?: "*Beatus vir qui confidit in Domino, et cuius spes est Dominus! Sicut lignum*

plantatum iuxta aquas, quod radices suas extendit ad flumina; non percipit aestum cum venerit, et folium eius viride manet; in anno siccitatis non timebit, et non cessabit ferre fructum. "

Res hodiernae me adducunt ut affirmarem optimismum humanum pessimum esse. Optimista enim non considerat realitatem rerum quae ei obicitur, dissimilis realistae qui id facit. Optimista exprimit quod vult, realista autem exprimit quid perficiendum sit; ergo logico et sapienter modo respondit. Bellum quod, per Ucrainam, castra occidentalia NATO contra Russiam componit, nobis demonstrationem horum duorum morum praebet. Optimistae sperant victoriam Ucrainam; realistae sciunt Russiam Ucrainam superaturam esse, et electi, a Deo illuminati, sciunt hanc Russiam invasuram et potentias Europaeas oppressuram esse, sicut Deus in Daniele 11:40 ad 45 prophetavit.

"Rex puerorum" in potestate

Hoc novum thema inspiratum est sententia conventus deputatorum Ucrainorum durante grata visitatione Praesidis Senatus Francici, Domini Gerardi Larcher. Permotus sum immensa iuvenum repraesentatione, quod perfecte et logice explicat mores et decisiones ab auctoritatibus Ucrainis captas.

In Gallia, "rex puerorum" est locutio a mediis divulgationis annis 1970 ficta, quae iure mores liberorum capriciosos et, simul, remissionem auctoritatis parentalis illustravit. Simul, psychiatri et psychologistae libertatem et iura liberorum iustificare coeperunt, ita poenas corporales a parentibus inflictas damnantes, qui, propterea, omnem auctoritatem in proprios liberos amiserant. Parentes Africae Septentrionalis, qui semper submissionem liberorum suorum obtinere potuerant, lege coacti sunt methodum suam duram sed efficientem deserere. Cingulum patris saepe flagello fungebatur.

Complures anni praeterierunt antequam consequentiae irrevocabiles harum decisionum a nobilibus Gallicis factarum manifestae fierent in forma iuventutis delinquentis, rebellis et hostilis. Ad fanaticismum religiosum augendum, factiones religiosae Islamicae ortae sunt et actae sunt, inimicos suos occidentes et decollantes.

Anno MCMLXXXI, regimen socialisticum iuvenibus placere studuit et eis libertatem sexualem, quam postulabant, concessit. Iuvenes contenti, in politicam se implicaverunt ut ducem huius intellegentis praesidis Mitterand sustinerent.

Anno MMXII, iuventus turbulenta, revolutionaria, et libertaria Maii MCMLXVIII cum iuvene praeside Nicolao Sarkozy ad potestatem pervenit. Statim, stilus praesidentiae mutatus est, et crudae populares invectivae apparuerunt, solum eos qui aetate provectiore a potestate remoti erant perterrentes. Dicendum est, cum evolutione interretialis et retium socialium, huiusmodi brutalem vocalium commutationem normam habitualement factam esse, cui "senes" non assuescunt; quia bona vetera rectitudines naturae eorum adhaerent. Sed hi senes a latere repelluntur et in sphaeras gubernationis evanescent. Quo magis tempus praeterit, eo plures iuvenes habenas potestatis occupant. Atque huius

iuventutis influxus significationem assumit quae tragica eventa, quae ab anno MMXVII detegere coepimus, explicat.

In comitiis praesidentialium anni 2017, veteres factiones politicae traditionales, ambae responsables cladium oeconomicorum et politicorum Franciae, se invicem iudicio populi patriae deleverunt. Odium et indignatio erga vetustissimam factionem nationalisticam Gallicam, Frontem Nationalem, ortae sunt foedera, quae solo fine "hunc diabolum" a potestate removendi formabant. Sed Iesus Christus, omnis vitae humanae ordinator, populo Gallico imposuit iuvenem praesidem E. Macron, a se maledictum, etiam iuniorem quam praeses N. Sarkozy, et praecipue multo periculosiorem patriae quam factio Frontis Nationalis, odiosa et repudiata. Cum se adversus Frontem Nationalem, ab omnibus aliis politicis odiosam, invenisset, iuvenis arrogans et imperitus praelatus et ad potestatem adductus est; paradoxe, quamvis electus, non selectus. Re vera, non iam populus ducem eligit, sed Deus suam electionem imponit. Secundum dictum notum: "populus duces habet quos meretur."

Hic oritur necessitas definiendi quid sit iuventus. Ut modo dixi, iam manifesta est inopia experientiae in quolibet campo, praeter instrumenta communicationis socialis et interrete. Quia iuventus omnia habet invenienda, et seniores testari possunt se usque ad finem vitae discere; hoc est dicere quid desit iuveni aut iuveni. Societas hanc iuventutem per diplomata quae adeptus est qualificat. Sed quid continet eorum educatio? Tantum res theoreticas quae difficillime in vita practica reali adhibentur, gubernatae postulatis magnarum fortunarum industrialium, commercialium et pecuniariarum, a Commissione Europaea impositis. Hoc est magnum commodum hominum mediae aetatis: iam concrete fines rerum invenerunt et capaces sunt decisiones rationabiles capere. Heu, cum iuvenibus, hoc non ita est; praesertim in annis nostris posterioribus cum peculiariter rebelles et arrogantes, vani et sui pleni facti sunt. Cum hoc genere ingenii, non iam licet culpam agnoscere. Et potius quam consentire se humiliare et errores suos agnoscere, iuvenis dux, temperantis, in errorem suum altius progreditur, adeo ut naufragium nationale totius patriae suae efficiat. In confrontatione sua cum rebus veris, iuvenis cupiditates suas pro realitate pervertit; limites quos decisionibus suis dare debeat agnoscere nescit; omnia ei possibilia videntur et consequentias decisionum suarum cognoscere nescit. Et cum apparent, iam sero est retrocedere, quod, praeterea, natura sua exclusum est. Iuvenis fungitur sicut currus quinque rotarum cum, sed ubi retrogradatio non est. Retrocedere non valens, progredi debet donec in murum impingat; murum inevitabilis realitatis. Quam ob rem, audeo affirmare, potestas iuventuti data non est nisi fructus terribilis maledictionis Dei in Iesu Christo; quod confirmatur ab Eccl. 10:16: "*Vae tibi, terrae cuius rex puer est, et cuius principes mane comedunt!*" Hoc est ei medium ad Galliam in calamitatem ducendam quae eam et alias nationes Europaeas a divina ira eius petitas delebit.

Ab anno MCMXLV, Deo LXXVII annos necesse fuerunt ut filii et filiae generationis post bellum rebellis ad potestatem per totum mundum Occidentalem pervenirent, et ut generationes maiores, quae secundum bellum mundanum expertae sunt, in somnum mortis evanescerent. Hoc verum est pro Francia, verum est pro Europa, sed etiam pro omnibus aliis populis terrae qui hanc revolutionem

iuventutis suae non experti sunt, qui sic submissi et traditionibus suis reverentes manserunt. Mutatio morum quae in Occidente observatur non exstat in reliquo mundo ubi lex patriarchalis servata est. Mentis igitur ibi valde diversae sunt, et valores morales eos ab Occidente vehementer separant. Quomodo in hoc casu mirari possumus a conflictu civilizationum? In praeparatione erat et inevitabilis erat. Sed quod id possibilem fecit fuit natura iuvenilis ducum qui ubique ad potestatem venerunt.

Initio huius nuntii, de conventu deputatorum Ucrainorum mentionem feci. Patet desiderium libertatis nationalis huius populi ad summum gradum pervenisse, propter iuventutem paratam ad omnia facienda ut quod volunt consequatur. Vinculum politicum Russicum eis iam non conveniebat, et daemonibus impulsu, qui id tantum expectabant, successive postulaverunt ut legitimus praesidis Russici Ucrainae everteretur, et ut adhaesio eius Europae et NATO, a Civitatibus Foederatis Americae dominata, esset. In Russia, sub quasi "velu ferreo", praeses Vladimir Putin eventa et lapsus moralium occidentalium observabat. Ei, Ucraina independens manere poterat, sed tantum intra foedus Russicum. Tamen, adhaesionem suam NATO postulando, Ucraina pactum morale, quod res publicas nationum orientalis bloci ligat, proderet. Quamquam officialiter in pace sunt, Oriens et Occidens in oppositione politica et oeconomica sunt ab fine Belli Orbis Terrarum II anno 1945. Re vera, cum Ucraina et sub auxilio armato NATO, vetus "Bellum Frigidum" incalcescit ad generale Bellum Orbis Terrarum III eruptionem.

In iuvene Praeside Ucraini, Vladimiro Zelensky, omnes iuventutis notas invenio, et ante omnia hanc absolutam determinationem et hanc imperturbatam fiduciam in possibilitatem Russiae vincendi. Hoc iudicium typice iuventuti eius debetur, nam Russiam in bello non cognovit. Russia, quam ille noverat, lente sed certe ex ignominiosa ruina politica et oeconomica surrexit. Et hoc tempore Occidens eiusque valores desiderium libertatis inter populos Orientis, hereditate traditionum saecularium unitos, excitavit. In clade sua, Russia permisit Civitatibus Balticis et Poloniae libertatem recuperare et NATO adiungere, ut se sub scuto tutelari Civitatum Foederatarum ponerent. Sed eo tempore, postulatio Ucrainae a castris occidentalibus recusa est. Itaque intra pactum civitatum orientalium cum Russia unitarum mansit. Anno 2013, in Ucraina, revolutio popularis praesidem Russiae evertit, et post plures praesidatus infelices, iuvenis artifex V. Zelensky praeses anno 2019 electus est. Iuventus eius omnes eius actiones iustificaret. Vota sua pro realitate habuit et NATO et Unione Europaea adiungere voluit, quocumque pretio. Minae copiarum Russicarum prope fines Ucrainorum in Ruthenia Alba congregatarum nihil ad eius propositum mutandum profuerunt. Atque haec pertinacia, cum suis terribilibus consequentiis, mihi indurationem cordis Pharaonis tempore exitus Hebraeorum ex Aegypto in memoriam revocat. Et Deus fuit qui cor eius induravit post tres recusationes dimissionis populi sui servorum. Haec absoluta pertinacia finem certum habebat; Deus exitium Aegypti parabat. Similiter, pertinacia Praesidis Zelensky exitium castrorum Europae occidentalis, quibus se iungere volebat et quod eum in bello suo contra Russiam adiuverat, paravit. Iuventus in potestate valde determinata est ad decisiones suas exsequendas, etiamsi exitus calamitosos habeant. Fere omnes duces iuvenes Europaei eodem modo se gerunt. Honorati se sentientes petitione Ucrainae ut eis

se iungant, suam securitatem periclitantur arma praebendo ad milites Russos necandos destinata, et stulte imaginantur se nihil a Russia, quam inimicam fecerunt, timendum habere. Quam inconstans! Unam tantum explicationem huius fere unanimis agendi video: insaniam iuventutis, Spiritu Iesu Christi excaecatae, quem contemnunt et omnino ignorant. Et hoc, semper eo consilio ut eorum exitium, quasi pro Pharaone, efficiat.

Comparatio inter Exodum Hebraeorum et nostram aetatem tam similis est ut prima experientia nobis omnes claves ad intellegendam secundam praebeat. Haec communia noto: iuvenis pharao qui ad potestatem venit Iosephum non noverat; iuvenes, Macron et Zelensky, secundum bellum mundanum et potentiam URSS, Russiae Sovieticae, non experti sunt. Facta eis relata sunt, sed ipsi ea non experti sunt. Hoc verum est de pharaone sicut de nostris iuvenibus ducibus hodiernis. Attamen haec est tota differentia inter institutionem per instructionem et institutionem per experientiam vivam. Illa tantum theoretica est et nullum effectum in mentem humanam habet, haec vero totam animam hominis profunde notat. Pharao qui Iosephum noverat causam personalem habebat cur eius officia toti Aegypti aestimaret, cum Pharao ei gubernationem totius patriae suae commisisset. Dona quae Deus Iosepho dederat eum aestimatum et honoratum fecerant. Multitudo vitae, etiam familiae eius Hebraicae, a fame servatae sunt et ei gratae esse non poterant. Sine hac experientia, iuvenis novus pharao in hoc populo Hebraico tantum periculum videt quod eorum numerus magnus tempore suo pro patria et eius populatione repraesentat. Similiter, duces nostri iuvenes hodierni tantum de priore potentia Russiae Sovieticae certiores facti sunt; sed eorum experientia tantum de Russia ab Occidente victore et triumphatore despecta cognoscit. Iuvenes, adhaesio ad populum despectum non est grata, et ambitiosissimi hanc condicionem tantum mutare volunt. Illis igitur solutio est se ad castra occidentalia divitum et libera, sed etiam perversa et corrupta, accedere. Et hae duae ultimae malae qualitates revera in Ucraina liberata inventae sunt, quae a natione Russica independens facta est; quod dimissiones praesidatuum successive iustificat. Ob ascensum ad potestatem iuventutis in castris occidentalibus, in Russia, potestas diu in manibus viri ex priore KGB Russiae Sovieticae manet. Ergo cum inexperientia et experientia victa obviam imus. Iam intellegere possumus duas castra numquam inter se intellegere posse, nec idem iudicium communicare. Bellum iuvenem ambitiosum, qui somnia sua pro realitate habet, contra pertinaciam pharaonis componit, et senem sapientem peritum, aequae ac ipse vincere cupidum, opponit. Hic senex sapiens bellum, quod omnem prosperitatem destruit et multas mortes infert, nolebat. Sed, perversionem societatis occidentalis animadvertens, patriam suam, cuius Ucraina ab libertate socius fuerat, protegere cupiebat. Senex sapiens consequentias renovationis ducum occidentalium imaginari non poterat. Cum ducibus veteribus, causae rupturae totalis sapienter vitatae sunt, nec uno momento praevidere poterat iuvenes duces Europaeos tam stultos fore ut eum provocarent arma adversario suo et novo inimico, Ucrainae, suppeditando. Hoc sensum initialis consilii sui explicat: "sonitus caligarum et curruum armatorum" in finibus Ucrainicis sufficere debuisset ad ambitiones huius iuvenis sedandas. Sed senex sapiens munus quod Deus ei praeparavit ad consilium suum asperum et purificatorium perficiendum

ignorat. Ita se in spirali escalationum bellicarum, quas non praemeditaverat, implicatum invenit. Consilium Dei usque ad finem perducet, consilium quod nemo in terris aut in caelis impedire potest ne impleatur. Diu animadverti quomodo tempus faveat acceptioni mutantium valorum moralium, sed non intellexeram ascensum ad potestatem iuventutis regnantis permittere eruptionem Belli Orbis Terrarum Tertii. Hodie demonstratio intellegitur et fit. Septuaginta septem anni pacis praeterire debuerunt ut ultimi testes Belli Orbis Terrarum Secundi evanescerent aut nullam amplius vim in decisionibus a iuventute regnante factis haberent. Et hoc explicat cur, bis continuo, Deus Franciae eiusque populationi iuvenem Praesidem E. Macron imposuerit, typice superbum, arrogantem, ambitiosum et rebellem. Ita intellegi potest cur, sola eius imperitia audita, natura eius eum impellat ad potentem Russiam provocandam, quia somnium suum vivit, mundum ubi homines semper pessima vitare possunt, per longas sed efficaces negotiationes. Nonne hoc est quod historia perfecta confirmavit iuventute sua? Deo eiusque actione potenti seposito, spiritus humanus experientiis vitae nutritur. Et eae iuventutis qui ad potestatem venerunt tantum pax et pacta diplomatica fuerunt. Quomodo hi iuvenes increduli, solo saecularismo nutriti, intellegere potuerunt Omnipotentem, Deum invisibilem, eorum infirmitate et vitiis uti ad perficiendum suum propositum punitivum et destructivum? Haec intellegentia est privilegium datum tantum iis quos amat, quia amat opera eorum quae fidem eorum vividam reddunt, ergo exemplum fidei Deo gratae.

Post exemplar iuvenis novi Pharaonis, in Gallia, primus "rex puer" apparuit quinque annos natus, nomine Ludovici XIV. Tenebrae morales et religiosae regni eius occultabantur conviviis sumptuosis quas in palatio suo Versaliis ordinabat. Omnibus divitibus nobilibus ad palatium suum attractis ut eum circumdarent, "rex solis" factus est, Versaliis verum solem substituens, quem Deus rarum et lenem per longum regnum suum septuaginta annorum fecerat. Frigus, pruina et glacies in caelo erant dum rex per Allée des Glaces, in palatio suo, inter duo bella cara et permanentia, vera maledicta pro populo Gallico, incedebat. Hac experientia, Deus Galliae nuntium non acceptum et non intellectum misit. Sed hic nuntius sensum plenum in nostro tempore accipit, ubi idem principium renovatur: triginta annos natus (casus Zélensky), dux neque experientiam vitae neque sapientiam seniorum possidet, quamquam haec sapientia non est automatica, ut probat fervidus et belligerans Iosephus Biden, praeses Civitatum Foederatarum Americae. Itaque, quis in civitate democratica senex et iratus esse potest. Vera sapientia donum Dei est, ergo rarissime invenitur propter late diffusam impietatem mundi nostri. Societati infideli et saeculari, quae Deum e cogitationibus suis expulit, dari non potest. Sed hoc non impedit quominus programma suum ei imponat, in quo finem tristem et terribilem ei paravit. "Rex Puer" est fabula quae male terminatur; somnium impossibilis in incubo terminatur.

Similitudinem insignem animadverti in eventibus quae successive in Gallia anno 2017, deinde in Ucraina anno 2019 acciderunt, quod ad electiones duorum iuvenum praesidium, circiter quadraginta annos natorum, attinet. Electiones eorum renovatione deputatorum notatae sunt, qui etiam ex maxima parte iuvenum constabant qui viro se iungere volebant qui ideali eorum congrueret: iuveni,

erudito, moderno et sui ipsius confidenti. Hac electione, cogitatio politica traditionalis evanescit, res magis in imagine sodalis quae idolo suo se iungit nititur. Hae mutationes faverunt exasperatione populi ob priores clades electorales, tum in Gallia tum in Ucraina.

Alia similitudo est quod ambo praesides soli candidati sunt, sine auxilio factionis politicae praeexistentis. Post victoriam electoralem, fautores suos per comitia parlamentaria concitant. Nemo ex his legatis fanaticis paratus est auctoritatem idoli sui provocare. Quasi personarum suarum imitationes sunt. Cum eis consentient etiam si errant. Francia anno 2017, et Ucraina anno 2019, sub imperio mystico sed irreligioso versantur. His duobus diebus, principium democraticum occidentale traditionale cessat et evanescit, et potestas in manus iuventutis fanaticae cum immensa potestate super ambas nationes transit.

Imaginem roboticam legatorum praesidentialium nostrorum Francicorum hoc delineavi:

Europam agunt, immo plus, unionem universalem adspirant. Eruditi et idonei, saltem Anglice expedite loquuntur, linguaeque externae eos non vexant. Technocratice gubernantes, singula cynice negleguntur. Ita, cynismus eos praecipue proprius est. In nuntio priori, mentionem feci de noncurantia Praesidis Macron de propositione sua de praemio centum euronum operariis solvendo, sed tantum a societatibus quae id solvere consenserunt; pro aliis operariis, nimis dolendum est. Cynismus affirmationis manifestus est. Hic cynismus etiam in reactione iuvenum electorum apparet. Quamquam a magna parte electorum partim impugnatur et a minus quam 15% totius suffragatorum inceptorum sustinetur, cum 52% et 54% abstentionis in comitiis praesidentialibus et legislativis non computentur, arroganter respondent vindicando altum numerum in secundo circuitu comitiorum, numerum solum ad repudiationem odii Conventus Nationalis obtinendam iustificatum. Et hoc odium probat Galliam non iam ad veros Gallos pertinere; et hoc iam diu ita est. Vir maturus scit quomodo rationes veras habeat quae eum ad potestatem adducunt, sed nova iuventus hoc criterium neglegit et cynice se gerit sicut autocrata validissime sustentatus. Solae eius sententiae et vota valent, et Constitutio Quintae ^{Rei Publicae} hanc iniustam insaniam favet.

Ut vitia sua occultent, dignitate sua superbi, celeriter loquuntur, existimantes hunc verborum fluxum demonstrare perfectam suam peritiam in rebus quibus orationes eorum nituntur. Sed orationes eorum lente repetendo, errores et mendacia detegimus quae diurnarii interrogantes ne animadvertunt quidem. Hoc ipso die, in canale televisificum nuntiorum invitatus, novus relator gubernationis, Oliverius V  ran, verus exemplar Praesidis Macron, in rapido suo fluxu dicendi, Gallos de incremento 3.5% pretiorum locationum confirmare voluit, dicens APL (Auxilium Habitationis Personalizatum) eadem ratione etiam auctum iri. Eadem celeritate, ausus est concludere incrementum sic abolitum iri. Num hic vir numerare scit? Hoc eveniret si APL totum pretium locationum tegeret; sed hoc auxilium tantum partem eius tegit. Nuntius eius igitur falsus et fallax erat. Sed superficialis et cynica natura horum novorum seductorum publicorum sic demonstratur. Diurnarii praesentes, scilicet, nihil notaverunt, neque eo praesente neque postquam scaenam reliquit... Dicendum est eos APL non accipere, stipendia eorum alta eos inutiles reddunt.

Novi iuvenes legati penitus humanistae sunt, et eorum cogitatio universalistica eos ad odio nationalismi, qui veros Gallos privilegiat, ducit. Res igitur paradoxa est, quia somnium eorum universalisticum, quod ad benignitatem invitat, a sola patria sua sustentari debet, cuius commoda pecuniaria diu a globalizatione commercii et eius multiplicibus migrationibus ad Sinam, praesertim, sed etiam interne, ad alias nationes Unionis Europaeae, destructa sunt. Et iuvenes nostri politici hoc paradoxum in pleno impetu colunt, quia odio habentes nationalismum Gallicum, patriae suae, sumptus perniciosos Ucrainae oblatos pro pugna eius, quae nihil aliud est quam absolutus nationalismus pessimae pertinaciae post finem Secundi Belli Mundani manifestata. Paradoxum et inconstantia igitur in Francia dominantur, et ut exitium eius effugiat, miraculum requireretur quod numquam adveniet. Quod certum est, turmam capacem ad id perficiendum revera adesse. Et si succedit, id propter Constitutionem Quintae Rei Publicae ^{Gallicae erit}, quam multi diurnarii politici iam propter naturam eius nimis monarchicam vituperant; Sed hae recentes reactiones tantummodo ad testimonia popularia comitiorum proximorum accommodantur, quae factioni LREM discedenti, quae tamen per foedera electoralia circumstantiarum iterum electa est, parum faverunt. Lectio quam ex his rebus duco est haec: ab anno 1958, initio Quintae ^{Rei Publicae}, systema democraticum ab autocratis tantum ad potestatem adipiscendam adhibitum est. Post quod, praesertim ab anno 2012, "rex puer" rebellis gubernat et solam voluntatem suam imponit. Hoc dicto, genus regiminis quod gubernat secundarium est; quod principale est, benedictio divina quae in duce est; et in ea latet explicatio omnium defectuum qui in omnibus regiminibus observantur, quia in tota terra nullus dux a Deo benedictus exstat, nec ullus populus qui talis sit.

In potestate, iuventus plebem placere et seducere vult. Ex hoc successu eorum numerus favores pendet. Praeterea, eorum regimen iucundum apparet distribuendo subsidia, tollendo vectigalia et vectigalia quasi homines panem anatibus gratis et clamantibus iaciant. Sed simul, eorum decisiones claudendi oeconomiam et patriam per biennium propter pestilentiam Covid-19 Franciam perdiderunt. Hodie, auxilium militare Ucrainae datum et sanctiones contra Russiam impositae nationem Gallicam finient, quamquam umquam se recuperare poterit.

Ad perficiendum consilium suum destructivum, Deus res opportunas in terra creavit, imprimis repentinum adventum in potestatem iuventutis arrogantis et imperitae. Sed medium quod maxime eminet est separatio linguarum, quae fundamentum est omnium postulationum nationalisticarum. Sic ictum fatalem infligit spiritui " *Babelis* " qui populos in " *foederibus humanis* " univit . Et his " *foederibus* " non obstantibus, separatio et bellum redeunt et se imponunt. Sed quomodo haec " *foedera* " valerent? Cum scimus Deum dixisse in Daniele 2:43: " *Vidisti ferrum mixtum cum testa, nam cum foederibus humanis miscebuntur; sed non adhaerebunt inter se , sicut ferrum non miscetur cum testa .* "

Separatio linguarum in Apoc. 10:11 effertur: " *Et dictum est mihi: 'Oportet te iterum prophetare multis populis, gentibus, linguis , et regibus.* " " Hae " *linguae* " gentes quae in Unionem Europaeam intraverunt separant et *superficiale* "foedus" a Deo revelatum iustificant. Dissimilis Unionis Europaeae, Civitates Foederatae

Americae per " *linguam* " Anglicam officialem unitae sunt, sed unio eorum iam per diffusionem *linguae Hispanicae* minatur . Ita, post " *Babelem* ," Deus hoc formidabile telum possedit ad " *foedera humana* " *frangenda: linguam* "locutam ," quae est cementum unificans cuiusque populi. Et ubique in Europa, sed praesertim in Gallia, magna et coacta receptio peregrinorum, qui " *linguam* ," culturam, et religionem eorum important, unitatem interficere venit, causas creans pro aliis disceptationibus internis, etiam periculosioribus quam iis quae Gallos terra et sanguine oppugnabant.

Praesides tertiae^{et} quartae^{rei publicae} omnes aetate provectiore electi sunt. In quinta ' hoc adhuc verum est de primis duobus praesidibus: Carolo de Gaulle, generali brigadiere, et Georgio Pompidou, argentario. Tertius, Valerius Giscardus d'Estaing, multo iunior electus est, anno 1974. Tum quadraginta octo annos natus erat et iuvenissimus praeses in Gallia electus factus est ab anno 1845. In priore imperio, minister aerarii et oeconomiae erat. Consequentiae iuventutis eius insignes sunt et iam perniciosae patriae. Fundamenta Unionis Europaeae cum Germania iaciendo, Galliam vera libertate privavit. Placere voluit et postulationibus liberticidis iuventutis populi cessit. Per legem suam de reunificatione familiarum inter annos 1976 et diem XII Augusti anni 1978, cum formam praesentem induit, familias opificum Maghrebini in Gallia collocare permisit. Lex a Primo Ministro Iacobo Chirac anno 1976 lata est ut postulationibus potentis coetus aedificandi aedificia Francisci Bouygues, sodalis factionis suae politicae, RPR, occurreret. His sub condicionibus, Islam Maghrebensis se in Gallia magno numero stabilivit, usque ad hunc diem perstans. Quartus praeses fuit causidicus, Franciscus Mitterrand. Anno 1981, annos natus sexaginta quinque, electus est et regimen socialistarum per duos plenos septennium sub auspiciis "rosae," symboli amoris, instituit. Vir culturae et magnus humanista, etiam postulata liberticida iuvenum probavit. "Rosa" mentes mutavit et legitimitatem abominationum sexualium promovit. Sub eius ductu, immigrantes Maghrebensis magis quam umquam protecti sunt, dum actiones eorum delinquentes tantum augebantur; et locutio "noli amicum meum tangere" apparuit. Nota: propter praesentiam et auctoritatem suam, cognomen "deus" a diurnariis facitis et symbolum ranae viridis accepit, iure merito, cum rana a Deo impura habeatur. Sub eius tamen ductu principia divina oppugnata sunt. Quintus praeses, Iacobus Chirac ei successit, anno 1995, anno aetatis 63 natus. Vir verus erat, ab ENA eruditus. Iuvenis fervidus et durus, annos 63 natus, omnibus placere ante omnia cupiebat. Post eum, sextus praeses, Nicolaus Sarkozy, anno 2007, annos natus 52 natus, electus est. Causidicus rerum mercatoriarum erat. Cum eo, Franciam regebat vir originis Hungaricae, qui ab anno 1968 iuventutis fautores RPR Iacobi Chirac orator erat. Adventus eius igitur ad potestatem momentum significavit quo generatio protestantium Maii 1968 Franciam regebat. Et maledictio Franciae aucta est. Per suas electiones politicas, Franciam protectione Libyca privavit et victorias Islamicas in Libya fovit. Septimus praeses, Franciscus Hollande, quamvis valde Gallicus, anno 2012, annos natus 58 natus, electus est. Etiam purus productus ENAe (Scholae Nationalis Administrationis) erat. Cum eo, factio "Rosae" iterum gubernavit. Et in Galliam culmen abominationum sexualium a Deo damnatarum attulit, matrimonio omnibus, heterosexualibus,

homosexualibus, bisexualibus, transsexualibus, et cetera, legalizando. Octavus autem et ultimus praesens praeses Galliae est Emmanuel Macron. Anno 2017, annos natus 39, electus est. Argentarius apud argentariam Rothschild (sicut secundus praeses, Georgius Pompidou), consiliarius Praesidis Hollande, deinde Minister Oeconomiae, Industriae, et Rerum Digitalium fuit. Ita iuvenissimus praeses ab anno 1845 factus est. Et somnium Americanum personificat et iuventutem quam ipse repraesentat seducit. Ut societatem digitalem constituat et evolvat, aequilibrium sociale Gallicum destabilizat. Hoc fit tempore quo transmigratio ad Sinam Gallos officiis privat. Cum negligentia et cynismo, mutationes a spiritu suo pro-Europaeo et universalistico inspiratas imponit. Galliam perdit operationes eius per biennium propter epidemiam Covid-19 claudendo. Deinde, rem perficit offerendo auxilium suum armatum et pecuniarium Ucrainae. Sanctiones contra Russiam latae in Gallos aliosque competitores Europaeos recedunt. Gallia parata est hostibus suis tradenda.

Secundum Ezechielem 2, in quo verbum "*rebeldes*" sexies ex decem versibus apparet, tempus finis foederum divinatorum hoc criterio "*rebellionis*" notatur. Sed tempore finis Hierosolymitani quod ultimam deportationem Babylonem antecessit, id est, inter -605 et -586, aetatem trium ultimarum regum, tempore quo regnum eorum incepit, notare debemus.

Primus, Ioachim, viginti quinque annos natus erat, secundum 2 Regum 23:36-37: "***Viginti quinque annorum erat Ioachim cum regnare coepisset***, et undecim annis regnavit in Jerusalem. Nomen matris eius Zebudda filia Phadaia de Ruma. ***Fecit malum coram Domino***, sicut fecerant patres eius."

Secundus, Ioachin, secundum 2 Regum 24:8-9, annos duodeviginti natus erat (vel octo annos natus secundum 2 Paralipomenon 36:9; haec discrepantia tamen a Deo legitimita est ad fidem probandam): "***Decem et octo annorum erat Ioachin cum regnare coepisset***, et tribus mensibus regnavit in Hierosolymis. Nomen matris eius Nahushta, filia Elnathan Hierosolymitani. ***Fecitque malum in conspectu Domini***, sicut fecerat pater suus."

Tertius, Sedecias, viginti unum annos natus erat, secundum 2 Regum 24:18-19-20: "***Viginti et unius anni erat Sedecias cum regnare coepisset***, et undecim annis regnavit in Jerusalem. Nomen matris eius erat Hamuthal, filia Ieremiae de Libna. ***Fecitque malum in oculis Domini***, sicut fecerat Ioachim. Et factum est propter furorem Domini in Jerusalem et Iudam, ut proiceret eos a facie sua. ***Recessit itaque Sedecias a rege Babylonis.***"

Nostro tempore, "*Zedechias*" noster Emmanuel Macron appellatur. Ipse quoque Franciam in "*rebellionem*" bellicam contra "*Nabuchodonosor*" nostrum, Vladimirum Putin, praesidem Russiae, maximae potentiae nuclearis mundi, inducit et committit. Sicut tempore Ieremiae, Danielis et Ezechielis, cum Unione Europaea, Francia *malum* "*facit*" et "*legitimat*", sicut antiquus Israel suo tempore, et natura "*rebellis*" iuventutis quotiescumque in dubium vocatur. Finis nationum idem est ac finis antiquus Israel Dei viventis. Eaedem causae eadem iudicia et supplicia divina generant.

Lectio discenda est usum auctoritatis differre secundum aetatem ducis propter constructionem progressivam experientiae quae eum format et fingit. Praesides qui regimen Quartae ^{Rei Publicae cognoverunt} moderate usi sunt potestatibus

quas Quinta ^{Res Publica} eis dedit. Sed ultimus hanc experientiam non expertus est, et in manibus eius Constitutio formam concretam et realem regiminis autocratici a Generali de Gaulle constituti assumit; formam monarchiae parlamentariae quae omnia incommoda potestatis absolutae, personalis, capriciosae et rebellis portat. Infortunium est populo a iusta ira Dei petito: Francia republicana saeculari et Unione Europaea Foederis Romani, id est, " *bestia coccinea* " Apoc. 17:3 super quam " *sedet* " Roma papalis catholica; Roma, "civitas septem montium": " *Astulit me in spiritu in desertum. Et vidi **mulierem sedentem super bestiam coccineam** , plenam nominibus blasphemiae, habentem capita septem et cornua decem .* "

Creata Unione Europaea, unitas est vis, civitates Europaeae confidentes et arrogantes erga alias nationes terrestres factae sunt. Scuto NATO, ad quod iuvenis Praeses Sarkozy Franciam adduxit, protecti se sentientes, Europaei sibi ius tribuerunt interveniendi in bellis externis et iustitiam suam imponendi. Hoc est aliud fructus iuventuti tribuendus, etiam arrogantior factus cum uniones assequitur. Constructio Europaea facilius facta est electione praesidis Rei Publicae Gallicae iuvenissimi ab anno 1845, Valerii Giscard d'Estaing. Sed novissimus praeses Gallicus, Emmanuel Macron, etiam iunior, etiam arrogantior et auctoritarius est. Et hoc ius interveniendi in bellis externis, quod naturalis habitus in Europa factus est, ius quod "ius interventionis humanitariae" appellatur, explicat eius praesens favorem Ucrainae et iuvenum auctoritatum Europaeorum. Infeliciter illis, potens Russia nuclearis non est infirma Serbia, cui NATO Kosovo sibi auferri et Albanis tradi coegit. Unitas quidem vis esse potest, sed etiam periculose arrogantiam creat quae murem ad felem aggrediendum ducit, et in nostro casu, gallum Gallicum ad ursum Russicum irritandum.

Summa summarum, quisque causam "arrogantiae" iuventutis videre potest: inter "velle" et "posse" non distinguunt, nec sciunt quando desistere et se interrogare debeant. In Dan. 7:8, postquam regem Nabuchodonosor in Dan. 5:20 exprobravit et damnavit, "arrogantia" a Deo imperio papali imputatur, et comparatio cum iuventute hodierna dives est lectionibus. Papatus cum "arrogantia" agit quia credit se a Deo investitum et sustentatum esse, dum eum prodit sua inoboedientia. Iuventus cum "arrogantia" agit quia in Dei existentiam non credit eiusque postulata ignorat. Ita falsa fides et atheismus eundem fructum "arrogantiae" ferunt, quae est fructus superbiae humanae quae ipsa eam a Deo separat. Quoniam " *superbis resistit, humilibus autem dat gratiam* " secundum 2 Petri 5:5, cuius nuntius praecipue ad iuventutem naturaliter "arrogantem" dirigitur: " *Similiter et vos **adolescentes subditi estote senioribus . Omnes autem vos humilitatem induite in invicem conversatione . Deus enim superbis resistit, humilibus autem dat gratiam.*** "

Hoc concludit hoc studium de themate arrogantium "puerorum regum".

Finis Mundi: Examen Fidei

In mundo, religiones monotheisticae de authenticitate repraesentationis Dei in terra certant. Ad haec certamina augentur variae formae religionum plus

minusve philosophicarum. Ab anno 1843, religio Protestans in multiplices greges independentes dissoluta est, qui eam dividunt et confusionem causae Christi noxiam creant. Magister divisionis est diabolus, quia Iesus, ex parte sua, in perfecta unitate veritatis suae, veros electos suos benedicit. Pro hac unitate in terra magna instantia oravit secundum Ioannem 17:21-22-23: " **Ut omnes unum sint** , sicut tu, Pater, in me et ego in te, **ut et ipsi in nobis unum sint** ; ut mundus credat quia tu me misisti. Et ego gloriam, quam dedisti mihi, dedi illis, **ut sint unum sicut...**" "Nota bene : **Nos unum sumus** , ego in illis, et tu in me, **ut sint consummati in unum** , et cognoscat mundus quia tu me misisti, et dilexisti eos, sicut tu me dilexisti. " Nota quod solum in hac unitate veritatis, secundum exemplar perfectum, mundus veros electos suos agnoscere potest. Ab anno 1843, religio Protestantica divisa his criteriis contraria fuit, et in Apocalypsi 9, Iesus hanc deceptivam ebrietatem religiosam sub themate " *quintae tubae* " denuntiat . " *Tubae* " sunt poenae divinae. In quo constat poena huius " *quintae tubae* "? Responsum datur in versibus 5-6 et 11: " *Et datum est illis non occidere eos, sed cruciare eos per quinque menses;*" *et cruciatus eorum similis erat cruciatui scorpionis cum percutit hominem .* » Deus condiciones " **mortis secundae** " **iam memoratae in** nuntio " *Sardibus* " Apoc. 3:1 describit: " *habemini viventes et mortui estis .*" Versus 6 " *mortem secundam* " describit, dicens: " *In diebus illis quaerent homines mortem et non invenient eam; desiderabunt mori, et mors fugiet ab eis .* " Et versus 11 derelictionem eorum diabolo revelat: " *Et habebant super se regem angelum abyssi, cuius nomen Hebraice Abaddon et Graece Apollyon est.*" "Et opus designati Destructoris Hebraice et Graece ponendo, Deus prodicionem Bibliorum denuntiat quae Protestantes ad tradendum diabolo ducit: Destructorem Princeps. Huius destructionis Bibliorum igitur eventus est multiplicatio coetuum qui eam suo modo interpretantur. Quam ob rem condicio apparens est foederis hypocritici, cum uterque in animo suo electionem ab altero factam damnet. Hic novam ideam exclusivam, quae mihi hoc tempore inspirata est, trado. Verba Abaddon et Apollyon significant, Hebraice et Graece respective, "Destructorem" et "qui destruit". Sed non est hoc totum, quia verbum Hebraicum "Abaddon" ex duabus radicibus Hebraicis compositum est, quae sunt: "Ab" significans "Patrem" et "Adon" quod significat Dominum; deinde verbum Graecum "Apollyon" ex duabus radicibus Graecis compositum est, quae sunt: "Apo" et "Lyon" vel, pro "apo", adverbium significans distantiam, discessum, vel separationem, a " *Leone, de tribu Iuda* ", secundum Apocalypsin 5:5: " *Et...* " *Unus de senioribus dixit mihi: Noli flere: ecce vicit **leo de tribu Iuda** , radix David, aperire librum et septem sigilla eius .*" Itaque testimonium biblicum veteris foederis sub auspiciis Domini Patris ponitur, novi autem foederis sub auspiciis Separationis Leonis Iudae seu discessus, initii testimonii eius. Et haec separatio revera confirmatur, cum Deus primum gentem Iudaicam reiecit propter reiectionem Messiae Iesu, " *leonis de tribu Iuda* ", et testimonii eius novi foederis. Sed hoc nuntium, hac vice, fidem Protestantem pertinet, quae, Iesum agnoscens, vetus foedus, testimonium "Domini Patris", contemnit. Item, logice, vicissim reiectionem a Deo subit. Haec inventio me ad profundam significationem verbi "Apocalypsis" investigandam duxit. Hic iterum duae radices Graecae hoc verbum constituunt. Adverbium "apo" cum verbo "calypto" coniunctum invenimus, quod significat tegere, celare.

Adverbium "apo" quod praecedit retractionem vel remotionem velaminis vel operimenti quod celat suggerit, unde significatio eius generalis: revelatio. His novis margaritis pretiosis depositis, pro mundo observante et victima, confusio religiosa totalis est, tot et diversae sunt propositae..." optiones. Attamen, ab anno MDCCCXLIII, Deus nobis viam simplicem obtulit ad castra falsorum inimicorum Christianorum separanda: ei serviunt et adorant die Dominico, die requietis a Constantino I, ^{imperatore} Romanorum expugnationum, die VII mensis Martii, anno CCCLXXI, constituto.

Attamen est via ad omnes consentiendos, dummodo omnes consentiant in consideratione quarundam rerum manifestarum. Tempore Salomonis, fama sapientiae huius regis Hebraeorum reginam Sabae ex Aethiopia adduxit ut ei personaliter conveniret. Congressus tam efficax erat ut in patriam suam rediret, cultrix veri Dei Creatoris, ut verba eius in hoc versu ex 1 Regum 10:9 testantur: "*Benedictus Dominus Deus tuus, qui te gratum fecit ut te constitueret super thronum Israel! Quia diligit Dominus Israel in aeternum, te constituit regem ut facias iudicium et iustitiam.*" Deinde, tempore Iesu, Spiritus Philippum ad viam duxit ubi occurrit spado Aethiopico quem docuit et baptizavit in nomine Iesu Christi secundum Actus Apostolorum 8:34 ad 39: versus 37-38: "*Ait Philippus: Si credis ex toto corde tuo, potes.*" Respondit eunuchus: "*Credo quia Iesus Christus est Filius Dei.*" Et iussit currum sistere; et descenderunt et Philippus et eunuchus in aquam, et Philippus baptizavit eunuchum." Biblia non est liber simplex tantum, sed ante omnia est "verbum Dei" scriptum, quo ipse directe, potenter, Spiritu suo utitur ad eos quos convertit docendos. Explicatio paucitatis hominum illuminatorum non est in limitatione intellectus Biblicorum. Nostro tempore, est in vera indifferentia hominum multitudinis erga vitam invisibilem, quod praesertim in Occidente accidit, et in radicatione traditionum hereditariorum in Oriente et Magreb.

Attamen unum momentum maximi momenti est quo omnis homo in hac terra eget. Ea est scientia finem vitae terrenae a Deo praedictum esse. Immo, praecipuum vitium humanum est ignorantia de divina programme huius finis mundi. Infideles, qui interpretationi litterali narrationis Genesis non credunt, audiunt scientias qui terrae nostrae existentiam tribuunt quae retro per miliones et billiones annorum pertinet; hoc omnino falsum est, sed sine fide in Deum, victimae suae ipsius falsae ratiocinationis fiunt. Sed hi homines finem mundi omnino non concipiunt, et anno post annum, eos audio consilia facere pro anno 2050 et etiam, nuper, pro 2100, cum ad summum octo anni vitae ante se restant; et multo minus pro futuris victimis imminenti Tertii Belli Mundani.

Itaque existimo elementum gravissimum quod Deus hominibus revelat esse suam programmationem finis mundi qui finem imponat omni falsae spei vel falsae interpretationi vitae humanae. Praemium oblatum veris, redemptis, dilectis electis suis, Deus ulterius progreditur, cum constituisset eis diem huius finis mundi revelare. Et cur dilecti eius sunt? Quia primi crediderunt in hunc finem mundi. Qui credit in finem mundi probat se vere credere in Dei existentiam qui sic eum omni legitimitate beare potest; haec est norma verae fidei. Cetera sunt continuitas logica: si credo in Deum, credo in ea quae dicit et omnia quae dixit studio. Pleraque apparent in textibus eius prophetis. Inventio prophetiarum

antiquarum perfecte suo tempore impletarum fiduciam nutrit in iis qui nondum impleti sunt.

Finis mundi apparet, clare nuntiatus, in Daniele 2, in doctrina a statua portata quae quinque dominationes terrestres usque ad reditum Christi praedicat. Et nuntius dissolutionis totius statuae propter ictum lapidis finem humanitatis in terra clare proclamat. Hac doctrina inveniente, homo discit tempus sibi non pertinere. Deus est, et ipse solus, qui eam per sex milia annorum a narratione biblica comprehensa constituit. Finis mundi tam logicus est quam initium eius. In ictu oculi elevata et e nihilo emergente, terra apparuit in forma simplicis globi aquae in vacuo absoluto creati. Per sex dies sequentes, semper ad eius imperium, eam ordinavit usque ad diem sextum, cum hominem ad imaginem suam formavit. Et hic homo superbus, gloriosus et perfectus erat; nullo modo piscis aut simia. Sed propter peccatum originale, inoboedientiam erga mandatum Dei, haec gloria tantum fugax erat. Mors, stipendium peccati, secundum Rom 6:23, hominem et totam creationem terrenam ingressa est. Diluvium venit, omnem vitam malo irrecuperabiliter partem destruens, sed per Noe et familiam eius, cognitio Dei et legum eius moralium ac physicarum per tempus et ad nos transmissa est.

Sciendum est vitam humanam ordinariam, normalem, nos non sinere ut de fine mundi cogitemus. Homines moriuntur, alii nascuntur; oculis humanis processus tempore infinitus videtur. Praeterea, tempore Noae, eadem persuasione capti vitam collectivam nullos limites habere, antediluviani Noae non crediderunt cum diluvium aquae adventum nuntiavit. Item, risum et iocos eorum qui eum aedificium ad natandum destinatum construere viderunt, in solo perfecte sicco, imaginari licet. Et mors eorum miraculo Dei facta est, quia tantum aquae creavit quantum opus erat ad montes altissimos in terra tegendos. Finis mundi, qui ante nos est, etiam miraculo potenti debebitur, sed hac vice Deus non aquam aut ignem invocabit; inimicis suis plene visibilis apparebit ut eos ipse pugnet et destruat.

Nuntiatio finis mundi est divina exclusivitas biblica. Hoc ultimo consilio revelando, Deus homines et mulieres cogit ut statum suum creaturarum agnoscant. Nobis omnibus dicit vitam nostram secundum consilium quod ab eo propositum est explicari. Et hoc programma in textu Sabbati quarti ex Decalogo suo, secundum Exodum 20:8-9, compenditur: "*Memento diei Sabbati, ut sanctifices eum. Sex diebus laborabis et facies omne opus tuum.*" Cum hebdomas ad sex milia annorum temporis humani exemplar sit, per hoc nuntium, Deus homini dicit: "Sex milia annorum habes ad agendum in terra, et veniet finis saeculi." Et hic finis mundi ingressum tantum electorum in "*mille annos*" septimi millennii terrestris significabit, quod magnum requiem seu magnum Sabbatum Deo et electis eius, sanguine Iesu Christi redemptis; "*mille anni*" in Apoc. 20 citati, constituet.

Nuntiatio igitur finis mundi, solis electis suis, ingressum in felicitatem ineffabilem repraesentat, infidelibus autem, contra, detestabilis et metuenda est, quia finem vitae frivola et avarae, finem omnium voluptatum carnalium terrenarum significabit. Quapropter, hoc unum argumentum finis mundi potest esse quasi experimentum ad cogitationes secretas cordium humanorum cognoscendas.

Medii inter credentem et incredulum, quidam credere volunt in possibilitatem finis mundi, id est, finem normae terrenae quae alia norma terrena

substitueretur. Quia in falsa fide, multitudines credunt in regnum Iesu Christi in terra constituendum, deceptae a textibus citationum quae id annunciant. Hoc verum est, sed in subtile revelationes Apocalypsis 20 ingredi debemus ut intelligamus inter gloriosum reditum Iesu Christi et institutionem electorum in nova terra, insertionem "mille annorum" iudicii caelestis intercedere. Contententes dicent nihil specificare hoc iudicium in caelo perfici in hoc capitulo XX. Hoc adhuc verum est, sed haec praecisio clare indicatur in Apoc. 4:1: "**Post haec** , vidi, et ecce **ostium apertum in caelo** . Prima vox, quam audiui, quasi tubae, loquens mecum, dixit: **Ascende huc, et ostendam tibi quae debent fieri posthac** . " Sequere ducem: Quod hunc nuntium praecedit fuit ultima aetas terrestris Ecclesiae Christi, designata nomine Laodiceae, nomine quod significat: iudicium populi. Denique fides Adventista probata est anno MCMXCIV et benedictio Iesu Christi continuatur a fide Adventista dissentiente usque ad gloriosum reditum Iesu Christi. Ita ut post hoc iudicium populi Adventistae venit, post reditum Christi, iudicium caeleste "mille annorum" septimi millennii. Et in hoc capitulo IV, Deus vehementer insistit in idea "caelesti": "**ostium apertum est in caelo** " et "**ascendite huc** ". Sed in... Praeterea, in versu sequenti, sancti redempti sunt qui "**in caelo** ", "**in thronis sedentes** " inveniuntur, etiam in Apoc. 20:4 memorantur. Ita haec res iudicii caelestis, symbolice in Apoc. 4 evocata, in Apoc. 20:4 explicatur. Compara igitur hos duos versus perfecte complementarios:

Apoc. 4:4: "Et vidi in circuitu throni **viginti quattuor** , et super thronos viginti quattuor seniores **sedentes** , vestitos vestimentis albis, et in capitibus eorum habebant coronas aureas. "

Apoc. 20:4: " Et vidi **thronos** , et sedentibus **super eos datum est potestas iudicandi** . Et vidi animas decollatorum propter testimonium Iesu et propter verbum Dei; et qui non adoraverunt bestiam neque imaginem eius, neque acceperunt characterem eius in frontibus suis aut in manibus suis. Et vixerunt et regnaverunt cum Christo mille annos. " In hoc versu invenimus explicationem "viginti quattuor thronorum " alterius versus, et confirmationem iudicii caelestis: "**potestas iudicandi** ." Pro tempore ante 1843: 12 throni: " Et vidi animas eorum qui decollati sunt propter testimonium Iesu et propter verbum Dei ." Pro tempore post 1843: 12 throni: " et eorum qui non adoraverunt bestiam neque imaginem eius, et qui non acceperunt characterem in frontibus suis et in manibus suis. "; id est, in toto, "24 throni."

Ad formam quam finis mundi induet intelligendam, recognitio iudicii "caelestis" igitur necessaria est, quia solum illud confirmat cessationem totalem omnis existentiae humanae in terra, per " mille annos " citatos; quod implicat destructionem omnis vitae humanae in glorioso reditu Christi, in fine primorum sex milium annorum programmatorum et prophetarum per successionem sex dierum profanorum hebdomadarum nostrarum septem dierum. Quaestio manet: quis iudicatur a sanctis electis? Responsum invenitur in Apoc. 11:18: "**Iratae sunt gentes, et venit ira tua, et venit tempus iudicare mortuos** , dare mercedem servis tuis prophetis, sanctis, et timentibus nomen tuum, parvis et magnis, et perdere eos qui destruunt terram. " Responsum est: "**et venit tempus iudicare mortuos** ." Hi "mortui " interfecti sunt in reditu Christi, et secundum Apoc. 20:5: "**Ceteri mortui non revixerunt donec consummati sunt mille anni. Haec est resurrectio prima.** "

Cavete! Hic versus insidias continet, quia locutio " *haec est resurrectio prima* " cum versu sexto, qui sequitur, coniungitur. Mortui lapsi, vicissim, in "secunda" " *resurrectione* " participant, cum " *prima* " ante " *mille annos* " et "secunda" post " *mille annos* " fiat.

Impossibile est ei qui finem mundi non credit nuntium Belli Orbis Terrarum Tertii serio accipere. Quia sine hac obiectiva futuri prospectu, bellum mundanum optimistice percipitur, et usus armorum nuclearium pessimisticus et immodicus habetur. Contra, is qui finem mundi credit, logice nuntium usus horum armorum terribiliter destructivorum, quae capaces sunt ad miliones hominum una bomba atomica delenda, accipit.

Vera fides pessima accipere et ad ea praeparare debet, cum Deus ea voluerit et praedixerit. Et Christianos admonere potes primum de "fine saeculi" locutum esse Iesum Christum, in Matth. 13:39: " *Inimicus qui seminavit est diabolus; **messis est finis saeculi** ; messores sunt angeli.* " Et haec messis est thema Apoc. 14:15-16: " *Et alius angelus exiit de templo, clamans voce magna ad sedentem super nubem: 'Mitte falcem tuam et mete, quia venit hora metendi, quia matura est messis terrae.'* *Et qui sedebat super nubem misit falcem suam in terram, et demessa est terra.* " " *Hora metendi* " est hora " *finis saeculi* "; veris anni 2030.

In finem mundi, Deus "cibum" spirituales speciales, huic contextui aptatum, ultimis electis suis paraverat: Revelationem suam prophetica biblicam integram. Nam haec Revelatio Biblicam pertinet a narratione creationis Genesis 1 et 2 usque ad Daniele et Apocalypsin; Revelationes divinas specificas quas mihi privilegium et officium est in operibus meis, quae cum diebus crescunt, exhibere. Vitalem huius Revelationis momentum demonstravi, sine qua victimae callidarum fraudum diaboli essemus. Et memini eum in Matthaeo 24:45-46, " *cibi* " existentiam in "tempore opportuno" "adventus sui" praedicere: " *Quis ergo est fidelis servus et prudens, quem constituit dominus super familiam suam, ut det illis **cibum in tempore opportuno** ? Beatus ille servus, quem **cum venerit dominus eius** , invenerit sic facientem!* " Hic versus clarius intellexeretur dicendo: " *cibus aptus tempore adventus sui.* " Nam cibus est qui temporibus aptari debet, non contra. Re vera, cibus ad reditum Christi paratus est cibus dives, efficacissimus, in certis revelationibus divinis fundatus. Non iam est lac Evangeliorum, et qui hoc lacte contenti fuerunt, infantes spirituales manserunt. Et veram fidem eiusque praemium, vitam aeternam, amittunt.

Deus multo facilius reddidit ut veros servos suos temporis ultimi agnoscant. Vere! Num quis dicere potest se Domino Iesu Christo pertinere, sine consideratione criteriorum specificorum quibus eos in Apoc. 12:17 definit: " *Et iratus est draco in mulierem, et abiit bellum facere cum reliquis seminis mulieris, qui custodiunt mandata Dei et habent testimonium Iesu.* " Primo, veri " *sancti* " a Iesu Christo agniti non sunt persecutores sed persecutores. Secundo, " *tenent testimonium Iesu* " quod diabolus vult ab eis auferre. Et in Apoc. 19:10 hoc " *testimonium Iesu* " vitaliter essentiale cum " *spiritu prophetiae* " identificatur: " *Et cecidi ante pedes eius ut adorarem eum. Et dixit mihi: Vide ne feceris; conservus tuus sum et fratrum tuorum qui habent testimonium Iesu. Deum adora, quia testimonium Iesu est spiritus prophetiae.* " Hic, Deus nobis imaginem dat eorum

quae veri electi eius dierum novissimorum nullo modo facere debent; Aliquid quod praecise magnum Dei inimicum, fidem papalem Catholicam Romanam, describit, quia "prostratio" coram angelica creatura vel alia, secundum ex decem divinis eius praeceptis prohibetur; quod praecise ab auctoritate papali suppressum est, sicut propheta Daniel prophetaverat, in Dan. 7:25: " *Et verba contra Altissimum loquetur, et sanctos Altissimi conteret, et **cogitabit quod mutaret tempora et leges**; et tradentur sancti in manum eius usque ad tempus, tempora, et dimidium temporis.* " Sola valida versio decem mandatorum Dei est ea quae nobis in Exodo 20, in Sacra Biblia, exclusive praesentatur. Textus Hebraice scriptus numquam variavit et nullam mutationem subire debet, sicut Iesus prophetavit in Matth. 5:17-18-19: " *Nolite putare me venisse ut legem aut prophetas solveam. Non veni ut solvam, sed ut adimpleam. Amen dico vobis: Donec transeat caelum et terra, iota unum aut unus apex non praeteribit a lege, donec omnia fiant. Qui ergo solverit unum de minimis mandatis istis, et docuerit sic homines, minimus vocabitur in regno caelorum; qui autem fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in regno caelorum.* " Dominus omnia clare dixit. Et in his versibus, Christianos inoboedienses de falsa Christianitate obscurorum saeculorum et ultimorum dierum monet. Cavete! Nolite seduci! Iudicari " *parvus*" in regno caelorum significat: nimis " *parvus* " ad intrandum in illud.

Dies quo caelum in capita Gallorum cecidit

Sufficit ut haec res, a maioribus nostris Gallis timebatur, bello orta sit. Iam, mea quidem sententia, aliquantum prophetici erant. Nam Deus iam tempore eorum sciebat qualem partem principalem, quam territorium eorum tempore Christiano habiturum esset.

Vidimus quomodo crisis hodierna in Gallia ex electionibus auctoritariis a iuvene, qui solus Galliam ab anno 2017 ducit, oriatur. Si orationes eius attente audimus, fiduciam sui perturbantem animadvertimus. Per primum quinquennium, hanc auctoritatem confirmavit, demonstrans solum iudicium suum iustum et applicatione dignum esse. Sic, post "deum", Franciscum Mitterrand, natus est "Tuppiter", vel Emmanuel Macron, ut diurnarii eius mores observabant. Caelum in capita Gallorum cecidit initio anni 2020, corpora gubernantium terrore perterrens lethalibus incursionibus epidemicis Covid-19. Et ob hanc plagam, contra quam scientia impotens erat, iuvenis praeses statuit totam nationem suam includere, mores ducis Israel imitans. Haec decisio praenuntiata est oratione praesidentiali praecedente, in qua E. Macron hanc memorabilem phrasim dixit: "Bellum in bello habemus." Inimicus horae nihil aliud erat quam virus quod e laboratorio Sinensi in urbe Yuhan effugit, quae prima a magno numero mortuorum affecta est. Magnum huius iuvenis praesidis problema est eius prima institutio professionalis: argentarius apud argentariam Rothschild. Itaque formatus est cogitatione capitalismi liberalis purissimi secundum exemplar Americanum. Hoc in casu, quid faciebat in turma praesidis socialistici Francisci Hollande? Hic est ubi status socialismi Gallici se fallax et paradoxa revelat. Tempore Francisci Mitterrand, primi praesidis socialistici, socialismus victoriam reportavit ut minoritas in foedere suo cum magna factione communistica. Magna repraesentatio

communistarum est origo mensurarum socialium in Gallia introductarum post Generalem de Gaulle. Sed per duos annos Praesidis Mitterrand, proportio foederis sinistrae inversa est, adeo ut tempore Praesidis Hollande anno 2012, socialismus valde capitalisticus et valde liberalis factus esset, sicut Franciscus Mitterrand, iurisconsultus in professione civili. Diurnarii hunc socialismum "caviarium sinistrae" appellabant, quod parum appetitus ad res sociales relinquit. Cum sinistra dextra est, ludi electorales obscuri sunt et fallunt suffragatoribus. Sed nota simul leges id quod antea abominandum et ab universa societate vetitum habebatur, auctorizare. Hoc tempore bonum malum et malum bonum appellatur; id est, omnia quae Deus maxime damnat. Concrete, nomine iuris libertatis individualis, homosexualitas et matrimonium eiusdem sexus, vel matrimonium omnibus, legitimantur. Adversarii minoritas facti sunt, et quoquo modo, Constitutio Quintae Rei Publicae adversarios irridet; Articulus 9-43 vim legis a praeside probatae adoptionem permittit. Quid dicere possumus? Num paenitere debemus? Ne quidem, et haec est causa. Huius libertatis totalis commodum est actionem cuiusque creaturae favere; actionem in libera eorum electione fundatam. Testimonium collectivum sic visibile fit et ipsi singulae responsabilitatem pro electionibus factis suscipere poterunt. Mementote Deum terram creavisse ut hanc demonstrationem collectivam mali a diabolo et daemonibus eius inspirati obtineret. Haec plena libertas igitur necessaria erat. Et hac vice in publico testimonio Deus "bellum" suum contra Occidentem infidelem et corruptum gerere potuit. Prima autem eius mensura formam Covid-19 cepit, cum millionibus mortuorum per orbem terrarum. Sed hoc tantum initium "belli eius" erat. Praeterea, debilitas oeconomica ob impedimenta oeconomica ob hunc virus effecta magnum momentum in secundo eius impetu aget. Bellum mundanum tertium in Europa positum parans, haec debilitas oeconomica Russiae Europam vastatam et inermem tradet. Francia maledictionem divinam cum omnibus aliis nationibus occidentalibus communicat, cum totum hoc castra a Deo maledicta sint propter hereditatem religiosam Catholicam Romanam. Sed "filia natu maxima Ecclesiae" papalis, per tempus, "signa" natio libertatis in Europa et mundo mansit. Sed paradoxum est hunc populum, propugnatorem libertatis, numquam tam non liberum fuisse. Et dramatica rerum condicio reditum eius ad libertatem non favebit.

Hodie, die XIV mensis Iulii, horam doloris mihi imposui, verba iuvenis praesidis in colloquio in Palatio Elysii filmato attente audiens. Dolor, quia duae diurnariae praesentes, quamvis de quibusdam rebus pugnaces, eum sine reactione dicere indefensa sinunt. Hoc exemplum affero, E. Macron dixit: "Non, V. Putin gas non interruptit propter sanctiones nostras. Gas utitur ad nos extorquendos." Num hic vir cerebrum habet? Quid est hoc extorquendum nisi sanctio Russica ob sanctiones nostras Europaeas accepta? Hoc exemplum probationem perturbantem constituit eum ratione incomprehensibili et iniusta persuasum esse; mores digni hominis dementis. Et insania tantum forma possessionis diabolicae est, quae non dubitanda est, nec quod ad eum personaliter attinet, nec ad populos Europaeos: politicos, artifices, et omnes diurnarios. Quare non mirum est nullum eorum absurdis eius dictis impugnare. Oratio est eius arma ultima, et eam imponit nomine legitimitatis suae ut praesidis a populo electi. Vere se ostendit incapacem

ad admittendam popularem provocationem quae eum personaliter tangit. Simulans hanc rem ignorare, regaliter et pertinaciter progreditur, sermonem occupans cum multitudine explicationum quae interlocutores suos stupefacit et somnolent. Impetratus de iniustis mensuris quas sustinuit de auxilio suo pro servitio taxi digitali UBER, longe a corrigendis, electionem suam iustificat, persuasus operarium servilem plus valere quam hominem otiosum. Si haec non est capitalistica extortio, quid est? Argentaria Rothschild hanc electionem cynicam non nisi probare potest. Nam in origine systematis socialis Gallici, a multis invidetur, valida resistentia huic ideologiae capitalisticae exstitit. Offerre Uber facultatem se ditandi ex opere precario Gallis otiosis dato est ei dare servos qui Civitates Foederatas Americae, ubi sedes societatum sitae sunt, locupletabunt. Et haec positio E. Macron confirmat eius incapacitatem recte ratiocinandi. Vere habemus in capite Galliae robot humanum formatum spiritu lucri purissimi capitalismi cuius principium est "exploitatio hominis ab homine." Attamen, paupertate patriae suae imposita obviis, auxilium hic illic spargit, veris huius paupertatis causis non lacescendo. Quia causae structurales sunt et multo ante eum a politicis liberalibus constitutae sunt, qui, Galliae neglecti, non dubitaverunt eam externis commodis praebere, vel potius vendere. Consequentia globalizationis commercii effecit ut ditissimae et socialiter consciae civitates officia sua in pauperes terras transferrentur, ubi capitalismus novos servos suos ad lucrum suum laborare cogebat. Et demum cum caelum in caput eius cadit, Gallus mediocris, usque ad praesidem suum, ruinam ex hac calamitosa politica ortam detegit. Sed sero est, mens praesidis non potest eius adhaesionem cum unione collectiva Unionis Europaeae interrogare. Gallia, praeterea, nullam vocationem habet ad recuperandum, sed contra, ad faeces bibendum, calicem maledictionis quem Deus ei praeparavit.

In praesenti, caelum in Gallos cadens nondum in pessima sua aetate est; pessima adhuc ventura sunt, et intellegere possumus iustam esse concordiam cum hoc infelici populo Ucrainico in eorum territorio oppugnato. Sed de hoc auxilio mox disceptabitur cum verae consequentiae sanctionum Russis impositarum a Gallis et ab ipsis Europaeis dolore sentientur. Ut hoc fiat, paulo diutius expectare debemus, immo, paucos tantum menses. Nam pavor creabitur a repentino pretiorum energiae ascensu et limitatione quantitatum praesto.

Proxima phasis erit perturbatio et inseguritas a paupertate inaequaliter partita ortae. Et tandem, contentiones intestinae orientur; communitates inter se convertentur.

Proxima fabula erit bellica confrontatio contra Russiam, quae contextu seditioso in Gallia constituto utetur ut eam exercitibus suis occupet.

Tandem caelum in capita Gallorum Parisiensium cadet in forma nubis fungiformis dissolutae. Parisiis et regionibus circumstantibus tempus urget. Urbs quam Deus symbolice "*Sodoma et Aegyptum*" in Apoc. 11:7 nominat, sub igne caeli finiet, sicut antiqua urbs eiusdem nominis. Et vere, in die illa, Galli Parisienses iram Dei caeli in capita sua accipient.

Poenam a Deo inflictam terribilis est, sed proportionalis est iniuriarum quas a rebellibus passus est. Sublimem amoris probationem, quae eis in expiatoria morte Iesu Christi praesentata est, spreverunt, qui, tota sua divinitate, Iudex et Carnifex

eorum fit. Hoc argumento perscrutatus, scio quam ingens et iniustum sit damnum Deo Creatori illatum. Quapropter studium scriptorum Veteris Foederis essenziale est, quia in hoc contextu incessantes et multiplices rebelliones humanitatis et Israelis carnalis revelantur, quamvis Deus inter populum suum habitaret. Quale potuit esse cum se retraxisset et invisibilis factus esset? Societas nostra hodierna nobis imaginem huius Israelis a regibus ducti, quorum quisque rebelliosior erat, remittit. Visibilis, Deus terribilis est, sed invisibilis, ignoratur et contemnitur. Oculi humani fiunt offendiculi, quia tantum aestimant quod quinque sensus eorum aestimare possunt. Sed Deus non est visibilis in his quinque sensibus carnalibus. Sextus sensus est cogitatio humana, et solum per hanc cogitationem, ratiocinandi, calculandi et iudicandi capacem, homo fit animal prae omnibus aliis. Itaque cum haec facultas a Deo data male adhibetur, indignatio eius in iustam iram vertitur. Et casus desperatus eliminandus est.

In vetere foedere, Deus de Iuda in Zac. 11:8 dixit: "*Tres pastores uno mense peridi; anima mea impatiens erat pro eis, et anima eorum quoque detestata est me* ." Nostro tempore, exterminium multo celerius est; in hora atomica, instantanea est. Sed certi simus Iesum hunc eundem odium sui videre in societatibus nostris occidentalibus hodiernis. Et quia maior pars sunt, ii qui hoc odium sentiunt populos et societates eorum nationales gubernant et ducunt. Qui hoc odium non participant, nimis minor est ut electiones factas afficere possint. In Gallia, exemplum legis matrimonii omnibus permisit notare existentiam oppositionis quae, nimis debilis, sprete et neglecta est. Quanta indignatio esse debet, nam in Apoc. 9:13-14-15, intercessioni suae caelesti finiente, Christus iubet "*tertiam partem hominum occidi* ." Et cessatio huius intercessionis tempus finis nationum significat, sed nondum finis humanitatis. Deo autem, obsignatio electorum perfecta est, et angelos suos sanctos ad protectionem electorum obsignatorum assignare potest, qui sine interfectione pergere poterunt genocidium a Deo sub symbolo "*sextae tubae* " suae ordinatum. Prima mors rebellibus inflicta fatum eorum non statuit, quia post mille annos iudicii a sanctis electis, resurgent et "*secundae morti* " in "*stagno ignis* " peractae subiicientur . Huic "*stagno ignis* " in Apoc. 20:14 memorato Petrus diluvium aquarum in 2 Petri 3:5-6-7 comparat: "*Ignorant enim quod verbo Dei caeli erant olim, et terra ex aqua et in aqua formata est. Per haec, mundus qui tunc erat, aqua inundatus, periit. Sed eo ipso verbo caeli et terra, qui nunc sunt, igni reservantur in diem iudicii et exitionis impiorum hominum* ." "

Denique, ut necessitatem huius exterminii intelligas, in rationem habendum est Deum terram eo solo fine creavisse, ut in aeternum thronum potestatis suae et omnium fidelium redemptorum suorum sustineat.

In schola didici maiores nostros Gallos unam tantum rem timere: ne caelum in capita eorum caderet. Eo tempore, de hoc risi. Hodie, puto hanc informationem propositum propheticum habuisse quod ultimum eius animi statum "Babelis" praenuntiabat. Nam Galli sive Galli indolem rebellantem, turbulentam et rebellantem habent. Praeterea, creatio primi atheismi nationalis in historia terrena Galliam in primam aciem pugnae contra veritatem divinam adduxit. Et eius iram excitando, non nisi a pestibus a divino imperio caelesti missis vincere potes.

Quae fuerunt libertatis lucra? Primo, memorabilis caedes, quia unius libertas non est alterius, et multae mortes necessariae fuerunt antequam fundamentum acceptionis per compromissum adeptum inveniretur. Sed libertas numquam potuit solvere quaestionem distributionis divitiarum a natione creatarum. Cito, ditissimi potestatem nationis receperunt, et quinque respublicae Franciae hac perpetua contentione, quae divites contra pauperes composuit, provocatae sunt. Nam pauperes recusaverunt se a divitibus expoliari. Et nunc, discrimen oeconomicum, a mensuris contra Russiam susceptis excitatum, condicionem pauperum exacerbabit, quorum iusta ira excitabitur. Gratias huic discrimini, in Francia consequentias electionum politicarum per decennia fallacis prosperitatis sectarum detegimus. Sed quis ex his electionibus profecit? Avari investitores ex toto orbe terrarum. Quam ob rem, societates Gallicae una post alteram evanuerunt. Et biennium Franciae in clausura fuisse necesse fuit ut politici veram condicionem in patria sua invenirent. Haec inventio mihi in memoriam revocat quomodo, in programme televisifico, Praeses Iacobus Chirac stuporem suum expressit iuvenes in statu animi pessimistico videns. Hanc reactionem non intellexit. Et hoc testimonium probat quomodo optimates politicae Francicae a populo Francico oeconomice et ideologice separatae fuerint et maneant. Post dextram religiosam Generalis de Gaulle, venit dextra negotialis, deinde secuta a socialismo Francisci Mitterrand, qui vicissim celeriter in sinistram caviar transformatus est. Malum igitur fundamentaliter in humano egoismo consistit, qui divites impellit ut semper ditiores fieri velint. Et sine pecunia, potestas extra potestatem pauperum est. Iniuria igitur est fructus praecipuus accessus ad libertatem.

Demonstratio in Gallia facta confirmatur divisione mundi in duo castra principalia, quae post finem Secundi Belli Mundani constituta sunt: in Occidente, castra divitum victorum NATO, a Civitatibus Foederatis Americae et nationibus Europae Occidentalis formata; in Oriente, pauperes a systemate communistico regnati, nationes sub directione Russiae Sovieticae positae. Haec divisio binaria Deo permisit demonstrare neque capitalismum neque communismum, eius absolutum contrarium, hominibus felicitatem offerre posse. Haec demonstratio divina cum casu URSS circa annum 1992 finita est. Post hunc casum, Russia se lente restituit ab praesidentia V. Putin. Imperium praesens, quamquam in fundamentis capitalisticis evolutum, spiritu communistico notatum mansit. Hoc etiam in Sinis valet. Ita ut oppositiones non iam capitalismum contra communismum, sed capitalistas nationalistas inter se opponant. Et hoc genus oppositionis nationalisticae, quae inter se certant et hostem eliminare vult ut mundum dominetur, condiciones ad ultimum Tertium Bellum Mundanum faventes creat. Atque hoc in contextu, divites pauperesque, Galli aliive, profecto impressionem habebunt "caelum in capita eorum cadere" per totam terram habitatam. Iam magna est Occidentalium admiratio invenientes Russiam capacem esse quinquaginta milia bombarum in Ucrainam per diem mittere. Sed haec facultas debetur continuae praeparationi a Russia factae; hoc secundum munus quod in consilio iustitiae Dei agendum erat. Sed Russia consilium Iesu quod eam pertinet ignorat et accumulatio armorum debetur metu impetus ab Civitatibus Foederatis Americae. Denique nostri Galli non tam erraverint, cum ad reditum

Christi, " *septima ex ultimis plagis Dei* " perficietur pluvia "magnarum " lapidum " **grandinis** ", secundum Apoc. 16:21: " **Et grando magna** , cuius pondus erat talentum, cecidit de caelo in homines; et blasphemaverunt homines Deum propter plagam grandinis, quoniam magna erat plaga. "

Humano defectu demonstrato, perfectum exemplar a Deo designatum regaliter et gloriose perfectam beatitudinem electis redemptis offerre potest, qui intelligentiam habuerunt ut intellegerent se solum eam offerre posse. Sed Iesus nos in Marco 10:23 monuit: " *Circumspiciens Iesus, dixit discipulis suis: Quam difficile erit qui divitias habent in regnum Dei introire!* " Sed ego post eum addo hanc viam non iam pauperibus " *rebellibus* " accessibilem esse. Nam in iudicio extremo, inter lapsos et electos erunt " **magni** ", divites, et " **parvi** ", pauperes, secundum Apoc. 20:12: " *Et vidi mortuos, magnos et parvos , stantes ante thronum. Et libri aperti sunt, et alius liber apertus est, qui est liber vitae.*" " **Et iudicati sunt mortui secundum opera sua** , ex his quae scripta sunt in libris ." Nota iudicium fundari in " **operibus** ," in fide, quam Deus ne commemorat quidem. Divitiae et paupertas eodem modo iudicantur, eadem lege divina biblica, a Iesu Christo summo perfecto Iudice.

Numne condiciones vitae mirabiliores tibi imaginari potes quam eas in quibus Deus, universi creator, servus fit electorum redemptorum suorum, etiam pedes eorum, pulvere terrae sordidos, lavans? Et ubi hic idem Deus vitam suam humanam offert ad peccata eorum qui eum amant et totam veritatem eius amant redimenda? In dies, vita difficilior fiet ad affrontandum, iustis et iniustis, sed iusti sciunt cur hoc malum imponatur, dissimiles iniustis qui id neglegunt.

RELIGIO: OPTIMA ET PESSIMA

Religio sola actio est quae desiderium demonstrat nos cum Deo Creatore coniungendi, vel, in casu paganitatis, cum diis putativis sed falsis. Optimum repraesentat cum vera est et realem coniunctionem cum Spiritu Dei viventis permittit, sed pessimum fit cum hominem cum diabolo et daemonibus eius coniungit, quia actiones a vero Deo vetitas et damnatas exercet. In hoc secundo casu, responsio eius semper eadem manet: vita multis formis maledictionis suae percutitur.

Optima religio rarissime in Biblia apparet, sed pulcherrimum exemplum est regnum regis Salomonis, praesertim propter sapientiae electionem, cum Deus ei plenam libertatem electionis dedit secundum 2 Paralipomenon 1:7 ad 10: " *Nocte apparuit Deus Salomoni, dixitque ei: Postula quod vis ut dem tibi.*" Respondit Salomon Deo: " *Tu fecisti magnam misericordiam cum David patre meo, et constituisti me regem pro eo. Nunc ergo, Domine Deus, impleatur sermo tuus erga David patrem meum, quia constituisti me regem super populum tam magnum quam pulvis terrae. Da mihi ergo sapientiam et intelligentiam, ut sciam quomodo ambulemus coram hoc populo. Quis enim potest iudicare populum tuum, populum hunc multum?*" Dixit Deus Salomoni: " *Quia haec sunt quae in corde tuo sunt, et non petisti divitias, neque opes, neque gloriam, neque mortem inimicorum tuorum, neque vitam longam, sed petisti tibi sapientiam et*

intellegentiam, ut iudices populum meum super quem constitui te regem, tunc sapientia et intellegentia tibi data sunt. Dabo etiam tibi divitias." divitias et honorem, qualem nullus rex ante te habuit, nec post te habebit. Haec experientia Salomonis me semper captivavit et percussit. Et Deus clare ostendit in tota historia humana eam esse singularem et non iteratam. Sapientia quidem est summum pretium quod vita offerre potest, sed solus Deus eam dare potest, et scimus eum dare iis qui habent; quod significat sapientiam vere sapientibus secundum Deum, non secundum humana criteria, dari. Nam humanitas quoque sibi sapientes dat, sed hi tam corrupti sunt quam reliqua humanitas, ut consilium eorum ad pessima ducat. Sapientiam eligendo et a Deo obtinendo, Salomon populo suo benedictio fuit, tempore pacis et prosperitatis exceptionali materializata. Per eum, omnes populi riparum et finitimarum hac pace et prosperitate profecerunt: fere paradisi in terra erat. Intellegendum est momentum zeli regis Libani qui ligna ad constructionem templi, habitationis Deo erectae, praebuit. Tota terra et regna eius laeta et cupida videbantur Salomonem honorare, divina sapientia clarum. Et omnes, ut unus populus, quodam modo in aedificatione huius domus veri Dei participavit, sine conversione ad eum. Sed in hac experientia, Deus demonstravit pacem fieri posse cum ipse velit. Quod significat cum ea evanescit, bello substituta, id etiam fieri quia ipse eam vult. Non potuit melius demonstrare potestatem suam super omnem vitam. Heu, haec imago idyllica cum Salomone senescente mutata est et ille abundanter peccavit contra Deum, ut testatur historia 1 Regum 11 ex qua hic versus 9 ad 13 cito: "*Iratus est Dominus Salomoni, quod aversatum esset cor eius a Domino, Deo Israel, qui apparuerat ei bis. Praeceperat ei ut sequeretur deos alienos; sed Salomon non servavit mandata Domini. Et dixit Dominus Salomoni: Quia fecisti hoc, et non custodisti pactum meum et praecepta mea quae mandavi tibi, scindam regnum de manu tua et dabo illud servo tuo. Tantum non faciam id in vita tua propter David patrem tuum. Scindam illud de manu filii tui. Sed non scindam totum regnum;" "Relinquam tribum unam filio tuo, propter David servum meum, et propter Hierosolymam, quam elegi. "* Post Salomonem et sapientiam eius, venit tempus contentionis, odii, et denique rupturae inter tribus Israel et tribus Iudae, quibus regnabat rex Roboam. Nota quod, ad consilium rupturae suae perficiendum, Deus filium Salomonis bellicosum reddit erga tribus Israel, quibus dicit in 1 Regum 12:11: "*Pater meus aggravavit vos iugo, ego autem gravius imponam vobis; pater meus cecidit vos flagellis, ego autem caedam vos scorpionibus.*" "Tota vita Salomonis est lectio quae docet benedictionem sapientiae et oboedientiae, deinde maledictionem inoboedientiae. In his testimoniis biblicis, apparet vitam eius pessime finitam esse et senectutem eius non minuisse Deo momentum ultimarum infidelitatum. Praeterea, ut Ezechiel 18:24 docet, iustitia eius prior a Deo oblita est et tempus eius in terra finitum est mortali damnatione divina: "*Si averterit iustus a iustitia sua et fecerit iniquitatem, si imitatus erit omnes abominationes impiorum, num vivet? Omnis iustitia eius obliviscetur, quia tradidit se iniquitati et peccato; propter hoc morietur. "*

Cum Deus totam vitam dirigat, liberas creaturarum electiones observans, omnis res investigata modo religioso investiganda est. Patet bonam vel malam naturam religiosam fructum bonum vel malum condire. Et in historia Franciae,

bellis religiosis in quibus Protestantes et Catholici inter se ferociter pugnaverunt et inter se necaverunt, hic fructus a duabus religionibus adversantibus generatus bellum et crudelitas fuit. Pax Christi neque in alterutro neque in altero horum pugnantium erat. Eadem aetate, tantum in iis erat quorum armatura bellica tantum spiritualis erat et fructus pacificae mansuetudinis Christi ferebat. In caecitate quae eos ab anno 1843 percussit, Protestantes qui fideliter adhaerentes requiei dominicali Romanae mansueti manserunt differentiam inter militem spiritualemente pacificum et eum qui occidit et vitas tollit non animadverterunt. Sed Iesus Christus, haec animadvertit et eos qui ad se pertinent cognoscit quia doctrinas eius retinent.

Ergo per religionem adhuc melius intellegere possumus conflictus temporum nostrorum modernorum. Re vera, ut condicionem Ucrainae anni 2022 intellegamus, iam intellexisse debemus Bellum Balcanicum quod a die 31 Martii 1991 ad diem 12 Novembris 2001 gestum est, id est, decem anni belli iam ad limen Unionis Europaeae. In origine problematis fuit mors Marescalli Tito, dictatoris regiminis communistici in Iugoslavia constituti, quod ex Serbia Orthodoxa, Croatia Catholica, Bosnia et Herzegovina Musulmana, et Slovenia Catholica constabat. Haec libertatem suam adepta est, a Germania primum post mortem Marescalli Tito agnita. Sed oppositio religiosa aliorum castrorum ad bellum duxit. Prima lectio discenda est intellegere religionem a Deo maledictam bellum gignere. Pax quae Iugoslaviam praecessit et univit debita est regimini communistico quod vindicationes religiosas impedivit. Praeterea, haec Iugoslavia similis erat ollae aqua ferventi repletae, operculo a Marescallo Tito repraesentato tento. Post mortem eius, operculum aperuit et religiositas castrorum unitorum expergefata est, religionesque inter se commovit. Religiones a Deo maledictae munus noxium sectatoribus suis recuperaverunt; bellum novas mortes produxit. Sed infeliciter pro populis occidentalibus et exercitibus eorum, qui, quamvis bombardamentis Americanis et Gallicis in Serbiam factis, tamquam custodes pacis intervenerunt, observatores et commentatores in instrumentis divulgationis et politici aspectum religiosum conflictuum implicatum videre nolebant. Itaque nullae lectiones discendae sunt. Attamen, anno 2022, die XXIV Februarii, Russia territorium Ucrainae cum exercitibus et carris bellicis ingressa est; statim omnes expergefati et perterriti sunt. Iterum bellum effectum suum habuit. Et multis, hoc bellum originem habet in hac aggressionem exercitus Russici. Attamen, haec iniciativa Russica tantum reactio est ad alia facta quae hoc momentum praecesserunt. Quam ob rem explicationem propono quae nos ad investigandam originem libertatis Ucrainae post disruptionem URSS die XXV Decembris anni MCMXCI ducit. Hoc sine dubio pro Occidente pulcherrimum donum natalicium quod e caelo acceperunt fuit. Mutatio autem vexilli Russici, quae secuta est, magni momenti est; stella, falx et malleus vexilli rubri dirigismi proletarii ceciderunt, duabus fasciis horizontalibus caeruleis et rubris substitutis; caeruleo falsarum religionum et rubro peccati republicani populi peccatoris coram Deo. Recentius, parva fascia alba venit ad rubrum a caeruleo separandum. Comparative, in vexillo Gallico, tres colores aequales sunt. Et imponens pars alba confirmat gustum Gallicum pro gubernatione monarchica, quae nihilominus circumdata manet a caeruleo religioso et rubro peccati popularis republicani.

Occidentalibus, pagina dolorosa et sollicitans versa erat, futurum clarum et prosperum fieri videbatur. Periculum belli contra Russiam evanuit; quod eis permisit ut arroganter intervenirent in bello Balcanico, quod initio vere eiusdem anni 1991 coepit; anno quo ex Ecclesia Adventista expulsus sum, anno eventibus magnis dives. Et mihi, qui gloriosum Iesu Christi reditum anno 1994 docebam, hoc bellum Balcanicus in bellum mundanum degenerare potuisset, nisi agens Russicus ad tempus neutralizatus esset.

Magni momenti est hoc notare. Cum Ucraina libertatem anno 1991 adeptam est, incola erat ab Orthodoxis Russice loquentibus et Ucrainis-Catholicis. Hic iterum, sicut in Iugoslavia, imperium communistarum postulata et affiliationes religiosas suppressit. Sed cum ea evanescerent, vetera problemata necessario iterum apparuerunt. Et hoc sane accidit. Sed intellegendum est anno 1991 iura Russice loquentium et Ucrainorum aequalia et aequae legitima fuisse. Primo, haec iura observata sunt, sed tempore procedente, castra Catholica Ucrainorum Russice loquentes dominari voluerunt et, anno 2014 agens, praesidem Russice loquentem iam constitutum evertit et Ucrainicam ut unicum linguam imponere conatus est. Russice loquentes his mutationibus obstiterunt et in parte orientali patriae, in regione Donbass, se iterum congregaverunt. Quo iure pars Catholica habet ut linguam et culturam religiosam partis Russice loquentis suffocet et eliminet? Nonne praesentes et aequales tempore libertatis acquisitae erant? Haec culpa Ucrainae Catholicae a politicis occidentalibus et personis mediorum non in rationem ducitur. Attamen, ob has ipsas iniustas actiones bellum Donbassense, quod Russiam ad Crimaeam annexandam impulit, et die XXIV Februarii MMXXII bellum sive "operatio specialis" a Russia contra Ucrainam putschistam et intolerantem gesta, successive incipitur.

Sine ullo praeiudicio erga castra Russica vel Ucrainica, in hoc brutali dominio Ucrainorum accessu, qui partem Russice loquentem physice necare cupiunt, quod bellum Donbassense per octo longos et acerbos annos confirmavit, similitudinem invenio cum potestate a Hitlerianis Nazistis Germaniae capta, qui hanc potestatem per eliminationem omnium adversariorum physice adepti sunt. Sed ut haec comparatio notetur, Vladimirus Putin vel Samuel appellandus est, vir qui consequentias actionum ex falsis religionibus ortas discernit, secundum donum spirituale quod Deus ei dedit.

Ut pacem religiosam, cum vult, promoveat, Deus regimina potentia et auctoritaria excitat, quae nimium zelum religiosum coercent, exempli gratia, regimen Romanum republicanum deinde imperiale, quod Iudaeorum audaciam domare scivit, et suo tempore, regimen Gallicum atheismum revolutionarium, quod despotismo Catholicismi papalis finem imposuit. Sed, ut accuratius dicam, Dei propositum non erat pacem offerre quam humanitas rebellis et inoboediens non merebatur. Itaque, ut finem imponeret atrocitatibus a coalitione papatus et monarchiae commissis, quam Apoc. 13:1 sub aspectu "bestiae quae de mari ascendit" significat, Deus aliud monstrum excitavit, atheismum nationalem Gallicum, quod in Apoc. 11:7 "bestiam quae de abyso ascendit" designat. Intellegere potes clavem interpretationis in his duobus verbis "mare et abyssus" in Genesi 1 citatis latere, ordine inverso "abyssus" deinde "mare" cum "terra" ex "mari" creata est. Nuntius deliberate puerilis est, sed subtilitate plena, quia Deus

eius intellectum ad hominem vere simplicem et logicum dirigit, qui haec criteria pueritiae observavit. Et Iesus monuit ita esse secundum Matthaeum 19:14: " *Et Iesus dixit: Sinite parvulos, et nolite eos prohibere venire ad me; talium enim est regnum caelorum.* " Haec igitur puerilis simplicitas me idoneum fecit ad explicationes a Spiritu Dei datas in nomine Iesu Christi ferendas. Nam haec simplicitas abest inter pastores in scholis institutionum religiosarum officialium eruditos. Frater quidam carissimus etiam explicationes meas "simplisticas" iudicaverat, et hoc non solum eius error erat, ad infortunium suum. Ita, Deus Creator simplicitatem et humilitatem in creaturis suis amat et revelationes suas eis accessibiles reddit. Qui res complicatas amant, eis sumptibus erunt, lux divina ab eis non recipietur. Ita in Genesi Deus in imagine, hoc ordine, relationes successionis exhibet quae "abyssum, terram et mare" connectunt. Sed in aetate Christiana ordo apparitionis alius est: "mare, abyssus et terra". Unumquodque horum verborum significationem in creatione accipit. "Mare" est novum nomen datum aquis quae antea "abyssus" appellabantur, et sub hoc nomine abyssi Deus terram aquis tectam, sicut in diluvio, designavit, sed terram sine ulla vita, etiam in aqua. Abyssus ergo datur ut referatur ad stadium originalem terrae novae creatae. In prophetia, spiritualiter, abyssus erit planum nihili spiritualis, quam ob rem, in Apoc. 17:8, Deus successiones trium "bestiarum" praedicat, quae omnes tres regimen intolerantia designant. Intellegendum est hoc nuntium concipi in logica situationis quae praevalebit inter annos 1980 et 1991, diem quo haec explicatio mihi data est. Deus mihi per apostolum Ioannem dicit: " *Bestia quam vidisti erat* ", est " *bestia quae de mari ascendit* ," quod religionem Catholicam Romani regiminis papalis in foedere cum monarchia Gallica, quae eam praecipue sustinebat, designat; " *erat* " inter annos 538 et 1798; " *et non est* " anno 1980, cum, baptizatus, opus interpretandi prophetiam suscepi. Non est quia " *bestia quae ascendit de abyso* " Apoc. 11:7 eam destruxit. Revolutio Gallica et atheismus nationalis eius successive regem Ludovicum XVI necaverunt et Papam Pium VI in carcere Arx urbis meae Valentiae ad Rhodanum anno 1799 interfecerunt. "Oportet eam ascendere de abyso et in perditionem ire." Haec ascensio de abyso influxum atheismi intolerantis in religionem Protestantem, sub cuius dominatione ultima intolerantia religiosa Christiana iterum apparebit, repraesentat. " *Et habitantes in terra, quorum nomina non sunt scripta in libro vitae a constitutione mundi, mirabuntur cum viderint bestiam, quia erat, et non est, et futura est.* " Tres phases principales sic summatim exponuntur in fine versus: " *erat, et non est, et iterum apparebit.* " Summariam igitur dico: *erat inter annos 538 et 1798, non est anno 1980, iterum apparebit anno 2029, anno quo haec intolerans coalitio Protestantium et Catholicorum "septem plagis novissimis irae Dei" percutietur.* Duae apparitiones bestiarum, id est, duae intolerantiae religiosae Christianae, successive fidem Catholicam, deinde fidem Protestantium, quam Apoc. 13 successive in versibus 1 et 11 exhibet, pertinent. Et hanc subtilitatem admirabilem notat: In Apoc. 13, bestia quae ascendit de terra versus 11 ut fulcrum sumit; Quod id cum Apoc. 11 coniungit, ubi in versu 7, Deus " *bestiam quae de abyso ascendit* " exhibet. Hoc subtili ludo constructionis, ulterius confirmat suam praecisionem " *de abyso ascendere et in perditionem ire debet* ". Sed alia explicatione, haec locutio " *bestiam quae de mari ascendit* "

respicere potest. Et hoc in casu "ascensus" eius ex "abyssu" intenditur ad confirmandam nihil spirituale actionis suae et doctrinarum religiosarum. Re vera, hac clarificatione, Deus religionem Catholicam in eodem gradu spirituali ac atheismum Gallicum collocat. Ergo normale est ut sectatores suos " *ad perditionem* " ducat. Haec interpretatio non caret interesse cum scimus hanc religionem Catholicam esse scopum principalem irae divinae, cum de ea in Apoc. 18:24 declaret: "*... et quia in ea sanguis prophetarum et sanctorum inventus est et omnium qui occisi sunt in terra.*" Hic habemus PESSIMUM RELIGIONIS. Et in fine mundi, PESSIMUM RELIGIONIS iterum apparebit, hac vice dominatum a fide Protestantica quae " *imaginem bestiae formabit* "; quod significat principium intolerantiae iterum applicatum iri post finem Tertii Belli Mundani a superstite coalitione Protestantica et Catholica. Meminisse debeo quid " *bestiam* " constituat. Est intolerantia religiosa quae per coniunctionem potestatis civilis cum potestate religiosa possibilis redditur. Decisiones a religiosis factae a potestatibus civilibus et militaribus sub variis formis coactionis imponuntur; ultima mors est. In casu "*bestiae quae de terra ascendit* " Protestanticae, potestas civilis non est regum, sed principum civitatum, ducum saecularium vel religiosorum. Haec ultima intolerantia "bestialis" non diu durabit, ad summum unius anni, sed sub ira divina quae eam constanter ultimis plagis suis percutiet, ad summum gradum perveniet decernens mortem tandem pro iis qui Dominicae Romanae adversantur. Per obscuros contactus spiritismi, quem Ioannes " *cultum angelorum* " appellat, daemones custodientes Sabbati accusabunt, quos ut responsables plagarum divinarum praesentabunt. Hoc sufficit ut sententia mortis eorum adoptetur et collective probetur. Ecce quod apostolus Paulus de hac " *adoratione angelorum* " in Colossensibus 2:18-19 dicit: " *Nemo, specie humilitatis **et cultus angelorum**, vos rapiat praemio generis vestri, dum per visiones aberrat et vane inflatur a mente carnis suae, **non adhaerens Capiti**, ex quo totum corpus conexum et constructum per nexus et vincula, crescit apud Deum.*" Hoc corpus Christi est Coetus Electorum. Et hac doctrina Paulus eos qui vocati sunt monet contra seductiones pessimae seductricis et fallacis RELIGIONIS.

Nihil PEIUS est timendum quam falsa RELIGIO. Quia pessima et interdum species "optimi", quod humanistas placet, fallere potest. Contemptus eius veritatis a Deo revelatae eam sub diaboli decisionibus ponit. Et quamdiu Deus non apparet ad rem denuntiandam et revelandam, superficiales humanae turbae omnem ei fidem tribuunt.

Et hae turbae humanae nihil magis quam pacem amant.

Ab anno MCMXLV, Deus Europaeis pacem relativam dedit, quae tamen per LXXVII annos duravit, quod in historia populorum considerabile et rarum est. Hoc tempus praedicitur ut tempus quo " *bestia non amplius erit* ", ut supra modo vidimus. Sed haec pax non ob constructionem Unionis Europaeae facta est, ut tam diu audivimus Europaeos persuasos dicere. Immo, haec pax a Deo data est ut rebelles occidentales postulata libertatis suae, victae et legitimatae, gradatim sed celerrime exsequi possint, ab anno MCMXCIV, quo, eodem tempore, Ecclesia Adventista Septimi Diei a Iesu Christo " *evomita* " est. Fructus a caelo maledicti sic intensificati sunt.

Prout vera an falsa sit religio animam humanam ad aeternam felicitatem vel ad definitivam infelicitatem deletionis ducit, ergo recte est ei attribuire: OPTIMUM an PESSIMUM.

Indignatio infidelium et infidelium

In animis infidelium et infidelium, norma acceptabilis inhaesit, quae opinionem Dei manifeste non considerat, cui plerique ne clamant quidem aut iam non affirmant Eum exsistere, et qui in Eius existentiam credunt, voluntates Eius revelatas non considerant. Cogitatio humanistica dominatur, et vae ei qui eam non communicat. Ex humanistica perspectiva, necessario est fanaticus plus minusve periculosus, sed nihilominus periculosus.

Hodie, die Dominico, XVII Iulii, anno MMXXII, in Gallia, quinquagesimus ^{anniversarius} ab expugnatione Iudaeorum "Vel d'Hiv," nomine magni velodromi tecti Parisiensis, commemoratur. Germanis oboediens, regimen Marescalli Pétain multorum Iudaeorum expugnationem, qui eis tradendi erant, curavit. Ab anno MCMXLII, "solutio finalis" incepta erat et Iudaei in castris "SS" in Polonia constitutis immaniter extirpati sunt. Quam ob rem, populus Germanicus hanc tragoediam ignorare poterat et responsabilitas solum in Hitlero eiusque factione Nazista pendebat. Et hac cogitatione humanistica, res monstruosa et inhumana apparet.

Hic, hanc cogitationem humanisticam relinquo et hanc rem examino in relatione ad Bibliam, quae omnes revelationes quas Deus humanitati dat exprimit, ut ei liceat significationem rerum et eventuum quae peraguntur intellegere. Primum autem quod mihi in mentem venit est populum Iudaicum non esse populum normalem inter alios. Solus populus est qui directa Dei interventu in terra creatus est. Eligere Abrahamum, filium eius Isaac, filium eius Iacob, qui Israel factus est, et ex quo populum fecit secundum duodecim filios patriarchales duodecim tribuum. Ergo omnia quae ad hunc populum pertinent non sunt ordinaria. Ut eis patriam offerret, Deus viros, mulieres, senes et pueros qui in Chanaan habitabant exterminavit. Primum caedes divina fuit post diluvium tempore Noae. Et hoc magnum vitae sacrificium Deo iura specialia super vitas populi sui Israel tribuit; hoc eo magis cum hic Israel ordinatus sit ad exemplar constituendum, cuius experientia cum Deo quasi documentum pro generationibus, quae se invicem succederent usque ad finem mundi, serviret. Tempus iudicum fuit, tempus regum, et tot clades ut Deus populum suum Chaldaeis paganis Babylonis traderet, quorum rex Nabuchodonosor ad Deum convertit gratia testimonio Danielis prophetae. Multae mortes adhuc inter Iudaeos erant, et soli superstites ad Babylonem et immensam eius regionem ducti sunt. Iudaeis, mors a Deo data nihil abnormale est, nihil scandalosum, quia mors est stipendium quod peccato dat. Et hic populus abundanter peccat, itaque saepe morte percutitur. Fine veteris foederis, Messiam suum Iesum Christum recusando, novum foedus a Deo propositum respuit; peccatum ingens est quod hac vice totam gentem Iudaicam damnat: evanescere debet. Anno 70, Romani rem susceperunt; Hierosolyma, templum eius, sanctitas Levitica, destructa sunt et populus magna ex parte

trucidatus est. Aetate Christiana, inter nationes dispersi sunt, et praesertim in Hispania, in petitione et graviter persecutione facti sunt. Usque ad bellum annorum 1939-1945, cum Hitler eos scopum odii sui vindicativi fecit. Et ibi, hac vice, modi moderni ad eos suffocandos ordinati sunt et corpora eorum exanimā in incineratoribus, crematoriis, cremata sunt. Numerus mortuorum circiter sex miliones animarum erat. Scilicet, quod humanistam perterret est videre cives occisos, quia in Occidente bellum officialiter, secundum conventiones, tantum milites, militares necat. Hic est ubi priores poenae, quae tantum divinae poenae erant, meminisse oportet. Nec novissimum exceptio est, genocidium a Nazistis ordinatum ab hominibus peractum est sed divina inspiratione, quia Deus omni generi humani nuntium admonitionis iustitiam suam exprimentem mittere voluit antequam tempus ultimorum experimentorum ad finem mundi destinatum praepararet.

Atque iis qui in Deum credunt, quomodo haec actio est monstruosior quam caedes incolarum Chanaan? Nonne Deus Abrahamum monuerat "posteris eius hereditate heredituros esse terram hanc, sed iniquitas Amorraeorum qui in ea habitabant nondum ad summum pervenerat"? Quadringentis annis post, ita erat, et Deus omnes perire fecit venenatis crabronibus aliisque morbis mortiferis. Memini hanc gentem humanam magnitudinem gigantum antediluvianum retinuisse. Deus igitur secundam causam habuit eos eliminandi. Sine Deo, parvi Israelitae nullam spem habebant eos vincendi, quam ob rem Deus sibi sumpsit hoc facere. Anno 1942, cogitationem Germanicam Nazisticam tamquam instrumentum mortis elegit. Haec historia nos reducit ad probationem fidei cui Israel subiectus est post exitum ex Aegypto. Infideles inter eos ab humanis limitibus abhorrebant, dum veri credentes sicut Moses, Iosue et Caleb sciebant nihil esse impossibile apud Deum.

Hodie, mense Iulio anni 2022 et usque ad reditum Christi vere anni 2030 expectatum, haec fiducia in Deo posita, cui nihil impossibile est, adhuc veram fidem Deo gratam significat.

Mundus autem impius indignatur omnibus quae eius valoribus contradicunt et oppugnant, nescius Deum, vicissim, idem sibi facere. Attamen intra paucos annos valores mundi multum mutati sunt. Quomodo has mutationes ingentes et celeres explicare possumus? Iterum, infideles veram responsionem non habebunt, sed sine dubio explicabunt dicendo se magis magisque intelligentes factos esse. Nonne hoc Satanas Evae, momentum isolatae et a viro suo Adamo separatae, suggesserat, ut eam ad Dei praeceptum non oboediendum impelleret: "Non comedes ex eo"? Et sane, omnia quae nullam explicationem humanam logicam habent, explicationem habent in vita caelesti invisibili angelorum malorum; invisibili, sane, sed valde activa et valde efficaci. Scientes illis, sicut nobis, annum 2030 finem vitae caelestis significaturum esse, non difficile est intellegere parvum tempus eis relictum eos ad conatus suos duplicandos ad humanitatem pervertendam ducere, praesertim cum "false" Christiana sit; quod est casus nationum occidentalium.

Perversiones sexuales semper fuerunt criterium quod limitem eius quod Deo tolerabile est designat. Hoc verum erat pro Diluvio, sicut pro fine Chananaeorum et Israelis Hebraeorum. Propius nobiscum, Nazistae greges

homosexuales deviantes Germanicae "SA" trucidaverunt. Et in nostra condicione hodierna, greges armati Tcheceni idem facere susceperunt, una cum Russia. Odium eorum harum consuetudinum, quae hominem infra animalia quae eas non exercent ponunt, Spiritu Dei, sancto, puro et perfecto, animatur. Prima signa impetus e caelo contra incolas terrae manifesta facta sunt cum panico ducum politicorum gravi epidemia Covid-19 obsistentium. Panico suo, eam quasi pandemiam cum immensis maioribus consequentiis mortiferis pugnaverunt. Oeconomias eorum destruxerunt et debilitaverunt per longas clausuras per biennium extensas, quae initio anni 2020 coeperunt, adeo ut potentia eorum pecuniaria sicut nix in sole liquefacta sit. Ante hoc, magna incuria, quadam caecitate, innumerabilia officia in Sinam transtulerunt, ita augentes inopiam operis quae nationes necat. Hic est ubi momentum aedificationis Unionis Europaeae illustrandum est. Ante hanc constructionem, oculi principis civitatis in solam patriam suam vertebantur, et aequilibria socialia et industrialia constituere debebant quae totam nationem suam harmonice locupletarent. Introducendo Sinam in commercium mundanum, et productionem eius eo transferendo, Civitates Foederatae Americae primae fuerunt quae ingentes lucra pecuniaria fecerunt, quae investitores ex toto orbe terrarum seduxerunt. Investores Europaei suas pecunias ex Europa averterunt, quae igitur declinare et pauperior fieri coepit. Sed hoc non statim apparebat, quia lucra facta partim in Europa consumebantur. In Europa, ubi principium "offshoring" magis magisque in favorem novarum civitatum sodalium, e pauperrimis electarum, adhibebatur, ut vim laboris semper viliorum et minus exigentem in rebus socialibus haberent, avaritia in omnibus gubernationibus et praesidatibus occidentalibus dominabatur.

Anno MMXII, Francia Franciscum Hollande praesidem elegit, virum ex ENA, Schola Nationali Administrationis, quae diploma moralitatis non tribuit, quia hic praeses diploma omnino caret. Ipse, per cynismum suum, fallaciam Scapino Molière dignam, et infidelitatem in vita coniugali et erga suffragatores suos, multitudinem personarum scaenicarum repraesentat; imaginem proditoris absoluti. Hic vir, qui suffragatoribus suis dixit "inimicus meus est res pecuniaria", rem pecuniariam bis fovit. Ex una parte, tutelam valetudinis per societates mutuas assecurationis obligatoriam reddens, quae actionem servitii nationalizati Securitatis Socialis duplicaverunt; ita sumptus administrationis valetudinis in Francia duplicando. Ex altera parte, promovendo cursum politicum iuvenis argentarii Emmanuelis Macron, qui praeses anno MMXVII factus est. Hic praeses Hollande tam insignis est propter innumerabilia vitia sua ut propheta Michael Nostradamus ei hanc quatrnam dedicaverit: quatrnam saeculi secundi numero LXXXVIII:

Circuitus magni facti ruinosi,
 Septimum nomen quinti erit,
 Tertia parte maior quam ille belligerans insolitus
 Mouton Lutèce Aquensis non fideiussit.

Hanc quatrnam sic interpretor:

Circuitus : processus vel iter repetitione sustentatus.

Magno facto pernicioso : magna actione perniciosa.

Nomen : vir, persona: Franciscus Hollande.

Septimus : septimus praeses in officio

A quinto erit : a quinto regimine republicano, id est, a Quinta ^{Repubblica} . Franciscus Hollande (nomen) "erit" in actione praesidentiali.

A tertia parte : maxima persona e Tertio Mundo vel Tertio Ordine, id est, e populo Francogallico. Persona rei aliena, secundum dictionarium Larousse. Haec definitio aptissime convenit Islam in terra origine Christiana constituto.

Maior : Honorabilior et imperiosior quam Gallia perversa.

Mirabilis : peregrinus Muslim.

Belligerans : rebellis et hostilis

Ovis : ovis mactata pro Eid in Islam: id est, ea cuius guttur a Musulmanis secatur. Strages ingentes victimarum ISIS in interrete proiectae.

Lutetia : Lutetia, sedes regia Franciae septentrionalis tempore Nostradami, id est, centrum hodiernum auctoritatis nationalis republicanae in Septentrione.

Aquisgrum : Aquaeductum in Provincia, sedes regia meridiei Franciae tempore Nostradami, id est, centrum auctoritatis nationalis republicanae Meridiei.

Non spondebo : protegere non potero. Praeses Franciscus Hollande (nomen) victimas Gallicas protegere non poterit.

Circuitus (via historica vel processus secutus) magni facti ruinosi (actionis) (qui ruinam efficit); nomen (Franciscus Hollande) septimi (praeses) quinti (regiminis republicani), erit (in actione, id est, persona responsabilis). A tertia parte (tertio mundo vel tertio statu, vel tertia persona), maiore (honestiore quia religioso et dominante), peregrino belligerante (Arab Musulmano, vel Islamico bellatore) oves (pro Eid in Islam mactatae) Lutetia (Lutetia), nec Aquisgrano (urbs auctoritatis regiae Galliae meridionalis) spondebunt (Sicut "oves" morti traditae, populationes Galliae septentrionales et meridionales non protegentur ab incursionibus Islamismi fundamentalistici factis: Impetus Islamici a grege Caliphatico DAESH: Lutetiae, die 7 Ianuarii 2015, contra comicos Charlie Hebdo: 12 mortui; et die 13 Novembris 2015, contra Stadium Franciae: 1 mortuus; contra Bataclan saltantem et cauponas: 130 mortui - 413 vulnerati; Nicaeae in meridie, die 14 Iulii 2016: ducto Islamista, autocinetum onerarium in turbam irruit: 86 mortui - 458 vulnerati). Verbum "oves", ante "Lutetiam et Aquas Aquaticas" positum, ab his duabus urbibus "eos qui in Septentrione et Meridie Franciae **trucidabuntur**" respicit; pro Septentrione, res partim perfecta est, sed pro Meridie, caedes adhuc futurae sunt. Ruina igitur simul ruinam devastationum bellicarum nationis Franciae suggerit, sed etiam ruinam moralem, cum hic praeses scabiosus legem "matrimonii omnibus" imposuit, sua auctoritate legislativa maioris partis. Electio unius hominis egoistica, ut lex nationalis, toti populo Gallico imposita est, quamquam magna multitudo civium ei firmiter adversabatur. Haec lex, quae venerat ut iustificaret et legalizaret aliquid a Deo abominandum habitum, ergo, consequenter, ruinam quam Deus eam subire faciet iustificare debuit. In hac quaternione, Nostradamus praedicat Franciam magna ruina percussam iri propter septimum praesidem Quintae Rei Publicae. Hoc factum satis exceptionale est et consequentias definitivas fert quas Deus praenuntiare voluit. Haec ruina etiam occultius in Apoc. 11:7 prophetatur, ubi, Lutetiam nomine "*Sodoma*" designans, destructionem eius igne nucleari, versione moderna "ignis de

caelo ", praedicat. Haec quatrana a Nostradamus tantummodo munus "*regis austri*" in prophetia Danielis 11:40 ad 45 citati confirmat. Praeterea, de verbo "circuitus", propheta ideam repetitionis et ergo insistentiam caecae et imprudentis electionis humanisticae, quae ad ruinam totius Franciae ducet, suggerit. Et haec insistentia directe receptionem huius peregrini belligerantis in territorio Franciae petit; hoc postquam ipse eum e patria sua expulerat. Quia Francia quidem Maghreb colonizavit, nuperrime Algeriam, sed etiam Africam, Libanum et terras Asiaticas, a quibus tempore se retrahere debuit.

Facile igitur intellegitur humanistas, longe a fato suo mitigando, culpam suam erga Deum augere, indignationes multiplicando, quas ille improbat. Hi, qui tantum vasa fictilia sunt, Deum Creatorem, qui vasa ferrea est, peccati legalizatione, aggrediuntur. Hac de causa formas revelationum suarum electis suis destinatarum multiplicavit, ut eis sciat victoriam suam contra omnes inimicos suos certam esse et in consilio suo terreno programmatam. Quid possunt facere contra filios Dei qui eorum odiosas et foetidas conatus improbant? Nihil nisi quod Deus eis permittet. Et si Deus id auctorizat, tum omnia a dilectis electis suis acceptabilia et tolerabilia fiunt.

Imperium republicanum diu leges suas Christianis et Iudaeis religiosis imposuit. Sed ab anno 1962, ingens receptio Islamismi Algeriani et, latius, Maghrebini problemata saecularismo praebuit, quae Francia se solvisse putabat. Sed ipsa facta probant rem non ita se habere. Islam et eius valores, cum valoribus republicanis, ut puta cum vera Christianitate divina, incompatibiles, conflictum civilizationum intra ipsam Franciam provocant. Islam normae saeculari republicanae non subicitur, et iusta de causa; nomen Islam submissionem significat; sed submissionem Deo, non Reipublicae Franciae. Quam ob rem, in Francia se stabiliennes, Musulmani valores suos constituerunt et solum cum Gallis saecularibus vel Christianis republicanis "cohabitare" consentiunt. Nam iam cohabitatio cum Iudaeis problematica et aggressiva facta est, quia problemata inter Israelem et Palaestinos creata in Franciam importantur, ubi ambae communitates praesentes sunt. Reactiones Musulmanorum, cito violentae fientes cum oppugnantur, libertati religiosae patriae prosunt; quia duces politici cruentas consequentias restrictivarum quae eis imponerentur timent. Ergo, sicut pedilusores faciunt, "rem in tactum impellere" malunt, ut res sedarent. Quia nullus Musulmanus, hoc nomine dignus, paratus est homosexualitatem legitimare. Et in hac lege, quae eam legalizat, unum tantum subiectum invenit quo eos, qui iam illis "canes, infideles" sunt, ulterius contemnat. Persuasum habeo, sine eorum praesentia in Gallia, leges etiam coercitiviores factas et multo magis obligantiores fuisse. Nobis, dilectis Iesu Christi, haec praesentia igitur protectrix est; saltem ita est usque ad hodie, sed bonum est intellegere. Verus Musulmanus eos reveretur qui Deum sicut seipsos timent. Hostes eorum sunt impii, impii, abominabiles in cogitationibus et factis suis. Praeterea, vere electi in Iesu Christo summam protectionem habent, quam Musulmani non habent.

Per dies, menses, annos et saecula, Deus in memoria sua infinita omnes odiosas indignationes ex ore impiorum emissas notavit et accumulavit, atque ita, ad rem illustrandam, imaginem "turris" ex accumulatione "peccatorum" compositae in Apoc. 18:5 sumit: "*Quia pervenerunt peccata eius usque ad*

caelum, et recordatus est Deus iniquitatum eius. " Haec " *accumulatio* " " *peccatorum* " nos admonet Deum non sponte reagere quotiescumque grave " *peccatum* " committitur, sed in hoc nuntio prophetico, nobis dicit nullum eorum ab eo oblitum esse, et poenam in fine venturam esse, ad rationem reddendam omnium quae per tempus commiserunt. Hoc verum est, collective, pro Ecclesia Catholica Romana papali in hoc versu memorata, sed etiam, singillatim, pro omni creatura quae ad vitam in caelo et in terra venit. Sed hoc non ad veros electos pertinet, quia eorum " *peccata* " involuntaria loco eorum a Iesu Christo expiata sunt.

Haec septima praesidentia Quintae Rei Publicae Franciae ob plures causas notanda meruit, quia ruina, primum, Factionem Socialisticam Praesidis Hollande attigit, cuius olim secretarius candidatus substitutus erat pro candidato dilecto Dominico Strauss-Kahn, qui propter scandalum sexuale in deversorio Neo-Eboracensi commissum dimissus est. Usque ad annum 2012, Factioni Socialisticae nomen "sinistrae caviar" tributum erat, sed ab anno 2012 deinceps, addendum est "iucunda", tantum sexualitas quinquennium huius septimi praesidis Franciae notavit; ab exitibus occultis in birota e Palatio Elysii ad novam amicam accedendum, rebus a diurnariis filmatis, ad legem de matrimonio omnibus impositionem. Denique, infidelitates eius, authenticae prodictiones electorales, Factionem Socialisticam eius necaverunt, quae fiduciam suffragatorum definitive amisit: ruina ergo omnibus gradibus clare observata est. Itaque, perturbatione late diffusa utentes, suffragatores, qui Frontem Nationalem secundum locum obtinere videbant, maligne iuvenem illum oeconomicum, ministrum olim sub Francisco Hollande, qui intellexit sibi frustra iterum praesidem petere, eligere elegerunt. Ruina moralis semper ruinam oeconomicam antecedit. Hoc iam in Europa accidit; inter omnes nationes, levitas dominabatur et bellum advenit ruinam afferens per destructionem bombardamentorum. Processum se iterare videmus; post ruinam moralem "Hollandicam", venit ruina bellica excitata et provocata a belligerantibus initiis contra Russiam susceptis, a iuvene Praeside Macron et auctoritatibus Europaeis, post impetum eius in Ucrainam. Expectemus igitur quid deinde fiat...

In **historia** Franciae, munus Factionis Socialisticae, quae ad potestatem pervenit, praecipue nocuit veris Gallis originis et longae stirpium familiae. Praesidatus Francisci Mitterrand et symboli eius, "rosae," per notiones "populisticas" humanismum ad extremum urgentes partus est. Hac ratione suffragia communistarum, tum numerosissima, sibi vincere potuit. Hoc animal politicum, iurisconsultus in vita civili, in vita sua adversa et extrema promissa politica expertus est: ab extrema dextra ad extremam sinistram. Sed religio etiam magnas conversiones provocat, et facultas opiniones mutandi naturalis est hominibus. Drama praesidentiae eius minus in eo et "divina" eius persona quam in arrogantia ministrorum eius qui ab ENA egressi sunt nititur. Quorum una ausa est dicere diurnariis qui eam in canali nuntiorum de suffragio de immigratione a 80% Gallorum postulato, verbatim cito: "Parentes melius quam liberi sciunt quid eis bonum sit." Anno MMXV, Galli, ita contempti, centenas mortuorum suorum a jihadistis factionis Islamicae DAESH interfectorum luxerunt.

Similiter, nihil habeo contra Iudaeos ut singulos, homines sunt sicut omnes alii, nisi quod religiose, Biblia nos docet eos primum a Deo maledictos esse. Et

ibi, mea opinio de eis mutatur. Per os apostoli Pauli, ipsi Iudaei autentici, Deus nobis dicit in Rom. 10:1 ad 4: "*Fratres, desiderium cordis mei et obsecratio ad Deum pro his est ut salvi fiant. Testimonium illis perhibeo quod aemulationem Dei habent, sed inscientes. Ignorantes iustitiam Dei et suam quaerentes statuere, **iustitiae Dei non sunt subiecti** . **Finis enim legis Christus est ad iustificationem omni credenti** "*; quod eum adducit ad dicendum in Rom. 2:9-10: "*Tribulatio et angustia in omnem animam hominis qui malum facit, Iudaeo primum, et Graeco! Gloria, honor et pax omni qui bonum facit, Iudaeo primum, et Graeco!* " Et secundum consilium a Deo prophetatum in Daniele 9:24, benefacere consistebat in agnoscendo Iesum Christum ut Messiam a Deo missum, et malefacere consistebat in repudiando eum; et hoc est quod tota gens fecit, exceptis apostolis et primis discipulis a Iesu Christo vocatis. Si homo consilio divino obedisset, nulla amplius esset ulla repraesentatio Iudaica particularis in terra, ut Paulus iterum docet in Rom. 3:28-29: "*Non est Iudaeus neque Graecus, non est servus neque liber, non est masculus neque femina; omnes enim vos unum estis in Christo Iesu. Si autem vos estis Christi, ergo semen Abrahae estis et heredes secundum promissionem.* " Quia ipse verus Iudaeus erat, Paulus magnam difficultatem habuit exprimendi damnationem Dei gentis Iudaicae. Quapropter, plenus spe pro populo suo, casum "*quorundam ramorum* " Iudaeorum in Rom. 11:17-18 commemorat: "*Quod si **aliqui rami fracti sunt** , tu autem cum oleaster esses, insertus es in illis et particeps radicis et pinguedinis olivae factus es, noli gloriari super ramos. Quod si gloriaris, scito quia non tu radicem portas, sed radix te.* " Deinde Paulus explicationem rei quam ego interrogo dat, quia dicit: "*Dices ergo: **Fracti sunt rami, ut ego inserer.*** " Hoc falsum est! Immo, non incredulitas Iudaeorum conversionem paganorum permisit; hoc tantum fructus consilii Dei erat. Et mea analysis, in revelationibus prophetiarum fundata, iudicium divinum multo acriorem et severiorem reddit quam quod Paulus pro gente sua expressit. Nihilominus, clare, divinam damnationem Iudaeorum "*propter incredulitatem* " confirmat, dicens in Rom. 11:20 ad 22: "*Verum est; **propter incredulitatem abscissi sunt** , tu autem fide stas. Noli superbire, sed time; nam si Deus ramos naturales non pepercit, nec te parcat. Considera ergo bonitatem et severitatem Dei: in eos qui ceciderunt severitatem, in te autem bonitatem, si permanseris in bonitate; alioquin et tu abscidis.* " Deinde nota momentum "*si* " in hoc versu 23: "*Similiter et illi, **si** non permanserint in incredulitate, inserentur; potens est enim Deus iterum implicare eos.* " De virtute Dei non agitur, quia Deus homines non excaecat nisi prius lumen suum recusent. Insertio eorum pendeat tantum ex fide individuali, quia conversio collectiva est impossibilis. Item, vos monere debeo contra optimismum apostoli Pauli. Verum est in ultimis diebus ultimae fidei probationis, singillatim, Iudaeos sinceros Iesum Christum et coetum verorum Christianorum electorum eius agnoscere, sicut prophetatum est in Apoc. 3:9: "*Ecce, faciam vobis synagogam Satanae, **qui dicunt se Iudaeos esse et non sunt** , **sed mentiuntur** ; ecce, faciam eos ut veniant et adorent ad pedes tuos et scient quia dilexi vos.* " Hic saltem iudicium Iudaeorum est clare a Spiritu Christi formulatum. Ultima conversio possibilis veniet hora qua usus Sabbati morte punietur. Vera fides tunc concrete manifestabitur a veris electis omnis originis religiosae, etiam Iudaicae. In Ier. 26:6, Deus prophetavit: "*Tunc ponam domum*

istam sicut Silo, et ponam urbem hanc maledictionem omnibus gentibus terrae .

" Forma concreta huius " *maledictionis* ", urbs delevit a copiis regis Nabuchodonosor, post biennium obsidionis, anno - 586. Recusatio Christi persoluta est et confirmata eodem signo, anno 70, actione copiarum Romanarum imperatoris Vespasiani, secundum Dan. 9:26: " *Post hebdomades sexaginta duas, exterminabitur Christus, et non erit ei successor. Populus dux qui veniet destruet civitatem et sanctum* ,—et finis eius veniet quasi diluvium; statutum est ut devastationes usque ad finem belli durent. "

Quod confusionem religiosam in terra nostra creat est conservatio electionum religiosarum quas Deus, successive, in progressu consilii sui terrestris salvifici damnat. Novum foedus omnem legitimitatem abstulit ut vetus permaneret. Tum veritas Christiana apostolorum usque ad reditum Christi continuari debuit. Sed dominatio falso Christiana regiminis papalis Catholici Romani hoc programma divinum confudit. Hoc necessitatem Reformationis explicat quae sub finem prophetarum 1260 annorum regni papalis coepit, haec Reformatio perficienda et completa erat ab opere Adventistarum ab anno 1843 condito. Programma divinum igitur tantum quattuor status religiosos officiales successivos per aetatem Christianam agnoscit: Iudaeorum, Apostolorum, Protestantium et Adventistarum. Quaevis continuatio post has vices illegitima est. In Apocalypsi, ultimus Adventismus sub initio **suo petitur . benedictus** , in Apoc. 3:7 et **finis eius maledictus** , in Apoc. 3:14. Quam ob rem, tempore finis, veri electi Adventistae se agnoscere possunt in criteriis revelatis in aetate " *Philadelphiae* " initii fidei "Adventistarum Septimi Diei" a Iesu Christo benedictae, qui sic describit signa Adventistarum quos salvare poterit in glorioso suo reditu.

Cum ita Iudaeorum status maledictus per Bibliam clare demonstratus sit, intellegendum est quam noxia eorum actio politica humanitati globali fieri possit, iam in omnibus terris ubi partes magnae eis tribuuntur. In Civitatibus Foederatis Americae, eorum significans repraesentatio et divitiae reconstructionem Status Israelis in terra maiorum suorum, quae Palaestina facta est, confirmaverunt. Et huic reditui debemus iram Musulmanorum quae excitata et evoluta est contra mundum Occidentalem. In Gallia, sub gubernatione socialistica, alii Iudaei noxias mensuras ceperunt. Iudex Badinter poenam capitale abolevit, se iustiore Deo, qui eam instituit, credens; quam ob rem malum exponentialiter crescit. Alius Iudaeus, Bernardus Kouchner, medicus vitae civilis, principium interventionis humanitariae adoptavit, quod sic operationes militares in Balcanis iustificavit. Alius Iudaeus, Bernardus Henricus Lévi, Nicolaum Sarkozy Praesidem persuasit ut defensorem nostrum Libycum, Colonellum Gaddafi, deleret. Et in nuntiis, in Ucraina, clamores auxilii a Praeside Zelensky, etiam Iudaeo, populum quem ducit ad Bellum Orbis Terrarum Tertium provocandum accendunt. Quod ad maledictiones attinet, melius esse non potest. Et haec nuntia me ad praesentem quaestionem potestatis politicae iuvenum reducit.

Scientes hominem ex experienciis vitae aedificari, num iuvenes culpae possumus qui aliter agere non possunt quam quod brevis vitae experientia ex eis effecit? Iuventus quam in Ucraina et in Gallia videmus responsabilis est, sed non culpabilis. Vera culpa in natura irreligiosa societatum nostrarum occidentalium

iacet. Explicatio etiam in inevitabilitate temporis est, quae iuvenes senes substituere facit. Et tempora moderna discessum inter gustus musicales iuvenum et senum faverunt. Anno 1930, Bebop et Charleston iam indignationem senum valso assuetorum provocaverunt. In Ucraina, praeses aetatem nationis suae habet ex quo libera et independens a Russia facta est. In hac cogitatione libertatis aedificatus est, quia tempus non pervixit cum Ucraina tantum territorium potentis Russiae Sovieticae erat; quod Vladimir Putin, quod ad eum attinet, non oblitus est, cum dolore expertus esset defectum huius foederis Sovietici. In Gallia, Emmanuel Macron in Europa natus est, hunc tantum contextum expertus est; Hoc eius adhaesionem erga Unionem Europaeam et metum Galliae isolatae, quae tamen tempus gloriae et potentiae eius erat, iustificat. Securitatem tantum in unione quae robur facit concipit. Hoc verum est si haec unio ad nationes fortes pertinet, sed longe abest ab Europa quae pure mercatoria est.

Hi iuvenes ad potestatem pacis tempore pervenerunt, neque ipsi sciebant quomodo se belli tempore gererent. Et hoc quoque verum est pro nobis singulis, quia solum in statu composito aut audaciam aut metum invenimus. Quam ob rem, praeclarae orationes et testimonia pacis tempore data nonnullos auctores eorum ad ignaviam suam patefaciendam ducunt, solum belli tempore. Vita ingentes res novas et optimas et pessimas reservat. Et indignatio hominum nondum desiit exprimere, quia homines indignantur contra omnia quae eorum valoribus adversantur; et Deus et electi eius eodem modo agunt, sed pro suis valoribus caelestibus.

In hoc nuntio, carmen quatranum a propheta Michaele Nostradamo protuli. Scio nonnullos servos Dei hac ratione perturbari vel etiam perculsos esse posse. Ideo hanc electionem explicare debeo. Primum intellegendum est Deum solum posse futura nuntiare cum ea praecisione quae in prophetiis a Michaele Nostradamo propositis apparet. Homo non erat exemplar puritatis et sanctitatis, sed nec Balaam propheta; et Deus utroque usus est; quod non significat eum eos servaturum esse. Hae personae perturbatae ei praebebant commodum accedendi ad reges, reginas, magnos huius mundi, et Catharina Medicea Nostradamum consiliarium et astrologum suum fecerat, quem saepe consulebat. Praeterea, tempore eius, circa publicationem operum eius anno 1555 in centro, fides Christiana adhuc obscurissima erat, praesertim propter contemptum multorum Protestantium Calvinistarum bellicosorum erga mandata a Duce caelesti Christianorum, Iesu Christo, data. Hi Protestantes vitam suam armis defendebant, eadem crudelitate agentes ac foedera Catholica. Et hoc in casu, religio aequale est obligationi politicae saeculari. Munus positivum prophetiarum Nostradami non est subaestimandum. Earum iam antea cognitum erat quam Deo in fide Adventista servirem. Et studium quod prophetiae in me excitaverunt me ad hoc servitium Dei praeparavit. Praeterea, quivis homo ante testimonium nuntiationis facti post saecula confirmati positus, obligatur agnoscere existentiam spiritus invisibilis qui eventa ordinat. Et in hac reflexione aedificatur fundamentum eorum quae veram fidem producere possunt si is qui eam ducit etiam oboediens est, non rebellis.

Accedit quod haec prophetia Deo utilis est in gradu strategico. Voluit enim cogitationem humanam dirigere de momento tributo nativitati Christi, non autem crucifixioni eius; hoc ut reservaret exclusivitatem electis suis ultimi temporis

cognoscendi verum tempus gloriosi reditus eius. Nunc, praecise, in decimo ^{saeculo} suo, Nostradamus praesentat septuagesimum secundum ^{quaternionem}, qui momentum diei ^{nativitatis Christi, ut falso a Dionysio Parvo monacho Catholico saeculo} sexto determinatum est,

confirmat. Hic est textus huius quaternionis:

Annus millesimus nongentorum nonaginta novem mensibus septem
De caelo veniet rex magnus terroris,
Magnum regem Angulmois resuscita,
Ante et post Mars regnans felicitate

Structuram huius versus reconstruo et sic interpretor:

Annus millesimus nongentorum nonaginta novem cum septem mensibus
Resuscitatus, magnus rex angelorum (Latine: angelus),
Rex magnus qui terret (peccatores) de caelo veniet
Ut pro felicitate (solum electorum) ante Martem et post bellum (Mars: deus belli) imperaret.

In hac quatrana, annus 1999 cum septem mensibus confirmat annos duos milia, qui traditione aetati Christi adscripti sunt; norma cui diu usque ad annum 2018 confisus sum. Omnia igitur vera videntur, praeter calendarium Romanum adhibitum. Sed duratio indicata congruit cum consilio divino per 6000 annos ad delectum electorum constructo. Re vera, quod haec dies 1999 cum septem mensibus nuntiat, re vera anno 2029, id est anno 5999, post peccatum originale, perficietur. Hoc die gloriae et victoriae totalis Iesu Christi, indignatio infidelium et "territorum" infidelium ultimum ex mendacibus eorum oris erumpet. Etiam dicere possum "septem menses" citatos initium "*septem ultimarum plagarum irae*" divini Christi Iesu significare, id est, horam finis temporis gratiae collectivae et individualis. Re vera, haec prophetia reditum Christi cum septem mensibus praecedentibus coniungit, quod aenigma "ante Martium" explicat. Verus reditus Christi implebitur die XX mensis Martii, anno MMXXX, die veris, id est "post Martium".

Itaque intellegere potes prophetias Nostradami omnes res historicas continere quas prophetiae Danielis et Apocalypsis non revelant. Munus horum textuum propheticorum biblicorum est iudicium Dei revelare, ut significatione nominis Danielis indicatur: Deus est iudex meus. Nostradamus autem continua dramata revelat quae iudicia Dei in creaturas rebelles quas iudicat infligunt. Duae origines et genera prophetiarum ergo complementaria sunt nec se excludunt.

In munere suo astrologi, Nostradamus nullam partem agit, neque pro Catholicismo neque pro Protestantismo. Contentus est dicere quae accipit. Et in epistula ad Henricum II, regem Franciae, qui non est Henricus II, missa, nihilominus non veretur ei dicere nullum Catholicum caelum ingressurum esse. Memini magnam eius famam in nuntio mortis Henrici II positam esse, sub condicionibus ab eo perfecte descriptis anno ante eventa. In amicabilem hastilude, hasta adversarii fracta, lapsa, oculum eius per auream galeam penetravit. Scripserat in quatrana 35 saeculo primo:

Iuvenis Leonis senem superabit
In bellicis campis singulari duello,
In cavea aurea oculi eius effodentur
Duae classes una, deinde crudeli morte moriuntur.

Leo iuvenis erat Comes Montgomeryensis, Protestans, cuius insignia familiae et personalia leo aureus erat. Vetus Henricum II significat. In certamine, duae classes vel impetus fiunt; in tertia vel secunda, tragoedia accidit et Henricus II morte crudeli, lenta et dolorosa moritur.

Ecce aliud drama praedictum quod iudicium divinum in scriptura sua exprimit. Mox implebitur et ideo nos maxime pertinet hoc tempore, cum res magnae substitutionis rem disputationum recentium electionum praesidentialium perturbavit. Est quatrana duodevicesima saeculi primi:

Discordia neglegentiae Gallicae
Iter ad Mahometum apertum erit,
Terra et mare Senoisae sanguine madefacta sunt,
Portus Phocaeus velorum et navium tectarum.

Hi Galli sunt Galli opinionibus valde diversis, qui propterea saepe in discordia sunt sicut maiores sui: Galli. Sed additur, ultimis diebus, "neglegentia". Modus agendi quem aetas nostra clarissime revelat et qui eos ad ruinam oeconomicam duxit. Et ad electionem iuvenum tam imperitorum quam incertorum, superbiorum et pertinaciorum. In nuntiis, capti in somnio humanistico universalistico, haec "neglegentia" pertinet ad periculum repraesentatum ab institutione Islamismi in solo Gallico, ubi, ergo, "transitus ad Mahometum apertus est." Impossibile pactum cum hac communitate consequentias habebit quas in hoc quaternione nuntiat: cum Francia a Russia oppugnabitur, ad meridiem apparebunt turbae Arabicae armatae venientes "navibus quae portum Phocaeum, Massiliam, implebunt" et pugnae hunc exitum habebunt: "terra et mare Senosianum () sanguine humano madefient." "Discordia et neglegentia Gallorum" igitur care solvantur. Hic locus, La Seyne-sur-Mer, designatus est ut punctum initii colonizationis Magrebi. Notandum est hanc quatrana illam quatrana 88 saeculi II, quae "peregrinum belligerantem" evocat, complere et confirmare.

Multa dicta et scripta sunt, pro Nostradamus et contra. Consilium biblicum in 1 Thess. 5:20-21 citatum, nobis dicit: "*Prophetias nolite spernere, omnia autem probate; bonum tenete.*" In hac examinatione, quod "*bonum*" et intelligens retineo est quod prophetia non impleta probationem falsitatis non constituit, quia unicum criterium quod ad iudicandum eam ducit est dies cui interpres eam adiungit. Quod hodie non impletum est, vel nondum impletum est usque ad hodie, cras vel postea impleri potest. Quod ad opus meum attinet, usque ad annum 1996 exspectare debui ut intellegerem annum 1994 non reditum Christi prophetasse, sed damnationem institutionis Adventistae quae, sine iustificatione recusationis, nuntium reditus eius pro hac die recusavit; quia fides in hunc reditum, etsi erronea, actus fidei erat gratus, a Domino expectatus et requisitus.

Ineptia male conversorum

Intolerantia legitima est tantum erga se ipsum, nullo modo autem erga alios. Transgressio huius principii saepe, legitime, originem habuit reactionum

brutalium quibus persecutiones systematicae adhibitae incipiunt. Causa reditus violentiae saepe debetur actionibus brutalibus ex parte servorum Dei, quia male conversi sunt et, sine intelligentia, applicant quod servi zelosi veteris foederis ad gloriam Dei exercuerunt. In hoc rerum gradu apparet vitalis necessitas "renovationis *mentis* ", de qua apostolus Paulus locutus est in Rom. 12:2: " *Nolite conformari huic saeculo, sed transformamini **renovatione mentis vestrae** , ut probetis quid sit voluntas Dei, quae bona sit et placens et perfecta .*" Revera, contextus duorum foederum subsequentium valde differunt.

In vetere foedere, servi in gentem Dei congregabantur, quia ipse eam ad hunc finem creaverat et constituerat. Israel erat eius exclusiva possessio, gens exemplar in qua peccatum illegitimum erat, sed in principio, quia realitas longe alia erat. In hoc Israele, servi zeloti Dei ius habebant idola a cultoribus terrae erecta delendi. Reges autem Israel et Iudae rei et responsabilitatis pro his rebus a Deo "abominabilibus " *iudicatis habebantur* . Quam ob rem libri Paralipomenon et Regum scripti sunt ut memoria harum infidelium actionum conservaretur et servos Dei usque ad finem mundi docere posset, ne peccata sua exercerent. Attamen contextus veteris foederis cum hoc aspectu nationali terrestri, carnali, Israelis Dei coniungitur; hoc adeo ut eos uniret ad eos a ceteris populis distinguendos signo circumcisionis carnis.

In Novo Foedere, contextus omnino mutatur. Iesus servos suos mittit " *sicut oves in medio luporum* ", secundum Matthaeum 10:16: " *Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Estote ergo prudentes sicut serpentes, et simplices sicut columbae .*" Non iam intra gentem quae soli Deo pertinebat vivunt; inter alias gentes paganas vel falso Christianas terrae vivunt. Securitatem et pacem suam ergo solum usui intelligenti libertatis suae agendi debent. In Novo Foedere, evangelizatio in exemplari agendi eorum qui ad salutem vocati sunt fundatur. Nullum ius habent idola pagana imponere, cogere, et multo minus delere. Officium tamen habent iis qui circumstant exemplar praesentare quod Christum quam proxime aequat, in sola oboedientiae gradu. Nam servus non est Dominus eius divinus. In terra, Iesus non solum ut homo, sed etiam ut divinitas egit. Quam ob rem ius habuit animalia venditorum flagello e templo expellere, quod discipuli eius non habent ius facere. Vera religio innititur sui ipsius approbatione, numquam pro aliis. Peccatori contrito et paenitenti est idola sua ipse destruere, non alium. Secundum Matthaeum 22:9, evangelizatio debet manere tantum " *vocatio* ": " *Ite ergo ad vias publicas et **vocate** omnes quos inveneritis ad nuptias.*" Sola legitima coercitio est ea quae utitur vi persuasionis quam amor veritatis possidet. In quo hic amor veritatis invenitur, non potest resistere necessitati oboediendi mandatis Dei. Explanationes quas nobis dat per prophetias suas constituunt vim validam vinculi in omnibus qui ad eas sensibiles sunt. Et haec est sola coercitio quae legitimari potest in eo qui ad electionem vocatus est. Mansuetudo et disputatio biblica sunt sola arma quae Deus dat iis qui Ei serviunt et Eum digne repraesentare volunt in terra peccatorum.

Etiam nuper, in Iraquia, bellatores Islamici exemplum prae-buerunt quid veri filii Dei in Christo facere non debeant. Magno zelo religioso, ingentes statuas duorum Buddharum deleverunt. Hoc Musulmanis fundamentalistis licet, et Deus eos ad hoc opus perficiendum utitur, quod electis eius in Christo facere non licet.

Per Bella Religionis, Protestantes male conversi credebant se auctoritatem habere ad ictus a foederibus Catholicis inflictos reddendos. Itaque notare possumus haec Bella Religionis formam cepisse et continuasse propter escalationem a reactionibus bellicis castrorum Protestantium servatam. In historia Protestantismi, duas aetates successivas distinguere possumus. Et mores trium virorum eas perfecte illustant: pacifismum Petri Valdo (1190) usque ad Martinum Lutherum (1521), et violentiam Ioannis Calvinii Genevensis (1541-1564). Hic se Deo servire credebat per zelum brutalem et etiam crudelem. Exemplar mansuetudinis et pacis quod Iesus tamquam exemplum reproducendum praeberat omnino oblitus erat. Hoc est quod Deum adducit ad evocandum in Dan. 11:34, eos qui "*coniungentur cum eis in hypocrisi*"; "*eos*," esse vere pacificos et mites electos: "*In tempore quo ceciderint, paulum adiuvabuntur, et multi coniungentur cum eis in hypocrisi*." Hypocrita simulat se esse quod non est. Et pro causa Dei, munus eius est vastans. Exemplar eius in magna scala reproducitur et tandem occultat et nos oblivisci facit normam agendi vere electorum. Attamen ipsa cogitatio Reformationis intendit restituere veros valores et dogmata Christianitatis apostolicae originalis. Ita possum Adventismum a Deo institutum, ab anno 1843, definire ut ultimam formam Protestantismi qui Protestans mansit, quia Protestantismus officialis, ex parte sua, diu non protestatus est; et quod peius est, se cum hoste religioso suo, fide papali Catholica Romana, foedus iunxit, quae peccatorum tempore Reformationis commissorum reus mansit; peccatorum quae perrexit exercere et legitimare, et numquam deseruit aut damnavit. Quam ob rem, huic foederi ab anno 1995 se iungendo, officialis institutus "**Adventistarum Septimi Diei**" insciens de "**vomitum**" suo a Iesu Christo peracto testatus est, ita verba quae ei in Apocalypsi 3:16 dixerat confirmans: "*Itaque quia tepidus es, et neque frigidus neque calidus, ego vos evomo ex ore meo*."

Usque ad gloriosum Iesu Christi reditum, servi eius electi zeloti sciunt se non domi esse in hac terra a peccatoribus impiis dominata. Omnis violentia eis prohibita est, quia violentia in eos recideret. "*Oves inter lupos*," eorum securitas in "*prudencia*" consistit, ad quam Iesus eos hortatus est in Matthaeo 10:16: "*Ecce ego mitto vos sicut oves inter lupos. Estote ergo prudentes sicut serpentes, et simplices sicut columbae*." Et haec "*prudencia*" in leni et pacifico habitu incorporatur, qui disseminationi et proclamationi veritatis revelatae non obstat. Multi impii irritantur solum cum eorum libertas agendi impeditur, sed indifferentes manere possunt ad verba veritatis quae eos simpliciter provocant. Hoc praesertim verum est temporibus pacis religiosae a Deo oblatae. Nec iam verum est cum daemones liberat, ita ut pax religiosa cesset. Attamen, ab die XXIV Februarii anni MMXXII, contextus belli, quod in Ucraina coepit, mentes hominum movit, qui magis magisque irritabuntur et minus minusque tolerantes fient. Daemones liberantur. Zeloti igitur ministri Iesu Christi summam cautelam in moribus suis adhibere debebunt, ne iram populi contra se frustra attrahant. Memini hoc consilium Spiritus a Paulo doctum, in Romanos 12:18: "*Si fieri potest, quod ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habete*." Vere!

Alterum genus ineptiarum in eo nititur quod credatur accumulationem argumentorum pro veritate necessario interlocutorem convincere. Hoc omnino non ita est, quia nihil in principio automatico nititur. In vita humana, permulti

factores operantur, et imprimis norma ingenii individui qui converti debet sola est factor determinans. Et Deus solus exitum finalem novit; homo qui in eius servitio est hanc notionem non habet; solam spem habet videndi eum quem docet converti et veritatem propositam accipere. Hoc scire interest ne magister se ipsum culpat propter defectum observatum. Iesus ipse, potens in veritate, non omnes qui eum loquentem audiebant aut miracula eius viderunt convertere potuit. Vita talis est: plena libertas a Deo omnibus creaturis suis data successum quibusdam, defectum aliis iustificat; hoc, eis eadem divinae veritatis data exhibendo. Servo Dei, res gravissima est scire discernere limitem suae insistentiae in praesentatione veritatis. In principio, qui convertibilis est celeriter respondebit interrogationibus ponendis et explicationibus petendis; Si hoc non ita est, "de caelo loquere," quia haec sola argumenta erunt quae tractari poterunt. Per totam Bibliam, aspectus binarius propositi divini constanter revocatur: Deus et Satanas; "*lignum vitae et lignum scientiae boni et mali*," et hoc usque ad ultimam fidei probationem quae in contrariam pugnam ponit, constanter ab anno 1843 et reditu Christi, "*sigillum Dei vivi*," requiem veri diei septimi, Saturni, vel divini Sabbati sanctificati et "*signum bestiae*," requiem consecratam primi diei, Solis, falsi Sabbati humani et prioris diei "Solis Invicti," dei Romani pagani.

Voluntas: totum problema

De Deo Creatore dictum est eum esse "Verbum." Et hoc verum est quia vitam omnium creaturarum suarum creavit, eam ipse natura aeterna possidens, et vitam esse actionem, motum, in spatio et tempore. Sed solus dicere potest: "Volo et consequor." Creaturae eius caelestes et terrestres idem dicere non possunt, nam omnia desideria earum supremae voluntati eius subiecta sunt. Et si iudicium eius in creaturas suas caderet simulac contra eum peccarent, nemo de eius existentia dubitare posset. Sed sapientia eius eum ad aliam electionem duxit: se occultandi ut creaturas terrestres suas liberas agendi relinqueret, quasi ipse non existeret. Hoc modo, nulla a se ipso pressione veniente, opera spontanea ab unaquaque earum producta iudicare potest. Natura uniuscuiusque sic revelatur. Mirum quibusdam, cogitatio opus est. Deus cogitationem nostram sequitur sicut vestigia nostra et incepta nostra saecularia vel religiosa sequitur. Etiam ora nostra claudendo, cogitationes nostrae nos accusant vel iustificant. Sed solus Deus eas novit, et cum non sit egoista sed angelos fideles suos iudicio suo coniungat, homines adducit ut, modo visibili et audibili, electiones cordis sui forment. Hoc explicat momentum quod in revelationibus suis propheticis tribuit "operibus" quibus fides vel absentia fidei revelantur. Opera exprimuntur "verbis" quae ea accurate definiunt. Ita, positive, in mandatis suis, Deus dicit: "*Non habebis, non facies, non te inclinabis, memento, serva*." In omnibus linguis a Deo post rebellionem Babelis suscitatis, verba diversis modis easdem actiones effectas exprimunt. Hoc est argumentum meditandum quod nos admonet de hoc similitudinis puncto qui nos sub Dei aspectu connectit. Quam ob rem, in sententia, verbum est elementum essenziale; alia termini id complent et ambitum praebent. Si homines subito muti fierent, nihil

eos inter se distingueret nisi species corporales. Et hoc est quod Deus sentit de creaturis suis, quibus diversas linguas nostras dedit.

Solus Deus dicere potest: "Volo et obtinebo"; sed tamen non ab omnibus creaturis suis, nam ab eis perfectam oboedientiam postulat, quam ab electis suis tantum obtinet. Aliae creaturae ei "inoboediunt" et certe "mori" debent. Quicquid sint origo et gentes, in caelo et in terra, haec duo verba "inoboedire et mori" ad omnes mores rebelles pertinebunt, qui normam a Deo constitutam non implent. Veritas salvatrix una est, exclusiva et indisputabilis, quia Deus curavit eam clare exponere in Sacra Biblia sua, et in impletione prophetiarum suarum, in quibus opus expiationis terrestris Messiae sui Iesu prophetatur. Cum omnibus his probationibus, non conformitas expectationi et requisito Dei est inexcusabilis. Ita omnes qui "inoboediunt" "mori" debent.

Homo naturalis limites facultatis suae adhibendi verba "velle" et "possere" non aestimat. "Velle" aliquid possibile est, sed "possere" "obtinere" non necessario ita est. Solus Deus, et etiam tunc, obtinebit quod voluit. Experientia humana valde differt, quia inter "velle" et "possere" multa criteria in ludum veniunt. Sed "velle" in omnibus spiritibus viventibus a Deo creatis praesens est, et hoc est quod "voluntas" appellatur. Deus "homines bonae voluntatis" benedicit, sed quem "bonum" iudicat solum est is quem probat per id quod requirit. Vocabulum "bonum" ad verbum "velle" cuiusque voluntatis pertinet. Ante Iesum Christum, condicio Iudaei pii sic exprimitur: "Volo" opera bona Deo placentia facere, sed solus "non possum", vel non satis facere possum. Apostolus Paulus hoc pulchre expressit in Rom. 7:14: "*Scimus enim quia lex spiritualis est; ego autem carnalis sum, sub peccato venundatus. Quid enim facio, nescio. Quod enim volo, non facio: quod autem odi, id facio. Si autem quod nolo facio, intellego legem bonam esse. Nunc autem iam non ego ago, sed peccatum habitat in me. Scio enim in me (id est, in carne mea) bonum non habitat. Velle, quod habeo, facere autem bonum non possum. Nam quod volo bonum, non facio: sed quod nolo malum, hoc facio. Si autem quod nolo facio, iam non ego facio, sed peccatum habitat in me. Invenio igitur legem in me ipso: si enim bonum volo, malum mihi adhaeret.*" Condelector enim legi Dei secundum interiorem hominem; video autem aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae, et captivum me ducentem sub lege peccati, quae est in membris meis. Miser ego homo! Quis me liberabit de corpore mortis huius?... Hac admirabili et perfecta humanae rationis constructione, Spiritus per Paulum nobis dicit quam desperata sit condicio peccatoris terreni. Sed responsum in Christo evocatur post hunc versum: "*Gratias Deo per Iesum Christum Dominum nostrum!... Itaque ego ipse mente servus legis Dei sum, carne autem servus legis peccati.*" Conflictus igitur inter eas opponit "*lex carnis*" et "*lex mentis*", id est voluntatis spiritus humani. Et ad auxilium suum necessarium praebendum Iesus venit, ex una parte, mori ad expiandum peccata ab electis suis involuntariis commissa, et primum, peccatum originale ab Adam et Eva hereditatum, ex altera parte, resurgendo ad eos adiuvandos ut peccatum activum in corporibus suis carnalibus superarent. Hoc auxilium tam necessarium est quam prius, quia solum offert facultatem attingendi gradum sanctitatis quem Deus ab electis requirit, ut veniam in Christo et vitam aeternam quam eis comparavit fruantur. Ut hanc doctrinam summatim complectar, retineo

duo verba "vincere" et "vivere" in aeternum vel "non vincere" et "mori" in totali annihilatione quae sola significatio est primae et secundae mortis, secundum Deum.

Voluntas eius hominem superbum ad divitias accumulandas ducit, ut reverentiam et servitium hominum humilium et submissorum adipiscatur; sed haec cupiditas rerum terrenarum eum a caelo et futuro suo aeterno claudit. In hac categoria creaturarum inveniuntur omnes falsae religiones, duces earum, et homines non spirituales, profani vel saeculares. Haec electio praecipue honoratur et promovetur in societatibus nostris occidentalibus, in quibus, magis ac magis, solum successus professionalis honorabilis et exaltatus factus est. In magnis turbis, homines qui se "Christianos" appellant, hos valores mundanos sustinent, quia doctrinas a Iesu Christo datas non animadverterunt nec intellexerunt. Unum tantum ex tempore eius in terra retinuerunt: mortuus est ut peccata mea portaret, et nunc caelum mihi apertum est. Quam tragicus et terribilis error! Mors Iesu in mentibus eorum totum requisitum mutationum valorum, quas ille probat et per aeternitatem applicabit, celavit. Quisquis doctrinam Christi audivit scit successum professionalem secundarium esse et id quod maxime interest esse Deo offerre exemplar submissionis secundum exemplar a Iesu repraesentatum. Quid prodest exemplar, nisi ut repraesentetur? Non fides aut notae religiosae homines a Deo separant, sed norma eorum quae probant et exsequi volunt. Rem sic breviter compono: norma "voluntatis" eorum a voluntate Dei differt. Intellegendum est enim, ut cum Deo in aeternum vivatur, primum omnium necesse esse cum eo de gradu valorum eius consentire. Quicumque se elevare vult, eius criteriis non respondet, cum in Iesu Deus pedes apostolorum suorum pulverulentos laverit, se sic concrete et carnaliter servum servorum suorum faciens. Sufficit hoc divini Christi mores considerare ut intelligatur quibus Deus caelum suum claudat et quibus aperiat.

" *Testimonium Iesu* ," vel " *fides Iesu* ," locutiones in Apocalypsi citatae, non solum est " *spiritus prophetiae* " memoratus in Apoc. 19:10. Testimonium Iesu etiam est testimonium in terra datum a Iesu Christo et ut tale, exemplar constituit quod post Iesum reproducitur, a Ioanne et omnibus electis usque ad finem mundi. Idem est de " *fide Iesu* ," id est, " *fide* " testificata a Iesu Christo, per opera eius terrena. In doctrina sua, Iesus venit ut demonstraret in carne et spiritu quid electi fieri debeant, ut in aeternitatem eius ingrediantur. Hac de causa fides Christiana authentica magnis mutationibus in agendi ratione et intellectu rerum divinarum comitatur, quia agitur de exsequenda authentica **praeparatione** cuius finis est aptitudo ad aeternitatem caelestem. In Apocalypsi 19:7-8 legimus: " *Gaudeamus et exsulemus et demus gloriam ei, quia venerunt **nuptiae Agni** , et uxor eius paravit se. Datum est illi ut induatur bysso mundo et albo. Byssus enim **iustitia sanctorum est** .* " In imaginibus suis symbolicis, Iesus huic praeparationi concretae nomen " *vestis nuptialis* " " *Agni* " *dedit* . Ad hanc lectionem confirmandam, hanc partem parabola Iesu in Matthaeo 22:11-14 repraesentatam sumo: " *Intravit rex ut videret recumbentes, et vidit ibi hominem non vestitum **veste nuptiali** . Et ait ei: 'Amice, quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem?' Os eius obstructum est.* " *Tunc ait rex ministris: 'Ligate eum manibus et pedibus, et mittite eum in tenebras exteriores; ibi erit fletus et stridor dentium.*

Multi enim vocati sunt, pauci vero electi. " In hac doctrina, "*vestis nuptialis* " electos identificat et vocatos detegit. Hic vir, qui sine "*veste nuptiali* " apparet, nihilominus salutem Christi vindicat. Haec nuntiatio duorum generum Christianorum existentiam confirmat: unum, electum, qui recipitur, et rebellantem, vocatum sed non electum, qui reicitur. Differentia inter haec duo castra in sensibilitate spirituali hominum consistit: unum qui requisitis a Deo in nuntiis prophetis revelatis audit et respondet, quae fundamentaliter restitutionem veritatum doctrinalium ab anno 1843 includunt, et alterum qui haec requisita prophetata ignorat vel eis conformari recusat.

Inter electos et lapsos, quod discrimen facit est norma liberi "*arbitrii*." Electi non dubitant hereditatem spiritualem suam et vitia morum suorum interrogare, cum necessaria fiunt et cum biblice et divinitus iustificantur; hoc studium et examinationem profundam requirit. Lapsi, propter pigritiam aut metum spirituales iniustum, hereditati per saecula acceptae et exercitae adhaerere malunt; in laqueum conservatismi incidunt. Infeliciter illis, fides ante omnia in "*intelligentia* " pendet, fundamentalissima: instinctu sui conservationis quem Deus etiam animalibus dedit. Haec iterum est doctrina a Iesu data in parabola sua de talentis. Improbis, male iudicatis, talentum acceptum celat et servat sicut accepit. Contra, electi beati fructum ferre faciunt.

Angeli a Deo missi sunt qui nativitatem messiae exspectati pastoribus, qui greges suos custodiebant, nuntiaverunt. Haec divina electio iustificata est propter munus quod messias ipse gessit, veniens quasi pastor fidelis ad oves humanas pascendas. Nuntius angelorum dicit in Luca 2:14: "*Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis* ." Haec est versio biblica Vigouroux bene e Graeco translata. Itaque pro Deo sunt homines "*bonae voluntatis* ", qui personam divinam eius et leges eius "*bonas*" inveniunt, et homines "*malae voluntatis*", qui nihil iucundum inveniunt in eo ut ei oboediant. Et mementote in caelo, eandem hanc condicionem iam angelos caelestes in duo castra divisisse, unum pro Deo, alterum pro Satana. Iam te hanc quaestionem rogare video: Sed quomodo has electiones et mores tam diversos explicare possumus? Responsum in verbo "*libertas*" latet. Sed ut melius intelligamus, ad examinationem naturae Dei revertamur. Antequam liberos contrapartes creamus, solus vivit. Et in hac aeterna solitudine, verbum "*tempus*" nullam significationem habet. Significationem tantum accipiet cum coram se creaturas vivas et liberas creaverit, quia, ad probandum et cribrandum destinatae, tempus illis numerabitur, et rebellibus, deminutum. Hoc etiam magis verum erit in terra, cum peccatum morte hominum punietur: imago clepsydrae tunc plenam significationem et utilitatem accipit, quia hoc tempore inter ortum et mortem, modo visibili et concreto, tempus vitae fluit sicut arena in clepsydra. Omnes creaturae a Deo creatae intelligentia praeditae sunt quae eis permittit ut pro et contra ponderent, cum problemata suae cogitationi submittuntur. Exemplum angelorum revelans est quia non generant et ideo electionem suam dono hereditario tribuere non possunt. Ergo manifeste usus liberae intelligentiae eorum est qui aliquos ad oboedientiam et amorem Dei, alios ad rebellionem et exspectationem exterminii tam iustae quam necessariae, pro pace aeterna quae tempus probationis universalis sequetur, duxit.

In Terra, hereditas genetica imprimis ad aspectus physicos pertinet. Propensiones morum a parentibus transmitti possunt, sed intelligentia humana domina electionum suarum manet. Ita Deus interdum veram fidem in liberis coniugum atheorum libere cogitantium invenit. Unde haec fides, hoc in casu, oritur? Ex intelligentia personali infantis in quo instinctus sui conservationis et gratiarum actio erga Deum vel proximum perfecte functionant. Vere sufficit amorem Dei in morte expiatoria Iesu Christi manifestatum invenire, ut eum sequi et in aeternum in eius societate vivere velis. Scilicet, creatura quae solum in superando alios gaudet, hoc desiderium electorum experiri non potest, et haec incapacitas eam a vocatione caelesti inhabilem reddit; haec fuit tragoedia diaboli et omnium qui eum secuti sunt. Caelum et aeterna eius beatitudo ei clausa sunt, quia "*vestem nuptialem* " non gerit, spiritum "*bonae voluntatis* " qui submissionem iustis Dei postulatis favet.

Nuntii fine Iulii 2022: ab uno ictu olei ad alterum

Inter iuvenes qui ad potestatem publicam et mediaticam pervenerunt, nimis in servitio priorum versati, pauci satis aetate praediti sunt ut primum ictum olei, quem Francia anno 1973 passa est, experti sint. Hic eventus erat cum civitates Arabicae decolonizatae totam administrationem olei in potestatem redegerunt. Intra unum mensem, pretia olei 40% creverunt, non solum civitates Arabicas, sed etiam Civitates Foederatas, maximam olei producentem, locupletantes. Haec incrementa vim in omnem commercium et industriam habuit. Difficile erat tempus Gallis ad perficiendum, sed tempore procedente, difficultas devorata et superata est. Sed hic annus primus fuit quo Franciae fiscus in defectu erat et pecunia mutuari, ideoque in aes alienum inire, coepit.

Ab anno MCMLXXIII, hoc debitum quotannis auctum est. Conditiones mercaturae globalis a Civitatibus Foederatis Americae impositae minus minusque faventes divitibus nationibus fuerunt; Francia inter eas manet, quamvis sumptus sociales maiores quam alibi habeat. Oeconomia mercatus vectigalia inter nationes diversarum divitiarum graduum constituta eliminat. Tum aemulatio est implacabilis; cum copia minor est quam postulatio, pretia ad astra ascendunt, quia nullum frenum avaritiae in systemate in Occidente constituto est. Dominatio eius, a Civitatibus Foederatis Americae sustentata, fere omnibus nationibus in mundo imponitur, omnino pendente a regulis a natione victoriosa Belli Orbis Terrarum II statutis. Etiam Russia comunista hanc regulam tandem accipit, systema duplex, externum capitalisticum et internum communisticum adoptans. Iaponia victa praecepto cedit, et Russia in ruinam oeconomicam circa annum MCMXC collabitur. Civitates Foederatae Americae triumphant, et Sina productionem mundi Occidentalis absorbet, detrimento operariorum in nationibus occidentalibus. Hoc est tempus felix capitalistarum et investorum qui ingentes lucra faciunt propter translationem productionis ad Sinam, quae magis magisque dives et magis magisque inevitabilis et exclusiva fit. Hoc eo usque est ut in Civitatibus Foederatis Americae mercatus internus ab hac extraordinaria Sinensium aemulatione pati incipiat. Ita Civitates Foederatae Americae

aemulationem Sinensem timere coeperunt, quam ipsae foverunt eius ingressum in WTO (Organizationem Commericii Mundi) adiuvando. Civitates Foederatae Americae, instigatores idearum, etiam semper primae sunt quae consequentias noxias decisionum suarum detegunt. Europa semper, cum breviori intervallo, easdem experientias sequuntur quas Civitates Foederatas Americae. Europa a imperio capitalistico seducta est videns fructus divitiarum in Germania natos, quae sub influentia politica et oeconomica Civitatum Foederatarum Americae mansit. Francia, post bellum mundanum valde communista, vicissim ad liberalismum capitalisticum lapsa est et ibi quoque, mandato post mandatum, socialismus liberalis se tandem imposit detrimento Factionis Communisticae quae, anno 2022, umbra sui tantum est. Post plures alternationes inter sinistram socialisticam liberalem et dextram aequae liberalem negotialem, Galli tandem has duas potentes factiones politicas, quae omnem legitimitatem in oculis eorum amiserunt, repudiaverunt; et non sine causa. Inter has alternationes, Francia vendita, discerpta et consumpta est ab investoribus per orbem terrarum dispersis. Duces nostri obliviscuntur pecuniam mutuam tantum pecuniam ad faeneratores afferre, qui lucra sua ad propriam habitationem, id est, ad omnes terras ubi habitant, repatriant. Alia mutua usuris a fundis pensionum Americanis data sumptuosas lucra afferunt quae pensiones operariorum Americanorum sustentant. Et societates quae haec mutua acceperunt saepe non se receperunt. Perditae, fundi pensionum ea maximis licitatoribus, externis vel, rarius, Gallis, revenderunt. Societates ita magis magisque externae et minus minusque pure Gallicae factae sunt. In hac iam ingenti aere alieno obnoxia civitate Gallia sub dominatione iuvenis posita est, qui occasionem usus est se in secundo circuitu electionum contra Frontem Nationalem Gallicum invenisse, quem factiones liberales indefesse per multos annos daemonizare laboraverant. Adeo ut, cum suffragatores externi numero crescente suffragantes, haec factio nationalistica omnem spem potestatis adipiscendae amitteret. Et ut hoc clarius demonstraretur, Deus Creator anno 2022 eandem condicionem ac anno 2017 reproducit. Hoc numero 17, annus sub signo iudicii divini collocatus est. Atque adventus ad potestatem huius iuvenis sine ulla vera vitae experientia Franciam ad pessima, non ad optima, praeparavit. Per saecula Francia in conspectu Dei fuit; eius successive auxilium religioni papali Catholicae Romanae, deinde atheismo liberi cogitandi, eam scopum principalem reddidit, post urbem Romam ubi papatus sedem habet.

Novus iuvenis praeses erat argentarius in argentaria Rothschild, id est, si positiones Europaeas, a Commissione Europaea omnino directas, participare potest, se in servitium maiorum argentariorum Europaeorum et globalium posuit. Nam ne erretis, Europa non ad felicitatem populi creata est, sed solum ad promovendas commutationes commerciales et pecuniarias per omnia territoria nationum unitarum. Legati Europaei, sicut in quinta nostra ^{Repubblica}, tantum adsunt ut praetextus democratici fungantur ad occultandam dictaturam magnorum commodorum pecuniariorum, qui soli ex hac Unione Europaea proficiunt. Et ut proficiant, proficiunt, et valde incitaverunt externalisationem, quae officia nostra industrialia in Gallia delevit, praesertim quia mercatura tam contenta est vendere ea quae importantur quam ea quae localiter, in solo Gallico, producuntur. Hoc explicat hodiernam ratam inopiae operis, quae, postquam per clausuram propter

Covid-19 valde creverat, cum recuperatione imminuta est. Triste dictu, haec observatio cito frangetur ruina a sanctionibus contra Russiam impositis post aggressionem in Ucrainam effecta. In suo campo, praeses Russiae ingenio mirabili, tranquillo et prudenti praeditus, facit quae pronuntiat, dicit quae factururus est, et sanctionum consequentias deducit; et nuntiat mensuras Occidentales contra se captas in populos harum terrarum retorqueri; et facta eum centum pro cento recte probant. In suis ipsius laqueis capti, media Occidentalia praesidem Russiae extortionis accusant. Sed nonne sanctiones earum extortio contra Russiam sunt? Nonne commeatus armorum ad hostem suum mortiferior est quam extortio? Conscius sum meam sententiam intolerabilem et etiam intolerabilem esse hominibus qui recte se agere decreverunt. Sed scio has decisiones unicum finem habere ut poenam divinam suam pararent, cuius instrumentum erit ira homicida Russiae et sociorum eius Musulmanorum.

Antequam civitates Europaeae hoc facere possent, eas improvisas deprehendens, dux Russicus gasis commeatus vehementer minuit, inter eas metum excitans. Cum praedictae consequentiae calamitosae essent, Europa amicos suos inter populum numerat et invenit Russiam, procul ab isolatione, ut esse voluit, ab omnibus civitatibus Orientis sustineri, et re vera Europam se cum Civitatibus Foederatis Americae et Australia isolatam invenire. Contra civitates Africanas olim colonizatas, civitates Musulmanas, Indiam et Sinam, necnon quasdam civitates Americae Mediae et Australis se invenit. Omnino ab energia importata pendens, Europa punctum suum debile detegit et desperanter quaerit praebitores qui Russiam substituant. Et ut eam perdat, ad civitates producentes, etiam minus honestas quam Russia, se convertit; non est ultima vice qua decisiones incoherentes et paradoxas fecit. Solutiones existunt, sed sumptuosissimae erunt et diu ad effectum requirunt. Tempus urget, cum interclusio gasis Russici horam difficultatum subito propius adduxit. Expeditiones blandimentorum tentantur, sed vetera odia eas ad cladem ducent, et Europaeis, ingentes difficultates pecuniariae et oeconomicae vitam eorum securam et prosperam penitus subvertent. Manifesto, divina maledictio imprimis in Europam cadit. Et toto orbe terrarum, fautores duorum praecipuorum castrorum adversariorum se iterum congregant. Simul, minae armorum nuclearium a Russia excitantur, sed etiam a Corea Septentrionali, quae non timet Americam aperte minari. Sina, quae insulam Taiwan recuperare vult, interventionem Americanam periclitatur. Focus potentiales ubique inflammantur.

Atque haec resuscitatio non est nisi iustae irae Domini Dei Omnipotentis Iesu Christi expressio, quae per ministerium suum terrestre tantum momentum redacta et debilitata est. Tempus quoque Christi crucifixi, sanguinantis, cruci affixi, finitum est. Cum apostoli eius eum resurrectum et vivissimum e caelo viderunt, veris servis suis auxilium tulit, in martyrio eos sustentavit. Occidenti longum tempus pacis dedit, quod solum ad augendos valores avidos et sensuales, fidei in eum detrimento, adhibitum est. Contemptus quo habetur iram eius divinam iustificat, sed hac hora non est aspectus eius qui formidatur, sed verba eius in Apoc. 9:13 citata: "*Et soluti sunt quattuor angeli, qui parati erant in horam et diem et mensem et annum, ut occiderent tertiam partem hominum.*" » Sed bellum et eius multitudines mortuum nuntiare inutile est, nisi hunc nuntium

causae specificae coniungamus. Hoc eo magis cum facta a multis contemporaneis, qui non necessario religiosi sunt, notantur. Commodum quod prae illis habeo est demonstrare hoc drama, quod sub titulo " *sextae tubae* " appellatur, iustificationem suam invenire ante actum " *primae* " harum " *sex tubarum* ". Et haec " *prima tuba* " per varias incursiones Europae perfecta est, quae eam in partem septentrionalem, ad ignem et sanguinem, inter annum 375 et initium saeculi V collocaverunt. Et ibi, res miranda est, crudeles et sanguinarii Hunni, qui populos Europae mediae terrorem incutere venerant, iam in terra Ucrainae erant. Hoc nexum inter " *primam* " et " *sextam tubam* " constituit. Si in " *prima* " personaliter contra Europam infidelem egerunt, in " *sexta* " iram Russicam in Europam trahunt, quae eam etiam maiori potentia delebit. Causa harum vastantium plagarum invenitur die 7 Martii, anno 321, quo die sacrum divinum Sabbatum a nostra Dominica hodierna substitutum est, eo tempore sub nomine "dies solis" ab imperatore Constantino I colebatur. decretum promulgans hanc mutationem. Constantinopolim anno 330 in Europa Orientali consedit. Hunni autem septentrionem huius zonae orientalis post annum 375 saeve vastare coeperunt. Coniunctio Christi cum deo suo solis pro conversione Christiana habita est; sed non veritatem Christi honorare elegit; electio eius in "deum" solarem paganum, "Sol Invictus" Latine Romano appellatum, id est "Solem Invictum", incidit, quem subtiliter Christianos imperii adorare coegit, decreto suo quod diem requietis hebdomadalis imponebat. Sed Deo, initium humiliationis erat, quam nocentes maledictionibus pendere deberent, quae sexies continuos, inter diem 7 Martii 321 et diem 24 Februarii 2022-2028, percutirent, Christianos Europaeos a requie huic deo pagano dedicata contaminatos. Sextum tempus modo die 22 Februarii 2022 ex Ucraina coepit. Praeterea, in hac " *sexta tuba* ", secundum Danielelem 11:40 ad 45, populi Arabici, vocatione praedatores, in actione sunt exercitum Russicum sequentibus. Hoc modo, " *sexta tuba* " apparet quasi renovatio " *primae* " cum damno nucleari terribilius et participatione antiquorum Hunnorum. Et hoc perquam magni momenti est intellegere: tempore incursionum Hunnorum, clarus Attila affirmabat se iussu Dei agere; quod ei cognomen "Attila, flagellum Dei" meruit. Hic recordor terribilem eius sententiam: "Quo equus meus vadit, herba non iterum crescit." Post "sextam" et ignem eius nuclearem, "neque herba iterum crescit." Ex quo " *tubas* " Apocalypsis decipheram, circa annum 1982, demonstrare potui eum revera a Deo mandatum esse ut Europam vastaret, merito titulo "flagelli Dei." Et parallelismus cum " *sexta tuba* " ductus id " *sextum* " "flagellum Dei" facit, quod hoc tempore in "barbarie" Ucrainica et Russica et in eorum ducibus sociisque nititur. Sed cuius effectus, hoc tempore, in gradu totius Europae et reliqui orbis sunt.

Necesse est igitur catenam culpaе stabilire et identificare quae populos Europaeos ad pessimum ducet; in " *causa* ": " *peccatum* ", ut Dan. 8:12 nobis intellegere permittit: " *Exercitus liberatus est cum sacrificio* (caelesti sacerdotio Christi) *perpetuo, propter peccatum* ; cornu destruxit veritatem, et successit in conatibus suis ." " *Propter peccatum* " anni 321, " *exercitus sanctorum* " traditus est imperio papali Romano, " *cornu* ", anno 538. Omnia coeperunt die 7 Martii, anno 321, cum decreto, Imperator Constantinus I transgressionem quarti ex decem mandatis Dei de quiete Sabbati septimi diei ^{statuit} ; quod hodie Iesum Christum

adducit ad ordinandum, post quinque plagas priores, conflictum inter Ucrainam et Russiam in aetate nostra ultima. Independentiam Ucrainae anno 1991 ordinavit, et anno 2022, petitionem eius ad NATO adiungendum, quod Russia actum prodicionis inacceptabilem existimabat. Bellum erupit, Russia in terram Ucrainam ingressa est. Clamatibus Europaeis ab Ucraina auxilii petentibus, Unionem Europaeam in conflictum induxerunt, et Russia Europam vastatura erat, adiuta populis Musulmanis Orientis et populis Arabibus et Africanis Musulmanis. Secundum Danielelem 11:44, Russia deinde igne nucleari a Civitatibus Foederatis Americae misso deleta est. Terra deinde multis destructionibus nuclearibus in magnis centris urbanis et zonis militarizatis localizatis devastata est. Secundum Christi nuntium: " *tertia pars* (symbolica, sed probabiliter multo maior) *generis humani* " " *igne et sulphure* " armorum atomicorum interfecta est. A Deo non protecta, aliae gentes paganae inter se deleverunt. Superstites ad ultimam fidei probationem terrestrem parati erant. Perlogice, postquam " *causa* " poenarum " *sex tubarum* " *fuerunt, in glorificatione* " *sancti Sabbati Dei* " fundabitur, cuius gloria in testimonio fidelitatis sanctorum electorum eius consistit; fideles ad punctum accipiendi periculum mortis quod in eos premeret. Ultimo remedio, Iesus Christus apparebit ut eos a morte a superstitibus rebellibus promulgata liberet. Et post raptum suum ad regnum caelorum, in terra, superstites rebelles se ipsos in vindicativa rationerum compositione exterminabunt. Iterum vos admonere debeo: Deo enim, contra humanas consuetudines, scopus irae eius non solum militaris est; etiam civilis, quia omnes creaturae humanae viventes rationem reddere debent de moribus suis erga eum et divinas eius sanctas leges. Hoc est quod hoc Tertium et ultimum Bellum Mundanum a prioribus distinguit, in quibus humanae consuetudines praevaluerunt et, plus minusve, agnitae et observatae sunt.

Perquam primo, animadverti characterem progressivum et gradatim intensum successionum " *septem tubarum* " Apocalypsis; res quae sapientiam Dei testantur:

Prima tuba : inter annos 321 et 538, Europa Christiana, rea facta, a persecutoribus paganis **extrinsecus oppugnata est** : Barbaris ab Oriente, consilium quod sic illustro: Europa "---

Tuba secunda : anno 538, regimen papale constitutum est; gentes paganas extra fines Iudaeorum persecutus est, ut eas converteret : inter annos 700 et 1200, Germanos et Musulmanos. Imago: Europa --- »

Tertia Tuba : Inter ^{saecula} XII et XVIII : Imperium papale Christianos Reformatos Europaeos persequitur; aggressio **introrsum** in Europam dirigitur. Exemplum: Europa "--- Europa.

Quarta Tuba : Inter annos 1789 et 1798: Deus potestatem papalis Catholici Romani destruit. Finis aggressionis religiosae Christianae.

Quinta tuba : post fidei probationem in Civitatibus Foederatis Americae annis 1843 et 1844 expertam, religio Protestantium, heres requieis dominicalis Romanae, diabolo a Iesu Christo tradita est.

Sexta Tuba : A die XXIV Februarii anni MMXXII, Europa Catholica adhuc reus, infidelis, partiali destructioni obnoxia est; aggressores eius ab Oriente et Meridie veniunt. Haec est ultima "monitio" a Deo data.

Septima Tuba : Post finem temporis gratiae individualis et collectivae, Iesus Christus redit ad electos suos servandos et omnes rebelles terrestres et caelestes delendos, praeter Satanam, nam ille captivus manere debet per "mille annos" in terra desolata, antequam cum omnibus aliis rebellibus resurrectis annihiletur ad poenam " *mortis secundae* " in " *stagno ignis* " subeundam; igne volcanico sive magma subterraneo per totam terram diffuso.

Itaque sequi possumus progressionem impetus papalis Catholici Romani, quod, tempore " *secundae tubae* " nondum diabolicum, gentes paganas externas aggreditur ut eas vi convertat; quod Deus numquam mandavit. Deinde, tempore " *tertiaae tubae* ," natura satanica eius publice a Martino Luthero, monacho-magistro Germanico, damnata, impetus eius dirigitur contra eos qui eam detegunt: reformatores Protestantes. Sed inter hos, secundum Danielelem 11:34, " *hypocritae* " maxime se armant et repugnant. Post actionem " *quartae tubae* ," Revolutionem Gallicam, parenthesis de fide Catholica clauditur. Tempore " *quintae tubae* ," novum Dei scopum erit fides Protestans, cuius Reformatio nondum completa est; tantum partialis mansit, et Deus non contentus est eo quod tantum parziale est; semper, tandem, perfectionem postulat. Quam ob rem, per cribrationem secundum probationes Adventistarum Americanorum factam, diabolo tradere licet eos qui ex probationibus ceciderunt, simulque Reformationem per fidem Adventistarum Septimi Diei complere et ad perfectionem perducere. Nam hoc nomen solum duas veritates a fide Protestantica, herede requieis dominicalis Romanae, contemnendas comprehendit: studium in nuntio prophetico gloriosi reditus Domini nostri Iesu Christi, et sanctificationem in praxim adhibitam pro sancto Sabbato septimi diei, quod magnam requiem septimi millennii praedicat, quam ipse, morte expiatoria, pro solis fidelibus electis suis consecutus est.

Tempore " *sextae tubae* " die XXIV Februarii anni MMXXII, ob causas diversas vel communes, religiones occidentales Catholicae, Protestantes et Adventistae omnes a Deo reiectae sunt et ideo diabolo et daemonibus eius traditae. Imperfectione fidei earum notata, Deo tantum restat ut eas ultima et severa admonitione adloquatur, quae, in maiori scala, formam " *primae tubae* " accipit: Barbaries omnis originis redit ut Europam Occidentalem, peccato a Roma commisso notatam, percutiat; dies paganus eius venit ut Sabbatum a Deo omnipotente creatore sanctificatum substituat. Paenitentia et fructus paenitentiae nunc sunt; tempore " *septimae... tuba* ", certe nimis sero erit.

Quaque hebdomada, televisio nationalis Gallica cultum religiosum promovet, qui die Catholico "Dies Dominicus" appellatur, quod est interpretatio vocabuli "Dominica", versio Gallica nominis Latini "dies dominica". Hoc modo exhibitus, quis hunc Dominum diabolum suspicari posset? Nam ab anno 1843, verus Dominus Deus, Iesus Christus, solum cultum Sabbati accepit, hereditatum a ritu Iudaeis mandato. Praeterea, hic commemoro hunc "Diem Dominicum" tantum diem fuisse quo, primum post sepulturam suam, Iesus resurrectus apostolis et discipulis apparuit. Initium hebdomadis ad initium foederis, novi, significandum, et nihil aliud. Accedit quod primo die hebdomadis creationis terrestres, Deus terram creavit et principium " *separationis* " inter " *lucem et tenebras* "; ita ut hic " *dies primus* " " *tenebris* " adiunctus sit, in absoluta oppositione Sabbato " *diei septimi* " qui, **a Deo sanctificatus**, ipsa imago " *lucis* " et perfectae " *sanctitatis* "

est. Perfecta igitur sanctificatio sanctorum sanctificationi quietis diei septimi coniungitur, in perfecta logica aequae perfecti consilii salvifici a Deo concepti. Qui totam animam suam Creatori suo tradit, nullam insuperabilem difficultatem videt in vita sua ad requisita Dei sui accommodanda. Quam ob rem ii qui hanc adaptationem reluctant et recusant, contra se ipsos testantur se recusare ei pertinere, corpore et spiritu, tota anima.

Cum haec res fidei sit, hic problema climatis, quod magis ac magis calidum fit, tracto. Pagani infideles vel infideles explicationem suam invenerunt: pollutionem ab homine productam. Sine negatione huius pollutionis existentiae, memini ante annos duo milia, in navi cum apostolis suis, qui rem spectabant, Iesum tempestatem, quae eis imminebat, repressisse; eius iussu, statim conquievit. Sine oblivisci hoc alterum exemplum, scilicet Eliae prophetae, qui pluviam verbo suo redire fecit cum Deo placuit, secundum 1 Regum 17:1: "*Dixit Elias Thesbita de habitantibus Galaad ad Achab: Vivit Dominus, Deus Israel, ante quem sto, non erit ros neque pluvia annis his, nisi verbum meum...*" /1 Regum 18:44: "*Septima vice dixit: Ecce nubes parva ascendit de mari, quasi palma manus hominis. Et dixit Elias: Ascende et dic Achab: Junge te et descende, ne te impediat pluvia.*" Quamvis iniucundum sit, caelum a Deo impositum est, quasi flagellum quod populos quos punit et ad delendum parat percutit. Nonne Deus est creator huius naturae in qua evolvimus? Nonne haec natura, quam verbo suo et cogitatione sua regit, sine qua nullus vulcanus erumpit, nullus ventus huc illuc flare incipit, in manibus eius est ut eam in arma formidabilia convertere possit? Quis cohibet aut... Num pluviam beneficam an vastatricem mittit, nisi ipse? Causas phaenomenorum observatorum alibi quaerentes, infideles condicionem calefactioni globali gradatim tribuunt, quae ab accumulatione productionis dioxidi carbonii ab hominibus orta est. Sed huic theoriae Deus testimonia historica praeterita opponit, in quibus, sine technologia polluyente, tempora magni aestus in terra experta sunt. Et propius ad nos, quomodo annum repentinum siccitatis, qui annum 1976 solum notavit, explicare possumus? Et post eum, clima ad statum normalem rediit usque ad annos 2020 nostros. Et ut omnem dubitationem de hac re tollam, memini in Apocalypsi 16:8-9, "*quartam ex septem plagis Dei novissimis*" "*solem*" pertinere et Deum nobis dicere se in hoc contextu calorem suum intensificaturum. Non solum calefaciet, sed deinde, mortaliter "***comburet***" carnem: "*Quartus effudit phialam suam in solem, et datum est ei potestas igne adumbrandi homines;*" "*Et uraverunt homines aestu magno, et blasphemaverunt nomen Dei qui potestatem habet super has plagas*", et non egerunt paenitentiam ut darent ei gloriam." Nota quod in hoc contextu, infideles rebelles sciunt cui sol oboediat. Sicut "*sex tubae*" ante eos, "*septem plagae Dei novissimae*" progressive intensivae sunt sicut illae quas pro veteri foedere prophetaverat in Lev. 26:18, vel locutio "*septies plus*" quae plagas separat, id probat, cum inveniamus id in versibus 21, 24, 28: "*Si, hoc non audiveritis me, puniam vos septies plus propter peccata vestra.*" "Re vera, numerus "*septem*" sanctificationem Dei et proinde requiem Sabbati designat, quam diei septimo adiunxit, quia diem victoriae suae super omnes inimicos suos prophetavit; hic dies septimus septimum millennium magnae requies caelestis suae cum redemptis suis, fidelibus electis suis, communicatae prophetavit. Ita post hunc numerum "*septem*"

" est Spiritus Deus qui Sabbatum suum " *sanctificat* " et qui transgressionem eius castigat. Et transgressio sancti divini Sabbati iam in veteri foedere ageretur, ut hi versus 34 et 35 Levitici 26 probant: " ***Tunc gaudebit terra sabbata sua , quamdiu desolata fuerit et vos eritis in terra inimicorum vestrorum; tunc requiescet terra et fruetur sabbatis suis . Quamdiu desolata fuerit, requiem habebit quam non habuit in Sabbatis vestris , cum habitabatis eam.***" "Iam dixi, sed hic repetam: si causam verae calefactionis temperaturae aeris Telluris invenire debemus, ea magis in 2100 explosionibus nuclearibus, quae in experimentis ab altero bello mundano peractae sunt, quam in emissionibus dioxidi carbonis e vehiculis nostris et industriis nostris modernis est. Praesertim cum dioxidum carbonis in oxygenium a foliis viridibus arborum, quae id consumunt, transformatur, atque ita ad maximas necessitates nostras transformat. Et quamvis superficie valde imminuta, multae tamen silvae in Tellure sunt."

De actionibus fallacibus, hanc fallaciam religiosam cito quae innititur crucis collocatione in omnibus sepulcris Occidentalium. Etiam vos admonere debeo, sed secundum Ezechielem 14, electi a Iesu Christo servati ad gradum " *Noe, Danielis et Iob* " esse debent. Hic nuntius finem imponere debet multitudini illusionum et falsarum speum; falsarum quia infundatarum et omnino contradictarum ab hoc textu Ezechielis 14:13-14; 15-16; 17-18: " *Fili hominis, si peccaverit gens contra me, praevaricando, et extendam manum meam contra eam, et frangam ei baculum panis, et immittam super eam famem, et interficiam ex ea hominem et pecus, et **hi tres viri, Noe, Daniel et Iob** , fuerint in medio eius; **ipsi liberabunt animas suas in iustitia sua, dicit Dominus YaHWéH** . " Si induxero bestias feras per terram et desolaverim eam, et fieret in solitudinem, ita ut nullus transiret propter eas, et **tres viri isti fuerint in ea** , vivo ego, dicit Dominus Deus, **nec filios nec filias salvabunt , sed ipsi soli salvabuntur** , et terra fiet in solitudinem . Aut si induxero gladium super terram illam et dicam: 'Transeat gladius per terram,' et interficiam ex ea hominem et pecus, et tres viri isti fuerint in ea, vivo ego, dicit Dominus Deus, **nec filios nec filias salvabunt , sed ipsi soli salvabuntur** . Et haec nuntiatio ter repetitur, revelans eius momentum Deo et populo eius electo ultimarum dierum. Nam revera experientiae horum trium virorum sunt criteria a Deo requisita populi eius electi ultimi:*

Noe: fidelitas tempore separationis ante exitium humanitatis.

Daniel: Testimonium Spiritus Prophetiae.

Iob: Victima Testis pro Deo contra Satanam.

Religio Orthodoxa

Prophetiae biblicae, quae in tempus extremum intendunt, eam neglegunt et nihil speciale de eius doctrina dicunt. Attamen, lectiones de Christianitate revelatae, ob plures causas, ad eam applicari possunt. Et iam, quia revera religio Christiana est et quia separatio eius a Christianitate occidentali post annum 321 facta est, ita ut in Europa Orientali requiem dominicalem a Deo maledictam, ab Imperatore Constantino I institutam, adhiberet. ^{Discrepantiae} religiosae comparatae cum Roma ergo minimae et secundariae sunt. Nam maledictio falsi diei requietis

ad omnes religiones pertinet quae diem septimum a Deo consecratum non honorant. Proinde, nomen eius "orthodoxum", quod significat "rectam opinionem", a factis contradicitur, cum "iustitia" eius a veritate biblica contradicatur.

Anno MCMXVII, in Russia, magna revolutio popularis Tsar eiusque systema monarchicum, per saecula traditum, evertit. Quod in Russia accidit, ob easdem causas accidit quod in Gallia. Observatoribus nostris, divina lectio adhibita eadem est. Et etiam dicere possum, ubicumque revolutiones fiunt, eas intervenire contra regimen religioso corruptum, a Deo non benedictum. In Mexico, in Cuba, causa semper eadem est; religio evertenda adhuc et semper est religio Catholica. Ubique, regimen divitum et potentium, iniustorum et egoisticorum sustinet. Hac de causa Deus eos a revolutionariis everti iubet. Quod prophetia non loquitur, non dicitur, quia Deus ad intelligentiam nostram appellat. Nobis incumbit intellegere lectiones a Deo datas ad omnes homines, omnia regimen, omnes religiones pertinere. Imago composita perfectae religionis per actionem Iesu Christi revelatur; est ea normae exclusivae quae salutem aperit et ad eam ducit.

In Russia, regimen Tsaricum simile erat nostris monarchiis occidentalibus, forte cum infirmis et ingratis cum clericis, et hoc ob easdem causas ac reges occidentales: timor videndi ianuam salutis caelestis sibi clausam. Praecipuum vitium omnium horum regiminum erat confidere repraesentantibus religionis, ut bonam necessitudinem cum Deo caeli constituerent. Errorem commiserunt confidendo in homine et spreverunt monita in Biblia citata, exclusive: Ier. 17:5: "*Haec dicit Dominus: Maledictus homo qui confidit in homine, qui ponit carnem brachium suum, et cor eius discedit a Domino!*" Omnes personaliter legere debuerunt, caute, ne deciperentur. Sed cum hoc non fecissent, Deum creatorem qui id per saecula inspiravit spreverunt. Et hoc agendi genus momenti quod religioni tribuebant revelavit, quamquam paradoxe, ex timore et superstitione, saepissime conati sunt vitare adversarios paparum et paparum. Sicut Eva, ab Adamo momentum separata, argumentis diaboli seducta est, ita homines qui verbum Dei ipsi non legunt, a principe ad mendicum, se mendaciis a clericis religionis, sacerdotibus et pastoribus prolatis seduci sinunt. Biblia, hi "*duo testes*" Dei secundum Apoc. 11:3, est nostra praesidia, fons argumentorum quae mendacia diaboli destruunt. Hoc pretiosum telum omnibus praesto est; tamen quisque de eo uti decernere debet. Et ibi, unaquaeque creatura pro sua electione cum omnibus consequentiis quae inde pro ea derivantur responsabilis fit.

Imperium papale Catholicum Romanum cito periculum quod Biblia pro sua supervivencia repraesentabat intellexit, simulac, per lectionem personalem directam, veri reformatores a Deo vocati publice mendacia eius et usurpationem religiosam, necnon naturam diabolicam denuntiaverunt. Statim lectores huius pretiosi "verbi Dei" persequi aggressus est, quod proprii monachi scribae in claustris et monasteriis suis reproducebant. Mors aut triremes erant pericula quae ab ullo possessore Sacrae Bibliorum incurrebant. Et gratia inventionis typographiae, multiplicata est, verbum veritatis Dei irreversibiliter diffundens.

In Russia, paupertas extrema et inertia educationis impediabant Bibliam vulgus illuminare non posse. Nisi hoc eveniret, religio Orthodoxa doctrinas suas

in imaginibus iconum "sanctarum" construxit; initio, systema educationis erat accessibile indoctis, postea idololatriis perversis. Russia et terrae Europae Orientalis nomen Esclavoniae gerebant, quia systema mediaevale ibi usque ad tempus ultimi Tsar Nicolai II perstitit, cum familia sua a revolutionariis Bolshevicis interfecti. In hac regione Europae, agricolae "servi" manebant, super quos domini potentes et divites, corpore et anima, dominabantur. Erant servi veri, unde nomen loco Esclavoniae datum. Legere neque scribere nescientes, doctrina eorum religiosa oralis erat et solum in imaginibus, illustrationibus scaenarum historicarum in Biblia testatis, fundari poterat. Memoriae tantum niti poterant et solum ea quae icones creatae eis praebebant retinebant. Hoc successum adoptionis communismi et atheismi nationalis post Galliam constituti explicat. Lapsu regiminis Sovietici, in nova libertate, religio Orthodoxa eiusque imagines in nova Russia a Vladimiro Putin renovata restitutae sunt.

Interest intellegere divisiones religiosas Europae Occidentalis et Orientalis. Anno 313, post decem annos persecutionis Romanae Christianorum, Constantinus religionem Christianam Romae legalizavit. Mediolani habitans, anno 321, edictum suum promulgavit quo dies hebdomadalis requietis mutaretur. Scelere commisso, Mediolanum reliquit ut Byzantio habitaret, quae, ab eo renovata, nomen Constantinopolis accepit (postea post victoriam Turcicam Constantinopolis renominata). Haec collocatio imperatoris in Oriente, procul a Roma, Romam cum sola repraesentatione religiosa Christiana reliquit. Hoc nondum erat praestantia papalis, sed iam simplex episcopus Romanus prae paribus suis per imperium dispersis praestantia Romae, olim urbi imperiali, coniuncta fruebatur. Ita imperator regnans Romam reliquit ut locum daret futuro imperatori papali qui se ibi anno 538 decreto Iustiniani Imperatoris, qui adhuc in Europa Orientali habitabat, constitueret. Sic intellegere potes quomodo auctoritas papalis, ab initio, culpam suam erga Deum cum zona orientali Europae Christianae communicaverit, donec anno 1054 schisma officiale fidem Catholicam Romanam Occidentalem ab fide Orthodoxa Orientali separavit, Orientibus recusatis subiici auctoritati Papae Romani. Plena libertate praediti, clerum a "papibus" ductum reorganizaverunt, sed hi, dissimiles paparum occidentalium et sacerdotibus eorum, nubere et liberos habere possunt; praeterea, ecclesia caelibatum ministris suis non imponit. Quam ob rem haec orthodoxia "diem Dominicum" observat, olim diem solis invicti Imperatoris Constantini. Constantinus, Roma discedens, fructum suum maledictum in Europam Orientalem tulerat, et ab anno 1843, cum Deus restitutionem sancti sui Sabbati postulavit, haec Christianitas culpam transgressionis eius participat, sicut Christianitas Catholica Occidentalis et Protestans.

Oriens, pro papali institutione a Iustiniano iussa, magnopere persolvit. Maledictio Dei, qui tamen eam ipse voluit, potenter manifestata est per pestilentias et fames mortiferas, quae a caelo obscuro et frigidus ortae sunt propter duas validas eruptiones volcanicas in aequatore sitas, alteram in Indonesia "Krakatoa" appellatam, alteram in America Centrali, "Ilopango" appellatam. Praeterea, zona orientalis Europae incursionibus Turcorum Musulmanorum et conquisitionibus territorialibus subiecta est, quae praesentiam Musulmanorum in Albania et Bosnia et Herzegovina iustificat, regione quae explosiva facta est

tempore Belli Balcanici decennio nono saeculi vicesimi; bellum quod, secundum nuntios recentissimos, mox expergisci videtur.

Breviter, schisma quo fides Orthodoxa a fide Catholica Romana separata est, ei nihil profuit nec eius cum Deo necessitudinem mutavit, sicut separatio decem tribuum Israel a Iudae nullam benedictionem divinam illis decem tribubus attulit.

Lutetia, urbs per tempus maledicta

Ita vero, haec urbs a Deo ad fatum calcinatum et fatale creata est. Aetate nostra moderna, locus invidiosus innumeris creaturis per orbem dispersis facta est propter famam capitis terrae libertatis: Franciae, patriae fundatricis iurium humanorum et civilium. Etiam terra refugii facta est ubi homines linguis peregrinantibus coexistunt; quod ei imaginem dat similem Romae Italicae triumphatorum Romanorum paganorum ante nostram aetatem et post eam. Roma multas gentes vicit, sed civilizatio eius etiam multos homines attraxit qui eius valores commerciales participabant; quod eam etiam ditiores et attractiores reddidit.

Optima divina suggestio de tragico fine reservato pulchrae urbi Parisiis in nomine Sodoma nititur, quod Deus ei in Apoc. 11:7 imputat: "*Et corpora eorum in plateis civitatis magnae iacebunt, quae spiritualiter Sodoma et Aegyptus appellatur, ubi et Dominus noster crucifixus est.*" Finis versus de industria fallax est, quia locutio Hierosolymam designare videtur, urbem ubi Dominus Iesus revera crucifixus est die Mercurii, 3 Aprilis, anno 30 p.C.n. Attamen, secundum Apoc. 11:3, urbs de qua agitur est in fine 1260 dierum-annorum regni papalis Romani persecutoris, id est, paulo ante annum 1798, diem finis huius temporis a Deo prophetati. His datis congregatis, urbs Parisiis designatur et clare designatur ut locus ubi pugna contra salutem a Iesu Christo propositam summum gradum attigit. Ut melius intelligamus locutionem a Deo usurpatam, meminisse debemus Iesum olim auditoribus suis contemporaneis, apostolis et discipulis, in Matth. 25:40: "*Et respondebit eis rex, dicens: 'Amen dico vobis: Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, **mihi fecistis** . '*" Et in Apoc. 11:3, Iesus se cum Sacra Biblia, verbo suo divino, agnovit, quod "*duos testes*" suos appellat. Et haec scripta biblica in autofadis in Foro Ludovici XV combusta sunt, quae deinde Platea Revolutionis facta est, et post Napoleonem, Platea Concordiae. Revolutionarii neque regem neque Deum, cuius ius summum sibi vindicabat, amplius volebant. Atheismus nationalis constitutus se sub principio "rationis" posuit, quamquam initia eius nihil nisi rationabilia erant. Odium veteris potestatis ad genocidium fere totius classis nobilis duxit, sed clerus Catholicus Romanus scopus eius principalis erat. Revolutionarii athei republicani in urbe et per totam Galliam, praeter terram Vendeensem, regnabant. Et ibi, classis rustica et classis divitum dominorum exploitantium in eadem pugna unitae inveniebantur; Omnes uniti in nomine "sacri cordis Iesu" et sacerdotum Catholicorum refractariorum. Nam paradoxe, hae pulchrae personae solam "Virginem Beatam" precabantur.

Pugna atrox erat in hac Vendee, quae deinde nomen "Ulta" accepit. Sed re vera, ultio sola Iesu fuit, quae et Vendeenses propter Catholicismum et Republicanos propter atheismum percussit. Scientes hos a Deo excitatos esse ad destruendam potestatem coalitionis persecutoriae monarchiae et cleri papalis Catholici Romani. Magnus numerus animarum sic guillotinus, submersus, aut glandis et globulis pugnantium transfixus est. Post haec initia difficilia, inter imperia et respublicas, Francia tandem sub Quarta Republica statum pacis et libertatis conscientiae invenit, qui famam suam per orbem terrarum fecit.

Ab originibus Parisiis

Si opera atheismi Parisiensis Deo iustificationem dederunt ut Lutetiam cum Sodoma antiqua compararet, magna est probabilitas inveniendi alia similitudinis puncta quae has duas urbes coniungunt. Et hic, historia nos docet, antequam Lutetiam appellaretur, hanc magnam urbem fuisse parvam "Lutetiam" Latine: "Lutetia", cuius significatio revelans erat: palus foetida. Re vera, iam aetate Gallica, regio lacus Parisiensis magno flumine suo, Sequana, valde irrigata erat. Et relicta arbitrio temporum, alveus eius redundabat et regiones apparebant ut paludes foetidae et lutulentae, morbis et formidabilibus morsibus culicum aptae. Haec magna aquae copia debebatur planitie quae totam lacum Parisiensem describit. Et in hoc secundam similitudinem cum Sodoma antiqua Bibliorum noto, quae etiam in planitie fertili et pingui oriebatur. Memores sumus Loth, electionem communicans, campum egoistice elegerat et Abraham montem praetulisse in hoc testimonio citato in Genesi 13:12-13: "*Abram habitavit in terra Chanaan, Lot vero habitavit in oppidis circa campum, et fixit tabernacula usque ad Sodomadem.*" *Sodomitae incolae erant impii et magni peccatores contra YaHWéH.* » Haec libera electio Loth a Abram data nobis permittit detegere eius naturam egoisticam et avaram. Nihilominus, eius adhaesio ad Deum sincera est, sed electio eius eum experiri faciet gravissimas cruciatus, frustrationes, et tandem fugiet hunc locum a Deo maledictum, velut titio ex igne caelesti puniente extractus, iussu duorum angelorum sanctorum ad eum missorum.

Facile intellegimus quam iucunda sit vivere in campis potius quam in montibus. In campis, iter minus fatigat, et agri irrigui prosperitatem et divitias materiales praebent; hac prospectu Loth allectus est. Abram, montes eligendo, tranquillitatem suam servavit, quia vita ibi difficilior erat, pauci homines illuc irent ad terras eius concupiscendas; in electione sua securitatem sibi et populi sui, ex pastoribus plerumque compositi, anteposuit.

Contra hanc sapientem electionem, planities mediam praebebat ad omnes cupiditates satiandas. Et in divitiis, usque ad nostram aetatem, homines pervertunt, semper novas sensationes in omnibus locis quaerentes, et primum, in gradu perversionum sexualium, quarum Sodoma exemplar facta est praxis sexualis contra naturam, inter mulierem et virum, mulierem et mulierem, et praesertim virum et virum. Ita, Lutetiae a tabois et prohibitionibus biblicis liberatae, haec attractio ad perversionem generis Sodomi renovata est et iudicia a Deo lata contra incolas antiquae Sodomae deinde ad incolas Lutetiae temporis revolutionarii sed etiam nostri temporis finis applicata sunt. Hoc est quia subtiliter Spiritus Dei

renovationem huius generis situationis suggerit ponendo ut " *Vae Secundum* " hanc situationem revolutionariam iam symbolizatam " *tuba quarta* " dum verum " *vae secundum* " impletionem " *tubae sextae* " pertinet. Hac suggesta constructione cerebrali, Deus connectit et denuntiat similitudinem degradationis moralis incolarum harum " *quartae et sextae tubarum* ". Non solum igitur "diabolus in rebus minutis est" sed ii, quos Spiritus divinus nobis subtiliter occulte suggerit, pretiosissimi sunt electis suis, quibus " *testimonium Iesu* " significationem concretam inimitabilem assumit. Deus Lutetiam formula " *magna urbs* " designat. Hac forma, in principio magnas nationum capitales designat, quae in megacivitates per magnas areas terrae habitatae extenduntur.

Alia " *urbs magna* " etiam in Apoc. 17:18 memoratur: " *Et mulier quam vidisti est illa urbs magna quae regnat super reges terrae* ." Hoc tempore, hoc caput est Roma, quam Deus designat, in versu 5, ut " *matrem meretricum et abominationum terrae* ." Hic status " *matris* " filias suas, quae etiam " *meretrices* " sunt, sicut ipsa, cum ea petit. Et notandum est Ecclesiam Catholicam officialiter Franciam ut "filiam natu maximam" habere, quae, ad confirmandum hunc nexum, Lutetiam caput suum cum Roma geminavit; hoc caput Lutetiam unde eius subsidium monarchicum venit, ab Clodoveo I, rege Merovingio ' primo rege Francorum qui ad fidem Catholicam Romanam conversus est. Ita primum auxilium armatum causae Papae Romani praebet, qui sic ei victorias suas contra inimicos locales, familias Longobardas, debet. Regnum Francorum sic gradatim omnino unitum et officialiter ad religionem Christianam in vexillo papali Romano constitutam convertetur. Tunc Lutetia definitive Catholicismo iungetur. Nunc, postquam interpretationem vocabuli Lutetia visam est, origines nominis "Paris" exstant. Magna tribus Celtica, nomine "Parisii" respondens, quod significat "illi aheni" (quod ultimum eius fatum triste confirmat), Lutetiam sedem collocavit, et nomen eorum id Parisiis substituit. Haec tribus Celtica pure pagana erat, et per ludum verborum Latinum, nomen eius significationem accepit: "Per Isidem", nomen deae originis Aegyptiacae "Isidis" quam colebant; dea feminina potens et nefaria, quam Ephesii Biblici "Dianam" appellabant. Sic religiones paganae per orbem terrarum diffusae sunt, et ad hoc faciendum, Roma partes magnas egit. Longe a pugna contra deos inimicorum suorum, eos adoptavit et iis quos iam noverat addidit. Religio igitur non erat materia disputationis, et sic melius intellegere possumus cur Deus homines impedire voluit ne in uno loco simul viverent, primum, apud Babelem. Quam ob rem, ad confusionem multiplicatarum divinitatum, separatione linguarum respondit. Sed tempore quo Romae iterum congregabantur, linguae externae sub auctoritate Romae coexistebant, quae rei non obstabat. Roma, primum, milites legionarios suos ex omnibus populis victis imperio adnexis conscribebat. Legionarii conscripti celeriter mandata praeceptorum Latine edita discere debebant, cetera autem facultativa erant. Alia similitudo inter Lutetiam et Romam est quod ambae legiones ex peregrinis voluntariis compositas organizant. Gallia insignitur "legione externa" praeclara. Isis, sive Diana, etiam repraesentatur ut mater filium suum in ulnis ferens, et ita sub hac repraesentatione "sancta Virgo" Catholicismi facile a cultoribus Dianae, Isidis, adoptabitur. Parisienses igitur facile religionem a Roma propositam et mox ab ea et a regio brachio saeculari impositam adoptare poterunt. Tempore

Renascentiae, sub Francisco I ' reviviscentia evangelica Protestantica venit ut occasionem Parisiis incolis offerret ut ad fidem Christianam Romanam reformatam converterentur. Sed illi acerrime restiterunt, velut suspensus ad funem suum religioni Catholicae idololatricae adhaerentes. Numquam eos idololatria vexavit, hunc populum traditione idololatratum. Parisienses erant et adhuc sunt "Per Isidem". Protestantes oderant et in eorum caede in caede Sancti Bartholomaei anni 1572 participabant. Caedes a familia Guisis perpetratas, quorum unus ex membris Cardinalis erat, plene probabant. " *Bestia* " in Apoc. 13:1 revelata deinde formam propheticam induit; religionem ubi populus civilis et pars religiosa cleri una principium religionis obligatoriae per coercionem corporum et mentium humanorum sustinebant. Propositum habeo ad nomen Paris, abbreviatum a Parisiis, explicandum. Deus interdum utitur lectionibus ex doctrinis Graecis hereditatis ut subsidium nuntiorum suorum, praesertim famosa strategia "equi Troiani", quae consistit in introducendo milites suos in urbem, vi inexpugnabilem, per astutiam; hoc faciendo ut hostes eos ipse inducat sine eo suspicio. Haec lectio pertinet ad religionem Christianam in aetate " Pergami " , nomine quod adulterium, sive duobus verbis Graecis, sive transgressionem matrimonii, designat. Dolus Graecus deinde ad veram fidem Christianam adhibitum est, quae victima apparente auxilii a Constantino I Imperatore anno 313 accepta est . Hoc dolo diabolico formam religionis Catholicae quam novimus, heredem "requietis dominicae" ab hoc imperatore anno 321 impositae, praeparavit. Deinde sub dominationem potestatis papalis posita est, publice anno 538, decreto Iustiniani I ' alterius imperatoris Romani. Deo, haec accusatio adulterii spiritualis tam magni momenti est ut verbum clare in Apoc. 2:22 citetur, ubi causa poenae " *magnae tribulationis* " duabus successivis impletionibus in aetatibus " *quartae et sextae tubarum* " coniunctae datur. Hoc munus fundamentale actus adulterii nomen Paris ulterius iustificat, quod erat iuvenis Graeci Troiani filii regis Priami; hic Paris Helenam pulchram, uxorem Agamemnonis regis Graeci, seduxerat et ad Troiam duxerat. Haec actio origo "Belli Troiani" fuit. Sed experientia tandem poenas dedit morte Troianorum idololatrarum, qui equum ligneum, a Graecis discedentibus in litore relictum, intra muros Troiae intulerunt. Et in hoc equo ligneo, milites Graeci occulti noctem exspectabant, qua Troiani lassitudine, vino et celebrationibus fracti essent; urbs dormiens indefensa erat. Tum ex equo egressi, milites Graeci portas urbis aperuerunt copiis Graecis, qui tacite ad scaenam redierant. Sic regia familia Troiana cum omni populo suo periit, et urbs furore destructivo militum Graecorum combusta et vastata est. Hoc testimonium, ab Homero, historico et poeta Graeco ingenioso, hereditatum, perutile est ad intellegendum mores Gallorum per totam historiam eorum. Deus pro Francia et capite eius, Lutetia, praedicit se ipsam hostes suos intra muros suos compellere, post quod eam delebunt sicut Graeci irati in fabula Homeri.

Symbolico titulo " *quartae tubae* ," Revolutio Gallica primum " *adulterium* " commissum, quod regio auxilio religioni papali Catholicae Romanae datum erat, punivit. Pane carentes, Parisienses regem Ludovicum XVI reprehenderunt quod eos neglexisset, malentes in Palatio Versaliensi quam in Museo Lupariensi habitare; et fuga frustra inventa apud Varennes eum ad mortem propter prodicionem damnavit. Secunda poena cum " *sexta tuba* " venit, scilicet

Bello Mundano Tertio. Hoc tempore, "*adulterium*" omnes religiones Christianas damnat, Catholicismum et Protestantismum, Adventismum officialem et Orthodoxiam, quae iam omnino non protestantur, adeo ut religionem Islamicam in suo territorio constitutam aequaliter tractent. Culpa religionum Christianarum sic culmen suum, vel fere, attingit, et genocidia nuclearia praedicta, Deo et electis eius, perfecte iustificantur; finis dignus finis Troianorum et Hierosolymitanorum.

Per totam historiam suam, Lutetia intolerantia et auxilio erga regimen Catholicum regum subsequentium insignis fuit. Fine quinque Rerum Publicarum, more priori omnino contrario, ultra id quod normale et prudente erat hospitalis et tolerans facta est. Immo, paulatim, cogitatio atheistica liberorum cogitantium adorationem religiosam pro Catholicismo Romano substituit. Attamen, in caerimoniis officialibus, honores ei adhuc tribuuntur, sed ex sola hereditate traditionali, nihil amplius. Nunc, Deo, atheismum vel Catholicismum honorare idem exitum et ergo eandem culpam erga eum et veram eius religionem aequivalet. Progressus educationis humanae reditum verae fidei non favit; immo contra, scientia, per se, nova divinitas facta est, cui novi idololatrae aetatis ultimae se dedicant.

Magna mutatio in moribus Parisiensibus effecta est per dolorosam experientiam Secundi Belli Mundani, quo tempore Lutetia a militibus Germanicis hostilibus occupata est. Simul, post liberationem, Lutetia Americam et eius vivendi modum, qui in prosperitate materiali et commerciali fundabatur, invenit; haec in atmosphaera pacis optimismo favens peracta sunt. Hoc in contextu Francia magnos "mercatores terrae" in Apoc. 18 memoratos invenit. Et 77 annis pacis "mundialis" fruens, commercium factum est valor cui Occidens omnia sacrificavit. Praeterea, post ultima bella colonialia, Lutetia solum placere et attrahere peregrinatores ad se ditandum voluit. Factum est lumen internationale pulchritudinis, luxuriae, et voluptatum vetitarum, donec omnes iustificavit et legales fecit. Et ibi circulus claudetur originibus suis commemoratis, quia Lutetia sive "palus foetida" Lutetiae regionem "Marais" appellatam conservavit, in qua artifices omnis generis, sed etiam perversi sexuales multis moribus abominandis praediti, congregantur et congregantur. Vita medii aevi inspiratus, scriptor Victor Hugo opus suum celebre "Dominae Nostrae Parisiensis" creavit. In fabula sua, "curiae miraculorum" commemorat, quae ex sceleratis, iugulis secantibus, furibus et meretricibus constabat. Imago paludis foetidis igitur eam continuo notavit. A Barone Haussmann sub Napoleone III reaedificata et ornata, urbs famam pulcherrimae urbis in mundo meruit, sed in plano morali eadem mansit; pulchrae domus, pulchra aedificia tenebras morales a Deo damnatas non evanescere fecerunt.

Anno MMXXII, cogitatio atheistica tam alte in mentibus humanis radicata est ut nemo in Deo causas maledictionum successivarum, una post alteram observatarum, quae sunt: Covid-19, Bellum Ucrainicum, inflationem globalem maximam, crises energiae, pericula famis ob impedimenta in exportationibus tritici et aliorum frumentorum, sed etiam ob condiciones climatis malas, arida sola, et dissensiones inter Civitates Foederatas Americae et Sinam, quaerere cogitet. Itaque adhuc nimis mane est mentibus humanis expurgisci, et accuratius, iis qui expurgisci debent, quia aliis, expurgatio numquam fiet.

Denique, Deus Lutetiam quasi urbem rebellem per excellentiam exhibet. Sed haec "filia natu maxima" Ecclesiae Catholicae multas sorores habet, quae libertate eius seductae sunt; et haec seductio ordinationem Unionis Europaeae permisit, cuius successus Europaeos ad credendum fecit prorogationem pacis ei debitam esse. Amarum etiam est eorum admiratio bellum subito iterum in Europa erumpere videntes, quod impossibile factum esse putabant. Quare hanc comparisonem cum Troianis noto, qui poenas passi sunt eo ipso momento quo victoriam suam apparentem et fallacem celebrabant. Idem iterum accidit pro Europa vincenda et recipienda, quae a sex ad viginti septem nationes sodales aestate anni 2022 crevit. Et revera successus eius eam adduxit ad sodalitatem Europaeam Ucrainae, a foedere Russico avulsae, sustinendam. Et Russia irata finem imponet omnibus suis spebus arrogantibus populum suum, milites suos, arma eorum delendo. Ultimo tempore, animus rebellis et gubernatio Lutetiae causa erunt ultimae suae destructionis nuclearis. Lutetia, urbs rebellis, non amplius erit et numquam iterum erit. Nihil quod ex ea remanebit erit species "aheni" Lutetiae pristinae, sed hac vice, sine incolis suis.

Incredulitas et incredulitas non sunt legitimae

Diebus progredientibus et dramatibus praesentatis, illusiones firmiter in mentibus Occidentalium fixae vacillare incipiunt, quia rebus hodiernis confrontantur. Attamen, nondum advenit incitamentum quod eos ad suas persuasiones et opiniones in dubium vocandum duceret. Attamen, congeries defectuum perpessarum mentes infideles ad se ipsas interrogandas et explicationem quaerendam huius rerum in cascadis congregationis in mundo invisibili spirituum adducere debet, quia ibi Deus eos exspectat.

Multi infideles se excusant cum iudicant se nemini nocere – nemini visibili et carnali, dicendum est. Nunc autem, hinc incipit error iudicii eorum, quia Deum eiusque ordinationes neglegentes, sibi ipsis et Deo, qui sic contemnitur, nocent. Iam duae victimae in hac opinione sunt: infidelis et Deus. Itaque interest intellegere Deum non solum malam actionem commissam damnare, sed etiam absentiam bonorum operum quae fieri debent. Iudicium igitur singulorum nullius pretii est, quia sola iudicii Dei mensura valet.

Spiritus rebelles se manifestant per pertinaciam suam, per obstinationem suam irrationalem, etiam contra testimonia quae nunc abundare incipiunt. Nam post septuaginta septem annos pacis et prosperitatis relativae, Occidentales coguntur agnoscere seriem infortuniorum subsequentium quae eos accidunt. Sed fideles naturae suae rebellis, "ne timentes quidem," anguntur, sed in gradu observationis manent; non est quaestio ulterius progrediendi. Attamen, si intelligentia permetteret, intellegerent condicionem quae se hodie offert tantum esse consequentiam multiplicium et permanentium recusationum suarum admonitionis signis quae per tempus sibi oblata sunt.

Accidit ut die Veneris, XII mensis Augusti, Novi Eboraci, in Civitatibus Foederatis Americae, clarus scriptor Indo-Islamicus Salman Rushdie, dum in conventu oraturus erat, in collo et abdomine cultro vulneratus sit. Impetratrix erat

mulier Musulmana XXIV annorum. Itaque, XXXIII annis post eius nuntium, fatwa Ayatollah Khomeini in actum deducta est. Per XXXIII annos proximos, defectus huius fatwae exsequendae falsas illusiones infidelium Occidentalium aluit. Per totum hoc tempus, sibi persuaserunt valores suos humanisticos omnia obstacula superare posse; successum tantum temporis quaestio esse. Et tempus quod eis favebat eos recte iudicare videbatur. Convictio creata igitur valde valida facta erat, et proinde spes formam arrogantem affirmationis et fiducia in victoriam finalem induit. Haec convictio eo validior erat, quia experientia Occidentalis exemplum egregium huius successus praebebat. Nonne fides Christiana postulatis societatis saecularis accommodata est? Cur Islam mutabilis ad imaginem Christianorum non esse debet? Pax religiosa Europaea per hanc acceptationem regularum civilium saecularium effecta est. Sed, tibi moneo hanc rationem unum momentum oblivisci: societatem saecularem esse quae secundum exemplar Christianum aedificata est, non contra. Res publica firmiter constituta est normis Concordati a Napoleone I iussi et ut fundamentum saecularismi sui, imperator fundamentum societatis Christianae et solum illud assumpsit. Haec Christianitas Catholica et Protestans erat, et potestas civilis saecularis pacem et tolerantiam duobus pristinis belligerantibus imposuit. Sed praeter hanc obligationem pacis, duae religiones nullum compromissum faciendum habebant, dogmatibus et doctrinis suis omnino liberis manentibus. Hoc explicat cur saecularismus nulla problemata praeberit, usque ad recentem confrontationem cum Islam et praesertim ex quo perversiones sexuales, quarum auctores permittuntur nubere, viri cum viris, mulieres cum mulieribus, legalizavit. Saecularismus igitur nuper mutationes assumpsit quae cum valoribus hominum religiosorum Christianorum vel Musulmanorum discrepant. Res igitur clara est: ante leges suas abominandas, saecularismus cum fide monotheistica compatibilis erat; ex quo hae leges adoptae sunt, non iam est. Electio saecularis a Musulmanis solis repudiatur, et hoc explicatur per apostasiam Christianam late diffusam quae religiones Catholicas et Protestantes ab anno 1844 et Adventismum institutionalem ab anno 1994 notavit.

In castris saecularibus, persuasio est religiones ad novas necessitates, quae cum progressu oriuntur, accommodare debere. Et hic iterum, quia falsi Christiani consenserunt valores suos Christianos transigere, haec cogitatio legitimata et iustificata est. Infeliciter illis, Islam nullam vocationem habet ad regulas a "infidelibus" republicanis saecularibus statutas accommodandas; eius organizatio, sine duce terreno supremo, hanc religionem indomitam reddit. In Islam, quod significat "subiectionem" Deo soli, omnibus licet facere quod volunt, dummodo prophetam Mahometum et Alcoranum ut librum sacrum agnoscant. Ergo solum propter contemptum rei religiosae castra saecularia non vidit aut intellexit Islam et se ipsum incompatibiles esse, propter ipsum factum principiorum oppositorum; sed hoc etiam verum est de vera fide Christiana. Attamen, norma pacis a Iesu docta Christianos tandem normam creaturarum manipulabilium et docilium fecit, et in apostasia hodierna, etiam magis ita facta sunt. Valores puritatis a Deo docti ita omnino negleguntur quasi numquam docti essent.

Hic est ubi Islam Deo utilis est; natura eius indomita eum elementum bellicum facit quod finem imponit paci religiosae societatum occidentalium.

Creatori nostro, tempus est omnibus rebus. Donec munus eius aggressivum in ludum venit, inter annos 1958 et 1995, Islam Maghrebensis dormiens paulatim se in Gallia stabilivit, et ab anno 1945 in Germania, ubi magna communitas Turcica sedem collocavit. Et in his duabus terris, pars Musulmana diu se legibus saecularibus terrarum hospitem accommodavit. Haec docilitas tantum temporaria erat et ob momentum debilitationis Islamismi praxis. Paulatim, ab anno 1948, reditus Iudaeorum ad Israel, quae postea Palaestina facta est, bellum perpetuum inter Iudaeos et Palaestinos provocavit. Per terras Musulmanas, hic reditus, ut iniustitia perceptus, mores religiosos et actiones bellicas extremistas excitavit, quae paulatim ad nationes occidentales diffusae sunt. Prima natio peccati ita causa maledictionis omnibus nationibus occidentalibus et orientalibus facta est. Consilium Dei, ut voluit, impletum est. Omnes condiciones bello faventes iam constitutae sunt et paratae ad percutiendum populos variorum peccatorum reos; Islamismum et Iudaismum, repudiationem Messiae Iesu; Christianos autem, contemptum Christi eiusque exemplaris oboedientiae.

Ira igitur Dei maxima est, etiamsi parvam tantum eius partem in hodiernis maledictionibus videamus. Haec ira eo maior est, quia humanitas innumerabilia testimonia accepit quae reiecta et contempta sunt. Minime, homo non legitimus est cum eligit non credere in Dei existentiam, quamquam liber ei relinquitur hanc electionem facere. Sed haec libertas eum non protegit a consequentiis quae illatae sunt; nam Deus ad mortem damnat reum qui audet eum contemnere. Hic maledictio divina distinguitur formis quas haec mors sumet: gladio vel globulis, bombis, igne, submersione, omnibus generibus mortum praeter naturam.

Deus hominem hodiernum reum habet quod testimonia praeteritorum non auscultat: testimonia martyrum fidei, quorum ultimi paulo plus quam ducentos annos antea pertinent. Rei habentur quod credunt hos servos fideles Dei vitam suam pro nihilo dedisse; nulla causa cur ita facerent. Dum in origine huius heroismi est experientia mortis et resurrectionis Iesu Christi, imitata primum ab apostolis eius, testes oculati huius mortis per crucem et huius resurrectionis. In doctrina saeculari, iidem consentiunt credere multa minus magni momenti de testimoniis tam dignis dubitationibus eorum.

Dubitatio legitima est tantum in initio reflexionis; nullo modo ad finem eius. Nam inter initium reflexionis et finem eius, homo fidem suam aedificare potest, ratione habita plurima data quae Deus intelligentiae electorum suorum qui eum quaerunt offert. Ita mihi per experientiam meam invenire licuit, praeter parametros a textibus quattuor Evangeliorum revelatos, Deum etiam plura offerre posse, in nuntiis suis prophetis quae futura tanta praecisione annunciant ut facta vim realitatis actae assumant. Praeterea, propter immensam copiam datorum fidei faventium infidelibus praebitorum, eius incredulitas summe et inevitabiliter a Deo iniusta et damnata est.

Vera fides omnibus hominibus praesto est qui vere secum et proximum honestus est. Vera honestas est vis cogens cui repugnari non potest. Quod electum ab alio distinguit est haec propensio ad conscientiam suam oboediendum. Contra, infidelis conscientiae suae resistit, quam suffocat eligendo ne rationes veritatis, quas accipit, consideret. Quamvis eodem exemplo vitae corporis et mentis creatus, electus a lapsu differt eo quod non potest resistere iis quae conscientia ei offert,

sive bona sive mala; bonum et malum solo iudicio Spiritus Dei definiuntur. Si ille non existeret, bonum et malum definiri non possent. Et hoc ipsum fit in societatibus nostris occidentalibus, quae se a Deo penitus separaverunt. Effectus directus huius separationis est haec incapacitas definiendi malum. Iam non habentes limitem a Deo statutum, genus humanum sine limite in excessibus et atrocitatibus suis progredi potest. Et omnes notare possunt primum signum huius totalis separationis a Deo fuisse electionem legalizandi matrimonium hominum eiusdem sexus et eius deviationes, ab eadem societate usque ad id tempus damnatas.

Horrore contremisco cogitans fore ut, hoc in processu, societas etiam ulterius progredi possit et necessitudines paedophilas legalizet, sicut populi Asiatici, a Deo in perpetuum separati, iam faciunt. Omnia ad tempus a Deo datum pertinent, sed nunc scimus hoc vere anni 2030 in terra finitum esse, bonis, iustis et impiis.

Deus in aspectu naturae dato innumerabilia argumenta posuit quae eam creavit. Fossilia marina in montibus altissimis inventa diluvium aquae a Deo Mosi revelatum testantur. Sed incredula, haec natura cum phantasiis evolutionariis ab Carolo Darwin coniungitur, quia usque ad eum natura pro divina creatura habebatur. A Deo separatus, infidelis victima innumerabilium falsarum theorarum incidit quae eum securum reddere student. Scientiae ei persuadent nullum Deum esse quem timeat et omnem vitam sicut ipsa natura evolvere. Videmus principium adaptationis elementum fundamentale huius cogitationis infidelis esse et propter hanc opinionem infidelis putat religiones esse quae scientiae se accommodare debeant et non contra. Nisi quod, in sua cogitatione, scientia se privat consequentiis existentiae Dei Creatoris cui miraculum vitae perpetuum debemus. Scientiae et credentes easdem res diversis explicationibus considerant, et feliciter Deus vivit ut interveniat et finem imponat huic perpetuae contentioni, pro felicitate et salute fidelium electorum suorum. Quia nulla auctoritas humana competens est hoc loco eius facere. Certum est Dei principium esse opera impiorum in caput eius recidere, et ad hoc extremum extremum, fatum eius definitive obsignatum esse.

Incredulitate sua a scientificis, qui eis rationales explicationes pro iis quae oculi vident praebent, incredulitatem suam incitari vident. Sed quid huius naturae videmus quod nobiscum loquitur? Tantum superiorem aspectum crustae terrestis, quae multas mutationes per sex milia annorum terrestrium subiit propter terrae motus qui montes, plana, in quibus aquae nivis liquefactae torrentes, flumina et rivos creaverunt, formaverunt. Religio observationi stratorum superimpositorum, quae montes et omnia sola constituunt, non obstat. Sed theoriis obstat quae his rebus existentiam millionum et billionum annorum tribuunt, quia Deus contrarium affirmavit, consilium suum sex milium annorum revelando, a creatione sua usque ad gloriosum reditum Iesu Christi. Strata visibilia, ad summum, ultimas centenae successiones annorum horum fere sex milium annorum testantur, et nihil amplius; reliquum tantum fructus est mentis humanae a diabolo inspiratae, semper operantis ad veritates divinas contradicendas et destruendas. Sed propter hoc ipsum opus fallax quod infidelem illaqueat, Deus eum eiusque daemones rebelles adhuc vivos reliquit.

Diluvium aquae, quod anno 1655 post peccatum originale solum accidit, subsolo terrae speciem specificam et verificabilem praeuit. Intellegendum enim est quid hoc diluvium aquae, quod solum terrae per annum fere texit, effecerit. Prima consequentia fuit mors omnium quae eo tempore in terra vivebant. Secunda consequentia fuit mollitio soli et subsoli terrae eo tempore. Strata antiqua mixta erant variis conchis et ossibus animalium terrestrium et marinarum mortuorum. Certum est hoc anno diluvii stratum densissimum et singulare creavisse. In Gallia, prope Nemausensem, lapicidinae hanc speciem offerunt: per decem metra, lapis constat ex compressione concharum marinarum plus minusve fractarum cum arena flava mixtarum; hic lapis tam specialis "travertinum" appellatur; et Nemausens non ad litus maris sita est, sed circiter quadraginta chiliometra a Mari Mediterraneo. Haec praesentia fossilium marinarum in altissimis locis terrae siccae realitatem diluvii biblici testatur. Nam in narratione Geneseos, Deus phases creationis suae terrestres revelat, et eo momento quo arida terra ex aquae massa emersit, nulla vita nec in terra nec in aqua est. Praeterea, sine diluvio, praesentiam horum fossilium marinarum in aqua creatorum post hanc separationem a sicca terra iustificare non potest. Quam ob rem unumquodque horum fossilium et concharum marinarum testimonium visibile constituit, quod existentiam Dei Spiritus invisibilis, vel visibilis in aspectu terrestri carnali, sicut in Iesu Christo apparuit ante et post resurrectionem eius, iustificat et confirmat. In montibus iuvenibus, ut Alpibus, cacumina et acus magnum chaos a Deo ordinatum testantur, et strata saxorum eversarum et dispersorum notam annorum et saeculorum successionum annuarum temporis terrestres confirmant. Sed nihil horum homini permittit Deum mendacem facere, quia nihil in eis repudiat perfectioni consilii sui globalis sex milium annorum, cui succedet magnum Sabbatum septimi millennii; tempus globale in norma hebdomadis septem dierum constructum. Et haec analogia reliquo Sabbato hebdomadario omnem significationem gloriosam tribuit, veluti praemium pro victoria de peccato a divino et humano Domino nostro, Iesu Christo, obtenta.

Infidelis omnino errat si Dei existentiam negat, quia scientia et technica vitae materiaeque peritia progressa sunt. Omnia quae homo invenit, ea tantum sunt quae Deus primus creavit. Si qui aliquid invenit gloriam sibi vindicat, quanto magis qui omnia et omnem vitam creavit, summa gloria cogitabili et demonstrabili dignus est. Et post primos impetus Islamicos a GIA anno 1995 in solo Gallico facti, duces Gallici periculi testimonium acceperunt quod eis imminerebat extremismus vel fundamentalismus religiosus Islamismus. Intellecta difficultate neutralizandi eum, unus post alterum, duces Republicanum tantummodo progressum periculi deplorare et notare sciverunt. Animus humanisticus eorum a duplici aspectu Islamismi captus est: quidam Musulmani pacifici, alii aggressivi et homicidae. Haec duplex facies gubernacula ad immobilitatem perduxit, quae hyper-progressionem factionum Islamisticarum fovit; hoc usque ad tempus inevitabilis ultimae confrontationis, quae, praeterea, a Deo praedicta est. Nam Deus nolebat celare a Gallis infidelibus fatum quod eis reservaverat. Et contra prophetias biblicas, biblice codificatas, a Michaele Nostradamo, in ^{quatrana} duodevicesimo saeculo primi eis dixit :

"Per discordiam neglegentiae Gallicae"

Iter ad Mahometum apertum erit,
 Terra et mare Senoisae sanguine madefacta sunt,
 Portus Phocaeus velorum et navium tectarum.

Huius quatranæ utilitas duplex est, quia non solum drama imminens clare nuntiat, sed insuper iudicium divinum de moribus Gallorum exprimit, quibus, non sine causa, spiritum "discordiæ" et "neglegentiæ" imputat, quod huic superbiæ humanismi vincentis, qui eos diu et usque ad hodiernum diem distinxit, tribuo. Monitio data perutilis erat, quia ignorantia eius ipsa causa est huius neglegentiæ memoratæ. Notandum etiam est, sicut antiquis Gallis, hodiernis Gallis, discordiam esse consequentiam cupiditatis libertatis quam omnes postulant, sed forma et opinione stricte individuali. Et consequentia harum conflictuum idearum est immobilitas, impedimentum efficaciter solvendi problemata mota; "pro" et "contra" se invicem neutralizant et, demum, nationem suam destruunt, actiones inimicorum mortalium facilitantes.

Titulus huius nuntii "infideles" et "infideles" citat, quorum differentia notanda est. In Biblia, de incredulitate tantum sermo est, quia hic vocabulum absentiam fidei oboedientis in credentibus designat. Nam incredulitas est res singularis quæ in Gallia apparuit tempore evolutionis Revolutionis Gallicæ anni 1789. Usque ad hanc diem, homines omnes in unum vel plures deos credebant, sed omnes in dominationes divinas occultas credebant; imagines et statuæ quæ eas repræsentabant, cultoribus tantum visibilia fulcra spirituum divinitatum invisibilium erant. Præterea, in hoc puncto cultus veri Dei distinguitur. Ille quoque invisibilis manet, sed fidelibus suis vetat ne vel minimam imaginem eum repræsentantem adorent. Fides in eum demonstratur doctrinam suam in praxim ponendo, et hoc sufficit, quia verus Deus tantum electos redemptos intelligentes et oboedientes eligere vult, contrarium exactum diaboli et daemonum eius rebellium, qui ad veniam damnantur, primum, ut exemplum. Ita Israel incredulitatem ostendit recusando Iesum ut Messiam vel Christum divinum agnoscere. Sed hoc non solum vitium a natione eiusque clero commissum est, nam Iesus multa alia peccata eorum per ministerium suum terrestre denunciavit. Attamen, reiectio Messiae ultimum peccatum fuit quod consequentiam definitivam pro existentia gentis Iudaicæ habitura est, a copiis Romanis anno 70 deletæ ad iudicium a Deo decretum confirmandum.

Occidentali homini nostri temporis difficile est intellegere mores suos anomaliam humanam esse, quia insolentia incredulitatis fere omnibus hominibus occidentalibus nostri temporis consueta facta est. Sed hoc insisto, hoc ad castra tantum Occidentalia pertinet, heredes falsæ "illuminationis" a liberis cogitatoribus infidelibus sæculi XVIII doctæ. Quia, contra, Orientales valde religiosi et fanaticæ manserunt quibusdam, etiam plerisque. Ita, exemplum incredulitatis Gallorum sequentes, per duo fere sæcula, omnes Occidentales paulatim a repudiatione Dei viventis victi sunt. Ita ut quo magis Deus bonitatem suam et amorem suum demonstrat, eo magis humanitas, scientia educata, eum reicit et contemnit. In Occidente anno 2022, bonitas et amor non iam populares sunt. Sed contra, in Oriente et Africa, falsa, impia et crudelia dii fideliter honorantur et serviuntur. Incredulitas occidentalis his decenniis insigniter crevit, præsertim hoc decennio proximo, quo liberi nullam iam institutionem religiosam in familiis

Europaeis accipiunt, et praecipue in Gallia, ubi haec incredulitas primum in historia humanitatis nationalisata est. Sed notemus liberos cogitatores saeculi XVIII ^{Deum} amoris et bonitatis non reiecisse; sed iniusta et crudelia tribunalia papalis et Inquisitionis Catholicae Romanae, quae eum repraesentare profitebantur sed divitem nobili contra pauperes favebant, reiecisse. Itaque, Deum creatorem reiciendo, sibi deam "rationem" tamquam divinitatem suam dederunt, quamquam, moribus suis, ipsum exemplum "inrationis" praebebant. Nam error eorum, cuius consequentiae usque ad hodie perdurant, non erat discernere inter Iesum Christum, Deum Evangeliorum, et falsam et impuram sanctitatem papalem quae falso titulum "vicarii vel servi Filii Dei" sibi vindicat. Accedit quod, suo tempore, fides Protestans hypocritarum armatorum, qui ictum pro ictu foederibus Catholicis reddebant, testimonium verorum electorum, docilium et pacificorum martyrum celavit. Bella Religionis, horrenda propter horrores in utroque campo, Protestante et Catholico, commissos, Deum creatorem crudelem et bellicosum odio dignum revelaverunt. Sed Biblia et Evangelia eius Deo verum vultum Dei creatoris praesentaverunt, ita ut eius reiectio a liberis cogitantibus naturam eorum rebellem testetur, et iusto praetextu atrocitatum a falsis Christianis commissarum usi sunt ad Deum et oboedientiam ab omnibus creaturis eius debitam repudiandas. Similiter, hodie, scientia et eius explicationes technicae tantum praetextus sunt post quos latet cupiditas exorbitans libertatis hominum qui libera electione infideles facti sunt. Quia praeter Bibliam, testimonium martyrum sanguine eorum scriptum a societate rebeli, quae revisionismum coram facie Dei exercet, ignoratur et contemnitur; cum historiam rescribant, conantes ut referentiae historicae religiosae evanescent. Recordor, ab anno MCMLXXXI, attributionem loci diei septimi "Dominicae" Romanae, primo diei hebdomadis a Deo constituto; sed etiam, recentius, eliminationem nexus aetatis nostrae cum nomine Iesu Christi; quod observatum est ab creatione calendarii Christiani a Dionysio Parvo monacho Catholico constituti, saeculo VI · Nomen Christi evanescere debet ut communitatibus Musulmanis, nunc numerosis in Gallia, necnon communitati Iudaicae placeat. Syncretismus compromissi quaesiti ad cretinismum abiectum et absolutum ducit. Sed octo annis absumus a glorioso reditu Messiae sic oppugnati, et ira eius contra nocentes eo magis iusta erit. Stultitia mentes rebelles regit, cum homines eruditi audeant intelligentiam eiusque formas complexas casui soli tribuere; homo, in sua compositione, per se, exemplar huius complexitatis creatae ab aeterno, Sapiente, Intelligente, Summo et Omnipotente Creatore Deo.

Secundum Proverbium 22:6, Deus Iudaeis mandaverat ut leges suas liberis suis docerent, ne, cum senuissent, ab eis discederent: "*Erude puerum in via quam ibit, et cum senuerit, non discedet ab ea.*" Sed hodie, senex factus, puer indoctus non potest nisi in incredulitate sua atheistica claudi, fructu ignorantiae suae de re religiosa. Atque haec agendi ratio, quam Deus morte punit, est serotina rebellio fructus revolutionis libertarianae morum, quae in Gallia mense Maio anni 1968 perfecta est.

Vita et Mors

Die iudicii, Deus duo experimenta, in caelo et in terra successive peracta, proponit. Primum testimonium perhibet de moribus angelorum; sub signo vitae ponitur, quia angeli non moriuntur, nec inter se generant. Numero a Deo desiderato, semel et pro omnibus creati sunt. Et omnes angeli a Deo creati Dei cognitionem, legum eius, et ordinationum eius habebant, quibus creaturae eius oboedire debent ut communem felicitatem efficiant. Nam felicitas pendet ex oboedientia regularum quae omnibus pertinent. Et scilicet, cum haec necessitas creaturis a Creatore destinatis ut liberae electionis sint, imponatur, mentes egoisticae hanc necessariam oboedientiam tantum impugnare potuerunt. Et primo, primus angelus creatus in laqueum libertatis suae incidit. Non ignorantia Dei et bonitatis eius rebellionem eius iustificavit; libera eius electio, quae fructus est characteris eius et omnium quae personalitatem eius constituunt. Numerum exactum angelorum a Deo creatorum nescimus, sed experientia in terra habita testatur numerum protestantium multo maiorem esse quam numerum electorum, oboedientium, submissorum in amore Dei. Quod enim verum est de terra, aequè verum erat de vita caelesti: "*Multi vocati, pauci vero electi*"; secundum quod Iesus dixit in Matthaeo 22:14. Huius experientiae caelestis interest demonstrare fructum naturalem libere portatum ab unaquaque creatura, quae non subiacet periculo mortis. Sic in caelo, similes congregati sunt, et sic duo greges absolute oppositi formati et oppositi sunt. Malum exprimi non poterat nisi per cogitationes et ideas, cum corpora spiritualia contra omnes formas doloris physici protegerentur. Sed hae electiones a spiritibus liberis factae tandem consequentias mortiferas habuerunt pro castris angelorum rebellium. Et in hoc gradu necessitas experientiae terrenae in ludum venit, quia solum in terra malitia rebellis formas pessimas assumet; homines ad pessima impulsus inspirationibus daemonum satanicorum.

Ex omnibus sex milibus annorum, quos Deus ad delectum electorum terrestrium constituit, quattuor milia anni angelis dati sunt ut partem suam eligerent. Cum damnatio finalis eorum tantum momento victoriae Christi de peccato et morte, quae est stipendium eius, advenerit, et quamvis in venia supervixerint, "*secunda mors*" eis reservata est. Sic didicerunt quo spiritus rebellionis ducat et in animis suis senserunt quam terribilis mors sit. Sed etiam antequam definitive de morte solliciti essent, per quattuor milia annorum, viderunt quid mors hominibus esset et intellexerunt mortem esse efficax minae divinae ad hominem cogendum sibi oboedientem. Ut hanc efficaciam frangerent, homines falsis opinionibus inspiraverunt, quarum omnes commune est finem humanitatem de morte confirmandi. Magna civilizatio Graeca antiquitatis homines, per philosophum Platonem, docuit animam humanam immortalem esse. Hoc satis est ad creaturam confirmandam, quae se iam non ita videt. Attamen haec tranquillitas animi solum in stulta ratione nititur, quod semel vivit, in aeternum vivit. Re vera, res longe aliter se habent, cum Deus ex nihilo vitam creat et nihil eum impedit quominus hanc vitam deleat, in nihilum remittat, nullo vestigio momentanae eius existentiae relicto.

In terra, Deus adhuc cum pluribus condicionibus vitae humanae experimentabatur: longa vita gigantum, ante diluvium, et brevi vita successorum minorum. In utraque experientia, mors spiritum hominum cruciare pergebat, dociles ad Deum reducens, et rebelles ad fabulas mendacia diaboli et daemonum humanorum persecutorum, caelestium et terrestrium, ducens. Duo milia annorum post peccatum Adae et Evae, et post diluvium aquarum, posteritas Abrahae de vinculo suo cum Deo caeli testimonium dedit. Munus eius erat humanitatem praeparare ut Christum agnosceret qui venturus erat ad finem imponendum peccato et eius consequentiae, morti. Tantum, iterum, diabolus in hoc propositum ingressus est, ut huic redemptioni electorum applicationem multo latiore daret quam eam quam Deus ei dat, secundum principium suum: "*multi vocati, pauci electi*"; aliquid quod diabolus transformare potuit: "*multi vocati **et omnes electi***." Diabolus, cum pignus salutis hominibus qui peccata sua iustificat praebet, finem suum dupliciter assequitur: ad mortem creaturarum humanarum ducit et opus redemptionis Dei in Iesu Christo sabotat. Sed ut fabulis a diabolo inventas credat, homo vel textum biblicum ignorare vel subaestimare debet. Et in utroque casu, eadem ei res se habet, quia Biblia tantum interest si a lectore serio accipitur et a spiritu eius recipitur, velut epistula a Deo suo scripta, qui eam ei personaliter, omni intimitate, dirigit.

Sic, per quattuor milia annorum, spiritus caelestes rebelles spiritus humanos capriciis et ludis, quos in eis inspirabant, subiecerunt, quosdam ad Solem adorandum adducens, sicut Aegyptii et alia genera falsarum divinitatum; addentes ad hoc necessitudines cum spiritibus mortuorum, post quas se interdum praebebant. Atque hoc falsum testimonium valde efficax erat ad metum mortis ex mentibus hominum evellendum. Quis ex anima vulnerata voluptatem conservandi cum caris suis necessitudinem, quae in morte post vitam continuatur, eripere potest? Paganismus innumerabiles formas religiosas paganas permisit has illusiones seducentes conservare. Item Iesus venit, potentiam et actiones angelis satanicis malis debitas revelans. Hac revelatione, sperare quis potuisset humanitatem sophismata et deceptiones daemonum effugere, sed non, hoc non accidit; contrarium accidit. Rara praesentia amoris veritatis, qui electos paucos numero facit, confirmata est adoptione normarum paganarum ab iis qui a Christo vocati sunt. Nam religio dominans sciebat quomodo minas mortis in suum commodum, ad finem Dei contrarium, uti. Deus quidem mortem minatur ut ad oboedientiam suam reducat, naturaliter rebelles homines spiritus. Sed religio Catholica mortem minatur ut homines cogat ad oboediendum dogmatibus suis diabolicis, quae salutem eorum impossibilem reddent. Minatio mortis igitur in utroque campo adest ob causas manifeste diametraliter oppositas. Longum tempus ignorantiae totalis de contento Sacrae Bibliorum successum huius deceptionis papalis Catholicae Romanae iustificare potuit. Sed saeculo sexto decimo productio Bibliorum, per prela typographica, multiplicationem disseminationis textus biblici permisit, hominibus vera verba a Deo prolata afferens. Etiam periculum confusionis et repudii sentiens, Ecclesia Catholica impetus et persecutiones suas duplicavit, non iam solum mortem minans, sed eam multitudinibus quae ei resistebant administrans. Hic iterum, habitus erga mortem electos a vocatis distinguere permisit: pauci numero, electi martyrium eiusque

varias formas pertulerunt, sed vocati, multo numerosiores, responderunt cupientes vitam suam servare. Et ad hoc, arma ceperunt et ictum pro ictu exercitui Catholico qui eos nomine regum et paparum oppugnabant reddiderunt. Sic Christianitas fallax, secundum Deum composita ex hominibus "hypocritis" secundum Daniele 11:34, usque ad nostra tempora supervixit, ubi ex Civitatibus Foederatis Americae omnes gentes et populos terrae dominatur. Eius "hypocrisis" hodierna revelatur in eius vindicatione religiosa Christiana et vera adoratione erga Mammona, deum pecuniae, qui nomine eius Dollar appellatur. Et haec religio non est nisi hereditas crudeli Calvinismi, nati et evoluti in urbe Geneva saeculo XVI. Vitalis eius necessitas divitiarum est in origine doctrinae capitalisticae, quae ei ius dat homines et omnes populos terrae expoliandi. Et hic iterum, vita humana populi sui iustificat sacrificium vitarum humanarum aliorum populorum. Cum diu pugnaverit ut potestatem suam super totam terram stabiliret, tandem tantum favorem Europae Occidentalis necnon paucorum aliorum locorum strategice momenti in Oriente, usque ad Iaponiam et olim insulam Sinensem Formosam, quae postea Taiwan facta est, consecutus est. In nuntiis, visitatio politici Americani ad ducem patriae modo irritationem Rei Publicae Popularis Sinarum excitavit. Hoc factum Civitates Foederatas Americae magis segregat, quae solae cum Europa Occidentali et Australia inveniuntur, multis populis quos diu "tertium mundum" ab hoc castro dominante et exploitante appellant, obviam ire. Operatio militaris Russiae in Ucraina ingentes consequentias habet, quae a reactionibus castrorum occidentalium oriuntur, quorum sanctiones contra Russiam in contrarium veniunt. Socii utriusque castrorum se recomponunt, et in dies appropinquat hora qua inter se confligent donec " *tertia pars humanitatis* " pereat, secundum Apoc. 9:15. In recenti oratione, Praeses Macron de "bello in Europa" locutus est, id cum aggressionem Russicam in Ucrainam die 24 Februarii 2022 coniungens. Hoc non est verum, quia hoc bellum ferox anno 2014 coepit sub forma belli civilis, Ucrainos anti-Russicos et pro-Polonicos contra Ucrainos pro-Russicos qui in regionem Donbass se receperant, opponens. Haec phasis ab Occidente omnino neglecta est, sed cum Russia territorium Ucrainicum anno 2022 ingressa est, reagebant quia se ipsas minatas sentiebant. Hoc modo agendi totum castra occidentalia notatur, quae populos terrae explet, sed egoistice privilegia sua conservare conatur. Hoc tempore, defecit, quia Occidens ipse rem formam totius oeconomiae mundanae destabilizandae dedit. Consequentiae mensurarum et sanctionum contra Russiam impositarum omnes nationes terrae premunt. Et haec mala ita diffusa provocat ad resuscitandum vetera odia, quae suppressa vel repressa erant, vetera indignatio contra gentes colonialistas expletrices. In sua divina sapientia, Deus tandem facit ut impij in suam nequitiam recidant.

In hac nova condicione, pauci vel nemo scit hunc ducem Russicum, Vladimirus Putin, etiam praeceptis Dei omnipotentis, qui actiones eius dictat, subiectum esse. Secundum Ezechielem 38, Deus " *anulum in maxilla eius* " posuit ut eum in bellum praeparatum et praeprophetizatum in Daniele 11:40 ad 45, id est, 26 saecula ante nostrum tempus, inducat. Ubi Occidentales ei consilium bene paratum tribuunt, re vera Vladimirus Putin se a reactionibus castrorum adversariorum duci sinit, ipse incendium universale timens; quod confirmat

voluntatem eius actioni suae tantum formam operationis specialis, non autem belli, dare.

In facie mortis, mores hominum in omnibus differentiis suis revelantur. In Ucraina, castra praesidentialia bellum omne incitant, spiritum sacrificii inter pugnatorez suos postulantes, quorum numerus tempore decrescit. Post eos sunt hypocritae Americani Occidentales et Europaei qui pugnam et mortes eius hortantur pecuniam et arma praebendo, sed praesertim non viros qui periculum mortis subeunt. Attamen Deus etiam "fibulam maxillis eorum posuit," et se physice implicatos inveniunt in conflictu quem materialiter foverunt. In prima acie, Civitates Foederatae Americae sacrificium pugnatorum Ucrainorum uti student ut Russiam quam maxime debilitent, hostem suum diuturnum, cuius ruinam iam scienter in annis 1980 attulerunt. Imperialismus Americanus verus est; aquila est symbolum eius. Apparet in insignibus et dollario suo. Attamen, hoc propositum imperialisticum solum pervenire potest destruendo populos certantes per oeconomiam vel bellum. Et postquam Iaponiam et Germaniam tantum partim vicerunt, in hac certamine hodie Russiam invenimus, alteram victorem Germaniae et Sinarum; Sinam quam America in Organizationem Commericii Mundani induxit ut laborem servorum eius excoleret. Haec igitur dives et potens Sina fructus est operum suorum. Et hodie servus cum priore domino suo certat, sed ante omnia fortis cum populatione unius miliardis quadringentorum milionum animarum. India etiam ex pecunia externa collocata profecit et magna potentia facta est, sicut Pakistania, competitor religiosus Musulmanus.

Nova et universalis condicio hodierna nobis permittit melius intellegere munus longi temporis pacis religiosae, quam Deus societatibus occidentalibus dedit. Haec pax septuaginta septem annorum locupletationem et corroborationem potentiae militaris et oeconomicae priorum civitatum colonizantium fovit. Iam anno 1973, crisis olei civitates Arabicas Musulmanas ditaverat, detrimento potentium administratorum Europaeorum. Vitalis energiae necessitates Europaeorum fiscos harum civitatum Arabicarum impleverunt, quia dum Europa aqua et viriditate profuit, Deus ei oleum non dedit, a quo, una cum gasio, omnino dependens facta est. Et haec dependentia ad talem gradum pervenit ut interruptio copiae eius solum ruinam completam causare possit. Hoc periculo reale, consequentiae in populos ad luxuriam et prosperitatem assuetos recident. Sed, quamquam iucundum est dives fieri, difficillimum est pauper fieri tolerare. His in condicionibus bella civilia interna erumpunt et formam capiunt. Itaque collisiones mortiferae quotidie ob multiplices causas crescunt. Hoc eo magis accidit quod, imponendo temperaturis divinitus altis in terras temperatas, quae siccitatem efficiunt, innumerabilia incendia erumpunt et milia hectararum silvarum et viridum exsiccatarum consumunt. Destructio superficiei Telluris iam vere in progressu est. Sed haec damna, iam manifesta, nihil sunt comparata cum ea quae arma ab hominibus excogitata inferent.

Deus duas vias, imagines duarum electionum, homini proposuit: "*vitam et bonum; mortem et malum*," secundum Deut. 30:19. Sors quam homo hodie patitur testatur eius electionem fuisse "*mortis et mali*." Nam si electio vitae fuisset, bonum dominaretur et malum a prosperitate et bonis cogitationibus superaretur. Vita et mors perutiles fuissent in consilio Dei qui utrumque creavit.

Vita permittit ut quis omnia quae aestimari possunt inveniatur; mors Deo permisit ut tempus actionum nefariorum a rebellibus impiis peractarum reduceret. Et post finem Secundi Belli Mundani anno 1945, electio eliminandi supplicia mortalia in conceptione iustitiae maxime revelavit mentes et cogitationes humanas. Pugna eorum contra Deum eos ad destruendum, abolendum, vel distorquendum omnia quae Deus in sapientia sua ordinavit duxit. Ita societates liberticidas aedificaverunt in quibus malum secundum Deum tantum prodesse et multiplicari poterat. In undis radiophonicis et in televisione, interrogati, homines notant et deplorant aggravationem omnis generis violentiae, diffidentiae, furtorum et stuprorum, sed quomodo aliter esse potest cum divina sapientia neglegatur et repudiatur?

Demonstrationes divinae etiam varia experimenta politica a regiminibus monarchicis, republicanis, capitalisticis, vel contra communisticis proposita pertinent. Itaque omne exemplar societatis imaginabile probatum est, quod demonstravit nullum eorum capacem fuisse felicitatem viris et mulieribus afferendi. Ab anno 1945, Civitates Foederatae Americae et Russia regimina omnino opposita amplexae sunt. Egoismo capitalismi Americani, Russia exemplari communistico, ubi populus paupertatem suam aequaliter communicabat, opponit. Egoismus iam non erat quaestio, sed natio quae in atheismum nationalem lapsa erat, post Franciam, fructum a Deo benedictum ferre non poterat. Quam ob rem communicatio erat doloris et "Terroris", sicut Francia ab aestate anni 1793 usque ad aestatem anni 1794. Dux nationalis Iosephus Stalin populum suum beatum facere voluit, sed ipse a Deo, quem pugnabat, separatus, hoc facere non poterat et factus est frigidum et impassibile monstrum sanguinarium quod mortem millionum hominum in Siberia et alibi, iam etiam in Ucraina, effecit. Sina communistica, ubi "draco" colitur, felicitatem populo suo offerre non potest, nec Corea Septentrionalis, ubi tamen iuvenis dux novus Kim Jong-Un corda populi sui vincere potuit, dum eos morti exponit in bellico certamine contra inimicos ex odiosa castro occidentali; notemus, cum Kore, nomine biblico suo, hanc terram omnino adversari religioni Christianae, quam semper oppugnavit.

Omnibus, occidentalibus qui mortem eradicare volunt, orientalibus qui mortem amant, in Iesu Christo, Deus tertium bellum mundanum nuntiat, quod ab incolis terrae omnem spem vitae ibi diuturnae prolongandae auferet. *Symbolica "tertia pars hominum " "interficietur " et probabiliter plures numero reali.* Hae erunt ultimae **mortes in historia humana**, sed certe erunt pernumerae, cum gloriosus reditus Iesu Christi exterminationem perfectam vitae humanae in terra significabit. Superstites fortasse pauci numero erunt, sed propter finem temporis gratiae, Deus non amplius permittet mortem ullius fidelium electorum suorum. Quam ob rem, in ultima fidei universalis probatione, ultimi electi "solum" morte a iudicibus suis rebellibus minabuntur. Et ultimi "mortui" in historia terrena erunt ipsi: iudices eorum. Ita fatum mortale subibunt, quod Haman Iudaeo Mardocheo tempore reginae Esther destinavit et quod ipse passus est.

REVELATIO HORAE SEPTIMAE ET QUATTUOR "IOANNUM"

Tempore quo drama absolutum mox implebitur, hoc testimonium vobis offero, quod evolutionem experientiae, quam sequitur "*testimonium Iesu*", quod revelationem eius propheticam in scriptis et in adimplerione tangit et constituit, revelat. Nam sicut Deus creator qui illud concepit, ita consilium Dei in evolutione progressiva aedificatur, quae est propria omnium quae vivunt. Hic versus ex Proverbiis 4:18 id probat: "*Semita iustorum quasi lux splendens crescit, quod crescit usque ad diem perfectam*."

"Revelatio Horae Septimae" est nomen datum ultimae formae explanationum mearum propheticarum, quae Ecclesiae Adventistae officiali, ipsa "Adventista Septimi Diei" appellatae, propositae sunt. Ita, cum progressu temporis, post diem venit hora. Hoc nomen "hora septima" omnino iustum est, cum significationem septimi temporis revelationis divinae congruat, praecise in Apoc. 3:14 cum nuntio ad Adventistas temporis "*Laodicea*" appellati directum coniunctum, nomine Graeco significante: iudicium populi. Imago horologii successionem septem horarum signantis suggeritur praesentatione septem nuntiorum in Apoc. 2 et 3. Complectens totam aetatem Christianam harum "epistularum" propheticarum confirmatur nominibus primae et septimae et ultimae periodorum: "*Ephesus*" et "*Laodicea*", quae significant, ordine: Inaugurationem (Ecclesiae) et Iudicium populi (Ecclesiae).

Haec notio horae maximi momenti est, quia iam errore conceptionis horae gens Iudaica maledictionem suam tempore ministerii Iesu debet. Error Iudaicus in hoc consistit: Iudaei in hora "ultionis" Dei, quae in Isaia 61:2 praedicta est, esse credebant, cum in prima hora tantum divini consilii essent; illud "*anni gratiae*" citatum, quod horam "*ultionis*" Dei in textu huius prophetiae antecedit: Isaia 61:1-2: "*Spiritus Domini YaHWéH super me, quia unxit me YaHWéH ad evangelizandum mitibus; misit me ad sanandum contritos corde, ad praedicandum captivis libertatem, et indulgentiam captivis; ad praedicandum annum gratiae YaHWéH, et diem ultionis Dei nostri; ad consolandum omnes lugentes*;" Hac de causa, dum hunc textum in synagoga Nazareth legit, Iesus lectionem suam post "*annum gratiae*" citatum intermisit et volumen biblicum clausit. Postea, ad confirmandam maledictionem quae in totam gentem cadere imminebat, Iesus "*fici*" maledixit, quae "*sterilis*" appellabatur, quia fructum non ferebat, quod erat normale cum in textu specificatur non esse tempus opportunum fructui ficus. Et ad confirmandum iustum iudicium Dei contra hanc gentem Iudaicam, discipuli Christi notaverunt, post... Maledictio contra eam pronuntiata, ficus aruit et mortua est; imago dissordinis gentis Iudaicae, victimae irrationalis suae adhaesionis ad normas veteris foederis. Per tempus et usque ad nostra tempora, adhaesio ad traditionem constanter fideles impedivit quominus nova lumina a Deo praesentata fide acciperent.

Haec tragica lectio pro gente Iudaica renovata et impleta est primum pro religione Catholica saeculo XVI^{et} anno MDCCCXLIV pro religione Protestantium, tum denique pro Adventismo institutionali officiali anno MCMXCIV. Inter annos MCMLXXXII et MCMXCI, diem dimissionis meae officialis (Novembri MCMXCI), novam interpretationem proposui de diebus

attributis tribus ultimis ecclesiis Apoc. III: " *Sardibus, Philadelphia, et Laodicea* ." Usque ad id tempus, modo traditionali, Adventismus officialis existentiam suam uni periodo nominatae " *Laodicea* " coniunxerat. Institutum interpretationem Adventistarum retinuerat, qui reditum Christi, id est, finem mundi, anno MDCCCXLIV collocabant. Opus meum constabat in demonstrando hanc interpretationem falsam esse, quia logice, prophetia inspirata et scripta tempus usque ad verum et effectivum reditum Iesu tegit. Propterea, dies non notati a vero eius reditu ad aetates Sardis et Philadelphiae pertinent, et tantum partim ad Laodiceam. Lux, quae ad illuminandam meam intelligentiam Danielis venit, mihi permisit ut diem Sardis ad annum 1844 (1843) et Philadelphiae ad annum 1873 figerem. Usque ad ministerium meum, nulla explicatio pro hoc capitulo duodecimo Danielis in Adventismo officiali data est. Servando interpretationem prophetica pionum operis, hic Adventismus officialis se privavit intellectu trium nuntiorum quae eum pertinent in temporibus " *Sardibus, Philadelphia et Laodicea* ". Ita erravit de temporibus consilii Dei sicut gens Iudaica ante eum. Et pessimum est quod hic error eodem pretio solvitur: maledictione divina et morte spirituali.

Inter annum 1980, diem baptismi mei, et annum 1994, diem constitutum fine " *quinque mensium* " prophetorum sive 150 annorum actuosorum nuntii " *quintae tubae* " Apoc. 9:5-10, fidei probatio venit ad Adventismum officialem examinandum; probatio quae sensum plenum dat nuntio quem Iesus ei dirigit in " *Laodicea* "; nuntius qui sic tempus evomendi institutionem officialem sancit, non autem motus Adventistarum qui in dissensione, extra eam, pergeret. Haec nunc post nos sunt, et necesse est uti lectionibus a Deo per has experientias datis.

Prima lectio est intellegere dies, in catenis prophetis a Daniele et Apocalypsi constitutis constructos, non destinatos fuisse ad diem veri reditus Iesu Christi accurate definiendum. Immo, Deus hoc motivo usus est ad fidem servorum suorum annis 1843, 1844 et 1994 probandam. Tantum post haec tria successiva experimenta historica Iesus revelavit iis quos diligit et qui eum in dissensione amant et serviunt, anno 2018, diem veri reditus sui, vere anni 2030, qui non in ulla catena prophetica antea constituta constructus est. Declarandum etiam est studium meum prophetiarum numquam inquisitione diei reditus Christi motum esse. Solum desiderium meum omnia mysteria revelata intellegendi in controversia fuisse. Et huius studii consequentia fuit inventio huius prophetici " *quinque mensium* " periodi " *quintae tubae* " cuius usus, ab anno 1844, mihi diem 1994 imposuit. Et sicut erat casus anni 1844 apud Protestantes, dies 1994 a Deo authenticatur et pro Adventismo traditionali mortiferam consequentiam spirituales portat.

Secunda lectio tres dies propheticos, annos 1844 (re vera: 1843-1844), 1873, et 1994, tractat. In eadem catena Danielis 9 et 8 et Apoc. 9:5-10 constructae, dies 1844 et 1994 fines dramaticos foederis divini significant, qui deinde Christianos Protestantes, deinde Adventistas spectant. Hi duo dies igitur maledictione divina notantur. Sed in catena Danielis 12:12 constructi, dies 1873 solus nuntius benedictionis totalis significat, qui ecclesiam "Adventistarum Septimi Diei" attinebat, cum, institutio Americana ab anno 1863 facta, in missionem testificationis universalis ingressa est. Hae interpretationes nobis permittunt totam logicam nuntiorum prophetarum iterum invenire. Ita, in aetate "

Sardibus " annorum 1843-1844, Iesus Adventistas perseverantes et fideles benedixit, sed specificat: " ***ambulabunt mecum in vestimentis albis*** ." Nota hoc tempus futurum esse, quia nondum Sabbatum exercentes, sed Dominicam Romanam hereditatam, nondum sanctificationem plenam his " *vestimentis albis* " symbolizatam consequi possunt. Tantum inter annos 1844 et 1863 Sabbatum ab his pionibus operis Adventistarum acceptum et adoptatum est. Et adoptando cultum sancti Sabbati Dei has " *vestimentas albas* " sanctificationis acceperunt. Anno 1873, sanctificatio totalis et perfecta "Adventistarum Septimi Diei" a Deo expressa et authenticata est per nuntium suum ad " *Philadelphiam* " directum, cuius significatio "amor fraternus" fructum a Spiritu portatum constituit. Hac de causa hic nuntius nullam maledictionem continet. Attamen nuntium admonitionis continet, cuius ignorantia Adventismo aetatis sequentis, " *Laodiceae* ", anno 1994, maledictionem et vomitum a Iesu Christo constabit: " ***Venio cito. Tene quod habes, ne quis coronam tuam accipiat.*** " Verba Christi paradoxum characterem habent, qui intelligendus est. Dicendo " *tene quod habes* ," Iesus non interpretationes propheticas petit, sed habitum fidei et studii erga hoc verbum propheticum a primis eius auctoribus demonstratum. Et paradoxum in eo consistit quod hoc studium praecise in eo consistit ut sciatur quomodo explicationem hereditariam, quae obsoleta et iniusta facta est, relinquere, cum nova explicatio, cohaerentior et iustificatio, proponitur; quod est casus qui pro Adventismo officiali inter annos 1982 et 1994 ortus est. Mea dimissione officiali mense Novembri 1991, institutum "Adventistarum Septimi Diei" confirmavit et authenticavit reiectionem suam recentissimorum luminum quae Iesus per me ei obtulit. Ita, horam male iudicando, sicut Iudaei ante eam, institutum Adventistarum victima sui ipsius mali iudicii contra "Revelationem Horae Septimae" incidit. Haec "Hora Septima" fuit finis foederis sui cum Deo in Iesu Christo.

Fidelis officio suo, Iesus benedictionem suam operi meo extendit, et "Revelatio Horae Septimae" ab eo explicationem clariorem accepit, et ab anno 2018, notitia anni veri reditus Iesu Christi addita est, et hac vice, imminens impletio Belli Mundani " *sextae tubae* " *reditum eius pro " septima tuba "* die veris anni 2030 confirmabit .

Evocatio huius " *sextae tubae* " nunc me ad explicandum mysterium "quattuor Ioannum," locutionem in titulo huius nuntii citatam ducit.

Anno MCMLXXXIX, iuvenes Adventistae Valentiae baptizati sunt, et statim nuntio meo, in documento cui titulus est "Daniel et Apocalypsis" prolato, commoti sunt; opere perquam completo hos duos libros explicante. Haec conexio post meam remotionem officialem mense Novembri MCMXCI permansit, et instituto demonstrare voluerunt auxilium quod mihi praebuerant et desiderium suum ut vicissim ex actis officialibus institutionis removerentur. Unus ex his fratribus, Ioannes-Philippus, collegam laboris nomine Ioannem-Franciscum convertit, et ita cum Ioanne-Maria, alio amico Ioannis-Philippi, anno MCMXCI baptizato, mecum, nomine baptismali meo Ioanne-Claude, convenimus, "quattuor Ioannes" memoratos formantes. Alius frater, iuvenissimus Ioel (+ Ioannes) tredecim annos natus eodem die baptizatus, nuntio meo ipso die baptismi sui valde commotus est, et post varias experientias et tempus, mihi se iunxit et

auxilium suum et fidelitatem suam perpetuam necnon multiplices artes suas attulit. Post baptismum suum, ut necessitudinem nostram spirituales frangeret, pastor ecclesiae non dubitavit auctoritates vigilum implicare, sed hoc, frustra, Deo gratias. Hoc testimonium refero quia probationem operis directi Dei qui per symbola loquitur constituit. Cur "quattuor Ioannes" congregare voluit? Propter symbolismum numeri quattuor: universalitatem, et propter significationem nominis Ioannis: **Deus dedit**. Mementote prophetiam Apocalypsis iam initio "apostolo Ioanni" revelatam esse. Ita ut nuntium suum de "Hora Septima" publice perferret, " **Deus...** " "Lucem suam quattuor servis **dedit** ", qui sic erant 'quattuor apostoli' ab eo illo momento authenticati. Hoc, quicquid se haberent in futuro. Quattuor testes officiales sunt, operi eius tempore initii dati. Duo inter eos, Ioannes Philippus et Ioannes Franciscus, proceri sunt et longis cruribus Domino cum zelo et laetitia servierunt, cum quinque conventus publicos per annum 1992 dispersos ordinavimus. Illi, pro singulis, in capsulis epistularum 5000 libellos invitationum et nuntiorum distribuerunt, prodicionem Christianitatis officialis Catholicae et Protestantis denuntiantes. Hic zelus demonstratus fructus concretus erat certitudinis fidei nostrae in reditu Christi anno 1994 et eandem persuasionem habuimus nos anno 1993 ultimum vel tertium bellum mundanum impleturos esse. Nemo nostrum de his rebus dubitavit. Anno 1991, vesperi diei quo, ante dimissionem meam, positionem meam pastori praesentare potui, tribus testibus Adventistis adiuvantibus, Mireille, sorore Ioannis Philippi qui in hac testimonio participavit, a Deo accepta... in visione, "stella de caelo cadens" verticaliter, dum domum revertebatur. "Revelatio Horae Septimae" igitur iterum a Deo authenticata est ad gradum consequentiarum rejectionis officialis ab institutione, et eius praesentatio, adiuvata tribus testibus, Ioanne-Maria, Ioanne-Philippo et sorore eius Mireille, congruens erat cum norma a Deo constituta qui scripsit " *testimonium duorum hominum verum esse* ", sicut Iesus dixit de ministerio suo et testimonio suo personali: Ioannes 8:17: " *Scriptum est in lege vestra testimonium duorum hominum verum esse*; " quattuor autem eramus ad testimonium perhibendum luci a Iesu Christo datae.

Tempus praeteriit et post annum 1994, tantum "quattuor" ex nobis remanserunt qui in valorem temporum propheticorum nostrorum credere pergeremus, sed demum anno 1996 Spiritus me duxit ut maledictionem institutionis Adventistae, id est, verum sensum nuntii diei 1994 adiuncti, demonstrarem. Hic dies ultimus erat quem per durationes in Daniele et Apocalypsi prophetatas stabilire licuit. Tempore procedente, Ioannes Maria primus recessit, deinde longa exspectatio effectus suos produxit, grex dissolutus est, quia fratres mei inefficaciam missionis nostrae non amplius accipiebant nec tolerabant. Ioannes Philippus ad Christianos variorum coetuum et praesertim ad Iudaeos se convertit. Ioannes Franciscus in testimonium personale se immisit et, sine explanationibus meis repudiandis, novam interpretationem addidit quam primo repudiabam quia textus biblicus eam non iustificabat. Et hic est ubi haec experientia utilis ad intelligendum fit. "Sextae tubae " " *quinque menses* " propheticos " *quintae* " attribuit, initium sumendo a die 1873 aetati " *Philadelphiae* " attributo. Quod ad interpretationem prophetiae attinet, haec ratio omnino iniusta est, cum annus 1844 non sit annus 1873. Attamen, quod prophetia

non dicit est nihil Deum impedire quominus idem tempus 150 annorum realium eligat ad hanc " *sextam tubam* " anno 2023 implendam. Ita fidem Adventistarum, heredum benedictionis divinae anni 1873, remunerat, qui tandem impletionem dramatis prophetati Belli Tertii Mundani, quod exspectabant et quo tempus gentium, armis modernis terribiliter destructivis deletarum, finitur. Hoc modo, nuperrime, et ab initio belli in Ucraina, hanc possibilitatem, quae Bellum Orbis Terrarum in anno 2023 statuit, adoptavi. Si logica textualis eam non iustificat, logica spiritualis autem nexum inter benedictionem divinam et adimpletionem " *sextae tubae* " constituere potest, quae probationem pertinentiae ad Deum creatorem revelantem constituit, secundum quod Apocalypsis 17:8 specificat: " *Bestia, quam vidisti, erat, et non est. Oportet eam ascendere de abyssu sine fine et in interitum ire. Et qui inhabitant terram, quorum nomina non sunt scripta in libro vitae a constitutione mundi, mirabuntur cum viderint bestiam* , quia erat, et non est, et iterum apparebit. " Causa "stuporis" duplex est: ignorantia consilii Dei, sed etiam ignorantia temporis adimpletionis eius. Et in hoc gradu cognitio huius temporis fit signum benedictionis propheticae Dei pro veris Adventistis dissentientibus. Heredes sunt benedictionum dilectissimae Iesu " *Philadelphiae* ," dum in vestigiis reiectae, tepidae, formalisticae " *Laodiceae* " vivunt.

In Apoc. 17:8, vocabulum " *puteus sine abyssu* " identificationem " *sextae tubae* " favet, quae secundam formam " *bestiae quae ascendit de abyssu* " constituit; originalem quae terrorem revolutionarium Gallicum " *quartae tubae* " pertinet. Sed contextus nuntii Apoc. 17:8 etiam reditum " *bestiae quae ascendit de mari* " in forma " *bestiae quae ascendit de terra* " spectat. Ut hoc clarius fiat, vos moneo: sub titulo " *testimonii Iesu* ", Deus electis Adventistis adventum quattuor " *bestiarum* " vel regiminum necantium revelat; ordine chronologico, prima: " *bestia quae ascendit de mari* " (coalitio papatus et monarchiae Catholicae); secunda: " *bestia quae ascendit de abyssu* " (Terror Gallicus et *quarta tuba*); tertia, et causa stuporis Adventistis lapsis: " *bestia quae ascendit de abyssu* ": secunda et authentica forma " *secundi vae* " Apoc. 9 (Tertium Bellum Mundanum: *secundum vae* et *sexta tuba*); quarta: " *bestia quae ascendit de terra* " (regimen Protestantem et Catholicum universalis gubernationis: *imago primae bestiae*).

Hoc nuntio utor ut vos admoneam consilium a Deo revelatum esse certum et servos eius non debere se affici pati ab incommodis hodiernis quos Russia in hoc bello Ucrainae passa est. Nam, sicut populi occidentales quibuscum vincula et relationes commerciales instituit, Russia paci et commercio assuevit, duobus valoribus quos per 77 annos ab Occidente quaesitum et fovendum est. Anni ultimi ante annum 2018 acti apparente successu notati sunt. Hoc relaxationem exercitationis militaris, in mundo occidentali et in Russia quoque, explicat. Sed dum haec Russia in armis conventionalibus cum parvo progressu mansit, praeferens arma nuclearia potentia destructiva evolvere propter munus ultimum quod Deus ei destinavit, in Occidente progressus technicus constructionem armorum sophisticatorum in electronicis et processoribus digitalibus fundatorum permisit; commodum magnum in terminis praecisionis, sed arma praecipue vulnerabilia magneticis ambitus influentiis. Hic primus annus pugnae inter Russiam et Ucrainam nobis incredibilem efficaciam dronum observantium et necantium demonstravit, quae potentiam curruum armatorum, tormentorum et

navium provocant. Hoc anno etiam contulit ad depletionem copiarum armorum et in Occidente et in Russia, quae, omnibus rebus adversis, maiorem copiam habet. Emptio a Russia dronorum ab Iranianis inaequalitatem quae eam ad tempus debilitatam reddidit. Dux Russicus in effectibus hiemis confidit ut resistantiam Occidentalem, quae se gaso Russico privare decrevit, debilitari videat. Sed pertinax Occidens non cedit, quamvis perturbationibus inter populum excitatis. Quam ob rem Russia nationes Occidentales coget ut directe in conflictum contra se implicentur; sive eas aggrediendo sive eas ad impetum faciendum cogendo. Annus 2023 erit annus magni dramatis Occidentalis, quia ab escalatione ad escalationem, pessima evenient cum castra Europaea dominabitur, ut Deus in Daniele 11:44 nuntiavit, territorium eius Russicum igne nucleari Civitatum Foederatarum Americae delebitur. Et in actione desperata et damnata copiae Russicae reliquae contra hostem Occidentalem modo nucleari respondebunt, submarinis suis et basibus occultis quae operantur adhuc. Ei imputando actionem " *exterminationis barbarum* ", in Daniele 11:44, Deus tempus designatum ad " *exterminandam* " humanitatem rebellem confirmat: " *Nuntii ab oriente et aquilone venient ut terreant eum, et egredietur cum furore magno ut conterat et interficiat turbas* . "

Contra ea quae in programmatibus televisificis dicuntur, Russia nihil antea praeparavit, quia ex quo URSS lapsa est et in res publicas democraticas independentes divisa est, sicut Occidente, successum commercialem pace cum populis favente quaesivit; Russia nullum studium habebat bellum contra divites clientes occidentales gerendi. Ab anno 2022, resistantia exercituum Ucrainorum, ab Occidente instructorum, paulatim iram Russicam auxit. Errores et impedimenta passi hanc iram augent; quod verba divina confirmat quae absentiam praeparationis ad aggressionem bellicam vaticinantur, cum, secundum imaginem in Ezechiele praesentatam,... 38:4, " *hamus positus maxillis eius* ", Deus Russiam pacificam cogit ad bellum contra occidentales metas suas gerendum: " *Ego te erudiam, et ponam hamum super maxillas tuas; et educam te, te et omnem exercitum tuum, equos et equites, omnes splendide vestitos, cohortem numerosam portantes scutum magnum et parvum, omnes tenentes gladium;* " Et sequens versus 5 confirmatur foederum coacervatione quam hodie videmus: " *Et cum eis Persarum, Aethiopiae et Puth, omnes portantes scutum et galeam;* " Pro " *Persia* " sive Irania, et " *Aethiopia* " sive Africa Nigra, iam confirmatum est; restat actio " *Puth* " sive Africae Septentrionalis quae castris Russicis iungetur propter nexum religiosum cum Chechenia, tam Musulmana quam Russica, una cum Russia Christiana Orthodoxa implicata.

Fides exprimitur per habitum fiduciae plenae quam in Deo et in eius prophetis nuntiis collocamus. Et apostolus Paulus in Heb. 11:6 docuit, " *sine fide impossibile est placere Deo* ": " *Sine autem fide impossibile est placere Deo; crede enim oportet accedentem ad Deum quia est, et quia remunerator est eorum qui quaerunt eum* . " Haec fides ergo nos protegere potest ab effectibus destructivis factorum in proximo futuro observatorum quae, momento, contrarium eorum quae prophetantur nuntiare videantur. Sed experientia a Deo ordinatur, secundum consilium eius quod tandem in omni sua praecisione pervenit. Et Deus noster in demonstratione fiduciae nostrae in eo confidit ut glorificetur coram inimicis suis

qui etiam nostri sunt. Consilium eius pro electis suis magnificum est et revelationes eius propheticae vitales sunt iis qui in eorum castris adhuc vivunt.

Deus tamen, et Ipse solus, tempus eligit quo intellectus revelationum prophetarum eius intellegi vel mutari debeat, et Ipse est qui mentes electorum suorum his mutationibus accommodare sinit. Bonum est hoc intellegere, quia nos omnibus modis humiles et debiles creaturae eius manemus, ab eo in omnibus rebus dependentes.

Temporibus praesentibus, vitae partes accelerant: omnia celerius moventur. Notitia per totam terram tempore reali diffunditur. Quam ob rem Bellum Tertium Mundanum celeriter tantum esse potest et brevi tempore modo perniciosissimo perfici. Initia lenta sunt, fines autem celeres, et haec celeritas etiam Deum propter finem foederum suorum tangit. Ille id de vetere foedere formulavit et idem de novo erit, quia vos moneo, destructionem "*sextae tubae*" seu Belli Tertii Mundani, pro novo foedere, in effectibus et motivatione divina comparabilem esse tertiae poenae quae destructionem gentis Iudaicae a rege Chaldaeo Nabuchodonosor et exercitibus eius, anno -586, efficit.

In hoc conflictu, foedera religionum a Deo damnatarum communem maledictionem a Biblia revelatam confirmant. Et per actiones suas quae statum spiritualem earum revelant et confirmant, hae religiones se ipsas detegunt et electi sic parati sunt ne eas sequantur in decisionibus quas in contextu universalis gubernationis sub ipso fine, anno 2029, capient. Sed hoc universale gubernatio iam ab anno 2024 ordinari potest, cum recompositio superstitum hecatombe universalis incipiet. Examen fidei, ultimum, ordinabitur sub finem septem annorum qui adhuc ante nos sunt.

Iterum animum vestrum ad hunc errorem ab Adventismo institutionalis officiali commissum adverto. Perperam existimavit Dominicam Romanam significationem "*signi bestiae*" tantum tempore ultimae fidei probationis assumpturam esse. Ita magnam culpabilitatem huius "*signi*" satanici rebellis debilitat, obliviscens hanc "Dominicam" iam, ab anno 321, causam fuisse poenarum primarum quinque "*tubarum*" et causam mansuram esse mortiferarum poenarum "*sextae et septimae tubae*" futurarum. Et haec oblivio ei vomitum a Iesu Christo constat. Quam ob rem, simulac vera huius diei natura et origo eius eis notae erunt, a Christo vocati se ab eius praxi separare et verum Sabbatum adoptare debent, sine mora et sine tempore amittendo. Nam tempus naturam et divinam damnationem quae "requiem primi diei" tangit non mutabit, ex quo adoptio eius ut paganus "Dies Solis", decreta est die 7 Martii 321 ab Imperatore Romano Constantino I, qui "Magnus" appellabatur. Ita intellegere potes iustificationem irae Iesu Christi, cum, ut Deus, creator et legislator, iniuriam huius falsi diei requietis ab illa data passus sit et Adventismus officialis eum cogat ut adhuc eam perferat, ab anno 1994 usque ad gloriosum reditum suum, ut veram eius naturam denuntiet. Nam cogitationes eius actionibus exprimuntur; ab anno 1995, bonae relationes eius et foedus cum religionibus quae hanc "*signam*" a Deo maledictam honorant, id testantur, eum accusant et damnant. Sed semel in hoc foedere rebeli initus, naturam diabolicam diei requietis sociorum suorum denuntiare non poterit, nec volet. Spiritu eum ab anno 1994 deserente, iustam iram Dei viventis, YaHWéH, Michaelis, Emmanuelis, Iesu Christi, subire et cum eis communicare debebit.

Inter annos 1983 et 1991, in conventu generali Conferentiae Adventistarum Meridianae Gratianopoli habito, Iesus auxilium Adventismo in statu deficiente porrexit per interrogationem quam me coram tota congregatione pastori qui conventum et officium divinum moderabatur proponere iussit. Haec interrogatio iam responsionem continebat et eiusmodi erat quam puer Iesus duodecim annos natus senioribus Iudaeis et sacerdotibus sui temporis rogavit. Itaque pastori dixi: "Frater, si Sabbatum pro sigillo Dei ab anno 1844 habetur, nonne dicere possumus diem Dominicum signum bestiae ab illo tempore fuisse?" Paulo attonitus, pastor aliquid simile respondit: "Modo quo res proponis, difficile esset aliter dicere." Mea interrogatio aliquantum perturbabat, attamen, post generalem stuporem, nullum effectum salutarem infeliciter produxit. Attamen haec interrogatio erat increpatio Adventismo humanistico, qui imprimis bonas relationes cum iis, quos prophetia biblica inimicos Dei esse revelat, stabilire studebat. Reiectio huius generis Adventismi a Iesu anno 1994 igitur plane iusta est.

Novissima de Ucraina ex die XXIV mensis Octobris, anno MMXXII

Tempore progrediente et arma moderna Ucrainae a potentiis occidentalibus NATO data momentum quoddam contra Russos ei praebere videntur, raras voces veritates revocant quas pauci audire volunt. Immo, in castris occidentalibus, tantum adhaeremus Ucrainam, nationem liberam, in suo solo a Russia die XXIV Februarii MMXXII oppugnatam esse, hodie ante octo menses. Sed voces obiectivae, et inter eas testes Ucraini ipsi, meminerunt bellum in Ucraina anno MMXIV coepisse, octo annis ante, quo tempore castra nationalistica Ucrainica sine fine contra castra Ucrainica pro-Russica, quae in regionem Donbass in oriente patriae sita se receperat, pugnaverunt. Attamen, Civitates Foederatae Americae, Germania et Francia ad concordiam cum gubernatione Ucrainica et Russia anno MMXIV pervenerunt; haec sunt pacta "Minskensis". Hae nationes occidentales se obligaverunt ad securitatem Ucrainae praestandam, conditione compositionis amicabilis cum pro-Russicis Donbass. Loco obligationis suae servandae, gubernatio Ucrainica bellum suum anno MMXV contra hos pro-Russicos, qui tam Ucraini quam ipsi erant, resumpsit. Hoc in casu, num digni erant auxilio occidentali? Num verum dixit Dominus Zelensky cum Occidenti dixit: "Nos similes vobis sumus?" Moraliter, manifestum est; etiam peiores sunt quam nos, sed politica ratione, Europa postulat ut sodales sui promissa sua observent. Haec res omnino neglecta est ab occidentalibus qui decernunt apud NATO. Ecce res quae positiones utriusque partis inconciliabiles reddit, sed facta sunt facta; Deus est qui Iudex est et qui iam utramque partem damnavit ob causas spirituales quarum ne consciae quidem sunt. Itaque mala fides locum suum iustum habet in hoc scenario quod venit ad puniendum, praecise, defectum fidei omnium actorum participantium, sive sint activi sive belligerantes fautores.

Post octo menses belli, unum omnibus patet: bellum formam omnino mutasse, propter progressum technicum in technologia informationis fundatum; tormenta ultra-precisa et drones remote gubernati, contra quae currus armati et

naves impotentes fiunt et scopi vulnerabiles fiunt. Ergo, hoc anno 2022, omnia possibilia sunt, inter quae clades et recessus copiarum Russicarum, quamquam improbabilis propter eorum pertinaciam, quae magna ex parte tanta est quanta Ucrainorum. Sed quocumque exitu, ira Russiae contra Occidentem ad maximum aucta erit; et proinde, annus 2023 erit annus poenae pro Occidente nimis victore et "arroganti"; sicut "cornu parvo" papali Romano Danielis 7:8, quod est fundamentum omnium maledictionum eius.

Studium meum Bibliorum eiusque prophetiarum me adduxit ad detegendam momentum nominum a Deo rebus impositorum, et accidit ut Ucraina significet "finem". Pro patria qualis Russia, finis eius res est delicatissima; est inviolabilis et moveri non potest sine excitanda ira nationali. Sic se gerebant nationes toto orbe terrarum per tempus. Attamen, in Occidente, post finem Secundi Belli Mundani, ruina destructionis mentem incolarum penitus mutavit, et nationalismus huius tragoediae responsabilis timebatur et pugnabatur. Hoc favit renuntiationi finium nationalium et acceptationi creationis Unionis Europaeae. Hoc modo, Occidentales oblitus sunt quid vocabulum "finem" adhuc significare posset populo Russico et sociis orientalibus. Occidens id renuntiavit, sed Oriens id servavit ut valorem inviolabilem, paratus pugnare ad eum defendendum. Occidens valores suos mutavit, magis magisque perversus, sed Oriens suos integros servavit; manent congruentes cum eo quod semper fuit. Ergo, ultra bellum in Ucraina, revera "collisionem civilizationum" habemus, de quo in televisione magis magisque disputatur. Progressus technicus multas terras ingressus est, sed homines religionibus et moribus divisos unire non potest. Contra speciem, in Civitatibus Foederatis Americae, exemplo huius generis, incolae valde divisi et racistae sunt. commercium omnes unire videtur, sed violentia Protestantes albos contra Catholicos Hispanicos opponit, et cum eis, grex nigrorum bene evolutus adhuc victima vel auctor violentiae racialis est. Per orbem terrarum, commercium magis magisque incrementum spirituum intolerantiorum et fanaticorum celat, quos daemones a Deo emissi ad summum exacerbant. Bellum Mundanum Tertium, quod die XXIV mensis Februarii anni MMXXII coepit, demonstrat negotia mercatoria impotentia esse ad prohibendum bellicum conflictum nationum quae se "civilizatissimas" appellant. Hoc post Bellum Mundanum Secundum fit, quod fructus nationalismi fanatici fuit. Demonstratur praesides hodiernos opera monarcharum antiquorum reproducere et ordinationem in nationes democraticas nihil mutare: "tempus gentium" igitur officialiter "finiri" potest, sicut Dominus noster Iesus Christus dixit et prophetavit in Matth. 24:14: "Hoc evangelium regni praedicabitur in universo orbe in testimonium omnibus gentibus. Tunc veniet finis."; sed etiam in Ezechiele 30:3: "Quia prope est dies, prope est dies Domini, dies tenebrosus: tempus gentium erit."

Haec res delicata est et contra sensum cogitationis hodiernae vulgaris progreditur, sed post actorem seducentem Vladimir Zelensky latet persona multo magis perturbans. Haec sententia in vero facto fundatur: eius expeditio praesidentialis a quodam oligarca Ucrainico, qui etiam factionem Nazistam "Azov" sustentat, sustentata est. Et eius programmata incluserunt promissionem delendi resistentiam pro-Russicam in Donbass. Deus gaudet hostes suos humiliando eos ducendo ad novam causam Nazistam sustinendam. Et hic iterum,

vos moneo, in originibus Hitlerianis, Nazismus fere totum populum Germanicum seducere successit; hoc erat usque ad inventionem castrorum exterminationis cum cameris gasalibus, quae totam Europam horrore tremere fecerunt. Sed essenziale est intellegere: antequam has vastationes populi Iudaici ordinaret, Nazismus firmitate ducum suorum seductus est et temporibus incertitudinis, disciplinati populi Nordici hanc necessitatem ducis fortis et acuti sentiunt. Ante exemplar Germanicum, fascismus Italicus erat, sed populus eum diu non probavit. Hae autem fascismata seducunt cum oeconomiam recreant et populo prosperitatem restituunt. Die XXIV mensis Februarii, anno MMXXII, Ursula Von Der Leyen, praeses Commissionis Europaeae, et Carolus Michel, praeses Consilii Europaei, duces nationum Europaearum improvise ceperunt, statim cum Ucraina partes sequentes, ita oboedientes electionem iam a Civitatibus Foederatis Americae factam sequentes. Post hanc publicam positionem, ceteri sodales hanc electionem tantum parere et sustinere potuerunt. Occidente nihil curae erat de iis quae in Ucraina fiebant, sed haec facta in rationem ducuntur ad intelligendum quid a die XXIV mensis Februarii, anno MMXXII, accidit.

In tumultu ruinae URSS, anno MCMXCI, res publicae formatae sunt. Polonia liberata se sub tutelam NATO collocavit. Romania et civitates Balticae idem fecerunt. Ucraina iam candidata erat, sed corruptio eius gradus adoptionem eius impossibilem reddidit. Re vera, in climate anarchico nata est, quod explicat cur Ucraina sola natio fuerit in qua coetus Nazistarum publice et publice vindicatus et repraesentatus est: coetus "Azov". Ucraina imaginem Stephani Bandera, Ucraini in exercitu Germanico SS tempore Secundi Belli Mundani conscripti, diu honoravit et honorat. Et haec oppositio inter Ucrainos Catholicos et Russos Communistas vel Orthodoxos apparuit quotiescumque occasio se obtulit. Pax temporaria solum potentiae victoris praesentis, sive Russici sive Poloni, debebatur. Mores humanitatis nostrae hodiernae eo explicari possunt quod horrores Nazistarum Secundi Belli Mundani non experta est. Et propter substitutionem generationum eadem insidiae in omnibus aetatibus operantur. Nazismus initium capit ludo seductionis et orationibus persuasivis quae mentes ad causam suam adducunt, et hac in re ea quae Zelensky habet perfecte efficacia sunt. Duces et populos, quos aperte culpat, iubet, premit ut auxilium pecuniarium et militare obtineant. Et hac methodo eos attrahit et in pugnam suam implicat. Itaque inimici Hitleri hesterni, pretio vitae suae, novam causam Nazisticam nostri temporis sustinent. Haec est consequentia caecitatis novarum generationum et etiam veterum quae drama Secundi Belli Mundani personaliter non expertae sunt. Mentis Occidentalium solum commercio et successu materiali student. Doctrinas historiae et pericula ideologiarum eodem modo spreverunt quo hereditates religiosas, inter quas revelationes propheticae vitales, spreverunt, in vacuo atheismi natantes et solum ad phantasmata sua implenda viventes. Itaque Deus eos in laqueos suos decepit, et nunc conflictu imminet quem amplius impedire non possunt, victimae propriae electionis hypocriticae, omnem vere facultatem libere agendi amisisse propter aequae hypocriticae "foedera hominum" Unionis Europaeae et NATO, quae eos manibus pedibusque alligant. Hic est ubi haec verba a Deo Danieli data ad explicationem regi Nabuchodonosor memoria tenere debemus, quia nostro tempore revelata sunt; Daniel 2:43: " *Vidisti ferrum mixtum testae cum*

testa, quoniam cum foederibus hominum miscebuntur, sed non adhaerebunt inter se, sicut ferrum non adhaeret testae. "

Qui Unionis Europaeae creationem probarunt, diu affirmaverunt eam pacem Europaeis obtulisse et offerre pergere. Hodie, Europa est quae libere bellum sustinere et sustinere eligit. Europa Unita id non impedivit, sed provocavit, et notandum est, parvum sed grave, auctoritatem primam huius electionis responsabilem esse Germanicam. Praesens status rerum adversus veritati revelationem favet: duo Franco-Germani tantum in cogitatione Gallica erant. Post finem Secundi Belli Mundani, a capitalistarum Civitatibus Foederatis Americae colonizata, Germania Galliam ad recuperationem politicam adhibuit, et eius electiones ad eos inclinaverunt qui personaliter oeconomice maxime lucrabantur. Gallia auctoritatem ad sacrificium perniciosum, Germania lucrum et ditamentum quaesivit. Aliquamdiu, ambae nationes quod volebant adeptae sunt, usque ad tempus nostrum cum ambae ruinam et destructionem communicabunt. Inopia energiae factionibus Europaeis hac hieme magnopere favebit, si frigus aderit. Quod ad bellum in Ucraina attinet, cum variis suis flexibus et expansionibus perget.

Quod ad patriam Gallicam attinet, quis credidisset Praesidem Macron, inimicum Frontis Nationalis Francici sive Conventus, existentiam nationis suae commissurum esse ad nationalismum Ucrainicum effrenatum sustinendum? Quale paradoxum, discrepantias revelans ex maledictione divina quae nationem eiusque ducem ab primo rege, Clodoveo I, percussit ¹ Ad Papam Franciscum eiusque officia convertenda cogitur, ut pacem impossibilem hoc ipso die obtineat. Sed nescit se ad caput primae religionis terrenaе, coram Deo reum et "primum" responsabilem maledictionis quae Tertium Bellum Mundanum iustificat, poenae quae " *sexta tuba* " in Apoc. 9:13 appellatur, alloqui.

Minatio Ucrainae et Europae imminet propter comitia legatorum ad Congressum et Senatum Civitatum Foederatarum, quae die octavo mensis Novembris in comitiis mediis habebuntur. Si Republicanus vincat, auxilium a praesentibus castris praesidentialium Democraticis Ucrainae datum interrumpi debet. Et suffragationes ad hanc pessimam condicionem Europae indicant, quae sola onus sustentandi necessitates militares Ucrainae ferre debebit. Hic est ubi Europa sine dubio in quattuor ventos caeli dividetur: finis pulchrae conventionis inter sodales Unionis Europaeae.

Ab die XXIV mensis Februarii anni MMXXII, mundus occidentalis seductioni satanicae obnoxius est, cuius par ad origines terrae redit, in seductione Evae a serpente, quem ipse Satana ut medium adhibuit. Nec hoc nos mirari debet, cum haec seductio, in Vladimir Zelensky incorporata, ultimum conflictum globalem in historia terrae excitare conetur. Confirmans titulum libri praeclari et pretiosissimi a sorore nostra in Christo, Helena Gould-White, scripti, "Magna Controversia", haec tragoedia completionem suam incipit cum dramatica caede globali, quae in solo Ucrainico coepit. In origine sua, histrio, verus comoedus, qui a munere histrionis publici ad munus ducis bellici auctoritarii et seductoris transit, ad potestatem adductus a causa Nazista, quae neminem iam movet in Occidente anni MMXXII et ab anno MMXIV, cum haec praesentia Nazista a nuntiis mediorum nuntiata est, transit. Res internationalis universalis igitur a magna

comoedia ad magnam tragoediam caedis, a risu ad lacrimas effusas ob mortes victimarum civilium et militarium, progreditur. Nam vos moneo, hoc conflictum ante omnia esse poenam Dei, qui et civium impietatem punit, et militum. Et hoc iudicium omnes castra adversariorum et eorum fautorum pertinet, quia omnes coram eo religiose rei sunt. Post expansionem mediorum, eventus vitae terrenaе omnibus incolis terrae, ubicumque sint, tempore reali et statim nota sunt. Reactiones populares excitatae facultates agendi ducum populorum minuunt. Veritas et mendacium eadem potentia diffunduntur et se invicem neutralizant, ita ut humanitas commoditate perspicuitatis non proficiat. Duces victimae pressionis mediorum sunt et decisiones suas politicas et oeconomicas festinanter capiunt, et in hac acceleratione imposita, errores irreparabiles committunt. Hic, summatim, sunt commoda eius quod homines paradoxe progressum appellant.

Sed hoc vocabulum "progressus" nobis facultatem offert intellegendi statum humanitatis annis 2022-2023, quia status animi Occidentalium perpetuo in "progressu" vel in mutatione fuit quae eum gradatim transformavit; proinde, homo nostri temporis valde differt ab illo anni 1945, die quo divisio territorialis Europaea a nationibus victoribus ordinata est. Vir anni 1945 patriae suae et vexillo suo nationali patriotice adhaerebat. Prima duo bella mundana ab expansionismo nationalistico Prussiano et Germanico Imperatoris Gulielmi II et Adolphi Hitler causata erant. Eo tempore, natio erat valor ab omnibus defensus, quia minae impetus hostilis cives cogebant ut protectionem finium suorum praeferrent, post quos in pace vivere et florere poterant. In pace quae secuta est, Bello Mundano Secundo, relationes internationales remissae nationes propius adduxerunt et inde natus est spiritus universalisticus. In Gallia, praesertim, haec cogitatio universalistica causa fuit recuperationis thematis "iurium humanorum", cuius significatio nationalistica Gallica originalis universalistica facta est. Hoc punctum intellegere magni momenti est, quia, ab initio suo, hoc dogma "iurium humanorum" tantum aequalitatem inter classes diversas in Gallia formatas restituere destinabat: nobiles, magistratus, mercatores, plebei, omnes hae classes eisdem iuribus et officiis subiectae erant per chartam "iurium hominis et civis", sed tantum in Gallia et in Gallia colonialista alba, adhuc servorum possessorem in hac aetate revolutionaria et etiam post eam, valebat. Servitus, tempore procedente, damnata est, et demum post rebellionem studentium Francicorum Maii anni 1968, in climate semi-anarchico, "iura humana" Francica "iura humana" universalis facta sunt. Sinistra politica Francica hanc ideologiam amplexa est, et cogitatio universalistica dominata est et cogitationem nationalisticam odiosam reddidit. Humanitas semper in reactione omnino contraria operatur, oscillationem sequens. Quantumvis cogitatio nationalistica nationem univisset, nunc necesse erat eam odisse et receptionem peregrinorum in solo nationali favere; haec mutatio brutalis nomine chartae "iurium humanorum" iustificata. Num hac mutatione normae mirari debemus? Minime, quia per saecula et millennia, cogitatio contemporaneorum regis Nimrod, qui turrim Babel erexerunt ut divinas maledictiones effugerent, post annum 1968 resurrexit. Una cum iuventutis sententia "vetitum est vetare" etiam hoc perturbans "nec Deus nec Dominus" erat, nam erat expressio cogitationis incolarum Babelis. Quam ob rem magna receptio immigrantium ex omnibus nationibus terrae norma facta est in Gallia, acerrime

defensa contra adversarios nationalistas. Sed cavete, mense Maio anni 1968, discipuli Gallici vehementer a vita Americana affecti sunt, ubi haec universalistica mixtura ethnica iam in praeclara urbe litoris orientalis, Novi Eboraci, visibilis erat. Quis credere posset Deum Babelem confusione linguarum punisse, sine nova eius recentissimaque expressione punienda? Lectio in Biblia scripta "Babelistas" saeculi nostri XX reos sentire facit ' et haec culpa poenam accipiet. Sed hac vice, Deus non contentus erit homines diversis linguis separare; hac vice, sanguinem eorum in terra novarum "Babelum" effusum miscet.

Per annos septuaginta septem, maledictione divina fructus, Satan societatem occidentalem centum octoginta gradibus transformare contigit. Hodie, id quod heri oppugnabat, sustinet, nunc autem damnat quod ante "magnam mutationem" suam, quae revera in mentibus hominum, necnon in gentibus, populis, moribus, paribus, corporibusque est, sustinuit. Praeterea, tali mutatione in moribus, non mirum est, cum novi Nazistae apparent, non agnoscuntur nec timentur, sed adiuvantur et servantur. Feliciter, ludibrium non necat, quia si ita esset, tota Europa iam depopulata esset. Immo, status Europaeorum hodiernus sic se habet: Zelensky eis dicit "Da mihi arma, et tace!" et quid videmus: arma dant et tacent; res recte dictae; tibi fingere sino quid id verbis obscenis sonet.

Deus nationes lingua distinxit ut eas separatim ab invicem iudicaret. Ipse enim nulla gens alteri obligatur. Sed omnes gentes ab eo eisdem praeceptis et eisdem legibus iudicantur, omnes enim erga eum obligationes et officia habent.

Res hodiernae mihi permittunt notare nexum qui Tertium Bellum Mundanum sive "sextam tubam" cum "quarta tuba" coniungit. Memini in Apocalypsi 11, versu 14, vocabulum "vae secundum" in versu 7 datum "bestiae quae ascendit de abyso," quod quartam tubam sive Revolutionem Gallicam designat, re vera in Apocalypsi 9 "sextam tubam" designare.

In duabus "tubis" quas Deus connectit, effectum "terraemotus" habemus, in Apoc. 11:13 citatum: "*Et in illa hora factus est terraemotus magnus, et decima pars civitatis cecidit; et in **terraemotu occisa sunt septem milia hominum** , et reliqui in terris affecti sunt, et dederunt gloriam Deo caeli.*" Hanc imaginem iam explicavi in "Explica mihi Danielelem et Apocalypsin" et hic repeto: effectus "terraemotus" consistit in eversione potentiae dominantis, ut dominetur ab iis quos dominabatur. Nunc, in evolutione consequentiarum belli in Ucraina gerentis, videmus favorem formari pro duobus castris oppositis. Et inter eos, populi Tertii Mundi, diu ab Occidente dominati, Russiam sustinent contra castra occidentalia priorum colonorum. Ita "*sexta tuba*" formam Revolutionis Francicae accipiet, sed hac vice in scala internationali. Favor Tertii Mundi formam bellicam activam induet, quae nationes occidentales percelleret, quia hic Tertius Mundus, in cupiditate vindictae, indignatione plenus, praesertim Musulmanus est et populos olim colonizatos tangit; actio "*regi austri*" Danielis 11:40 attributa sic confirmabitur. Sicut "sanculottae" revolutionarii regem Franciae everterunt, ita populi Maghrebi et Africani colonos olim dominantes ad tempus evertunt. Et duo eventa commune habent climatem "terroris" pro castris occidentalibus ab ira Dei in Iesu Christo petitis. Et hoc totum, quia populi heredes religionis Christianae perseverant in honorando falso die requietis a Roma anno 321 et institutionaliter

anno 538 instituto, ita contemnentes sanctum Sabbatum diei septimi a Deo sanctificatum ab creatione mundi ante annos 6000, die verno anni 2030.

Nexus similitudinis " *quartae et sextae* ^{tubarum} " *numerosi et magni momenti sunt* . Haec subtilitas, quam Deus solum cum ultimis "filiis veritatis" suis communicare voluit, lectionibus abundat. Parallelismus " *quartae tubae* " et " *quartae poenae* " Lev. 26:25 significationem revelat quam Deus suae " *poenae* " tribuit: " *ultionem* " suam contra eos qui *foedus suum prodiderunt* : " *Gladium adducam super vos , qui vindicabit foedus meum ; cum congregati fueritis in civitatibus vestris, pestem mittam in vos, et trademini in manus inimici .* " Notatur Deum eodem modo iudicare vetus et novum " *foedus* ", ita confirmans se " *non...* " " *Nolite mutare* ", ut dicit in Malachia 3:6. In hoc nuntio Lev. 26:25, " *gladius* " bellum significat, seditionem armatam civilem vel militarem, prout res se habet. Et notanda est etiam similitudo " *sextae tubae* " cum " *prima* ": in utroque casu, invasio Europae a populis Boreorientalis, olim territorii Hunnorum famosorum et timendorum, duce Attila, qui sub titulo, nunc confirmato, "flagelli Dei" egit. Sicut ultima lectio a Deo Christianis infidelibus aetatis anno 1844 terminantis data annis 1793-1794 in forma "Terroris" revolutionarii Francici venit, pro periodo anno 1844 incipiente, poena mortifera venit ab die 24 Februarii 2022 per " *sextam tubam* " quae formam " *primae* " accipit, et hac similitudine, Spiritus renovat accusationem suam contra iniustam desertionem sancti Sabbati legis suae divinae. " *Sexta tuba* " in duabus phasibus successivis nititur: initium... Quod ad bellum in Ucraina pertinet, quo Europa Occidentalis inimica Russiae fit, auxilio et armamento Ucrainae, inimicae suae. Secunda pars a vere anni 2023 bello directe a Russia contra nationes Europaeas gesto notabitur. Simul, reliquus mundus inflammabitur per obiectionem Musulmanorum Orientalium aliorumque fautorum contra castra Occidentalia: Civitatum Foederatarum Americae, Coreae Meridianae, Iaponiae et Taiwaniae contra Russiam, Sinarum et Coreae Septentrionalis, Indiae contra Pakistaniae et aliarum inimicitiarum internationalium.

Idea " *ultionis* " fundamentalis est, quia responsionem ad iniustitiam commissam implicat. Iniuria erga Deum de Sabbato, sed etiam iniuria erga populos Tertii Mundi, diu a divitibus et potenter armatis potentiis occidentalibus expoliati, servituti facti, et colonizati. Pax quae postea imposita est a natione occidentali quae secundum bellum mundanum vicit, facta est: a mercatoribus et avaris Civitatibus Foederatis Americae, insensibilibus ad veram iustitiam divinam. Capitalismus eorum frigidus et impassibilis norma factus est, et per eum expoliatio hominis prolongata est. Ob hunc despotismum politicum et oeconomicum populi Musulmani eum "magnum Satanam" appellaverunt. Et revelatio Iesu Christi iustitiam huius iudicii confirmat, sine iustificando vel legitimando Islam, qui mortem voluntariam unius et universalis Salvatoris nostri, divini Domini Iesu Christi, negat.

Thema libertatis etiam " *quartam et sextam* ^{tubas} " *connectit* . Postquam rebelles Americani libertatem in pugna contra monarchiam Anglicam adepti sunt, hoc argumentum in Europam diffusum est, a Francia et eius Revolutione incipiens, antequam totam Europam Occidentalem contaminaret et expugnaret, usque ad Russiam anno 1917. Libertas multum sanguinis effusionem effecit et insatiabilis

est. Haec libertas excessus perversos moralitatis occidentalis explicat, et adhuc haec libertas Bellum Orbis Terrarum Tertii eruptionem effecit. Sane ex desiderio extremae libertatis Ucraina foedus cum Russia reliquit. Libertatem certe aestimamus, sed non oblivisci debemus eam causam damni multitudini esse; Deus eam propter excessus libertarios et liberticidas tamquam peccatum iudicavit. In oculis eius, hoc libertatis argumentum tam magni momenti est ut ad hoc idolum erectum, quod Francia **Civitibus Foederatis Americae oblatum est, in hoc versu ex Apocalypsi 11:10 alludat:** " *Et incolae terrae gaudebunt et exsultabunt, et munera mittent invicem* , quoniam hi duo prophetae cruciaverunt incolas terrae. "

Officialiter, dissimiles Gallis anni 1793, Americani Deum eiusque Sacram Bibliam, " *duos testes* " aut " *duos prophetas* " eius non reiecerunt, sed Christianitas eorum Calvinistica cum norma divina non congruebat. Et favendo, secundum doctrinam suam, ius ad ditandum ut signum divinae benedictionis acceptum, a Deo benedici non poterat et tantum excessus libertarios favere poterat, secundum quod Deus per os apostoli Pauli in 1 Tim. 6:9-10 declarat: " *Sed qui volunt divites fieri incidunt in tentationem et in laqueum et in desideria multa inutilia et nociva, quae mergunt homines in interitum et perditionem.*" *Radix enim omnium malorum est cupiditas pecuniae, quam quidam repleti a fide aberraverunt et se multis doloribus inseruerunt.* "In Gallia et alibi, accessus ad immodicam libertatem fidem necavit, quia quo magis homo se liberat, eo magis Deus ab eo se distat. Re vera, non homo Deum repudiat; Deus hominem rebellem repudiat quia se amore eius indignum ostendit."

Deo, vera " *libertas* " creaturarum eius in subiectione earum legibus iustis et principiis eius invenitur, ut 2 Cor. 3:17 docet: " *Dominus autem Spiritus est; ubi autem Spiritus Domini, ibi libertas.* " Et iterum Gal. 5:1: " *In libertatem Christus nos liberavit. State ergo fortes, et nolite iterum iugo servitutis implicari.* "; Iac. 2:12: " *Loquimini et agite quasi lege libertatis iudicandi sitis.* " *Extra hoc " libertatis "* exemplar , homo victima fit principii anarchici quod limites suos semper ulterius extendit, quibus sola mors finem imponit.

Deus iudicat corda et cogitationes

Cum Deus invisibilis sit, incredulus vel incredulus credit cogitationes suas inviolabiles esse; hoc modo facile proximos suos fallere potest falsa eis dicens. Mentiri potest, sed etiam veritatem dicere sine probatione, et hoc in casu, ipsa veritas ei mendacii valorem accipit. Mendacium est fructus perversionis mentis. Homo idealis secundum Deum non debet ulla perversione mentali vel physica deformari. Rectitudo requisita est naturali et spontaneo modo sine calculo reagere, sicut aqua fontana quae e monte exit et facillimam viam sequitur, semper deorsum tendens: non calculat sed legi gravitatis terrestri obtemperat, ei resistere non potest. Hoc modo in infimis locis, aquae fontium inter se coniunguntur et in unum, successive, flumina et rivos formant. Sicut aqua ad fontem redire non potest, ita anima Deo grata non potest contra eum et leges eius morales, physicas, chemicas et spirituales rebellare. Deus cogitationes creaturarum suarum novit, et

ideo vitae electorum plenae sunt et plenae experiētiis divitibus, dum infidelis a Deo neglectus nihil fit. Spiritus Sanctus eius est qui differentiam facit, nam Iesus bene dixit in Matthaeo 13:12: "*Ei qui habet, dabitur*"; sed quis quid habet? Fidem, nihil nisi fidem, sed totam. Et hoc parvum vocabulum "*fides*" multa repraesentat, inter quas sunt praecise logicae et simplices reactiones ad veritates a Deo revelatas. Nam cum veritatibus caelestibus confrontantur, electi se gerunt sicut fons aquae. Se a Spiritu Dei regi sinit, qui inspirat et aedificat cogitationes eius et intellectum mysteriorum revelatorum.

Fides non cum sentimentalitate mentis humanae coniungitur, nam ubicumque Deus eam invenit, intelligentiam aperit. Fructus fidei igitur est aperitio intelligentiae electi. Sed haec intelligentia a Deo data intelligentiae nostrae naturali additur. Item, secundum principium "*ei qui habet, dabitur*", qui bene utitur intelligentia sua naturali a Deo augmentum intelligentiae obtinet ad res spirituales, sed etiam terrenas et carnales. Nam is quem Deus spiritualiter illuminat etiam debet iudicare actiones in ambitu suo terreno peractas. Intelligentia igitur est donum pretiosissimum quod Deus offerre potest iis quos amat. Specifico, iis quos amat, quia solum iudicium eius valet. Apparentiae fallaces sunt quia multi homines Deum amare affirmant dum nesciunt quomodo eos iudicet. Ut vita coniugum humanorum postulat, amor reciprocus esse debet quia si uno tantum modo operatur, amor tantum fallax illusio est. Credentes infideles errant non satis quaerendo responsum Dei ad amorem suum erga eum. Deus Creator, fons omnis intelligentiae, hanc incommoditatem damnat, quia qui vere amat probationem amoris reciproci postulat. Relatio quae cum Deo aedificatur similis est relationi viri et mulieris vocati ut "*unam carnem tantum forment*". Quod ad coniuges humanos attinet, coniuges spirituales ab electo et Deo Creatore suo formati se sustentant per continuam curam probandi amorem datum et amorem perceptum.

Recte, in 1 Cor. 13, Spiritus multiplicem definitionem amoris, caritatis, vel accuratius "*charismatis*" sive "*donis*" Dei, excellentissimi, ut ipse intelligit, docet. Describit quid sit et quid non sit, etiam falsum "*donum*" reprehendens, quod in cognitione veritatis stricte intellectuali fundatur, quod hoc in casu "*animam inflat*" eius superbiam adulando. Contra hanc reactionem, in vere electo, cognitio veritatis gaudium, laetitiam, magnam felicitatem in omni humilitate acceptam affert.

Per sex milia annorum vitae terrestres, Deus probationes successivas ordinat, omnes ad animas humanas examinandas destinatas ut fidem vel defectum fidei in eum patefaciat. Et in omnibus probationibus suis, falsos credentes detegit et veros ab aliis eminere permittit. Totum consilium eius cogitationi communi subiectum est, et probationes quas creat probationem electis suis caelestibus et terrestribus offerunt. Nam si voluisset, Deus tantum electos vivere permittere et lapsos nasci prohibere potuisset. Sed consilium eius in gaudio communicationis fundatur, et ad hanc gaudium obtinendum Pater noster sibi filios dedit, quorum plerique contra eum, leges eius et principia eius rebelles facti sunt. Selectio electorum suorum, quae in terribili sacrificio vitae suae in Iesu Christo fundatur, nobis revelat quantum huius desiderii sit communicandi existentiam suam cum

liberis paribus. Haec cogitatio principalis est quam memoria tenere debemus quia in centro omnium probationum quas per tempus ordinavit est.

Cum de amore agitur, Deus est summe et sublimiter exigens. Prioritatem habet omnibus aliis viventibus. Et hoc verba Christi, quae in Matthaeo 10:37 citantur, iustificat: "*Qui filium aut filiam plus quam me amat, non est me dignus* ." Viro, uxorem suam amare non est impedimentum amoris Dei, et idem valet de uxore. Sed coniuges terrestres consentire debent Deum primum amare, prae amore mutuo et ergo prae amore liberorum. Hi duo amores complementarii sunt, non opponuntur. Sed problema oritur cum alter e duobus membris coniugum Deum prioritatem suam privat, et, heu, hoc fere omnibus coniugibus a Iudaeis et Christianis per orbem terrarum formatis accidit. Electi rari sunt per orbem terrarum, et coniuges electorum etiam rariores. Relatio cum Deo tam singularis et tam exigens est ut vix impleatur nisi in vita singulari hominum aut coniugum separatorum. Tamen, res non est desperata, quia ultimae horae humanitatis fient fidei verae favorabiles omnibus ultimis electis, sive coniugatis sive non. Iesus hoc iudicium singulare confirmavit, dicens in Luca 17:34: "*Si duo in eodem lecto erunt, unus assumetur et alter relinquetur* ." Fides non carnaliter communicatur, et iudicium uniuscuiusque animae ergo stricte individuale est.

Examen fidei annorum 1843-1844 exemplum sui generis est; exemplar vere revelatorium, quia primum hoc examen a Deo in Biblia prophetatum est, Danieli prophetae revelatum, et tempore suo Ioanni prophetae, fine primi saeculi aetatis nostrae Christianae. In prophetiis suis, Deus omnes consequentias probationis fidei revelat. Situatio obscura fit luminosa, quia in lumine revelationum suarum, electus momenti clare identificat quis a Deo maledictus sit et quis benedictus. Hoc est privilegium electionis divinae. Sed cavete, probationes fidei se invicem sequuntur, et qui in ultimo stans manebit solus vere electus erit a Christo. Per totam vitam nostram, diabolus laqueos et insidias ponit ut nos cadamus et electionem nostram amittamus. Hoc verum est in gradu individuali, sed etiam verum est in gradu colectivo. Historice, fides Christiana apostolica collective religio Catholica Romana facta est, ad infelicitatem suam. Eius suprematus et auctoritas maledictionem eius divinam attestantur; successus eius a Deo Danieli tamquam admonitio prophetatus est: Dan. 8:24-25: "*Magna erit potentia eius, sed non in viribus suis; magnam plagam faciet, et prosperabitur in viis suis, et interficiet robustos et populum sanctorum.*" Propter prosperitatem suam et successum dolorum suorum, arrogans erit in corde suo, et multos qui pacifice vivebant perdet, et contra principem principum insurget; sed sine labore ullius manus frangetur. Hoc igitur regimen papale Romanum pro longo regno praedicatur, sedecim saecula historiae nostrae Europaeae comprehendente; sedecim saecula quae cum glorioso reditu potentis Salvatoris et Domini nostri, Iesu Christi, finientur, et ipse est qui, in Deo omnipotente, "*sine labore ullius manus humanae,*" ducem suum, clerum suum, populum suum et locum throni sui: Romam, urbem et civitatem Vaticanam, destruet. In Europa, exemplar religionis Christianae, quae ab anno 538 imposita est, haec norma Catholica erat, in qua diabolus antiquas formas paganitatis Romanae instituit. Haec denuntiatio biblica mihi permittit affirmare hanc religionem numquam a Deo agnitam esse et eos qui se ei perperam adhaerent id facere pretio vitae aeternae amittendae. Ad

confirmandum hoc iudicium divinum, saeculo sedecimo ' Deus provocationem biblicam operi Reformationis suscitavit. Atque procul a paenitentia operum suorum, fides Catholica Romana, quam Deus " *Babylonem Magnam* " appellat, longe abest ut operibus suis paeniteat, et inter eos, veros prophetas Dei illius aetatis, violenter se convertit. Homines vivunt et moriuntur; tempus vitae eorum breve est et per brevem existentiam, plerique ignorant et extenuant quae ante se peracta sunt. Haec est indifferentia in praeterito historico quae eos ad ignoranda vitia quae Deus religioni Catholicae imputat ab eius institutione anno 538. Commodum prophetiae a Deo inspiratae est invenire in revelationibus suis identificationem vitiorum a Roma per tempus accumulatorum. Re vera, institutio regiminis papalis anno 538 tantum est consequentia, vel secunda poena quam Deus infligit populo Christiano Europaeo ad puniendam eorum adoptionem pagani "diei solis" a Constantino I impositi ^{ad} substituendam requiem diei septimi a Deo sanctificati ab eius creatione mundi. Homo vulgaris mortalium contemporaneorum longe abest ut de origine diei requietis, de generatione in generationem transmissi ab die 7 Martii 321, die quam prorsus ignorat, sollicitus sit. Sed Deo aeterno aliud est, maledictio "diei solis" renominatae "Dominicae" vel "Diei Domini" adhaeret, et consequentiae huius gravis peccati contra eum, gloriam eius et consilium eius salvificum commissum, usque ad finem mundi perdurant.

Hodie nobis privilegium est ut revelationem prophetica Dei plene decodificatam sive interpretatam habeamus, adeo ut iudicium Eius pro nostro tempore quam clarissimum sit.

Fides Catholica a Reformatorebus saeculi XVI damnata est ' deinde post Revolutionem Gallicam et "Illuminationem" dictam, cogitationes philosophicas liberorum cogitantium, denuntiatio Catholicismi finita est. Itaque dicere possum fidem Protestantem in cogitationibus liberorum cogitantium dissolutam esse, et exinde humanismum materialisticum spiritus humanos trium coetuum sic unitorum et in fraternitate diabolica reconciliatorum univisse. Res inobservata transiit, sed aperiendo intelligentiam meam de his rebus, Deus mihi permisit hanc analysin confirmare inveniando haec prophetata in libro "Apocalypsis" qui nomen suum bene meretur: "Revelatio". Itaque in "Sardi" in Apoc. 3:1, confirmationem damnationis Protestantismi essentialiter Americani inveni, qui non iam contra peccata Romae anno 1843 reclamabat, sed Dominicam suam sine pudore honorabat, ipsum signum auctoritatis suae et maledictionis suae.

Maledictio in fidem Protestantem anno 1843 incidit post duplex iudicium Dei qui " *scrutatur renes, corda et cogitationes* " secundum 2 Paralipomenon 28:9, cuius textus plenus hic est: " *Et tu, Salomon, fili mi, scito Deum patris tui, et servite ei corde devoto et animo voluntario, quia YaHWéH omnia corda scrutatur et **omnia consilia** et omnes cogitationes intelligit. Si quaesieris eum, invenietur a te; si autem dereliqueris eum, repudiat te in aeternum.* " Nota hanc praecisionem " **omnia consilia** " quae significat eum nosse consilium quod in mente hominis apparet ante eius executionem. Inter Protestantes, Deus invenit fructus Romae et hoc solum sufficiebat ad omnes maledicendos, tamen, ut salvaret quod salvari poterat, experimentum "Adventistarum" instituit quo, singillatim, Protestantes amorem suum erga Iesum demonstrare poterant se adhaerendo consilio reditus

eius, quod pro vere anni 1843 a Gulielmo Miller, agricola Americano praedicatore, praedictum est. Circiter triginta milia animarum momentum in possibilitatem huius reditus Christi crediderunt. Sed cum is die nuntiato non advenisset, fides post hanc frustrationem cecidit. Quidam, magis levati quam decepti, ad res terrenas redierunt. Sed, errorem alerati, Spiritus spem reditus Iesu Christi autumnno anni 1844 renovavit. Et ibi, iterum, Iesu non comparente, nuntius Adventistarum ab omnibus participantibus reiectus est; omnibus praeter quinquaginta homines. Sic, ope duarum probationum continuarum, Deus fidem hypocriticam triginta milium animarum detegere potuit et vera fides quinquaginta animarum revelata est, non obliviscendo alios Protestantes et Christianos fideles qui in nullis eius propheticorum vocationibus et expergefactionibus participaverunt.

In his duabus expectationibus Adventistarum, Deus gaudium reditus sui in Christo et in omnibus Christianis Protestantibus Americanis quaesivit, quorum tantum triginta milia eum per aliquod tempus expectabant; tantum quinquaginta ex eis amorem veritatis in se habebant et fructum in 1 Cor. 13 benedictum ferebant: "*amor*" sive "*charisma*" quod "*in veritate gaudet*". Et ut inter hunc numerum sit, electus omnes consilia a Deo accipere debet, etiam "falsitatem", quia res bene nota est et etiam a Deo in his iudiciis Adventistarum exercitata: "falsum praedicare oportet ut veritatem cognoscat". Hoc modo agendo rex Salomon, iubens puerum disputatum in duas partes dividere ut eas duabus matribus certantibus daret, clarus et honoratus factus est propter divinam sapientiam a Deo acceptam. Deus iam de Israele in Isaia 29:13 dixerat: "*Dixit Dominus: 'Hic populus appropinquavit mihi et honoravit me ore suo et labiis suis, cor autem eorum longe est a me, et timor eorum secundum traditionem hominum est.'*" Quid haec exprobratio significat? Deus nobis dicit, hac in condicione, religionem Iudaicam non plus valere quam religiones paganas. Haec exprobratio, vicissim, omnes Christianos reiectos tangit postquam Deus fidem eorum per tempus probavit. Post Protestantes annis 1843 et 1844, fides Adventistarum Septimi Diei vicissim probata est inter 1982 et 1991. Anno 1994, die finis expectationis secundum meam interpretationem Apocalypsis 9:5-10, iudicium Dei in ordinationem mundanam officialem incidit: "*evomita*" a Iesu Christo, ob easdem causas ac Protestantes ante eos: absentia amoris veritatis operibus eius demonstrati; reiectio lucis propheticae.

Contemptus testimoniorum Bibliorum

Dum requisita divina, quae in Daniele 8:14 prophetata in restitutione doctrinae veritatis religiosae constituta sunt, mentes electorum ad veras divinae legis normas dirigunt, contemptus Bibliorum infidelem ad se gravi culpa onerandum inducit: ignorantia. Iudicio humano, ignorantia causa habetur quae valorem culpae a reo commissae minuit; sed quod ad contemptum Sacrae Bibliorum, Dei, attinet, haec culpa non minuitur. Ignorantia vel hereditati religionis paganae, vel contemptui et indifferentiae hominum qui in hereditate Christianitatis vivunt, debetur.

Quod primum infidelem contemptorem culpam sentire facit, est eius habitus erga testimonia scripta ab hominibus qui posteritati relinquere voluerunt testimonium vitae suae religiosae, rebus ex congressu cum Deo, Sancto invisibili, plenum, ortis. Quomodo Deus non puniret eum qui scire non vult, qui nescire nec probationes actionum suarum accipere non vult? Nam visus non est necessarius ad fidem iustificandam; actiones Dei sufficiunt ad intelligendum eum exstare et agere cum potentia infinita.

Inter haec testimonia biblica, illud regis Nabuchodonosor Chaldaei noto, cuius conversio ad Deum Creatorem exemplar singulare magnae auctoritatis praebet. Hic rex magnus, qui totum Orientem Medium hodie dominatus est, heres naturalis religionis paganae erat, donec testimonium quattuor iuvenum Hebraeorum, qui cum multis aliis in Babylonem captivi venerunt, detexit. Conversio eius tempus requireret, sed ab initio, probationem virium suarum supernaturalium a sapientibus suis postulando, ipse singularem intelligentiam demonstravit. Iam rationem logicam possidebat quae eum dignum electione divina faceret, cum ad Deum Creatorem, quem Daniel et tres socii ei revelaverunt, plene convertisset. Vita regis Nabuchodonosor nihil erat vulgaris; immo etiam excepta. Deus eum elegit ut potentissimum testimonium de eo inter omnes peccatores humanos praeberet. Potestas eius absoluta erat, et gubernatio eius a populo suo probabatur. Sensum aequitatis in se gerebat et demonstrabat se capacem esse divites, sapientes, et pauperes similiter percutere, cum id legibus Chaldaeorum iustificaretur. Somnia quae ei Deus dedit a Daniele explicata sunt, et haec testimonia eum turbabant, sed non satis ut eum converterent. Itaque Deus gravia consilia adhibuit, quae demonstrant momentum quod ipse conversioni et testimonio huius regis praeclari, paganitatis heredis, tribuerat. Ut eum puniret et superbiam suam cognosceret, Deus eum per septem annos stupuit. In hoc statu, ubi se animal putabat et se gerebat sicut talis, adhuc non intellexit lectionem quam Deus ei dabat. Sed post septem annos, spiritus humanus ei restitutus est, et, ad stuporem circumstantium, fatum quod Deus ei modo inflixerat, detexit. Et lectio felicem fructum attulit; tum ad Deum Creatorem plene conversus est, cuius immensam potentiam expertus est. Num hoc significat sufficere Deo ut omnes homines eandem experientiam transire faceret ut conversionem suam obtineret? Minime, nam Deus hoc modo erga regem Nabuchodonosor egit quia, naturam animae eius cognoscens, eum dignum iudicavit ut ad se duceretur. Sed hoc non omnibus hominibus verum est; quidam irremediabiliter rebelles sunt, sicut angelus daemonicus Satanas, et nulla tentatio naturam eorum rebellantem mutaret.

Iesus nondum in terram venerat, sed iam divinitas eius fungebatur ut "*bonus pastor qui quaerit oves suas perditas*", hoc in casu, in hereditate pagana. Rex dignitatem suam pro electione divina confirmavit et in nomine Dei Creatoris, nobis hoc magnificum testimonium a Daniele in scriptis suis relatum direxit: Dan. 4:34-37: "*Post tempus constitutum, ego Nabuchodonosor oculos meos ad caelum levavi, et intellectus meus rediit ad me. Benedixi Altissimum, laudavi et glorificavi eum qui vivit in aeternum, cuius potestas potestas aeterna est, et regnum eius permanet in generationem et generationem. Omnes habitantes terrae nihil sunt in conspectu eius: facit prout vult cum exercitu caeli et cum habitatoribus terrae, et non est qui manum eius sustinere possit aut dicere ei: Quid agis? In illo tempore,*

intellectus meus rediit ad me; gloria regni mei, magnificentia mea et splendor meus redditus est mihi; consiliarii mei et principes mei postulaverunt me; restitutus sum in regnum meum, et potestas mea tantummodo crevit." Nunc ego Nabuchodonosor laudo et exalto et glorifico Regem caelorum, cuius omnia opera vera sunt et viae eius rectae, et ambulantes in superbia humiliare potest .

Facile igitur intellegitur momentum quod Deus his verbis tribuit, quae omnem hominem non rebellem ad se, ad conversionem et salutem suam, convincere debent. Aequae facile est intellegere altissimam culpam auris quae haec verba, quae de existentia magni Dei invisibilis testantur, audire recusat. Recusatio audiendi vel videndi primum gradum culpae humanae constituit, qui ad mortem aeternam et definitivam omnes qui hunc errorem agendi committunt damnat.

Nimis multi homines putant se posse se defendere praetextu ignorantiae, sed in terris Christianis, ubi Biblia late diffusa est et interdum gratis offertur, hoc praetextum eos damnat. Quod ad gentes non Christianas attinet, officium habent Deum verum quaerere nec iustificantur adhaesione ad traditionem suam religiosam. Sola fides Christiana viam logicam praebet, in testimonio populi Hebraei constructam, unius Dei revelatoris et creatoris omnium quae sunt et vivunt. Et omnis homo, a Deo intelligentia accepta quae eum supra bestiam, animal, elevat, officium habet logice ratiocinari. In historia Hiericho, meretrix Rahab, heres paganitatis gentis suae, eam deserere elegit ut populo veri Dei se iungeret. Hoc testimonium etiam hodie omnes qui eius mores inter gentes terrae non imitantur, se culpabiles sentire facit. Nam revera, credere in Dei existentiam et agnoscere, ut creaturam, omnem hominem ei rationem reddere debere, est primus gradus qui ad electionem ducit. Tantum post hunc primum gradum creatura leges et ordinationes eius inveniet quae totam vitam electorum regunt. Paedagogia spiritualis igitur in pluribus gradibus successivis nititur, et in omnibus his gradibus, electio erronea culpam erga Deum efficit: paganus Bibliam eiusque testimonia contemnit; anno 30, Iudaeus traditionalis consilium salvificum a Deo in Iesu Christo prophetatum et perfectum reicit, et proinde, in Apocalypsi sua, Iesus eum cum " *synagoga Satanae* " (Apoc. 2:9 et 3:9) identificat; anno 538, Christianus Catholicus Romanus normam religiosam Christianam mutat et normas paganas (res in normis Orthodoxis et Anglicanis hereditate acceptas) restituit; anno 1843, Protestantismus diem Dominicum Catholicum iustificavit; anno 1994, Adventismus relationes humanas cum inimicis Dei fovit. In omnibus suis experienciis, nocentes recusant rationem habere lucis divinae suo tempore allatae. Aliae religiones nullam legitimitatem habent in consilio salvifico a Deo parato et a servis eius prophetis in sola Biblia vel in scriptis quae eam illuminant prophetato.

DEUS: STRATEGUS MAXIMUS

Quia omnia regit, omnia ordinat, Deus sine dubio est maximus strategorum. Consilium eius salutis innititur strategia quae in reactione adversarii (vel adversariorum) constructa est. Sicut lusor scaccorum, ludos suos parat secundum multiplices series electionum quae ei permittunt adversarium vincere et eum "scacco et matte" facere. Cum homo rebellis Deo non obedire vel etiam eum ignorare eligit, sibi ipsi tantum nocet. Deus permittit homini eum reicere, ei non obedire, eum per totam vitam contemnere; proinde, morietur sicut animal morituum est, sine spe. Ita, Deus hoc hostile agendi genus diu tolerare potest, quia vere solum eos homines curat qui se dignos electione eius, dignos amore eius, dignos vita aeterna quae in praesentia eius continuabitur probant.

Divinus strategus consilium salutis suae ordinavit electos suos e tenebris in lucem ducendo; quod explicat electionem eius ut amorem suum salvificum tantum post quattuor milia annorum tenebrarum revelaret. Si Biblia novum foedus tamquam tempus libertatis exhibet, id est quia vetus foedus tamquam servitus doctrinalis religiosa habebatur. Multi ritus a Levitis in sanctuario ab hominibus constructo peracti graves et periculosi erant peccatoribus qui singula a Deo praescripta contemnebant. Et ex hac experientia meminisse debemus Deum eundem mansisse, postquam vitam suam pro redemptione pro salute electorum suorum per sex milia annorum programmatis sui dedit, quem singulae hebdomadae primis sex diebus prophetaverunt; septimus dies sive Sabbatum, a Deo sanctificatus, solum electos et eorum victoriosum et gloriosum ingressum in septimum millennium pertinebat. Et haec res me adducit ut hoc punctum grave vobis demonstrem. Deo, res gravissima non est cultus "solis" a cultu religioso Romano "Dominicae" exercitatus. Gravis est despectus erga diem sanctum quem ab ipso ab origine mundi sanctificavit, quia hic dies sanctus in fine hebdomadis ponitur propter significationem prophetica, quae est finem magni consilii salutis a magno Deo Creatore parati significare. Poena Moysi inflicta nos docuit Deum nihil tam tolerare quam distortionem consilii sui et consiliorum suorum pro terra et incolis eius. Et affirmare diem solis diem ultimum omnem significationem prophetica ex ordinatione hebdomadis eius tollit.

Multi populi solem venerabantur usque ad annum 321, cum Constantinus I Christianos Imperii Romani primum diem celebrationis eius adoptare ^{iussit}. Deus Aegyptum non propter cultum "Ra", dei solis, sed propter persecutiones populo Hebraeo impositas delevit. Hi populi omnes, quantum fieri potest, pagani erant, sine ulla necessitudine cum Deo. Ergo, electio cultus eorum ei parvi momenti erat. Sed cum anno 321 dies solis a Christianis adoptatus est, res longe alia erat, quia hac vice fides Christiana populi Deum verum gloriosum commisit, honor eius oppugnatus est et nomen eius paganismo adiunctum est. Hic versus ex Isaia 1:13 nobis permittit intellegere causam irae eius et poenas " *tubarum et plagarum ultimarum* " quae inde sequuntur: " *Nolite amplius offerre oblationes vanas; abominatio est mihi **incensum**, neomenon, sabbatum, et convivia; non videbo iniquitatem cum festis sollemnibus coniunctam.* " Hic sane versus est ex vetere foedere et rei adhuc dicent eum solum Iudaeos pertinuisse, sed veri filii eius qui eum diligunt sciunt hoc non ita esse. Hoc nuntium pertinet ad novum foedus sicut

ad vetus. Scimus "**insumma**" rituum sanctuarii significasse precem odoris suavis qui ad Deum ascendit in nomine sacrificii agni Iesu Christi. Hodie, anno 2022 et ab anno 321 sed imperiose ab anno 1843, "**conventus**" organizati "die solis" "**horrescunt**" a Deo Creatore nomine Iesu Christo in terra. Haec odiosa praxis, in oculis eius, "**scelus**" est, quod Christiani rebelles cum opere suo salutis, quod in sacrificio eius in Christo fundatur, "**associant**". "**Sabbata**" citando, Deus omnia "Sabbata" petit, id est, omnes ferias religiosas quas ipse ordinavit vel quas homines ei dedicare invenerunt. Deus ab homine oblationes et dies festos non exspectat, sed simplicem oboedientiam ad ea quae in Iesu Christo ordinavit postulat. Et ex praeceptis antiquis pauca tantum manent, sed omnia quae, in oculis eius, essentialia sunt: sanae victus et hygienicae vitae normae, respectus ordinis sui de tempore, et officium gloriam divinae naturae suae in amore et misericordia reflectendi. Haec autem non imponuntur, sed a veris electis eius eliguntur. Hoc est quod his veris electis permittit ut filii pacis sint, quia amor non bello aut persecutione obtinetur. Fructus nequitiae a falsa Christianitate portatur, quae dogmatibus religiosis utitur ad debiles et dociles persequendos. Et primum, Iudaei hunc fructum nequitiae contra primos Christianos manifestaverunt, deinde post eos Romani eodem modo gesserunt, usque ad callidam et fallacem pacem concessam ab Imperatore Constantino I' falso converso qui tota vita cultor "Solis Invicti" mansit, a patribus honoratus et a matre sua, quae summa huius divinitatis sacerdos erat. Ex hac hereditate sol et radii eius solares apparent in imaginibus sacris cultus Catholici Romani ad gloriam Christi significandam.

In veteri et novo testamento electi pauci et rari sunt, quod Deus clare fecit in hoc versu Isaiae quem Paulus citat in Romanos 9:27: "*Esaias autem clamat de Israel: Si numerus filiorum Israel fuerit sicut arena maris, **reliquiae salvae fient**.*" » Pertinere ad populum Israel nullam igitur cautionem electionis divinae praebebat, et Deus electis suis hoc praecognoscere permisit. Quam ob rem, anno 538, Romae papali dominationem falso Christianam dedit, quae sub auctoritate sua omnes Christianos maledictione "diei solis" Imperatoris Constantini affectos collegit, et hoc ab die 7 Martii anni 321. Sub dominatione papali hoc nomen mutatum est in "dies Domini", in originali Latino "dies doménica", in Gallicum translatus ut: Sunday. Attamen, in lingua Anglica a Civitatibus Foederatis Americae adhibita nomen paganum retentum est. Nec hoc sine causa, quia America est quae falsum diem Domini in ultima fidei probatione a Deo pro hora reditus gloriosi Christi praedicta defendit. Intellegitur claram praesentiam nominis "dies solis" in calendario hebdomadario suo, Anglice "Sunday", omnem excusationem ei remove cum Deus requisitum suum observantiae sancti Sabbati sui ultimo tempore commemorabit. Lingua Anglica de fraudibus in favorem sancti Sabbati testimonium dabit, et omnes qui hoc non consideraverint, iustam Dei iram patientur et ab eo delebuntur.

Quoniam mentes humanas per tempus explorat, Deus semper facultatem habet homines iudicandi et cognoscendi quis quisque eorum revera sit. Iustitia igitur eius sine ulla possibilitate erroris omnibus applicatur. Quia in eum et in eius potentiam infinitam credidi, studium prophetiarum eius suscepi, quod me strategum admirabilem et omnipotentem, qui est, detegere fecit. Hoc vocabulum "strategia" aptissime aptum est ad consilium eius salutare definiendum, quia

contra se unum hostem habet: castra rebellium eiusque multitudinem formarum. Responsabilitas huius rebellionis multiplicis in angelo lapso, hodie Satanas appellato, imponitur, quia is, in historia vitae, prima creatura rebellionis contra Deum reus fuit. Qui inter angelos eum imitati sunt et secuti sunt, non minus rei sunt, quia electio rebellandi ab eis in cognitione amoris divini venit. In terra, ignorantia veritatis biblicae, a monachis et clericis Catholicis confiscata, Deum non impedivit quominus animas pulchras, amore suo dignas, inveniret. Deus huiusmodi res secretas servat, sed publicatio Sacrae Bibliorum saeculo XVI ^{condicionem} mutavit. Observantia ordinationum praescriptorum norma electionis illa aetate facta est, et inter alias bellicas simulationes, vera pacifica fides Protestantica se concrete manifestare potuit Christo restituendo ad munus suum salvificum imminutum in doctrina Catholica.

Post multas et omnino inutiles caedes, Revolutio Gallica finem imposuit despotismo persecutorio Catholicismi Romani papalis. Velut gladius ultor, castra Catholica immaniter delevit, a rege Gallico Ludovico XVI usque ad Papam Pium VI, qui Valentiae anno 1799, iussu Directorii Republicanus captivus, mortuus est. Pax religiosa deinde toti orbi Christiano occidentali imposita est. Nam contra, bellum destructivum omnes has nationes Europae occidentalis contra imperium Gallicum a Napoleone ^{Bonaparte constitutum posuit}. Bella expugnationis territorialis sequebantur, sed religio non iam erat causa aggressionis. In hoc contextu pacis religiosae Deus thema Apoc. 7 collocat, contextum pacis religiosae occidentalis in quo anno 1844 Iosephum Bates, electum e iudicio Adventistarum, ad ritum Sabbati introduxit, relictum ab die 7 Martii anni 321. Attamen, coetus non Adventistarum eius ritum restituerat et adoptaverat, sub nomine "Baptistarum Septimi Diei" congregati sunt. Deus igitur hunc gregem adhibuit ut Sabbatum uni ex eis, quos probatio fidei Adventistarum elegerat et qui sic se dignum demonstravit sanctificatione huius visibilis "sigilli" invisibilis "Dei viventis", introduceret. Haec experientia nos docet praxim Sabbati cum contemptu vocis propheticae nullum valorem Deo habere. Pro aeterna felicitate sua, Iosephus Bates ambos subiectos in favorem suum habebat; amor eius veritatis divinae perfecte demonstratus est. Et sic dignus erat ut amore divino et omnibus eius beneficiis frueretur. Post eum, inter annos 1844 et 1867, alii Adventistae etiam praxim Sabbati amplexi sunt, sed nota omnes primum "Adventistas" fuisse, quod significat magnum studium revelationibus prophetis dedisse quae reditum Christi successive pro vere anni 1843 et autumnus anni 1844 nuntiaverant. Haec est lectio quae terribiliter culpabit Christianos Adventistas septimi diei, vicissim probatos meo nuntio reditus Christi pro anno 1994; non ostendens eundem studium, Iesus eos evomuit et foederibus diabolicis deseruit.

Pax religiosa circa annum 1800 constituta bella perfecit, sed imprimis duo prima Bella Mundana, respective, annorum 1914-1918 et 1939-1945. Haec autem duo bella, iam mortifera, fructus directi erant maledictionis Dei quae populos Catholicos et Protestantes Europae percussit. Deus Europaeis significavit eos non congruere cum eo, principiis eius et legibus suis. Et notandum est haec duo bella arctissima, in novo foedere, aequivalentia esse primis duabus deportationibus Israelis in Babylonem, successive peractis, tempore regis Ioachim anno 605 a.C.n. et tempore regis Ioachim, successoris eius, anno 597 a.C.n. Tertia deportatione,

tempore regis Sedeciae, anno 586 a.C.n., Israel non iam existit ut natio, urbs et templum destructa sunt, populus omnino deportatus et in terris a rege Nabuchodonosor dominatis incarceratus est. Valde logice, aequivalens in nostra aetate Christiana est Tertium Bellum Mundanum. In utraque experientia, Deus, in gradu tertio, limitem patientiae suae erga nocentes revelat, et quotiescumque ira eius immensa destructione vitarum humanarum et bonorum terrestrium revelatur. Pro Bello Tertio Mundano, quod per symbolum " sextae tubae " prophetat, Iesus mandatum mortiferum in Apoc. 9:13 ad 15 emittit: " *Sextus angelus tuba cecinit. Et audiavi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei, quod est ante oculos Dei, dicentem sexto angelo, qui habebat tubam: Solve quattuor angelos, qui vincti sunt in flumine magno Euphrate.*" Et **quattuor angeli, qui parati erant in horam, diem, mensem, et annum**, soluti sunt ut occiderent tertiam partem hominum. » Hic versus est interesting quia citat « *quattuor angelos, qui parati erant in horam, diem, mensem, et annum* » iam in Apoc. 7 praesentatos, ubi Deus longam pacem suam religiosam constituit: versus 2-3: « *Et vidi alterum angelum ascendentem ab oriente, habentem signum Dei vivi; et clamavit voce magna quattuor angelis, quibus datum est nocere terrae et mari* , et dixit: Nolite nocere terrae, neque mari, neque arboribus, donec signemus servos Dei nostri in frontibus eorum. » Proinde intellegere possumus, his daemonicis " *quattuor angelos* " annis 2022 et 2023 emissis, opus sigillandi electos Christi perfectum esse; quod significat Deum ex omnibus qui nunc vivunt paucos electos dignos salute eius elegerisse. Iam iudicavit corda et cogitationes eorum quae in eo solo sperant et patienter horam gloriosam adventus eius in Iesu Christo, divinizzato et glorificato, exspectant.

Quod ad pacem attinet, illa quam Deus Europae Occidentali inter annos 1945 et 2022 concessit, singularis et insignis est. Sed quaenam strategia post hanc iucundissimam oblationem latet? Duplex est, unam benedictam significationem ad lucem communicandam erga electos suos promovendam, alteram contrariam maledictionis pro aliis, quia longa pax eis permittet ut per viam perditionis pergant. Pax fidem necat, homo persuadet se eam operibus suis adeptum esse, Deus ignoratur, repellitur, deletur ex cogitationibus humanis quae futurum aeternum suum vident. Hoc animo, imaginationi suae, a multitudine daemonum invisibilium, sed valde activorum, incitatae, liberam potestatem dare possunt. Tum fructus iam Sodomae et Gomorrae nati iterum apparent: homosexualitas et eius excessus multigeneris, a populis Russicis et Musulmanis damnati. Ad hunc summum impietatis gradum perveniendum, exspectandum erat donec ultimi testes oculati Secundi Belli Mundani fere omnes evanuisent, unde hoc longum tempus pacis 77 annorum.

Considera igitur commodum tuum, nam simplici sermone rationem quam Deus revelavit pro hoc terribili Tertio Bello Mundano, ultimo quod falsi Christiani omnes cum proelio "Armageddon" in Apoc. 16:16 citato coniungunt, repeto. Vicissim de tempore errant, quia "Armageddon" " *sexta tuba* " anteceditur, et ii, multi, qui ab ea interficientur, non supervivunt per hanc ultimam fidei probationem, quae "Armageddon" appellatur.

Quotidie cogitationes et analyses a commentatoribus, qui "specialistae" appellantur, in instrumentis nuntiorum factas audio. Tantum verba audio quae spem animarum eorum exprimunt: victoriam Ucrainae et cladem Russiae. Utere

commodo tuo, quia, lumine revelationum divinarum, antequam res perficiatur scis Russiam hostes occidentales superaturam, Israellem et Aegyptum invasuram, divitias archaeologicas, quae eam ita locupletaverunt, depraeditam. Scis etiam, postquam vim suam destructivam contra nationes Europaeas usus erit, Deum Russiam armis nuclearibus Civitatum Foederatarum Americae deleturum. Quid igitur valent opiniones eorum quos Deus non illuminat et inspirat? Pars eorum erit, usque ad finem, deceptio. Fruere igitur mecum scientia tua de consilio divino revelato, quia potestatem habet omnia quae per prophetiam nuntiat perficiendi, et ii qui "**sigillum**" eius regale accipient numquam iterum deceptio obnoxii erunt. *Nam Dominus, YaHWéH, nihil facit nisi secretum suum servis suis prophetis revelaverit.* ", ut Amos 3:7 proclamavit. Disillusio erit pars eorum qui cursum belli die post diem detegunt et qui in laqueum rerum momentaneorum favorabilium incidunt, quia post eas, res contrariae orientur. Sed hoc est totum propositum divinae consilii: res favorabilis naturalem hominum mores revelat. Dominatio Ucrainica apparens per aliquod tempus homines ad ostendendum favorem et approbationem causae suae ducit. Russia igitur in hoc bonas causas inveniet ut huiusmodi homines mori et patiantur. Divina consilia praecise, in longo tempore pacis ab anno 1945 constitutae, ruinam Russiae Sovieticae, inter annos 1989 et 1991, faverunt, sed intellegite utilitatem huius casus: Civitates Foederatae Americae arrogantes et dominantes factae sunt, veram suam naturam revelantes necnon nationum occidentalium sociorum quae eas adiuvabant. Russia debilitata, castra NATO hac re usi sunt ad sphaeram suam influentiae amplificandam per Bellum Balcanicum, bombardationem Serbiae, socii Russiae, receptionem terrarum Balticarum et Poloniae, nedum bellum contra Iraqiam sub falso praetextu Iraqiae gestum... praeparatio ad arma nuclearia. Et argumenta huius accusationis iam fundata erant in interpretatione fallaci imaginum a satellitibus Americanis captarum. Ita Iraqia invasa est, exercitus eius deleti, dux eius occisus, et oleum eius a Civitatibus Foederatis Americae sub imperio. Si Russia non collapsa esset, nihil horum accidisset. Sed gratia huius temporarii ruinae, despotismus capitalismi Americani emersit, personam Americanam revelans, quae in amicitia cum sociis NATO latebat. Prophetia illuminati, electi Domini sciunt cum quibus agunt. Civitates Foederatae erunt ultimi persecutores in historia humana. Cum Russiam penitus deleverint, eorum potentia incomparabilis permittet eis vitas superstitum ultimi conflictus mundialis ordinare. "*Bestia quae ascendit de terra*" Apoc. 13:11, opus suum contra observatores sancti Sabbati Dei et sanctiones anno 2022 contra Russiam latas perficiet, postquam Iraqia et Irania asperitatem mensurarum quas contra adversarios religiosos capere possunt confirmaverunt. Deus eos in Apoc. 13:17 prophetavit: "**Et ne quisquam emat aut vendeat**, " "**nisi qui habebat signum, aut nomen bestiae, aut numerum nominis eius.**" Haec omnia prophetata et annunciata sunt a Deo magno summo, in nomine Iesu Christi, circiter viginti saeculis antequam impleantur. Ergo, intellegite et intellegite quam magni momenti et vitalis sit cognitio consilii eius.

Deus, sapientia sua incomparabili, scit quam magni momenti sit servos suos confirmare, itaque semper eis dicit quomodo, **tandem**, victoriam cum eo contra inimicos habebunt. Hoc eum adduxit ut hunc versum in sapienti rege Salomone inspiraret, qui eum in Eccl. 7:8 scripsit: "**Melior est finis rei quam**

initium eius ; melior est patiens animus quam spiritus arrogans. " Et his criteriis, electus fidem suam addit, id est, fiduciam quam in promissis Dei ponit. Ideo singula eventuum eventuum tantum in eorum effectum, quod die post diem observatur, in actionibus concretis, cognoscuntur. Aliis verbis, vulgo dictum est: "Qui ultimus ridet, optime ridet."

Quod ad consilium attinet, nonnulla exempla in narrationibus Biblicis notavi, in quibus destructionem praecedit illusio gaudii exuberantis. Primum exemplum pertinet ad milites Aegyptios qui gaudent eo quod in exodo suo Hebraei se in laqueum posuerunt mari obversos. Data hac re, certum erat omnes trucidandos esse. Sed res inexpectata accidit: Deus Mare Rubrum ante populum suum aperuit, et cum Aegyptii vicissim apertum transitum ingressi sunt, mare super eos clausum est; et ipsi mortui sunt. Tempore Esther reginae, Aman praefectus patibulum Iudaeo Mardocheo paraverat, sed ipse suspensus est. In Dan. 11:29-30-31, tertio tempore, de imminente victoria confidens, Antiochus IV, rex Graecus Seleucidarum, impetum in Aegyptum anno 168 a.C.n. fecit. Sed legatus Romanus eum ab agendo prohibuit, quod eum vehementer iratum fecit. Tum demum cognovit rumorem de morte sua gaudium publicum apud Iudaeos excitasse. Altera causa irae priori addita est, et patriam reversi, eam persecutione aspera et cruentissima percussit. Deus hoc eventum Danieli "magnam calamitatem" praedixerat. Infidelitas novi foederis etiam "magnam calamitatem" suam merebatur, et Iesus eam imaginibus in primo capitulo Apocalypsis suae nuntiat. Non iam Graeca est, sed formam "Solis" sumit, qui causa maledictionis Christianorum futurus erat a die septimo mensis Martii, anno trecentorum viginti uno, cum primus dies ei dedicatus sanctum Dei Sabbatum substituit. Tempore sextae poenae pro hac arrogante actione, "magna calamitas" peculiariter punitur. Hodie seriem "illusionis" pro anno bis millesimo vicesimo secundo, et "poenam" pro anno bis millesimo vicesimo tertio invenimus. Ergo normale est ut hora "illusionis" futurus persecutor Russicus impedimenta patiat; Quod gaudium publicum commentatoribus mediorum affert, sed ne erretis, quod in Ucraina discrimen facit non est miles ipse, sed tormenta Americana vel Gallica summae praecisionis, sed etiam oculus aquilinus satellitum terrarum occidentalium, qui sinunt identificare scopos Russicos in quos ictus dirigendi sunt; ita ut sermo Russicus recte dicat NATO contra Russiam pugnare. Qui dominatur, hoc debet technologiae modernae adhibitae, et tormenta et drona accurata sunt quae Russos cogunt e campo proelii recedere, interdum, locis, et momentis, antequam se convertant contra praebitores huius technologiae summae ad magnum impetum et invasionem terrarum Europae occidentalis.

Die undecimo mensis Novembris, anno bis millesimo vicesimo secundo, in Ucraina, consilio strategico, exercitus Russicus ex urbe Chersona se subtrahit, quae propter inopiam accessus ad arma et tormenta iam defendi non poterat. Haec urbs ad ripam occidentalem fluminis Boragensis sita sic in manus Ucrainorum recidit, qui, ut videtur, non omnes a Russis in castra sua orientalia deportati sunt. Immo, in Foro Chersonensi, incolae qui Ucrainae favent exultant; homines circa ignem saltant et canunt. Attamen Russia hanc urbem non deserit, et futurum incolarum eius probabiliter non tam laetum diu erit. Sed haec gaudii demonstratio, iterum, probat accusationes ab Ucrainis et sociis occidentalibus contra Russos

factas factis non iustificari. Suntne sceleratiores quam ipsi Russi? Nonne dicitur qui canem suum occidere vult eum rabiem accusare?

Hoc undecimo die Novembris, Res Publica Gallica indutiarum stipendium anni 1918 cum omnibus suis caerimoniis traditis celebrat. Sed quid putarent illi "poili" qui in fossis Verduni alibique mortui sunt ad libertatem patriae defendendam, cum post mortem eorum, superstites politici hanc libertatem renuntiarent manibus, pedibus et capitibus ligans, foedere Europaeo quod officia et leges suas dictat; et hoc, propter sordida commoda mercatoria et pecuniaria? Et pessimum est quod hodie Germania bis victa ditior facta est, Francia autem diruta. Verum est bellum homicidale in Ucraina Gallos de valore exercitus ad eos defendendos admonere, quod fortasse iustificat suffragium secundum quod 80% eorum exercitus suos et celebrationem undecimi diei Novembris amant. Sed, nonne haec celebratio characterem communem habet qui eam praecipue a politicis et exercitibus qui hoc die superbe ostendunt, et a mediis qui in hac occasione argumentum inveniunt quod attentionem populi ad eorum commentarios attrahit, probari facit?

Re vera, Bellum Orbis Terrarum Tertium tantum populos a Deo maledictos petit, fideles autem eius filii non petuntur. Hac in re, Iesus mitis furorem suum loqui sinet, homines in manus unius alterius tradens. Ut hunc furorem explicemus, intellegendum est sublimem eius amoris demonstrationem a fere omnibus nostris contemporaneis contemni, despici, repudiari, vel neglegi. Huic habitui sola aequatur illa populi Iudaici, annis 586 et 70. Quapropter hodierni rebelles iniusti et contemptores morti tradentur eadem divina ira, eadem furia a iusta eius indignatione excitata.

Pro his temporibus terribilibus, Deus ad fideles filios suos hunc nuntium ex Isaia 26:20-21 dirigit: "**Vade, populus meus, intra in cubiculum tuum et claude ostium post te ; absconde te modicum , donec pereat ira. Ecce enim Dominus egreditur de loco suo ut visitet iniquitatem incolarum terrae ; et terra revelabit sanguinem, et non teget amplius sanguinem effusum.**" Compara hunc versum cum versu Apocalypsis 9:13-15: "**Sextus angelus tuba cecinit, et audiivi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei quod est coram Deo, et dicens sexto angelo qui habebat tubam: "Solve quattuor angelos qui alligati sunt in flumine magno Euphrate.**" Et soluti sunt quattuor angeli, qui parati erant in horam et diem et mensem et annum, ut occiderent tertiam partem hominum.

Hi versus, in Psalmis 2:10-12 citati, nobis aspectum Iesu Christi parum notum et obscurum exhibent: "**Nunc ergo, reges, sapienter ambulate; iudicantes terrae, erudimini.**" *Servite Domino cum timore et exsultate cum tremore. Apprehendite Filium , nequando irascatur, et pereatis de via, quoniam cito exarserit ira eius . Beati omnes qui confidunt in eo.* »

Experientia "solutionis finalis" a Nazistis Hitlerianis contra Iudaeos peractae nuntium Dei ad ultimos filios fideles eius directum constituit. Eis demonstravit perfecte fieri posse ut regimen humanum exterminationem populi, gentis, vel coetus particularis decernat; quod erit casus ultimis custodientibus Sabbati in ultima probatione fidei terrestri. Cum autem haec probatio in contextu finis oblationis gratiae collectivae et individualis fiat, ultimi Nazistae a Iesu non auctoritatem habebunt ad exsequendum consilium suum mortiferum. Iusta et

vindicativa eius interventio iudices et carnifices horae victimas irae suae necandi faciet. Et "filii fidelitatis" in aeternitatem magni Sabbati septimi millennii, vere anni 2030, ingredientur. Omnes alii " *a splendore adventus eius* ", "adventus" eius, delebuntur; hoc secundum programma in 2 Thessalonicensibus prophetatum. 2:8: " *Et tunc revelabitur ille iniquus, quem Dominus Iesus interficiet spiritu oris sui, et destruet illuminatione adventus sui.* "

Hic criteria specifica pro " *sexta tuba* " a Iesu Christo claustra disputo.

Hoc bellum globale populos iam separatis electionibus religionis inter se compellit. Deinde, consilio a Deo revelato et appropinquante fine mundi neglecto , **homines persuasum habent momentum negotiationum, quod finem huic conflictui imponat, citius aut serius adventurum esse** ; quamquam eius prolongatio eos magis ac magis sollicitare incipit. Hoc bellum, quod post longum pacis spatium, septuaginta septem annos, incipit, iam in Ucraina causatur mixtura ethnica originis Orthodoxae Russicae et Catholicae Romanae Polonae. Finge quid mixtura cosmopolitana gentium in Gallia tempore a Deo electo producere possit! Has receptiones universalisticas iam bombis horariis comparavi.

In re militari, in Ucraina momentum strategicum progressum technologicorum detegimus, non solum dronum et satellitum gubernandorum, sed etiam telephorum mobilium, quibus homines ad locum pugnandi et utendis instruuntur. Usus telephorum eorum mortem militum Russorum effecit, cum GPS telephorum mobilium Civitatibus Foederatis Americae et Ucrainis permetteret eos invenire et dronis letalibus vel bombardamentis accuratissimis interficere. Consuetudines vitae civilis quotidianae cito relinquendae sunt, quia hic modus vivendi et militis et cohortis suae debilitat. Hoc tempore belli, commoda technica Civitatum Foederatarum Americae, dominorum retium telephonicarum toto orbe terrarum, detegimus; omnes populi terrae eorum servitio "interretiali" et servitio satellitum utuntur, super quo soli plene imperium habent. Bellum conventionale limites suos habet. In Ucraina videmus potentias militares inter se neutralizare, quia similia arma in utraque parte habent. Ex prospectu humano, bellum igitur continuari potest quamdiu utraque pars milites et arma habet. Quapropter, in consilio suo, Deus condicionem aggravare paravit, ita ut, ab escalatione ad escalationem, populi occidentales se directe in hoc bello implicatos inveniant; hoc donec Civitates Foederatae Americae Russiam eiusque socios armis nuclearibus deleverint et dispersae copiae Russicae superstites ictum pro ictu cum ingenti potentia atomica reddant, antequam omnino evanescant. Tandem, iustus iudex Iesus Christus prophetatum exitum consecutus erit: " *tertia pars hominum interfecta erit.* " Quia haec tertia pars hominis tam civilem quam militarem pertinet, ambo a Deo iudicati. Quapropter usus armorum nuclearium necessarius est ad perficiendum consilium suum sinistrum.

Quod fuit, id erit

Deus sapientem Salomonem hoc versu in Eccl. 1:9 citato inspiravit: " *Quod fuit, futurum est, et quod factum est, futurum est; nihil sub sole novum est.* " Scilicet Salomon progressum technicum, qui tam rapide a medio saeculo XIX

crevit, imaginari non potuit. Eo tempore, humana scientia valde limitata et stabilis erat. Sed hodie intellegendum est Deum non de inventionibus technicis, sed de eo quod vere permanet, scilicet de principio vitae, loqui. Quia revera, ab Adam et Eva, hoc principium vitae creaturam modo natam ante has duas vias quas Deus commemorat ponit; duas vias quae se coram eo offerunt: oboedientiam et vitam; inobedientiam et mortem. Creatura nata est ad hanc liberam electionem exercendam. Sed haec electio fieri potest tantum cum cognitione normae harum duarum viarum; tempus educationis et instructionis igitur antea necessarium est. Hic alius versus ex Prov. 29:18: "*Ubi non est revelatio, populus perit; beatus qui legem custodit!*" Sine cognitione divinae revelationis, anima humana nullos limites suae libertati imponit. Quod autem principium omnibus temporibus et aetatibus, perpetuo renovatur. Hoc praecipue apparet in hodierna societate occidentali, quae se ab omnibus obligationibus erga Deum liberavit, praetextu quod eius existentiam dubitat aut iam non credat.

Haec seductio a desiderio libertatis effecta non nova est, quia formam cepit in prima creatura a Deo creata, angelo lucis qui, post rebellionem suam, diabolus et Satanus factus est. Iam diabolus primus fuit lator deviationis, quae malum appellatur propter desiderium libertatis. Non malus erat, sed propagator eius. Et post eum, multitudines creaturarum caelestium et deinde terrestrium eandem electionem fecerunt ad desiderium libertatis satiandum. De hac igitur servitute ad desiderium libertatis Spiritus per Salomonem locutus est. Facile ei erat renovationem praesentiae suae per totam historiam vitae terrestres vaticinari. Dum libertas nos cogit ut semper ulterius progrediamur, Deus contra electis suis dicit: "Confirmate! Coercite libertatem vestram!" Haec restrictio formam theoreticam accipit, in Biblia scripta, sub specie legum et decretorum, quae electus in praxim deducit.

Haec voluntaria electi electio ad libertatem suam restringendam illustratur in lectione praesentata in Exodo 21:5-6: "*Si dixerit servus: 'Diligo dominum meum et uxorem meam et liberos meos', non egrediar liber,' Tunc adducet eum dominus eius coram Deo, et adplicabit eum ad ostium aut ad postes, et perforabit aurem eius subula, et serviet ei in perpetuum.*" » Hoc iam nuntium memento: electus est "*servus*" Dei in Iesu Christo a quo redemptus est. Electus libere eligit fieri "*servus Domini*" quia "*eum amat*". Hac doctrina considerata, intellegere potes cur impositio religionis vi nullum sensum habeat, et omnes qui hanc methodum exercent contra religionem suam testimonium perhibere. In hac illustratione caeremoniali, Deus "*aurem*" electi sui percutit. Hanc "*aurem*" occupat; quod significat electum nunc solum ei audire debere. Et haec cura in "*aure*" humana iustificatur eo quod peccatum originale ab Eva commissum est, quia verba fallacia "*serpentis*" medii "*auscultavit*", per quem Satanus, angelus rebellis lapsus, ei locutus est. In Pascha Exodi ex Aegypto, sanguis agni contra postes domorum Hebraeorum credentium et oboedientium aspergendus erat. Similiter, sanguis electorum, per auditum eius, cum "*ostio, poste*" domus Dei connectitur. Meminimus Iesum dixisse in Ioanne 10:9: "*Ego sum ostium. Per me si quis introierit, salvus erit, et ingredietur et egredietur, et pascua inveniet*"; aliis verbis, "*inveniet*" in vita aeterna veram vitae felicitatem.

Demonstratio, propter quam terra a Deo creata est, mox septem annis perficietur. Itaque hoc tempore invenimus mores humanos maxime rebelles, fructum septuaginta septem annorum pacis et libertatis religiosae. Post aliquot generationes, pueri in Occidente nati et educati sunt omnino sine doctrina Dei. Velut spongiae, omnes perversas partes progressus libertatis devorant; omnia quae dux Russiae in orationibus publicis damnat et proclamat. Et hoc thema, quod dicit "*quod fuit, erit*", me ad haec intellegenda adduxit. Humanitas semper fascismo auctoritario seducta est. Hoc iam in Gallia anno 1806 accidit, Napoleone I^{et} eius auctoritate gloriam Franciae victrici attulerunt. Deinde, circa annum 1930, in Italia, idem accidit cum imperio "*tunicarum nigrarum*" a Benito Mussolini instituto. Eius fortis personalitas Italos seduxit. Similiter, post eum, anno 1933, regimen Nazistarum Adolphi Hitler, cum suis magnis orationibus scelera sua celantibus, Germanos seduxit. Atque notandum est in Gallia, etiam eo tempore, ortum huius regiminis Nazistae nullam sollicitudinem movisse; non magis quam Nazismum praesentem in Ucraina anno 2014; praesentia tamen notata et revelata in instrumentis divulgationis, testes "*putsch*" qui ordinem praesidentialem legitime constitutum evertit. Sed quid est Nazismus? Verbum inventum est ab Adolpho Hitlero ad definiendam normam suam gubernativam, quae in vi et persuasionem tantum nititur. Nazismus coetum extollit detrimento individui; gloriatur de causa nationalistica defendenda, puritatem gentis suae originalis et notarum physicarum et psychologicarum quaerit. Novus Nazismus fortasse differentias habet cum vetere, sed communem fiduciam in vi et necessitatem adversarios physice eliminandi participat. Me cogitantem inveni si Adolphus Hitler revivisceret, obstupescere videret, anno 2022, posteros eorum qui eum pugnaverunt et socios suos "*SS*" et ministros suos apud Tribunal Norimbergense anno 1945 iudicaverunt, novum Nazismum Ucrainicum armis sustinentes et defendentes. Dicendum est Occidentalibus Nazismum tantum cum aggressionem suam contra aliam terram coniunctum esse, quod Hitler contra Sudetia et Poloniam fecit. Itaque hodie, illis, Nazista Russus est. Praeterea, quomodo quis Nazismum agnoscere potest cum religionis Iudaicae sit, cum Nazismus imprimis cum "*Shoah*" conatu exterminationis Iudaeorum a Germania Nazista coniunctus sit? Mihi, primus qui id vindicat iam Nazista est; quod coetus militaris "*Azov*" in Ucraina agit. Et quod populus Ucrainus hos Nazistas heroas suos habet, per se non mirum est, cum Germani idem inter annos 1933 et 1945 fecerint. Certe castra occidentalia non in vindicatione Nazismi sunt sicut Ucraini "*Azov*" et Ucraini non omnes vindicati et assumpti sunt Nazistae, sed in situ belli, necessitas pugnantium zelorum et efficacium eos a populo suo probatos facit. Suo tempore, Nero sanguinarius populum suum delectavit offerendo eis spectacula cruenta in arenis Romae et imperii. Atque Nazismus Hitlerianus re vera tantum fuit resurgentia horum regiminum quae se vi et potestate coactiva ad tempus imponunt.

Filio Dei qui haec observat, unum tantum memoria tenendum est: adventum harum potestatum bellicarum a Deo volentem et ordinatum esse, quia eas ad puniendam humanitatem sceleratam indiget. Cum Israel ab occupatione Philistaeorum liberare vellet, Deus praetextum disputationis paravit, qui Samsonem ad pugnandum contra eos duxit donec eos delevit. Anno 2022, idem fecit, usus adhaesione Occidentalium ad suas regulas internationales, quas, ut

victores Belli Secundi Mundani, Civitates Foederatae Americae in Occidente sibi accommodaverant, eas per media officialia Nationum Unitarum reliquis nationibus et populis terrae imponere conans. Inter has regulas, eae de iure populorum ad autodeterminationem et inviolabilitate territorii sui causa factae sunt progressivae ruinae omnium nationum terrestrium.

Summatim igitur, retineo " *quae fuerunt et quae futura sunt* " pertinere ad rebellionem humanam, quam Deus saepe punire debuit et punire perget usque ad ultimam poenam.

Die XVII mensis Novembris anni MMXXII, res Russiae non sunt clarae, cum ad consuetum conflictum militare non se paraverit. Quam ob rem, coactus acceleratione rerum, nempe petitione Ucrainae ut castra NATO adiungeret, Vladimir Putin interventionem suam "operationem specialem" non bellum appellare voluit. In terra, apparatus eius a dronis ab Ucrainis adhibitis deleta sunt, deinde copiae tormentorum et combustibilis vicissim a tormentis Caesar et Himars ultra-precisis deletae sunt. Hoc bellum multos homines necat, sed maxime bombardamentis remotis utrimque. Progressus Ucrainorum imprimis ex recessu exercitus Russici armis et tormentis privati oriuntur. Progressus Russici etiam ex recessu Ucrainorum orti sunt. Pax nimis diu constituta ardorem bellicum hodiernae Russiae debilitat. Post menses hibernationis sicut ursa expergiscitur et invenit apparatus bellicum vetustum esse obsoletum. Sed tempus et demographiam, vel potius numeros, a parte sua habet. Iam nova eius machinatio dronum Iranica ei permisit tormentum Caesar Gallicum, dum quadraginta chiliometra intra zonam Ucrainae ab Ucrainis controllatam movetur, delere. Mox hi Ucraini vicissim agere poterunt. Sed ut hoc exitum assequatur, Vladimir Putin necessitatibus urgentibus a militibus suis expressis occurrere debet, quod ad apparatus hiemalem, ad efficaces tormenta et arma moderna, et ad duces capaces actiones copiarum suarum strategice ordinare, quae bello vero, non simplici "operationi speciali," obviam eunt. Quia copiae Russicae victimae fuerunt desiderii eius actionem suam limitandi ab initio interventus sui in solo Ucrainico. Re vera, Deus Russiam ad interventus magnos contra Europam paravit, in quibus arma eius specialia, quibus specialitatem suam aedificavit, efficacissima et mortifera erunt. Nam secundum Iesum Christum, in Europa infideliter Christiana, " *tertia pars generis humani interficietur* "; praesertim propter contemptum a falsis Christianis erga sanctum Sabbatum veri diei septimi, Saturni, a Deo ab origine sua sanctificatum, fine primae hebdomadis creationis et obiectum quarti ex decem mandatis legis suae regalis; sed etiam propter eorum neglegentiam erga prophetias eius biblicas, quas " *testimonium Iesu* " in Apoc. 19:10 appellat: " *Et cecidi ut adorarem eum; et dixit mihi: Vide ne feceris. Conservus tuus sum, et fratrum tuorum qui habent testimonium Iesu. Deum adora. Testimonium enim Iesu est spiritus prophetiae.* "

Status rerum in Europa

Status hodiernus Europae in experiētiis singularum terrarum quas complectitur ab anno MCMXLV usque ad hodiernum diem fundatur.

Germaniam iam diu in hac Unione Europaea viam ducere vidimus. Plures huius rei causae sunt, inter quas quod, sicut Iaponia, quae a Civitatibus Foederatis Americae in Bello Orbis Terrarum Secundo victa est, ab hac potentissima natione oeconomica et pecuniaria in gradu militari adiuta est. Protectoratu Americano profuit, atque ita sumptus militares graves vitare potuit; pecunia in progressionem industrialem nationis collocata est. Memini, tempore creationis Unionis Europaeae, monetam Germanicam, "marcum," quater maiorem fuisse quam "francum" nostrum Gallicum. Itaque euro valorem etiam maiorem, circa 6.60 francos, tribuere elegit. Haec commutatio ei profuit quia dives erat, sed nationi minus diviti, sicut Franciae et aliarum nationum Europaearum, incommodavit. Se totam globalizationi commercii dedit et Lusitaniam, minime divitem ex sex nationibus initio unitis, intra Europam tempore ingressus sui, excolere coepit. Commissarii Europaei negotiatores hortati sunt ut sedes societatum suarum ad nationes Europaeas minime vectigalia requirentes transferrent. Discrepantia ita intra ipsam Europam crevit, cum nationes mediocriter divites fontes divitiarum suarum ad nationes pauperiores migrare videbant. Anno MCMXC, divitiae Germaniae ei permiserunt ut redditum Germaniae Orientalis absorberet, cuius exploitatione postea eam etiam magis ditavit.

Altera causa quae condicionem oeconomica Franciae et Angliae explicat est praecipue quod hae duae nationes divitias suas in colonizationem aedificaverunt; ita ut decolonizatio eas in statum aes alienum erga gentes colonizatas collocaverit. Hae duae nationes obligatas se senserunt ad omnem miseriam ex pristinis coloniis suis emigratam recipiendam. Atque ex duabus nationibus, Francia maximum damnum passa est, quia principia eius republicana, motto "libertas, aequalitas, fraternitas" et defensio iurium humanorum, universaliter a recentioribus generationibus adhibita, hanc receptionem systematicam grave onus reddiderunt quod eam perdidit. Inopia operis inter cives eo magis crevit cum viri et mulieres in certamen in actione professionali intrabant; praeterea, in coniugibus, saepissime, post finem Secundi Belli Mundani, domina rara facta est, actionem professionalem praeferens vel requirens. Ad hanc receptionem iustificandam, in Francia dicitur operarios externos officia Gallica non furari quia officia occupant quae Galli recusant facere. Hoc verum est, sed cedendo huic obligationi, tota Francia pretium solvit. Quomodo nationes quae immigrationem recipere nolunt se gerunt? Minus eruditi haec munera infructuosa occupant, et natio inde prodest atque ita gravia incommoda vitat. Sed quod munus aspectum ingrata habet, non minus necessarium reddit, et ideo dignum rite remuneratione.

Num Deus populos lingua sine causa separavit? Num potest homo hoc principium violare sine incommodis? Servando puritatem gentis populi sui Israel, cui matrimonium cum alienigenis interdixit, num Deus hominibus per totam terram exemplar imitandum dedit? Cur mixtura gentium et ethnicarum magnum periculum repraesentat? Simpliciter quia multitudines daemonum invisibilium hanc condicionem abutuntur ut eam in problema convertant. In mentibus humanis operantur et se movent, conantes eos convincere differentiam esse intolerabilem.

Deus eos libere agere sinit, et consequentiae actionum eorum non sunt nisi contemptus erga normam a Deo praescriptam. Racismus a daemonibus inspiratus diabolicus est, sed racismus a Deo inspiratus tantummodo problemata vitare intendit. Electi eius ex omnibus populis, nationibus, linguis et tribubus terrae deleguntur; ideo "racismi" sensu peiorativo vocabuli accusari non possunt. Post colorem cutis vel linguam latet anima humana a Deo caelesti invitata ut in gloriam corporis caelestis ingrediatur quod id angelis fidelibus idem faciet. Ideo, electis eius, species corporis nullam habet momentum. Non idem est cum diversa religione quam emigrantem advexit. Cum consilio divino certat, mortem secum affert; prima et " *secunda mors* " etiam formidabiliores sunt quia aeternas consequentias ferunt.

Etiam intra hanc Europam, quae ex divitibus pauperibusque nationibus constat, certamen dominatur, cum "socii" appellantur inter se certant. Et bellum commerciale internum divitibus et minime socialiter oppressis prodest, quae iterum Germania est. In Europa, summum pyramidis locum occupat, sicut Civitates Foederatae Americae in gradu occidentali et etiam globali. Populi intermedii exploduntur et in inferiore gradu continentur. Hoc est principium pyramidis. Germania victa lac politicum Civitatum Foederatarum accepit, et ideo non mirum est eam, quasi aciem hastae, exemplar eorum in Europa reproducere, etiam in forma sua; "Länder" eius "civitibus" similibus quae Civitates Foederatas Americae constituunt.

Hoc tempore, Germaniae studium causam Ucrainam sustinendi maximi momenti fuit; praesens praeses Commissionis Europaeae Germanus est. Ecce, Hitler, tertium "Imperium" tuum quarta realitas facta est! Post Germaniam, ceterae nationes Europaeae eius electioni se coniunxerunt, Hungaria excepta. Quis alius ei contradicere auderet? Semper adhuc divitissimi suas electiones imponunt.

Quisque populus sua experientia insignitur. Gallia ab Revolutione sua in prima acie normae humanisticae fuit, sed iterum vos moneo "iura humana" initio tantum viros Gallos pertinere, et applicationem universalem eorum recentem esse. Galli hanc normam ita sibi assimilaverunt ut eis universale videatur, sed hoc longe abest a vero. Re vera, eorum conceptio horum iurium exceptio Gallica est. Civitatibus Foederatis Americae, haec iura non prohibent exploitationem huius hominis, nec se abstinerunt. Reliquae nationes haec "iura humana" tantum partim agnoscunt, et quaedam nationes orientales ea omnino impugnant. Hoc vicissim hoc ius causam disputationum et bellicae oppositionis facit. Persuasi se exemplar perfectum hominibus offerre, Galli aegre accipiunt suam electionem personalem non ab omnibus populis communicari. Et hoc genus actionis in gradu Europaeo et etiam Occidentali, inter Americam et Canadam, invenitur. Nationes orientales expergiscuntur, locupletatae et potentes, et opiniones suas et ius suum diversum esse manifestant. Et principium libertatis, tam carum Occidentalibus, eis haec iura dat. Propterea, Occidens a cogitatione sua liberali, quae "libertariana" et, gravius, "liberticida" facta est, captus est, secundum exemplar Americanum, altissimas scelerum rationes et formas insecuritatis exhibens.

Dies a YaHWéH constituti

Cum necessitas orta esset humanitatem terrenam creandi, magnus Deus Creator YaHweh quasi venationem thesauri spiritualis pro dilectis suis electis paravit. Experientiae ab hominibus per tempus et ab initio habitae a Deo Mosi narratae sunt, qui eas scripsit et posteris in quinque libris suis praesentavit: Genesi, Exodo, Levitico, Numeris, Deuteronomio. Hoc testimonium, a Deo ipso datum, fiduciam nostram meretur et postulat. Et fiducia nostra, spiritualiter "fides" appellata, remuneratur quia hoc testimonium fontem et medium constituit quibus animae nostrae iter terrestre peragere possint, scientes unde veniamus, ubi simus, et quo imus. Hae tres responsa triptychum quietis animae constituunt. Facta visibilia, rite notata, valde fallacia sunt, et via ad vitam aeternam ante omnia in promissis huius Dei invisibilis, tamen omnipraesentis et omniscientis aedificatur.

In consilio suo, Deus propius ad humanitatem accessit in potenti natura divina, Exodum populi sui Hebraici ordinando, electi ad promissum suum Abrahamo honorandum. Omnipotentiae suae probationem dedit exercitum Aegyptiorum servitutem capientium delendo. Deinde, hac congregatione, e servitute et morte erepta, sedata, leges suas, decreta sua, praecepta sua eos docuit et eis nota fecit. Sic, postquam mortem militum Aegyptiorum viderunt, a Deo terribilem experientiam antediluvianorum, omnibus aquis diluvii deletis, didicerunt. Praeterea, hi Hebraei perfectam Dei cognitionem habebant: amoris eius, protectionis eius, et constantis fidelitatis eius probationem acceperant, liberatione sua ex Aegypto, et etiam eius capacitatem delendi eos qui ei resistunt cognoverant. Ex hoc tempore, sola eorum natura individualis exprimeretur: rebelles agunt ut rebelles et electi se gerunt ut electi. Menses, anni et saecula praetereunt quibus prophetae nuntios a Deo inspiratione accipiunt qui plus minusve clara lingua futurum populi Hebraici et populi electi annunciant. Has duas locutiones separo, quia vos moneo, et hoc magni momenti est, Israelem carnalem non esse populum electum sed simpliciter populum qui hereditate a patriarcha Abraham descendit. Et Deus voluit facere pro vero futuro populo suo electo, ex hoc populo, symbolum, imaginem distortam veri populi electi. Deus continuo Israelem unitum, deinde Iudam et decem tribus Israel, propter crebras et permanentes rebelliones exprobrabat; nihil quod congruat cum moribus veri populi electi. Et si debemus lectionem ex experientia in vetere foedere habita capere, ea est quod Deus iudicat et separat inter homines qui se suos esse dicunt, eos quos dignos iudicat electione sua ad vitam aeternam. Hac visione veteris foederis, etiam vitam in genere considerare possumus. Nascimur aut ut electi simus aut ut lapsi simus. Et responsum in natura nostra individuali iacet.

Biblia scribendo, Deus non profanam humanam curiositatem respondere studuit. Veris suis electis scripta est, nam hi soli ab eo ducuntur, ut ex ea salutare fructum capiant. Aetas nostra moderna divulgationem Bibliae, multis linguis per orbem terrarum diffusae scriptae, favit, et nihilominus eius lectio his multitudinibus inefficaciter legitur, quia natura earum rebellis est. Historia hoc testatur: initio aetatis Christianae, Biblia aberat et occulta erat, et iam fides apostolorum mixtura cum traditionibus paganis perversa erat. Cum Biblia saeculo XVI propagata est, statim cum iis qui eam possidebant persecutionem cepit, et etiam tum pauci homines pacifismum a Iesu Christo tempore suo in terra

demonstratum imitati sunt. Nonne Iesus dixit in Matth. 22:14: " *Multi vocati, pauci electi* "? Quod ego interpretor: multi lectores Bibliorum, pauci electi qui ab ea discunt et praecepta a Deo data retinent.

Biblia ex milibus paginarum constat, quae utiles sunt ad cognoscendum, quia continent responsa aenigmatum quae in textibus prophetis spiritualiter codificatis apparent. Ea interpretari facillimum est, fere ad manum pueri, sed solum electis a Deo selectis, qui eos huic muneri segregat, possibilis factum est. Electi autem eius tantum intellegunt quod ipse eos in suo tempore et aetate intellegere vult. Ita constructio revelationis prophetiarum eius biblicarum speciem venationis thesauri induit, in qua quaeque statio veritate contextuali suo tempori coniuncta notatur. Et quomodo tempus notamus? Per dies qui aetates successivas historiae humanae inter se connectunt.

Medio ^{saeculo XX natus}, ab occidentalibus hominibus didici nostram temporis rationem in praesumpta Christi nativitate fundari. Hoc postulatum alte in mente mea et in mente omnium contemporaneorum meorum insculptum erat. Et solus Deus me, secundum voluntatem suam, ab hac ratione liberare poterat. Sed non ante tempus ab eo electum id fecit, quia mihi lapidem meum addere debebam constructioni propheticae a populo Adventista constitutae, a Deo ad hunc finem et hanc functionem revelandi prophetias biblicas segregatae; hoc post duas fidei probationes expectationis reditus Christi, quae successive pro vere anni 1843 et autumno anni 1844 nuntiatae sunt.

Denique habeo explicationem perspicuam tribuendam muneri harum duarum datarum, quae duobus eventibus in Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis expertis confirmantur. Primus, annus 1843, statuitur ut terminus " *vesperum-mane 2300* " citatus in Daniele 8:14, ubi scriptum est in bona versione ex Hebraeo: " *Usque ad vesperum-mane 2300 et sanctitas iustificabuntur* . " Secundum versum 13 praecedentem, haec " *sanctitas* " ipsum populum sanctorum designat, et a data definita incipit opus restitutionis magnarum veritatum quae pertinent ad " *perpetuum* " et intransmissibile sacerdotium Iesu Christi et revelationem damnationis diei Dominici a Deo, qui restituit ad locum suum inter electos suos, praxim sancti sui Sabbati diei septimi. Subtiliter autem Sabbatum non nominatur, sed tantum per contrarium suum, symbolum peccati, identificatur, quod requiem dominicalem a Roma institutam constituit: ab imperatore Romano Constantino I ^{die} 7 Martii anni 321 et a papa Vigilio I ^{anno} 538, Romae ab Ostrogothis liberatum.

Ex his omnibus elementis emergit decretum Danielis 8:14 diem **initii** actionis restitutionis veritatum biblicarum determinare. Et hoc initium finietur, in fine secundae probationis expertae die 22 Octobris 1844. Nunc, nuper hunc versum ex Eccl. 7:8 commemoravi: " **Melior est finis rei quam initium eius ; melior est patiens quam spiritus arrogans.** "; quod interpretor sic: melior 1844 quam 1843. Hic est ubi scalam magnitudinum et prioritatum recensere debemus. Ipse Iesus in Marco 2:27-28 declaravit: " *Tunc dixit eis: Sabbatum propter hominem factum est, et non homo propter sabbatum, ita ut Filius hominis Dominus sit etiam sabbati.* " ". Plane nobis dicit in scala valorum Deum hominem supra Sabbatum ponere, sed non quemlibet hominem; tantum eum quem Deus ad vitam aeternam eligit. Concludo Danielem 8:14 vocabulum " *sanctitatem* "

prioritatem sanctis electis a Iesu Christo redemptis tribuere. Et res gestae in Civitatibus Foederatis Americae annis 1843 et 1844 hanc prioritatem testantur, quia post diem XXII Octobris anni 1844, Deus Sabbatum signum approbationis suae Adventistis qui probationem superaverant dedit; non imposuit, sed dedit. Re vera, cum Sabbato agit sicut cum gratia crucifixione sua obtenta. Sabbatum pro viro electo factum est et solum pro eo significationem habet, sicut Iesus vitam suam dedit ad suos redimendos sine eius opinione interroganda. Initiativa a Deo sumpta est et has duas res inseparabiles tantum electis attribuit quos eis dignos iudicat, ut in Apoc. 3:3 in nuntio Sardis tradito revelat. Re vera, Sabbatum hominem celare et tegere non debet, pro quo Iesus mortuus est et resurrexit. Nam..." Diu Sabbatum tamquam mandatum, tamquam mandatum, habuimus, quia revera in forma mandati praesentatum est, sed cui? Populo rebellanti qui Deum quotidie irritabant, donec eos a Romanis anno septuagesimo post Christum natum delevit. Israel carnalis veteris foederis tantum exemplum totius humanitatis erat, cuius praecipuas notas characteristicas gerebat. Post mandatum, Deus in "*sigillo*" suo sancto celavit signum praemii reservati electis suis qui eum amant et in eo solo sperant, digni "Adventistae" reditum eius verum expectantes, cuius diem exactum tandem eis notum fecit: ver anni bis millesimi tricesimi.

Deus sciebat mandata sua ab omnibus entibus rebellibus repudianda et contemnenda esse. Ergo, horum mandatorum existentia tantum destinata erat ad iustam et legaliter sententiam mortis pro hominibus inoboedientibus exsequendam, quia eorum inoboedientia eos indignos et ineptos reddit ad vitam aeternam in praesentia eius habitam. Subtiliter autem, secundum principium oppositorum, normae mandatorum Dei electos eius magnopere placent, quia personam eius revelant: amatorem zelotypum, coniugem fidelem adorabilem, et nostra cognitio verae significationis sancti Sabbati eius, quod requiem caelestem electorum septimi millennii praedicit, donum nostrum e caelo est, privilegium nostrum tempore extremo reservatum.

Itaque lectio Danielis 8:14 magis in factis perfectis quam in ipso textu Danielis inscribitur. Annus 1843 igitur tantum hora est initii progressivae restitutionis veritatum in doctrina religionis Catholicae Romanae distortarum vel relictarum. Hoc autem initium non damnationem spectat, sed oblationem electis ut se a multitudine credentium distinguant per mores a Deo probatos. Et anno 1843, nulla quaestio est, neque de Sabbato a Deo sanctificato, neque de Dominica Romana, sed tantum, et hoc notatu dignum est, de interesse in nuntio prophetico qui diem reditus Iesu Christi statuit. Electio a Deo facta ad probationem credentium incipiendam prioritatem eius revelat: vere electi, ante omnia, ideam gloriosi reditus eius amare debent, et demonstratum eorum studium etiam simul fidem quam in scriptis Sacrae Bibliorum ponunt revelat. Responsio ad haec duo criteria annum 1843 probationem fidei facit. Sed haec est tantum prima probatio, quae, secuta frustratione ob non-reditum Iesu Christi, nondum definitive damnat competitores, omnes plus minusve frustratos. Quam ob rem, corrigendo diem, propheta horae, Gulielmus Miller, Deo expectationem pro die XXII Octobris anni MDCCCXLIV renovat. Ab anno MMXVIII scimus hanc diem MDCCCXLIV non esse legitimam, quia calculus clare ver anni MDCCCXLIII definit. Sed Deo, hae datae non sunt magni momenti quoad accuratam veritatem,

cum ambae eventum nuntiant qui quoquo modo non eveniet. Eum tantummodo propter effectum quem in Christianos provocatos producant, ei intersunt. Quam ob rem, Deo, annus MDCCCXLIV valorem spiritualem maiorem quam annus MDCCCXLIII assumet, quia valorem probationis fidei his duabus diebus ordinatae confirmabit, et etiam finem probationis propheticae officialis significabit, tandemque selectionem dignorum electorum permittet. Dissimiliter anni MDCCCXLIII, probatio anni MDCCCXLIV consequentias officiales definitivas pro Christianis illius temporis affert. Atque hoc autumno anni 1844, die XXII mensis Octobris, Deus quinquaginta Adventistas ex triginta milibus qui spei reditus Christi devoti erant, sanctificavit. Eos sanctificavit, id est, sibi segregavit, quia animarum eorum lectio profunditatem sinceritatis cognoscere poterat. Et hanc scientiam, quam solus ipse habebat, cum sanctis angelis suis per duas fidei probationes successivas communicavit. Angeli igitur iudicium eius sciebant, sed in terra homines nesciebant quid in vita invisibili fieret. Sicut ergo Deus in bonitate sua signum Cain imposuit ad vitam eius protegendam, ita Adventistis suis electis Sabbatum dedit ut signum eorum approbationis. Hoc est verum Sabbati munus; non est statutum, sed praemium. In hac re, singulis finibus hebdomadis, Deus cum veris filiis suis, qui eum amant et reditum eius ut certitudinem expectant, conveniet. Ita eis experientiam authenticam communionis in nomine Iesu Christi offeret. Spiritus eius, Spiritus Sanctus a Iesu nuntiatus, eos instruet, inspirabit, ut lux divina eos illuminet et gaudio laetitiaque impleat. Constructio et praeparatio vitae caelestis iam in terra incipit. Deus sine dubio invisibilis est, sed Deus vivens manet, Omnipotens verbis et operibus.

Separatio anni 1844 fructum ferret; anno 1863, in Civitatibus Foederatis Americae, ecclesia "Adventistarum Septimi Diei" officialiter constituta est. Sed consilium Dei in Daniele 12:12 revelatum normam universalem fert, et sic dies 1873, fine " 1335 dierum " - annorum huius versus - obtinutus, dedicationem nuntii ad Adventistas " *Philadelphiae* " in Apoc. 3:7 directi definirat. Sub illuminatione calami inspirati Ellen Gould White, Adventismus luce a Deo in Iesu Christo sanctificata locupletatus est. Numerosa eius scripta velum super experientias praeteritas hominibus omnino ignotas sustulerunt. Ubi cumque fieri potuit, "Adventismus Septimi Diei" repraesentatus est, sed raro magno numero; quod satis consolatorium erat, cum " *multi vocati, pauci electi* " essent. Infeliciter, hic numerus officialis adhuc nimis magnus est, quia numerus membrorum per hereditatem crescit, detrimento verae fidei, quae revelatur tantum cum probatur, ut annis 1843 et 1844.

Tum demum anno MCMLXXX, Spiritu ad ecclesiam "Adventistarum Septimi Diei" ductus sum. Quinque annis antea, visionis potentis subiectus fueram, quae sine explicatione biblica mansit. Tum prophetiam Apocalypsis intellegere conabar, persuasus hunc nuntium insolitum et obscurum veram lucem divinam celare. Praeterea, inventio mea explicationum Adventistarum siti meae intellegendi respondit. Tum demum, hac vice baptizatus, a Deo ductus, Apocalypsis mihi sensum induit et explicatio logica facta est per nuntium Danielis 8:14; versum clavem experientiae Adventistarum annorum MDCCCXLIII et MDCCCXLIV. Construendo tabulas parallelas thematum Litterarum Sigillorum et tubarum, perfectio operis a Deo prophetati apparuit, clara et logica. Experientia

quam vixi sensum visionis acceptae anno MCMLXXV confirmavit: Deus me ad opus propheticum sanctificavit. Explicationes prophetiis Danielis et Apocalypsis datae ex theoriis a pionibus operis evolutis docebantur. Multum temporis praeterierat et multae res magnae novum sensum textibus prophetis tribuere permiserunt. Itaque, parallelismus trium thematum Apocalypsis me ad inveniendum et statuendum diem anni 1994 ut finem "*quinque mensium*" in Apoc. 9:5-10 prophetarum perduxit. Cum dies 1844 in Apocalypsi **cardo** duarum aetatum a Deo iudicatarum sit, "*quinque menses*" sive 150 anni veri anno 1994 terminantur. Et hic dies tam magni momenti est Adventismo anno 1994 quam 1844 fuit Christianis Protestantibus, Anglicanis et Catholicis eo tempore probatis. Anno MCMXCIV, experimentum in nuntio reditus Christi fundatum tam efficax se demonstravit in fide hypocritarum revelanda quam annis MDCCCXLIII et MDCCCXLIV. Hae tres experientiae successivae sunt sed crescente momenti quia lux anno MCMXCIV reiecta et despecta infinitum superior est illi annorum MDCCCXLIII et MDCCCXLIV. Patienter, Deus hanc diem exspectavit ut electis suis illuminationem completam omnium prophetiarum Danielis et Apocalypsis offerret, et Adventismus traditionalis et institutionalis ausus est eam despicere et reicere, recusationem radiatione nuntii latoris confirmans. Systematica oppositio ad diem reditum Iesu Christi annunciantem ad ignorantiam omnium explanationum quae prophetiam claram, potentem et logicam, id est, fide dignam, faciunt, effecit. Praeterea, Deus ipse eos reiecit et in castra lapsorum iam antea probatorum et iudicatorum tradidit. Pro electis in experimento fidei anni MCMXCIV, non iam quaestio est de forma institutionis assumenda; forma officialis reiecta revera ultima erat. Nexus cum Deo caeli institutus non in titulo fundatur; Omnia quae exstant fallacia et fallacia sunt. Nexus, verus ille, in communione spirituum caelestium et terrestrium fundatur. Et cum haec communio realis est, fructus lucis abundat. Ita, secundum principium "*qui habet, dat*", anno MMXVIII, Dominus mihi mirabilia detegere fecit quae ne cogitaveram quidem, de subtilitatibus prophetis legis suae sanctae et regalis Decalogi, et de die veri reditus Christi, pro vere anni MMXXX constituto.

Ab anno MCMLXXX, semper mihi persuasum fuit historiam terrenam per sex milia annorum constructam esse, sed, si diem nativitatis Iesu Christi, non autem mortis eius, pro fundamento calculi sumpsero, calculi mei procedere non potuerunt. Hoc quamvis rectificatio diei verae nativitatis eius, quae sex annis ante diem ei tradite attributum facta est, facta sit. Et haec rectificatio diem MCMXCIV in annum MM aetatis nostrae, vel, theoria, in annum VI milia consilii divini, fecit. Error a Deo occultus electionem nativitatis, non mortis, attinebat, quam bona lectio scriptorum Helenae G. White iam suggererat, quia saepe mentionem "sex milium annorum" fecit, sed ego ideam finem primorum quattuor milium annorum tempore mortis Iesu Christi collocandi non notaveram. Et ut accurate et sincere dicam, hanc ideam reieci, quae reditum speratum et expectatum Christi divini glorificati nimis retrorsum propellebat. Sed facta pertinacia sunt et tempus processit, et anno MMXVIII, idea reiecta tandem menti meae se imposuit. Inveniundo diem officialem mortis Iesu in calendario Iudaico, dies reditus eius intellectus est. Sed hic iterum, fides in rectam interpretationem Danielis 9:27 posita iustificat inventionem et authenticationem diei 3 Aprilis 30. Re vera,

secundum Daniele 9:27, Iesus mortuus est in medio "hebdomadae " *propheticae* septem annorum, sed etiam septem dierum realium. Sufficit mihi, cum conservo meo et fratre in Christo Ioele, invenire in hoc calendario Iudaico hebdomadam in qua Pascha Iudaicum in medio hebdomadae evenit, id est, a vespera Mercurii ad vesperam Iovis: dies 3 Aprilis 30 perfecte huic configurationi congruebat. Iesus igitur redibit post annos 2000, vere anni 2030, et non pro Pascha anni 2030, quod post dies 14 venit; quod significationem dat his verbis Iesu citatis in Matthaeo. 24:22: " *Et nisi breviarentur dies illi, non salva esset ulla caro; sed propter electos breviabuntur dies illi* . " Festa a Deo constituuntur secundum valores symbolice numeratos. Numerus "14" bis numerum "7" repraesentat, qui est " *sigillum Dei* ." Sed computatio totius temporis sex milium annorum non in hoc symbolismo fundatur, cum sit imago prophetata a sex diebus profanis hebdomadis. Lumine cognitionis formae quam probatio finalis fidei innixa fidelitati ad sanctum Sabbatum a Deo sanctificatum debet sumere, expressio, " *sed propter electos breviabuntur dies illi* ," formam confirmationis promissionis Iesu accipit interveniendi ad servandos ultimos electos suos, antequam decretum mortiferum a rebellibus promulgatum contra eos applicatur. Re vera, Deus in vita terrena et caelesti programma suum pro humanitate insculpsit, annum et sex milia annorum incipiendo faciendo cum aequinoctio vernali, quod etymologice significat: primum tempus; quem Deus pro populo suo vere electo elegit et morte sua expiatoria in Iesu Christo redemit, " *Agnus Dei qui tollit peccata mundi* ", a quo electos suos eripit.

Lectio de diebus a prophetiis constructis in numeris a Deo electis discenda est: eas tantum valere quatenus eventa spiritualia gravissima et gravissima consequentia significant. Anno 1844, fides Protestantica, in omnibus suis denominationibus, a Deo damnata et reiecta est. Nexus cum eo solum per viam Adventistarum Septimi Diei fieri potest. Sed anno 1994, vicissim, ultima institutio a Deo probata et reiecta est. Et hac vice, nexus cum Deo solum Adventistis dissentientibus qui per opera sua verum amorem veritatis a Spiritu eius revelatae testantur, manet possibilis. Falsae assertiones religiosae omnino inutiles factae sunt. Prophetia exemplar revelavit pro iis quos Deus servat et iis quos damnat. Qui explicationes Danielis et Apocalypsis novit, cum Deo scientiam iudicii eius communicat: nonne Daniel significat, "Deus est iudex meus"? Et nonne Apocalypsis significat "Revelationem"? Simul, hi duo libri "revelant" electis eius verum "Iudicium" quod Deus in humanitatem et religiones terrae infert quia non congruunt cum exemplo revelato requisito.

Hactenus tantum de datis constructis ab anno 1844 deinceps tractavi, sed ante hoc tempus restitutionis veritatis suae, in Daniele, Deus electis suis permittit ut diem ministerii sui terreni per " *septuaginta hebdomades* " in Daniele 9:24 memoratas inveniant: " *Septuaginta hebdomades constitutae sunt super populum tuum et super urbem sanctam tuam, ad consummandam praevaricationem, ad finem faciendum peccatorum, ad expiandum iniquitatem, ad introducendum iustitiam aeternam, ad obsignandam visionem et prophetiam, et ad ungendum Sanctum Sanctorum* . " Singula quae calculum permittunt in versu 25 qui sequitur dantur: " *Scito ergo et intellege a tempore quo exiit sermo ut aedificaretur Hierosolyma usque ad Unctum Principem, erunt hebdomades septem et*

hebdomades sexaginta duae, et rursus ... in plateis et fossis aedificabuntur, sed in temporibus periculosis. "

Si Deus possibilitatem obtinendi diem ministerii terrestres Iesu, id est, diem primi adventus eius, celare noluit, nobis optima probatio est intentionis eius revelandi, etiam, sed tantum tempore ab eo electo, cognitionem diei veri gloriosi reditus eius. Praeterea, si inter electos eius es, tibi quoque iterum dicit: " **Scito igitur hoc et intellege!** " Explanationes numerosae sunt et nunc solide constructae.

His dictis, quid est valor, munus, et locus Sabbati? Immensus est eius valor apud Deum et electos eius, quia a Deo sanctificatus est ut dies septimus die post creationem vel divinam formationem hominis. Recte igitur Iesus dixit Sabbatum factum esse propter hominem, non contra. Sed si Deus id fecit propter hominem, id est quia vult ut a creaturis humanis suis scrupulose observetur, et Sabbatum per totam historiam vitae honorabitur ab hominibus qui in beatam relationem cum eo ineunt. Hoc est casus omnium progenierum Adami, quae per tertium filium eius nomine Seth (ut septimum sanctificatum) ad Noe perveniunt, qui vicissim id ad posterum suos tradit. Deinde Deus Abram vocat ut sibi serviat et leges suas, praecepta sua, et mandata sua docet, inter quae, scilicet, et valde logice, Sabbatum. Scientia et respectus ordinis temporis in hebdomada septem dierum fundati hoc testantur. Vicissim, posteri eius Isaac et Iacob hanc divinarum ordinationum consuetudinem extenderent, sed post coloniam populi Hebraei in Aegypto, corruptione Aegyptiaca superati et tandem servituti Aegyptiacae subiecti, Hebraei regulas divinas omnino deseruerunt. Servus nullo die quietis ius habebat et beneficio quietis diei septimo privatus erat. Simul ac a iugo Aegyptio liberati sunt, populus Hebraeus a Deo in desertum aridum et siccum ad montem Sinai in Arabia ductus est (Gal. 4:25), non ad meridiem paeninsulae Aegyptiae ut traditio humana affirmat, ut legem suam decem mandatorum exponeret et deinde origines creationis Mosi in privatis conventibus revelaret. Hic intellegendum est in hoc antiquo foedere Israelem ex exemplo humanitatis rebellis constitutum et formatum esse, cui oboedire perquam ingrata est. Sciens cum quo agat, Deus contextum terrificum huic publicae proclamationi officiali creat: montem Sinai in fornacem transformat, terram tremere facit, et aerem sono tonitruum inter fulgura resonare facit. Populus qui haec spectat tam territus est ut Mosi roget Deum silentium facere. Quarto praecepto Deus requiem die septimo praecipit, sed quamvis salubris sit iis qui illud observant, Sabbatum a spiritibus rebellibus male accipitur quia a Deo mandatum est; Quod eis gravem et gravem aspectum " *oneris* " praebet, vocabulo quo Deus subtiliter id designat in Apoc. 2:24: " *Vobis autem, quicumque in Thyatira estis, qui non habetis hanc doctrinam, et qui nescitis profunditates Satanae, ut dicunt, dico vobis, non imponam vobis aliud onus;* " Hodie, idem odium oboedientiae, ab Maio 1968, in Gallia, hoc dictum protestationis discipulorum in seditione excitavit: "vetitum est vetare." Non ergo illi sunt qui gaudebunt oboedire Deo, praesertim cum unum ex aliis eorum dictis sit: "neque Deus neque Dominus." Immo, ultimi eius electi, qui in mirabili eius luce caelesti perfunduntur, amant oboedire Deo. Nam oboedientia est unicum medium quod eis praesto est ad respondendum amoris a Deo in Iesu Christo eis demonstrato. Oboedientia igitur grave " *onus* " constituit omnibus spiritibus

rebellibus, sed " *onus dulce et leve* " iis qui Deum amant ad imaginem testimonii a Iesu Christo dati. Ita ut haec mandata divina... illis speciem sapientum invitationum induant ad viam verae communis felicitatis ingrediendum.

In Daniele 8:13, Deus ordine " *causam* " et consequentias " *peccati* " citat, quod est praecise quod versus 12 qui eum praecedit dicit: " *Exercitus abdicatus est cum ~~sacrificio~~—iuge **propter peccatum** ; cornu destruxit veritatem, et prosperavit in eo quod fecit .* " Citando " *peccatum* " ut " *causam* " maledictionis, Spiritus originem mali revelat: anno 321, derelictionem ritus sancti Sabbati sui, thema quarti ex decem praeceptis suis, cuius transgressio praecise, in oculis eius, " *peccatum* " gravissimum constituit, ferens et ideo " *causans* " graves et terribiles consequentias pro Christianis huius transgressionis reis. Prima harum consequentiarum est quod anno 538, despotismo persecutori " *cornui* " papalis Romani, in hoc versu citati, traduntur. " *Veritas destructa* " consilium salutis Christianae, mandata et ordinationes Dei, pertinet; actiones quae salutem impossibilem reddunt. In Apoc. octavo, hanc poenam alia poena praecedit, prima ex themate " *tubarum* " quae Occidentem Christianum reum percutiebant in forma irruptionum barbarorum ab Oriente et Septentrione.

In Daniele 8:13, Deus nobis per Danielelem dicit: " *Audivi sanctum loquentem, et dixit alter sanctus ad eum qui loquens erat: 'Usquequo visio ista de ~~sacrificio~~—iuge—et de peccato desolationis? Usquequo **sanctitas** et exercitus conculcabuntur?'* " Hic vos moneo verbum "sacrificium" deletum esse, deletatum, quia abest a textu Hebraico originali. Additio eius sensum nuntii divini distorquet et inexplicabilem reddit. In hac scena, Deus duos sanctos loquentes habet qui iterum in Daniele 12:5 ut viri apparebunt: " *Et ego, Daniel, vidi, et ecce **duo viri alii** stabant, unus hinc ripam fluminis, et alter inde ripam fluminis. " Eadem quaestio ab his " **duobus viris** " in versu 6 suscipitur : " *Tunc dixit unus ex illis viro qui indutus erat lineis, qui stabat super aquas fluminis: Quando erit finis horum mirabilium?"* "Ita, sub duabus imaginibus, Deus tempus diei cardinalis 1843-1844 illustrat, periodus qua probatio fidei innixa restitutione veritatis doctrinalis salutis in Christo perficitur; hoc, eo consilio ut intellectus quem apostoli eius de ea habebant restituatur. In Daniele 12:11 et 12, Spiritus durationes dierum-annorum, 1280 et 1335, citat, quae, incipientes ab anno 538, die remotionis "cotidiani" a Iesu Christo a papatu regnante, duas datas 1828 et 1873 construunt quae dies cardinales 1843-1844 circumdant; tempora quae transitionem inter fidem quae requiem dominicalem exercet et primos sanctos electos qui Sabbatum restitutum servant, id est, partes a " *duobus viris* " visionis Danielis 12:5 gestas, significant. Apparent flumine mortifero separatos, cum Tigris nominatur, translatio nominis " *Hiddekel* " in Daniele 10:4 citati: " *In ...* " *Die vicesimo quarto mensis primi, eram iuxta ripam fluminis magni, quod est Hiddekel .* "Et haec imago Tigridis interfectoris et anthropophagi, probationi fidei secundum Danielelem 8:14 data, confirmatur imagine casus stellarum, quae eam in Civitatibus Foederatis Americae anno 1833 prophetavit, sic implens nuntium propheticum " *sexti sigilli* " in Apoc. 6:13: " *et stellae caeli ceciderunt in terram, sicut ficus emittit grossos suos cum a vento forti movetur. "**

Sabbatum propter hominem factum est, cuius utilitas est temporalis et perpetua, cum tempore electionis electorum humanorum coniuncta. Ficus autem

virides in versu citato significant Christianos qui, inter alias veritates divinas, verum Sabbatum recusaverunt; ita malentes Dominicam traditionis Catholicae Romanae honorare quam verum diem septimum a Deo sanctificatum. Distinguendum est Sabbatum septimi diei, temporale et tempore limitatum, ab eo quod prophetat: magnum Sabbatum septimi millennii quod Deus repraesentat et prophetat ut diem septimum. Septimum millennium autem adhuc cum themate peccati coniunctum manet, cum sancti in caelo occupati erunt iudicando peccatores mortuos. Ergo etiam characterem temporalem habet. Tantum post "*iudicium extremum* " et exterminationem lapsorum in "*stacu ignis secundae mortis* " tempus aeternum incipiet in terra a Deo renovata et glorificata, pro electis suis, ubi peccatum tantum in memoria eorum manebit; quia redemptio electorum a Iesu Christo in memoriam beneficiariorum in aeternum servabitur; et haec erit optima causa ad amorem eorum erga personam eius in aeternum prolongandum, adeo ut per dolorosam mortem expiatoriam, demonstratio amoris erga eos sublimis, incomparabilis et memorabilis fuerit.

Decretum Danielis 8:14 initium restitutionis veritatis a Roma distortaeclare statuit. Et dies obtenta, ver anni 1843, finem relationis provisionalissignificat, usque ad novum "*onus* " Dei cum variis formis Christianis Protestantismi. Hoc vere anni 1843, Deus finem imponit prioribus foederibus suis et Christianis omnium denominationum aequam occasionem offert ut relationem suam cum eo prorogent. Ut hunc felicem exitum consequantur, novis eius requisitis respondere debent: studio veritatis eius et auscultatione attenta et fervida revelationum eius propheticarum, quo minus ab eo definitive anno 1844 reiciantur. Haec interrogatio fidei Protestantis satis est ad stupendum multitudinem virorum et mulierum, sed nihilominus a Deo nuntiata et programmata est, pro vere anni 1843 in Daniele 8:14. Hic dies 1843 igitur fatalis fuit Protestantismo, qui in dubium vocabatur, sed ex altera parte, dies 1844 finem probationis et selectionem primorum Adventistarum significavit qui ritum Sabbati tamquam signum pertinentiae suae ad Deum Creatorem acceperunt, postquam fidem eorum probationi subiecit. Sed idem dies etiam definitivam recusationem collectivam doctrinarum Protestantium, quae diem Dominicum a Roma institutum honorant, confirmavit.

Caelestis aspectus

Aspectus caelestis est omnino contrarius aspectui terreno, et ad hanc veritatem confirmandam, nihil melius video quam hanc sententiam Dei viventis in Isaia 55:8-9 citatam: "*Non enim cogitationes meae cogitationes vestrae, neque viae vestrae viae meae," dicit Dominus. Sicut exaltantur caeli terra, sic exaltantur viae meae viis vestris, et cogitationes meae cogitationibus vestris.* »

Discrepantiae in omnibus locis valent: homo mortalis est, Deus immortalis, aeternus est; homo fallibilis est, Deus infallibilis est; homo perversus et corruptibilis est, Deus sanctus et rectus est, perfecte incorruptibilis.

In caelo Dei, angeli fideles unum cor et una anima sunt, vibrantes concorditer ad rhythmum a Deo Spiritu aeterno datum. Contra, in terra, homines

inter se laquei sunt. Stulte fiduciam suam in lege numerorum ponunt et tandem in laqueum roboris per unionem adepti incidunt. Tota historia terrestris humanitatis peccatricis in principio a Ioanne de la Fontaine in fabulis suis proposito, tam vero tamque erudito, nititur: "ius fortissimi semper optimum est." Et titulus biblicus esse posset: "Lupus et Agnus." Paulus nos contra " *lupos rapaces in vestimentis ovium* " in Matthaeo 7:15 monuit: " *Cavete a falsis prophetis. Veniunt ad vos in vestimentis ovium, intus autem lupi rapaces sunt.* " » Haec admonitio a Deo datur, qui rerum realitatem tam bene novit. Et si hoc consilium serio acceptum esset, multitudines hominum in laqueos illecebrosos incidere potuissent. Quapropter, attentionem vestram ad laqueos sentimentalitatis adducere debeo, sine damnatione affectuum. Sensus amoris perfecte legitimus est inter maritum et uxorem et inter coniuges et liberos eorum; legitimior est etiam cum erga Patrem nostrum caelestem, verum Patrem vitae nostrae, sentitur.

Quando sensus in sentimentalitatem incidit quae formam perversam eius constituit? Cum nos caecos et surdos reddit ad quodlibet aliud argumentum veritatis quod realitatem rei explicat. Haec caecitas spiritualis cerebrum nostrum ratiocinari impedit et instinctus noster supervivendi paralyzatur. Tum "ovis parata est a lupo devoranda." In hoc statu, anima humana se non amplius defendit; daemones eam plene regere possunt. Et, ut dicitur, cum haec anima humana medicamentis vel tranquilizantibus plus minusve medicis utitur, opus horum daemonum valde simplificatur. Veri gubernatores animae diabolice occupatae et habitatae fiunt. Sed hic iterum, hi daemones non obligantur praesentiam suam per suspectum abnormalem actum revelare. Multis hominibus, diabolici vel daemoniaci salivam emittunt, tremunt, vel obscenitates clamant. Verum est, tempore ministerii Iesu in terra, tales casus ortos esse, et Iesum eos sanasse. Sed haec exempla non sunt exhaustiva et unica; omnes res, etiam tranquillissimae et apparenter normales, veram possessionem daemonicam occultant. In testimonium, exemplum Petri cito, per cuius os, per momentum, diabolus ad Christum locutus est, verba dicens quae ex corde Petri, amore Iesu pleno, proveniebant: tantum de morte expiatoria ei narrat, quam annunciat: " *Absit, Domine! Non tibi hoc accadat!* " et Iesus statim ei haec verba terribilia dicit: " *Vade retro me, Satana!* "; sed iterum inspiciamus Matthaeum. 16:21 ad 23, ordo eventuum: " *Ex illo tempore coepit Iesus notare discipulis suis, quia oporteret se ire Hierosolymam et multa pati a senioribus et principibus sacerdotum et scribis, et occidi et tertia die resurgere.* " Nota diligenter quomodo, in hac experientia, inveniamus consilium a diabolo cum Eva, prima peccatrice in historia humana, adhibitum. In hoc versu, Iesus programmata salutis consilii Dei congregatis discipulis, qui omnes simul verba eius audiunt, nuntiat. Versus qui nunc sequitur nobis clarificationem magni momenti dat: ut ad Iesum loquatur, Petrus eum seorsum ducit: " *Petrus autem eum seorsum ducit et coepit increpare illum dicens: Absit a Deo, Domine; non erit tibi hoc.* " "Petrus cor humanum suum loqui sinit quia Iesum amat et cogitatio eum morientem videndi eum contristat; id respuit. Diabolus non ignorat eius affectus, sed eos utetur ad Iesum tentandum modis sentimentalibus ut eum impellat ad hanc mortem abnegandam quae contristabit eos qui eum amant. Scit Iesum non esse insensibilem ad amorem quem discipuli ei demonstraverunt. Sed Iesus suis ipsius sensibus resistit et intellegit unde haec tentatio veniat et celeriter respondet: " *At*

*conversus Iesus dixit Petro: 'Vade retro me, Satana! Scandalum es mihi: **quia non cogitas cogitationes Dei, sed cogitationes hominum.**'*" "Haec ultima phrasis, litteris crassis sublineata, condicionem terrenam revelat ubi duo castra inter se pugnant: Dei et cogitationum eius et hominum cum cogitationibus suis daemonicis. Re vera, Iesus nuntium suum ad diabolum dirigit qui eum tentat per Petrum qui eum intuetur et cum eo loquitur. Iesus debuit cavere eos qui eum plus quam ceteros amant, sed num solus ipse erat? Nonne idem est nobis, discipulis eius et fratribus ultimorum dierum? Cur diabolum nobis parceret? Nonne finis vitae eius prolongatae in terra est facere ut omnes discipulos eius salutem amittant, si fieri potest, usque ad finem? Hae quaestiones sunt tantum responsa affirmativa. Ita, idem inimicus vagatur ut nos devoret sicut lupus qui oves devorat, numquam satius. In nostra aetate moderna, sentimentalitas est radix cogitationum et motuum humanisticorum. Adventista sum, non humanista quia deista sum. Et mea electio rationata et rationabilis est quia nemo vult et fecit tantum quantum Deus ut hominem salvaret et ei veram aeternam felicitatem offerret. Humanismus hominem supra omnes valores ponit. Ignoscite humanistarum, sed quia..." Ego, maximus, summus, est Deus, cuius " *viae altae sunt super viis hominum*". Amo Dei conceptum hominis et quem nobis exhibuit in Iesu Christo, Homine perfecto, sensibili ad amorem eorum qui eum amant et amant omnes eius valores iustitiae, misericordiae, et abnegationis sui; exemplar unicum et perfectum quod imitari debemus.

Dominatio affectuum est quaestio principalis quae castra electorum describit. Primus homo in terra qui cum problemate affectuum confrontatus est Adam fuit, et nulla lectione antea habita et experta profecit. Evam amore vehementi amavit et se sine ea vivere non posse sensit. Propositum Dei adepti sunt: in statu fusionali, vere " *una caro* " erant. Sed hoc eventum, quod ad sublimem pertingit in interpretatione prophetica Iesu Christi et Ecclesiae eius, Electae, calamitosum fuit in gradu humano et prima demonstratio vim affectuum ad ruinam hominis ducere posse. Post Adamum, multitudines utriusque sexus recusaverunt viam salutis ingredi propter affectus qui eos dominabantur. Sentimenta et sentimentalitatem sicut pestem timeo, tam calamitosa sunt animae humanae. Sensibilis sum, adeo ut lacrimas in condicionibus praesertim affectibus effundam, sed cum ad veritatem biblicam ventum est, durus ut saxum et inflexibilis sum. Pecuniam dedi ut viderem et discerem, ut hoc modo agerem. Fratrem quendam, praesertim perfectionistam, vidi, qui, propter mores suos nimis sentimentales, Dei auxilium amitteret. Amor, verus amor, est quem Iesus demonstrat: flet cum videt dolorem, sed numquam principia iustitiae abnegat. Et hoc est quod homo perraro efficere potest. Amare, dum perpetuo iustus manet, sine auxilio Dei in Iesu Christo, simpliciter impossibile est. Daemones magnum prae hominibus commodum habent: non sunt carnales et asexuales. Unum quod cum hominibus, in gradu spiritus, communicant est desiderium libertatis, quod eos ad rebellionem contra Deum eiusque gubernationem duxit. Ita homines eodem modo agunt, sed etiam victimae sunt legum carnalium, cupiditatis, invidiae, libidinis, malitiae, crudelitatis, violentiae usque ad caedem, cum eis necessarium videtur.

Antequam se in Iesu Christo praesentaret, Deus exemplar sui caelestis visionis patefecerat cum Israelem suum e sancto tabernaculo per quadraginta annos probationum eduxit. Veram iustitiam regnare fecit, unicuique secundum necessitates dans, sed superfluitatem prohibens, ut hoc exemplo in Exodo 16:18-19-20 invento confirmatur: "*Mensi sunt autem gomer; qui plus collegerat, non habuit superfluum, et qui minus collegerat, non remansit; singuli autem, quantum sufficebat, collegerunt ad cibum suum.*" Dixit eis Moses: "*Nemo relinquat ex eo usque mane.*" Non audierunt Mosen, et fuerunt quidam qui reliquerunt aliquid usque mane; sed vermes ingressi sunt in eo, et foedum factum est. Iratus est eis Moses ." Ita humanitati pretiosam lectionem in gradu singulari dedit, quia, a diabolo ducta, humanitas non potest eam collective in praxim deducere. Omnis humana infelicitas in desiderio quorundam entium consistit ut proximos suos dominantur et divitias suas continuo augeant; et hi dominatores, in somniis vel in potentia activa, inter se oppugnant, adeo ut inter se in bellis, quae vitas et res materiales sumptuosae sunt, pugnent. Divina lectio, quae per oblationem mannae data est, electum invitat ne in lauris suis quiescat. Discere debet Deo in omnibus rebus, in omnibus necessitatibus, die post diem, confidere. Qui dives fit a Deo avertit quia fiduciam suam in iis quae in terra possidet ponit. Non iam se a Dei liberali bonitate pendere sentiens, ab eo avertit donec eum obliviscatur et, pessimo casu, in eius existentiam non amplius credat.

Sub regno regis Salomonis, pax a Deo data vitam populi qui legem divinam observabant ad tempus fovebat. Sed post mortem Salomonis, rixae resumptae sunt, donec Israel in duo castra divisa est. Situatio sub Salomone experta numquam iterum facta est, ab eius tempore ad nostra. Separatio signum extremum divinae maledictionis facta est. Et ita, innumerabiles separationes notare debemus quas in societate humana occidentali nostra fine anni 2022 observare possumus. Cito, separationem coetuum politicorum qui bipolares facti sunt; separationem familiarum et coniugum, augmentum divortiorum et reiectionem matrimonii in favorem cohabitationis; separationem religionum, omnia propter ius ad differentiam et praesertim propter egocentrismum, sed simul foedera contra naturam videmus. Vir coniugatus cum viro, mulier cum muliere, triumvirarium legitimum, copulatio cum animalibus; nationes cum nationibus propter foedera quae etiam aspectum bipolarem assumunt, qui a fine Secundi Belli Mundani anno 1945 constructus est; coetus oppositi Orientis et Occidentis. Sed nonnullae harum mixturarum ethnicarum et religiosarum vera dramata praeparant, adeo potentia explosiva sunt. Francia, quae valores humanisticos extollit, huic principio fidelis, emigrantes ex toto orbe in terram suam excepit. Ita Galli individualistae, quibus familia iam nullum valorem habet et qui omnes mores perversos modernos et antiquos amplectuntur, et peregrini conservativi cum valoribus patriarchalibus et religiosis, qui per saecula et millennia a patre in filium traditi sunt, simul coexistunt. Ab anno 1995, sporadice, res cruentae a bellatoribus Musulmanis perpetratae, quasi exempla, venerunt ut patriam de ultimo periculo, quod haec mixtura incongrua repraesentat, monerent. Sed quamvis Iudaei per totam vitam suam his monitis surdi fuerint, Galli mutare volebant; sed poterant? Nonne iam sero est retrocedere? Responsum adhuc in cognitione revelationum divinarum latet. Quaestio non his terminis proponitur et etiam rationem essendi

perdit, quia Deus iam pridem eius casum solvit, et eius electiones periculosae tantum fatum finale a Deo iustitiae decus confirmant. Nonnullos futuros carnifices suos excepit, domicilium praebeuit, pavit, vestivit et educavit.

Aspectus caelestis aspectui terrestri, qui inimicus eius est, opponitur. Nam etiam temporibus pacis, inter Deum et homines, bellum continuo prolongatur. Quam ob rem longi anni pacis, religiosae ab anno 1798, et civilis ab anno 1945, fallaces fuerunt, adeo ut religio plerumque deseratur et, cum adhuc se manifestat, id solum fit ad homines decipiendos de iudicio Dei, id est, ex aspectu caelesti, de vita humana et eventibus eius. Falsi religiosi non desistunt affirmare Deum solum pacem dare et testimonium eorum multitudines decipit quae solum huiusmodi nuntium audire volunt. Nam, ignorantes Bibliam, subtilitates divinas et prophetias obscuras, victimae nesciunt anno 2022, postquam diu "*cotidie brachia sua ad gentes rebelles extendissent*", Iesum Christum initium eliminationis speciei humanae dedisse. Progressiva erit usque ad annum 2030 et partim bello nucleari, fame et epidemiis mortiferis, et denique septem ultimis plagis debebitur. Sed tandem, post ver anni 2030, nulla amplius anima humana superstes in terra remanebit. Sed secundum quod prophetatum est, per "*mille annos*" unicus incola, Satanas, diabolus, retinebit. Per "*mille annos*" carcer universalis eius erit. Sed relegamus hunc integrum locum ex Isaia 65: 1 ad 5, tantum ad tempus nostrum pertinere videtur: "*Audivi eos qui non interrogabant, inventus sum ab iis qui me non quaesierunt; dixi: Ecce ego, ecce ego! Ad gentem quae non invocabatur nomen meum.*" *Extendi manus meas quotidie ad populum inconsultum, qui ambulant via mala secundum cogitationes suas; ad populum qui me ad iracundiam provocat coram me semper, sacrificantes in hortis et accendentes super lateres; qui habitant in sepulcris et pernoctant in speluncis, comedentes carnem porcinam et habentes immunditias in vasis suis ; qui dicunt: "Recedite hinc, nolite appropinquare ad me, quoniam sanctus sum!"... Haec erunt quasi fumus in naribus meis, ignis ardens semper. Haec cogitavi in medio mei: procul a tacendo visitabo eos, ...*

Nolite ergo iungi eos qui Deum pro pace in terra precantur, quia magis quam umquam Iesus cum angelis suis occupatus est "*non pacem, sed gladium in terram afferre*". Iustitia eius contempta multitudinem mortuum postulat et eas obtinebit. Quomodo non faceret cum in Isaia 5:20-24 diceret: "***Vae eis qui dicunt bonum malum et bonum malum, ponentes tenebras lucem et lucem tenebras , ponentes amarum dulce et dulce amarum!***" *Vae qui sapientes sunt in oculis suis, et qui coram se ipsis intellegunt! Vae qui fortes sunt ad bibendum vinum, et fortes sunt ad miscendum ebrietatem, qui iustificant impium pro mercede, et iustitiam innocentium auferunt! Propter hoc, sicut lingua ignis devorat stipulam, et flamma comburit herbam aridam, sic radix eorum quasi putredo erit, et germen eorum quasi pulvis defluet, quia legem Domini exercituum spreverunt, et verbum Sancti Israel spreverunt. »*

Initio huius versus, Deus confusionem inter "*bonum et malum*" factam exprobrat; quod nos ad initium creationis reducit, contextum in quo "*fructus ligni scientiae boni et mali*", a Deo prohibitus, ab Eva, deinde ab Adam comesus est. Ita ianuam morti aperuerunt, quae totam humanitatem in fine mundi rapit, quia illa vicissim hunc fructum prohibitum comedit..., omnis humanitas igitur mortem

meretur, exceptis electis qui gratia a Iesu Christo concessa salvantur. Sed haec gratia tantum vocatis prodest, quos ipse ut suos agnoscit et qui sic ad statum spirituales electorum perveniunt.

Iesus Christus, medicus electorum

Hoc die Iovis, Kalendis Decembribus, ^{anno MMXXII}, Dominus noster divinus mihi gratiam concessit ut explicationes de morbis physicis, quibus liberi eius affliguntur, traderem. Ita nos admonet se revera esse Medicum summum; medicum, cuius scientia in omnibus scientiis infinita est. Et solus ipse omnes responsiones de vita eiusque principiis possidet. Ut titulus huius operis nos admonet, quamvis decies, centenae et milia chiliometrorum separati, electi Christi per orbem terrarum habitatum dispersi novum Israellem eius constituunt, quem ipse die post diem ad Canaan caelestem ducit. Et, sicut magnam gloriam ex eo hausit quod per quadraginta annos errationis suae in deserto Arabico, morbos populum suum non affecerunt, hodie, sed iam per scripta Helenae G. White, nobis causas doloris nostri revelat.

Anno MMXXII, dolor dorsi factus est morbus quem fere omnes homines expertus sunt, et re vera hic morbus specificus ex creatione hominis exstitit, quia ex eius constitutione oritur. Corpus humanum ex duobus bloccis superimpositis, spina connexis, constat: pars inferior est pelvis, pars superior est cavea costarum. Inter haec duo elementa sunt vertebrae "lumbales", quae maxime in nostra existentia die noctuque afficiuntur. Hae sunt quae pondus et motus caveae costarum, quae horizontaliter in 360 gradibus inclinari potest, sustinent. Cum valde sollicitae sint, primae sunt quae consequentias motuum nostrorum patiuntur. Unicum exemplum inter omnia mammalia, positio naturalis hominis est erectus vivere. Et haec habitus magnum aequilibrum imperium requirit, quod per permanentem huius spinae adaptationem conservatur. Curiose, homo minus sibi ipsi nocet interdum quam noctu cum dormit humi vel in lecto iacens. Ut morbos nostros remedium ferre possimus, omnino intellegere debemus quid eos causet. Cur noctes nostrae tam perniciosae sunt cum putaremus nos in somno reparationem utilem inventuros esse? Explicatio haec est, duobus verbis summatim comprehendi potest: positio et renovatio cellularum. Pessima et optima renovationi cellularum corporis nostri debemus, prout haec renovatio cellularum nostrarum fiat in naturali positione positiva totius corporis nostri an in positione negativa, noxia toti corpori nostro vel parti locali specifica. Quid fit cum ad dormiendum iacimus? Corpus nostrum secundum legem gravitatis reagit: areae graves in stratum merguntur, deinde in somno, muscoli nostri, tendines nostri, relaxantur et pondere suo, pelvis et cavea costarum curvantur et vertebrae lumbales quae eas separant hanc curvationem dorsi promovent. Cum quis in latere iacet, pars superior iuncturae duarum vertebrarum angustatur et, contra, pars inferior discedit. Non refert si positio quinque vel decem minuta teneretur, sed noctes quietis nostrae saltem sex horas durant, usque ad octo ad decem horas quibusdam qui necessitatem sentiunt. Praeterea, cum quidam saepe noctu positionem mutant, alii, sicut ego, consuetudinem iacendi in latere dextro vel

sinistro praeferunt; utrumque aequae nocet cum hominem dependentem tenet. Inter prima carmina quae Deus mihi inspiravit est "Catenae," in qua hoc dico: "Consuetudo est lex quam effugere non potest; et cum putamus nos successisse, nos magis quam umquam dominatur." Quam ob rem pugnare et vitas nostras a dependentia consuetudinis liberare debemus, multis de causis. Quia cerebrum nostrum in consuetudinem transformat omnia quae frequenter renovantur. Ubi est periculum? In casu somni in torsione spinali experti, hoc periculum in renovatione cellularum iacet. Corpus nostrum cellulas suas constanter renovat. Cellulae mortuae a sanguine exhauriuntur et evacuantur, et novae cellulae formantur ut eas substituant. Haec actio permanens, quae fit sine conscientia nostra, nos admonet Deum nos pergere creare. Primum hominem formavit, sed post peccatum mortale, renovationem cellularum morientium in corporibus humanis curavit. Et hoc miraculum milliardis vicibus repetitur. Si corpus nostrum in recta positione est, haec renovatio tantum utilis est, sed si positio incorrecta est, eius consequentiae fiunt calamitosae. Quid fit cum articulatio vertebrarum nostrarum deformatur? Inter vertebrae est discus vertebralis, qui contactum inter duas vertebrae adiacentes protegit. In parte superiore constricta, cum in latere iacet, renovatio cellularum disci limitata est, et in parte inferiore aucta, renovatio cellularum huius disci amplificatur et discus expandit, quia spatio aucto fruitur. Nocte, renovatio cellularum lente sed certo actionem beneficam in actionem noxiam transformat, quae vera causa doloris fiet. Quia interdum malum patimur quod inscii noctibus nostris accumulatur. Et notandum est hanc deformationem articulationis vertebrarum lumbalium tandem nervum ischiadicum, qui per medullam spinalem ex vertebra exit, comprimere, quod dolorem in dorso et usque ad crura et pedes causat. Et dolor sentitur in latere ubi discus lumbalis comprimitur. Quid ergo est solutio? Homini incumbit initia capere ad rectam vertebrarum suarum ordinationem protegendam. Statim vel sedes, fulcimentum in spina rectum et verticale manere debet. Vitandae sunt sofae quae curvaturam dorsi promovent, aut pulvinus firmus et robustus ad renes positus collocandus est. Olim sellae habebant dorsum altum et incommodum verticale, quod cogebat personam in eis sedentem ut spinae suae salutarem verticalem ordinationem daret. Haec praxis evanuit quia homo perniciosam quietis (in omnibus partibus: physicis et mentalibus) praeferabat. Sed pro nocte, adaptatio necessaria fit. Impediendum est corpus nostrum ne curvatur cum uno latere iacentes dormimus. Plures methodos propono quae consistunt in adaptando lecto vel nostro corpore. Pro lecto: cuneum inter fulcrum et stratum ad lumbos, inter coxas et costas, pone, ne stratum in hac area mergatur. Sub linteo inferiore etiam linteum convolutum vel aliud productum, ut cylindrum spumae, ponere potes, sed omnibus in casibus, vitanda est omnis doloris sensatio quae sentitur si cuneus male positus est. Quam ob rem altera methodus consistit in ipso corpore instruendo; Linteum, mantili molli vel stragulis circumdando lumbos, donec lumbi magnitudinem coxarum et pelvis attingant. Corpore nostro sic roborato et conservato, curvatura spinae vitatur. Tum miraculum vitae operatur, morbum tuum dormiens sanas, sine medicamentis, sine ullo medicamento, sine ullo physiotherapeuta aut chiropractico aut simpliciter ossium curatore. Renovatio cellularum tamen est quae discum lumbalem in aequilibrio suo correcto per 360 gradus reficiet. Haec renovatio cellularum usque

ad finem vitae humanae continuat, id est, quatenus condicio a morbo creata longe a desperatione absit.

Conscientia momenti positionis in somno sumptae me adduxit ad intellegendam multas alias consequentias. Cogitemus nos dormire inter quartam et tertiam partem vitae nostrae et venio ad dicendum: "Dic mihi quomodo dormis et dicam tibi quid sis." Dicitur cellulas totius corporis nostri post septem annos omnino renovari. Circa aetatem quadragesimam primae consequentiae malorum habituum ab ortu adhibitorum apparent; et scilicet, quasi regula inevitabilis, et causa primaria, positio corporis in somno nocturno sumpta. Cum in latere iacet, non soli disci lumbares laeduntur, idem valet de facie et oculis nostris. Nocte, caput in uno ex duobus lateribus suis in pulvino requiescit, quod crassum et firmum suadeo ad decem ad quindecim centimetra complenda quae latus faciei ab extremo margine humeri separant; et hoc latus inferius quod in pulvino requiescit per totum tempus somni comprimitur; mutationes musculares principio renovationis cellularum operantur; per decennia, aspectum et morphologiam mutamus. Musculi oculorum quoque has mutationes subeunt, et prima signa concreta harum mutationum apparent: modificatio visionis propter deformationem musculorum orbitalium. Oculus initio rotundissimus plus minusve ovalizatus est. Sed huic malo nullum verum remedium est, et tum incipit servitus gerendi specillorum, quae tempore peior fiet. Quamvis incommodis suis, dormire supinus commodum habet pro quiete musculari crurum, quod solum levi flexione horum obtinetur; quod dormire supinus non permittit. Sed contra, dormire supinus nullum incommodum vertebrae lumbares aut musculis faciei affert. Regula generali, ut somnus vere restaurativus fiat, stragula formae corporis humani accommodanda sunt secundum principium ergonomiae. Caput nostrum non eget pulvino plumario aut spuma nimis molli, quia regio quae firmiter sustentanda est collum et cervix, et hic iterum suadeo utendum linteo spumae densitatis firmae aut pulvino satis firmo. Dormire supinus valde utile est et parum incommodum affert. Regula generali, mutatio positionis corporis est optima ut conditionem consuetudinis effugiamus. Atque hoc modo, nulla pars corporis nostri nimis diuturnam noxiam expositionem pati debet. In hac positione, pulvinar inutile fit nisi formatum et ergonomicum sit. Attamen, ad commoditatem et protectionem colli, crassitudinem lintei convoluti crassi in altitudine sua collocare suadeo. Somnum consequi debemus, quacumque positione corpus nostrum sumat. Et cum media quae proposui ad problema spinae curvatae remediandum adhibentur, corpus ad dextram, sinistram vel supinum se vertere potest, sine ullo incommodo. Casum dormiendi pronus consulto exclusi, quia in hac positione incommodum musculos colli et cervicis tangit. Sic per noctem prolongata, positio capitis contorta, ad nonaginta gradus, saepe causa est huius famosae "rigiditatis colli" quam dormiens expergiscitur dolore sentit.

Adaptationes hactenus propositae magis munus habent vitandi dolores dorsi quam curandi cum iam dolente sentiuntur. Sanatio doloris problematis methodum paulo musculosiorem requirit. Et hac in re, filii Dei Creatoris non debent se a doctoribus scientiae medicae humanae infantilizari pati. Sensus communis et intelligentia quam Deus nobis dat multo plus valent quam lectiones a medicis, psittacis arrogantibus et superbis, discitae et repetitae. Deo, primus

gradus ad sanationem est causa doloris sistenda, quae ergo clare identificanda est. Deinde, ad curandam compressionem articulationis vertebralis, utemur principio rotundationis a flexibilitate lecti favente, positionem corporis invertendo et cavitatem formatam accentuando. Si dolor ischiadis in latere sinistro sentitur, in latere sinistro iacere oportet et rotundationem spinae fovere ponendo pulvinum sub inferioribus coxis et alterum sub costa. In hac positione, vertebrae compressae separantur. In relaxatione musculari absoluta, completa dimissione relaxationis, pondus corporis hanc aperturam cogit. Et si opus est et praesto est, auxilium tertii perutile esse potest, premendo parvis ictibus in lumbos personae iacentis, cuius relaxatio muscularis omnino necessaria est ne laedantur tendines et muscoli qui has vertebrae connectunt. Modo in documentario televisifico inveni methodum magistri massatoris Thai qui malleo ligneo utitur quo musculos clientis sui percutit. Ictus mitigantur et ad massam textili strictae formam cylindricam accipientis per convolutionem funis inferuntur. Explicatio eius valde persuasiva est. Ita in musculis undas impulsivas magnae profunditatis provocat quae organismum excitant influxu sanguinis qui respirationem musculi constituit. Resultatum finale obtentum plus quam mirabile fuit. Aegrotus patiens se omnino relaxatum sensit in fine sessionis et flexibilitatem suam auctam demonstravit incurvando se et pavimento digitis tangendo, cruribus rectis. Massator incantationes religiosas paganas ad spiritus directas cum arte sua physica coniunxit, sed hoc seposito, methodus digna est memoria et exercitatione. In Oriente, sanatio per brutales exercitia in Occidente non accepta effici potest. Sed hae brutales exercitia efficaciam suam demonstrant; Non semper hoc accidit cum technicis occidentalibus. Immo, intellegere debemus quomodo cerebri nostri mores sint, quod signa ab toto corpore physico missa revelat. Sine dolore specifico, cerebrum corporis existentiam nescire videtur, sed si trauma per ictum aut compressionem accidit, nervi nuntium ad cerebrum mittunt qui aggressionem abnormalem significat, quam cerebrum deinde per dolorem exprimit. Dolor acute sentitur cum reliqua pars corporis in statu normali quietis est. Sed si alia puncta etiam aggressionem significare incipiunt, dolor initialis modo debilitato sentitur. Omnia secundum hanc imaginem fiunt: in tenebris noctis, candela accensa attentionem ad se attrahit. Sed si mille candelae simul cum ea accenduntur, in massam evanescit et iam non conspicua aut identificabilis est. Hoc est quod multiplicationem ictuum malleorum huius massatoris Thai in omnibus punctis muscularibus vitalibus corporum aegrotorum suorum efficit. Sed non se his solis ictibus limitat. Pede, musculos firmiter premit per pauca secunda, deinde pressionem suam relaxat. Hoc modo circulationem sanguinis, vicissim, a suris, femoribus et musculis dorsi ad collum obstruit et aperit. Hunc modum ad corpus humanum pure mechanicum aestimo, quia id ipsum sumus: machinae spiritu vitae a Deo dato praeditae. In me ipso hoc ictu directo cum malleolo ligneo expertus sum, et si ictus non nimis vehemens est, dolorem non efficit, sed circulationem sanguinis in musculis dormientibus certe excitat. Et puto hanc methodum adjuvare posse ad vitandas obstructions in arteriis et ergo problemata circulatoria gravia, ut infarctus cordis vel aneurysmata cerebralia. Detalium elucidandum, res a massatore Thai adhibita, ad ictus mitigandos, sic composita erat: in medio quadrati panni albi, herbas odoriferas, ut mentham et alias herbas, sine eas terendo

aut contundendo colligebat; angulos panni elevans, globus formabatur, funiculo clausus, quo pannum ad summum circumdedit. Hoc summum percutiendo, essentia plantarum in globo inferiore contentarum per cutem et in musculos percussos diffundebatur. Massatio Thai non est blanditio, sed actio brutalis, mensurata et moderata, quae reactionem beneficam in musculis tractatis provocat et veram sanationem sine ullo medicamento chemico obtinendam. Ex hoc testimonio solum "*quod bonum est*" retineo, sicut Deus nos invitat in hoc versu 1 Thess. 5:21: "*Omnia autem probate; tenete quod bonum est*". Quamquam hic versus imprimis "*prophetias*" agat, credo eum etiam ad omnia quae bona esse possunt, in omnibus vitae aspectibus, applicari posse. Theorias religiosas Thai repudio, sed usus physicos curationis medicae eorum retineo. Daemones eis beneficium divitiae suae cognitionis vitae humanae, corporis eius et organorum dederunt. Studium meum in hac methodo iustificatur eo quod iam per aliquot annos consuetudinem cepi curandi dolorem meum ischiadicum percutiendo regionem dolentem prope vertebrae lumbares.

Altera lectio de valetudine in hoc studio ad victum pertinet, et de hac re, non omnes lectiones quas ex Biblia nos docet didicimus. Ego in Occidente vivo, in Gallia, regione mundi quae a Deo maledicta est ab anno 321, officialiter. Et mores et traditiones nostrae cibariae hereditate traditae sunt et de aetate in aetatem traditae sunt, per saecula, usque ad aetatem nostram recentem, ubi invenimus normam trium ciborum in die: ientaculum, prandium vel cenam, et cenam vel cenam. Haec tria cena in die, quae tradite consumuntur, omnino superflua sunt, sed in Europa diviti et prospera, homines magis propter voluptatem quam propter necessitatem edunt. Cum puer eram, proverbia et dicta, ut hoc, didici: edendum est ut vivas, non vivendum ut edas. Sicut pleraque dicta sapientiae, haec omnino neglecta et oblita est ab hominibus. Quam ob rem exemplar rectum non invenietur apud homines sed solum in Biblia, in lectionibus divinis. Deus hoc exemplar ideale nobis praebuit cum populum suum Israel quodraginta annos in deserto pavit. Cibus praescriptus erat exclusive manna, quod gustum habebat, ut legimus in Exodo 16:31, "*sicut placetae mellis*": "*Vocavitque domus Israel nomen cibi Manna. Erat quasi semen coriandri album, gustusque eius quasi placetae mellis.*" Cibus semel tantum in die post rorem matutinum dabatur. Haec lectio praecipue pertinet ad nos qui ad electionem caelestem contendemus, a Deo ducti ad Canaanem caelestem suam. Quid nobis Deus in hac experientia dicit? Dicit nobis necessitates caloricas humanas per spatium viginti quattuor horarum uno cibo mane consumpto expleri posse. Valete tribus cibis quae, a diabolo commendatae, corpus onerant horas digestionis concatenando quae per diem et etiam per noctem inter se congruunt. Quam qualitatem quietis somnus habere potest cum corpus processum suum digestionis per plures horas administrare pergit? Qualitas tam humilis ut necessitas medicamentorum lenientium et soporificorum necessaria fiat. Sed expurgiscente, coffea toxica vicissim necessaria fit ad corpus vigilans et excitatum conservandum. Hoc modo, machina humana catenae cyclicae repentinae frenationis et repentinae accelerationis subicitur, quae omnem eius energiam absorbent et accentum promovent; hoc, usque ad collisionem finalem, collapsum nervorum vel aneurysma coronarium, vel alia problemata plus minusve fatalia huius generis.

Contra haec negativa vitae norma, Deus electis suis mandat, propter commodum commune, ut tantum mane primo copiam caloriarum, quae per viginti quattuor horas necessariae sunt, accumulent. Cibus absorptus corpori humano permittet omnia sua officia, omnes actiones suas, per viginti quattuor horas exsequi. Corpus hoc principium probat, quia post copiosam cenam, cibus statim in energiam transformatur, quae sic usque ad tempus dormiendi praesto erit. Actio diurna digestionem non impedit; utraque a cerebro in statu conscio regitur. Et cum tempus dormiendi advenit, corpus non cibo eget, sed tantum quiete corporis et mentis. In hac statu inconscientiae, cerebrum organis quietem iure meritam dat. Cibus inter sextam et septimam horam matutinam consumptus circa primam horam pomeridianam plene digeritur. Sed corpus plerumque energiam praebere potest quae necessaria est quinque vel sex horis actionis quae adhuc restant usque ad finem diei laboris. Et hoc tempus adhuc reducitur in casu diei continui octo horarum; Activitas quae hora octava matutina incipiebat, deinde hora quarta pomeridiana terminabatur. Ego ipse hunc rhythmum laboris professionaliter anno MCMLXXVI expertus sum. Hora quarta pomeridiana dimissus, tres igitur horas habui ad mercaturam faciendam et totidem ad cibum proximo mane parandum; post quas, somno nocturno valde necessario et merito recreari poteram. Hoc regimen peculiare a domino meo acceptum est quia solus laborabam, sine ullis consequentiis pro aliis operariis. Infelicititer, hodie, filii Dei ab ordinatione humanitatis maledictae dependent et principia collective constituta observare debent. Tamen, electio modi victus individualis manet et exemplar a Deo ordinatum, vel ab eo suggestum, ergo applicabile est ab eo quicumque id facere vult. In societate, exempla adoptata sunt ea quae diabolus et daemones eius in hominibus rebellibus inspiraverunt. Haec exempla vitarum et spirituum destructiva sunt. Immo, Deus nobis ostendit quid bonum, gratum et perfectum sit nobis, et soli electi eius id intellegunt et probant ad bonum suum maius, iam in hac terra humana maledictione notata. Praeterea, contemptus quod erga delectum ciborum purorum impurorumque ostenditur, in capita eorum recidit per morbos qui iter eorum ad mortem promovent.

In lectione priori, versus ex Exodo nos admonuit necessitates nutritionis cuiusque singulares et diversas esse. Re vera, in specie humana, sola species generalis nobis communis est, quia differentiae in omnibus partibus externis visibilibus existunt, sed etiam in moribus et reactionibus organorum nostrorum: secundum gena a nativitate hereditata, quidam multum edunt sine beneficio corporis, aliis vero contrarium est, parum edere eos ad pondus augendum ducit, et casus hormonum obesitatem iustificare possunt. Ob hanc causam Deus singulis Hebraeis facultatem relinquit se manna satiandi secundum necessitatem personalem a natura eorum definitam. Idem nobis hodie facit, unusquisque nostrum quantitatem cibi quam consumere putat constituit, sed haec libera electio quantitatis non qualitatis est, Deo de hac re regulas praescripsisse quas electi eius cum voluptate et fiducia tantum honorare et applicare possunt.

Unum est quod discrimen inter sanationem a Deo datam et a medicis huius mundi datam indicat. Deus perfectam, totalem sanationem efficere potest, dum homines tantummodo dolorem a morbo ortum evanescere student. Sed ut sanatio completa a Deo obtineatur, ille postulat ut aegrotus finem imponat ei quod ei

nocet; et hoc principium ad morbos tam corporales quam spirituales applicat. Ad hanc necessitatem intelligendam, imago "Penelopes", uxoris "Ulyssis" Graeci et poetae "Homeri", aptissime convenit: illa noctu pallium quod interdiu texebat explicabat ut matrimonium quod populus suus ei imponere volebat differret; hoc modo agebat quia adhuc sperabat reditum Ulyssis, mariti sui, qui multis annis antea discesserat ut bello Troiano interesset. Ergo, si causa morbi non omnino evanescit, cura accepta manet tantum palliativa successiva quae ad sanationem perfectam ducere non possunt. Cum ipse pluries dolore ischiadico affectus sim, ex his rebus memini, cum ad manipulationes ab ossa reparatoribus feliciter peractas confugeram, neminem umquam consilium mihi dare cogitasse quomodo causam doloris mei, nunc chronici, inverterem et tollerem. Veni levamen quaesivi, illi mihi dederunt, et nihil amplius.

Magno igitur Medico Iesu Christo debeo hodie intellegendi omnia mala sanari posse, si causae quae ea provocant tollantur; et hoc tantum in hac singulari condicione.

Re vera, deformationem spinae meae attribuire possum basi lecti metallica in qua, puer adhuc, cum fratre maiore dorso ad dorsum dormiebam, ipse enim, latere dextro iacens, pronus. Nocte post noctem, problema crevit donec formam chronicam induit, cum discus lumbalis in latere sinistro atrophiatum est. Originem problematis invenire viam curandi indicat: satis est ad rem invertendam. Et si non citius feci, id est quia hic habitus, naturalis factus, mihi somnum promovere videbatur. Haec ratiocinatio consequentiam habuit problema prolongandi et exaggerandi.

Idem est cum peccato. In mundo diaboli, falsi Christiani putant se sanguine Christi salvari posse adhuc peccatum exercendo; non est quod dicunt, sed quod faciunt. Magnus Medicus animarum ergo eos salvare non potest, ut sperant, putant, fide. Sed continua peccati exercitatio testatur contra id quod "fidem suam" vocant, et innumerae admonitiones in Sacra Biblia, Verbo Dei, in scriptis novi et veteris testamentorum citatae, eos ad crudelissimam deceptionem damnant. Iesus Christus venit ut " *peccatum finem imponeret* " secundum Danielelem 9:24, non solum ut " *pro eo expiaret* ". Et " ***peccatum " quod finem*** imposuit est illud quod electi eius ***deserunt*** ponendo illud super " *Agnum Dei qui tollit peccata mundi* "; expiationem faciendo pro utilitate horum electorum solorum; Haec est tota doctrina caerimoniae Iudaicae "Yom Kippur" sive "Dies Expiationis", thema in imagine revelatum in Lev. 23:16-32, et Paschae Iudaicae. Propositum huius caerimoniae scaenicae uno versu Ieremiae 31:34 compenditur: " *Non docebunt ultra alter alterum, neque vir fratrem suum, dicentes: Cognosce Dominum! Omnes enim cognoscent me, a minimo eorum usque ad maximum eorum, dicit Dominus; **quia propitiabor iniquitati eorum, et peccati eorum non recordabor amplius** .* "; propositum salutare cuius perfectio in Iesu Christo confirmatur in Hebraeis 8:8-13. Luce huius versus, dico eis qui putant se salvos esse "in peccato suo": quomodo Deus " *oblivisci* " potest peccatum vestrum , si adhuc exercetur et manet visibile sub iusto eius aspectu ut Iudex Supremus? Deus potest tantum " *oblivisci* " quod evanuit. Hoc est cum " *peccato* " quod evanescit tantum postquam a homine culpabili derelictum est.

Noto in hoc versu Deum " *peccatum* " citare, non " *peccata* ". Hoc confirmat ideam, pro eo, " *peccatum* " designare, globaliter, habitum rebellantem, qui multiplices formas habere potest. Et hanc cogitationem exprimit apostolus Iacobus cum declarat in Iacobo 2:10: " *Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus* . " Hic textus igitur confirmat Dei postulationem ut videat " *peccati* " usum, quod est, secundum 1 Ioannem 3:4, " *transgressio legis divinae* ", penitus evanescere in vita eorum quos salvat in Christo: " *Quicumque peccat, legem transgreditur, et peccatum est transgressio legis* "; quod omne verbum ex ore Dei proveniens in duobus foederibus successivis eius designat.

Vita confirmat necessitatem deserendi causam mali in omnibus locis. Num alcoholicus sanari potest sine intermissione alcoholis bibendi? Num fumator a sua addictione liberari potest si pergit fumare? Haec duo exempla demonstrant necessitatem deserendi absolutam consuetudinum quae malum causant. Hae autem curationes obtinentur solum per laborem et pugnam contra habitum eiusque dependentiam. Ad hanc victoriam obtinendam, victima debet esse perseverans et determinata ad vincendum, vel capax " *se ipsum abnegandi et crucem suam tollendi ad sequendum* " Iesum Christum, unicum magnum Medicum corporum et mentium victimarum morborum omnium ob " *peccatum* " ab Adam hereditatum et ab omnibus hominibus post eum exercitatorum.

Ex eventu iudicando, consilium Dei ad peccatum delendum omnino irritum factum est. Haec est qualis status rerum in mundo apparet. Sed consilium Dei numquam destinatum erat ad omnem humanitatem convertendam ut eam servaret. Consilium eius salvificum solum in vita paucorum electorum per orbem terrarum inter omnes gentes dispersorum perficitur. Hos electos salvare potest quia audiverunt, acceperunt, intellexerunt, et oboediendi sunt postulata eius; hoc eos dignos reddit qui in praesentia eius vivant, in amore communi, in aeternitate quae venit et quam eis dat.

TEMPUS FINIS

" *Tempus finis* " pluries in libro Danielis memoratur, sed etiam in testimonio personali a Domino Iesu Christo dato. Hodie varias significationes quas Deus huic locutioni tribuit investigabo, quamquam credo Deo unam tantum habere: illi " *tempus finis* " advenit cum omnia facta sunt ad eripiendas a morte animas fideles dignas servatione. Ad hanc rationem confirmandam, habemus historiam de antediluvianis aquis diluvii deletis. Iam vero, causa huius destructionis erat impossibilitas eos servandi, quamvis testimonium Noe et filiorum eius datum esset. Omnis humanitas eo tempore eum cognoverat et palam derisit constructionem arcae quae eum et familiam eius servaret. Sed, hora a Deo electa, cataractae caeli apertae sunt et omnis humanitas periit submersa sicut mures cum omnibus animalibus terrestribus per terram dispersis; exceptis iis qui in arcam intraverunt ad servandum genus suum. Testimonium diluvii maximi momenti est, quia hac actione, Deus hominibus probationem dedit suae facultatis ad vitam quam creavit delendam. Post diluvium, graviter minatur humanitas

rebellis et incredula, sed multo plus est quam simplex minatio: est admonitio, quia " *tempori finis* " novam exterminationem in reditu Iesu Christi initio septimi millennii destinavit, sed etiam, fine huius septimi millennii post iudicium extremum, per " *diluvium ignis* " praedictum in 2 Petri 3:7: " *dum eodem verbo caeli praesentis et terra reposita sunt igni reservati in diem iudicii et exitionis impiorum hominum* . " Hoc " *diluvium ignis* " terram magma subterraneum operiet, quod ei speciem " *stagni ignis* " dabit, memorati in Apoc. 20:14, in quo omnes rebelles iudicati a Deo et electis eius hanc poenam " *mortis secundae* " recipient . Haec exterminatio per authenticum "diluvium ignis" verum finem significabit operis terrestris salvifici, tempus omega sive "Z" respectu initii alpha sive "A", quod re vera non solum est creationis terrestris, sed etiam illud in quo Deus primum liberum oppositum creavit, angelum "Stella Matutina" appellatum, qui morietur ut "Satanas" et "diabolus", adversarius et inimicus Dei et totius humanitatis; etiam eius quod ei plus minusve inconscie servit.

In nuntiis Februarii anni 2022, vidimus Russos magnam litteram albam "Z" in vehiculis suis militaribus pinxisse. Nemo vere hanc litteram "Z" explicavit, quae in lingua Russica non exstat, sed quae revera ultima littera Alphabeti linguarum occidentalium est. Quam ob rem puto hoc signum a Deo datum esse in commodum electorum suorum qui secreta eius communicant. Re vera, signum sinistrum est, cum " *finem* " huic Occidenti, qui omnem iram Dei in se concentrat, annunciat. Color albus divinus est et signum puritatis: Deus finem dominationis populorum occidentalium, qui consilium salutis suae, in morte expiatoria Iesu Christi fundatum, prodiderunt et distorterunt, decernit. "Z" clare nuntium ad " *tempus finis* " pertinens annunciat. Hic "Z" proprie occidentalis logicam motivationis "operationis specialis" a Russis contra Ucrainam, quam ipse propter foedus cum nationibus Europae Occidentalis et Americanis reprehendit, revelat. Russi, excessus perversos moralitatis occidentalis denuntiantes, tantum verbis concretis cogitationem iudicii Dei proclamant. Perspicuum est in Occidente has accusationes audiri nec iustificari posse, non magis quam gens Iudaica iustas exprobrationes, quas Deus per prophetas suos ei adducebat, accipere et agnoscere potuit, usque ad finem gentis destructae, quia, omni efficacia amissa, appellationes inutiles factae sunt; sola poena finalis imposita est.

In Evangelio Matthaei 24:14, Iesus declaravit: " *Hoc evangelium regni praedicabitur in toto orbe terrarum in testimonium omnibus gentibus. Deinde veniet finis* . " Quomodo evangelium regni per totum orbem praedicatum est? Responsum est: per diffusionem Sacrae Bibliorum. Ex quo momento impressa, distributa, et eis omnibus linguis praebita est, omnes incolae terrae coram Deo potentiores facti sunt. Biblia, verbum Dei scriptum, responsa singularia praebebat iustis interrogationibus hominum; Deus nihil amplius pro eis facere potest. Evangelizatio significationem suam amisit cum, in manibus Protestantium, Biblia et eius divina veritas distorta et prodita sunt. Sed haec proditio non ultima fuit, nam vicissim, probationi fidei propheticae inter annos 1980 et 1994 subiecta, fides Adventismi institutionalis contemptum suum demonstravit erga monitionem prophetica a Deo in Sacra Biblia datam. Et haec ultima proditio peior est quam priores quia lux abundavit ad significationem dandam consilio salutari Dei. Cognitio et restitutio usus Sabbati causas dramaticae miseriae, ob persecutiones

religiosas a religione Catholica impositas cum reges eam viribus suis adiuvent, illustraverunt. Nunc, postquam auctoribus operis identificationem huius religionis Catholicae cum " *bestia quae ascendit de mari* " in Apoc. 13 revelaverunt, vicissim successive religio Protestantica et Adventismus officialis cum ea foedus inierunt. Hoc revera Deo diem initii " *temporis* " determinat. " *Finis* " est tempus quo humana proditio culmen attingit. Et dies illa est 1994, cum conatus occulti Adventistarum ad hanc foedus innaturale constituendum Adventistis publice revelati sint initio anni 1995.

In Daniele 11 inveniemus nonnullas sententias ex " *tempore finis* " quae igitur omnes hunc annum 1995 designabunt. Intellegendum est nobis cogitationem Creatoris nostri qui structuram totius revelationis suae propheticae biblicae composuit, quam re vera tantum ultimis electis suis " *temporis finis* " intendit. *finis* ." Et hic terminus me obligat ad hunc versum revocandum ubi Deus per Salomonem dicit, " *finis rei melior est quam initium eius* "; tam logicum est: initium plenum est quaestionibus in obscura situatione dum " *tempus* " *Finis* " responsionibus ad omnes quaestiones plenum est. Immo, tota prophetia recte intellegenda erat tantum cum omnia quae prophetata sunt implenda essent vel implenda essent. Nam hic est verus finis omnis prophetiae: impletio eius a servis suis fide expectata fidem eorum etiam magis nutrit hora qua res prophetatae implentur. Sed quis tantum expectat quod scit expectandum esse; hoc impossibile est iis qui prophetias contemnunt. Prophetia est, ultimis diebus humanitatis, sola verae fidei expressio. Multae citationes candidatos salutis divinae hortantur ut " *vigilent* "; quod ipsum in recipiendis et intelligendis nuntiis a Deo in Sacra Biblia sua prophetatis consistit. Qui " *vigilat* " expectat nec miratur evento quem expectat.

Hi duo versus ex Daniele " *tempus finis* " memorant: Dan. 11:27: " *Duo reges in cordibus suis quaerent malum facere, et ad mensam unam mendacium loquentur. Sed non proficiet, quia non veniet finis usque ad tempus constitutum* ." Contextus pertinet ad Antiochum IV et nepotem eius Ptolemaeum, regem Aegypti, qui respective pro hoc antiquo contextu " *rex aquilonis* " et " *rex austri* " in prophetia sunt. Eadem locutio " *quia non veniet finis usque ad tempus constitutum* " iterum citatur in versu 35: " *Quidam de sapientibus cadent, ut confundantur, purgentur et dealbentur, usque ad tempus finis, quia non veniet usque ad tempus constitutum* ." Sed hoc tempore, contextus quem hic " *finis* " spectat est " *tempus finis* " quod versus 40 explicabit. Locutio " *tempus constitutum* " suggerit tempus vel diem constructum durationibus praedictis in "diebus-anni" a Deo in prophetiis suis. Hae datae constructae igitur bis notantur, quia Deo eventa programmata maximi momenti repraesentant et electis eius revelantur. Et ea quae initium " *temporis finis* " sive 1994 significat, maximi momenti est, quia ultima est quam prophetia construere permittit. Deus ultimis electis suis hoc signum dat quod permittit interpretari conflictum descriptum in versibus 40 ad 45, in quo contextus est finis evangelizationis fidei Christianae. Hoc tempore, in hoc ultimo contextu, " *rex septentrionis* " Russiam et republicas orientales musulmanas quae eam sustinent designat, et " *rex meridiei* " nationes musulmanas praesertim ad meridiem Maris Mediterranei sitas, Arabes et Africanos, repraesentat. " *Rex meridiei* " appellatur propter originem Arabicam

religionis Islamicae, quae Meccae initio saeculi VII nata est · In versu 27, dum contextum antiquum evocat, Deus ad intentionem ultimorum electorum suorum allusionem dirigit, quae etiam ad "*tempus finis* " *pertinebit*. "*Finis* ", duo ultimi "*reges septentrionis et austri* ", id est, Russia Christiana Orthodoxa et gentes Musulmanae foedere innaturali unitae, vicissim commutationes in "*falsitate* " a Spiritu in hoc versu 27 denunciata fundatas peragunt. Haec allusio sola revelatio iudicii divini contra fidem Orthodoxam est, quia praeter hoc casum, prophetia Danielis et Apocalypsis existentiam huius fidei Christianae Orthodoxae, in terris Europae Orientalis vindicatae et practicatae, ignorat. Prophetia tantum fidem Catholicam Romanam et fidem Protestantem, quae ex Reformatione huius ecclesiae Catholicae nascitur, et denique formam "Adventisticam", formam officialem quae a Iesu Christo "*evomi* " desinit, respicit. Hoc verbum "vomere" statum eius beatum originalem confirmat. Contra, fides Catholica et fides Protestantes a Iesu non "evomitae" sunt, quia primam numquam agnovit et secundam tantum provisionaliter excepit, propter imperfectionem doctrinalem usque ad annum 1844, diem probationis fidei suae.

Lumine horum datorum quae annum 1994 diem initii "*temporis* " *faciunt* In "*fine* " Danielis 11:40, conflictu "*regis austri* " *contra* "*regem* papalem " in prophetia post versum 36 designatum, falsam fidem Christianam totius Europae occidentalis petit; et in hac Europa, Franciam, solam potentiam militarem et "*filiam primogenitam Ecclesiae Catholicae, matrem eius.*"

Erga Deum, Francia pro perpetuo auxilio Ecclesiae Catholicae Romanae papali praestito, care pecunia solvere debet. Erga "*regem austri* " Musulmanum, aequae care pecunia solvere debet pro priore colonizationem terrarum Musulmanarum litoris septentrionalis Africae. Ita, die XXV mensis Iulii, anno MCMXCV, primum impetum Musulmanum homicidalem a GIA, factione Islamica Algeriana, invenimus, quae impetum bombae in solo Gallico in statione "Saint-Michel Notre-Dame" ferriviae ferriviariae Parisiensis B perpetravit; Iesu Christo, vero Sancto Michaeli, auctore huius actionis punitivae contra cultum Virginis Mariae nomine "Notre-Dame" designatae. Post hunc impetum, alii secuti sunt, successive a factione Al-Qaeda et factione Daesh perpetrati. Hostilitas Musulmanorum erga religionem Christianam non iam dubitat; manifesta est. Die undecimo Septembris anni bis millesimi primi, Novi Eboraci, destructio duarum turrium Mundanae Commercii Centri, quas duo aeroplana linearia in impetu suicida generis "kamikaze" Iaponici percusserunt, hanc odiosam oppositionem contra totum Occidentem Christianum confirmavit.

Prophetia duas partes principales aggressionis ab inimicis Europae revelat. Secunda ad aggressionem Russicam, quae in bello hodierno in Ucraina coquitur, pertinet. Deus igitur praedicat Europam successive a nationibus Musulmanis, deinde denique a nationibus Russicis Orientis, quae eam magnopere delebunt, oppugnandam esse.

" ***Tempus extremum*** " est tempus finis dominationis arrogantis Europae occidentalis, ex qua emergerunt nonnullae nationes ingentes, Civitates Foederatae Americae et Canada, Australia et America Meridionalis. Argumentum quod Europa est scopus principalis irae Dei in Iesu Christo est in symbolo "*Euphratis* " quod eam designat in castigatione "*sextae tubae* " in Apoc. 9:13. Et sub hoc

symbolo " *Euphratis* ", Deus designat auxilium Europaeum datum religioni papali Catholicae **Romanae** , cuius nomen symbolicum est praecise " *Babylon magna* ", id est, urbis sedentis super flumen " *Euphratem* " antiquorum Chaldaeorum.

" *finalis temporis* " validum firmamentum verae fidei electorum et concretam eius existentiae probationem constituit. In castris rebellium, nemo credit, nec credere vult, in verum " *finem* " mundi. Quare cogitationes perpetuo ad spem et exspectationem temporis ultimarum negotiationum convertuntur, per quae felix " *finis* " praesenti conflictui dabitur. Vere cognoscendum est et cum Deo communicandum consilium eius generale revelatum ut sciatur has negotiationes numquam venturas esse. Soli electi qui scientiam consiliorum eius participant sciunt historiam humanam inscriptam esse inter " *initium et finem* " qui felix erit electis et mortifer rebellibus. Et haec omnis revelatio inter creationem Geneseos et ultimam revelationem Christi, quae "Apocalypsis" appellatur, aedificata est.

In Daniele 11:44-45, Deus prophetavit: " *Et nuntia ab oriente et ab aquilone turbabunt eum, et egredietur cum furore magno **ut interficiat et deleat multos** . Et figet tentoria palatii sui inter maria, in monte glorioso et sancto. **Et veniet ad finem suum** , et nemo auxiliabitur ei.* " Sic, postquam " **multos deleverit et deleverit** " in Europa et America, ipsa potens Russia ab America delebitur. Copiae eius persequentur et exterminabuntur in terra Israel. Hoc gradu destructionis, humanitas valde reducetur. In Europa, " *tertia pars hominum* " interfecta erit, et fortasse plus. Sed quid fiet populis non Christianis? Non parcentur, et inter se impetum facient. Nam omnes populi terrae hostem potentialem habent contra quem pugnabunt et se delebunt inter se. Superstites probationi ultimae fidei subiicientur, quae in fide Christiana et Iudaica fundatur. Nationes paganae ergo evanescere debuerunt; probatio ultima eos non pertinet.

Non succumbere falsis illusionibus manet privilegium innegabile electorum ultimorum dierum. Haec est portio quam Deus dat iis qui veritatem eius et veritatem in omnibus rebus amant.

" *Tempus extremum* " adhuc hoc est: 2 Tim. 3:1 ad 7: " *Hoc quoque scito, quod **in novissimis diebus** periculosa venient tempora.*" *Erunt enim homines sui ipsius amantes, pecuniae amantes, elati, superbi, blasphemi, parentibus inoboedientes, ingrati, impii, sine amore, sine ignoscendis, calumniatores, sine continentia, immanes, bonum contemptores, proditores, tepidae, superbi, voluptatum amatores magis quam Dei, formam pietatis habentes, virtutem autem eius abnegantes . **Ab his enim devitate** .* *Ex his sunt quidam qui penetrant domos et captivas ducunt mulieres stultas oneratas peccatis, variis desideriis ducuntur, semper discentes et numquam ad cognitionem veritatis pervenientes.* » Quae est causa huius tristis imaginis quae mores generales hominum in « *tempore finis* » describit? Ad 77 annos pacis a Deo obtentae post finem Secundi Belli Mundani, id est, ab anno 1945. Ab illo tempore, totus Occidens se formari permisit a potenti victore illius temporis, America capitalistica liberali. Primum in historia humana, homo factus est res exploitable, instrumentum locupletationis societati modo pyramidalis ordinatae, a diabolo inspiratae Francimasoneriae in hac terra regnanti. Homines, pro dolor, "consumptores" facti sunt. commercium et industria eos ad consumendum impellunt, et ut pauperes ad hoc principium adducant, mutua credita offeruntur. Cum hic pauper aere alieno obrutus est, non iam habet

electionem et necessario sub condicionibus incommotis a "dominibus" propositis laborare debet, quod radicem habet vocabulum Latinum "pater" quod patrem significat; sed hoc nomen etiam a vocabulo "patricius" hereditatum est, quod protectorem hominum infirmiorum apud Romanos designabat, et in quo similitudinem formae et significationis cum verbo "pascere" invenio, et qui sunt hi "patres" "pasturi"? Oves scilicet, infirmissimae quae avaritiae et avaritiae horum novorum pastorum specialium traditae sunt. In hac terra, ubi praeses electus se manu Bibliae committit, praecepta Dei maxime oppugnabuntur, propter locupletationem incitatum quae avaritiam inter pauperes excitat. Moneo vos: haec est notio religiosa a Genevensi Protestante, Ioanne Calvino, docta, cui locupletatio probationem benedictionis Dei constituit, contrarium prorsus eius quod ille probat, ut indicat hic versus ex 1 Tim. 6:10: "**Radix enim omnium malorum est cupiditas pecuniae ; et quidam, vehementer adipisci, erraverunt a fide , et se in multa tormenta mittentes.**" » ; et Jac.5:1 confirmat dicens: « *Agite nunc, divites! Flete et ululate propter mala quae advenient vobis* ». Et ad hanc avaritiam satiandam, simplicissima responsio pauperibus est furtum et scelus, caedes nefanda. Hoc calamitosum exemplar societatis Americanae in omnibus terris occidentalibus reproductum est, sed semper cum inferiore gradu et paucorum annorum mora. Ob origines suae constitutionis, populus Americanus in multiplicitate ethnica aedificatus est, novis emigrantibus omnibus eadem iura habentibus, quacumque origine. Hoc in principio verum est, sed re vera, cohabitatio formam racistam induit et nigri, eo tempore servi habiti, praecipue excessus alborum passi sunt. Indigenae rubri non melius tractati sunt, cum fere omnino exterminati sint. In America Septentrionali iura humana in Francia Republicana constituta a significatione sua originali deviata sunt, propter mixturam ethnicam, quae nondum in Europa hoc gradu, in ulla terra, exsistebat. Haec iura humana, quae classes aequare et privilegia monarchicorum et clericorum Catholicorum Romanorum in Gallia abolere spectabant, in America iura internationalia nationibus terrestribus imposita facta sunt. Galli hanc chartam constituerunt ut problema nationale, stricte internum, solverent, sed ab America receptum, hoc ius nationale internationale factum est. Ab Civitatibus Foederatis Americae impulsu, populi Europaei unum post alterum conceptionem Americanam horum iurium amplexi sunt. Et paradoxe, per iura humana America nationes vassallizat, quae "consumptores" productorum quos invenit et qui populos Europaeos seducunt fiunt, sed non solum, quia eius exemplar societatis fere omnes nationes terrae vincere potest. Non igitur casu, in Apoc. 18, Iesus locutionem "*mercatores terrae*" pluries citat, ad hanc naturam commercialem typice Americanam alludens.

Miserabilis et terribilis imago quam Paulus Timotheo offert hodie in omnibus societatibus nostris occidentalibus conspicua est. Sed pessimum adhuc in America manet, ubi "faeces" apparuerunt et ubi magnae urbes, ut dicuntur civilizatae, scelerum numeros altissimos habent, multo altiores quam in ulla terra Europaea. Hoc eo usque fit ut, in viis harum urbium, sonitus incessans sirenum vehiculorum vigilum strepitum ambientem curruum, qui unum post alterum vehuntur, superet. Hae sirenes cantum avium, quae has regiones inhospitales et periculosas deserunt, substituerunt. Per totam terram, sed praesertim in his magnis

urbibus, "somnia" Americanum in incubum vertitur. Et haec videns, ea non nisi cum statu comparare possum qui diluvium aquarum tempore Noe antecessit, sed etiam cum eo quod Sodomam et Gomorrhham tempore Loth et Abrahami notavit, statum iniquitatis reproductum a legalizatione Americana et Occidentali "matrimonii homosexualis" et iurium LGBT a motu Woke et foederibus feministicis "Me too" postulatis. Sicut Loth divitiis Sodoma, in valle fertili sitae, illectus est, ita "Lots" nostri temporis apparente splendore Civitatum Foederatarum Americae seducuntur, terrae ubi etiam pertinacissimi avari somnium suum divitiarum implere possunt; terrae aleae ubi sine ulla defatigatione, fallacissimus vincit secundum principium ludi chartacei, qui "Poker" appellatur.

Anno MMXXII, "*fine mundi*," America gloriari potest se exemplar suum omnibus nationibus Europaeis feliciter imposuisse, praeter Hungariam recalcitrantem. Similiter, Polonia excepta, omnes aliae nationes originis monarchicae exemplar multiethnicum eius amplexae sunt fines aperiendos. Quam ob rem, omnes incommoda harum cohabitationum intolerabilium patiuntur, sed nulla regredi potest, quia omnes a gubernatione supranationali Unionis Europaeae, quae eas subsidiis suis pecuniariis coercet, obstrincuntur. Experientiae Americanae et Europaeae diversae non ad eundem exitum ducunt. Europa, dissimilis Americae, monarchias olim independentes coniungit, et commoda nationalia huius libertatis adhuc nostalgice a populis harum nationum sentiuntur; hoc adeo ut possibilitatem frangendi unionem effectam promoveant. Europa enim unionem suam servare potest tantum si fortissima est, et hoc non ita est, quia hac in re America vere unita est, si non in melius, saltem in peius, ad perficienda opera fatalia quae Deus ei praeparavit et revelavit iis qui eam amant et oboediunt.

"*Tempus extremum*" adhuc est tempus ultimarum deconstructionum, et ante eas bonorum materialium quae bombardamenti delebuntur, venient eae quae res a Deo doctas petunt. Vidimus enim quomodo diabolus homines ad contemnendum et deserendum reverentiam legum sanitatis et decem mandatorum Dei ab anno 321, id est, latius, ab initio saeculi quarti, impulit. Deinde ^{saeculo sexto} _{decimo}, apparitio aemulationis a Reformatoribus Protestantibus ecclesiam papalem Romanam ad destruendam, reactione contraria, doctrinam salutis sola gratia a Iesu Christo allata adeptam. Deinde anno MDCCCXLIV, tempore quo Deus restitutionem veri diei septimi requietis Sabbati postulabat, castra a Deo maledicta eam reiecit et adhuc magis ad iustificandam Dominicam suam, diem primum hebdomadis divinae, sub titulo "dies Solis" hereditatum, a Constantino I deificatum, adhaerebat. Tandem anno MMXXII, sub vindicativa instigatione iuventutis Afro-Americanae quae racismum contra albos exercent, regulae ab albis statuae in dubium vocantur, ordinem sexualem a Deo ab initio creationis terrestris constitutum oppugnantes. Verba "mulier et vir" non iam accipiuntur quia libertas vindicata etiam hanc definitionem a magno Deo creatore statutam oppugnat. Sub inspiratione daemonum, hi posteriores rebelles libertatem eligendi genus sexuale imponere volunt; hoc, propter progressum a chirurgia medica factum. Post "lifting" faciale mulieribus oblatum, venit oblatio reconstructionis mammarum aliarumque partium corporis, inter quas partes sexuales, ne dicam de abominanda possibilitate viris "transsexualibus" dictis oblata ut mammas

femininas augerent et amplificarent, et ut vaginam artificialem chirurgice in viris crearent.

Ne erretis! Haec ante omnia fructus sunt pugnae diaboli et daemonum contra Deum, et viri et mulieres quibus utuntur non sunt nisi victimae inconsciae contemptus sui erga eundem hunc Deum; quod est vera culpa eorum quae eos morte aeterna dignos facit, quia definitiva est.

" *Tempora extrema* " etiam verbis, nominibus quorum significationes subtiliter res praedicunt, insiguntur. Hoc est cum nomine "Renascentia," sub quo, pro secundo suo mandato praesidentiali, Emmanuel Macron factionem suam LREM eligi iussit, una cum factione "Horizontum" ab Eduardo Philippe, olim Primo Ministro, condita. In historia Francica, nomen "Renascentia" cum regno "Francisci I " ^{coniungitur} . Plura de eo notanda sunt. Populum Francicum univit linguam Francicam in omnibus provinciis imponendo. Inimicitias et persecutionem contra Reformatores Protestantes initiavit. Se ipsum maledictus, "reges maledictos" praecedit, ut historia tres filios reginae Catharinae Mediceae, qui origine Italica et fide papali Catholica Romana erant, appellat. Tres filii eius (Henricus II, Carolus IX, Henricus III) subito, unus post alterum, mortui sunt. Deus signum melius dare non potuit ad maledictionem religionis Catholicae Romanae confirmandam. Sed quid videmus? Haec factio politica, "Renascentia" appellata, modo peculiari autocratico se gerit, cum, recusans cum adversariis, secundum principia democratica, ultimum eius regimen, a muliere ductum, ad suffragium de rationibus publicis anni 2023 decies continuos (usque ad diem 17-12-2022) utatur articulo 49-3 Constitutionis Gallicae; articulo qui legem cogi permittit et qui "Quinta Rem ^{Publicam} " veram "dictaturam" a Generali de Gaulle, hoc magno duce Rei Publicae, conceptam facit. Et magna cum aptitudine et arrogantia, Domina sibi permittit dicere populo Gallico se non desperare de maiortate obtinenda quam suffragatores ei recusaverunt. Itaque, implicite, declarat sibi solam viam gubernandi esse maiortatem absolutam habere aut Articulum 49-3 exigere. Sed in utroque casu, oppositio in Conventu Nationali praesens tantum adest ut huic gubernationi et populo Gallico fallacem assertionem offerat se adhuc in regime democratico republicano esse. Re vera, haec oppositio nihil aliud est quam alibi democraticum, cum eius opinio a gubernatione omnino et systematice neglegatur. Hoc verum est de parlamentariis oppositionis gubernationis Gallicae, sed idem principium valet de hac gubernatione autocratica, quae ipsa subiacet praeceptis a commissariis Europaeis impositis per parlamentarios Parlamenti Europaei, qui etiam sunt alibi democratici pro gubernatione Europaea. Itaque videmus ab anno 2012 Deum in potestate collocasse iuventutem autocraticam cuius munus est lente sed certe principia republicana delere. Libertas et iura a Gallis acquisita in dies contrahuntur ut iura immigrantium, quorum numerus semper crescit et variarum consuetudinum, traditionum et religionum, observentur. Libertas republicana igitur visibiliter liberticida est.

Hoc ultimo tempore "Renascentiae", regimen autocraticum restituitur et contextus bellicus Ucrainicus hoc regimen auctoritarium favebit usque ad horas destructionis bonorum et vitarum a Deo programmatae, contra " *decem cornua* " seu decem regna, quorum nonnulla postea nationes republicanae facta sunt, sed

maledictionem subiectionis religiosae Romae quasi hereditatem retinentes; ita ut non iam "tres reges maledicti" sed "decem" habeamus, qui, symbolice, in Daniele 7:8 et 24, et Apocalipsi 13:1, antiqua regna repraesentantia hodiernas nationes republicanas Europae occidentalis Catholicas et Protestantes et earum potentes excrescentias Civitatum Foederatarum, Canadae, Australiae, Americae Meridionalis et Americae Centralis repraesentant. Fides Orthodoxa Orientalis non est exceptio huic maledictioni, cum hereditate et adoptione usus sit ritus Dominici Catholici antequam a Romana ecclesia papali separaretur per schisma religiosum quod in nostrum tempus continuavit, insignitum odiosa et destructiva bellica contentione. Hoc modo, "*tempus finis*" confirmatur ut tempus "*Renascentiae*" ubi intolerantia religiosa a Francisco I manifestata, mox per Europam, in omni sua violentia iterum ^{apparet}. Sed "reges maledicti" reges Franciae erant, ergo illi "*renascentiae nostrae ultimae*" sunt imprimis praesides et primi ministri qui successive hanc terram ab anno 1995 gubernaverunt. Re vera, hae successiones omnes similes sunt, quia exemplar a Francisco Mitterrand socialista ab anno 1981 constitutum, exemplar humanismo sociali insignitum, in nostram aetatem perget; etiam in gradu Europaeo receptum est. Quam ob rem symbolum eius, in "rosa," flore amoris, fundatum, adhuc hodie exemplar Europaeum designat; quod iustificat tetrathin a Michaele Nostradamo, propheta, scriptum, quod dicit: "Romane pontifex, cave ne urbem duobus fluminibus irrigatam appropinques; sanguis tuus ibi spuet, tu et tui, cum rosa florebit." Ut ab aggressione in Italiam fugiat, papa hodiernus, "Franciscus I" Lugdunum veniet ut perfugium quaerat. Sed in hoc loco cum Catholicis qui eum colunt peribit. Parvum sed grave notandum est: Lugdunum est urbs Mariae, sanctae virginis religionis Catholicae cuius cultus Deo abominatio est.

Si priores reges vel praesides maledicti vere ruinam Franciae paraverunt, ultimus regum maledictorum est praesens iuvenis praeses Franciae, et in eum consequentiae electionum a praedecessoribus factarum incidunt. Praeterea, nihil agit ad rem invertendam et directionem impositam confirmat a Francisco Mitterrando, quod successor eius, Iacobus Chirac, "*cogitationem unicam*" appellabat. Quid haec "*cogitatio unica*" dicebat? Dixit: "Francia, aperi te et prosperitatem tuam in ara constructionis Europaeae sacrifica. Societates tuas nationalizadas privatiza et omnem miseriam mundi quae ad te venit excipe." Et factum est. Si Iacobus Chirac sciebat eis resistere, contra, successor eius Nicolaus Sarkozy cantu Sirenum capitalismi Americani illectus est, cui Franciam redegit foedere NATO iterum iungendo. Contra Libyam sub Colonello Gaddafi pugnavit, qui ab inimicis suis interfectus est, dum se defensor Franciae contra impetum Islamicorum collocaverat. Potuitne quis meliorem fructum maledictionis invenire? Post eum, Praeses Franciscus Hollande Franciam in potestatem rerum pecuniariarum tradidit, assecurationes privatas a Mutuelles generalizando, et toti patriae abominationem matrimonii eiusdem sexus omnis generis imposuit. Denique, Emmanuel Macron omnes has electiones confirmat, patriam suam obstructione sanitaria oeconomiae (Covid-19) vastans et Franciam scopum irae Russicae faciens, arma moderna efficacissima Ucrainae, ab hac Russia vindicativa ab die XXIV Februarii anni MMXXII oppugnata, dans. Hi sunt fructus a "regibus nostris maledictis" aetatis "*Renascentiae*" "*ultimorum temporum*" lati.

Sed pro electis suis, Deus nomen "Renascentiae" significationem multo positorem dedit, quia hoc tempore saeculi XVI ^{Sacra} Biblia eius revelans impressa, distributa, et sic ministris suis Protestantibus praebita est. Ab illo tempore, origo renovationis religiosae et causa " *renascentiae* " spiritualis seu conversionis electorum ad " *novam nativitatem* " usque ad nostra tempora fuit. Omnia ei debemus, et praesertim revelationes propheticas quae nos cogitationem iudicii Dei nostri communicant, et sine ea, voluntati eius parere non possemus, cum ea sola eam revelet.

Denique, notemus aetate nostra "Renascentiae", ipsum papam hodiernum nomen "Franciscum I " ^{ferre} . Vere necesse est hunc nuntium a magno Deo subtili, nomine Iesu Christi, propositum ignorare.

Ut haec omnia breviter dicam, revera in nostro tempore " *ultimi temporis* " est "renascentia" audaciae religiosae, hac vice ob actionem angelorum malorum, tandem a Deo liberatorum (quos exspectant ab autumno anni 1844 secundum Apoc. 7:1 ad 3), ut destruant et " *occidant* " praesertim, in Europa Occidentali symbolice nomine " *Euphrates* " designata, aequae symbolicam " *tertiam hominum* ", secundum nuntium Apoc. 9:13 ad 16: " *Sextus angelus tuba cecinit. Et audivi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei, quod est ante oculos Dei, dicentem sexto angelo qui habebat tubam: Solve quattuor angelos, qui vincti sunt in flumine magno Euphrate . Et soluti sunt quattuor angeli, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annum, ut occiderent tertiam partem hominum .* " *Numerus equitum in exercitu erat bis centena milia decies milia: audivi numerum eorum .* " Ultima sententia numerum pugnantium in hoc bello revelat: bis centena milia. Haec praecisio nobis permittit ut omnes falsas interpretationes huic conflictui datas usque ad " *tempus extremum* " nostrum, id est, ab anno 1995, repudiemus. Sed cui debemus hunc reditum intolerantiae religiosae? Religioni quae tolerantiam non agnoscit: Islam. Et hoc est paradoxum rei, quae cuiquam praeter electum Dei in Iesu Christo incomprehensibilis redditur. Nam in oculis hominum, praecipuus inimicus Dei hodiernus, scopus irae divinae eius, modo pacifico et humanissimo omnium religionum in terra se gerit. Eius vitia sunt peccata contra Deum commissa, solum modo doctrinali identificabilia. Sed quis in terra, praeter electos eius, sollicitus est et sollicitus est de incursionibus contra Deum et principia eius factis? In Occidente, fere nemo, et in Oriente, iustitia Iesu Christi et revelatio Sacrae Bibliorum desunt; ita ut indignationes Musulmanorum, non in veritate divinae salutis fundatae,... consilium, nolite iustificare eos qui ea cum zelo, violentia et magno strepitu demonstrant et ostentant.

Aqua vitae

aqua " significare elegit , iis qui ad eum pertinent, servis suis voluntariis, multa doctrina utilia ad recipiendum et intelligendum dare voluit.

Omnes scimus quid " *aquam* " significet, et in plano spirituali, Deus nobis revelavit terram initio creatam esse in forma globi "aquarum." Haec veritas primaria docetur in Genesi 1:2: " *Terra autem erat inanis et vacua, et tenebrae erant super faciem abyssi, et Spiritus Dei ferebatur super faciem aquarum .* " Hoc

magni momenti fuisse debet, quia commemoratur in 2 Petri 3:5: " *Ignorant enim quod caeli erant olim verbo Dei, et terra ex aqua et per aquam formata est.* " Versus sequens primam iustificationem momenti " *aquae* " praebet: " *et per haec mundus qui tunc erat, aqua superatus, periit ...* " " *Aqua* " hic significationem terribilissimam accipit, cum mortem tum det, perfectam vitae cessationem; quae non statim in dimensionem caelestem aut "nirvanam" a daemonibus caelestibus hominibus inspiratam extenditur. Hic est aspectus definitivus qui mortem tam horrendam hominibus facit; quod non acquisitum est durante vita terrena, ab homine, sive viro sive femina, in perpetuum perditur. Inimica humanitati, "aqua" eam submergit et eam mori facit. Et in Gen. 1:9-10 legimus: " *Dixit quoque Deus: Congregentur aquae quae sub caelo sunt in locum unum* , et appareat arida. Et factum est ita." Appellavitque Deus aridam Terram, congregationesque aquarum appellavit Maria. Et vidit Deus quod esset bonum . Ut haec " *congregatio aquarum in unum locum* " obtineretur, Deus superficiem crustae terrestis, quae usque ad id tempus aquis tecta fuerat, excavari fecit. Et iam, legi gravitatis a Deo creatae oboediens, aqua huic legi subiecta viam facillimam sequi coepit quae eam ad infimum gradum, proximum centro axiali globi terrestis et longissimum a caelo et stellis solaribus, quae Deus quarto die crearet, ducebat. Et Deus huic " *congregationi aquarum* " nomen " *mare* " dedit . Hic gradus " *maris* " hominibus norma serviebat ad altitudinem graduum " *siccaae terrae*, quae " *terra* " appellatur , statuendum et metiendum. Nunc definitionem aquae, quae modo data est, ad humanitatem quam significat applicemus. Hoc lucem inicit in nuntium in hoc versu ex Apoc. 8:8-9 citatum: " *Et secundus angelus tuba cecinit, et quasi mons magnus igne ardens missus est in mare* , et *tertia pars maris facta est sanguis,*" et mortua est *tertia pars* creaturarum quae *in mari* habebant animas, et *tertia pars* navium periit. » Praecedente " *sicut* ", haec imago summe symbolica est et ideo non pertinet ad " *mare* " in quo naves navigant, vel saltem tantum partim. Re vera, sub hoc symbolo " *mare* ", Deus designat humanitatem paganam per totam terram habitatam diffusam, et praesertim eam quae prope est locum a luce eius illuminatum; quod designat Europam Occidentalem et Orientem Medium unde lux divina eius et summa scientia religiosa processerunt. Hoc pertinet ad omnes populos et tribus quae in omnibus litoribus " *maris* " Mediterranei, ad Septentrionem, Meridiem et Orientem, habitabant, quia Occidens huius " *maris* " adhuc, tempore destinato, omne mysterium suum servabat. In cogitatione Dei, vitae paganae sic congregantur et sub eodem statu spirituali ponuntur: illo damnationis suae ad mortem aeternam, propter hereditatem peccati ab Adam et Eva transmissam. Et quod hi populi pagani commune habent cum " *aquis* " est quod etiam ipsi vias facillimas et naturalissimas, quas lex hereditatis traditionalis eis imposuit, sequuntur. Nihil facilius est homini quam se conformare traditionibus populi sui et patrum suorum. Maxima pars creaturarum Dei huic imperativae legi traditionis oboediunt, quae earum ruinam efficit. Inter animalia, hoc principium est naturalis et legitima normalitas, nam principio "conservationis vitae" tantum obtemperant; plerique eorum occidunt tantum ut se ipsos alant, ex necessitate quae necessaria facta est ex quo peccatum in vitam terrenam culpa hominis ingressus est. Sed homines ab animalibus differunt eo quod Deus eos intelligentia superiore donavit,

quae exprimitur in facultate eorum iudicandi, eligendi, resistendi vel cedendi, in omnibus condicionibus quae in vita eorum oriuntur. Obligationes religiosas, etiam formae paganae, praesentiam huius conscientiae suae precariae confirmant, quia Deus affirmat se in " *cor* " hominis " *cogitationem aeternitatis* " posuisse; quod confirmatur ab Eccl. 3:11: " *Omnia bona facit tempore suo; etiam aeternitatem posuit in corde eorum, etsi non comprehendat homo opus quod Deus facit ab initio usque ad finem.* " Haec cogitatio a Deo in " *cor* " hominis ponitur, quod significat eum naturaliter hanc cogitationem probare. Haec naturalis affinitas erga " *aeternitatem* " sensus est consequentia hereditatis naturalis traditionalis, per genes hominibus transmissae ab Adamo et Eva, qui eam amiserunt. Sed sub inspiratione et intensa actione daemonum caelestium, homines cogitaverunt de hac " *aeternitate* " obtinenda per multas vias quas Deus non agnoscit. Inter eos sunt ii quos Deus sub symbolo " *maris* " congregat. Hi omnes, variis modis, idololatrae sunt. Et ex hoc numero est " *mons ardens* " sive " *Babylon* ". " *magna* ", institutio papalis Catholica Romana, cum anno 538 in Europa Occidentali, in Italia, Romae condita est.

Notandum est usum pluralem vocabuli " *aquae* " in omnibus citationibus divinis. Contra, in usu humano, ut materia, " *aqua* " est singularis. Haec divina electio pluralis iustificatur significatione symbolica, quae congregationem hominum designat. Et in Apoc. 8:11, haec interpretatio confirmatur: " *Nomen stellae est Absinthium; et tertia pars aquarum facta est in absinthium, et multi homines mortui sunt ex aquis, quia amaræ factæ sunt.* " In hoc versu, Deus " *aquas* " duplicem significationem dat, quia nuntius consilii sui salutis etiam comparatur " *aquae vitae* " in verbis a Iesu Christo dictis in Apoc. 21:6: " *Et dixit mihi: Factum est. Ego sum Alpha et Omega, initium et finis. Sitienti dabo gratis de fonte aquae vitae.* " »; et iterum, in Apoc. 22:17: " *Et Spiritus et sponsa dicunt: Veni. Et qui audit, dicat: Veni. Et qui sitit, veniat.* " «Et qui vult, accipiat *aquam vitae* gratis. »; hoc quia Deus de Iesu, primo iusto, et vero electo suo, in Prov. 10:11 dixit: « *Os iusti fons vitae est, et os impiorum operit violentia.* »; similiter, in Prov. 13:14: « *Doctrina sapientis fons vitae est, ut declinet a laqueis mortis.* » Verum Evangelium igitur etiam comparatur « *fonti* » « *aquarum vitae* ». Cum hominem iudicat et examinat, Deus primum mentem eius inspicit, rem illam immaterialem a functione cerebri nostri productam. Et ibi invenit cogitationes nostras, affinitates nostras, affectus nostros, amores nostros, detestationes nostras, id est, omnes aspirationes nostras profundas, reales, secretas, ab humana cognitione absconditas, sed etiam ab angelis caelestibus boni sicut mali. Solus Deus cogitationes nostras silentes legere potest. Ei, anima humana igitur praecipue tantum est quod cogitationes eius continent. Iesus apostolos suos ad momentum harum cogitationum occultarum et secretarum advertit, in Matth. 15:18-20: " *Quae autem de ore procedunt, de corde exeunt, et ea coinquinant hominem ...* " *De corde enim exeunt cogitationes malae, homicidia, adulteria, fornicationes, furta, falsa testimonia, detractiones. Haec sunt quae coinquinant hominem; non autem lotis manibus edere coinquinat hominem.* In homine, " *cor* " tantum per rhythmum pulsus sui exprimit affectus qui in " *mente* " eius vel, re vera, in cerebro eius sentiuntur. Sed quidnam corda virorum et mulierum palpitare facit? Amor Dei et veritates eius an valores mundi rebellis? Deus solus

responsionem novit et hanc quaestionem, quae discrimen inter electos et rebelles facit, respondere potest; ambo amare possunt... sed non easdem res, nec eosdem homines. Itaque cogitationes electorum amore Dei et veritate doctrinali eius necnon prophetiis eius implebuntur, et cogitationes rebellium occidentalium cultu abominando creaturae humanae et eius auctoritate religiosa, ut dicitur, a papali imperio Catholico Romano, cuius doctrina mendacis in hoc versu Apoc. 8:11 comparatur huic potioni toxicae et mortiferae alcoholicae, quae potionem inebriantem " *Absinthium* " appellatam constituit, ex mixtura alcoholis et extractorum plantae " *absinthii* " factam. Saeculo ^{XVI}, a prophetia pertinens, " vinum absinthii " " *amarissimum* " adhibitum est ad curandas, ut dicitur, efficaces stomachi affectiones. Et haec res magni momenti est, quia ipsum verum verbum Dei comparatur " *dulcedini* "... " *mel* " in Apoc. 10:9: " *Et abii ad angelum, et dixi ei: Da mihi libellum. Et dixit mihi: Accipe eum, et devora illum: et erit amarum ventri tuo, sed in ore tuo erit dulce sicut mel.* " "Hic versus nobis revelat quid " *amaritudinem* " in versu Apoc. 8:11 citatam constituat: ordinatam persecutionem religiosam oppositionem contra " *dulcedinem mellis* " veri Evangelii apostolici, confirmatam et restitutam tempore ultimo electorum prophetia illuminatorum. Quantum os electorum dulcedinem amoris divini exprimit, tantum os hostis Catholici odium, amaritudinem et crudelitatem a diabolo inspiratam in ducibus et fanaticis sectatoribus huius religionis, fructus apostasiae Christianae, exprimit. Sed cras, hic fructus erit etiam apostatarum Protestantium et Adventistarum a Iesu Christo "evomitorum". In Apoc. 10:9, Deus " *viscera* " hominis, sedem doloris abdominalis physici, cum persecutionibus aequae physici et mentalibus quae eas causant coniungit. In exemplo dato, nuntius veritatis, ab eo quem Ioannes repraesentat et prophetat acceptus, odium diaboli et instrumentorum humanorum quos utitur in eum attrahet. Molestia et lucta contra eum gesta has " *amaras* " passiones in corpore eius creabunt. Ita, in..." In " *absinthio* " quod " *amaram* " in " *cordibus* " hominum efficit et in " *aqua* " revelata quae " *saporem mellis* " habet, duo conceptus religiosi Christiani diametraliter oppositi sunt, ut nox et dies, tenebrae et lux. Utraque igitur conceptus religiosus humanitatem ad amaritudinem sentiendam ducit, sed remedium propositum absolute opponitur. Quod Deus proponit commodum habet electis, in " *oribus* " , saporem gratum et " *dulcem mellis* " offerendi. Nuntius divinus auferendus est religionem " *Absinthium* " appellatam esse versionem fermentatam certantem cum pura veritate Evangelii salutis, originaliter recte docti ab apostolis Iesu Christi. " *Amaritudo* " ipsa est fructus nequitiae et crudelitatis a foederibus Catholicis et tribunalibus Inquisitionis papalis Romanae temporis saeculi XVI, ^a prophetia petitis, latae. Homines a doctrina religiosa quam accipiunt afficiuntur et quod a religione Catholica Romana datur normae paganae est; mortiferum est et sicut hoc vinum "spirituale" appellatum, cuius usus immoderatus effectum medicamenti sumit, quod artifices ad mortem in modo abnormali perduxit. insania; ut confirmatum est, inter alia, casu pictoris Van Gogh.

" *Aquae* " *humanae*, doctrina " *amara Absinthii* " inebriatae, alias " *aquas amaras* " quae eas nomine Evangelii oppugnant, oppugnabunt et interficient , quia spiritus populi qui arma in castris Protestantium capiunt, cum Catholicis, eandem " *amaritudinem* " et eandem crudelitatem participat. Eadem aetate "Bellorum

Religionum", electi Dei saepissime in captivitatem, in carceres aut in naves regum ducuntur. Alii vero in Domino moriuntur ut veri martyres fidei.

Comparatio " *aquae* " cum homine porro iustificatur eo quod homo physice ex 75% aqua compositus est, quod significat corpus humanum 100 kg omnino exsiccatum tantum 25 kg pendere. Quam ob rem homo menses continuos sine cibo esse potest, sed privationem aquae unius hebdomadis non supervivit, et quibusdam non plus quam tres dies dicitur. " *Aqua* " igitur pars fundamentaliter magni momenti vitae humanae est. Et eius indispensabilitas eam imaginem perfectam facit ad verbum divinum revelatum significandum, secundum Matthaeum 4:4: " *Respondit Iesus: Scriptum est: Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.* " Quod verum est de " *pane* " in hoc versu citato, eo magis verum est de indispensabili " *aqua* " quae nos constituit. Et verbum Dei in Christo est et " *panis* " nutriendum fidei et " *aqua de fonte vitae* ."

In compositione sua physica moleculari, " *aqua* " ex duobus gasibus principalibus constat, qui sunt hydrogenium et oxygenium: H_2O . Praeterea, contactus oxygenii in aqua cum oxygenio in aere atomorum dislocationem promovet, quod evaporationis processum explicat, quae est phaenomenon constans quod calore vel vento amplificatur. Sed haec " *aqua* ", quae e maribus et lacubus evaporat, contributionibus aquae substituitur quae in forma pluviae, torrentium montanorum, fluminum et rivorum redeunt. Idem est cum genere humano: morte ablatae, animae humanae defunctae evaporant et novis nativitatibus creaturarum humanarum substituuntur. Et hoc principium renovationis etiam constans est, quamdiu vita humana in terra sub condicionibus praesentibus perstat.

primum apparet vocabulum " *mare* " ad symbolice designandam congregationem globalem humanitatis paganae in prophetiis suis ad ultimos electos destinatis: " *Incepit Daniel et dixit: Vidi in visione mea nocturna, et ecce quattuor venti caeli pugnabant in mare magnum* . " Specificando " *mare magnum* ", Spiritus clare designat humanitatem " *magnam* " per tempus prolongatam per successiones magnorum dominatorum usque ad tempus ultimum quod reditu Iesu Christi notabitur. Versus 3 qui sequitur confirmat dicendo: " *Et quattuor bestiae magnae ascendebant de mari, diversae inter se.* " Exitus successivi harum bestiarum confirmantur ordine numerico apparitionum earum respectivarum: " *prima* "; " *secunda* "; " *tertia* "; " *quarta* ".

Nuntius qui ex hac comparatione " *maris* " cum humanitate impia emergit terribilis est. Quia " *mare* " repletum est vita animali quae vivit aut moritur secundum principium quod maximus minimus devorat. Quare non mireris si in societatibus humanis applicationem eiusdem principii fundamentalis inveniamus: ditissimi prosperantur vitas pauperrimorum exhauriendo. Ad hoc principium vitae animalis compensandum et minuendum, humanitas auctoritates iustitiae constituit, sed quomodo iustitia applicari potest si homines tantum leges iniustas creare possunt? Nam ut Dominus Ioannes de la Fontaine dixit: "ratio fortissimi semper optima est."

" *Aqua vitae* " ad vitam aeternam refertur, quae manet quasi certamen fidei iis vocatis qui positive respondent vocationi a Deo latae. Haec vita aeterna adhuc hodie offertur tantum in nomine Iesu Christi, sed etiam, sub condicione ut Iesus

aestimaret et iudicaret dignos salute sua, candidatos qui beneficia gratiae eius vindicant. Attamen res terribiliter et tragice fallax est. Responsio a Deo data huic postulationi abest, sed etiam sine responso ab eo, spiritus humanus rebellis perseverat et subscribit; promissa Dei vindicat, sed obliviscitur vel recusat in rationem ducere condiciones a Deo impositas ad eas obtinendas. Attamen, ab initio itineris sui religiosi, causa eius antea perdita est, sive propter falsam doctrinam acceptam ab institutione a Deo damnata, sive propter suam personalem incapacitatem producendi fructum fidei Domino veritatis gratum. Periculum amittendi vitam aeternam solum iis est qui eam ut promissionem acceperunt, quia eorum mores a Iesu Christo probati sunt. Et hic est ubi omnes intellegere debent, "ubi Dominus est, ibi est veritas eius", "ubi habitat Spiritus sanctus Iesu, abundant responsa ad quaestiones religiosas", et prophetiae eius omnes explicationes accipiunt quae eorum intellectum clarificant; hoc est quia Deus vivit et non mortuus est; nam spiritus vivens agit dum mortuus non amplius agit aut non. Omnis homo sincerus et dignus responsum a Deo accipit durante sua existentia. Deus nomina electorum novit ab initio suae creationis vitae liberae, quam ob rem nulla anima digna salute eius deerit ab ultima congregatione electorum transmutatorum proficiscentium ad regnum caeleste ubi Iesus " *praeparavit locum* " eis secundum Ioannem 14; sed innumerabiles credentes decepti acerbissimam deceptionem experientur, quia vocationes temporibus opportunis acceptas subestimaverint. Nunc, Deus has admonitiones non ipse directe transmittit. Ad hoc munus, utitur suis fidelibus servis humanis et per eorum ora sua adhortationes immittit. Accipere igitur doctrinam veritatis a Deo propositam veram humilitatem ex parte candidatorum requirit, quia doctrinam a simplicibus viris praesentatam et traditam, sine diplomatibus, sine specie corporis illecebrosa, accipere debent; facultas eorum res divinas explicandi unicum est eorum authenticitatis criterium.

Hoc die XIII mensis Decembris, anno MMXXII, Deus lucis et veritatis, cui in nomine Iesu Christi servio, mihi immensam gratiam revelationis vere singularis concessit, quae modo inopinato historiam primi diei creationis terrae illustrat. Hic nuntius de " *aquis vitae* " eum praeparavit. Perspicuum est et nunc demonstratum " *aquas* " populos, turbas humanas viventes repraesentare. Dominus veritatis modo mihi permisit intellegere significationem formae datae historiae suae de creatione sua, quae incipit cum globo aquarum. Hae " *aquae* " vitas repraesentant; in hac imagine, terra vitis tegitur, et haec praecisio tantummodo speciem praedicat quam nova terra, quam Deus ex terra praesenti creabit, habebit. Nam sane in Apoc. 21:1 legimus: " *Et vidi caelum novum et terram novam* ; primum enim caelum et prima terra abierunt, et mare iam non erat . " Finis huius versus specificat: " *et mare iam non erat .* " "*Iam non* " erit quia vita electorum, de quibus in Genesi 1:1-2 prophetavit, illud substituet ut " *novam terram* " tegat. Itaque, momento quo Deus eam creavit, " *terra* " praesens, initio " *aquis* " tecta, futurum statum aeternum glorificatum tamquam " *novam terram* " prophetavit, quae post septimum millennium thronum Dei et electos eius, quos per Iesum Christum redemit et elegit, per primos 6000 annos ad hoc destinatos, excipiet.

Narratio de primis diebus creationis in Genesi 1 citata igitur multo maiorem amplitudinem habet quam ea quae originem terrae cognoscere intendit.

Continet, in commodum ultimum electorum, promissionem quae implebitur tantum in fine omnium probationum et quae pertinet ad " *novam terram* " quae erit novus paradisos, novus Eden, aeternus hortus Dei qui erit portio electorum qui peccatum superabunt sicut Iesus Christus primus superavit. Itaque species quam terra habet, ab initio, praedicat eam quam habebit in fine, in renovatione omnium rerum. Hoc intellectu, primo die Deus consilium suum revelat quod consistit in " *separando lucem a tenebris* ", quod et vitas humanas liberas, quae terram per 6000 annos tegent, caracterizabit. Et hoc nuntium cum primo die hebdomadis coniungitur, qui erit, tempore Christiano, " *signum bestiae* " in Revelatione Iesu Christi. Primus dies quieti dedicatus tandem fiet " *signum* " castrorum " *tenebrarum* ". Deus id ab hoc primo creationis die praedicat. Eodem die, " *lucem* " suam " *bonam* " esse declarat, quod voluntatem suam, revelationes suas, leges suas, mandata sua, id est, omnes formas veritatis suae quas electi eius oboedientia sua honorare curabunt, designat.

Die secundo, Deus " *aquas inferiores* " ab " *aquis superioribus* " separat. Hic iterum, fatum terrestre peccati confirmatur. Aquae inferiores humanitatem terrestrem, terrae affixam, in terra petunt. " *Aquae superiores* " vitas angelicas caelestes designant, ad quas homines accessum non habent. Sed imago tamen finem praedicat, quia " *superius* " est caelum, in quo per " *mille annos* " electi " *aquae superiores* " iudicabunt " *aquas inferiores* ", quae rebelles designant qui in terra in aeternum manserunt, quia numquam caelum intrabunt. Hic iterum, est separatio castrorum "lucis superioris" a castris "tenebrarum inferiorum". Iam manifestum est hanc interpretationem historiae biblicae cursum historiae inversum facere. Immo, antequam " *nova terra* " electos portet, **... definitiva separatio** duorum castrorum " *lucis* " et " *tenebrarum* " effecta erit.

Die tertio, creatio nos docet ante hanc **separationem finalem**, **separationem** in terra ipsa ob causas religiosas exstitisse, quae per separationem " *aridae* " quae " *terra* " appellatur et " *aquarum* " quae " *mare* " appellantur praedicatur. Ex " *aqua maris* " egressa, " *terra arida* " discessionem fidei Protestantium Reformatae a fide Ecclesiae Catholicae Romanae Papalis non reformatae praedicat.

Retro in tempus revertentes, quarto die Deus stellas caeli creat, inter quas primum " *solem* " venit, quem ipsa vita humana animal maledictum tamquam deum paganum honorabit. Et hic causa maledictionis religionis papalis Catholicae Romanae habemus. Nam hoc ipso quarto die Deus confirmat se stellas quae caelum nostrum implent creasse, et ideo eas deos esse non posse. Qui hoc faciunt tantummodo contemptum totalem Dei et revelationis eius biblicae manifestant et ostendunt. Ergo iustam eius iram pati debent.

Retro in tempore, quinto die, Deus productionem omnium formarum vitae in mari et in aere imperat. In " *aere* ", Deus aves creat, imaginem prophetica angelorum caelestium quorum dux castrorum daemoniorum " *princeps potestatis aeris* " in Eph. 2:2 appellatur. Apocalypsis 18:2 hanc interpretationem confirmabit: " *Et clamavit voce magna, dicens: Cecidit, cecidit Babylon magna, et facta est habitatio daemoniorum, et custodia omnis spiritus immundi, et custodia omnis avis immundae et odibilis.* " Per " *productionem* " vitae animalis in " *mari* " dispersae, Spiritus iudicium suum de fide papali Catholica Romana

revelat. Quia religiose dominatur monarchiae quae eam sustinet et propter eam persequitur, fideles sanctos qui Iesu Christo pertinent. In hoc "*abominabili*" actu, homo valorem suum ut hominis amittit et fit animal Deo, quod confirmatur ab 1 Cor. 2:14: "*Sed **animalis homo** non percipit ea quae sunt Spiritus Dei, stultitia enim est illi, nec potest ea intellegere, quia spiritualiter examinatur .*" Hoc animal humanum plus minusve ferox et carnivorum est, et nomen suum confirmat: "*bestia quae ascendit de mari*" in Apoc. 13:1.

Si longius in historia retrocedentes, de sexto die in argumento, primum invenimus creationem animalium terrestrium. Hae tamen vitae animales sunt, et hoc iterum iudicium revelat quod Deus hac vice in religionem Protestantem infert, quam vocabulum "*terra*" symbolice designat. Ita intellegere possumus electos Protestantes non fuisse numerosos, quia ii quos Deus inter eos servavit, servati sunt quamvis magna imperfectione veritatis doctrinalis adhaereret. Et Apoc. 2:24 hoc provisionalem divinum favorem confirmat, dicens: "*Non imposui tibi aliud onus; tantum tene firmiter quod habes donec veniam .*" Summa summarum, fides Protestantium sub maledictione sua mansit ab anno 1844, quia non accepit postulatum Dei ut praxim sabbaticae suae septimi diei restitueret. Fides Protestantium ergo ei inutilis manet et eius sectatores etiam statum humanum amittunt et statum animale accipiunt, quem Apoc. 13:13 confirmat eam appellando "*bestiam quae ascendit de terra .*"

Deinde, eodem sexto die, Deus "*hominem ad imaginem suam formatom*" creat; quod nos ad initium aetatis Christianae propellit, cum Iesus Christus, "*novus Adam*," in perfecta "*image Dei*," ministerium suum terrestre ingressus est et complevit offerendo vitam suam perfectam ut sacrificium, ad expianda peccata unicum electorum suorum, quos ipse eligit et eligit, cum se dignos salute eius demonstraverint. Communiter, redempti eius "*Sponsam*" eius constituunt, id est, Evam eius, quae nata, formata est ex eo et per eum accipiendo Spiritum Sanctum eius.

Atque haec historia finem capitis Genesis 1 attingit. Nam in Genesi 2 stat imago septimi millennii, ubi separationes iam non faciendae sunt, quia factae sunt tempore reditus Iesu Christi, initio horum ultimorum "*mille annorum*". Hoc thema est illud Sabbati, quod praedicit, fine cuiusque hebdomadis, magnam requiem "*mille annorum*" in quam Deus et redempti eius simul ingredientur; haec requies ex destructione rebellium caelestium et terrestrium, omnium mortuorum in terra iacentibus, praeter ducem castrorum malorum: Satanam, diabolum, qui solus manet, segregatus per "*mille annos*" in terra desolata, quae carcer eius facta est, exterminationem suam in ultimo iudicio expectans.

Deo et electis eius, huius requies Sabbaticae significatio est cessatio mali; cessatio omnis doloris sive corporis sive mentis. Et haec felix prospectus bene iustificavit "*sanctificationem*" "*diei septimi*" a Deo.

Haec nova lectio, ex lectione retrorsum temporis innixa, me ad plura intellegenda ducit. Et iam, quod haec ratio seriem capitum 7, 8 et 9 libri Danielis agit, cum in capitulo 7 thema destinatum sit regimen papale Romanum; in capitulo 8 ^{thema} sit repetitio duarum phasium successivarum Romae imperialis et Romae papalis; et in capitulo 9 ^{thema inveniamus} ministerii terrestres Iesu Christi,

conditoris religionis Christianae a Deo destinatae in omnibus aspectibus suis, in omni constructione prophetica Danielis et Apocalypsis. Et iam in Daniele 2:44 nuntium promissionis divinae, quae ad sanctos redemptos pertinet, invenire potuimus: "*In diebus regum horum suscitabit Deus caeli regnum, quod in aeternum non dissipabitur, neque aliis populo tradetur; comminuet et exteret omnia regna haec, et ipsum ipsum manebit in aeternum.*" Finis versus iam de novo "*Eden*" "*novae terrae*" in Apoc. 21 et 22 praesentatae pertinet. Tantum hoc momento historiae humanae, id est, in fine 7000 annorum programmatorum, paradisi Dei formam et existentiam capiet. Et homines surdi et pertinaces esse debent ut contrarium affirmare et credere possint, quia Iesus apostolis suis et sanctis servis suis, voluntariis suis servis, in Ioanne 14:1 ad 3 declaravit: "*Nolite turbetur cor vestrum. Credite in Deum et credite in me. Mansiones multae sunt in domo Patris mei. Si non esset, dixissem vobis. Vado parare vobis locum.*" *Et si abiero et praeparavero vobis locum, iterum veniam et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego et vos sitis.* » Iesus clare dixit, « "*Veniam et vos ad me assumam*," quod significat electorum collectivum paradisi non ingredi donec Iesus revertatur ut eos secum accipiat. Dogma, in interpretatione "*hodie mecum eritis in paradiso*" fundatum, corrui, quia Iesus dixerat: "*hodie vobis dico: mecum eritis in paradiso*" "... cum creatur, id est, in renovatione omnium rerum, post finem septimi millennii. Rarae exceptiones a Biblia notatae existunt, et successive casus Enoch, Mosis, Eliae, et sanctorum quos Deus Hierosolymis resuscitat ipso momento mortis Iesu, pertinent. Et hoc est totum. Omnes alii in somno et annihilatione mortis horam primae resurrectionis sanctis reservatae et secundae resurrectionis hominibus rebellibus lapsis reservatae expectant; duabus resurrectionibus "mille annis" separatis secundum Apoc. 20:4-7.

novae terrae " cogitasse. Sed prima forma peccatum portare erat, et aquae maris, quae eam tegebant, mortem peccatoribus tempore diluvii afferrent. "*Prima terra*" initium pertinet, dum "*nova terra*" in forma purificata et glorificata tantum in fine apparet. Nunc, haec verba "*initium et finis*" novum sensum huic locutioni dant, quam Iesus in Apocalypsi sua vehementer citat, ubi etiam in forma "*alpha et omega*" apparet, quae ergo respective, ordine citato, terram originalem et eius renovationem finalem designant. Legimus in Apoc. 20:14: "*Et mors et infernus missi sunt in stagnum ignis. Haec est mors secunda, stagnum ignis.*" "*Munus mortis, quae peccatum punit, cessat, quod evanescentiam*" maris " necatoris in "*nova terra*" iustificat."

Nunc ad creationem stellarum a Deo, quarto die, revertor. Hoc creationis momento, Deus homini proponit consilium suum salvificum, quod per septem milia annorum perficietur. Homo igitur puncta referentiae requiret ut se in tempore transitu collocet. Cum stellis et corporibus caelestibus, ei offert horologium functione precisa et perpetua indestructibili, quae ei permittet calendarium construere, secundum quod Spiritus declarat in Gen. 1:14: "*Dixitque Deus: Fiant luminaria in firmamento caelorum, ut dividant diem ac noctem, et sint in signa et tempora et dies et annos.*"

Manet tamen ut scientifici Deo de incredulitate sua rationem reddere debeant, quia functiones harum stellarum, motus earum, orbitae circulares vel ellipticae, directiones et celeritates rotationis, inter se valde differunt nec ulli legi

logicae parere videntur; quod eos culpabiles facit. Quia hoc chaos apparens sola cogitatione magni creatoris Dei, Omnipotentis, ordinatur et regitur; quia leges physicas et chemicas a scientificis humanis observatas creavit, sed ipse his legibus non subiacet; quod miracula a Iesu Christo et apostolis eius peracta explicat.

Non opus est nobis caelum quaerere indicia huius functionis illogicae, quia iam terram, in qua vivimus, pertinet. Haec illogicitas cum peccato apparet, cum inclinatio terrae $23^{\circ} 26'$ super axem suum, per septem milia annorum, principium quattuor temporum successive in motum induxit. Ante peccatum, aequator globi nostri terrestres lucem solarem ad 90° , id est, maximum calorem, accipiebat. Et quadragesimus quintus gradus ^{parallelus} Hemisphaerii Septentrionalis, ubi habito, calidior erat quam hodie. A peccato deinceps, terra circum solem volvi coepit ut cyclum annum notaret, progrediendo in orbita circulari. Sed simul, quasi manu ferrea coacta, circa axem suum vertit intra 24 horas, axem suum in constante alignmentone parallela servans, per totum cyclum solarem annum circiter 365 dierum servatum. Haec parallela sustentatio est explicatio temporum et nulla lex gravitatis eam iustificare potest. Testimonium a natura datum igitur confusum et dramaticum est mentibus scientificis et scientificis rebellibus. Haec constans inclinatio parallela creat utrinque solis, in absoluto opposito, id est, per sex menses, tempora veris et autumnus, quae duo aequinoctia (die et nocte aequalia) opposita et mediam huius orbitae partem significant, aestatem et hiemem, quae duo solstitia (maxima differentia inter diem et noctem) opposita et inversa significant. Intellegendum est axem terrae ad solem tantum per Polum Australe spectare, aestate, pro hemisphaerio Australi, quod simul hemisphaerium septentrionale in tempore hiberno ponit; et sex mensibus post, ex altera parte solis, ordo invertitur. Initio temporum veris et autumnus, hic axis terrae non ad solem spectat, sed soli parallelus est. Et per totum cyclum solarem, tempora hemisphaeriorum Septentrionalium et Australium inversa sunt. Vere systema complexum est, quod explicari non potest nisi quia Deus ita voluit. Cyclus solaris annuus cum ortu vegetationis incipit et cum morte eius terminatur. Ita generi humano significationem quam Deus existentiae eius precariae, quia momentaneae, tribuit, praedicat. Quotannis natura propheta fit et hominibus admonet " *mortem esse stipendium peccati* " secundum Romanos 6:23: " *Stipendium enim peccati mors, gratia autem Dei vita aeterna in Christo Iesu Domino nostro.* "

Deus initium aequinoctii verni ut initium temporis elegit. Hoc populo suo Hebraeo docuit durante exitu e terra Aegypti, secundum Exod. 12:1-2: " *Dixit autem Dominus ad Moysen et Aaron in terra Aegypti: **Hic mensis vobis erit primus mensium, hic erit vobis primus mensium anni.*** » Itaque festum Paschale in quartum decimum ^{diem Veris} collocavit, quod id festum liberationis a peccato Aegypti facit. Et solum ad confirmandum contrarium absolutum iustitiae et peccati, Deus festum "expiationis peccatorum", vel Hebraice "Yom Kippur", in septimo mense anni instituit, id est, in maximo intervallo quod id a festo Paschali separare potest, quod oblationem divinae iustitiae peccatori oblatae, ad remissionem peccatorum eius, celebrat. Praeterea, hoc festum Yom Kippur tantum usque ad primum adventum Messiae prolongandum erat, cuius mors voluntaria id in perfectione sua perfecit, ita illud, post Iesum, obsoletum et inutile faciens. Re vera, iam in Pascha repraesentationem peccati habemus, quia peccatum est, quod

sacrificium expiatorium mortale "*Agni Dei*" et oblationem aeternae perfectae iustitiae eius peccatoribus sinceris paenitentibus, quos redimere consentit, conditione ut Deo oboediant, necessarium reddit.

Itaque, vere incepta, numeratio septem milium annorum historiae peccati terrestris finietur, locum dans Veri renovanti ubi "*aquae vivae*", authenticae "*aquae vitae*" morte expiatoria Iesu Christi redemptae, venient ut "*mare*" in "*nova terra*" sic nominata substituant, quia Deus aspectum gloriosum, purum et perfecte sanctum terrae veteri dabit, in qua "*ignis secundae mortis*" antea destruxerit et in perpetuum deleverit impios rebelles, angelos et homines.

Itaque probatur historiam Genesis 1 nuntium satis litteralem per crescentem temporis interpretationem tradere, et contra, lectionem retrorsum factam nuntium occultum summe spirituales revelare, qui doctrinam in Revelatione eius, quae Apocalypsis appellatur, revelatam tandem confirmat.

Praeparatio nuntiorum suorum a Deo facta, innixa lectioni retrorsum temporis, nobis revelat intentionem eius ut solis servis suis "*temporis finis*" permittere possit ut lectiones per hanc viam traditas detegant et intellegant. Et haec explicatio iustificatur eo quod, in prologo Apocalypsis suae, Spiritus mentem Ioannis "*ad tempus finis*" rapit et transportat, praecise ad tempus gloriosi reditus Domini Dei nostri et Domini Omnipotentis, Iesu Christi, et, ut hic versus indicat, reditus eius, ubi revertitur ut secum ducat eos quos sanguis eius effusus redemit, per totam terram et sine ulla possibili disputatione visibilis erit: Apoc. 1:7: "*Ecce venit cum nubibus, et videbit eum omnis oculus, et qui pupugerunt eum, et plangent se super eum omnes tribus terrae. Ita. Amen!*" » Intellege: "*qui pupugerunt eum*," id est, inimici eius omnium temporum qui eum pugnaverunt persequendo redemptos suos per totam historiam terrenam.

Foedus mercatorum terrae

Hoc foedus gradatim formatum est ab anno 1945, fine Belli Orbis Terrarum II. Ialtae in Crimaea, victores Europam diviserunt, et Russia, spolia et compensatione pro bello, civitates Balticas annexuit et Poloniam atque partem orientalem Germaniae occupavit; deinde Civitates Foederatae Americae reliquam Germaniam occidentalem occupaverunt et alias nationes Europae Occidentalis quodammodo colonizaverunt. Statimque "Consilio Marshall" incepto, Civitates Foederatae Americae magnam pecuniam impenderunt ad condicionem Europae, belli quattuor annorum vastatam et dirutam, corrigendam. Huic reconstructioni normam sibi placitam dederunt, normam quae commercium et locupletationem patriae suae, et secundo, nationum sic educatarum, favebat. Conceptiones politicae et oeconomicae, absolute oppositae, murum ferreum inter castra capitalistica occidentalia et castra septentrionalia orientalia, Sovietica, Russica, communistica et aperte athea, creaverunt.

Cum Germania Nazista Hitleriana causa huius conflictus Europaei esset, Nazismus universaliter "*bestia nigra*" factus est, res exsecrationis omnium populorum... vel fere, saltem specie. Quia quidam qui hunc Nazismum sustinebant, casum eius dolebant et memoriam nostalgicam eius servabant;

praesertim in nationibus quae pars foederis "axis" erant, inter quas Germania, Polonia, Croatia, Slovenia, Italia et Hispania Generalis Franco, quae nihilominus neutralis mansit; Helvetia, etiam neutralis, magnopere ex statu belli in relationibus suis cum duobus castris adversis profecit. Nazismus igitur aliter a populis interpretatus est. In castris occidentalibus, et praesertim in Gallia, odium nationalismi excitavit, sed ante omnia imago conatus Iudaeos Europaeos delendi factus est. Sed interest meminisse, simulac bellum finitum est, Civitates Foederatas Americae fugam "magnarum menterum" Nazistarum ordinavisse et in solo Americano excepisse. Inter has magnas mentes erat clarus Von Braun, cui Civitates Foederatae Americae progressionem et successus spatiales "NASA" suae debent. Dicendum est virum experientiam habuisse, cum ipse fuerit inventor destructivorum missilium V1 et V2, a Germania contra Angliam, praesertim Londinium, caput eius, adhibitorum.

Quid igitur revera erat hic Nazismus Germanicus? Somnium fanaticum perfectae puritatis. "Somnium" quia irrealizabile erat; "fanaticum" quia legitima puritas ad extremum adducitur; "perfectae puritatis" quia perfecta puritas humanitati non est accessibilis, et solus qui eam incarnavit, Iesus Christus, e caelo venit, natus in corpore puellae virginis nomine Mariae. Deinde, etiam fuit singularis excitatio nationalistica quia Hitler desiderium habuit ulciscendi ignominiam signationis indutiarum in fine Primi Belli Mundani. In testimonio suo litterario quod "Mein Kampf" sive "Mea Pugna" appellatur, iam inspirato antisemitismo Russico libri "Protocolla Seniorum Sion" a vigilibus extremis orthodoxis scriptis, Hitler nihil celaverat de intentionibus suis sic revelatis populo suo Germanico, sed etiam aliis nationibus terrae. Drama imminens sic nuntiatur est. Sed quomodo ad bellum mundanum pervenimus? Initio, Germania Czechoslovaciam minabatur propter "Sudetenland," quam Germania suam vindicabat. Haec ratio die XXIV mensis Februarii, anno MMXXII, a Russia de Ucraina repetita est. Sed quid tum accidit? Cum Hitler Poloniam aggressus est, Anglia et Francia bellum Germaniae publice indixerunt, et conflictus totam Europam Occidentalem et Orientalem complectebatur. Hodie, anno MMXXII, post illegitimam et fallacem habitum non-cobelligerans qui se ipsum tantum decipit latens, castra Occidentalia contra Russiam, quae eam vindicat, armis suis modernis pugnant; hoc progressionem per totam Europam suggerit, sed etiam, pro ultimo nostro tempore, progressionem universalem.

Inspiciamus nunc historiam post annum 1945 peractam, in castris Sovieticis Russicis. Prodit a Germania Nazista, cum qua pactum fecerat, Russia prae omnibus nationibus saevitia destructiva exercituum Germanicorum passa est. Item, anno 1945, ultio eius decuplo aucta est et odium Nazismo ad culmen pervenit. Sed momentanea foederatio cum Hitlero explicationem habet: de consilio dividendi Poloniam et civitates Balticas consentiebant; praeterea, dum Polonia eos libenter accipiebat, in Russia Iudaei non amabantur et iam vehementer vexabantur, hic aspectus Nazismo impedimentum non praebebat. Et hoc odium Russicum erga Iudaeos Russiae ipsi aspectum Nazistam hereditatum et conservatum, etiam nostro tempore, dat.

Res hodierna tam confusa est ut omnes inter se appellationem "Nazistarum" iacent, quae vocabulum "diaboli" pro populis hodiernis infidelibus

substituit. Difficile fit actores iudicare, cum postulata duorum castrorum adversariorum tam legitima sint. Deus habet media ad huiusmodi insolubilem condicionem creandam, et primum eius exemplum dedit cum problemate populi Palaestinensis, victimae reditus Iudaeorum ad pristinam territorium populi sui: Israel enim ad pristinam patriam restituta est, ab anno 1947. Et secundum eius exemplum dat hodie anno 2022 cum problemate **insolubili** Ucrainae et Russiae, quae legitimitatem possessionis Donbass disputant.

Contra has omnes legitimas postulationes, Deus stat potens, rectus, firmusque in divina sua legitimitate. Societates autem nostrae hodiernae, quae eum ignorant aut contemnunt, non nisi scandalizari, perterriri, et horrorem affici possent, cum scirent eum ipsum diluvii caedem, et postea Amorraeorum, incolarum terrae Chanaan, ordinavisse. Et eo magis afficerentur cum cognoscerent Deum "Shoah" Iudaeorum inter annos 1942 et 1945 ordinavisse.

Quapropter sapienter causas harum variorum generum genocidiorum analyzare debemus. Primum autem, et iure omnino, intellegere cur Deus caedes hominum a se creatorum ordinat. Creando vitas angelicas, caelestes et terrestres, liberas, Deus his creaturis facultatem offert ut eum ut Dominum et Magistrum eligant. Qui hanc electionem non faciunt, omnem ei momentum amittunt, quia nihil aliud sunt quam creaturae quae, antequam moriantur, in perpetuum annihilatae, quadam vitae requie fruuntur. Relatio quae inter Deum et eos qui voluntarie servi eius fiunt instituitur nomen "religionis" accipit, quod "ligare" significat, a Latino "religare". Relatio cum Deo instituta officia et praemia implicat, et haec officia in forma legum, praeceptorum et ordinationum apparent; Decem Praecepta Dei officia essentialia servorum eius summam exponunt. Praemia, iam in terris, sunt pax cum Deo pro mente, salus pro corpore, et protectio divina pro tota anima, quae lumine eius nutritur. Deinde, Christi reditu, ingressus in dimensionem caelestem in aeternum veniet.

In vetere foedere, Israel erat coetus carnalis, hereditate religiosa et nationali conditus. Deus autem eius protectionem religiosam per prohibitiones, inter quas matrimonium cum coniuge externo, ordinavit. Non ob causam racistam sensu moderno hanc prohibitionem imposuit; iustificatio erat periculum religiosum a religione idololatrica coniugis externi repraesentatum. Motivatio Dei ad hanc prohibitionem iustificata erat desiderio suo vitam creaturarum suarum servandi; quas ad mortem ire dimittere deberet si prohibitiones eius transgredirentur. Primus Israel, quamvis carnalis, interdum formabatur ex peregrinis qui in populum Dei intrare volebant ut verum Deum honorarent. Et ex quo dispersa est per omnes gentes terrae, hic Israel carnalis homines omnium gentium congregavit. Ita, fallaciter, comparabilis est cum vero Israele Dei, qui est gens spiritualis formata a membris Christianis aequaliter dispersis per terram: differentia inter hos duos Israeles consistit in praesentia vel absentia fidei in Iesum Christum, et praesertim in nostro tempore extremo, " *testimonii* " eius, quod est " *spiritus prophetiae* " secundum Apoc. 19:10.

Ita, pluries Deus, qui omnes vitae, materiae et legum formas creavit, se ad delendas creaturas in massa, quae irrecuperabiles factae sunt, resignat.

Non ita est in actionibus humanis in quibus incitamentum est fundamentaliter odium, detestatio normarum diversarum. Hitler puritatem gentis

Aryanae exaltavit, cuius descriptionem accuratam fecit, capillos flavos, oculos caeruleos, et cetera. Nota obiter se ipsum non fuisse flavum. In somnio suo, totam Germaniam transformare voluit ut eius populus hanc speciem idealizatam, quasi clones, assumeret. Victus eius vegetarianus eum non impedivit quominus modo monstruoso ageret. Sed hic iterum, cum res postulat, Deus huiusmodi monstrum utile suscitavit ad consilium suum destructivum perficiendum; hoc confirmatur a Rom. 9:17: " *Dicit enim Scriptura Pharaoni: In hoc ipsum excitavi te, ut ostendam in te virtutem meam, et ut annuntietur nomen meum in universa terra.* "

Num de actionibus a Deo volentibus iudicium ferre possumus? Minime, scilicet. Fidelibus eius liberis est et licet accipere Deum quoque officium habere vitas rebelles et irrecuperabiles delendi. Et is, qui mentes et cogitationes humanas perscrutatur, scit quando res tam desperatae sint. Nam septuaginta septem annos pacis post nos habemus, qui fidem in Deum deleverunt. Et in hac multitudine, innumerabiles vitae humanae iam irrecuperabiles sunt. Quam ob rem, contra motiva divina, innumerabilia motiva humana invenimus quae, ab odio ad exterminationem, ad destructionem eorum qui iam non tolerantur ducunt.

Ut vidimus, in castris Dei, ordo innititur observantiae regularum ab eo statutarum. In ordinatione mundi, hoc principium etiam necessarium est, sed hic latet problema: non omnes regulas revera ab Civitatibus Foederatis Americae sub praetextu Nationum Unitarum statutas accipiunt. Itaque, in utroque campo, occidentali et orientali, regulae agnitae et iustificatae non eadem sunt, et unumquodque suam legitimitatem vindicat. Haec est tota tragoedia historiae humanae; perpetuas mutationes subit. Verum est Russiam anno 1991, debilitatam et dirutam, regulas Civitatum Foederatarum Americae ad Nationes Unitas accepisse, sed ab illo die, a Vladimiro Putin renovata, iterum potens et nationalistica facta est. In corde suo memoriam humiliationis nationalis servat, magnae insecuritatis institutione insignitam, cum gangsterismus publicus ei normam capitalisticam imposuit. Et populus ex exemplo occidentali solam insecuritatem retinuit, quam hoc exemplum eis in statu ruinae attulit. Sub imperio Sovietico, haec insecuritas non exstabat, et ab uno exemplo ad alterum transeundo, populus Russicus differentiam iudicare potest. Pars maior populi Russici securitati societatis suae prae prosperitate praefert. In castris occidentalibus autem, optio inversa est, quia populus non simul ruinam et inopiam expertus est. In Gallia, ubi habito, inopia tempus magnae prosperitatis ingressa est, et causa huius inopiae, ab anno 1962, fuit institutio Islamismi in Gallia metropolitana, accelerata anno 1976 adoptione legis de reunificatione familiarum. Quam ob rem, inopia non nisi crescit in hac terra magis magisque pauperior. Annis progredientibus, gubernationes problematis consciae simulant se ignorare dum potestatem executivam tenent: sicut feles, "terga amplectuntur" et a re avertuntur, accusatores sollicitos silentio coercentes eos "racistas" appellando; pessimum malum post secundum bellum mundanum. Tamen, tempus transit, res peior fit, et mox collective, multo dramaticius, consequentias huius "discordiae Gallicae et neglegentiae quae viam Mahometo aperuit" secundum verba carminis a Michaelae Nostradamo praedicti, patiemur.

In castris oppositis, singuli iura sua vindicant secundum regulas quas iustificat. In Occidente, regula est ius populorum ad autodeterminationem. Sed si

ita est, amici occidentalis Americani et Europaei, quid in Corea et Vietnamia, in Iraquia, in Iugoslavia, in Afghanistan, et nuperrime in Libya fecistis? Hoc ius periculosissimum est quia minoritates concentratas et congregatas permittit ut secedant et ius libertatis postulent. Exemplar ab Occidente legitimatum est offerendo Albanis Kosovum Serbicum, dum hodie Donbass Russicum ab Ucraina secedenti opponimus. Quis legitimitatem postulationis decernit? Una responsio in omnibus casibus: fortissimi, potentissimi, armatissimi. Regulae et foedera tantum valent iis qui eas accipiunt dum mutationem rerum exspectant. Hoc est quod omnis homo intellegere debet, falsas illusiones ex testimoniis historicis temporum praeteritorum seponens. Et hic est ubi problema iacet. Humanitas hodierna quasi nullum praeteritum haberet reagit. Haec subaestimatio testimonii historici mores societatis occidentalis hodiernos explicat, tam in gradu civili quam religioso. Solus eius valor est humanismus, et nomine huius novi dei, putat se pessima committere posse sine consequentiis ferendis. Explico: religiones inter se certantes unit, quarum aliquae odio erga alias ducuntur, et putat, omnibus rebus adversis, se contentiones vitare posse. Sed homines pacifici non possunt homines aggressivos, similes sibi, pacificos reddere. Longa pacis periodus, qua in Occidente fructi sumus, problema tantum aggravavit. In Gallia, nationalitas inimicis religiosis odiosis et vindicativis concessa est, quorum numerus per annos tantum crevit.

Humanismus, in Gallia natus et evolutus, in Civitatibus Foederatis Americae receptus est, sed ibi valorem diversum accepit: commercium et studium ac studium lucri. Hoc est exemplar quod Civitates Foederatae Americae ab anno 1945 in Europam importaverunt. Et hi duo valores non vere congruunt, sed nihilominus est primum exemplar innixum nunc celebri "simul" quod iuvenem Praesidem nostrum Emmanuelem Macron describit, et quod se nostro tempore hominibus cultura Americana educatis imposuit. Praeses noster Gallicus est imago typica, exemplar Francogalli Americanizati, et ad imaginem eius, tota iuvenis ducatus qui positiones principales societatum nostrarum occupat. "Cogitatio unica" a Praeside Iacobo Chirac denunciata iam erat hoc exemplar Europae Americanizatae. Propterea, fines nationales sacrificati sunt quia, quamvis nationes linguis separatis supervivant, populationes occidentales non iam unam "cogitationem unicam" formant, solum exemplar legitimum est "*mercatoris terrae*", simul humanisti. Et ut siti ditandi horum "*mercatorum*" respondeat, populus necessario consumptor fieri debet. Inventiones autem technologicae adsunt ad avaritiam eorum excitandam. Quam ob rem, cum omnes gentes terrae tam avidas et consumptivas esse existiment quam ipsi, Occidentales Americano boycotto utuntur ad puniendos populos qui eorum valoribus et praeceptis resistunt et opponunt. Civitates Foederatae Americae hoc boycotto contra Iraqiam in bello suo utebantur, hodie anno 2022, vidimus Europaeum blocum et Civitates Foederatas Americae huiusmodi sanctiones commerciales contra Russiam adoptare, et haec testimonia historica hodierna totum sensum dat huic locutioni "*mercatores terrae*" citatae in Apoc. 18:3; quae probat impletionem rerum prophetatarum prope, imminere. Et hoc confirmat adventum Christi in gloria vere anni 2030. "Signa temporum" hodierna impletionem ultimorum magnorum eventuum annunciant, qui ad finem mundi ordinandum destinati sunt. Conflictus

qui ante oculos nostros crescit non nationes inter se opponit, sed blocos politicos et religiosos opponit et inter se compellit, multas gentes coniungentes. Conflictus "Titanum" modernorum paratur quia lucrum est res. Hae factiones Occidentis, Orientis Septentrionalis, Orientis Medii et Extremi Orientis in certamine politico, oeconomico et religioso versantur; tres causae inter se pugnandi ut certamen eliminetur. Sed non solum certamen eliminabitur, sed magna pars totius humanitatis. Paradoxum est, eo momento quo terra octo miliarda hominum sustentare coeperit, exterminium populationis eius incipit. Hoc per septem annos proximos, qui vere anni 2023 incipient, implebitur. In prophetia sua, Deus nobis nuntiavit eventa quae deinde sequentur; scilicet secundum Apoc. 11:18: "*gentes iratae sunt*", "*ira Dei*" effusa in forma "*septem plagarum novissimarum*" Apoc. 16, deinde cum redibit Christi, quia electi eius venient, secundum Apoc. 11:18, "*tempus iudicandi mortuos*" in caelo in mansionibus a Iesu praeparatis.

Privilegium verae fidei, a Domino gloriae benedictae et agnitae, est expectare impletionem omnium quae amor eius solis veris electis suis patefecit. Mox sensum habebimus verum incubum vivere cui subiiciemur sine eo vitando. Sed in fine huius expectationis, praemium nostrum advenit in virtute reditus dilecti Dei nostri, quia promissa eius servantur et fides eius certa et perfecta est.

A Deo separata, humanitas omnia capax est, praesertim sui ipsius destruendi. Hoc tempore fit quo homines rationes eorum qui eos accusant et iustis obiurgationibus adloquuntur audire non possunt. Sed cur inter se audirent si iam demonstraverint se Deum eiusque misericordes vocationes audire nescire? Per decennia, mercatura quasi cementum artificiale fuit quod fallaciter impressionem universalis intellectus praebebat, et nunc hoc vinculum per breve tempus manet. Valoribus familiaribus deletis vel imminutis, solum hoc vinculum commerciale inter homines remanet. In Civitatibus Foederatis Americae, homo secundum valorem suum in dollariis aestimatur; quod humanismo eorum singularem normam dat. Europa vetus adhuc paulum resistit, sed exemplar Americanum magis magisque se asserit. Externalizatio operum in Sinas ob electiones ducum offertas operum in Europa, et praesertim in Gallia, minuit. Attamen iidem duces iuvenes discipulos hortantur ut vestigium suum relinquant ad successum et divitias appetendo. Labor igitur sicut tesserae sortitionis tractatur, ubi multi solvunt sed unus tantum praemium accipit. commercium semper in Terra exstitit ut modus permutationis productorum et materialium. Sed semper libera fuit, non modo imposito ordinata. Pretia mercatoria per negotiationem constituebantur, tandemque per consensum inter venditorem et emptorem concludebantur. Infortunium venit cum creatione WTO, a Civitatibus Foederatis Americae, victoribus Belli Orbis Terrarum II, ordinata, scilicet, cui Europa diruta resistere non potuit. Civitates Foederatae primum suam monetam, dollarium, ut normam adoptaverunt, aurum substituentes. Auctoritate WTO, totius planetae mercaturam imperium ceperunt. Coactae ad eius regulas et tribunalia mercatoria observanda, omnes nationes in terra vassalizatae sunt et ab eius auctoritate dependentes factae sunt. Itaque, sub testimonio horum factorum, ita, mercatores Civitatum Foederatarum Americae et eorum progenies Europaea simul "*mercatores terrae*" formant, quos in Apoc. 18:3 commemorat. Et prophetia nobis dicit eos angere dum destructionem urbis Romae vident, "*procul stantes propter metum tormentorum*"

eius ," textus specificat; hic timor bene iustus est. Nam si Roma propter falsam doctrinam religiosam delebitur, quid erit fatum eorum, qui religionem Protestantem hereditariam reliquerunt ut deum "commercii" honorent? Iesus Christus eis dicit, sicut Iudaeis sui temporis, in Matthaeo 6:24 et Luca 16:13 : "*Non potestis Deo servire et mammonae* ." Et adhuc huic commodo commerciali Civitates Foederatae Americae progressionem religionis Catholicae Romanae in territorio suo debent. Mentibus eorum ad commercium et lucrum eius conversis, periculum expugnationis Civitatum Foederatarum Americae a religione Catholica neglectum est. Et haec nova condicio facta est normalitas, sustentata spiritu humanistico semper favente advenientibus Catholicis Hispanicis e finibus Mexicanis recipiendis. Ita, per totam terram sub influentia exempli sui subiectam, divinae doctrinae in historia et in prophetiis eius inscriptae neglectae sunt. Protestantismus et Catholicismus nunc unum sunt et ideo parati erunt simul gerere, sub auspiciis "*bestiae ascendentis de terra* " Apoc. 13:11, ultimum bellum religiosum contra sanctum Sabbatum Dei et fideles eius observatores: "*Et vidi aliam bestiam ascendentem de terra, et habebat duo cornua similia agni, et loquebatur sicut draco.*" *Et potestatem prioris bestiae omnem exercebat in conspectu eius, et fecit terram et habitantes in ea adorare bestiam primam, cuius curata est plaga mortis. Et fecit signa magna, ita ut ignem faceret de caelo descendere in terram in conspectu hominum. Et seduxit habitantes in terra per signa, quae data sunt ei potestatem facere in conspectu bestiae, dicens habitantibus in terra ut faciant imaginem bestiae, quae habebat plagam gladii et vixit. Et dedit ei potestatem ut daret vitam imagini bestiae, ut loquatur imago bestiae et faciat ut occidantur quotquot non adoraverint imaginem bestiae. Et facit ut omnes parvi et magnos, et divites et pauperes, et liberos et servos, signum accipiant in dextris suis aut in frontibus suis. Et ne quis qui habet signum aut nomen bestiae aut numerum nominis eius emat aut vendat. Hic est sapientia. Qui habet intelligentiam, computet numerum bestiae. Numerus enim hominis est, et numerus eius sexcenti sexaginta sex.* "

" *Mercatores terrae* " existentiam suam terrenam finire non potuerunt nisi ut duces et ordinatores ultimae persecutionis in historia terrena sub nomine symbolico "*bestiae quae de terra ascendit* ." Et locutio "*de terra* " est signatura quae eos in his duabus locutionibus designat, ut heredes religionis Protestantis, id est, quod Civitates Foederatae Americae ex constructione sua historica erant. In versu citato, mentio fit de "*prima bestia* " cuius nomen est, secundum Apoc. 13:1, "*bestia quae de mari ascendit* " et quae regimen coalitionis papatus Catholici et decem regnorum Europae occidentalis designat. Verba clavis, "*mare et terra* ", quae ea distinguunt, significationem in historia Creationis assumunt: videmus "*terram de mari egredientem* ", eodem modo quo **fides Protestans vel fides Reformata ex religione papali Catholica Romana emersit**, nomen Ecclesiae Reformatae saeculo XVI assumendo .

Reditus Iesu Christi

Iam, nuntiatio reditus Iesu Christi significat eum iam ad terram hominum venisse. Qui hunc primum adventum non agnoverunt, ut heredes Iudaei hodierni vel quaevis alia religio, oblatione gratiae per voluntarium eius sacrificium expiatorium obtentae frui non potuerunt. Sed etiam his hominibus, res non clausa est, quia fides apparere potest usque ad horam finis collectivi et individualis temporis a Deo ad oblationem huius gratiae destinati. Ultimo momento, cum fides publice disputabitur, ultimi electi Christi perfectam harmoniam magni consilii salvifici a Deo veritatis per tres phases in cursu historiae humanae perfectas concepti percipient.

Prima pars tempus exitus ex Aegypto pertinet, cum Deus ipse venit ut populum suum ad libertatem duceret, liberando eum ex servitute Aegyptiaca, imagine servitutis peccati quam proclamatio mandatorum eius clare definivit. "*Peccatum enim est transgressio legis*", secundum 1 Ioannem 3:4. In hac experientia, Deus finem ultimum consilii sui salutis prophetavit. Salutem electorum suorum ordinabit, quos non in Chanaan terrenam, sed in Chanaan caelestem spiritualem, id est, in regnum suum caeleste, ducet. Experientia terrestris huius primae phasis Hebraeos, progenies Abrahae, pertinet, et hoc exemplum humanitatis constat ex viris et mulieribus qui qualitates characteris patriarchae sui a Deo benedicti non hereditaverunt. Propterea fides iustitiae imputata in hoc grege deest, et discimus solos Caleb et Iosue dignos fore ut terram Chanaan ingrediantur, quam Deus populo suo experimentali ut patriam nationalem dat. Notare velim hunc numerum duorum Hebraeorum beatorum non multitudinem Hebraeorum pertinere, sed duos in quibus Deus fidem et fiduciam in se invenit, ex duodecim Hebraeis qui exploratores in terram Chanaan missi sunt. Deus Caleb et Iosue nominare voluit, quia eorum fides per eorum mores in probatione officiali fidei, cui duodecim Hebraei duodecim tribus Israel repraesentantes subiecti sunt, revelatur. Iam notare possumus post schisma post Salomonem productum, hos numeros 2 et 10 invenire, id est, tribus Iudae et Levitarum in uno castro et decem alias tribus quae primos rebelles Hebraeos constituunt in altero castro. Iam hoc schisma Israelem a Deo separans non bonum omen erat duobus castris formatis. Et scimus decem tribus primum in apostasiam incidisse, mox deinde alias duas tribus quae etiam in apostasiam finiverunt; hoc adeo ut gens regi Chaldaeo Nabuchodonosor tradita sit, qui, postquam Hierosolymam et templum sanctum eius anno 586 destruxit, reliqui Hebraeos superstites in captivitatem Babylonis duxit. Intellegendum est tibi hanc experientiam veteris foederis tantum finem paedagogicum Deo habuisse, quia sanctitas in forma rituum religiosorum ordinata tantum ficticia et theórica erat. Omnes hi ritus unicum finem habebant ut per symbola media praedicerent quibus Deus animas electorum suorum redimeret. Proinde vera sanctitas ad novum foedus pertinebit, quod Deus super opus in Iesu Christo perfectum aedificabit.

Secunda igitur pars operis salvifici ad constitutionem novi foederis pertinet, quae tantum post mortem et resurrectionem Iesu Christi incipiet. Nam per tres annos et dimidium ministerii eius terreni, regulae quae valent adhuc sunt eae veteris foederis. Finge difficultatem quam opponit: per tres annos et dimidium, perfectam oboedientiam legibus et ritibus religiosis veteris foederis

demonstrare debet, dum apostolos et discipulos suos in doctrina sua praeparat ut has ritus deserant cum tempus novi foederis, id est post mortem suam, ingrediantur. Cavete! Non omnia deserenda erunt! Sed tantum quae mors et resurrectio Iesu Christi perfecte perfecerunt; quod solum ritus religiosos festivos pertinet. Et ut Daniel 9:27 specificat, ritus religiosi "*sacrificiorum et oblationum*" animalium cessant, ut prioritas. Sacrificium ab his infelicibus animalibus prophetatum nunc perfecte perficitur morte viri sancti authentice perfecti et per eius perfectionem veram sanctitatem parit. Hoc tempore sanctitas non iam animalis est, humana et divina, ut erat vera natura Domini nostri Iesu Christi. Vetus foedus, tempus propheticum, velut umbra evanescit ante realitatem a Iesu Christo perfectam. Plane intellegere debemus difficultatem quam experti sunt Hebraei sui temporis qui eum dicentem audiverunt: "*Audistis ... ego autem dico vobis ...*". Verba quae audiverunt ex ore hominis veniebant, simplici et sine dolo. Talia verba aspectum provocantem induerunt contra ordinem religiosum, iam circiter 1500 vel 1600 annos constitutum. Praeterea, quamdiu viveret, nuntia eius neminem ex auditoribus suis persuadere et persuadere poterant, inter quos duodecim apostoli quos testes operis sui elegerat. Sciebat hoc, cum a Daniele in Daniele 9:25 prophetatum esset: "*Post hebdomades sexaginta duas, exterminabitur Christus, et ~~non erit ei successor~~. Populus ducis qui venturus est destruet civitatem et sanctuarium, et finis eius veniet sicut diluvium; statutum est ut devastationes usque ad finem belli durent.*" Propter maledictionem quae iam religionem Protestantem premebat, in versione huius versus Ludovicus Segond Hebraeum verbis "et non erit ei successor" vertit. Attamen, in nota marginali, scripsit: Litteraliter: "*nemo aut nihil ei .*" Et sane hanc versionem litteralem retinere debemus, quia confirmat Deum scivisse Iesum, dum viveret, neminem persuasurum esse; re vera neminem. Re vera, solum per resurrectionem suam et apparitionem suam inter apostolos et discipulos suos vera fides formam et progressionem cepit. Omnes videre debebant ut crederent, et casus Thomae non singularis sed late diffusus erat. Haec lectio mihi permittit intellegere veram fidem solum post visum formam accipere. Res videnda fortasse alia est et hodie formam induit videndi quomodo longa constructio prophetica existentiam intelligentiae divinae, quae eam concepit, revelat. Haec inventio aequivalet apparitioni Christi apostolis suis post mortem, quia eandem certitudinem indubitabilem in mente humana producit. Magni momenti est hoc intellegere: Deus numquam hominem quicquam sine probatione credere postulavit. Haec conceptio fidei omnino falsa est, quia vera fides tantum in elemento concreto persuasivo aedificari potest. Et haec intellegens, intellego infideles liberos suos ad fabulas et Sanctum Nicolaum credendum impellere, quia ipsi in Deum eodem modo idololatratico iniusto credunt. Ita ut exitus huius fidei imaginem Dei secundum conceptionem ab homine desideratam, non Dei qualis revera est, aedificet. Et haec est explicatio apparitionis multitudinis denominationum religiosarum Christianarum, cum tot sint conceptiones Dei diversae quot infideles. Sed gratias Deo! Pro electis suis, Biblia sancta eius de eo imaginem roboticam exactissimam, accuratissimam, verissimam dat, et eos contra conceptiones divinas mendacia protegit. Vera fides non sibi permittit nova dogmata fingere aut creare quae non congruant cum scriptis Bibliorum. Contenta est gradatim sequi viam spiritualem a prophetiis,

quas Deus in electis suis per historiam inspiravit, constructam. Haec via est via veritatis a Iesu Christo delineata; est logica et semper perfecte cohaerens.

Finito ministerio suo, post resurrectionem, Iesus apostolos et discipulos reliquit, ascendens in caelum et ab eorum conspectu evanescens. Legimus in Actibus Apostolorum 1:10-11: “ *Dum autem intuebantur in caelum eunte eo, ecce duo viri astiterunt iuxta illos,* ” et dixerunt: *Viri Galilaei, quid statis aspicientes in caelum? **Hic Iesus, qui assumptus est a vobis in caelum, sic veniet quomodo vidistis eum euntem in caelum*** . » Haec caelestis affirmatio ab hominibus audita et transmissa fundamentum est fidei nostrae Adventistae, cum hoc vocabulum adventum significet. Et ad hanc experientiam exceptionalem vivendum Deus nos veritate sua prophetica nutrit. Constanter in nostra praeparatione laborat, itaque necessarium et salutare est ut unusquisque nostrum haec semper in mente habeat. Mundus et eius perversiones viam suam sequuntur quae eos ad perditionem ducit, sed velamine ferreo invisibili protecti, nos electi eius qui voluntatem eius amamus et veneramur, via nostra, semita eius, nos ad aeternam salutem ducunt.

In tertia parte, Deus conventum suum cum electis suis parat.

Ab anno 1843 ad 1844, probationes fidei Adventistarum ordinavit ut legatis suis electis primam formam institutionalem stricte Americanam anno 1863 daret. Decem annis post, anno 1873, operi suo missionem universalem dedit ut omnibus Christianis, qui ad requisitum dogmaticum religiosum eius conformandum vocati sunt, patefaceret; duo themata principalia erant exspectatio reditus Christi et restitutio sancti eius Sabbati. Anno 1994, vicissim probatione fidei in nuntio reditus Iesu pro anno 1994 fundata, Adventismus officialis " *tepidus* " et " *nudus* " inventus a Iesu Christo "evomitur". Opus Adventistarum forma dissidenti pergit a legatis electis quos ex Adventismo deligit et deinde ex multitudine humana, ubi ultimi legati eius electi adhuc anonymi inveniuntur.

In Terra, res peior fit et post duo bella mundana praecedentia, a die XXIV Februarii anni MMXXII in Europa Orientali, conflictus in Ucraina, a Russia oppugnata, erumpit. Paulatim conflictus extensionem totam Europaeam et etiam globalem assumit et post usum armorum nuclearium, Europa deleta, Russia annihilata, superstites se sub tutela victoris Americani reorganizant. In hac summaria tantum doctrinas prophetatas retineo quae nationes Christianas exclusive spectant. Per se patet nationes paganas non servari in hoc programme destructivo a Deo et daemonibus ad hoc opus emissis ducto.

Ab vere anni 2018, Deus veritatis electis suis diem exactum reditus sui, scilicet ver anni 2030, patefecit. Et ut hac doctrina proficiat, fides electorum duabus veritatibus principalibus nititur, quae sunt: fides in recognitione 6000 annorum a revelationibus divinis biblicis comprehensorum, et recognitio temporis mortis expiatoriae Iesu Christi, scilicet die Mercurii 3 Aprilis, 30 mensis Aprilis, soliti nostri calendarii Christiani. Hic nuntius non innititur logica priorum probationum Adventistarum, omnia in aestimata die nativitatis Iesu Christi aedificata et cum ipse lator ultimi nuntii de die anni 1994 fuerim, hanc electionem nativitatis Iesu Christi confirmare possum. Et hanc rationem a Iesu usque ad annum 2018 sustinuit. De hac re, quatrana prophetica a Michaele Nostradamo probat Deum voluisse homines incitare ut nativitatem Iesu ut fundamentum

calculationum propheticarum sumerent. Hic est textus septuagesimae secundae tetraevae saeculi decimi : " **Anno mille nongentesimo nonaginta novem mensibus septem, de caelo veniet rex magnus terroris, ut magnum regem Angoumois resuscitaret, ante Martem ut felicitate regnet .**" Hic stilus aliquantum telegraphicus satis clarus manet ad interpretandum. Propheta mense Augusto (septimo ^{mense}, id est Iulio, praeterito) anni 1999 adventum Iesu Christi nuntiat, regis qui de caelo venit ut homines terreat, ita magnum regem angelorum (allusio ad nomen eius Michaellem) resuscitans, et sic ante et post Martem, deum Graeco-Romanum belli vel temporis veris, regnum eius (electis suis tantum) felicitatem stabiliet. Nostradamus semper dies calendario nostro consueto correspondentes prophetavit. Ego igitur nihil huic principio mutabo. Finis est nuntium eius interpretari et mihi incumbit ut deinde ad tempus reale a Deo constitutum, nempe ad annum 2029, aptem.

Dies 1999 annum 1999 a Christi nativitate assumit, falso sex annis nimis sero aestimatum in calendario nostro hodierno et usitato a Dionysio Parvo monacho Catholico elaborato. Sed obliviscamur hos errores qui nullam amplius momenti habent. In vero Dei programme, hic dies 1999 annum 2029 designat, quo 6000 anni peccati terrestres finientur. Nostradamus accuratus est, diem "anni 1999 septem mensium" mensem Augustum 1999 statuit. Attamen omnia falsa sunt in hoc calendario, non solum dies 1999 annum 2029 designat, sed hic "septimus mensis" revera a vere designat, id est, a die 20 Martii, 20 Septembris vel 21 veri calendarii a Deo pro Israele suo constituti. Nota vocabulum September numerum septem continere, qui homines de vero eius loco in norma temporis secundum tempora terrestria admonet. Sed hae subtilitates a Nostradamo negleguntur et in intellectum nuntii eius non intrant. Nuntium suum sub themate timoris ponit et hanc diem mensis Augusti, qui mensem Iulium sequitur, indicare velle videtur, ut eam qua de caelo opera angelorum Dei homines rebelles " **terrefacere** " incipient. Et hic nuntius in Apoc. 6:15 ad 17 confirmatur: " *Reges terrae, principes, et duces bello, et divites, et potentes, omnis servus et omnis liber, absconderunt se in speluncis et in petris montium. Et dicunt montibus et petris: Cadite super nos, et abscondite nos a facie sedentis super thronum, et ab ira Agni: quia venit dies magnus irae eius, et quis poterit stare?* " Apoc. 1:7 etiam hunc metum pro " *tribubus* " Christianis et Iudaeis infidelibus confirmat: " *Ecce venit cum nubibus. Et videbit eum omnis oculus, et qui eum pupugerunt; et plangent se super eum omnes tribus terrae . Ita. Amen!*" " **Timor** igitur bene confirmatur et Apoc. 16 " *septem plagas ultimas irae Dei* " praesentat, quae rebelles magis magisque provocabunt et irritabunt antequam Iesus appareat eos damnare et destruere. Locutio " *tribus terrae* " subtiliter " *tribus* " spirituales a religione Protestantica, verbo " *terra* " symbolizata, formatas designat . Sed hoc nomen " *tribus* " ad duodecim tribus Israel refertur, id est, ad populum Dei ad quem omnes religiones Christianae ab eo reiectae se pertinere affirmant, et inter omnes, ultimam, illam Adventismi officialis. Ea " *evomitur* " et reiecta est a Iesu Christo quia non iam est in norma sanctitatis verorum sanctorum quam Apoc. 7 per symbolicas " *duodecim tribus* " depingit, quae ut testimonium approbationis suae " *sigillum Dei viventis* " accipiunt.

" *Timor* " a Nostradamo nuntiatus igitur tempus sub signo officialis " **finis gratiae** " **positum comprehendere potest, quod Augusto anni 2029 cum prima ex** " *septem ultimis plagis Dei* " incipere potest. Rebelles percutit in forma " *ulceris maligni* " valde dolorosi, similis ei quod Aegyptios rebelles suo tempore percussit. Series eventuum breviter expono: Augusto anni 2029, lex rebellium requiem veri Sabbati a Deo sanctificati in die septimo prohibet, requiem "Dominicae" Romanae, quae eam a die 7 Martii anni 321 substituit, obligatoriam reddendo. Postquam haec lex promulgata est, in caelo, Iesus finem imponit servitio suo ut intercessor definitive; deinceps nulla amplius conversio erit ad salutem per gratiam eius obtinendam. Et, vestes ultionis indutus, angelos suos mittit ut rebelles " *septem ultimis plagis* " suis percutiant. Nova pestis homines rebelles singulis mensibus percutit, et hae plagae tempore adduntur, odium et iram eorum qui percussi sunt augentes. " *Sexta plaga* " ab ipsis viris rebellibus paratur. Consultationes inter daemones, auctoritatem papalem Catholicam, et auctoritatem Protestantem Americanam constituerunt ut custodibus Sabbati tempus detur ad legem promulgatam subeundum, alioquin mortui et exterminati erunt.

Post hoc tempus timoris, Nostradamus **felicitatem** " **antequam post Martem** " praedicit. Spes nostra innititur datis propheticis et testimoniis historicis quae iam **Ver** ut tempus adventus gloriosi Iesu Christi constituerunt. Qualem significationem nomini **Martis tribuere debemus** ? Haec est tota quaestio. In prophetia, Apoc. 19 reditum Christi sub imagine " *proelii* " contra " *reges terrae gestae exhibet* . Ita "Mars" deinde hoc bellum, hoc " *proelium* " designat, et locutio " **antequam post** " significare potest adventum Iesu **felicitatem** electis suis afferre, eos a morte quae eos feritura erat protegendo, hoc " **antequam** " proelium eius contra inimicos eorum convertatur ad eos delendos. Sed ea hora electi iam in caelum in regno Dei profecti sunt. Et eis aeterna **felicitas** coepit et numquam finietur. Sed simul, mentio mensis " Martii " tempus reditus Christi, servatoris dilectorum electorum suorum, confirmat, id est, subiectum " *septimae* " ex " *septem plagis novissimis* "; quod etiam momentum impletionis " *septimae tubae* " citatae in Apoc. 11:15 constituit. Electi qui caelum, in terram ingressi sunt, " *reges terrae* " *seducti et decepti, pro Deo poenam* " *vindemiae* " perficiunt , quae consistit in trucidatione falsorum pastorum et falsorum doctorum religionis Christianae et Iudaicae, id est, sacerdotum et pastorum qui mendacia religiosa Catholicismi Romani docuerunt et iustificaverunt. Omnes incolae terrae deinde sub pluvia grandinis ingentis pereunt, quae cadit et finem " *septimae* " ex " *septem plagis novissimis irae Dei* " signat. Citatur in Apoc. 16:21.

Re vera, locutio " **ante post Martem** " nuntium magni momenti perfert, quid enim significat " **ante** et **post** "? Simpliciter ut tempus diei per " **post Martem** " statuti, id est, Paschae diei 3 Aprilis 2030, "breviabitur " et ad diem **Veris reducatur** , ante huius post quod solum est punctum referentiae ad computationem temporis a Deo populo suo Israel mandati in Exodo 12:2: " **Mensis iste vobis erit primus mensium; erit vobis primus mensium anni** . " Et Matthaeus 24:22 confirmat intentionem Iesu " **breviandi tempora** " a logica constructionis propheticae statuta, id est, Pascha diei 3 Aprilis 2030: " **Et, nisi breviarentur dies illi** , nemo salvus fieret; sed propter electos **breviabuntur dies illi** . " In Matthaeo 24, Iesus consulto confundit responsum quod dat apostolis suis

qui eum de " *signis temporis ultimi* " interrogant. Nam postquam persecutiones quae electos eius per totam aetatem Christianam post initium Ecclesiae suae percutient praedicat, repetit... Descriptio eius eventuum quae implebuntur " ***tempore extremo*** " a versu 14 clare definita est pluries: " *Hoc evangelium regni praedicabitur in toto orbe terrarum in testimonium omnibus gentibus; **deinde veniet finis*** . " Et in una harum repetitionum, in versum 22 hanc magni momenti clarificationem ad servos suos temporis extremi directam inserit: " *Et **nisi breviarentur dies illi** , non salva esset ulla caro;*" "*Sed propter electos, **dies illi breviabuntur*** ." Nam ipsi personaliter solliciti erunt decreto mortis promulgato ab ultimis rebellibus in historia peccati terreni. De cetero, in potentia Dei confidere possumus ad velandam intelligentiam et cogendum rebelles ut momentum tribuant tantum huic diei Paschae diei 3 Aprilis 2030, qui est dies logice fixa a culminatione duorum milium annorum incepto die 3 Aprilis 30, die mortis expiatoriae Salvatoris electorum. Quis effugere potest caecitatem a Deo Omnipotenti iussam? Nulla creaturarum eius et praesertim non inimicorum eius. Hoc testari possum, personaliter subiectus huic divinae potentiae cum, secundum consilium eius, de reditu Iesu Christi pro anno 1994 convinci debui, et argumenta pro hac spe non defuerunt. Praeterea, quem meliorem diem eligere possunt ad occidendos ultimos electos quam diem anniversarii mortis Iesu? Et addo hoc argumentum quod exprimit possibilem rationem horum impiorum rebellium: "Cum dicant se exspectare reditum..." Iesu die tertio Aprilis anni bis millesimi tricesimi, secundum eorum calculum, demus eis usque ad illam diem, et si Iesus non intervenit ut eos servaret, tum omnem legitimitatem habebimus ut eos occideremus.

Ingeniosum est notare quomodo responsum Iesu contemporaneis suis datum duplicem significationem habuerit, et ipsis et nobis. Nam notemus etiam illis tempus brevium esse ut effugerent caedem quae incolas Hierosolymitanos anno 70 exercitui Romano traditos percussit. Nam antequam urbem delerent, obsidionem tulerunt et discesserunt, et haec profectio a Deo, quasi tempus brevium, ordinata eis permisit ut urbem relinquerent antequam Romani redirent et omnes incolas trucidarent et urbem et templum sanctum eius destruerent. Praeterea, in Matthaeo 24:15-20, Iesu nuntiationes eos praecipue pertinebant: " *Cum ergo videritis abominationem desolationis, quae dicta est a Daniele propheta, stantem in loco sancto, qui legit, intelligat. Tunc qui in Iudaea sunt, fugiant in montes;*" *Et qui super tectum fuerit, ne descendat tollere aliquid de domo sua: et qui in agro fuerit, ne revertatur retro tollere vestimentum suum. Vae autem praegnantibus et parturientibus in illis diebus! Orate ne fuga vestra fiat hieme aut sabbato.* » In contextu historico eorum, necessitas erat condicio salutis. In ultimis temporibus, res longe alia erit, quia mensurae contra sanctos ultimos adhibitae progressive capientur usque ad decisionem finalem ut insubditi iniuste pro iusta ira Dei responsables occidantur. Praeterea, salus sanctorum ultimorum pendeat solum ab interventione Iesu Christi. In nuntio suo, Iesus Danielem citat, referens ad nuntium in Dan. 9:26-27: " *Et post hebdomades sexaginta duas, exterminabitur Christus, et non erit eius successor. Populus qui venit et destruet civitatem et ~~sanctuarium~~, et finis eorum venient quasi diluvium; statutum est ut devastationes usque ad finem belli durent.* " » Deinde prima pars versus 27

ministerium Messiae Iesu, rem principalem prophetiae, tractat: " *Faciet foedus firmum multis hebdomada una, et dimidia hebdomada cessabit sacrificium et oblationem;*" "Deinde pars secunda versus iterum actiones " **abominabiles** " a Roma in duabus successivis periodis imperiali et papali commissas repellit: " ~~*desolator facinus abominandum maxima faciet, donec destructio et quod destinatum est incidat super desolatorem.*~~" Haec interpretatio a Ludovico Segond proposita erronea est; ecce interpretatio correcta: " *Et sub ala [erunt] abominationes desolationis; et donec completa destructio*" " *...et frangetur [secundum] quod decretum est, in [terra] desolata .*" Intercalatio thematis ministerii Iesu inter duas evocationes actionum Romanarum toti versi seriem chronologicam eventuum prophetarum dat. Ministerium Iesu inter autumnum anni 26 et mortem eius situm est, quae die 30 Aprilis impletur. Deinde, propter incredulitatem Iudaicam in versu 26 prophetatam, " *et nemo pro eo* ," gens anno 70 a copiis Romanis deletur, quae " **abominabili** " modo, sed iussu Dei, templum sanctum Hierosolymitanum et omnia quae " **sanctitatem** " veteris foederis repraesentant destruunt, incluso clero Iudaico, praesertim huius incredulitatis reo, a Deo iudicato et damnato.

Iudicium Natalis idololatriae

Ab initio ministerii mei prophetici, ad quod me Dominus Deus Iesus Christus vocavit, ab inventionem ad inventionem processu, et tempore procedente intellexi ingentem momentum quod Deus **prophetic** rebus tribuit quas post creationem ordinavit. Re vera, pro eo, omnia vim propheticam assumunt, quia in cogitatione sua, Deus multiplices nexus inter praeteritum, praesens et futurum vitae contextit.

Hodie iudicium Natalis Idololatriae incipio. Et hoc iudicium, ut in aula fori appareret, sicut in terra apparent, exhibebo. Duo advocati, alter accusationis, alter defensionis, sua argumenta iuratoribus, quos repraesentatis, praesentabunt. Disputationes sub praesidentia Dei veritatis fiunt.

Locus datur defensionis:

"Iudices, iudices, festum antiquum est et gaudium affert viris qui illud celebrant et honorant; gaudium affert liberis et parentibus."

Sermo datur accusationi:

"Tempus mendacia in veritatem non mutat neque ullam legitimitatem gignit; hominibus et pueris gaudium affert, Deum autem veritatis contristat."

Locus datur defensionis:

"Meritum habet nativitatem Iesu Christi commemorandi."

Sermo datur accusationi:

"Non Iesus in terram venit ad celebrandam nativitatem suam, sed mortem expiatoriam; nunc memoria mortis eius per se necessitatem nativitatis eius implicat; nativitas eius nihil homini peccatori dat, dum mors eius eum salvare potest."

Locus datur defensionis:

"Celebratio, ut traditio annua constituta, genus humanum ad adventum Iesu in terram commemorandum obligat."

Sermo datur accusationi:

"Iesus non venit in terram ut quemquam ad rationem huius adventus cogeret. Venit ut amorem divinum demonstraret, hominibus liberis relinquens ut eum in rationem haberent vel non. Addo, ad memoriam nativitatis et mortis Iesu conservandam, Deum ab initio mundi requiem sanctificatam veri diei septimi, ex eo tempore Sabbatum appellati, instituisse. Quartum mandatum, quod id praescribit et imperat, praecise incipit cum expressione: *Memento diei Sabbati ut sanctifices eum...* Obedientia huic mandato igitur memoriam operis a Iesu Christo perfecti promovet; hoc eo magis cum Sabbatum hebdomadarium requiem finalem septimi millennii praedicat, in quam, sacrificio expiatorio eius redempti, electi eius in aeternum intrabunt."

Locus datur defensionis:

"Natalis Domini tempus est communionis et coniunctionis hominum populorumque, parentum et liberorum."

Sermo datur accusationi:

"Quid est hoc breve tempus intellegentiae, cum natura nefaria hominum iterum dominetur simulac convivio confecto, interdum etiam inter cenam festivam? Hoc momentum intellegentiae characterem illusorium hypocriticum induit."

Locus datur defensionis:

"Haec traditio homines delectat qui inter se dona dare et liberi ea accipere libenter amant."

Sermo datur accusationi:

"Per fere sex milia annorum, homines libenter peccando contra Deum gaudent. Num hoc peccatum legitimum facit? Quae sunt autem consequentiae harum commutationum donorum et quos effectus in liberos habent? Mentis humanae, etiam liberi eorum, ergo ad necessitatem et expectationem praemii formantur. Nonne hoc modo animalia domestica vel fera erudimus? Nonne magis prodesse esset pro eorum evolutione mentis dona offerre quam accipere? Quoquo modo, hoc est quod Deus pro creaturis suis facit."

Locus datur defensionis:

"Hoc festum perutile est, quod commercium promovet et multis hominibus victum quaerere permittit."

Sermo datur accusationi:

"Hoc ipsum argumentum est quod hanc feriam Deo praecipue ingratam reddit. Quia Natalis Domini, sicut omnes feriae religiosas a religione papali Catholica Romana institutae, praetextum religiosum constituit quod tempore "*mercatores templi*" ditat qui ex ea lucrantur. Praecise offerendo eis haec media ditandi, falsa religio Catholica ab hominibus occidentalibus probata est. Videamus quid haec feria facta sit saeculo XX: Civitates Foederatae Americae eam arripuerunt, ut ex nihilo personam Sancti Nicolai, barba alba larvata et tunica rubra induti, secundum colores potionis suae famosae, Coca-Colae, crearent; ruber enim color peccati symbolicus est. Quid etiam Iesus faceret si hodie in medio festo Natalis Domini appareret? Flagellum arriperet et ex area sua omnes "

mercatores terrae " in Apoc. 18:3 memoratos expelleret, quia nostro tempore novi "*mercatores templi* " sunt qui rem religiosam sua habitu polluunt."

Locus datur defensionis:

"Gratias tibi ago, Domine Iudex, sed nullam amplius disputationem habeo."

Prosecutio igitur pergere potest:

"Festum Nativitatis nullam legitimitatem religiosam habet, quia, per mortem suam, Iesus Christus omnibus festis religiosis veteris foederis finem imposuit neque novis festis eas substituit. Religio non est de honorandis festis, sed de honorando sacrificio Iesu Christi, quod est de renovanda amore necessitudine cum Deo, vero Patre qui nos in Adam et Eva, primis nostris parentibus carnalibus, creavit. Post festum Nativitatis latet hereditas pagana quae iam in Roma imperiali exsistebat, quae hoc tempus "festum Saturnalium" appellabat. Nativitatem solis post momentum solstitii hiemalis celebrabat. Dies serenus, ad tempus brevissimum redactus, cyclum suum incrementi resumere coepit, et pagani haec sub cultu Tammuz, a rege Nimrod tempore "*Turris Babelis* " *hereditato, collocaverunt* ." Tammuz filius eius erat, post mortem deificatus, et se soli iterum coniunctum esse affirmabat. Nostro tempore, forma harum antiquarum festivitatum paganarum, cibo et orgiae sexuales insignitarum, iterum apparet cum aspectu suo generali, minus religioso. Finis reliquus est celebrare et indulgere novis cibis, qui omnino irreverentes sunt regulis sanitatis a Deo statutis. Nam vos moneo, mors Iesu Christi non carnem porcinam, in Levitico 11 ut cibum impurum classificatam, cibum mundum fecit; idem valet de conchis et cibus marinis, quae saepe causa sunt gravium, interdum fatalium, intoxicationum alimentariarum, quia, ut filtra marina, omnes impuritates marinas, quae cibum eorum constituunt, concentrant. Est adhuc unus aspectus Natalis Domini qui omnem legitimitatem tollit. Est dies eius, quae anniversarium nativitatis Iesu celebrare debet. Attamen, apparet Deum non permisisse hominibus hanc diem accurate constituere. Mihi legitimum videtur in eo videre desiderium eius ne celebretur. Re vera, tota humanitas, etiam ultimi fideles servi eius, victima huius studii in nativitate Iesu fuit. Falsi Christiani eam celebrare voluerunt, Et electi eius semper putaverunt hanc diem natalem magni momenti esse in calculis prophetis. Sed quid accidit? Haec dies neglecta omnino inutilis evasit, quia calculi ex durationibus prophetis in prophetis Bibliorum citatis facti, solum in eventibus fundantur quae initium et finem harum durationum designant. Dies natalis Iesu igitur neglectus et praetermissus est sine ullo incommodo; constructio prophetica possibilis erat, inscio, etiamsi signa historica in calendario omnino falso fundata essent ,^{saeculo VI} a Dionysio Parvo monacho Catholico constituto. Terra ab initio terra peccati facta est, sed hodie, in fine dierum, etiam terra mendacii est. Itaque in ea imaginem veri patris sui, diaboli, Satanae, "*mendacis et homicidae ab initio* ", secundum verba Iesu in Ioanne 8:44, agnoscimus: "*Vos ex patre diabolo estis et desideria patris vestri vultis facere. Ille homicida erat ab initio et in veritate non manet, quia veritas in eo non est.*" *Cum mendacium loquitur, de suis loquitur; mendax enim est et pater mendacii* ." Iudex vester, iudices, accusatio mea igitur hic finietur, et persevero et subscribo ut Natale Domini illegitimum idololatrarum festum declarem.

Iudicibus igitur, quos repraesentatis, tantum de festivitate praesumpta et probata damnatione iudicandum est. Quod ad Deum attinet, praesidem tribunalis, iamdudum eam iudicavit et damnavit, sed homines non prohibens ne eam celebrarent; et hoc etiam verum est de innumerabilibus peccatis, malis factis, et cogitationibus nefariis, quas libere se evolvere permittit sine eas probandis. Tantum cum tempus ad rationes componendas advenit, per poenas suas, ira eius diu suppressa et cohibita ad verum suum gradum metitur.

In hac secunda parte, vos invito ut prophetice respiciatis quae nativitatem Iesu designant. Evangelium secundum Lucam imprimis hoc momentum nativitatis Salvatoris electorum tractat. Mementote haec eventa omnino a Deo ordinata esse, nam nuntios propheticos maximi momenti ferunt, ut videbitis.

Primum, noto censum populi Iudaici, Israelis Dei, institutum esse. Archiva Romana et Iudaica igitur hanc actionem memoriae mandarent et plerumque nobis permetterent annum nativitatis Iesu Christi definire. Sed res non ita se habuit. Et propter cumulum errorum, dies officialis electa sex annis distorta est. Iesus sex annis ante initium anni 1, quem ei in calendario nostro Catholico Romano tribuitur, natus est. Deinde census saturationem locorum vacuarum in deversoriis et hospitibus per terram Israelis dispersis effecit, adeo ut Iosephus et Maria cubiculum ubi dormirent invenire non possent, et hac in condicione Maria filium suum divinum, Iesum, peperit. Ultimo momento, stabulum, locus qui animalia protegit, eis oblatum est ut maneant. In hoc facto terribilem prophetica nuntiationem discerno, quam Deus primum populo Iudaico, sed etiam universae humanitati dirigit. Quid igitur est eius nuntius? Totus mundus diabolo traditus est et Filius Dei in eo nullum locum habet. In terra quasi animal tractabitur, immo "*agnus*" qui morti tradetur, post multitudinem agnorum immolatarum ad opera eius salutaria vaticinanda. In ortu suo, Iesus non in cunabulis ponitur, sed in praesepe boum, in stramine iacens; hic habemus nuntium corpus eius offerendum esse ut cibum, quod confirmabit dicendo pridie mortis suae apostolis suis quibus panem azymum obtulit, "*hoc est corpus meum; edite omnes*." Deus omnem causam habet cur pastores Bethleem faveat, quia, in Iesu, fiet summus "*Pastor bonus*." His hominibus humilis ordinis Deus privilegium concedit gloriam infanti Messiae tribuendi. Hoc tempore veris, noctibus frigidis quietis, pastores probabiliter inter se circa ignem colloquebantur, cum caelum circa eos illuminatum est lumine supernaturali a sanctis angelis a Deo ad eos missis creato. Haec lux angelica venit ut testimonium perhiberet de ortu, in terra, Iesu Christi, "*lucis mundi*." Sed iam impossibilitas inveniendi locum in deversorio haec verba Ioannis praenuntiabat, "*sed tenebrae eam non comprehenderunt*." Hoc obscurum omen iam confirmatum erat ab tempore Danielis, qui de "*Messia exterminato*" in Dan. 9:26 scripserat: "... *nemo pro eo*." Sed statim specificavit quid responsum Dei futurum esset, ob hanc demonstrationem incredulitatis rebellis: "*Populus principis qui veniet destruet civitatem et ~~sanctuarium~~, sanctitatem, et finis eius veniet sicut diluvium; decretum est ut devastationes durent usque ad finem belli*." Probatio incredulitatis demonstrata anno tricesimo, poenam accepit anno septuagesimo manibus et armis Romanorum. Hi quadraginta anni morae finalis

quadraginta annos commorationis in deserto Arabico ortus nationalis Israel revocant; duo sic tempora " *Alpha et Omega* " veteris foederis significantes.

Evangelium secundum Matthaeum illud secundum Lucam complet, adventum magorum orientalium revelans, qui ad salutandum, honorandum, et offerendum " *auri, thuris, et myrrhae* " puerum Iesum venerunt. Sancta familia quadraginta dies in Bethlehem habitavit, sed post hoc tempus purificationis, iussu Dei in Aegyptum profecti sunt, et post reditum Nazareth, urbem suam, habitaverunt.

Post pastores, nativitas Iesu ab peregrinis orientalibus honorata est, immo ab astrologis qui rebus ad Israellem pertinentibus imprimis student. Nam hic populus omnes gentes terrae propter cultum unius Dei excitabat. Ita, sicut Samaritani ministerii Iesu, homines peregrini gloriam religiosam Iudaeorum invidebant. Ipsi quoque magnum Deum creatorem a Iudaeis revelatum servire et honorare cupiebant. Re vera, ut creator omnis vitae, Deus se regem Israel appellabat solum ut invidiam aliorum populorum peccato et idololatriae paganae servientium excitaret. Tres magi astrologiam exercebant, scientiam quae eos ad observandum caelum ducebat, quod eos fascinabat. Et ante hanc immensitatem, " *cogitatio aeternitatis* " in eis excitata est, quam uni Deo Israel attribuebant. Hi tres sapientes, qui non erant "reges", nobis tamquam praecursores introitus paganorum in gratiam Christi praesentantur, dum paradoxe, Iudaei, qui erant depositarii officiales oraculorum et decretorum eius, ipsi se a foedere eius exclusuri erant. Dona puero Iesu oblata nuntia prophetica ferebant. " **Aurum** " fidem vaticinabatur quam hi pagani, a Iudaeis despecti, ei demonstraturi erant. " **Thus** " condituram corporis eius vaticinabatur, parati ad manendum, " *tribus diebus et tribus noctibus* ", quae re vera erant " *tres noctes et tres dies* ", in sepulcro Ioseph Arimathaeae. Et " **myrrha** " vaticinabatur vitam et mortem eius a Deo et omnibus electis eius percepturam esse tamquam " *odorem suavissimum* ", qui eum intercessorem idealem, in omnibus rebus perfectum, faceret, ad preces sanctorum electorum paenitentium acceptabiles magno Deo Creatori, peccatis commissis offensorum.

Post hanc visitationem, a Deo in somniis moniti, statim in patriam suam in Oriente redierunt. Iosephus, Maria et Iesus vero, angeli iussu, in Aegyptum habitare profecti sunt, usque ad mortem regis Herodis Magni. Itaque responsum a Magis expectatum non accepit. Sed secundum Matthaeum 2:16, scimus eum " *biennio* " post hanc visitationem in furorem caedis exarsisse, qui caedem omnium puerorum " *duorum annorum et infra* " in urbe ubi Iesus natus est, Bethlehem Iudaeae, effecit. Paulo post hanc actionem terribilem mortuus est, et hanc diem mortis suae monachus Dionysius Minor nativitati Iesu attribuit. Calendarium suum in Roma condita, in qua quattuor annis erravit, cum duobus annis in Matthaeo 16 citatis statuendo, sex annos erroris totalis in calendario nostro consueto obtinemus. Num Deus incolas regionis pro indifferentia sua erga nativitatem Messiae sui per hanc caedem puerorum poenas dedit? Immo, in hac actione obscurum omen video quod totam nationem anno septuagesimo adficiet, quia eo tempore poenas dabit pro reiectione Messiae a Deo praesentati. Caedes puerorum prophetice generationem Iesu petit. Cum crucifixus moriatur annos natus triginta quinque et quattuordecim dies, homines eius aetatis in tota natione accusationes auctoritatis portabunt, eos praecipue responsables et reos reddentes

pro infidelitate nationali patriae. Similiter, generatio rebellis Francogallica mensis Maii anni 1968 se in patria Franciae pro ultimis diebus maledictionis regere invenit.

Post visitationem Magorum, quadraginta diebus post ortum Iesu, familia eius terrestris eum in templo Hierosolymitano praesentavit. Eo die, Iesus a duobus senibus agnitus et adoratus est. Vir pius Simeon et Anna prophetissa vicissim ei honorem obtulerunt. Parentes sic ulteriorem confirmationem acceperunt Iesum, filium suum a Deo commodatum, revera esse Messiam expectatum et speratum a populo suo Israel. Attamen hoc gentem dormientem in ritibus suis traditis non excitavit, et praedictio a Simeone facta in Luca 2:34 ad litteram impleteretur: cum de eo expergefacti essent, ad disputationem, ad controversiam mortiferam erit: "*Benedixit eos Simeon et dixit ad Mariam matrem eius: 'Ecce, hic positus est ut ducat ruinam et resurrectionem multorum in Israel, et ut fiat signum contradictionis excitandi .'*"

Ira divina iusta

Multis hominibus Deus irae subiectus esse non potest, quia amor est. Qui hoc modo ratiocinantur, se ipsos fallunt, quia in Biblia Deus saepe de ira sua loquitur, sed necesse est eam "iustam" qualificare; nam sine hac qualificatione, cum natura sua ut Deus amoris conciliari non posset. Hi homines errant iram divinam secundum exemplar humanum interpretantes. Sed obliviscuntur inter se et Deum enormes differentias fundamentales esse, et primum hoc: illi mali sunt et Deus bonus. Ira humana iniusta est quia spiritus mali consequentia est. Et, contra, ira Dei iusta est quia bonus et vere amans est. Cum homo in desiderio suo frustratur, irascitur et in se sentit necessitatem laedendi aliis circa se, sed etiam sibi ipsi. Deo, cum frustratur in oboedientia quae sibi debetur, quia Deus creator est cui omnis vita existentiam suam debet, frustratio eius ei dolorem et dolorem affert. Passio eius innititur necessitati puniendi et cruciatus creaturas suas inferendi. Ut imagine utar, Deus est leo qui solum ut edatur necat, dum homo improbus est tigris qui propter necem necat.

Iesus verbis suis hanc divinam indignationem, quae in percutiendis creaturis suis consistit, in Luca 9:54-55 testificatus est: "*Cum autem vidissent discipuli eius Iacobus et Ioannes, dixerunt: Domine, vis dicimus ut ignis descendat de caelo et consumat eos ?...*" Et conversus ad eos Iesus increpavit eos dicens: "*Nescitis cuius spiritus sitis . Filius enim hominis non venit animas perdere, sed salvare .*" Et abierunt in aliud vicum. Hoc exemplum nobis revelat cur gens Iudaica Messiam suum repudiatura sit. Iacobus et Ioannes duo viri Iudaei sunt quorum animi glorioso praeterito Israel Dei nutriti sunt. Superbi sunt quod ad hunc populum pertineant quem Deus ex servitute Aegyptiaca liberavit et etiam superbi sunt quod revelationes a Deo Moysi factas cognoscunt. Cum fide testimonium de destructione inimicorum Dei "*igne de caelo*" acceperunt, casum Sodomae et Gomorrhae, et casum perfectum ab Elia, propheta secundum 2 Regum 1:10: "*Et dixit Elias quinquagenario: Si homo Dei sum, descendat ignis de caelo et devoret te et quinquaginta tuos. Et descendit ignis de caelo et devovit*

eum et quinquaginta eius. " Et hoc bis repetitum est, ita Iacobus et Ioannes tantum de fide sua in Deum et revelationibus eius biblicis testimonium dabant. Attamen, sicut in casu Petri, cui dixit: "*Vade retro me, Satan!*" ", dixit Iesus Iacobo et Ioanni: "*Nescitis cuius spiritus sitis*"; sive diaboli sive unius ex daemonibus eius, sive etiam proprii spiritus maligni. Et rationem dat cur nondum tempus sit "*ignem de caelo*" excitare: "*Non enim Filius hominis venit animas hominum perdere, sed salvare* ." Tempore ministerii Iesu, nemo sciebat Messiam ad eos venisse solum ut moreretur; quod erat sola via ad animas eorum servandas. Ipsi apostoli hoc intellecturi erant tantum post resurrectionem eius, post completionem mortis expiatoriae. Sed, in responsione sua, Iesus clare hanc impossibilitatem excitandi "*ignem de caelo*" cum solo tempore adventus sui in terram coniungit. Re vera, hoc ministerium terrestre venit ut Deum amoris, quem Deus iustitiae in mentibus hominum absconderat, revelet. "*Ignis de caelo*" super homines rebelles descenderat ut testimonium perhiberet Deum posse vitam, quam dedit, delere cum inoboedientia est. Sed post demonstrationem amoris in Christo, "*ignis de caelo*" non amplius cadet, quia hoc testimonium non amplius ullam vim habet... significationem ei. Hoc est criterium magni momenti quod id quod Deus "*novum foedus*" appellat describit, et quod id "*novum*" facit est ipsa demonstratio amoris erga electos suos solos, quia eis solis prodesse potest.

Ex hac probatione amoris sui data, sicut piscator qui rete suum in mare iacit, Deus patienter expectat dum rete suum piscibus impleatur, et cum illud ad libitum suum retraxerit, pro omni humanitate finis temporis gratiae erit. Intercessor divinus intercedere desinet, electi eius a sanctis et fidelibus angelis custodientur et protegentur; nihil amplius a malis hominibus et angelis impiis periclitabuntur. Sed in hac nova condicione, Iesus induet vestem suam "*ultionis*", quae in Isaia 61:2 prophetatur: "*Ut praedicarem annum gratiae YaHWéH, et diem ultionis Deo nostro; ut consolaremur omnes lugentes* ." Anno "*vel tempore*" gratiae "*finito*", hora "*ultionis*" se praesentat et Deus omnem "*iustam*" iram suam exprimere potest .

Exemplum huius iustae irae est poena "*Babylon magnae, meretricis*" memoratae in Apoc. 17 et 18. Hoc thema sub pluribus symbolis nuntiatur per hanc revelationem prophetica. Hic primus versus Apoc. 10:2 duas causas principales irae Dei in Christo revelat: "*Vidi alium angelum fortem descendentem de caelo, amictum nube; et in capite eius arcus caelestis , et facies eius sicut sol , et pedes eius sicut columnae ignis* ." Prima harum duarum causarum pertinet ad usum abominabilem perversum quem homines LGBT fecerunt de imagine "*arcus caelestis*", quam ut symbolum universale acceperunt. Ut intelligamus "*iustam iram*" quam haec res in Deo excitat, meminisse debemus eum "*arcum caelestem*" hominibus dedisse ut signum se non amplius delere spiritus maleficos rebelles "*diluvio aquarum* ." Nunc, diebus "*ultimi temporis*", ultimi rebelles hoc symbolum arripiunt ad repraesentandas suas postulationes libertarias, libertinas, depravatas et perversas, a Deo et electis eius tamquam "*abominabiles*" iudicatas. Secunda causa est cultus quietis die primo hebdomadis, qui Dominicam Romanam constituit, initio adoptata ut "*dies paganus solis invicti*" die 7 Martii, anno 321, iussu et decreto Imperatoris Constantini I ' cognominati "Magni". Nota "*pedes eius*" similes esse "*columnis ignis*", id est, secundum speciem sub qua

Deus exercitus Aegyptios represserat, tempus aperiendi viam populo suo Hebraico ad transiendum "Mare Rubrum", ut in Arabiam transire et se in tuto invenire possent. Sed hic, hae " **columnae ignis** " percutient duos inimicos eius principales aetatis Christianae **et eos qui cum eis foedera faciunt** . Versus 2 nobis narrat: " *Habebat in manu sua libellum apertum. Posuit pedem suum dextrum super **mare** , sinistrum autem super **terram** " ; duo inimici eius sunt, ordine magnitudinis et chronologice: religio papalis et Catholica Romana, auctoritas religiosa **primi** regiminis coalitionis persecutoris, symbolizata " **mare** "; et secundo, " **terra** " symbolizata , Protestantismo, ordinatore **ultimae** coalitionis persecutoriae regiminis. Catholicismus et Protestantismus ambo salutem a Iesu Christo allatam et actiones suas " **abominabiles** " **vindicant**. » ergo ipsi Iesu tribuuntur; hoc est quod eos maximos inimicos eius in historia religiosa facit. Sed Apoc. 10:1-2 tempus reditus eius spectat, et hoc tempore ultionis, Iesus se " **libellum apertum** " praebebat, qui omnem revelationem prophetica quam ambo spreverunt designat. Hic " **libellus** " originaliter " **septem sigillis** " clausus est secundum Apoc. 5:1: " *Et vidi in dextera sedentis in throno librum scriptum intus et foris, **signatum septem sigillis** .* " Haec " **sigilla** " tempore reserantur et intellectus rerum revelatur secundum Apoc. 6. Et ultimum, " **septimum** ", designat " **sigillum Dei vivi** " thema Apoc. 7, vel " **Sabbatum** " eius... " **die septimo** " quem ultima coalitio falso Christiana delere et omnino evanescere volet. Hae res nobis permittunt intellegere quo usque ira finalis a Deo expressa iustificabitur. Et eo magis erit cum hae duae falsae Christianitates Deum amoris praedicant et inoboedientiam suam nomine mutationis foederis iustificant. Et hac luce, intellegere possumus cur in Apoc. 6:15-17, hi ultimi rebelles terrestres terribili metu obnoxii sint cum Iesum apparentem vident: " *Reges terrae, principes, et duces bellorum, divites, et potentes, omnis servus et omnis liber, absconderunt se in speluncis et in petris montium, et dixerunt montibus et petris: Cadite super nos, et abscondite nos a facie sedentis super thronum, et ab ira Agni: quia venit dies magnus irae eius, et quis poterit stare?* " » Apoc. 7 responsionem huic quaestioni praebebat: soli ultimi viventes repraesentantes operis divini, et non institutionis "Adventistarum Septimi Diei", poterunt supervivere, quia a Deo probati sunt. Haec ira divina iterum prophetatur in Apoc. 11:18, ubi actiones divinas post finem probationis perfectas tractat, thema Apoc. 15: " *Iratae sunt gentes; **et venit ira tua** , et tempus advenit iudicandi mortuos, dare mercedem **servis tuis prophetis, et sanctis, et timentibus nomen tuum** , parvis et magnis, et ad perdendum eos qui destruunt terram.* " "Hic versus interest quia ordinem chronologicum successionis Tertii et ultimi "Belli Mundani" revelat, in quo " **gentes iratae sunt** ". Deinde finis probationis venit, ira Dei insignitus; " **ira** " per " **septem plagas ultimas** " eius expressa. Ordinem chronologicum iterum revelans, primum, Iesus electos suos mortuos resuscitat et cum eis, electi qui vivi manebant corpus caeleste incorruptibile accipiunt et in caelum ascendunt ubi accessum habent in aeternum; hoc est praemium eorum et quod solum pertinet ad " **servos eius prophetas, sanctos et timentes nomen eius** ." Hoc probaverunt oboedientes mandatis eius et omnibus ordinationibus eius durante vita sua a Deo benedicta in terra. In hoc indice, Deus " **servos suos prophetas** " in capite ponit, quia in " **tempore finis** ", amor veritatis revelatae in prophetiis biblicis eius est norma verae fidei et authenticae sanctitatis. Necessitas*

recuperandi " *timorem Dei* " in nuntio primi angeli Apoc. 14:7 est: " *Et dixit voce magna: **Timete Deum** , et date illi gloriam," quia venit hora iudicii eius; et adorare eum qui fecit caelum et terram, mare et fontes aquarum.* "Sicut in transitu Maris Rubri, Deus electos suos in absoluta securitate collocat eos in regnum suum caeleste ducendo. Non videbunt caedes sacerdotum et pastorum apostatarum. Et haec "ultionis" divinae periodus , in Apoc. 14:18, symbolo " *vindemiae* " designatur: " *Et alius angelus exiit de altari, **qui habebat potestatem super ignem** , et locutus est voce magna ad eum qui habebat falcem acutam, dicens: Mitte falcem tuam acutam, et **vindemia** racemos vineae terrae: quia maturuerunt uvae terrae* "; quod significat iniquitatem humanam culmen attigisse. Nota hanc actionem " *messis* " *cum* " *igne* " vel cum " *columnis ignis* " coniunctam esse, quae " *pedes* " destructivos Iesu in Apoc. 10:1 designant. Hoc tempus "irae" finalis directae contra falsas religiones Christianas iterum apparet in Apoc. 16, ubi perficitur post " *septimam ex septem plagis novissimis* ". Sequitur reditum gloriosum Iesu Christi, qui hanc actionem punitivam in manus victimarum a falsis dolis deceptorum ponit..." Doctrinae religiosae Christianae. In Apoc. 16:19, Deus dicit: " *Et divisa est civitas magna in tres partes, et ceciderunt urbes gentium. Et venit in memoriam Babylon magna coram Deo, ut daret illi calicem vini irae suae.* " Coram Christo glorioso visibili facto et eius auxilio electos suos, quos exterminare decreverat, coalitio rebellium " *in tres partes divisa est* "; " *tres* " qui in Apoc. 16:13 uniti erant: " *Et vidi spiritus tres immundos, similes ranis, exeuntes de ore draconis, et de ore bestiae, et de ore pseudoprophetae.* " Sub his tribus symbolis, invenimus, ordine citato, diabolum Satanam, religionem Catholicam, iam " *mare* " symbolizatam , et religionem Protestantem, iam " *terra* " symbolizatam.

Actio huius " *vindemiae* " in Apoc. 18 explicatur, et electis ipsis in caelo tuto positis et iam in aeternitatem ingressis, verba Dei ad victimas mendaciorum religiosorum Christianorum diriguntur, quae pro eo poenam pastorum suorum falsorum religiosorum exsequentur. Deus eis dicit, in Apoc. 18:6: " *Reddite illi sicut reddidit, et reddite ei duplum secundum opera eius. In calice quo effudit, effundite ei duplum.* " Tum mirum invenire possumus Deum populum suum impium tantum bis tantum percutere propter actiones eorum nefarias et crudeles. Ut hanc limitationem intelligamus, primum considerandum est hanc nequitiam non pertinere ad iniurias illatas electis Iesu Christi, cum impediverit ne actio plene perficeretur. Praecipua iniuria illata victimis seductis et deceptis est igitur definitiva amissio spei aeternitatis. Audiendo mendaciis quae veritatem esse putabant, homines putabant se aliquando in hanc aeternitatem caelestem vel terrenam ingressuros esse. Amissa possibilitate vivendi in aeternum, iustum est ut vitam mendacium qui eos docuerunt auferant. Sed ad duplicem poenam iustificandam, secunda dosis irae Dei attribuenda est, quae eo iustificatur quod hi mendaces, quos hodie ad mortem damnat, eum voluptate vitae aeternae eis offerendae privant. Duplex dosis explicatur duplici culpa falsorum doctorum erga Deum, primo, et erga hominem, secundo, sed etiam ut signum " *secundae mortis* " eis reservatae pro " *ultimo iudicio* ". Invenimus in Apoc. 18:8 poenam "igne" prophetatam ab Apoc. 10:1: " *Ideo venient plagae eius una die, mors, luctus et fames; **et igne comburebitur** .* " Nam Dominus Deus potens est, qui iudicavit illam

. Sed post "vindemiam", executores divinae sententiae vicissim a Iesu Christo et terribili ultima plaga eius delebuntur et interficientur: pluvia lapidum "grandinis" cum ingentibus grandinibus efficacissimis secundum Apoc. 16:21: "Et grando magna, cuius pondus erat talentum, cecidit de caelo in homines;" "Et blasphemaverunt homines Deum propter plagam grandinis, quoniam plaga erat magna ." Pondus " talenti " apud Romanos circiter quadraginta duobus chiliogrammatibus respondebat.

In iudicio extremo, ira divina excitabitur quia Deus se cum electis suis iterum in praesentia impiorum rebellium resurrectorum inveniet, solum ut iudicium sanctorum et Iesu Christi, quod eos singillatim pertinet, audiat et detegat et "mortem secundam in stagno ignis" subeat, ut in Apoc. 19:20 docetur: "Et capta est bestia, et cum ea pseudopropheta qui fecit signa coram eo, quibus decepit eos qui acceperunt characterem bestiae et qui adoraverunt imaginem eius. Vivi missi sunt ambo in stagnum ardens igne et sulphure. "; et etiam in Apoc. 20:10: "Et diabolus qui seduxit eos missus est in stagnum ignis et sulphuris, ubi et bestia et pseudopropheta sunt. Et cruciabuntur die ac nocte in saecula saeculorum. " Apoc. 20:12 principium iudicii impiorum resurrectorum in fine septimi millennii, quod " **mille anni** " **appellatur, summam exponit.** » in Apoc. 20:5: « **Ceteri mortui non resurrexerunt, donec consummati sunt mille anni . Haec est resurrectio prima.** » Emendatio huius versus consulto fallax est. Haec praecisio litteris crassis sublineata, quae pertinet ad « secundam resurrectionem » in qua rebelles a Deo damnati participant, apparet quasi parenthesis intra ipsum nuntium principalem, qui est « prima resurrectio » reservata, ex parte sua, tantum electis Iesu Christi. Itaque legimus in Apoc. 20:12: « Et vidi mortuos, parvos et magnos, stantes ante thronum. Et libri aperti sunt. Et alius liber apertus est, qui est liber vitae. Et iudicati sunt mortui secundum opera sua, ex his quae scripta erant in libris. » » Finis irae divinae evocatur destructione mortis in versu 13: "Et dedit mare mortuos qui in eo erant, et mors et infernus dederunt mortuos qui in ipsis erant; et iudicatus est quisque secundum opera sua. " Nota interpretationem litteralem verbi "mare" et nominis "hades", quod hic pulverem terrae designat. Versus 14 porro specificat: "Et mors et infernus missi sunt in stagnum ignis. Haec est mors secunda, stagnum ignis. " Et thema irae divinae iustae finitur versu 15: "Et quicumque non inventus est scriptus in libro vitae missus est in stagnum ignis. " Haec ultima clarificatio confirmat Deum vere duas tantum vias in extremo absoluto oppositas electionibus humanis posuisse: unam ad vitam aeternam ducentem, alteram ad "mortem secundam", aequae aeternae quia definitivae.

Superfluum est dicere, ut Deus Amoris, Creator noster, Patrem nostrum caelestem graviter pati propter naturam rebellantem plurimarum creaturarum quas in caelo et in terra creavit. Eas etiam vehementer indignatur, quia in hac condicione, ipse, Deus omnipotens, patitur et patitur ex ipso eo quod vitae liberae existentiam dederit. Et cum Deus patitur, sicut creaturae suae, requiem Spiritui suo desiderat. Nam nolite oblivisci, ante omnia, Deum esse Spiritum; notionem corporum caelestium et terrestrium ab eo excogitatam et creatam esse. Et cum ipse omnino non pendeat a legibus quas creat, formam corporis caelestis assumere

et angelis apparere potest in specie "Michaelis" vel corporis humani, sicut bis fecit; primo Abrahamum visitando, duobus angelis comitante, ut ei destructionem Sodomae et Gomorrhae nuntiaret, et secundo, se incarnando in carne hominis nomine "Iesu". Et vos moneo, hoc nomine " **Iesus** " assumpto, quod significat "Yahweh salvat", Deum sibi omnem actionem poenalem per ministerium suum terrestre prohibuisse, sed tantum per hoc spatium trium annorum et sex mensium, quo tempore ante mortem suam testimonium perhibuit. Attamen, secundum Danielelem 9:27, tempus huius foederis pacis " *septem* " anni fuit, id est, ***tota hebdomada*** " prophetica quae lapidatione Stephani diaconi finita est.

Hoc modo intellegere possumus cur Deus iam requiem animae suae, Spiritui Sancto suo sive Spiritui Sancto, tempore creationis terrae nostrae desiderabat. Satan, diabolus, iam cum angelis contra eum machinabatur. Adhuc in angelorum consortio vivebat, et Deus hoc confirmat dicendo in Genesi 3:22: " *Tunc dixit YahWéH Deus: 'Ecce **homo factus est quasi unus ex nobis**, sciens bonum et malum. Nunc ergo prohibeamus eum ne extendet manum suam etumat de ligno vitae et comedat, et vivat in aeternum* . " " Hoc " **unus ex nobis** " ad Satanam referebat. Rebellio, quae magis magisque manifesta fiebat, Deum contristabat et eum pati faciebat. Sed eius passio etiam magis crevit cum cogitabat de corporeis passibus quas in Iesu Christo tolerare deberet, ut electos suos salvaret, quos mors eius voluntaria expiatoria redimeret. Pretium quod personaliter solvere deberet sciens, eius inflexibilitas, tempore veteris foederis et ante illud, ante diluvium aquarum demonstrata, perfecte iustificatur.

Ad proprium eius dolorem additum est dolor creaturarum seductarum et deceptorum, et hominibus, dolor electorum qui persecutionem ferent. Hoc est onus doloris, quod ei per sex milia annorum selectionis electorum terrestrium victurum erat, quod eum ad benedicendum et sanctificandum septimum millennium duxit, cuius initio, secundum consilium suum, in terra et in caelo, disputatio et rebellio cessarent per destructionem rebellium agentium. Haec perficiebantur glorioso reditu Iesu Christi; reditu visibili facto ab omnibus incolis terrae. Per se patet creationem nullam defatigationem afferre Deo Spiritui Creatori. Quam ob rem " **sanctificatio** " eius " **diei septimi** " " **hebdomadis** " **solum** iustificatur propter characterem propheticum, qui " **septimum** " millennium pacis universalis in caelo et terra praedicit. Pax sic adepta solum ab electis adhuc vivis inventis probabitur, et haec pax eo magis ab eis probabitur, quia, ad eam adipiscendam, propter persecutiones et tribulationes ab inimicis caelestibus et terrestribus ordinatas corpore et animo passi esse debuerint.

Ira igitur Dei omnino iusta est, quia ex sensu indignationis intelligibilis oritur, cum amor eius demonstratus ab infidelibus et infidelibus despiciatur et despiciatur. Deus hominem ad imaginem suam creavit, id est, perfectum ab origine sua, sed post peccatum, quamvis hac perfectione amissa, tamen, sicut imago divina sua, sensum indignationis experiri potest. Et haec ipsa indignatio animas electorum describit, ut hoc exemplum in Ezechiele 9:4 citatum confirmat: " *Tunc dixit Dominus ad eum: 'Transi per mediam civitatem, per medium Jerusalem, et pone **signum super frontes virorum gementium et gementium propter omnes abominationes quae fiunt in medio eius*** . " " Hic nuntius nobis veram naturam " **sigilli Dei** " revelat, quia Sabbatum tantum est aspectus " **operis** " eius. Vera

significatio " *sigilli Dei viventis* " in sensu in mentibus electorum percepto consistit, nam opera abominanda ab hominibus rebellibus facta damnantes, mentibus et cogitationibus suis testantur se aptum esse ad vivendum in aeternum cum Deo, sub suprema eius auctoritate benigna et tenera.

In carne nostra et spiritu humano, scimus quomodo oboedientiam carorum nostrorum appretiare. Ibi, iucunde, signum fiducia nobis positae animadvertimus. Et cum haec fiducia deficit, necessitudo non est stabilis, et quoquo modo, non iucunda. Itaque optimam occasionem habemus intellegendi quid Deus sentiat secundum utrum ei oboediamus sive ei inoboediamus. Tum scimus quid " **iustam iram** " eius incitat. Et haec est causa cur Iesus dixerit apostolis suis qui eum amabant et ei oboediebant in omnibus, secundum Ioannem 15:14-15: " **Vos amici mei estis , si feceritis quae ego praecipio vobis .** *Iam non dicam vos servos, quia servus nescit quid faciat dominus eius; vos autem dixi amicos, quia omnia quaecumque audivi a Patre meo, nota feci vobis .* " Et Iesus porro specificat in versu 16 qui sequitur, hoc quod intelligendum est: " **Non vos me elegistis ; ego autem vos elegi** *et constitui ut eatis et fructum feratis et fructus vester maneat ut quodcumque petieritis Patrem in nomine meo det vobis* " sic est omnibus electis eius usque ad consummationem saeculi.

Tres dies et tres noctes... sicut Ionas

In Matthaeo 12:40, hanc prophetica locutionem a Iesu Christo citatam invenimus: " *Sicut enim fuit Ionas in ventre ceti tribus diebus et tribus noctibus, sic erit Filius hominis in corde terrae tribus diebus et tribus noctibus.* " His verbis, tempus totum nuntiavit quo, propter mortem suam, ab apostolis et discipulis suis separaretur. Sed re vera, chronologiam eventuum perfectorum sequentes, locutionem " *tres dies et tres noctes* " corrigere debemus ut eam substituamus cum " *tres noctes et tres dies* ." In incarnatione sua terrestri, Iesus ordinem "dies-nox" ab humanitate praeferat adoptavit, sed eventus perfecti in conformitate cum forma "nox-dies" a Deo constituta ab prima hebdomada creationis suae terrestri manserunt. Et haec falsa forma efficaciter falsas religiones Christianas, maledictione eius percussas, decipiet usque ad tempus lucis Adventisticae.

Videmus comparisonem eius cum Iona Biblica ad hanc apparentem durationem mortis circumscribi; nam in oculis hominum Ionas quoque re vera evanuit " *tribus diebus et tribus noctibus* ", dum supervixit, nemine in terra sciente, in ventre piscis magni. Sed comparationes ibi desinunt, nam sicut Ionas fugit ex desiderio ne crudelibus Ninivitis admonitionem Dei viventis, minas mortis, offerat, ita Iesus se zelosum ostendit in annunciando Israeli peccatori possibilem salutem oblatam nomine gratiae divinae, in qua mors eius voluntaria expiatoria pro redemptione serviet. His dictis et intellectis, inveniemus hanc nuntiationem a Iesu Christo factam magnam lucem afferre consilio a Deo prophetato.

Primo, cum " *tres noctes et tres dies* " agatur, theoria Paschae diei Veneris, vigiliae Sabbati hebdomadalis in religione Catholica Romana docentur, omnem

iustificationem amittit. Sed contra, hae " *tres noctes et tres dies* " confirmant impletionem litteralem pro " ***dimidia parte hebdomadis*** " qua Messias " ***firmum foedus cum multis*** " facere debebat secundum Dan. 9:27: " *Suffiet foedus firmum cum multis hebdomada una , et dimidia parte hebdomadis cessabit sacrificium et oblationem ; ...* "; impletio huius " *hebdomadis* " ergo litteralis est et, praeterea, spiritualiter prophetica " *hebdomadis* " " *septem dierum* " annorum actualium. Sed res non ibi subsistunt, quia " *unus dies mille anni, et mille anni unus dies* " Deo, secundum 2 Petri 3:8: " *Verumtamen, dilectissimi, unum hoc nolite oblivisci, quia unus dies apud Dominum sicut mille anni, et mille anni sicut dies unus* "; Sequitur ut haec hebdomada solidi foederis totos septem milia annorum peccati terrestres complectitur, programmati ad eligendos " *multos* " electos quorum nomina scripta sunt in libro vitae a Deo, ab initio executionis consilii sui salutis. Itaque, antediluviani, postdiluviani, Israelitae veteris et novi foederum, et pagani conversi qui in hoc novum foedus inierunt, hac unica salute universali, morte expiatoria Iesu Christi obtenta, solliciti sunt.

Usque ad ministerium terrestre Iesu Christi, populus Dei nullam ideam habebat quam diu experientia terrestres duratura esset. Per ministerium messianicum suum, Iesus singula praebuit quae male intellecta manebant, et solum per lucem Apocalypsis Ioanni revelatae ultimis electis suis facultatem offert intellegendi tempus totum prophetatum septem milia annorum fuisse. Et verbum clavis in aenigmate est periodus " ***mille annorum*** " sexies citata in Apoc. 20:2-3-4-5-6-et-7, id est, sexies quam "sex milia annorum" quae hanc ultimam periodum " ***mille annorum*** " ***praecedunt*** . Et haec "sex milia annorum" historia completa confirmantur, id est, 4000 annorum a creatione ad finem veteris foederis, et 2000 annorum qui novum foedus usque ad "gloriosum reditum Christi Iesu" ab electis eius vere anni 2030 expectatum tegunt.

Ita, tempore procedente, hebdomas septem dierum successive valorem "septem dierum realium" viginti quattuor horarum, deinde prophetice "septem annorum" et denique, denique, "septem milium annorum" assumpsit. Logice, Deus solis ultimis electis suis hanc cognitionem "septem milium annorum" consilii sui salutis reservaverat, quia vivent tempore gloriosi reditus Iesu Christi, "Michaelis", Summi Principis angelorum, secundum Apoc. 12:7: " *Et factum est bellum in caelo. Michael et angeli eius pugnaverunt cum dracone. Et draco pugnavit et angeli eius* ". Cognitio nostra temporis consilii Dei nobis permittet melius intellegere evolutionem factorum peractorum per " *tres noctes et tres dies* " quae in oculis hominum tempus disparitionis Iesu Christi tegunt.

In sensu spirituali prophetico annorum actualium, " *septem* " dies " *hebdomadae* " Danielis 9:27 " *septem* " annos inter autumnum anni 26 et autumnum anni 33 complectebantur. Iesus crucifixus est " *in medio* " horum " *septem* " annorum, id est, mane pridie vigiliae Paschae veris anni 30.

Haec " *hebdomada* " Paschalis etiam significationem quadringentorum annorum, duobus successivis foederibus dedicatis, quae Deus cum electis suis redemptis in terra facit, assumit. Nam vetus foedus innititur foederi quod Deus cum Abraham pepigit, duobus milibus annorum ante mortem Iesu Christi, tempore quo unicum filium suum Isaac sacrificio offerre debuit; secundum Gen. 22:16 ad 18: " *Et (Deus) dixit: Per me ipsum, dicit Dominus, quia fecisti hoc, et*

non pepercisti filium tuum, unigenitum tuum, benedicam tibi et multiplicabo semen tuum sicut stellas caeli et sicut arenam quae est in litore maris; et possidebit semen tuum portas inimicorum suorum. In semine tuo benedicentur omnes gentes terrae, quia oboedisti voci meae." ". Numerus "7" "hebdomadae" , Danielis 9:27, igitur significationem plenitudinis sanctificationis divinae portat, quae vera significatio symbolica numeri "7" est; hoc, cum " **sanctificatio diei septimi** " a Deo creatore, in Genesi 2:2: " *Benedixit Deus diem septimum, et **sanctificavit illum** , quia in eo requievit ab omni opere suo quod creaverat faciendo illum .*" Hi 4000 anni sic componuntur: ab Abraham et sacrificio Isaac usque ad mortem Iesu 2000 annos habemus, et a morte eius usque ad reditum eius etiam 2000 annos habemus; cum perfecta praecisione Deo digna, Christus redemptor se in sacrificium obtulit in exacta " *dimidia parte* " duorum foederum divinatorum. In Apoc. 3, Deus confirmat " **sanctificationem** " suam operis Adventistarum Septimi Diei, ultimae suae institutionis officialis ab eo agnitae ad gradum doctrinae a pionibus suis constitutae annis 1843 et 1844 probatae; hoc, notando numeris "7 et 14", versus qui de " *principio et fine* " vel " *alpha et omega* " huius institutionis agunt, expressiones a Iesu in "prologo et epilogo" revelationis suae Apocalypsis vehementer exaggeratae. Anno 1994, nova lumina errores corrigentia reiciuntur et casum universalis organizationis institutionalis "Adventistae Septimi Diei" efficiunt.

Notandum est in Genesi 2:2 et 3 " *sanctificationem diei septimi* " *sola* " *requiete* " a Deo obtenta iustificari ; nullam formulationem ullius ordinationis primis hominibus a Deo creatis et formatis, Adamo et Eva, ad hanc " *requiem* " observandam inveniri, quamquam hanc ordinationem ab eo acceperunt. Ratio haec est: sola " *requieti* " pro Deo de ea, nuntius sensum propheticum septimi millennii confirmat, in quo **sola** cessatio actionis peccatorum, in caelo et in terra, Deo " *requiem* " mentalem et pacem perfectam, quam amor eius et natura divina favent et requirunt, dederit. " *Requies* " eius perfecta erit, cum iam non amplius frustrabitur actionibus odiosis inimicorum suorum in caelo et in terra.

Sensu litterali, " *hebdomada foederis cum multis facti* ," Dan. 9:27, " *hebdomadam* " comprehendit quae, post Sabbatum diei 30 Martii anni 30, ab occasu solis diei primi, hodiernae Dominicae, 31 Martii, usque ad finem Sabbati diei 6 Aprilis anni 30 extensa est. Nota bene hanc hebdomadam Paschalem eadem forma ac creationis repraesentatam esse: a primo ad septimum diem sanctificatum requiei Dei. Hoc confirmat possibilitatem tribuendi verbo " *hebdomadam* " valorem propheticum septem milium annorum a Deo reservatorum ad curationem peccati, id est, a peccato Adami et Evae usque ad " *secundam mortem* " iudicii ultimi quod omnes peccatores delet fine septimi millennii. Electis in Christo, prima sex milia annorum decisiva sunt, quia tempus est quo Deus electos eligit. Quam ob rem, in narratione creationis, primi sex dies in Genesi 1 congregantur. Et de solis electis qui vitam aeternam ingressi sunt, dies septimus in Genesi 2 citatur, ita separatus et segregatus, id est " **sanctificatus** ". Iterum hic commemoro, propter imaginem septimi millennii, ubi electi iam vitam aeternam ingressi sunt, in Genesi 2, thema " *diei septimi* " non claudi expressione " *factum est vespere, et factum est mane ...*". Praeterea, ratio iustificatur eo quod "non erit **amplius nox** "

hoc septimo millennio, ut Spiritus docet in Apoc. 21:25: " *Non claudentur portae eius per diem, quia **non erit nox ibi** .* " .

Iesus Christus crucifixus est hora nona ante meridiem, in medio huius " **hebdomadae** " peculiariter sanctae, die Mercurii, tertio Aprilis anni millesimi nongentesimi tricesimi; et eodem die hora tertia post meridiem exspiravit. Eius igitur commoratio in sinu terrae coepit " **nocte** " diei Iovis, quarto Aprilis anni millesimi nongentesimi tricesimi. Et hanc explicationem evocans, notare velim me, postquam hunc versum ex 1 Thess. 5:21: " *Omnia autem probate; tenete quod bonum est* " in praxim adduxissem, interpretationem Paschae Christi retinui, quae in studio in periodico sub nomine "veritas pura" edito revelata erat. Quamquam novus Adventista Septimi Diei eo tempore essem, explicationem ab alia denominatione religiosa Christiana propositam retinui, quia eius explicationes mihi valde persuasivae, congruentes et verbo "veritas" dignae videbantur. Eo tempore, haec coetus religiosus adhuc verum divinum Sabbatum, Sabbatum, diem septimum divinae hebdomadae, venerabatur. Itaque lumen Christi accipere poterat.

Scimus Iesum **discipulis et apostolis suis** , vivum et resurrectum, die septimo mensis Aprilis, anno tricesimo, prima luce " *primo die* " hebdomadis post Pascham apparuisse, id est, "Dominica", quam in nostro grege "Soldi" appellamus ut morem paganum eius reminiscamur; sicut Anglice, hic dies "Dominica" vel "Dies Solis" appellatur. Sed nihil revelatur de eo quod vere accidit his " *tribus noctibus et tribus diebus* " sub secreto sepulcri tectis. Attamen, lumine valorum propheticorum in " *annis* " realibus et in " *mille annis* ", hoc secretum revelare poterimus.

A morte eius usque ad resurrectionem, invenimus "tres dies integros" similes "tria milia annorum" qui formam bis " *millenni* " habebunt usque ad gloriosum eius reditum et ultimum " *mille annorum* " caeleste septimi millennii. Hoc posterius repraesentatur Sabbato diei septimi Hebdomadae Sanctae Paschae. Nunc, initio Sabbati septimi millennii, redempti a Iesu Christo resurgent, secundum Apoc. 20:4: " *Et vidi thronos; et sedentibus super eos data est potestas iudicandi. Et vidi animas eorum qui decollati sunt propter testimonium Iesu, et propter verbum Dei, et eorum qui non adoraverunt bestiam neque imaginem eius, neque acceperunt signum eius in frontibus suis et in manibus suis. Et **revixerunt, et regnaverunt cum Christo mille annos.*** " Ab initio suo, hoc Sabbatum, symbolum horum ultimarum " **mille annorum** " septimi millennii, sub signo vitae iterum inventae positum est. Iesus igitur nullam causam habuit ut a morte, in inconscio, hoc ultimo Sabbato hebdomadae Paschae teneretur. Quia Sabbatum est imago requietis Dei et electorum eius quos congregat, vivorum et mortuorum in Christo, Iesus se ipsum resuscitavit, sicut ante mortem discipulis suis dixerat, sed hoc fecit **initio** huius Sabbati hebdomadalibus Paschae, ut inveniret iucundam et amantem societatem angelorum suorum qui fideles manebant. Ideo vere mortuus in sepulcro tantum per "duos dies integros" mansit, sicut post mortem suam in caelo officia gerit, ab hominibus abscissus et separatus per "duo milia annorum" usque ad adventum triumphalem suum, ultor qui a morte eriperet ultimos fideles electos suos qui vivus remanserant.

Hoc sanctissimo Paschae hebdomada, Sabbatum singulare, cum festo Paschali coniunctum, se praesentavit a vespera qua Iesus sepulcrum ingressus est. Venit ad confirmandum nexum qui sacrificium expiatorium Christi cum resurrectione sanctorum septimi millennii caelestis coniungit, qui vitam aeternam accipient, id est, ab hora qua peccata a Iesu Christo expiata sunt et tempus quo vitam aeternam electis suis offeret; hoc post finem temporis gratiae quod definitive finem imponet oblationi salutis. Peccatoribus ad requisita divina non conversis, tunc nimis sero erit.

Sane ex " **duobus milibus annorum** " ad reditum eius ducentibus, sedecim saecula dominatione obscurarum religionum Christianarum notata sunt; quod haec " **duo milia annorum** ", plerumque, sub aspectu mortis spiritualis ponit, et praecipue, " *sedecim saecula* " a verbo " *stadia* " et sensu temporis verbo " *extensio* " in hoc versu Apocalypsis 14:20 dato suggerunt: " *Et torcular calcatum est extra civitatem, et exivit sanguis de torculari usque ad frena equorum, per mille sexcenta **stadiorum*** . " Hoc tempus " *sedecim* " saeculorum vel " **stadiorum** " a quarto saeculo, tempore apostasiae Catholicae et apostasiae Protestantium, id est, doctorum religiosorum in quos ira Iesu Christi manet, secundum imaginem ab hoc versu Iacobi 3:1 ad 3 indicatam, amplectitur: " **Nolite multi ex vobis magistri fieri, fratres mei, scientes nos gravius iudicabimus** . " *In multis offendimus omnes. Si quis in verbo non offendit, hic vir perfectus est: potens freno circumducere totum corpus suum. Si autem equorum frena in ora mittimus ad obediendum nobis, et totum corpus illorum reprimimus.* »

In poena " *vindemiae* ," **doctrina religiosa** causa principalis est. Accusando eam "docendi **servos suos** ," Iesus identitatem Catholicam Romanam " *mulieris Iezabel* " in Apoc. 2:20 revelat: " *Sed habeo pauca adversus te, quia **permittis mulierem Iezabel, quae se dicit prophetissam, docere et seducere servos meos,** ut fornicent et edant idolis immolata.* " Ita, de malo a religione papali Catholica Romana factis admoniti, ministri Reformationis eius vicissim graviter rei fient easdem accusationes ab anno 1844 deinceps, cum quietem dominicalem Catholicam quieti Saturnali a Deo ab creatione mundi sanctificatae praeferent. Examen fidei anni 1844 autem multo subtilius et logicus in demonstratione studii erga verbum eius propheticum biblicum fundatum erat, et annis 1844 et 1994 Protestantes et Adventistae, qui obliti erant Iesum solum sanctitatem fidei, quam digna iudicavit, iustificare, reiecti et diabolo eiusque Catholicismo Romano traditi sunt.

Origine Protestantica auctoritatis " *bestiae ascendentis de terra* " Apoc. 13:11 revelata, Deus casum et apostasiam ab anno 1844 religionis reformatae et deformatae confirmat. Ex hoc casu, persecutionem papalem Romani regiminis, cum a monarchiis caecis et submissis sustineretur, imitatur. Foedere oecumenico, ut dicitur, unitae, duae religiones adversae collaborabunt ut dure imponant obligationem honorandi diem Dominicum ut unicum diem requietis hebdomadalis. Sed electi, a Iesu Christo illuminati, scient quomodo resistere usque ad liberationem suam per reditum eius potens et gloriosum obtinendam.

Itaque soli angeli sancti resurrectionem Iesu Christi vespere diei Veneris, quinto Aprilis, interfuerunt, id est, initio Sabbati sexti Aprilis; hoc, dum gravis lapis rotundus aditum ad sepulcrum clausum tenere pergebat, quod a duobus

custodibus Romanis, huic muneri ad rogationem ducum religiosorum Iudaicorum destinatis, custodiebatur. Imaginari potes gaudium angelorum ducem divinum "Michaellem" vivum invenientium. Sine dubio tam magnum erat quam illud duarum Mariarum, Ioannis et Petri, qui eum iterum viderunt tantum mane diei primi novae hebdomadis quae hebdomadam Paschalem secuta est. Pro hac humanitate, naturaliter a Deo caeca facta, "duo milia annorum" foederis Christiani seu novi foederis incipere parabant. Ante se habebant ultima "tria milia" annorum ex "septem milibus" propositi terreni de peccato et poena eius ultima. Et dum haec scribo, ver anni 2023 appropinquat, quod nos septem annis ante introitum in hoc septimum millennium collocabit; Quod significat nos, post peccatum Adae et Evae, annum 5994 ex 6000 annis ingressuros esse, quibus Deus electionem omnium electorum redemptorum suorum in terra perfecit.

Hoc quoque detail noto quod maledictionem calendarii a Roma constituti praedicat. Dum numeri dierum huius hebdomadis Paschalis normam divinam in creatione constitutam, id est a primo die ad sabbatum septimum, oboediunt, numeri calendarii Romani his diebus adhibiti normam apostasiae hodiernae oboediunt, quae primo diei valorem "diei septimi" tribuit; cum hic primus dies, quo Iesus discipulis suis vivus apparuit, primus dies vel Dominica hodierna "7" diei 30 Aprilis fuerit. Ut bene intelligatur, attributio numeri "7" primo diei hebdomadis statum eius ut "diei septimi" ab anno 1981 in Europa Occidentali adoptati praedicat; actio quae impositionem eius a regimine apostatae universali, quod eum legaliter imponet ad finem temporis gratiae collectivae et individualis significandum, favebit.

Omnes quos amo, arguo et castigo.

Hoc argumento tractato, vos admonere debeo, nomine communis commodi nationalis, interdum etiam privatissimorum commodorum in regno profano, gentes terrae sibi permittunt punire plus minusve graviter vitia et scelera inter se commissa ab omni viro, omni femina, omni sene, interdum etiam ab omni puero. Nullam igitur causam video quae iustificet Deum magnum Creatorem non eodem modo agere. Hoc eo magis cum, dissimiliter nationibus quae singulis hominibus abutuntur, Deus in persona Iesu Christi incarnatus est ut in terram veniret ad redimendas, voluntaria morte perfectae vitae suae exemplaris, animas humanas ad eius adventum sensibiles, quarum statum mortalem in statum aeternum mutare potest. Haec sola significatio est quam verbo "electio" tribuere debemus, quae est status "electorum" suorum, id est, sociorum quos eligit ut in eius societate vivant per aeternitatem quae venit et quae nunc septem annis et circiter tribus mensibus ante nos est. Ius puniendi Iesum Christum eo magis iustum est, cum ipse atrociter cruciatus sit, ut et salutem electorum suorum, quorum peccata contra Deum commiserat, expiaret, obtineret, sed etiam ius legitimum delendi, sine misericordia, homines qui mores rebelles, similes illis ab angelo rebeli, "*diabolo et Satana*", et angelicis eius ministris, in vita caelesti et in terra, ostendunt. Nam post victoriam suam de peccato et morte, Iesus eos in caelo vivere vetuit et ad dimensionem terrenam eos coegit. Passus quos Iesus pertulit horrendi erant et ad

summum gradum aetatis Romanae pervenerunt; crucifixionem eius praecessit flagellatio cum flagello ex tribus loris coriaceis, elementis ferreis ad extremitates adfixis, facto ad carnem cruciati lacerandam. In sindone Taurinensi, Deus imaginem vestigii centum viginti ictuum corpori Iesu Christi inflictorum reliquit. Nocte comprehensionis suae, dormire non potuit, ad varias auctoritates Iudaicas et Romanas temporis directus ut decisionem eum necandi obtineret. Post noctem igitur defatigantem flagellatus, deinde hora nona matutina in crucem positus est. Sex horas eius agonia duravit, quod breve erat pro tempore, sed flagellatio quam perpessa est hanc brevioris temporis passionis suae adiuwabatur. Contra, Iesus vehementer passus est se a Deo derelictum sentire. Hoc expressit dicendo: "*Deus meus! Deus meus! Quare me dereliquisti?*" In delirio suo, Iesus paulisper oblitus est cur a Patre "*deserri*" deberet. Responsum Dei ad quaestionem a Iesu positam simplex est: "Quia ex quo tempore capti estis, peccata electorum meorum solos portando, eos salvatis, sed imago facti estis peccati quod sanctitas mea abhorret et videre non potest quin sensu repulsionis experiatur." Et in ultimo spiritu, ubi claritatem recuperat, concludit dicendo: "*Pater, in manus tuas commendo spiritum meum. Perfectum est.*" His dictis et bene intellectis, inveniamus verum in quo Iesus electis suis dicit: "*Ego quos amo, arguo et castigo.*"

Haec declaratio a Iesu Christo in Apoc. 3:19 fit: "*Ego quos amo, arguo et castigo. Aemulare ergo te et paenitentiam age.*" Haec declaratio confirmat ordinationem religiosam cui loquitur ab eo agnitam esse, usque ad momentum quo, secundum verum 16, eam "*evomere*" parat: "*Itaque quia tepidi estis, et neque frigidi neque calidi, evomam vos ex ore meo.*" **Haec declaratio utilis est quia confirmat nexum identitatis cum nuntio priori** qui pertinet ad tempus initii "Adventismi septimi diei" symbolizati "caritate fraterna" ut exprimitur in nomine symbolico "***Philadelphia***". Ita "Adventismus septimi diei" incipit in "caritate fraterna" nominis "***Philadelphia***" et finitur triste et spiritualiter, mortaliter, in tempore "iudicii populi" vel "populi iudicati" symbolizati nomine "***Laodicea***". Notemus Iesum ordinationem officialem monuisse contra periculum coronae suae "*ab ea auferendae*". Monitio non frustra sed iusta erat, cum "*evomitum*" in "***Laodicea***", "*corona*" revera amittatur per institutionem quam, ut "*servus infidelis*", Iesus dicit "***nudum***", id est, sine veste "***iustitiae aeternae***" suae, quae per sacrificium suum obtenta est, secundum Dan. 9:24: "*Septuaginta hebdomades constitutae sunt super populum tuum et super civitatem sanctam tuam, ut...*" **ad finem imponendum delictis et finem imponendum peccatis, ad** "**Ad expiandam iniquitatem et introducendam iustitiam aeternam, ad** **obsignandam visionem et prophetiam, et ad ungendum Sancta Sanctorum.**" Hic versus electis revelat finem quem Deus dat ministerio suo salvifico in Iesu Christo perfecto. Ad hunc exitum consequendum, eis novam nativitatem affert, id est, possibilitatem concrete transformandi statum naturalem peccatorum in statum purorum et sanctorum, salubrium corpore et mente. Vides igitur veram fidem non esse titulum; sed concretam mutationem morum et naturae; hanc mutationem amore Dei et eius conceptu vitae moventem. Hoc exitu consequendo, Deus iustificat omnes passiones suas in Iesu Christo perpessas, necnon eas quae eum mentaliter pati faciunt per sex milia annorum peccatorum sub eius aspectu ab hominibus et angelis malignis exercitorum.

Divisio Apocalypsis in capita et versus a Deo iustificatur ob causas spirituales specificas: numeri significationes spirituales aequae importantes ac verba et nomina ferunt. Cogitatio divina omnia quae in caelo et in terra existunt et ordinantur amplectitur et regit. Hoc etiam creationem linguarum pertinet, et scientes linguam Gallicam futuram esse per quam explicationes finales prophetiarum suarum de Daniele et Apocalypsi afferret, ludi mentales in expressione phonetica fundati in lingua Gallica apparent, exempli gratia: Lutherus et "terra", quae ambo fidem reformatam, officialiter, anno 1517, pertinent.

Locutio "evomam vos ex ore meo" subtilis et fallax est, quia hoc verbum in futuro coniugatum observationem "tepiditatis" in praesenti indicativo evocatam sequitur. Sane seriem logicam causae et consequentiae videre possumus, sed hoc futurum tempus imprimis momentum tragicum ultimae fidei probationis suggerit. Hoc ipso momento fides Adventista magnopere auxilio et omni benedictione Iesu indigebit. Et hac hora decisiva Iesus auxilium suum fidelibus Adventistis recusabit, quorum mores "tepidi" sed etiam "miseri, infelici, pauperes, caeci et nudi" iudicantur. In hoc nuntio ex "**Laodicea**", Iesus promissionem "**Philadelphiae**" factam abrogat; promissionem in Apoc. 3:10 citatam: "*Quia servasti verbum patientiae meae, et ego te servabo ab hora tentationis, quae ventura est super orbem terrarum, ut tentet habitantes terrae.*" Promissio Iesu conditionalis erat. Ut id conservaret, Adventismus officialis "verbum perseverantiae in nomine suo servare" debuit, et tempore quo id probavit, inter annos 1982 et 1994, hoc iam non ita erat. Cum in aetate "**Laodicea**" qualitatem fidei aetate "**Philadelphiana**" observatam non iam inveniret, Iesus iure promissionem quae Adventistas temporis initii Adventismi officialis septimi diei attulit abrogare potest. Haec erit forma qua vomitus eius concrete perficietur. Sed electi illuminati iam signum huius vomitus spiritualis notare possunt, visibilis factum ingressu Adventismi officialis in foedus Protestantem, ab annis 1843 et 1844 damnatum; hoc, ab initio anni 1995, id est, anno sequenti casum probationis fidei anni 1994.

In Revelatione Apocalypsis, et iam in Daniele, Deus confirmat suam necessitudinem cum veris servis suis, etiamsi tantum momentanee agnoscuntur ante casum et apostasiam, eo facto quod eos directe alloquitur. Informaliter eos alloquitur sicut amicus amico loquitur. Hac regula considerata, iudicium eius de religione Christiana per omnia duo milia annorum aetatis suae sequi possumus. Sic Iesus servos suos informaliter tempore "**Ephesi**" alloquitur, sed Romam inimicam nomine "**Nicolaitarum**" appellat, quorum opera damnat; hoc nomen "**Nicolaitae**" victores significat, id est, eos qui Victoriam divinitatem paganam veneratam faciunt. Informaliter etiam alloquitur, et praesertim eos qui propter nomen suum terribiliter persequuntur inter annos 303 et 313, tempore "**Smyrnae**", in quo Roma inimica "**diabolus**" citatur; in hoc eodem nuntio, Iesus damnationem suam Iudaeorum rebellium, qui fideles Christianos "**calumniantur**", et quos palam "**synagogam Satanae**" appellat, affirmat. Deinde, aetate "**Pergamena**", ultimos fideles servos suos alloquitur, qui doctrinae Romanae, a Constantino I hereditate acceptae, resistunt doctrinae religiosae Catholicae quae vi et auxilio Imperatoris Iustiniani imponitur. Et iterum, in hoc nuntio, perpetuum hostem suum, Romam, designat, cui hoc tempore "**thronum Satanae**" et "

doctrinam Nicolaitarum " attribuit; cum mutatione aetatis, "*opera Nicolaitarum* " aetatis "*Ephesinae* " aetate "*Pergamena* " "*doctrina Nicolaitarum* " facta sunt ; hoc conversionem apparentem Romae ad religionem Christianam confirmat. Sed Iesus eam non agnoscit nec directe de ea loquitur.

Post longa saecula tenebrarum, tempore "*Thyatirensi* ", illuminatus Biblia impressa et late diffusa, invenit interlocutores imperfectos habitos, sed nihilominus dignos salute sua in quibusdam fidelibus servis temporis Reformationis Protestantium, primis Valdenses a Petro Vaudés, dicto Valdo, conversis, ubi, ab anno 1170, se a successoribus suis perfecta intelligentia theologica et doctrinali distinxerunt. Reformatio culmen attigit cum publicis declarationibus a monacho Germanico magistro Martino Lutero anno 1517 factis. Sed Calvinismus Protestantismus, imago crudelis Catholicismi, triumphavit et se imposuit sedem in Civitatibus Foederatis Americae nuper repertis collocando. Quamvis ingenti apostasia fidei Protestantium, Iesus in mediis persecutionibus Catholicis invenit quosdam veros servos quos dignos amore suo et aeterna iustitia iudicavit. Hae animae servatae a damnatione peccati modo "**exceptionali**" liberantur, quem Iesus in Apoc. 2:24 confirmat dicendo: "*Vobis autem, quicumque Thyatirae estis, qui non habetis hanc doctrinam, et nescitis profunditates Satanae, sicut dicunt, dico vobis: **Non impono vobis aliud onus** ;*" sed ad hanc exceptionem confirmandam specificat: "***tantum*** quod habetis, tenete donec veniam."

Haec clarificatio, a Iesu data, evolutionem vitalem meretur. Omnis homo intelligens et rationalis intellegere potest Deum Creatorem omnipotentem non posse contentum esse partiali oboedientiae toti ideali suo legali. Quod **provisionaliter acceptum est** igitur inevitabilem et praedicabilem provocationem subibit. "**Onus**" dilatum observantiam veri Sabbati, Saturni, veri septimi diei ordinis hebdomadalis Dei, attinebat. Sed dicendo, "*Quod tantum habetis, tenete donec veniam,*" Iesus benedictionem suam confirmare voluit pro motto a veris Protestantibus adoptato: Latine, "sola scriptura," vel Anglice, "Scriptura sola." Hoc iudicium sustinet et servos suos hortatur ut firmi et constantes in hac conceptione fidei maneant usque ad reditum suum. Et iam ab annis 1843 et 1844, probationes fidei Adventistarum ordinando, servis suis Protestantibus Americanis illius temporis occasionem dedit demonstrandi fidem suam adhuc in principio "solae Scripturae" fundari. Sed tempus praeterierat post Lutherum, et fides mortua et sine fundamento facta erat. Itaque ex triginta milibus Adventistarum qui expectationi reditus Iesu die XXII Octobris anni MDCCCXLIV devoti erant, tantum quinquaginta recepti et digni a Deo iudicati sunt ut in sanctitatem Sabbati sui intrarent, signum propheticum praemii eius in septimo millennio. Hi fierent pionerii ecclesiae "Adventistarum Septimi Diei" in Civitatibus Foederatis Americae anno MDCCCLXXIII conditae. Hae conclusiones, a Iesu Christo servae suae illius temporis, Helenae G. White, revelatae, adhuc hodie altitudinem requisiti Dei tamquam normae fidei demonstrant. Electi Christi, veri, se sensibiles huic revelationi ostendunt, sed tempore finis et modo crescente ab anno MDCCCXLIV, religiones Christianae hereditates vindicant quibus se omnino indignos ostendunt. Atque praesertim, primo, potentissima religio Catholica hereditatem Sancti Petri vindicat, fallaciter et iniuste, quia Petrus, servus zelosus

Iesu Christi, numquam dum vivebat "caput" ecclesiae Christianae fuit, "quia tempore eius Ecclesia vere electorum unum tantum " *caput* " agnovit: Iesum Christum; quod Paulus confirmat, ad Eph. 5:23: " *nam vir caput est mulieris, sicut Christus caput est ecclesiae, quae est corpus eius, cuius ipse est salvator.* "

Dum Apocalypsin 3 ingredimur, nostra conspectus et progressus in aetate Christiana nos ad annos 1843 et 1844 ducunt, duas dies duarum probationum fidei Adventisticarum illius temporis successivarum. Iterum vos moneo, si ver anni 1843 initium probationis determinat, diem 23 Octobris anni 1844 finem harum probationum fidei Adventisticarum statuere. Quapropter, hac die anni 1844, Iesus iudicium suum de participantibus revelat et supremum iudicium suum contra eos qui probationem subierunt non superaverunt pronuntiat. In Civitatibus Foederatis Americae ordinatae, duae probationes imprimis Christianos fidei Protestanticae pertinebant, itaque ad eos, sicut " *servus malus et infidelis* " in parabolis suis prophetavit, Iesus se forma familiari, quae iam non amica est, alloquitur, dicens ei: " ***Tu habes ut vivus et tu mortuus es*** ." Post hunc nuntium " *Pergami* ", fides Protestantica numquam iterum informaliter alloquetur, sed sicut Ecclesia Catholica Romana tractabitur. Tamen, fides Christiana a Iesu authenticata non omnino evanescit; Prolongatum est benedictionibus victorum duarum probationum, scilicet quinquaginta hominum a Iesu Christo revelatorum servae suae Helenae G. White. Et ab hoc tempore usque ad reditum Christi, ***sola fides Adventista proderit receptione lucis divinae a Iesu Christo propositae*** . Scilicet, his iudiciis divinis a turbis humanis neglectis, in terra religiones reiectae multiplicantur et religioni Christianae speciem confusionis generis " *Babelis* " dant, in qua inter nos loquimur, nos invicem decipimus, nos invicem seducimus, in perfecta hypocrisi.

Cum mores humani se omnibus temporibus secundum temporis decursum reproducant, novissima institutio Adventistarum Septimi Diei hanc regulam systematicam effugere non potuit. Inter annos 1982 et 1994 in plano fidei Adventisticae suae et criterii Protestantici "Scriptura sola" probata, defecit et a Iesu Christo " *evomita* " est, sicut fides Protestantica ante eam anno 1844. Pax humanistica a falsis religionibus Christianis et Republicanis et Democraticis infidelibus sustentata Adventistas his valoribus humanisticis sensibiles seduxit. Sicut religiones quae eam praecesserunt, fides Adventistarum traditionalis et exanimi facta est, quod Iesus " *tepiditas* " appellat quae eum ad " *evomendum* " ducit. *Sed is tantum* in aetate " *Laodicea* " " *evomere* " potest quod antea "deglutivit" "agnitum" est; hoc beatum Adventismum aetatis " *Philadelphiae* " describit. Et paradoxe, cum pax in terra veram fidem necaverit, status belli mundialis quod invalescit eius expergefactionem et veras conversiones favebit. Pax homines sopire facit, sed bellum homines excitat, eos a laqueis illecebris consumptionis bonorum materialium liberando. Periculo mortis imminenti, veri valores iterum interesse capiunt, et existentia Dei Omnipotentis iterum fidei fulcimentum et spes salutis homini mortali fit. Non omnes secundum hoc scenarium respondebunt, sed ultimi electi conversi hoc modo agent pro aeterna animarum salute et gloria Dei veritatis, Omnipotentis in persona Iesu Christi revelati. Ab anno 1994, magis quam umquam, Ecclesia, Electa Christi, per orbem terrarum habitatum dispersa est. Ultimus Israel spiritualis invisibilis et anonymus

est, quia iam non institutionaliter repraesentatur. Munus institutionis finitum est et substitutum est a fide probata dissentientium Adventistarum qui "*firmiter tenent*" ultimum "*testimonium Iesu*". Hoc adhuc manet, secundum Apoc. 19:10, "*spiritus prophetiae*". Deus qui eos agnoscit et congregat, spiritualiter in benedictione sua, est Spiritus Sanctus qui iudicat et inspirat eorum spiritus, revelans eis arcana sanctitatis suae ut "***sanctificationem***" ***eorum authentice confirmet***. » quod solum nobis permittet Deum videre et in sanctissima eius societate vivere, sicut Paulus nos hortatur, dicens ad Hebr. 12:14: "*Pacem cum omnibus sequimini, et sanctimoniam*, sine qua nemo videbit Dominum." Finis huius versus testatur momentum vitale huius "***sanctificationis***" a Deo requisitae, nostro tempore **concrete expressae**, amore veritatis revelationum propheticarum biblicarum a Deo in nomine Iesu Christi praesentatarum.

In Revelatione sua biblica, Deus religionem Islamicam omnino ignorat, quod significat se eam omnino non agnoscere. Consilium eius salutis, validum pro omni viro, femina, puero vel sene ubicumque in terra viventi, per opus redemptionis ab ipso sub nomine Iesu Christi peractum transit et in eo solum nititur. Act. 4:12 hoc confirmat dicendo: "*Neque enim in alio aliquo salus est, neque enim aliud nomen est sub caelo datum hominibus in quo oporteat nos salvos fieri.*" Salus divina igitur per solum Iesum Christum crucifixum et resuscitatum transit, et quaevis assertio contraria falsa et mortifera est iis qui seducuntur et decipiuntur.

In Apocalypsi Danielis et Apocalypsi, Deus nos docuit discernere doctrinas religiosas Christianas quas sibi placent, quas ei displicent, aut quas ei non amplius placent. Cum dicit: "*Ego quos amo, arguo et castigo*," Iesus amorem suum revelat tamquam Patris qui curam suscipit educationis filiorum suorum. Eripens eos a peccato et vita peccati, velut fragiles frutices fructiferos, eos putat ut aspectum eorum spirituales transformet, qui est fructus a Deo desideratus secundum normam quam assequi vult. Quid autem de iis quos non amat aut iam non amat? Eos ignorat nec transformare conatur, quia electionem eorum propter infortunium reveretur. Hoc non impedit quin puniantur propter contemptum et indifferentiam, et magis etiam propter desiderium inoboedientiae. Sed hoc genus poenae saepe mortem definitivam affert, quia prolongatio vitae eorum, his rebellibus, eos ad necessariam poenitentiam ducere non posset. Hoc genus poenae graviter percussit fidem Catholicam, quam anno 1789 a clero Catholico et regimine monarchico Ludovici XVI repraesentabant. Hic rex pauper, satis pacificus, factus est hircus expiatorium in quem culpae et peccata omnium decessorum suorum ceciderunt; praecise, in caput eius decollatum propter hanc culpam quae in sola sustinenda religione falsa Christiana constabat. Haec supplicia facta sunt die XXI mensis Ianuarii anno MDCCXCIII, id est, annis CCLVIII ad diem XXI mensis Ianuarii anno MDXXXV, ubi in eodem loco rex Catholicissimus Franciscus I primos martyres Protestantes Meldenses ^{comprehendi} et supplicio affici iussit. Causa harum suppliciorum fuit recusatio participandi missae Catholicae. Et eodem tempore, caput papale huius falsae ecclesiae in carcere urbis meae Valentiae, in Gallia, anno MDCCXCIX mortuus est. In decapitatione fere mechanica per annum, a die XXVII mensis Iulii anno MDCCXCIII ad diem XXVII mensis Iulii anno MDCCXCIV, ordinata, milia

capitum Catholicorum sacerdotum et aristocratarum monarchicorum ceciderunt. Hoc genere caedis, Deus damnationem suam cogitationum religiosarum, exemplo Catholicismi Romani formatarum, revelavit. Caput a corpore separatum iam cogitare non potest, et Deus se liberat a continua molestia causata ab hominibus rebellibus qui imaginem eius divinam deformant et, se suum esse affirmantes, eum ut Deum arbitrarium, inconstantem et iniustum definiunt. Omnino contrarium verae naturae eius, nam patiens est, amans, misericors, et capax summae abnegationis sui, sicut per ministerium suum salvificum in Iesu Christo testificatus est. Ut signum maledictionis quae in falsas religiones Christianas occidentales premere pergebat, Deus bella ordinavit, sed imprimis Bellum Mundanum Primum et Secundum, ordine respective, annis 1914 et 1939. Haec bella non sunt materia revelationis divinae biblicae, sed mens humana illuminata discernere potest reproductionem trium deportationum populi Iudaici ad Babylonem. Et ratione, tertia deportatio cum terribilibus consequentiis pro natione Iudaica momentanee deletam typum suum invenit in perficiendo Bello Tertio Mundano quod Russiam Ucrainae a die XXIV Februarii anni MMXXII opponere coepit. Mortem "*tertii hominum*" in Europa Occidentali in hoc tertio bello mundano viventium nuntiando, Deus iterum caedem magnam ordinat ut hac vice non solum religionem Catholicam, sed etiam Protestantem, Anglicanam, Orthodoxam, Iudaicam, ultimam Adventistam, sed etiam hostem eius perpetuum, Islam, puniat. Omnes a Deo reos iudicatos, eadem poena eos petit et ad se invicem delendum ducit ut tantum parvam speciem repraesentativam electorum et lapsorum religionum Christianarum superstitem relinquat. Omnia quae Deus ordinat significationem et iustificationem habent. Experientia humana terrestris ordinatur et curatur ab ente quod fontem infinitum intelligentiae repraesentat. Ergo, lumine omnium revelationum eius, consilium salvificum quod excogitavit et ad effectum perduxit clarum et intelligibile fit. Sed ut hanc rem perficiat, homo se continuo ea nutrire debet. Sicut in rebus saecularibus, ita etiam peritia in re religiosa profundam et perfectam totius animae humanae dedicationem requirit; homines superficiales et artificiosi ergo non idonei sunt ad a Deo electionem suam in aeternitatem obtinendam.

Ab anno MCMXCV et annis ante diem XXIV Februarii, Islam, ut dicitur, "fundamentalista", a coetibus armatis "Islamisticis" repraesentatus, bellum religiosum contra Occidentem Catholicum gessit, auctorem expeditionum sacrarum contra Musulmanos in Palaestina et Hierosolyma in Medio Aevo collocatos. Hae veteres inimicitiae aetate colonizationis terrae Africae Septentrionalis et Mediae, et per totam Africam, confirmatae sunt. Duces occidentales facile culpam suam oblii sunt, sed victimae harum colonizationum tenaciter odium et desiderium ultionis inexpletum retinuerunt. Deus in his gentibus et populis olim colonizatis instrumenta bene parata invenit ad honorem suum ulciscendum, conculcatum et despectum ab Occidente rebeli et perverso incredulo.

Initio anni 2023, poena eorum quos Iesus iam non amat aut numquam amavit paratur et appropinquat. In castris Russicis, religio Islamica late repraesentatur, et intellectus tam iniustus quam mirandus fidem Christianam Orthodoxam et fidem Musulmanam, quae identitati Russicae eius adhaeret,

coniungit. Barbaricae turbae temporum antiquorum iterum apparebunt ad renovandam poenam Europaeorum, qui incredulitate et perversione reae sunt. Homines igitur ultionem sument, Deum ulciscentes, post quod vicissim sine spe salutis aut in spe fallaci morientur.

Per ferias, gravis casus modo tragicum fatum Franciae et Parisiorum, capitis eius, confirmavit. Dum Donbass in regione Donetsk cum duobus commilitonibus Russicis visitabant, oligarchae regiminis Russici victimae bombardamenti Ucrainici a tormento Caesaris a Francia Ucrainae donato emissorum facti sunt. Duo ex his oligarchis perierunt, et tertius, qui pugnam supervixit, vulneratus est. Exempla globi emissi extracta et e corpore eius sublata sunt. Examen horum fragmentorum usum globi Gallici a tormento Caesaris emissi confirmat. Quam ob rem, hic superstes, nomine Demetrius Rogovin, decrevit fragmentum e corpore suo sublatum ad Palatium Elysium mittere, Praesidi Franciae Emmanuelis Macron. Haec actio directe Franciam culpat, et nullum dubium est quin desiderium ultionis huius viri et populi sui satiabitur. Ita, die in diem, consilium Dei confirmatur Lutetiam, caput quod libertatem divinitatem communem cum populo Americano, sed etiam cum populis in foedere Europaeo unitis, fecit, delendi.

Omnino caeci ad rem victoriae suae, Europaei Occidentales, Australienses, et socii Americae per pactum NATO magis magisque arrogantes fiunt et cupidi castra Russica vincendi. Et ne erretis, praesens infirmitas exercitus Russici, usque ad initium anni 2023 occupati, non est repraesentativa roboris quibus haec patria capax est. Maxime quia Vladimir Putin interventui suo minimum characterem "operationis specialis" dare voluit. Conatus mobilisationes ingentes populi Russici vitare, mercenarios advocavit, sed non solus hoc modo agit, quia ipsae potentiae occidentales Ucrainam ut mercenariis utuntur pro gloria Occidentis et valoribus eius pugnantibus, quos Deus ipse perversos et abominabiles iudicat. Praebendo auxilium militare et arma magis magisque potentiora, Occidens pabulum igni addit, cum res aquam requirit. Propterea, "operatio specialis" vero "Bello Orbis Terrarum" terminabitur et Occidens cum terrore potentiam exercituum Russici deteget, cum fines eorum ingressuri erunt ad ea diripienda et vastanda; Hoc, antequam destructio vitae in magnitudine numquam ante visa incipiat, cum Civitates Foederatae Americae territorium Russiae armis nuclearibus delebunt, quia si Russi dubitabunt ea in bello suo uti, ob potentiam crescentem Russiae vincendi, Civitates Foederatae Americae non iam habebunt optionem aut scrupulos ne id faciant. Et hoc modo, usus armorum atomicorum Christo humiliato mortem " *tertia* " populationum occidentalium infideliter Christianarum dabit, et alibi in mundo, multarum plures victimarum inter gentes paganas orientales. Non oblivisci debemus humanitatem omnino in terra nostra evanescere debere die gloriosi et vindicativi reditus Iesu Christi. " *Mille anni* " in Apoc. 20 prophetati falsam spem millennii terrestris, qui aetas aurea appellatur, suscitaverunt. Hoc non fiet, quia per hos " *mille annos* " terra omnino desolata neminem incolam habebit nisi Satanam, diabolum; carcer eius, eius convicium mortis facta erit, iudicium finale expectans ubi cum omnibus aliis damnatis rebellibus, angelis et hominibus supplicio afficietur.

Post decapitationes auctoritatum rebellium revolutionariorum annis 1793 et 1794, factiones armatae Islamicae etiam decapitationem captivorum suorum exercebant. Sicut temporibus Revolutionariorum, hoc genus necis eundem nuntium a Deo fert. Primae victimae fuerunt septem sacerdotes Catholici in Algeria a factione GIA rapti et decapitati decollati. Post actiones contra Occidentem et "Magnum Satanam" Americanum ab "Al-Qaeda" gestas, decapitationes in massa notam Caliphatus ISIS factae sunt. Hae actiones testantur Deum vere non mutari: capita demittit qui ea quae odit honorant et qui detestantur ea quae ad summum sanctitatis gradum elevat, nempe omnem veritatem suam, ordinationes suas, mandata sua et prophetias suas.

Occidentales, natura sua incredula late diffusa, reditum religionis ad populum Russicum non intellegunt. Obliti sunt doctrinas ab experientia "patrum" suorum datas, qui, post cruentum regimen revolutionarium Gallicum, ad auxilium cogitationis religiosae redierunt, ut Spiritus commemorat citando in his versibus ex Apoc. 11:13: "*Et in illa hora factus est terraemotus magnus, et decima pars civitatis cecidit; et in terraemotu occisa sunt septem milia virorum, et **reliqui in timore affecti sunt, et dederunt gloriam Deo caeli** .*" » Locutio "in illa hora" praecipue tempus duorum magnorum "Terrorum" expertorum a die 27 Iulii 1793 ad diem 27 Iulii 1794 spectat. Deinde Deus effectus huius Revolutionis Nationalis Gallicae "*magno terraemotu*" comparat, qui eam prophetice nuntiavit per eum qui urbem Catholicam Lusitaniae, Olisiponam, anno 1755 percussit. Sed hic terraemotus etiam symbolum huius Revolutionis est in Apoc. 12:16: "*Et adiuvit terra mulierem, et aperuit terra os suum, et absorbuit flumen quod draco de ore suo emiserat.*" In deserto, post Exodum... ex Aegypto, rebelles "*Corah, Dathan et Abiram*" etiam absorpti et absorbiti sunt a terra quae "*os suum aperuit*" vel vitia sua, secundum Num. 16:19 ad 33: "*Convocavitque Chore omnem congregationem contra Mosen et Aaron ad ostium tabernaculi conventus. Et apparuit gloria Domini omni congregationi. Locutusque est Dominus ad Mosen et Aaron, dicens: Separamini de medio huius congregationis, ut momento disperdam eos.../... Locutus est Dominus ad Mosen, dicens: Loquere ad congregationem, et dic: Separamini de habitaculis Core, Dathan et Abiron undique.../... Dixit Moses: In hoc scietis quod Dominus miserit me ut facerem omnia haec, et quod non per me ipsum feci. Si populus iste moriatur sicut omnis homo moritur, si patiantur sortes omnium hominum, non misit me Dominus; si autem fecerit Dominus rem incredibilem, et **aperierit terra os suum** ut deglutiat eos et omnia quae habent, et descenderint viventes in **infernum** , tunc scietis quod populus iste spreverit Dominum. Cum finivisset omnia verba haec loquens, terra quae erat sub..." Et disrupta **est terra os suum** et deglutivit eos, et domus eorum, et omnes viri Core et omnia quae habebant. Descenderunt vivi in **sepulcrum** , ipsi et omnia quae habebant, et operuit eos terra, et evanuerunt de medio coetus. Iam praecisio "descendit vivi" prophetavit "mortem secundam lacus ignis" reservatam magnis reis religiosi Christianis, qui in Apoc. 19:20 per "*bestiam et pseudopropheta*" symbolizantur. Hoc ultimo versu utor ad confirmandum in Apoc. 20:14, "*sedes mortuorum*" ad terram et pulverem eius, qui sub pedibus nostris est, refertur: "*Et mors et **sedes mortuorum** missae sunt in stagnum ignis. Haec est mors secunda, stagnum ignis .*" In hoc contextu historico, "**terra aperuit os suum**" revera, sed*

haec actio praeparavit lectionem spiritualem quam Deus vult tribuere religioni Catholicae Romanae, a sua ira per furentes Revolutionarios annorum 1789 ad 1798 petitam, id est, in ipso fine annorum " 1260 dierum " regni Catholici papalis, ut specificatur in compositione chronologica prophetata in Apoc. 11:3 et 7: "*Dabo duobus testibus meis potestatem prophetandi, induti cilicio, dies mille ducentos sexaginta ... /... Cum finiverint testimonium suum, bestia, quae ascendit de abyso, faciet bellum adversus eos, et vincet eos, et occidet eos. Et corpora eorum iacebunt in platea civitatis magnae, quae vocatur spiritualiter Sodoma et Aegyptus, ubi et Dominus noster crucifixus est.*" Hi versus merentur ulterius investigari, quia revelatio eorum vitalem momentum in nostro tempore accipit. " Duo testes " Bibliam, sanctum Verbum Dei scriptum, designant. Biblia re vera neglecta et a lectione hominis communis subtracta est, quia... In claustris religiosis Catholicis abditum, ubi monachi manu id reproducebant. Locutio " cilicio vestiti " ad Iudaeorum consuetudinem alludit, cum Deo suam afflictionem demonstrare vellent. Sacra Biblia revera persecutionem et vexationem affligebatur, cum a Protestantibus venditoribus impressa et distributa est, ipsis minae mortis, carceris, vel navium regiarum expositis. Post hoc tempus praedicationis dolorosae, sub nomine symbolico " bestiae ex abyso ascendentis ", atheismus revolutionarius Gallicus conatus est omnia scripta religiosa evanescere facere, primum Sacram Bibliam; omnia in ignibus in magna et praeclara platea Parisiensis, eo tempore "Place de la Révolution" appellata, consumpta; haec, postquam "Place Louis XV" appellata erat. Deinde, post Napoleonem, "Place de la Concorde" facta est; id est, tot nomina quot experientiae. Quod Deus symbolice ei nomina " Sodoma et Aegyptus " dedit, non mirum est cum sciamus, credentes se a divina mina liberatos esse, cives eius iam nullos limites in suis moribus sexualibus et sodomiae praxi, a Deo abominanda iudicata, habuisse. facta est, sicut in aetate nostra ultima, norma naturalis, legitimata et, hodie, legalisata. Nulla similis rebellio acciderat ex illa Pharaonis " Aegypti " tempore Mosis. Ita Paris factus est, Deo et veris electis eius, imago vera, renovata " peccati Aegypti ". Tum Deus nobis praecisionem perturbantem dat. Dicit: " ipse locus ubi Dominus eorum crucifixus est". "Haec verba primo aspectu ad Hierosolyma referri videntur. Sed revera Lutetia est, quia locutio " Dominus eorum " populum Christianum designat, quod numquam Hierosolymis accidit. Explicatio huius locutionis haec est: Christus " crucifixionem " commisit ut " peccatum finem imponeret " secundum Danielelem 9:24. Nunc, " peccatum " restituendo quod pugna eorum contra Iesum Christum repraesentat, populus Lutetiae, usque ad tunc perpetui fautores religionis Catholicae, Iesum iterum " crucifixerunt ". Et hoc est quod adhuc faciunt in nostris temporibus extremis, abominationes et pessimas perversiones sexuales et mentales iustificando. Hac de causa Francia semper in prima acie est initiatarum quae eius destructionem parant. Thema "poenae" in hoc studio eam praesertim pertinet propter eius exemplar noxium munus quod nationes occidentales una post alteram reproducere conatae sunt. Textus eius "Iurium Humanorum" fundamentum legum occidentalium facti sunt. Et quamvis minor numero et potentia, propter munus suum historicum, Francia est scopus principalis irae divinae post Romam sed ante Civitates Foederatas Americae, quae tantum excrescentia est Europae a divino Iesu Christo maledictae. Per analogiam

cum..." suppliciis in Levitico 26 de Israele praedictis, illa versus 25 actioni "*bestiae quae ascendit de abyss* ", *bestiae* atheae revolutionariae , respondet: "*Gladium adducam super vos, qui vindicabit foedus meum; cum congregati fueritis in civitatibus vestris, mittam pestem in vos, et trademini in manus inimici* ." Sed in aetate Christiana, Deus applicationem huius supplicii bis renovare debuit. Primum pertinet ad "*quartam tubam* " Apoc. 8:12, quae inter annos 1789 et 1798 finem regni Catholicismi papalis, inimici Dei, significat. Post illud, quasi signum temporis, inter annos 1798 et 1844, "*aquila* " imperialis Napoleonis ^I bella Europaea dominata est, secundum doctrinam datam in Apoc. 8:13: "*Vidi, et audivi aquilam volantem per medium caelum, dicentem voce magna: Vae, vae, vae habitantibus terram, propter alias voces tubae trium angelorum qui mox tubabunt!* " Et post hoc signum, anno 1844, venit dies cardinalis a Deo praeparatus in Daniele 8:14, ad significandum initium initii "*temporis finis* ". Et haec est causa cur, in Daniele 11:40, initium veri "*finis temporis* " notatur bello cui Deus eandem partem tribuit ac Revolutioni Gallicae. Ut hunc nexum demonstret, confusionem inter "*quartam et sextam tubam* " *ordinat* , "*quartae tubae* " in Apocalypsi 11 nomen "*secundae vae* " tribuendo , quod re vera "*sextam tubam* " in Apocalypsi 9 pertinet. Consequentia huius subtilitatis est ut deinde intellegamus Deum ab die 24 Februarii 2022 Russiae eandem "*cruentam*" missionem dedisse quam inter annos 1793 et 1794 Revolutionariis Gallicis dedit, sub titulo "*gladius qui venit ad ulciscendum foedus suum* " secundum Leviticum 26:25. Francia et Russia commune habent magnam Revolutionem populi sui expertae; Russiae anno 1917 fuit annus quo Tsar Nicolaum II et totam familiam eius, incluso filio et filiabus, deiecit et supplicio tulit. Similiter, anno 1793, in Francia, Ludovicus XVI guillotinus est et uxor eius vicissim paucis mensibus post. Ita intellegere possumus Deum his duabus suppliciis officialibus eandem causam tribuere: **religionem sceleratam** ; Quod in noxium aequalitatis gradum imponit, fidem Catholicam Romanam et Orthodoxiam Russicam; quae iam inter se in Ucraina et mox per Europam et orbem terrarum pugnant. Culpa quam utraque caterva gerunt pertinet ad requiem dominicalem, successive a Constantino I ^{ab} anno 7 Martii 321 et a Iustiniano I ^{ab} anno 538 falsi calendarii nostri Catholici Romani hereditatam. Quid igitur valent conversiones religiosas Russicae? Interdum sincereae esse possunt, sed a Deo non benedicentur quamdiu veritas de ritu Sabbati non restituatur. Populus Russicus naturam idololatricam a Roma hereditavit ante schisma quod eum a Catholicismo Occidentali separavit; unde eius adhaesio ad imagines sacras. Sed duo rei valde similes sunt, et eorum certamen magna ex parte dissensio eorum explicat; pompa magnam partem agit utrique, sed imprimis oppositio Papae et paparum est quae divisionem conservat.

Clima tensum, paene insurrectionale, in Occidente nunc regnat. Mentis enim humanae magis magisque "*rebelles et egoisticae* " fiunt, adeo ut regulae democraticae minus minusque sustineantur et observentur. Simul, bona materialia quae carissima sunt magis magisque cariora et minus minusque accessibilia fiunt. Quare homines magis magisque frustrantur et irritantur. In hoc mundo occidentali, magnum periculum populos rebelles feriet, quia in unaquaque terra divisiones inveniuntur quae dimidiam partem incolarum contra adversarios suos committunt. Periculum magnorum bellorum civilium manifestum fit et ideo imminet. Ad hoc

accedit consequentia creationis herorum malorum, rebellium et horribilium in cinematographia, sicut in pellicula "Patrinus", quae mafiam Sicilianam in America constitutam honorat. Mendax honoratur et fit exemplar magna scala reproductum. Sed in societate mendaciis assueta, quis credere potest, et cui?

Legitimationes verae et falsae

Nihil difficilius est creaturae Dei Creatoris quam suam culpam agnoscere. In hoc exercitio, diabolus, angelus lucis, prima creatura creata, defecit. Ad hanc necessitatem implendam, vere humilis esse oportet, et etiam ibi, superbia plenam arrogantiam substituit et rem difficilem reddit. Attamen haec facultas propriam culpam agnoscendi a Deo requiritur, cum perfectae humilitatis norma ab eo exigatur ab iis cum quibus aeternitatem suam communicabit. Et ibi, nulla necessitate se fallendi, cogitationes et mores cuiusque candidati et omnium qui in caelo et in terra vivunt, plene explorat et cognoscit. Superbiam quae in Satana et multitudine angelorum malorum qui eius opinionem et mores communicant invenitur, damnat. Et in terra, eadem libertas eosdem effectus producit, adeo ut tota humanitas, vel fere, etiam cogitationes et mores Satanae communicet. Et in medio huius multitudinis, Deus paucos electos eligit, tam raros quam aurum aut lapides pretiosi in quibusdam venis terrae sepulti inventi et extrahi ut ad superficiem evehantur, magno labore et magnis periculis fortuitis et mortalibus. Anima, pro qua Iesus accepit pati ut martyr voluntarius ad eam servandam, pro eo est in hac imagine; ut docet in Apoc. 21:19 ad 21: " *Fundamenta muri civitatis omni genere lapidum pretiosorum ornata erant: primum fundamentum iaspis, secundum sapphirus, tertium chalcedonius, quartum smaragdus, quintum sardonyx, sextum sardius, septimum chrysolithus, octavum beryllus, nonum topazius, decimum chrysoprasus, undecimum hyacinthus, duodecimum amethystus. Duodecim portae duodecim margaritae erant; unaquaeque porta ex uno margarita erat. Platea civitatis aurum mundum, simile vitro perspicuo.* " Sic Deus electos suos iudicat, et si res male intelligeretur, adhuc hic alius versus esset: Zac. 2:8: " *Hic enim dicit Dominus exercituum: Post haec veniet gloria! Misit me ad gentes quae spoliaverunt vos; qui enim **tetigerit vos, tangit pupillam oculi eius**.* " Ad imaginem Apocalypsis, divisio duarum phasium aetatis Christianae differentiam in symbolis quae electos repraesentant iustificat. Ii: qui ante annum 1844 selecti sunt, " *lapidibus pretiosis* " repraesentantur, qui sculpturam requirunt ut liberentur et admirabilem pulchritudinem revelent. Sed propter ipsam momentum quod Sabbato, tandem restituto, tribuit, Deus iis quos post annum 1844 servat, aspectum " *margaritae* " dat, qui nullum opus humanum requirit ut pulchritudo eius reveletur. Naturaliter, omnes electi eodem amore a Deo fruuntur, sed hic magnus Iudex Supremus nobis revelat quantum restitutio sancti Sabbati sui et plenus amor veritatis suae eum delectent et impleant. In parabola sua, Iesus veritatem salutis " *margaritae* " magni pretii comparat. Ita symbolum " *margaritae* ", quod conceptionem fidei ultimarum electorum illustrat, ostendit " *peccatum* " *quod per* " 1260 " *annos inter aetatem apostolicam doctrinaliter*

perfectam et finem exstiterat, omnino eliminatum esse. Propositum propter quod Iesus in terra passus est completum est; secundum Dan. 9:24: "... *ut finem imponderent peccati* ." In vita sua, ultimi electi "*finem fecerunt peccati* ." Contra, symbolum "*lapidum pretiosorum* " qui secandi sunt partialem peccati Romani praesentiam revelabat, ita consuetudinem quietis dominicae primo die a duabus Romanis hereditate acceptam designans: imperiali Constantini I^{et} papali Vigiliis I^{sub} Iustiniano I imperatore. ^{Admonitio} : Vigilius^I non primus episcopus Romae fuit, sed primus omnium papa titulo et potestate temporali. Deus sic confirmavit naturam exceptionalem salutis provisionaliter oblatae electis imperfectae Reformationis saeculi XVI^{secundum} Apoc. 2:24: "*Vobis, quicumque in Thyatira estis, qui non habetis hanc doctrinam, et qui nescitis profunda Satanae, ut dicunt, dico vobis: Non impono vobis aliud onus* ".

Castra Dei **legitimitatem suam** ex eo derivant quod Deus est creator omnium rerum et omnis vitae. **Legitimum igitur est** ut eius conceptio de normis existentiae datis ab omnibus creaturis agnoscatur. Et hoc est quod tandem a electis suis obtinet, quos per iter terrestre perficere adiuvat. Quis honore et cultu dignior est quam hic Deus Amoris et Iustitiae, qui solus veram aequalitatem omnibus electis suis sustinet? Quod eis offert incomparabile et incomparabile est, nam signum perfectionis in omni re imaginabili vel tractata imponit. Ergo, natura sua, ius legitimitatis **in** omnibus rebus habet.

In castris adversarii, diaboli, absente iusta naturalique **legitimitate** , **falsa legitimitas creatur** , quae in solo numero et robore eorum qui eam sustinent fundabitur. In hoc castris, superbi et arrogantes congregantur, qui singulatim sua delicta agnoscere non possunt, itaque, collective, se etiam minus capaces ostendunt, sed numeri unitatem faciunt et unitas robur facit; et haec robur permittit ut **falsa legitimitas** multitudini humanae ad extremum manipulatae imponatur.

Post creationem hominis, Deus ducem non ante diluvium aquarum tempore Noe constituendum mandavit. Sed diaboli inspiratione, homines principium amplexi sunt ut ducem ex se ipsis electum confiderent. **Legitime** , natu maximi iuris quoddam naturale habebat, quod Deus postea in foederibus suis confirmavit. Sed in castris diaboli, hic dux rex fiebat qui dominium suum posteris suis transmittere poterat; ita ut haec potestas tantum augeretur, sicut et divitiae regis et haederum eius. Hic Dei sententiam de his rebus commemorare debeo. Manifeste horum regum imperio non favebat, cum populum suum Israel susciperet et ordinaret, nullum regem eis dedit, sed tantum ducem, Mosen et post eum Iosue, ut pastores gregis sui essent. Et Israelem suum hoc modo ordinando, Deus exemplar caeleste adhibuit, quod erit illud quod, solis electis, in aeternitate a Iesu Christo allata perdurabit. Memini, in directo suo testimonio personali, legem hanc caelestem, quae in completa abnegatione viventium fundatur, in praxim concretam deduxisse. Iesus Christus, magnus "*Rex regum et Dominus dominorum* " de quo Apocalypsis 19:16 (*habebat in vestimento suo et in femore suo nomen scriptum: Rex regum et Dominus dominorum*), lavare pedes discipulorum suorum die ante mortem suam voluit, ut exemplum daret huius legis caelestis, quae absolute adversatur normis legum humanarum terrenarum. In caelo omnia libera sunt, ergo pretium mercatus non existit, nec lucrum nec usura. Hoc permittit

creaturis caelestibus vivere in perfecta aequalitate iurium et potestatis. In Daniele 10:13: " **Michael** ," qui est Deus in forma angeli, appellatur " **unus e principibus primis** ": " *Princeps regni Persarum restitit mihi viginti et uno diebus; ecce autem Michael, unus e principibus primis* , venit mihi in auxilium, et ego remansi ibi cum regibus Persarum. " In terra, post multiplices rebellionum tantum hic populus Israel a Deo postulavit ius regendi " *sicut aliae gentes* " pagani terrae. Simplici sermone translata, haec petitio significabat: "Deus, evanesce et nos inter homines relinque!" Haec prima Dei reiectio futuram Messiae Iesu reiectionem a carnali progenie huius populi praenuntiavit. Rem plane intellegens, Deus concessit et huic humanae postulationi favente respondit. Sed pretium solvendum in contractu inclusum erat, nam Israelem monebat regem suum eadem iura habiturum esse ac aliorum populorum paganorum qui populos suos aspere ut servos tractabant. Et voluntaria servitus Hebraeorum coepit, usque ad completionem eius sub tyranno Herode Magno, tempore nativitatis Iesu Christi pro missione sua terrena.

Haec meditatio de **legimitate** nobis auxilium ferre potest ad intellegenda eventa mundialia quae initio anni 2023 geruntur. Et primum, originem hereditatis nostrae cognoscere debemus. Nos qui in Europa occidentali vivimus **falsam legitimitatem hereditate accepimus** ; ab initio, hanc **falsam legitimitatem monarchicam** inspirationis paganae, quae Clovium I primum regem Francorum fecit. Hic rex paganus falsa fide Christiana illectus est, ita ut eius fides Christiana etiam falsa et fallax esset. Infortunio affectus est ut anno 496 a legatis Romanis conversus sit, qui in eo defensorem saecularem auctoritatis suae invenerunt. Sic, bene armata potentia militari sustentata, religio a Episcopo Romano proposita in itinere ad potestatem papalem, aliam **falsam legitimitatem apud homines accepit** . Nam, heu nobis omnibus, ab die 7 Martii anni 321, haec fides Christiana inebriata venenum mortiferum facta est, propter adoptionem primi diei requietis a Constantino I imperatore impositae^{et} ab eo una cum cultoribus paganis cultui "diei Solis Invicti" dedicatae. Et huius adoptionis consequentia fuit ut repraesentativus Iesu Christi putatus nihil aliud esset quam regimen peccati fallax et illecebrosus. Haec fundamenta, eo tempore posita, originem habent omnis **falsae legitimitatis religiosae**, quam regimen papale Catholicum Romanum usque ad tempus nostrum praesens vindicavit.

Postquam monarchia cruenta everterat, Francia Republicana iterum sibi **legimitatem democraticam tribuit** ; iterum innixa numero, qui semper adversarios vincunt. Alii de aequalitate somniantes, alii privilegia et commoda sua conservare cupientes, Francia Republicana exemplar suum invenire conata est, per quinque respublicas progrediens. Sub Tertia Republica, divites domini terrae incepta colonizationis, auxilio militari patriae obtenta, foverunt, quae sic etiam ditior et prosperior facta est. Et hic iterum, populus Franciae sibi **falsam legitimitatem tribuit** , ius sibitribuendo ut alias gentes externas cum diversis religionibus et moribus colonizaret; sic se ad terribilia problemata parans. Ibi enim Francia in laqueum contemptus sui religiosi incidit, quia non intellexit fidem Christianam magni numeri civium suorum neque cum Islam Africae Septentrionalis neque cum religionibus paganis Asiaticis coloniarum suarum congruere. Praeterea, hae incompatibilitates, plus minusve longo tempore, praedicibilem rupturam, ex prospectu spirituali, produxerunt. Colonizatio

Franciam ad invidiosum quartae potentiae mundi gradum, post Civitates Foederatas Americae, Russiam Sovieticam et Angliam, perduxerat; Decolonisatio et humanistica et socialis receptio eam paulatim corruerunt, et nunc in quinto decimo loco ^{inter} nationes Europaeas numeratur. Quid Francia anno 2023 repraesentat? Non iam Franciam repraesentat, sed singularem cogitationem humanisticam Europaeam, id est, pro-Europaeam. Signum manifestum datum est cum Francus, ut moneta nationalis, detrimento Euri derelictus est. Ne iam somniemus, Francia mortua est et Europa vivit. Deus eam ordinavit, ut in eodem castra legata " *decem cornuum* " sub maledictione "undecimi " ^{seu} " *cornui parvi* " Dan. 7:7-8 et 24-25 posita colligeret. Mense Ianuario 2023, praeses Franciae, Emmanuel Macron, quem quidam Russi irritati in nuntiis "Emmanuelem Hitler" appellant, figura princeps corporis Europaei apparet, simpliciter quia, etiam corrupta, Francia sola potentia militaris in Europa manet; hoc eo magis accidit ex quo Anglia Unionem Europaeam reliquit. Attamen haec potentia militaris Franciae tota relativa est; Satis erat ad gentes Tertii Mundi colonizandas, sed minime capax potentiae qualis Russia erat adversandae. Attamen, ex quo causam Ucrainam publice adiuvit, Francia Russiam irritare perrexit armorum oblatione hosti. Et in hodiernis nuntiis, audio media Russica de desiderio aggrediendi Franciam, mittendi ei missile ut exemplum praebeat et reliquas nationes Europaeas, quae etiam in quodam certamine versatae sunt, disserere; certamen est ut videas quis Ucrainam optime armabit.

falsae legitimittatis , quod homines ab ortu hereditant, considerandum est , quia a climate politico, quem vitam ingredientes inveniunt, condicionatur. Homines numquam propensi sunt ad **legittimittatem** iurium, quae sibi tribuunt, in dubium vocandum. Hanc **legittimittatem**, quae pars eorum est, hereditant. Gradum igitur a vita humana et a nobis ipsis recedere debemus, ut existentiam **falsae legitimittatis inveniamus** . Re vera, quo magis ad caelum aspicio, quo magis eius nuntios audio, eo magis intellego quantum ordo terrestris in oppositionibus iurium **illegittimorum fundatur** . Quotiescumque vincit, propter vim suam vincit, et haec vis **ius suum falso** legitimat **se** imponendi infirmioribus.

Iuxta has oppositiones potestatum terrestrium, Deus intervenit ad consilia sua perficienda. Nunc, vos moneo, homines dividendo per linguas externas apud " *Babel* ", paulo plus quam quattuor milia annorum abhinc, Deus populos separare voluit ut eos iudicare et punire posset independenter ab invicem. Hae poenae naturales erant: siccitates et aestus, vel contra, magnae inundationes et inundationes, tempestates et cyclones vastantes, tsunami, terrae motus, eruptiones volcanicae, frigus glaciale, devastatio a locustis. Non defuerunt ei modi laedendi creaturas suas rebelles. Attamen, in ultimis temporibus nostris, progressu technologico in discrimine posito, tota terra facta est quasi vicus, omnibus per telephona sua mobilia, computatra personalia, vel televisionem, nuntios mundi, in tempore reali, directe sequuntur; quibus etiam prodest.

Falsae **legittimittates** in duas castra congregatae sunt ut inter se confligant et bellum sinant " *tertiam hominum occidere* " secundum voluntatem Dei in Iesu Christo revelatam in Apoc. 9:15: " *Et soluti sunt quattuor angeli qui parati erant horam et diem et mensem et annum ut occiderent tertiam partem hominum* . " Attamen bellum inter Ucrainam et Russiam directe causatur oppositione duarum

legitimitatum quae in via divinae maledictionis constructae sunt. Hae duae **falsae legitimitates** ergo tantum duas castra ad bellum ducere potuerunt. Et nemo in terra est qui auctoritatem et sapientiam habeat ad duas controversias arbitrandas. Deus nobis dedit, exemplo condicionis creatae a reditu Iudaeorum in terram Palaestinensem post annum 1947, probationem suae facultatis creandi condiciones conflictantes insolubiles. Hodie, iterum fit, et in castris Russiae et terrarum Orientis, est reiectio valorum occidentalium quorum potestas praesens vi constituta est, per colonias temporales populorum in Africa, Asia et Oriente Medio. Post victoriam Civitatum Foederatarum Americae, victores Belli Orbis Terrarum Secundi orbem terrarum eiusque populos diviserant; saltem, quod ad gradum potentiae politicae et oeconomicae attinet. Subtiliter, Civitates Foederatae Americae curaverunt ne formam invisam colonizationis suae consilii darent. Simpliciter populos in habitu cooperationis oeconomicae, innixae acceptationi regularum a capitalismo Anglo-Americano statutarum, collocare voluerunt. Terra eos non intererat; solae res pecuniariae eis curabant. Sed ut hanc submissionem obtinerent, non dubitaverunt bella homicidia, seditiones, seditiones provocare, quae duces capitalismo suo faventes in terris recalcitrantibus collocarent. Hoc nomine **falsae legitimitatis**.

Iuvenis Praeses E. Macron a nativitate notionem legitimitatis **iurium**, quae natio eius, Francia, sibi tum tribuerat, hereditavit. In contextu crevit ubi haec iura fundamentalia absoluta regula erant, et certum est numquam ei in mentem venisse iudicare aut in dubium vocare **legitimitatem** a Francia eiusque populo agnitam et receptam. Attamen, satis historiam recognoscere oportet ut intelligatur quomodo ius nationale perverse erraverit, se per bellum aliis populis imponere conans. Attamen, agnoscendum est Franciam revolutionariam captam fuisse quod ipsa ipsa obiectum impetus aliarum monarchiarum Europaearum erat. Sed eo tempore, impetus hostium impedire non sufficebat, et tamen hoc est quod castra occidentalia hodie ab Ucraina postulant. Cum conflictus victoriam Republicanis Gallicis apud Valmy dedisset, bellum ibi finiri debuisset. Sed Austria, patria originis reginae Franciae supplicio affectae Mariae Antoniae, adhuc rei publicae Gallicae obstabat, et Napoleon I victoriam ^{temporarie} de monarchiis Europaeis reportavit; tantum temporis ad libertatem republicanam populis harum monarchiarum victarum introducendam. Sic ideale republicanum mentes Europaeas vicit, secundum exemplar a Gallia productum. Deo autem, hoc exemplar est regimen "**peccati**" legalizati et legitimati, quod symbolum colore "**coccino**" "**bestiae**" republicanae temporis extremi in Apoc. 17:3 repraesentatae significat: "*Asportavit me in spiritu in desertum. Et vidi mulierem sedentem super bestiam coccineam, plenam nominibus blasphemiae, habentem capita septem et cornua decem.*" Gallia igitur manebit scopus principalis irae divinae usque ad poenam finalem quam Russia ei infliget. Nam minae verbales in instrumentis divulgationis Russicis apparentes tantum confirmant damnationem et destructionem Parisiorum, capitis Galliae, ubi, per saecula, a Museo Lupariensi ad Palatium Elysium, sedem praesidentialem hodiernam, omnes decisiones nationales contra Deum vel alios populos directae factae sunt. Nam Deus unam tantum **legitimitatem agnoscit**: suam.

Quod ad **legitimitatem attinet**, vitae a Deo creatae, res hac famosa sententia ex fabula Domini Ioannis de la Fontaine sumpta summam comprehenditur: "Ratio fortissimi semper optima est." Et feliciter electis suis, fortissimus est Deus creator, ipse etiam fidelissimus, iustusissimus et amantissimus. Iesus "**exivit vincens et ut vinceret**" secundum Apoc. 6:2: "*Vidi, et ecce equus albus. Et qui sedebat super eum habebat arcum; et data est ei corona, et exivit vincens et ut vinceret*". In ministerio suo terreno, successive vicit, vita perfecta, "**diabolum**", et morte voluntaria, "**peccatum**". **Ei solum restat** "**peccatores**" delere, qui multitudines humanas per orbem dispersas constituunt. Eos partim bello delebit et reliqui superstites in reditu suo potenti et glorioso delebuntur. Deinde post "*mille annos*" septimi millennii, quibus in caelo electi redempti homines angelosque maxime nocentes iudicabunt, eos in secunda "*resurrectione*" resuscitabit, ut annihilationem "*secundae mortis*" in "*stagno ignis*" formato a terra magma subterraneo currenti tecta, quod interdum in fluminibus volcanicis videtur, patiantur. Sic peribunt omnes qui "*mendacium*" cogitaverunt, probarunt, sustinuerunt, **quorum** "**pater diabolus est**", secundum Ioannem 8:44: "**Vos ex patre diabolo estis**, et desideria patris vestri vultis facere. Ille homicida erat ab initio, et non permanet in veritate, quia veritas in eo non est. Cum loquitur mendacium, ex suis loquitur, quia mendax est **et pater mendacii**". Denique Iesus Christus in Apoc. 22:15 declarat: "*Foris canes, et malefici, et fornicarii, et homicidae, et idolatrae, et quicumque amat et facit mendacium!*" "*Quos damnat omnes sub falsis legitimitatibus*, id est, in '**peccato**' vixerunt."

Hoc argumentum "*mendaciorum*" magni momenti est in rebus nostris hodiernis, quia castra occidentalia ducem Russiae, Vladimirus Putin, perpetuo ut naturalem "*mendacem*" exhibent. Sed quid re vera fit? Dominus Putin minas Occidenti facit et specificat "se non mendaciis uti." Ubi ergo est "*mendacium*"? Problema est in castris occidentalibus, tam assuetis mendaciis politicis ut populationes eius et duces politici et mediatici putent ducem Russicum sibi similem esse, secundum vetus dictum: "alios ex nobis ipsis iudicamus." Quis enim praesides mendaces honorat qui suos suffragatores fallunt? Nonne Galli sunt, ubi maximus "*mendax*" usque ad eius tempus fuit Iacobus Chirac, a mediis "Supermendax" appellatus? Et post eum, nonne Praeses Hollande electus est secundum declarationem suam: "inimicus meus est pecunia"? Dum Emmanuelem Macron, argentarium ex argentaria Rothschild, ut consiliarium et ministrum elegit, et deinde systema assecurationis valetudinis societatum mutuarum assecurationis imposuit, quod sumptum administrationis iam a servitio nationali "securitatis socialis" tectum duplicavit. Ita, castra "*mendacii*" revera sunt hoc Occidens, a Daniele 2 et 7 symbolis "*decem digitorum pedum*" et "*decem cornuum*" significatum, quod Deus nunc vehementer percutere vult ordinando impletionem "*sextae tubae*" Apocalypsis suae, id est, thematis sub quo Apoc. 6:11 significat Tertium Bellum Mundanum, a die XXIV mensis Februarii anni MMXXII in Ucraina coeptum.

In terris quae praecipue in hoc bello implicatae sunt, norma **legitimitatis** ab unaquaque secundum atheismum, religionem, et mores suos constituitur. Occidens se sub norma a Civitatibus Foederatis Americae constituta ponit, et pacta regulas bello ipso impositas regunt. In Oriente et terris Russiae coniunctis,

hae regulae occidentales non agnoscuntur, et bella eorum nullas regulas habent. Itaque occidentales valde stupent Russiam gregem armatum privatum nomine "Wagner" in pugnam mittere. Russia participationem iuvenum conscriptorum suorum limitare voluit. Sed ab die XXIV Februarii anni MMXXII, occidentales pugnatore Ucrainos ut mercenarios armis instructos et a capitali occidentali stipendiatos utuntur. Et initio anni MMXXIII falsi calendarii, res mutantur, quia Russia nunc ingenti modo mobilizatur, ad graves offensivas parans quae mox contra exercitum Ucrainum gerentur. Occidenti, iam nimis dedicato per auxilium suum et arma Ucrainis tradita, nunc nimis sero est retrocedere...

illegitimitatem tracto, quae ad usum "formalis 'vous' utendi cum quis cum alio loquitur" pertinet. Hoc fortasse benignum videatur, sed non est. Nam contra, hic signum habemus quod *"superbiam" totius societatis occidentalis contemporaneae revelat. Nunc Deus sollemniter detestationem suam "superbiae" declaravit, quae causa fuit casus primi angeli ab eo creati. Hic versus ex 1 Petri 5:5, in Iacobi 4:6 receptus, cogitationem divinam fundamentalem exprimit: "Similiter et vos, qui iuniores estis, subditi estote senioribus. Omnes autem vos in invicem humilitatem induite, quia Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam."* "Haec descriptio personae a Deo benedictae contraria est valoribus ab Ecclesia Catholica Romana papali constitutis. Atque ita! Ab ea tamen superbia quae nunc manifestatur hereditatur. Memini regimen papale primum a quodam machinatore nomine Vigilio adeptum esse. Hunc titulum ob intimam necessitudinem cum meretrice nomine Theodora, quam Imperator Iustinianus I ⁱⁿ matrimonium duxit, adeptus est. Ita, cum magnis et potentibus concurrens, regimen papale eorum gustum pro bono materiali, solacio et divitiis communicabat. Sed revera consociationi Ludovici XIV et eius perfidis sacerdotibus, episcopis et cardinalibus debemus hodiernam nostram consuetudinem "vous" (allocutionis formalis). Hic rex despoticus, cuius superbia et megalomania omnia alia regna in historia terrena superabant, fervidus defensor religionis Catholicae erat. Et ipse, in edictis suis, primus se personaliter expressit dicendo: "Nos, Ludovicus, quartus decimus nominis, nos...". Et hoc legionem daemonum quae in eo vivebat iustificare potuit, sed revera de sua persona hoc vocabulo "nous" utebatur. Usque ad id..." Tempore, in lingua Gallica, quisque Gallus tres formas singularis, "je, tu, il ou elle", et tres formas pluralis, "nous, vous, ils ou elles", praesto habebat. Et perfecta ratione, etiam ad regem alloquendum, vocabulum "tutoiement" utebatur. In Biblia, videmus Daniele magnum et potentem regem Nabuchodonosor familiari "tu" alloqui, similiter Paulum regem Herodem Agrippam familiari "tu" alloqui, et nemo hanc consuetudinem reprehendit. Necesse erat igitur puerum quinquennem ad solium Franciae pervenire ut superbia immodica mentes humanas occuparet, et primum, scilicet, divitum, opulentum, potentium, quos Deus " *magnos* " appellat. Sic, regibus sui temporis subigans, luxu, pompa, conviviiis sumptuosius in palatio suo Versaliis aedificato ordinatis, rex Ludovicus XIV in omnibus aliis regnis sui temporis imitatus et reproductus est. Ita, in lingua Anglica, vocabulum "thou", quod nostrum "tu" exprimebat, paulatim relictum est. pro solo vocabulo "vos" quod, initio, solum nostrum "vos" designabat. Deo hic "vos" iniustus, et solo superbiae motivo iustus, tam odiosus et intolerabilis ei est, ut, cum eius iussu, poena Revolutionis Francicae totam aristocratiam incidit, primum quod hi rebelles

fecerunt fuit "vos" cum "tu" (in forma appellationis) substituere. Hoc opus, a Revolutionariis exercitum, re vera a Deo volutum et ordinatum est, quia in oculis eius, superbia creaturarum eius pessimum malum earum est; nam superbae creaturae, vita aeterna sub gubernatione Dei impossibilis est.

Nullas mihi fallacias habeo de mundo hanc consuetudinem utendi formali "vos" deserente, sed hoc nuntium nomine Dei ad veros eius filios dico qui vere ei placere cupiunt, ut eius amoris respondeant. Singillatim, "tu" dicimus cum ad Deum Creatorem omnipotentem alloquimur. Num quis plus honoris creaturis suis quam sibi ipsi tribuere potest, plurali termino nominando individuum cum caractere et natura singularis? Usus formalis "vos" ad singulum individuum est perversio mentis, et praetextus huius usus ob causas comitatis **illegitimus** et infundatus est. Usus informalis "tu" non impedit comitatem, sicut formalis "vos" non impedit ruditatem et contumelias. Usus formalis "vos" est signum superioritatis ab aristocraticis hereditatis, et in quibusdam familiis aristocraticis, formalis "vos" a liberis adhibetur cum parentes suos alloquuntur; quam perversa lapsus! Hoc totum, quia sacerdotes a Deo neglecti parentes suos docuerunt dicere "vos" Deo caeli. Nostris diebus, vocabulum "Monsieur" (Dominus) tam **illegitimum est** quam formale "vous" (Vous), quia est forma abbreviata locutionis "mi domine". Hic iterum, hoc vocabulum nos ad tempus Ludovici XIV reducit, quia nomen "Monsieur" praecipue fratrem eius minorem, Philippum Aurelianensem, designabat, qui tantum affinitatis cum suis "mignons" habebat quantum frater eius, rex, cum innumeris suis meretricibus habebat. Observatio horum rerum veram condicionem conceptus vitae modernae hodiernae testatur: tempore Quintae ^{Rei Publicae}, omnia quae Prima ^{Res Publica} destruxit et prudenter et iuste deseruit reaedificata et restaurata sunt. Itaque, memini, ex parte sua, Deum nostrum Creatorem, recte et iuste, etiam postulare ut veri filii sui fructus verae fidei producant, oboediendo desiderio suo omnes valores divinos restituendi. Inter haec, requies Sabbatica tantum aspectus doctrinalis et signum approbationis suae est, quod nihilominus, usque ad ultimam fidei probationem, characterem adhuc fallacem retinere potest. Quia ab anno MCMXCIV, reliqua pars veri Sabbati, Sabbatum, munus " *sigilli Dei* " tenuit, tantum iis qui amorem erga recentissimas eius revelationes propheticas ostendunt.

Inter eos qui a Deo vocati sunt, qui, sicut ego, in Gallia aut Europa Occidentali nati sunt, intellegere debent nos omnes valores hereditate accepisse quos Deus non probat. A nostro ambitu sociali formati sumus, et nunc officium habemus hanc hereditatem iudicare, ut in mentibus nostris cogitationem iudicii cum Deo communicati producamus; nam ipse est Spiritus Sanctus qui cogitationes et corda nostra scrutatur. Deus mentes quae sapientiam et iustitiam cogitationum eius provocant reicit et reicit; perfecta adhaesio opinioni eius ergo omnino ab eo requiritur ut in aeternitatem suam ingrediamur. In constructione eius quod facti sumus, cinematographia partes primas egit. Pelliculae audaces, ut "Tres Moschetarii," nos somniare fecerunt, sed etiam, insidiosae, normas regiminum despoticorum monarchiarum a papatu Romano probatarum et directarum accipere coegerunt. In Gallia, tempus Reformationis tempore quod "Renascentia" appellatur coepit. Deus sapienter nomen quod illa ferret elegit. Adventus enim verae lucis Bibliorum, tum ^{saeculo sexto decimo}, sed historice ab ^{saeculo duodecimo}, creavit

ipsam possibilitatem inveniendi salutem a Deo per gratiam oblatam in nomine Iesu Christi, scilicet " *novam nativitatem* ". Homines infideles hoc nomen, tum temporis, causis culturalibus tribuunt. Et hic iterum, haec renovatio culturalis debetur matrimonio Francisci I^{cum} Maria Medicea, Italica Catholicissima. In hoc congressu Rex Franciae vitam elegantem invenit quae iam Italiam sui temporis notabat. Romae, pictores et sculptores ingeniosi vias et palatia Italiae operibus suis praeclaris ornaverunt. Ita clarus Leonardus da Vinci, in hac terra se stabiliens, pro Rege Franciae pinxit. Seductio Catholica Italica tum culmen attigit in Francia. Et admiratio operum culturalium favorem religionis Italicae aluit: Catholicismus Romanus papalis iam bene sustentatus etiam magis profecit. Sed sub specie societatis elegantissimae, exemplar Italicum importatum et adoptatum naturam suam sceleris ordinati attulit; Quod ministerium papale Alexandri VI, Borgia nati, insignivit, cuius victimae a filio Caesare, a patre cardinali nominato, necatae sunt. Hoc exemplum in Gallia constitutum, eo ipso tempore quo lux biblica religionem Catholicam, **falsam et illegitimam , impugnare coepit** , persecutiones mortiferae verorum prophetarum Dei evitari non poterant. Itaque, propter quosdam Protestantes male conversos, cruentae contentiones foedera Catholica contra pugnatores Huguenotos Protestantes opposuerunt. Ex his omnibus rebus terribilibus, testimonium historicum "Bellorum Religionum" habemus, argumentum et argumentum " *tertia tubae* " Apoc. 8:10 et 11. Et ipsum anno 1572 scelus et perfidia culmen horroris attigerunt cum caede "Die Sancti Bartholomaei", ubi Parisiis in Museo Lupariensi invitati ad celebrandas sponsalia futuri regis Henrici IV cum principissa Margarita, "Margarita" appellata, duces Protestantes a foederibus Catholicis Guisorum et Parisiensium, ad mediam noctem, "hora sceleris", trucidati sunt. Sed simul hoc factum iudicium Dei in Protestantismum armatum illius temporis revelat, fidem reformatam vindicavit sed armis in manu fecit, quod Iesus veris electis suis formaliter vetuit ipsa vespera comprehensionis suae a custodibus Iudaicis, antequam vitam suam pro sacrificio expiationis pro eis offerret. Et nobis omnibus pergit dicere: " *Mihi est vindicta et retributio!* "; nobis non licet ultionem nobis ipsis sumere. Tempore ab eo electo, hoc munus poenale victimis lapsis, mendaciis religiosis seductis et deceptis, committit.

Sola VERITAS

Dum societates nostrae occidentales uniuntur et congregantur nomine "cogitationis unius" communicandae, in hereditate exemplaris republicani et regiminis democratici conditae, adversus eas stat unicus Deus VERITATIS, cuius cogitandi exemplar etiam "unicus" est. Argumentum quod hic explico pertinet ad aspectum VERITATIS, quem falsa fides, quae in foedere oecumenico congregatur, odio habet. In hoc foedere, nihil est quod magis odio habeatur et impugnatur quam vir qui se totam VERITATEM tenere profitetur. Et iam, suo tempore, Dominus noster Iesus Christus a clericis Iudaicis odio habebatur propter ipsam facultatem responsa ad omnia praebendi. Hac de causa filii Dei nostri

temporis a filiis diaboli distinguuntur eo quod Deo Creatori unico cogitationem unicam et singularem attribuunt. Nam Deus non omnia et contraria eorum cogitat, ut assertiones benedictionum omnium harum doctrinarum religiosarum inter se oppositarum quis credere posset. Per totam Bibliam, Deus cogitationem constantem et immutabilem testatur: aut probat aut culpat et damnat.

Regula generali, homines ius legitimum habent opiniones de rebus et rebus in sphaera saeculari habendi. Et, ut recte docet illud vetus dictum Gallicum: "de saporibus et coloribus non disputatur"; sed hoc principium ad res saeculares tantum pertinet. Pro re religiosa, res omnino contraria est, quia cogitatio unica unius Dei non disputatur. Deus semper in eodem iudicio rerum et valorum moralium manet. Et intellegendum est te, cum opinionem de re religiosa profers, non solum opinionem tuam exprimere, sed Deum Creatorem implicare, qui ipse has res iudicat, tuas cogitationes ei attribuendo. Nihil autem est quod Deus magis odit quam sibi attribui cogitationes quas non communicat nec probat. Immo vero, si eius pertines, tuae cogitationes eius sunt, eas communicat et inspirat, et ita, iure, eas benedicere potest. Iesus pro communione electorum suorum precatus est, "*ut sint unum*," secundum Ioannem 17:21-22: "*ut sint omnes unum, sicut tu, Pater, in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint; ut mundus credat quia tu misisti me. Clamorem, quem dedisti mihi, dedi illis, ut sint unum, sicut et nos unum sumus, ...*" Iesus addit et iterum specificat in versu 24: "*Pater, volo ut et eos, quos dedisti mihi, sint mecum, ut videant claritatem meam, claritatem quam dedisti mihi, quia dilexisti me ante constitutionem mundi.*" Nunc hunc verum tam gravem in doctrina sua excido: Iesus dicit: "***Pater, volo ut et eos, quos dedisti mihi, sint mecum, ubi ego sum***." Electi quidem de terra tollentur et in praesentia Iesu tempore "*primae resurrectionis*" collocabuntur, sed hoc solum ea condicione efficietur ut "unitas" vera sit et secundum cogitationem divinam. Haec doctrina longe abest ab idea quam suggerunt innumerabiles cruces lignae, lapideae, ferreae, vel marmoreae, quae in omnibus coemeteriis stant. Omnes hae cruces confirmant valorem "inscriptionis" quem falsa religio fidei Christianae tribuit. Hae cruces innumerabiles tantum confirmant aspectum "mercatus" quem haec falsa religio electioni Dei Creatoris tribuit. Ita intellegi potes causas ardentis irae eius quae ad puniendos peccatores venit per ultimos decem annos finis sex milium annorum peccati, qui patientiam eius probaverunt et adhuc probant. Sicut homines non possunt ferre videri quales non sunt, ita Deus damnat et punit morte aeterna, vel definitiva, eos qui ei actiones et cogitationes attribuunt quae non sunt eius.

VERITAS non est verbum tantum, sed ante omnia persona, entitas unica, quae cogitationem et iudicium Dei Creatoris definit. Quam ob rem doctrina "Trinitatis" fructus est apostasiae religiosae cum Deum definit ut "tres personas," dum Deus unitatem suam revelatam in consilio suo salutis exprimit. Nam "Trinitas" "Patris, Filii et Spiritus Sancti" electos de tribus muneribus successivis unius Dei in perficiendo hoc consilio salutis admonet. Sub nomine "***Patris***," Iesus Deum veteris foederis commemoravit, id est, Deum creatorem et legislatorem, ordinatorem decem mandatorum suorum et omnium ordinationum et praeceptorum huius veteris foederis. Nomine "Filii," Iesus electos admonuit salutem suam solum per se, per mortem suam voluntariam, sacrificium

expiatorium suum pro redemptione peccatorum suorum oblatum, adeptam esse. Deinde, nomine "***Spiritus Sanctus***," munus nuntiavit quod ipse, Iesus, agendus erat nomine electorum suorum, post mortem et resurrectionem suam. Estne actio trium personarum? Minime! Quia idem spiritus Dei has tres actiones dirigit. Haec clarificatio magni momenti est: Deus est spiritus et non potest esse nisi in re et natura perfecte Sanctus et Spiritus. Quod hominem facit est tantum spiritus eius. Aspectus eius potest esse indifferenter caelestis vel terrestris, sed quaeque creatura Dei iudicatur ut spiritus. Aspectus physici igitur non valent pro magno Iudice quia iudicat cogitationes et corda, id est, electiones rerum a creaturis suis amatarum. Successive, Deus se praesentavit angelis in aspectu angeli "Michaelis," deinde hominibus, in aspectu viri nomine "Iesus Nazareni." Sic "*Michael*" angelos suos caelestes reliquit ut nasceretur in corpore iuvenis virginis Mariae, miraculose, sub nomine "*Iesus*." "*Michael et Iesus*" ergo sunt unus et idem spiritus divinus. Duae formae in quibus Spiritus, Deus Creator, se revelat creaturis suis. Qui vitam creat et aspectus quos ei dat, sic assumere potest aspectum quem vult quandocumque vult. Haec logica fugit Musulmanos qui recusant credere in divinitatem Iesu Christi quia in eo vident tantum aspectum hominis. Sed per ministerium suum terrestre, Iesus solum ad Patrem referebat qui se in eo abscondit. Fides innititur acceptioni existentiae Dei Creatoris cui nihil impossibile est. Atque ita, negando existentiam huius impossibilitatis divinae, falsa fides se ipsam detegit et revelat pro eo quod revera est.

Secundum hanc notionem, falsa Christianitas eam mutationem in moribus sectatorum suorum non producit quam Deus Creator a veris electis suis, quos per mortem Iesu Christi salvat, requirit. Praeterea, eius neglegentia erga Verbum Dei et prophetias eius, eam in ignorantia tenet de intentione eius, ut ab electis suis perfectam completionem Reformationis saeculis XV^{et XVI} susceptae requirat; hoc, ab anno MDCCCXLIII, ut in Daniele VIII:XIV statutum est. Hoc resultat directe consequentia est erroneae eorum conceptionis de characterе Dei et eius infinitis possibilitatibus. Non intellegunt absolutam necessitatem mutationis status per concretam mutationem in characterе mentis vocati a Christo obtinendam; mutationem perfectam quam Iesus "*novam nativitatem*" appellat. Falsa fides fidem exhibet ut principium theoreticum, fundatum in opinione quod Deus exstat et eum in Christo venisse ad expiandum peccata eorum qui in hanc actionem divinam credunt. Verba recta sunt, sed quod deest est quod haec oblatio salutis significat: mutationem concretam quae peccatorem inoboediens in electum oboediens, sanctum et fidelem erga Deum et ordinationes eius transformat.

In Apocalypsi, divina eius revelatione, invenimus quae Deus servos suos reprehendit et quae falsae religioni imputat, quae, sicut Ecclesia Catholica Romana, potestatem temporalem vindicat, ita normam a Iesu Christo constitutam frangens, qui clare Pontio Pilato, procuratori Romano, in Ioanne 18:36 dixit: "***Regnum meum non est de hoc mundo,***" ***respondit Iesus. "Si ex hoc mundo esset regnum meum, ministri mei pro me pugnassent, ut non traderer Iudaeis; nunc autem regnum meum non est hinc.***" "***Regnum***" eius igitur non habet characterem temporalem, non vindicat iura in provincia civili saeculari, sed tantum in provincia religiosa spirituali. Usque ad gloriosum reditum suum, Iesus diabolo et eius repraesentantibus terrestribus dominium et potestatem gubernandi

res terrenas relinquit. Hanc lectionem confirmavit Iudaeis dicens in Marco 12:17: "***Tunc dixit eis: 'Reddite quae Caesaris sunt, Caesari, et quae Dei sunt, Deo.'***" "***Et mirabantur in eo .***" "***Stupor***" notatus eo ortus est quod Iudaei exspectabant Iesum delere potestatem Romanam in Israel constitutam. Hic "***stupor***" cito vertebatur in frustrationem et, pro maxime deceptis, in odium adversus Iesum, quia eos non liberavit ab aspera et crudeli occupatione militum Romanorum.

Increpationes quas Iesus servis suis dirigit probant eum ab iis quos servat exigere sanctum morem qui morum peccatorum substituere debeat. Quamquam increpationes citatae servos eius tempore aetatis Christianae pertinent, eas tamen colligere possumus ut lectionem comprehensivam omnibus electis eius omnium temporum directam.

Legimus in Apoc. 2:4: "***Sed habeo adversus te pauca, quod caritatem tuam primam reliquisti.***" Iesus hic exprobrationem facit quae fere omnes Christianos afficit qui victimae temporis praeteritionis sunt. Nam momentum baptismi, tempus gaudii et entusiasmi pro iis qui eum adulti petunt, locum cedit consuetudini et consuetudini quae fidem formalisticam et tepidam faciunt. Haec debilitatio obligationis vocatorum aeternam iacturam eorum causabit, ut minatio versus 5, qui doctrinam sequitur: "***Memento ergo unde excideris, et paenitentiam age et prima opera fac; alioquin veniam ad te et movebo candelabrum tuum de loco suo, nisi paenitentiam egeris.***" Haec lectio de "***relinquendo primam caritatem***" in Apoc. 3:7 et 14 applicabitur; duabus temporibus initii et finis ecclesiae officialis et institutionalis Adventismo Septimo Diei, scilicet temporibus quae "***Philadelphia et Laodicea***" appellantur. "***Primus amor***" ad beatam "***Philadelphiam***" aetatem anno 1873 pertinet, secundum Danielelem 12:12, et "***derelictio huius primi amoris***" ad ultimam aetatem "***Laodiceae***" anno 1994 pertinet, annum definitum ut finem "***quinque mensium***" sive 150 annorum periodi a Deo datae ultimae ecclesiae suae institutionalis, in Apoc. 9:5-10, ad iudicandum valorem fidei suae quae, iudicata "***tepida***", eum adducit ad tradendam eam in castra "***falsoprophetarum***" Christianitatis universalis.

Contextus historici harum duarum temporum aetatis Christianae tempus "***Ephesi***" in tempore persecutionum crudelium ob imperatorem Romanum illius temporis, Domitianum, collocant. Contra, tempus finis "***Philippiae et Laodiceae***" pace religiosa insignitur. Nota bellum religiosum anno 1995 resumpsisse, simulac "***Laodicea***" a Iesu Christo "***evomita***" est, id est, anno 1994. Oppositio religiosa quae tum se manifestavit Musulmana erat. Et eo tempore pax inter inimicos Catholicos et Protestantes, foedere oecumenico reconciliatos, falsa fide Adventista, officialiter, anno 1995 iunctos, regnabat. Pax igitur fidei non favebat; immo, eam necabat. Hic intellegere possumus valorem fidei non pendere a contextu temporis. Persecutio vel pax exitum non mutat, quia fides a natura individuali hominum pendet. Sumus quod sumus, et Deus hoc ab creatione mundi novit. Ei nullae sunt admirationes; Miratio nobis solis, creaturis eius, est, quae fatum nostrum singulare, die post diem, detegunt.

Deus electos suos eligit secundum eorum facultatem fidelitatis et zelotypiae, id est, "***ferviditatis***" modo permanenti et perpetuo. Iudicio eius, casus "***Laodiceae***" peior est, multo gravior, quam casus temporis "***Ephesi***," cui Iesus normam veritatis suae doctrinalis agnoscit, in versibus 2 et 3: "***Scio opera tua, et***

laborem tuum, et patientiam tuam, quia non potes sustinere malos; quia tentasti eos qui se dicunt apostolos esse et non sunt, et **invenisti eos mendaces** ." " ...ut patientiam habeas, quod propter nomen meum passus es, et non defessus es. " Non idem est tempore " *Laodicensi* ", ubi servo suo officiali institutionalis, in Apoc. 3:17, dicit: " Quia dicis, Dives sum et locupletatus, et nullius egeo; et **nescis quia tu es miser et miserabilis et pauper et caecus et nudus** . " Hae locutiones damnant et in dubium vocant totam hereditatem doctrinalem universalis officialis Adventismi institutionalis, ut, eum " **nudum** " vocando , Iesus confirmat recusationem suam imputandi ei " **vestimentum** " suae " **iustitiae aeternae** ."

Philadelphiae et Laodiceae " attribuit, iam demonstravi . Duo haec nuntia in extremo opponuntur. Sine dubio miraberis et intellegere voles cur et quomodo doctrina a Deo aetate " *Philadelphiae* " data a Iesu aetate " *Laodiceae* " tam impugnari possit . Et haec explicatio legitima et necessaria est. Causa principalis mutationis notatae in moribus Adventistarum de interesse verbo prophetico dato iacet, quia hoc thema fundamentaliter momentum attulit ab anno 1844, in quo solo "vera" *sanctitas* " a Deo aestimata protectionem " *iustitiae aeternae* " eius obtinet; quod Daniel 8:44 his terminis exprimit: " **Usque ad vesperam et mane duo milia trecenta et iustificabitur sanctitas** "; haec est vera et authentica bona translatio huius versus secundum textum Hebraicum originale. Quare iam notatum est Adventismum officialem, ab initio suo, in falsa translatione huius versus aedificatum esse, quae fundamentum omnis doctrinae suae constituit. Adventismus officialis tantum falsam translationem, usque ad me propositam in diversis versionibus translationum Bibliorum, agnovit, scilicet: " **Usque ad vesperam et mane duo milia trecenta et mundabitur sanctuarium** . " **Attamen, in textu Hebraico, non de " sanctuario mundato " agitur , sed de " sanctitate iustificata** ". Praeterea, in hac falsa basi " **sanctuarii mundati** ", Adventismus dogma suum iudicii "investigativi" sic dicti aedificavit perperam interpretando... Imagines in Daniele 7:9-10 praesentatae: " Vidi dum throni positi sunt, et Antiquus dierum sedit. Vestimentum eius candidum quasi nix, et capilli capitis eius quasi lana munda: thronus eius quasi flammae ignis, et rotae quasi ignis ardens. Flumen ignis procedebat et fluebat a facie eius. Millia milia ministrabant ei, et decies milies decies stabant coram eo. Iudices sederunt, **et libri aperti sunt** . " In hoc versu, phrasid " *Flumen ignis procedebat et fluebat a facie eius* " ad iudicium impiorum resurrectorum pro secunda ^{resurrectione refertur} , contra phrasid in Apocalypsi 22:1, " *Et ostendit mihi fluvium aquae vitae splendidum, tamquam crystallum, procedentem de sede Dei et Agni* ," quae iudicium Dei sanctorum redemptorum suorum in " *nova terra* " illustrat. " *Flumen aquae vitae* " substituit perniciosum " *flumen ignis* . " " **Aperitio librorum** " interpretata est ut actio caelestis a Iesu ab anno 1844 suscepta, dum actionem sanctorum prophetat qui impios lapsos iudicabunt per "septimum millennium" quod advenit et incipiet, tempore magni et veri reditus Iesu Christi, vere anni 2030. Adventismus officialis sic accumulavit et docuit, usque ad iudicium suum a Deo, anno 1994, normalizationem interpretationum propheticarum erronearum impositarum, a Deo ipso, usque ad tempus plenae suae lucis quod venit inter 1980 et 1991, anno quo recusatio eius

credendi in possibilitatem reditus Christi anno 1994, damnavit eum ad "**evomendum**" seu deserendum, a Iesu Christo.

Sicut Deus exemplum dedit culpam Moysis qui consilium salutis a Deo praedictum distorquebat, "petram Horeb" "secundo" percutiendo et ita ius intrandi Canaanem terrestrem amittendo, ita Deus punit interdictione intrandi Canaanem suam caelestem, Adventismum officialem qui errores suos potius quam veritates pulchras, quas ei nomine eius praesentaveram, privilegiare voluit. Deus non mutatur; iudicium eius et requisita eius in aeternum eadem manent.

Inaequalitas generum in paribus per humanitatem

Moneo te affirmationes in hoc documento prolatas non simplicem iudicium humanum exprimere, sed, fontes in Sacra Biblia habentes, iudicium Dei Omnipotentis, Creatoris nostri, clare revelare.

Potemus videre quomodo hoc iudicium divinum a societate moderna, spiritu rebelliosis notata, qui culmen attingit, oppugnatur et conculcetur. Nam tempore postulationum feministarum coetuum "MLF", "Femen Ucrainicarum", "Me too", etc., et coetuum "LGBT", iudicium Dei visibiliter ignoratur et contemnitur a multitudine virorum, mulierum, senum et puerorum, qui, propter electionem valorum suorum, ad mortem variis modis, usque ad ultimum, destinati sunt.

In thematibus prioribus, hunc versum magni momenti ex Iacobi 4:6 et 1 Petri 5:5 commemoravi, ubi Deus declarat: "*superbis resistit, humilibus autem dat gratiam.*" Huius **humilitatis** necessitas igitur a Deo praecipue requiretur, ex parte mulierum, propter statum "**adiutoris**" viri, quem ei dedit etiam antequam ex una ex costis Adami, primi hominis ad imaginem suam formati, formata est. Hoc Deus confirmat in Genesi 2:18: "*Dixit Dominus Deus: Non est bonum esse virum solum; faciam ei adiutorem similem sibi.*" Hic status "**adiutoris**" mulierem coniugatam viro parem non facit. Deus vitam dat mulieri ut possit adiuvare et parere filios viri, viri sui. Hoc manifeste munus servi est. Sed hoc vocabulum nihil degradantis habet, cum Iesus ipse se servum apostolorum et discipulorum suorum fecit, adeo ut pedes eorum pulvere sordidos lavaret.

Statim tamen dicendum est hoc studium statum mulierum tantum in munere uxorum pertinere. Nam in statu caelibis vel viduae, earum status prorsus par est statui virorum, cum Deus eas mulieres solum ad condiciones terrestres creaverit. A Iesu Christo servata, in aeternitate sua similis erit viris, angelus inter alios angelos facta, omnes asexuales. In terra, mulieres nullam causam habent cur ancillae omnium operum pro viris masculinis habeantur. Maltractatio mulierum est perversa abusio a viris generis humani. Praeterea, intellegere possunt cur, fessi lege dominante virorum pati, genus femininum rebellaverit, non iniuste. Examinatio rei quae sequitur igitur solum statum mulierum ut uxoris viri quem amat et qui eam amat pertinet; duo, simul viventes, in mutua fidelitate, quae fundamentum veri matrimonii coram Deo constituit. Cetera, caerimoniae et conventiones officiales, negotium hominum sunt ob causas civiles.

Homo modernus intellegere debet divinam normam dupliciter ad sensum spirituales et litterales pertinere. Altera enim alteram non excludit, sed contra, utraque Deum honorat qui consilium salutis pro vita humana creata ordinat. Sensu spirituali, " *vir* " Iesum Christum repraesentat et prophetat, et " *mulier* " idem facit de Ecclesia quae erit congregatio electorum quos sacrificium expiatorium eius redimet. Haec lectio ab apostolo Paulo intellecta et revelata est in Eph. 5:22-23: " *Mulieres viris vestris subditae estote, sicut Domino. **Nam vir caput est mulieris, sicut Christus caput est ecclesiae corporis eius et salvator eius.*** " Nota Paulum non dicere " *virum* ", sed " *virum* ", quod priorem meam explicationem confirmat, secundum quam status quem Deus mulieri dat eam solum pertinet ut " *uxor* " " *viri* " sui. Re vera, Paulus dicere potuisset: "nam vir caput est uxoris. _" Sed ambitus verborum eius etiam spiritualis est, et hoc in casu forma *quam* elegit aptior est ad designandum Christum et Ecclesiam, quae unica est: ea est Electa, ergo " *mulier* ".

Antequam ulterius progrediar, notare velim haec verba ab Apostolo Paulo scripta, sicut mea scripta, ad electos Iesu Christi dirigi, id est, ad viros et mulieres amore personae eius et veritatis eius repletos, homines capaces verae iustitiae a Deo cogitatae intellegendae. Iam vero, quae Paulus nobis narrat, idealem fidei humanae constituunt, quae est norma divina ad aeternam salutem requisita. Comparatio cum " *Christo et Ecclesia* " tantum ad casum pertinet ubi duo coniuges electi sunt a Iesu Christo redempti; et hic casus rarissimus est, si adhuc hodie exstat... Protestantes igitur pernumerissimi erunt, sed non ad eos scripta mea diriguntur. Filtrum quod adhaerere huic divino iudicio permittit est amor, verus, purus amor veritatis, et eius concretum testimonium quod comitatur et probat, est perfecta humilitas. Praesentia etiam minimae superbiae ergo vocatos inhabiles reddet ad statum electionis obtinendum. Electio autem tantum in vera " *sanctificatione* " obtinetur, et qui, in omni iustitia, decernit utrum creaturam suam peccato servatam " *sanctificare* " *necne, Deus est et solus Ille*. Sequamur igitur verba Apostoli Pauli: versus 24: " *Sicut Ecclesia subiecta est Christo, **ita et mulieres viris suis subditae sint in omnibus.*** " Hic Spiritus confirmat validationem principii pro sensu spirituali et applicatione eius litterali, quia Deus est Deus ordinis, et ordo obtinetur solum per acceptionem disciplinae et principium oboedientiae. Sed, ad hunc effectum obtinendum, amor debet agere in corde viri coniugati vel non, et Deus inveniet eum in cordibus vere electorum: versus 25: " *Viri, diligite uxores vestras, sicut Christus dilexit Ecclesiam et seipsum tradidit pro ea.* " Hic Spiritus revelat condicionem necessariam ut ideale eius de relatione mariti et uxoris impleatur. Hic versus nullo modo virum permittit ut uxorem suam, vel aliam mulierem, violent. Etiam in contractu matrimoniali Gallico occidentali tradito, dicitur "duos coniuges inter se auxilium, fidelitatem et concordiam debere, et hoc, donec mors eos separet"; Deus ergo hanc clausulam matrimonii civilis vel matrimonii religiosi tantum probare potest. Et exemplum dans quo modo Christus vitam suam dedit ut vitam aeternam Ecclesiae suae, Electae suae, Sponsae suae, offerret, virum magnam partem responsabilitatis in relatione cum uxore ferre facit. Sed fieri potest ut amor viri, etsi irreprehensibilis vel paene, inefficax sit et finem idealem a Deo optatum assequi non possit. Hoc fit cum mulier " *rixiosa* " est, ut proverbium in Proverbiis 21:9 citatum dicit: "

Melius est habitare in angulo domi quam domum mulieris rixosae communicare. " Praeterea, pessimo casu, matrimonium mulierem " *rixiosam* " cum viro coniungit qui non potest amare sicut Iesus Ecclesiam amavit, et huiusmodi res augmentum numeri caelibum in societate nostra occidentali contemporanea explicat. Et alibi in mundo, sine auxilio Iesu Christi, mulieres ut ancillae tractantur a maritis iniustis et interdum crudelissimis, cruciantibus. Paulus etiam in versibus 26-27 dicit: "... *ut illud sanctificaret verbo, mundans illud lavacro aquae, ut exhiberet sibi in gloria, non habentem maculam aut rugam aut aliquid huiusmodi, sed sanctum et immaculatum.* " Spiritus hic clare definit consilium suum salutis; id summam describit his duobus versibus qui, successive, duas phases " *purificationis* " et " *sanctificationis* " suggerunt. " *Baptismus* " iustitiam Christi **imputat**, sed desertio usus peccati, quae concrete id " *sanctificationis* " reddit, stadium " *sanctificationis* " a Deo requisitum ex parte electorum quos salvat, efficit. Deus porro cogitationem suam in versibus 27 ad 30 specificat: " ***Itaque viri diligant uxores suas sicut corpora sua*** . Qui diligit uxorem suam, seipsum diligit. Propter hoc relinquet vir patrem suum et matrem et adhaerebit uxori suae, et erunt duo in carne una. *Mysterium hoc magnum est; hoc dico de Christo et Ecclesia.* Sub luce horum verborum, mulier nupta est prima quam vir eius ad evangelium Dei conciliare debet; prima quam convertere debet ut salva sit. Sed res vera est e contrario, si vir est qui ad salutem Christi convertendus est. Hoc mysterium nunc intellegitur et bene illustratur a Deo in scriptis meis. Relatio inter realitatem et significationem propheticam symbolorum definitur et recte interpretatur. Hac luce, Deus glorificatur et humanitas humiliatur, quia sola responsabilitatem pro suis erroribus portat. In Iesu Christo, Deus ei concrete exemplar exemplare praesentavit cuius perfectio imperfectionem humanam damnat. Vulgi " *lapides* " eum reiecerunt et " *lapides pretiosi et margaritae* " eum receperunt." Versus 33 claudit argumentum: " *Denique, unusquisque uxorem suam sicut seipsum diligat* , uxor autem timeat **virum** suum. " Et hic ultimus versus inaequalitatem viri et mulieris ulterius confirmat: " *Denique, unusquisque uxorem suam sicut seipsum diligit* , uxor autem **timeat** virum suum. " Ad carnalem nuntii applicationem stricte intendens, Paulus virum hortatur ut " *uxorem suam diligat* " et mulieri dicit ut " *virum suum timeat* ." Iam " *diligere* " est officium fortioris, et " *respicere* " infirmioris. "Infirmetas" mulieris res naturalis est, quae nullo modo abiecta aut turpe est. Haec "infirmetas" viro tantum officia auxilii et protectionis erga uxorem imponit, quia Deus eum "fortem" in natura sua creavit.

In personis biblicis invenimus electos qui exemplari a Deo requisito conformantur, inter quos Abraham, quem uxor eius Sara " dominum **suum** " **appellabat**, **secundum** 1 Petri 3:5-6: " Sic enim olim sanctae mulieres, quae sperabant in Deo, ornabant se, subiectae viris suis , **sicut Sara, quae oboediebat Abrahae dominum illum vocans** . Vos autem filiae factae estis eius, beneficientes et nullo timore turbatae. "

Inquisitione facta, hunc versum ex Genesi 24:36 inveni: " *Sara, uxor domini mei, peperit filium domino meo in senectute sua; et dedit ei omnia quae possidebat.* " Videmus quantum experientia ab Isaac habita praedicat experientiam Iesu Christi. Abraham in hoc versu partes Dei agit qui prophetavit de sero Christi

Iesu nativitate, in senectute sua, id est, post fere 4000 annos a peccato Adami et Evae. Et Deus dabit victori Christo, "*Filio*" suo, etiam "*omnia quae possidet*." In Ioanne 5:22, Iesus hoc confirmat: "*Pater neminem iudicat, sed omne iudicium dedit Filio ...*". Unus est "*Dominus*" sed multi "*domini*", ut indicat titulus quem Deus sibi in Christo dat "*Rex regum et Dominus dominorum*" in Apoc. 19:16: "*Habebat autem in vestimento et in femore suo nomen scriptum: Rex regum et Dominus dominorum.*" Vocabulum "*dominus*" laudatorium est quia originaliter divites et fortes designabat qui pauperes et infirmos defendit. Sed naturalis malitia, a falsa religione Christiana aucta, indigne hunc nobilem titulum sibi vindicavit. Verum tamen exemplar "***domini***" semper cernitur in persona divina Dei creatoris nostri, a Iesu Christo revelata. Locutio "*Dominus dominorum*" ad Deum refertur in Deut. 10:17 ad 19: "*Nam YaHWéH, Deus vester, Deus deorum est, Dominus dominorum, Deus magnus, potens et terribilis, qui non accipit personam, nec accipit praemia, qui facit iudicium pupillo et viduae, qui amat peregrinum et dat ei victum et vestitum. Dilige peregrinum*, quia et vos fuistis peregrini in terra Aegypti." Hic "*amor*" "*peregrini*" limitabitur ad eum in numero rationabili excipiendum, quia contra, exceptis iis qui ad Deum verum convertuntur, matrimonium peregrini cum Hebraeo a Deo prohibitum manet. Sed hic versus perfecte definit naturam moralem veri "*domini*" secundum Deum.

Humanitas multum amisit Deum eiusque veras virtutes negligendo, et haec est causa omnium defectuum suorum. Longum tempus pacis a Deo concessum inter annos 1945 et 2022 viris et feminis in societatibus occidentalibus dominantibus permisit ut consequentias vitiorum suorum, quantum fieri potest, ferrent; vitia et peccata propter Deum. Avaritia, diffidentia, avaritia, violentia possibilitatem vitae concordis sabotant. Matrimonium et viros et feminas terret, et magis ac magis omnes libertatem suam conservare malunt.

In ambitu oeconomico, homines impii aemulationem rem positivam aestimant. Haec aemulatio sumptus minores promovere deberet, sed re vera numerum tantum auget qui pretia venditionis altiora, detrimento emptorum, promovere consentiunt. Re vera, humanitas non aemulatione, sed complementaritate eget. Ut in multitudine vivant, homines inter se talenta complementaria afferunt, quae omnibus utilia sunt. Quisque homo a talibus ab aliis acceptis pendet, et hoc est quod multiplicationem numeri creaturarum suarum utilem reddit, non solum Deo ipso, sed etiam vitis quas creat. Primo, vita spiritualis et opus a Deo ordinatum innituntur talibus specificis quae servis suis fidelibus, servis voluntariis, dat. Complementaritas est vis constructionis veritatis, fons aedificationis eius.

Biblia amplam probationem praebet de momento quod Deus huic complementaritati tribuit, praesertim per testimonia quattuor Evangeliorum Novi Foederis. Sed post haec, Apocalypsis, obscure "Apocalypsis" nominata, tota in hoc principio complementaritatis aedificata est. Duo foedera successiva etiam finem educationis complementaritatis habent, sicut et prophetiae Danielis et Apocalypsis. Et primo, in sua conceptione, homo est productum complementaritatis omnium organorum et membrorum quae eum constituunt; ita ut tota vita a Deo designata sit ad functionem secundum principium complementaritatis. In 1 Cor. 12:17, Spiritus nobis per Paulum dicit: "*Non potest*

*oculus dicere manui: 'Non egeo te', neque caput pedibus: 'Non egeo vos.' » Et haec observatio vitam definit ut collectionem opum, quam "communismus" politicus distorsit et destruxit, quia Deus reiectus et absens est. Talenta ab unoquoque accepta, cum munus complementaritatis habeant, una supra alteram elevari non possunt nec ullum privilegium superius iustificat. Vita secundum Deum perfecte aequalis est, et inaequalitates sexuum hodiernae tantum pro tempore peccati terreni provisionaliter constituuntur. Nam post diversum aspectum carnalem mulieris latet spiritus vitae qui, si sanguine Christi redimitur, fiet, sicut vir aequae redemptus, ens caeleste asexuale ad imaginem angelorum caelestium, secundum quod Iesus dicit in Matthaeo 22:30: " *In resurrectione enim non nubent, neque nubentur, sed erunt sicut angeli Dei in caelis.* "*

Mulieres, cum sexu masculino certantes, officia viris destinata susceperunt. Simulque curam proles educandae ignotis reliquerunt. Hi liberi, a nutricibus vel a peritis institutis educati, neque amore et lenitate matrum, neque iustis et utilibus earum increpationibus et poenis profuerunt. Mutationes bonorum principiorum fundamentalium ad mutationes in natura liberorum, qui auxilio matrum frustrati sunt, perduxerunt. Effectus late patent, iurium singularium defensionem efficiunt, sed semper exceptiones sunt, quia, his principiis generalibus non obstantibus, profunda natura hominis discrimen faciet. Qui amore in pueritia carebant, eum in Deo per Iesum Christum invenire possunt et, per eum, in necessitate sua impleri. **Notandum est humanitatem, modernitatem ingressam, initium et finem vitae in ara egoismi sacrificasse. Initium, parvulos in centris diurnis relinquendo, et finis, parentes senes in domibus specialibus, ut "EPHAD", collocando. Hoc fit ut imperativis dubiae electionis societatis, ubi activitas professionalis tempus hominum absorbet, pareatur. Atque egoismus culpandus est, quia hae desertiones consequentia sunt curae quam viri et mulieres coniugati suae activitati professionali tribuunt. Quaedam coniuges sapienter solutionem eligunt ut alteruter laborem desinat ut liberos curet, et natura ipsa matri praefert quae eos educat et curat. Dum sensus communis dicit oportere edere et laborare ut vivat, perversio temporis apparet in eo quod coniuges vivunt ut laborent et edant. Vita moderna homines a veris vitae valoribus abstrahit, divitias materiales et voluptatem consumptionis fovet. Ita necessitas pecuniae semper maior fit et res emendae semper cariores. Sed haec mutatio etiam consequentia est mutationis in genere vitae quae, olim in agris agebatur in agris quae bonam partem necessitatum nutritionis praebebant, ab aetate industriali, circa annum 1850, in urbibus concentrata invenitur ubi omnia emi debent, a cibo ad voluptatem oblectationis.**

In Biblia, Deus formam caerimoniae matrimonii non constituit, quae inter gentes terrae variis modis ordinabatur. Hae caerimoniae communem habent naturam gaudii et celebrationis cum familiis et amicis coniugum communicatae. Cogitatio Dei de matrimonio, sero, in "Novo Foedere" revelatur, per caerimoniam baptismi a Iesu Christo ordinatam. Memini baptismum tantum homines satis adultos pertinere ad electionem gravem faciendam quae futurum eorum aeternum obligat. In statu adultorum vel adolescentium seniorum, baptizati foedus aeternum cum Deo faciunt; foedus, id est, matrimonium. Ingrediuntur singuli in communitatem electorum, quos Spiritus " **Sponsam** " appellat in Apoc. 19:7-8: " *Gaudeamus et exsulemus, et demus gloriam ei, quia venerunt nuptiae Agni, et*

uxor eius paravit se . Illi datum est ut induatur bysso mundo et albo. Byssus enim iustitia sanctorum est." Per totam Bibliam invenire possumus Dei postulationem "**fidelitatis** "; haec necessitas constanter commemoratur etiam in Apocalypsi. In Apoc. 2:10: "*Nolite timere quae passurus estis. Ecce missurus est diabolus aliquos ex vobis in carcerem, ut tentemini; et habebitis tribulationem diebus decem.*" "**Esto fidelis usque ad mortem** , et dabo tibi coronam vitae "; in Apoc. 2:19: "*Novi opera tua, et caritatem tuam, et fidem tuam, et fidelitatem tuam* , et patientiam tuam, et quia opera posteriora plura sunt prioribus "; in Apoc. 3:14: "*Et angelo ecclesiae Laodiciae scribe: Haec dicit Amen, testis fidelis et verus* , initium creaturae Dei. In hac tertia mentione, Iesus se praesentat ut "**testem fidelem et veracem** ". Ita "**fidelitatem** cum **veritate** " coniungit, quae, in ultima aetate, induit fulgentem aspectum magnae lucis quae venit ad illuminandum intellectum ultimarum electorum; quo facto, prophetiae perfecte intelleguntur et magnum Dei consilium salvificum plene illuminatur. Haec verba "**fidelitas** et **veritas** " constituunt condicionem ad servandum aeternum foedus cum Deo in Iesu Christo factum. Reditus Iesu comparatur cum "reditu **Sponsi** " in "*parabola decem virginum*" . Quid "**Sponsus** " a **Sponsa** sua petit ? "**Fidelitatem** " eius in "**veritate** ". Haec petitio legitimat eius applicationem in matrimoniis hominum. Quamvis magnae et sollemnes sint, caerimoniae nuptiales terrestres fallaces sunt et ad defectum destinatae plerumque, quia Deus non est ordinator conventus coniugum. Et causa horum defectuum saepissime erit "**infidelitas** et **mendacia** ", duo fructus diaboli qui dominantur creaturis a Deo non protectis in Iesu Christo.

Summa summarum, "**fidelitas** " ad successum unionis coniugalis ducere potest, sed sola "**fidelitas** " in "**veritate** " Christi unionem cum Deo, ad vitam aeternam, permittit. Sed quomodo humanitas spiritu rebellionis et egoismi superata sensibilis fieri potest ad officium amandi et exercendi "**fidelitatem** " in "**veritate** "? Collective, iam sero est, sed singillatim, hoc manet possibile, speratum et exspectatum usque ad finem gratiae, a Deo in Iesu Christo.

In casu quo alter ex duobus coniugibus in coniuge sanctificationem divinam non obtinet, pro eo qui sanctificatur, fidelitas erga Deum prioritatem obtinet. Haec prioritas solum aspectum religiosum et formam quam Deus ad eius praxim concretam requirit pertinet. Praeterea, certamen boni contra malum et mali contra bonum ad persecutiones intra coniuges male unitos vel separatos ducere potest. Huiusmodi casus Iesum Christum adducit ad declarandum quid futurum sit cum redibit ut electos suos accipiat, in Luca 17:34: "*Dico vobis, illa nocte erunt duo in lecto uno: unus assumetur et alter relinquetur*". "*Illa nocte* ", validitas fidei differentiam faciet. Sed hoc exemplum probat Deum non adversari vitae communis ubi conceptio fidei non unanimiter communicatur; hoc eo magis verum est cum, saepissime, coniuges uniti erant ante veram conversionem religiosam mariti vel uxoris. Ex altera parte, ut regula generalis, Deus fideles suos electos invitat ad pacem quaerendam et a condicionibus conflictuum fugiendum, et hoc in casu, bona separatio ab utroque coniuge accepta multo melior est quam mala coniunctio. Sed exemplum a Iesu datum etiam nobis dicit coniugem sanctificatum voluisse statum quem Deus ei dedit, sive viro sive muliere. Hic respectus status a Deo constituti, viro, mulieri et animalibus, ab mundi creatione, fructus est verae fidei quam Deus probat, benedicit et sanctificat. Quatenus a Deo ordinata est,

inaequalitas a veris electis suis tantum accipi potest. Nam re vera, sola aequalitas quam Deus viro et mulieri dat est ipsum officium inaequalitatem accipiendi; de veris electis suis, viris sive mulieribus, quos salvare potest, quia se ea dignos ostendunt, et hoc est signum concretum verae fidei et verae religionis. Nonne Iesus victima multo plus quam inaequalitatis fuit? Qui eum sequuntur etiam consentire debent ut "crucem suam" ferant.

Attamen bonum est scire Deum inaequalitatem electis suis imponere tantum per moram eorum in terra peccati. Nam Iesus hoc concrete demonstravit operibus suis et moribus in terra: in aeternum, secundum legem caeli, maximus se omnium servum faciet.

Europa et novus "Attila"

"Quo equus meus ierit, gramen non rursus crescet"; tale erat dictum huius ducis Hunnorum qui venerat ad Europam Romanam infidelem Christianam percutiendam, ut " *prima tuba* " in Apoc. 8:7: " *Primus tuba cecinit, et facta est grando et ignis mixta cum sanguine, et missum est in terram; et tertia pars terrae combusta est, et tertia pars arborum combusta est, et omne gramen viride combustum est.* " Inter annos 375 et 538, alii duces barbari impetus contra provincias Imperii Romani in hodierna Europa Occidentali fecerunt. Sed quod "filios et filias Dei" interest est quod solus "Attila" nomen "flagellum Dei" accepit. Ipse confirmavit se hos impetus iussu Dei fecisse; quod " *prima tuba* " confirmat et authenticat. Et memini actionem huius "flagelli Dei" destinatum fuisse ad desertionem veri Sabbati Iudaici puniendam; derelictio a Constantino I, imperatore Romano, ^{iussa ab} die septimo mensis Martii, anno trecentorum vicesimi ...

Ab die XXIV mensis Februarii, anno MMXXII, novus "Attila" venit ad renovandam actionem primi nominis, ad perficiendam actionem " *sextae tubae* " Apoc. 9:11 ad 21; hoc, eadem de causa ac prior. Et actio eius eo maior esse debet cum ad puniendum, pro Deo, venit ad religiosam indifferentiam ostensam pro quattuor " *tubis* " intermediis, id est, quattuor maledictionibus inflictis ut monitis symbolis verbo " *tuba* ". Culpa " *peccati* " aucta est; Hoc, quamquam missio Reformationis Protestantium et probationes fidei Adventistarum annorum 1843, 1844 et 1994. Contestate et pugna, lux a Deo data non accepta est et verba Ioannis 1:5 renovantur: " *Lux in tenebris lucet, et tenebrae eam non comprehenderunt.* " Iusta ira Dei sic excitata est ab iis qui se eius sectatores esse profitentur; sicut in vetere foedere. Adventismus septimi diei, ultima forma institutionalis Electi sui, castris nocentium se iunxit, a Iesu Christo anno 1994 evomens. Castris nocentium sic completis, die 24 Februarii 2022, Deus missionem punitivam novi "Attilae" incepit. Et iudicando ex imaginibus a mediis divulgatis, motto primi Attilae ei perfecte convenit. Sed Occidentales se falso confirmant putando tragoediam solum Ucrainam pertinere, quae gradatim destruitur et devastatur. Neglegunt quod Iesus solis veris servis suis in prophetiis biblicis revelavit: ipsi sunt,... Occidentales, qui sunt scopus principalis huius divinae irae destructivae. Grave est debitum solvendum: primum, derelictio Sabbati a Deo ab origine mundi

sanctificati et Hebraeis admoniti per textum quarti ^{ex} decem mandatis summis; deinde, pertinacia in sustinenda religione papali Catholica Romana et praxi Dominicae originis paganae; postquam "*hos camelos devoraverunt*", "*iterum devorant*" *culices*, id est, nullam rationem habent omnium ordinationum sanitariarum et alimentariarum, tamen secundariarum in doctrina divina. Quis est hic novus "Attila"? Russia est et hac vice nomen ducis eius non refert, sive praeses praesens in potestate per 23 annos, Vladimir Putin, sive successor sit, non refert, quia missio divina debet et perficietur prorsus ut Deus vult et manifestavit. Venit ad perficiendam missionem "*regis septentrionis*" Danielis 11:40 ad 45 confirmatam in "*Gog*" in Ezechiele 38. Europam Occidentalem invadere et delere debet ante se ipsum. impetu nucleari Americano deletur.

Patria mea, Francia, cum Russia tumultuosas necessitudines habuit. Post cladem Napoleonis I ^{anno} MDCCCXII, Russi Lutetiam anno MDCCCXIV invaserunt, et hac commoratione in capite Franciae vocabulum "bistro," quod "celeriter" Russice significat, adhibitum est ad tabernas significandas quae clientes celeriter servire volebant. Initio vocabulum "bistro" a Russis, qui bona Parisiensium diripiebant, iussum est. Russi culturam Gallicam eiusque elegantiam magni aestimabant, et huic aestimationi et admirationi urbs Parisiorum superventiam suam debet. Francia ita per auctores suos, quorum scripta multis linguis lecta sunt, mundum seducere et afficere potuit. Famam Franciae fecerunt: prima patria libertatis a monarchia, religione Catholica Romana, et auctoritate caelesti Dei.

Sub quarta ^{et} quinta ^{republica}, relationes inter Franciam et Russiam publice comitate et bonis praeditae erant; ambae nationes vim homicidalem Germaniae Nazisticae passae erant. Sed pretium solutum longe aliud erat, pretium Russiae ingens, considerabile, milliones animarum civilium et militarium ab impetu Germanico necati. Praeterea, anno 1945, ultio Russiae terribilis erat et Berolinum penitus deletum, sicut "Mariupol" in Ucraina, anno 2022. Certum est Deum actione Russica non frustratum iri. Devastabit et revelabit superbam "Europam" quae eum numquam cessat irritare. Post mensem, erit anniversarium huius "*sextae tubae*" quae in phasem praeparatoriam a die 24 Februarii 2022 ingressa est. Quia artifices bombarum bene sciunt; ad bombam detonandam, necesse est **micciam accendere**; hoc est munus belli in Ucraina gesti. Recentibus diebus, vidimus Poloniam bracchium decisionis Germanicae torquere ut auctoritatem obtineret ad currus Germanicos "Leopard" Ucrainae tradendos. Et iam videre possumus laqueum quem foedus NATO constituit. Quisque sodalis timet se segregatum invenire, persuasus foedere suo se protegere, et patria decisionem cogens est America, cuius auxilium Germaniae fundamentale est. Omnia funguntur quasi ludus constructionis cuius partes compositae inter se dependent; totum a decisione Americana pendet. Quam ob rem, in nuntiis, pugna contra Ucrainam, mercenariam Civitatum Foederatarum, omnes Occidentales in bellum trahit quod contra Russiam geritur, potentialem hostem perpetuum Americae ab anno 1945. Haec ita desiderium Generalis "Patton" implet, qui Russos oderat et eos pugnare voluit ab anno 1945, anno mortis suae, officialiter, fortuitae.

Ioannes de la Fontaine fabulam de rana, quae tam magna quam bos fieri voluit, reliquit: explodens mortua est; Europa idem faciet. Europa enim initio ex

sex tantum nationibus constabat, et ab accessione ad accessionem, nunc viginti septem nationes vel nationes includit. Anglia nunc Europam reliquit et plenam libertatem recuperavit, sed ante discessum privilegiis a ducibus Europaeis sibi concessis profuit. Insularitas eius, moneta nationalis manens, stationes orientales mercatoriae in India et Hong Kong constitutae, commercium eius et locupletationem eius foverunt. Simul, Francia, colonias suas amissa, officia sua in Romaniam, in Europam, deinde in Rem Publicam Popularem Sinarum transtulit. Quam ob rem, non iam satis divitiarum creavit et decrevit. Germania scuto armato Civitatum Foederatarum Americae usa est et principatum in Europa ut ditissima natio Europaea occupavit. Ita sumptum annexationis Germaniae Orientalis, quae sub occupatione Russica ab anno 1945 usque ad annum 1989 manserat, devoravit. Usque ad id tempus, Europa plerumque ex nationibus constabat quae territorium decem regnorum occidentalium vel "*decem cornuum*" a Daniele prophetarum repraesentabant. 7:7: "*Post haec vidi in visionibus nocturnis, et ecce bestia quarta, terribilis et terribilis et fortis ultra modum; dentes ferreos habebat magnos; comedit, comminuit, et reliqua conculcavit; dissimilis erat omnibus prioribus bestiis, et decem cornua habebat* ." Actiones in hoc versu descriptae praecipue eas pertinebant quae Imperio Romano attributae sunt. Sed historia confirmat hanc potestatem Europaeam per tempus, post Imperium Romanum, per imperium spirituale regiminis papalis Romani anno 538 in sede Romae constituti, continuasse. Revolutio Gallica venit, pro Deo, ut finem imponeret his regnis despoticis monarchiae et papismi anno 1798, id est, fine 1260 dierum-annorum prophetarum in Daniele 7:25: "*Et verba contra Altissimum loquetur, et sanctos Altissimi opprimet, et cogitabit quod mutat tempora et leges; et tradentur sancti in manum eius usque ad tempus, tempora, et dimidium temporis* ." In hoc versu, dies 1260 in forma exhibentur: unus annus, duo anni, et dimidius annus, id est, dies 360 + dies 720 + dies 180 = dies 1260 annorum realium. Post receptionem Germaniae Orientalis, vicissim Polonia, a Russia liberata, ad ianuam Europae pulsavit, quae deinde, in futuram suam infortunium, eam libenter excepit. Quia in Europam Unitam ingrediendo, Polonia odium suum erga Russiam in se intulit; odium quod bene iustum erat, praeterea, quia, post magnas caedes per Secundum Bellum Mundanum, terribiliter ab occupatione Russiae expugnata est, et divitiae eius, pecora eius, omnia producta eius, capta et inter nationes Sovieticas Russicas distributa sunt.

Dicendum est hanc maledictionem non immeritam fuisse, quia in hac terra Catholica, nuntius Adventistarum inter annos 1919 et 1939 atrociter persecutus est. Fideles Adventistae necati sunt, regimine Catholico Polonico nullam aemulationem religiosam accipiente. Hic invenimus iustam causam cur Polonia laqueus fiat maledictioni omnium aliarum nationum Christianarum usque ad reditum Iesu Christi. Et laqueus eo melius operatur quia Polonia Christianitatem Catholicam Papae Ioanni Paulo II, magno populorum seductori, dedit.

Pro primis nationibus Europaeis, quisque novus adventus nova auxilia pecuniaria pauperioribus nationibus advenis tribuebatur. Subsidia his novis sodalibus soluta a veteribus sodalibus huius "ranae" Europae sustentabantur. Veteres sodales pauperiores et novi ditiores facti sunt. Atque hac in re, tantum ditissimi et avarissimi harum nationum Europaeorum ex hac amplificatione

Europaea profecerunt, productionem suam ad terras transferendo ubi labor vilissimus erat; primum intra Europam, deinde extra, ad Orientem et Sinam; et Germania prima fuit quae commodum inopinatum a dirigismo Europaeo promotum capere voluit, nempe commissione Europaea Bruxellis constituta.

Notandum est Americam post ingressum Sinarum in WTO, Organizationem Commericii Mundani, esse. Itaque eius locupletationem fovit, detrimento suo et Europae et sociorum NATO, qui omnes principalem productionem industrialem nationum suarum in Sinam transtulerunt. Adeo ut hodie maxima minae castris occidentalibus appareat cum suis bombis nuclearibus, missilibus, satellitibus, carris bellicis, dronis, et praesertim **populatione sua miliardo quadringentorum milionum incolarum** . Ergo Civitates Foederatas Americae eo magis sollicitare potest, cum consilium suum recuperandi insulam Formosam, quae amica Taiwan Civitatum Foederatarum Americae facta est, non celat. Maledictio Dei quae castra occidentalia percutit ita clare apparet, cum futurae victimae ipsae ascensum ad potestatem futurorum inimicorum suorum, Russorum et Sinensium, sed etiam Musulmanorum, Arabum, Turcorum, Iranicorum, Pakistanensium, etc., pecunias dederint.

Inter annos 1945 et 1990, Polonia Catholica Romana sub dominatione Russiae Sovieticae atheae erat. Polonia liberata est tempore quo papa eam in Sede Romana repraesentabat: Carolus Wojtyla sive Ioannes Paulus II. Fides Catholica ita popularitatem et favorem nationalem adeptam est, et proinde odium erga religionem Orthodoxam Russicam propter colonizationem priorem intensificavit. Vermis in fructum ingressus erat, vel, ut Iesus olim dixit, "*fermentum*" odii contra Russos in "*massam*" Europaeam ingressus est, et paulatim, libertatem Ucrainae promovendo, nationes ab Oriente venientes omnes nationes Europaeas odio contra Russiam implere potuerunt. Nam arma Dei suprema est religio. Ea est, ei, optima via ad populos qui ei non oboediunt inter se componendos, donec, per bellum, se invicem occidant.

In Gallia, in nuntiis televisificis, colloquia miserabilia audio ubi loquentes in possibilitatem vincendi Russiam credere volunt. Non iam in realismo sumus, sed in methodo Coué dicta, quae requirit ut id quod repetitur fiat realitas. Ante omnia bella, et omni tempore, homines spem suam exprimunt antequam cum dura realitate conferunt. Hoc adhuc erat ante hoc ultimum terribile Bellum Mundanum. Et cum copia curruum gravium, indicia spiralis et infernalis escalationis magis ac magis apparent. Pertinacissimi se confirmant Russiam nondum bellico modo contra Occidentem reagisse. Sed hi stulti obliviscuntur lineam rubram transgressam esse et Russiam non teneri hostibus suis dicere. Omnia suo tempore evenient; Russia, iam occupata cum Ucraina, non quaerit contra copias occidentales pugnare. Hoc faciet tantum postquam problema Ucrainae suo modo solverit. Etiam in his relationibus noto, cum affirmationes a Russis factas analyzant, commentatores non dubitare utrum quae dicuntur **vera an falsa sint** . Attamen, hoc solum est quod in oratione memoria tenendum est. Ita diurnarii contra se ipsos testimonium perhibent de gravissima impartialitatis inopia; praeiudicati sunt et pro Ucraina contra Russiam partes ceperunt, et auditores spectatoresque qui eos audiunt victimae sunt propagandae eorum. Cum omnes ira Dei petantur, haec caecitas generalis eos adducit ut escalationem bellicam, quae

eos delere venturam est, faveant. Russia non legitima est in aggressione sua contra Ucrainam liberam et independentem, sed cum terra homines et mulieres peperit, fortissimus legem suam infirmissimis imposuit. Et in mundo occidentali, a Deo separato, de ordine definitive constituto somnare coepimus, destinato ut ab omnibus populis terrae agnoscatur. Sed inter somnium et realitatem, chasmus est. Sic plene perficietur illud proiectum destructivum quod Deus "**sextam tubam**" appellat, quo finem imponit "**tempori gentium**"; et post eam, "**septima tuba**" **ultimos** "superstites" rebelles delebit glorioso reditu divini Domini et Magistri nostri, Iesu Christi, alias Michaelis, vere anni 2030, id est, 2000 annis - 14 diebus post crucifixionem eius in Pascha anno 30.

Itaque, cum his duabus ultimis "**tubis**" veniunt duo "**Attilae**" post quos "foenum non iterum crescit." Primus terrenus est; secundus caelestis et divinus. Cum primo, destructio per bombos nucleares fiet, et hac de re, declarare debeo, adhuc non Adventistam, iam in lectione mea Apocalypsis 13:13, Spiritum Dei mihi permisit intellegere actorem in actionibus citatis Civitates Foederatas Americae esse: "*Fecit signa magna, etiam ignem faciens de caelo descendere in terram in conspectu hominum.*" Hic "*ignis de caelo*" contra Iaponiam in duabus urbibus Hiroshima et Nagasaki adhibitus est et Civitatibus Foederatis victoriam et dominationem terrenam obtulit. Sed haec dominatio completa esse non potuit propter permanentem oppositionem politicam et oeconomicam Russiae. Hoc problema igitur solvetur cum Civitates Foederatae territorium Russicum debebunt. Sed infeliciter Europae Occidentali, haec sententia ab Americanis fiet ante vel postquam Russi Europam eiusque capitales, inter quas praesertim Lutetiam, vastaverint et deleverint, quam Deus designat ut scopum privilegiatum irae suae ut prima gens athea in historia humana, postquam prima fautor militaris inimici sui, religionis papalis Catholicae Romanae, fuerit. Haec lectio apparet in Apoc. 11:7 ubi Deus Lutetiam designat sub nominibus symbolicis "**Sodomae et Aegypti**", id est, imagine typica **abominationis sexualis** quam Deus punit "*igne de caelo*" tempore Abrahae et tempore **peccati**: "*Et corpora eorum erunt in plateis civitatis magnae, quae vocatur spiritualiter **Sodoma et Aegyptus**, ubi et Dominus noster crucifixus est.*"

Restat mihi vobis explicare quomodo hodiernae reactiones civitatum Europae occidentalis paulatim praeparatae sint. Prima duo bella mundana iam causas nationalisticas et cupiditates expansionis ex parte successivorum dominatorum habebant, pro primo bello annorum 1914-1918, imperator Germanicus Gulielmus II et pro secundo, cancellarius Germanicus Adolphus Hitler. Post hoc secundum bellum, nationes Europaeae adhuc sui iuris totum mundum spectabant et duces differentias et opiniones cuiusque populi, cuiusque gentis in terra repraesentatae, conscii erant et reverebantur. Deinde victor Americanus pactum NATO ordinavit, ita tutelam suam civitatibus sodalibus offerens ea condicione ut legibus commercialibus et principiis culturalibus obsequi consentirent. In hanc tutelam ingressis, civitates sodales in bullam protectam intraverunt et ius ad plenam libertatem aliarum civitatum terram incolentiarum e conspectu amiserunt. Anno post annum, auctoritas NATO se asseruit, adeo ut sibi ius interveniendi in civitatibus quae foederis sui non sunt sodales daret. Itaque, personam ultoris agens, quasi vigil mundi, haec NATO

intervenit ad "conflictus componendos", re vera autem ad auctoritatem suam imponendam. Ita NATO dominationem auctoritariam Romae antiquae Republicanae restituit, quae legiones suas armatas misit ut successive versus "**meridiem**" intervenirent, Carthaginem pugnando, deinde versus "**orientem**" Graeciam colonizando, et Palaestinam "**pulcherrimam terrarum**" colonizando, secundum doctrinam in Daniele prophetatam. 8:9: "*Ex uno ex eis egressus est cornu parvum, quod crevit multo maius ad **meridiem**, et ad **orientem**, et ad **pulcherrimam terrarum**.*" Hodie, nationes sodales NATO non intellegunt Russiam et multas alias gentes et gentes terrae culturam et auctoritatem huius NATO occidentalis non accipere. Non magis quam Romani ius libertatis populorum quos vicerunt, inter quos Galli et Anglia, agnoscere acceperunt. Secunda laqueus a Deo posita est populis Christianis infidelibus per constructionem foederis Europaei. Ei debemus impositionem unius cogitationis, formatam ad exemplar ab Civitatibus Foederatis Americae probatum. Et necessitas Germaniae hodierna pro pacto et obligatio Americana ad suppeditandum suos currus armatos "Leopardinos" Ucrainae optima huius rei probatio est. Civitates Foederatae Americae successerunt in convertendo nationes Europaeas in vasallos servos, soli voluntati suae oboedientes. Hoc iam confirmat imminens impletionem muneris sui ut "*bestia quae ascendit de terra*", secundum Apoc. 13:11: "*Et vidi aliam bestiam ascendentem de... terra, et habebat duo cornua similia agni, et loquebatur sicut draco.*" Haec "*bestia*", a Protestantismo Americano apostata, qui persecutor adversariorum suorum factus est, incorporata, propositum habet imitandi "*primam bestiam quae ascendit de mari*"; ergo ei tribuere possumus hunc textum qui in versu 4 cogitationem defensorum eius exprimit: "*Et adoraverunt draconem, quia dedit potestatem bestiae; et adoraverunt bestiam, dicentes: **Quis similis bestiae, et quis potest bellum facere cum ea?***" Ad nostram condicionem praesentem adaptatus, hic versus fit: "**Quae est haec Russia quae audet pugnare contra bestiam?**" Antequam Russia, Iraquia, Serbia et Libya pretium resistendi "*bestiae*" NATO a Civitatibus Foederatis Americae constructae solverunt. Hoc tempore, est vices sodalium NATO ut pro abusu auctoritatis a suo regimine, ut dicitur, "democratico" solvant. Deus hoc munus Russiae, quae libera et independens mansit... et potentissima, numero et armis nuclearibus, commisit ut hoc munus ultimi "Attilae" humani in Terra agat.

Dum pessima exspectat, iuvenis praeses Ucrainae Vladimir Zelensky, quamvis Iudaeus, hunc nuntium a Iesu Christo expressum perfecte in praxim deducit: "*Petite, et dabitur vobis.*" Sic mirabilem capturam facit, et ab occidentalibus castris pecunias, vestes militares, tormenta, exercitationem militarem, missilia, tormenta obtinet, ab sexto die Februarii promissionem traditionis curruum gravium et hodie aeroplana, mox naves, et cur non bombas atomicas postulat?

In utroque casu, conflictus Ucrainae cum Secundo Bello Mundano comparatur. In castris Russicis, adventus curruum armatorum Germanicorum "Leopard" in terram memorias incursionis tormentorum Panzerorum crucem Germanicam Nazisticam ferentium reviviscit, et in castris Europaeis, aggressio Russica in Ucrainam cum incursionibus continuis ab Adolpho Hitlero iussis

comparatur. Verum est multa communia habere, primum omnium quod ambo agunt, nescii se a Deo ad puniendam infidelitatem Christianorum occidentalium adhiberi. Secundo, in utroque casu — Sudetiis, Polonia, et, nostro tempore, Ucraina — terrae amissae vindicantur et recuperandae sunt. Sed naturae ducum valde diversae et contrariae sunt; sicut Hitler iratus clamabat, Putin tranquillus et cogitabundus, determinatus et patiens est. Quam ob rem initium belli non potest attribui soli homini qui agit. Super eos stat Deus, et opus divinum tantum est quod cum ingeniis suis oppositis perficiunt. Huius rei probationem invenimus in hoc textu Ezechielis 38:4 ubi Deus ad ducem Russiae dicit: "**Etraham te , et ponam uncas in maxillis tuis; et educam te , te, et omnem exercitum tuum, equos et equites, omnes vestes elegantes, cohors numerosa scutum et clypeum portantes, omnes tenentes gladios;**" contextus huius actionis definitur reditu Iudaeorum in terram Israel secundum versum 8: "**Post dies multos eris in capite eorum; in fine annorum venies contra terram cuius habitantes, qui evaserint a gladio, congregabuntur de populis multis in montibus Israel."** diu deserti ; de medio populorum retracti, omnes in domibus suis erunt securati .

Iudaei et adventus Messiae

Utile est et perquam interest intellegere interpretationem quam Iudaei lectioni suae Danielis 11, tempore Veteris Foederis, dare poterant. Nam tempore Danielis, Iudaei iam adventum Messiae exspectabant, et eis hic adventus unicus et definitivus erat. Immo, necesse erat Iesum se crucifigi sinere ut scientia secundi adventus sui ad gloriosum reditum ab eo servis suis Christianis revelari posset. Videbimus Deum revera hunc duplicem adventum celasse.

Progressio capitis undecimi Danielis nos ad versum vicesimum primum ducit, qui de regno regis Graeci Seleucidarum Antiochi IV Epiphanis agit. Textum continuans, in versu tricesimo, prophetia persecutionem acrem quam populo Iudaico anno CLXVIII a.C.n. inflixit evocat: "*Naves e Kittim venient contra eum; deiectus, revertetur. Deinde, iratus contra foedus sanctum, non iners manebit; cum revertetur, oculos suos dirigit ad eos qui foedus sanctum reliquerunt. Exercitus ad mandatum eius apparebunt; sanctuarium, arcem polluent, cessare facient iuge sacrificium, et abominationem desolationis erigent.*" Subtilitates divinas quae successionem papalem post evocationem huius regis ponunt neglegentes, Iudaei temporis "resurrectionem Michaelis" in fine capituli interpretati sunt ut nuntium unius et unici adventus Messiae quem Scripturae eis nuntiabant. Et vos moneo neminem ante me Spiritu Dei illuminatum esse ad subtilitatem propheticae compositionis, quae in parallelismo doctrinarum capitulum 2, 7 et 8 libri Danielis fundatur, intellegendam. Tabulae quas produxi hanc interpretationem biblicam exclusivam manifestam faciunt. His rebus post annum 1980 perfectis, intellegere possumus Iudaeos harum subtilitatum existentiam initio non potuisse cognoscere. Hoc eo magis cum, secundum verba Dei Danieli per angelum Gabrielem directa, intellectus libri eius servatus et reservatus est in tempus finis secundum Dan. 12:9: "*Et respondit: Vade, Daniel, quia haec verba secreta sunt signataque sunt usque ad tempus finis.*" Et ad confirmandam hanc

Dei electionem, liber Danielis classificatus est et positus in Biblia Hebraeorum, Thora, cum libris historicis, dum contentum eius merebatur coniungi libris prophetis, ut Isaiae, Ieremiae... etc. Necesse erat Iesum ipsum nomen Danielis commemorare, eum "prophetam" appellando, ut hic liber locum suum inveniat cum libris aliorum prophetarum historiae biblicae, et hoc, tantum in versionibus Christianis Bibliorum. Nam revera Iesus declaravit in Matth. 24:15: "*Cum ergo videritis abominationem desolationis, **de qua dictum est a Daniele propheta** , stantem in loco sancto, - lector intelligat! -*" Didici quomodo electio verborum et expressionum in Biblia adhibitum accurata et revelans sit. Et in his verbis a Iesu Christo dictis, noto locutionem "**lector intelligat!**"; et haec verba in Apoc. 1:3 repetuntur: "*Beatus **qui legit** et qui audiunt verba prophetiae, et servant ea quae in ea scripta sunt! Tempus enim prope est.*" Plane, verba Iesu ultra apostolos eius et discipulos contemporaneos ad ministerium meum propheticum, in tempus extremum destinatum, spectabant. Et tempore completionis huius ministerii, Iesus mihi hanc "beatitudinem" dedicavit: "Beatus qui legit." Et hanc felicitatem, quam mihi dat, testari possum, permittendo me intellegere omnes subtilitates in Revelatione sua prophetica biblica latentes. Propter hanc lucem mihi datam, "*laetus*" sum offerre et communicare hunc nuntium divinum "*audientibus*" et sic concrete "*servare*" possum doctrinas divinae veritatis biblicae.

Liber Danielis solum interesse coepit cum, anno 1816, Gulielmus Miller, propheta, in eo fundamentum invenit pro nuntio suo prophetico Iesum Christum reversurum vere anni 1843, deinde autumnus anni 1844. Usque ad hanc primam diem, 1816, hic liber a Iudaeis et Christianis vicissim neglectus est. Et ex eo tempore, sicut Deus Danieli vaticinatus erat, cognitio doctrinae eius paulatim "*crevit*" . Legimus in Daniele 12:4: "*Tu, Daniel, serva verba haec et signa librum **usque ad tempus finis** . Tunc multi legent eum, et scientia augebitur*" . Hoc nobis intellegere permittit textum biblicum nobis plura "**tempora finalia**" praesentare ut intellectum nuntii sui confundat. Primum "**tempus finis**" regnum regis persecutoris Antiochi IV Epiphanis circa annum -175 pertinet, in Dan. 11:27: "*Duo reges in cordibus suis quaerent mala facere, et ad mensam unam mendacium loquentur. Sed non proficiet, quia **finis** non veniet usque ad **tempus constitutum***" . Secundum "**tempus finis**" adhuc hunc regem Graecum pertinere videtur, sed iam generalitatem evocat quae fidem Christianam Novi Foederis pertinet: versus "*Nonnulli de sapientibus cadent, ut confundantur, purgentur et dealbentur, **usque ad tempus finis**, quia non veniet usque ad **tempus constitutum***" . Hac duplici significatione, hic versus fallaciter ideam prolongationis finis regni regis Graeci favet. Hoc Iudaeos adducet ut ortum Michaelis interpretationem ut adventum singularem et singularem Messiae expectati. Tertium "**tempus finis**" ministerium historicum a Gulielmo Miller, conditore motus "Adventistarum", inter annos 1816 et 1844 gestum respicit. Tertium "**tempus finis**" tempus ministerii mei inter annos 1980 et 2030 peracti pertinet. Hoc tempore, clare in Daniele 11:40 citatur: "***Et in tempore finis** praevallebit adversus eum rex austri. Et veniet adversus eum rex aquilonis quasi turbo, cum curribus, et equitibus, et cum navibus multis; et veniet contra terram, et inundabit quasi torrens, et inundabit.*" Et ut probatio huius interpretationis, invenimus in versu 42 Aegyptum

in castris occidentalibus percussam a rege aquilonis Russico: " *Extendet manum suam super terras, et terra Aegypti non effugiet.* " "Et res congruens facta est cum hac nuntiatione prophetica tantum anno 1979, die quo Aegyptus foedus cum Israele et sociis eius occidentalibus, in Civitatibus Foederatis Americae, apud 'Camp David', pepigit. Prophetia igitur interpretabilis facta est tantum ab anno antecedente baptismi mei ab instituto Adventistarum Septimi Diei Valentiae ad Rhodanum, in Gallia."

Veritates firmiter in textu biblico originali, Hebraico et Graeco, constitutae, permultas doctrinas traditione hereditarias in dubium vocant. Ita ut Iesus de hereditate Adventista anni 1844 dicere possit eam non iam valorem habere in nuntio suo ad Ecclesiam suam pro aetate "Laodicea" directa secundum Apoc. 3:17: " *Quia dicis: **Dives sum et locupletatus et nullius egeo**; et **nescis te esse miserum et miserabilem et pauperem et caecum et nudum** ...* " Si ultima institutio a Iesu Christo creata in tali statu spirituali est, quanto magis Iudaeis Veteris Foederis quos Iesus aperte " *synagogam Satanae* " in Apoc. 2:9 designat: " *Scio tribulationem tuam et paupertatem (quamquam dives es), et blasphemias eorum qui se dicunt Iudaeos esse et non sunt, sed sunt synagoga Satanae.* " et 3:9: " *Ecce, ego dabo **de synagoga Satanae, qui dicunt se Iudaeos esse, et non sunt**, sed mentiuntur; ecce, faciam eos venientes et adorent ad pedes tuos, et scient quia dilexi te.* " Noto, obiter, hanc duplicem mentionem numeri 9, quem Iudaei timent propter diem 9 Av, qui saepe illis eventibus dramaticis et calamitosis pro natione eorum et ethnicitate sua notabatur.

Haec meditatio praeliminaris nobis permittit melius intellegere statum spirituales quem Deus Foederis suo antiquo sive primo tribuere potuit, in quo totum consilium eius salvificum tantum in formis symbolicis praesentabatur. Et absentibus explicationibus de significatione his symbolis tributa, Iudaei veteris Foederis falso credebant ritus suos religiosos destinatos esse ad perpetuum in terra exercendum. Attamen hodie, et ab tempore apostolorum Iesu Christi, scimus hos ritus Iudaicos tantum umbras realitatis in eo solo: Iesu Christo perfectae esse. Ex hac observatione, melius intellegemus hunc versum qui eos pertinet in Isaia 9:2: " ***Populus qui ambulabat in tenebris** vidit lucem magnam; habitantibus in regione umbrae mortis, lux orta est.* " Hic versus primum adventum Christi prophetavit, qui declaravit " ***Ego sum lux*** " in Ioanne 8:12: " *Iterum locutus est eis Iesus, dicens: **Ego sum lux** mundi: qui sequitur me, **non ambulabit in tenebris**, sed habebit lucem vitae.* " Hic versus transitum " ***a tenebris ad lucem*** " electorum suorum confirmat; Quod per mutationem divini Foederis perficitur; Novo enim fundamento expiationis peccatorum electorum suorum solius aedificato, alii redempti non electi, infideles et infideles, ipsi " ***mortem*** " suam " ***stipendium peccati*** " solvere debebunt secundum hunc versum Rom. 6:23: " ***Stipendium enim peccati mors, gratia autem Dei vita aeterna in Christo Iesu Domino nostro.*** "

Propter valorem quem sacrificiis animalium tribuebant, quae ei pure symbolica erant, Deus Daniele in Dan. 9:27 prophetizare iussit de cessatione officiali rituum sacrificiorum cultus Hebraici: " *Faciet autem foedus firmum multis hebdomada una, et dimidia hebdomada **cessabit sacrificium et oblatio** ; vastator faciet abominationes maximas, donec destructio et quod decretum est*

cedat super vastatorem. " Fundamenta normae Novi Foederis ergo firmiter et officialiter biblice scripta et prophetata sunt.

Cum verum programma salvificum a Deo conceptum imaginari non possent, symbolum pro realitas et fine ultimo habebatur. Dicendum est Deum non facilem eis rem fecisse ad intellegendum consilium suum salvificum, quod ab eis diligenter celavit. Salus in voluntaria expiatione Christi fundata a Deo zelo celata est, quia elementum principale pugnae quam contra castra diaboli duxit constituebat. Hoc me adducit ad recensendum, exempli gratia, interpretationem datam huic citationi Iesu de Abrahamo, in Ioanne 8:56: "*Abraham pater vester exsultavit ut videret diem meum; vidit et gavisus est.* " *Quid significat " dies meus "* in hoc versu, et de quo Abraham "*vidit "* ut "*gauderet "*? Hoc vocabulum "*dies "* a Iesu electum "*diem gloriae*" suae designabat, id est triumphi sui ultimi in quo Abraham ipse resurgeret ad praemium suum obtinendum: vitam aeternam. Immo, Dominus semper accuratissimus est in delectu verborum suorum. Itaque, in Isaia 61:1-3, actiones eius pro duobus adventibus his verbis prophetantur: "*Spiritus Domini Iahveh super me, quia unxit me Iahveh ad evangelizandum **mitibus** ; misit me ad sanandum contritos corde, ad praedicandum captivis libertatem et indulgentiam captivis; **ad praedicandum annum acceptabilem Iahveh, et diem ultionis Deo nostro** ; ad consolandum omnes lugentes; ad dandum eis lugentibus Sion, ad dandum eis ornatum pro cinere, oleum gaudii pro luctu, pallium laudis pro spiritu mæroris; et vocabuntur lignum iustitiae, plantatio Iahveh, ad glorificandum eum.*" » *Structura horum trium versuum successive revelat actiones a Iesu perfectas, pro primo adventu suo, deinde postquam verba " dies ultionis "* evocata sunt, tertius versus actiones eius pro secundo adventu suo hominibus visibili praedicat. Hunc "*diem "* definit ut "*diem...*" ultionem "contra inimicos suos, persecutores electorum suorum. Deinde glorificationem redemptorum suorum, viventium et resurrectorum, glorificatorum per receptionem corporis caelestis, prophetat. In primo versu mentionem "*boni nuntii "* notare possumus, quae est significatio verbi Evangelii in Novo Foedere citati ad opus salvificum Iesu Christi designandum. Actiones Iesu et litteraliter et spiritualiter perfectae sunt, quia sanationes eius et morbos corporales et peccatum, quod animas electorum captivas tenet, spectabant. Utrumque genus morborum sanavit, sed maiorem valorem actioni suae spirituali tribuit, quae, a diabolo et a peccato liberans, vitam aeternam electis suis attulit.

Forma scientiae quam Deus electis suis per tempus dedit parvi momenti est. Causa selectionis eorum semper fuit sola amor quem erga Creatorem suum habebant. Quia Deum vivum amabat, senex Enoch cum eo fideliter ambulare voluit per trecentos annos vitae terrenaе. Et post eum, Noe, et post eum Abraham, Elias, Iob, Daniel... et omnes quorum nomina a Deo in libro vitae scripta sunt. Omnes Deum, veritatem eius, leges eius, ordinationes eius, mandata eius et conceptum felicitatis eius, quae solum in characteribus ad imaginem eius in Iesu Christo revelatis formati impleri potest: abnegatione sui, sensu servitii et sacrificii, sensu participationis et acceptionis disciplinae, quae perfecta oboedientia omnibus ordinationibus eius incorporatur, vehementer amaverunt.

Intellectus veritatis divinae non ab homine sed a Deo solo pendet. Iesus dicit, in Apoc. 3:7: "*Angelo ecclesiae Philadelphiae scribe: Haec dicit Sanctus,*

Verus, qui habet clavem David, qui aperit et nemo claudit, et claudit et nemo aperit. " Citat hunc versum ex Isaia 22:22: " *Ponam clavem domus David super humerum eius; et cum aperit, nemo claudit; et cum clauserit, nemo aperiet.* " Post imaginem " *clavis David* " latet principium intelligentiae spiritualis quod Deus claudit vel aperit pro arbitrio in creaturis suis. Praesentando hanc " *clavem* " quasi in " *humero* " Messiae nuntiati positam, Deus etiam alludit ad crucem, seu ad "patibulum," quod Iesus in humero suo portavit donec infirmitas eius non amplius permisit. Deinde substitutus est et Simon Cyrenensis eam pro eo portavit ad radices montis Golgothae ubi crucifixus est. " *Clavis Davidis* " in imagine sua salutem gratia adeptam et aperitionem intelligentiae verorum electorum a Deo selectorum coniungit. Haec " *clavis* " etiam "aditum" permittit ad regnum caeleste a Deo praeparatum electis quos ipse servabit. Hi de terra tollentur die adventus eius gloriosi, ut eo die in aeternitatem vitae caelestis intrent.

Cum Deus lumen suum spirituale tantum cum electis suis communicet, ii qui illud cum eo communicant divinitus honorantur, et hoc privilegium " *testimonium Iesu Christi* " inimitabile, unicum et officiale constituit.

Cum Deus duos tantum senes, virum et mulierem, Simeonem et Annam, dignos invenerit ut in infante Iesu Messiam redemptorem suum agnoscerent, logicum est ut reliqui Iudaei, a Deo hoc honore indigni iudicati, Scripturas falsam interpretationem dederint. Itaque hoc admirabile et sanctum caput Isaiae 53, ubi Deus satis clare missionem patientem Messiae sui Iesu revelat, a Iudaeis distortum est et manet, qui se in personam eius qui iniuste persequitur et immolatur ponunt. Ratiocinatio eorum sensum habebat. Nonne erant membra unius populi a Deo electi ad repraesentandum Israel suum inter omnes gentes terrae? Hic populus igitur se tamquam martyres immolatos ad expianda peccata totius humanitatis vidit. Tum intellegere possumus difficultatem eius agnoscendi, in " *Agno Dei* " nomine Iesu, Messiam gloriosum et potentem, quem exspectabant ut eos liberaret a dominatione Romanorum duri et crudelium, qui terram nationalem eorum occupabant.

Huius rei momentum, quod bene intellegendum et recipiendum est, insisto. Non est abnormale mysteria prophetata ab hominibus non intellegi. Quia haec intellegentia a Deo tantum hominibus datur, quos ipse eligit ut eos tamquam prophetas servos illuminet, et in Apoc. 1:3 vidimus lucem eius in humanitatem per unum hominem ingredi, quem Spiritus designat ut " *legentem* ". Ab hoc illuminato Deus lucem suam extendet, eam aliis sitientibus servis suis communicando, qui vigilant et adventum responsionum, quas ab eo obtinere volunt, exspectant. Est sane finis responsionum divinarum, quae tantum rebus quas revelare consentit dantur; ultra hunc limitem, Deus secreta sua servat. In Isaia 29:11 Spiritus nobis permittit intellegere se verbo legendi significationem interpretandi et clare intelligendi dare quod voluntas eius fundamento pure et stricte biblico codificat, quod nuntium meum interpretatum hereditatem benedictam fidei Protestanticae facit, auctor locutionis "Scriptura et Scriptura sola". Haec sunt quae Isaiae 29:11 ad 14 dicunt: " *Omnis revelatio vobis erit sicut verba libri signati, qui datur homini scienti legere, dicente: Lege istum! Et respondet: Non possum, quia signatus est; vel sicut liber datus homini qui legere non potest, dicens: Lege hoc! Et respondet: Legere non possum.* » Deus deinde falsum amorem sibi ostensum

reprehendit, qui hanc incapacitatem intelligendi mysteria eius revelata iustificat: « *Dixit Dominus: Cum appropinquaverit populus hic ad me, honorabit me ore suo et labiis suis, **cor autem eorum longe est a me** , et timor eorum quem habent a me tantum praeceptum traditionis humanae est. Ideo percutiam populum istum iterum signis et portentis; **et sapientia sapientum eorum peribit** , et **intellectus prudentium eorum evanescet** . »*

Ergo, per nomen Iesu Christi, laudetur et exaltetur Deus vivens propter donum suum pretiosissimum: sapientiam suam sive divinam sapientiam!

Confusio Romana

Roma, Roma, et Roma! Fortasse putes me in eam fixum esse, et est, sed ut intelligas quid velim dicere, vide quid Deus de ea dicit in Apocalypsi 18:23-24: " Non lucebit in **te** lux lucernae , neque audietur in **te** vox sponsi et sponsae ; mercatores enim tui erant principes terrae, et omnes gentes deceptae sunt veneficiis tuis; et sanguis prophetarum et sanctorum et omnium qui occisi sunt in terra inventus est in **ea** . " Nota primum ultimam sententiam huius nuntii: " et sanguis prophetarum et sanctorum **et omnium qui occisi sunt in terra** inventus est in **ea** . " Et res maxime mirabilis est hanc accusationem omnino iustam esse. Itaque intellege coram me Omnipotentem Spiritum divinum suum contra "eam" fixisse. Et tibi explicabo quomodo haec accusatio perfecte iusta sit.

Roma publice anno 753 a.C.n. nata est. Monarchia fuit usque ad annum 510 a.C.n. Eo tempore, revolutio monarchiam evertit ut Rem Publicam constitueret. Et hic commune punctum invenimus cum historia Franciae, quae monarchia gubernata est usque ad annum 1789 et 1992, annum proclamationis Rei Publicae. Post varias gubernationis formas successive tentatas, consulatum, dictaturam, triumviratum, imperialis facta est tempore nativitatis Iesu Christi; primus imperator eius fuit Caesar Augustus ex ditissima familia Iulii, avunculo eius famoso Iulio Caesare, a coniuratione senatorum republicanorum interfecto. Haec dominatio imperialis Romana omnibus populis victis et victis imposita est. Leges et cultura Romana omnibus incolis imperii imposita sunt. Omnibus amplam electionem cultus religiosi relinquens, diabolus qui hanc potestatem Romanam inspiravit iram populi contra religiosum gregem primorum Christianorum, accusatos de Romam incendisse, excitavit, cum auctor huius actionis nemo alius esset quam ipse imperator daemonicus Nero. Hic primam formam "calumniarum" contra populum Iesu Christi illatam invenimus; calumnias quas Deus Iudaeis "synagogae Satanae" imputat, quorum zelus et nequitia eos ad se contra Ecclesiam Christi congregandum imputaverunt, accusationes mendacibus quae fructus amarum servus Dei in Iesu attulerunt. Ut iram populi delectaret et placaret, Nero eos vivos a bestiis in arena sua Colossei, in Roma cruenta, devorari iussit. Roma iam caput Ecclesiae Dei, Iesum Christum, die 3 Aprilis 1930, et multos alios post eum crucifixerat. Et inter annos 65 et 68, in ipsa Roma, nova communitas sanctorum mortes ingentes a Romanis passa est. Nota iam haec facta affirmationem a Iesu factam in Apoc. 18:24 confirmare: " et quia in **ea inventus**

est sanguis prophetarum et sanctorum et omnium qui interfecti sunt in terra. " Sed haec tantum ad actiones Romae, quae nuper imperialis facta erat, pertinebant.

^{Magno} regitur . Is Constantinopoli, Byzantium olim a Turcis sublatum, quod ipse ornaverat et amplificaverat, habitare maluit. In ipsa Roma, fides Christiana, ab imperatore legalis facta, magis divisit quam univit, quia ab anno 321, derelictio Sabbati, a Deo iussu et decreto imperiali consecrati, hanc Christianitatem in statu peccati contra Deum collocavit. Fructus maledictionis deinde formam disunionis et oppositionis induit. Discordiae doctrinales homines inter se commoverunt. Maxima pars novorum falsorum Christianorum "conversorum" decreto imperiali oboedivit et primum diem hebdomadis, a paganis cultui "invicti venerabilis Solis" consecratum, diem quietis religiosae hebdomadalis fecerunt. Hoc tempore libertatis religiosae doctrina Catholica Romana, quae nondum papalis erat, nata est et potentiam adeptam est. Per totum imperium, communitates Christianae ducem localem, propter scientiam et facultatem fidem suam iustificandi agnitum, "episcopum" designaverunt. Et omnes hi episcopi convenerunt ut opiniones suas inter se confligant. Sed iam Episcopus Romanus praestantia superiore fruebatur, quia fidem suam in urbe praeclara Roma, antiqua urbe imperiali quae totum imperium regebat, exercebat. Ergo haec sedes auctoritatis Romanae erat quae naturalem suprematiam conceptioni religiosae in hac urbe, Roma, agnitae, daret.

Eo tempore, cum iam maledictione pagani "diei solis" percussa esset, haec religio Catholica Romana favorem primi regis Francorum, Clovidi ipsius, ad Catholicismum per uxorem Clotilde conversus, obtinuit. In zelo religioso suo, auxilium militare causae Episcopi Romani praebuit, et Romam veniebat ut eum contra inimicos locales, Longobardos, defenderet. Huic auxilio, quod primum ei oblatum est, Francia cognomen "filiae primogenitae ecclesiae" debet. Et hic titulus, quem omnes norunt, revelationem Dei, qui nobis de Roma narrat, quam nomine "**Babylon magna**" in Apoc. 17:5 significat, iustificat: "*In fronte eius nomen scriptum erat, **mysterium** : **Babylon magna** , **mater** meretricium et abominationum terrae.*" Hoc "**mysterium**" est "*iniquitatis*" secundum 2 Thess. 2:17: "*Nam **mysterium** iniquitatis iam operatur; tantum qui adhuc tenet, auferetur.*" Si Deus Ecclesiam Catholicam Romanam "matrem meretricium" vocat, meretrices eius filiae eius sunt, et eas agnoscere debemus quia illae sunt quae religioni aspectum "confusionis" religiosae dant. Quare ad hanc rem mox revertar.

Secunda pars: Roma Papalis.

Inter annos 533 et 538, Roma sub occupatione Ostrogothorum erat. Eo tempore, Vigilius machinator, amicus Theodora, novae uxoris Imperatoris Iustiniani I ' regimen religiosum imperii adipisci et religionem unificare voluit disciplina per totum imperium omnibus incolis imposita. Haec ratio finem imponendi rixis inter varias oppositiones religiosas Imperatorem Iustinianum seduxit, qui petitioni eius concessit. Decretum eum ducem papalem cum potestate temporali fecit; hoc magnam novitatem pro fide Christiana constituit, quae usque ad id tempus libera et tolerans manserat. Hanc falsam religionem Christianam Deus deinceps ut perpetuum scopum belli sui assumet, concretum poenis septem plagarum principalium et primarum, "tubarum" appellatarum; primae sex in Apoc. 8 et 9 exhibentur, et ultima, "septima", revelatur in Apoc. 11:15. Deus ei

exprobrationes suas dirigit in Daniele. 7:8 ad 26. Memento praecipue hunc versum 25, quia essentiam culpae eius continet: " *Loquetur verba contra Altissimum, conteret sanctos Altissimi, et cogitabit de mutando tempora et leges; et tradentur sancti in manum eius usque ad tempus, tempora, et dimidium temporis.* "

Usque ad Revolutionem Gallicam, haec inimica Dei religiosa, specie fallaci vel nomine Christiano tecta, a vi militari regum Gallicorum protegebatur et sustentabatur, ita cognomen "filiae natu maximae ecclesiae" meruit.

Examinemus nunc " *filias immodicas* " huius Romanae " *immodestae matris* " . Hae " *filiae* " sunt coetus religiosi qui, quamquam ab ea per historiam eius separaverunt, nihilominus signa auctoritatis eius retinuerunt. Et prima religio Christiana quae nexum cum ea rumpit hodie est haec religio Orthodoxa, quae nihilominus omnes maledictiones quae Romam tempore separationis earum percusserunt hereditavit. Comparando doctrinam earum religiosam, ita videre possumus eas esse identicas; prima " *filia* " est ad imaginem " *matris* " suae; eadem praxis quietis in "die solis", renominata Dominica, eadem cultus idololatrici ad sanctos "mortuos" conversi; clare apparet causam separationis tantum rixam inter duces fuisse. Orthodoxi nolebant se submittere tutelae spirituali et temporali Papae Romani. Sed nihilominus ducem orthodoxum, Papam appellatum, et etiam plures constituerunt, quod verae doctrinae, quae " **Iesum Christum unicum caput Ecclesiae suae** " facit, opponitur, quae solum ad congregationem spirituales verorum electorum eius pertinet, quod differentiam explicat. Ab undecimo ^{saeculo} usque ad hodiernum diem, ruptura inter fidem occidentalem et orientalem totalis fuit. Duae religiones adhuc inter se inimicas aestimant et castra occidentalia Russiae opponunt. Sed Orthodoxia exemplar Catholicum suum ad similitudinem pertinens est. Ambae exemplar paganum orientale bonziorum, qui in communitatibus clausis monasteriis habitant, imitantur. Invocationes et precum repetitiones eos quoque describunt. Bonzi etiam "rotas precum" utuntur ad preces suas substituendas. Et, cognoscentes se divina maledictione affectos, preces Catholicae et Orthodoxae tantum effectum habent quantum hae "molae paganae" apud Deum.

Secunda pars: fides Anglicana

^{Saeculo} sexto decimo , altera " *filia* " se separavit. Haec erat religio Anglicana. Et hic iterum, finis erat se liberare a tutela Papae, sed hac vice, causa etiam minus legitima, cum auctor huius actionis, Henricus VIII, eius rupturam effecerit, quia Papa non consensit iustificare divortium eius a legitima uxore, Catharina Aragonensi Hispanica, quia Annam Boleyn iuvenem et venustam in matrimonium ducere cupiebat. Hic ad culmen abominationis pervenimus. Finge quomodo Deus religionem iudicare possit, quae ad adulterium iustificandum a rege Anglico creata erat! Sed sub coactione et metu potestatis regiae et carnificum eius, plebi nullam electionem, nec facultatem iudicandi rem habuerunt, et tempore procedente, Anglicanismus " **confusionem religionis Romanae** " auxit. Nam, praeter reiectionem auctoritatis papalis, religio Anglicana etiam exemplar exactum est Catholici Romani. Episcopos et Archiepiscopum, caput Anglicanismi, constituit et, ut " *matrem et sorores suas* ", falsam "divinam" Mariam, matrem Christi Iesu, honorat. Ac notare velim Anglicanismum

Christianos fidei Protestantium Reformatarum, cui hodie perperam assimilatur, persecutus esse, eos etiam ex Anglia expulisse, nave famosa Mayflower in Americam exsilium cogentes.

Officialiter, ab eodem saeculo XVI, sed re vera, ab saeculo XII, inventio textus biblici originem verae doctrinae fidei Christianae apostolicae praebuit, et perfectio applicationis eius fidem Valdensium, qui in Pedemontio Italico refugium ceperant, notavit. Logice, opus Reformationis doctrinalis nomen fidei Reformatae vel fidei Protestanticae accepit. Sed saeculo XVI, perfectio Valdensis evanuit, et Reformatio a Martino Lutero monacho Germanico docta Sabbatum non restituit, sicut ante eum Petrus Vaudès, Waldo appellatus, iam anno 1170 fecerat. Servando requiem hebdomadalem falsi "Diei Dominici" a Roma instituti, religio Protestantica "filia *immodesta* " *matris* Romanae mansit. Religio Protestantica sub multis denominationibus diffusa est, ducibus inter quos Ioannes Calvinus Genevensis, ex quo Calvinismus dominans in Civitatibus Foederatis Americae natus est. Omnes hae denominationes diversae " **confusionem Romanam** " foverunt et auxerunt . Nam a Deo sustentati usque ad annum 1843, ultra hanc diem, postulatio Dei restitutionis theologicae et practicae sancti Sabbati sui veri diei septimi, eas dignas " *filias* " Romanae " *matris* " fecit. In Apoc. 2:24-25, Deus nuntium dirigit in quo imperfectionem doctrinalem suae praxis religiosae evocat, sic alludens ad transgressionem veri Sabbati sui, a Iudaeis semper exercitati, omnibus temporibus et locis. Iesus declarat: " *Vobis, quicumque estis in Thyatira, qui hanc doctrinam non accipitis et qui nescitis profunda Satanae, ut dicunt, dico vobis: **Non impono vobis aliud onus ; tantum quod habetis, tenete donec veniam** .* " Dicendo " *donec veniam* ", Iesus Christus confirmat imminens introitum in tempus cum expectatio reditus sui fiet res vitae spiritualis vel mortis. Participando in "Adventismo" renovato, nomine a Latino "adventus" quod "adventum" significat sumpto, inter annos 1843 et 1844, Iesus, loco reditus, in contactum spiritualem cum electis init, quos in his duabus successivis fidei probationibus eligit, ubi electus dignitatem suam demonstrat amore quem erga veritates propheticas a Deo in sacra Biblia propositas habet. In hoc beato contactu, Iesus eos dirigit ad restitutionem usus requietis Sabbaticae, a Deo " *sanctificati* " ab creatione mundi secundum Gen. 2:1-3, et a quarto ex his decem praeceptis populo Hebraico veteris foederis revocati. In hac experientia, Sabbatum significationem signi divinae approbationis recuperat, quam Biblia ei in Ezechiele tribuit. 20:12 et 20: " *Sabbata quoque mea dedi eis **ut signum esset inter me et eos** , ut scirent quia ego sum Dominus qui sanctifico eos.../... Sabbata mea sanctifica, et **sint signum inter me et vos** , ut sciant quia ego sum Dominus Deus vester.* " Interest intellegere desiderium nostrum honorandi " *Sabbatum* " eius solum opus Spiritus Sancti esse qui in nobis operatur. Deus nos scrutatur et perfecte nos novit et ipse nos dirigit ad veritatem suam et homines qui eam pro eo portant, quia eos elegit ut depositarios eius sint. Ob hoc munus ut signum approbationis suae divinae, " *Sabbatum* " a Deo datum signum externum sanctificationis verorum vocatorum suorum in prospectu electionis finalis constituit. Sed ut Sabbatum hanc significationem sanctificationis assumat, vocatus ea dignus esse debet. Ibi amor veritatis divinae biblicae, et praesertim veritatis propheticae, electionem vocati favet. Et quia hic amor totalis rarus est, Iesus dixit

in Matthaeo 22:14: " *Multi enim vocati sunt, pauci vero electi* ." In Apoc. 9:1 ad 12, sub symbolo " *quintae tubae* " suae, Iesus profusionem formarum Protestantismi universalis ex sede sua mundiali in Civitatibus Foederatis Americae sita imaginatur, actionem suam " *fumo inebrianti* " comparans, in versu 2: " *Et aperuit puteum abyssi. Et ascendit fumus de puteo, sicut fumus fornacis magnae; et sol et aer **obscurati** sunt propter **fumum** putei.* " Si Deus ipse codicem transcriptionis harum imaginum non praeberet, nuntius indescifrabilis esset. Sed in hoc eodem libro Apocalypsis, " **fumus** " significat " *preces sanctorum* ", " **solem** ", lucem veram, et " **aerem** ", aream actionis diaboli et daemonum eius, secundum quod scriptum est in Eph. 2:1-2: " *Mortui eratis in delictis et peccatis, in quibus olim ambulabatis, secundum cursum huius mundi, **secundum principem potestatis aeris**, spiritus qui nunc operatur in filiis incredulitatis.* " Tria symbola congregata revelant preces Protestantes a diabolo inspiratas " **aerem** " implere, elementum caeleste terrae, in quo cum daemonibus suis evolvitur et agit ad dominandum mentes omnium incolarum terrae; verorum electorum Christi, nisi quia Iesus eos protegit. Et hoc nuntium confirmabitur in versu undecimo Apocalypsis 9, ubi legimus: " *Et habebant super se regem **angelum abyssi**, cuius nomen **Hebraice erat** Abaddon, **et Graece** Apollyon.* " Non hic repetam studium verum per verum iam peractum et propositum in opere " **Explica mihi Danielelem et Apocalypsin** ." Hic nonnulla argumenta veritatis praesertim precisa et confusa pro subiectis designatis recolo. In hoc versu undecimo, Deus confirmat se, ab anno 1843, Protestantismum universalem diabolo tradidisse, futurum " *angelum abyssi* ", id est, Satanam, secundum Apocalypsin 20:2-3, ligatum " *mille annos* " in terra desolata, quae nomen suum " *abyssus* " recuperabit, quia post gloriosum reditum Iesu Christi, iterum desolata erit, sine ulla forma vitae, sicut erat " *prima die* " Creationis, secundum Gen. 1:2. Nomina autem "Destructor" quae Deus ei dat " *Hebraice et Graece* " usum destructivum, iniustum et distortum totius Bibliorum, quae " *Hebraice* " pro vetere foedere et " *Graece* " pro Novo Foedere scripta est, suggerunt; hoc secundum inspirationem quam diabolus et daemones eius Protestantibus a Deo derelictis ab anno 1843, die quo decretum Danielis 8:14 vim incepit, dant.

" *Filiae impudicae* " *matris* "Romanae Catholicae " tot sunt ut omnes enumerare non possim, sed Deus nobis facile fecit, nam satis est nobis scire requiem hebdomadalem exercitam et iustificatam esse Dominicam Romanam ut sciamus eas inter religiones eius maledictione affectas esse. Deinde, ubi Sabbatum exercetur, amor veritatis demonstrandus est. Nam sola exercitatio Sabbati iustificari potest mera hereditate religiosa, ergo, sine amore veritatis propheticae Bibliorum, Sabbatum exercitatum non plus valet quam exercitatio Dominicae Romanae. Et haec condicio est Iudaeorum secundum carnem et nationem ab anno 30 et institutionis universalis quae "Adventistae Septimi Diei" appellatur, ab anno 1994. Benedicta est ab institutione sua anno 1863 in Civitatibus Foederatis Americae, et secundum Apo... 3:16 " *evomuit* " a Iesu Christo, anno 1994, post observationem a Iesu Christo factam, qui fidem eius propheticam probavit, per nuntium reditus sui pro anno 1994, in ecclesia Adventista Valentiae ad Rhodanum, in Gallia. Ita, in hoc primo arce historico Gallico Adventismi septimi diei in hac terra, duces religiosi periculum susceperunt formalizandi recusationem

suam nuntii quem eis praesentaveram ab anno 1991, quo fine ex membris suis removerunt, servum inspiratum Iesu Christi, qui sum et in his paginis quas scribo demonstro; operans in luce eius crescente et servitio eius ab anno 1980.

Quarta pars: Adventismus institutionalis.

Ab anno MCMXCIV, "una ex filiabus Babylonis Magnae" factus est, foederationi Protestantium se iungendo. Et hic error bene argumentari meretur.

Ut melius intelligamus, meminisse debemus Deum in Vetere Foedere Israellem graviter increpasse propter foedus temporarium cum Aegypto, typo et symbolo peccati. Haec increpatio constituit admonitionem sollemnem hominibus directam, ne hunc gravem errorem, quem maledictione et repudiatione punit, iterent. Attamen, magno silentio, negotiationes cum auctoritatibus Protestantibus prosperae fuerunt, et demum initio anni 1995 officiales Adventistae adscriptionem Adventismi Septimi Diei cum Foederatione Protestantica Mundi nuntiaverunt. Pastores et praesides regionales eorum exactum et praecisum contentum divinarum Revelationum Danielis et Apocalypsis neglexerunt, in quibus, praecise, Deus iudicium suum de fide Protestantica revelat et cui a die 23 Octobris 1844, die finis secundae expectationis reditus Iesu, secundum Apoc. 3:1, declarat: "*Tu habes te vivere et mortuus es*", specificans, "*quia non inveni opera tua perfecta coram Deo meo*." Itaque, in foedus Protestanticum iam cum fide Catholica oecumenica coniunctum ineundo, Adventismus lapsus foedus cum morte iniit.

Adventista factus post Sabbatum diei XIV mensis Iunii anni MCMLXXX, interpretationes traditionales a serva Domini Helena Gould White transmissas hereditate accepi. Sed eius explicationes propheticae erant eas quas Iesus provisionaliter dare voluit dum tempus ultimum magnae lucis expectabat. Et adhuc hodie ducor ad interpretationem trium nuntiorum in Apoc. XIV:VII-VIII-IX et X citatorum interrogandam. Traditio haec nuntia cum duobus nuntiis reditus Christi pro diebus veris anni MDCCCXLIII et XXII mensis Octobris anni MDCCCXLIV coniuncta erant. Sed videre potes nuntia primi et secundi angeli non ad reditum Iesu Christi referre. Interpretatio quam his duobus nuntiis, et etiam hodie tertio, do, multo logicior est. Re vera, angeli se invicem "sequuntur" sensu spirituali relationis inter nuntios datos. Secundus consequentias primi, tertius autem consequentias secundi exhibet. Cogitationem meam explico: primum nuntium initium iudicii Dei de fide Christiana, qualis a Protestantibus anno 1844 exercebatur, significat: "*Dixit magna voce: Timete Deum, et date illi gloriam, quia venit hora iudicii eius; et adorate eum, qui fecit caelum et terram, mare et fontes aquarum.*" In nuntio suo, hic angelus designat usum Sabbati, qui, praecise in textu quarti ex Decalogo, propositum habet "*dare gloriam*" magno Deo creatori secundum Exod. 20:11: "*Sex enim diebus fecit Dominus caelum et terram, mare et omnia quae in eis sunt, et requievit die septimo: propterea benedixit Dominus diem Sabbati et sanctificavit illum.*"

Postulatio restitutionis sancti Sabbati eius designationem efficit Ecclesiae Catholicae Romanae, quae derelictionem eius legitimavit ab die septimo mensis Martii, anno trecentorum vicesimo primo, et anno quingentesimo tricesimo octavo, quo papa facta est. Quam ob rem secundus angelus eam designat dicendo de ea: "*Et alius, secundus angelus secutus est, dicens: Cecidit, cecidit Babylon magna, quae a vino irae fornicationis suae potavit omnes gentes!*" » In hoc

versu, gentes quae vinum irae fornicationis eius bibere coeperunt ad gentes Catholicas referuntur, sed etiam ad gentes Protestantes quae requiem eius primam, antiquum "diem solis invicti" cultu pagano contaminatum, honorant et exercent. Culpa tam gravis et mortifera est ut tertius angelus sequatur ad hoc nuntium praesentandum: "*Et alius angelus tertius secutus est eos, dicens voce magna: Si quis adoraverit bestiam et imaginem eius, **et acceperit signum eius in fronte sua aut in manu sua** , **hic bibet** de vino irae Dei, quod effunditur sine mixtura in calicem indignationis eius, et cruciabitur igne et sulphure coram angelorum sanctorum et coram Agno.*" Deinde omnes consequentias huius admonitionis, quam Deus Protestantibus dirigit, sed etiam ipsis Adventistis, deducere debemus, specificando in hoc versu "**bibet et ipse** ." In hoc nuntio admonitionem et consequentiam contemptus eius invenire potes. Haec est causa cur hodie ducor ut nuntium huius angeli tertii cum probatione fidei Adventistarum anni 1994 coniungam, in qua Adventismus gratiam Christi amisit, qui eum "nudum" designavit. Et eius adhaesio ad foederationem Protestantem facit ut signum auctoritatis Romanae accipiat, quod eum in invidiosam condicionem victimae destinatae secundam mortem in stagno ignis subeundae ponit; secundum monitionem a nuntio angeli tertii prolatam. In nuntio suo, angelus actionem sumendi signum exhibet utens hoc verbo in praesenti tempore, quod fidem Protestantem ab annis 1843 et 1844 et Adventismum officialem, ab initio anni 1995, die foederis sui cum foederatione Protestante iam damnata propter oboedientiam auctoritati Catholicae Romanae, pertinet. Haec applicatio nuntii angeli tertii ad Adventismum evomitum non tamen excludit eius applicationem ad contextum finalem gubernationis universalis quae omnes superstites Tertii Belli Nuclearis Mundani cogere conabitur ut Dominicam Romanam honorent. Adventistae traditione nuntium huius probationis fidei ultimae, legi requiem dominicalem obligatoriam facienti adiunctae, cognoverunt, sed nesciebant monitionem tertii angeli eos primum damnaturum esse, iam anno 1995, id est, post probationem fidei anno 1994 perfectam.

Comparemus igitur experientias. Annis 1843 et 1844, irrisores et indifferentes sciverunt quomodo sapienter et timide exspectarent, donec dies nuntiati praeterissent, ut credulitatem Adventistarum primi diei damnarent et aperte deriderent, nam de Sabbato nondum quaestio erat, sed tantum de exspectatione gloriosi redditus Iesu Christi. Cum dies praeterierunt, veri Adventistae a membris ecclesiarum suarum expulsi et reiecti sunt, et Deus eos congregavit ut, post adoptionem sancti Sabbati sui, Ecclesiam suam Adventistarum Septimi Diei formarent. Contra, in probatione fidei, quae in exspectatione redditus Christi anni 1994 fundata est, Adventismus tepidus et formalista diem 1994 praeterire non expectavit antequam nuntium Dei damnet et reieceret, quia fine anni 1991, tribus annis integris ante diem praesentatum, nuntium expurgare elegit, confirmans definitivam reiectionem nuntii prophetati. Et hic iterum, nuntius Iesu ad Laodiceam responsionem eius ad hoc odiosum agendi modum praebebat. Hic iterum, temporibus praesentibus et futuris utitur pro verbis suis, quae successive causam et consequentiam eius exprimunt: "*Itaque, quia tepidus es, et neque frigidus neque calidus, te evomo ex ore meo.*" Attamen observatio facta est fine anni 1991 et consequentia, vomitus Iesu, tribus annis

post, initio anni 1995, veniet. Hic vomitus deinde confirmatur adhaesione Adventismi officialis ad castra Protestantium, quae a Iesu Christo " *mortui* " *appellantur ab anno 1844, in Apoc. 3:1: " Scribe angelo ecclesiae Sardis: Haec sunt verba eius qui habet septem spiritus Dei et septem stellas: Scio opera tua. Scio te dici vivere, et mortuum esse.* " "

Adventismus officialis non potuit omnes lectiones discere ex revelationibus a sorore nostra Helena Gould-White acceptas et transmissas. In interpretatione sua nuntiorum trium angelorum, de moribus hominum erga pronuntiationes Adventistas a Gulielmo Miller factas, specificavit **Iesum angelis suis mandatum dedisse ne amplius cum Christianis agerent qui pronuntiationes a nuntio suo promulgatas reiecissent et contemnerent** . Idem iudicium in Adventismum officialem anno 1995 incidit, eadem de causa. Et iam hic nuntius ab Helena Gould-White in scriptis suis transmissus meam intelligentiam de iam perintelligibili declinatione castrorum Protestantium, ob divinum requisitum Sabbati ab annis 1843 et 1844, confirmavit. Sed ad haec assequenda, totum cor et animam nostram, multum temporis et perseverantiae eis dare debuimus. Sed etiam necesse erat a Iesu Christo vel angelo eius Gabriele, socio nostro in servitio qui etiam perfectam abnegationem sui in servitio suo Deo in Iesu Christo ostendit, eligi et duci.

Per duos annos qui ad gloriosum secundum adventum suum ducunt, Iesus Christus felicitatem in relatione sua cum redemptis suis tantum in aetatibus apostolicis et Adventisticis expertus est, et causa huius felicitatis facile agnoscitur: in utraque aetate, fideles eius servi sanctum eius Sabbatum observaverunt et honoraverunt. Quam ob rem tota eius Revelatio prophetica his duobus fundamentis aedificatur: ab anno tricesima ad trecentessimum vicesimum primum, sive ducentos nonaginta unum, et ab anno millesimo octingentesimo quadragesimo quarto ad ducentos tricesimum, sive centum octoginta sex. Hae sunt duae aetates in quibus " sacerdotium caeleste **aeternum** " eius et observantia Sabbati sui, a principio mundi sanctificati, a redemptis suis iterum agnoscuntur et honorantur. Praeterea, hae duae tempora " *portas* " et " *fundamenta* " " *Novae Hierosolymae* ", imaginis symbolicae Elicti redempti, in Apoc. 21:12 et 14 constituunt: " *Et habebat murum magnum et altum, et portas duodecim habebat, et ad portas angelos duodecim, et nomina scripta in eo, nomina duodecim tribuum filiorum Israel : .../...Murus civitatis habebat fundamenta duodecim, et in eis duodecim nomina duodecim apostolorum Agni* ." Inter has duas tempora, usurpator papalis ad se divertit honores et preces fidelium Catholicorum et magnae partis Protestantium quos Deus " **hypocritas** " in Dan. 11:34 iudicavit: " *Et cum ceciderint, adiuvabuntur paulum, et multi iungentur cum eis in hypocrisi* ." » Ergo, tota Apocalypsis sub normis doctrinalibus his duabus temporibus adhibitis analysanda est, quia inter duas, regimen " **peccati** " a Deo stigmatizatum et denuntiatum in Dan. 8:12 religionem Christianam dominari coepit: " **Exercitus liberatus est sacrificio perpetua propter peccatum** ; cornu destruxit veritatem, et prosperavit in inceptis suis ." Verbum "sacrificium" in textu Hebraico originali non citatur. Iniuste additum, significationem nuntii distortet et contextum veteris foederis suggerit, dum Deus nuntio suo aetatem Christianam Novi Foederis petit.

Tempore restitutionis Sabbati, id est, ab anno 1844, secundum Apoc. 7:2, Deus opus suum "**signandi**" veros electos suos suscepit, qui, contra "**sigillum Dei vivi**" Sabbati, detexerunt Dominicam esse principale "**signum bestiae**" citatum in Apoc. 13:15: "*Et fecit omnes, parvos et magnos, divites et pauperes, liberos et servos, accipere **signum in dextera manu sua aut in frontibus suis**.*" Nota hanc praecisionem, textus non dicit "**signum**" sed "**signum**"; quod suggerit hoc "**signum**" plures formas concretas assumere posse, sed omnes signum auctoritatis religiosae Romanae et papalis repraesentant. Hoc sensu, requies primi diei a Constantino instituta est "**signum**", adoratio Mariae est "**signum**", adoratio sanctorum est "**signum**", Missa Catholica est "**signum**" ... etc. Hoc iustificat damnationem Adventismi officialis qui lucem divinam anno 1991 reicit et foedus cum fide Protestantica maledicta facit propter reverentiam suam erga diem Romanum requietis; quod Adventismum officialem inducit ut ipse "**in manu sua et in fronte sua signum**" auctoritatis Romanae sumat; "**in manu sua**" ut opus et "**in fronte sua**" ut signum suae voluntatis et electionis personalis responsabilis.

Usque ad gloriosum Iesu Christi reditum, observatio et observatio "**requietis septimae diei sanctificatae**" a Deo, in Gen. 2:2-3, in prophetia "**sigillum Dei vivi**" constituit, sed Biblia significationem complementariam huic "**sigillo Dei**" dat. Legimus in 2 Tim. 2:19: "... *Nihilominus firmum fundamentum Dei stat, **habens signaculum hoc : Cognovit Dominus qui sunt eius ; et: Qui nominaverit nomen Domini, declinet ab iniquitate**.*"

Post has explanationes, "**confusio Romana**" fit velut crystallum pellucida. "**Mysterium iniquitatis**" clare agnoscitur.

In via ad gubernationem globalem

Die Dominico, septimo Decembris, anno millesimo nongentesimo quadragesimo primo, hora decima ante meridiem, tempore ad cultum religiosum Protestantem electo, Iaponia impetum aereum contra castra Americana apud Pearl Harbor in Oceano Pacifico fecit. Hoc impetu facto, Iaponia bellum publice contra Civitates Foederatas indixit, regulas conventionales a Societate Nationum, ab Occidente organizata, latas violans.

Americanis in progressu suo adiuti sunt scientiae peritos Iudaei qui ante initium Belli Orbis Terrarum II ex Germania fugerant. Diebus sexto et nono Augusti anni 1945, duae bombae nucleares in Hiroshimam et Nagasakum deiectae sunt, Iapones cogentes victoriam Americanam agnoscere. Boni principes, Civitates Foederatae Americae Iaponiae se recuperare adiuvent, protectoratum suum offerendo; colonizatio Americana mentium coeperat. Sed ut intellegamus quomodo huc pervenimus, ad annum 1944 redire debemus. Die sexto Iunii eiusdem anni 1944, castra sociorum occidentalium in Normanniam in litoribus Galliae septentrionalis appulerunt. Russi Berolinum die secundo Maii anni 1945 intraverunt, et Americani vicissim post duos menses. Duces Nazistarum comprehensi et iudicati et suspensi sunt a castris victoribus post iudicia Norimbergae sensationalia, quae die vicesimo Novembris anni 1945 coepta sunt

et die primo Octobris anni 1946 finita sunt. ^{Sed} simulac Berolinum intraverunt, Americani "cerebra cinerea" e castris Germanicis Nazistarum evacuaverunt.

America igitur, cum Iaponia, aream productionis industrialis valde lucrativam habet, et ingentes quaestus ex translatione societatum Americanarum ad hanc terram obtinentur. America utilitatem capiet ex scientia clari physici Von Braun, qui missilia Germanica V1 et V2, quae Londinium deleverunt, excogitavit. Et omnes prosperi progressus spatiales NASAe ei debentur.

In Europa, bellum magnam devastationem effecerat, et semper boni principes, Civitates Foederatae Americae ad eius recuperationem adiuverunt. Consilium "Marshall" constituerunt et magnam pecuniam ad adiuvandos populos Europaeos castrorum occidentalium collocaverunt, solum quia, post partitionem Ialtae, castra Russica Poloniam et Germaniam Orientalem usque ad Berolinum occupaverant. Potens machina industrialis et chemica Americana in motu erat, et usus DDT auxit fruges delendo bestiolas et insecta quae terrae fructus invadebant. Venditio huius producti Americani Americam amplius locupletavit. Sed in Gallia, Generalis de Gaulle, dux patriae, hanc novam colonizationis formam suspicione aspexit, quia post finem belli, exercitus Americani per totam Europam Occidentalem collocati erant. Et pretio solvendi gravis debiti belli, tandem discessum eorum e solo Gallico obtinuit. Animus republicanus Gallos adducebat ad hunc ducem militarem a potestate removendum. Sed Gallia non immunis est ab Americana influenza quam iuventus eius admiratur et ut exemplum accipit. Et hic, per Europam Occidentalem, novam colonizationem mentium humanarum habemus.

In mundo, certamen de auctoritate nunc duos greges adversarios in omnibus rebus — politicis, oeconomicis, religiosis — inter se componit: capitalismum Americanum contra communismum Sovieticum Russicum; religionem Protestantem Americanam contra atheismum populi Russici. "Velaum Ferreum" duo castra separat, quae inter se odio habentur. Inter hos duos gigantes, Europaei de uno vel altero divisi sunt, etiam intra ipsas nationes. Uterque arma atomica summae deterrentis perit. Et nationes se ipsas in forma bipolari reconstruunt, sicut duae magnae potentiae.

Francia colonias suas amisit et reditus ad potestatem Generalis de Gaulle anno 1958 patriam sub nova Constitutione collocavit: Quinta ^{Republica}. Hic dux militaris potestate absoluta indigebat et tanta calliditas erat ut Constitutionem excogitaret quae ei potestatem autocraticam praestaret, formas democraticas republicanas retinens. Camera Deputatorum potestatem suam influentiae amisit, quae nunc soli praesidi et eius delegationi maioris partis pertinebat, quae vicissim imperio a primo ministro formato oboediebat. Hoc novum regimen, magis ac magis consumendo occupatus, Gallos non vexabat, qui parum rebus politicis curabant. Sed politica directiones oeconomicas constituit, et anno in annum, divites argentarii et magni industriales vitam oeconomicam secundum sua commoda et lucra ordinabant. Inde nata est idea Europae unitae creandae, initio stricte commercialis; sub forma "mercati communis". Francia in Germania confidebat, quae aeque exigens erat, sed, dissimilis Franciae, Germania sub protectoratu Americano mansit. Et tandem, propter Europam Francia organizationi Americanae NATO, ex qua Generalis de Gaulle eam removerat,

iterum se iunxit. Hunc reditum ab uno homine, Praeside Nicolao Sarkozy, electus est. Restitutio diebus tertio et quarto Aprilis anni bis millesimi noni confirmata est. In hac actione maledictionem intellegere potes quae hanc Constitutionem Quintae ^{Rei Publicae constituit}. Tota natio fatum suum, sive melius sive peius, unius hominis arbitrio commissum videt. Atque pessimum pro patria Franciae est quod Deus eam ab primo rege suo, Clodoveo, rege Francorum, maledixit. Decisiones a ducibus eius factae ad cladem et exitium tantum ducere possunt. Sed Deus ei tempus dat et iam ei ruinam per Bellum Orbis Terrarum Secundum et iudicium suum propter collusionem cum Germania Nazista servavit. Ratio huius protectionis in his lineis, quas adhuc hodie scribo, est. Valentiae ad Rhodanum est ubi Deus ultimam suam potentem revelationem propheticam afferre voluit, et huius loci electio his rebus innititur: Valentiae, inimicus eius eo tempore, Papa Pius VI, anno 1798 (fine 1260 annorum regni papalis secundum Danielelem 7:25) comprehensus, in carcere Arcorum anno 1799 mortuus est. In Ecclesia Cathedrali huius urbis, stela est in qua cor eius servatum est. Nunc, mors huius papae etiam est impletio huius prophetiae Apoc. 13:3: "Et vidi unum de capitibus eius quasi occisum in mortem ; et plaga mortis eius sanata est. Et admirata est universa terra post bestiam ." Re vera, Papa Pius VI erat " caput " religiosum " bestiae " quae simul potestatem religiosam et potestatem monarchicam civilem constituebat; alterum " caput " huius regiminis, Ludovici XVI, ceciderat die 21 Ianuarii 1793, guillotina Revolutionariorum Francicorum abscissum. Deinde, adhuc Valentiae, invenimus commorationem iuvenis praefecti tormentarii Bonaparte Napoleonis qui factus est anno 1804 Imperator Francicorum, Napoleon I. ^{Deus} eum designat imagine "aquilae " quae stilum imperialem significabat, in Apoc. 8:13: " Vidi, et audiavi **aquilam** volentem per medium caelum, dicentem voce magna: Vae, vae, vae habitantibus terram, propter alias voces tubae trium angelorum qui mox tubabunt!" "Hoc filio suo cognomen " **aquiludus** " meruit ." Valentia igitur, iterum, cum prophetia coniungitur, et secundum hunc versum, ad " tres " ultimas " tubas " nuntiandas, successive, in Apoc. 9, pro 5 et ⁶; ^{et} in Apoc. 11:15, pro 7 ^{res} quas revera identificavi, interpretatus sum et explicavi, in opere meo "Explica mihi Danielelem et Apocalypsin." Et si haec lux Valentiae allata est, id est propterea quod ibi invenimus vetustissimam institutionem Adventistarum Septimi Diei in Gallia; primam quae ibi post Helvetiam constituta est. Et ibi baptismum Iesu Christi petii et accepi. Hae tres rationes iustificanc Dei electionem adferendi lucem suam huic urbi in Gallia. Et natura singularis historiae eius ulterius confirmatur eo quod Valentiae, guillotina Revolutionariorum nulla capita cecidisse fecit; dissimiliter omnibus aliis urbibus in Gallia eo tempore. Ergo virtute huius divinae electionis est ut lucem ad ea quae obscura sunt et... neglecta; secundum quod scriptum est in Amos 3:7: " Non enim Dominus YaHWéH **facit verbum, nisi revelaverit secretum suum** servis suis prophetis. " Ita " testimonium Iesu " per haec scripta formam concretam, aedificantem et salvificam assumit.

De imperialismo, a Napoleone I in Gallia renovato ^{loqui} nos cum imperialismo Americano contemporaneo coniungit. Nam Civitates Foederatae Americae etiam hunc locum summe elevatum supra omnes dominatores terrae cupiunt. Postquam bella continua contra Coream Septentrionalem et Vietnam infeliciter gesserunt, ambobus a castris Sovieticis, Russicis et Sinensibus adiutis;

Americani iterum contra Iraqiam, deinde contra Afghanistan Musulmanam defecerunt. Americani in se recepti sunt et, sub Praeside Trump, munus suum vigilum mundi finire voluerunt; quod iam, ut ita dicam, confessio culpae erat. Sed non, solum ob causas sumptus pecuniarii hic interventionismus Americanus finire debuit. Cum certamine a Russia et Sinis, quae capitalismum internationalem ingressae erant, possibilitates dominationis mundi assequendae imminutae sunt. Sed nunc, propter mutationem praesidis, aggressio Russiae contra Ucrainam eam cogit ut munus suum vigilis mundi resumat. Praeses Democraticus Joe Biden Europam habet et "ducatus" suum, colonizationem mentium populorum qui NATO iuncti sunt, conservare vult. Et cum, a Russia oppugnata, Ucraina desiderium suum NATO iungendi exprimit, America tantum ei auxilium ferre potest. Sed in praesenti, omni pretio congressum directum cum Russia armis nuclearibus instructa vitare vult. Quapropter se ad arma Ucrainae suppeditanda limitavit, quae semper plus postulat, et semper plus postulabit, propter potentiam patriae Russicae contra eam pugnantis.

Sub Dei potestate, Europaei in bellicosam escalationem impelluntur decisionibus ducum suorum, qui historiae et experiētiis patriae suae respondent. Relationes internationales eis magis ac magis potestatem dant, et haec hodierna moderna proprietas a Deo revelatur in nuntio suo valde codificato de "**sexta tuba**", themate Apocalypsis 9, in versibus 17 ad 19: "*Et vidi equos in visione, et qui sedebant super eos, habentes loricas igneas, hyacinthinas, et sulphureas. Capita autem equorum erant similia capitibus leonum, et de ore eorum procedit ignis, fumus, et sulphur.*" Hic nuntius, aliter omnino incomprehensibilis, iam non est verus. Ad intelligendum, simpliciter substituatur verbum "*equi*" cum grege vel caterva, secundum Iacobum 3:3; "*qui sedebant super eos*" cum ducibus militaribus; verbum "*loricae*" cum iustitia et protectione. Verbum "*hyacinthus*" est, symbolice, flos dei Solis Apollinis, et origo eius est Turcia, Syria et Libanus; verbum "*capita*", substitutum a magistratibus vel rectoribus, secundum Isaiam 9:14; verbum "*leo*", vi, secundum Iudices 14:18; verbum "*ora*", verbo, id est, mandatis, decisionibus et precibus; verbum "*ignis*", destructione; verbum "*fumus*", prece, secundum Apoc. 8:4, sed etiam ebrietate, obscuracione, secundum Apoc. 9:2; verbum "*sulfur*", nucleari, vel "*igne de caelo*" secundum Apoc. 13:13, vel igne vulcanico subterraneo, magma "*stagni ignis et sulphuris*" secundum Apoc. 20:15, id est, inferni mythici Catholicismi et Graecorum. Et versus 18 confirmat et summatim exponit, dicens: "*His tribus plagis tertia pars hominum interfecta est, igne, fumo et sulphure, quod exhibat ex oribus eorum.*" Versus 19 deinde explicationes praebebat quae relationes inter haec symbola statuunt. Contrariam opinionem analystarum civilium amplectens, Deus causam spirituales conflictuum memoratorum confirmat: "*Nam potentia equorum erat in ore eorum et in caudis eorum; caudae eorum similes serpentibus habentibus capita, et in his nocebant.*" In hoc versu, novo symbolo citato, vocabulo "*cauda*", "*prophetam docentem mendacium*" designat, secundum Esaiam 9:14; et vocabulum "*serpens*" "*serpentem*" "*callidum*" et seducentem designat, quem diabolo ad Evam loquebatur ut eam mendaciis suis seduceret, in Genesi 3:1. Interpretatum et restructum, hoc nuntium significat: "**Nam potentia exercituum erat in ore eorum et pseudoprophetae eorum qui docebant**

mendacium; pseudoprophetae eorum erant callidi seductores qui deceperunt magistratus et principes, et per hos magistratus et principes pseudoprophetae nocebant ." Deus hic tantum has accusationes confirmat contra falsas religiones Christianas et Musulmanas implicatas in hoc Bello Mundano in Europa Occidentali intento. Quod ad damnum quod fit attinet, versus 18 id his verbis summam exposuit: "*Tertia pars hominum ab his tribus plagis occisa est, ab igne, a fumo, et a sulphure, quod procedebat ex ore eorum.*" Falsa fides in hoc bello producit "*ignem* ," destructionem physicam; "*fumum* ," destructionem spiritualem; "*sulfur* ," destructionem nuclearem et "*mortem secundam* " in "*stagno ignis* "; omnia ordinata per "*ora* " potentium principum civitatum.

In his nuntiis "*sextae tubae* ," symbola invenimus quae in nuntio "*quintae tubae* " citantur. Nexus spiritualis qui ea connectit sic confirmatur. Explicatio: Ab anno 1844, Deus 150 annos, symbolizatos "*quinque mensibus* " Apoc. 9:5-10, falsis prophetis Protestantibus, Anglicanis et Orthodoxis Christianis, dedit, ut incolas terrae in casum suum ducerent. Fine horum 150 annorum, mense Ianuario 1995, officialis Adventismus Septimi Diei eis se iunxit, ita ut numerus mortuorum completus esset. Post paucos annos, anno 2022, Deus "*sextam tubam* " activat. Angelos malos liberat et bellum in Europa incipit cum aggressionem Russicam in Ucrainam, dum hoc Tertium Bellum Mundanum ad omnes nationes Europaeas et alias nationes maiores mundi extendatur.

Dum hoc studium paravam, significationem vocabuli "*hyacinthus* ," in Apoc. 9:17 citati, inveni. Hoc nomen symbolice florem dei Solis Graeci Apollinis, vel dei Graeci Lucis, designat. Haec significatio id coniungit cum angelo destructore nomine "*Apollyon* ," vel Apollo, in "*quinta tuba* " in versu 11: "*Et habebant super se regem angelum abyssi, cuius nomen Hebraice erat Abaddon, et Graece Apollyon.*" Post hoc nomen, Deus diabolum designat, inspiratorem cultus pagani dei Solis. Sed verba "*Hebraice et Graece* " Bibliam designant, quae scripta est ut Lux Dei. Ergo culpam dat et usum destructivum Bibliorum et destructionem in Tertio Bello Mundano commissam religioni Christianae, quae antiquum "Diem Solis" honorat, a Constantino I Magno Imperatore Romano die 7 Martii anni 321 constitutum . Magnum consilium Dei sic coram oculis nostris perficitur. Et post centum quinquaginta annos pacis religionibus Christianis destinatae, destructio physica nocentium incipit cum liberatione angelorum malorum "*paratorum ad horam, diem, mensem, et annum* " ab initio sigillandi electorum Apoc. 7:2-3. Haec locutio "*horam* " a Deo Creatore electam in norma temporis sui computandi designat, quae dies a falso calendario hominum statutos in dubium vocat: "*Et vidi alterum angelum ascendentem ab oriente , habentem signum Dei vivi ; clamavit voce magna quattuor angelos quibus datum est nocere terram et mare , et dixit: " Nolite nocere terram, neque mare, neque arbores, donec signaverimus servos Dei nostri* in frontibus eorum." Quid significat finis signationis electorum? Primo, nota hoc tempus signationis finiri cum Bellum incipit. Secundo, ingressus in bellum significat numerum electorum completum esse et ab illo momento novas natiuitates non posse fructum capere oblatione salutis. Humanitas tunc intrat processum suae progressivae destructionis, quae totalis erit in reditu Iesu Christi.

Meminisse debemus momentum fundamentale reactionis Americanae in iustificanda escalatione belli quae humanitatem Europaeam ad symbolice amittendam " *terciam partem populi* " qui eam componunt ducit. Atque haec continua escalatio armorum Ucrainae bellum ad formam nuclearem ultimam ducit, maxime destructivam vitae, proprietatis, et territorii propter radioactivitatem terrae vetiti.

Nuntio huius iudicii Dei cognito, haec in praesenti statu globali concrete invenire possumus. In Civitatibus Foederatis Americae, dux civitatis Iosephus Biden praeses est Catholicus Romanus civitatis publice Calvinistae Protestantis; ex adverso eius, Vladimir Putin, dux Russicus, Christianus Orthodoxus est; princeps civitatis Ucrainae, Vladimir Zelensky, Iudaeus est, originis Russicae, et nomen eius est Polonus. Polonia, primaria eius fautrix, Catholica Romana est; Anglia Anglicana est; Francia, publice agnostica, ex mixtura religiosa atheismi, Christianitatis Catholicae et Protestantis, et Islamismi constat. Sed index non est exhaustivus, quia facilius dicere esset quae religio ibi non sit, cum homines ex omnibus nationibus terrae in solum suum et territoria transmarina receperit.

Dum observo quae geruntur, duces video panico captos, misere solutionem quaerentes, in laqueo quodam captos sentientes qui eos inexorabiliter claudit. Hoc laqueum a magno Deo Creatore illis paratum est, qui eos expiare vult pro contemptu luminis sui biblici, legum suarum, personae suae, quamvis testimonium amoris per mortale sacrificium vitae suae in Iesu Christo eis obtulerit. Situatio est inextricabilis, insolubilis, quia duae optiones contrariae eis imponuntur: aut Ucrainam sustinere et se ultioni Russicae exponere, aut Ucrainam adiuvere recusare et egoistas, individualistas, et crudeles, et proditores apparere erga eos qui auxilium Ucrainae probant. Schizophrenia invalescit, et praesidem Franciae, Emmanuelem Macron, inanes verba a fautoribus gubernationis suae una voce repetita audio. Ita, ut Gallos tranquilles faciat, tres condiciones proponit ad aeroplana Ucrainae danda. Sed a Deo excaecati, non intellegunt has tres condiciones iam transgressas et a factis contradictas esse: 1- Utilitas Ucrainae : utile est eam magis magisque a bombardamentis Russicis deletam esse; 2- Nulla escalatio : continua escalatio ab die XXIV Februarii anni MMXXII facta est. Russia impetus suos intensificat et plures pluresque bellatores mobilizat; 3- Sine debilitatione Franciae : quaevis oblatio armorum et sumptuum militarium pretium Franciae habet et eam debilitat, ne obliviscamur ultionem Russicam quae ei adveniet.

Excaecatio menterum a Deo facta post colonizationem mentium Europaeorum ab Americanis sequitur. Americae, momentum ad metam dominationis suae assequendam appropinquat, sed id nesciunt. Nam omnes actores globales consilium a magno Deo Creatore paratum ignorant. Hoc privilegium servatur et reservatur filiis eius fidelibus et perseverantibus. Hoc iam nobis permittit videre differentiam quam Deus facit inter " *eos qui ei serviunt et eos qui non serviunt* ". Sed vera et ultima differentia inter utrumque erit vitae et mortis.

In persona " *serpentis* " seductoris, iuvenis, actor-paeses Ucrainae, partes primas agit. Numquam in tota historia humana tot principes civitatum seduxit, eos publice culpabiles faciendo. Et secretum successus eius in dependentia harum

nationum in NATO unitarum iacet, quae eas vassalis reddit et cogit ut oboedientes decisionibus Americanis pareant. Haec praesens dominatio Americana in mentes Europaeas ostendit quantum ponderis habebit in universali " *bestiae* " regimine, quod in Apoc. 13:11 programmatur est. "Vigiles" terrae, novi Romani, deinde fient " *capita* " principalia, qui suas notiones omnibus superstitibus magnae bellicae exitii imponent. Et nos, servi Dei, erimus scopi irae entium lapsorum, percussorum " *septem plagis Dei novissimis* " in Apoc. 16 descriptis. Hoc, adeo, ut mors nostra decreta erit, secundum nuntium Apoc. 13:15. Et sola praecisio quam Deus nobis dat de interventione sua ad nos servandos, **in extremo extremo** , fundatur in nomine " **Beniam** " quod dat duodecimae ex " *duodecim tribubus signatis* " suo " **sigillo** " in Apoc. 7:8: " *ex tribu Zabulon, duodecim milia; ex tribu Ioseph, duodecim milia; ex tribu **Beniamin** , duodecim milia signati.* " Post hoc nomen " **Beniam** " latet hoc nuntium super quod omnis fiducia et fides ultimarum electorum aedificanda est: Genesis 35:18: " *Et cum ipsa animam suam exhausisset, vocavit nomen eius Ben-Oni; **pater autem vocavit nomen eius Beniamin** .* " In hac imagine invenimus condicionem finalem, desperatam videlicet, electorum ad mortem damnatorum. Sed Deus, " **Pater** ", intervenit et fatum fidelium suorum mutat; ex " *Ben-Oni* " quod significat "filius doloris mei", eos mutat in "filius dextri mei" interpretationem nominis " **Beniam** "; " **dexter** " pars divinae " **benedictionis** " datae electis, secundum Matthaeum 25:32 ad 34: " *Congregabuntur ante eum omnes gentes. Separabit eos ab invicem, sicut pastor separat oves ab haedis; **et collocabit oves a dextris suis** , et haedos a sinistris suis. Tunc **dicet rex his qui a dextris eius erunt: Venite, benedicti Patris mei** , possidete regnum quod vobis paratum est ab origine mundi.* "

Ego, qui sub finem Secundi Belli Mundani natus sum, metior quantum longa pacis illa a Deo data, inter annos 1945 et 2022, hodie dramaticas consequentias habeat, cum homines aetatis ad regendum iuvenes sint, quia multi ex eis in contextu " **pacis et securitatis** " ab Unione Europaea praestitae et in mentibus humanis firmiter stabilitae nati sunt. Ita ut haec verba Pauli, in 1 Thess. 5:3 citata, hodie primum impleantur, secundo de universali imperio temporis gloriosi reditus Iesu Christi: " *Cum dicant homines: ' **Pax et securitas** !'* " *Tunc repentina ruina superveniet eis, quasi doloribus parturienti praegnant, et non effugient .* » Bellum, verum, illis tantum memoria parentum erat, sicut parentes eorum patres audientes narrantes terribilia Primi Belli Mundani annorum 1914-1918 creverant. Quaeque generatio memoriam sui belli habuit; hodierna non habet. Et haec etiam causa est arrogantium, imprudentium et belligerantium reactionum iuvenum ducum nostrorum hodiernorum. Intellegendum etiam est Deum Tertium Bellum Mundanum a fine Secundi paravisse . **Quia Tertium coepit cum quaestione de partitione Ialtae anno 1945. Russia permisit ut plures nationes ex foedere suo exirent, Poloniam, terras Balticas, Czechoslovakiam, Romaniam, sed Ucrainam... fines eius una terra nimis multi erant .**

In Occidente, incredulitate et perfidia capti, nuntius belli nuclearis incredibilis factus est. Quam ob rem multitudines morientur, nescientes causam divinam spiritualem belli, quae eorum evanescentiam efficit.

Occidentalibus, consilium armandi Ucrainam formam habet: caput, ego vinco, cauda, tu perdis. Hoc video: Ucraina commodum habet, adiuvemus eam vincere; Ucraina commodum perdit, adiuvemus eam ne vincatur. Dum imperitiam et immaturitatem a Praeside Macron ipso ante primam electionem praedicatam denuntio et recordor, disco ducem Russicam de verbis praesidis nostri Gallici, qui dixit mittere arma gravia non significare belli escalationem, commentari. De eo dicit: "haec non sunt verba adulti." Limites immaturitatis apparere incipiunt et primi qui eos inveniunt novi hostes Russici sunt; Galli autem nihil vident. Iam igitur sero est; iustitia Dei viventis "in iter " **est** ad delendos eos qui vita non digni sunt.

In cursu huius studii, Spiritus me ad novas interpretationes symboli " *solis* " duxit, quod pluries in Apocalypsi citatur. Primum apparet in Apoc. 1:16: " *Habebat in dextera sua stellas septem, et de ore eius gladius utraque parte acutus exhibat; et facies eius erat sicut sol fulgens in virtute sua* . " Et definitio eius ut symbolum dei Graeci lucis, " *Apollinis* ," priores meas explicationes locupletat. Visio magnae calamitatis Danieli nuntiatae in Dan. 10:1 confirmatur. Hic in hoc contextu Christiano, " *fulgur* " dei Graeci Iovis, vel Iovis Romani Danielis, substituitur " *sole* " " *Apolline* ," causa omnis maledictionis quae falsam Christianitatem a die 7 Martii, anno 321, usque ad reditum Christi vexavit. In plena oppositione symbolo suo verae lucis divinae, hic " *sol* " designat cultum solarem paganum qui historice culmen attigit cum regno regis Franciae, Ludovici XIV, "rex solis" appellati. Item, in Apoc. 8:12, " *sol quasi saccus cilicinus* " obscuratus directe monarchiam et religionem papalem Catholicam Romanam, a hoc rege despotico, persecutore verae fidei reformatae, et cum ea ipsam Bibliam, veram lucem divinam, sustentam et exercitam, petit. Similiter in Apoc. 8:12, " *tertia pars solis percussa* " a Revolutionariis Gallicis hos ipsos fines monarchicos Catholicos pertinet. Sed totus versus etiam impetum a Revolutionariis contra divinum temporis ordinem suggerit, ut scriptum est in Genesi 1:14, de " *stellis et caelis* ": " *Dixitque Deus: Fiant luminaria in firmamento caeli, ut dividant diem ac noctem, et sint in signa et tempora, et dies et annos, et sint in tempora, et dies et annos* ." » Nunc, primum in historia humana, Revolutionarii Galli calendarium speciale constituere voluerunt, hebdomadam divinam septem dierum hebdomadibus decem dierum substituendo. Sed ordo hebdomadis divinae post hoc tempus revolutionarium restitutus est. Deus omnes conatus humanos ad destruendum ordinem temporis ab eo constitutum frustratur. Hi autem conatus hunc versum prophetiae fundamentalem, Dan. 7:25, confirmant, quia consilium a Satana, diabolo, inimico Dei et electis eius excogitatum revelat: " *Verba contra Altissimum loquetur, et sanctos Altissimi conteret, et cogitabit quod mutat tempora et leges; et tradentur sancti in manum eius usque ad tempus, tempora, et dimidium temporis* ." » Nihilominus, civiliter, et ab anno 1981, in Gallia, successit ut nomen "dies septimus" "primo diei" temporis a Deo statuti attribueretur, quod Sinae, et in Europa terrae Balticae, iam per saecula exercuerant, et successit ut initium diei media nocte poneret. Initium anni in initio temporis "hiemalis" collocatum est ab anno 1564, cum haec norma a Concilio Rossiglioniensi, in Gallia, praesentibus regina Catharina Medicea, imposita est. Mensura a Papa Gregorio XIII anno 1582 generalisata est. Impetus temporis igitur observabilis et

notabilis est. Implicatio trium regum a prophetia Michaelis Nostradami maledictorum, in his modificationibus temporis divini confirmatur, cum haec ultima mensura a Carolo IX postulata sit, qui annos natus XXIII, a Deo percussus, mortuus est.

Eventum quoddam anno MCMLXXXVI impletum est quasi admonitio prophetica. Hoc fuit accidens nuclearis in statione electrica **Chernobyl** in Ucraina. Nomen **Chernobyl** significat "**absinthium**" vel herbas "**amaras**", et duobus verbis, nomen significat: **nigrum album**, imaginem absolutae oppositionis generis, "*noctem et diem; tenebras et lux*" Gen. 1:4-5. Accidens prophetavit Ucrainam fructum portaturam esse qui "**amarus**" esset Occidentalibus; "**amarus**" sicut fructus fidei Catholicae Romanae quem Deus "**absinthio**" *comparavit in* nuntio "**tertiaie tubae**" in Apoc. 8:11: "*Nomen stellae illius est Absinthium; et tertia pars aquarum facta est in absinthium, et multi homines mortui sunt ex aquis, quia amararum factae sunt.*" "Nunc, in bello praesenti, Polonia, arx Catholicismi Romani ex quo Papa Ioannes Paulus II Polonus favorem populi per 26 annos pontificatus sui (26: numerus nominis Dei: YaHWéH) consecutus est, prima est natio quae Ucrainos adiuvat et maxime zelosa est in bello gerendo contra Russiam, impedimento quod nationes Europaeas ad ruinam nuntiatam trahit. Polonia autem fruitur auxilio et approbatione plurium parvarum finitimarum nationum, omnium zelocarum fidei Catholicae."

Occidens mox inventurus est facilius esse pacta mercatoria et foedera politica signare quam mentes humanas ad iisdem valoribus moralibus, politicis, oeconomicis vel religiosis adhaerere adducere.

Electus et Lex Divina

In Deuteronomio 6:5, Dominus noster per Mosen, servum suum et ducem Israel, declaravit: "*Audi, Israel! Dominus Deus noster unus Dominus est. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota fortitudine tua.*" Postea, secundum Matthaeum 22:26-40, cum interrogatus esset, "*Magister, quod est mandatum maximum in lege?*" Iesus respondit: "*Respondit ei Iesus: 'Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua. Hoc est primum et maximum mandatum. Et secundum simile est illi: 'Diliges proximum tuum sicut te ipsum.'*" In his duobus mandatis pendet tota lex et prophetae."

Primum notandum est mandatum "**diliges**", quod commune est et in his tribus mandatis praesens. Secundum est quod, eadem verba in ora Moysi et Iesu ponendo, Deus Mosi imaginem prophetica Iesu Christi dat; quod Moses ipse confirmavit, dicens de Iesu Messia qui venturus erat, in Deut. 18:15: "**Prophetam tibi suscitabit Dominus Deus tuus de medio vestri, de fratribus vestris, sicut me; eum audietis!**" Moses et Iesus prophetae et duces erant Deo ad Israelem in veritatem divinam ducendum. Sed in suis affirmationibus, Iesus veritati divinae definitionem praecisam et fundamentalem dat: "**diliges**." Eam in forma mandati praesentat. Attamen nostra intelligentia humana sufficit ad

intelligendum amorem et facultatem amandi non pendere ab ordine quodam, sed a dono naturali. Homo sic factus est, in libertate sua, amat vel non amat res vel homines. Quid ergo est propositum quem Deus huic generi mandati dat? Responsum simplex est: futuris electis suis revelat qualis sit sua natura: Amor; sed perfectus Amor capax aeternaliter permanendi. Exinde facile est intellegere omnia eius ordinationes ad eos tantum dirigi qui eum amant, ut in oboedientia sua, amore et fiducia absoluta quam in eo habent iustificata, omnibus commodis perfectae eius cognitionis condicionum, quae solae veram felicitatem creare possunt, frui possint.

Biblia paginis plena est in quibus Deus leges suas proponit. Et videtur omnes hae leges iustae esse et ad salutem corporis et mentis creaturae humanae conservandam destinatae esse. Hoc est quod apostolum Iacobum adducit ut de "*lege libertatis*" in Iacobo 2:12 loquatur: "*Loquimini et agite quasi lege libertatis iudicandi sitis.*" Loqui de "*lege libertatis*", *per multiplicia* "*mandata et ordinationes*" expressa, paradoxum constituit quod simplices entes mirari potest qui naturaliter reactionem habent ut mandata tamquam gravia et ingratia "*onera*" ferenda considerent. Praeterea, intellegendum est, haec ordinationes re vera non eos pertinere, quia Deus praesciit quomodo ii qui eum satis non amant ad ordinationes et mandata eius respondebunt. Et cum hae res re vera tantum electos eius pertineant, ergo solum pro eis leges divinae "*legem libertatis*" repraesentant. Quomodo hanc logicam explicare possumus? Simpliciter iterum: in mente Electi collectivi, **desiderium oboediendi cum officio oboediendi miscetur**, ita ut mandatum non amplius unum sit. Electus se ad Deum oboediendum cogere non debet, cum id faciat ex desiderio placendi Ei.

Cum haec intellegimus, intellegimus quam vana et inutilis sit falsa religio. Nam sua natura, quidquid falsum est, nullam spem habet ad necessitudinem cum Deo veritatis assequendam. Vana est evangelizatio coacta, vana est falsa indoctrinatio, vanae sunt formae religiosae ab hominibus institutae, vanae sunt religiones falsorum deorum, et vanae sunt omnes conatus religionem vi corporibus et mentibus imponendi, etiam si verum Deum Creatorem attingat. Per Mosen et Iesum, qui ambo dixerunt: "**Diliges**, "**Deus**" **amorem**" posuit ut solam condicionem quae permittit ut quis cum Eo communicet. Ergo, ex hac regula absoluta, omnes qui huic normae non satisfaciunt, pro Eo non numerantur. Numeri nullum momentum habent in oculis Eius quia qualitatem animae quaerit et postulat. Aut intra normam suam est et eam in aeternitatem retinet, aut non est, et in oculis Eius manet tantum "**halitus**" momentaneus qui transit et evanescit, sicut Spiritus Eius eum dicere fecit in Ps. 144:4: "*Homo quasi halitus, dies eius sicut umbra praeteriens.*"

In Epistula ad Corinthios 13, apostolus Paulus "**caritatem**" secundum Dei intellectum laudat. Vocabulum Graecum originale, quod "*caritas*" vel "*amor*" interpretatur, charisma, sive donum, significat. Et certum est donum praestantissimum quod Iesus confirmavit esse donum amoris, donum cognoscendi et posse Deum et proximum amare. Paulus igitur imaginem compositam electi amati et electae a Deo pingit. Et unum certum est: qui vere Deum amat, oboedientiam eius non disputat neque cum eo disputat.

Disceptatio, quae disputationem substituit, fructus est entium rebellium, quibus primus angelus perfectus, decursu temporis, exemplar factus est.

Ita melius intellegere poterimus imaginem " *magistri* " quam Paulus legi divinae tribuit in Galatis 3:24-25: " *Itaque lex magistra nostra facta est in Christo, ut ex fide iustificaremur.*" "Nunc, fide adveniente, sub illo magistro iam non sumus ." Quid est " *magister* "? Apud Graecos, hoc vocabulum personam designabat cui cura erat puerum ad scholam comitari. Non erat ipse magister, sed minister cui cura erat puerum ad locum scholae suae ducere. Hoc ei munus intermedium tribuit, quod non est principale. Et hoc munus inferius a Spiritu legi scriptae assignatur. Utilitas eius igitur vere provisionalis est et nihilominus necessaria, propterea quod homo creatus Deum non novit et eius existentiam et mores ignorat. Lex eum amorem suum et curas benevolae quas Deus ei ostendit detegere facit. Et, in pugna sua contra ducem protestantium, qui Satanus vel diabolus factus est, Deus in Iesu Christo et voluntaria oblatione vitae suae crucifixae ad peccata electorum suorum, eos solos, solvenda revelabit immensum amorem quo communicare potest cum iis quos hoc modo servabit. Tum intellegere possumus verba " *fides et caritas* " finem ultimum consilii salutis Dei constituere, cum lex divina electos ducat quasi "... " *paedagogus* " erga utrumque horum duorum verborum, quae pertinent ad et designant normam " *amoris* " a Deo definitam. Res maxime mirabilis est intellegere Deum, auctorem legis, esse minime legalisticum omnium qui vivunt vel vixerunt. Nam, cum exercetur, perfecta caritas legem inutilem reddit. Et Deus nobis huius rei probationem dedit permittendo David panes propositionis sanctificatos ad cultum divinum edere, cum, a rege Saulo persecutus, templum intravit et hos panes ad famem satiandam comedit; quod Iesus commemorat in Matth. 12:3-4: " *Respondit autem eis Iesus: Non legis quod fecit David, cum esuriret ipse et qui cum eo erant, quomodo intravit in domum Dei et panes propositionis manducavit, quos non licebat ei edere, neque iis qui cum eo erant, nisi solis sacerdotibus?*" "Deus hac experientia demonstravit sibi fideles esse potiores quam regulae legum suarum, quae tantummodo characterem provisionalem habent, condicionibus sex milium annorum "peccato " caelestium et terrestrium entium reservatorum. Sed contra hanc exceptionem quam amor iustificat, Deus etiam exempla dedit destructionis vitarum creaturarum humanarum rebellium. Et hoc, ab initio exitus ex Aegypto, durante itinere Israelis in deserto. " *Corah, Dathan et Abiram* " descenderunt vivi in terram apertam sub pedibus eorum, quia idololatrae erant et auctoritatem quam Deus Moysi dederat disputabant. Deus, his in circumstantiis, probationem concretam dedit modi quo iudicat eos qui ei serviunt et eos qui ei non serviunt, et officium eorum ei oboediendi disputant."

Pridie Paschae, Iesus duodecim apostolis suis palam declaravit unum ex eis daemonem esse; nomen eius non protulit, sed Iudam esse sciebat, atque adeo ad eum nominatim dixerat: " *Quod tibi faciendum est, cito fac!* " Quod facere debebat utile erat ad consilium salutis perficiendum, cum Iesus in terram hominum venisset ut voluntarie moreretur, quasi sacrificium expiatorium pro peccatis electorum suorum. Sed alii apostoli naturam daemonicam Iudae ignorabant, qui Iesu, ut videtur, sicut ipsi serviebat. Et

haec persona Iudae valde interesting est, quia solus multitudinem falsorum credentium repraesentat. Iudas simpliciter Magistrum suum cogere voluit ut se publice dominationi suae ut regis Iudaeorum committeret. Cum res non satis celeriter pro suo arbitrio moveri invenisset, Iesum cogere voluit ut ageret. Attamen, verum consilium salutis Dei omnino ignorabat. Eo ipso momento quo Iesum vendendo egit, alii apostoli in eadem ignorantia huius consilii salutis erant, sed, dissimiliter Iudae, Iesum cogere non conabantur ut eorum voluntati obediret. Et in hoc tota differentia inter Iudam lapsum et undecim alios apostolos electos latet. Victimae saeculorum falsorum praejudiciorum, apostoli Messiam futurum regem similem Davidi putabant, cui Scripturae propheticae eum comparabant. Et quamvis explicationes clare datae essent, verba eius non intellexerunt. Post mortem et resurrectionem tantum, cum testimoniis, divinum salutis consilium, gratia datam, nomine expiationis a perfecto homine divino factae, oblatae ut sacrificium perfectum ad perfectam redemptionem pro peccatis electorum suorum obtinendam, intellexissent. Iudas autem, Iesum crucifixum et mortuum in cruce videns, omnia somnia gloriae dominandi, quae in servitio Regis Iesu exspectabat, corruere vidit. Desperatio eum ad mortem voluntariam duxit. Itaque intellegere possumus Iudam Iesum non amavisse, quamvis ei serviret, et Iesus etiam sciebat eum furem esse, tamen ei thesaurum gregis eorum commisit. In Iuda, Deus nobis imaginem propheticae huius falsae Christianitatis Catholicae Romanae, quae anno 538 Papalis facta est, praebet. Amor pecuniae et divitiarum est fundamentum totius eius ordinationis. Cum primus papa in titulo et potestate temporali fuerit machinator nomine Vigilius. Velut fur, in officium officialiter subditus Domino Iesu Christo se ingressus est. Sed in hoc officio formas et ritus a paganis et partim a Iudaeis sumptos constituit. Constructio ordinis religiosi Catholici, cum suis hierarchiis et clero, legitima non erat, quia post mortem Iesu et resurrectionem eius, redemptione peccatorum electorum obtenta, ordo religiosus institutionalis inutilis erat et ad rem confirmandam, Deus Hierosolymam et templum sanctum eius a Romanis anno septuagesimo deleri iussit, et prophetia Danielis 9:26 id confirmat: "*Post hebdomades sexaginta duas, exterminabitur Christus, et non erit ei ~~successor~~. Populus ducis qui veniet destruet civitatem et sanctuarium, et finis eius veniet quasi diluvium; statutum est ut devastationes usque ad finem belli durent.*" Causa huius poenae in hoc eodem versu nuntiatur: "*non erit ei neminem*" et interpretatio litteralis textus Hebraici est quam Ludovicus Segond proponit in commentario in margine posito in versione sua Bibliorum. Etiam hodie, quamvis turbis qui se sectatores eius esse dicunt, Deus perpaucos invenit qui pro eo sunt. Quia pro eo esse est eum amare, et vere amare, sicut undecim apostoli eius vere eum amaverunt, desperantes in morte eius. Vere eum amaverunt et id probaverunt se in omnibus sanctissimae voluntati eius submittendo. Et cum quid accideret non intellegerent, graviter passi sunt donec resurrectio eius eos ad gaudium et felicitatem reduxit. Iam liberi, liberati et illuminati erant, et in servitio dilecti Magistri manserunt usque ad finem vitae suae, in consensu acceptoque martyrio completae. Ecclesia Christi libera est ab omnibus formis institutionalibus, quia historia probavit formam

institutionalem esse quasi coarctationem quae veritatem divinam coerces eiusque incrementum impedit, semper novis luminibus a Spiritu divino in Iesu Christo datis opponens. Ita humanitas adhuc hodie ex his duobus exemplis vitae humanae componitur, absolute oppositis, illo lapsorum sicut Iudas et illo electorum sicut undecim apostoli primae horae. **Iudaei Deo uti volunt, dum electi revera ei serviunt ut servi voluntarii qui suam voluntatem renuntiant** . Quam ob rem Iudas invenimus unitos in castris foederis oecumenici, quod dicitur, foedus eorum quos Deus sub nomine "**hypocritarum**" in Daniele 11:34 prophetavit: "*Tempore quo corruent, paulum adiuvauntur, et multi coniunguntur cum eis in hypocritis* ." In his "**hypocritis**" , Deus omnes institutiones religiosas Christianas, a die 7 Martii anni 321 usque ad tempus nostrum praeparationis ad finem mundi formatas, congregat. Omnibus commune est culpa quod lucem divinam suo tempore reiecerunt et contemptus verbi prophetici eos ignorare fecit quod hae prophetiae eos identificari permiserunt. Praeterea, omnibus Iudaeis solum restat ut iustam Dei poenam in Iesu Christo subeant. Et pro veris electis suis, imagini undecim apostolorum conformatis, Iesus eos sub benevola et fideli protectione servabit usque ad potens et gloriosum vindicativum reditum suum, post quem eos in regnum suum ducet ubi "*praeparavit eis locum* ", secundum Ioannem 14:1-4: "*Nolite turbetur cor vestrum. Credite in Deum et credite in me. Sunt multae mansiones in domo Patris mei. Si non ita esset, dixissem vobis. Ego vado parare vobis locum. Et si abiero et praeparavero vobis locum, iterum veniam et accipiam vos ad me ipsum, ut ubi sum ego, et vos sitis.*" Vos scitis quo ego vado, et viam scitis. Haec "*via*" erat exemplar vitae eius perfectae et exemplaris.

Se ipsos decipientes et sibi ipsis decipientes, multitudines Iudaeorum salutem a Iesu Christo vindicant, sed hi homines ex lectione quam Iesus in Ioanne 8 dedit in colloquio suo cum Iudaeis Pharisaeis prodesse debent. **Versibus 39-44:** "*Responderunt ei, 'Pater noster Abraham est.'* Dixit eis Iesus, '*Si filii Abrahae essetis, opera Abrahae faceretis.*'" Nunc autem quaeritis me interficere, hominem qui veritatem vobis locutus sum, quam audiavi a Deo. Abraham hoc non fecit. Vos facitis opera patris vestri. Dixerunt ei: Non sumus adulteri: unum Patrem habemus Deum. Dixit ergo eis Iesus: Si Deus pater vester esset, diligeretis me, quia ex Deo processi et veni. Non a meipso veni, sed ille me misit. Quare non intelligitis quae dico? Quia non potestis audire verba mea. Vos ex patre diabolo estis et desideria patris vestri vultis facere. Ille homicida erat ab initio et non manet in veritate, quia veritas in eo non est. Cum loquitur mendacium, ex propriis loquitur, quia mendax est et pater mendacii. Et quia ego veritatem dico, non creditis mihi .

Si Iesus se Iudaeis novis praesentaret, eundem dialogum inter iustos illuminatos et surdos rebelles spectaremus. Doctrinam quam per hanc experientiam cum Iudaeis docuit intellegens, Iesus nos docuit religionem non nomine aut iure iudicare, sed solum fructu, id est, conformitate cum exemplo in Iesu Christo et ab eo revelato, perfecto exemplo divino.

Facta historica summe prophetica

Ab sexto die Februarii anni MMXXIII, res historicae magni momenti prophetici impletae sunt. Haec sunt, successive, terrae motus magnae magnitudinis qui modo limitem inter Turciam et Syriam percusserunt. Et die Mercurii, octavo Februarii, praeses Ucrainae, Vladimir Zelensky, successive in Angliam, deinde in Galliam iter fecit, ubi cum Olavo Scholz, cancellario Germanico, et cum Emmanuele Macron, praeside Galliae, convenit. Postero mane, tres viri Bruxellas profecti sunt ut cum conventu deputatorum Europaeorum convenirent. Ibi, praeses Ucrainae appellationes et gratias deputatis praesentibus iterum egit. Sed animadverti quam rarus esset conventus. Amici Ucrainae omnes aderant, sed ceteri absebant. Et imago huius conventus testata est rem Ucrainam causam rupturae intra Unionem Europaeam fieri posse.

Die sexto Februarii, Turcia terrae motu valido percussa est, qui magnitudinem 7.8 in scala Richteriana attigit, quae in summa 9 gradus habet. Alii tremores primum secuti sunt, numerum victimarum crescentem ducentes, et hodie, die octavo decimo Februarii, numerus mortuorum plus quam 44 000 aestimatur, qui numerus probabiliter ad 60 000 vel plures ascendet. Haec regio terrae motibus assueta est, sed cum nos intra minus quam duos menses, septem annos a reditu Christi, versamur, haec eventa hodierna characterem propheticum induunt. Nam regio a terrae motu affecta " *flumine Euphrate* " terminatur et transit. Nunc in Apocalypsi sua, Iesus Christus hoc nomen bis commemorat, cui significationem symbolicam populi sub dominatione Catholicae Romani papalis positi tribuit, id est, Europae et Civitatum Foederatarum Americae, quae ex hac Europa occidentali ortae sunt. Comparando imagines a prophetia oblatas, Europa et eius propagines Canadae, Civitatum Foederatarum Americae et Australiae simul repraesentationem finalem " ***decem cornuum*** " in Daniele prophetarum constituunt. 7:7 et Apoc. 17:3: " *Asportavit me in spiritu in desertum* . *Et vidi mulierem sedentem super bestiam coccineam, plenam nominibus blasphemiae, habentem capita septem et cornua decem* . " Hac descriptione, Deus illustrat totum castra occidentalia in tempore tentationis posita, quae verbo " ***deserto*** " ***significat*** . "

Prima probatio ei imposita est poena " ***sextae tubae*** " secundum Apoc. 9:14, ubi haec castra se submiserunt " ***Babylon magnae*** "... » **vel Roma symbolice « *Euphrates* »** nominatur : « *et dicentes sexto angelo qui habebat tubam : Solve quattuor angelos qui ligati sunt in magno flumine Euphrate* . » Deo, haec castra occidentalia normam antiquae Romae imperialis recreant, sed hac vice innituntur potentia militari Civitatum Foederatarum Americae, novarum legionum novae Romae. Quia, quamvis potentes sint, Civitates Foederatae Americae sunt victimae inconsciae Dominicae Romanae, a coetibus Protestantibus hereditate, conservatione et honore acceptae. Haec prima probatio nos arcte tangit, cum in eventibus nostris praesentibus instituitur, propter bellicam escalationem subsidii Ucrainae dati. Pretium pro hac probatione solvendum magnum est: « *Et quattuor angeli, qui parati erant in horam et diem et mensem et annum, ut occiderent tertiam partem hominum* . »

Alterum experimentum quod ei paratur sub symbolo "**sextae ex septem plagis Dei novissimis**" in Apoc. 16:12 praesentabitur, ubi castra novorum Romanorum adhuc sub nomine "**Euphratis**" symbolizantur: "**Sextus effudit phialam suam in magnum flumen Euphraten** . Et siccavit aqua eius, ut praepararetur via regum venientium ab oriente . " Notandum est propositum quem Deus huic "sextae ex septem plagis irae suae novissimis" tribuit . **Praeparationes** ad proelium "**Armageddon**" evocat, id est, experimentum decreti mortis promulgati contra fideles observatores divini Sabbati.

Superficialitate studii huius rei Apocalypsis, falsi Christiani de "**Armageddone**" errant et interpretantur ut Bellum Tertium Mundanum "**sextae tubae** ." Et Deus hac confusione ludit, praeparationi Belli Tertii Mundani formas eandem dans iis quae praeparationem veri "**Armageddonis**" evocant. Quam ob rem in narratione veri "**Armageddonis**" invenire possum descriptionem factorum quae ante oculos nostros hodie peraguntur ad ordinandum Bellum Tertium Mundanum.

Sumamus igitur Apoc. 16:12: "**Et sextus angelus effudit phialam suam in magnum flumen Euphraten** , et aqua eius siccavit, ut praepararetur via regum venientium ab oriente . " Facile est haec interpretari quasi impleta sint terrae motu qui regionem initii fluminis Euphratis in finibus Turciae et Syriae percutit. Sed hoc non ita est, quia plagae in Apoc. 16 descriptae sunt "**plagae novissimae**" secundum Apoc. 15:1: "**Et vidi aliud signum in caelo magnum et mirabile: angelos septem habentes plagas septem** , plagas **novissimas** , quoniam in his consummata est ira Dei . " Nota bene sine hac praecisione "**novissima**" a Deo data, confusio inter plagas "**tubarum et plagas novissimas**" Apoc. 16 possibilis et etiam legitima esset. Sed relationes inter primas plagas et ultimas revelationes quas communicant imitantur. Ita "**exsiccatio aquarum Euphratis**" nuntium evanescitiae partialis, id est "**terti**" "**repraesentare potest** ." , populi Europaei verbo "**aqua**" symbolizati. Et haec interpretatio nexum inter Bellum Orbis Terrarum Europaeum et ultimam pugnam "**Armageddon**" appellatam creat, a "**superstitibus**" castrorum Europae occidentalis contra electos qui fideles Dei Sabbato manserunt, ductam.

Haec est causa cur Tertium Bellum Mundanum etiam paratur ictu divino a Turcia ad ipsum fluminis "**Euphratis**" planitiem, qui fons divitiarum Syriae et Iraquiae est. His nationibus Musulmanis, tragica ruina oeconomica sequetur, quae odia religiosa coagulabit et aggregationem copiarum Islam ubique diffusae favebit. Ita speciem horum "**regum ab Oriente**" induent ut cum copiis Russicis, exercitibus et populis occidentalibus pugnent. Et notandum est locum a terrae motu percutsum regionem pertinere ubi urbs Antiochiae sita est, in qua discipuli Iesu Christi nomen "Christiani" primum acceperunt. Ergo in tragoedia Turciam afficiente videre possumus poenam a Iesu Christo contra Islam impositam, quae venit ut fidem Christianam in his cunis Christianitatis substitueret et eradicaret. Hac meditatione concludo.

Similitudines non ibi desinunt; pergunt in Apocalypsi 16:13 et 14: "**Et vidi spiritus tres immundos, similes ranis, exeuntes de ore draconis, et de ore bestiae, et de ore pseudoprophetae. Nam sunt spiritus daemoniorum, facientes signa, et exeunt ad reges terrae et totius orbis terrarum, ut congregarent eos in proelium**

diei magni Dei omnipotentis. " Hic iterum, in hac descriptione, facile est videre imaginem nuntiorum appellationum a Praeside Ucrainae ad omnes principes civitatum mundi et castrorum occidentalium praesertim latarum, et ideo visitationem eius diebus 8 et 9 Februarii ad Angliam, Galliam, et Bruxellam. Tam illecebrosa vocatio ad "**congregandos**" populos contra Russiam spectans nova et excepta est. Cum finis huius congregationis sit "proelium **diei magni Dei omnipotentis**", facile est huic "**proelio**" dare completionem Tertii Belli Mundani. Sed hae tantum sunt similitudines fallaces duorum successivorum effectuum tempore separatorum fine temporis gratiae. Sed hae imagines speculares Revelationis divinae non solum propositum habent decipiendi superficiales infideles; Deus nobis per hoc lectionem dat, in qua nobis dicit poenas "**sextae tubae et sextae ultimarum plagarum**" punire eandem culpam commissam contra "**diem magnum**" eius, quem sanctificavit prophetico fine, "**diem septimum**" creationis suae terrenaе. Et sub titulo "**diei magni Dei omnipotentis**", nocentes cum omnipotentia huius Dei creatoris unci agere debent. Ille est qui eos in futurum bellum nucleare liberat et ipse erit qui superstites eorum delebit durante glorioso reditu suo, vere anni 2030, ad veram pugnam "**Armageddon**".

Notandum est Praesidem Ucrainae mores suos secundum homines quos alloquitur accommodare. Intellegit in Gallia legatos Gallicos nihil repraesentare, quia potestas executiva penes solas manus praesidis residet. Quapropter tempus suum non perdidit cum legatis Gallicis conveniendis; tantum cum praeside autocratico, qui omnia decernit, tempus egit.

Nexus spirituales, qui inter res gestas nostras praesentes et eventus finales temporis ultimarum plagarum instituti sunt, tempora horum eventuum finalium praedicunt. Itaque, die sexto Februarii, anno bis millesimo tricesimo, rebelles inter se consultabunt ut, pro lege dominica post finem temporis gratiae constituta, decretum mortis contra eos qui sabbatum custodiunt et obligationi honorandi primum diem quietis a Roma impositum post Constantinum Magnum, die septimo Martii, anno trecentorum vicesimi primi, resistunt. Res gestae nostrae igitur vere propheticae sunt.

Hoc nuntio utor, qui causam poenarum Dei commemorat esse transgressionem magni et sancti "**diei septimi**" qui "**Sabbatum**" appellatur, ut impetus humanos contra ordinem temporis a Deo constitutum denuntiam. Et impetus hi veteres sunt, cum Iudaei, qui sub vetere foedere manebant, iam sibi permiserint, iuxta calendarium religiosum a Deo ordinatum, calendarium civile diversum et maxime oppositum adoptare. Secundum Exod. 12:1-2, et secundum ordinem temporis a Deo constitutum, annus incipit initio veris, dum annus civilis Iudaicus incipit initio autumnus. Nihilominus, nullam doctrinam in Sacris Scripturis invenimus quae ad calendarium civile constituendum spectaret. Et hoc ea simplici causa: creando Israel, Deus huic populo vocationem religiosam dedit. Initiativa igitur non eius erat, sed haec Iudaeorum electio significationem prophetica valde realem assumpsit. Nam Deus vitam vere favet, dum Iudaei mortem autumnus, "tempus mortuum" appellatum, favent, in quo decimo die Deus festum suum Yom Kippur, quod finem peccati celebrabat, posuerat. Autumnus igitur res

peccati et mortis coniungit, quod est stipendium eius secundum Romanos 6:23. Qui autumnum ut initium anni adoptant, prophetant se in peccato suo victuros et mortuos esse. Ita intellegere possumus adoptionem huius calendarii civilis, initio saeculi quarti aetatis nostrae Christianae factam, a Deo inspiratam esse ad confirmandum novum statum peccatorum populi Iudaici; quod Daniel 8:23 confirmat: "*In fine regni eorum, **cum deleti fuerint peccatores**, surget rex procax et callidus* ." Contra, electi ver honorant, in quo die quarto decimo ' Iesus Christus, Agnus Dei, eis iustitiam suam aeternam offert. Propterea, "*mortem secundam* " non patientur, sed in iustitia Dei aeternaliter vivent.

Locutio "Deus Omnipotens" proclamat Deum omnia in vita creaturarum suarum in bonum et malum ordinare. Eius norma boni electis suis reservatur, amore suo selectis. Eius norma mali est portio eorum quos reicit et Satanae et daemonibus eius tradit, quorum opera secundum consilia sua usque ad eorum exitium finale et totale paravit.

Eius est potentia et eius intelligentia, ambae infinitae, quae magnum Deum Creatorem efficiunt ut hodie constructionem Tertii Belli Mundani ordinet per eventa quae praedicunt et datant eventa quae ultimam fidei probationem spectant. In hoc ultimo contextu, accepto ut scopo irritationis nationum lapsarum, ultimi veri Adventismi Septimi diei repraesentantes occasionem habebunt concrete demonstrare fiduciam in Deum quam eis notitia prophetiarum revelatarum dederit. Hoc erit Deo in Iesu Christo subiectum magnae gloriae contra diabolum et socios eius caelestes et humanos.

In data locali terrae motus qui in Turcia die sexto Februarii hora quarta et septima decima ante meridiem accidit, significationem numerorum sequentium notavi: 6, 2, 4, 17: ^{tuba sexta}; imperfectio; universalis; iudicium. Idem eventus tempore UTC cum hora prima et septima decima ante meridiem coniungitur. Numerus 17 vocabulum "iudicium" ulterius confirmat.

Tempore procedente, Europa originalis sex nationum occidentalium Catholicarum alias nationes excepit, adeo ut hodie viginti septem colligat. Haec amplificatio per ingressum nationum orientalium, quae diu sub imperio et politica communistica Russica manserunt, effecta est. Hae venerunt ut tutelam et prosperitatem capitalismi Americani quaerent, quinque nationes ex sex originalibus protegentes; Francia se ipsam ad tempus exclusisset. Sed quid ibi invenerint? Maledictionem divinam quae hanc Europam ab anno CCCXXI percussit. Et longe a pace ibi fruenda, hae nationes orientales, Europae, bellum et, quod est tragicissimum, tertium bellum nucleare mundanum, attulerint. Europa Catholica Romana, Protestans et Anglicana "**septem capitum et decem cornuum**" eiusque potentis propagines iram divinam cum aliis populis terrae, Christianis Orthodoxis, Iudaeis, Musulmanis, Hinduismis, Buddhistis, Shintoistis et aliis, omnibus a vero Deo propter paganitatem hereditariam damnatis, communicabunt.

Inversio humana valorum divinatorum

In Biblia, apud Isaiam 5:20, hanc divinam imprecationem invenimus: "*Vae qui malum bonum dicunt et bonum malum, qui tenebras lucem et lucem tenebras ponunt, amarum dulce et dulce amarum ponunt!*" Hic est casus typicus inversionis valorum divinorum qui maledictionem et iram Dei in eos qui hoc modo agunt attrahit. Iam, hoc genus agendi humanitatem in nostro tempore praecipue describit, quod est praeludium finis mundi.

In hoc studio, causas quae explicant cur ad hunc punctum pervenerimus, dissolvam et demonstrabo.

Causa principalis est incredulitas quae atheismum iustificat, sed etiam incredulitas quae eos tangit qui religionem suam "à la carte" secundum propria desideria construunt. Problema cum his hominibus est quod circumscribuntur incapacitate sua nullum exemplar praeter ipsum hominem sumendi. Nos qui credimus et in Deum credimus scimus eum hominem creavisse eius possibilitates limitando. Propterea ratiocinatio humana in circulum vitiosum valde limitatum vertitur. Mens eius legum moralium, physicarum et chemicarum existentiam animadvertit, quas spiritus rebellis eum impellit ut circumveniat et superet. Leges notatae eum ad naturam suam limitatam referunt, ita ut et malum et bonum res naturales habeantur. Et si hae res naturales sunt, iam non sunt damnabiles in oculis eius. Sumens suam rationem ut fundamentum reflexionum suarum, homines se ipsos damnant ut in peccatis suis moriantur, sine facultate fruendi gratia divina a Deo in Iesu Christo libere oblata.

Quid est homo? Biblia respondet: "*halitus* ." Sed imprimis est species viventis superior quam Deus originaliter "*ad imaginem suam*" in terra peccato vendita creavit. In terra, elementum vitale est homini; est "*aer*" qui pulmones eius quolibet halitu implet. In Biblia, vocabulum Hebraeum "*ruah*" indistincte spiritum vel ventum, id est, halitum, designat. De diabolo scriptum est eum esse "*principem potestatis aeris* ." "*Principem*" sed non "*regem*", quia verus "*rex*" "*aeris*" est ipse Deus creator; ipse, "*Rex regum et Dominus dominorum* ." Deus igitur se comparat "*aeri*" qui totam atmosphaeram terrae implet. Et haec imago naturam eius "*spiritualem*" confirmat. Spiritus eius ubique est, omnia in omnibus dimensionibus observans et regens, id est, notiones creationum quas creavit.

In terra, homo existentiam mentis suae functioni cerebri sui attribuit. Hoc tantum partim verum est. Quia in condicione humana, conscientia existentiae suae quidem a cerebro suo pendet, sed hoc tantum est instrumentum ad memoriam multiplicium datorum, quae in memoria sua recondit. Et solum in terra haec memoria a cerebro pendet. Cerebrum autem tantum est organum motoricum a Spiritu Divino creatum. Itaque vita non a cerebro sed a potenti voluntate Dei, qui hominem creavit, pendet. Idem est de omnibus organis nostris; cogitatione Spiritus Dei imaginata sunt. Et limitibus, quos Deus eis dedit, obtemperant.

Vera vitae norma in infinitis possibilitatibus Spiritus Dei latet. Nihil ei impossibile est, nam ipse regulas, leges, possibilitates et impossibilitates, vitae creaturarum suarum assignatas modis specificis pro singulis dimensionibus creatis, statuit.

Spiritus Dei est textura in qua consilia sua contextit et eis existentiam dat. Iesus in Ioanne 4:24 nos admonuit "*Deum Spiritum esse*," quia homines nimium

corpori et organis eius, quae quinque sensus gubernant, tribuunt. Ita, in Ioanne 14:8-11, Philippus ad Iesum dicit: "*Ostende nobis Patrem .*" *Dicit ei Iesus: "Tanto tempore vobiscum sum, et non cognovistis me, Philippe? Qui vidit me, vidit et Patrem; quomodo tu dicis: 'Ostende nobis Patrem?'" Non creditis quia ego in Patre et Pater in me est? Verba quae ego loquor vobis, a meipso non loquor; et Pater, qui in me manet, ipse opera facit. Credite mihi quia ego in Patre et Pater in me est; saltem propter opera credite.* In medio duodecim apostolorum suorum, in Iesu Christo, Pater Spiritum suum manifestavit. Et sic intellegere possumus lectionem datam a Iesu Christo qui Deus erat in corpore humano. Electi discere debent Deum in spiritu cognoscere et minus momenti tribuere speciei quam corpus suum habere potest. Nam Spiritus divinus est qui conceptum corporis imaginatus est et creavit. Hoc vocabulum nullum momentum habuit cum solus erat sine ullo contrario libero viventi. Spiritus Dei infinitus est, dissimilis speciei corporis quae eum definit et limitat in oculis contrarii sui. Spiritus Dei habitavit in corpore coelesti nomine Michael, deinde in corpore terrestri Iesu Christi, sed in omnibus repraesentationibus suis, Deus se tantum partim ostendit. Spiritus eius inscrutabilis est, ut Biblia dicit, et ab eo solo perscrutatur. Ad Spiritum eius describendum, verba "magnum aut parvum" significationem amittunt, quia magnitudo rerum ad creationes vitae et materiae tantum pertinet. Nihilominus, maximus est sensu valorum quos probat, quia sublimiter perfecti sunt, et quia unicus creator omnium quae existunt est.

Dimensio nostra terrestris infinitas possibilitates creationum divinarum testatur. Ita, per totam Terram, eadem leges ubique in tota superficie eius et in volumine atmosphaerae eius applicantur. Sed contra hanc unanimitatem condicionum terrestrium, in caelo, in cosmo interstellari, res incredibiles fiunt; stellae singulis regulis obtemperant quae non ad omnes stellas, planetas, foramina nigra in caelo nostro pertinent. Aliae se attrahunt, aliae se repellunt, in se rotantur vel non in diversis temporibus, et Deus sic testatur se revera esse creatorem omnis generis et formae legis quam in caelo et in terra omnibus creationibus suis imposuit.

Contra talem potestatem, tantam infinitam potestatem, rebellare, terribilem intelligentiae defectum demonstrat. Sed verum est superbiam excaecare et minuere facultates ratiocinandi hominum, et ante eos etiam diaboli et caelestium daemonum eius. Homo fortunatus est quod fructum capere potest ex experientia rebellionis angelorum malorum, qui definitive ad mortem damnati sunt propter victoriam Iesu Christi super peccatum. Aeternitas quam amiserunt adhuc omnibus illis hominibus praesto est qui vere intelligenter ratiocinantur. Et reflexio prodest quia studium rei nobis permittit naturam amantem veri Dei detegere. Non iam agitur de reflexibus supervivendi, sed de desiderio communicandi unicam et inimitabilem perfectam felicitatem in aeternum cum eo.

Communio cum Deo perpetuo fieri potest, quia ipse viginti quattuor horas per diem praesto est; non accipit conventus, sed semper paratus est quovis tempore cum iis qui eum amant communicare. Saepe dixi et hic repeto: divina realitas omnem fictionem ab homine imaginatam superat. Idque ea simplici de causa, quod haec humana imaginatio limitata est, dum Dei nullos limites habet.

Quam ob rem, ad Deum respicere nobis permittit ordinem valorum divinorum, perversum a referencia ad exemplar humanum, corrigere. Semper mihi conscius fuit Dei omnipotentis existentiae et scivi nihil ei impossibile esse. Quam ob rem scivi eum omnes responsa ad quaestiones meas habere et per annos et experientias, ultra omnes expectationes meas respondit. Praeterea, magna mihi gaudia est eum me a mane inter somnum et perfectam expegefactionem instruere sinere. Deinde festino doctrinas acceptas perscribere ut eas vobiscum communicem.

In Biblia, Deus nobis dicit se res per verbum suum creare. Hoc quia nuntius eius ad terrestres pares dirigitur, qui revelationes eius **audire debent**. Sed re vera, creationes eius cogitatione eius creativa producuntur, et momentum verbo eius tributum intendit eum quasi mandatorum datorem praesentare. Ei cui homines pro salute et felicitate sua oboedire debent. Et tandem per verbum suum scriptum Spiritus Deus consilium salutis suae electis suis revelat. Quam ob rem Biblia bene meretur nomen "verbi Dei", quod cogitationes eius secretas et iudicia creaturarum suarum caelestium et terrenarum revelat.

Revelatio Bibliorum omnino necessaria erat, quia sine ea, Creatio infidelibus insidias irresistibiles offert. Sed propter existentiam huius Bibliorum, in qua Deus origines Terrae et vitas quas portat revelavit, inexcusabiles sunt et a Deo damnati propter electionem suam revelationes eius neglegendi. Deo eiusque praecisionibus sepositis, scientifici stellas et galaxias in caelo inveniunt quae inter se distant, et hae distantiae in centenis et millionibus annorum lucis metiuntur. Itaque has ingentes normas aetati Terrae nostrae tribuunt et in numeris millionum vel billionum annorum errant, sine possibilitate accurati esse. Sciunt enim se nihil probare posse et explicationes suas re vera nihil plus esse quam hypotheses omnino improbables. Hoc totum fit quia non considerant existentiam Dei Creatoris qui **in momento** res centum et millionibus annorum lucis separatas creat. Sed haec positio tantum consequentia est recusationis rebellis agnoscendi statum suum ut creaturas quae Creatori suo rationem reddere debent, et iam ut tales, ei gloriam et honorem tribuere; Quod Deus postulat et nos admonet, anno 1844, per vocem " *primi angeli* ", in Apoc. 14:7: " *Et dixit magna voce: **Time Deum, et date illi gloriam** , quia venit hora iudicii eius; et adore eum qui fecit caelum et terram et mare et fontes aquarum .* " Fumosae earum theoriae tantum homines illaqueant qui, sicut ipsi, officium religiosum effugere student. Vere electi in huiusmodi laqueos non incidunt et in revelationibus divinis omnem securitatem inveniunt quae in altero campo deest. Valores divinos observare per interrogationem valorum humanorum electos ad veram beatitudinem et authenticam pacem cum Deo in Iesu Christo ducit; rectam electionem pro animis eorum.

Malum quod hodie in societate nostra occidentali exercetur non est novum, cum Deus iam id poenis terribilibus pluries reprehenderit. Primum aquae mortiferae diluvii expressum est. Secundum duas urbes prosperas vallis Iordanis, Sodomam et Gomorrhham, ubi Lot, nepos Abrahae, sedem collocare voluerat, pluvia lapidum sulphureorum ardentium, quam Deus de caelo cadere fecit, percussit. Deus eum, ut vitam eius servaret, ultimo momento abire coegit, ita nobis imaginem prophetica dans, quae raptum ultimorum electorum spectabit,

antequam " *septima ex septem plagis novissimis* " eadem forma adveniat ad ultimas vitas terrenas rebelles delendas, post gloriosum reditum Iesu Christi. Tertium tempus impletum est, secundum imaginem comparativam datam in Lev. 26:25: " *Gladium adducam **super vos, vindicans foedus meum** ; cum congregati fueritis in civitatibus vestris, mittam pestem in vos, et trademini in manus inimici* ." Aetate Christiana, haec poena "*gladio ultore* " guillotinae Revolutionariorum Francicorum renovatur per annum integrum a die XXVII mensis Iulii anni MDCCXCIII ad diem XXVII mensis Iulii anni MDCCXCIV; id est, ducentis annis ante ultimam diem propheticam a Deo in Biblia sua propositam. Annus designatus, MCMXCIV, igitur finem significavit " *quinque mensium* " prophetorum Apoc. 9:5-10, sive CL annorum actualium qui foedus eius cum officiali et institutionali Adventismo Septimi Diei finiverunt. Post hanc diem, malum aspectum etiam foediorem indueret, in Gallia, sub praesidentia Francisci Hollande, cuius auctoritate, omnes formae mali a Deo vituperatae legalizatae sunt. In hac officiali legalizatione humanitas ad paroxysmum suum adducit principium initio studii huius capitis memoratum, id est, quod hic versus Isaiae 5:20 damnat: " ***Vae qui malum bonum dicunt, et bonum malum, qui tenebras lucem ponunt, et lucem tenebras ponunt, amarum dulce, et dulce amarum ponunt!*** " Sed, non fallor, Deus " *vae* " huiusmodi rem punire nuntiat? Ita vero, punit, et secundum Apoc. 8:13, sub titulo " *vae secundae* " " *sexta tuba* " seu Tertium Bellum Mundanum Apoc. 9:13 ad 21 venit. Et Spiritus momentum rei demonstrare voluit dicendo in Apoc. 9:12: " ***Vae primum praeteriit. Ecce, sunt duo vae post hoc*** . " Intellegendum est anno 1994 malum nondum ad summum gradum pervenisse, quem sub praesidentia Hollandiae in Gallia attigit, sed etiam in omnibus aliis nationibus occidentalibus quae, ante Galliam, matrimonium officiale homosexualium et aliorum hominum LGBT legalizaverunt. " *Vae secundum* " " *sextae tubae* " ante oculos nostros fit propter fastidium quod populus Russiae et dux eius Vladimirus Putin sentiunt erga mores abominabiles et decadentes populorum occidentalium. **Nam haec est causa principalis recusationis ducis Russiae permittere Ucrainam se huic castrorum occidentalium iungere, quod iustificat quod Deus abominandum iudicat** . Magnum sane paradoxum est hanc nationem diu atheisticam sic scandalizatam esse ab abominatione. Sed haec ipsa ruptura temporaria relationis cum Deo est quae reditum religiosum in hac Russia diu a Occidente muris et significanti "velu ferreo" symbolico separata favet. Hic processus reditus ad Deum iam mores " *superstitum* " " *quartae tubae* " appellatae " *bestiae quae ascendit de abyso* " notavit, ut indicatur et confirmatur ab Apoc. 11:13: " ***In illa hora factus est terraemotus magnus, et decima pars civitatis cecidit; et in terraemotu occisa sunt septem milia hominum, et reliqui in timore affecti sunt et dederunt gloriam Deo caeli*** . " Et ut prophetae suo significaret hecatombem huius status spiritualis et historicae annorum 1793-1794 in contextu historico " *sextae tubae* " repetitum iri, Deus evocationi huius " *quartae tubae* " nomen " *vae secundae* " " *sextae tubae* " dat; Apoc. 11:14: " ***Vae secundum praeteriit ; ecce, vae tertium cito venit*** . " Et quod nobis permittit ne duos impletiones confundamus, est praecise mores "superstitum " duarum divinarum historicarum poenarum. Nam dissimiles illis anni 1794, qui " *supersunt* " post " *sextam tubam* " " *non amplius paenitentiam agunt* ",

secundum Apoc. 9:20-21: " **Ceteri homines qui non occisi sunt ab his plagis non paenitentiam egerunt ab operibus manuum suarum , ut non adorarent daemonia et simulacra aurea et argentea et aerea et lapidea et lignea, quae non possunt videre neque audire neque ambulare; et non paenitentiam egerunt ab homicidiis suis neque veneficiis suis neque fornicatione sua neque furtis suis.** "

Aliud punctum quod duas poenas anni 1793 et 2023 communes describit, quia Deus numerum victimarum mortuorum numerat: annis 1793-1794 secundum Apoc. 11:13: " ***In illa hora factus est terraemotus magnus, et decima pars civitatis cecidit ; et occisa sunt in terraemotu septem milia hominum , et reliqui in timorem missi sunt, et dederunt gloriam Deo caeli .*** " Et annis 2022-2023, secundum Apoc. 9:15: " ***Et quattuor angeli, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annum, soluti sunt ut occiderent tertiam partem hominum .*** " Contextus nationalis Gallicus " ***quartae tubae*** " fit contextus internationalis Europaeus in " ***sexta tuba*** " et hac vice, " ***tertia pars*** " populi Europaei mortua est.

Ad tempus finis perventum, electi Iesu Christi intellegere possunt eum se salvare, non solum sacrificio expiatorio in favorem eorum, sed etiam lumine prophetico quod eorum intellectum eventuum qui in suo tempore fiunt illuminat. Haec intellectus vere est fructus fertus a authentico " ***testimonio Iesu*** ", id est, " ***testimonio*** " quod accipiunt a Deo veritatis, Deo Vivo qui eos amat et eos salvat protegendo eos a malo mendaciorum.

Competitio et complementaritas

Haec duo verba, " ***aemulatio*** et ***complementaritas*** ," sola principia vitae opposita a diabolo et magno Deo creatore sustentata summatim exprimunt.

Diaboli electio est ea quae ad terram pertinet, quae sub eius imperio iam fere sex milia annorum est. Secundum hoc principium, aemulatio progressionem consiliorum stimulat, et in aemulatione sunt victores et victi. Finis est alterum competitorem superare donec eos eliminat. Nam finis ultimus aemulationis est monopolium adipisci. Et secundum proverbium, "finis media requirit," qui omni pretio vincere vult, nulla sibi media vetat. Principium aemulationis progressionem immoralitatis favet. Nostris temporibus modernis, haec aemulatio quodammodo regulis a curiis occidentalibus, et praesertim Americanis, statutis regitur. Sed nihil diu durat, et hae regulae secundum desideria victorum praesentium mutantur. Ab anno 1990, in Occidente, valores mutari vidimus, a censura ad libertatem sexualem effrenatissimam et perversam progredientes. Praeterea, electi Christi ab eo moniti sunt ne a normis valorum sui temporis decipi deberent; hodie in pace, sed cras in bello; hodie liberi et cras servi regiminis despotici universalis. Quapropter a contextu nostro hodierno nos avellere et ad historiam humanam, bellis incessantibus compositam, respicere debemus. Septuaginta septem anni pacis occidentalis a Deo ob causas strategicas singulariter dati sunt, sed simulac finiti erunt, natura illa aspera et auctoritaria iterum norma vitae fiet ultimis hominibus superstitibus post hecatombem illam a telis nuclearibus Belli Tertii Mundani vel " ***sextam tubam*** " Apoc. IX peractam.

Olim et usque ad hodiernum diem, certamen homines ad inter se certandum in ludis ordinatis vel saepe mortiferis duelliis impulit. Certamen erat vis vitae impulsiva in Imperio Romano. Ut scalas dominationis ascenderent, pertinacissimi non dubitabant ad eliminationem physicam competitorum confugere, per caedem quoquo modo. Praeterea, per tempus, certamen dolorem, clamores desperationis, et lacrimas inconsolabiles generi humano generavit. Certamen favetur propter principium praemii quod victori prodest, et in iniustitia totali, hoc praemium variabile est et ad summa pervenire potest. Antiquitate, divitiae tantum regibus, magnis, quorum hereditates, de generatione in generationem traditae, crescebant tantum, nisi eventus brutalis finem imponeret huic descensui.

Nostro tempore, principium aemulationis solum functionem societatis Americanae in CFA explicat. Et in summa caecitate morali, plerique Americani normale putant praesidem societatis per se ditiores fieri quam integras nationes in reliquo mundo. Et si haec res perseverat sine nimia hominum perturbatione, id est quia possibilitas se ditandi omnibus offertur, et fere omnes hac occasione uti somniant. Aemulatio invidiam provocat quia pauperes et divites coniungit et in aemulationem ponit. Et mundus diaboli ita ordinatus est ut pecunia sit necessaria vitale quia omnia emit: cibum, vestem, tectum, voluptatem, et potestatem politicam. Per ingentes divitias familiares nepos Iulii Caesaris, iuvenis Octavianus, favorem plebis Romanae sibi comparavit et primus imperator Romanus in historia sub nomine Caesaris Augusti (illustris) factus est. Per Medium Aevum, aemulatio dominos locales inter se commovebat, et dominus victus vassallus victoris factus est, magnam partem bonorum suorum amittens, quae ad victorem pervenerunt. Rursus certamen, ab Ecclesia Catholica Romana non sustentatum, bella religiosa, quae aetatem impressionis Bibliorum mechanizatae notaverunt, effecit.

Cum incommodis aemulationis notatis, facile est intellegere, ad veram felicitatem adipiscendam, hoc principium aemulationis omnino evanescere debere. Et principium vitae quod id substituet est illud complementaritatis, quod ad omnia pertinet, homines, animalia, plantas, arbores, olera, fructus, et cetera. Sed etiam et ante omnia, Sacra Biblia, cuius principium essenziale est ipsa haec **complementaritas** a primo libro, qui Genesis appellatur, ad ultimum, qui Apocalypsis appellatur.

complementaritatis aedificando, Deus non solum nobis historiam religiosam humanam revelat, sed etiam imprimis principium impellens revelat, super quod perfectam felicitatem electorum suorum et angelorum suorum in aeternum aedificabit. Differentia ab altero allata est commodum utile toti communitati. Et cum praemium iam non adsit, contributio personalitatis diversae omnino positiva est. Imago catenae birotae condicionem societatis in exemplo **complementaritatis aedificatae illustrat. Vinculi qui hanc catenam formant perfecte aequales sunt. Vita secundum Deum ad eandem aequalitatem iurium ducit, etiamsi officia et ordo hierarchicus differunt. Aeternitas igitur tantum hominibus qui in hac communicatione complementaritatis gaudent optatur.** Hac de causa Deus numquam conatus est adhaesionem omnium creaturarum suarum ad normam suam obtinere. Scit, primum omnium, omnes persuadere

impossibile esse et plene contentus est per tempus electos eligere qui formam habent aptam normae salutis suae et condicionibus vitae aeternae caelestis.

Per paginas suas, Biblia nos ad experientias terrestres servorum Dei introducit. Cognitio nostra Dei incipit lectione Biblicorum in Genesi 1 et 2. Et in his versibus, discimus quid Deus probet vel damnet: lucem probat et tenebras, symbola boni et mali, damnat. In Genesi 2 legimus: "*Et benedixit Deus **diem septimam** et sanctificavit illum .*" Ibi, his verbis, discimus quam magni momenti sit requies "***diei septimi***" ei, et etiam veris electis eius qui gustus et valores eius communicant. Quam ob rem, post admonitionem huius momenti propter presentationem eius ut quartum ex Decem Praeceptis Dei, verbum Sabbatum numquam in prophetiis Danielis et Apocalypsis memorabitur. Identificatio eius, cum "*sigillo Dei viventis*" Apoc. 7:2, in actu fidei nititur, qui a cognitione Dei pendet. Et hoc principium confirmat affirmationem Iesu Christi, qui dixit: "*Haec est vita aeterna, ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti, Iesum Christum .*" Similiter, in his prophetiis, "***peccatum***" non agnoscitur quia vocabulum "dies solis" non commemoratur, et eius identificatio etiam a fide pendet, quae Deum vel novit vel non novit. Prophetia divina res clara lingua non commemorat; eas tantum suggerit, et Spiritus Iesu Christi est qui lectoribus qui eam student persuasionem interpretationis dat vel non dat, prout eas dignas iudicat vel non. Cognitio nostra Dei cum tempore et experientiis revelatis crescit. Iam in Genesi 3, discimus minas a Deo propositas non leviter accipiendas esse, nam inoboedientia Evae, et postea Adami, morte punita est, sicut Deus Adamo dixerat. Similiter, adventus diluvii aquae anno 1655 post peccatum hanc necessitatem oboediendi verbo eius sub poena genocidii humani confirmavit. Quadraginta anni quibus Deus populum suum in deserto pavit ulterius confirmaverunt facultatem eius eos vivere vel mori faciendi. Deinde, per iudices et reges, eadem lectio per totum vetus foedus renovata est. Tum Israel, Deo benedicta, novum foedus iniit, sanguine a Iesu Christo effuso fundatum. Hoc tempore historiae, verba Christi impleta sunt: "***Consummatum est .***" Reconciliatio Dei cum electis peccatoribus possibilis facta est, et cum peccatum abnegaverint, oblatio sanguinis iusti concrete fructum gratiae divinae in eorum vita fert. Iesus eos a peccatis suis literaliter et spiritualiter abluit. Triste dictu, tempore procedente, die septimo mensis Martii, anno trecentorum vicesimo primo, gemma Dei, margarita eius magni pretii, Sabbatum eius sanctum, decreto imperiali Romano a Constantino I Magno Imperatore iusso derelictum est . Propterea, maledictiones poenae divinae usque ad finem mundi, cum Iesus Christi rediret, continuarentur. Deus autem praedixerat intentionem suam veritatem suam restituendi, si non in tota terra peccati, primo quidem in fide Adventistarum Septimi Diei, quae officialiter restituta est decreto Danielis 8:14, quod diem huius restitutionis in vere anni 1843 statuit. Sed hoc tempore, haec restitutio nondum literaliter perfecta est, tamen iam damnat praxim Dominicae Romanae observatam usque ad hunc ver anni 1843. Sabbatum ab electis tantum post finem secundae probationis Adventistarum die 22 Octobris 1844, id est a die 23 Octobris 1844, exercebitur.

Simul quo restitutionem ritus sancti sui Sabbati septimi diei postulabat, ab vere anni 1843 et autumno anni 1844, Deus electis suis magnam Revelationem suam afferre coepit. Quid novi, post ministerium terrestre Iesu Christi, afferre

poterat? Tantum revelationem existentiae "**peccati**" quam diabolus in Ecclesia Christiana, post hoc ministerium Iesu Christi, restituerat. Et ut hanc revelationem concrete afferret, Deus eam in duobus libris prophetis fundavit, Daniele in vetere foedere, et Apocalypsi in novo foedere. Et hic iterum, impossibile est plus momenti alterutri horum duorum librorum tribuere, quia sine dubio **complementarii sunt**. Sine Daniele, Apocalypsis incomprehensibilis est, et sine Apocalypsi Ioanni data, Daniel imprecisus et mysteriosus manet. Daniel multo pauciores res quam Apocalypsis praebet, sed haec defectus quantitatis qualitate revelationis suae compensatur, quia nobis fundamenta essentialia ad iudicium quod Deus de religionibus Iudaica et Christiana infert intelligendum praebet. Pro religione Christiana, haec fundamenta simpliciter sic summarizantur: Dan. 8:12: "*exercitus traditus est cum perpetua propter **peccatum***"; quando? Anno 538; Dies constitutionis "**peccati**": 7 Martii, 321. Tempus huius derelictionis ad ecclesiam Romanam est 1260 dies-anni, repraesentati in forma "*tempus, tempora, et dimidium temporis*" in Daniele 7:25: "*Loquetur verba contra Altissimum, et opprimet sanctos Altissimi, et cogitabit quod mutat tempora et legem; et tradentur sancti in manus eius **usque ad tempus, tempora, et dimidium temporis***". » Eadem temporis longitudo praesentatur ut "***menses quadraginta duos***" et "***dies 1260***" in Apocalypsi 11:2-3: "*Atrium autem exterius templi remitte foras, et ne metiaris illud; quia datum est gentibus, et civitatem sanctam conculcabunt **mensibus quadraginta duobus***. Et dabo potestatem duobus testibus meis, indutis saccis, et prophetabunt ***diebus mille ducentis sexaginta***".

Post hos 1260 annos actuales persecutionis paparum Romanorum et monarchiarum Europaearum, in Daniele 8:14, Deus annum statuit quo revelatio iudicii sui incipiet. Hoc fieri potest per selectionem electorum quorum fides probatur ad punctum ut Deus eos "**dignos**" declaret in Apocalypsi 3:4: "*Adhuc habes paucos viros Sardis qui non inquinaverunt vestimenta sua; ambulabunt mecum in albis, **quia digni sunt***". Qua de causa eos dignos iudicat Deus? Dissimiles multitudini Christianorum falsorum traditionalistarum, electi Dei constantia morum suorum secundum verba sua distinguuntur. Salutem Iesu Christi vindicant et Deus eos authenticat quia curant ei oboedire et vitalem momentum tribuit revelationibus eius prophetis biblicis. Prophetiae divinae in Biblia scriptae sunt, sed intelleguntur tantum cum Spiritus Sanctus eius mentes electorum suorum illuminat. Hi homines, qui natura sua tantum volunt facere et perficere voluntatem eius divinam, inveniunt Deum ipsum esse qui, naturam eorum profundam et veram cognoscens, eos ad oboedientiam suam duxit et duxit. Secundum imaginem biblicam, non ovis quaerit dominum suum, sed contrarium: "*bonus pastor*" est qui "*venit quaerere oves suas perditas*". Et Iesus addidit: "*Oves meae sciunt vocem meam; ego eas voco, et sequuntur me*". Haec res me ad conversionem Pauli disputandam ducit. Ea possibilis facta est quia Paulus sincere amavit veritatem populo suo, Israeli, revelatam, quem Deus custodem oraculorum suorum fecerat. Caeco zelo sincero animatus erat, dissimilis aliis Iudaeis fallacibus et callidis, ut summo sacerdote Caiphas vel Iudas. Deus, qui mentes, corda et spiritus scrutatur, veram eius naturam perfecte cognovit. Ideo eum per visionem caecam cogit ut convertat et sibi serviat. Paulus est exemplum typicum "*ovis perditae*" quam Iesus venit e castris diaboli eripere quia digna est.

Sicut veritas divina, electi sunt homines simplices et, ante omnia, valde logici. Ut intelligatur, revelatio divina nullam altiore educationem requirit, quia res revelatae simplicissimis hominibus accessibiles sunt, intelligentia eis a Deo data.

Itaque, post magnum lumen a primis apostolis in Iesu acceptum, saecula tenebrarum spiritualium vitam humanam dominata sunt, usque ad reditum lucis quae post probationem fidei "Adventisticam" autumno anni 1844 venit. Hoc tantum initium reditus lucis divinae erat, sed essentialia restituta sunt: usus verae quietis Sabbati diei septimi et conscientia momenti revelationis propheticae Bibliorum, quae nuntium reditus gloriosi ultimi Iesu Christi confirmat. Interpretationes prophetiarum adhuc falsae et provisionales erant, sed animus servorum Dei dignus erat salute Christi. Quia corda et cogitationes scrutatur, Deus electos suos secundum criteria veritatis eligit quae naturam hominum attingunt. Vera intellectus mysteriorum revelatorum tantum a tempore pendet, quia gradatim perficitur et culmen suum tantum in ultimis diebus sex milium annorum selectionis electorum a divino consilio attingit.

" **Peccatum** " in Daniele 8:12 revelatum, nexus est qui imagines Europae, in Apocalypsi per symbola " **decem cornua et septem capita** " **illustratas, connectit** . Haec symbolismus " **decem cornuum** ", primum in Daniele 7:7 citatus, a Deo in Apocalypsi tribus temporibus diversis petitur, quae absentia vel praesentia " **diadematum** " in " **capitis** " vel in " **cornibus** " positorum cognoscuntur. Et hac ratione, Deus iterum ad principium **complementaritatis invocat** . Itaque, cum haec " **diademata** " in " **septem capitibus** " in Apocalypsia 12:3 sunt, Europa in periodo imperiali Romana petitur; quod persecutiones primorum Christianorum evocat, usque ad pacem fallacem et fallacem a Constantino Imperatore, qui desertionem divini Sabbati die 7 Martii anni 321 ordinavit, constitutam. Tunc hoc " **peccatum** " a Deo in Daniele 8:12 denuntiatur constitutum est. Sed per adoptionem "diei solis" qui illud primo die hebdomadis substituit, celatum est. Itaque hac substitutione sancti divini Sabbati, "dies solis" a paganis Romanis honoratus, primus dies divinae hebdomadis, " **signum** " auctoritatis Romanae factus est contra Sabbatum quod ipsum " **sigillum regium Dei viventis** " constituit. Intellegendum est quantum hoc pro prodicione et contumelia a Deo Creatore visum sit, et proinde gratia Christi a peccatoribus qui peccatum voluntarium commiserunt non amplius obtineri posset. Nam verba " **septima et prima** " culpam in eos coniciebant qui mutationem ab hoc imperatore Romano effectam legitimabant. Sed mutatio in die quietis hebdomadalibus bene praeparata est cessatione " **decem** " annorum persecutionis terribilis, in Apoc. 2:10 praedictae, a Diocletiano imperatore Romano et imperatoribus sociis in tetrarchia sua, inter annos 303 et 313, perpetratae. A Constantino iussa, cessatio persecutionum progressionem religionis Christianae fovit, et catervatim homines non conversi baptizabantur, ut novam religionem ab ipso imperatore protectam intrarent. Hae omnes conversiones superficiales mutationem diei requietis sine ullo problemate acceperunt. Nam eo tempore electi, veri, resistendi capaces, tam pauci numero erant quam in ulla aetate, usque ad nostram. Cum adoptione primi diei requietis, formationem originalem religionis Catholicae Romanae videmus. Sicut vermis in fructu est, **ita "nota" diabolica** in doctrinam et praxim religiosam

Christianam ingressa est, et ad perpetuitatem terrenam, usque ad gloriosum reditum Iesu Christi.

Subtilissime, in Apoc. 13:1, "**diademata**" a "**septem capitibus**" ad "**decem cornua**" moventur. Spiritus igitur indicat **Europam monarchiarum** in contextu submissionis suae ad regimen papale Romanum ab anno 538 usque ad 1798 constitutum peti, id est, quod Daniel 8:24 prophetavit dicendo: "**Decem cornua decem reges sunt qui ex hoc regno surgent. Alius surget post eos, et ipse differet a primo**", et tres reges subiiciet. "Ergo hic alter "**rex**" Danielis est qui symbolo "**septem capitum**" in Apocalypsi designatur. In hoc versu, momentum praecisionis "**differet a primo**" notandum est, quia haec "**differentia**" est eius potestas religiosa papalis. Ita, contra affirmationes ecclesiae papalis Romanae, papae non sunt successores apostoli Petri, cum Deus apparitionem regiminis papalis post dismembrationem Imperii Romani ponat; Quod ab anno 395 perfectum est. Vinculum quod hanc aetatem Europae "**decem cornuum**" coniungit adhuc est "**peccatum**" ab Imperatore Constantino institutum. Sed hac vice "dies solis" ab organizatione religiosa impositus est, et praeterea, "dies Domini" vel, Latine, "Dies Domenica" et Gallice: "Dominica" renominatus est. Ex nostra cognitione horum factorum, valor fidei nostrae a nostra reactione pendebit. Num indignamur, attoniti, provocati, stupefacti, perculsi, indignati sumus, an nos frigidos et indifferentes relinquit? Qui iniuriam passus est non est quilibet. Hic est magnus Deus, creator omnis vitae, rerum, legum vel principiorum, et pretium solvendum est proportionale omnipotentiae eius. Sive problematis conscia sit sive non, tota humanitas huius divinae laesae maiestatis consequentias per incessantes multiplicesque maledictiones quae eam multis modis feriunt, eruptiones volcanicas, terrae motus, tsunamis, cyclones devastantes, invasiones insectorum destructivorum, inundationes, grandinem, bellaque mortifera, et cetera, subit. Culpae Imperatoris Constantini, papatus Romanus "**arrogantiam**" quam Daniel 7:8 et 20 ei imputat, audens textum originale decem praeceptorum Dei transformare, adeo ut textum secundi praecepti delere auderet, quo Deus prostrationem ante imagines sculptas cuiuslibet creaturae terrestres vel caelestis vetat. Hoc prohibitum divinum neglegentes, multitudines hominum se prosternunt ante imagines sanctorum a Papali Ecclesia Catholica Romana canonizatorum, ita religiose abominationes pias committentes. Tempore procedente, homines easdem actiones reproducent, etiam si contextus historicus mutatur. Sed nostro tempore, longa pax usque ad annum 2022 extensa phaenomenon auxit. Deus et eius principia iniuste et odiose negleguntur et despiciuntur. Ecclesia Papalis sic formam paganam, Christianitati ab anno 321 datam, formalizat. Et cum, inter annos 1170 et 1789, veritas divina per Bibliam propagata est, prophetas Protestantes Dei et ipsam Bibliam, quorum lectio vetita erat, ad mortem persecuta est; sclerati se morti, carceri, aut triremiis regiis exponebant.

Ut huic dominationi nefandae finem imponeret, Deus Revolutionem Gallicam eiusque caedem vindicativam excitavit, victimas praecipuos rei sumens: monarchiam et clerum Catholicae Ecclesiae Romanae, inter quos Papa Pius VI, qui in carcere Valentiae in Droma anno 1799 mortuus est. Pax religiosa a Deo post has caedes constituta restitutionem veritatis doctrinalis suae favere debuit. Ergo hoc tempore pacis religiosae iudicia Adventistarum annorum 1843 et 1844

perfici potuerunt. Sed praeter electos in his probationibus fidei propheticae selectos, pax praecipue progressionem liberae cogitationis et atheismi in mentibus Revolutionariorum Gallicorum formatorum fovit. Et hoc exemplar ad omnes nationes Europae occidentales diffundebatur, per bella a Napoleone I Imperatore Galliae, ducta. Situatio non nisi peior fieri poterat cum tempore, donec "**tempus finis**" in Daniele prophetatum advenit. 11:40: "**In tempore finis**, praevalerebit adversus eum rex austri. Et veniet adversus eum rex aquilonis quasi turbo, cum curribus et equitibus et navibus multis; veniet contra terram, et expandet se sicut torrens et inundabit." Hoc "**tempus finis**" fit in fine temporis signationis electorum secundum Apoc. 7:3: "**Nolite nocere terrae, neque mari, neque arboribus, donec signemus servos Dei nostri in frontibus eorum.**" Poena ultima admonitionis, comparata cum genocidio Gallico annorum 1793-1794, deinde venit ut Europam ream et mundum percutiat.

Ultima aetas Europae designatur absentia totali "**diadematum**" in "**decem cornibus**" et "**septem capitibus**" sicut imago Apoc. 17:3: "**Asportavit me in Spiritu in desertum. Et vidi mulierem sedentem super bestiam coccineam**, plenam nominibus **blasphemiae**, habentem **capita septem et cornua decem**." Evanescentia "diadematum" in "**decem cornibus**" **significat Spiritum Europam petere tempore quo monarchiae plerumque a regiminibus republicanis substitutae sunt. Sed ab aetate praecedenti hae nationes republicanae blasphemias**" "**septem capitibus**" adnexas, id est, urbi papali Romanae, retinuerunt. Similiter, nova **bestia** "**coccinea**" colorem gerit qui cum imperio papali Romano Catholico, quod "**Babylon Magna**" appellatur, in Apoc. 17:4 coniungitur: "**Mulier autem erat circumdata purpureo et coccino**, et inaurata auro et lapidibus pretiosis et margaritis. Poculum aureum in manu sua habebat, plenum abominationibus et sordibus fornicationis suae." Et "**coccinum**", sicut "coccinum" et "**purpureum**", color "**peccati**" est, secundum Isa. 1:18: "**Venite, et arguamus nos!**" dicit Yahweh. "**Si fuerint peccata vestra ut coccinum**, ut nix alba erunt; **et si rubra fuerint ut coccinum**, ut lana erunt." **Pallium coccineum** "**peccatum**" Iesu impositum significabat, in Matthaeo 27:28: "**Et exuerunt eum vestibus suis, et imposuerunt ei pallium coccineum.**" Sed hoc "**pallium coccineum**" etiam eum "**regem Iudaeorum**" confirmavit; **coccinum** etiam signum regalitatis existens.

Haec imago in Apoc. 17:3 data est castrorum nostrorum occidentalium, qui communem hereditatem religiosam ecclesiae papalis Romanae participat. **Haec communicatio pertinet ad... etiam nationes Protestantes heredes primi diei requietis ab ecclesia Romana doctae. Sed etiam imago est ultimi regiminis universalis** quod formabitur et stabilietur a rebellibus superstitibus Tertii Belli Mundani. Hoc ultimum regimen auctoritarium terrestre symbolizatur in Apoc. 13:11 per "**bestiam quae ascendit de terra**". Apparet, **tempore**, post "**primam bestiam**" quae, ipsa, "**ascendit de mari**" in Apoc. 13:1. In hac successione "**mare terram**", Deus praedicat dominationes successivas, Catholicam Romanam, deinde Protestantem Americanam, secundum imaginem propositam in Gen. 1:9-10: "**Dixit autem Deus: Congregentur aquae quae sub caelo sunt in locum unum, et appareat arida. Et factum est ita. Appellavit Deus aridam Terram**, congregationesque aquarum appellavit **Maria**. Et vidit Deus quod esset bonum."

Complementarium propheticae narrationis natura demonstratur per successivas conspectus aetatis Christianae ex diversis perspectivis, et omnes hae conspectus inter se congruunt ut nuntios **complementarios** a Deo revelatos forment. Momentum prophetiae fortasse nonnullis electis manifestabitur nisi cum argumenta persuasiva interpretationum sibi propositarum viderint. Moneo vos nonnullis nimis sero fore cum prophetia implebitur, cum Deus in Ezechiele declaraverit. 33:33: " **Cum venerit haec, et ecce, venerit! scient prophetam inter eos fuisse.** " Scient, immo, sed sero, quia haec nuntiatio eos pertinet quibus Deus prophetae suo dicit, in versu 32 supra: " *Ecce, tu es eis quasi cantor dulcis, habens voce pulchra, et peritus in musica. Audiunt verba tua, sed non faciunt ea .* " Hunc versum bene novi, cum a Spiritu alicui qui me de eo interrogabat praesentatus sit. Contextus mutantur, sed mores humani rebelles in incredulitate perseverant. Minime, ut Deo placeat, homo non debet exspectare impletionem rerum prophetarum, debet credere in earum impletionem antequam probationem habeat. Fides est fiducia praedata Deo revelanti. Et cum impletio rerum advenit, Deus tantum retinet defectum fidei antea ab incredulis ostensum vel, contra, fidem in veris electis suis notatam. Quam ob rem probationes electis a prophetiis oblatae non pertinent ad impletionem earum, sed apparent in inventionem et intellectu... subtilitates quas Deus in ordinatione sua prophetica demonstrat. Haec est probatio quam Deus gratam aestimat, quia electi eius infinitam, illimitatam sapientiam et intelligentiam divinitatis suae detegunt et admirantur. Intellectus prophetiae biblicae constituit tributionem diplomatis spiritualis quod Deus offert electo qui se ea dignum probat. Nam prophetiae biblicae doctrinas ab tota Biblia a Genesi ad Apocalypsin provisae condensant et reproducunt. Hoc studium propheticum nobis permittit affirmare omnes libros qui Bibliam constituunt esse expressionem inspirationis unius Spiritus Dei qui nos in corpore humano in Iesu Christo latens visitavit.

A luce parva ad lucem magnam

Ratione et utilitate momentum tribuimus diebus 1843 et 1844 primorum duorum iudiciorum Adventistarum. Sed tempus est scire diem 1994 gloria maiore quam has duas datas insignitum fuisse. Et hoc quamvis haec experientia spiritualis ab Adventistis per orbem terrarum diffusis suffocata et neglecta sit. Attamen, hoc die 1994, Deus magnum lumen, quod in prima visione prophetavit, quam prophetissae suae Ellen Gould White dedit et quam illa in opere suo "Early Writings" narrat et describit, praebuit. Hoc magnum lumen hac qualificatione dignum est, quia, dissimile priori inter 1844 et 1873 constituto, definitivum est et numquam in dubium vocabitur. Eius momentum confirmatur eo facto quod Deus valorem hereditatis Adventistae originalis negat, dicendo in nuntio suo ad " **Laodiceam** ," nomen ultimae aetatis Adventismi institutionalis officialis, in Apoc. 3:17-18: " *Quia dicis, 'Dives sum et locupletatus, et nullius egeo,' et nescis te esse miserum et miserabilem et pauperem et caecum et nudum, tibi consulo ut emas a me aurum ignitum probatum, ut dives fias, et vestimenta alba ut induaris et non appareat confusio nuditatis tuae, et collyrio unge oculos tuos ut videas .* " » In hoc

versu, necessitas obtinendi a Iesu Christo "**vestimenta alba**" confirmat interrogationem de statu pionum Adventismi quos Deus petit et designat in Apoc. 3:4, dicendo de eis haec verba benedictionis: "*Sed habes Sardis paucos viros qui non inquinaverunt vestimenta sua; ambulabunt mecum in **vestimentis albis**, quia digni sunt.*" Plane haec dignitas amissa est et necessitas interrogandi hereditatem doctrinalem traditionis Adventistae manifesta est et sustentatur. Et hoc, eo magis, cum versus fundans Adventismi, Daniel 8:14, plene retradendus sit. Vetus interpretatio "*Usque ad vesperam et mane duo milia trecenta; tunc mundabitur sanctuarium*" fit secundum textum Hebraeum: "**Usque ad vesperam et mane duo milia trecenta; et iustificabitur sanctitas.**" Haec non est simplex purgatio sed completa retradendi. Atque hac vice, nuntius commodum habet claritatis et intellegibilitatis, quia non iam agitur de sanctuario caelesti purificando, sed de "**sanctitate**" divina et humana "**iustificanda**" per "**iustitiam aeternam**" a Iesu Christo allatam, secundum Danielelem 9:24: "*Septuaginta hebdomades constitutae sunt super populum tuum et super urbem sanctam tuam, ad consummandas praevaricationes et ad finem faciendum peccata, ad expiandum iniquitatem et ad **introducendum iustitiam aeternam**, ad obsignandam visionem et prophetiam, et ad unguendum Sanctum Sanctorum.*" Nuntius Danielis 8:14 fit logicus et cohaerens cum apparet post accusationes quas Deus facit contra falsum Christianismum, haeredem abominationum Catholicarum Romanarum citatarum in versu 13 qui praecedit: "*Audivi sanctum loquentem, et dixit unus sanctus ad eum qui loquens erat: Usquequo visio de ~~sacrificio iuge~~ et de peccato desolationis? Usquequo ~~sanctuarium~~, sanctitas, et exercitus ~~conculebuntur~~?*". Ab vere anni 1843, fine 2300 vesperarum-matutinarum quae in vere anni 458 incipiunt, Deus ianuam gratiae suae huic falso Christianismo claudit, qui omnes religiones Christianas officiales, quae reliquum primi diei Romani exercent, tangit. Selectio electorum Adventistarum igitur ab hoc vere anni 1843 incipere potest, et hoc est propositum duarum falsarum nuntiationum reditus Iesu Christi pro diebus veris anni 1843 primum, deinde pro die 22 Octobris anni 1844. Deo non refert Iesum his duabus diebus non venire, ei sola res quae refert est modus quo hae nuntiationes a candidatis probationis fidei accipiuntur. Et ibi discipuli Cartesii statim inhabiles fiunt, quia ratiocinatio Dei nihil Cartesianum habet sed subtilissima est. Nam ei, quod falsum est, veritatis munus agit, per tempus probationis limitatum. Falsum a Deo adhibitum non est mendacium, quia Deus eo utitur ad electos suos salvandos, non sicut diabolo qui falsitate mendaciorum suorum utitur ad animas humanas destruendas.

De intellectu prophetico, parva lux anni 1844, symbolice "**clamor nocturnus**" secundum "**parabolam decem virginum**" appellata, nihil amplius habet quo cum magna illa comparetur. Immo, anno 1994, lux a Deo allata duodecim capita libri Danielis et viginti duo capita libri Apocalypsis plene illuminavit. Non ante annum 2018 novae luces me ad investigandas et communicandas margaritas propheticas in libro Genesis absconditas perduxerunt. Eadem die Spiritus mihi permisit ut existentiam nuntii prophetici in textu originali decem mandatorum Dei contenti detegerem. Et iterum vere huius anni 2018 explicatio quae ad reditum Iesu Christi pro vere anni 2030 constituendum ducit

mihi revelata est, et fratri meo in Christo Ioel, qui me sustinet et efficaciter adiuvat, gratias donis et memoriae historicae exceptionalis quam Deus ei dedit.

Ab anno MCMLXXXII bellum tertium mundanum, quod in Ucraina ab die XXIV mensis Februarii anni MMXXII incipere parabatur, expleri exspectavi. Et tandem illud ad effectum pervenire video. Non quod festinarem in hunc terribilem contextum ingredi, sed quia sciebam eventum inevitabilem esse, quia a Deo Creatore praedictum. Haec terribilis scena ante me erat, et post eam, etiam terribilior, ultima fidei probatio in qua decretum mortis contra omnes sancti Dei Sabbati observantes pronuntiabitur. Et in fine huius probationis, denique, liberatio a glorioso et divino Iesu Christo allata.

Crescens continua lucis divinae etiam cognitionem meam Dei auxit, et intellegere potui quantum vera eius imago a incolis terrae neglegatur, et imprimis, proh pudor, a Christianis usque ad Adventistas septimi diei, a Deo relictos ab anno 1994. Cum tempore et technologia, terra facta est vicus parvus ubi omnes existentiam et mores aliorum detegunt. Ex his commutationibus internationalibus, genus humanum internationale per totam terram evolvitur. Eaedem gustus consumptionis, idem studium technologiae eiusque progressus, eadem genera ciborum et potuum, et etiam, et ante omnia, eadem falsa conceptio Dei creatoris. In Sinis, terra quae magnum Draconem colit, "ying et yang" principia opposita boni et mali repraesentant. Vires aequales sunt, et victor interdum unus, interdum alter est. Hae philosophiae societatem nostram occidentalem penetraverunt. Et hoc eo facilius factum est quia religio Catholica Romana diu fidem Christianam sub hoc principio praesentavit: Deus est deus boni, Satanas diabolus est deus mali. Verius diceretur: Deus est veritas, Satanas diabolus est mendax et mendacium. Haec omnia quia Deus interdum nocet hominibus rebellibus et angelos malos. Similiter, contra, ut victimas suas seducat, Satanas interdum eis benefacere potest. Sed tempus "serorum" praeteriit; nunc nos liberare debemus a falsis praepjudiciis a traditionibus religiosis humanis transmissis. Non, non est Deus boni et deus mali, ut turbae Occidentalium cum Sinensibus vel Hindu Orientalibus concipiunt. Vera res longe alia est, quia unus tantum Deus est, Spiritus Creator, qui bonum vel malum dat. Cum malum infligit, ipse directe per naturam facere potest, vel actionem diabolo et daemonibus eius committere. Sed ipse et solus ipse omnia decernit. Daemones iam demonstraverunt se non posse resistere potentiae Dei Creatoris in Iesu Christo incarnati. Eum timent et auctoritati eius submittunt. Castra boni et mali ergo omnino non sunt paria. Sed haec falsa rerum conceptio perseverat quia homines victimae sunt ignorantiae suae biblicae et influentiae falsarum philosophiarum externarum.

Ut summam ultimam cognitionis meae de prophetia biblica, similitudines inter aetates divisione temporis prophetici definitas noto. Divisio principalis circa diem anni 1844 versatur. Ergo habemus aetatem inter aetatem apostolicam et annum 1844, et aetatem inter annum 1844 et reditum Iesu Christi. Hae autem duae aetates eandem duplicem experientiam sequuntur. Incipiunt tempore lucis, per tempus dominationis tenebrarum transeunt, et lux divina redit ad errores doctrinales receptos reparandos. Hanc ideam pro aetate ante annum 1844 posita explico. Incipit in luce apostolica doctrinaliter pura et perfecta, deinde inter annos

538 et 1798 per tempus tenebrarum profundarum transit, sed per Reformationem saeculi XVI 'lux biblica veritates evangelicas restituit, ut salutem gratia datam et fidem in sola Scriptura biblica fundatam. Pro tempore post annum 1844: probationes Adventistarum fidem Adventistarum septimi diei zelo plenam veritatis divinae producant; fides Adventistarum fidem perfectam apostolorum reproducat. Tempore procedente, Adventismus mundanus fit et amorem veritatis amittit, tenebraeque eum dominantur usque ad annum 1994, cum Deus novam spem Adventistarum de reditu Iesu Christi suscitavit. Magnum lumen propheticum quod hanc spem comitatur, reicitur et contemnitur, quamvis monitum a Deo in 1 Thess. 5:19-20-21 datum sit: "*Spiritum nolite extinguere. Prophetias nolite spernere. Omnia autem probate; bonum tenete.*" Et in hac fidei probatione, Deus ultimos electos suos, latrones magni et inimitabilis luminis sui, eligit. Aetate Adventistarum, dies 1994 igitur comparabilis est cum illo ^{saeculi XVI}. Ita melius intellegere possumus quomodo anno 1844 Deus numeratores ad nihilum reducat. Postulatio eius veri Sabbati septimi diei nova fundamenta statuit quae adipiscendam salutem condicionem habent. Gratia nunc obtinetur ea condicione ut vocatus se dignum electione probet per amorem veritatis propheticae biblicae. Cognitio Sabbati progressive adhibita, per symbolum "*duodecim tribuum*" Apoc. 7, initium plenae illuminationis comparabile tempori "*duodecim apostolorum*" reproducat. Ita successio duarum aetatum evocationem "*viginti quattuor seniorum*" Apoc. 4:4 iustificat: "*Circum thronum vidi **viginti quattuor...** **thronos**, et super eos **viginti quattuor seniores** sedentes, vestiti vestimentis albis, et super capita eorum coronas aureas.*" Hi "*seniores*" "*sedent*" quia victoriam adepti sunt sicut Christus ante eos, quibus Deus propheticè dicit in Ps. 110:1: "*Psalmus David. Dicit Yahwéh Domino meo: **Sede** a dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.*"

Ab anno MDCCCXLIV usque ad hodiernum diem, fides Christiana non pugnant tepida, formalista, traditionalis, et ideo valde superficialis facta est. Nunc, in capitulo praecedenti, hunc versum citavi ubi Iesus dixit: "*Haec **est vita aeterna, ut cognoscant vos.***" "*Tu solus Deus verus et Iesum Christum quem misisti.*" Iam, in Genesi 4:1, Spiritus nobis dicit: "*Adam **cognovit** Evam, uxorem suam; quae concepit et peperit Cain et dixit: Formavi hominem per Deum.*" In hoc versu, verbum "*cognoscere*" formam sexualem accipit, quae demonstrat Deum nullo modo superficiali relatione contentum esse posse, quia a veris electis suis profundam, sinceram et maximam communionem postulat; quod religiones Christianas traditionalistas inhabilis reddit.

Diu, et donec Deus Adventismum institutionalem reiecit, theologi eius erraverunt in interpretatione exprobrationum quas Iesus servis suis in nuntio "*Laodiceae*" *dirigit. Semper* "*tepiditatem*" eius interpretati sunt ut defectum amoris fraterni, praesertim notatum ut signum benedictionis, in nuntio "*Philadelphiae*," cuius nomen praecise significat: amorem fraternum. Ubi ergo est error eorum? Fundatur in eo quod Iesus non potest reprehendere Electo suo propter defectum amoris fraterni, quia hic fructus non dependet ab ea, nam amor fraternus donum Dei est: dat eum aut non dat. Ex altera parte, Electus portat responsabilitatem eorum quae Deum impediunt ne eam hunc fructum amoris

fraterni ferre faciat. Est etiam defectus amoris, sed magis spiritualiter, defectus amoris erga veritatem divinam propheticam quam Iesus Christus vindicat ut "**viam**", quae per **veritatem** ducit ad **vitam aeternam**," secundum Ioannem 14:6. Removeamus hanc "**veritatem**," quod est casus Electi "**Laodiceae**"; "**Via**" interrupta est nec iam ad "**vitam aeternam**" ducit. Hac in locutione, "**veritas**" magnam vim accipit, cum haec sit quae "**viam ad vitam aeternam**" connectit.

Ne obliviscamur, ad confirmandum, hanc alteram sententiam, saepe male conversam, ubi vocabulum "fidelitas" vocabulum "**veritas**" **substituit**. » originalis: "*veritas YaHVéH manet in aeternum* ", secundum Psal. 117:2.

Quod Adventismus officialis non intellexit est nuntium a Iesu Christo formulatum in experientia specifica fundari, quae non est generalitas. Sub condicionibus historicis specificis, id est, inter annos 1980 et 1991, pro Deo in Christo, ducibus localibus arcis Adventisticae Valentiae in Droma, in Gallia, lumen prophetiarum Danielis et Apocalypsis perfecte et integre decipheratarum solis mediis Bibliorum, cuius doctrinae dispersae omnes responsiones et explicationes praebent, exhibui. Et quia haec lux nuntio reditus Christi pro anno 1994 comitata est, nuntius recusatus est et nuntius eius, id est mea persona humilis et simplex, publice ex institutione expulsus est, sed non anno 1994, cum facta me errasse probavissent, sed non expectata hac data, ab autumno anni 1991; quod etiam magis iniustum est et ideo summe damnable a Deo iusto et bono. Nam, ut vos moneo, annis 1843 et 1844, per duas falsas nuntiationes de adventu Christi Deus fidem Christianorum illorum temporum probavit. Et cur hae falsae nuntiationes? Ut veros electos illius temporis seponeret, vel sanctificaret. Verum vel falsum unum tantum finem habebat: profundam et realem naturam spiritualem, quam quisque Christianus in se celat, revelare. Hae experientiae Adventistarum similes sunt calculo rationis a Deo Salomoni sapienti inspiratae in casu pueri a duabus matribus disputati. Iubendo ut puer in duas partes divideretur, Salomon sciebat mandatum suum non exsequi debere, quia vera mater filium amittere mallet quam eum mori videre. Similiter, Deus sciebat Iesum non venturum esse anno 1843, neque anno 1844, neque anno 1994, sed singulis vicibus, in obscura turba falsorum hypocritarum Christianorum illorum temporum, sicut stellae in caelo obscuro, naturas invisibiles verorum electorum suorum clare fulgerent. Et anno MDCCCXLIV id obtinuit quod optaverat: coetum electorum, sed electorum per breve tempus tantum, donec tenebrae satanicae eam regerent et dominantur, adeo ut Deus coactus esset eam castris malorum deponere, anno MCMXCIV. Et ab initio anni MCMXCV, foedus officiale Adventismi cum foedere Protestantium hanc desertionem concrete consecravit, ecclesia Adventista facta coetu populi lapsi. Verbis Iesu Christi, tunc ab eo "**evomi**" est. Et haec electio verbi "vomere" dives est lectionibus. Nam qui vomit nauseam sentit. In hac imagine, amor Iesu Christi cum fastidio reicit indignos vocatos qui eum contemnunt.

Posteritas Abrahae

Hoc argumentum a Christianis ab apostolo Paulo usque ad hodiernum diem multum disputatum est, sed hodie vos invito ut novos et originales huius argumenti meditationis aspectus inveniatis.

Non nego Pauli explicationem de semen Abrahae Christum esse. Demonstrabo autem duo genera seminis Abrahae esse: unum carnale, alterum spirituale.

Litteraliter, prima posteritas Abrahae filium eius Isaacum spectat. Et studium sequens demonstrabit successionem descendentium Abrahae formam analogam experientiae ab Adamo habitae reproducere. Hoc consistit in eo ut ipse Abraham novus Adam fiat. Has gradus posteritatis eius sequamur.

Filius eius Isaac, ut Christus, ex miraculo a Deo patrato nascitur.

Filius eius Isaac ab Ismaele fratre male tractatur, sicut Christus a fratribus Iudaeis male tractabitur.

Filius eius Isaac consentit immolari in ara a patre suo erecta, oboediens mandato Dei. Similiter, Iesus Christus consentit offerre vitam suam, oboediens mandato Patris.

Adultus, Isaac uxorem accipit quam Deus sibi eligit. Similiter, Iesus Christus uxorem habebit Electam suam, ex congregatione electorum suorum, sanguine suo in cruce effuso redemptorum, formatam. Et haec "Sponsa" spiritualis ex electis a Deo electis constat.

Haec comparatio cum Christo etiam valet cum Adamo, primo homine a Deo ad imaginem Christi creato.

Adam quoque uxorem suam non elegit, sed Deus eam ei dedit.

Adam duos filios genuit, Cain et Abel; Abraham autem duos filios, Ismaelem illegitimum et Isaac legitimum.

Cain fratrem suum Abel zelotypia occidit; similiter Ismael Isaac, filium legitimum et haeredem, invidet eumque male tractat.

Ad Abelem, quem fratre Cain interfecerat, substituendum, Deus Adamo novum filium nomine "Seth" dedit. Similiter, duo filii Isaac inter se oppositi erant: Esau carnalis, Iacob spiritualis. Iacob mortem minatus est propter dolum quod fratri suo fecerat ut primogenituram sibi ipsi auferret. Non Esau eum pugnavit, sed ipse Deus, et in fine pugnae, Deus eum spiritualiter occidit, eum Israel renominando. Sub hoc novo nomine, Israel comparabilis erat Seth, tertio filio Adami, qui etiam spiritualis et a Deo benedictus erat.

filiorum Dei " producet, donec matrimonia ultimarum descendentium cum "***filiabus hominum*** " secundum Genesim 6:2 mixta fiant. Similiter, Israel duodecim filios producet, qui fient patriarchae conditores duodecim tribuum Israelis carnalis veteris foederis, quod a Deo tandem damnatum est propter foedera contra naturam, pacta cum inimicis, et reiectionem messiae Iesu.

Apostasia filiorum Seth aquis diluvii punitur. Similiter, apostasia ultima Israelis carnalis morte nationali, post reiectionem messiae sui, punitur.

Haec demonstratio probat Deum per Isaac novam humanam constructionem suscepisse, quae formam Israelis veteris foederis assumpsit, in quo Christus natus est, redemptor peccatorum electorum suorum.

Nunc, magna huius demonstrationis lectio est intellegere quomodo hoc vetus foedus destinatum sit ad evanescendum quia novo foedere substitutum est. Et hoc me ad haec demonstranda ducit.

Quis erat Abraham? Unus vir inter omnes peccatores qui terram suo tempore incoluerunt. In Ur Chaldaeorum inter homines corruptos et peccatores coram Deo habitavit. Sed Deus eum ex ambitu suo rapuit ut eum benediceret quia dignus erat. Et hoc tempore historiae terrenae, Abraham pater spiritualis verorum credentium est, imago electorum quos sanguis Christi redimet et redimet ex omnibus peccatoribus terrae. Necesse est igitur meminisse, antequam conditor esset posteritatis quae formam Israelis carnalis assumeret, Abraham imaginem esse electorum e populis paganis selectorum. Diu historiae Abrahae ignarae, gentes paganae verum programma salutis a Deo designatum neglexerunt. Dicendum est Iudaeos, invidia privilegii sui, non fuisse nec adhuc esse participes. Invidia "Iudaeorum *synagogae Satanae* " a Iesu Christo in Apocalypsi sua commemoratur, in Apoc. 2:9 et 3:9. Salutis Christianae oblatio paganis proposita eos vehementer irritabat, et contra hanc novam aemulationem odiosis modis oppugnabant, quarum finis erat eos mori cogere, sicut Iesus Christus Magister eorum ante eos.

His rebus et hoc vetus foedere post nos relictis, plene intellegere possumus verum consilium salutis quod Deus omnibus electis suis praeparavit. Nam quamvis specie vel lingua loquantur, electi ex tota terra seleguntur, solum propter amorem veritatis Dei et veritatis profanae, quia in omnibus formis suis mendacium odiosum est; hoc quia semper alicui dolorem affert. Facile est homini alterum decipere, Deum autem decipere impossibile. Quam ob rem, in norma salutis aeternae, "***mendacium***" non amplius locum habet, ut Iesus nos in Apoc. 22:15 admonet: "***Foris canes, venefici, impudici, homicidae, idolatrae, et quicumque amat et facit mendacium!***"

Deo nulla sunt mendacia parva aut magna, sed tantum mendacia, fructus spiritus diaboli Satanae et daemonum eius a Deo ad mortem damnatorum. Quam ob rem, in absoluta oppositione, puritatem, perfectam perspicuitatem characteris, quae ab electis suis requiritur, exaltat, imaginem "*crystalli*" assumens, in Apoc. 22:1: "*Et ostendit mihi fluvium aquae vitae, **splendidum tamquam crystallum**, procedentem de throno Dei et Agni* ." Quid Deus nobis in hac imagine dicit? Interpretatio: Et ostendit mihi populum viventem, cuius character splendidus tamquam crystallus erat secundum iudicium (*thronum*) Dei in Iesu Christo, qui eum aedificavit et produxit.

Per saecula et millennia, existentia Israelis carnalis paganos tardavit, sed non prohibuit ne in populum Dei intrarent. Rahab, meretrix Iericho, exemplum praeclarum erat. Ruth, vidua originis peregrinae, aliud est. Deus numquam prohibuit paganum, dignum salute sua habitum, ne in populum suum intraret. Sed verum est non ante mortem et resurrectionem Christi veritatem turmatim amplexi esse.

Summam revelationis biblicae, historia sub signo veteris foederis posita se praebet ut experientiam concretam vitae sub norma legum divinarum, inter duas salutis phases paganis praesentatas, inter parenthesis positarum. Hanc experientiam Deus nobis tamquam exemplum offert, ut nos, essentialiter, certiores

faciat quid omnino repetere non debeamus. Nam in hac experientia, bona exempla ad imitandum rarissima sunt. Et plerumque, imprimis vitia, errores iudicii, et actiones rebelles nobis praesentantur, ut divina harum rerum damnatio reveletur. Vere electi haec vitia non producent, quia natura eorum oboediens eos ab eis protegit. Amor eorum erga Deum et veritatem eius est armatura et lorica eorum, quia nullam voluptatem sentiunt laedendo Deum quem tota anima amant.

Hoc studium nobis melius intellegendum est cur, cum Iesus se eis praesentavit, Iudaei se Abrahae progeniem esse affirmaverint. Plane obliti erant Abraham ipsum ab initio simplicem paganum fuisse. Carnalis eorum Israelis conceptio eos superbe adduxerat ut paganos tamquam vulgares "lapides" animabus vacuos considerarent. Et arcana eorum cogitationes cognoscens, Iesus conversionem paganorum praedixit eis dicens, in Matthaeo 3:9: "*Neque velitis dicere intra vos: 'Abraham patrem habemus!' Dico enim vobis quia potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahae.*" Et hoc ipsum erat quod facturus erat.

Nimis adhaerens Iudaeo suo, Paulus originem hanc paganam divini consilii salutis non intellexit, sed doctrina eius de Romano undecimo lectiones essentielles revocat; praesertim periculum ne pagani conversi vitia infidelitatis Iudaicae repetant; quod ex negligentia admonitionis biblicae et historicae, a Iudaeis a salute exclusis care solutae, proveniret. Heu, admonitiones systematicae negleguntur ab hominibus qui naturaliter rebelles et superbi sunt, vel simpliciter, indifferentes. Inoboedientia infidelium et non credentium igitur non est miranda, sed manet materia observationis quae, longo tempore, iudicium Dei et poenam eius mortalem iustificat.

In Abrahamo, Deus igitur, paralleliter cum Adami descendit, novam humanitatem creat, in qua se "revelare" constituit. Et hoc verbum "revelare" solum totum eius programma comprehendit, cum tota revelatio biblica praecise cum magna eius Revelatione prophetica, quae Apocalypsis appellatur, terminetur, quae significat: Revelationem. Et primus versus capitis primi eius munus confirmat: "***Revelatio Iesu Christi, quam dedit illi Deus ut demonstraret servis suis quae oportet fieri cito, et quam manifestavit mittens angelum suum servo suo Ioanni.***" Sed cavete, haec Revelatio non est nisi extensio magnae eius Revelationis in Iesu Christo. Haec ultima prophetia utilis est servis suis qui eum in Iesu Christo agnoverunt. Culmen revelationis Dei igitur fuit incarnatio eius in carne divina et humana, nomine Iesu Nazareni. Nam quamvis omni specie et conformitate ad exemplar humanum normale, hoc corpus a Deo notatum est particularitate in gradu genomi sui. Inventio arcae sanguinem eius portantis a Ron Wyatt, permisit scire corpus Iesu habuisse 23 chromosomata X et unum chromosomatum Y. Praeter hanc peculiaritatem, corpus Iesu Christi simile nostro erat: eadem aptitudo ad patiendum, sive fame, sive siti, sive carnalibus vulneribus. Deus venit ut amorem suum revelaret, quem aspectus divinus terribilis in vetere foedere partim celabat. Attamen iam potenter amorem suum erga creaturas suas manifestabat, sed cum hominibus rebellibus confrontatus, saepe castigare et punire debuit. Moses, Caleb et Iosue hunc amorem divinum perceperunt et ei responderunt. Ita repraesentabant suo tempore raros electos quos Iesus hodie ut filios suos agnoscere potest propter oboedientiam eorum propter amorem quem

erga eum habent. Manifestum fit igitur Deum, quod ad se attinet, non mutatum esse, neque Spiritu neque Veritate, neque caractere, neque poena, nam in verbis Iesu Christi haec omnia invenimus: teneritudinem erga eos qui eum amant, et admonitiones severas erga inimicos suos.

Revelatio Dei igitur in incarnatione eius in carne et spiritu Iesu Christi fundata est. In Genesi 4:26 discimus nomen Dei, YaHweh, evocatum esse tantum ab momento quo Seth, tertius filius Adami, filium suum Enos genuit: " Seth quoque natus est filius, et vocavit nomen eius Enos. Tunc coeperunt invocare nomen YaHweh. " Hoc confirmat nexum parallelum supra revelatum cum nativitate Iacob substituta ab Israele qui sic formam tertii filii Isaac accipit. Et hoc nomen "Yahweh" ipsum revelat consilium Dei se revelandi. Nam recta huius verbi interpretatio est verbum coniungendum tam in praesenti tempore quam praesertim in futuro, quod tunc vertitur ut: Est et se revelabit, vel revelabit quod est. Hoc nomen quod Deus sibi dedit ab tempore Seth ergo nuntium portabat quo religiones Iudaica et Christiana se privabant; Iudaei id non pronuntiabant, falsis Christianis mutatis in nomen "Aeternum". Quia Deo, consilium eius naturam amoris et iustitiae revelandi maioris momenti erat quam homines de aeternitate sua persuadere. Fides falsa igitur Deum creatorem constanter frustrata est recusando nomen eius verum pronuntiare. Et hodie intellego cur ipse ad hunc errorem in omnibus scriptis meis corrigendum impellatur. Deus nomen habet: YaHWéH, cuius numerus est: 26; Yod=10, Heth=5, Wav=6, Heth=5. Accidit ut Drôme, ubi habito, etiam numerum 26 ferat. Et in Levitico 26 claves ad interpretandas " *tubas* " Apocalypsis inveni. Sed adhuc plus est inveniendum, cum Deus ipse nomen suum pronuntiat, non dicit; erit, sed ego ero, alioquin revelabo quod sum. Et Hebraice, scriptura nominis eius mutatur et fit: AHWH, cuius numerus tunc est 17: Aleph = 1, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5; id est, numerus symbolicus "iudicii", secundum Apocalypsin 17. Et hic numerus 17 ex 1 et 7 formatur, id est, duobus numeris qui Deum significant = 1, creatorem = 7. Sed 17 etiam 10 + 7 est, 10 = lex decem mandatorum + 7 creator Deus; hic iterum, normae divinae iustitiae. Nihil quod Deum tangit casui debetur, sed contra omnia a Spiritu infinito Dei omnipotentis calculantur, cogitantur et ordinantur. Sed cave, applicatio encryptionis litterarum solum ad linguas pertinet ubi hoc principium normaliter existit, id est Hebraeam, Graecam et Latinam.

Meminisse igitur debemus Deum bis intentionem suam declaravisse ut characterem et naturam suam revelaret. Et quotiescumque hoc nuntium stirpi benedictionem suam ferenti, Seth, quem Gen. 6:2 " **filium Dei** " designat, et stirpi Israel, quam Deus populum suum ad demonstrationem historicam, paedagogicam, universalem fecit, praesentavit. Usque ad reiectionem Iesu Christi, " **populus Dei** " erat, etiam saepe " **filii Israel** " appellatus, nomine quod promissionem divinam patriarchae eorum " **Israel** " factam revocat. Sed hoc nomen eos cum hereditate religiosa traditionali et carnali coniungit, quod durationem provisionalem suggerit. Constitutio novi foederis hunc characterem temporarium veteris foederis confirmabit.

Stirpe Seth aquis diluvii deleta, stirps Israel venit ut eam substituat et extendat. Mors collectiva a diluvio effecta in historia gravem et terribilem divinam admonitionem relinquit. Sed propositum Dei principale est electos

salvare per incarnationem suam in Iesu Christo, et hoc in stirpe super Israel aedificata, nato Iacob, filio Isaac, filio Abrahæ, implebitur.

Roma Perpetua

Sub hac praesentatione, commemoro Romam non esse "urbem aeternam" quam cultores eius ei tribuunt, sed urbem cuius vita longa fuerit, sed perpetua tantum. Etiam privilegium habet videndi destructionem suam a Deo nuntiatam et descriptam in revelationibus prophetis Danielis et Apocalypsis. Legimus in Apoc. 17:16-17: " *Decem cornua, quae vidisti et bestia odient meretricem, et nudabunt eam, et carnes eius comedent, et igni consument eam. Deus enim dedit in corda eorum ut faciant consilium eius, et ut faciant unum consilium, et ut dent regnum suum bestiae, donec verba Dei impleantur .* " Deinde Apoc. 18 totus dedicatus est descriptioni executionis iudicii divini. Iesus Christus dixit victimis mendaciorum et persecutionum religiosarum historice famosarum: Apoc. 18:6-8: " *Reddite illi sicut reddidit, et reddite illi duplum secundum opera sua. In poculo, quo infudit, reddite illi duplum.*" Quantum glorificavit se et in deliciis fuit, tantum date illi tormenta et luctum. Quia dicit in corde suo: " *Sedeo regina, et vidua non sum, et luctum non videbo .* " Ideo venient plagae eius uno die, mors, et luctus, et fames, et igne comburetur. Potens enim est Dominus Deus, qui iudicavit illam. " In hoc versu, Deus sublineat eius assertionem de "civitate aeterna": " *Non videbo luctum .* " Poena eius veniet post gloriosum reditum Iesu Christi, qui victimis suis seductis et deceptis veram naturam suam malignam revelat.

Prima huius nuntii probatio, quam Deus nobis dirigit de perpetua dominationis Romanae natura, in eius munere consistit ut " *quarti* " et ultimi imperii successionum terrenarum, quod in Daniele 2 per imaginem " *statuae* " et in Daniele 7 nuntiatur, ubi Imperium Romanum etiam per " *quartum* " et ultimum " *animalem* " designatur. In his duobus capitibus, Imperium Romanum tamquam ultimum imperium universale dominans praesentatur.

Visio humana nostra et analysis brevissimae sunt, dissimiles illis Dei, quae eventa usque ad finem mundi et ultra comprehendunt. Atque haec differentia ad nostram perspectivam historicam de Roma pertinet. Historici nos docent Imperium Romanum divisum et discerptum esse ab anno 395, sub Theodosio. Verum est Romam formam imperialem amisisse, sed spiritum Romanum per Europam Occidentalem et Orientalem extendisse, id est, ubique ubi civilizatio Romana, sive sponte sive vi, constituta est. Hoc tam verum est ut dictum nos admoneat: "Omnes viae ad Romam ducunt." Hoc fit quia omnes legiones Romanae victrices Romam reliquerunt et vias ad omnes terras victas et colonizatas ducentes aedificaverunt. Imperium imperiale varias formas regiminis Romani republicani successit, quod iam in se characterem imperialisticum, qui civilizationem Romanam stigmatizabat, gerebat. Deus ei " *ferrum* " ut symbolum dedit. Et hoc symbolum ei bene convenit, quia asperitatem in disciplina mercenariis militibus imposita, sed etiam in apparatu eorum, quorum pectus et humeri armatura " *ferrea* " et corio crasso proteguntur, repraesentat. Gladii aenei, nimis fragiles, gladiis Romanis substituuntur, brevibus gladiis ancipitibus, qui

tamen duritiem et resistentiam " **ferri** " possident. Romani in arte bellica innovant per ingeniosam disciplinae usum: legiones in proelio inopinatas species ab hostibus induunt: Romani circulum formant, et coetus speciem testudinis assumit, cuius testa ex altis scutis protectoriis constat. Contra eos, adversarii in impetum magno cum perturbatione sine cohaerentia communi se immergunt. Et Romanae artes victoriam adipiscuntur, ita potestatem Romae continuo augentes. Et haec potestas crescere non potest nisi cum, post victoriam, Roma mercenarios ex exercitu patriae victae conducit, ut nova territoria vincat. Victoria de Iudaeis Masadae tenacitatem Romanorum demonstrat. Non dubitaverunt aggerem erigere donec ad cacumen rupis in planitie pervenerunt, ubi rex Herodes arcem aedificaverat, in qua primi rebelles Iudaei se receperant et consederat. Patientia et absoluta perseverantia exercitum populi Romani notabant et victores reddiderunt. Quam ob rem, in Apoc. 2:6 et 15, Deus populum Romanum nomine " **Nicolaitarum** " designat, vocabulo ex duobus terminis Graecis constructo: "Nike": nomen divinitatis Victoriae personificatae, et "Laos", quod populum significat. Cupiditas victoriae est signum identitatis Romanae civilizationis. Apoc. 2:6: " *Hoc habes, quia odisti opera Nicolaitarum, quae et ego odi.* " Apoc. 2:15: " *Similiter habes et alios tenentes doctrinam Nicolaitarum.* " Nota quod post evangelizationem Romae et dominationem papalem, " *opera Nicolaitarum* " *falsam doctrinam* religiosam Christianam facta sunt.

Omnia quae modo descripsi sunt norma imperialismi Romani. Deinde melius intellegere possumus quid Deus nobis de Roma narrare voluerit, cuius indoles usque ad finem mundi duratura erat. Haec Romana indoles in Occidente genus civilizationis imprimit, cuius spiritus imperialisticus numquam evanescet usque ad finem mundi. Sicut Roma antea, Europa Occidentalis varia genera gubernationum eodem processu sequens experietur: Monarchias, Respublicas, Dictaturas, et imperialismum. Non necessario hoc ordine, cum post monarchiam, sub Carolo Magno, Europa Occidentalis, ad momentum, imperatorem habeat. Alios inveniet, cum Carolo V, Napoleone I ' deinde Napoleone III, antequam in Gallia Res Publica definitive constituatur.

Sed hereditas Europae est civilizatio Romana. Roma se ipsam impulit per ingenium inventionis et facultatem suam vitae perspectivam in exemplar culturale transformandi, extra quod quodlibet aliud exemplar peiorative barbarum appellatur. Et hic animi status apud maiorem partem incolarum Europae Occidentalis perstitit. Ante oculos nostros, hodie, ad Russiam et populos Orientis pertinet, quos superbia Occidentalis despicit.

Praeterea, hoc exemplar contemptum, " **arrogans** " et superbum spirituali auxilio primi papae Catholicismi universalis, qui in sede pontificia Romae collocatus est; hoc ab anno 538, profectum est. Quis enim de genere civilizationis, quem ille qui Dei in terris repraesentat, ad se vocat, probavit, in dubium vocare cogeret?

Quid igitur erat vitae genus barbarorum? Genus vitae tribalis in quo divisio maxima erat propter singularitatem populorum. Sed hic individualismus cum amore libertatis cuiusque coniunctus erat. Usus vis ad defensionem adhibebatur, tribus contra tribum, familia contra familiam, singulus contra singulum. Sed desiderium dominandi omnes gentes in mentibus barbarorum non aderat. Barbari,

sicut Romani, erant pagani quorum cultus a Deo Creatore damnabantur. Et ambo ab eo adhiberi poterant ut instrumenta maledictionis suae. Et Deus electionem suam in urbem Romam fixit, ut per eam fructus maledictionum suarum contra infidelitatem et incredulitatem populi sui manifestaret. Prioritas in omnibus rebus, Iudaei erant scopus crudelitatum Romanorum et Iesus Christus crucifixus est ab his instrumentis iustae irae divinae quae peccatum punit.

Per saecula, Europa in omnibus populis suis retinuit indolem Romanam belligerantem et victorem. Bella regna Europaea inter se constanter commoverunt, deinde cupiditas victoriae terras externas petivit, primumque terras Musulmanas in Palaestina in locis sanctis Christianitatis constitutas. Falsa fides Christiana, quae Catholicismum Romanum papalem constituit, "cruzadas" omnino iniustas mandavit, cum hae terrae sanctae paganis Romanis voluntate Dei traditae sint, ut Dan. 9:26 docet: "*Et post hebdomades sexaginta duas Unctus exterminabitur, et non erit ei successor. Populus ducis qui venturus est destruet civitatem et sanctuarium, sanctitatem, et finis eius veniet quasi diluvium; statutum est ut devastationes usque ad finem belli durent.*"

Impetus occidentales "Crusadum" numquam obliviscentur a populis Musulmanis, qui adhuc hodie retinent indignationem et desiderium ultionis contra Occidentem, qui "Christianus" appellatur. Haec actio "Crusadum" signum proprium est civilizationis Romanae victricis. Occasio ultionis dabitur his populis oppugnatis, in contextu Tertii Belli Mundani cuius scopus principalis est praecise Europa Occidentalis. In themate "**tubarum**", impetus terrarum Mediterranearum exterarum institutionem papalem "**secundae tubae**" describit: Apoc. 8:8-9: "*Secundus angelus tuba cecinit, et quasi mons magnus igne ardens missus est in mare; et tertia pars maris facta est sanguis, et tertia pars creaturarum quae erant in mari et habebant vitam mortua est, et tertia pars navium periit.*" Repetitio "**in mari**" confirmationem "**bestiae quae ascendit de mari**" ex Apoc. 13:1 confirmat. Sed, aequae, proprie, verbum "**naves**" regionem Mediterraneam respicit, cuius Oriens iam Musulmanus erat. Attamen, ultra Mare Mediterraneum, hoc verbum "**naves**" etiam recentissimas victorias occidentales continentis Americae Meridionalis respicit, a papatu inter Hispaniam et Lusitaniam divisae. Haec expansio religionis Catholicae adhuc a Deo tamquam actio civilizationis Romanae praedicta est. Contra speciem, imperialismus Romanus sic usque ad hodiernum diem continuavit. Hoc castra occidentalia nationes variarum magnitudinum et momenti congregat, sed, sine dubio, quicumque ea hodie dominatur, id facere potest propter demonstrationem... potentiae suae bellicae secundum principium ipsum Romanum. Hodie, ut populi favorem sibi concilient, Civitates Foederatae Americae se quasi defensorem libertatis praebent. Sed libertas quam defendere volunt ea tantum est quae eis permittit ut populos terrae, et imprimis eos qui eam sustinent, expolient. Suo tempore, Roma Republicana et Roma Imperialis non aliter cogitabant et agebant. Roma suum Capitolium habebat, et in Civitatibus Foederatis Americae, Washingtonia quoque suum Capitolium habet. Romae, dictatores et imperatores populum Romanum seducere conati sunt; per orationes suas, Iosephus Biden idem facit hodie, die XXI Februarii, in Polonia, novo suo praesidio Europaeo-Americano. Seductio operatur quia Poloni tandem officialem Americanum auxilium, quod petebant, foedere

NATO iungendo, obtinent. Sed haec propinquititas cum Russia, quae progressum versus territorium eius constituit, plene Vladimirus Putin recte probat, qui constanter progressum NATO versus Russiam suam vituperat. Subtilitas progressus Occidentis versus Russiam in eo consistit quod non ex directa invasione militari a civitatibus NATO oritur, quae simpliciter Ucrainam adiuvere affirmant libertatem suam nationalem defendendam. Et pessima pars est... ut verum sit. Quia Ucraina fores NATO pulsavit, non autem vice versa, saltem specie rerum.

Aetate Christiana, Carolus Magnus, Imperator Galliarum et Sacri Romani Imperii, regnum exemplar praecipue repraesentavit pro Romano Imperio antiquo. Papismo diabolico incitatus, Catholicismum gladio ferreo imposuit. Germanici Teutones baptismum accipere aut mori debebant. Verbum Dei ergo gladius ferreus et chalybis factus est, qui capita necat et amputat. Culpa papalis Romani regiminis igitur ad culmen horroris et abominationis pervenit. Et in hoc contextu et post eum, res comparo. Senatus Romani Imperii bella expugnatoria mandavit et pecunia sustentavit. Aetate Christiana, papalis regimen Senatum Romanum substituit et hoc regimen est quod regnis vassallis imperat ut gentes vincant et religioni Catholicae Romanae subiiciant. Legimus in Dan. 11:39: "*Cum deo alieno aget contra munitiones; et eos qui confitentur eum honorabit, faciet eos principes super multos, distribuet eis terras in praemium* ." Hic "*deus alienus* " ad diabolum refertur, cuius existentia a populo Iudaico "*alieno* " Romae revelatur . Et Deus consilium a diabolo excogitatum revelat ad favorem populi pro imperio papali obtinendum. Sic consilium astutiae et seductionis denuntiat et sic nobis veram naturam principii denuntiati, quod totam civilizationem occidentalem describit, revelat: "*et eos qui confitentur eum honorabit, faciet eos principes super multos, distribuet eis terras in praemium* ." Haec a proditore Iuda concupita et sperata sunt, sed Deus spei eius non respondit; ita magna desperatio eum ad se suspendendum adduxit. Sed quod Iudas voluit, papismus in podio posuit et valorem typicum Occidentalem fecit. Divisio terrarum continentis Americae Meridionalis fine versus confirmatur: "*Distribuet eis terras in praemium* ." Haec potestas temporalis perfecte papalem Romanam describit. regimen. Principium etiam pertinet ad titulum imperialem a papismo regibus concessum qui eius potestatem auxerunt. Conquestus terras victoribus praebent, et conversiones coactae populorum victorum potestatem regiminis papalis Catholici Romae augent.

Interest notare hanc potestatem distribuendi terras praecedere nuntium "Tertii Belli Mundani" qui fit in versu 40 qui sequitur: "*In tempore finis, impulet contra eum rex austri . Et veniet contra eum rex aquilonis quasi turbo, cum curribus et equitibus, et cum navibus multis; veniet ad terram, et quasi torrens inundabit* ." Hic versus tres reges exhibet: regem papalem, "*eum* "; "*regem austri* " Musulmanum et Africanum ; et "*regem aquilonis* " *Russicum* . Iam, relationes horum trium regum spectabant ad conquestus terrarum quae eis in bellis cruentis oppugnabant. "Tertium Bellum Mundanum" omnia odia per tempus accumulata coniungit. Nam hi tres reges designant tres religiones oppositas inconciliabiliter certantes: Catholicismum Christianum sic dictum, Christianismum Orthodoxum, et Islam. Et iam primo anno belli in Ucraina,

motivum pertinet ad vindicationem "terrae" a Russia Orthodoxa. In oratione finali, dux Russicus de "terris historicis" loquitur. Civitates Foederatae Americae et Polonia Catholica Ucrainam armant, et Musulmani Tsecheni una cum Russia Orthodoxa pugnant. Ubi igitur est "**deus alienus**" in hoc bello? In tribus castris quorum ruina finalis a Iesu in Matthaeo 12:25-26 praedicitur: "*Iesus autem cogitationibus eorum sciens, dixit eis: 'Omne regnum in se divisum desolabitur, et omnis civitas vel domus in se divisa non stabit. Si Satanas Satanam eicit, in se divisum est; quomodo ergo stabit regnum eius?'*"

Noto Americanos tam persuasos esse se optimos amicos in mundo esse ut hoc sentimentum linguam eorum in omnibus orationibus dominetur. Se exhibet ut notiones a communitate mundiali sustentae, opiniones a populis NATO tantum, et ne tum quidem omnibus, agnitas et sustentatas. Atque haec agendi ratio est consequentia longi processus. Victores in Secundo Bello Mundano, relationes globales, primum omnium, secundum solam voluntatem et exemplar ordinaverunt. Nationes Unitae sedem suam in Civitatibus Foederatis Americae habent; substituto aureo vexillo, dollario, moneta Americana valor normae mundialis facta est; iudicia Americana prioritatem habent in componendis quaestionibus mercaturae internationalis; quicumque Civitatibus Foederatis Americae adversatur, sanctionibus oeconomicis subiicitur. Pacta commercialia GATT "socios" Europaeos postulabant ut, certis quantitativis, frumentum Americanum aliaque producta emerent. Hoc est exemplar libertatis quod Civitates Foederatae Americae defendit. Num aliter agunt scelerati mafiosi? Scientes, hoc exemplo captae, Europam id domi reconstruere, intellegere possumus quam iustum et meritum sit iudicium divinum quod ad eos percutiendos venit.

Nostro tempore, regimen papale clam operatur ad sua commoda defendenda, sed iam non eam dominationem habet quam monarchiae agnoscebant. Attamen, tempore procedente, religio Catholica in Civitatibus Foederatis Americae, officialiter in terris Protestantibus, immane crevit. Hoc propter magnas successiones immigrationis Hispanicae fit, quae fere maior pars in civitatibus australibus fit. Praeterea, sub praesidentia Catholica Joe Biden, Civitates Foederatae papatum et veterem Senatum Romanum substituunt ut conquistam novarum terrarum, quae a castris Russicis captae sunt vel usque ad nostra tempora neutrales manserunt, iubeant et promoveant. Sicut vetus Senatus, novus et socii eius Europaei bellum et mercenarios pugnatores, qui pro libertate Americana et totius castrorum occidentalium mori parati sunt, financiant.

Origines Romae: Viri Lupini

Ut naturam Romanorum plene intellegamus, historiam originis Romae considerare debemus. Fortasse nos mirabit, sed quia nihil Deo impossibile est, qui serpentem Evae loqui et asinam Balaami fecit, in authenticitatem testimonii eius historici credere possumus. Roma anno 753 a.C.n. in calendario nostro officiali condita est, a duobus geminis lacte lupae nutritis; nomina eorum erant Romulus et Remus. **Iam in hac experientia originali fontem humanitatis invenire possumus quae ferocitatem carnivoram lupi hereditat, huius bestiae perquam aggressivae et periculosae, cuius disciplinatus indoles notandus est.**

Lupi in clanibus vivunt cum reverentia erga ducem luporum. Ille primus edit et cum satius est, alii lupi vicissim edere possunt. Principium regalitatis in hac lege luporum fundatur et ita intellegere possumus Deum pro Israele suo aliud exemplar organizationis optasse, sed in maledictione sua, Hebraei regem praeferebant, omnibus incommodis quae haec electio significabat. Lupi in gregibus venantur modo ordinato et disciplinato. Praedatores inimici ovium, in impetu contra gregem suscepto, quidam lupi speculatores sunt, alii autem tacite progrediuntur, humi ventres reptantes, donec, cum satis prope oves sint, in eas insiliunt et "*trudunt*". Per totam historiam, bellatores Romani hoc genus luporum rapacium imitabuntur et magnas victorias reportabunt. Colonias expugnabunt quae eos ad dominationem imperialem perducent. Ab initio, Roma duobus rebus notata est: Latine, vocabulum "lupa", quod lupam significat, etiam "meretricem" designat, et ut filius "*diaboli*", "*homicida ab initio*", secundum Iesum, **Romulus** fratrem suum Remum necavit, sicut dux luporum lupum rivalem necat. Itaque primus rex Romae fuit et dicitur bellicosus et invisus fuisse. Notandum est ultimum imperatorem Romanum Occidentalem, ab Odoacre rege Herulo anno 476 deiectionem, **Romulum** Augustum appellatum esse. Ergo hereditati suae ingenii luporum Roma debet disciplinam et structuram bellicarum suarum tacticarum et strategiarum. Nulla alia gens tantam disciplinam et ordinationem ante Romanos demonstravit. Et asperitas legis animalis luporum in maxima legionum Romanarum inveniebatur: "Lex quidem dura est, sed lex est lex," Latine: "DVRA LEX SED LEX." Sicut lupi oves "*maciunt*", legimus in Apoc. 18:24: "... **et quia sanguis prophetarum et sanctorum et omnium qui occisi sunt in terra inventus est in ea** ." Deus Romae attribuit "*sanguinem omnium qui occisi sunt in terra* ," sicut oves "*mactatae*" a "*lupis rapacibus* ." Eos contra quos Iesus electos suos monet in Matth. 7:15: "**Cavete a falsis prophetis. Veniunt ad vos in vestimentis ovium, intus autem sunt lupi rapaces** ." "

Lupi magnam ingenii facultatem praebent, dum tantum imbecilles, quas facile superare et necare possunt, sine periculo vitae suae, aggrediuntur. A facie hominis, quem timent, fugiunt, sed eum aggredi possunt si in loco commodo se invenerint. Sed numquam animalia fortia et vigorosa aggrediuntur. Haec descriptio adhuc Romanum regimen, vinctis machinationis, deceptionis, fallaciae et caedis constructum, describit; omnia quae etiam successum et prosperitatem Romani regiminis papalis inter reges omnium terrarum occidentalium describunt et explicant, ut Dan. 8:24-25 prophetavit: "*Augebitur potentia eius, sed non in viribus suis; vastationem incredibilem faciet, et **prosperabitur in conatibus suis** , et perdet robustos et populum sanctorum. **Propter prosperitatem suam et successum doliorum suorum** , **superbus erit in corde suo** , et perdet multos qui **pacifice vivebant** , et contra principem principum concitabitur; et conteretur sine labore manus ullius* ." "*Oves*" Iesu, "*immolatae* ," in hoc versu sunt "*multi qui pacifice vivebant* ." "

Itaque Roma originem ducit gentis luporum, quorum natura ferox per saecula usque ad tempus nostrum praesens, ab anno 753, transmissa est. Sed hodie, influxus huius Romani characteris omnes populos qui mendacia religiosa hereditaverunt in lupos rapaces, similes ei, transformavit. Et Deus sic nobis explicat ferocitatis et crudelitatis mores humanitatis nostrae occidentalis,

belligerantis, arrogantis et superbae. Nam haec insatiabilis Roma papalis est quae responsabilitatem gerit pro aggressionibus aliorum populorum Orientis vel Meridiei, et hae aggressiones eos vicissim in feroces bestias transformaverunt. Haec transmissio Romani characteris docetur in hac imagine "**tertia tubae**" in Apoc. 8:10-11: "**Tertius angelus tuba cecinit, et cecidit de caelo stella magna, ardens quasi facula, et cecidit in tertiam partem fluminum et in fontes aquarum.**" Nomen stellae illius est **Absinthium**, et **facta est tertia pars aquarum in absinthium**, et **multi homines mortui sunt ex aquis, quia** amaræ factæ sunt.

Hic logicam seriei "**tubarum**" propono.

"**Prima tuba**" invasiones barbarorum evocat quae casum Imperii Romani effecerunt. Est responsio Dei ad derelictionem reverentiae pro requie sabbatica septimae diei, data 7 Martii 321. Gallia mutationem ingentem subiit, tribus Celticae quae eam incolebant substitutae vel victae sunt: in regione boreorientali, a Francis ex hodierna Belgio; in regione austro-occidentali, et usque ad Liger, a Visigothis ex oriente Ponti Euxini qui in Hispania sedem fixerunt; et in regione austro-orientali, a Gallo-Romanis, sive Gallis, qui genus civilizationis Romanae adoptaverunt. In medio-oriente, regnum Germanicum Burgundionum, quod hodie ad hodiernam Burgundiam refertur. Paulatim, regnum Francorum per totam regionem extendetur et conversio regis Clodovei I^{ad} fidem Catholicam Romanam, per initiale auxilium civile militare, agnitionem et suprematiam Episcopi Romani, qui anno 538 primus papa regiminis papalis Romani fiet, favebit. Sed tres civitates Episcopo Romano adversantur. Successive victi et vi conversi sunt ut auctoritati huius religionis Catholicae Romanae subiicerent. Primo anno 535 Vandali religionis Arianae, inimici acerrimi Catholicismi, opprimuntur; secundo, Ostrogothi Ariani, Romae constituti, a Belisario duce, a Iustiniano I^{inter} annos 533 et 538 misso, victi sunt; et tertio, anno 565, Heruli, alii Ariani, vicissim victi sunt. Roma liberata, primus papa regnans, Vigilius machinator, in Palatio Lateranensi Romae sedere potest. Et haec actio nuntium "**secundae tubae**" Apoc. 8:8-9 implet: "**Secundus angelus tuba cecinit, et quasi mons magnus igne ardens missus est in mare; et tertia pars maris facta est sanguis, et tertia pars creaturarum quae erant in mari, habentium vitam, mortua est, et tertia pars navium periit.**" Deus institutionem regiminis papalis Catholici Romani comparat cum "**monte magno igne ardente missu in mare**," "**mare**," quod humanitatem significat. Intellegere possumus "**mare**", id est, humanitatem, vicissim "**inflammatum iri**". Historice, hoc per aggressionem religiosam conversionum coactarum et expeditiones sacras contra Orientem Muslimum gestas perficietur. In hac descriptione apparet vocabulum "**magna**", quod nexum cum "**Babylon magna**" in Apoc. 17:5 creat: "**In fronte eius nomen scriptum erat, mysterium: Babylon magna, mater meretricium et abominationum terrae.**" Sed hodie, hoc nomen, "**Babylon magna**", non iam est "**mysterium**", quia prophetia illuminata id clarificavit et removit. Re vera, mysterium erat "**iniquitatis**" prophetatae in 2 Thess. 2:3 ad 7: "**Nemo vos seducat ullo modo. Non enim oportet diem illum venire, nisi prius veniat apostata, et reveletur homo peccati, filius perditionis, qui adversatur et extollitur supra omne quod dicitur Deus, aut quod colitur, ita ut sedeat in templo Dei, ostendens se tamquam Deus.**" Non meministis quod cum adhuc essem vobiscum, haec dicebam vobis? Et nunc quid detineat scitis, ne

appareat usque ad tempus suum. **Nam mysterium iniquitatis iam operatur** ; qui autem adhuc illud retinet, auferendus est. **Et tunc ille impius revelabitur** , quem Dominus Iesus spiritu oris sui consumet et claritate adventus sui destruet . Paulus a Deo de adventu apostasiae a papali imperio Romano constitutae admonitus est. Quis enim designatur ab " **homine peccati, filio perditionis, adversario qui se extollit supra omne quod dicitur Deus aut quod colitur, ita ut sedeat in templo Dei, ostendens se esse Deum** " ? Hic " **iniquus** " non potest nisi, secundum Bibliam, papalem imperium Romanum, quod in Daniele 7:8 prophetatum est, designare: " **Considerabam cornua, et ecce cornu aliud parvum ortum est de medio eorum, et tria de cornibus primis evulsa sunt coram eo; et ecce, oculi eius erant quasi oculi hominis, et os loquens magna** . "

In " **tertia tuba** " pugna duas gentes luporum opponit, gentem luporum Catholicorum contra lupos Protestantes. Et ad causam huius pugnae explicandam, Deus nobis in Apoc. 11:3 dicit: " **Dabo duobus testibus meis potestatem prophetandi, induti cilicio** , dies mille ducentos sexaginta . " Hi " **duo testes** " sunt sacrae scripturae biblicae veteris et novi testamenti. Deus odium Catholicum revelationum Bibliorum praedicit. Ecclesia Romana "missale" suum praefert. Attamen, cum inventione typographicae saeculo XVI ' Biblia a hominibus communibus diffunditur et legitur. Legendo eam, deceptionem et mendacia religionis Catholicae Romanae de veris condicionibus ad salutem divinam obtinendam detegunt. Inveniunt salutem per gratuitam gratiam divinam ab Ecclesia Romana vendi. Iure indignati, deinde mendacia Catholica protestationibus denuntiant. Detecti, regimen papale cum ira et crudelitate contra hos "Protestantes" reagit. Contra eos bellum regum et potentium incitavit, praesertim in Gallia, ubi reges Catholici, successores Francisci I, hanc religionem papalem ^{defendebant} . Favor culmen attingit sub Ludovico XIV, qui, causam tenebrarum defendens, se soli comparabat. Haec publicatio " **duorum testium** " **biblicorum permisit Protestantibus aetatis "Thyatirensis" ut "profunda Satanae"** cum religione Catholica dominante sui temporis coniungerent ; Apoc. 2:24: " **Vobis omnibus qui in Thyatira estis** , qui non habetis hanc doctrinam, et qui nescitis **profunda Satanae, ut eas vocant** , dico vobis: Non imponam vobis aliud onus. " Ita iustum iudicium Dei Iudaeos " **synagogam Satanae** " et doctrinam Catholicam falso Christianam " **profunda Satanae** " facit. Et haec locutio ad minas Catholicas poenae "infernus" alludit, in quo praecise Deus locum Iudicio Ultimo praeparat, dum secundum Iesum, locus electis suis in domo sua caelesti praeparatur.

Anno MDCCLV, "terraemotus" Olisiponensis " **terraemotum** " spiritualem genocidii nobilitatis Francicae annis MDCCXCIII-MDCCXCIV vaticinatus est. Anno MDCCLXXX, "dies obscurus" XXIV horarum finem testimonii biblici " **duorum testium** " in Apoc. XI:VII nuntiati vaticinatus est: " **Cum finiverint testimonium suum** , bestia quae ascendit de abyssu faciet adversus eos bellum, et vincet eos, et occidet eos . " Haec praecisio magni momenti est: " **Cum finiverint testimonium suum** ." Deo Biblia, verbum eius scriptum, praesto est; eius publicatio omni viro et feminae occasionem offert veritatem ab eo constructam et revelatam in omnibus libris suis audiendi. Praeterea, eius publicatio inimicum eius Catholicum coegit violenter reagere, ita omnibus naturam eius diabolicam

revelans. Munus eius revelans momento completo est et tempus ad hanc religionem diabolicam puniendam advenit. Executor huius divinae sententiae erit regimen republicanum revolutionarium Francicum, quod ultimum ictum inferet et finem imponet atrocitatibus a monarchiis Francicis et externis, quae cum imperio papali Catholico Romano coniunguntur, commissis. Lupi Catholici sub guillotina in Gallia a Iulio 1793 ad Iulium 1794 moriuntur. Sed, ad hoc exitum consequendum, necesse est ad malum etiam maius appellare: atheismum et liberam cogitationem. Imagine symbolica, "*bestia quae ascendit de mari*" deleri non potest nisi a "*bestia quae ascendit de abyso*," ut Deus eam in Apoc. 11:7 appellat: "*Cum finiverint testimonium suum, **bestia quae ascendit de abyso faciet adversus eos bellum, et superabit eos, et occidet eos.***" Et pessimum est quod atheismus fidem in Biblia "**interficiet**" in perpetuum, usque ad finem mundi. Nunc, in historia creationis, "*abyssus*" ad "*aquam*" refertur antequam nomen "*mare*" accipiat et minimum signum vitae ferat. Hoc modo Deus atheismum quasi refugium religiosum a religione Catholica exhibet. Malum erat, sane, sed malum necessarium ad culpam communem monarchiae et cleri Catholici Romani puniendam. Donum e caelo, mea inventio parallelorum nuntiorum Levitici 26 et primarum "**sex**" "**tubarum**" Apocalypsis, huic "**quartae tubae**" seu quartae poenae divinae, Apoc. 8:12, munus "*gladii qui vindicabit foedus divinum*" tribuit; Lev. 26:23-26: "*Si hae poenae non correxerint vos, et si restiteritis mihi, et ego resistam vobis et percutiam vos septies propter peccata vestra. **Adducam super vos gladium qui vindicabit foedus meum**. Cum congregati fueritis in civitatibus vestris, mittam pestem in vos, et trademini in manus inimici. **Cum confregero baculum panis vestri**, **decem mulieres in uno clibano coquent panem vestrum et adferent panes vestros secundum pondus; comedetis, et non satiabimini**. " » In his versibus Deus prophetat, ad applicationem litteralem pro Israel veteris foederis, applicationem spirituales pro contextu novi foederis. Ita, propter eundem fastidium erga veritatem divinam biblicam demonstratum, Deus caedem aristocraticam per guillotinam efficit, quae velut "*gladius*" venit ad "*ulciscendum foedus sanctum*" proditum et persecutum. Sed hic versus etiam finem testimonii biblici eiusque consequentias pro religionibus Christianis nuntiat. Biblia a Deo tamquam "baculus panis fracti" praesentatur. Et apostasia generalis quae sequetur per nuntium "**decem mulieres coquent panem vestrum in uno clibano**" repraesentatur. Hae "**decem mulieres**" sunt ecclesiae Protestantes parabolae "**decem virginum**" **quae in "uno clibano" Catholico Romano** laborabunt usque ad initium iudicii anni 1844. Et earum derelictio a Deo consequentiam spirituales habebit: "**comedetis, et non satiabimini**."*

In Apoc. 8:12: "*gladius ultoris foederis*" venit ad "**percutiendum**" reos: "*Quartus autem angelus tuba sua cecinit. Et **percussa est tertia pars solis**, et tertia pars lunae, et tertia pars stellarum, ita ut obscuraretur tertia pars eorum, et dies non lucebat per tertiam partem durationis suae, et nox similiter*". Nota praesentiam verbi "*percutere*" quod nexum cum poena Levitici 26 confirmat. Deinde, hic versus nobis significationem suam dat dicendo: "*dies non lucebat per tertiam partem durationis suae, et nox similiter*". Haec clarificatio indicat castra bonorum et malorum aequaliter pati consequentias genocidii a Revolutionariis

Gallicis ordinati. In visione a Iosepho accepta, Israel, pater eius, interpretationem dedit " solis, lunae et stellarum " in Gen. 37:9-10: " *Et vidit adhuc somnium, et narravit fratribus suis. Dixit autem: "Aliud somnium vidi!" "Et ecce, sol et luna et undecim stellae adoraverunt me." Patri suo et fratribus suis narravit. Pater eius increpavit eum et dixit ei: "Quid est hoc somnium quod vidisti? **Debeo mater tua et ego et fratres tui venire et adorare te super terram?** " Secundum hanc interpretationem, " sol " est imago symbolica Dei, " **Patris** ", " lunae ", mulieris peccati, " *Babylonis magnae, matris meretricum terrae* ", secundum Apoc. 17:5. " *Stellae* " sunt filii tam Catholicorum practicantium quam Protestantium quibus Deus dicit: " **Comedetis et non satiabimini** ."*

Intellegendum est nos post genocidium aristocraticum, humanitatem in peiore statu esse quam ante hanc actionem. Homines lupini speciem ovium induunt, sed tantum specie fallaci, quam Deus revelat in nuntio suo de " **quinta tuba** " in quo eos " **falsos prophetas** " designat, verbo " **cauda** " significans, secundum Isaiam 9:14: " *Senior et magistratus est caput, et **propheta docens mendacia est cauda** .* " Haec " **cauda** " est " **scorpionum** " **quae eos** " **rebeldes** " designat, secundum Ezechielem 2:6: " *Tu autem, fili hominis, ne timeas eos, neque verba eorum metuas; quia vepres et spinae tecum sunt, et **inter scorpiones habitas** : ne timeas verba eorum, neque a faciebus eorum metuas, **quia domus exasperans est.** " " . Deus imagines multiplicat quibus iudicium suum de rebellibus religiosi Christianis exhibet. Et in Apoc. 9:11 causam revelat cur eorum lectio Bibliorum eos non satisfaciat aut iam non satisfaciat: " *Habent super se regem, angelum abyssi, cuius nomen Hebraice Abaddon, et Graece Apollyon.* " Propter multitudinem eorum, Deus eos " **locustae** " comparat, insecto noxio quod vastat et destruit fruges agriculturae humanae. Hae " **locustae** " symbolicae spiritualiter causam veritatis suae laedunt. Et hoc facile explicatur, cum, Iesum Christum, ab anno 1844 pro Protestantismo et ab anno 1994, pro " **evomito** " Adventismo substituens, diabolus rex eorum factus est et sic lectionem eorum Bibliorum " **Hebraice et Graece** " scriptarum inspirat.*

Ab anno MDCCXCIX, mundus Christianus in pace religiosa versatus est, sed quid accidit hominibus lupinis ante illam aetatem? Secundum Apoc. 9:8, in bestias feras facti sunt, speciebus fallacibus ecclesiarum Christianarum tectae: " *et habebant capillos **sicut capillos mulierum** , et **dentes earum erant sicut dentes leonum** .* "

Personae fallaces cadunt cum contextus bellicus " **sextae tubae** " veram eorum naturam revelat: eam " **leonum** " cum **dentibus** acutis . " Hoc tempore, Deus permittit " **falsis prophetis** " Christianis ut creaturas humanas reapse " **occidant** "; quod vetitum erat per " **quinque menses** " vel 150 annos " **quintae tubae** " secundum Apoc. 9:5: " *Et datum est illis, **non ut occiderent eos** , sed ut cruciarentur menses quinque: et cruciatus eorum erat sicut cruciatus scorpium cum percutit hominem .* " Rei praesentatio fallax et subtilis est. " **Cruciatus** " causabitur a " **morte secunda stagni ignis** " et solum veniet hora iudicii ultimi, secundum Apoc. 20:14: " *Et mors et infernus missi sunt in stagnum ignis. **Haec est mors secunda, stagnum ignis** .* " Quia haec sola via est ad hanc ultimam damnationem cadendum, quae " **falsis prophetis** " per 150 annos datur, multiplicando numerum membrorum ecclesiarum, donec, ultimo iunctus ab

Adventismo officiali "**evomito**" fine huius durationis, anno 1994, numerus "**falsorum prophetarum**" completus sit.

Mandatum "**interficere tertiam partem hominum**" in Europa Catholica Romana vel athea libera cogitationis directe de caelo venit, ex ore Dei in Iesu Christo secundum Apoc. 9:13-15: "**Sextus angelus tuba cecinit, et audiivi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei quod est ante oculos Dei**, dicentem sexto angelo qui habebat tubam: Solve quattuor angelos qui vincti sunt **in flumine magno Euphrate**. **Et soluti sunt quattuor angeli**, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annum, **ut occiderent tertiam partem hominum**." Scopus "interfectionis" est "**flumen magnum Euphrates**," vel, interpretatum, magnus populus Europae positus sub maledictione religionis Catholicae ecclesiae papalis quae "**Babylon magna**" appellatur in Apoc. 17:5. Post homines lupos, homines leones inter se interficient propter contemptum ostentatum erga Deum Creatorem, sanctum eius Sabbatum septimi diei, et legem eius sanctam a tota Biblia revelatam.

Nomen symbolicum "**Euphrates**" quod Deus Europae Catholicae tribuit signum fit in eventibus nostri temporis. Regio geographica veri "**fluminis Euphratis**", in Turcia et Syria, terrae motibus mortiferis percutitur. Nuntius Dei regionem Antiochiae petit, urbem ubi discipuli Iesu Christi nomen "Christiani" acceperunt. Nuntius divinus bis ad Turciam et Syriam Musulmanos dirigitur, et ad falsos Christianos Europae. Poena Dei omnes eos percutiet qui consilium eius salutare, in Iesu Christo fundatum et redemptione peccatorum unicorum electorum suorum, quos ipse suvere eligit, distorquent; omnes falsas assertiones de aeterna salute ignorans et puniens.

Praecipua lectio quam Iesus per revelationem suam Ioanni, Apocalypsin suam, allaturus venit, pertinet ad maledictionem "diei solis," impositi primo die hebdomadis tamquam diei hebdomadalis quietis religiosae, substituens sanctum Sabbatum septimi diei, cuius sanctificatio a Deo in quarto ex decem praeceptis regalibus et divinis commemorata est. Munus propheticum septimi millennii Sabbati septimi praemium electorum a consilio salutis selectorum praedicebat. Impetus Sabbati igitur erat distorquere consilium salutis, et hoc constituit, post culpam Moysis qui petram Horeb bis per errorem et exasperationem percussit, gravissimum delictum quod humanitas committere potuit. Et gravitas utriusque casus in applicatione eorum a servis Dei ipsis nititur. Quod populi pagani peccant logicum et naturale est Deo, cum eum non cognoscant. Sed Moses et ecclesia Christiana in arcto commercio cum eo erant. Et sicut Iesus dicit malum factum iis qui ad eum pertinent sibi factum esse, contrarium etiam verum est, malum factum a suis eum afficit et personaliter implicat. Centrale in libro loco suo, thema tubarum etiam centrale est propter momentum suum ad res revelatas. Nam lectio a Levitico 26 data nobis permittit intellegere extensionem causae poenarum successivarum prophetarum. Sed scilicet, tempore procedente, contextus historicus cuiusque tubae apparitionem novarum causarum culpa spectat, quae se invicem sequuntur et accumulatur usque ad tempus reditus Iesu, tempus "septimae tubae" et "septimae ultimarum plagarum irae divinae". Quod Apoc. 18:5 his verbis exprimit: "*Pervenerunt enim peccata eius usque ad caelum, et*

recordatus est Deus iniquitatum eius. " Itaque necessarium videtur nova peccata singulis septem tubis adnexa identificare.

Initium est desertio Sabbati die septimo mensis Martii, anno CCCXXI.

" *Prima Tuba* ": Ecclesia Christiana Romana in viribus humanis auxilium quaerit et Clodovei I, regis Francorum, invenit. " Vae viro qui in homine confidit, qui carnem pro auxilio accipit..."

" *Tuba Secunda* ": Ecclesia Christiana Romana ducem terrestrem assumit: Papam, qui in certamen directum cum Iesu Christo, Duce caelesti et perpetuo intercessore, init. Nationes externas frustra aggreditur.

" *Tertia Tuba* ": Ecclesia Catholica Romana et Papalis Christiana propagationem Bibliorum eiusque fautores Protestantes oppugnat. Fidem Christianam authenticam oppugnat.

" *Quarta Tuba* ": Ecclesia papalis et monarchia Catholica Romana populum Franciae ad liberam cogitationem et atheismum impellunt.

" *Quinta Tuba* ": Ab anno 1844 divina maledictione percussa, fides Protestantica crevit et multiplicata est. Recentioribus temporibus, foedus cum religione Catholica Romana iniit, antiquo hoste quem monacho Martino Lutheri, Reformationis conditore officiali, diabolicum denunciavit. Post annum 1994, Adventismus institutionalis officialis "*evomutus*" ei initio anni 1995 officialiter se iunxit.

" *Sexta Tuba* ": Castra occidentalia, a Deo maledicta et perversione morali superata, castra Orthodoxa Orientalia, etiam a Deo maledicta, oppugnant. Utraque castra propter Dominicam Romanam hereditatam est. Armis nuclearibus, populatio mundi valde imminuta est et ad mortem brevi tempore destinata.

" *Septima Tuba* ": Iesus Christus in gloria redit ad delendos ultimos Catholicos et Protestantes rebelles qui, auctoritatem regiminis universalis constituentes, parabant occidere ultimos sanctos Dei qui fideliter ritum sancti sui Sabbati servabant. Et ibi Deus dicit: "Sistate!" " *Quia haec dicit Dominus exercituum: Post hoc veniet gloria! Misit me ad gentes quae spoliaverunt vos; quia qui tetigerit vos, tangit pupillam oculi eius.* " Tempus est "*ultionis*" prophetatae in Isaia 61:2-3: "*Ad praedicandum annum acceptabilem Domino, et diem ultionis Deo nostro; ad consolandum omnes lugentes; ad dandum lugentibus Sion, ad dandum eis ornatum pro cinere, oleum gaudii pro luctu, pallium laudis pro spiritu mœroris; et vocabuntur lignum iustitiae, plantatio Domini, ad glorificandum eum.*" Illustrat artam necessitudinem inter annum gratiae et diem ultionis qui venit, praecise, ad puniendum contemptum erga hunc annum gratiae ostensum.

Confer locutiones "*annus gratiae Iahveh*" et "*dies ultionis Dei nostri*". Nomen "Iahveh" vinculum amoris inter Deum et electos eius significat, dum vocabulum "Deus" recessum et aspectum terrificantis iudicis Dei omnipotentis qui vitam et mortem dat significat.

Evolutio Mali: Ab Civitatibus Foederatis Americae ad Ucrainam

Per saecula, immo milia annorum, familiae humanae secundum exemplar patriarchale constructae sunt. Auctoritas ad ambos parentes pertinebat, patri, matri, et coniuges omnia in potestate sua faciebant ut liberos suos in reverentia et oboedientia huic principio elementari educarent. Parentes sibi ius dabant liberos suos coercendi, etiam eos corporaliter puniendo cum necesse esset. Puer celerrime discere debebat quis esset dominus suus. Et haec amara iustitia saepissime accepta est quia parentales amoris gestus actiones parentales compensabant et aequabant. Deus Creator, verus Pater noster, eodem modo erga nos agit, et in Apocalypsi 3:19, Iesus hoc confirmat dicendo: "*Ego quos amo, arguo et castigo. Aemulare ergo et paenitentiam age.*" Potestne quisquam esse sapientior et iustus quam Deus in Iesu Christo? Minime, et iam in vetere foedere, Deus per sapientissimum prophetarum suorum, in Prov. 23:13-14, dixit: "*Noli subtrahere disciplinam a puero; si percusseris eum virga, non morietur.*" "*Percutiendo eum virga, animam eius e sepulcro liberas.*" Privare igitur puerum correctione quam meretur, Deo, crimen est. Vitam ingressus, puer discere debet libertatem suam iuribus eorum qui eum alunt circumscribi, id est, imprimis, parentum. Qui terram colunt sciunt surculos iuvenes fortasse tutore indigere ut crescant dum erecti maneant. Obliviscamur, paulisper, nuntium spiritualem hominis ad imaginem Dei creati, quem peccatum originale destruxit; quid de homine remanet? Non est nisi animal maxime evolutum in planeta Terra. Et sicut omnia animalia, filii hominum a parentibus educandi sunt. Et haec educatio non est nihil, quia eorum superstes ab ea pendet, et ultra id, vita aeterna a Deo proposita ab ea praecipue pendet. Memini tempus cum, in classibus scholarum saecularium et scholarum Catholicarum independentium, pueri indocti vel inoboedientes puniebantur ictibus in digitos cum regula accipiendis. Dolor sensus pueros docebat poenam timere et ideo eos ad dociliores esse incitabat. Verbera et alapas sponte in maxime cadebant... indomitus minimorum. Et nonnulli patres illius temporis reflexum habebant alapam dare proprios filios qui querebantur se a magistro alapam accepisse. Haec vitae aetas erat decisiva quia, adulescentia pervenientes, mutatio impossibilis vel paene impossibilis fiebat. Quia responsio semper manet individualis et puer ipse detegere potest necessitatem esse magis oboedientis.

Hoc fundamento oboedientiae, disciplinae, et poenae meritaе constituto, facile intellegitur malum apparituum cum haec non adhibeantur aut non amplius adhibeantur. Hic populus Civitatum Foederatarum Americae in actum venit. Bellum viros movit et tota iuventus sine patre inter annos 1941 et 1945 educata est. Et hoc, in omnibus terris quae in eodem bello mundano Europaeo et Iaponico versantur. Attamen, in hac terra tam puritanica et Protestantica, Civitatibus Foederatis Americae, malum iuventutis apparuit. In contextu progressionis technicae, contra scaenam musicae Rock 'n' Roll valde rhythmicae, iuventus Americana e silentio emersit et se clare a generatione parentum notavit. Malum hanc iuventutem cepit, quod titulus pelliculae "Rebel Without a Cause" clare exprimit. Hic furor "annorum 60" formam postulationis iuris faciendi quod vellem, ubi vellem, et quando vellem accepit. Rebellio coepit et non finietur usque ad reditum Iesu Christi, cum destructione omnium rebellium.

In Civitatibus Foederatis Americae natus, malum est bestia quae duobus pedibus incedit, sinistro ab Civitatibus Foederatis Americae, dextro ab Europa

Occidentali. Post finem belli, Civitates Foederatae Americae et Europa victa se invicem observant et imitantur. Sed positio victoris exemplar Americanum favet. Et radiophonia et cinematographia exemplar vitae Americanae perpetuo exhibent. Idololatria stellarum musicarum commercium promovet et campum culturalem Americanum ditat. Europa idem facit, quamvis paulisper mora. Sed, ob lapsum anni 1844, evolutio mali subito ex Suecia, illa terra monarchiae Protestanticae, advenit. Ibi, taboo sexuales evertuntur, et pornographia eiusque deviationes paulatim per societatem occidentalem diffunduntur. Suecia, Dania, Hollandia: instigatores et imitatores eorum: Germania, Italia, Francia, Anglia anno 1970. Sub imperio dictatoris sui, Generalis Franco, Hispania temporarie protecta est, sed post mortem eius, Hispania delicias libertatis invenit et ea magis libertarianter usus est quam ulla alia terra. Atque hoc notandum est: progredientes tempore, ultimae civitates quae libertatem adeptae sunt fuerunt maxime excessivae in practicis libertariis. Ergo dici potest, cum unaquaque civitate a taboo moralibus liberata est, malum peius fieri. In hoc incremento mali, homosexualitas facta est ius quod civitates occidentales una post alteram plene legalizaverunt. Sola Italia huic resistit; probabiliter propter praesentiam Vaticani papalis in eius solo. Postquam legalizatum est, LGBT deviantes alique postulant ut revereantur et eorum iura agnoscantur. Malum non solum tolerandum, sed etiam legitimandum est. Et haec memoria nos ad annos 2012-2013 reducit, cum tumultus nationalis in Ucraina erupit.

Ucraina Perversa

Libertatem suam decennio nono saeculi vicesimi adepta est, cum Russia Sovietica oeconomice et politica corrueret. Secretarius Gorbachev hanc debilitatem nationalem ut occasionem vidit ad vincula cum Occidente stringenda. Fines ceciderunt, Polonia libertatem recuperavit, et castra NATO in Europa se iunxit. Ostio caveae aperto, aves libertatem amantes avolaverunt et effugerunt. Aliae, feliciter numerosiores, in caveis suis manebant, ubi se tutiores sentiebant. Sed Russia et totus planeta care poenas pro consequentiis huius debilitatis Russiae Sovieticae persolverent. Quia usque ad id tempus, omnes "velu ferreo" quod societatem capitalisticam occidentalem a societate communistica Russica separabat, profecerunt. Apertione, quidam incolae Russici sicut Occidentales vivere cupiebant, et Ucraina libertatem suam ad hoc assequendum adipisci elegit. In Russia, relaxatio disciplinae patriam imperio mafiarum tradidit; pauperrimi pretium solverunt. Et in Ucraina, natio independens in magna anarchia aedificatur quae semper apparet cum auctoritas non exstat aut aedificanda est. Hoc vocabulum "anarchia" tantum momenti agit ut id definire debeam ut principium quod hominem "archi-asinum" facit. Ludus mentis iustus est, quia asinus est illud animal pertinacissimum, ut aiunt: "pertinax ut asinus." Et evenit ut res gestae hodiernae mihi recte probantur de Ucraina, quae Russiam vincere pertinaciter vult, pertinaci ut asinus.

Sed antequam scopum nuntiorum annis 2022 et 2023 fieret, Ucraina signa naturae suae sollicitantia praebuit. In suo anarchismo fovendo, "Femen" antireligiosae et non conformistae emergerunt, pectora et corpora sua tamquam fulcimentum pro suis postulatis immaturis contra ordinem a viris humanis constitutum denuntiantes. Huiusmodi res in Ucraina apparuit, ab omnibus populis

occidentalibus defensa. Sed eis debemus iniuriam etiam indigniorem et culpabiliorem: in Ucraina, cruces ligneas a crucifixis in variis locis positae serraverunt, odium suum erga religionem Christianam significantes. Haec opinio aliter interpretari potest. Sed quoquo modo, religiones Christianas a Deo damnatas puniunt. Iam anno 1793, indignatio populi Franciae in iram contra Ecclesiam Catholicam et monarchiam conversa est, et analogice, "Femen" Ucrainae adhuc religiones Deo et humanitati reas petunt. Sed iusta accusatio contra falsas religiones lata non tamen iustificat electionem ignorandi verum nuntium amoris a Deo in Iesu Christo datum. Necesse est tamen cor odio onustum esse sensibile ad amorem; Quod improbable vel etiam possibile est. Ucraina, ultima libertatem adeptam, exemplar Hispanicum in excessibus et exhibitionibus sexualibus superavit. Et in hoc genere actionis, iuvenis praeses eius, histrio olim popularis, magister generis erat. Prima petitio officialis Ucrainae ad NATO adiungendum a Germania recusa est propter corruptionem late diffusam in patria. Nativitas nationum tempus difficile est ad administrandum, quia nomine libertatis vindicatae, omnes conantur hac situatione ad proprium commodum uti. Sub Prima Republica, Francia vidit corruptum Georgium Danton et incorruptibilem Maximilianum Robespierre inter se oppugnari. Et hic illum decollatum curavit, antequam vicissim, quattuor mensibus post, decollaretur. Hae comparationes iustae sunt quia bellum ab Ucraina gestum secundam perfunctionem actionis "*bestiae ex abyssu ascendentes*" praeparat. Prima a Revolutione Gallica perfecta est.

Ergo, hac patria, Ucraina, quae omnia displicere poterat, adiuvando, duces occidentales, uno animo, futura eorum nationalia damnaverunt. Nam bellum Ucrainicum, cuius causa est fortissimus et fanaticus nationalismus exacerbatus, finem nationum parat. Evanescent in ultimo permutatione bombarum nuclearium. Et superstites numquam iterum pro causa nationalistica pugnabunt. Sub uno imperio universali a superstitibus Americanis ordinato se iterum congregabunt.

Commoda et incommoda Ucrainae

Ex parte positiva, natio a iuvenibus repraesentatur. Hi sunt periti rerum modernarum, magistri novarum technologiatarum computatralium. Et in pugna contra Russos, inferioritas eorum numerica compensatur adaptabilitate ad condiciones. Praeterea, tormentis et missilibus occidentalibus accuratissimis instructi, facile copias Russicas detectas delere possunt. Et hac in re, utilitatem ex infrastructura satellitum Americanorum circum Terram in orbitis diversis dispositorum habent. Hic oculus aquilinus semper commodum dabit Americae, quae hanc summam technologiam possidet. Hoc me adducit ad dicendum exercitum Ucrainicum secundariam partem agere in hoc bello, ubi quod Russos necant sunt tormenta et missilia Civitatum Foederatarum Americae et Europae, inter quae Gallia et praeclara tormenta Caesariana. Technologia dronum praecipue popularis facta est in Occidente propter sumptum et vitae modum incolarum. Iuvenes his parvis machinis volantibus iam assueti sunt, et hodie in Ucraina eorum ingenia in acie militari exercentur: iis qui eas gubernant, perinde ac domi est, nisi quod hostem conspiciunt ut vere interficiant, et ipse mori potes si bomba Russica ubi es cadit. Sine dubio, Ucrainae iuventus praesidis et magistratuum usum huius totius technologiae electronicae fovit. Alterum commodum Ucrainae est exercitum Russicum a ducibus militaribus ductum, qui experientiae suae

traditionali confidunt, in qua usus dronum et satellitum non eam dignitatem quam meretur assumpsit. Haec misconceptione consequentias in campo conflictus habet; currus armati et proposita Russica quasi in ludo electronico destruuntur.

Incommoda quoque Ucrainae multa sunt. Atque ut ita dicam, iuventus praesidis sui, qui insciens accumulatur incommodum natum Iudaeum esse et castra Ucrainica ducendi, Catholicismo Polonico et Orthodoxia insignita, quae, quamvis separata a Russica, tamen, sicut Catholicismus, Dei maledictione percussa est. Cum Civitates Foederatae Americae Protestantes aequae sint, totum castrum occidentale hac divina maledictione percussum est: secundum Rom. 2:9: "*Tribulatio et angustia in omnem animam hominis operantis malum, Iudaeo primum, et Graeco!*" Sed contrarium, feliciter, de electis suis existit: "*Gloria, honor, pax omni operanti bonum, Iudaeo primum, et Graeco!*" Inevitabiliter iuventus propter inexperientiam laborat, et maxima determinatio, vel pertinacia, damnatur ad duram realitatem tolerandam cum expectationibus et spebus contradicit. Omnes qui inter se pugnant putant et sperant se victores evadere, sed quoquo modo, in fine, unus tantum victor et unus victus est. Alterum impedimentum Ucrainae est eius dependentia a donationibus armorum a sociis occidentalibus. Zelensky in continuo metu vivit ne armis et tormentis deficiant et ne Russia totum territorium suum invadat. Eius igitur condicio et positio non sunt invidiosae. Si sciret quid Iesus Christus dilectis suis electis revelavit, sciret somnium suum victoriae in incubo cladis desiniturum esse. Sed omnes qui in escalatione bellica una cum Ucraina contra Russiam versantur, etiam haec revelata ignorant et consilium Dei inscii implent. In hoc consilio, ipsi sunt scopi qui explosionibus nuclearibus magnopere delebuntur.

Biblia genera peccatorum ab antediluvianis commissa non descripsit. Omnia quae Deus de eis dicit in his verbis continentur, in Genesi 6:15 citatis: "Vidit Dominus quod multa esset malitia hominum in terra, et omne cogitatio cogitationum cordis eius solum malum esset omni die." Credo hoc iudicium hodie ad omnem humanitatem pertinere, Occidentem, Orientem, Septentrionem et Meridiem. Nulla gens, populus, regnum, lingua hanc divinam damnationem effugit. Sacra Biblia exprimit exemplar iudicii Eius, quod nulla gens rite honorat. Humanitas bene matura est ad diluvium Eius ferri et ignis.

In nuntiis, demonstratio atrox damnationis societatis occidentalis modo praebita est. Adolescens sedecim annorum magistrum suam Hispanicam quinquaginta duorum annorum, matrem duorum liberorum, frigide cultro necavit. Affirmans se daemonio obsesso, confessus est se pridie in somnio vocem audivisse quae sibi imperabat ut magistrum suum interficeret. Sed haec veritas societati plerumque atheae vel agnosticae non licet acceptari. Haec incredulitas loco ubi accidit confirmatur: schola Catholica superior Sancti Thomae Aquini in oppido Sancti Ioannis Luzensis. Thomas, typicus incredulus, et duo sancti, inter quos Ioannes Luzensis sive Sanctus Lucis, testis Apocalypsis; multa sunt symbola religiosa in hac re quae incredulitatem iudicium revelant. Sed pessimum est quod res in schola Catholica accidit ubi testimonium vocis daemonicae non repudiari sed sustineri debet. Schola se ad defendendam explicationem a iuvene daemonio obsesso datam committere debet; sed res non ita se habet. Ubi religio Deo attributa docetur, ibi etiam de existentia diaboli et daemonum doceri debet, cum,

per ministerium suum terrestre, Iesus numquam destitit daemonia eicere ut daemonia daemonibus affectis sanaret et servos suos contra Satanam moneret. In tali casu, ecclesia explicationem iuvenis daemonibus affecti sustinere debet, sed ob incredulitatem auctoritatum Gallicarum, silet. Attamen innumerabilia testimonia vocum auditarum ab homicidis in carcerem ductis facta sunt. Hic novus casus igitur prioribus additur, sed iuventus daemonibus affectis auctoritates ad interrogationem de his rebus spiritualibus, quas non dominantur, ducere debet.

Haec res me adducit ut recorder per saecula Ecclesiam Catholicam asseruisse se daemonia eicere per sacerdotes exorcistas suos. Sciens Satanam eam regere, intellegere potes eum se ipsum eicere vel daemonia sua eicere. Vera liberatio a spiritibus angelicis rebellibus tantum a veris servis Iesu Christi obtineri potest, quia ipse solus daemonia eicit, et id facere potest quia potestatem in se habet. In terra, daemones ei oboediebant, quia ei resistere non possunt, neque heri, neque hodie, neque cras.

Fide absente, problema psychiatris submittitur. Itaque vos moneo psychiatriam non esse scientiam exactam. Est tantummodo productum imaginationis infidelium, qui aliis infidelibus explicationem omnium dare debent ut eos confirment.

Siccitas climatis pro cordibus siccis

Vasa humana fictilia nesciunt se iam primas poenarum consequentias pati, quas ferrea olla divina inflixit. Deus neminem eget qui humanitati rebellanti noceat, quia arma formidabilia habet: naturam eiusque condiciones climaticas. Ipse est qui pluviam et bonum tempus facit, sed etiam qui siccitatem et famem inde ortam efficit. Tempestatem sedare iubens, quod statim factum est, Iesus primis apostolis indubitabilem divinitatis suae probationem praebuit. Quaestio quam discipuli sibi ipsi ponebant, "Quis est hic, cui oboediunt ventus et procella?", unam tantum responsionem habuit: Spiritum Dei Omnipotentis incarnatum. Societas nostra moderna hunc Deum, omnium rerum et vitae creatorem, e conspectu amisit, et eius interrogans oculus ad scientificos se convertit, qui plerumque omnia responsa habent. Deus ei longum tempus pacis et prosperitatis obtulit, quod homines etiam eius existentiam oblivisci fecit. Dramata quae sequentia sequuntur, etiam minime duri huius humanitatis terrere debent, adeo ut eos cogant meminisse vim naturalem esse solam Dei Creatoris proprietatem. Bonum est meminisse contextus historicos in quibus Deus populum suum Israel et humanitatem paganam flagello siccitatis punivit. Hoc fit quia temporibus nostris modernis, aqua magis quam umquam necessaria facta est ad vitam et ad actiones oeconomicas et industriales. Exsiccatio aquarum fluminum agriculturam necat, sed etiam homines cogit ad stationes electricas nucleares claudendas, aqua necessaria ad refrigerandum combustibile liquefactum. Sed si aqua evanescit, etiam stationes hydroelectricae aggerum fluminum et montium desinunt electricitatem producere. Nunc, tota civilizatio moderna in Occidente et Oriente ab hac energia electrica pendet; alioquin, reditus ad carbones iterum necessarius fit, et cum conservari non possit, praesens gradus actionis industrialis

corrui, humanitatem in magnam angustiam demergens. Moneo vos aquam esse elementum quod 75% corporis nostri physici constituit, quod dolorem explicat a calore afferente qui corpora humana et plantas exsiccant. Aquam aggrediendo, Deus signum terribile dat quod initium processus dehumanizationis totius terrae nuntiat quia nunc tota habitata est.

Primum exemplum in Biblia narratum accidit cum Iosephus, filius natu maximus Rachelis et Iacobi, a fratribus venditus est et in munere visiri magni se invenit, pharaoni Aegypti potentis serviens. Donum prophetiae, quod ei Deus daverat, eum e carceribus regiis ad culmen potentiae Aegypti perduxerat. Et explicando prophetiam a Pharaone personaliter acceptam, Iosephus ab eo agnitus est ut ens intelligens et sapiens, dignus ut post regem totam terram Aegypti regeret. Haec visio, in septem vaccis pingues et septem vaccis macris ex una parte, sed etiam in septem spica tritici pulchra et tumida et septem spica tritici arida innixa, seriem septem annorum ubertatis, deinde septem annorum famis, praedicat. Plena horum eventuum narratio in Genesi 40 et 41 narratur. Eo tempore, Deus media parabat ut populo suo potentiam et prosperitatem daret. Ergo, Aegyptus pagana ipsa bonitate et potentia Dei fruebatur. Praemonendo eam, mensurae praeventionis a Iosepho suaditae sub eius auctoritate in actum adductae sunt. Consilium Dei erat totam benedictam familiam Iacob, duas uxores eius et filios et filias eorum, in Aegypto collocare. Per hanc experientiam, Deus consilium salutis suae, tempore suo a Iesu Christo perfectum, nuntiavit. Filius, a fratribus venditus et paganis traditus, causa benedictionis populo Dei futurus erat. Haec prima siccitas propositum propheticum beneficium habuit, sed alia siccitas tempore Eliae prophetae apparuit, et haec in Israele inflicta est ut poena, quia populus Dei, eo tempore, in apostasia totali erat. Mandato Dei non oboediens, rex Achab mulierem alienigenam, quae Baals colebat et prophetas Dei occiderat, in matrimonium duxit. Tota gens pretium fame triennali persolvit. Et ad preces Eliae prophetae, pluvia benefica rediit. Haec actio finem felicem habuit, quia consilium Dei nondum completum erat. In Europa, aestus interdum apparebant, sed numquam diu, quasi Deus hanc minam humanitati moderna praebere voluisset. Sed haec minatio inefficax mansit, quia mundus occidentalis desiit curare quid Deus sentiat, cum eum omnino ignarus sit. Praeterea, hora poenae eos advenit, quamvis non viderunt, et tempus septem annorum siccitatis terrae et cordium humanorum vere proximo anni 2023 incipiet. Exemplo sub Iosepho experto adhibito, septem anni prosperitatis praeventivae vere anni 2015 incepissent. Sed quem magnum eventum hoc anno 2015 invenimus? Dies vernalis, aequinoctium diei 20 Martii 2015, eclipsi solari totali notatur, evento rarissimo sed magni valoris spiritualis. Quia ira divina observatores occidentales quietis "diei solis" petit. Die 26 Iunii, Summum Iudicium Civitatum Foederatarum decrevit matrimonium eiusdem sexus per totam nationem licitum esse. Die 13 Novembris 2015, Islamistae caedem in aula concertorum Bataclan Parisiis ordinarunt; eventus: 413 vulnerati, 131 mortui, inter quos 7 ex 9 terroristae. Minime, nihil positivum video in anno 2015, quo bellum in Ucraina regiones Donetsk et Luhansk contra exercitum Ucrainicum fidelem opponit. Hoc bellum usque ad annum 2022 continuabit, cum incursio Russica Bellum Orbis Tertii incipiet, quia

post Civitates Foederatas, Angliam et Poloniam, totum castrum NATO auxilium pecuniarium et arma Ucrainae invasae praebet.

Deus benedictionem filiorum suorum tantum a vere anni 2018 dat, quinque annis ante ultimas septem vacas macras, sive duodecim annis ante diem reditus sui. Hic numerus duodecim, symbolum foederis inter Deum et hominem constituti, sive septem + quinque, etiam numerus symbolicus est tribuum sigillatarum Israelis spiritualis sui secundum Apoc. 7. Deus diluvium lucis affert qui servos suos fideles de die destinata pro reditu suo glorioso in Iesu Christo certiores facit. Cognitio huius diei deinde eis permittet ut melius significationem eventuum quae paulatim perficiuntur intellegant. Castra rebellium anno 2020 pestilentia mortifera percussa sunt, quae per clausuram incolarum et cessationem partialem vel totalem actionum professionalum per biennium pugnatur. Hoc crisin oeconomiam efficit quae totum Occidentem pauperem reddit, ubi reactio imitata et identica est. Ex hoc problemate egressus, Occidens invasionem Russicam in Ucrainam videt, quae desiderium suum exprimit ut castra NATO iungatur. Ursula von der Leyen, praeses Commissionis Europaeae, Europam ad Ucrainam adiuvandam obligat. Post hanc decisionem, duces etiam suas civitates obligant. Mundus occidentalis nunc regitur ab hominibus in pace natis qui nihil nisi pacem noverunt. Illis bellum erat tantum ludus electronicus, pellicula, vel bellum reale sed longinquum. Fuerunt impetus Islamici quorum effectus temporarii cito obliviscuntur, et societas occidentalis reagit sicut puer delicatus qui in omnibus rebus succedit et semper obtinet quod vult. Sed pueri delicati mores valde reactivos, capriciosos evolvunt. Praeterea, incursio Russica in Ucrainam subitas et immoderatas reactiones impulsivas in nostris liberis delicatis excitavit. Propterea, auxilium morale et activum, in donationibus armorum Ucrainae incorporatum, liberos nostros delicatos futuros scopos irae populi Russici fecit. Bellum eos nondum directe afficit, sed illi consequentias huius auxilii frenetici non metiuntur, quod eos vicissim ad patienda mala quae nunc tantum Russos et Ucrainos afficiunt adducet. Vicissim horrorem veri belli invenient, sicut patres eorum annorum 14-18 et 39-45 experti sunt. Praeses Putin nunc clare statum co-belligerantium castrorum NATO damnat. Et confirmat propositum suum "operationem specialem" suam perficiendi usque ad metam quam sibi proposuit.

In Occidente, oblitio doctrinarum Belli Orbis Terrarum II dramaticas hodie consequentias habet. Experientiae castrorum Europaeorum NATO et Ucrainae valde diversae erant, cum in eo contextu se in partibus oppositis invenirent. Europa contra Germaniam Nazisticam Adolphi Hitleri pugnabat, sed ob causas opportunisticas, infirmitate temporaria Russiae Sovieticae utens, Ucraina cum copiis "Nazisticis", iam a Polonia victa adiutis, coniunxit. Nationalistae Ucraini, iam a Russia separari cupientes, exercitui Nazistae favebant, eos socios in pugna contra Russiam facientes. Hoc tempore duces Nazistae Germani pro hac Ucraina nationalista heroes facti sunt, et, decenniis praetereuntibus, imago Nazista symbolum heroismi nationalis mansit. Contra, in Europa, cogitatio Nazista malum absolutum facta est ab anno 1945 usque ad annos 2000, cum malum ab hoc nationalismo crudeli et fanatico commissum a ducibus iuvenibus qui ad potestatem venerunt oblitum est. Mentis omnium ab incepto pacis universalis constituendae seductae sunt; quod oblivione errorum praeteritorum requirebat.

Paulatim crescens instar pilae nivis volubilis, Europa sex facta est Europa viginti octo antequam ad viginti septem rediret; facta igitur consilio pacis favere videbantur. Sed haec computatio erat sine Deo, qui peccata humana numerat et nulla obliviscitur. Praeterea, crudeliter, Bellum in Ucraina cogitationes humanas ad asperam realitatem reduxit; nunc Deo vivo, quem neglexerant et contempserant, rationem reddere debent.

Inter terrae tremorem, aquae exsiccationem, et bombardamenta quae continuabunt et intensificabuntur, nulla iam dubitatio est: Deus incepit processum creationis suae terrenae deconstruendae. Potestas Occidentis in divitiis suis fundata erat, itaque Deus eam debilitat eam destruendo. Commoditas et opulentia Occidentalis in energia vili aedificatae sunt, itaque pretium gasii et olei vehementer crescit, et nemo, praeter Deum, scit quantum pretia eorum ascendent. In reactione concatenata, cibus rarus erit et pretia insana attinget. Et pro iis qui iam solvere non possunt, electio erit inter furtum, scelus, aut mortem fame. Per septem annos ultimos in terra, omnis humanitas " *quattuor poenas terribiles Domini* " in Ezechiele memoratas patietur. 14:21-22, sed scopus principalis manet Occidente Christiano infidelis: " *Haec enim dicit Dominus YaHweh: Cum mittam in Hierosolymam **quattuor poenas meas terribiles** , gladium, famem, bestias feras, et pestem, ut exterminem ex ea hominem et pecus, tamen reliquiae salvabuntur, quae exhibunt ex ea, filii et filiae. Ecce, venient ad te; et videbis vias eorum et adinventiones eorum, et consolaberis propter malum quod ego adduco super Hierosolymam, et omnia quae adduco super eam.* "

Europa et totum castra occidentalia magnopere persolvere debebunt pro privilegio nuntii evangelici Iesu Christi fuisse latoris. Ut Israel spiritualis, post Israel veteris foederis, partem habuit in cognitione consilii salutis Dei, quod in Iesu Christo innititur, sed propter omnia peccata sua per saecula perpetrata, multis modis puniri debet usque ad exterminationem finalem, cum, ut magnus victor omnipotens, divinus Iesus Christus redibit in gloria angelorum suorum. Ezechiel 14:23 etiam nobis dicit: " *Ipsae consolabuntur te cum videris viam eorum et adgressus eorum; et scies quod non sine causa facio omnia quae facio illis, dicit Dominus, YaHWéH.* "

Hi versus bis implendi erant. Primus erat pro initio novi foederis. Ingressus paganorum conversorum in foedus Iudaicum erat ad consolandos pios Iudaeos propter infortunia quae urbem Hierosolymam anno 70 p.C.n. deleverunt, una cum omni eius sanctitate vera et falsa: clero eius et ritibus symbolicis.

Secundum implebitur reditu Christi. Hoc in contextu, Israel invasionem Russicam et caedes Belli Mundani Tertii passus erit, et ultimi Iudaei pii testimonio ultimorum Adventistarum septimi diei pro sancto Sabbato in Iesu Christo consolabuntur. Lux divina super eos veniet et tum omnes causas maledictionum successivarum quae eos per aetatem Christianam percusserunt intelligent. Tum participabunt consolatione quam Deus omnibus filiis et filiabus veritatis in duobus testamentis selectis affert. Sed haec conversio finalis solum Iudaeos vere pios tanget, sicut salus Christi solum paganos vere pios conversos salvat, secundum iustum iudicium Dei in Iesu Christo.

Cur Ucraina?

Haec terra a Deo tantum ut detonatorium adhibetur. Munus eius est simpliciter iram explosivam populi Russici, Slavi similis ei, excitare. Nam contra speciem, revera regio Kioviensis primum nomen "Rus" gessit, quod hodie "Russicum" factum est. Hic populus numquam independens manere potuit. Ab originibus suis, ex duabus influentiis, ab Oriente et Occidente venientibus, compositus est. Et iam in hac re, Deus signum suae maledictionis posuit, materializatum per oppositionem religiosam: Occidens erat Polonus Catholicus alphabeto Graeco-Latino utens; Oriens erat Orthodoxus Russicus et eius alphabetum erat scriptura Cyrillica. Hae differentiae eos adhuc hodie opponunt, in bello contra Donbass Russicum ab anno 2014 gesto. In revelationibus Apoc. 10:11, Deus de populis Europaeis loquitur, legimus: "*Tunc dictum est mihi: Oportet te iterum prophetare multis populis, gentibus, **linguis** et regibus.*" Deus signum maledictionis Babelis commemorat: "***linguarum**.*" Quia revera separationes "***linguarum***" veram unitatem foederum inter populos initorum impediunt. "***Linguae***" munus repellendi agunt, quia dialogus cum homine lingua ignota peregrina loquente impossibilis est. Nationes unitatem suam per communicationem socialem construunt, quam communis "***lingua***" exercitata efficit. Quam ob rem Deus de foederibus inter terras cum diversis "***linguis***" initis in Daniele 2:43 dicere potest: "*Vidisti ferrum mixtum cum testa, commiscebuntur enim cum foederibus humanis; sed non adhaerebunt inter se, sicut ferrum non iungetur cum testa.*" "*Ferrum et testa*" misceri non possunt, sicut populi duri "***lingua***" *sua uniti cum populis pacifistis etiam " lingua "*sua unitis uniri non possunt. Quid autem characterem durum vel pacificum populi determinat? Historia eius, hereditas eius, et condiciones climaticae quibus subiicitur. Qui in Europa Septentrionali habitant climatibus frigidissimis exponuntur, quae naturam humanam indurent. Vita conservatur sumptibus ingentibus laboribus et certaminibus, quorum incolae zonorum temperatarum nesciunt. Durior haec peculiaris Ucrainorum populi etiam in continua impedimento fundatur ne libertatem adipiscerentur. Semper sub imperio Russiae vel Poloniae fuit, et bello annis 1941-42, Germaniae. Attamen, paradoxo modo, hodierna potens Russia, quae Ucrainam oppugnat, Kioviae in Ucraina nata est; puer matrem occidere non vult, et hoc imbecillitatem consiliorum Russorum erga hanc urbem Kioviā, cunabula Russiae, explicat. Hoc vinculum familiare hereditarium reconciliationem inter civitates fratres, quae in controversiam venerunt, fovebit. Polonia, Ucraina et Russia linguis Slavicis simillimis utuntur, et hoc criterium naturaliter eas coniungit. Praeterea, Polonia et Ucraina graviter patiuntur propter inertiam aliarum civitatum NATO, quae auxilium et bellum armatum coartant. Detonatorio effectum suo productum, castra Slavica reunificata contra Unionem Europaeam se convertent et, pro Deo, opus suum destructivum praedictum perficient. Haec actio "***sextae tubae***" formam reproductionis actionis "***primae tubae***" dabit, in qua iam iidem populi Nordici Orientis Europam Occidentalem, Septentrionem et Orientem, "***igni et gladio***" subiecerunt. Nam "***sexta tuba***" venit, fine aetatis Christianae, ad claudendas actiones poenarum a Deo inflictarum sub titulo "***monitionum***". Cum reditu Iesu Christi coniuncta, "***septima tuba***" "***exterminationem***" rebellium terrestrium, qui ultimam monitionem a "***sexta***" "***datam non audiverunt***", perficiet. In suis locutionibus, Iesus hos rebelles "***paleis***"

" comparat, quae facile comburitur si sicca est. Ita siccitatem cordium humanorum suggerit, insensibilia ad dolorem quem pertulit ut salutem suam omnibus hominibus heredibus peccati, quod eos ad mortem aeternam damnat, offerret. Item, omni iustitia, aquam, quae vitam horum hominum cordibus aridis sustentat, raram reddet. Multitudines siccitate, fame, epidemiis et bello mori debebunt. Et rebellissimi et vere electi ad tempus "**septem plagarum ultimarum**" irae divinae iustae conservabuntur. Ultima corda arida imaginem "**Babelis**" regis Nimrod in terra restaurabunt. Finito individualismo nationali, putabunt se regimen constituisse quod eis pignus "... "**Pax, salus et securitas** ." Tunc **prophetata "ruina"** de caelo super eos cadet in forma "**septem plagarum ultimarum irae Dei**" quae in Apoc. 16 describuntur.

1 Thess. 5:3: "*Cum dixerint: ' **Pax et securitas** !', tunc **repentinus superveniet eis destructio** , sicut dolor parturientis praegnantis, **et non effugient** .*" Vera impletio huius nuntii inspirati ad apostolum Paulum hoc tempus extremum pertinet, sed iam idem perfectum est pro Europa Unionis Europaeae post invasionem Russicam Ucrainae. Ruina partialis sic illata viam parat ad ruinam finalem et totalem.

Deus divitias non damnat, sed avaritiam tantum. Nam divites tandem liberales manere possunt. Avarus autem non potest esse talis, quia numquam satiatur desiderio suo accumulandi semper plures divitias et pecuniam. Accidit ut haec avaritia eos insignit quos Deus "**mercatores terrae**" in Apoc. 18 appellat, quia his avaris fides nullum omnino pretium habet. Ira igitur iusta Dei in capita eorum cum omnibus consequentiis maledictionum eius residet. Sic totum castra NATO, hac avaritia notata, suam infortunium paravit. Ut lucra lucrativa et luxuriosa obtinerent, de translatione officinarum productionis ad Rem Publicam Popularem Sinarum cogitaverunt, ubi operarii coacti et pessime stipendiati minore pretio producere possent. Ita, per annos fere triginta, lucra ingentia fecerunt, aequilibria pecuniaria usque ad id tempus servata destruentes. Sed Sina etiam scientia technica occidentali profuit et per tempus immenso divitiis facta est, adeo ut anno 2023 formidabilis potentia militaris in terra appareret. Civitates Foederatae Americae et Unio Europaea in eo confisi sunt, ei quasi monopolium fabricationis globalis productorum in foro oblatorum, sed etiam productorum electronicorum ubique in armis modernis praesentium, relinquentes. Cupientes insulam Taiwan recuperare, sicut Russia Ucrainam in castra sua reducere vult, Sina parat Russiam dronis summae efficacitatis suppeditare. Hoc Civitates Foederatas vehementer irritat. Recusando incursionem Russicam in Ucrainam damnare, Sina se in parte castrorum Russorum collocat, et conflictus directus cum Civitatibus Foederatis, protectoribus amicis Taiwan, in proximo futuro imminet. NATO culpabilis, scopus principalis irae Dei, ita, se debilitando, per avaritiam suam, monstrum Sinensem, cui oppugnandum erit, aedificavit. Hoc secundum campum proelii igitur castris Russicis favebit, quae etiam ab NATO adversantur et irritantur propter auxilium adversario suo, Ucrainae. Huic castris NATO, quae Civitates Foederatas et nationes belligerantes Unionis Europaeae comprehendunt, praeteritus temporis, singulis diebus praetereuntibus, condicionem peiorem affert, quae in dies magis magisque horrificam speciem induit.

Novus colonialismus

Antequam novum colonialismum describamus, utile est definire quid fuerit vetus colonialismus, in quo Anglia, Francia et Belgium hoc ordine descendente participabant. Dum hic vetus colonialismus constabat in vincendis novis terris externis vi armatis ad eas et indigenas eorum incolas expoliandos, novus colonialismus vincit seducendo mentes humanas ad eas pecuniarie expoliandas. Vetus colonialismus ab Anglia inceptus est et eius conquestus usque ad Indiam extensae sunt. Francia in Asia ad Coream, Cambodiam et Vietnam, et ad Africam Septentrionalem et Mediam se extendit. Sed post finem Belli Orbis Terrarum II, nulla natio colonias suas retinere potuit, quarum fere omnes libertatem nationalem recuperaverunt. Seditio colonizatorum inevitabilis est tempore procedente. Quam ob rem, cum Deus terram Chanaan populo suo Israel dare voluit, gigantes qui terram incolebant una cum aliis populis exterminavit, et hoc modo Israel non debuit iram et odium descendentium populorum exterminatorum pati. Exstitit tamen in historia initiorum Israel, secundum 1 Samuelis 15, exceptio pro rege Agag, cum rex Saul eum pepercit et iussioni Dei sui YaHWéH inoboedivit; et hic error consequentias mortiferas et eius repudiationem attulit. Hoc thema exterminationis a Deo ad attentam humanitatem revocatum est, per decisionem Germaniae "Nazisticae" se in "solutionem finalem" incumbere, cuius finis speratus revera erat genus Iudaicum e terra delere et exstirpare. Ex parte Dei, hoc signum magnum exprobramentum erat populo Iudaico maledictione sua percusso, post repudiationem Iesu Christi. Per "solutionem finalem" quae eos attingebat, Deus Iudaeis admonuit se gigantes Chanaan exstirpare debere ut eis terram nationalem offerret, et praecise hunc conatum eos eradicandi reditum eorum ad terram maiorum suorum favere, annis 1947-48. Palaestina Arabica iterum facta est Israel Iudaeorum, sed Israel omnem suam maledictionem divinam portans. Divitiae accumulatae nihilominus permiserunt terris priorum colonorum ut potentes et dominantes super alias nationes terrestres manerent. Pacta facta sunt cum civitatibus olim colonizatis, quae pecuniarie valde dependentes manebant a civitatibus priorum colonizatorum, sed tempus colonizationis coactae, definitive, ut sperabatur, finitum est propter acceptionem novae condicionis globalis constitutae. In vetere systemate, civitates colonizantes mentes populorum colonizatorum non curabant, quia iam, in divitibus civitatibus, valor moralis a valore pecuniario rerum et ipsorum hominum suffocabatur. Hic est ubi monita Domini Iesu data meminisse debemus, qui in Luca 6:24 dixit: "**Vae autem vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram!**"; hoc congruens cum 1 Thess. 6:10, ubi Paulus dicit: "**Radix enim omnium malorum est cupiditas pecuniae; et quidam, ea repleti, erraverunt a fide, et inseruerunt se in multas dolores.**" Et Deus noster scit de quo loquitur, quia praescivit et tempore vidit, ex fructu hominum, iustificationem iudicii sui. Bene nota "**pecuniam**" nihil ad rem pertinere, quia solus "**amor pecuniae**" a Deo humanis creaturis suis exprobratur. "**Pecunia**" est utilis valor permutationis ad mercaturam, sed "**amor pecuniae**" hominem impellit ut pecuniam suam ad pecuniam acquirendam expoliat. In

originibus mercaturae, populi "permutatione" operabantur, merces commutando. Iam coloni Americani res triviales pro rebus utilibus et pretiosis cum populis indigenis Americanis commutabant; exempli gratia, specula, pectines, cultros pro pellibus castoris. Ab initio colonizationis ab Europaeis, America iam characterem suum terrae "amarae" praebebat, ut nomen eius praedicebat. Crescens tempore, ad culmina possibilitatis spiritum "capitalismi" perduceret, quem ex victoria Angliae, unde primi eius coloni venerunt, hereditavit. Verbum "capitalizare" apte aspectum sopitum et speculativum pecuniae definit. Et speculator numquam satiatur; semper plus vult nec iam laborare debet, quia pecunia eius pro eo laborat. Haec est perversa pars usus pecuniae quam Deus iure damnat. Sicut enim lex liquidorum, ita lex pecuniae in commodum eorum qui plurimum habent fluit. Hoc est quod ad mare pertinet, quod omnem aquam e caelo venientem in montes terrae in forma pluviae, nivis, vel glaciei colligit. Viam a configuratione terrae impositam sequens, per flumina et rivos, ad maria et oceanos redit. Vetus colonizationis norma iam ab nulla civitate accipitur, nova norma insidiosae eius locum occupavit.

Violentia nunc exclusa est, et duae ideologiae diametraliter oppositae inter se opponuntur: capitalismus Americanus in Occidente, et ab anno 1917, communismus antireligiosus Russiae Sovieticae. Ne conflictus directus et mortiferus fieret, duo castra contraria limite separata manebant, qui quasi "Velaum Ferreum" constituebat. In medio inter duo castra, Europa stat, ab utroque campo concupita. Ludus seductionis tum incipit, et Europa inter duas ideologias dividitur. Generalis de Gaulle resistit influentiae pure Americanae, et Francia inter duo castra gubernat. Ab Occidente, libertatem agendi pro suis negotiatoribus et artificibus adoptat, et ab Oriente, iura socialia pro suis operariis adoptat. Sed iura socialia pretio veniunt quod pretium productorum Gallicorum auget, quae raro exportantur, et praesertim ad terras olim colonizatas. In Europa Occidentali, casus Germaniae valde differt, cum ab anno 1945 sub tutela et praesentia exercitus Americani evoluta sit et exemplar pure "capitalisticum" repraesentet. Generalis de Gaulle reunionem terrarum Europaearum quaesivit ut Europam a cupiditate duorum castrorum extremorum protegeret. Post discessum autem eius, successor eius Georgius Pompidou, argentarius argentariae Rothschild, compromissa accipiet et capitalismo Germanico favebit. In "corbe nuptiali", Francia paulatim societates suas nationalizatas, EDF, GDF, Total, La Poste, argentariam CNEP, SNCF, et deinde officinas textiles et officinas orientales, relinquere debet. Capitalismus cum pretio vili societatum nationalizatarum contendere non potest; ergo privatizandae et destruendae erant. Iam in his factis signa divinae maledictionis quae Franciam premebat videre possumus. Re vera, consilium seductionis perfecte adhibetur, quia capitalismus foedus Franciam liberam et socialem seducere debebat ut eam ad suas ideas et principia converteret. Et res sine ullo ictu tormentorum aut bombardamento functionavit, propter avaritiam ducum politicorum et negotiatorum Francicorum. Nulla pressio in eos qui decisiones capiebant erat, praeter "mulcta" in paucis casibus singularibus, sed corruptio in natura humana et in utroque campo opposito, Occidente et Oriente, praesens est. Haec seductio se annis 1960 manifestavit. Ut plene intelligatur, scire necesse est quomodo systema capitalisticum Americanum operatur, in quo "sociale" ad nihilum vel fere nihil reducitur. Operarii stipendium accipiunt et, ut

pensionem obtineant, pecuniam ex salario suo in societates pecuniarias conferre et deferre debent, quae bona eorum augere debent, ut eis pensionem solvant cum aetas id postulat. Hae societates "pecunia pensionis" appellantur, et ut pecuniam depositam augeant, summas mutuariis externis vel domesticis dare debent. Haec mutua brevi tempore sunt et usuris altissimis, quae "usurarii" in cultura nostra Europaea appellari debent, quia ad 16% pervenire possunt, vel etiam plus, cum copia sine ullo imperio civitatis maneat. Decennio 1960, hi argentarii ex "pecunia pensionis" Americanis suas ofertas negotiatoribus Gallicis obtulerunt, argumentantes brevi tempore mutua sua eis permittere ut negotia sua in gradu commercii globalis evolverent. Multi ex his negotiatoribus seducti sunt, sed solus solutio usurarum in mutuo accepto ingentem partem lucri a societate facti absorbit. Ad bankruptatem coactae, societates a fundis pensionum, qui novi domini facti erant, ad praestantiorem offerentem inter competitores in foro globali revenditae sunt. Hoc modo Francia se permisit ut praecipuis commodis suis, inter quas societates nationalizatae, privarit. Nam privatisatio harum aut augmentum sumptuum productionis aut diminutionem beneficiorum socialium efficit. Interdum aequilibrium servatum esse videtur, sed qualitas laboris afficitur quia operarii "instar citreae" exprimuntur ut etiam magis lucrativi fiant. Breviter, certamen ad aliquos locupletandos infortunium plurimis operariis et toti nationi Gallicae attulit. Quia privatisatio ingressum sociorum investorum in circuitum productionis favit. Hoc late diffusum est et lucra a societatibus facta nunc a sociis externis maioris parti absorbentur. Societates Gallicae igitur operam dant ad nationes externas locupletandas. Non mirum est has electiones politicas et oeconomicas effecisse ut Francia a quarta potentia ^{mundiali} ad quintum decimum locum ^{inter} nationes Europaeas delaberetur. Frena Generalis de Gaulle tantum momentum habuerunt, et tandem America omnem suam vim in Franciam, duces politicos, et negotia sine ulla minima saevitia recuperavit. Praeside Sarkozy, in foedere NATO se iunxit sicut oboediens et disciplinatus miles duci Americano obsequens. Ad opus seductionis perficiendum, America ultimum suum telum seductivum protulit: Interrete. Sub specie pacifica praesentata, globalizatio commercii et relationum humanarum fructum quem maxime desiderabat nactus est: mentes hominum per totum planetam, seducendo, vincere. Hoc effectum est, cum, Interrete eis praebito, mentes humanas in tentaculis suis recepit, eas ad virtuales occursum telephorum digitalium vel computatrorum personalium addictas reddens. Retia socialia virtuales addictos in suis ferriviis tenent, melius quam ferriviae currus moventes. Situatio gravissima est quod ad consequentias quas victimae ferunt attinet. Mentes humanae igitur, in massa, toto orbe terrarum, a rebus terrestribus disiunctae sunt. Videmus fere universalem mentium raptionem quam nemo possibilem putavisset. Nam per interrete et retia socialia, unicum vitae exemplar toto orbe invidiatur, exemplar libertatis moralis societatis Americanae. Et animas ubique capit, etiam in castris adversarii sui extremi: Russiae, quae videt decies centena milia iuvenum suorum terras suas relinquere ut in terras externas proficiscantur ubi valores occidentales dominantur. Neminem, ut videtur, cogit, contenta se animas seducere et conciliare eodem modo quo diabolus Evam seduxit eam per verba serpentis. Temporibus persecutionum

directarum et mortiferarum, Roma pauciores victimas sibi tulit quam hodie seductio.

Sapientia dictat scire quomodo edere ut vivas, non vivere ut edas. Hoc principium olim ad necessitatem consumendi adhibitum est. Et ad hanc necessitatem satiandam, homines ad tabernas, tabernas varia producta offerentes, ibant. Hodie, ut homines ad consumendum melius incitentur, taberna est quae ad eos per interrete accedit, et ibi venditores eos sollicitant falsas necessitates fingendo, emptorem ad emendum futile et inutile incitantes. Emptor credere perducitur se amicum esse cuius salutem optant, sed re vera, in hac virtuali relatione, emptor tantum est cifra, numerus qui premitur ut pecunia eius exinaniat. Relationes sic constitutae omnes falsae et virtuales sunt, et perversissimi hominum condicionem abutuntur et ludunt. In meis "epistulis electronicis," numerum ingens nuntiorum a fraudatoribus de sarcinis non traditis noto. Fraus et mendacia interrete occupaverunt. Haec rete, quam quidam "tela" vocant, agit sicut tela araneae quae praedam suam capit ut edat et vescatur. Et certum est hanc telam bene pascere eos qui eam texuerunt et abutuntur. Per se ditiores fiunt quam quaedam gentes terrae. Et hic aliam imaginem sumam, apicultoris. Cum mel eorum colligere vult, fumum spargit ut apes sopiat, ne contra eum rebellent et eum pungant. Nostro tempore, Internet est hic fumus qui animas sopit, qui Satanae permittit ut aeternam divinam damnationem earum colligat. Et eo ipso momento quo fatum mortale miliardium creaturarum humanarum decernitur, fere omnes in laqueum huius falsi amici virtualis, quod est rete sociale, cadere video. Forma huius seductionis intellegi non poterat antequam formam suam in re ipsa sumpsisset, sed Iesus admonitiones et cautiones suas contra hunc genus seductionis technologicae ultimorum temporum multiplicavit. Nam seductio duplex est. Operatur sensu litterali cum "interrete", sed etiam sensu spirituali, quia prius posteriorem extenuat. Quicumque mens rebus futilibus et inutilibus occupata est, problemati salutis suae aeternae momentum dare non potest. Huiusmodi homini, verbum aeternitas nullam significationem habet; Nati sunt scientes se morituros esse sicut omnes quos ante se mori viderunt. Mors habetur res naturalissima, et soli electi et pauci falsi electi sciunt unde eius origo fuerit: peccatum, praeterea, varie interpretatum.

Hodierna "seductio" technologica a Deo in Apoc. 13:13-14 praedicitur: "**Fixit signa magna , ita ut ignem faceret de caelo descendere in terram in conspectu hominum . Et seduxit habitantes terrae per signa quae ei data sunt facere in conspectu bestiae, dicens habitantibus terrae ut facerent imaginem bestiae quae habebat vulnus gladii et vixit. "** Sed etiam in Matth. 24:24: "**Surgent enim pseudochristi et pseudoprophetae et dabunt signa magna et prodigia, ita ut seducant, si fieri potest, etiam electos . "** Arma seductionis in nostro tempore ergo tam technica quam spiritualia sunt. Et explicatio huius ultimi versus Matthaei haec est: impossibile est electos seducere quia veri electi illuminantur Spiritu Iesu Christi qui eis omnes insidias periculosas quas diabolus in aetate ultima eorum ponit ostendit.

Dum mundus Satanae realitatem relinquit ut se in vita virtuali technologiae perdat, electi Iesu Christi adventum verae vitae in Deo absconditae discernunt, quae omnes formas vitae destruet ut in aeternum supervivat. Quidam paradisum

artificialem sibi aedificant, alii introitum in verum paradisum Dei, scilicet aeternum regnum caeleste, exspectant. Utraque electione seductioni respondet. Lapsi se a voluptate libertatis, quae etiam in hac terra liberticida est, seduci sinunt. Electi, autem, naturaliter a bonitate Dei iusti et boni seducti sunt. Haec quoque seductio est, sed legitima et iusta. Nam Satanas seducit ut perdat, et Deus seducit ut salvet; in hoc tota differentia inter duas seductiones quae nobis hominibus se praebent latet. Seductiones technologicae homines excaecabunt, qui in contextu "**sextae tubae**" in massa mori debent. Sed post hoc terribile caedes, tempus veniet probationis ultimae fidei Christianae. Et hoc in contextu, spiritualis Dei cognitio in Iesu Christo ultimos veros electos, quos Deus, usque ad id tempus, vivos servaverit, designabit.

Nunc alteram illecebram tractare debeo, quae ad exemplar communisticum a Russia inter annos 1917 et 1990 receptum pertinet. Nam hoc exemplar quoque suos sectatores et defensores ardentis habet. Et in terra, satis numerosi sunt, cum sola Sina 1.4 miliarda incolarum habeat, quibus addenda est Corea Septentrionalis. Mea sententia, hoc exemplar ideale esset, dummodo a Iesu Christo ducatur. Attamen, praecise, exemplar Russicum antireligiosum erat, sicut Francia tempore Revolutionis suae. Hic atheismus Russicus multo diutius duravit, cum sola ruina nationalis id ab anno 1990 deinceps vicit. Sine dubio iam dixi, sed hoc exemplar "communiticum", quod in coniunctione fundatur, Electum Christi tempore nativitatis suae notavit. Ex vere conversis propter persecutiones Iudaicas illius temporis compositum, hoc coniunctio veram separationem a valoribus terrestribus testabatur. Sane legimus in Actibus 4:32: "**Multitudo credentium erat cor unum et anima una . Nemo enim dicebat aliquid quod possidebat suum esse; sed erant omnia illis communia .**" Utile est notare hunc fidei fructum Electam paulo post Pentecosten notas, ubi Spiritum Sanctum Dei in virtute accepit, qui nobis hoc modo idealem spirituales praebet, quod summo gradu cum idealibus mundanis discrepat. Vita aeterna caelestis et ea quae in nova terra perseveret, huic spiritui unito et huic participationi in perfecta communione fraterna congruet.

Russiae communisticae nihil nisi fides et oboedientia in Iesum Christum defuerunt. Sed ab anno 1990, hoc exemplar communismi athei finem cepit, et fides Orthodoxa animos huius populi, qui diu post "Velaum Ferreum" segregatus fuerat, recuperavit. Adhuc cum desiderio rerum praeteritarum respiciunt, cum coniunctio opum universalem entusiasmum excitabat, gaudium cantibus et saltationibus in omnibus "kolkhozes" patriae insignitum. Cum pessima memoria condicionis anno 1990 creatae, cum populus imperio sceleratorum et mafiarum relictus est, exemplar "capitalismi libertarii" timetur et formidatur. Fides et ordo cum Vladimiro Putin ad potestatem advento restituti sunt. Et populus, plerumque, docilis et reverens est erga ducem suum, qui condicionem pessimam correxerat. Magna mutatio in mentibus Russorum facta est, quia religio vi rediit, nunc a praeside Russiae ipso sustentata, et verba eius ex oratione sua ultima die XXIII Februarii hic citabo. Postquam NATO et mores degeneratos et luxuriosos nationum occidentalium erga liberos suos damnavit, indignatus et tristis tono dixit: "**Dicere eis velim, ad Bibliam convertimini, ibi omnes responsa invenietis .**" Credo virum sincerum esse, quia cum aetate mutatur. Officialem

auxilium Papae Kirillo, qui Moscuae sedet, praebet. Amicus olim praesidis est, qui, sicut ille, obscurum praeteritum habet; ambo senuerunt et religionem alio modo, hoc tempore valde favente, spectant. Conversio omnes homines pertinet, praeterito non obstante. Benedictio divina aliud est, quia pendet ex interrogatione de reliqua "diei solis," quae in Russia non existit, non magis quam in Occidente. Sed quicumque gradus spiritualitatis huius ducis Russici sit, ipsa citatio Bibliorum eum supra castra occidentalia NATO elevat, quae tantummodo iustas accusationes contra eum latas refutare sciunt. Ita intellegi potest Deum per Vladimirus Putin loqui ad peccata castrorum occidentalium denuntianda, quae ira eius scopum principalem habet. Et hic textus ex Ezechiele 38 sensum suum plenum in eventibus nostris praesentibus accipit, quia Deus de Vladimiro Putin, duce castrorum Russorum, prophetavit, dicens in versibus 7 ad 11: "*Para te, esto paratus, tu et omnis multitudo tua congregata circa te! Esto dux super eos! Post dies multos eris in capite eorum. In cursu temporis venies contra terram cuius incolae, qui effugerunt a gladio, congregati erunt de populis multis in montibus Israel, qui diu deserti sunt; remoti de medio populorum, omnes erunt in domibus suis salvi. Ascendes, et venies quasi procella, eris quasi nubes quae operiet terram, tu et omnes agmina tua, et populi multi tecum.*" Nota Deum momentum evocare quo Russia pugnabit contra terram Israel, quod est secundum scopum citatum in Daniele 11:41: "***Ingredietur in pulcherrimas terras*** , et multi corruent; Edom autem, et Moab, et caput filiorum Ammon liberabuntur de manu eius ." Primum scopum est castra Catholicorum Occidentalium et Protestantium, quae pronomine "***eum***" in versu 40 praecedenti designantur: "*In tempore finis, praevalebit adversus ***eum rex austri*** . Et veniet adversus ***eum rex aquilonis*** quasi turbo, cum curribus et equitibus, et cum navibus multis; veniet contra terram, et quasi torrens inundabit ."* Haec subtilitas occultissima mihi revelata est a Spiritu magni Dei Creatoris in nomine Iesu Christi. "***Rex austri***" Musulmanus iam est ad latus "***regis aquilonis***" Russici per pugnam exercitus Tchecenorum ducis Kadyrov in bello contra Ucrainam. Tempore magnae contentionis, "***Libyenes et Aethiopes post eum erunt***" , ut in versu 43 prophetatum est: "*Possessurus est thesauros auri et argenti, et omnia pretiosa ***Aegypti*** ; ***Libyenses et Aethiopes post eum erunt*** ."* "***Aegyptus***" castra occidentalia tantum anno 1979 iunxit, anno ante meum officium Adventistarum Septimi Diei, per quod vocationi Dei respondi ut illuminationem in divinas prophetias "***finis temporis***" effunderem, incluso hoc. In statu calamitoso religionum Christianarum, religio Orthodoxa speciem "luminosam" assumit, quamquam maledictione primi diei requietis notata est. In "***sexta tuba***" , ***Deus in contentionem exercitus inducit qui omnes religiones monotheisticas repraesentant, quae indigne se eius esse affirmant. Nuntiatio destructionis populi Russici primum eos non facit scopum principalem irae divinae, quia contra, scopi eius principales, Catholici et Protestantes rebelles, manere debent usque ad finem ut probationem fidei finalem organizent, in qua a " septem ultimis "*** percutientur. "***plagas irae eius***" , secundum Apoc. 16. Fidelitas erga verum Sabbatum "***sanctificatum***" tunc omnem differentiam faciet inter eos quos Deus servabit et eos quos destruet.

Apparentiae Dei

Humanitati peccati, Deus apparet tantum ut vox quae ad spiritum servi sui loquitur. Attamen exceptionem faciet apparendo in forma humana Abrahae, amico fideli suo, cum veniet ut eum moneat, comitante duobus angelis, de consilio suo duas urbes Sodomam et Gomorrham delendi. Et iam, in hoc processu, Deus hunc versum ex Amos 3:7 applicat: "*Nam Dominus YaHWéH non facit quidquam, nisi revelaverit secretum suum servis suis prophetis.*" Deinde, pro Mose, Deus formam rubi ardentis assumit, qui ardet sed non consumitur, secundum Exodum 3:2: "*Apparuit autem ei **angelus YaHWéH in flamma ignis de medio rubi. Et aspexit Moses, et ecce rubus ardebat totus, sed rubus non consumebatur.***" In vita terrestri normali, rubus ardens se cito ardet et consumit, ergo, hanc imaginem assumendo, Deus ad Mosen dicit: "**Ego sum indestructibilis.**" Nam ignis est symbolum et principium destructionis. Pro Mose, in cultura pagana Aegyptia educato, Deus miraculum perficit ut se ei revelet. Et hoc facit cognoscens naturam eius et futurum fidele servitium suum. Suo tempore, Deus idem faciet ut Paulum persuadeat ut sibi serviat cum eodem fideli et glorioso exitu. Locutio "angelus YaHWéH" YaHWéH designat in aspectu angelico. Nam... Spiritus Dei Creatoris quemvis aspectum quem vult assumere potest et ad creaturarum suarum proprietates se accommodat: angelus cum angelis, et homo cum hominibus, sicut in Iesu Christo faciet.

Moyses in praesentia Dei in tabernaculo conventus, imaginis futuri templi, habitabit, quod symbolum "*corporis*" Christi erit, quod ipsum repraesentatur ab "*Ecclesia*" sua, "*Electa*" sua, "*Sponsa*" sua, secundum Eph. 5:23: "*nam vir caput est mulieris, sicut Christus caput est Ecclesiae, quae est corpus eius, et cuius ipse est salvator.*" Memini Deum Paulo inspirare necessitudines inter mares et feminas quae congruunt cum ideali perfectionis eius. Heu, hoc exemplar rarius est in terra auro puro.

In Iesu Christo, Deus non iam est vox tantum ad spiritus humanos loquens, ipse autem est Spiritus Dei Creatoris. Forma humana assumpta, cum creaturis suis esse potest sine eas terrendo. Praeterea, ipse condicionem existentiae humanae ipse experitur. Et ad hoc consequendum, incarnatur in corpore identico nostro quoad limites physicos. Nobilissimo sensu vocabuli, Deus sic humanitatem "observare" potest, cum ea miscendo. Et detegit quomodo malitia ipsa, quam quidam ei ostendunt, sentiatur, sicut sentiunt erga omnes entia debilia et vulnerabilia, prout ipsa condicio terrestris momentanea ei imponit. Tanta iniustitia oblata, imaginari possumus quam illecebrosa cupiditas puniendi nocentes fuerit, sed finis ministerii eius terreni, qui erat electos suos a peccato servare, eum ad passivitatem coegit, nam Iesus in Ioanne 12:47-49 declaravit: "*Si quis audit verba mea et non credit eis, ego non judico eum. **Non enim veni ut iudicem mundum, sed ut salvem mundum.** Qui spernit me et non accipit verba mea, habet qui iudicet eum; **verbum quod locutus sum, ille iudicabit eum in novissimo die.** Quia a meipso non locutus sum, sed Pater qui misit me, mihi mandatum dedit quid dicam et quid loquar.*" Iesus vere venit ut "*salvem mundum*", sed ea condicione ut "*mundus*" veram fidem demonstraret; quod longe abest a vero. Haec locutio intellegenda est ut oblatio, propositio, hominibus per orbem dispersis oblata. Sed

ut gratia eius fruamur, individualiter possibilitas obtinetur, cum Iesus procos dignos iudicat qui sacrificio suo voluntario fruantur.

Deus igitur personam suam revelare voluit incarnatione in forma hominis qui Iesus Christus appellatur. Haec revelatio innititur testimoniis scriptis quattuor hominum, inter quos tantum duo testes oculati sunt: Matthaeus et Ioannes. Alii duo, Marcus et Lucas, narrationes testium oculatorum rerum quae acciderunt collegerunt, haud secus ac hodie diurnarii pro nuntiis nationalibus et mundialibus faciunt. Problema cum testimoniis scriptis est quod eis deest sensus affectuum a Iesu per totum ministerium suum expressorum. Soli testes oculati tonum quo Iesus locutus est discernebant, observabant et audiebant. Quam ob rem, cum his testimoniis obviam imus, singuli nostram interpretationem, nostram imaginationem, ad modum loquendi eius afferimus. Et lectio horum testimoniorum ergo ab unoquoque nostrum aliter sentietur, secundum naturam nostram individualement et stricte personalem. Eadem affirmatio a Iesu facta ergo ab unoquoque ad alterum valde aliter sentietur. Hoc explicat cur quisque imaginem propriam personalitatis Iesu Christi habeat. Attamen Iesus unam tantum veram personalitatem habuit, et eam hic describere conabor.

Imaginem amici, quam moderna falsa Christianitas ecclesiarum evangelicarum liberarum ei attribuit, iam repudiemus. Nam testimonium apostolorum testatur Iesum in eis reverentiam et "**metum**" inspirasse secundum Lucam 9:45: "*Discipuli autem non intellexerunt verbum hoc; erat enim velatum ab eis, ita ut non intellexerent illud; et timebant eum interrogare de hoc.*" Intellegendo eos, Iesus eos hortatus est ut eum sequerentur et comitarentur in ministerio suo terreno. In eo viderunt virum mysteriosissimo more insignitum, qui de Deo loquitur, miracula facit, quae ipsi vident et iure ei titulum "**Magistri**" dant. Quicumque testimonia Evangeliorum legit et se non in eodem animo ponit quo apostoli eius, ex lectione eius biblica prodesse non potest. Exitus superficialis erit et fides vana. Veritas divina emersit per auctoritatem verbis eius datam secundum Matthaeum 7:28-29: "*Postquam consummavit Iesus verba haec, admirabantur turbae super doctrina eius; docebat enim quasi **potestatem habens**, non sicut scribae eorum.*" Haec auctoritas, quae in expressione verborum eius emersit, ex certitudine veritatis orta est. Et hic textus utiliter nos monet lectionem formalisticam scribarum Iudaicorum hanc auctoritatem in Iesu inventam non expressisse. Et cum hanc veritatis praesentationem in certitudine perceptam etiam expertus sim, scio eos qui hanc auctoritatem audiunt eam tamquam superbiam interpretari, cum ipsi non sint filii vel filiae Dei. Immo vero, veri filii et filiae Dei in hac auctoritate divinam approbationem nuntii, quo utitur ad opus suum a Iesu Christo susceptum extendendum, discernunt. Haec auctoritas usque ad finem mundi veros nuntios humanos eius distinguet, quia fructum eorum identificationis constituit. Loqui cum auctoritate absentiam totalem dubitationis revelat. Et hoc exitum logice assequitur ab iis quos Spiritus Dei illuminat et docet, omnes suas explicationes in scriptis sacris totius Bibliorum fundans.

Ita clare apparet salutem stricte individualement esse, cum sola ex divina approbatione pendeat. Quare non mirum est eadem testimonia biblica ab hominibus diverse interpretari posse, prout in communionem cum Deo ingrediuntur necne. Haec autem communio pendet ex animi affectione peccatoris

humani qui ad Deum accedit. Et Iesus magnificam huius veritatis imaginem in Luca 18:10-14 dedit: " *Duo viri ascenderunt in templum ut orarent; unus Pharisaeus et alter publicanus. Pharisaeus stans sic apud se orabat, dicens: Deus, gratias ago tibi quod non sum sicut ceteri homines, raptores, iniusti, adulteri, vel etiam sicut hic publicanus. Ieiuno bis in hebdomada et decimas omnium quae accipio do.*" Publicanus autem, longe stans, nolebat oculos ad caelum levare; Ille autem percutiebat pectus suum, dicens: "*Deus, propitius esto mihi peccatori. Dico tibi, descendit hic iustificatus in domum suam ab illo. Nam qui se exaltat, humiliabitur, et qui se humiliat, exaltabitur .*" Quod iudicium Iesu de his duobus viris distinguit, solum est animi status, non divitiae, nec titulus. Re vera, superbia huius Pharisei in animis divitum et pauperum exsistit, et ubicumque apparet, superbia viam ad salutem claudit. Ergo, de graduum hominum adeptorum momentum disputans, Deus servitium simplicium, quos ipse instruit, praefert. Simplicitas naturalis, non artificiosa, est norma naturae ad quam Deus vitam caelestem aperit, quia ei perfecte convenit. Et homines a Deo electi mentem logicam demonstrant, quae veram simplicitatem comitatur. Haec mens logica electum ducit ad legitimitatem declarationum divinarum per Bibliam scriptarum agnoscendam, praesertim de regulis victus quas Deus praescripsit ad salutem eorum qui ei confidunt conservandam. Qui enim in eo fidem absolutam non ostendunt, non sunt eius, ergo quidvis edere possunt, ei nihil refert, quia sibi ipsis tantum nocent. Ex altera parte, etiam iis nocent quos exemplum suum sequi cogunt, et hic culpa eorum erga Deum augetur. Iesus eos minatus est qui "minimos " filiorum suorum scandalizant in Matthaeo 18:6-7: " *Qui autem scandalizaverit unum ex his parvulis qui credunt in me, expedit ei si mola asinaria suspendatur circa collum eius et demergatur in profundum maris. Vae mundo propter scandala! Quia necesse est scandala venire, vae autem homini illi per quem scandalum venit!*" » Haec maledictio a Iesu pronuntiata eadem de causa in Apoc. 18:21 ad urbem Romam et Ecclesiam eius papalem Catholicam Romanam pertinebit: " *Et sustulit angelus fortis lapidem quasi mola asinariam magnum, et misit in mare, dicens: Sic impetu inicietur Babylon , illa magna civitas , et non invenietur amplius. "*

Falsam lectionem Sacrae Bibliorum prophetans, Iesus in Matthaeo 6:23 declaravit: " *Si autem oculus tuus nequam est , totum corpus tuum tenebrarum erit. Si autem lumen quod in te est tenebrae sunt , tenebrae quantaerunt ! "* Si fructus lectionis Bibliorum a Deo " **tenebrae** " iudicatur , lectori huic impossibile fit effugere ex sua obscura condicione et salus ei inaccessibilis facta est. Quia consilium salutis, a Deo praeparatum et in Biblia revelatum, in serie successivarum phasium constructionis fundatur, cum glorioso fine in ministerio salvifico Iesu Christi aedificato. Sed phases praeparatorias subaestimare est error magnus. Si ritus cessant morte Iesu Christi, logicum est et etiam prophetatum in Daniele 9:27: " *Sarcinabit foedus firmum multis hebdomada una, et dimidia hebdomada cessabit sacrificium et oblatio; ... "* Sed quo modo et cur cetera iudicia divina neglegantur a Christianis sanguine Iesu Christi servatis? Nonne habent officium, ut tales, etiam maiorem zelum ostendere ut per oboedientiam suam testimonium perhibeant de gratia Deo et de adhaesione sua ad omnia quae pretiosa et digna suis valoribus habet? In hoc gradu differentiae appreciationis

electi se distinguunt a vocatis destinatis ad corruptionem et mortem aeternam. Quia, dissimiliter illis qui existentiam Bibliorum ignorant, ii qui eam legunt et se Dei esse dicunt, Deum et eius normam implicant actione sua; quod Deum ad dicendum adduxit in Rom. 2:24: "*Nomen enim Dei blasphematur inter gentes propter vos, sicut scriptum est.*" "Verum est Paulum hoc agendi genus Iudaeis sui temporis infidelibus tribuisse. Sed vicissim, falsa fides Christiana eodem modo agit, et hoc iudicium divinum, in Paulo inspiratum, ad eam, post Iudaeos, pertinet; eadem culpa, eadem divina damnatio. **Regula generali est ut doctrinae Dei, per tempus datae, inter se addant, non autem ab invicem detrahant** . Nam in textibus veteris foederis, Deus iudicii sui normas revelavit, quae intangibiles et perpetuae sunt, si non aeternaliter applicabiles. Hae normae praescriptae imaginem hominis perfecti secundum cor Dei describebant, et haec perfecta imago nobis in persona divina et humana Iesu Christi, incarnatione Dei caelestis in omnibus rebus perfecti, praesentata est."

In Deo invenimus paradoxa ingentia, quae stupenda sunt, sed valde logica, cum ipse sit fons omnium rerum. Experientia a propheta Elia habita valde revelat haec paradoxa secundum 1 Regum 19:11 ad 13: "*Dixit autem Dominus: Egredere et sta in monte coram Domino! Et ecce Dominus transibat. Et erat spiritus vehemens et vehemens coram Domino, montes scindens et petras conterens; Dominus autem non erat in vento. Et post ventum terraemotus; Dominus autem non erat in terraemotu . Et post terraemotum ignis; Dominus autem non erat in igne. Et post ignem vox lenis et parva. Quod cum audisset Elias, operuit faciem suam pallio suo, et egressus stetit in ostio speluncae. Et ecce vox venit ad eum, dicens: Quid agis hic, Elia?*" Haec historia vere veram Dei personalitatem revelat, formidabilem per vires naturales quas in actionem ducere potest, et teneram et amantem sicut vir amore captus mulierem, erga servum fidelem. Et res gestae hodiernae in Turcia et Syria exemplum huius potentiae divinae mortiferae et destructivae demonstrant.

Haec "**vox quieta, parva**" formam, nobis, Iesu Christi induit, qui in terram venit ut immensum amorem divinum revelaret, quem eius formidabilis potentia partim celare poterat. Sed cum hic amor conditionalis sit, soli veri eius electi eum ad verum valorem aestimare possunt, nunc in terra, et ab vere anni 2030, in aeternitate in caelo.

In consilio suo se creaturis revelandi, Deus elegit se primum in specie ignis devorantis praesentare. Haec electio ei permisit ut demonstraret facultatem suam morte puniendi creaturas indignas salute sua, id est, rebelles et indifferentes quibuscum non potest coniungi. Hac lectione data, venit ut testimonium perhiberet de amore suo, compassione sua, et incomparabili exemplari abnegatione sui in favorem electorum suorum. Utroque dato praecepto, homines informati sunt et omnino responsables de suo fato singulari facti sunt. Deus qui punit et qui servat una eademque persona sunt, qui logice agit, adaptando mores suos ad rem quam iudicat; discipulus oboediens amorem eius aeternum meretur, sed qui gaudet in inoboedientia mortem aeternam meretur, in omni perfecta iustitia.

In Apoc. 11:3, Deus toti Sacrae Bibliae munus "**duorum testium**" suorum attribuit; quod revelationes suas veteris et novi foederis designat. Ita confirmat fidem Christianam his duobus elementis et successivis phasibus revelationis suae

biblicae fundari. Alia probatio huius requisiti conformitatis ad totam Bibliam innititur definitioni eius ultimarum "**sanctorum**" in Apoc. 12:17: "*Et iratus est draco in mulierem, et abiit facere bellum cum reliquiis seminis eius, qui custodiunt mandata Dei et habent testimonium Iesu Christi.*"; criteria sanctitatis quae Apoc. 14:12 confirmat: "*Hic est patientia sanctorum : hic sunt qui custodiunt mandata Dei et fidem Iesu Christi.*" Accidit ut praesentatio "**mandatorum Dei**" fiat in Exodo 20, libro veteris foederis qui ita necessarius et inevitabilis apparet, etiam Christiano. In Apoc. 12:17 locutio "**qui habent testimonium Iesu**," secundum interpretationem Bibliorum Scofield, perprudens est, cum sciamus Adventismum officialem "**evomitum**" esse anno 1994 a Iesu Christo. Monitio nuntii "**Philadelphiae**" dedicati igitur inanis fuit, quia lectio non erat, nec interpretata, nec audita, in aetate finali "**Laodiceae**": Apoc. 3:11: "*Venio cito. Tene quod habes, ne quis accipiat coronam tuam.*"; Apoc. 3:16: "*Itaque, quia tepidus es, et neque frigidus neque calidus, evomam te ex ore meo.*"

Salus adipiscenda pendet a natura nostra et tota nostra personalitate, quae in DNA nostro, catena nostra genetica, inscripta est. Unusquisque nostrum est ens singulare, et hoc principium perpetuatum est ab primis parentibus nostris, Adam et Eva. Sumus individualiter productum obtentum mixtura DNA patris et matris nostrae, in proportionibus infinitis quae nos haec entia singularia faciunt. Et haec inventio existentiae huius DNA nobis permittere potest intellegere cur Deus decreverit populos Amorrhaeos exstirpare, secundum nuntium Abrahamo factum in Gen. 15:16: "*In quarta generatione revertentur huc, quia iniquitas Amorrhaeorum nondum completa est.*" » Impletio confirmatur a Deo qui dicit ad Mosen, in Exo. 3:8: "*Descendi ut liberarem eos de manu Aegyptiorum, et educam eos de terra illa in terram bonam et spatiosam, in terram fluentem lacte et melle, ad loca Chananaeorum, Hethitaeorum, Amorrhaeorum, Pherezæorum, Hevæorum et Iebusæorum.*"

Deus non sine causa exstirpationem virorum, mulierum, senum et puerorum praecipit, nam Israelem populum suum de progenie et stirpe Abrahae eodem modo tractavit, secundum Ezechielem. 9:5 ad 7: "*Et audiente me, dixit aliis: Ite post eum in civitatem, et percutite; non parcat oculus vester, neque misereamini! Senes, iuvenes, puellas, pueros et mulieres interficite et interficite; omnem autem qui sphaeram in eo habet, ne appropinquetis; et a sanctuario meo incipite!*" Coeperunt a senioribus qui erant ante domum. Et dixit eis: Polluite domum, et implete atria interfectis!... Exite!... Egressi sunt, et percusserunt in civitate. » Et Deus deinde iustificat suam decisionem et actionem in versibus 8 ad 11: « *Dum percutiebant, dum adhuc remanebam, cecidi in faciem meam, et clamavi: Heu, Domine YaHWéH, num perdidisti omnes reliquias Israel, effundens furorem tuum super Jerusalem? Respondit mihi: **Magna est et nimia iniquitas domus Israel et Iudae**; terra plena est sanguinibus, urbs plena est iniquitate, quia dicunt: Dereliquit YaHWéH terram, YaHWéH nihil videt. Et ego non miserabor, neque miserebor; opera eorum in capita eorum ponam. Et ecce vir indutus lineis, atramentarium habens in lumbis suis, respondit: Feci sicut praecepisti mihi. Sic, post Amorrhæorum, iniquitas Israelitarum etiam pervenit ad « **culmen suum** ».* Quod significat hereditatem geneticam definitive amissam et

irremediabilem esse omnibus quos Deus occiderat, usque ad infantem qui hanc corruptionem moralem et mentalem hereditavit.

Evenit ut peccatum sic genetice de generatione in generationem usque ad nostram ab Adam et Eva transmissum sit. Ita intellegi potest Iesum Christum geneticam terrae hereditare non potuisse; alioquin, peccati vector fuisset et ideo quemquam servare incapax. Quam ob rem Paulus eum tamquam novum Adam repraesentat, quod implicat eum genetica tam perfecta quam Adami ante peccatum praeditum fuisse. Reliquias sanguinis Iesu in excavationibus archaeologicis subsoli montis Golgothae inveniundo, Adventista Ron Wyatt a peritis confirmari fecit sanguinem Iesu Christi generis singularis esse, cum unum chromosoma "Y" contineret loco viginti trium in hominibus ab Adam descenditibus. Hoc inspirationem Pauli confirmat, quia Iesus revera in corpore genetice a peccato non maculato vixit, tamquam novus Adam qui venit ut peccatum superaret per perfectam oboedientiam suam oblatam ut sacrificium mortale voluntarium, ad requisitum iustitiae legis transgressae implendum, secundum Romanos 6:23: "*Stipendium enim peccati mors, gratia autem Dei vita aeterna in Christo Iesu Domino nostro.*"

Perfecta igitur eius cognitio status nostri genetici est quae Deum adducit ut quosdam salvet, alios ad mortem damnat. Sed cum omnes heredes peccati per Adam et Evam sint, ipsi electi se "**unum**" **considerare possunt.** "**tibis evulsus de igne**", exemplum Zachariae sequens, in Zac. 3:2: "*Dixit Dominus ad Satan: Increpet te Dominus, Satan! Increpet te Dominus, qui elegit Jerusalem! Numquid non hic **titis evulsus de igne** ?*"; Sed etiam, collective pro populo suo Israel, secundum Amos 4:11: "*Converti vos sicut Sodomam et Gomorrhham, quas Deus destruxit; et facti estis quasi **titio evulsus de incendio**. Et non reversi estis ad me, dicit Dominus...*"

Francia maledicta et Francia benedicta

Eadem terra est simul maledictissima et benedictissima in toto orbe terrarum ab initio novi foederis.

Ab manifestissimis incipiens, munus eius praecipue maledictum propter culpam quam ad nostram aetatem infert sublineare debeo. Immo, spiritus rebellis in Gallia natus est, iam praesens in Gallia apud Gallos qui hanc terram incolebant. Dicti sunt rixosi esse et iam sentiebant, modo hodie iusto, "metum ne caelum in capita eorum caderet." Hic timor tantum iustam iram Dei creatoris, qui ei munus fatale et noxium dedit, inimici suae veritatis et magni fautoris mendacii diabolici religiosi vel agnostici, praenuntiabat. Non hic explicabo monarchicum auxilium regiminis papalis Romani Catholici ab primo rege Francorum Clodoveo I. ^{Hoc} initium Christianizationis Franciae non pessimum fuit et tantum ex parte ei grati esse possumus quod ad fidem Christianam convertimus, cuius scientia nobis, qui hodie lumine a Sacra Biblia directe dato fruimur, transmissa est.

Pessimum quod Francia attulit fuit atheismus nationalis, tempore "Terroris" inter annos 1793 et 1794 constitutus. In Apoc. 11, Deus nefariam huius atheismi Gallici vim in omnes alios populos orbis occidentalis sublineat; vim quae per tempus usque ad nostra tempora continuata est. Post Franciam, Respublicae numerose Monarchias substituerunt, ita atheismum huic generi regiminis politici coniunctum promoventes. Itaque hodie, universalis rebellio ei tribui potest. Francia, regimine republicano adoptata, imperfecte religiosa, magnum gradum retrocessit, regimen republicanum democraticum, primum Athenis in Graecia formatum, susceptans. Quare non mirum est id in fundamentis ideologicis Graecis et Romanis restructum esse, cum Roma exemplar eius ab anno 510 a.C.n. imitaretur. Forma democratiae Graecae per ^{saeculum VI} a.C.n. evoluta est. Vox omni populo data ideas diversae gubernationis democraticae peperit et leges tutelares adoptatae sunt. Sed haec urbs Athenae nomen suum ab adoratione deae suae "Athenae", deae sapientiae, culturae, artis militaris, trahit; Omnia quae Galliam liberorum cogitatorum republicanorum describunt. Sed hereditates Graecae non ibi sistunt, quia dogma immortalitatis animae, hodie in omni falsa Christianitate adoptatum, philosophum Graecum Platonem inventorem habet. Intra normalitatem cultus sui pagani deae Athenarum et dei Olympii Iovis erat, sed quomodo ii qui se sanguine Iesu Christi salvos esse affirmant hanc inventionem paganam iustificare possunt? Hoc est totum " **mysterium iniquitatis** " falsi credentis. Ut Iesus dixit in Matthaeo 7:16: " **Ex fructibus eorum cognoscetis eos. Num colligunt uvae de spinis, aut ficus de tribulis?** "

Civilizatio democratica Graeca antiqua libertatem religiosam et ergo facultatem dubitandi vel omnino non credendi permisit. Et hoc ius ad omnes deos paganismo Graeco notos pertinebat. Sed non ante annum 1793 atheismus formam nationalem in Gallia assumpsit, bello implacabili insignitum, quod ad religionis existentiam vel fidei in quemvis deum, etiam eum qui verum Deum honorat, delendum spectabat. Ius dubitandi scepticis concedendo, democratia Graeca logica et tolerans erat; quod regimen atheisticum nationale in Gallia Republicana natum non erat. Et haec conceptio originis eius in nostra aetate, quae "tolerantia" appellatur, in Gallia, sed etiam in terris quae eius normam philosophicam et exemplar agendi per tempus adoptaverunt, revivisci potest. Iam audiivi homines odium suum erga religionem exprimere, quam retrogradam et intolerabilem aestimant, quia iure ei causam crudelium et caedis conflictuum et aggressionum tribuunt. Haec iam cogitatio erat quae sanguinarios revolutionarios "Terroris" annorum 1793-1794 animabat; Per annum ad diem perduravit, et sic a Deo notatum est, ut testimonium perhiberet de poena sua in diabolicam falsamque religionem Catholicam. Sed humanitas significationem spiritualem huius eventus historici Gallici, omnibus historicis toto orbe noti, ignoravit. Quam ob rem, errores neglecti et prolongati sunt. In Gallia hodie, liberi nascuntur et crescunt sine auditu de existentia Dei Creatoris. Totae familiae iam nullas necessitudines religiosas aut actiones habent. Incredibili stultitia, creaturae casui tribuunt pulchritudinem, fragrantiam, ordinem, harmoniam, omnia quae testimonium perhibent de superiore, constructa et ordinata electione intelligente. Ergo, num Deus errat si parat eos in massa delere, sicut greges animalium? Nec nihil, nec Iuppiter, nec Athena, venient ut eos ab ira veri Dei liberet. Adhuc pauca tempora

pacis in Europa supersunt ut ei permittant mentes ultimorum electorum suorum illuminare, et cum hoc impossibile fiet, eius misericordiae preces cessabunt.

Itaque Francia Romam eiusque falsam religionem usque ad Revolutionem anni 1789 adiuvit, sed ab anno 1945, cum Germania etiam constructionem foederis Europaei sub signo bis renovato "Foederis Romani" positi sustinuit et formavit. Re vera, hoc novum foedus civitatum democraticorum Europaeorum auctoritate papali Romae et fide Catholica Romana eius obligatur. Deus, verus harum rerum ordinator, sic permittit suis electis illuminatis intellegere magnam culpam quam signo auctoritatis Romanae tribuit, quod praxim quietis hebdomadalis "primi diei" a Constantino I Magno Imperatore Romano, die 7 Martii anni 321, institutam et impositam, constituit. ^{Moneo} et specificè hoc nuntium scriptum esse die "Dominica" 5 Martii anni 2023. Attamen, in Francia, dies 7 Martii anni 2023, magno operistitio et manifestationibus per totam regionem notabitur, ad significandam oppositionem ad extensionem aetatis pensionis ad annum 64 a iuvenibus ducibus administrationis praesentis. Nomen factionis politicae eius est "La République En Marche" sive LREM. Haec Respublica nescit se ad iacturam suam et finem definitivum progredi, quem, antequam ipsa destrueretur, Russia ei dabit. Hoc fit quia, vi quadam deceptionis subiacente, castra democratiarum occidentalium Russiae in problemate stricte Slavico et Russico, quod inter solas terras orientales componi debuisset, oppugnabant. Sed ut vigiles mundi qui suam notionem democratiae et regulas internationales omnibus populis imponere volunt, incursio Russica in Ucrainam gerenda erat; et ludus escalationis hanc confrontationem localem in Tertium Bellum Mundanum, a " *sexta tuba* " Apoc. 9:13 ad 21 praedictum, transformabit. Et iussu a Iesu Christo dato, in versu 15 legimus: " ***Et soluti sunt quattuor angeli, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annum, ut occiderent tertiam partem hominum.*** "

Bella moderna Franciae debentur, cum imperatori suo, Napoleoni I ' debeant momentum tormentis tributum. Iuvenis centurio, Napoleon Bonaparte, se ab aliis discrimine tormentarii in oppido Valentiae ad Rhodanum, in Droma, ubi ego habito, duxit. "Grande rue", ubi domum habebat, est locus peregrinantium localis. Hic iuvenis centurio, origine Corsica, sciebat quomodo hoc telum pugnae longae distantiae efficaciter uti, quod bellicos conflictus, usque ad suum tempus gratos, obsoletos reddidit. Hodie cursum belli in imaginibus televisificis spectamus, sed tempore Ludovici XIV et Ludovici XV, optimates etiam ad spectacula destructiva pugnae, commode sedentes, spectanda veniebant. Ne ullam partem omitterent, attente "telescopio" utentes, antecessore binocularum nostrorum. Et bellum vere stulte et odiose ordinatum erat ut formam spectaculi sumeret. Duces castrorum adversariorum reverenter nuntia miserunt et inter se salutaverunt ante proelium, et in acie, ordine dispositi, duo castra inter se aggressi sunt, alter alteri sclopetis et pistolis, alter post alterum, sagittis iaculantes, et sub sclopetis, mortui successive ex utraque parte cadebant. Cum in contactum directum venerunt, impetus in cruentam caedem utrique parti versus est. Et hoc perduravit donec, ex altera parte, dux militaris vel rex ipse conflictum victor vel victus finivit. Tempore procedente, contactus directus eo usque redactus est ut Civitates Foederatae Americae, aereis copiis suis, partem Serbicam Belli

Balkanici bombardare maluerint, neminem in terra in conflictu collocantes. Hanc rationem in bello praesenti renovant, ubi Ucraina et Russia vicissim se imponunt per momentum bombardamenti longinqui. Ergo vera civilizatio Graeco-Romana civilizationi, quae pure Graeca mansit, opponitur. Nomina autem urbium Ucrainorum in zona orientali hanc Graecam referentiam, repraesentativam antiqui Imperii Romani Orientalis, cuius rex Iustinianus I originem ^{habuit} constitutionis regiminis papalis Romae anno 538, confirmant: Odessa = Odyssea; Mariupol = Urbs Mariae; Nikopol = Urbs Victoriae... Neque Iosephus Biden, neque Vladimirus Zelensky, neque Vladimirus Putin de imminente consilio Dei sciunt, ita intellegi possumus sollicitudinem ducis Russici videndo castra NATO directe limitem finium suorum tangere. Ponamus Ucrainam NATO adiungere; cuius vicis post eam erit? Nullae sunt probationes Civitates Foederatas Americae consulto conflictum cum Russia quaesivisse, quia contra, post multa insuccessa, desiderium suum pacifici vel neutrales manendi in bellis extra patriam suam probarunt. Et per hanc ipsam condicionem, in qua nullus reus idealis inveniri potest, Deus probat conflictum de quo agitur ex sola sua decisione oriri. Quod in hac re solvit non est quaestio terrae vindicatae, sed poena quae derelictionem Sabbati sui ab die septimo mensis Martii, anno trecentorum vicesimi primi, punit. Et videre potes in hoc bello Europaeo, belligerantes et cobelligerantes omnes "diem solis" Imperatoris Constantini I ^{Magni honorare}.

Nunc beneficia a Francia accepta recenseamus.

Hoc solum nationale erat ubi lux divina Sacrae Biblitorum praecipue et atrociter pugnabatur. Multi martyres fidei Deum audacter glorificabant recusantes fidem suam abnegare, etiam pretio tormentorum terribilium a castro Satanico Catholico inflictorum. Germania partes primas egit, cum Gutenberg Germanicus fuerit qui typographiam invenit et gloriam primae Bibliae impressae anno 1457 producendae consecutus est. Inventio eius per Europam explorata est, et Biblia multis linguis Europaeis, inter quas Gallica, impressa est. Sed potens monarchia Gallica provocationes dogmaticas a vero Verbo Dei impositas non accepit. Et fides Reformata persecutus est, cultoribus eius coactis abnegare aut mori aut exilium adire in terras externas, et praesertim in Hollandia, quae aperta erat ad recipiendos homines intelligentes, ingeniosos, bonos artifices, et ideo aestimabiles. Propterea, Gallia Ludovici XIV elementa sua ingeniosissima amisit et pauper facta est.

Simul ^{saeculo sexto decimo}, continens Americanus agnitus et iterum inventus est. Continens australis inter Hispaniam et Lusitaniam, ambas Catholicas, a papa illius temporis, Alexandro VI Borgia, ob scandala et caedes noto, divisus est. Tempore procedente, continens septentrionalis sub potestatem Anglicanae Angliae venit. Regio Novi Eboraci tum primos exsules Protestantes accepit, contra quos etiam in Anglia pugnatum est. Inventio Americae cum persecutione Protestantium Europaeorum coincidit, quae huic terrae "novi mundi" munus asyli tutelar, quasi Canaan terrestris fidei Protestantium a Deo oblatae, dedit. Tamen, indoles fidei Calvinisticae importatae cito testimonium dabit mores brutales, non conformes exemplo a Iesu Christo praesentato, et huius iudicii probatio apparebit in duabus experienciis Adventistarum annorum 1843 et 1844, quarum fine, ex

30,000 credentibus in exspectatione reditus Christi occupatis, tantum 50 a Iesu selecti sunt secundum revelationes suas servae suae tum temporis Helenae Gould White datas. Nuntius Adventistarum Septimi Diei, in Civitatibus Foederatis Americae ab anno 1863 publice constitutus, post annum 1873 in Europam redibit. Ibi in Helvetia sedem collocavit, deinde in Galliam, quam soror nostra Ellen Gould White visitavit, Valentiae urbe ubi habito et Deo veritatis servio, maxime studens. Attonita est inveniando in hac urbe locum ubi Pius VI Papa, inimicus Catholicus Iesu Christi, in carcere Arcae mortuus est. Tempore visitationis suae, res gestae fere saeculo antea completae erant, ergo tempus adhuc valde propinquum. Ita impletionem prophetiae Apocalypsis 13:3 notavit: "**Et vidi unum de capitibus eius quasi occisum ad mortem; et plaga eius mortalis sanata est. Et admirabatur omnis terra post bestiam** ." Vulnus eius, quod inter annos 1793 et 1799 passum est, re vera sanatum est propter opportunismum Imperatoris Napoleonis I ^{Bonaparte}, qui coronationem imperialem religiosam internationaliter agnosci requirebat. Et ex illis temporibus, bestia papalis Catholica Romana totam Europam eiusque excrescentias in America Meridionali et Septentrionali, Canada et Australia seduxit.

Hic reditus Dei in Galliam praecipue ab anno 1980 insignitus est lumine quod mihi dedit, in arce sua nationali Adventistica Valentiae, ubi, ex quo ab ecclesia publica remotus sum, revelationes eius sublimes et subtiles colligo et praesento. Et hodie iterum novam margaritam invenio. In Apocalypsi 3:9 legimus: "*Ecce, dabo ex synagoga Satanae, qui dicunt se Iudaeos esse, et non sunt, sed mentiuntur; ecce, faciam eos ut veniant et adorent ante pedes tuos, et scient quia ego dilexi te* ." In hoc versu, Iesus tribus temporibus utitur: praesenti: "**Do vobis**"; futuro: "**Faciam eos venire**"; et praeterito: "**Quia ego dilexi te** ." Hoc in sequentes notiones vertitur: tempus praesens actionem anno 1873 perfectam refert, diem cum aetate "**Philadelphiae**" a Daniele 12:12 coniunctum: "*Beatus qui exspectat et pervenit usque ad dies mille trecentos triginta quinque!*" Futurum perficietur ab anno 1873 usque ad aetatem propheticam sequentem aetatem "**Laodiciae**", id est, horam qua **iudicium populorum** "*incipit a domo Dei*", id est, officiale internationale Adventismus Septimi Diei. Tantum in contextu ultimae probationis fidei, quae in aetate "**Philadelphiae**" in Apoc. 3:10 prophetata est, "**Iudaei**" gentis electae divinam legitimitatem fidei Adventistarum Septimi Diei agnoscent: "*Quia servasti verbum patientiae meae, et ego te servabo ab hora tentationis, quae ventura est super orbem terrarum, ut tentet habitantes terrae.*" » Et hic est ubi hanc margaritam invenio: dicendo fidelibus Adventistis "**Philadelphiae**" de officiali Adventismo Septimi Diei ultimarum dierum nomine "**Laodiceae**" symbolo: "**quia dilexi vos**", Iesus praedicat amorem suum erga institutionem Adventisticam in usum universalem anno 1873 positam durationem limitatam habiturum esse, id est, claris verbis, "**dilexi vos** ab anno 1873 usque ad momentum quo, anno 1994, **vos evomui**".

Hoc exemplum est momenti quod Deus tribuit verbo "verbum" quod eum repraesentat et tempori coniugationis quod significationem huius "verbi" revelat.

Ab anno 1844, theologi Adventistae recte crediderant se ad finem mundi pervenisse, cum reditum Iesu Christi anno 1843, deinde 1844, exspectarent. Itaque logicum erat eos se repraesentari ab ultimo nuntio prophetico Apoc. 3, id est,

aetate " *Laodicensis* ", septima et ultima Ecclesia thematis tractati, credere. Anno 1873, Adventistae septimi diei adhuc credebant in imminente reditu Domini gloriae et valde zelotici manebant. Degradatio spiritualis Adventismi gradatim facta est usque ad annum 1980, cum Iesus me vocavit ut reditum suum pro die 1994 prophetarem. Haec nuntiatio unicum finem habuit ut naturam "tepiditatis " " *Laodiceae* " exprobratae , id est, dies 1980 et 1994, detegeret, quibus temporibus " *tepiditatem* " et formalisticam Adventismi in vetustissima arce Adventistarum Franciae, Valentiae sita, notavit.

Ut iudicium Domini eiusque tragicas consequentias plene intelligas, necesse est tibi intellegere anno 1980 Adventismum officialem non iam legitimitatem habuisse ut ab ultima Ecclesia ab anno 1844 repraesentaretur. Immo, ex prologo Apocalypsis suae, Iesus vehementer exprimere debet " *initium et finis, primus et ultimus* ." Et iam in Daniele 5, iudicium regis Balthasar significatur verbis " *numeratus, numeratus, ponderatus, divisus* ." Duo successiva " *numeratus* " initium et finem regni regis suggerunt. In Apocalypsi, Deus idem hoc principium ad revelationem suam septem nuntiorum vel litterarum Apoc. 2 et 3 applicat. Cum sequentibus significationibus.

" *Ephesus* " ad tempus apostolicum Ioannis refertur. Initium est aetatis sub signo "duodecim apostolorum ".

" *Smyrna* " ad decem annorum persecutionis spatium refertur quod imperium Constantini I antecessit, ^{qui} observantiam veri Sabbati, a Deo ab initio Creationis sanctificati, derelictam esse curavit. Initium regni: 313; derelictio Sabbati: 321.

" *Pergamum* " constitutionem regiminis papalis Romani Romae ab anno 538 confirmat: initium fidei Catholicae papalis .

" *Thyatira* " finem et culminationem regni papalis persecutorii significat . Ortus fidei Reformatae a Deo confirmatur et prophetatur. Finis est aetatis apostolicae . Nuntius reditus Christi evocatur.

Mutatio aetatis vere anni 1843

Nova aetas hoc tempore sub signo spiritualium "duodecim tribuum" ponitur, quae fidem Adventistarum septimi diei a Deo benedictam designant.

" *Sardes* " iudicium Iesu de Protestantismo lapso exprimit propter eius negligentiam veritatis propheticae. Iesus ei dixit anno 1843: " *Dicitur te vivere, sed mortuus es* ."

" *Philadelphia* " anno 1873 plenam benedictionem electorum aetate " *Sardibus* " selectorum confirmat. Hoc est initium Adventismi universalis officialis .

" *Laodicea* " causam tepiditatis formalistae Adventismi officialis ab annis 1980 ad annum 1994 confirmat. Iesus eam anno 1991 iudicat et " *evomit* " anno 1994. Hic est finis Adventismi septimi diei officialis . Sed non finis missionis eius, quae in dissensione a servis animatis vera fide Adventistica a Iesu probata pergit.

Deus nobis experientiam suam revelat

Hodie, die Martis, septimo mensis Martii, anno bis millesimo vicesimo tertio, anniversario diei septimo mensis Martii, anno trecentorum vicesimo primo, quo die requies septima diei relictæ est pro primo die, Deus veritatis hunc diem nova et inaudita revelatione de dolore quem peccatum ei infert notare vult. Peccatum a personis rebellibus et pugnantibus producit. Et in Gallia hoc ipso die, opera cessationis operis et demonstrationes exemplum concretum huius humani animi præbent.

Haec novitas in interpretatione historiae Creationis fundatur, in qua versus 26 et 27 Genesis 1 fundamentales sunt: "*Et dixit Deus: Faciamus hominem ad imaginem nostram, secundum similitudinem nostram: et præsit piscibus maris, et volatilibus caeli, et pecoribus, et universae terrae, et universis reptilibus, quae moventur super terram.*" Iam notatum est hominem præesse debere reptilibus, non subiici ab eis. "*Creavit igitur Deus hominem ad imaginem suam, ad imaginem Dei creavit eum; masculum et feminam creavit eos.*" Quod in his versibus maximi momenti est, ex una parte, hominem "*creatum*" esse, non "*productum*" sicut animalia; quod propinquitatem eius et nexum cum Deo significat; sed hi versus hominem exhibent ut "***imaginem***" Dei. Quid autem est imago? Est reproductio eventus, vel entitatis, hoc in casu, Dei ipsius. Hoc munere homini tamquam imagini personalitatis suae tribuendo, Deus scaenam parat, in qua Adam creatus partes Dei aget, ut experientia Adæ revelata tamquam experientia a Deo personaliter actissima repræsentetur.

Experientia inter creationem Adami et Evæ et lapsum eorum per peccatum experientiam caelestem quæ experientiam terrestrem antecessit summatim repræsentat.

Adam primus creatur, et in hac solitudinis statu, in eadem condicione se invenit in qua Deus erat antequam liberum parem iuxta se creavit. Et quia solitudo eius ei intolerabilis fit, consilium salutis completum parat. Scit enim libertatem creaturis suis caelestibus et terrestribus datam animos rebelles contra se generaturam esse.

Ut solitudinem eius frangat, Deus vitam angelicam circa eum creat, sicut Adam solitudinem suam finit uxorem suam Evam acquirendo. Primus angelus contra Deum rebellavit, et Eva se ab hoc angelo rebeli seduci sinit. Et ibi apparet "dolor" a peccato causatus, primum in vita Dei, deinde in vita angelorum et in vita coniugum humanorum.

Hic intellegendum est dolorem a Deo sensisse hominibus ignotum esse. Ne quidem notionem habent Deum in Spiritu suo infinito pati posse. Creaturae eius sensibiles sunt ad suum proprium dolorem, et putant Deum supra hæc esse, se in regno suo caelesti retractum vivere et frigide relinquere ut humanitatem consequentias electionum suarum patiat. Haec conceptio falsa est, quia Deus amore subigitur. Atque hæc ipsa natura in amore formata, maxima, fortissima, Deum vulnerabilem reddit doloribus a malo effectis.

Nullus angelus scire potuit quantum peccatum, rebellio castrorum angelicorum rebellium, eum pati posset. Itaque, consilio suo salutis adhaerens,

Deus creationem suam terrenam in motum posuit. Poterat suum dolorem per dolorem ab humanitate peccatrice perpessa revelare. Et haec nova perspectiva in experiētiis Adami et Evae poenis a Deo impositis novum sensum dat qui eum imprimis et ante omnia pertinet. Durae condiciones vitae a Deo impositae pari peccatori dolorem a Deo per inoboedientiam eorum sensisse transcribunt. Clara lingua, Deus Adamo et Evae dicit: "Vitam vestram putresco ut sciatis vos meam putrescere." Nam Deo et omnibus creaturis eius, hoc revera est deterioratio qualitatis vitae. Harmonia amoris destruitur. Entia caeli physice pati non possunt, sed mente vulnerabilia sunt, pax mentis eorum turbatur. Non potest quis consilium divinae salutis intellegere sine ratione caelitis periodi quae periodum terrenam antecessit. Peccatum primum in caelo apparuit, et Deus non constituerat angelos rebelles in hoc contextu punire. Consensit igitur ut rebellionem angelorum malorum libere operari sineret, poenam mortalem rebellium caelestium et terrestrium usque ad finem mundi terrestris differens. In caelo et in terra, controversia a Satana et angelis eius malis sustentata ad mortem damnari non poterat nisi cum victoria Iesu Christi super peccatum et mortem, quae est stipendium eius. Itaque testimonium experientiae Iob hanc libertatem motus confirmat, qua diabolus et daemones eius usque ad Iesum Christum gavisī sunt. Iob 1:6-7: " *Quadam autem dies, cum venerunt filii Dei ut assisterent coram Domino, venit etiam Satanas inter eos . Dixit Dominus ad Satanam: Unde venistis? Respondit Satanas Domino: Ex perambulatione terrae et excursu in ea.* Ideo victoria Iesu Christi de peccato obtulit sanctis angelis caelestibus Dei liberationem a perpetuis tentationibus ab angelis daemonicis oblatis. Clamor eorum gaudii et laetitiae revelatur in Apoc. 12:10: " *Et audivi vocem magnam in caelo dicentem: Nunc facta est salus et potestas et regnum Dei nostri et virtus Christi eius: quia proiectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat eos apud Deum nostrum die ac nocte.* "

Propositum Dei salvificum in glorioso et felici fine culminabit. Amorem suum triumphabit. Sed ad hunc exitum consequendum, quot mortui in itinere relinquentur! Hoc pretio exitus finalis obtinebitur, nam pax aeterna solum per eliminationem et annihilationem omnis spiritus dissensionis aedificari potest. In terra, etiam hodie, varia regimina adhuc inter se opponuntur vel opponuntur, et in optimis casibus, intellectus perficitur per compromissum acceptandum, toleratum usque ad tempus quo non amplius toleratur. In divina sua sapientia, Deus scit compromissum solutionem perpetuam non offerre. Et defectus ab omnibus regiminibus democraticis et monarchiis relati eum recte sentire probant. Nullum horum systematum omnibus satisfacere potest, et si sunt qui "pro" sunt, sunt etiam qui "contra" se laesos sentiunt. Successus igitur impossibilis est quia requireret ut omnes homines identici essent, sicut cloni. Successus programmatis a Deo designati in eo fundatur quod in Iesu Christo exemplar perfectum praebet, quod ab omnibus electis eius redemptis clonetur et reproducatur.

Haec lectio dolorem quem Deus sentit ex quo exemplar vitae perfectae eius consequentias peccati passus est illustravit. Et Deus nobis exemplum longanimitatis patientiae dat, nam in consilio eius tempus est omnibus rebus. Qui in Christo redempti sunt idem facere debent et reditum eius exspectare ut finem imponat atrocitatibus ab hominibus peccatoribus commissis. Hanc patientiam

divinam replicare debemus nec nos ipsos de melioratione condicionum vitae decipere debemus. Hae magis magisque deteriores fient per "septem annos ultimos" qui vere anni 2023 incipient. Quod Deo Amoris maxime dolorem affert est ingratitude mundi peccatoris. Ingratitudo est vitium principale totius humanitatis quia ei existentiam suam debet. Sed notemus Deum, invisibilem manentem, non quaesivisse homines cogere ut ei gratiam ostenderent. Nam creatio terrestris fuit medium quo electos suos cogit ut eum quaererent et sic se hac actione ab aliis hominibus ingratis distinguerent. Dominus ipse id in Ieremia nuntiavit. 29:13: "*Quaeritis me et invenietis me, cum quaesieritis me toto corde vestro* ." Hic iterum Deus amoris est, quaerens eos qui se amant. Et homines qui se amant probationem gratiarum non postulant, quia amor sensus fructus est huius gratiarum mutuae commutatae. Ingratitudo igitur est, contra, fructus qui non amant. Et hoc in casu, fit iniustitiae ferens, quia omnis homo, conscie vel inscie, Deo Creatori debetur quod in vitam ingressus est. Sed iis qui Deum nesciunt, vita et eius pravitas non vere aestimantur. Et interdum etiam Deum, vel divinitatem, vel casum, oderunt quod ea in esse prodixerunt. Quapropter lux consilii divini salutis, quod Evangelium Iesu Christi perfectum est, necessaria est ad intellegendum et accipiendum conflictum cum pravitate daemonica et humana. Per sex milia annorum historiae terrena, Deus viam suam veritatis inter multitudines formarum existentiae, populorum, tribuum, nationum cum diversis moribus et regulis vitae designavit. Sed omnes societates paganae vel falso Christianae ex individuis ad malum faciendum pronis compositae sunt. Regulae egoismi in mentibus humanis insitae fructus mortis et doloris, plus minusve crudelitate, protulerunt. Haec humanitas norma per totum orbem facta est, sed nullam similitudinem habet cum Deo Creatore qui ei vitam dedit et vivam servat. In imagine spirituali, in exemplari pulchritudinis et perfectionis, vita Iesu Christi in terra vim nubis ignis habuit quae viam Hebraeis ad terram promissionis aperuit. Et in hac via ab eo illuminata, apostoli eius et omnes veri discipuli per totam vitam processerunt. Circum eos, tantum tenebrae nigrae erant, ex quibus clamores doloris et clamores iustitiae ascendebant. Sed ne erretis, ii qui patiuntur et has voces faciunt non necessario parati sunt ad condiciones vitae a vero Deo postulatas accipiendas. Quidam captivi pessimi carcerarii fieri possunt, sicut proselytus peior fieri potest quam is qui ei falsam veritatem docet.

Sex milia annorum vitae terrena igitur Deo et omnibus creaturis eius omni modo doloris notata sunt. Ita intellegere potes valorem quem Deus momento dabit quo omnis haec dolor cessabit, ei et omnibus creaturis suis sive caelestibus sive terrestribus. Talis prospectus in tempore inscriptus meruit notari et honorari. Et ideo Deus diem septimum hebdomadam nostrarum benedixit et sanctificavit, nam momentum desiderabile praedicat quo, in forma et contextu septimi millennii, omnes creaturae eius nefariae, sive caelestes sive terrestriae, delebuntur vel, prout res se habeat, e periculo removebuntur, Satan in terra desolata vinctus erit, solus et segregatus manens, per haec septima "*mille annorum* ".

Lux Sabbati non solum mandatum Dei est, nam remedium doloris humani affert, electis suis qui in eum credunt affirmando eum revera finem imponere omni dolori constituisse; et adventum huius momenti rem temporis esse praedictam ab hebdomada septem dierum, cuius "*septima sanctificatur et*

benedicitur " ab eo ab initio, propter finem laetissimum consilii sui salutis, pro solis electis suis, scilicet.

Ab anno MDCCCXLIV, Deus electos suos congregavit, reditum Iesu Christi nuntians, experimentum "Adventistarum". Simul, restitutionem sancti Sabbati septimi diei postulavit. Eo tempore, nemo artam nexum inter haec duo argumenta, quae simul, scilicet initio septimi millennii, implenda erant, animadvertit. Duo argumenta inseparabilia et inseparabilia sunt quia idem momentum gloriae divinae spectant; illud ubi divinitas eius ab omnibus electis suis, sanguine Iesu Christi redemptis ab Adam et Eva, iungitur. Hoc momentum ab utroque themate spectat: Reditus Iesu Christi initio septimi millennii implebitur; septimum millennium reditu Iesu Christi incipiet. Possuntne duo res tam complementariae esse? Ad hanc nexum discernendam, spiritus servi Iesu Christi firmam convictionem habere debuit consilium Dei fine sexti millennii finitum esse, sed pionerii Adventistarum hanc cogitationem in mente non habebant. Attamen, in scriptis suis, Ellen Gould-White haec sex milia annorum iterum atque iterum citavit et tempori actionis diaboli attribuit. Eo tempore, Sabbatum post iudicia Adventistarum inventum manebat dies septimus et nondum septimum millennium. Nota bene eos qui intellexissent propositum septimi millennii non potuisse credere reditum Iesu Christi anno 1843 vel 1844. Electi igitur a Deo delecti initio, necessario, Sabbati eiusque significationis ignorabant.

Sine horologio vel horologio manuali, nemo hodie ad tempus discessus traminis adesse posset. Hoc exemplum utilitatem temporis ostendit, et hac in re detegimus quomodo Deus creationem suam terrenam instruxerit ut homo tempus computare posset. Terrae peccati et hominibus qui eam incolunt, tempus numeratur vel deminuitur. Ita intellegi potest cur diabolus hominibus facultatem computandi tempus quod Deus eis agendi dat auferre voluerit. Hoc fecit, Sabbatum relinquendum curando die 7 Martii anni 321. Septimum millennium designans, Sabbatum erat horologium temporis divini quod singulis hebdomadibus sonabat reditum Iesu Christi nuntians. Quam ob rem cum daemonibus suis collaboravit ut Iudaeos ad Iesum Christum repudiandum et Christianos ad sanctum Sabbatum diei septimi a Deo sanctificati relinquendum impelleret. Sic vicit et effecit ut utraque castra humanitatis credentis initialis a Deo maledicerentur. Sed diabolus est spiritus caelestis qui cogitationes suas hominibus imponere potest tantum per corpus terrestre. Ergo novos "*serpentes*" uti debuit, creaturas a vero Deo separatas, et eas numerose inter posteros Romanos invenit. Primus, Imperator Constantinus I ' syncretismum religiosum fovebat, nomen dei Solis sui Iesu Christo, "*luci mundi*" secundum Ioannem, tribuens. Die septimo mensis Martii, anno 321, verum Sabbatum septimi diei deseruit pro primo die cultui dei "Solis" sui dedicato, et maxima pars Christianorum nuper et perperam conversorum eius decisioni submisit. Inter annos 321 et 538, fides Christiana iam reus erat transgressionis Sabbati divini, quod quarto ex decem mandatis eius revocatum et ordinatum est. Sed nemo peccati existentiam animadvertit, quia mors Iesu Christi praedicabatur et amor eius exaltabatur. Die post diem in Imperio Romano, fides Christiana iam in doctrina sua comparabilis erat Ecclesiae Catholicae Romanae hodiernae. Amor Dei praedicabatur et conversiones incitabantur. Christiani ecclesias in omnibus urbibus maioribus

Imperii Romani constituerunt et interdum de rebus doctrinalibus confligebant. Sed episcopatus per imperium dispersi pares erant iuribus et officiis quia Christianitas adhuc nullum ducem terrestrem habebat. Cum autem fides Christiana per imperium, Roma incipiente, diffusa esset, episcopus illius urbis iam auctoritatem altiore ceteris praebebat; saltem in plano spirituali, peculiari "aura" fruebatur. Cum primus rex Francorum, Clovis, Christianus baptizatus est, fides Christiana iam in peccato veri Sabbati deserendae erat. Sed Clovis hoc nesciebat, sicut baptista eius. Amor Christi mentes captivabat, et singula verae doctrinae subaestimabantur. Praestantia episcopatus Romani eo tantum crevit ut anno 538, Theodoram, saltatricem Imperatori Romano Orientali I Iustiniano nuptam ^{machinando}, vir nomine Vigilius mutationem status episcopatus Romani obtinuit. Sibi titulum papalem capitis Christianitatis obtinuit, cuius sedes Romae in Palatio Lateranensi erat. Haec sententia huic imperatori, perpetuo a rixis religiosi episcopatum imperii irritato, placere non poterat. Temporibus difficultatum, reges et duces se ab una electione tentari sinunt, ea quae difficultates vel minuit vel magna ex parte eliminat. Fides Christiana ita amisit plenam libertatem, quae eam ab primis apostolis Iesu Christi distinxerat. Simul Deus voluit eventum suo modo notare eruptione duorum volcanorum, unum post alterum, in oppositis finibus Imperii Romani sitorum. Clima obscurum et frigidum factum est, et maximae pestilentiae mortiferae territorium totius imperii per aliquot annos vastaverunt. Dies 538 huius constitutionis regiminis papalis magni momenti erat, cum Deus ei in prophetia sua de Daniele 8:13 coniungat actiones quae regimen eius per 1260 annos, quibus "sanctos" suos, Dei, secundum Daniele 7, pati faciet, significant. Actiones ei attributae citantur in Daniele 8:10: "*Ascendit usque ad exercitum caeli, et partem huius exercitus deiecit in terram, et conculcavit eas*."; versus 11: "*Exaltavit se usque ad principem exercitus, et tulit ab eo iuge sacrificium, et evertit locum sanctuarii eius*." Post pronomen "illa" nomen Romae stat, cuius dominatio a potestate imperiali ad potestatem regiminis papalis transiit. Duae phases eadem prophetica expressione significantur: "**cornu parvum**". Et hoc vocabulum veram fragilitatem regiminis Romani in oppositione ad Deum, in duabus successivis phasibus, sublineat. Si Deus hanc fragilitatem sublineat, id fit ut electi eius bene intelligant se ipsum inspirasse institutionem huius regiminis persecutorii, ut puniret et graviter castigaret derelictionem sancti sui Sabbati septimi diei a die 7 Martii anni 321. Passio sanctorum causam habuit tempore institutionis huius regiminis et Deus hanc causam nominat in Dan. 8:12: "**Exercitus traditus est cum iuge sacrificio propter peccatum** ; cornu deiecit veritatem in terram et prosperavit in conatibus suis ." Deus omnipotens loquitur, quia ipse est qui "sanctos" liberare voluit, qui verum suum Sabbatum transgresserunt, imperio papali persecutori, sicut Iesus se ipsum "tradidit" tormentis salvificis iubens Iudae, proditori, ut festinaret ad opus suum odiosum proditoris cum auctoritatibus religiosi Iudaici perficiendum. His explicationibus inventis, intellegere potes omnia quae perficiuntur id fieri posse quia Deus vult vel permittit ut fiat. Et dolor igitur omnibus in casibus est consequentia "peccati" quod est transgressio legis divinae, secundum 1 Ioannis 3:4: "*Quicumque peccat, legem transgreditur, et peccatum est transgressio legis*."

Num quis iubente amare potest? Minime, scilicet non, et intellegere etiam possumus Deum ipsum hoc scire et cum dicit: "*diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota fortitudine tua et ex tota mente tua*", eum quasi imaginem roboticam typici electi praebere, quem salvare vult ut aeternitatem suam communicet; et secundum locutionem, iis qui intellegunt, salutem in Christo. Idemque est de decem praeceptis eius, quorum quartum requiem diei septimi praecipit, quia nomen Sabbati ne commemoratur quidem. Deus ita testatur requiem suam exclusive "**diei septimo**" adhaerere et quemlibet alium diem sibi dedicatum ab eo non probari et, contra, probationem manifestam separationis a vero Deo constituere.

Relicta requies septimae diei oblivione temporis reditus Iesu Christi effecit, huius thematis magni momenti quod Act. 1:10-11 confirmat: "*Et dum intuebantur in caelum eunte eo, ecce duo viri astiterunt iuxta eos in albis vestibus, dicentes: 'Viri Galilaei, quid statis aspicientes in caelum? Hic Iesus, qui assumptus est a vobis in caelum, sic veniet quomodo vidistis eum euntem in caelum.'*" Et consequentia substitutionis "**diei septimi**" primo die erat ut species regiminis tenebrarum stabiliretur secundum thema cui Deus primum diem suae creationis terrestris in Genesi 1:3-5 adiungit: "*Et dixit Deus: 'Fiat lux!' Et facta est lux. Et vidit Deus lucem quod esset bona: et divisit lucem a tenebris. Appellavitque lucem Diem, et tenebras Noctem. Factumque est vespere et mane, dies primus.*" Usque ad diem septimum mensis Martii, anno trecentorum vicesimi vicesimi primi, lux divina in cultu Dei Creatoris fundata erat, cuius gloriosus reditus initio septimi millennii per Sabbatum septimi diei praedictus est. Sed derelictio Sabbati destructionem huius nuntii prophetici et institutionem cultus Dei Solis, a Deo vero creati quarto die creationis suae, effecit; actio abominabilis quae Deum adhuc omni gloria, quae ei iure debetur, privat. Poenae eius historicae successivae, iustae irae eius expressio, ergo perfecte iustificantur. Et scimus iustam iram divinam consequentiam esse doloris **ei** impositi a creaturis suis rebellibus, qui totus est amor, misericordia, compassio et iustitia.

Dictatura Humanismi

In lingua Francogallica, omnes ideologiae quarum sectatores ius universale vindicant suffixo "ism" insigniuntur. Itaque evolutionem cogitationis religiosae humanae occidentalis hoc ordine summatim describere possumus: Iudaismus, Christianismus, Catholicismus, Protestantismus, Anglicanismus, Atheismus, Adventismus, Capitalismus, Communismus, Fascismus, Humanismus, et Islamismus; et in Oriente, Confucianismus, Shintoismus, Hinduismus, et alia quae in hoc indice obliviscor. Hae omnes ideologiae inter se confruntantur, opponuntur, et contra se stant, sperantes se valorem universalem victorem fieri, ab omnibus incolis terrae agnitum. Somnium impossibile, scilicet, sed quod nihilominus per saecula historiae usque ad nostram aetatem perpetuat, in qua castra occidentalia suum Humanismum defendit; sed non contenta sunt eum defendere quia, re vera, suum exemplar omnibus incolis terrae imponere volunt. Sed magna pars eorum

his valoribus occidentalibus non communicat et simpliciter secundum exemplar a patribus suis hereditatum vivere posse cupit, quia in hoc castris homines moribus, religionibus, et consuetudinibus suis adhaerent.

In ultimis nostris temporibus, Humanismus induit et induit, in dies singulos, aspectum dictatorialem magis magisque manifestum, qui ei paradoxum characterem tribuit. Humanismus est perversa via quae iura humana sectaria reddit. Quid enim significat haec iura humana si sub poena sanctionum hominibus imponuntur? Lex est defensio; impositio est impetus. Evolutio historica cogitationis Humanisticae explicationem habet in Revelatione Dei in libro suo qui Apocalypsis appellatur. Hanc explicationem hac locutione summam exprimo: "a bestia ad bestiam." Deo, quaevis ideologia religiosa quae non congruit cum eius exemplo, statum humani ab iis qui eam sustinent tollit. Nam illi, homo debet esse conformis ei, secundum quod creavit eum " *ad similitudinem suam, ad imaginem suam* ." Qui non est cum eo, contra eum est, ut Iesus dixit in Matthaeo 12:30: " *Qui non est mecum, contra me est; et qui non congregat mecum, dispergit* ." Sic omnes ideologiae supra enumeratae " *dispergunt* " quia non " *congregantur* " in Iesu Christo.

Constructio Humanismi nostri dictatorialis hodierni est consequentia successivorum hereditatum cogitationum religiosarum quae in nationibus occidentalibus formatae sunt. Initio aetatis Christianae, cogitatio religiosa Christianitatis effulsit in dolore et martyrio a veris eius asseclis perpassi. Deinde laqueus a Satana positus hanc religionem Christianam transformavit, a qua Deus se avertit post derelictionem Sabbati anno 321. Sub dominatione regiminis papalis anno 538 constituti, Christianitas persecutoria facta est adeo ut Deus eam bestiae ferae compararet: " *bestiae quae ascendit de mari* " in Dan. 7:7 et Apoc. 13:1. Totam characterem Romanum repraesentans, durum ut " *ferrum* ", hoc regimen Catholicum inter 538 et 1798 duravit, annos initii et finis regni persecutorii huius religionis "Christianae" dictae. Homo Gallicus igitur successive nutritus est cogitationibus religiosis intolerantibus persecutoriis, deinde reiectione huius regiminis, nutrita odio subiecti religiosi; quod peperit cogitationem religiosam Atheismi. Paradoxum enim est quod cogitatio quae Dei existentiam negat, sensu religioso verbi "religio", eos qui hanc cogitationem communicant, coniungit, Latine "religare" significans: coniungere. Francia prima hoc exemplar societatis nationalis, ubi Deus fugatus est, exhibuit. Aliae autem nationes observaverunt quid evenisset. Resistentia ultimorum monarchistarum regimen republicanum induravit, et nationes monarchicae id aggressi sunt, et se defendit et proelia vicit. Ad monarchiam resistentem eliminandam, "Terror" capita omnium adversariorum in massa deiecit. Deinde Respublica conquiescit, sed cum Napoleone I' victoriae ad seductionem spiritus republicani adduntur, et tempore multae monarchiae a regiminibus republicanis vel monarchiis parlamentariis, ut Anglia, substituentur. Homo Europaeus et occidentalis in hac nova norma formatur, in qua religio non iam toleratur. Pagina historiae humanae versa est, et nova homini novo religionem Humanismi omnipotentis et prioris dat. In hoc contextu historico Deus venit ad fidem religiosam excitandam per nuntium reditus Iesu Christi, subiecti fidei, a cultoribus religiosis usque ad hoc tempus neglecti. Et in pace religiosa a Deo constituta, fides Christiana Adventismi, debiliter sed per totam terram ubi res fieri

potest, crescet. Sed in societate Humanismi, duae ideologiae diametraliter oppositae in certamen ineunt; Capitalismus contra Communismum. Hae duae cogitationes non eodem modo concipiunt quid iura humana esse debeant. Populo Americano, Capitalismus exploitationem hominis ab homine permittit; quod castra Russica repudiant quia eius Communismus tantum civitati nationali ius concedit hominem explodendi. Capitalismus discrimen inter divites et pauperes amplificabit, dum Communismus conabitur aequare et inter omnes divitias productas distribuere, quarum magna pars productione armorum suorum consumitur. Intellegibiliter, Communismus Capitalismum ut animal praedatorium quod eum comedere vult videt. Ergo eius resistentia iusta est. In Gallia, Res Publicae se invicem consequuntur usque ad quintam a Generali de Gaulle anno 1958 conditam. Circa annum 1970, seditiones Musulmanorum postulata Islamismi in lucem proferunt. Nationes occidentales, in longa pace religiosa a Deo constituta dormientes, nesciunt quomodo contra aggressionem reagere et veram suam infirmitatem revelare. Humanismus occidentalis oppugnatur et nescit quomodo ipso nomine iurium quae hominibus concedit reagere. Consociationes humanisticae universalisticae receptionem peregrinorum contra opinionem humanistarum nationalistarum defendunt. Totus Occidens victima est oppositionis internae de iuribus humanis a Gallia tempore Primae ^{Rei Publicae definitis et declaratis}. In perturbatione creata, duces Europaei et Occidentales auctoritatem suam magis magisque demonstrare debent. Libertas individualis paulatim contrahitur ut se accommodet condicioni a progressionem immigrationis originis Musulmanae creatae. In eisdem territoriis, Catholicismus, Protestantismus, Anglicanismus, Iudaismus et Islamismus coexistere debent, quamvis inter se omnino opponantur.

Primo, Civitates Foederatae Americae cupidae erant praesentiam cogitationis communisticae e suo territorio eradicare. Et ut victores Secundi Belli Mundani, omnia fecerunt ut socios Europaeos ad idem faciendum persuaderent. Francia aliquamdiu restitit, deinde tandem cessit et NATO iterum se iunxit. Communismus, a Russia Sovietica sustentatus, hostis factus est vincendus pro tota Europa et castris occidentalibus. Decennio nono saeculi vicesimi, ruinosa structura Sovietica cum "Velagio Ferreo" corruit. Commutationes inter Russiam, Civitates Foederatas et Europam castra occidentalia victoriosa etiam magis sibi confidentem, arrogantem et superbiorum reddiderunt. Et haec victoria alias res publicas Russiae independentes invidiosas reddidit: Ucrainam, et hodie, in nostra condicione praesenti, Moldaviam et Georgiam, quae partem foederis Russici sunt. In Occidente, desiderium placendi et pugnae vincendi tempore crescit. Sed obligatio erga Ucrainam sumptum pecuniarium ingens habet, quem duces Europaei, ut videtur, non praeviderunt. Difficultates oeconomicae decisiones eorum impopulares reddunt et, ut suam electionem imponant, hi duces se magis magisque auctoritarii ostendent ut, ut sperant, valores cogitationis Humanismi sui triumphant. Quare manifestum est hanc cogitationem humanisticam evolutionem permanentem subiisse, accommodandae necessitati ad circumstantias momenti, sed pessimum est quod, huic Humanismo, iura hominis et civis non iam iura sed officia facta sunt, quae omnibus populis imminentibus sanctionibus imponuntur, nisi castris Americanis et Europaeis NATO se iungant, non simul damnando aggressionem Russicam in Ucrainam.

Hoc genus agendi castrorum NATO aspectum ultimi regiminis universalis exhibet, quod ultimos superstites Belli Tertii Mundani, cuius prima pars, quae est ignitio, die XXIV Februarii MMXXII coepit, ducet. Sub tutela populi Americani originis Protestantis, "*bestia quae ascendit de terra*", in Apoc. XIII:XIII, formam et actionem capiet. Et omnes videre possunt, cum sanctionibus hodiernis et minis sanctionum ab hoc castro occidentali susceptis, eam ad eam personificandam agnoscere, secundum hanc praecisionem in Apoc. XIII:XVII citatam: "**et nemo emere aut vendere poterat, nisi qui haberet signum, nomen bestiae aut numerum nominis eius**."

Haec prophetia iam nobis permittit intellegere quae pars, Russica an Occidentalis, victor ex Tertio Bello Mundano emergat. Praeterea, Dan. 11:44-45 destructionem terrae Russicae et exercitus praedicit: "*Et nuntii ab oriente et ab aquilone terrebunt eum, et egredietur cum furore magno ad conterendum et interficiendum multitudinem. Et figet tentoria palatii sui inter maria, in monte glorioso et sancto. Et veniet ad finem, et nemo auxiliabitur ei*." Praeterea, intellegere possumus, Deum reservare ultimo terreno fidei experimento pessimos homines, intolerantissimos nostri temporis. Et haec pessima cogitatio est ultimae Humanismi quae sibi, plena legitimitate, omnia iura dat ad cogendum hominem ad oboediendum valoribus suis.

Huius identitatis indicia, quae hodie propono, iam tempore Belli Balcanici visibilia et animadversa erant. In contextu ubi Russia paulisper debilitata erat, castra occidentalia veram naturam suam revelavit. Et vere ex Deo veritatis nasci necesse est ut valores societatis occidentalis damnes. Nam superficialiter, secundum hoc dictum, "via ad inferos bonis intentionibus strata est." Et obligatio castrorum occidentalium "bonis intentionibus" iustificata est. Contextum mihi commemorem: Mortuo unificatori suo, Marescallo Tito, Iugoslavia dissoluta est secundum obligationes religiosas priorum civitatum quae eam componebant: Serbiae Orthodoxae, cuius terra Kosovia partim ab Albanis Musulmanis incolata erat, Croatiae Catholicae, et Bosniae Musulmanae. Querelae a Serbis incolis Kosoviae contra violentiam ab Albanis commissam latae indignationem apud ducem Serbiae, Slobodanum Milošević, excitaverunt. Bellum etiam contra Musulmanos Bosniae et Herzegovinae coepit, quae se cito in difficultate contra exercitus Serbicos invenit. Deinde, vetera odia Serbiam contra Croatiam Catholicam opposuerunt. In Europa, in Gallia, societas humanistica socialistica Medici Sine Finibus hac situatione commota est, et totum castrum occidentale intervenit, sicut Zorro, vigilans personatus, ut iustitiam valorum Europaeorum imponeret. Bombardata et victa ab aeroplanis NATO, Serbia coacta est dominationem suam in Kosovo abdicare, quam castrum occidentale Albanis ibi habitantibus concessit. "PAX ROMANA" nostri temporis ita iniuste Serbiae imposita est, et duces eius politici et militares a Curia Europaea Hagae iudicati et incarcerati sunt. Absente interventu Russico, castrum occidentale voluntatem suam legem suam aliis populis imponendi demonstravit. Similiter, in bello suo contra Iraqiam, America modum sanctionum oeconomiarum adoptavit ut haec patria voluntati suae cederet, ita identitatem suam ut futurae "*bestiae quae e terra surgit*" revelans. Praeterea, ut imaginem suam humanisticam perficeret, Commissio Europaea mensuras omnino iniustas ad immigrantes externos

favendos adoptavit. Ius proprietatis, diu in Europa et in Gallia servatum, ubi ius natalicium diu ius natalicium substituit, oppugnavit. Sed ad extrema progredientes, si quis ab domo sua absit, dominus domum suam amittere potest, quia immigrantes eam occupaverunt et ibi sedem fixerunt. Ex eo tempore, in Germania, incolae Germani nunc ex aedificiis suis expelliuntur ut ea immigrantibus dentur. Difficile est credere, sed eo perventum est, et pessima fortasse adhuc detegentur.

Bellum Balcanicarum exemplum exemplar est, quia normas iniquas iudicum et iudiciorum Occidentis irreligiosi revelat. Nam recusando naturam religiosam huius conflictus agnoscere, iudices occidentales intervenerunt. Maledictio Dei creatoris indignati eos ad excessus ducit qui sanctis permittunt eos pro eo quod sunt agnoscere, et victimas eorum, desiderium ultionis ad condicionem magis favorabilem dilatum. Vera iustitia non debet iura systematice minimis, pauperrimis, aut peregrinis tribuere. Iura eorum defendi debent, sed non detrimento iurium aliis categoriis hominum constitutorum. Et hoc genus iudicii iniqui stultum facit se angelum simulare volens, ut popularem approbationem, quae Humanismum popularem idealizat, obtineat. Sed num exspectare possumus ut homines a Deo separati cum sapientia Dei iudicent? Minime, impossibile est.

Ab primis diebus creationis, eadem scena in terra repetita est: Evas et Adam victimae sunt multitudinis serpentum qui eis dicunt quae audire volunt. Intellegere possumus igitur facile esse hominem fallere. Quam ob rem Dominus Iesus discipulos suos hortatus est ut prudentes essent, et hoc sensu discere debemus cavere ab hominibus qui nimis facile nobiscum consentiunt cum eis loquimur. Attamen, quod verum est, verum praesentandum est, et ut optimam nobis protectionem praebeat, Deus haec verba ex Ier. 17:5 inspiravit: "*Haec dicit Dominus: Maledictus homo qui confidit in homine, qui ponit carnem brachium suum, et cor eius a Domino discedit!*" Ad hanc maledictionem effugiendam, tantum "**duo testes**" biblici Dei sunt, verbum eius scriptum quorum textus originales "**Hebraice et Graece**" certi et infalsificabiles erant. Sed periculum falsitatis nihilominus exstat in versionibus interpretum Bibliorum. Et cum humanae facultates exceduntur, Deus veris servis suis auxilium fert, ut eos adiuvet in textibus originalibus detegere errores gravissimos quos sine eo neglexissent. Hoc ipse expertus sum et probationem praebui.

Mors lenta

Omnia non supersunt nisi per provisionem regularis et permanentis alimenti. Hoc verum est de fide, quae divina revelatione nutritur; de homine, qui fructibus, oleribus et cerealiis a Deo praescriptis vescitur; et de gente, quae non nisi per perpetuam prosperitatem supervivit.

Res omnium naturae maximi momenti est aqua, quae necessaria est, quia omnia quae vivunt brevi tempore moriuntur si hoc liquore, quem Deus ex duobus simplicibus gasibus creavit, privantur. Et ne homo obliviscatur vitam suam terrenam a Deo creatore suo pendere, aqua, quam requirit, e caelo in terram cadit. Cum cyclo temporum, homines tempus magnarum pluviarum, quae agros et silvas

iterum virides faciunt et hortis olerum cibum abundantem producere permittunt, aestimant. Dummodo religio viget, hoc beneficium a paganis a numinibus venire, a Deo creatore apud credentes monotheisticos agnoscitur. Sed in nostra humanitate hodierna, ex hominibus ad exemplar computatrorum suorum constructis composita, pluvia non iam divinum beneficium sed tantum naturae reactio habetur.

Mors igitur subito et celeriter vel gradatim et lente causari potest. Causae mortium celerium innumerabiles sunt: casus in opere vel in via, defectus organorum motoriorum corporis humani, cerebri et cordis, morbi et epidemiae, sed etiam caedes et caedes omnis generis. Mors ipsa a societate agnostica et athea moderna accipitur et perfecte naturalis habetur. Humanitas obliviscitur vel e conspectu amittit mortem pro poena divina habendam esse. Nam simul, et ante vitam nostram terrenam, vita caelestis in qua mors non existit a Deo Spiritu Creatore creata et constituta est. Mors et resurrectio Iesu Christi, ante annos 2000, anno 2030, evenit ut hanc realitatem nos admoneret. Et Iesus operam dedit haec verba in Ioanne 10:18 explicandis: "*Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a meipso; ego habeo potestatem ponendi eam, et ego habeo potestatem iterum auferendi eam: hoc est mandatum accepi a Patre meo.*"

Per totum ministerium suum terrestre, Iesus conatus est revelare personalitatem Dei Spiritus Creatoris, quem "Patrem meum" appellat. Ita se agnoscit ut creaturam "*Patris*". Sed eius genus creaturae non par est ei hominum. Nam sive in aspectu angelico, quo se angelis suis sub nomine "Michael" praesentat, sive in aspectu terreno ut "Iesus", corpora caelestia et terrestria in quibus se praesentat a divino Spiritu Creatore ad suam divinitatem et usum exclusivum creata sunt; haec duo corpora, a Deo ad se ipsum creata, ergo habent statum divinum absolutum. Michael et Iesus Christus ergo duo aspectus sunt sub quibus Deus se duplicat limitando apparitionem suam. Potestas, res invisibilis, est proprietas Dei Spiritus aequae invisibilis. Michael et Iesus Christus ergo sunt tantum canales per quos Deus Spiritus agit et se ipsum activat, successive, cum Michael e caelo evanescat ut in terra in puero Iesu incarnetur, miraculose nato ex iuvene virgine Maria, e stirpe regis David. Incarnatio Dei in Iesu Christo humanitati exemplar hominis perfecti offert, qui eum constituit quem Deus salvare et socium suum in aeternum assumere vult. Item, intelligendum est, si mors Iesu solis electis suis remissionem peccatorum eorum et peccati originalis ab Adam et Eva hereditati praebet, sola conformitas ad exemplar in vita Iesu Christi incarnatum vitam aeternam accessibilem reddit. Et hoc principium a Domino nostro divino per "***vestem nuptialem***" figuratum est. Haec vestis usui exclusivo "***nuptiarum***" reservatur, quae foedus Dei in Christo cum "*Sponsa sua*", id est, coetu colectivo electorum suorum, ab eo electorum et selectorum per 6000 annos historiae peccati terrestres, symbolizat. In symbolismo imaginum divinarum, individualiter electus est hospes et, collective, omnes electi "*Sponsam Agni*", "*Ecclesiam eius*", "*Electam eius*" constituunt.

Cena Domini instituta, Iesus plures lectiones candidatis dirigit qui salute eius frui volunt, et prima fundamentalis est quia sequentes superfluas reddit. Haec prima lectio lavando pedes discipulorum suorum datur. Fides Adventista, a Deo ducta, sola hunc ritum religiosum a Iesu Christo mandatum restituit, ab omnibus

discipulis suis exercendum faciendo. Hoc munus tam grave erat ut Iesus solum a Ioanne, "*discipulo quem Iesus diligebat*," commemorari curaverit. Et haec electio Domini significatione plena est, quia nuntii ab apostolo Ioanne revelati magni valoris spiritualis sunt. Ioannes est qui, plus quam alii evangelistae, veritates viae quae ad vitam aeternam ducit revelat. Et iam lectio Evangelii eius nuntios tradit quos solus "*qui habet aures audiendi*" intellegere potest, ut Apoc. 2:7-11-17-29 et 3:6-13-22 docent: "*Qui habet aures audiendi, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis!*"

Lavatio pedum

Lavans pedes apostolorum suorum, pedes pulvere itineris diurni conspurcatis, Iesus sponte se ad infimum gradum sui temporis demisit; ad infimum gradum servi, quasi instrumenti, in societate sui temporis adhibiti. Ita omnem formam quam superbia assumere potest damnare voluit, quia superbia credentibus aditum ad salutem claudit, sicut eum diabolo et daemonibus qui eum sequebantur clausit. In humanitate nostra, tam adversa exemplari vitae caelestis, significationem huius caerimoniae male interpretari solemus. Quidam dicunt Iesum consulto formam doctrinarum suarum exaggerare ut exitum tolerabilem obtineat. Sed hae argumentationes falsae sunt, quia divina exigentia humilitatis perfectae est realitas a qua possibilitas beatitudinis aeternae constituendae penitus pendet. Aeternitas postulat constitutionem valorum certorum, a Deo authenticatorum, qui animas quas creat iudicat eis vitam dando. Aeternitas postulat fiduciam absolutam, approbationem absolutam, oboedientiam absolutam, et solus Deus electos qui his criteriis selectivis satisfaciunt identificare potest. His tribus criteriis additur quartum, quod ea iustificat et conditionat: Amor erga Deum qui in omnibus rebus perfectus est. In vita caelesti secundum Deum, beatitudo individualis et communis electorum eius in simplici iure vivendi nititur, a Deo, Spiritu Creatore vitarum et magno ordinatore actionum perpetuarum et aeternarum, obtento. Dominus adventum novae creationis nuntiat secundum Apoc. 21:5: "*Et dixit qui sedebat in throno: 'Ecce, omnia nova facio.'*" Et dixit: "*Scribe, quia haec verba fidelia sunt et vera.*" Haec novitas "*res*" pertinet, non autem principia moralia, quae eadem manserunt ab creatione primi angeli. Requisita characteris divini numquam variaverunt ab illo primo creato vis-à-vis. Et quia usus libertatis eorum eos inhabiles reddidit, angeli et homines vicissim non poterunt aeternaliter vivere in gloriosa praesentia Dei Creatoris. Sed Deus bonus et amans manet etiam in applicatione iustitiae suae, quia fatum finale inhabilium entium finem habebit eos delendi, ita ut, semel deleti, memoria mali et consequentiarum eius paulatim evanescat in cogitationibus electorum aeternorum. Haec completa eliminatio necessaria est ut perfecta felicitas in aeternum perseveret in perficiendo magno consilio salvifico a Deo concepto.

Ritus lavacri pedum non probat eum qui eum exercet unum esse ex electis quos Iesus servabit. Est tantummodo lectio qua ostendit suam humilitatem totalem et perfectam in iis quos sanguis eius effusus servabit ut in aeternam societatem et servitium eius vivant. Ritus indigne exerceri possunt ab hominibus quorum species fallaces sunt. Hac de causa Deus solum per se ipsum iudicat, et eius facultas scrutandi cogitationes, mentes et corda ei permittit hoc facere cum perfecta iustitia.

Mors spiritualis lenta, per tempus, per falsam intelligentiam aliorum normarum Dei distillata est. Christianitas pagana fidei Christianae genus necessitudinis, quod cum falsis diis habebat, adhibuit. Ut eorum favorem obtinerent, sectatores hos deos variis modis "emere" debebant. Hoc est quod Ecclesia Catholica Romana sectatores suos reproducere iussit per "indulgentias" et poenas corporales sibi inflictas instituendo. Praeterea, ut causam lentae mortis spiritualis breviter complectar, nullam meliorem viam cogitare possum quam hunc versum ex Proverbiis 21:18: "***Ubi visio non est, populus perit; beatus qui legem custodit!***" Usus hodiernus automobilium omnibus permittit ut existentiam "***frenorum***" aestiment, tam utilia ad vitandas collisiones fortuitas vel ad vehiculum in loco in colle tenendum.

Mors lenta etiam ad humanitatem pertinet per usum abnormalem chemicorum ab homine scientifico creatorum. Vita harmonica pendebat ex observantia regularum vitae naturalis, a Deo creatae ut perfecta esset in origine sua. Post peccatum, principium mortis hanc perfectionem originalem destruxit, et vita humana adhuc magis penderet ex observantia legum quae naturam regunt. Mors progressionem morborum favebat, sed leges naturales curationes naturales fovebant. Initium saeculi XIX expergefactio scientiae moderna et applicationum eius chemicarum et physicarum notatum est. Machina vaporaria et machina combustionis internae usum carbonis et olei requirebant, duorum productorum subterraneorum latentorum. Tempore procedente, haec duo producta necessaria facta sunt, quamquam ambo causa sunt gravium et perpetuorum molestiarum. Aspectus apparens consolationis nos hoc omnino oblivisci facit, sed necessitas energiae condicionem humanitatis penitus mutavit. Haec necessitas imperativa calcaneum Achillis eius constituit et functionem eius omnino conditionat. Societas nostra occidentalis moderna innititur usu energiae pro familiis, industriis, armis et otio. Re vera, servi facti sumus societati consumptionis quae homines peius et peius alit et magis magisque necat. Onusta pesticidis, fungicidis, insecticidis, terra, nunc chemica, cibum quem producit venenat: mors lenta est quae insidiosae distillatur. Corpora humana sic nutrita solum per usum medicamentorum et medicamentorum a peritis humanis inventorum et creatorum supervivunt. Etiam cum per vias perversas, ut "procreationem in vitro", perficitur, procreatio nihilominus in principio naturali a Deo creato nititur: fecundatione ovi muliebris semine viri. Sed semel creatus, futurus vir in manus peritorum omnis generis traditur. In Occidente, homines obliiti sunt vitam per 5800 annos continuasse sine recurso ad scientiam chemicam humanam. Homo in natura, circa se, omnia quae ad vivendum necessaria erant invenit: aerem, aquam, et cibum a terra productum. Invenit etiam modum se vestiendi pellibus animalium vel textura fibrarum animalium vel plantarum. Natura ei facultatem gratis vivendi obtulit. Occidens cum hoc exemplo fregit et per progressionem avaritiae, homines ab aliis viris exploduntur qui ingentes lucra eorum sumptibus faciunt, cum detrimento qualitatis existentiae eorum. Hae sunt consequentiae mortis lentae quam Deus hominibus rebellibus, qui eum propter libertatem suam contemnunt et neglegunt, secundum conceptionem quam huic verbo "libertas" dant, praeparavit. Deo et electis eius, huiusmodi "libertas" non est nisi "*servitus peccati*".

His animis rebellibus et ingratis, Deus modo suo divino respondet. Vita humana aquam requirit, et aqua paulatim evanescet dum rarus fit. Nam, anno 2023 adveniente, mors lenta omnia quae in terra vivunt funditus delere intendit. Septem anni igitur ultimi magis magisque mortiferi erunt. Quasi praeludium horum septem annorum ultimarum, series causarum mortiferarum fuit: epidemia Covid-19, bellum in Ucraina, terrae motus in Turcia et Syria. Sed res etiam gravior fit cum duo castra opposita emergent, Russiam, Sinam, Indiam, multasque nationes Africanas et Americae Meridianae contra dominantem NATO opposcentes. In positione sua dominante, homo occidentalis valores suos aliis populis terrae imposuit. Sed cum res ei infausta fit, invenit, vel inveniet, ordinem suum internationalem re vera minoritatis esse, quia solae vires militares et pecuniariae dominationem eius confirmaverunt. Inter annos 2020 et 2023, res tragice transformata est et hoc accelerationem mortis lentae praeparat quae societatem occidentalem, a Deo imprimis petitam, percutit.

Mors lenta etiam gentem tangit quae sola prosperitate conservata supervivit. Attamen, specie non obstante, hac de re, Francia est gens moribunda, vera in declinatione et "in itinere" ad ruinam totalem. Gradus scalae permittunt ascendere sed etiam descendere. Et sub specie fallaci, Francia Quintae ^{Rei Publicae} Publicae a Generali de Gaulle anno 1958 conditae tantum descendit, morte lenta et progressiva percussa. Fatum mortiferum huius patriae a Generali ipso scriptum est, per Constitutionem suam peculiarem constituendam, quae Articulum 49 paragraphum 3 et Articulum 16 praebuit, qui Praesidi electo permittunt ut dictator absolutus iure agat, cum res in Constitutione Quintae ^{Rei Publicae scripta sit}. Anno 1958, factiones huic adoptioni adversae regimen dictaturae vehementer denuntiaverunt. Sed populus sui iuris ad suffragium vocatus consensum dedit et Francia sub Quinta ^{Re Publica transiit}. Hic miles non poterat nisi gentem Franciae ducere, quam naturaliter sibi possidendam sentiebat propter praesentiam suam in Anglia, unde Germaniae victae resistebat. Et hoc gloriosum praeteritum acceptionem Quintae ^{Rei Publicae} a populo Francogallico explicat. Victor magnus sustineri non poterat nisi. Sed eo tempore, Galli consequentias huius Constitutionis non solum viro honesto et scrupuloso, qualis vere erat Generalis de Gaulle, convenire putabant. Hoc probavit non adhaerendo officio suo, malens potestatem relinquere cum inimicitiam populi Francici comperisset. Sed mors lenta constituta est, quia maledictionem Constitutionis suae quasi hereditatem reliquit. In Quarta ^{Repubblica}, inquisitio compromissi omnem mensuram excessivam vitavit. Principium democraticum recte functionabat, populus legatos suos eligebat, et legati Praesidem Consilii eligebant; gubernatio ministros ex diversis partibus electos congregabat qui inter se collaborare debebant. Notandum etiam est finem huius vere democraticae Quartae ^{Rei Publicae} Bello Algeriano, quod ab anno 1954 gerebatur, causatum esse. Gubernationes una post alteram deciderunt quia maiorem partem ad decisionem suam de hoc bello probandam obtinere non potuerunt. Ita, ab anno 1954 deinceps, Francia consequentias victoriae suae in Algeriam et conversionis suae in coloniam solvere debuit. Et poena venit in forma debilitationis aspectus democratici, anno MCMLVIII. Generalis de Gaulle responsum dare habebat iis qui regimen eius ut dictaturam damnabant. Eis dixit: "Quomodo me, annos LXVII natum, dictatorem me gerere exspectatis?"

Argumentum a dictatura ipsius Constitutionis suae avertabatur. Et in responsione sua, iam nuntiavit periculum Constitutionis suae in aetate personae qui eam praeesset positum iri.

Ut omnes videre possunt, tempore procedente, octo praesides Quintae ^{Rei Publicae} aetatibus magis magisque iunioribus electi sunt, simulque vera commoda Franciae in ara humanismi globalismi et commercii globalis immolata sunt. Promovendo ideam Unionis Europaeae, Generalis declinationem Franciae paravit, quia haec humanistica ratio, diffidentia eius et desiderio libertatis a populo Americano impulsa, attentionem eius successorumque suorum ad pacta Europaea in actiones concretas deducta avertit, detrimento commodorum Franciae; re vera, aspectus in Europam aspectum in Franciam substituit. Octo praesides Franciae, unus post alterum, commoda propria Franciae immolaverunt ut constructionem Europae Unitae hodiernae obtinerent. Europa ex duplicatione munerum fungitur: legati Europaei et legati nationales, commissio Europaea et gubernationes nationales. Sed tempore procedente, potestas decernendi Europaea crevit detrimento potestatis gubernationum nationalium, quae, eis subditae, paene inutiles factae sunt. Ac mihi placet meminisse iam inde ab initio cladem Franciae a commissariis Europaeis, a ducibus nationalibus designatis, nuntiata esse, quia negotiatoribus Gallicis, quibus convenerant et quibus sedes societatum suarum ad alias terras pauperes et minus vectigalia in Europa transferre proposuerant, dixerunt: "Non bonum est pro Francia, sed bonum est pro Europa." Re vera, quod non bonum est, non bonum fuit, neque pro Francia perdita, victima inopiae operis, neque pro Europa, dictatis commissarii Europaei, qui commoda magnorum pecuniariorum Europaeorum et magnarum societatum et negotiorum Europaeorum et Americanorum repraesentat, tradita. Cum discrimine oeconomico a reiectione gasis Russici excitato, tota Europa corrui. Sed, postquam ex relocationibus profuerunt, novi participantes multo melius se habent quam terras divites sicut Francia. Illi, duplex ictus est: sumptus energiae additus et evanitio operum ad alias terras Europaeas, Orientem et Sinam translatorum. Non sine causa, statera commercialis Franciae deficitaria est ab anno 1973, anno "Impetus Petrolei"; Haec energia iam subito quadraginta centesimis pretii augmentum passa erat propter "Bellum Yom Kippur" (Expiationem), cum administratio olei antea nationibus Arabicis, quae iam independentes factae erant, tradita esset. Et in serie reactionis, pretium omnis vitae eadem proportionem auctum est. Fine anni 2022, novus "ictus gasis", hoc tempore, oeconomias Europaeas debilitatas premet, et consequenter condiciones vitae populorum Africanorum Tertii Mundi, qui a nationibus Europaeis dependentes manebant, imminuet.

Intellegendum est nobis quantum noxia fuerit longae pacis periodi quam Deus populis Christianis occidentalibus dedit. Pax sine dubio iucunda est, sed pax quam Deus Occidenti obtulit exitus funestos habet. In pace, homines servi societatis consumptionis facti sunt. Illecebra oblationum perpetuo renovatarum cogitationes humanas absorbit et eas a rebus religiosis, politicis et oeconomicis avertit; tribus rebus quibus vita humana aedificatur et condicionatur. Ut possideant, homines laborare debent ut bonum concupitum solvant, et, nescientes, regimen "metro, labor, somnus" eos omnino vel fere omnino anesthezavit. Perpetuae et continuae prodictiones optimatum gubernantium neglectae sunt, et

cum non satis vi denuntiatae sint, malum commissum incitatum et continuatum est. Et nota quod eos qui hoc facere conati sunt daemonibus affectos et formidolosi facti sunt populo decepto. Status hodiernus multis annis erroribus et iudiciorum erroneorum optimatum politicarum aedificatus est. Sed Deus hominibus duces dat quos merentur secundum eorum animum erga eum. Et ita, fatum Franciae in divina prophetia scriptum est. Maledictione eius affecti, duces Franciae sapientia divina non profuerunt, quae eis permisisset intellegere momentum rebus internationalibus tributum detrimento suae nationis esse. Et in hac affectione cogitationem contemporaneorum " *Babelis* " invenio, qui iam in coniunctione humana viam quaerebant ad maledicta divina effugienda.

Hodie, anno MMXXIII, Francia nihil adhuc superest nisi pristinam famam internationalem. Multis populis orbis terrarum, exemplum libertatis invidiosum repraesentavit, quod immigrationem universalem attraxit et adhuc attrahit. Patria "iurium humanorum" somnia inspirat, sed etiam invidiam et irritationem incitat. Atque praesertim eos qui maxime irritat sunt qui ei maxime similes sunt, sine probatione inimitabilis systematis socialis: Civitatum Foederatarum. Quia, quamvis specie amica, Civitates Foederatae Franciam vident ut competitorem nimis socialem qui cum suo exemplo societatis certat. Et ab anno MCMXLV, contra eam agere pergunt, eam debilitare et potentiae suae hegemonicae subicere. Post Generalem de Gaulle independens mansit, Foederi Europaeo se iungendo, Francia iterum in laqueum pactorum internationalium incidit, quae eam cogeant ut praeceptis imperialismi Americani pareret. Et ad confirmandum hunc reditum ad "canilem", anno MMV, Praeses Sarkozy eam in foedus NATO reduxit. Civitates Foederatae Americae, cum finem venditionis gasis et olei Russici ad nationes Europaeas obtinuerunt, aliud gradum ad hegemoniam imperialisticam ascenderunt. Hostem Russicum debilitaverunt, simulque favorem Europaeum, zonam influentiae, et copiam olei et gasis eisdem Europaeis confirmaverunt. Sed Europae pretium energiae ad novas altitudines, a cupiditate mercatoria Americana creatas, ascendit. Et successus eorum eo iustificatur quod Foedus Europaeum hypocrite competitores coniungit qui inter se lucentur; maxime laesi ditissimi, cum plus vectigalium onerantur ad systema Europaeum eiusque sumptuosum operationem sustentandam. In Europa Unita, Francia solam competitionem invenit quae eam perdidit, sine eo quod ei resistere potuit, pactis quae eam obligaverunt capta.

Contra Generalem de Gaulle, aetate et ideis, Praeses Emmanuel Macron est purus productus societatis computatralis et systematis pecuniarii, argentarius, frigidus et cynicus sicut computatra nostra et telephona digitalia, quae cliccum, digitum et oculum oboediunt, et omnes qui eum sustinent ad imaginem eius sunt. Hic vir relative iuvenis magna facultate intellectuali praeditus est, qualis est computatrum quod ad omnia responsum habet, sed nulla vera intelligentia caret. Haec eius proclivitatem explicat ad creandas conflictus, semper persuasus se recte dicere. Diu animadverti volubilitatem qua hodierni iuvenes discipuli se exprimunt. Nati sunt in contextu difficili ubi celeritas est valor temporis et diploma, privilegium absolutum. Populus Quintae ^{Rei Publicae} hunc novum genus personalitatis, persuasus de sua superioritate ut technicus peritus, generavit. Quare non mirum est invenire eorum notionem disputationis consistere in demonstrando

longis monologis se recte dicere et re vera tantum interlocutores suos convincere quaerere; quia in mentibus eorum responsa finalia iam fixa et parata sunt. Primo suo mandato, sub themate "magnae disputationis," Praeses Macron hoc demonstravit longos monologos coram interlocutoribus faventibus ordinando, silentes et reverentes quia selecti. Et ut totam plebem melius convinceret, hae orationes in pellicula et in canalibus nuntiorum specialibus vive transmissae sunt. Intellegere possumus cur hi iuvenes hoc modo se gerant. Constitutio Quintae ^{Rei Publicae} in controversia est. Ea ducibus assuescit potestatem politicam exercere sine possibilitate contradicendi. Et ab anno 1958, factio praesidentialis in potestate maioritatem absolutam tenet. Adversarii contra decisiones factas clamare et impugnare possunt, sed rectores non curant. Clamores et querelae hodiernae magis inefficaces quam umquam manent. Alio tempore, huiusmodi condicionis dictatura appellabatur. Sed humana et diabolica perversio dictaturae speciem officialiter democraticam dare potuit. Et sicut in opere Ioannis Baptistae Molière, "Dominus Jourdain prosam scripsit nesciens," Galli in dictatura vivebant eam ignorantes. Regimen Quintae ^{Rei Publicae} innititur Constitutioni a populo Franciae probatae, cui ergo nulla alia optio est nisi tacere et oboedire. Diu factio praesidentialis, quae victoriam reportavit, numerum legatorum suorum duplicatum vidit, ut firma sustentatio pro imperio constituto confirmaretur. Haec lex postea mutata est, et haec mutatio viam stravit ad praesentem statum politicum anni 2022. Primum in Quinta ^{Reipublica}, post acrem cladem legislativam, Praeses Macron tantum relativam, non absolutam, maioritatem in Conventu Deputatorum habet. Autocratica igitur agendi ratio praesidis, ut minimum dicam, pudenda est. Tamen, absente absoluta maioriata, imperio praesidentiali utitur famoso Articulo 49 paragrapho 3, quo imperio responsabilitatem incurrit, dum nihilominus se periculis motionum censurae exponit, quas adversarii contra eum proponere possint. Sed hic iterum, nihil vincitur nisi suffragiis absolutae maioritatis. Postquam anno MMXXII iterum electus est, Praeses Macron munus Primi Ministri Dominae Borne commisit, personae fideli quae decisiones suas gubernationis per seriem undecim usus Articuli XLIX paragraphi tertii confirmat. Sed undecimus neque a legatis adversariis neque a populo laborante ^{accipitur}, quia res mota eos imprimis movet: gubernatio vult pensionem ad aetatem LXIV annorum imponere. Impositum vespere XVI mensis Martii, anno MMXXIII, nocte XVII mensis Martii ineunte, textus iram populi excitat et solus Deus, et eius electi, ideam habent de extremis consequentiis quas hoc dictamen in brevi tempore quod adhuc nobis est afferre potest. Nam in Apoc. XI, Deus renovationem "Terroris" revolutionarii Francici nuntiat. " *Bestia quae de abyssu ascendit* " sub themate " *secundi vae* " ipsius cum " *sexta tuba* " seu Tertio Bello Mundano coniuncta redire debet. Tempore quo electiones Praesidis Macron et collegarum Europaeorum in favorem Ucrainae totam Europam irae populi Russici exponunt, perturbationes internae vel revolutiones non nisi invasionem Russicam huius Europae falso unitae favere potuerunt.

Inspiciamus propius normam societatis nostrae consumptionis. Celeritas auget lucra et a negotiatoribus pro actione operariorum et conductorum suorum postulatur. Sed haec acceleratio condicionum vitae consequentias habet in salutem hominum ei subiectorum. Ut necessitatibus actionum suarum satisfaciant, ad

omne genus remediorum confugiunt, ab infirmissimis ad validissima. Ita ut acceleratio vitae rhythmici processum mortis lentae provocat et intensificat. Negotiator sollicitus vesperi somniferum ad dormiendum et mane pocula capulus ad vigilandum sumit. Consuetudo eum his duobus generibus medicamentorum inversorum dependentem reddit et infernalis circulus eum amplectitur ut processum mortis lentae acceleret. Quod problemata quae humanitas patitur irremediabilia fiunt, quia homines iam non volunt cum se ipsis ratiocinari aut ratiocinari, optima probatio est adventus temporis finis mundi. Hodie enim, ad omnem humanitatem Iesus hoc nuntium, qui fidem Protestantem ab anno 1843 pertinet, secundum Apoc. 3:1, scribere potuit: "*Angelo ecclesiae Sardis scribe: Haec dicit qui habet septem spiritus Dei et septem stellas: Scio opera tua, **quia te vivis et mortuus es** .*" Protestantes saeculi XVI ^{transgressionem} legis divinae a Catholicis damnaverunt et anno 1844, consuetudinem suam dominicae Catholicae Romanae iustificaverunt. Hic testimonium habemus quod derelictionem eorum a Deo ab hoc anno 1844 iustificat. Et hoc exemplar paulatim mentes totius castrorum occidentalium vincet.

Undique circa nos, turbae hominum moventur et moventur in magna activitate laboris vel otii, et Iesus eis dicit: "***Scio vos vivere putari, et mortuos esse*** ." Nonne haec ipsa definitio mortis tardae est? Res manifesta est, et si vita occidentalis in universum praecipue spectat, id est quia societas occidentalis hanc societatem Americanam, fundamentaliter Protestantem, sed a Deo maledictam ab primo die veris anni 1843, ut exemplar societatis sumpsit. Eius exemplar in societate Europaea et in duobus continentibus reproducitur ubi Protestantismus foedus cum fide Catholica Romana iniit et quietem primam iustificat, ab imperatore Constantino ^{I a die 7 Martii anni 321 hereditam.}

Haec societas Americana hodierna exemplar societatis constituit quod "*bestia quae ascendit de terra*" Apoc. 13:13 incorporabit postquam mors lenta morte rapida a destructione nucleari Belli Orbis Terrarum Tertii effecta substituta erit. Quicumque societatem Americanam anni 2023 videt, ante oculos habet exemplar experimentale quod ultimum regimen universale in historia Telluris capiet. Inter hanc adimpletionem et nos, tantum sex anni sunt gradatim prolongationum mortis et destructionis; hoc donec, anno septimo, iusta ira Dei Creatoris inimicos eius rebelles deleverit.

Si gens sine remedio est contra mortem lentae, non ita est cum fide et vita humana. Et recursus ad rectum remedium pro utroque electos Iesu, per orbem dispersos in climate magnae tempestatis et magnae perturbationis rerum, describit. Remedia exstant et Deus ea indicavit; ergo sufficit electis eius ut praecepta divina eius oboediant et se a spiritu Sancti eius duci sinant in ultimis vitae suae gradibus in terra peccati.

Status rerum globalis hodiernus duas habet facies: faciem homini naturali accessibilem et faciem iudicii divini quod Deus cum electis suis communicat. Homo naturalis causas apparentes tensionum internationalium indicare et causas ex iure territoriali debitas identificare potest, sed homini spirituali hae res tantum formae sunt sub quibus Deus creator iratus conflictum homicidalem ordinat, quod symbolo "*sextae tubae*" Apocalypsis suae, quae Apocalypsis appellatur, prophetavit. Et haec "*sexta tuba*" "*sextam*" poenam constituit quam Deus

infligit populis Christianis occidentalibus qui ausi sunt " **legem suam mutare** ", **verba sua transformare** , **et ordinem** " **temporis** " quem ab initio creationis suae terrenae per septem dies hebdomadis suae constituit in dubium vocare, ita consilium programmatis salutis pro veris electis suis destinati distortantes; electis peccatoribus paenitentibus qui fructum verae paenitentiae producant.

Situatio quam videmus pridie veris anni 2023 in Gallia et toto orbe terrarum explosiva est. In Gallia, pauci homines fragilitatem regiminis democratici conscii sunt. Ut nomen indicat, democratia est regimen ubi populus gubernat. Attamen, cum populus dividitur, ita etiam democratia dividitur. Et cum factio minoritatis suas normas imponere conatur, pax nationalis in solo limine patientiae inter castra opposita posita est. Nam regimen democraticum solum per acceptationem pactorum et compromissorum inter opiniones oppositas constitutorum fieri potest. Regimen republicanum tam vulnerabile est revolutionibus popularibus quam regimen monarchicum. Omnia quaestio est acceptationis et roboris oppositionis. Galli hodie igitur victimae sunt pacis longae et fallacis quae eos ad credendum in soliditatem institutionum suarum et regiminis politici Quintae ^{Rei Publicae adduxit} . Sed realitas tandem se imponit, et illusiones evanescere debent.

Vocabulum "democratia" valde fallax est, quia sub hoc vocabulo democratias valde diversas invenimus. Primum exemplar referentiae erat regimen democraticum Athenarum antiquitatis. Totus populus in decernendo participabat, et nostro tempore, haec democratia directa tantum in Helvetia adhibetur. Multiplices formae democratiae per multiplices formas populi explicantur. Itaque invenimus democratias capitalisticas, communisticas, Hinduisticas, et Islamicas secundum inclinationes ideologicas et religiosas populi. Praeter Helvetiam, omnes hae democratiae exemplar directum, aequissimum, pro exemplari indirecto deseruerunt vel reiecerunt, in quo potestas populi legatis qui eum repraesentant committitur. Hic problema oritur, in gradu huius repraesentationis, quae aiunt. Et hoc est casus hodiernus in Gallia, ubi perversum systema duorum circuituum electionum permittit minoritati totam patriam cum potestate absoluta per fraudes et foedera factionum regere. Galli Quintam ^{Rem Publicam} , quae anno 1958 ut dictatura damnata est, deserere debuerunt , et post discessum Generalis de Gaulle anno 1969 ad Quartam Rem ^{Publicam} redire, quia eius adventus ad potestatem solum iustus erat ad

^{solvendum problema Belli Algeriani. Hoc solum tempore dictatura Quintae Rei Publicae} Franciae utilis erat. Tempore procedente, falsa informatio in mentibus populi Franciae opus suum fecit, et multi hanc Quartam ^{Rem Publicam despiciunt} , ubi praesides Consilii alter alteri succedebant quia gubernare non poterant. Sed omnes moneo eo tempore duces politicos consensisse ut eorum propositionem repudiari et a legatis suffragiis non sustineri viderent... Quid de nostro tempore?... Hoc manifeste non amplius ita est. Unum certum est: Deus neque voluit neque permisit ut Francia effugeret maledictionem Quintae ^{Rei Publicae suae} .

Signum liberationem angelorum malignorum Apo. 7 confirmat, cum simul eiusdem generis conflictus inter duos coetus videamus. In gradu Gallico, Democratici regimen minoritatis praesidentialis non iam tolerant, et in gradu globali, populi emergentes Terti Mundi non iam tolerant regimen castrorum

occidentalium. Deus problemata creavit, et oculi populi diu clausi aperiuntur et contra omnes iniurias rebellant.

Eventus seditionis popularis populi Francici chartas denuo miscet et nobis permittit programma chronologicum invenire quod in Daniele 11:40 ad 45 descriptum est: primum impetus Musulmanorum a perturbatione interna Franciae et Europae favens, deinde invasio Russica cuius ira incitata est positionibus Europaeis auxilii armati Ucrainae oblatis.

Aequinoctia et solstitia

Hodie, Lunae die XX mensis Martii, anno MMXXIII, die veris, intellego aequinoctia et solstitia nuntia divina ferre. Iam explico, secundum normam temporis a Deo constitutam, qua dies incipit solis occasu, breve momentum transitus aequinoctii huius veris non die XX mensis Martii, sed die XXI mensis Martii hora decima et XXIV post meridiem, tempore locali Parisiis, fieri.

Ideal propositi a Deo concepti est perfecta unitas, quam hoc principio interpreto: $1 + 1 = 1$. Iesus pro unitate Dei et electorum suorum precatus est, in Ioanne 17:22-23: "*Claritatem, quam dedisti mihi, dedi eis, ut sint unum, sicut et nos unum sumus. Ego in illis, et tu in me, ut sint consummati in unum; et ut cognoscat mundus quia tu me misisti, et quia tu dilexisti eos, sicut me dilexisti.*" Sed antequam hoc gloriosum et felicem exitum obtineretur, peccatum apparuit, fructus verae libertatis eligendi, quam Deus omnibus creaturis suis relinquit, et primi ab eo creati contra eum rebellaverunt. Tempore procedente, angelus lucis, qui Satanus factus est, angelis iunctis, qui eius electiones probabant, coniuncti sunt. Quam ob rem, vita a Deo creata in duo castra, inter se extremis opposita, divisa est. Et, terram creans, Deus viam invenit ad hanc condicionem revelandam per aequinoctium vernum, quod initium anni sui in norma sua ad tempus computandum secundum Exod. 12:2: "*Mensis iste vobis erit principium mensium; primus erit vobis mensium anni.*" Deus hanc declarationem fecit ipso die veris, id est, primo aequinoctii qui liberationem Hebraeorum e servitute Aegyptiorum parat. Et hoc eventum in scaenam historicam ponit imaginem spirituales liberationis electorum a peccato mortali. Aegyptus in hac experientia fit symbolum typicum peccati.

Duo aequinoctium in toto anno sunt: aequinoctium vernum et aequinoctium autumnale. Utrumque significationem propriam habet. Aequinoctium vernum adventum aestatis praecedat, quod Deus sub auspiciis Iustitiae suae et lucis suae ponit, quam aestas ad maximum perducet. Contra, aequinoctium autumnale hiemem praecedat, in quo lux ad maximum reducitur et imago tenebrarum ad maximum perducit, quod ei famam temporis mortui affert.

His significationibus positis, multae lectiones cum his quattuor cyclis terrestribus temporum coniungi possunt.

Ver, a Deo privilegiato, initium certaminis inter castra boni et castra mali repraesentat. Cum unaquaque creatura creata libera sit, dilemma solvendum est, quia res hoc principio definitur: $1 + 1 = 2$. Nunc, cum duo castra inter se opponuntur, tertia castra necessaria essent ad inter ea tamquam arbiter

decernendum, sed heu haec tertia castra non exstant. Ita dilemma se imponit et perseverat. Haec insolubilis res Spiritum ducit ut numerum 2 symbolum imperfectionis et numerum 3 perfectionis faciat. Hic codex adhibitus est in constructione ultimae Revelationis a Deo datae apostolis Iesu Christi, et praecipue Ioanni, ultimo superstiti duodecim, fine primi saeculi aetatis nostrae; Revelatio, secundum translationem verbi Graeci "Apocalypsis" vel, Francogallice, Apocalypsis.

Ver victoriam divinam super inimicos suos praedicit, et haec futura victoria lumine intenso aestatis quod eam sequitur repraesentatur. Quam ob rem Deus ministerium Iesu Christi, cuius finis ultimus est tenebras delere et castra lucis triumphare, in tempore verno collocat. Haec lectio in experientia vitae populi Hebraei reflectitur. In tenebras obscurissimas immersi, servituti et dolori subiciuntur. Plures plagae Aegypti inflictae Pharaonem cogere debent ut populum Dei liberet. Sed primis novem plagis resistit pretio doloris terribilis pro suo populo Aegyptio. Cum res insolubilis videtur, Deus arma decisiva utitur: mortem omnium primogenitorum Aegypti, tam animalium quam hominum. Haec oppositio nobis pugnam invisibilem inter Deum et diabolum revelat, cui terra tradita est. Et in secreto optime celato, Deus victoriam suam contra diabolum parabat offerendo vitam " **primogeniti** " sui, qui totam perfectionem divinam in carne humana incorporaret. Haec erat significatio primi Paschae inter diem decimum ^{et decimum} quartum mensis primi anni divini instituti. Agnus decimo ^{die} ex agnos praesto electus est, et haec actio initium ministerii Iesu Christi prophetavit; ^{dies autem quartus decimus}, quo immolandus erat, diem Mercurii, tertium Aprilis, anni tricesimi, quo Iesus a militibus Romanis crucifixus est, prophetavit.

Pascha consilium salutis Dei prophetavit ad electos suos servandos, eos a peccato et eius praemio, morte, liberandos. Peccatum in Deo inoboedientia et eius iustitiae notione impugnanda consistit. Ergo manifestum est Deum nullam causam habuisse et adhuc habere ad homines servandos qui in rebellionem erga eum et leges eius manent. Hoc etiam evidentius fit cum pretium quod ipse libenter in Iesu Christo solvere consensit ad vitas electorum suorum redimendas consideramus. Ita, sub symbolo festi Paschalis, Deus consilium salutis suae prophetavit in forma reditus redemptorum suorum ad signa lucis suae et perfectae iustitiae. Ubi est peccatum in hoc ritu Paschali? In tribus rebus: in servitute Aegyptiaca, in morte agni paschalis, et in morte " **primogeniti** " Aegyptii. Sed symbolum honoratum huius ritus Paschalis manet " **agnus** ": imago electi idealis secundum Deum: docilis, pacificus, tenerus et confidens. Ut igitur electos huic ideali congruentes obtineat, Deus in Iesu Christo incarnatus est, ut pro peccato eorum solveret et eos " **iustitiae suae aeternae** " participes faceret, quae non est simplex mystica theoria, sed transformatio morum et animi populi quem servat. Deus hoc programma confirmat imputando illud ministerio Messiae sui, in Dan. 9:24: " *Septuaginta hebdomades constitutae sunt super populum tuum et super urbem sanctam tuam, ad consummandum praevaricationes et finem imponendum peccatis.* " (per electos) , *ad expiandam iniquitatem et ad introducendam iustitiam aeternam* (per Messiam) , *ad obsignandam visionem et prophetam, et ad ungendum Sanctum Sanctorum.* » In hoc versu, Deus alludit ad duo magna festa Iudaica annua: illud « **Diei Expiationis** » aequinoctii autumnalis, « **ad expiandam**

iniquitatem »; deinde venit illud « *Paschae* » aequinoctii verni, « *et ad introducendam iustitiam aeternam* ». Nota in hoc ordine chronologico, conformitatem ad formam datam diei 24 horarum: « *vespera, mane* », « *nox, dies* », « ... *"tenebrae, lux"* », quae variis formis eundem sensum prophetant, scilicet victoriam finalem Dei, victoriam " *lucis sive boni* " eius contra " *malum, peccatum* " et peccatores caelestes et terrestres.

Nunc ad aequinoctium autumnale animum convertamus. Cum ritu " *Diei Expiationis* " coniunctum, aequinoctium autumnale condicionem spiritualem depingit, quae initio primi peccati, diaboli, et secundi peccati ab Eva et Adam commissi incitata est. Sed hac vice non in iustitia divina, sed in eius absoluto contrario, ipso peccato, agitur. Et sicut aequinoctium vernum viam plenae luci paravit, hic aequinoctium autumnale peccatum, quod ad hiemem spiritualem ducit, id est mortem, quae eius stipendium est, petit. Sed, in morte expiatoria sua, in Pascha verno peracta, Iesus duo festa implet: oblationem iustitiae et expiationem peccati. Et Pascha verno favendo, Deus victoriam suam futuram et naturam temporariam existentiae peccati, quae " *desinendum* " est, confirmat; Quod confirmatur Apoc. 6:2, ubi scriptum est de Iesu Christo: " *Vidi, et ecce equus albus. Et qui sedebat super eum habebat arcum; et data est ei corona, et exivit vincens et ut vinceret* . "

Ver mense Martio locatur. Et hic, hoc vocabulum "Mars" significationem paganam Romanam dei "Belli" accipit. Aliquid quod imagini aequinoctii et oppositioni castrorum bonorum contra castra malorum respondet, sed re vera, certamini mali quod se aggressivum contra castra bonorum ostendit.

Dies quinto decimo mensis Martii caede Iulii Caesaris, dictatoris Romani, insignis est. Hoc eventum politicum ad imperium imperii a nepote eius Octaviano constituendum duxit. Ver igitur post hanc caedem condicionibus instabilibus et adversitate politica insignitum est, donec ius imperiale Octaviani omnes partes adversarias praevaluit.

Quid de vere nostro anni 2023? Hoc tempore, totus mundus in duas partes principales divisus est. Post annum conflictus, exercitus Russicus et exercitus Ucrainicus inter se resistunt et pugnant, alter alteri manifeste dominante. Haec condicio non solum aequinoctium vernum, sed etiam aequinoctium autumnale repraesentatur. Haec duo momenta anni 2023 verisimiliter gravibus eventibus notabuntur. Aequinoctium autumnale die Sabbati, XXIII Septembris, transibit. Et haec dies potest esse conflictus directi inter exercitus Russiae et NATO. Nam hic conflictus directus initium secundae periodi erit, quam Daniel 11:40 ad 45 describit, eius adimpletionem chronologice revelando.

In Gallia, aequinoctium vernum hodiernum etiam statu quasi-insurrectionali notatur, quod ad disruptionem relationum inter populum et totum castra praesidentialia ducit. Duae conceptiones democraticae inter se opponuntur: ea populi et ea regularum a potestatibus politicis sub praesidentia autocratica creatarum. Ab anno 1958 adhibitae, regulae Quintae ^{Rei Publicae} characterem inevitabilem quibusdam induerunt, qui obliviscuntur regulas constitutas firmitatem tantum habere innitentes auxilio et approbatione populi maioris partis. Sicut cum pace a Deo data, ita est cum regulis democraticis; utraque characterem tantum provisionalem habet, quae a bona voluntate Dei pendet. Et res gestae

servis eius revelant tempus advenisse Deo finem imponendi foederibus humanis et unionibus omnis generis. Quod aequinoctium vernalis nostrum incipit est applicatio eorum quae Deus pro vetere foedere in Zachariae capitulo declaravit. 11:14: " ***Deinde secundum baculum meum, Unionem, fregi, ut fraternitatem inter Iudam et Israellem frangerem.*** " Fractio "***unionis*** " populi Francogallici necessaria est ad vim militarem huius terrae debilitandam, quae continuos impetus "***regis meridiei*** " ***Musulmani*** et "***regis septentrionis*** " Russici favere debet . Sed alia "***unio*** " in scala Europaea etiam frangetur, quia Europa Occidentalis originalis terras orientales diu a Russia Sovietica servituti subiectas excepit. Et eorum indignatio eos facit studiosiores fautores Ucrainae a Russia hodierna invasae quam veteres terras Europae Occidentalis.

Interne, Francia diu divisa est inter factiones dextras et sinistras. Postquam Musulmani in solo Gallico post finem Belli Algeriani sedem fixerunt, alia divisio orta est cum Fronte Nationali. Attamen hae divisiones nihilominus coexistere potuerunt propter dominationem mentis unius viae a gubernatione Europaea impositae. Praeterea, in praesenti repraesentatione deputatorum videre possumus fere evanescentiam duarum factionum politicarum, Dextrae Republicanae et castrorum Socialistarum, quae successive politicam Franciae administrabant et responsabilitatem pro praesenti ruina oeconomica susceperunt. Accedit quod Francia in situ politico valde conflictuali versatur, quia praesens maioritas praesidentialis artificialiter constructa est et desiderato favore populi caret. Maioritas per foedera, haec maioritas duo castra opposita habet, unum a sinistra, alterum a dextra Conventu Nationali. Atmosphaera odiosa omnibus his factionibus opponitur, quae patriam ingovernabilem reddit vel solum gubernabilem per odiatum articulum 49 paragraphum 3, qui solus iram operariorum et iuventutis incendit.

Status aequinoctii ad omnes gentes occidentales pervenit, in quibus aspectus politicus in separatione binaria officiorum legatorum hos populos repraesentantium fundatus est. Acceptio regularum democraticorum hanc perpetuam contentionem politicam possibilem et pacificam reddidit. Eodem tempore homines ab idea consumendi, emendi, res modernas, progressu scientifico possibilitas effectae, absorpti sunt. Libertas quasi-libertaria populo concessa est pro eorum indifferentia in electionibus oeconomicis et politicis factis. Sic regulae capitalismi per castra occidentalia impositae sunt. Sed hodie vitium huius immodicae liberationis morum detegimus, quia haec libertas homines capriciosos et exigentes generavit, qui contradictionem tolerare non possunt, sicut "pueri delicati" qui facti sunt. Sicut generatio Maii 68, assumunt et adhibent dictum "vetitum est vetare". Quia illecebra anesthesica pacis et consumendi non iam valet, crisis duram realitatem calamitosae condicionis hodiernae revelat. Sed detectio cladis modo incipit initio huius anni divini aequinoctio vernali notati, quia sumptus vitae crescens propter interruptionem commeatus gasii Russici drama Europae occidentalis adhuc magis intensificabit.

Iam explicavi crisin praesentem non naturalem esse, sed potius Deum Creatorem eam construxisse ut "***gentes ad iram*** " provocaret. Et hac ipsa locutione Spiritus Tertium Bellum Mundanum in Apoc. 11:18 designat: "***Iratae sunt gentes*** , et venit ira tua, et tempus advenit iudicare mortuos, dare mercedem

servis tuis prophetis, sanctis, et timentibus nomen tuum, parvis et magnis, et perdere eos qui deleunt terram. " Nuntius huius diei vernalis nobis explicationem praebet huius " *irritationis* " nationum occidentalium. Sane Moscuae, praeses Russicus praesidem Sinensem cum honore et amicitia excepit. Et haec conventus officialis, die postquam tribunal Hagense mandatum apprehensionis Vladimiri Putin propter scelera belli promulgavit, est despectio his corporibus iudicialibus Europaeis, ut ita dicam, internationalibus. Re vera, haec conventus tantum revelat dominationem occidentalem tantum nomine et simulatione internationalem fuisse, quia manifeste milliarda virorum et mulierum eam non agnoverunt, nec legitimaverunt, cum contra haec alia castra conveniant ad dictatum Occidentalem oppugnandum. Recentissima igitur " *irritatio* " harum nationum occidentalium ex dubitatione universalis supremationis a reliquis multis aliis populis oritur. Nunc satis proveci et illuminati sumus ut intelligamus quomodo Deus " *irritationem nationum* " praeparaverit, quae eas ad inter se necandum adducet.

Anno MMXIX, satis erat virus Covid-19 creatus ad pestilentiam mortiferam quam inter duces nationum occidentalium iuvenes et senes excitavit. In Gallia, iuvenis Praeses Macron adeo perterritus est ut, iniciativa medicis relicta, populus se segregare coactus est et omnes actiones professionali per biennium intermittere. Gallia ex hac calamitate etiam debilior et aere alieno magis obnoxia emersit. Atque haec Gallia diruta problemati in Ucraina orto obviam ivit. Sponte naturae suae arrogantiae et instinctui obtemperans, Praeses Gallorum officium suum esse putavit ut cum infirmis contra fortes staret, ut oppugnatos contra aggressores sustineret. Famosus "Zorro" aliter non egisset, sed hic non in fictione sed in re sumus, et electio facta Galliam dirutam inimicam capitalem Russiae potentis fecit. Ita, ruinae a virus mortifero creatae additur ruina ob desertionem gasis Russici et sanctiones contra hanc terram impositas. Sed quamvis diruta, in spirali quae eam demittit, Gallia se cogit bellum Ucrainae pecuniarie sustinere. Tot causae ad hanc Galliam vastatam eiusque populum, qui consequentias patitur, ad ebullitionem adducendum.

Recens inquisitio de Gallis ostendit eos contemptu laborare. Iure quidem Galli intellegunt se a politicis manipulari, quibus nihil curae est quid ipsi cogitent aut velint. Hoc testimonium magni momenti est, quia Deus eis imposuit quod ipsi eum per saecula historiae, sed praesertim ab anno 1789, die Revolutionis Nationalis, pati coegerunt. Temporibus discriminis, victimae eos qui causam eius causant quaerunt. Immo, politici qui successive Francia praefuerunt rationem reddere debemus et eos interrogare quomodo, per suas successivas electiones politicas et oeconomicas, haec natio quartum locum in mundo inter divites terras, quas tempore Generalis de Gaulle occupabat, amiserit. Omnes eam constanter prodiderunt, praeferentes audire et parere praeceptis capitalismi Anglo-Americani, impositis a gubernatione Europaea ad subigendos populos Europae Unitae. Et in nostra condicione praesenti, crisis a lege quae pensionem ad annum 64 praescribit, huius originis est. A gubernatione pecuniaria Europaea postulatur, et, ut bonus Europaeus, Praeses Macron eam tantum sustinere potest. Sed populus terga vertit et id non vult... et contentio inter regem et populum eius incipit. Quis vincet?

Summa summarum, scimus Galliam ab Maio anni 1968 lacte rebellionis nutritam esse. Vicissim, haec generatio semper rebellis ad potestatem pervenit, et

num mirari debemus post generationes rebelles successivas generationem etiam rebellio-rem venire? Minime! Haec evolutio inevitabilis erat, sicut status Israel usque ad eius destructionem nationalem anno 70 p.C.n. a Romanis, secundum Danielelem 9:26; sed etiam anno -586 cum rex Nabuchodonosor eam per 70 annos destruxit, a propheta Ieremia praedictum.

Saepe indolem cynicam et arrogantem iuvenis Praesidis Macron vituperavi, sed oblitus sum eum etiam culpae propter mores contemptuosos quos populus Gallicus ei hodie reprehendit. Hac in re, cum magistro generis, Francisco Hollande, collaboravit, cuius consiliarius pecuniarius erat antequam Minister Oeconomiae eius fieret. Attamen socius Domini Hollande revelavit eum magnum contemptum erga pauperes ostendisse, quos, suis ipsius verbis, "edentulos" appellabat. Haec facta coniunctis, intellegimus Quintam ^{Rem Publicam} castam privilegiatam divitum creavisse qui inter se in potestate praesidentiali Galliae succedunt. Ita haec Quinta ^{Res Publica} privilegia quae prima Res Publica abolere voluit restituit. Ergo, nonne mirari debemus si cogitatio revolutionaria hodie in mentibus populi contempti renascitur? Sola quaestio quae adhuc hodie oritur est: quousque Deus hanc novam Revolutionem progredi permittet?

Scientes omnem vitam a Deo pendere, intellegere possumus causas quae iram humanam inflamment nullum per se pretium habere. Apparent quia Deus daemones emittit ut omnes subiectos odii qui hominibus adversantur excitent et excitent. Itaque, consilium laborandi usque ad sexagesimum quartum annum verisimiliter iram humanam excitabit, nisi si Deus id velit. Ob inopiam annuitatum, mihi personaliter permissum est ad otium transire sexagesimum quintum annum aetatis, et cum sexagesimum annum attigissem, pensio senectutis immigrantibus externis eiusdem aetatis concessa mihi negata est secundum regulas temporis. Praeterea, mea sententia, aetas otii problema creat quia eadem regula omnibus, vel saltem maximo numero, applicanda est. Sed Deus ipse homines eadem aetate mori non facit, et condiciones laboris valde differunt, etiam in gradu experientiae pro singulis. Quibusdam hominibus et certis professionibus, labor stimulans et iucundus est, et qui eum exercent non festinant eum propter otium relinquere. Sed aliae professiones corpora hominum reapse defatigant, et his hominibus tempus otii maxime breviatur. Quam ob rem administratio rationum technocratica hodiernae regiminis Gallici hanc rem aequaliter solve-
re non potest.

Aliud criterium explicat cur populus Gallicus iam legitimitatem administrationi praesenti non tribuat. Inter annos 1958 et 2022, ingens discrimen notandum est. Ea pertinet ad rationem abstinentiae suffragatorum, quae, per annos, inter 40 et 60% anno 2022 pervenit. Quam ob rem, victoria Praesidis Macron re vera a vix 25% totius populi Gallici, vel etiam minus, sustinetur. Et haec parva figura eius mores manipulativos, arrogantes et contemptuosos etiam magis intolerabiles reddit 75% qui eum non elegerunt, necnon legatis eius qui maiorem partem absolutam non adepti sunt.

Conflictus apparuit cum primo peccato commisso ab angelo primo contra Deum creato, et hoc peccatum ei causa fuit doloris quem revelare voluit in processu cycli quattuor temporum terrestrium secundum hoc principium:

Ver: Initium diei. Tempus est lucidum felicitatis cum Deus primam suam aequivalentem creat.

Aestas: plena lux diurna. Hoc est tempus quo Deus multitudinem angelicorum oboedientium similium creat.

Autumnus: Initium noctis. Hoc est tempus quo primus homo nobis adversarius contra Deum rebellavit et primum peccatum in historia vitae committit. Proinde poena creationem mortis requirit, quae tandem omnibus peccatoribus infligitur. Nam secundum Rom. 6:23: "***stipendium peccati mors***."

Hiems: Nox intempestiva. Hoc est tempus quo peccatores magno numero congregantur et castra contraria castris Dei formant.

Hoc principium renovatur pro creatione terrena

Ver: Creatio Adami, iusti et innocentis.

Aestas: Creatio Evae, pulchrae et innocentis.

Autumnus: Adam et Eva contra Deum peccant et innocentiam amittunt et morte cum omni creatura plantarum et animalium percussi sunt.

Hiems: Cain fratrem suum Abelem zelotypia occidit. Caedes et homicidia multiplicantur. Mors totam speciem humanam et fere omnes plantas dominatur.

Die XXII mensis Martii, anno MMXXIII, Praeses Macron in colloquio televisifico hora prima post meridiem locutus est. Fidelis consuetudini suae, in proposito suo (in animo suo) inconcussus, necessitatem legis suae de otio, sexaginta quattuor annos natae, quam necessariam declaravit, confirmavit. Cupiens paginam vertere, novas iniciativas de opere et condicionibus laboris nuntiaturum esse pollicitus est. Eius pertinacia operarios operis agentes eorumque sodalitates magis irritavit. Gallia in situ insolubili versatur, quia duae legitimitates inter se conflictantur. Manus Dei rem formavit, ut notandum est, sed sive de Israele et Palaestina ab anno MCMXLVIII et statu Hierosolymitanorum et "locorum sanctorum" eius agitur, sive in Gallia de praesenti repraesentatione deputatorum, de Ucraina et Russia, sive in gradu globali, de oppositione duorum coetuum oppositorum, principium aequinoctii dominatur cum insolubili conflictu suo. Primum ver septem annorum proximorum a Deo Creatore vehementer notatur, et eius nuntius manifeste est nuntiatio septem annorum continui conflictus usque ad gloriosum eius reditum in Iesu Christo. Hae variae condiciones problema evolutionarium "gallinae et ovi" excitant; quis alterum creavit? Populus Gallicus suam democratiam et leges quae eam regunt constituit. Sed quatenus haec lex populo qui eam constituit superior haberi debet? Ut numerus eius quintus indicat, Respublica praesens quartam ^{anno} 1958 impugnavit. Lex igitur mutari potest cum populus eam postulat. Re vera, sola legitimitate fruitur quam populus ei tribuit. Anno 1793, rex Ludovicus XVI caput amisit quod voluntati populi Gallici revolutionarii adversatus est...

Die Lunae, XXVI mensis Martii, Praeses Macron Carolum III Angliae regem Versaliis magnis honoribus accepturus erat. Visitatio inter irae populi, operas cessantes, et perturbationes late diffusae fiebat. Summopere humiliatus, praeses Gallicus visitationem in tempora feliciora differre coactus est. In oculis civium Europaeorum humiliatus et irritatus, vicissim in furorem vehementem exardescet; bellum civile igitur non procul abest. Simul, in Sinas iter facere destinaturus est, ubi spectaculum vitae Gallicae humiliationem eius amplificabit.

Democratia et technocratia

Democratia omnibus satisfacere non potest, cum eius principium in necessitate inveniendi notiones quae consensum habeant et a multitudine hominum cum ideis et moribus valde diversis communicentur et accipiantur, fundatur. Democratia tantum per acceptationem ab omnibus sponte renuntiationis quibusdam postulatis non satis communicatis fungi potest. Antiquum principium, monarchiae, postulat ut dominator suas notiones reliquae societati imponat. Utile est autem causam recognoscere quae populum Gallicum ad monarchiam suam evertendam ab anno 1793 duxit. Populus Gallicus saecula regiminum despoticorum et crudelium monarchicorum sine rebellionem toleraverat. Tantum cum impressione Sacrae Bibliorum resistentia et bellicosa oppositio in certamen intestinum contra monarchiam Catholicam Romanam ingressae sunt. Re vera, mendacia ab hac religione Romana tradita revelando, Biblia excitavit sectatores dignos electione divina et celerrime heredes fidei "reformatae" dictae, quibus religiosum studium simile erat studio politico. Oppugnati, solum de vita sua defendenda cogitabant, gladio, lancea, vel sclopeto occidendo ne ipsi interficerentur. Vera fides rara et singularis est, ita ut puer raro hereditate accipiat intensionem fidei parentum suorum. Ludovicus XIV coetum specialem "draconum" constituit ut novos conversos per regnum Franciae venarentur et cogerent ad fidem Protestantem abnegandam. In regione austro-orientali Massif Central, in regione Cevennarum, venatio Huguenotorum terribilis et terribiliter efficax erat. Fides clandestina facta est et, vitaliter, occulta. Quam ob rem, in Apoc. 12:6 et 14, Spiritus hoc tempus probationis 1260 annorum symbolo "*deserti*" evocat: "*Et mulier fugit in **desertum**, ubi habet locum praeparatum a Deo, ut ibi pascant eam **dies mille ducentos sexaginta** .../... Et datae sunt mulieri duae alae aquilae magnae, ut volaret in **desertum**, in locum suum, ubi nutritur **per tempus et tempora et dimidium temporis a facie serpentis.***"

Post Ludovicum XIV, successor eius Ludovicus XV, impudens hedonista, post vitam continuae luxuriae mortuus est, relinquens Franciam omnino vastatam. Itaque per hanc ruinam et magnam paupertatem fame notatam ira populi Francici a Deo excitata est. Hoc vocabulum "fames" proprie significat privationem cibi carnalis, sed etiam, spiritualiter, nutrimenti spiritualis. Persecutiones Catholicae Gallos privaverunt nutrimento spirituali Bibliorum, et propter favorem et approbationem a populo fidei Catholicae datam, Deus eis privationem et augmentum pretii panis imposuit. Revolutio Francica originem habuit in hac inopia panis, et id erat quia iam non inveniebant quem mulieres vulgares, dominae et matres, strepitu demonstrabant. Et brevi tempore, Lutetia surrexit et contra potestatem monarchicam eiusque regimen rebellavit. In Levit. 26:23-26, Deus haec duo eidem poenae coniungit: "***gladium vindicativum et famem***," id est, "***baculum panis fractum***": "*Si hae poenae non vos corrigerent et si resistitis mihi, et ego resistam vobis et percutiam vos septies propter peccata vestra. **Adducam super vos gladium, qui vindicabit foedus meum** ; cum congregati fueritis in*

civitatibus vestris, mittam pestem in vos, et trademini in manus inimici. Cum frangam baculum panis vestri, decem mulieres coquent panem vestrum in uno clibano et recipient panem vestrum ad pondus; comedetis, et non satiabimini ." Ita, in divina sapientia, poena a Deo imposita ad panem carnalem et panem spiritualem pertinet, tam rari quam inter se facti. Tunc demum, amaris et crudelibus cogitationibus incitata, Revolutio munus suum tamquam gladius divinus vindicativus ageret, multitudinem capitum in duobus castris foederatis inimicorum Dei: monarchia Catholica et papismo Romano Catholico interficiendo. Theoriae scientificae evolutionis revelationes divinas in mentibus hominum interficerent, et cogitationes atheisticae liberorum cogitantium homines necessitatem verae fidei perpetuo oblivisci facerent. Exemplis Graecis et Romanis innixa, Francia republicana se in regime democratico aedificaret. Per tempus, a provocatione ad provocationem, quinque formas Rei Publicae exploravit. Quaedam ex his mutationibus pretio sanguinis effusi consecutae sunt. Atque hae variae tentationes probationem praeberunt regimen democratiae non praebere solutionem idealem quam homines frustra quaerunt.

Homines semper consequentias libertatis, quam sibi concedunt, patiuntur. Problema tam multiplex est ut, in regime democratico, homo tempus suum in leges statuendas consumat, quibus ad res emergentes respondeat. Ortus novorum criteriorum postulat ut ea recognoscantur, corrigantur, vel etiam abrogantur ut ea substituant.

In vita secundum Deum, regulae precisae praescriptae sunt, et haec condicio commodum habet necessitatem renovationum limitandi. Quo enim magis libertas individualis restringitur et observatur, eo pauciores sunt occasiones viarum liberarum ad rebellionem apertarum. Sed dicendum est, rebellis semper bonam iustificationem inventurus est ad rebellandum contra quemlibet ordinem constitutum, divinum sive non. In regimine Dei, felicitas innititur contento, satisfactione per communionem cum Deo percepta cum iterum possibilis fit. Et praeter legitimam oboedientiam ei debitam, magnus Deus creator magnam libertatem actionis creaturis suis submissis et gratis relinquit. Sicut uxor a marito contenta amatorem non quaerit, ita filius Dei, bonitate et fidelitate Dei impletus, alias fontes voluptatum infinite renovabilium non quaerit. Et hoc tempore veris anni 2023, hanc coniunctionem cum hoc magno Deo creatore sentio qui ver primum diem anni fecit omnibus qui ad eum pertinent, postquam cum eo reconciliati sunt per recognitionem redemptionis suae ab "agno " Iesu Christo. Sine hoc contento spirituali, spiritus humanus est abyssus insatiabilis. Est et manet perpetuo praeda carnalis desiderii multiplici, qui consumptionem feminarum, virorum, et, si maxime perversum est, puerorum, omniumque bonorum terrestrium inventorum, productorum, et in foro universali venditorum spectat. Sed ad haec comparanda, pecunia opus est, plus plusque pecuniae. Et hic est ubi discrimen oeconomicum et ruina veniunt ut puerum corruptum, capriciosum, avarum rebus quas iam adipisci non potest privent. Resultat ira quae eos qui reos sunt, celerrime cognitos, quaerit. Verum est res a ducibus politicis nationum creari, sed si male egerunt et iure rei sunt, hoc non tollit responsabilitatem eorum qui eos agere sinunt sine interventu, quia in regime democratiae, populus potestatem suam delegat legatis, ministris et praesidibus qui eos repraesentant. Et

eorum incuriae et indifferentiae politicae est cur populus vulgaris fatum suum et destinatum suum debeat. Ideo, iterum hic commemoro, magnum Deum creatorem omnem vitam in omnibus suis campis et aspectibus, religiosis, politicis, oeconomicis, ideologicis, scientificis... et cetera, regere. Rectores omnium nationum secundum quod populus meretur constituit. Tempora prosperitatis et angustiae ei debentur ab Adam et Eva usque ad nostra tempora. Quotidie, in vita nostra, nuntium detegimus quod Deus semper novit, etiam ante creationem terrestrem. Sed inimici eius limites suos non vident et illis futurum semper videtur ut tempus realizationis magni propositi, felicitatis universalis constanter quaesitae et speratae. Quid autem constanter quaerunt? Imperium ideale, virum idealem, ducem idealem; sed eos non inveniunt. Et de his rebus, magna est contentio; nos comparamus, inter nos contendimus et tandem inter nos contendimus in monstruosis mortiferis bellicis certaminibus. Sic humanitas nostra contemporanea successive magnae ruinae et fami carnali et spirituali subiicietur antequam magnopere deleatur a "*gladio ultore*" Dei per "*sextam tubam*" eius Apoc. 9:13 peracto.

Tempore procedente, a Republica ad Rempublicam, in Gallia, educatio saecularis pueris data homines magis magisque eruditos produxit, hoc praecipue favente longa pace a Deo data inter annum 1945 et nostra tempora. Sed vos moneo, educatio non necessario intelligentiam facit, quia vera intelligentia donum Dei est quod solum iis reservat quos ea dignos iudicat, nempe iis qui ei placere et eum cognoscere discere volunt, ut ei melius serviant. Obliviscamur igitur paulisper hanc raritatem terrestrem inter multitudinem populorum terrestrium dispersam et inspiciamus fructus ab hac educatione saeculari. Hoc genus creaturae pro arbitrio recondi potest. In unaquaque aetate, cum fluxu mutationum morum, norma probata est ultima legaliter adoptata. Quod bonum et malum erat invertitur et homo eruditus et idoneus in his mutationibus iudicii probationem elevationis suae mentis invenit. Hac in re intellegere possumus ingentem necessitatem limitandi a revelatione divina, quae describit et praescribit quid bonum et malum secundum Deum sint. Hoc freno, hoc impedimento remoto, lapsus et mors inevitabiles sunt. Et ob eas remotas, homines rebelles novas causas et modos moriendi permanentes et continuos inveniunt: viae necant, fumus necant, alcohol necat, medicamenta necant per curationem morborum specificorum, sed etiam religiones necant etiam in monotheismo et scilicet, ad hunc finem factae, bella vitas a Deo creatas necant.

Magnae scholae Gallicae optimates qui Galliam gubernant erudiverunt et paraverunt. Si admissio in has scholas a Deo selecta esset, hae optimates hoc officio dignae essent. Sed res non ita se habet, quia quod admissionem in Scholam Nationalem Administrationis iustificat est pecunia, divitiae, et consociatio cum nova nobilitate republicana. Filii divitum, veri stulti, diploma publicum adipiscuntur ut desideriis parentum satisfaciant, deinde carreras agunt et ad magnas dignitates ducatus ascendunt. Et malitia eorum non mutata est, et res publicas eadem incuria administrant quam in studiis ostenderunt. Ubi igitur est diploma quod veram aequitatem remunerat et comprobatur? Quid fieri potest de patria a tam obscuris personis gubernata? Impossibilitas huic criterio occurrendi est quae excessus, prodiones, et renunciationes explicat quae Galliam

pretiosissimo bono suo, vera libertate, privaverunt. Quia haec difficultas me ad secundum argumentum huius studii tractandum ducit: technocratiam.

Vocabulum "technocratia" ex duobus verbis originis Graecae constat: "techniké" pro arte et "cratos" pro Statu, sive gubernatione technica. In Gallia, ENA (Schola Nationalis Administrationis) est schola quae technicos ad statum praeparat. Scimus scholam res theoreticas docere, quia discipulus doctus lectiones sibi datas velut chartam absorbet. Et magna pars eorum quae discuntur sane eis permittet ut res complexas efficaciter administrent. Sed, quia semper est "sed" inter theoriam et rem ipsam, discipulus prior innumerabilia problemata detegit, de quibus in studiis suis non certior factus est. Vita difficile est theoretice compendiari, quia multa criteria eam condicionant. Regulas discitas applicare facile est in scala urbis, difficilius in scala patriae, et etiam difficilius intra Unionem Europaeam. Difficultatibus imminens, alumnus ENA scientiae et peritiae suae adhaeret, et sententiam suam ut technicus idoneus imponit, confidenter auctoritate sibi a munere suo concessa fretus. Hac in affectione, politicus non iam meditatur; applicat quae docta sunt. Ita Francia mutationem magnam in ratione sua et administratione rei publicae observavit, simulac Europa Unita eius gubernationem suscepit. Procul a campo, legati Europaei suas normas imposuerunt. Haec tota organizatio per actionem primorum technocratarum Bruxellis in Belgio constitutorum constructa est. Procul a populo, exercitus theoristarum peritorum rationes gubernandi nationes in foedere Europaeo implicatas investigavit et ad effectum adduxit. Quod autem patriae nostrae, Franciae, accidit, mihi experientiam Israelis in memoriam revocat, quae privilegio a Deo in praesentia eius gubernari potuit. Sed Israel hanc praesentiam divinam reiecit et maluit regum suorum arbitrio servire, cum omnibus maledictionibus quas pro hac natione, saepius maledicta quam benedicta, repraesentabant. Idem fecit Francia; libertatem et libertatem suam renuntiavit ut se sub iugo omnis generis exploitatorum, pecuniariorum investorum magnarum argentariarum globalium et Europaeorum, poneret. Et pars maledictionis ad eam redit in forma completae paralysis, completae servitutis, impossibilitatis proprium fatum dirigendi.

Iuvenes nostri technocratae non omnes stulti sunt, nam inter eos sunt quidam qui praediti sunt, cum facultatibus ducendi mirabilibus, dum eos qui eis sunt seducere et persuadere conantur. Praeses Macron unus ex his est, et iuvenis praeses Ucrainae hodiernus aliud exemplum est. Hi viri fautores suos, qui eos idolatrant, subigunt. Sed auctoritas quam ostendunt fructus est superbiae immodicae cum spiritu rebellio, qui nostro tempore proprius est. Et haec vere anni 2023 verum initium "finis temporis" in Daniele 11:40 prophetati significat, finis temporis quod per septem annos ultimos extenditur, id est, ultimam hebdomadam annorum propheticorum. Impetus violentiae quasi-insurrectionis, quem in Francia Republicana videmus, effigiem roboticam confirmat, quam apostolus Paulus in epistula ad iuvenem conservum suum, nomine Timotheum, secundum 2 Tim. prophetavit. 3:1 ad 7: *“Hoc quoque scitote, quod in novissimis diebus tempora periculosa erunt. Erunt enim homines sui amantes, pecuniae cupidi, gloriantes, superbi, blasphemi, parentibus inoboedientes, ingrati, impii, sine amore, sine*

ignoscendis, calumniatores, sine continentia, immites, bonum contemptores, proditores, tepidae, superbi, voluptatum amatores magis quam Dei, formam pietatis habentes, virtutem autem eius abnegantes. Ab his devitate. Sunt enim quidam ex eis qui domos intrant et captivant mulieres mente infirmis et haeredibus, oneratas peccatis, variis passionibus affectas, semper discentes **et numquam ad cognitionem veritatis pervenientes** . Sicut Jannes et Iambres restiterunt Mosi, ita et hi resistunt veritati, **corrupti mente, reprobi circa fidem** . Sed non proficient amplius; **stultitia enim eorum manifesta erit omnibus, sicut et horum duorum virorum** . ” In hac descriptione invenimus hos iuvenes “blocos nigros” appellatos qui cistas purgamentorum incendunt Parisiis et... aliae magnae urbes Franciae in eventibus nostris praesentibus. Sed hae factiones tantum praecursores sunt morum rebellium qui adhuc apparebunt. Hae tantum primae sunt dolores quae gentes occidentales percutiunt, et in munere historico praeponderanti, in Francia, ubi fides letaliter affecta est. Deus ultionem sumit contra gentem quae ausa est eum primum contemnere et contemnere. Et haec veritas historica ad constructionem scientiae medicae modernae, innixae interventionismo humano, perduxit: a vaccino a Pasteur invento ad vaccinum Covid-19 ex laboratorio Americano. Sed scientia medica legitima haberi potest dummodo morbos curet quorum causae visibiles et verificabiles sunt. Ubi desinit esse legitima est cum profitetur se morbos mentis humanae sanare, ignorans existentiam vitarum invisibilium angelorum malorum et bonorum. Si medicus non omnia criteria in rationem habet, certum est diagnosim suam falsam esse posse. Et haec res me adducit ut recorder homines unius speciei esse et praeter quasdam proprietates aspectus, omnes in eodem typo normae ab Adam et Eva hereditate designatos esse. Morbi mentis raro, vel omnino non, se manifestant symptomatibus oculis curantis visibilibus, etiam postquam cerebrum perscrutatum est. Praesentia tumoris maligni fortasse detegitur, sed hoc in casu, cura necessaria non iam est psychiatri sed medici vel chirurgi specialistae. Verae perturbationes mentis humanae, sicut tempore Iesu, ex actionibus daemonum invisibilium oriuntur. Ut Deus Creator, omnes morbos sanare poterat, sed vere solus erat capaces morbos mentis sanandi. Audiamus eum hoc testimonium de " **duobus iratis daemonibus vexatis** " qui venerunt ad eum in " **regione Gadarenorum** ", secundum Matthaeum 8:28-29: " *Cum autem esset trans fretum, in regione Gadarenorum, duo daemonia habebant, occurrerunt ei, et insaniebant, ita ut nemo auderet praeterire.*" Et ecce clamaverunt, dicentes: " *Quid nobis et tibi, Fili Dei? Venisti huc ante tempus torquere nos?* " Hic iam, hae daemones doctrinam Apocalypsis 7:2-3 confirmant: " *Et vidi alterum angelum ascendentem ab oriente, habentem signum Dei vivi. Et clamavit voce magna quattuor angelis, quibus datum est laedere terram et mare, dicens: " **Nolite laedere terram, neque mare, neque arbores, donec signemus servos Dei nostri in frontibus eorum** . "* " Imago duorum daemonum testatur ante mortem victoriosam Iesu, iam scivisse poenam mortiferam in " **cruciis secundae mortis** " sibi reservatam esse. Sed consilium salvificum Dei, quod in incarnatione terrestri in Iesu Christo fundatum erat, ignorabant. Tempus exspectabant, sed ignari erant modi quibus Deus eos ad mortem omni iustitia damnare posset. Et haec commutatio est nutrimentum fidei electorum, quia divinitus testatur existentiam spirituum daemonicorum, quos

scientia humana considerare recusat. Medicamenta mente aegrotis imposita eorum reactiones físicas frangunt, sed daemones, quae mentem aegroti obsessi dominantur et dirigunt, non expellunt. Absente divina interventione, sola curatio possibilis obtinetur si daemones ipsi mentem humanam habitatam et obsessam relinquere eligunt, sed nulla medicina humana eos ad hoc cogere potest. Attamen casus possessionis in Biblia citati tantum per actiones extremas abnormales revelantur. Commodum habent nos oblivisci faciendi totam humanitatem obsessam esse, si Iesus eam non inhabitat. Et quae sunt hae actiones rebelles in hodiernis nostris observatae?" Eventa, nisi fructus humanitatis a diabolo eiusque daemonibus possessae? Non innocentes, sed rei nascimur, heredes peccati et a Satana eiusque daemonibus possessi. Sola authentica conversio a Iesu Christo agnita nos ab hac mortifera hereditate liberare potest, et tantum individualiter, sub conditione conformationis ad normam a Deo statutam.

Elegiendo regimen democraticum, Francia experientias historicas Graecorum Romanorumque deinceps renovavit. Nunc autem vetustissima experientia democratica est Athenarum urbis Graecae. Ibi prima forma nota regiminis democratici nata est, et Graeci ante nos varias formas huius gubernationis urbis temptaverunt, et post eos Romani quoque, numquam contenti electionibus expertis. Adeo ut Athenis, de regimine ad regimen, vir nomine "Thrasybulus" (– 445 – 389) dictatoris more se gesserit, sub finem libertatis Reipublicae Athenarum, tum a Roma in coloniam Romanam transformatae. Si nomen huius "Thrasybuli" cito, id est quia in epistula ad Henricum, regem Franciae, missa, propheta Michael Nostradamus nomen eius citavit ut dominationem ultimi dictatoris vaticinaret, quo democratia Gallica cyclum suum historicum gubernationis complere deberet. Omnia de hoc vaticinato "Thrasybulo" stilum Praesidis Emmanuelis Macron describere videntur, semper in caligis suis rectis, ordini adhaerens, et auctoritarianus. Adversante populo Francogallico, qui arrogantiam eius et legitimitatem regiminis sui auctoritarii, quae dubiae summae sunt, iam non ferre potest, iuvenis praeses, semper nimis sibi suisque iuribus confidens, uno die in alterum in pellem huius "Thrasybuli" prophetati se immerget. Haec impletio igitur nuntium vatis valde controversi confirmabit, cuius tamen facultas facta vaticinandi iam ab eius tempore agnita est.

Thrasybulus Graecus ab Atheniensibus repudiatus, Thebas in exilium concessit. Cum militibus rediit et Athenas occupavit. Actiones eius desiderio democraticum populis circumstantibus imponendi insignitae sunt. Et ibi, mea sententia, commune punctum inter hunc Thrasybulum Graecum et nostrum tempus invenio, quo, magnus Europae Unitae fautor, Praeses Macron officium sibi facit democraticam Ucrainam, cuius libertas a Russia minatur, armis instruere. Tristis omen, Thrasybulus Graecus a civibus Aspendensibus interficitur... Ut terram maxime impiam in terra regeret, Deus virum elegit cuius praenomen Emmanuel significat: Deus nobiscum. Quis dicere potest Deum facetias non amare... obscuras? Sed ibi etiam imaginem populi rebellis et increduli videre possumus, qui "Deum nobiscum" repudiat et occidere vult. Praeses Macron cum Thrasybulo Graeco repudiationem a populo suo communicat. Post primum mandatum, quod eius personalitatem revelavit, maior pars populi Francorum eum iam non volebat. Sed circumstantiae a Deo paratae eum ad secundum mandatum

re-eligere fecerunt. Cum animi populi Francici erga eum non mutati sint, praeses male electus a maiortate populi odio manet. Quivis vir intelligens, rei cognitus, summa cura daret ne hunc populum inimicum ulterius irriter. Ille autem, contra, cum auctoritate arrogante praesidis ab universo populo suo electi et designati se gerit. "*Littera occidit, spiritus autem vivificat*," dicit Biblia. Emmanuel Macron quidem praeses est secundum litteram, sed non secundum spiritum, ut testatur odium quod erga eum sentiunt populi operarii Francici, quibus, absente absoluta maiortate legislativa, decisiones suas imponit per usum systematicum Articuli 49, paragraphi 3.

Fides, intelligentia et sapientia

Hae sunt tres columnae salutis a Deo propositae.

Fides: Vera fides est fiducia in Deo posita, id est, omnes eius revelationes biblicas in ratione habita. Et sic, hic versus citatus in Heb. 11:6 sensum plenum accipit: "***Sine fide autem impossibile est placere Deo ; credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, et quia remunerator est iis qui quaerunt se .***" Ex altera parte, recte translatus, hic versus Rom. 6:23 dubitationem damnat: "*Qui autem dubitat quid edat, damnatus est, quia non ex convictione agit. Omne quod non ex convictione est, peccatum est.*" Nunc, in Graeco originali, verbum per convictionem translatus est verbum fides. Re vera, in hoc versu interpres L. Second recte utitur verbo convictione, quod est contrarium verbi dubitationis. Nam memini Paulum ad habitum personalissimum erga carnes idolis immolatas, et hic solum de hac re, loquentem. Ergo non normas a Deo constitutas in dubium vocat, sed tantum duos modos agendi ad has carnes idolis immolatas. Ratiocinatio eius haec est: Qui fidem firmam habet scit unum tantum Deum verum esse; quod significat notionem carnes frustra a paganis immolari. Itaque sibi permittit eas edendi. Contra, qui videt, eas edendo, offensam Dei, iudicat eum eas non edendum esse. Et Paulus eum in fide imbecillem iudicat, quia captivus manet praeiudiciorum in littera Scripturae fundatorum, non in spiritu humano et Spiritu divino qui eam vivificant. Itaque, Deo et Paulo, ambo mores iustificantur quatenus uterque generis credentium agit secundum id quod bonum esse credit. Quam ob rem vocabulum "convictio" aptissimum est. Sed vocabulum "fides" ubique substituere non potest, et solum contextus rei investigatae id iustificat vel non. Optima via ad vitandam dubitationem est iudicium nostrum fundare in scriptis Bibliorum affirmationibus, quarum lectiones omnes sunt lectiones ad veram fidem aedificandam spectantes. Implendo voluntatem Dei revelatam, non iam est periculum male interpretandi voluntatem eius. Et in Rom. 14:6, Paulus iterum dicit: "*Aliquis iudicat diem a die altero, alius autem aequat omnes; unusquisque in suo corde perfecte persuasus sit.*" Hic iterum Paulus de re loquitur quae ad liberam opinionem pertinet, quam Deus singulis creaturis suis relinquit, postquam legum eius normas oboedierunt: "*Infirmitas in fide accipite, et nolite disputare de opinionibus.*" Vera enim fides non ex opinione pendet, sed ex oboedientia voluntatis divinae revelatae. Itaque, seposita reverentia debita sancto Sabbato a Deo tamquam requie sancta sanctificato, Paulus evocat possibilitatem omnibus ut

vitam suam spiritualem in primis sex diebus hebdomadis ordinent, qui tantum numeris notabantur, secundum ordinem chronologicum, pro Hebraeis sui temporis. Culturae Graeco-Romanae in Israel repraesentabantur, cum omnibus perversionibus paganis, quibus quisque dies magnae divinitati astrali dedicatus erat. Hebraei igitur se ab hac mala influenza defendere debebant. Et fides Christiana facillime hac perversione pagana victa est, postquam paganis aperta est.

Fides etiam contrarium est visui. Hoc fit quia Deus qui fidem ordinat ipse est invisibilis. Deus se visibilem humanitati tantum facit per Sacras Scripturas quae Sacram Bibliam constituunt. Et hic iterum fides incipiet cum singulari persuasionem personali cuiusque creaturae. Unusquisque nostrum invitatur ad hanc quaestionem respondendum: "Verumne est an falsum quod Biblia dicit?" Sed non ibi finitur, quia etiam dicere possumus: "Verumne est an falsum quod Alcoranus dicit?" et etiam: "Verumne est an falsum quod magister historiae dicit?" Singulis incumbit ut responsum personale secundum suas persuasiones et vitam aut mortem fidei suae det. Et certum est has tres quaestiones sectatores suos in terra habere et ad persuasionem suam roborandam omnes fidem suam nutrire debebunt, scientiam suam rei quae eos delectat profundiorum faciendo.

Quod ad me attinet, Bibliam elegi, et per profundam lectionis studiumque scriptorum eius, fidem meam alui. Et nunc certus sum cetera duo argumenta interrogationum vana esse et sine solido fundamento. Relationes historicae traditae nihilominus peritiles sunt ad seriem eventuum retentam summandam. Gradus cognitionis historicae necessarius ad interpretandas prophetias Danielis et Apocalypsis non est altissimus. Deus igitur voluit lucem suam ad minimum hominum in terra nostra afferre. Vera fides electos ad intellegendum ducit se vivere in societatibus humanis a Deo damnatis ad evanescendum, quia eum ignorare et contemnere elegerunt. Et causa huius electionis est similitudo eorum in moribus cum primo eius creato contrario, qui factus est Satanas, diabolus; primus protestator historiae vitae multi-universalis; dux et ductor castrorum rebellium. In terra peccati, haec castra rebellium multis modis repraesentantur, sed Deus prima in historia nostrae aetatis prioritatem tribuit: populo Iudaico ipso, quem Iesus Christus " *synagoga Satanae* " sine mysterio in Apoc. 2:9 et 3:9 appellat, quia res historicae quae Hierosolymis annis 30 et 70 evenerunt eos iustificaverunt. Vocabulum " *synagoga* " coetum Hebraice significat et solum pro Iudaeis adhibetur. Haec prima castra rebellium nihilominus signum legitimitatis spiritualis retinuerunt, cum, sicut diabolus, ad ea hunc versum citatum in Ezechiele 28:5 applicare possimus: " *Perfectus fuisti in viis tuis a die quo creatus es, donec inventa est iniquitas in te.* "

Secundus dux rebellis nostrae aetatis hanc legitimitatem non habet, quia Deus numquam eum "rectum in viis suis" invenit et dominatio eius religiosa Christiana fructus est raptus, raptus, mystificationis pudendae et fallacis. Fides apostolica victima fuit ebrietatis religiosae potentis et pervasivae propter falsas conversiones Christianas, quibus pax a Constantino I Magno Imperatore anno 313 oblata favit. Haec fides fidelis submersa est in multitudine falsorum Christianorum per totum Imperium Romanum dispersorum. Et propter hanc apostasiam late diffusam Deus decrevit hanc falsam Christianitatem duci Romano

terrestri ab anno 538, die verae foundationis religionis papalis Catholicae Romanae hodiernae, tradere. Deus igitur voluit dare veris electis suis, inter populos falso conversos dispersos, probationem maledictionis huius organizationis religiosae Christianae Romanae. Electi omni tempore solum Iesum Christum ut Caput incontestabile Ecclesiae suae agnoscunt. Et his electis, praetensiones papales nullam legitimitatem habent. In Daniele octavo, tres versus sufficiunt Deo ad raptum religiosum papismi Romani summatim describendum: Versus 10: "Exaltavit se usque ad militiam caeli, et deiecit de exercitu et de stellis in terram, et conculcavit eas." Roma ad fidem Christianam conversa est et sanctos suos persecutus est. Versus 11: "*Exaltavit se usque ad principem exercitus, et tulit ab eo iuge sacrificium, et evertit locum, fundamentum sanctuarii eius.*" Papa titulum capitis Ecclesiae Christi usurpat, actionem sacerdotalem eius aufert, et evertit fundamentum doctrinae veritatis apostolicae, imaginem symbolicam templi vel sanctuarii sui. Versus 12: "*Camer tradita est cum iuge sacrificio propter peccatum; cornu projecit veritatem in terram, et floruit in inceptis suis.*" » Hic versus synthesim duorum versuum praecedentium exhibet, consequentias ita commemorans, sed causam maledictionis illatae modo magni momenti addit: "propter peccatum" id est, propter derelictionem ritus sancti Sabbati ab die 7 Martii anni 321. Et Deus porro, in commodum electorum suorum, specificat se eam agere permissurum usque ad finem mundi: "*et inceptis suis prosperatur.*"

Vera fides innitur reverentiae erga voluntatem Dei, ut in tota Biblia usque ad finem mundi expressa est. Difficile igitur est eam summatim vel describere. Quam ob rem necesse fit identificare quod Deus falsam fidem appellat, ne electi peccata contra eum commissa iterent. Ita quasi imaginem compositam pingit, qua falsam fidem in omnibus aspectibus suis identificare debemus. Nam pro cuiusque sensibilitate spirituali, quaedam indicia clare manifesta sunt, alia vero multo minus. Et his subtilioribus indiciis Diabolus falsam fidem construit, quae "*formam pietatis assumit, sed virtutem eius abnegat*", secundum 2 Tim. 3:5: "...*formam pietatis habentes, sed virtutem eius abnegantes. A talibus devitate.*" Et in quo vera pietas nititur? In oboedientia, hac qualitate absolute opposita characteri rebellanti et nequi, qui homines, a quibus electi se separare debent, describit.

Intelligentia

Requiritur et postulatur a Deo pro electis quos ipse salvat, sicut Dan. 12:3 docet: "***Et qui docti sunt, fulgebunt sicut splendor caeli***, et qui ad iustitiam convertunt multos, fulgebunt sicut stellae in aeternum." et Dan. 12:10: "*Multi emundabuntur, dealbabuntur et probabuntur; impie agent impie, et non intelligent omnes impii, sed intelligent qui docti sunt.*" Lumine horum duorum versuum, "*intelligentia*" est quae electos ultimi temporis describit et in commodum ultimorum "reparatorum rupturarum" ab anno 1843 constitutorum; his rupturis in lege divina a Roma factis, Deus specificat: "***Et qui ad iustitiam convertunt multos, fulgebunt sicut stellae in aeternum.***" Isaia de his reparatoribus rupturae in Isaia prophetavit. 58:12-13: "*Populus tuus ruinas antiquas reaedificabit, et fundamenta antiqua erige. Vocaberis te Reparator Sfracturae, Aedicator Viarum, Habitatore Terrae. Si pedem tuum a Sabbato averseris, ne feceris voluntatem tuam in die sancto meo, sed posueris Sabbatum delectationem tuam, ut sanctifices Dominum glorificando eum, et honorando eum non faciendo vias*

tuas et non sequendo desideria tua et non loquendo vane, tunc delectaberis in Domino, et equitabo te super excelsa terrae, et te delectabo hereditate Iacob patris tui; os enim Domini locutus est. ” Prima impletio huius prophetiae populum Hebraeum e captivitate Babylonis revertentem pertinebat, sed secunda impletio ad reditum Sabbati in fide Adventistarum ab autumno anni 1844 pertinebat. In utroque testamento, sancti in captivitatem mittuntur; in vetere foedere per 70 annos in Babylone, urbe Chaldaea, et in novo, per 1260 annos in dominatione papali Romana meretricis. "Babylon magna." Hominibus, secundum dictum, "arbor totam silvam abscondere potest." In plano spirituali, "arbor" veteris foederis Iudaeis consilium salutis a "silva" novi foederis revelatum celavit. Et solus Deus duplicem impletionem inspirationum suarum servis suis, prophetis suis, praedictarum cognovit.

Haec lectio Danielis 12 me adducit ut recorder quomodo Deus ei munus synthesis revelationum totius libri Danielis tribuat, sed etiam Apocalypsis quae a Ioanne septem saeculis post inspirabitur. Nam Deus dicit in versu 1: "*In tempore illo surget Michael, princeps magnus qui stat pro filiis populi tui; et erit tempus tribulationis, quale non fuit ex quo gens fuit usque ad tempus illud. In tempore illo salvabitur populus tuus qui inventus est scriptus in libro.*"

Magnum Dei consilium salutem attribuit Michaeli, angelo nomine YaHWéH, qui cum Daniele loquitur, et interest intellegere cur, in Apoc. 12:7, adhuc Michael, Francogallico nomine Michel, sit qui pugnam contra diabolum et daemona eius ducat: "*Et factum est bellum in caelo. Michael et angeli eius pugnauerunt contra draconem. Et draco pugnavit et angeli eius*". Hoc modo, Deus mentitur eos qui putant se sine Sabbato et praeceptis sanitatis Iudaeis traditis vivere posse, affirmando se esse Iesum Christum, cuius nomen raro in tota Apocalypsi commemoratur, quia Deus partes eius symbolicas praefert, inter quas nomen "agni" paschalis. Consilium salutis generale Iudaeis revelatum est pro Iudaeis secundum carnem et hereditatem nationalem usque ad Iesum Christum et a morte expiatoria eius, pro Iudaeis spiritualibus a Deo adoptatis respectu paganorum conversorum.

Revelatio, obscure Apocalypsis nominata, dupliciter ad veros electos dirigitur, qui in duobus foederibus originalibus inveniuntur. Nuntii et images in hac Revelatione divina exhibitae ex illis quae in vetere foedere scripta sunt sumptae sunt. Quare aptissime aptae sunt ut a Iudaeis huius veteris foederis divini agnoscantur. Nominando Michaellem in Apoc. 12:7, Deus electis suis significat nomen Iesu esse nomen provisionale quod eum ad munus victimae expiatoriae designat; provisionale sed non minus grave. Nam sub hoc nomine Iesu electos suos servat vel non servat. Tum intellegimus momentum plene intellegendi totum consilium salutis a Deo conceptum, ut illud sequamur et ei accomodemus in omnibus successivis phasibus inter diluvium et finem mundi perfectis. Spirituales sive carnales, electi tantum Iudaei sunt qui populum Dei constituunt. Et Daniel hoc nuntium accipit: "*In tempore illo, qui inventi sunt de populo tuo scripti in libro, salvi fient.*" Eo tempore contextum gloriosi reditus Iesu Christi designatur, in quo Iudaeis vere electis occasio dabitur ut salutem agnoscant quae in expiatoria morte Iesu Christi fundatur. Iudaei et stirpis et spirituales a periculo, quod custodientes sabbatum tandem morti exponet, petentur et solliciti erunt. Usque ad

illud momentum, Iudaei pii victimae suae adhaesionis ad traditionem patrum manebunt, sicut per duo milia annorum praeterita fecerunt. Sed ad reditum Christi, non omnes hi Iudaei convertentur, quia cum Iudaeis sicut cum Christianis est, inter eos veri et falsi sunt. Quam ob rem Deus suo iudicio de singulis creaturis adhaerebit, cum iam nomen earum in libro vitae scriptum habeat.

Iterum legimus in Daniele 12:2: "*Et multi de his qui dormiunt in pulvere terrae evigilabunt, alii in vitam aeternam, et alii in opprobrium aeternum.*" In hoc versu, sine explicandis singulis quae Apoc. 20 revelabit, Spiritus praedicit principium duarum resurrectionum quae "**mille annis**" separabuntur secundum Apoc. 20:3-4-5-6-7. Hoc detali notandum est: Deus non opponit "*vitam aeternam*" morti "*aeternae*" sed "*vitam aeternam*" "*aeterno opprobrio*". Hoc quia mors est transitus a vita creata ad nihilum; hoc est quod Biblia semper de ea docet. "*Oprobrium*" est, post iudicium "*secundae mortis*", sola res quae remanebit de impiis in forma aeternarum malarum memoriarum pro electis qui in aeternitate supervivent.

Falsa fides Catholica Romana multitudines ad credendum perduxit entia "mente vitiosa" a Deo sponte recepta et servata esse. Momentum quod intelligentiae tribuit contrarium probat et ulterius castra mendaciorum diabolicorum, quae quam plurimas victimas decipere et mortem inferre conantur, detegit. Cum Iesus declaravit: "*Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum!*", non specificavit se de "*Spiritu*" Dei vivi loqui, et omnes qui intelligentiam non habent ad id intelligendum transcriptionem "*spiritus*" acceperunt, quae etiam spiritum hominis designare potest. Ergo sola intelligentia, vera, interpretationem huius verbi "*Spiritus*" dirigit. Quid autem humanitas exspectare poterat a doctrina a Vigilio, primo papa sub hoc titulo in sede Romana collocato, primum in Palatio Lateranensi, deinde in Civitate Vaticana extra Romam? Nunc, hic locus in Vaticano praesentia templi Aesculapio, deo Romano in forma "*serpentis*" , dedicati insignitus est, itaque Deus nobis signum dedit quod hos versus ex Apoc. 12:14-15 iustificat: "*Et datae sunt mulieri duae alae aquilae magnae, ut volaret in desertum in locum suum, ubi alitur per tempus et tempora et dimidium temporis a facie serpentis.*" *Et serpens eiecit ex ore suo aquam quasi fluvium post mulierem, ut eam a diluvio abripi faceret.* "Iam **verba arrogantia ex " ore "** papatus Vaticani , quae in Daniele 7:8 per "**cornu parvum**" **significabantur**, procedebant : "*Considerabam cornua, et ecce, cornu aliud parvum ortum est de medio eorum; et tria de cornibus prioribus evulsa sunt coram eo ; et ecce in eo erant oculi quasi oculi hominis , et os loquens magna .*"

Intelligentia non solum humanitati a Deo data est, quia in regno animalium etiam entia intellegentia invenimus. Ergo homo tantum ut ens animatum, si non animal, considerandus est. Quod vere hominem ab animali distinguit, hoc versu Eccl. 3:11 indicatur: "*Omnia facit bona tempore suo; etiam aeternitatem posuit in corde eorum , nec comprehendere potest homo opus quod Deus facit ab initio usque ad finem.*" Hoc saltem unum est quod Deus nulli animali dedit. Et secundum est facultas iudicandi bonum et malum; quod nullum animal facere potest, quia timor quem canis vel feles vel quodlibet aliud animal domesticum erga dominum suum habet in intonatione vocis eius, quae teneritudinem, lenitatem vel iram exprimit, non in verbis ab hoc domino dictis, fundatur. Attamen, per

exercitationem disciplinae, animal nexum inter verbum dictum et opus peragendum stabilire potest. Humanitas nostra eodem modo reagit, sed per peritiam in multitudine verborum quae linguam constituunt. Nunc Deus electos suos rogat ut se lingua caelesti initient, quae intelligentiam, scilicet, sed etiam sapientiam, hoc summum donum divinum, requirit.

Sapientia

Usu intelligentiae ad subtilitates a Deo revelatas insignitur. Per ministerium suum terrestre, Iesus ad populum Iudaeum parabolis locutus est, lingua hermetica homini simpliciter animato. Sed haec lingua ad eos loquebatur quibus Deus sapientiam dedit. Et agnoscendum est, nullum ex duodecim apostolis selectis hanc sapientiam necessariam possidere. Nam Iesus eos ex hominibus egentibus et indoctis elegit, hoc voluntarie ut eos ipse directe erudiret et erudiret. Explicando eis, praesertim, significationem occultam parabolarum suarum, Iesus eos intellegere fecit quomodo imago nuntium attribuibilem condicionibus diversis sed comparabilibus ferre possit. Hic sensus interpretandi imagines nihil intellectuale habet, et scribae et Pharisei heri et hodie nimis intellectuales erant et adhuc sunt ut studium suum imaginibus comparativis darent. Iesus electos suos cum pueris comparavit non sine causa, quia, quamvis species aetatis suae appareat, adultus Deo puer senex manet, sed puer nihilominus. Nam Deus in puero invenit quod adultus ibi invenit: fiduciam, oboedientiam, dependentiam et affectionem in optimis casibus, sed etiam inobedientiam, contradictionem et rebellionem in pessimis aliis casibus. Sapientia non innitur doctrinae humanae, et Deus ridere potest cum homines se "sapientes" praesentare videt. Solus is cui Deus sapientiam dat hoc vocabulo dignus est, neque eam sine conditione dat. Sapientia aditum ad linguam caeli aperit, quae aliis hominibus clausa est. Ergo Deus eam tantum servis dat quos ea dignos iudicat secundum testimonium operum quae fides eorum producit. Iesus dixit: "*Qui habet* , dabitur." Ita sapientia augetur in iis qui eam honorant et eam donum pretiosissimum aestimant quod Deus electis suis in terra peccati offerre potest. Nam haec ipsa aestimatio embryon sapientiae quam Deus crescere faciet constituit. Intelligentia humana et sapientia, sicut instinctus intelligens animalis, in eodem fine nituntur et ad eundem finem ducunt: instinctum sui conservationis. Sciens vitam suam minari, omne ens vivum reflexum habet eam protegendum, et ideo paratum est ad omnia facere. Qui oppugnatur se defendit et aggressorem suum vicissim aggreditur cum necesse est. Sed sapientia carens, homo animatus de se defendendo cogitat solum contra adversarium quem oculi eius vident et talem agnoscunt. In plano spirituali, omnino inermis et vulnerabilis est, quia adversarius eius invisibilis est. Contra eum, per sapientiam et fidem vivam, electus agnoscit aggressorem invisibilem contra quem Spiritus Dei eum monet, et sic defensionem et protectionem suam aedificare potest, ea a Deo obtinendo, fonte omnis sapientiae et potentissimo omnium defensorum et protectorum.

Sapientia igitur homini a Deo electo et benedicto tertiam dimensionem relationalem offert; primae duae, parallele, sunt relatio visualis et relatio auditiva quae hominem normalem designant. Lingua caelesti loquendo et eam intellegendo electum terrestrem civem authenticum regni caelorum facit. Nam haec divina sapientia est pignus a Deo datum in anticipationem discessus a terra peccati ad

caelum ubi Iesus locum omnibus electis suis per sex milia annorum vitae terrestres praeparavit.

Legimus in Apoc. 17:9-10-11: " **Hic est sensus qui habet sapientiam** . *Septem capita, septem montes sunt, super quos mulier sedet. Septem reges sunt: quinque ceciderunt, et unus est, et alter nondum venit; et cum venerit, oportet eum breve tempus manere. Et bestia, quae erat, et non est, ipsa octava rex est, et de septem est, et in interitum vadit.* " Deus hic fundamentum aenigmatis proponit, quod sola sapientia eius diluere potest. Idem principium hic applicat quod cum apostolis suis adhibuit, quibus explicationes parabolarum Iesu accipere licuit, cum reliquo populo Iudaeo non liceret. Optima protectio veritatis divinae in eo consistit quod mentes omnium innumerabilium creaturarum suarum regit et dirigit. Praeterea, prohibitio divina violari vel transgredi non potest ab homine rebeli, cui mysterium divinum mysterium incomprehensibile usque ad mortem manere debet. In fundamento decipitationis huius aenigmatis est clarificatio a Iesu Ioanni data in versu 7: " *Et dixit mihi angelus: Quare miraris? Ego tibi dicam mysterium mulieris et bestiae quae portat eam, quae habet capita septem et cornua decem.* " Solus hic versus nobis permittit definire contextum qui fundamentum est aenigmati quod sequitur propositum. Contextus referentiae est igitur temporis Ioannis, id est, primorum lectorum huius revelationis. Et hic contextus est Romae imperialis quae in aenigmate sextum " **regem** " **vel regimen dominante repraesentat, quod clarificatione** " **unus existit** " designatur . In hoc contextu, imperatores Romani a Roma regnant, sed sub " **septimo rege** ", vel regimine, imperator Romanus ab Oriente regnabit, Constantinopolis pro Constantino et heredibus eius successoribus post annum 313, Exarchatus Ravennae pro Iustiniano imperatore anno 538. In hoc " **septimo** " imperio Romano, urbs Roma ab imperatoribus suis derelicta est et successive a tribus populis barbaris invadentibus, ab Imperio Romano victis, invaditur; Heruli anno 476, Vandali anno 534 et Ostrogothi Roma expulsi anno 538, id est, tria cornua ante cornu parvum demissa ante Daniele 7:8: " *Consideravi cornua, et ecce, cornu aliud parvum ortum est de medio eorum, et tria de cornibus primis evulsa sunt coram eo* ; et ecce, erant oculi quasi oculi hominis, et os loquens superbia. " Gothi omnes ex Europa Septentrionali venerunt, et in hoc invenimus, ad Europam Christianam infidelem applicatum, quod iam accidit Israeli infideli in Vetere Foedere; prophetatus invasor etiam semper venit ab Septentrione.

Aenigma deinde regnum papale Romanum, Romae constitutum, post liberationem a dominatione Ostrogothorum anno 538, praedicat, dicens: " *Et bestia, quae erat et non est, ipsa octavus rex est, et unus ex septem est, et in interitum vadit.* " Impletio historica efficaciter collocat institutionem papalem Romanam in tempore septem regiminum Romanorum memoratorum, et propter characterem stricte religiosum, " **octavum...** " **rex** " huius aenigmatis, a " **Rex** " dicit " **diversus** ", in Daniele 7:24: " *Decem cornua decem reges sunt, qui surgent de regno hoc. Alius surget post eos, et alius erit diversus a priori* , et subiciet tres reges. " Et praeterea, de eo, Daniele 8:23 specificat: " *Post finem dominationis eorum, cum peccatores consumpti fuerint, surget rex impudens et astutus.* " Quisque videre potest quantum pompa papalis revera innitatur artificio et specie luxuriosa vestimentorum clericorum suorum, cardinalium et episcoporum suorum

et cultu suo seductivo reddito " *deo munitionum* " Danielis 11:38, seu aedificiis munitis, quae constituunt Cathedrales eius quarum turres semper altiores et acutiores ad regimen divinum caeli spectant: " ***Deum autem munitionum in basi sua honorabit ; huic deo , qui patres suos ignoravit, honorabit auro et argento, lapidibus pretiosis et rebus pretiosis.*** "; hoc coniungitur cum " *arrogantia* " habitu contemptus papalis erga veritatem in Sacra Biblia revelatam. Sic intellegere potes cui aptum sit imputare ignem qui turrim principalem et tectum cathedralis "Dominae Nostrae Parisiensis" destruxit; unumquodque horum terminorum causam divinae irae constituit, quam Deus vix continere potest. "Bestia in perditionem vadit" aenigma specificat, quod Dan. 7:11 confirmat dicendo: " ***Vidi igitur, propter verba superba quae cornu locutus est ; et dum ego spectabam, bestia occisa est, et corpus eius perditum est, igni datum est ad comburendum .***" Apoc. 17:16-17 confirmat dicens: " ***Decem cornua quae vidisti et bestia odient meretricem, et nudabunt eam, et nudabunt eam, et carnes eius manducabunt, et igni consument eam.***" Deus enim dedit in corda eorum ut faciant voluntatem eius et ut consentiant, et ut dent regnum suum bestiae, donec impleantur verba Dei . » Apoc. 19:20 porro hanc ultimam poenam bestiae praedicat: « *Et capta est bestia, et cum ea pseudopropheta qui fecit signa coram ea, quibus seduxit eos qui acceperunt characterem bestiae et qui adoraverunt imaginem eius. Vivi missi sunt ambo in stagnum ignis ardentis sulphure .* » Ad hanc autem destructionem necesse erit exspectare usque ad finem septimi millennii, ut in iudicio extremo, terra speciem suam « *stagni ignis et sulphuris* » assumat, quam praedicat praesens activitas sporadica volcanum per orbem dispersorum; magma subterraneum deinde per totam terram diffundetur, aquam e maribus eliminans.

Huic divinae sapientiae debeo intellegentiam meam mysteriorum divinatorum, quorum explicationes vobis propono. Benedicite igitur mecum hanc gloriosam sapientiam Dei viventis, nam salutem vestram et meam aedificat.

Vita sine instructionibus

Hodie ad rem salutis corporis et mentis hominum revertor, quia hae res eorum valetudinem condicionant. Dum vitae carnalis septem tantum annos extensionis reliquos habet, Pater noster divinus in Christo me causas dolorum nostrorum, qui per vitam apparent et se imponunt, intellegere et cognoscere facit. Mox octoginta annos natus, haec a nativitate mea intellegere voluissem, sed sicut omnes homines, vitam ingressus sum eius praecepta nesciens, et ante me, parentes mei eas a suis non acceperunt. Nihil igitur mihi transmittere poterant, et Deus, solus qui omnia sciebat et ad omnia responsa habebat, exspectavit donec maturus essem ut mecum loqueretur et me instrueret. Prioritas nuntii eius erat respondere triplici quaestioni "quis sum, unde venio, quo eo?" Sum spiritus vitae et spiritus vivens, e nihilo venio, et ad aeternitatem, in Iesu Christo oblata, eo.

Ut intellegamus quid fiamus, totum vitae nostrae cursum retrahere debemus. Incipit in utero matris nostrae, in utero eius, ubi in humore placentae fluitamus. Et haec res maximi momenti est ad intellegendam reliquam evolutionem nostram. Huius lavacri interni commodum est quod embryoni

humano harmonice evolvere permittit, cum tota superficies corporis sub constructione nulli pressioni subiacet quae evolutionem cellularum impedire possit. Programma in DNA genomi nostri contentum ergo sine problemate exsequitur, dummodo corpus non detrimentum patiatur circum funiculum umbilicalem qui illud cum organis nutritivis matris suae connectit. Post dolores partus, infans vitam terrenam intrat aerem spirans. Sed quid ei mutatur in hac vitae suae parte! Consequentias legis gravitatis terrestres detegit et fortasse condiciones vitae prioris paenitet, ubi corpus eius in extrema mollitie fluitabat. Haec experientia, in memoria nostra inconscia scripta, iustificat sensum bene esse in lavacro aquae adeptum, ubi corpus nostrum nudum iterum se a lege gravitatis liberare potest. Nam ingredi vitam significat multiplicibus saevitiis obviam ire. Et iam, corporis nostri gravitatem sentientes, calorem aut frigus sentientes, frictionem vestimentorum in cute sentientes, tot aggressiones quibus infans recens natus se accommodare debet! Ars partus infantem recens natum in parvo balneo immergit, in quo paulisper diutius iuxta matrem natum potest. Infans sic temporarie securatur et eius transitus ad vitam eiusque coercitiones sic mitigatur. Sed infans tandem vitam in terra peccati datam, quae omnium eius brutalium aggressionum responsalis est, affrontare debet, quae non nisi consequentiae sunt maledictionis quae totam speciem humanam percutit.

Quid diceret manuale usoris vitae terrena humanae? Unum fundamentale est scire, et hoc, multis abhinc annis, Deus me scribere coegit in verbis carminis a me composui. Haec sunt verba: "Consuetudo est lex, quam nemo effugere potest, et cum putas te successisse, te magis quam umquam dominatur, Satanas te tenet, te bene tenet." Eo tempore, hoc principium variis medicamentis tribuebam, minus validis, caffeinae ex coffea, nicotinae ex tabaco, alcoholi, et validioribus, opio, cocaina et aliis. Tunc tantum vidi quae in eventibus humanitatis praesentibus manifesta fiebant. Hodie, res minus manifestas, nihilominus valde nocivas, quae ab consuetudine creantur, patefacio. In tertia dimensione, corpus nostrum physicum constanter patitur consequentias consuetudinum quae, constanter renovatae, consequentias perturbationum, morborum et dysfunctionum organorum nostrorum principalium ferunt. Ita in subselliis scholae suae ubi multas horas agit, puer super mensam suam inclinatus curvationem spinae suae favet, quae in scoliosis mutabitur cum omni dolore spinali qui hunc morbum notare potest, qui, nisi corrigatur, cum aetate peior fiet. De modo dormiendi iam locutus sum, et ad hanc rem redire debeo, quia hodie scio me consequentias passum esse ex consuetudine dormiendi in latere, capite in pulvino quiescente. In hac consuetudine meam dependentiam inveni, quia maximam difficultatem experior dormiendi in altera parte vel, quod peius est, in dorso. Attamen haec positio in dorso maxime favens videtur ad vitandas deformationes corporis nostri et faciei nostrae. Quia dormiens in latere cutem in latere faciei quod in pulvino quiescit comprimit. Et tum intellego cur palpebrae meae sinistrae minus aperiantur quam palpebrae meae dextrae. Re vera, oculi sub condicionibus valde diversis evolvuntur; oculus dexter libere crescit, dum oculus sinister, a pulvino compressus, per longas horas singulis noctibus in statu congesto manet qui eius evolutionem distorquet. Noctes nostrae strabismus et deformationem lentae et progressivae physiognomiae nostrae aedificant. Oculus constanter pressus se

deformare finit et haec renovata pressio ovalisationem eius et lentis causare potest, quae ad astigmatismum ducit; quod me sollicitat. Corpus igitur nostrum hoc infelix incommodum habet, quod celeriter se ad novum habitum, quem assumit, sola frequentia renovationis usus, accommodare potest. Sed phasis mutationis habitus difficillima est adipiscenda. Natura nostra nihil plus petit quam ut cursum ab habitu acquisito delineatum sequamur. Cupiditas mea supinus dormiendi effecit ut per aliquot horas sine somno vigilarem, quarum fine somnus tandem cum magna fragilitate, somniis, et matutino expergefactione in statu lassitudinis venit. Tale eventum tristem sed omnino praedicibilem esse scio. Scio enim me aliquamdiu insistere debere ut a latere dormiendo ad supinum dormiendum transeam, sed provocatio laborem necessarium iustificat, quia vehementer desidero oculum sinistrum ab hac nocturna pressione, quae eum congescit, liberare.

Crescente senescenteque, pondus quoque augemus, quod spina nostra sustinet. Et si, stantes, vertebrae colli nostri solum pondus capitis nostri sustinent, non idem est cum vertebis lumbaribus, quae pondus totius partis superioris corporis nostri sustinent. Quam ob rem omnino curare debemus ut spina nostra in positione nocturna quam maxime favente sit, vitando falsum solacium mollietiei et flexibilitatis. Nam dum dormimus, omnes muscoli et tendines nostri relaxantur et totum corpus nostrum legi gravitatis terribili subiacet; se demittit et se accommodat fulcro quod eam sustinet, totam formam suam assumens, sive favens sive non. Quam ob rem hoc tempus somni nocturni, quod "mors parva" appellatur, vel restitutivum vel destructivum est pro eius effectum in valetudinem nostram brevem et longam. Hoc tempus quotidianum inscientiae tertiam partem existentiae nostrae occupat, quod satis magnum est et ei locum bonum in manuali usus vitae nostrae tribuit. Notis necessitatibus corporis nostri et structurae ossium et musculorum eius, quisque genus stragulorum eligere potest quod sibi opus est, quod firmum manere debet et nullo modo nimis molle esse. Sed quoquo modo, ut veram nostram libertatem conservemus, vitandum est ne in multis rebus consuetudinis dependentia incidamus. Consuetudo nos vinculis alligat quae difficile franguntur. Vere liber homo utilitatem capit ex facultate se celeriter ad quamlibet condicionem accommodandi, et hoc testimonium vobis offero a Iesu Christo et apostolis eius expertum. Vespere ante comprehensionem suam, Iesus se parabat ultimam noctem in monte Oliveti, Hierosolyma versus, agere. Lassitudine interdiu accumulata superati, apostoli eius dormire, ut mos erat, indigebant, et demum post comprehensionem intellexerunt quantum Iesus eos voluisset eum adiuvere et sustinere in ultimis libertatis momentis. Nihil est legitimius quam necessitas dormiendi, sed illa nocte, hic consuetudo crudelem aspectum induit pro Salvatore nostro, qui sic fraterno auxilio apostolorum suorum, quos tantopere amabat, privatus est. Ego ipse noctes insomnes egi ut lucem, quam Deus mihi detegere fecit, communicarem. Studium et laetitia hanc divinam lucem manifestandi me vigilabant et didici quam necessarium sit nullo modo pendere: somno aut ullo alio habitu.

Ignari vitae regulas, generatione post generationem, homines liberos suos docuerunt ut se conformarent consuetudinibus quibus inscii servi facti sunt. Mea ipsa mater exemplum typicum huius generis erat, ego autem omnino contrarium.

Vita eius quasi horologium erat, mea autem libera et independens manebat. Itaque magna difficultate consentire poteramus, cum mores nostri tam diversi essent. Sed illa veritatem Domini amabat et in pace sua et salute obdormivit, accepta novis propheticis perspicientiis quas Deus mihi detegere et cognoscere fecit. Discrepantiae nostrae carnales erant et nos solum in terra peccati separabant. In regno Dei venturo, hae condiciones carnales iam non existent, et solus amor veritatis Domini in mentibus angelorum quos facti erimus manebit.

Consuetudines ad rhythmum edendi nostri pertinent. Et vetus adagium memini "edere debes ut vivas, non vivere ut edas." Edere ut vivas corpus vivum et in bona forma servat; vivere ut edas corpus ad obesitatem et perturbationes hormonales ducit, quae pessime mortiferae sunt. Alia sententia est: "Qui dormit, cenat." Et verum est, in casu lassitudinis corporis, corpus plus vitalitatis ex bono somno quam ex cibo recuperat. Praeterea, haec sententia, "Qui dormit, cenat," recte cibum ante somnum sumptum damnat. Bona totius animae nostrae valetudo requirit nutrimentum quod requirit et ad omnes functiones corporis et mentis conservandas, sine onere corporis nostri. Et hoc principio secutus, usque ad hunc diem eandem altitudinem et pondus conservavi, quod habui ab aetate adulta. Nullam adipem superfluum habeo, nullum pondus superfluum, et nullis medicamentis confugio, quae omnia consilio illuminato Domini Dei nostri debeo. Cum ab anno 1970 beneficia vegetarianismi invenissem et civiliter exercuissem, per testimonium amici qui eum cum indubitabilis fructibus exercuit, quia ipse culturista erat, hanc vivendi rationem religiose observavi ab anno 1980, anno baptismi mei in Ecclesia Adventista Septimi Diei Valentiae ad Rhodanum, in Gallia. Hic amicus ipse anno ante me Adventista Septimi Diei factus erat. Lectio Libri Genesis et praeceptorum divinorum diaeticorum citatorum mihi permisit intellegere quomodo Deus me corporaliter praeparasset antequam spiritualiter instrueret, ita confirmans dictum "mens sana in corpore sano," quod Deus transformat in "mentem sanctam in corpore sancto," nam ad "**sanctitatem**" vel "**sanctificationem**" nos vocat in Iesu Christo, una cum omnibus aliis peccatoribus qui heredes sunt peccati originalis. Vocat omnes qui veram libertatem invenire volunt liberati a servitute peccati in qua homines captivi sunt malorum habituum quos leges humanae transformant in consuetudines et traditiones legitimatas et legalizadas. Ut his maledictionibus collectivis resistant et effugant, electi in Christo liberi et sui iuris manere debent, scientes salutem suam et tutelam in terra a Deo solo et ab Eo solo pendere. Vera libertas est sola via ad testimonium pro Deo ferendum contra peccatum quod adversariis suis in castris hostilibus imputat. Sed ad resistendum peccato, perfecte identificari debet, et hic est finis quem revelationibus suis propheticis dedit. Cognitio praeceptorum vitae tam veritates fidei quam identificationem malorum habituum somni nostri nocturni pertinet. Vita dissecari non potest; totum format quod omnia argumenta imaginabilia complectitur. Nos creando, Deus creator est omnium quae nos repraesentant ut animam singularem ex corpore et spiritu compositam. Dolores nostri ab Eo communicantur, sed nobis permittunt intellegere causas effectus inevitabiles generare. Si puer non discit quid sit ignis, se in ignem iactare et ustus mori potest. Scimus quam parum consilia aliorum audiantur, dum lectiones personaliter expertae pungentes sunt sed acceptae et in memoria et intelligentia nostra notatae.

Haec est causa cur nascamur nescientes praecepta vitae... eam per experientias in carne nostra et spiritu actos detegere debemus. Deinde, non oblivisci debemus nos in maledictione carnis nasci et transitum nostrum in vita terrena tantum stadium selectionis ad vitam aeternam repraesentare ubi periculum mali non amplius existet. Malum et passiones vitae in terra peccati coniunctae unicum finem habent ut nos vitam perfectam caelestem sine ullo malo desiderare faciant. Haec est causa cur, in Apoc. 21:4, Spiritus de electis qui in reditu Iesu Christi salvabuntur declarat: "*Absterget omnem lacrimam ab oculis eorum, et mors ultra non erit, neque luctus neque clamor neque dolor, quia priora abierunt.*" Et tempus quo hae condiciones in actum deducuntur tantum septem annis ante nos est.

Status rerum globalis fine Martii anni 2023

Praeses Putin, princeps Russiae, Praesidem Rei Publicae Popularis Sinarum, Dominum Xi Ji Ping, in visitatione publica magnis cum honoribus excepit. Simul, Russia praesides Africanos excepit, quod media occidentalia commemorare noluerunt. Re vera, usque ad id tempus, castra occidentalia in possibilitatem neutralitatis Sinarum credere volebant, affirmantes sibi utilitates commerciales prae obligatione politica praeferri. Verum est Sinas in consilio pacis a Sinis proposito ad conflictum inter Russiam et Ucrainam, se pro pace demonstravisse sine partibus. Attamen non celavit se vinculum speciale cum populo Russico habere. Attamen, die XXX mensis Martii, imagines praesidem Sinensem duces suos militares hortantem ostenderunt ut se ad pugnandum contra impetum possibilem pararent. Pecunia militaris eius ad VII% PDG perveniet; hoc magnum sumptum militare repraesentat. Sina igitur etiam ad bellum se parat, sine dubio in animo recuperandi insulam Taiwan. Attamen, hoc in contextu, Emmanuel Macron in Sinas iter facere debet cum Ursula Von Der Leyen, Praeside Commissionis Europaeae. Nullum dubium est quin auctoritates Europaeae praesidem Sinensem persuadere conentur ne arma Russiae praebeat, et fortasse, ut mos est, petitionem suam minis sanctionum, quae ab universo occidente Sinis imponerentur, comitabuntur. Et hic est ubi magnus error iudicii periculum est contrarium eius quod assequi volunt efficere. Nam re vera, Occidens vult Sinas prohibere ne Russiae faciat quod ipsi Ucrainae faciunt, legitimitate legis suae occidentalis a Nationibus Unitis receptae innixi. Sed Europaei non videntur conscii gradus suae dependentiae a Sinis, quia non solum gas Russicum eis privarentur, sed omnia quae Sina producit et in Europam importat ad circiter trecentos miliones incolarum instruendos. Quia Europa simpliciter instructa est productione Sinensi quae in ordinibus navium onerariarum quattuor tabulatis altis vasis metallicis onustarum advenit. Sine Sinis, Europa sexaginta annos retrorsum redit, nisi quod non amplius habebit societates quae divitias eius eo tempore faciebant. Eius igitur condicio peior esset quam omnes quas transiit. Quod ad Sinas attinet, facultatem habet commercii cum Oriente, Medio Oriente et Africa. Atque propter densitatem incolarum, circiter mille miliones et quadringentos miliones, multum laboris ei restat ut suam

populationem instruat, quae nunc, gratia Occidentis, omnibus instrumentis technicis ad necessitates suas implendas praedita est. Hoc dicto, quaestio oritur, quomodo Dominus Xi Ji Ping ad minas sanctionum occidentalium respondebit? Credo eum simulaturum se velle necessitudines commerciales cum Occidente conservare, sed nihil se obligabit, et modo plus minusve occulto Russiam arma suppeditabit. Occidens actiones eius deteget et cogetur, ipsa, corbem frangere, in quo omnia ova sua posuerant. Atque haec corrupta oeconomica ova ad perturbationem et irritationem inter populos suos in Europa, ad bankruptates, ad conflictus internos, ad fames et ad mortes ducet.

Occidentales quoque solliciti sunt de auxilio militari Russiae dato a Kim Yong Un, praeside Coreae Septentrionalis. Non celat se velle Russiam contra castra Occidentalia adiuvari, in quibus, una cum America, socium Coreae Meridianae, inimicum suum hereditarium perpetuum invenit.

Iaponia quoque, ex parte sua, arma refecta se dare decrevit, iam auxilium publicum Ucrainae offerens, quae ab America sustinetur.

Denique, Dominus Lukashenko, Praeses Rutheniae Albae, timorem suum de escalatione quae ad bellum nucleare ducat ostendit. Nuntius eius officialis pacem per negotiationem quaerendam postulat ne escalatio fiat, et hic nuntius incipit dicendo: "Periculum dicendi...etc." Periculum cum amico suo Putin, qui eum et politica et militariter sustinet, suscipit. Sed simul adventum armorum nuclearium tacticorum Russorum in patriam suam laetitia accipit. Multi scire volunt quid Dominus Putin et Dominus Xi inter se dixerint in conventu Moscae. Sed Dominus Putin certe non celavit suam determinationem ad finem assequendum quod sibi proposuerat "operationem specialem" in Ucraina incipiendo. Causam suam defendere debuit commemorando hanc "operationem specialem" in bellum internationale verti propter reactionem impulsivam Americanorum et castrorum Europaeorum NATO. Nunc, si quis est qui cogitationes Domini Putin bene novit, is est amicus eius Dominus Lukashenko, et nuntius eius recentissimus negotiationem hortans optima probatio est absolutae determinationis Domini Putin ad proposita sua initialia assequenda. Sed mores potentiarum occidentalium NATO finem eius initialem insigniter mutaverunt, quia copia armorum quae milites Russos necant odium contra eos incitat quod ultionem contra totum castra Occidentalia postulat. Et in hoc castris Occidentalibus, haec ultionis necessitas intellegi debet, sed nondum ita est, quia contra, semi-victoria resistentiae Ucrainicae spem cladis Russiae excitavit, quae in auxilio militari addito Ucrainae materializatur et ita escalationem auget. In momento clavi huius conflictus sumus, cum duo exercitus, qui iam annum pugnant, nunc moraliter et militariter debilitati sunt propter depletionem tormentorum omnis generis: globulorum, glandes, missilium, dronum, currus armatorum, et tormentorum. Intra unum annum, copiae bombarum ingentes exhaustae sunt, vel fere, cum celeritas ignis in utroque campo adversario vehementer imminuta est. Deo nostro Creatori qui servat in nomine Iesu Christi, hic annus belli partes fundamentales egit in praeparatione proximae periodi in qua propositum Russiae non iam solum Ucraina, sed tota Europa Occidentalis erit.

Haec non tamquam revelationem divinam exhibens, mentem meam ex eventibus praesentibus possibilitates delineare sino. Et sic ratiocinor: impetus

continui in Europam a " rege *austri* " et " rege *septentrionis* " fieri non possunt nisi America e campo proelii, id est, ab Europa Occidentali, recedat. Zelus Europaeus pro Ucraina solum per obsequium Europaeum erga Americam, hanc magnam potentiam militarem globalem cui omnes civitates sodales NATO nituntur ad se defendendas contra hostes suos, hoc in casu, vere anni 2023, Russiam, alteram magnam potentiam militarem in terra. Eventus quem adhuc ignoro Americam ad recessum ex Europa ducere debet; quid hic eventus esse potest? Comitia praesidentialia Americana appropinquant et hoc ipso tempore accusator niger Dominum Trump ob causas scaenicas accusare vult, quas hic inutile est explicare. Sed tota castra Factionis Republicanae machinationem politicam denuntiat quae candidatum Trump excludere et eum ab his comitiis participare prohibere spectat. Hoc tempore, America Civitatum Foederatarum, turbata, bene fieri potest America Civitatum Disunitarum. Nam Iesus Christus contra id agere potest " *nidum* " suum pro eo frangendo . " **Unio** " sicut fecit tempore prophetae Zachariae secundum Zac. 11:14: " *Deinde confregi virgam meam secundam, **Unionem** , ut dissolverem fraternitatem inter Iudam et Israel.* " "Tempus belli, quod Deus per orbem terrarum parat, in hoc principio destructionis " **unionum** " iam constitutarum fundatur. Itaque unio Americana evanescere posset ut evanescentiam unionis Europaeae, quae eam ut exemplar sumpsit, promoveret. Perspicuum est Americam, bello civili absorptam, neque desiderium neque facultatem haberet offerendi arma Ucrainae et Europae Occidentali, quae eam sustinet, extendendi. Hoc programma satis logice valet, sed improvisa adhuc alia data ad alias explicationes ducentia in lucem proferre possunt. Sed interim, in experienciis ab America habitis, recessus eius ex bello Europaeo iustificationem invenire debet. Praeter casum memoratum, America se in bello contra Sinam, quae Taiwan occupare vellet, gerere posset; adhuc possibilitas realis est. Et hac in condicione, difficile esset bellum contra Russiam in Ucraina simul administrare. In Daniele 11:40 ad 45, Deus alias novas potentias militares, quae in mundo apparuerunt, non commemorat: Sinam, Indiam, Coream Septentrionalem, Iraniam, omnes hostes potentiales Europaeorum Occidentalium. Sed iam possibilitates foederum bellicorum inter has videre possumus." nationibus. Tantum die post diem Dominus Putin videt consilium suum initiale "operationis specialis" in magnum bellum mundanum internationale converti. Verum est eum hanc rerum progressionem non praevidisse, sed quis praevidit? Nemo in terra, nisi unus et solus, magnus Deus in Iesu Christo incarnatus. Omnia singularia antea paravit quae hanc insolubilem condicionem creaverunt. Instrumenta humana quibus utitur ad eam efficiendam omnino consilii eius ignara erant. Observatores belli in Ucraina numerum mortuorum ex utraque parte computant: plus quam ducenta milia interfectorum aut vulneratorum pro sola Russia, et probabiliter totidem ex parte Ucraina. Hae figurae horrendae sunt, praesertim post septuaginta octo annos pacis Europaeae ab anno 1945, sed hoc tantum initium est magnae caedis quae omnes vitas humanas in terra delebit usque ad reditum Iesu Christi vere anni 2030, exceptis vitis ultimorum electorum qui fideles Sabbato manserunt ad punctum minationis mortis.

Sapientia sua, Iesus Christus dixit quicumque turrin aedificare cogitat, curare debere ut eam ad finem perducere possit. Sed in praesenti rerum statu

globali, omnes improvisi capiuntur. Russia primum, deinde America, quia, quamquam verum est Ucrainam e castris Russiae eripere voluisse, non parata erat id facere pretio directae contentionis cum Russia. Scit Russiam arma nuclearia formidabilis potentiae habere et iure timet ne tandem ea utatur, sed simul, in hoc bello, Russia, ab universo castro occidentali timetur, infirmitatem in apparatu militari ostendit quae ad conflictum consuetum non evoluta est. Arma occidentalia formidabiliter accurata minoritatem pugnatorum Ucrainorum plus quam compensant, et Russia hoc via difficili didicit, sed retinet innegabilem commoditatem numeri et formidabilem nationalisticam firmitatem maioris partis populi sui. Scit quomodo cum adversis resistere et quomodo tempore uti. Contra, in castris Europae occidentalis, populi locupletes valde aversantur tolerare brutalem paupertatem quae ad crises nationales et violentas reactiones a populo ducit. Res autem globalis Europae omnino adversa facta est, quae iam annis productionem suam in Sinam et alias terras etiam pauperiores in Tertio Mundo transfert. In peiore crisi hodierna, Unio Europaea frangetur et evanescet. Ultimo tempore, recentissimas informationes de intensificatis minis Russicis contra Europam colligo. Modo perquam officiali, in documento, Dominus Putin **Occidentem ut minam existentialem Russiae declarat**, ita secundam belli in Ucraina phasim confirmans, in qua novus hostis designatus nunc manifeste est NATO Europaea. Et nunc, Russia ius sibi reservat ut bombas nucleares tacticas, si periculum existensiale patriae suae designatum sit, adhibeat. Et quod intellegendum est, omnes qui minas nucleares Russicas falsas et fallaces iudicant, etiam ignorare Iesum Christum hunc usum destructivum terrificum imperare. Nam hic character "terroris" programmatus et prophetatus est ad nexum constituendum qui poenas "quartae" et "sextae tubae" Apocalypsis connectit, secundum Apoc. 8:12, 9:13 et 11:14. Secunda forma "bestiae quae de abyso ascendit" Russica est et multo perniciosior quam prima quae "terrorem" Revolutionis Francicae inter annos 1793 et 1794 spectabat.

Novum, novum, novum...

Hae novae explicationes hoc Sabbato Kalendis Aprilibus acceptae vobis ^{permittent} ut melius intellegatis quomodo Deus Tertium Bellum Mundanum in suis prophetiis biblicis repraesentet.

Antitypus eius est in festo primi Paschae a populo Hebraeo in terra Aegyptia experto. In hac adimptione invenimus, in eadem nocte, protectionem Hebraeorum sanguine agni paschalis servatorum, sed etiam, in absoluto contrasto, mortem omnium "**primogenitorum**" Aegyptiorum ut peccatores occisorum; quod Deum adducet ad creandum festum "diei **expiationis**" cuius propositum erit prophetare per ritum religiosum quomodo Deus legaliter finem imponere vult peccato quod electos suos damnat. Deus ponet die decimo ^{mensis septimi}, quo aequinoctium autumnale incipit, hoc festum, quod **peccatum habet**, ad antipodes festum Paschae, quod docet oblationem **iustitiae suae** ^{die} quarto decimo mensis primi. Hoc festum autumnale habet tantum characterem temporarium et finem paedagogicum, quem mors Iesu Christi illuminavit et perfecit de expiatione peccati originalis ab electis suis hereditati. Ergo potest cessare et evanescere in fide Christiana, sicut festum Paschae. Sed Pascha Deo manebit dies

fundamentalis, typus qui renovabitur tempore gloriosi reditus divini Servatoris nostri Iesu Christi, momento quo Deus omnes homines qui peccatorum suorum portatores manent delebit. In prophetia, Deus semper Europam ut scopum accipit, quia in Europa nomen Iesu Christi evocatur et docetur. Sed privilegium huic scientiae annexum infidelitatem populorum Europaeorum etiam culpabiliorem reddit quam aliorum populorum non Christianorum terrae. Praeterea, haec scientia, etiam imperfecta, eos infideles primitias sive "**primogenitos**" facit, dignos poenis eius. Et hac in qualitate, post quinque priores, "**sexta tuba**" eius "**interficiet tertium**" omnium "**primogenitorum**" Christianitatis occidentalis qui peccatores infideles et rebelles facti sunt. Huius interpretationis probatio nobis datur eo quod Ecclesia mater Catholica Franciam "filiam natu maximam" suam considerat; Franciam, quae maximam potentiam Europaeam in NATO constituit. Haec expressio "**primogeniti**" clavis fundamentalis est ad Deum intellegendum, quia in Apoc. 1:5 Iesum Christum designat ut "**primogenitum ex mortuis**" repraesentatum: "... et ab Iesu Christo, teste *fideli*, **primogenito ex mortuis**, et principe regum terrae! Ei qui diligit nos, qui lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo ...", omnes qui salutem eius vindicant etiam "**primogeniti**" titulo sunt. Et hoc a creatione Israelis in Pascha exitus ex Aegypto, et Deus rem confirmavit Israelem "**primogenitum**" suum nominando in Exo. 4:22: "*Dices Pharaoni: Haec dicit Dominus: Israel filius meus, primogenitus meus.*" Sed cum hi "**primogeniti**" peccatum et rebellionem erga Deum iustificat, peccatores fiunt, digni tantum ut ab eo subito delantur. Atque hic est praecise status hodiernus falsarum religionum Christianarum occidentaliū ab anno 1843, et pro "Adventismo" officiali a Iesu Christo "**evomito**" ab anno 1994. Hic explicatur cur Deus Europaeos tractabit sicut tempore eorum Aegyptios et Israelitas infideles tractavit. Quae sequuntur erunt de modo repraesentandi hoc Tertium Bellum Mundanum in Daniele 11:40 ad 45, in Ezechiele 38 et 39, et in Apocalipsi 9:13 ad 21. Textus fundamentalis est ille Danielis qui commodum simplicitatis et revelationem strategiae chronologicae conflictus exhibet. Margarita huius novitatis in hac observatione consistit. Historia per sex versus extenditur; sex sicut sex milia annorum peccati terrestres. Sicut autem Iesus se ad Pascha suum ^{die quarto} decimo veris quinti ^{millennii praesentavit}, in Daniele, versus quintus ^{mutationem} consilii pugnae evocat, quae a characterē conventionali ad characterem nuclearem destructivum transit, quod Daniel 11:44 suggerit dicendo de "**rege aquilonis**" Russico: "*Nuntii ab oriente et ab aquilone venient ut terreant eum, et egredietur cum furore magno ut conterat et exterminet multitudines.*" » Versus 40 ad 43 insigniuntur evocatione belli conventionalis quod Ezechiel etiam describit specificando de Russia, scilicet "**Gog**", in Ezechiele. 38:13: "*Saba et Dedan, negotiatores Tharsis, et omnes leones eorum, dicent tibi: Numquid ad spoliandum venisti? Numquid ad diripiendum congregasti multitudinem tuam, ad auferendum argentum et aurum, ad capiendum pecora et opes, ad diripiendum spolia magna?*" Luce discriminis oeconomici, qui magna ex parte ex sanctionibus occidentalibus et ingentibus sumptibus militaribus Russiae oritur, necessitas eius "**praedandi**" perfecte rationi consentaneum est, adeo ut dicam damnum passum sibi restitui postulare. Sed Ezechiel prophetiam suam in impetum in Israelem a Russia et sociis eius intendit; quod Dan. 11:41 confirmat: "*Ingredietur in pulcherrima*

terrarum , et multi corruent; Edom autem, Moab, et princeps filiorum Ammon liberabitur de manu eius. " Et similiter, Dan. 11:45 finem exercituum Russici prophetat: " *Figet tentoria palatii sui inter maria, super montem gloriosum et sanctum; et veniet ad finem suum, et nemo auxiliabitur ei* "; his copiis Russicis in " montibus " Israel deletis , secundum Ezechielem 38:21-22: " *Gladium convocabo contra eum in omnibus montibus meis, dicit Dominus Yahweh; gladius uniuscuiusque viri contra fratrem suum erit. Iudicia faciam contra eum peste et sanguine, et imbri vehementi et grandine; **ignem et sulphur pluam super eum et super exercitum eius et super populos multos qui cum eo sunt.*** "

sulfur " appellatur , quia explosio bombae atomicae aerem in " sulfur" ardentem convertit . Quia pugnae inter se " gladio " interficiunt, hic textus manifeste Bellum Orbis Terrarum Tertium spectat. Sed difficultatem habeo cum his textibus Ezechielis, quia interdum descriptiones eorum cum Bello Orbis Terrarum Tertio vel cum scena iudicii finalis in Apoc. 20:8-9 descripta coniungi possunt: " *Et exibit seducere gentes quae sunt in quattuor partibus terrae, Gog et Magog, et congregare eos in proelium; quorum numerus est sicut arena maris. Et ascenderunt super faciem terrae, et circumdederunt castra sanctorum et civitatem dilectam. Et descendit ignis de caelo et comedit eos.* " Et hae duae possibiles impletiones separantur periodo " mille annorum " sexies memoratae in versibus 2 ad 7 huius capituli 20.

In Daniele 11, versus 44 tempus " **expiationis peccatorum** " falsarum ecclesiarum Christianarum Americanarum, Europaearum et Russicarum significat, quae iustitia Christi non teguntur, et quae propterea peccata sua ipsa expiare debent, sicut Aegyptii in primo Pascha. Et hoc munus fundamentale nobis permittet ut melius intellegamus repraesentationem huius belli sub symbolo " sextae tubae " descriptae in Apoc. 9:13 ad 21. Conflictus evocatus silentio praeterit bellum conventionale quod peractum est usque ad momentum huius caedis vindicativae, id est, momentum quo arma nuclearia adhibita sunt ad " **tertiam hominum occidendam** ", sicut Aegyptii in primo Pascha. Locutio " **pro hora, die, mense et anno** " momentum genocidii nuclearis designat quod hanc " sextam tubam " describit. Et dum posteriores explicationes de hac re exspectantur, haec locutio longam expectationem huius momenti ab angelis malis sublineat , secundum Apoc. 7:1 ad 3, specificat eos exspectasse ab anno 1844, quo " **sigillum Dei vivi** ", symbolum sancti Sabbati sui, in Electo Adventista suo apparuit: " *Post haec vidi quattuor angelos stantes super quattuor angulos terrae, tenentes quattuor ventos terrae, ne flaret ventus super terram, neque super mare, neque super ullam arborem. Et vidi alterum angelum ascendentem ab oriente, habentem **sigillum Dei vivi** ; et clamavit voce magna quattuor angelos quibus datum est laedere terram et mare , et dixit: Nolite laedere terram, neque mare, neque arbores, donec signemus servos Dei nostri in frontibus eorum .* " Solum peccatores petens, quovis tempore fieri potest et non obligatur diebus duarum festivitatum religiosarum, quarum ambae **solum** salutem electorum pertinent. Ita ut dies completionis eius... sit usus primae bombae nuclearis **strategicae** ; quod non excludit, usque ad hanc diem, usum bombarum **tacticarum** potentiae minoris quam illae quae Hiroshimae et Nagasaki iam ab America usurpatae sunt. Sed hac vice, primi qui eam utantur Russi esse possunt propter inferioritatem armorum

suorum classicorum conventionalium. Attamen, elementum habemus quod initium sigillandi electorum in autumno anni 1844 ponit, die restitutionis Sabbati a Capitaneo Iosepho Bates mense Octobri 1844 ante omnes alios Adventistas singillatim adoptatae. Expectatio angelorum malorum igitur, fortasse, etiam in tempore Autumnali inter annos 2023 et 2028 sito finiri potest.

Nexus "**sextae tubae**" cum hoc usu strategico ignis nuclearis terribiliter destructivi demonstratur per accentum textus in hac locutione in versu 18 Apocalypsis 9: "*His tribus plagis, **igne, fumo et sulphure**, quae procedebant de ore eorum, occisa est tertia pars hominum.*"; sed etiam, secundum versum 16, numero pugnatorum qui crescit cum prolongatione conflictus: "*Numerus equitum exercitus erat duae myriades myriadum: audiavi numerum eorum.*" Hic numerus mirabilis ducentorum milionum pugnatorum solum in culmine pugnae attingetur. Praecise, eo quo America constituet Russiam et socios eius igne nucleari **strategico eliminare**: quod reactionem "*regis septentrionis*" Russici in Dan. iustificabit. 11:44: "*Nuntii ab oriente et ab aquilone venient ut terreant eum, et exhibit cum furore magno **ad conterendum et exterminandum multitudines**.*" Et ad "**conterendum et exterminandum multitudines**" inimicorum, vicissim utetur, in responsione, arma nuclearia **strategica** quibus formidabiliter praestantius instructus est. Sola Russia potestatem tenet missilia sua nuclearia celeritate maxima iaciendi, quae nemo impedire et impedire potest ne scopos suos attingant.

Hoc versu utor ad commemorandam iustificationem mentionis duorum punctorum cardinalium, "**orientis et septentrionis**". Hi duo puncti cardinales situm territorii Russici designant, prout occupator Russicus in Occidente, in Italia, an in Israele sit. In territorio occidentali, patria eius "**ad orientem**" est, et in terra Israelis "**ad septentrionem**". Haeque duae visiones eo iustificantur quod et fides Christiana et fides Iudaica hac revelatione prophetica attinguntur. Etiam considerandum est castra occidentalia ab Italia papali repraesentari, quae eius situm referentiae ut "rex" versus 36 constituit, pronomine "**eum**" in versu 40 designatus.

Re vera, haec poena "**sextae tubae**" poenam comparabilem ei in qua Deus "**primogenitum**" *Aegyptium occidit, efficit. Dies ultimi* festi "*Paschae*" est benedictio et protectio fidelibus Christi electis, sed simul, absoluto contrasto, "*dies expiationis*", maledictio et poena inimicis eius qui eum prodiderunt, spreverunt et humiliaverunt.

His dictis et intellectis, pars praeparatoria Belli Mundani Tertii in Ucraina perficitur, sed Daniel 11:40 hanc praeparationem in narratione sua ignorat. Describere incipit eo momento quo "*rex austri*" Arabs et Africanus Musulmanus Italiam oppugnat, ubi sedes Papae Romani Catholici sita est. Haec actio nondum perficienda est in tempore futuro, et fieri poterit solum cum Europa ab Americanis derelicta erit, causa quae in proximo futuro investiganda manet. Gratias huic impetui Musulmanorum erit ut Russia "*regis septentrionis*" impetum magnum contra Europam dirutam et debilitatam, sine protectione Americana valde vulnerabilem, perficiet.

Cogitatio mihi in mentem venit, explicationem offerens quae fortasse Americanorum recessum a praesentibus Europaeis difficultatibus iustificaret. Haec est explicatio: Europa Unita, per aliquod tempus in futurum, omnino pendet

ab apparatu suo in Sinis fabricato. Quare non potest ei pati ut cum ea discedat. Sed huius dependentiae Sinensis consequentia est ut necessitudines Europae cum ea non aestimantur ab Americanis, qui graviter irasci possunt si hae necessitudines pergant dum illae inter Sinas et Americam propter insulam Taiwan exardescant. Secundum eius verba, Praeses Commissionis Europaeae valde conscia est necessitatis bonarum necessitudinum cum Sinis conservandarum. Et problema quod oritur est illud ménage à trois. Quis cor pulchrae Europae vincet? America an Sina, a qua oeconomice pendet? Relicta, America iustam causam haberet ut in continentem suum se reciperet et Europam relinqueret ut solas suas difficultates cum Ucrainis et Russis solveret.

Verus Dominus Temporis

Deus probationem praebuit se Verum et Unicum Magistrum temporis esse. Ab initio, creando hebdomadam septem dierum, revelavit se soluturum esse problema peccati, quod significat quamlibet formam rebellionis et impugnationem normarum a sapientia sua statutarum, pro omnibus formis vitae quas creavit. Bonus architectus aedificium non construit nisi prius consilium delineaverit. Re vera, plura consilia necessaria sunt: magnum consilium generale, et consilia singularia. Deus sic egit. Magnum consilium eius septem milia annorum complectitur, et consilia singularia sunt propositum trium foederum duorum milium annorum unumquodque, quae culminant in mille annis dedicatis iudicio rebellium et proditorum qui in alto gradu rei habentur. Nihil hoc programma divinum mutare potest. Ut ergo electi eius hanc veritatem conservare et transmittere possint usque ad finem mundi, Deus revelat " *benedictionem suam et sanctificationem suam diei septimi* " quae, singulis finibus hebdomadis, magnam requiem praedicat quam cum electis suis communicabit ab initio septimi millennii.

Deo rem usque ad annum 2018 celante, annus initii septimi millennii nunc ultimis electis suis, quos fideles et hoc privilegio dignos iudicat, revelatur: ver anni 2030. Proinde, ministri eius illuminati sciunt omnia opera ab hominibus ultra hanc diem facta vana esse, nec diem suae executionis umquam visuros. Itaque cum levi risu derisorio salutare possumus propositum Gallicum constructionis novae "navis vectoris" fine anni 2025 incipiendae, ut veterem "Charles de Gaulle" nunc in usu ab anno 1994, quae "bona pro ferrivia" dicitur, substituat. Architecti propositi non putant ab anno 2024 Galliam ipsam a Deo "bonam pro ferrivia" iudicatum iri. Et notandum est studium videndi "ferriviam" simul perversae Quintae^{Constitutionis} Gallicae, cuius fatum, usque ad finem, cum hereditate Generalis de Gaulle coniunctum erat. Per hoc consilium eiusque verba, Deus finem Franciae ab ipsis suis nobilibus politicis praedicere velle videtur. Iam Francia ipsa usum praeclarorum suorum operum subvertit, successive per tempus, navis oceanica "Francia" et avem eius volentem pulchram, incomparabilem "Concordia"; vocabulum quod nos "Place de la Concorde" in memoriam revocat, sic nominatam anno 1795, ubi rex Ludovicus XVI guillotinus est, sic " *quartam tubam* " implens .

Deinde, Napoleon Bonaparte, hic dictator, praecursor dictatorum nostrorum hodiernorum, Concordatum constituit. In his duobus verbis "Francia et Concordia" video duo quae patria Francia in suo insatiabili et destructivo Europaeo devotione renuntiavit. Nec sine causa hae nobilitates, creationi Unionis Europaeae faventes, factionem Frontis Nationalis inimicum publicum numero 1 fecerunt, quia "qui canem suum occidere vult, eum rabiem accusat." Et in eodem devotione, cosmopolitana populi mixtura "concordiam" discordia substituit.

Dominus Temporis se revelavit per potentiam suam infinitam, quae ei permittit consilia sua prophetis suis nuntiare et ea impleri eo ipso die quo prophetavit. Hae prophetiae consilia divinae eius architecturae constituunt. Dominus Temporis omnia horologia regit, et quod prophetat neque moram neque progressum novit. Legimus in 2 Petri 3:9: "*Non tardat Dominus in promissione sua, sicut quidam existimant, sed patienter agit erga vos, nolens aliquem perire, sed omnes ad paenitentiam venire.*" Haec explicatio hodie contradicatur revelationibus prophetis Dei. Sed nihilominus, in analysi verborum eius, verba dicta vera manent tantum pro electis eius. Sed ad intellectum publicum, dici debet: "**Volet Dominus omnes ad paenitentiam venire.**" Haec Petri expressio a Deo magna subtilitate inspirata est, quia paenitentia totalis ab electis eius obtinebitur, non nisi tempore finis quod nostrum est.

Consilium Dei imaginibus a Iesu Christo per tres annos et dimidium ministerii sui terreni explicatum est. Et principia essentialia consilii salutis revelavit. Praesertim hanc doctrinam ex Matthaeo 25:31 memini, ubi Iesus dicit: "*Cum venerit Filius hominis in gloria sua, et omnes angeli sancti cum eo, tunc sedebit super thronum gloriae suae. Convenient coram eo omnes gentes. Separabit eos ab invicem, sicut pastor separat oves ab haedis. Statuet oves **a dextris suis**, haedos autem **a sinistris suis**.*" Duo animalia duo genera hominum significant: veros credentes et falsos et infideles. Homo aut cum Deo est aut contra eum. "**Ovis**" est symbolum docilitatis et, ex contrario, "**hircus**" est ipsa imago morum belligerantium, rebellium et protestantium, quae additam proprietatem habet intra se et circa se odorem taeterrimum acrem et iniucundum portandi. Ob has omnes causas, Deus id symbolum peccati fecit in ritu Hebraico "Yom Kippur" sive "Dies Expiationis." Et in hoc ritu, Iesus Christus non est hircus sed sanctus et innocens lator peccati redemptorum suorum, ipse per "**hircum**" repraesentatus. Nam "Pascha et Dies Expiationis" sunt aversus et aversus eiusdem nummi quae solutionem divinam repraesentat quam Deus ad casum mortalem hominis peccatoris affert. Haec duo festa sola totum principium salutis a Deo homini peccatori hereditario propositum docent. Quam ob rem oblatio eius ad omnes homines per orbem terrarum dispersos dirigitur. Sed via ad salutem nihil est nisi oblatio conditionalis. Nec sine causa Iesus instituit dicere in Matthaeo 22:14: "*Multi enim vocati sunt, pauci vero electi.*" Hoc longe abest a notione "inscriptionis" salutis quae in omnibus ecclesiis falsi Christianismi docetur. Re vera, apparentiae omnino deceptivae sunt, quia Deus re vera non exspectat decisionem humanam credendi in eum vel non credendi. Hoc fit quia, re vera, solus ipse venit ut se veris electis suis revelet, quorum naturam et amorem erga eum et veritates suas ipse novit, ex quo propositum vitae liberae ad latus eius positum est. Quod selectio secundum hoc principium perficitur, quemvis errorem

in gradu huius selectionis impossibilem reddit. Verus Dominus temporis etiam Verus Dominus ludi est, victor ab initio ad finem. Per sex millennia, se electis suis revelat, dum multitudo salutem eius sibi vindicare potest, ut historia populi Israel testatur. Deus eum ut populum suum agnovit, sed ut talem, poenis quas meruerunt non pepercit, eos etiam ad deportationem in Babylonem ducens. Pars populi Israel esse statum electi salvati vita aeterna digni non conferebat. Et eadem condicio per duo milia annorum fidei Christianae pro Christianis valet, et nuperrime, ab anno 1994, pro Christianis Adventistis Septimi Diei. Cum ipse benedictus et segregatus sit ad opus propheticum sub hoc nomine a Deo electo positum, ut nuntium meum et nova lumina quae accepi et exhibeo ab hereditate traditionali distinguerem, primum ab anno 1982, me hodie praesento ut "Adventistam dissidentem septimae diei et septimae horae." Nam, ut servus veri Domini temporis, opus meum consistit in horologiis propheticiis ad veram horam, scilicet septimam, ponendis. Nam autumno anni 1844, probati et selecti pionerii motus Adventistae (adhuc primi diei) credebant se in hora septima esse ' " **Laodiceae** " Apoc. 3:14, cum tantum in quinta^{hora} temporis in Apocalypsi prophetati essent, " **Sardibus** ", Apoc. 3:1. Deinde, sub nomine officiali Ecclesiae Adventistae Septimae Diei uniti, anno 1873 erant, tempore horae^{sextae}. Nec ante annum 1991, hora remotionis meae officialis ab Ecclesia Adventista, Deus horam septimam consilii sui prophetati advenire fecit. Hae tres horae Adventistae successive " **Sardes, Philadelphia, Laodicea** " appellantur. Moneo vos omnes dies his tribus temporibus adiunctos calculationibus a textibus propheticiis Danielis 8:14 et 12:12 propositis obtentos esse.

quinta : 1844: Sub nomine " **Sardibus** " , annis 1843 et 1844, Iesus Christus magnum rete iecit ut pisces Protestantes in duas partes divideret. Pisces iucundos sibi reservavit et multitudinem aliorum piscium nullius momenti et nullius pretii sibi in mare reiecit.

sexta : 1873: Sub nomine " **Philadelphiae** ," hos pisces amoenos honoravit, eos iustitia et sanctitate sua induit, eis signum dans quod ad se pertinerent restitutionem ritus Sabbati. Haec est vincula cum Deo iterum inventa quae eis nomen " **Philadelphiae** " ^{dat} , quod significat eos fructum benedictum "amoris fraterni" ferre. Sed benedictio divina uni tantum diei adiungitur: 1873. Nam ultra hanc diem, electi monentur, invitantur ne " **coronam** " vitae sibi auferri sinant.

Septima : 1991: Sub nomine " **Laodicea** ," quod significat "Populus Iudicatus," Adventismus Septimi Diei a Iesu Christo probatur et iudicatur. Minatio anno 1873 facta iusta erat, quia "coronam" suam definitive anno 1994 amittet ' *Causa* huius iudicii, quod Iesum ad " **evomendum** " institutionem officialem ducit, est contemptus eius nuntii mei, cuius titulus erat "Revelatio Horae Septimae." Anno 1991, nuntius reditus Iesu Christi pro anno 1994 a ducibus officialibus spretus et oppugnatus est. In hac reiectione globali, populus Adventista totius mundi privatus est manna divino a Iesu Christo Valentiae dato servo suo repudiato et expulso. Damnatio fidei Protestanticae, aliquid clare revelatum in explicationibus meis prophetiarum, ergo ab omnibus membris neglecta est eo ipso momento quo hic Adventismus fidelitatem foederationi Protestanticae iuravit ingrediendo gregem eorum et foedus oecumenicum ab Ecclesia Catholica ordinatum, ad congregandas organizationes religiosas a Deo

repudiatas. Per orbem terrarum, sodales Adventismi existentiam omnium luminarium, quae Deus mihi detegere et cognoscere fecit, ignorabant; quae cum eis communicare voluit ut fidem eorum nutriret et eorum entusiasmum excitaret. Nonne scriptum est in Amos 4:6: " *Populus meus periit propter scientiam ?*" Relinquo vos ut gravitatem culpae hominum, qui sic filios et filias Iesu Christi manna divino spirituali privaverunt, aestiment.

Deus igitur electis suis, qui veritatem suam amant, singula de horis perficiendi propositi sui terreni attulit, sed quid in altero castro, " **hircorum** " scilicet, agitur?

Protestantes et Catholici, semel a Deo relictis, faciles victimae facti sunt, variis modis a diabolo et daemonibus eius inventis capti. Unus vir magnam partem in hoc genere actionis egit: Dominus Carolus Darwin. Dum iter faciebat, praesertim in Insulis Galapagos, iguanas aliasque bestias invenit, quae eum ad evolutionismi theoriā suā evolvendam perduxerunt. Haec insidia perquam efficax erat, quia sub nomine "scientiae", diabolus ultimam resistantiam religiosam Sacrae Bibliorum adiunctam avellere potuit. Hodie enim, anno 2023, multi qui se Christianos appellant simul in Deum Bibliorum et in scientificas evolutionis theorias Domini Caroli Darwin credunt; hoc, nescientes alteram alteram delere. Qui hoc modo agunt fidem suam in Evangeliiis Novi Foederis fundant et scripta Veteris Foederis contemnunt. Illis, haec scripta Iudaeis erant, et ideo, illis, nullius momenti. Darwinismus praesertim incolas Europaeos, quorum multi Catholici erant, per baptismum infantium in fidem familiae hereditariam vicit. Aliae factiones Protestantes plus minusve Evangelia et Epistulas Novi Foederis probant. Ita contemptum suum erga vetustissimum ex " **duobus testibus** " Dei, in Apoc. 11:3 citatis, ostendunt: " *Dabo **duobus testibus meis** potestatem, et prophetabunt diebus mille ducentis sexaginta, vestiti saccis.* " Et ignorantia eorum subtilitatum in historia creationis libri Genesis revelatarum eos adducit ut eas neglegant quae magnum Deum Creatorem, Magistrum et Ordinatorem Temporis revelant.

In America Septentrionali, Biblia auctoritatem suam retinuit, et cogitatio evolutionaria a cogitatione creationistica maioris partis in illa terra oppugnatur. Attamen hi creationistae, essentialiter Protestantes, etiam Evangelia et epistulas Novi Foederis lectionem probant. Etiam "uno pede" ambulant. America non solum est terra ubi Statua Libertatis, a Francia oblata, superbe stat; est etiam terra ubi omnes excessus exercentur et saepissime legitimantur, nomine sacrosanctae suae libertatis. Sed haec libertas non est nisi crudelis servitus peccati, quae ibi se praesentat et explicat multis formis: capitalismo, racismo, medicamentis, violentia, sceleribus, et scilicet, plus quam alibi, immodica multiplicatione coetuum evangelicorum qui se liberos esse profitentur, et magis liberos sunt quam putant, se a Deo separatos. America praedicatores evangelicos producit sicut silva fungos producit, nisi quod eorum cibus spiritualis etiam venenator est quam fungi mortiferi, qui tantum primam mortem afferunt, dum eorum venenum mendacium victimas eorum ad " *secundam mortem* " ducit, quae viam ad aeternitatem definitive claudit. Sed num homines, qui libero aditu ad Bibliam fruuntur, miserari possumus? Eorum habitus tantummodo id revelat quod Deus iam de eis ab initio consilii sui creationistici scivit.

Vos moneo solam lectionem librorum Veteris Foederis testimonium perhibere quattuor milia annorum quae humanitatem ducunt, ab Adam ad primum adventum Iesu Christi, et accuratius ad mortem eius expiaticem. Et propter munus aedificans et educativum, ad hunc finem, divinus Magister temporis haec testimonia inspiravit et scribi curavit.

Deus Dominus Temporis etiam Dominus intelligentiae est, et ideo intelligentiam in moribus creaturarum suarum postulat. Nam omnes qui ab eo reiciuntur, reiciuntur propter testimonium quod eorum intelligentiae defectum revelat. Hic defectus intelligentiae efficit ut creaturae mores legalistici sint, qui Deum, Creatorem suum, dehonestant. Sed legalismus non solum significationem habet quae ei traditio tribuitur, id est, fulcimentum quod sola lege divina nititur. Nam legalismus ante omnia est applicatio textus legis sine intelligentia quam haec applicatio requirit. Iesus Christus hoc principium erroneum summam exposuit, Paulum dicere faciens, in 2 Cor. 3:6: "*littera occidit, spiritus autem vivificat*". "*Littera*" non potest definire casum particularem qui fundamentalis manet et verum finem vinculi inter Deum et electum suum instituti constituit. Deo, qui eum amat et quem amat pretiosior et maioris momenti est quam omnes leges eius, quae tamen legitimae manent in definiendis finibus libertatis quam omnibus creaturis suis offert. Et periculum displicendi Domino nostro divino Temporis, in hac libertate quae manet, necessarium est, ut quaeque creatura veram naturam suam ostendat. Et intelligendum est Deum sine hac libertate creaturis suis data neminem iudicare posse, sed iudicium eius de unaquaque creatura sua possibile et iustum esse, propter existentiam libertatis earum cogitandi et agendi, quam Iesus Christus "*opera*" appellat. Nam fides nostra innititur cogitationibus concretis et visibilibus factis per "*opera*" nostra, actiones nostras. Magister intelligentiae igitur a suis electis postulat actus intelligentes qui eum honorent et glorificent sub aspectu omnium inimicorum suorum a Satana, diabolo et daemonibus eius caelestibus et terrestribus ductorum et conductorum. His explanationibus consideratis, melius intellegi potestis cur Iesus Christus institutionem Adventistarum Septimi Diei anno 1994 "*evomuerit*", ***postquam fidem Protestantem probatam et probatam annis 1843 et 1844 reiecit.***

Num mirari possumus Deum anno 1843 Christianos Protestantes reiecis-
se, qui frigidi et indifferentes relictus sunt a successivis nuntiis reditus eius pro vere
anni 1843 et autumno anni 1844, et, nonnullis, aggressivi erga eos qui his nuntiis
sperabant et credebant? Libertas eorum contra eos testimonium dedit. Et Deus
logice et recte eos indignos salute sua iudicavit. In hac prima probatione, nondum
de Sabbato quaestio erat, sed tantum de demonstrando interesse in reditu Iesu
Christi, id est, cogitatione "Adventistica". Tantum post probationem autumnus anni
1844 Deus electos suos ad cognitionem et usum Sabbati direxit. Et mores
Protestantium erga nuntium Sabbati iustum iudicium Dei in eos confirmaverunt;
id contemnebant, sub praetextu quod haec praxis solis Iudaeis gentis Hebraicae
reservata erat. Ita libere testimonium perhibebant de defectu intelligentiae
spiritualis et contemptu verborum Iesu Christi, qui tamen clare declaravit: "*Nam
salus ex Iudaeis est*"; et sicut Paulus in Rom. docuit... 11, in Christo, in consilio
Dei, adoptivus paganus est qui verus Iudaeus spiritualis fit, non autem contra. Et
ad aeternam eorum calamitatem, admonitione Pauli neglectis, super Iudaeos

"gloriantur sunt", adeo ut Sabbato a Deo ab origine mundi sanctificato, Dominicae Romanae, praeferrent, quae honores pagano "diei solis invicti" tributos, a die 7 Martii anni 321 a Constantino I, imperatore Romano, Magno ^{appellato, instituto, perpetuat.}

Ad hanc sententiam ex ore Iesu Christi in Ioanne 4:22 revertor: "**Vos adoratis quod nescitis; nos adoramus quod scimus, quia salus ex Iudaeis est.**" Lectio hic data ad gentes proprie pertinet, cum Iesus ad mulierem Samaritanam, quae non Iudaea erat, loqueretur. Haec responsio a Iesu data omnes explicationes praebet quae nobis permittunt intellegere culpam falsi Christianismi in temporibus nostris ultimis ab die 7 Martii anni 321, cum derelicta sit vera sabbata septima. "**Vos adoratis quod nescitis**"; hoc pertinet ad falsos Christianos ab anno 321. "**Nos adoramus quod scimus**"; hoc pertinet ad veros Iudaeos, origine gente, sicut apostoli et primi discipuli, et Iudaeos spirituales ex gentibus adoptatos. Dicendo "**nos**", Iesus se totum partem gentis Iudaicae esse affirmavit, quae prioritatem habet eo quod Deus eam elegit ad oracula sua, decreta sua, leges suas et omnes prophetias suas portandas, sicut fecit Messias qui venit ad salutem afferendam. Circumcisis carne an incircumcisis, verus Iudaeus spiritualis a Deo servatus corde circumcisis est, quatenus Deum Dominum Temporis, verum Patrem, Creatorem suum facit. Deus nobis singillatim facultatem offert reviviscendi experientiam ab Abrahamo habitam, quem Deus e paganis sui temporis in Ur Chaldaeorum duxit; ipsum locum ubi, postea, quasi signum reiectionis, Israellem, amore et protectione sua indignum, hac vice in Babylonem deportare iussit.

Tempore quo fides Protestantica a Deo reiecta est, Adventistae Primi Diei facti sunt Adventistae Septimi Diei. Adventismus sic constitutus vocationem et officium habebat progredi in cognitione veri Dei; quod eum in foedus spirituale Iudaicum convertebat. Et anno 1873, Adventistae, a Deo congregati et benedicti, in hoc animo erant. Sed sicut omnia foedera successiva, hereditas religiosa hanc naturam beatam et zelosam celeriter in religionem tepidam et formalisticam transformavit. Et anno 1991, hic status indignus Iesu Christo summum gradum attigit. Iam anno 1982, localiter, in Gallia, Valentiae ad Rhodanum, fratribus meis Adventistis eventus primorum studiorum meorum de prophetiis Danielis et Apocalypsis exhibui, et valde miratus sum videre ea nulla signa entusiasmi vel etiam interesse excitare. Ita intellegere potui quid Iesus suo tempore ob easdem causas sensisset. Tum intellexi hunc morem omnibus temporibus repetitum esse et veros electos Dei in Iesu Christo tam raros esse quam auri frusta. Verba Iesu confirmata sunt: "*Multi enim vocati sunt, pauci vero electi.*" Itaque condicionem accepi et studium investigationemque meam continuavi, memor dicti: "Si nolunt, saltem alios non fastidiant." Sed hic iterum, magistratus omne studium adhibuerunt ut hos alios fastidirent, et ideo culpam suam et responsabilitatem pro hac iactura animarum divino cibo privatarum, iudicio Iesu Christi, suscipere debebunt.

Anno MCMXCI, Magister Temporis hoc momentum elegit ad implendum nuntium ad Adventismum in aetate "**Laodicensis**" dicta directum. Praesentatio in ecclesia locali primi mei operis mimeographi, cui titulus est "Revelatio Horae Septimae", reactiones a pastore et presbyteris excitavit. Commissio Conferentiae Adventistarum Meridianae rem suscepit. Conventus deinde Valentiae habitus est inter pastorem localem, presbyterum, me, et tres fratres et sorores Adventistas

locales, qui explicationes meas propheticas communicaverunt et aestimaverunt. Ab uno ex testibus meis de doctrina veritatis provocatus, pastor subito animum erga me mutavit, et ea vespera, domum reversa, soror quae hunc conventum spectaverat "stellam verticaliter cadere" ante oculos suos vidit. Tum coram tota congregatione locali invitatus sum ut reditum Iesu Christi pro anno MCMXCIV nuntiare desinerem, et tantum autumnus anni MCMXCI erat. Recusans huic postulationi parere, nomine congregationis, pastor officialem meam remotionem e registro membrorum communitatis Adventistarum pronuntiavit.

Quomodo, anno 1991, fides in reditum Iesu Christi pro anno 1994 impossibilis facta est, cum nuntius multo minus disputatus 30,000 animas credentes in Civitatibus Foederatis Americae autumnus anni 1844 congregavit? Factor temporis et eius vastationes soli responsabiles sunt. Iesus Christus et apostoli eius omnes de ultimis diebus, de refrigeratione pietatis, de prope evanescencia "amoris veritatis" prophetaverunt. Inter annos 1873 et 1994, 120 anni transierunt, duratio vitae humanae rebellis a Deo tempore Noe decisa, secundum Gen. 6:3: " *Et dixit YaHWéH: Non permanebit spiritus meus cum homine in aeternum, quia caro est, erunt autem dies eius centum viginti anni.* " Secundum hanc declarationem, post 120 annos activitatis officialis Adventistarum, Deus spiritum suum ab officiali Adventismo institutionali retraxit. Sed sicut Noe diluvium cum septem hominibus supervixit, Adventismus et eius missio prophetica hunc officialem vomitum collectivum supervixerunt. Custos mansi sublimium revelationum, quas e septimo caelo Spiritus Domini Temporis mihi affert et mihi detegere facit ut eas vobiscum communicem. Sicut in nuptiis Canae, Iesus vinum suum optimum nobis ad finem servavit. Privilegium nobis oblatum immensum, immensum et infinitum est, sicut Deus Temporis qui id aeternitate sua offert.

Adventismus, anno 1991 arborem quae nuntium reditus Iesu pro anno 1994 constituebat reiecta, silvam, quae 34 capita prophetiarum Danielis et Apocalypsis repraesentabat, reiecit, quas opus "Apocalypsis Horae Septimae" eis perfecte illuminatas et decodificatas, solo codice a Sacra Biblia indicato et sola ea, praebebat. Et sine dubio ibi, in hoc errore imperdonabile, Deus iusto et irreprehensibili modo iustam et irreprehensibilem iustificationem invenit ad damnandam eius incommoditatem intelligentiae quae eum dehonorat. In lingua populari hodierna, haec stultitia formula exprimitur: "infantem cum aqua balnei eiciens." Deus quidem non potest accipere ut tali testimonio insaniae repraesentetur, ipse, qui est Fons et Dominus Temporis et Intelligentiae.

Cum temporis eius notio non numeris a Deo constitutis cohibetur et circumscribitur, homo tempus ante se infinitum esse censet. Quam ob rem damnatur ad deceptionem et ad videndum totam falsam existentiae notionem subito corruere. Ipsa vita eius subito cessabit in communi destructione, quamvis a Deo in vaticiniis suis nuntiata sit. Sed aspectus ad futurum ignotum directus, si opus sit, intellegi posset, sed vir scientificus ad praeteritum eadem falsa idea spectat, et hypotheses format quae terrae centena miliones annorum dant, dum sex milia ^{anniversarii sui} vere proximo anni 2030 celebrabit. Sed quis stultum prohibere posset ne consequentias liberae suae electionis patiat? Non ego; et si Deus ipse eum fato suo dignum iudicat, ego non sum responsabilis pro eius iactura. Maneo

"custos fratrum et sororum mearum humanarum" sed non ultra eorum electionem plena libertate factam, quia "nemo obligatur ad impossibile faciendum" et "omnes cubitum eunt sicut lectum sternunt"; quanta utilis sapientia in his dictis popularibus!

Factor "tempus" in origine mutationum est, et primum Deus vidit suam existentiam per tempus ingenti modo mutari. Et dum optima exspectabat, pessima pertulit. Et vita eius adhuc nostrae in hac re comparabilis est, cum Deus vitam terrenam vitae suae caelesti coniungere voluisset. Eas etiam magis univit per incarnationem suam in Iesu. Et intra septem dies, Iesus Rex Iudaeorum proclamatus est et gloria salutatus ab eodem populo qui ad procuratorem Romanum Pontium Pilatum hebdomade post clamavit, "Crucifige, crucifige," die mortis suae voluntariae. Tempus autem non solum mutationem efficit, nam peccatum est quod eam efficit. Immo, in aeternitate quae praecedit et in ea quae venit, Deus non mutatur, sed prolongatio beatitudinis aeternae debetur completa eliminatione auctorum mutationis, peccatorum caelestium et terrestrium. Nam ut finem quem sibi proposuit assequeretur, Deus creaturas suas secundum conformitatem earum cum exemplo vitae aeternae aptato, ubi valores numquam mutabuntur, disponere, seligere et eliminare debuit.

Historia vitae caelestis quae creationem terrenam antecessit non scripta est, quia condiciones caelestes magnas mutationes visibiles non effecerunt. Seductio et victoria animarum angelorum a Satana factae in cogitationibus et mentibus angelorum Deo fidelium acerbè sentiebantur. Sed in terra ad peccatum creata, mutationes rerum visibiles factae sunt, imprimis transitus a perfectione originali ad imperfectionem cum maledictione peccati coniunctus. Seductio clare visibilis facta est et cognita per institutionem principii mortis ad omnem creationem terrenam applicati. In terra peccati, progressus mali valde manifestus factus est, et sic, sicut " *dies* " *noctes* sequuntur, tempora " *lucis* " tempora maioris vel minoris " *tenebrarum* " in perpetua et perpetua alternatione secuta sunt. In continua sua inquisitione regiminis et systematis idealis, mundus peccati diversa exempla aedificat, destruit, suscitatur et reconstruit. Sed ille miragium persequitur quod longius et longius a se recedit, quia non intellexit problema humanitatis esse peccatum quod in homine est. Hoc tam bene Deus intellexit ut in Iesu Christo incarnatus sit, " **ut finem imponeret** " eius tyrannicae et mortiferae dominationi. Hoc est quod dixit in Daniele 9:24, et clarius dici non potest: " *Septuaginta hebdomades constitutae sunt super populum tuum et super urbem sanctam tuam, ad consummandam praevaricationem et finem imponendam peccatorum, ad reconciliandum iniquitatem et ad introducendam iustitiam aeternam, ad obsignandam visionem et prophetiam, et ad ungendum Sanctum Sanctorum.* " Mors Iesu primum pretium persolvit quod peccatum originale debebat legi Dei transgressae, sed problema peccati tantum partim solvitur in hoc. Feliciter, Iesus Christus obtulit ut sacrificium vitam perfectam liberam ab omni peccato, iustitiam perfectam quae ei dat ius se ipsum resuscitandi. Et est virtute iustitiae suae perfectae resurrectae ut definitive problema peccati solvere possit, peccatores destruendo qui peccatorum suorum portant.

Deus, unicus et unicus Dominus temporis, diabolo et peccato sex milia annorum dedit ad fructus ferendos. Tempus arma sua formidabilia fecit, quae post

quattuor milia annorum, et post duo milia annorum potenter agit. His duabus interventionibus potentibus, problema peccati penitus solverit. Sed septimum millennium munus necessarium aget, cum sanctis electis permittet iudicare rebelles, qui " *secundam mortem* " in Iudicio ultimo subituri erant. Itaque, cum hoc septimum millennium finitur et lapsi a Deo reiecti deleti et definitive annihilati erunt, hebdomas prophetica septem milium annorum finietur. Tum Deus terram ad perfectam et gloriosam speciem paradisiacam restituere poterit, ut ibi inter redemptos suos in aeternum vivat.

Nunc corrigendum est mihi late diffusam illam opinionem falsam de eo quod Deus " *finitionem peccati imponere* " appellat. Multi enim huius consilii impletionem soli Messiae Iesu tribuunt. Quasi ageretur de Deo qui libidinem expleret, post quod creaturae eius plena libertate agere et peccare liceret. Minime! Deus non est capriciosus, sed summe exigens. Quod autem ab electis suis, quos salvare consentit, postulat, est ut contra eum et eius ordinationes, eius mandata, eius leges peccare denegent. Finis peccati est tantum cum peccator non amplius peccat, aut saltem non amplius peccat, voluntarie. Et ipsum ut legaliter ius obtineat adiuvandi electos suos ne amplius peccent, Deus se ipsum in Iesu Christo sacrificio obtulit. Mors eius expiatoria igitur necessaria erat ut ipsi electi eius peccare desinerent. Itaque haec verba a Iesu prolata, in Ioanne 15:5, significationem suam plenam accipiunt: " *Ego sum vitis, vos palmites. Qui manet in me, et ego in eo, hic fructum multum fert, quia sine me nihil potestis facere* . " Iesus hoc dixit et veri electi eius id credunt et quotidie vitae suae experiuntur.

"Tempore omnia mutantur, omnia transeunt, omnia fatigantur, omnia franguntur" ait aliud dictum, et hoc tam verum est de omnibus rebus materialibus. Sed vita humana non solum in valoribus materialibus nititur, et magnae mutationes tempore fiunt ob alias causas mentales et morales cum valores sustentati eos qui eos defendunt et iustificanc decipiunt. Mutationes in consiliis politicis inde oriuntur, tandem cum eisdem eventibus frustrantibus. Pessimismus mentes occupat, et homines iam non sciunt quo se vertant. In hac terra Franciae, ubi natus sum, ingentes mutationes compositionem eius ethnicam mutaverunt. Et memini, tempore pueritiae meae, tantum duos pueros nigros in oppido meo Valentia fuisse, vel Nigros ut aptum erat dicere eo tempore antequam norma Americana se imponere coepit ut culturam nostram distorqueret. Eo tempore, Negritudo gentem propter maiorem inclinationem ad particularitates morphologicas distinguebat, sed color niger non exaggerabatur. Iterum hic commemoro nullum alium colorem esse quam nigrum et album cum pluribus coloribus intermediis plus minusve cupreis propter sanguinem, quia sub his cutibus diversorum aspectuum idem sanguis fluit et eadem organa functionem habent. Historia humana nationes potentes ad terram dominandam suis temporibus perduxit, ut Deus in prophetiis suis Danieli prophetae revelatis commemorat. Puristas autem commemoro Deum ipsum nulla sibi taboo imponere, limitem eius esse efficaciam vel inefficaciam. Quam ob rem, in divina sapientia sua, omnibus modis praesto utitur ad doctrinas suas hominibus dirigendas. In Apoc. 2:12, rationem diaboli ecclesiam Christianam intrantis comparat cum ratione "equi Troiani," id est, in "Pergamo," loco ubi urbs Troia ex fabula Graeca a poeta Homero sita erat, praesumpto. Et hodie nostro tempore, duces nostri, "Ulysses"

hodiernus, exemplo eius inspirari debuerunt, qui se ad malum navis suae alligavit, ut cantibus Sirenum, quibus clangor Americanus, Polonus et Ucrainus, praesertim Praesidis Zelensky, comparari potest, resisteret, eodem fine victimas suas seductas amittendi et necandi. Societas nostra Europaea originem Graecam habet, et nomen Europa a Graeco "europos" derivatur, quod significat: quod facile inclinatur vel labitur. Praefixum "eu" facilitatem significat. Quis negare potest, in sua temperata geographica situ in orbe terrarum, vitam Europaeam non faciliorem redditam esse? Montes alti Alpium campos eius irrigabant, et Francia praecipue quinque fluminibus principalibus, a Septentrione ad Meridiem, profecit: Rheno, Sequana, Liger, Garonna et Rhodano. Prosperitas has terras divites fecit et eas dominatrices super alias terras terrae reddidit. Atque haec facultas a diabolo, inimico nostro capitali, adhibita est ad potestatem religiosam papalem Romanam in Europa evolvendam, authenticam et distortam caricaturam idealis a mortali adversario suo, magno Deo Creatore, postulati. Et prophetia eius de Daniele hoc nobis confirmat... cum eius consensu, vel accuratius, secundum eius voluntatem supremam. Sicut flumen quod cursum suum a fonte sequitur, ita humanitas fatum suum inevitabile sequitur, quod Deus Creator prophetavit, eius evolutionem in minimis rebus cognoscens. Itaque cogita magnas mutationes, quae ante oculos tuos fiunt, tantum perficere quod Deus perficere voluit; nam ultimum verbum ei erit.

Nomen "Europa" significat: **quod facile flectitur vel labitur**, sed Deus benedixit eum qui rectus manet in sensu firmitatis et rectitudinis moralis ac religiosae. Europa igitur destinata erat facile casura, accipiendo a diabolo "*honores, potestatem et dominium super gentes terrae*", id est, omnia quae Christo proposuerat, "*si consentiret se ei inclinare et eum ut dominum agnoscere*". Iesus hanc oblationem recusavit, sed primus papa in officio, Vigilius dolosus, eam arripuit, anno 538. Et in Apoc. 13:2, Deus rem confirmat, dicens: "*Bestia quam vidi similis erat pardo, et pedes eius sicut pedes ursi, et os eius sicut os leonis. Draco dedit ei potestatem suam, et thronum suum, et potestatem magnam*". Prima lectio revelat coniunctionem monarchiae et Catholicismi coniungere proprietates imperiorum universalium quae inter se successerunt usque ad id. In ordine regressivo, habet peccatum (maculas) et celeritatem actionis "*pardi*" Graeci; "*pedes*" victores "*ursi*" Medorum et Persarum, et "*os leonis*" id est, "**arrogantiam et superbiam**". » "verba" iam in Dan. 5:20 regi Nabuchodonosor, "*leoni cum alis aquilae*" Dan. 7:4, imputata. Hic versus duas alias lectiones docet, propter duplicem identificationem "**draconis**": ad ipsum "**diabolum**" secundum Apoc. 12:9; et ad imperialem Romae aetatem, secundum Apoc. 12:3. Deinde, Apoc. 13:4 rem confirmat: "**Et adoraverunt draconem, quia dedit potestatem bestiae**; adoraverunt bestiam, dicentes: Quis similis bestiae, et quis potest bellum facere cum ea?" Subtilitate sua prophetica, Spiritus Dei vivi simul denuntiat et translationem potestatis Romanae, quae a forma imperiali ad formam papalem transit, et sustentationem duarum successivarum experientiarum auctoritate "**diaboli**".

Tempore procedente, homines se dominationem imperatorum Romanorum effugisse sentiebant, sed hoc solum ut sub dominationem papalis Romani regiminis recaderent, quod, obiter dictum, idem nomen a Deo maledictum retinuit;

Latine: Pontifex Maximus; Gallice: Summus Pontifex. Papa Romanus deinde nomen aequè maledictum sibi sumpsit, cuius numerus est 666: Gallice: "Vicarius Filii Dei"; et Latine: "VICARIVS FILII DEI"; $V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112$ $I=1+L=50+ I=1+I=1 = 53$ $D=500+I=1 = 501+ 53+ 112 = 666$. Maledictione Ecclesiae Papalis Catholicae Romanae identificata, intellecta et accepta, facilis fit identificatio aliarum religionum maledictarum. Se detegunt foedere cum ea ineundo; ita illud alterum dictum confirmans: "Dic mihi cum quo te consocias et tibi dicam quis sis."

Excitatio odii

Ab anno MMXX, mundus ingentem perturbationem subit, et humanitas occidentalis, in dies singulos, detegit spem pacis mundialis ante se evanescere. Nihilominus, ignara propositi destructivi quod eam in consilio Dei tangit, maxima pars credere vult in conflictuum compositione per pacifica negotiationes. Sed quid re vera in mundo nostro fit? Deus et daemones omnia vetera odia per saecula accumulata resuscitant. Homo modernus se dominum suarum decisionum credebat et putabat se posse solutiones omnibus difficultatibus relationum per compromissum invenire. In Gallia, post rebellionem iuventutis Maii anni MCMLXVIII, qui in potestate erant putabant se posse has difficultates relationum solve re limites libertatis sexualis magis magisque extendendo, quorum excessus normas abominandas hodie legalizatas creaverunt. Res sic coeperunt. Post annum MCMXLV, Gallia occupationem a Germania oblivisci voluit et consensit fundamenta Unionis Europaeae cum ea aedificare. Sed haec compromissa accipere lucrativum esse debuit, quia spes lucri ingentis mentes Europaeorum dominabatur, etiam optimatum politicarum Gallicarum. Extra Europam, in terris Africae colonizatis et in terris Arabicis, res aliter se habebant. Hae civitates coactae sunt legi fortissimi subicere, quae eo tempore erant potentiae Europaeae, praesertim Anglia, Francia, Belgium, Italia et Lusitania. Et postquam contra colonizatores pugnaverunt, hae civitates colonizatae libertatem suam recuperaverunt. Cum bella colonialia sumptum oeconomicum, humanum et humanitarium altissimum haberent, hae potentiae tandem iura sua colonialia renuntiaverunt, et relationes hypocritae bella secutae sunt. Commercio globali apertos, Europaei pace commerciali opportunistica excaecati, maluerunt consumere et se ditare quam de animis civitatum iniuste exculpatarum sollicitari. Hodie, hae pristinae civitates, ut Sina, India, terrae Arabicae, Africanae et terrae Americae Meridionalis, maiorem partem vitae in Terra repraesentant. Hae novae potentiae nunc voces suas audiri faciunt, et videtur dominationem imperialisticam Civitatum Foederatarum iam non accipere.

Estne America imperialista? Ita vero! Sed non sicut Imperio Romano, quod populos oppressit per caedem pugnatorum resistentium. Imperialismus Americanus raro pugnatoribus suis utitur; successive, contra Coream, Vietnam, Iraquiam, Somaliam, Serbiam, Afghanistan, pleraque horum bellorum amissa sunt et voluntario recessu Americano finita sunt. Praeter casum Iraquiae, adversarii eius erant bellatores male instructi; haec bella magis bella partium quam bella erant. Et unum post alterum, apparuit nullam nationem capacem esse rebellionem

nationalisticam, quantumvis magna esset, vincendi. Re vera, Civitates Foederatae Americae nationibus permittunt libere vivere in terris suis sine ea occupanda. Quia unicus valor eorum, ideologice, est capitalismus, et exemplar capitalisticum est quod America ab omnibus sociis internationalibus adoptari vult. Capitalismus, pro Civitatibus Foederatis Americae, vinculum universale ideale est. Permittit mutua lucrativa cum usuris quae ditant argentarias et fundos pensionum, qui pensiones operariorum solvunt. Pecunia pecuniam producit, quod normale est argentario, sed in mundo nostro, tota America est quae fungitur ut argentaria mundialis pro omnibus nationibus terrae. Et "qui mutuatur numquam tam dives erit quam qui ei mutuatur." Contra, si debitum non reddat, mutuarius omnino perit et bona eius fiunt faeneratoris. Hoc principium statum hodiernum Franciae, terrarum Europaearum, et etiam magis terrarum tertii mundi iustificat. Iterum vos admonere debeo Civitates Foederatas Americae origine religiosa Protestantica praesertim Calvinistica notari, et hunc reformatorem durum et crudelem, nomine Ioannem Calvinum, credidisse divitias donum Dei esse, signum benedictionis suae. Vos relinquo talem cogitationem iudicare, scientes Deum in Biblia sua scripsisse in 1 Tim. 6:10: "*Radix enim omnium malorum est amor pecuniae.*" Et hoc malum tam vetus est quam mundus, sed inveniundo pecuniam, homines eam valde foverunt. Quia in terra diaboli, pecunia non iam est instrumentum permutationis valde practicum originis suae. Finis in se ipsa facta est; id est, offendiculum avaris et egoistis. Recte comparatur liquido, quia operatur secundum legem vasorum communicantium; Qui sibi nimium accipit, partem quae aliis pervenit minuit. Et qui pecuniam amat insatiabilis est; ergo ab ea sanari non potest. Consequentia omnibus est perpetua vitae sumptus auctio, praesertim pernicioosa civitatibus tertii mundi.

Recentia igitur odia societatis nostrae globalis in hoc verbo essentialiter nituntur: colonizationem. Et cum numerus hominum eruditorum per orbem terrarum crescit, mentes dispersae intellegunt, quamvis certa libertate nationali praedita, colonizationem mentium humanarum populorumque hac forma pecuniaria continuasse. Hoc explicat ortum frontis hostilis contra capitalismum Americanum et Europae Occidentalis. Rei iam identificati sunt, et mox erunt scopi irae huius hostilitatis. Quamvis magnam iram excitare possit, causa oeconomica et politica non est maxima odii causa, quia innititur frustratione praesertim humana, quam spiritus daemonum nihilominus exacerbando exploitare possunt. Odium pessimum est religiosum.

Cur religio odium excitat? Primo, quia vita innititur vinculo quod hominem cum uno et unico Deo Creatore coniungit. Hoc religioni summum momentum prae omnibus aliis criteriis tribuit. Omnis actus humanus a statu necessitudinis eorum cum Deo pendet. Et homo qui bonam necessitudinem cum Deo non aedificavit inimico suo, diabolo, subiectus est. Atque haec est ipsa secunda explicatio. Nam profecto, progressus falsarum religionum debetur actioni diaboli, hominis damnati in probatione, a Deo iudicati. Odium huius angeli in probatione culmen incomparabile attingit. Supervivunt cum sectatoribus suis angelicis tantum ut odium suum erga Deum et totam humanitatem exprimat. Nam adhuc fructum capit gratia Christi oblata, dum iam non habet facultatem evadendi damnationem mortalem. Ad fines suos assequendos, cum daemonibus suis, utitur

animis humanis quae eum non vident et nesciunt cogitationes suas saepe suas esse cogitationes, dum a daemonibus inspirati, fiunt psittaci adhibiti sicut "***serpens***" Genesis per quem ipse diabolus se expressit. Mendaciis eius inspirati, victimae humanae opinionem suam defendere credunt, adeo ut Iesus, in Ioanne 16:2-3, declaraverit: "***Ex synagogis vos eicient ; et ecce venit hora cum omnis qui interficiet vos, putabit se Deo servire. Et hoc facient, quia non noverunt Patrem neque me.***" Et vos moneo, ego ipse publice expulsus sum, id est "***exclusus***," ex institutione Adventistarum Septimi Diei, Valentiae in Gallia, propter "***testimonium Iesu qui est spiritus prophetiae***," secundum Apoc. 19:10. In hoc versu, Iesus nobis explicationem huius decisionis ducum Adventistarum dat: "***Et hoc facient quia non noverunt Patrem neque me.***" Itaque verus vitae sensus religiosus est, sed utilis est tantum si ad veram communionem cum Deo ducit; quod rarum et conditionale est. Heu, extra hanc angustam et unicam condicionem, ut Iesus docet, aspectus falsarum religionum innumerabiles sunt et, coram veritate, valde intolerantes sunt. Haec ipsa vehemens intolerantia est quae maxime veram, sed occultam, existentiae condicionem revelat. Si Deus et diabolus non existerent, homines ad mores intolerantes non impellerentur. Re vera, nulla est causa cur homo recuset proximum suum aliter agere ab se videre. Historia modo probavit, cum Deus velit et permittat, 77 annos pacis civilis (1945-2022) et 150 annos pacis religiosae (1844-1995) fieri posse. Europa et totus mundus occidentalis ex utroque genere pacis profecerunt.

Civilizationes Graecae et Romanae vicissim demonstraverunt proliferationem religionum et falsarum deorum non magnas difficultates conflictantes suis populis praebuisse. Omnibus licebat deum quem elegerant servire et adorare. Sed haec agendi ratio subito mutata est cum fides Christiana docebatur. Hoc habet suam explicationem: dissimilis falsis diis, verus Deus non est particeps; aemulus est et exclusivitatem in cordibus electorum suorum postulat, subito rarissima facta. Sed hic Deus aemulus etiam est amor perfectus personificatus, ita ira eius vindicativa contra inimicos suos rara est. Electi eius amorem huius Dei reflectunt, "***misericordis, multae misericordiae, tardus ad iram***", ut nomen suum describit in Num. 14:18: "***Dominus tardus est ad iram et multae misericordiae, auferens iniquitatem et scelera; sed non impune faciet innocentem, visitans iniquitatem patrum in filios in tertiam et quartam generationem.***" Hic verus amor est signum verae relationis cum Deo restituae per sacrificium expiatorium Iesu Christi. Sed hic verus amor abest in omnibus falsitatibus Electi sui. Amor Dei ibi praedicatur, sed non reproducitur. Praeterea, sectatores Deum amare profitentur, sed operibus suis testantur se voluntatem eius in Sacra Biblia revelatam non considerare. Qui Deum amat, ei prioritatem in tota vita sua tribuit, et minimae eius revelationes biblicae plenum eius studium excitant. Quia hunc fructum in Christianis circum me non vidi, baptismum petere non potui. Itaque, cum haec abnormalis agendi ratio sub luce transgressionis sancti Dei Sabbati clarificata est, me ei committere potui. Nullus effectus sine causa est, nec causa sine effectu. Homo non est arbor, sed sicut arbor, fructum fert. Et bona vel mala qualitas huius fructus a natura personali eius pendet, sed etiam ab hereditate intellectuali religiosa. Re vera, longa pax 77 annorum ab anno 1945 obtenta per indifferentiam religiosam populationum occidentalium possibilis

facta est. Homines tolerantes facti sunt solum propter contemptum rei religiosae. Et Deus humanitati occidentali permisit fructus suos ostendere ad demonstrationem vitae in valoribus daemonicis diaboli aedificatae implendam. Et ut Prov. 29:18 dicit, " *sine revelatione, populus sine freno est* ," et " *sine freno* ," Occidens eo usque progressus est ut abominationes quas annis antea damnaverit legitimaret et legalizaret. In contextu hodiernae calamitatis oeconomicae et bellicae, falsae religiones Christianae pristinam odiosam mentis condicionem recuperabunt. Et hic saecula retrocedere debemus, ut anno 321 inveniamus derelictionem Sabbati, quae fons est multiplicationis aspectuum falsi Christianismi. Verus in constante conformitate est cum norma ab apostolis Domini Iesu Christi constituta. Et a primo ad ultimum falsum Christum, Sabbatum ignoratur, contemnitur, et substituitur a pagano "Die Solis Invicti," primo die honorato ab Imperatore Romano Constantino qui eum instituit et ab omnibus cultoribus suis paganis sub regno eius conversis.

Scisne cur homines, fideles et Christiani, momentum observationis Sabbati et aliarum praeceptorum divinorum, quae Deus honoranda et implenda postulat, subaestiment? Responsum est simplicissimum: Deus aeternus est, homo autem mortalis. Vita eius brevissima est, et ideo vivit et se ipsum aedificat ignorans eorum quae Deus ante se expertus est. Nam anno 321, spectaculum ingratum vidit Christianos imperatori Romano suo oboedire malentes quam sibi, Creatori et Patri, Domino et Magistro, et Salvatori suo. Quod nullus Iudaeus carne et sanguine ex posteris Abrahae umquam fecit, imperator Romanus paganus facere ausus est. Ordinem salutis terrestris, quem Deus in tempore per hebdomadem institutam insculpsit, distorsit et destruxit. Primus dies requiei dedicatus nullum sensum habet, quia Deus requiem suam non initio hebdomadis constituit, sed tantum septimo et ultimo die hebdomadarum nostrarum. Nam haec requies obtineri potest tantum in fine temporis ad delectum electorum suorum constituti, id est, in fine 6000 annorum a primis sex diebus hebdomadis praedictorum. Accedit quod, ut testatur logica intelligentiae, requiem tantum post laborem moralem, quod ad Deum attinet, probari potest. Quia eius fatigatio a peccato, quod per orbem terrarum ab omnibus hominibus abundanter exercetur, oritur; cum Iesus Christus vitam suam in cruce a Romanis erecta offerre venerit, ut, praecise, " ***peccatum finiret*** ". Plane, non successit, in plano colectivo modo manifesto. Sed eius propositum ad singulas creaturas humanas per orbem terrarum dispersas singillatim dirigitur, et hoc explicat imbecillum exitum quem ipse prophetaverat cum dixit, in Matthaeo 22:14: " ***Multi enim vocati sunt, pauci vero electi*** ". Deus neminem cogit sibi obedire ut ab eo salvetur. Qui non dubitat persecutione, tormentis et morte cogere, Satanus est, inimicus castrorum Dei. Ideo quaevis religio quae persequitur non est ex Deo, sed ex diabolo. Si religio persequitur, id est quia nullam relationem cum vero Deo, amore et iustitia, habet. Iustitia divina tantum in nomine Iesu Christi offertur, quod iam numerum vocatorum minuit. Deinde, ii quos Iesus Christus iustificat, fructus comparabiles suis ferunt, et ibi index vocatorum adhuc minuitur. In ultimo sanctificationis stadio, vocatus in via electionis est, Deo testimonium perhibens fidelitate indefectibili et se spiritualiter nutriendi omni luce quam ei praebet. Et electi eius sic cum eo, Spiritu veritatis qui eos qui ad eum pertinent identificat, communicare possunt.

In castris falsorum Christorum, die septimo mensis Martii, anno trecentorum viginti uno, desertio Sabbati fundamenta doctrinalia Ecclesiae Catholicae Romanae hodiernae iecit. Sane logice, Romae ipsa decretum imperiale Constantini I a paganis falso ad fidem Christianam conversis potenter executum^{est}. Ecclesia Christiana officialis ab his perinnumeris falsis Christianis repraesentabatur, et numeri lex sunt. Imperator Constantinus, persecutionibus contra paganos finem impositis, eorum existimationem sibi conciliaverat, atque ita famam pacifici consecutus est. Sed hoc tantum insidiae erant, nam cor eius paganum et dominante mansit. Adeo ut, edicto promulgato, Christianos, qui Sabbato a Deo sanctificato fideles manere volebant, persequeretur et graviter puniret. Et scimus diabolus numquam destitisse a persequendo veros electos Dei. Tamen, id facere potest tantum cum Deus permittit. Nos autem pace religiosa a Deo imposita ab anno 1844 profecimus, quae anno 1995 cum incursionibus factionum Islamicarum Musulmanorum cessavit. Anno MMXXII, magnum certamen inter duas religiones Christianas, Catholicismum et Orthodoxiam, vidimus, quae iam inter se in pristina Iugoslavia annis 1940 et 1990 pugnauerant; rem odii quae tantummodo excitari exspectat. In bello hodierno in Ucraina, praesidem Americanum Iosephum Biden, ducem Catholicum nationis publice Protestantis, Ucrainae Catholicae et Orthodoxae, et Russiae Orthodoxae a Chechenis Musulmanis sustentatae, invenimus. Et intelligendum est causam principalem nationalismi esse dedicationem religiosam, immo atheisticam, hominum. Tempore quo Deus id iubet, daemones in mentibus humanis excitant desiderium eliminandi eos qui eis non similes sunt in omnibus rebus, politicis, oeconomicis et religiosis. Non amplius tolerare possunt differentiam aliorum et separationes et reaggregationes organizant quas nostri contemporanei purgationem ethnicam appellant. Sed quaecumque sint causae humanae, hae actiones fructus sunt maledictionis divinae quae totam humanitatem percussit post peccatum Adami et Evae. Eos admoneo Deum revera homini praeeminentiam dedisse, cum ad eum se primum convertat, postquam coniuges peccaverunt. Dominatio eius in mulierem incommodum habebat quod Deo pro vitiis quae illa committere poterat respondere debebat. Tempore procedente, iudicium Dei non mutatur et duces adhuc responsables et reos habet pro iniuriis quas creaturis suis infligunt.

Religio igitur Romae anno 321 condita primum diem requietis, a paganis Romanis cultui "Solis Invicti" dedicatum, adoptavit. Eo tempore, mutatio diei requietis non quasi propositum celebrationis resurrectionis Iesu Christi haberet, ut hodie in ecclesiis falsorum Christorum explicatur. Imperator Constantinus nullam aliam explicationem dedit quam hanc: "non amplius iudaizare debemus requiescendo die septimo sicut Iudaei." Hoc mandatum non amplius iudaizandi categorice doctrinae Christi oppugnabat, qui contra in Ioanne 4:22 dicebat: "*salus enim ex Iudaeis est* ." Hoc mandatum non amplius iudaizandi quindecim saecula historiae veteris foederis, quae re vera tempore Moysi cum discessu Hebraeorum coepit, irrita reddidit. Et his in circumstantiis, hic populus typicam experientiam conversionis religiosae vixit. A peccato (Aegypto) erepta, anima humana peccatoris sanguine Christi (agno paschali) protegatur. Deinde, Deus eam ad montem Sinai ducit, ubi eam docet et leges quibus obedire debet (Decem

Praecepta eius) detegere facit. In deserto, cum Deo sola, regulas eius de salute et victu discit, et solum pro vetere foedere, ritus festivitatum eius religiosarum quos mors Christi implebit et obsoletos reddet. Quis potest dicere Deum haec ita ordinasse ut ea inutiles redderent? Ex hoc vetere foedere, soli ritus quos mors Christi implevit evanescunt. Principium oboedientiae igitur integrum manet, et normae huius oboedientiae adhuc in scripturis a Mose et successoribus eius a Deo benedictis relictis revelantur.

Ut harum rerum momentum plene intellegamus, a cotidiana nostra mundana consuetudine nos avellere debemus, quae fallacem quasi scaenam constituit, quae eos quos seducit et captivat ad mortem ducit. Deus invisibilis est, sed vivens et omnipotens, et solum spiritu summam eius realitatem comprehendere possumus. Vita caelestis parallela cum nostra se explicat, invisibilis, sed aequae activa, et eam, qualis est, inveniemus, cum Iesu Christi redibit, qui finem imponet huic oculari limitationi, quae nos ab Adam distinxit.

In Ecclesia Catholica Romana, dies primus nomen dei astralis, "Solis Invicti," gerebat, et sub hoc nomine, Christiani sinceri peccatum grave in Deum commissum agnoscebant. Quam ob rem, in terris Latinis, hoc nomen relictum est et nomine "Dies Domini" substitutum est. Scelera diaboli sic omnino occultata sunt. Cum resurrectione Christi coniunctum erat, et sic cultus diei primi non iam problema novis conversis praebebat. Nisi quod magnus Deus creator frustratus et irritatus est propter eius continuas prodiones. Tum cum logica dramatica respondit: "Quoniam hi homines, qui se salutem meam esse dicunt, ordinationes Romanas probant, Roma eis omni rigore imperet!" Itaque Christiani infideles a Deo imperio Romano anno 538 constituto traditi sunt. Conditiones eius constitutionis omni legitimitate eam privaverunt. Primus papa institutus fuit machinator nomine Vigilius. Is usus est necessitudine sua cum Theodora, saltatrice meretrice quam Imperator Iustinianus I in matrimonium duxit ' ut dominationem suam religiosam super regimen Catholicum papale praesens obtineret. Iam novae "Dominicae" maledictione affectus, Silverius, Episcopus Romanus a Christianis infidelibus Romanorum electus, expulsus et exsulatus est. Hic actiones magis politicae quam religiosae habemus, quae lucem afferunt quid regimen papale Romanum in terris repraesentabit. Eo tempore, pauci homines eruditi erant et doctrinae religiosae a viris regiminis papalis transmittabantur. His temporibus tenebrarum spiritualium, papae sibi permittent textum decem mandatorum Dei, digito ipsius Dei in tabulis lapideis Mosi datis scriptos, modificare. Sub praetextu memoriae eorum promovendae, textus originales brevissimis sententiis substituuntur et hoc modo monita benedictionum et maledictionum in novo aspectu praesentato evanescunt. Pessimum iniuriam secundo mandato infert, in quo Deus cultum imaginum et statuarum idololatriae damnat; papa illud omnino tollit. Sed ut numerum decem servet, mandatum de adulterio duplicabit, sic peccatum carnis assequens ut homines peccatum suum contra Spiritum obliviscantur. Vocabulum "septimus dies" quarti praecepti evanescit, substitutum formula brevissima: "in die Domini requiesbitis." Bibliam non legentes, turbae conversae ad ea quae sacerdotes docent adhaerent. Et pro recalcitrantibus, minas inferni abutuntur, minas quae sunt verae sed falso interpretatae. Nam sine intelligentia Dei et intellectu chronologico factorum in

prophetia Apocalypsis revelatorum, "*stagnum ignis* " quod non existet usque ad finem septimi millennii interpretatur ut infernum permanens ubi daemones damnatos in igne aeternum pati faciunt, ad hoc terribile fatum damnatos. Nunc Papa profitetur se posse aditum ad inferos aperire et claudere. Tum intellegi potest cur temporibus obscuris, reges ipsi, domini et plebs potestatem papalem timeant. Assertiones papales creduntur, et regimen hac situatione utitur ut a victimis mendaciis suis seductis et deceptis serviatur, honoretur et ditetur. Reges igitur manipulare et potestatibus suis saecularibus uti potest ut resistantibus, quos "haereticos" appellat, ad conversionem Catholicam cogat, adeo ut torqueantur et necent, sive ad palum, sive aliis instrumentis etiam terribilioribus. Numerus autem horum "haereticorum" magnopere crescet cum translationibus et impressione Bibliorum, quae lectoribus permittit ut vera verba a Deo et prophetis eius dicta detegant. Mendaciis suis detectis, regimen papale odium foederum Catholicorum contra Protestantes, "haereticos" habitos, excitat. Ignari, legitimitate Catholica persuasi, omnes impetus suos contra eos dirigunt quos sacerdotes eis ut entia a diabolo habitata exhibent. Praetextus inveniunt et inveniunt ad falsas accusationes faciendas, quia pater mendacii eos inspirat et dirigit, sine eorum suspicio. Multi sincere credunt se Deum honorare "impios" expellendo. Et hoc momentum habet, quia, ad reditum Christi, idem odium caecum ultimos electos Iesu Christi petet, quorum sola culpa reprehendenda erit perseverare in observantia quietis sancti divini Sabbati diei septimi.

Quis hoc modo se geret in hoc ultimo contextu? Iidem qui hodie consuetudinem Dominicae primi diei iustificanc et legitimitatem Sabbati septimi diei repudiant. Humanissima persona hodie in hoc ultimo contextu fieri potest ferocior quam " **leo** " acutis " **dentibus** ". Hoc est quod Iesus in imagine prophetavit in Apoc. 9:8: " *Habebant capillos sicut capillos mulierum, et dentes eorum erant sicut dentes leonum* . " Contextus omnino mutabitur, et viri rebelles exasperabuntur et vehementer irascentur " **plagis Dei** " quae eos percutient simulac tempus probationis finitur: " **septem plagae novissimae irae Dei** " in Apoc. 16 repraesentatae.

Ecclesia papalis Romana ita monstruose se gessit, neque haec "peccata iuventutis" habenda erant, ut ipsa interpretatur. Nam si condiciones ei faventes mansissent, hodie eodem modo se gessisset. Numquam conversionum impositionem renuntiavit, donec favorem monarchiarum, quas regimen revolutionarium Gallicum et famosas decapitationes capitum regionum, religiosorum et aristocraticorum debilitatae erat, amisit. Ita Deus eam propter scelera sua punivit dum Iudicium Ultimum expectabat. Sed in castris Protestantium, homines superficialiter religiosi vicissim mores politicos a Iesu Christo damnatos amplexi sunt. Arma ceperunt et ictum pro ictu pugnatoribus foederum Catholicorum reddiderunt. Atque ita successiva "Bella Religionum" speciem proelii induerunt, in quo " **ferae** " cruentae et carnivorae confligebant. In Apoc. 8:11, Deus hunc diabolicum exitum in ecclesiam Catholicam papalem, quae per " **stellam** " nomine " **Absinthium** " repraesentatur, attribuit: " **Nomen stellae est Absinthium; et tertia pars aquarum in absinthium facta est, et multi homines mortui sunt ex aquis, quia amaræ factæ sunt.** " Sive religiosus sive non, odium contagiosum est et multitudines hominum inflamat.

Antequam "Protestantes" oppugnaret, regimen papale hostilitates contra religionem Islamicam excitavit, quae in Arabia paulo post constitutionem regiminis papalis Romani, id est, post annum 538, apparuit. Post propagationem Catholicismi in Arabia, propheta Mahometus religionem suam condidit: Islam, vocabulum Arabicum "submissio" significans. Vocabulum duplicem significationem habet: homo Deo se submittit, sed etiam vi, si opus est, infidelem subicere debet, cui omnes qui conceptioni religiosae adversantur adiungit. Nunc, sub praetextu liberandi locos historicos sanctorum vitae et mortis Christi, Papa Urbanus II primum "Cruzadas" bellicas mandavit ut Musulmanos ex his locis expellerent. Ignorantia tam summorum quam humilium reges ad se zelo in bella homicidia, Deo omnino inutilia, contra exercitus populorum Musulmanorum incitavit. Caedes iniustae ita a Cruciatibus Christianis occidentalibus perpetratae sunt. Si ea superflua statuo, iusta de causa id facio, quia Deus in Daniele 9:26 consilium suum Hierosolymam et loca sancta eius delendi revelat: "*Et post hebdomades sexaginta duas peribit Christus, et ~~non erit eius successor.~~*" **Nemo pro eo . Populus ducis qui venturus est destruet civitatem et sanctuarium, sanctitatem, et finis eius veniet quasi per diluvium ; statutum est ut devastationes usque ad finem belli durent.** Et haec destructio Hierosolymae proponitur ut consequentia reiectionis Messiae Iesu a Iudaeis. Itaque voluntarie Deus Hierosolymam a Romanis anno 70 delere iussit, ut ab his locis removeret studium peregrinationum superstitiosarum quas fides Catholica restituere et perpetuare usque ad nostrum tempus volebat; hoc a coetibus evangelicis Protestantibus in Civitatibus Foederatis Americae formatis translatum. Ergo notare potes in hoc falso zelo mystico fructum ignorantiae completae eorum quae fides Christiana revera repraesentat. In nostro tempore extremo, Deus Hierosolymam locum maledictum fecit ubi falsi credentes ex omnibus religionibus monotheismi confluunt. Cultus eorum horum locorum in pura idololatria fundatur. Et qui hoc faciunt errores Iudaeorum repetunt qui templum lapideum honoraverunt et templum carnis et spiritus quod Iesus Christus constituerat reiecerunt.

Causae augendi odii in nostro tempore et in rebus hodiernis intensificantur, unam noto. Ex Sinis reversus, in aëroplano quo eum reducebat et coram diurnariis, Praeses Macron dictum protulit quod iram nonnullorum collegarum Europaeorum excitavit. Dixit: " Pessimum esset cogitare nos Europaeos in hac re sectatores esse et ad cursum Americanum et reactionem excessivam Sinarum nos accommodare debere... Laqueus Europae esset ut, eo momento quo suam positionem strategicam declarare poterit, cum strategice magis autonoma sit quam ante Covid, in perturbatione mundi et crisis capiatur quae nostrae non essent. " Manifestum est eum casum insulae Taiwan, cuius Sinae potestatem recuperare volunt, suggerere. Sed haec positio nationes sicut Poloniam irritat, quae spem suam Russiae vincendi in cohaerentia nationum Europaeorum cum positione Americana coniunctarum fundat. In iuvene nostro praeside fulgur perspicuitatis mirabilem et inopinatum animadverto, quia eius positio illam Generalis de Gaulle, qui dominationi Americae subicere nolebat, imitatur. Noto tamen hanc declarationem damnare promissa ducem sequendi, iam ab Europaeis et ab ipso in re Ucraina facta. Nam Americani se Ucrainae obligaverunt, sine cura de opinionibus singularibus Europaeorum. Itaque dici potest eos secundum sua

commoda politica et oeconomica, quae Russiae semper inimica sunt, reagere. Sed casus Ucrainae a casu Taiwaniae differt, quod eius libertas publice agnita est, et qui eam sustinent, id faciunt nomine reverentiae iurium nationalium, quae aggressionem contra patriam suam ab alio prohibent. Hoc non est casus Taiwaniae, quae publice Sinensis mansit et numquam statum nationalem independentem obtinuit aut petiit. Sicut Generalis de Gaulle, Praeses Macron Europam independentem ducere vult, sed contra influentiam priorum civitatum Orientalium, ut Poloniae, pugnat, quae Russiam oderunt et in Europam venerunt, solum ut scutum armatum Civitatum Foederatarum invenirent. Problema Praesidis Macron est quod eius expegefactio et desiderium libertatis Europaeae tempore iniquo et iam nimis sero fiunt. Quia, cum ipse influentiam Americanam in Europa et in Gallia in patria sua foverit, nimis sero est errores commissos compensare; Hoc eo magis accidit cum Europa pecuniarie debilitata sit et mora in armis Europaeis iam non percipi possit, dato tempore relicto ante poenam divinam "**sextae tubae**". Praeterea, duo castra emergunt quae nationes Unionis Europaeae separant: castra pristinorum civitatum Orientalium, quae Ucrainam magnopere sustinent, et castra nationum conditarum huius Unionis Europaeae, inter quas Francia et, quodammodo, Germania, quae valde independens mansit.

Post varias causas odii humani, nunc commemorandum est mihi expegefactionem odii multo formidabilioris: odii Dei Amoris. Nam iam in Proverbiis 8:13 id exprimit et clare affirmat: "*Timor Domini odit malum; arrogantiam et superbiam, viam malam, et os perversum, haec odi*". Memini odium esse omnino contrarium amoris et omnia in absoluto contrario existere. Si Deus hominem ad imaginem suam creavit, id igitur est quia ipse est ad imaginem hominis, sed in perfecta sua divinitate. Potest ergo odisse vel amare sicut maledicere vel benedicere. Et de hac re relinquendum est hunc nuntium a falsis Christis transmissum qui dicunt: "Deus odit peccatum, peccatorem autem diligit." Hic nuntius obliviscitur igitur specificare: peccatorem qui resipiscit et fructum resipiscentiae portat; quod non congruit, ab anno 1844, cum statu Christianorum qui transgressionem mandatorum Dei iustificat; secundum et quartum, inter Catholicos et Orthodoxos; quartum, etiam inter Protestantes et Anglicanos. Nunc, per se, ab anno 1844, contemptus Sabbati a Deo sanctificati eos reos facit transgressionis omnium Decalogi, secundum Iacobum 2:10: "*Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, omnium reus est*". Huic versui hanc significationem do: quicumque unum mandatum Dei sponte transgreditur, testimonium perhibet se primum mandatorum transgredi, in quo Deus dicit: "*Non habebis deos alios coram me*". Nam qui non obedit, alteri deo, diabolo, obedit ante faciem veri et solius Dei. Exinde, omnes aliae oboedientiae vanae redduntur. Et etiam in nomine Iesu Christi, reconciliatio cum Deo tunc fit impossibilis.

Ab anno MCMXLV, malum non nisi crevit per totum orbem terrarum, praesertim in castris occidentalibus quae victores ex Secundo Bello Mundano emeruerunt. Chemici Americani "DDT" excogitaverunt, insecticidium quod eos primos "**destructores terrae**" fecit, quod Deus in Apoc. 11:18 damnat: "*Iratae sunt gentes, et advenit ira tua, et tempus ad iudicandum mortuos, ad reddendum mercedem servis tuis prophetis, et sanctis, et timentibus nomen tuum, parvis et magnis, et ad perdendum eos qui destruunt terram.*" » Et perquam logice, "**qui**

terram destruunt " hoc faciunt sub dominatione "Destructoris" principalis sive " regis ", hoc vocabulum destructoris in Hebraeam et Graecam linguam " *Abaddon et Appolyon* " vertendo, in Apoc. 9:11: " *Et habebant super se regem angelum abyssi, cuius nomen Hebraice Abaddon, et Graece Apollyon.* " Iam anno 1945, Civitates Foederatae Americae se hoc titulo "Destructoris" dignas probarunt, primum armis nuclearibus contra urbes Hiroshima et Nagasaki utentes. Et primi erunt qui iterum eis utentur ad Russiam delendam in Tertio Bello Mundano, quod nostro tempore formatur. In ultimis temporibus nostris, Civitates Foederatae Americae toti mundo aliud instrumentum mali obtulerunt: rete communicationis interretialis. Hanc "rete filatum" super populos iecerunt sicut quis rete iacit ad pisces capiendos. Initio, Internet stricte communicationibus militaribus Americanis reservatum erat. Deinde hoc rete ad usum civilem, gratis et libere oblatus est, Americani, deinde alii populi occidentales, voluptatem commutationum virtualium invenerunt. Interrete omnibus occasionem offert varia sua ingenia ostentandi. Superbiam et animum exhibitionisticum incitat. Deinde commercium id occupavit, et officia publica nationalia quoque; hoc perduravit donec totus mundus coniunctus et sub imperio inventoris, potentiae Americanae, positus est. Hoc malum irrevocabile est, quia iuventus quae cum eo crescit periculosum et mortiferum eius aspectum videre non potest. Exempla tamen non desunt. Interrete famam singularum hominum facit et destruit. Quidam pueri perversi eo utuntur ut pueros imbecilles et sensibiles per nuntios degradantes ad culpam excitent, eos inscii ad mortem impellentes. Cupiditas placendi iuvenes cepit; in suis diariis electronicis, numerum "sectatorum" seu admiratorum qui eos sequuntur colligunt. Suffragia pro vel contra sic iaciuntur, unde falsa impressio magni momenti est. Et dum hoc malum mentes vincit, signa mali etiam crescunt. Vetus prohibitio legitima et licita fit. Sine lege divina, quae bonum malumque modum statuit, " *populus sine freno est* ", et solus Deus scit ad quem gradum hoc malum adhuc ascendere possit. Itaque in his versibus inspiciamus ea quae odium Dei erga hodiernam humanitatem rebellantem excitant.

Isaiae 61:8: " *Quia ego Dominus diligo iudicium et odio habeo rapinam cum igne ; fideliter dabo eis mercedem eorum et foedus perpetuum feriam eis.* "

Ier. 44: 4: " *Missi ad vos omnes servos meos prophetas, mane surgentes, misi eos dicens vobis: Nolite facere abominationes has, quas odi.* "

Amos 5:21; 6:8: " *Odi, et despexi festa vestra , non sustinebo coetus vestros .../... Iuravit Dominus, Deus, in se ipso; dicit Dominus, Deus exercituum: Detestor ego superbiam Iacob, et domos eius odi ; dabo civitatem et omnia quae sunt in ea.* "

Zac. 8:17: " *Nemo cogitet malum in corde suo contra proximum suum, et iuramentum falsum ne diligat, quia omnia haec sunt quae odi , dicit Dominus.* "

Malachias 2:16: " *Quia odi divortium ,* " dicit Dominus, Deus Israel, " *et eum qui operiet violentia vestimentum suum ,* " dicit Dominus exercituum. Propterea custodite spiritum vestrum, *et nolite esse infideles !* "

Apoc. 2:6: " *Sed hoc habes, quod odisti opera Nicolaitarum, quae et ego odi .* "

Summa summarum, Deus odit omnia quae adversantur valoribus suis, qui exprimuntur per amorem fidelem et verum, id est, amorem et veritatem, sicut in

Iesu Christo incarnatae et manifestatae sunt et quas in electis suis invenire vult usque ad finem mundi secundum Apoc. 3:14: " *Angelo ecclesiae Laodiciae scribe: Haec dicit Amen, **testis fidelis et verus** , initium creaturae Dei: "Ille qui erat" ... "Initium creationis Dei " valores eius "confirmat" tempore finis "historiae huius divinae creationis terrestres"*.

Odium divinum non sine causa excitatum est, quia apparitio virus Covid-19 anno 2019 in Sinis fuit responsio Dei praesidi Sinensi, quia desiderium et consilium expresserat textum Sacrae Bibliorum modificare. Deinde, reditus belli in Europa in Ucraina perfectus est. Et hic iterum non sine causa. Haec patria, libertate ebria, in statu anarchico vivebat, incapax aequilibrium politicum inveniendi, totum regimen corruptum erat et abominationes monstruosae ibi exercebantur et excolebantur. A Ioele, fratre meo in Christo, documentarista eccellente, testimonia horrenda de iis quae in Ucraina fiebant collegi. Et sine singulis digressis, hoc testimonium solum nobis permittit intellegere cur ira Dei in hunc populum Ucrainicum incidit. Politici divites fraudes committebant et cum amico, filio oligarchae, viri potentis, centum caedes commiserunt. Identificati, liberati sunt et scelera iterata sunt; Tantus corruptionis gradus raro perventus est... fortasse et solum, Sodomis et Gomorrae, urbibus ubi vita sexualis perversa et caedes norma erant quae Deo intolerabilis facta erat. Non igitur sine causa bellum nucleare imminens in hac terra, Ucraina, coepit. Scimus etiam praesidem eius iuvenem, ab anno 2019, anno Covid-19 electum, actorem fuisse popularem factum propter vulgares et sexualiter perversas publicas eccentricitates. Solus malum totius societatis modernae a Deo separatae personificavit. In Ucraina etiam audaces sexistae Femen apparuerunt, nudis uberibus ostentantes, corporibus suis utentes ad vulgares suas sententias feministicas divulgandas. Et praeter haec, malum Nazistarum, ex Secundo Bello Mundano hereditatum, ibi officialiter effulsit, repraesentatum a grege Azov, a duce Nazista Stepan Bandera; sed hic Nazismus nondum Iudaeos petebat. Etiam a mulieribus Ucrainis audiavi patriam suam festis paganis celebrationibus, quae eas delectabant, adhaerere... poculum plenum erat, mundus occidentalis et reliqui populi terrae eum bibere debebunt, ad ultimam guttam.

In nuntiis recentissimis, duo facta duo nuntia revelant. Primum pertinet ad revelationem nuntiorum militarium secretorum a viro XXI annorum qui se "ostentare" et socios suos interretiales delectare voluit. Juventuti modernae, interrete ludus est in quo provocationes infinitae sunt. Secundum factum pertinet ad pelliculam quae in interrete circumfertur. Post eas a grege Islamico nomine DAESH exhibitas, hoc tempore decollatio militis Ucraini a milite Russico circumdato a grege suo armato est. Nuntius homines horrore et terrore contremiscere facit, tamen tantum confirmatio est gradus odii qui crescere perget et diffundi in omnibus castris militaribus quae in Bello Tertio Mundano participabunt. Decollationes materiam "Terroris" internationalis constituunt quae hanc " *sextam tubam* " cum " *quarta* " *coniungit, ut Deus revelat, " quartae* " *characterem* " *secundae vae* " tribuendo , quod revera " *sextam* " designat ; Itaque post terrorem Gallicum eiusque guillotinam annorum 1793-1794, venit "terror" decapitationum Musulmanorum et Russorum nostri temporis.

Doctrinae in Daniele, secundo libro Paralipomenon, et secundo libro Regum traditae ostendunt tres deportationes Israelitarum in Babylonem progressivae intensitatis esse. Tertium Bellum Mundanum nostrum, in proportionibus suis internationalibus, comparabile est tertiae deportationi Iudaeorum. Ita, sicut tertius impetus regis Nabuchodonosor destructionem nationalem Israelis effecit, Tertium Bellum Mundanum destinatur ad destruendum ordinem praesentem nationum mundi. Donec independens erit, hae nationes plus minusve partim delebuntur et libertatem suam amittent. Superstites conflictus omnes se sub uno imperio universali a Civitatibus Foederatis Americae constituto collocabunt, usque ad reditum Iesu Christi, qui eos destruet.

Mercatus Illusionum

sita est haec " **mercatus illusionum** " ? In planeta nostra, quae Terra appellatur.

Antequam hoc studium explicem, hos versus ex 1 Cor. 2:9-15 in Biblia citatos commemoro, in quibus, Spiritu impulsus, apostolus Paulus dicit: " *Sed, sicut scriptum est: Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quae praeparavit Deus his qui diligunt illum .* " ***Nobis autem revelavit Deus per Spiritum . Spiritus enim omnia scrutatur, etiam profunda Dei. Quis enim hominum scit quae sunt hominis, nisi spiritus hominis qui in ipso est? Ita et quae sunt Dei nemo novit nisi Spiritus Dei. Nos autem non spiritum mundi accepimus, sed Spiritum qui a Deo est , ut sciamus quae a Deo donata sunt nobis . Haec autem loquimur non verbis doctis sapientiae humanae, sed doctis Spiritu, spiritualibus linguis . Animalis autem homo non percipit ea quae sunt Spiritus Dei: stultitia enim est illi, et non potest intellegere, quia spiritualiter examinantur. Spiritualis autem iudicat omnia, et ipse a nemine iudicatur . Quis enim cognovit sensum Domini, ut instruat eum? Nos autem sensum Christi habemus .***

Secundum hos versus, explicatio vitae in Deo solo est, ideoque in secreto invisibilitatis eius latet. Atque hoc solum titulum huius studii iustificat, quod me ad vitam terrenam definiendam ducit ut " **mercatum illusionum** ". In hac terra, omnes homines oculis suis decipiuntur, et simulac varias res et res examinant, iudicium eorum distorquetur quia non considerant criterium fundamentale quod simul potentiam, intelligentiam et sapientiam Dei Creatoris, qui omnia dirigit et in motum ponit, repraesentat. " *Homo animalis* " partes primas causis humanis attribuit, quae non sunt nisi consequentiae iniuriarum Deo illatarum.

Homines nesciunt, etiam cum eius existentiam negant, Deum eos dirigere et manipulare. Cum suffragium popolare proponitur, exitus finalis obtinebitur is quem Deus assequi vult ut consilium suum, programma suum, perficiat, quod super omnes gentes terrae, quas ipse suvere dominatur, perficietur. Et hoc ad omnes gentes pertinet, paganos, Iudaeos, Christianos et Musulmanos, per orbem dispersos. Status humanitatis igitur, in plano oculorum, vere illusorius est. Populi pagani evoluuntur et ita in " **illusione** " impunitatis vivunt, sed populi religiosi

idem faciunt, quia per orbem terrarum, nemo eorum se in loco invenit ut a Deo benedicatur, ut saepe in lectionibus praecedentibus demonstravi.

Contra, ab "*homine animali* ", "*homo spiritualis* ", ad quem pertinere affirmo cum testimoniis adlatis, res terrenas ex datis prioritariis, quae iudicium revelatum Dei Creatoris repraesentant et merentur, analyzat. Nam verae causae consequentiarum, quas oculi nostri vident, ab Eo revelantur. Et pro "*homine spirituali* ", forma harum consequentiarum parum refert, quia valde diversae normae esse possunt et res essentialis ad salutem animarum est accurate cognoscere causas cur ira Dei in homines incidat et eos maledictioni et ruinae suae, morbo et morti tradat. Cum Deus humanitatem percutere constituit, populos ordinat et inter se componit ob varias causas, quae plerumque indignationem ab iniustitia excitatam foveant. Ut eos ad invicem confrontandos adducant, multae sunt rationes: eandem terram vindicare, hereditatem, vel discriminationem racistam vel religiosam aliasque causas iniustitiae et irae. Haec omnia "**excitationem odii**" iustificat, thema in studio priori tractatum.

Hoc "**mercatus illusionum**" **lucem praecipuam in praesentem condicionem globalem explosivam incit.** "*Sextam tubam*" suam ordinans, Deus noster tantummodo dolorem ab Occidente excitat per longum tempus pacis, quo profuit et quo diu alios populos terrae colonialiter dominari conatus est. Quia, gratia victoriae suae super inimicos Axis Germanici, Italici et Iaponici, Occidens, duce Civitatibus Foederatis Americae, valores suos, leges suas internationales de nationibus et commercio imposuit. Absente potentia contraria pari robore, hi valores occidentales tamquam valores internationales habebantur et impositi sunt. Sed hodie, haec res a Russia, Sinis, India, Irania, multis populis Africanis, et maximis nationibus Americae Meridianaе accusatur et impugnatur. Omnes longo tempore pacis fruantes, hae omnes nationes ditiores factae sunt et nunc postulant ut Occidentales vere suas opiniones in rationem ducant. Et manifestum est eas commune odium erga Civitates Foederatas Americae dominantes et imperialistas habere, quorum capitalismus, in Anglia natus, progressionem colonialem, quae eas diu expugnavit, iustificavit.

Num quidquam esse potest magis "**illusorium**" quam videre gentes occidentales opera aedificantes per quinquaginta annos proximos, cum vitae humanae in terra nostra adhuc septem tantum annos reliquos habeat? Hic numerus quinquaginta annorum me adducit ut vobis ostendam in Biblia, durationem quadraginta novem annorum, vel septies septem annorum, repraesentare quod Deus iubilaeum appellat. Attamen, quadraginta novem anni, vel iubilaeum plenum, inter duos impetus oeconomicos a magnis crisi energiae effectos praeterierunt: subitam quadraginta centesimarum pretii augmentum anno 1973 et subitam, adhuc non quantificatam, pretii gasii et electricitatis augmentum anno 2022. Sed hac vice, caeca et docilis obsequium Europaeum sola reus est. Cum, sequendo decisionem Civitatum Foederatarum, Commissio Europaea sanctiones contra Russiam adoptavit, et ergo, primum, recusationem utendi gasio suo pretio commodo vendito a societate Russica Gazprom. Cui profuit hoc scelere? Americanis et Norvegicis suppeditoribus qui id substituerunt.

Ex altera parte, iura Russorum et Ucrainorum in Ucrainam valde disputabilia sunt. Quia Ucraina, quae anno 1990 independens facta est, partim ex

Polonis et Ucrainis, partim etiam ex magna parte ex Russis constabat. Et cum fractura illa cum "eversione" praesidis electi Russiae accidit, quidam Russi Ucraini manere elegerunt, etiam si contra Russiam pugnare significabat; quod hanc oppositionem bellum civile convertit, in quo Occidente nihil intervenire debuit. Probabile est etiam contrarium accidisse, quia cum bellum civile in patria erumpit, omnia genera oriuntur, situ etiam optionibus religiosis tam a Deo maledictis quam inter se opponentibus. Magna igitur perturbatio provocatur, legitimitatibus effectivis et veris opponens. Hac inextricabili situatione, sapientia suadet ut solum causis quas Deus ad ordinationem huius conflictus dat adhaereamus. Et responsum eius non in vita illusoria est, sed in Biblia datur, in revelatione eius successive et complementarie in Daniele et Apocalypsi aedificata. Quid autem in his revelationibus invenimus? Maledictio Christianitatis a Deo percussa ab die septimo mensis Martii, anno trecentorum vicesimi primi, propter derelictionem usus sancti Sabbati diei septimi, a Deo ab origine mundi sanctificati. Haec sola lectio est quam ex triginta quattuor capitibus librorum Danielis et Apocalypsis retinere debemus. Sed res hoc modo exhibendo, eius momentum non minuo; immo, ad summum gradum elevo. Nam Evangelium et salus in Christo sunt res clare explicatae in aliis scriptis biblicis veteris et novi testamenti. Munus horum duorum librorum propheticorum, Danielis et Apocalypsis, est revelare hanc derelictionem Sabbati quam falsae religiones Christianae exercuerunt, nescientes quam care consequentias luant. Et si harum consequentiarum cognitionem non habent, id est quia Deus eas revelavit, tantum, in his duobus libris prophetis quorum explicationes ab ipsis et exegetis eorum negleguntur. **Mercatus illusionis** eos ad interpretandas has consequentias tamquam simplices facta historica propter imperfectiones hominum perduxit. Sed poena divina non est simplex factum humanum quia nuntium accusatorium portat: peccas contra Deum. Hoc est casus omnium "**tubarum**" in Apocalypsi 8 et 9 exhibitarum. Ab anno maledicto 321, Christianitatem Europaeam infidelem perculserunt et causa principalis hominibus ignota mansit usque ad annum 1844. Et si Deus non initiavisset eam populo suo Adventista probato et electo ab illa data revelare, adhuc eius ignoraremus. Ipsa notio me horrore contremiscere facit. Tot enim veritates huic Sabbato a Deo sanctificato adnexae sunt, eius altissimam sanctificationem iustificantes! Ignorare potuissemus eum septimum millennium prophetasse, quo sancti electi in caelo ingressuri sunt ad iudicandos impios mortuos vel in terra evanuisse. Ignorare potuissemus duo milia annorum post mortem Salvatoris nostri remanere ad gloriam vitae aeternae huius septimi millennii intrandum. Hae pretiosae et sanctissimae revelationes divinae non a "**foro illusionum**" sed a Spiritu invisibilis sed omnipotentis Dei viventis revelantur.

In campo iudiciali, iudices, quamvis sinceri sint, propter incredulitatem religiosam damnantur ut iniusta iudicia ferant. Et ipsi victimae sunt "**mercatus illusionum**". Quidam scelerati, inter quos nuper in Gallia puer sedecim annorum, homicidia committunt, ut aiunt, voce in mentibus audita iussa. Hae miserae creaturae tantum testimonium ferunt experientiae quam revera vixerunt, sed quae societati saeculari nimis rationali non potest acceptari. Vox enim eis locuta est, sed haec vox est angeli tam invisibilis quam Deus esse potest. Et haec est

infirmetas quae hominem deceptionibus daemonum invisibilium tradit. Daemones nos vident, nobis loquuntur, nos inhabitant et nos manipulant, et nos impotentes sumus eos impedire. Homines tantum contra aliud ens tam visibile et identificabile quam ipsi pugnare possunt. Unum certum est: si eos videre non possumus, ut eos oppugnare possit, homo " *spiritualis* " esse debet, non " *animalis* ", ut incipiat credendo in eorum existentiam. Deinde, intellegendum est cogitationes nostras non distingui inter se certo sonorum sono aut certa coloratione. Et hic iterum distinguendum est inter cogitandum et audiendum sonum. Hoc expertus, utriusque rei existentiam testor. Mens tua, sicut mea, fungitur quasi transmissor et receptor undarum sonorum. Cogitationes tuas emittis et meditaris de hoc illove opere vel reflexione, sed in eadem unda, cogitationes daemonicae vel, contra, divinae te intrant et in mente tua miscentur. Nihil eas a tuis distinguit. Quam ob rem, iam, persuasio quae in mente tua formatur nullam habet prioritatem legitimitatis. Haec persuasio finalis, ante omnia, debet esse congruens cum norma veritatis a Biblia definita. Recte Deus nobis dicit in Ieremia 17:5: " *Maledictus homo qui confidit in homine, et ponit carnem fulcimentum suum .*" Ergo officium habemus ne nos decipi sinamus ab hominibus quos convenimus, sed etiam cavere de nostris opinionibus cum non sunt congruentes cum normis a **Biblia definitis, quae ergo manet unicum firmum fulcimentum a Deo legitimatum** . Vox interna audita recipi potest quasi ab extra veniat, per canalem auditorium transmissa. Deus an daemones electionem habent utrum spiritui nostro in gradu canalium auditivorum an in gradu cerebri, ubi data electrica in cogitationes transformantur, coniungantur; hoc modo duo diversi gradus intellegendi fieri possunt. Exemplum iuvenis Samuelis, cognominis mei, hanc experientiam confirmat: cum Deus eum ter nomen eius citando clamavit, puer se coram sacerdote Elia praesentavit ut ei diceret: " *Ecce ego, quid vis?* " Vox divina a Samuele audita plus quam cogitatio erat, eam audivit quasi Elias eum vocasset. Et senex intellexit vocem a Deo venire. In visione divina, hanc experientiam vixi in qua omnes facultates meae auditivae et visuales plene activae erant, excepto corpore meo et membris eius quae non existere videbantur. Sed cave, haec visio mihi semel tantum a Deo data est, ad confirmandum futurum meum officium servitio eius prophetico et solum quia electio eius et studium meum prophetiarum Apocalypsis me dignum eius fecerunt, iam anno 1975, quinque annis ante baptismum meum in Ecclesia Adventista Septimi Diei. Haec visio effecit ut semper iudicium caeleste prioritatem absolutam prae omnibus **illusionibus** quae " *hominem animale* " fallunt tribuerim. Animae sitiendi quam repraesentabam, revelationes propheticae in libro "Magna Controversia" ab Ellen Gould White, nuntio Domini, scripto, velut fons aquae sitim restinguentis acceptae et acceptae sunt. Et adhuc longe aberat ab imaginando Deum adhuc praeparasse, ut eas tempore procedente detegerem, revelationes speciales et provocationes ingentes explicationibus prophetis ab anno 1844 hereditatis accepisse. Nam servus Dei debet esse capax dediscendi aequae ac discendi. Verum est, quantum ad eum attinet, Deum non mutari, sed quod mutabile et progressivum est est usus textuum suorum prophetorum. Et ad hunc finem, falsas translationes textuum originalium Hebraicorum et Graecorum permisit. Hic versus ex Prov. 4:18 id confirmat: " *Semita iusti quasi lux splendens, quae crescit*

et crescit usque ad diem perfectam ." Mirabilissimum et optima huius rei probatio primum hunc versum magni momenti Danielis 8:14 attinebat, diu falso translatum ut " *usque ad vespertas et mane duo milia trecenta, et mundabitur sanctuarium* ", cuius vera translatio est: " *usque ad vesperam et mane duo milia trecenta, et iustificabuntur, sanctitas* ".

Itaque in Apoc. 22:11 invenire possumus citationem horum duorum verborum " *sanctus et iustus* " quam vera translatio Danielis 8:14 exhibet: " *Qui iniquus est, iniquus sit adhuc; et qui sordidus est, sordescat adhuc; et qui **iustus est** , **iustus sit** adhuc ; et **qui sanctus est**, sanctificetur adhuc ."* Itaque dicere possum hanc intelligentiam a Iesu reservatam esse veris **sanctis** suis servis, quos per perfectam suam iustitiam iustificare pergit postquam superficiale officium Adventismum inter annos 1991 et 1994 reiecit. Salus a Iesu proposita fieri potest tantum sub sola conditione ut eius relatio cum electo suo usque ad finem vitae suae vel usque ad tempus gloriosi reditus sui perduret. Nam electio manet possibilis tantum si electus sinit Spiritum Iesu Christi eum aedificare ad gradum quem attingere debet ut in aeternitatem suam intrare possit. Recusando lumen eius propheticum, publice anno 1991, Adventismus officialis Deo causam dedit ut relationem suam cum eo rumperet. Itaque, anno MCMXCIV, cum expectatio Adventistarum a me proposita finita esset, iudicium caeleste cecidit; Iesus admonitionem suam ex Apocalypsi 3:16 in effectum adduxit: " *Itaque, quia tepidus es, et neque frigidus neque calidus, te evomo ex ore meo.* "; et revera eum " *evomuit* " propter " *tepiditatem* " eius irremediabilem .

Postquam revelationibus a Deo in Iesu Christo oblatis indifferentiam suam demonstravit, Adventismus officialis, nomine amicitiae humanisticae, in foederationem Protestantem et simul in " **mercatum illusionum** " ingressus est. Ita castra se iunxit quibus Iesus anno 1844, in nuntio " *Sardibus* ", dixit... " *Vivi et mortui habemini* ," id est, " *vivi* " in " **foro** illusionum humanarum," sed bis " *mortui* " prima et " *secunda morte* " in iudicio Dei prophetis suis revelato. Haec eadem damnatio Adventismum officialem ab anno 1994 attingit.

Ex quo tempore homo legibus " **mercatus illusionum** " subiectus est? Immo, ex quo creatione sua, ex quo Deus eum creavit ut vitam angelicam caelestem videre posset. Terra creata est eo consilio ut per sex milia annorum " **mercatus illusionum** " et sedes peccati universalis fieret et maneret. Secundum Ps. 8:5 et Heb. 2:7, " *Deus hominem paulo minorem Deo et angelis creavit* ," et haec inferioritas pertinet ad eius incapacitatem videndi vitam caelestem. Hoc est quod diabolus abusus est cum ad Evam per " *serpentem* " locutus est, quem ut medium usus est. Ergo, ante et post hunc casum mortalem, humanitas oculis eius decepta est, et hoc usque ad nos perduravit et perdurabit usque ad magnum et gloriosum reditum Iesu Christi. Tunc demum electi, sed soli ipsi, proprietates humanas amittent et in ictu oculi similes angelis Dei fient.

Peccatum tamen institutum ingentem transformationem status naturalis vitae terrestris effecit. Vir et mulier mortales facti sunt, sed non solum ipsi, quia vita perfecta originalis indestructibilis erat. Ipsae plantae immortales erant, flores quoque, et hoc me ad deducendum ducit corpora quaedam gaseosa, ut monoxidum carbonis, nondum exstare. Hoc implicat vitam plantarum nondum dioxido carbonis vescebatur. In hac reflexione, ad meditandum de spiritu respirationis

humanae venio, cui aptum est magnum valorem tribuere, cum in creando homine, Biblia de Deo dicat eum " *spiratum vitae in **nares eius inspirasse*** " secundum Gen. 2:17: " *Formavit Dominus Deus hominem de limo terrae, inspiravit in **nares eius spiritum vitae, et factus est homo in animam viventem.*** " Nuntium in hoc principio " *spirati* " noto: aspiratio: pura recipit; exhalatio: impura reicit. " *Spiritus* " noster, qui omnino automaticus et sine necessitate moderationis factus est extra casus aegrotationis et sollicitudinis, ergo essentialem lectionem portat quam Deus electis suis dirigit; Lectio quam sic breviter compono: " **Accipe bonum et reice malum** ." Munus pulmonum nostrorum est purificare sanguinem qui ad eos redit, onustus impuritibus ex functione omnium organorum nostrorum creatis; sic intellegimus absurditatem eos consulto obstruendi detestabili et noxio habitu fumandi tabacum, sigara, cigarettas, vel etiam cannabis vel opium, quae usores eorum etiam magis dependentes reddunt. Cum spiritus humanus interrumpitur, mors corporis causatur ex incapacitate reiiciendi impurum quod eum saturat. Vita nostra igitur secum fert lectionem quae dicit: " **nam ...** " "**Stipendium enim peccati mors** " apud Rom. 6:23.

Divina creatio dimensionis nostrae terrestris est compositio facta per additiones creatas singulis diebus primae hebdomadis. Exemplum: Primo die, terra quam Deus creat est simplex globus aquae sine ulla structura terrena, aqua enim primum corpus a Deo creatum est molecula composita ex duobus atomis oxygenii et uno atomo hydrogenii. Secundo die, Deus hanc moleculam decomponit et aerem ex oxygenio creat. Tertio die, globus aquae structuram terrenam accipit quam Deus partim submergit. Arida, quae terra appellatur, vitam plantarum accipit et in hac perfectione originali, sine ullis bacteriis noxiis, haec vita plantarum vivit sine ulla necessitate particulari modo immortalis. Nihil corrumpit. Omnis vita animalis a Deo creata in aqua et in terra vitam immortalem in se habet, nulla species alia specie vescitur. Post creationem viri et feminae, Deus omnibus dat vegetationem immortalem ad cibum. Tota creatio immortalitate notatur. Cibus nondum est necessitas sed voluptas grata quam Deus omnibus creaturis suis animalibus et humanis offert.

Sed " **peccatum** " omnia mutabit, mors et corruptio quae inde sequitur hanc perfectionem terrenam originalem polluent, quae deinde fit " **sedes mortuorum** ", ut in Apoc. 20:13 citatur: " *Mare dedit mortuos qui in eo erant, **et mors et sedes mortuorum dederunt mortuos qui in ipsis erant** ; et iudicatus est unusquisque secundum opera sua* "; " *opera* " quae fidem interiorem concretam faciunt.

Itaque, programma a Deo paratum cognito, nos, fideles eius servi, in rebus praesentibus media quibus Deus consilium suum destructivum exsequitur, agnoscere possumus. Tempore Iudicis Samsonis, Deus nobis exemplum perutile dedit; quod narrationem eius in Biblia iustificat. Determinatus Israellem ab occupatione Philistaeorum (olim incolarum Palaestinae hodiernae) liberare, Deus Samsonem inspiravit ideam filiam Philistaeorum in matrimonium ducere. Die nuptiarum, triginta convivis Philistaeorum aenigma proposuit, cuius provocatio erat triginta tunicas et triginta vestes praebere, quia triginta Philistaei implicati erant. Iam Deus initium doctrinae suae contrarium inspirat, cum Iudaeo vetitum esset mulierem alienigenam in matrimonium ducere. Sed Biblia nos confirmat:

finis erat controversiam contra Philistaeos creare. Finge te eo tempore, Samsonem tale peccatum committere videns et nesciens Deum inspiratorem esse! Dixisses: Certe, hic vir insanus est aut rebellis, ergo periculosus omnibus Iudaeis. Uxoris instantia, a Philistaeis ad palum occupatis pressa, Samson uxori suae explicationem aenigmatis sui dat, quod in visione leonis mortui, in quo apum turba consederat, fundatum erat. Cognito responso uxoris, Philistaei illud Samsoni exposuerunt: "*A leone* , id est, edito , *est quod comestibile est* (id est, mel) ; *a forti* (id est, leone) , *est dulce* (id est, mel) . *Quid dulcius melle?*" "*...et fortior leone* ." Philistaei putabant se palum a Samsone accepturos esse, sed ille in furorem divinum exarsit, eos accusans responsum uxoris suae accepisse. Ascalonem profectus est et triginta viros interfecit, tunicas eorum accipiens ut Philistaeis pro palo daret. Bellum sic Samsonem contra exercitus Philistaeorum posuit, quorum multi interfecti sunt. Solus, simplici maxilla asini, mille viros interfecit. Simplex aenigma sufficiebat ad hunc exitum consequendum. Hodie, in secreto bene servato mentium humanarum, machinationes construuntur coniunctis influentiis Dei, bonorum angelorum eius, et Satanae et daemonum eius. Sed aetas nostra distinguitur aspectu aperto eventuum globalium quos observatores omni tempore et ubique per cameras digitales suas, quae telephonis gestabilibus et dronis instructae sunt, scrutantur. Hoc eo pervenit ut impossibile sit vel minimum motum militarem secretum servare; quod numquam antea visum est. Auctoritates globales igitur sub continua pressione sunt, a mediis observatae, quorum relationes in retibus socialibus digitalibus publicantur.

Anno MMXXIII, civitates occidentales, post LXXVIII annos ab anno MCMXLV, verum valorem pactorum quae acceperunt et reliquo mundo imposuerunt, detegunt. Moneo vos totam historiam humanam ex successivis pactis, momentum acceptis sed celeriter reprobatis et a bellis ab adversariis gestis impugnatis, constare. Longum pacis tempus, quo modo fructi sumus, "**summam illusionem**" peperit, scilicet, hoc tempore, normam ab Occidente constitutam in perpetuum durare posse. Et haec **illusio** fuit consequentia contemptus humani erga divinas prophetias biblicas, quae imminentem Tertium Bellum Mundanum nuntiabant. Mihi contigit Deum glorificare, qui has prophetias mandavit, dum hoc bellum ad annum MCMLXXXIII, ergo XL abhinc annis usque ad hodiernum diem, expectabam. Hic numerus XL significationem habet: probationem fidei; exempli gratia: XL dies et XL noctes pluviae tempore diluvii; XL anni probationum in deserto post exitum ex Aegypto; XL dies et noctes ieiunii pro Iesu Christo; Inter mortem Iesu Christi et destructionem Hierosolymae a Romanis, anno 70, quadraginta anni intercesserunt. Praeterea, cum mediam vitae humanae longitudinem ad centum viginti annos statueret, antequam terram aquis diluvii submergeret, Deus ei perfectionem, vel ter, probationis fidei, vel quadraginta, tribuit. Invenitur hic numerus centum viginti annorum qui dies 1873 et 1993 separat, verum diem finis "*quinque mensium*" propheticorum Apoc. 9:5-10, qui annum evomendi Adventismi officialis a Iesu Christo definit. Mea experientia, quadraginta anni inter baptismum meum et annum 2020, quo Deus poenas iniit, et quadraginta anni inter annum 1983, annum praesentationum mearum propheticarum in variis locis Galliae, et annum 2023, annum disruptionis pacis mundialis, praeterierunt. Quia hoc tempore, omnes nationes mundi se

obligaverunt positionem capiendo, aliae pro Occidente, aliae contra. Continuum ingensque auxilium a castris occidentalibus Ucrainae praebitum eam nunc definitive in scopum odii et irae homicidae Russicae convertit, iam a Corea Septentrionali et Irania, mox etiam a Sinis et multis nationibus Musulmanis sustentatae. Hoc respectu, Sudania et insula Mayotte, a Francia ad eius petitionem agnita et adoptata, cui Praeses Sarkozy statum dipartimenti Gallici dedit, fiunt causae conflictuum contra Franciam directorum. Mox videbimus reagrupationem copiarum Musulmanarum, quarum " **conflictus** " ut " **rex austri** " contra hodiernam Europam papalem in Daniele 11:40 et 43 praedicitur: " *In tempore finis, **confliget rex austri adversus eum** . Et veniet contra eum rex aquilonis quasi turbo, cum curribus et equitibus, et cum navibus multis; veniet contra terram, quasi torrens inundans et inundans .../... Possidebit thesauros auri et argenti, et omnia pretiosa Aegypti; **Libyes et Aethiopes persequentur eum** .* "

Vaticinium digitum in papatum imperium Europaeum intendit, sed non obliviscendum est "filiam natu maximam", Franciam, potentissimam et constantem eius fautricem armatam fuisse usque ad Revolutionem Gallicam anni 1789. Cum tam diu "propugnatrix" eius fuerit, Francia, unde primae "Crusades" et deinde colonizationes profectae sunt, rem odii populis Musulmanis repraesentat, et territorium eius, invidiatum, concupitum, partim in " *meridie* " a Musulmanis, " *rege meridiei* ", et in " *septentrione* " ab exercitibus Russicis, " *rege septentrionis* ", invadetur. Singula in vaticiniis Michaelis Nostradami revelata lineam divisoriam duorum invasorum ad Dromae planitiem ponunt.

Ignari consilii destructivi a magno Deo Creatore designati, castra occidentalia longe absunt a facultate magnitudinis **illusionum suarum aestimandae** . Sed excusationes habent, quia talis destructio numquam adhuc in terra peracta est bellis hominibus contra homines committentibus. Diluvium aquarum subito humanitatem peccatricem percussit, quae in relativa pace vivebat, quamvis sceleribus et abominationibus commissis. Quam ob rem, unicum elementum comparisonis manet destructio Israelis apostatae anno dramático – 586. Hic tertius impetus, a rege Chaldaeo Nabuchodonosor ductus, typum Belli nostri Mundani Tertii, antitypum eius, constituit. In utroque casu, Deus gentes destruit, et nostris diebus, organizatio mundi innititur pactis acceptis a populis in gentes ordinatis. His deletis, superstites huius belli nuclearis gentes non amplius repraesentabunt. Nullam aliam solutionem habebunt nisi ut sub tutela gubernationis universalis, a sola natione cuius superstites plurimi supererunt, ductae, coniungantur, scilicet vasto territorio Civitatum Foederatarum Americae.

Intellegendum est nobis hanc nationum earumque auctoritatis recognitionem esse processum stricte a castris occidentalibus constitutum. Nam in terra fines res abstractae sunt. Verae causae coetuum humanorum et eorum separationum in communicatione linguae communis a Deo creatae fundatae sunt. Problemata relationum hodierna igitur cum conatu novae "Babelizationis" humanitatis coniunguntur. Maledictio divina conatus Babelis omnes homines in terra habitantes in uno loco congregandi, igitur, fructum suum formidabilem fert.

In canali nuntiorum LCI interrogatus, legatus Sinensis, dominus Lu Shaye, modo declarationem protulit quae clarissime ostendit positionem Sinarum positioni castrorum occidentalium valde adversari. Immo, patefacit ordinem

hodiernum, a Nationibus Unitis post finem Belli Orbis Terrarum II a victoribus Civitatibus Foederatis Americae constitutum, non agnosci a populis qui eo tempore nimis imbecilli erant ut consulerentur; hoc erat casus Sinarum, a Iaponia aliquandiu oppressarum. Civitates Foederatae Americae defensionem suam praebebant, sed Sinarum adoptione communismi eos celeriter expulerunt. Eo tempore, Sinae, Civitatibus Foederatis Americae faventes, in insulam Formosam, quae nunc Taiwan appellatur, se receperunt. Civitates Foederatae Americae auxilium et scientiam technologicam Taiwan prae buerunt, quae locus fabricationis productorum digitalium et praesertim processorum in terra provectissimorum facta est. Hodie, desiderium Sinarum insulam Taiwan recuperare causa fiet conflictus directi inter Sinam et Civitates Foederatas Americae, propter commoda technica, pecuniaria et oeconomica quae Taiwan eis repraesentat. Hic iterum, vetus, dormiens conflictus resurget. Sed res ipsa lectionem praebet, scilicet poenam avaritiae, cum Civitates Foederatae necessitudines cum Sinis Rubris renovaverint, solum eo consilio ut ibi sua producta a vili et facile praesto manufaciantur. Hae Civitates Foederatae igitur Sinas in Organizationem Commercii Mundani, sive WTO, introduxerunt. Ita monstrum creaverunt quod se ditavit Franciam perdendo, praesertim utilitatem ex productione sua extra domum collocando. Et nunc, locupletata et optime armata, Sina agnoscitur pro eo quod facta est: magna potentia cuius opiniones audiri, accipi et exsequi debent. Et eius experientia naturaliter eam sociam Russiae, alterius adversarii historici Civitatum Foederatarum, facit.

Temporibus exceptis vivimus. Ab vere anni 2023, ultimam hebdomadam anni in historia humana ingressi sumus, cuius fine sex milia annorum peccati finem habebunt. Deus etiam hos septem annos ultimos quasi finem spectaculi ordinat, sed non aulaeo cadente, sed paradoxe, aulaeo sublato, quia significatio quam his septem annis tribuit est transitus gradualis a statu noctis et eius **mercato illusionum** ad lucem diurnam, ubi vera vita caelestis praesentem conceptionem deceptivam vitae substituet. Haec sublatio aulaei gradatim fit, et iam vita occidentalis fragilem naturam suae constructionis internationalis, quam irreversibilem credebat, detegere debet. Hoc hodie perficitur per provocationem valorum occidentalium quae in eventibus nostris praesentibus manifestatur. Sed haec interrogatio tantum ad interrogationem etiam maiorem praeparat, quae necessaria erit et manifesta fiet die glorioso reditus Christi. Eo die, velum plene sublato erit et lux verae vitae secundum Deum vincet omnem obscuram mendaciam a diabolo, daemonibus eius, et hominibus infidelibus constructam, tum, praeter Satanam, omnes in terra, "*domo mortuorum*", per spatium "*mille annorum*" iacebunt, iudicium extremum expectantes.

Deus, amore et misericordia sua, dolorem in terra peccati a diabolo recti creatum vidit. Consequentias avaritiae, superbiae, violentiae, et tyrannidis vidit. Antiquitus, rectores se populis imponebant et tribus vicerunt, sed in aetate Christiana nationes conditae sunt quae usque ad finem nationum, qui nostro tempore adest, supervixerunt. Hae divisiones nationales sensum habebant homines eiusdem linguae congregando. Sed nostro tempore, ab anno 1945, continua ethnica mixtura progressiva has nationes privilegio mentes civium suorum unificandi privavit. Intra singulos populos mundi occidentalis, communitates

formantur, problemata internationalia ad ipsum cor cuiusque nationis transferentes. Cum hae nationes iam nullam causam existendi habeant, tempus est Deo finem imponere huic organizationi globali in nationibus plus minusve independentibus constructae.

Sicut Iesus Christus "*expiationem pro peccatis*" electorum suorum mortem voluntariam fecit, ita anno tricesimo, post annos duos millenos, advenit hebdomas anni **expiationis peccatorum** eorum quos sanguis eius effusus non iustificat. Hoc tempore evanescet lex iniusta fortissimi in terra, substituta lex fortissimi in caelo, scilicet Dei creatoris qui redit nomine "*Iesu Christi*" pro hominibus et nomine "*Michaelis*" pro angelicis daemonibus caelestibus. Quia, inscii eorum, ordo a potentiis occidentalibus constitutus non solum iniustus est parvis nationibus magnisque, sed etiam ratione fortissimi impositus, quod demonstratur bella iniusta, successive, contra colonias nationum Europaeorum, Africae et Indiae, Coreae, Vietnamiae, Balcanorum Europaeorum, Iraquiae, Afghanistaniae, Libyae, et hodie Russiae, ab Occidente gesta, per Ucrainam mercenariam adhibitam. Hoc fit quia, postquam Christum ipsum prodidit, hoc Occidens non intelligit Ucrainam foedus prodere quod eam cum fratribus nationibus Russiae iunxit. Sed in hoc Occidente immorali, intellectu corrupto, quis adhuc huic verbo obnoxius manet: proditioni? Primam huius proditionis victimam, Iesus Christus, eam iuste damnat, et ideo ultima hebdomas annorum **expiationis** pro peccatoribus terrestribus, post Tertium Bellum Mundanum, tempore reservato "*septem ultimis plagis irae Dei*" finietur; iusta "*ira*" cuius causas et iustificationem omnes iam novimus.

In terra, causae quae hos conflictus paraverunt sunt elitismus et technocratia. Vocabulum "technocrates" adhibitus est ad nominandas optimates nationales ad munus Commissariorum Europaeorum adductas. Hi sunt homines valde eruditi, universitates nationales frequentantes, quod eos peritissimos in theoria reddit, sed qui experientia in campo omnino carent. Hi technocrates omnes mores prope autismum exhibent. Eorum competentia dubitari aut in dubium vocari non potest. Diplomata eorum dignitatem eorum testantur. Traditio gubernationis huiusmodi hominibus faciem democratiarum occidentalium magnopere mutavit. In Gallia, ubi habito, hoc praecipue manifestum est. Sub Quarta^{Repubblica}, politici in terra aedificati sunt, problematis concretis sui temporis obviam positi. Cum democratia a populo constituta sit sumptibus regum qui anno 1793 necati sunt, populus plerumque suus est et ipse est qui limites statuit eorum quae accipiunt aut repudiant. Priores politici Quartae^{Rei Publicae} hoc principium acceperunt et compromissum a maiori parte legatorum qui in Conventu Nationali sedebant acceptum petierunt. Sed Quinta^{Res Publica}, magis interventionista, Praesidi potestatem fere dictatorialem dat. Priores politici ea non nimis abusi sunt, sed ab anno 2017, iuvenis praeses Emmanuel Macron omnia mala cum elitismo et technocratia coniuncta personificat. Absolutum interventionisticum morem, qui technocratae, qui est, congruit, assumit. Itaque hic vir technicus pecuniarius est et cerebrum eius celerius quam nostrum vertitur. Sicut computatra nostra, mores hominis autistici ostendit qui derelictionem ideae non accipit. Attamen principium democraticum non in eo nititur quod recte aut male se habeant, sed in acceptance decisionum maioritatis a populo suvereno factarum. Praeses Macron hanc

potestatem sibi soli vindicat nomine electionis ab hoc populo factae; hinc conflictus hodiernus qui eum contra populum, qui eum elegit sine eo quod revera elegisset, opponit. Nam in duabus suis electionibus continuis, electus est solum repudiatione aemuli sui, repraesentantis prioris factionis Frontis Nationalis. Quid dicimus de puero cum quo ratiocinari non potest? Eum esse rebellem, inoboediens et capriciosum. Testimonia hoc confirmant: eadem pertinaci perseverantia iuvenis Macron, postquam illa ei vehementer restitit; iam nupta et mater duorum liberorum erat, magistram scaenicam, seducere et in uxorem ducere potuit. Haec est imago composita praesidis qui Franciam gubernat. Cursum eius politicum perlustrans, haec natura ab initio conspicua erat. Iam per aspectus "extasiarum daemoniarum" perturbantium, quae vociferationibus in publicis expeditionibus manifestabantur. Electus, de tributo divitiarum, quod abolere volebat, perseveravit; postulationibus "vestum flavorum" qui propter pretii augmentum benzini demonstrabant, obstitit; cynicas et noxias expressiones multiplicavit et probationem ostendit se sensu iustitiae et aequalitatis omnino vacuum esse, vocando, eos qui inter negotiatores poterant, ut praemium centum euronum operariis suis darent, et iis qui id non acciperent, malum. Deinde, ut technicus, epidemia Covid-19 obnoxius, officia sua in technicos sanitarios tantum sollicitos de locis curae, quae per usum instrumentorum respiratoriorum praesto erant, ne saturarentur. Consilio eorum, praeses Franciam in clausuram totalem vel paene totalem, per biennium fere, posuit. Patria inde exanimā, ruināta, et aere alieno affecta emerit. Ei etiam debemus inflationem circiter 25% quam anno 2023 passa est, propter sanctiones anno 2022 contra Russiam impositas. Hic iterum, indoles autistica praesidis apparet, non solum in eo et omnibus qui eum probant, sed etiam et imprimis in Praeside Commissionis Europaeae, Domina Ursula Von Der Leyen, et Praeside Conventus Europaei, Domino Carolo Michel. Electio Ucrainam sustinendi in una idea fundata est: reverentia legis nationalis Ucrainae. Quod me adducit ad dicendum his technocratis, reverentiam legis dignam esse destructionem oeconomicam totius Europae, initio tantum, cum sciamus consequentiam tandem fore, re vera, destructionem nuclearem ingentem nationum Europaeorum. Nunc, hanc mutationem mirabilem erga Ucrainam notare debemus, scientes post Nationes Unitas, Cancellariam Germanicam Angelam Merkel petitionem eius ingrediendi Europam recusavisse propter gravem corruptionem in statu Ucrainico; Et anno MMXXII, eadem corruptione et legitimitate data gregi Azov qui publice Nazista esse affirmabatur, totum Occidens ei auxilium tulit cum copiae Russicae fines eius intraverunt. Deus Bibliorum hoc consilium dat in Luca 14:31-32: "*Aut quis rex, iturus bellum adversus alium regem, non prius sedens consulit si possit cum decem milibus occurrere ei qui cum viginti milibus venit ad se? Et si non possit, dum alius rex adhuc longe abest, legationem ad eum mittit ut pacem petant.*" Siccine sapienter egit Dominus Zelensky? Minime! Americanis dixit: Non opus est mihi taxi, sed armis, et ita, stulte, dando ea ei, totum Occidens se ad bellum directum damnavit contra formidabilem vim nuclearem quae est Russia, bene armata et multo populosiore quam Ucraina. Deus autem momentum textuum legum suarum limitat, interpretationibus a Spiritu suo datis favens. Atque interest notare, a Deo separati, falsos Christianos Europaeos regulas vitae eodem modo construere quo Iudaei conati sunt, librum suum Talmud scribes, cuius

propositum est omnes res enumerare quas Iudaeus in vita sua experitur. Ubique in mundo Occidentali, textus legales abundant et onerantur, contradictiones parientes quas peritissimi iurisconsulti ad clientes suos defendendos utuntur. In nuntiis, de "Fele GPT" sermo est, programme computatrali, sive intelligentia artificiali, quae omnibus quaestionibus respondere posse dicitur. Cum mentes humanae ipsae sicut computatra fungantur, num mirum est quod prospectus a cerebro electronico superiore dirigi eos allicit? Hoc iterum est materia ultimae spei in **foro** illusionum terrestrium inventae.

Iniquitas et peccatum

Titulus huius studii iustificatur eo quod iniquitas angelis caelestibus est quod peccatum hominibus terrestribus. Origo huius observationis est historia in Ezechiele 28:15 relata: " *Perfectus fuisti in viis tuis a die qua creatus es donec inventa est iniquitas in te.* " Propheta prophetat de eo qui diabolus et Satanas factus est. Integritas vel aequitas ad rectitudinem iudicii et actionis refertur; contra, iniquitas constituit praxim mali a Deo damnati. Cogitatio iniqua est quae ad praxim peccati ducit. Nam iniquitas est norma naturae contradictoriae rebellis, et haec natura est quae mentem rebellem impellit ad ordinem Dei inoboediendum. Angeli caelestes non reproducunt neque multiplicantur. Post creationem primi angelici sui pars, Deus multitudines aliorum creavit, quarum numerus nobis non revelatur. Omnes creati sunt capaces vitae aeternae, sed hoc ius ad aeternitatem omnino a voluntate Dei pendet, et scimus angelos rebelles hoc ius ad aeternitatem amisisse et a Deo deletos mori debere una cum hominibus qui peccata sua ferunt. Angelos caelestes creando, Deus eis normam dat quae tandem ad electos humanos redemptos terrae applicabitur. Optima quae Deus offerre poterat experti, summe responsables facti sunt pro usu quem libertate sua fecerunt. Et rebellio eorum erga Deum eos ad exitium damnavit. Sed possibilitas exitii eorum pendebat a victoria vel clade ministerii salvifici Iesu Christi. Quam ob rem, statim post victoriam suam de peccato et morte, Iesus Christus, cuius nomen caeleste est Michael, castra angelorum rebellium e caelo expulit et in terram deiecit. Terra et tota eius dimensio facta est sola ambitus in qua vivere et operari poterant, donec ibi semel, in reditu Christi, et deinde secundo, in iudicio extremo, morerentur. Itaque, hoc intellegite, iustitia Christi angelum salvare non potest, sed victoria eius de peccato eum irremediabiliter ad mortem damnat.

Regula generali est ut natura nefaria remedium non habeat, nam talis natura nullam habet attractionem ad vitam in oboedientia fundatam. Ergo intellegendum est " **nefariam** " esse casum desperatum, vel paene.

Non idem est de peccato, cui 1 Ioannes 3:4 hoc sensum dat: " *Quicumque peccat legem transgreditur, et peccatum est transgressio legis.* " " *Peccatum* " homines praecipue tangit; hoc est quia a Deo creati sunt inferiores angelis. Et haec inferioritas eos vulnerabiles reddit deceptionibus quas diabolus, eius daemones et

homines seductos et deceptos imaginantur et in actum adducunt. Notavi infirmitatem humanam quae actum peccati favet et, sine iustificatione, explicationem praebet. Haec infirmitas est sensus frustrationis et praesens est in omnibus motivationibus quae ad peccandum contra Deum ducunt. Creatura naturae suae subicitur sicut toxicomanus dependentiae suae toxicomani subicitur. Rebeli enti libertate caret cum officium oboediendi ei imponitur. Natura eius oboedientiae non apta est et haec mala natura, secundum Deum, eum a vita aeterna excludit. Ita intellegere possumus cur Deus vitam humanam in multitudine reproduci faciat. Animae secundum normam vitae caelestis creatae rarae sunt. Electi ipsi, sanguine Iesu Christi redempti, heredes peccati sunt et ab eo liberari debent in perpetua pugna, quam Spiritus Christi adiuvantes gerunt.

Ante rebellionem suam, primus angelus beatitudinem, perfectam felicitatem expertus est, et cum Deo ambulavit, plene et sine cupiditatibus ulterioribus. Hoc erat tempus integritatis eius. Deinde, propter praestantiam suam, Deus eum ducem angelorum fecit. In hoc exercitio iniquitas eum paulatim superavit. Superioritatem suam conscius factus est, ei assuefactus est, numquam contentus aut contentus. Obedientia angelorum ei non iam sufficiebat, itaque se Michaeli comparavit, angelo cuius forma Deus ipse angelis quos creaverat apparuit. Tandem fere oblitus est se ipsum creaturam suam esse et electiones, valores et decisiones eius impugnare coepit. Hoc est quod Ezechiel 28:15 "**iniquitatem** " quae in eo apparuit appellat. Michael deinde dimensionem terrenam et hominem creavit, sine prima parte sua implicata. Ruptura completa erat; Satanus diabolus officialiter dux castrorum rebellium erat, quae tempore crescerent. Indignatio eius erga Deum eum ad impediendum consilium vitae suae duxit. Et momento quo Eva segregata erat usus est ut eam deciperet et seduceret. Solitudo Evae non pro culpa coniugum habenda est; Adam nullum competitorem masculinum timendum habebat. Coniuges igitur variis actionibus personalibus versari poterant. Sed iam frustrationis victima, Satanus conabatur Evam deicere per sensum frustrationis. In colloquio suo cum Eva, sub specie "*serpentis* ", diabolus Evae dixit Deum eam viribus superioribus privare quas cum creaturis suis communicare nolebat, secundum significationem quam "*fructui scientiae boni et mali* " tribuebat. Ita curiositatem in Eva excitavit, sed curiositatem quae solum pretio mortifero inobedientiae satiari poterat. Timet mortem consequentiam, sed diabolus eam consolatur, ostendens ei Deum minam suam non in actum deducere, cum, ut suis oculis videt, serpens ipse hunc fructum vetitum comedat, sine morte. Habens probationem ante oculos, cum fructus vetitus "*serpentem* " capacem loquendi reddiderit, misera nostra Eva tum persuasa est hunc "*serpentem* " veritatem de Deo dicere. Curiositas eius maxima est, ipsa effectus huius fructus vetiti experiri debet. Illa aliquid edit, et invenit se, sicut "*serpentem* ", non mori. Deinde experientiam suam Adamo narrat, qui vicissim, cum separationem suam ab Eva imaginari non posset, damnationem eius communicare mavult et fructum vetitum quoque edit. Tum symbolismus revelationis historiae Genesis plenam vim accipit. Secundum Gen. 3:23, Deus, postquam iudicavit par primorum peccatorum in historia humana, dixit: "*Dixit Yahweh Deus: Ecce homo factus est quasi unus ex nobis* , sciens bonum et malum. Nunc ergo prohibeamus eum ne mittat manum suam et sumat de ligno

vitae et comedat et vivat in aeternum. " Re vera, vita aeterna non pendebat ex edendo de ligno vitae, sed continuatio edendi ex eo post peccatum nuntium consilii salutis Dei omnino distorteretur. Haec clarificatio ab eo datur solum ut prophetizet normam vitae aeternae quae tandem offerretur electis a Christo redemptis, vero "*ligno vitae*" in Apocalypsi 22 memorato. Illa in Genesi tantum munus propheticum symbolicum habebat. Idem autem erat cum "*ligno scientiae boni et mali*", quod erat tantum symbolum Satanae, diaboli, et peccati bis ei coniuncti, ut primi peccatoris et primi tentatoris, seductoris primae creaturae terrenae peccatricis. Ita, hoc symbolismum confirmans, in ministerio suo terreno, Iesus iterum in imagine comparisonem hominum et arborum, sive bonos sive malos fructus ferentium, suscepit. Antequam hominem ex horto expulisset, Deus tribus reis sententiam suam singularem revelavit. Plane, mulier victima erat artis scaenicae diaboli, qui cum ea locutus est "*serpente*" ut instrumento utens. Vir etiam victima est amoris sui erga uxorem suam Evam, "*os ex ossibus suis et carne ex carne sua*". Miser "*serpens*" videtur solus reus esse, et tamen ipse a spiritu fortiore quam suo usus est. Formae causa, Deus eum quoque maledicit, sed eius sententia re vera ad fatum diabolo seductori reservatum pertinet, soli vere responsabili casus primorum hominum: Gen. 3:14-15: "*Dixit Dominus Deus serpenti: Quia fecisti hoc, maledictus es inter omnia pecora et omnes bestias agri; super ventrem tuum ambulabis, et pulverem comedes omnibus diebus vitae tuae. Inimicitias ponam inter te et mulierem, et inter semen tuum et semen eius; et hoc conteret caput tuum, et tu conteres calcaneum eius.*" In origine sua, "*serpens*" igitur alas aut crura, fortasse utrumque, habebat, sed simulac par humanum peccavit, Deus eas abstulit et motus eius "*reptit super ventrem eius*" facti sunt. Haec metamorphosis "*serpentis*" fatum diaboli et daemonum qui eum sequerentur praedicat. Post victoriam Iesu Christi de peccato et morte, ipse et angeli eius mali in terram hominum peccatorum confingentur. Et Apoc. 12:7-9 confirmat impletionem iudicii Dei de eis citando, quasi admonitionem, "***serpentem antiquum***": "*Et factum est bellum in caelo. Michael et angeli eius pugnaverunt cum dracone. Et draco pugnavit et angeli eius, sed non praevaluerunt, neque locus inventus est eorum amplius in caelo. Et eiectus est draco magnus, serpens antiquus, qui vocatur Diabolus et Satanas, qui seducit totum orbem terrarum; eiectus est in terram, et angeli eius cum eo eiecti sunt. Et audiavi vocem magnam in caelo dicentem: Nunc facta est salus et potestas et regnum Dei nostri et virtus Christi eius: quia eiectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat eos coram Deo nostro die ac nocte.*" Quod erat bonum nuntium pro incolis caeli, non erat bonum nuntium pro iis qui in terra sunt. Ut versus 12 confirmat: "*Propterea gaudete, caeli, et qui habitatis in eis! Vae terrae et mari!*" ***Quia descendit diabolus ad vos, habens iram magnam, sciens quod modicum tempus habet.***

In iudicio trium reorum, vel accuratius Viri, Mulieris et Diaboli, Deus iustitiam perfectam ostendit percutiendo par humanum terrestre prima morte, sed etiam nuntiando "*mortem secundam*" quae tandem Diabolum et daemones eius rebelles, caelestes et terrestres, simul percutiet. Diabolo dixit per "*serpentem*" agente: "*Inimicitiam ponam inter te et mulierem, et inter semen tuum et semen eius; et ipsum conteret caput tuum, et tu conteres calcaneum eius.*" Dum haec reapse in terra pro vero "*serpente*" implentur, Deus prophetavit Iesum Christum,

ut " *semen mulieris* ", Ecclesiam suam redemptam, tandem " *conterere* " "*caput*" diaboli, sed ante illud tempus, ipse cum sectatoribus suis caelestibus spiritus angelicus captivus in dimensione terrestri factus, diabolus libertatem habebit agendi contra Messiam suum et Electum suum: " *tu conteres calcaneum eius* ." Et accidit ut calcaneus praecise vulnerabilis sit " *serpenti* " qui " *repit per terram* ." In terra clausi, diabolus et daemones eius poenam "serpentis " *patientur* .

Sic peccatum sanari potest, quia perfecta iustitia a Deo-homine Iesu Christo adquisita potens est ad illud primum tegendum et secundo ad illud destruendum. Sed peccatum tantum remitti potest si hereditate vel infirmitate temporaria causatur. Quia ad veniam suam offerendam, Iesus Christus electos suos requirit ut peccatum abnegent et fructum verae paenitentiae producant, scilicet, desinant peccare. Quam ob rem, falsos Christianos petens qui iniuste continuationem peccati praxis, inclusa transgressione Sabbati ab anno 1843, iustificant, Iesus in Matthaeo 7:21-23 declaravit: " *Non omnis qui dicit mihi: 'Domine, Domine,' intrabit in regnum caelorum, sed qui facit voluntatem Patris mei qui in caelis est. Multi dicent mihi in illa die: 'Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus?'*" *Nonne in nomine tuo daemonia eiecimus? Et nonne in nomine tuo multa signa fecimus? Tunc eis dicam palam: **Numquam vos novi**, discedite a me, **qui operamini iniquitatem*** . Dominus palam dicet falsis Christianis qui nomen eius vindicant: " *Discedite a me, qui operamini iniquitatem* ." Eadem " *iniquitas* " inventa in primo eius contrario, qui diabolus et Satanus factus est. Iustitia a Iesu proposita ergo eos non texerit, quia malum erat eorum natura et religio eorum nihil mutavit insanabilem eorum condicionem. Et quotiescumque hunc versum cito, non omitto demonstrare " *miracula* " quae ut probationem praesentata sunt non a Iesu patrata esse, qui eis dicet: " *Numquam vos novi* ." Conclusio per se manifesta est: veri auctores horum " *miraculorum* " aliorumque "exorcismorum *daemonum* " igitur diabolus et ipsi daemones eius erant. Itaque intellegite cur, in Matthaeo 24, Iesus tantum ponderis in actionibus " *falsorum Christorum* " ponit. Omnia quae non se Christum esse profitentur facile ad diabolum et spiritus eius nebulones, rebelles referuntur. Sed sub nomine Christiano latent subtilissimae diaboli insidiae. Per tempus, Protestantismus iniquitatem Catholicismi Romani damnavit, sed vicissim, a Deo ab anno 1843 derelictus, sub multis aspectibus et denominationibus eandem " *iniquitatem* " a Roma hereditam exhibet. Nunc, si dixi peccatum praecipue cum experientia terrena coniunctum esse, id propter legem est quam Deus populo Hebraeo praesentavit, quem oraculorum suorum depositarium usque ad Iesum Christum fecit. Nam recte apostolus Paulus nos monet in Rom. 7:22-23: " *Quid ergo dicemus? Lex peccatum est? Absit! **Sed peccatum non cognovi nisi per legem** . Nam concupiscentiam nesciebam, nisi lex dixisset: 'Non concupisces'. Occasione autem accepta peccatum per mandatum operatum est in me omnem concupiscentiam; **sine lege enim peccatum mortuum est** .* " Ordinationes suas praescribendo, Deus peccato significationem claram dedit. " *Peccatum* " est actus inoboediendi mandato a Deo dato tamquam obligationi vel prohibitioni. Hoc vocabulum significationem tantum religiosam habet, sed cum tota vita a potentia Dei pendeat, eius applicatio inevitabilis est etiam inter eos qui in eius existentiam credere recusant. " *Peccatum* " cum maledictione Dei coniungitur, et ideo homini

interest se ab hoc "**peccato**" separare, quod causa fit permanentis doloris, qui multas formas habere potest. Forma principalis quam gignit est defectus eorum quae homo suscipere et assequi conatur. Effectus est individualis et collectivus, et hoc manifestum fiet cum, post finem probationis, "*adoratores bestiae et imaginis eius*" *collective* "*septem plagis ultimis irae Dei*" percussi erunt, et hoc intra sex annos, anno 2029, perficietur.

"**Iniquitas**" a Deo praecipue animadvertitur, et valde logice, inter falsos Christianos qui verum Sabbatum deserere normale putant. Quam ob rem, per totam historiam, eos petit et percutit maledictionibus suis successivis, quibus nomen symbolicum "*tubarum*" dedit, quia earum munus est vocatos, candidatos ad aeternitatem, monere se percussos et victimas gravis accusationis divinae esse. Nunc, Deus annis 1980 reservavit momentum rectae interpretationis "*septem tubarum*" in Apoc. 8, 9, 10 et 11 citatarum. Ita intellegi potest has admonitiones non destinatas fuisse ad prohibendos rebelles ne agerent et facerent malum a Deo damnatum, sed tantum ad dandum electis novissimis dierum probationem se omnia antea nuntiasset. Solus Deus hanc potestatem habet et legitime gloriam ex ea accipit. Hoc est quod dicit in Isaia 42:8-9: "*Ego sum Dominus, hoc est nomen meum; et gloriam meam alteri non dabo, neque honorem meum idolis. Ecce, quae priora perfecta sunt, et nova vobis annuncio; antequam fiant, praedico vobis.*" Isaia 46:10: "*Ab initio quae futura sunt annuntiabo, et ab initio quae nondum facta sunt; dico: Cogitationes meae stabunt, et omnem voluntatem meam faciam.*" Nihil tam nutriens est fidei electorum eius quam ipsi videre veritatem harum declarationum Dei. Intellectus propheticus est plus, nutrimentum superius, comparabilis omni modo manna divino quo Deus Israel in desertis, locis hostilibus et mortiferis, post exitum ex Aegypto, servavit. In nostra aetate moderna, fidei in Deum adversa, ultimi electi eius se vicissim in deserto paradoxe nimis populo inveniunt. Sed vera fides non permittit se affici ab atmosphaera temporis et loci ubi electus est. In pronuntiationes a Deo in Sacra Biblia eius factas, et praecipue, tempore finis ubi nos sumus, in has prophetias Danielis et Apocalypsis tandem plene interpretatas et in eventibus nostris praesentibus impletas, intendit. Bellum Tertium Mundum multos homines per totam terram stupefaciet et terrorem adducet, sed hoc non ita erit pro electis eius, qui antea moniti sunt a Daniele 11:40-45, Apoc. 9:13-21, Ezechiele 38-39 et etiam Isaia 14:2: "*Congregabo omnes gentes in proelium contra Hierosolimam; capietur civitas, diripientur domus, et mulieres stuprabuntur; dimidia pars civitatis in captivitatem ibit, sed reliqua pars populi non exterminabitur ex civitate.*" Apoc. 17:8 signum dat "**stuporem**" infidelium, dicentes: "*Bestia quam vidisti erat, et non est. Ascendet de abyssu et in interitum ibit. Et **mirabuntur qui inhabitant terram**, quorum nomina non sunt scripta in libro vitae a constitutione mundi, cum viderint bestiam, quia erat, et non est, et ventura est.*"

bestiae de abyssu sine fundo" videmus. Post eam, "*bestia de terra*" apparebit, duce America Protestantium, cum fide Catholica Romana reconciliata.

Vincula sanguinis

Hic est authenticus valor biblicus qui plenam nostram attentionem et attentionem meretur. Nam sine causis conflictuum humanorum eliminandis, hoc principium vinculorum sanguinis saltem pericula et causas quae ea provocare possunt minuit. In terra, condicio idealis non est accessibilis, sed vir sapiens omne studium adhibet ut pacem et communicationem cum proximo promoveat. Et quis est primus proximus noster in terra? Parentes nostri, fratres et sorores nostri ex eodem patre et matre nati. Nam eo quod a liberis suis qui eum amant obtinere vult, Deus in " *quinto mandato* " suo praescipit: " *Honorabis patrem tuum et matrem tuam* ." Et Iesus Christus venit ut nobis revelaret in Deo omnipotente creatore, se ipsum esse verum Patrem nostrum cuius Spiritus caelestis est. Angeli eius sancti eum Michaellem nominant, et nobis in terra, ipse est Iesus Christus, "Yahweh qui salvat" ut Messias missus a Spiritu suo creatore, legislatore, et hoc in casu, redemptore, cum veniat ut, per mortem voluntariam et " **sanguinem effusum** ", peccata hereditaria et involuntarie commissa a sanctis suis redemptis, electis, redimat. Ergo, hac in munere, "vinculum sanguinis" gravissimum vitae humanae est. Nam Deus totam hanc vitam humanam ordinavit ad illustrandum consilium suum salutis universalis, omnibus creaturis suis caelestibus et terrestribus propositum. Salus a Iesu Christo allata familiam universalem aedificat et coniungit. Coniungit fratres et sorores terrestres cum fratribus angelicis caelestibus, qui omnes agnoscunt se habere ut unum verum Patrem, unicum et summum Deum Creatorem. Hoc est propositum quod Deus sibi proposuit cum creationem dimensionis nostrae terrestri effecit, sed hoc propositum iam ante creationem primi angeli sui, liberi et responsabiliter creati, coram electionibus suis, conceptum erat. Satan, primus " *filius* " Dei, contra auctoritatem Dei rebellavit, et origo est primae fracturae quae in sancta familia caelesti accidit. Cum electio eius irremediabilis esset, actio eius ut " *diabolus* " eum damnavit mori debere ut evanesceret et definitive deleretur. Videmus igitur vinculum familiare mortem non impedire, et, heu, iniuste fratrem suum Abel occidendo, Cain, primum filium terrestrem Adami et Evae, hoc triste futurum vitae humanitatis confirmaturum esse. Cum terram eiusque universum creat, Deus dimensionem praeparat in qua principium mortis revelabitur et perficietur. Et ab primo die, terram in forma globi aquae creando, Deus programma suum mortis terrestri illustrat, quia hae aquae nomen " *maris* " accipient, "mortis" latrices in experientia diluvii, exitus ex Aegypto et transitus Maris Rubri quod currus delevit et milites Aegyptios submersit, et pelvis ablutionum qui, ut symbolum propheticum baptismi, etiam nomen " *mare* " gerebat. Die secundo, Deus "terram" siccam creat eam ex " *mari* " emergere faciendo. Hac actione, in imaginem ponit avulsionem "vitae" ex "morte" " *maris* ". " *Terra* " ergo portabit hominem quem ad imaginem suam formabit et qui in ea vivet et crescet. Et in hac humanitate Deus poterit electos suos dignos aeternae suae societatis eligere. " *Terra* " igitur valorem superiorem " *mari* " repraesentat, sed nihilominus etiam "vitam" et "mortem" latricem. In historia nostrae aetatis, prima forma religiosa Christiana dominans fuit Roma catholica papalis, et mors quam iussit et effecit ei symbolum " *bestiae de mari ascendentis* " in Apoc. 13:1 meruit. Deinde, fides Protestantica adhuc imperfecta, quae ex eius medio emersit, publice anno 1517, sub titulo Ecclesiae Reformatae, vicissim nomen symbolicum " *bestiae de terra ascendentis*

" meruit. In bellis religionis, ab intolerantia et aggressivitate papismi Romani et foederum Catholicorum eius provocatis, duae religiones sorores conflixerunt et se invicem trucidaverunt sicut feroces " *bestiae* ". Hoc est testimonium historicum quod longa pax religiosa observata ab Revolutione Gallica et imperio Napoleonis I oblivioni ^{tradit} . Sed haec agendi ratio Protestantismi armati veram eius naturam spiritualem revelabat. Eo tempore iam vita verorum electorum Dei eminebat ab eo quod Deus " *hypocritam* " iudicat in Daniele 11:34: " *Et in tempore quo casus eorum, modico auxilio erunt, et multi iungentur cum eis in hypocrisi.* " Num mirari debemus hoc iudicio a Deo facto? Minime! Simpliciter, quia Iesus iam " *hypocritas* " appellavit clericos Iudaicos quibus declaravit in Matthaeo 23:13: " *Vae vobis, scribe et Pharisei, hypocritae! quia clauditis regnum caelorum ante homines; vos ipsi non intratis in illud, et eos qui volunt intrare non sinitis intrare.* " Hoc dictum inter sedecim praesto elegi quia haec criteria opera duarum " *bestiarum* " religiosarum Christianarum, tempore successive, identificant. Sed ope concordantiae, sedecim dictum invenire potes qui complent et simul definiunt imaginem compositam Christiani quem Iesus " *hypocritam* " iudicat quia "hypocrisin" exempli Iudaici suae experientiae reproducit. Apostolus Petrus propter hypocrisin suam a Paulo increpatus est, quod necessitudinem suam cum paganis celaverat. Non ausus est assumere quod Spiritus eum adduceret, quia ianua salutis paganis patebat post mortem et resurrectionem Iesu Christi. Timebat damnationem ab aliis apostolis et discipulis, fratribus suis. Sed haec "hypocrisis" benigna erat, si non a Deo benedicta, quia hypocrisis falsorum Christianorum naturae omnino diversae est. Homo qui eam exercet personam agit quae veram naturam suam celat. Et se "servum Dei" indigne profitendo, consequentias huius hypocrisis a Deo ipso creatore et servatore fert.

Quod foedus salutis in sanguine a Iesu effuso nititur, omnibus mendaciis contradicit quae affirmant Iesum non personaliter occisum esse. Si sanguis eius non effusus est, reconciliatio cum Deo impossibilis est, et multitudo sacrificiorum animalium quae mortem eius antecesserunt invalida et superflua est; sed sanguis eius effusus est, et salus eius est realis.

In terra, animalia plerumque solum necant ut edant, atque ita propriam vitam prolongent. Instinctu solo viventes, nihil boni et mali norunt; edere et superesse solae curae sunt. Sed in specie humana, his rebus accedit gratuita malitia, voluptas proximum patiendi, ob varias causas vel etiam sine causa. Ut causas huius humanae malitiae minueret, Deus successionem generationum innixa est hereditate eiusdem sanguinis. Patris et matris, progenitorum filii ex eis nati. Sic familia construitur, deinde, pluribus familiis eodem patre natis congregatis, primae tribus formatae sunt. Membra tribus inter se auxilium et concordiam debent. Vinculo sanguinis uniti sunt et contra tribum quae eam aggredi venit, simul pugnare debent. Ad impetum vitandum, quaeque tribus territorium suum administrare debet nec in territorium alterius tribus intervenire. In vita animalium, eadem principia invenimus. Leo catulos suos protegit, sed paratus est eos qui ex grege alieno sunt devorare. Omnes species viventes programmatae sunt ad progeniem suam protegendam et contra praedatores pugnandum. Lex familiae, quae in sanguinis communionem condita est, omnibus valet. Crescente multitudine hominum, tribus in populum congregatae sunt et commune territorium

participaverunt, quod "patria" appellatum est. Post diluvium, cum Babelis conata unione, humanitas superstes se regem elegit, Nimrod, cuius turris, ex eius consilio constructa, Deo displicuit adeo ut homines linguis diversis separaret. Simul ac inter se communicare non poterant, separati sunt, ab invicem recesserunt, et totam terrae superficiem incoluerunt. Hoc tempore, populi terrarum constitutarum dupliciter uniti sunt hereditate sanguinis et linguae scriptae et locutae. Sed bella finium continua sunt, quia fines solum in pactis a terris diutius vel brevius acceptis nituntur. Et in terra peccati, populi inter se bellum gerunt ex desiderio possessionem territorialem amplificandi. Malitia in cordibus hominum collocatur et populi raro pacem norunt. Sic vita humana evolvitur, a Deo separata, dominationi et tyranno temporis tradita, quia se fortissimum demonstravit. Maledictio vitae terrenae sic confirmatur et plene visibilis redditur. Attamen populi sic formati omnes nesciunt se praeceptis angelorum malignorum, a Satana diabolo ductorum, parere. Spiritus rebelles homines formis religiosis paganis inspiraverunt, in quibus se divinitatibus invisibilibus vel visibilibus servire putant, cum astra, terram, mare, ignem et caelum et animalia fortia et potentia, ut taurum, bubalum, leonem, etc., deificent. In his condicionibus, felicitas non existit et saltem non est diuturna. Pax tantum in isolatione, longe ab aliis hominibus, invenitur. Cum fines tantum theoretici sint, mixtura populorum efficitur, dominatione imperiali incitata. Simul Deus populum suum Israel ordinat, eos vetans ne cum peregrinis nuberent. Vinculum sanguinis sic firmatur et protegitur, sed tantum inter populum a Deo electum ad demonstrationem suam universalem. Deo, finis huius prohibitionis est impedire populum suum ne ritus religiosos externos adoptet; quod fit in casu matrimonii cum persona religiose diversa. Mensura destinata erat ad populum sanctum collective protegendum a poenis divinis, quas eorum inoboedientia inevitabiliter provocaret. Sed prohibitio naturam membrorum populi Hebraei non mutavit, et natura rebellis rebellis mansit sicut oboediens oboediens mansit. Attamen, observatio huius mensurae a Deo impositae permisit ne foedus eius sanctum frangeretur.

Israel et Iuda, magis ac magis rebelles et surdi ad praecepta Dei, in apostasiam inciderunt et abominationibus paganis, quas populus suus suscepit, indulserunt. Poena deinde graviter in eos incidit; gens Iudaica per septuaginta annos deleta est, quo tempore populus eorum deportatus et in captivitatem Babylonis ductus est, tribus gradibus successivis inter annos 605 et 586. Lectio destinata posteris generationibus, etiam nostrae, scripta et impleta est: Deus oboedientiam benedicit et inobedientiam et rebellionem graviter punit.

Magni momenti est hoc intellegere: vinculum sanguinis a Iesu Christo effusum ad electos per sex milia annorum historiae peccati terrestris pertinet. Immo Deus se post Adam descendentibus eius usque ad Noe, deinde a Noe ad Abraham revelavit. Biblia, quae haec testatur, ergo nos monet Deum non esse Deum exclusivum Iudaeorum. Foedus cum populo Hebraeo initum igitur tantum experientia intermedia est, inter tempus antediluvianum et aetatem Christianam posita, quae quattuor milia annorum ex toto sex milium annorum complectitur. Attamen huius experientiae momentum permagnum est, cum Deus ipse inter populum suum habitare venerit, sub terribili aspectu ignis columnae nubis ardentis

latens. Sapientia Dei revelatur modo quo programma suum ad vitam electorum suorum servandam ordinavit.

A prima morte in creatione, scilicet agno cuius pellis vestimentum erat ad nuditatem Adami et Evae tegendam, salus quae in morte Iesu Christi requiescere debebat per totam experientiam humanam usque ad tempus ministerii eius terreni proposita est. Primo, antediluviani sine Deo viso probati sunt. Deinde, ab Abrahamo et deinde Mose incipientes, sub titulo populi Hebraei, a visibili praesentia divina ordinati et instructi sunt. Tum Iesus Christus ad hunc populum venit ad perfectum sacrificium perficiendum quod omnia peccata electorum totius historiae humanae validatura erat. Sic omnibus perfectis, morte et resurrectione sua, progressionem progressivam Electae suae terrenaе, praesentia visibili privatae, usque ad reditum eius gloriosum finalem observavit, comitatus est et ordinavit. Salus a Iesu Christo proposita igitur longe abest a sola Iudaica. Vere universalis est. Et testimonia quae hoc demonstrant abundant. Ut pars promissionis Dei Abrahamo, Israeli prioritas data est ad nativitatem Salvatoris Messiae excipiendam. Et fidelis principiis et promissis eius, Deus eum nasci fecit ut virum Iudaicum, similem aliis viris Iudaeis sui temporis. Attamen re vera, Iesus Iudaeus erat tantum propter reverentiam erga sacras scripturas quae eum filium Davidis nuntiabant. Hac de causa natus est revera ex Maria et Ioseph, ambobus ex stirpe regis Davidis, ex tribu Iuda. Sed Biblia specificavit eum ex "virgine," id est, miraculose, nasci debere. Et haec res magni momenti est, quia hoc modo Iesus sanguinem Iudaicum non hereditat. Sanguis eius miraculose notatur compositione specifica a Ron Wyatt, archaeologo Adventista, inventore arcae in spelunca sub cruce viri cruciati Golgothae positae, revelata: 23 chromosomata X et unum chromosomatum Y, comparata cum 23 pro homine normali. Hoc testimonium, confirmatum examine technicorum Hierosolymitanorum anno 1982, probat sanguinem Christi ipsum non chemice cum ulla hereditate terrena coniunctum esse. Iesus Christus igitur universaliter omnibus hominibus proponit ut foedus spirituale cum eo ineant, simplici fidei fundamento.

Sed adhuc intellegendum est quid ille "fidem" vocat. Nam iam in hoc gradu minor electi eius se a multitudine falsorum credentium separant. Et hic considerandum est exemplar electorum salvorum esse reproductionem experientiae terrenaе eius. Nonne dixit Iesus: "***Si quis vult post me venire, abneget se ipsum, tollat crucem suam, et sequatur me***?" Hic versus multitudinem falsarum conceptionum religiosarum Christianarum eliminat. Et iam primum, fides Catholica Romana cuius doctrinae repugnant et transgrediuntur iis quas Deus constituit et probavit. Et post eam, multiplices formae Protestantismi, haeredes peccatorum eius.

Facile estne duabus condicionibus quas Iesus proponit ad eum sequendum satis implere? Si verum dicere volumus, dicamus aperte: Non, non facile est, et quibusdam etiam impossibile. Sed naturaliter donum habemus ad hanc impossibilitatem aliis tribuendam, sicut Pharisaeus qui stans orans dixit: "O Deus, gratias tibi ago quod non sum peccator sicut ceteri homines...". Scimusne vere quomodo "***nos ipsos abnegare***"? Parati sumusne "***crucem nostram tollere***" ut Iesum Christum sequamur? Sciemus cum res nobis id imponat; tum demum, et usque ad illud momentum, solum in spe vocationi Christi respondemus, omnis

nostrae infirmitatis conscii. Nam tota species humana magno vitio, magna carentia laborat; nescit quomodo amare sicut Deus amat. Et hoc problema non solum religionem, sed etiam vitam civilem, coniugum inter se et erga liberos, pertinet. Amor humanus saepe egoisticus est et in satisfactione accepta fundatur. Qui amat victima est sensuum suorum quia sensus personales eum excaecant et fallunt. Ad religionem applicatum, hoc calamitosum est. Qui Deo indigne serviunt, excaecantur sensu securitatis quem ipsa notio serviendi Deo in eis excitat. Attamen in ministerio suo terreno, Iesus venit demonstrare verum amorem consistere in placendo dilecto, quantum ad se attinet, Deo Patri, oboediendo voluntati eius. Et solum consentiendo se abnegare, haec voluntas expleri potest. Vita Christi exempla specifica huius generis abnegationis praebebat. In caelo vivit, sub nomine Michaelis, beatus, plenus, et ab angelis fidelibus honoratus. Sed salus electorum terrestrium requirit ut hanc vitam auream et tranquillam abneget ut in corpore humano in forma infantis nascatur. Deinde in condicionibus humilibus crevit et ministerium suum aetatis triginta trium annorum ingressus est. Ab prima interventione officiali in synagoga Nazareth, despectus et expulsus est. Nihilominus, tempore procedente, actio eius crevit et magnam popularitatem adeptus est, quae clerum Iudaicum irritavit. Numerosa miracula eius aliquid cum eo habebant, quia orationes eius excitabant sed non intellegebantur. Apostoli eius, quos ipse elegerat, eum contristabant propter incredulitatem et tarditatem ad intelligendum. Et pessimum accidit die mortis eius; Petrus eum ter negavit antequam accusatores eius et decem alii dispersi sunt et timore prae se absconderunt. Solus Ioannes eum fidelitate sua et praesentia sua in Synedrio ubi iudicabatur honoravit. Attamen Iesus his actionibus mirari non potuit, cum ipse prophetam suum Daniele inspiraverit ad haec verba dicenda, in Dan. 9:26: "*...unctus peribit et non erit qui pro eo adiuvet ...*" secundum rectam interpretationem.

Hoc omnibus dico, et haec verba me quoque pertinent. Sex tantum anni adhuc nobis supersunt ut Deum amare discamus sicut ille amari vult, quia tribulationes quae futurae sunt revelabunt quid vere simus.

In plano carnali, vincula sanguinis necessitudines humanas fovunt, sed odium et contentiones familiares non prohibent. Attamen, Deus, eligendo ut hoc principium a populo suo Israel observetur, eis optimam occasionem pessima vitandi dare voluit. Nam ubi hoc vinculum sanguinis non exstat, causae dissensionum ad extremum multiplicantur. Attamen mixtura gentium est radix perpetuorum conflictuum quae in mundo praesertim Occidentali evenerunt. Immo, regnum Romanum omnes terras occidentales una post alteram expugnavit, donec eas omnes titulo imperiali dominata est.

Ab anno 313 ad nostram aetatem, in castris occidentalibus, quamvis bellis assiduis, falsa Christianitas, Catholica Romana et ab anno 1844 Protestans, cohaerentiam regnorum, deinde nationum post Revolutionem Gallicam formatarum, conservavit. Fides Catholica Romana cementum fuit quod relationes internationales sustentavit. Et hodierna unitas Europae adhuc duobus foederibus Romanis successivis aedificata est. Hodie, valores religiosi valde debilitati sunt et vincula sanguinis eversa et conculcata iure soli. Hoc principium in Gallia receptum est, primum a rege Ludovico X Hutino per breve biennii regnum anno

1315. Post eum, hoc principium a rege Francisco I^{anno} 1555 confirmatum et corroboratum est. Anno 1791, lex sanguinis praevaluit, sed deinde, anno 1804, Bonaparte ius soli partiale ei addidit, anno 1993, ius soli petitione singulari scripta obtentum est et anno 1998, ius soli systematice ad liberos in Gallia natos parentibus immigrantibus applicatum est. Deo enim, populi Europae ab eo maledicti, pro arbitrio agere possunt, sed causas perturbationum internarum, quae eorum ruinam et destructionem provocant, adiuvant et foveant. Sibi ipsi problemata addunt, potius quam vitant. Et status praesens aggravatur incapacitate populorum Europaeorum coercendi fluxus migratorios qui advenient et se in eorum solum imponunt, adeo ut documenta identitatis eorum destruant. Et ut hanc condicionem explicemus, momentum longae pacis nationibus Europaeis concessae sublineare debemus. Fortasse crediderunt mixturam ethnicam non esse problema, sed nesciunt Deum Creatorem hanc mixturam diversarum religionum et culturarum quasi bombam horologicam uti, quae tempore quod constituit explodit. Nunc, tempus huic rei opportunum ingressi sumus.

Peccatum anno 313 perfectum

Die octavo mensis Maii, anno bis millesimo vicesimo tertio, dum studium prius scribebam, Spiritus Dei me inspiravit correctione gravi de munere peccati cum die trecentorum vicesimi primi. Haec nova res me hodie intellegere facit aliquid quod usque ad id tempus in studiis meis et explicationibus prophetis subaestimatum erat. Id est quia, ut pars nuntii Adventistarum Septimi Diei quem magis ac magis clarius porto et explico, nuntius de restitutione Sabbati mihi fundamentalis mansit.

Quod Spiritus mihi usque ad hoc momentum animadvertere non permiserat, est Sabbatum a Deo ad finem specificum adhiberi, quamquam iam in prioribus meis explicationibus memoratum est. Munus eius clare revelatur in his textibus ex Ezechiele 20:12 et 20: " ***Dedi etiam Sabbata mea eis ut signum esset inter me et eos*** , ut scirent quia ego sum Dominus qui sanctifico eos. .../... Sanctificate Sabbata mea, et sint ***signum inter me et vos*** , ut sciant quia ego sum ***Dominus Deus vester*** ." Nuntius divinus bis confirmatur, Sabbatum est " ***signum*** " pertinentiae ad Deum creatorem pro ipso electo et pro humano comitatu eius. Scientes eum septimum millennium prophetare, cuius initio electi eius in aeternitatem ingredientur, Sabbatum igitur est " ***signum*** " vel " ***sigillum Dei viventis*** " quod electos suos, quibus id dat, describit, quia eos dignos salute sua agnoscit. Punctum cruciale quod in hoc versu notare debemus est haec expressio: " Dedi ***etiam eis Sabbata mea*** ." Sabbatum est ante omnia aliquid aliud, donum a Deo electis suis datum. Nunc, qui dat, etiam auferre potest quod dat, sicut Iesus recte docuit in Mt 13:11-12 et 25:29: "Et accesserunt discipuli et dixerunt ei: 'Quare in ***parabolis*** loqueris eis ?' Respondit eis Iesus: ' Vobis ***datum est*** nosse mysteria regni caelorum, illis autem non ***datum est*** .'" ***Ei enim qui habet, dabitur et abundantia habebit; ei autem qui non habet, et quod habet auferetur*** . Clavis spiritualis in hoc versu revelata tam magni momenti est ut Iesus eam secundo in Mt 25:29, praecise, de servo malo in « ***parabola*** » « ***talentorum*** ». Subtilissime, lingua Francogallica a Deo electa ad Revelationem suam prophetica explicandam, haec parabola divina, vocabulum « ***talentum*** », praeter vim huius

nominis ab tempore Iesu, donum artisticum, manuale vel intellectuale utile, vel, aptius in relatione cum Deo, donum spirituale, designat. Interpretatio Apocalypsis igitur fieri debet secundum hanc doctrinam fundamentalem a Iesu Christo revelatam: « ***Ei qui habet, dabitur et abundantia habebit; ei autem qui non habet, etiam quod habet auferetur*** . » Consequentiae huius applicationis ingentes sunt et deinde intellegendum est Sabbatum iussu Imperatoris Constantini anno 321 relictum esse **solum desiderio Dei illud retrahendi et auferendi ab ecclesia mundana** quae, anno 313 constituta per cessationem persecutionum Christianorum, **iam non est digna "signum" pertinentiae ad Deum creatorem ferre** . Hoc secundum principium: « ***Ei autem qui non habet, etiam quod habet auferetur*** . » Sabbatum igitur a Deo "aufertur" ab ecclesia mundana quae dogmata pagana amplectitur et quae anno 538 Ecclesia Catholica Romana fiet, primo papa titulo suo, Vigilio, amico dolo Theodoraе, meretricis olim nuptae imperatori Iustiniano I. Hac in perspectiva, desertio Sabbati tantummodo consequentia est alterius actionis quae eam anno 313 antecessit: liber accessus ad religionem Christianam et apostasia diffusa quae inde orta est.

In parabola sua, Iesus infidelem ignorat et solum fidelem fidelem et infidelem fidelem exempla ponit; ipse igitur fidelis manet principio binario constanti in omnibus iudiciis suis: ita an non, lux an tenebrae, vita an mors, et cetera. Hi duo genera servorum mores omnino oppositos habent in usu libertatis suae. Servus bonus et fidelis Deo servit ad maximum facultatum suarum; contra, servus malus et infidelis ei minimaliter servit. Hoc docetur usus quem faciunt talento a Deo accepto. Et in 313, libertas falsas conversiones hominum qui Deo minimaliter serviunt favet, ita "notam" communem obligationi Christianae tribuens.

Quod anno 313 perfectum est, iam perfectum erat pro Israele carnali secundum doctrinam datam in Ezechiele 20 et praecipue in his versibus 10-11: " ***Et eduxi eos de terra Aegypti, et eduxi eos in desertum. Dedi eis praecepta mea et iudicia mea ostendi eis, quae faciens homo debet, ut vivat secundum ea*** ." Deus prioritatem tribuit " ***legitimationibus suis et iudiciis suis*** ", quod confirmatur in versu 12 qui sequitur ubi dicit: " ***Dedi eis sabbata mea signum inter me et eos*** , ut scirent quia ego sum YaHWéH qui sanctifico eos. " Deinde, in versu 13, Deus confirmat hoc principium in versu 11 citatum: " ***Et domus Israel rebellis est contra me in deserto. Non ambulaverunt in praeceptis meis, sed iudicia mea projecерunt, quae homo debet facere, ut vivat in eis*** , et ***sabbata mea polluerunt ultra modum*** . Cogitavi effundere furorem meum super eos in deserto, ut delerem eos. " Deinde Deus reactionem suam ad nocentes revelat, in versibus 24-25-26: " ***quia non custodierunt iudicia mea, sed projecерunt testimonia mea, polluerunt sabbata mea, et converterunt oculos suos ad idola patrum suorum*** . ***Dedi eis etiam testimonia quae non erant bona, et iudicia in quibus non vivere potuerunt*** . Polluvi eos muneribus suis, cum transire fecerunt omne primogenitum suum per ignem; itaque ego..." Punirem eos, et scire facerem eos quia ego sum Dominus. » Haec divina poena apostasiae in aetate Christiana, in Dan. 8:12, per: " ***traditus est exercitus cum perpetua propter peccatum*** " et in Dan. 7:25, per: " ***tradentur sancti in manus eius per tempus, tempora, et dimidium temporis*** ." In his duobus versibus, verbum " ***traditus*** " et " ***liberatus*** " actionem sub iniciativa Dei ponit. Ille est

qui, suvere, sanctos fideles vel infideles auctoritati Romanae liberat vel non liberat. Idem nuntius ergo confirmatur cum contributione praecisionis datae de tempore a Deo statuto pro hac derelictione Christianorum infidelium: unus annus solaris + duo anni solares + dimidium anni solaris, id est, in summa: 3 anni et 6 menses dierum propheticorum, id est, secundum duodecim menses lunares 30 dierum per annum, 1260 dies propheticorum annorum realium inter 538 et 1798 sitos. Haec derelictio a Deo ecclesiae Christianae crudeli ducibus... Diaboli iam thema erat minae divinae in Lev. 26:18-19 citatae: "*Si tamen non audiveritis me, septem vicibus addam puniendos vos propter peccata vestra. Conteram superbiam fortitudinis vestrae, et ponam **caelos vestros ferreos**, et terram vestram aeneam.*" Haec **secunda minatio** Ezechielis 26 in aetate Christiana per "**secundam tubam**" Apoc. 8:8-9 in effectum deducitur: "*Secundus angelus tuba cecinit, et quasi mons magnus igne ardens missus est in mare; et tertia pars maris facta est sanguis, et tertia pars creaturarum viventium in mari mortua est, et tertia pars navium periit.*" Haec completa sunt cum crudeli et persecutoris regiminis papalis ab anno 538 instituto. Notandum est omnes maledictiones diabolo ab hominibus attributas, in Biblia, a Deo ipso vindicari: "**Ponam caelos vestros ferreos.**" Ita confirmatur Deum uti officiis diaboli ad puniendos et castigandos homines contra se reos.

His igitur versibus Ezechielis 20, Deus attentionem nostram ad hanc diem 313 dirigit, in qua, non iam persecutione afficta, fides Christiana exemplar verae fidei, ab tempore apostolorum in Apoc. 2 memoratorum hereditatum, sub nomine symbolico "*Ephesus*" deserit; secundum significationem verbi Graeci "*ephe-sis*" quod significat: iacere. Iam Iesus Christianos alloquitur qui tempore Ioannis, ultimi apostoli superstitis, circa annum 95 initio aetatis nostrae vivunt. Doctrina veritatis adhuc agnoscitur, sed zelus religiosus eo tempore debilitatur. Et Iesus eo tempore venit, ut veros Christianos minetur, quibus in versibus 4 et 5 dicit: "*Sed habeo adversus te, quod **primam caritatem reliquisti**. Memento ergo unde excideris, et paenitentiam age, et prima opera fac; **alioquin, veniam ad te et movebo candelabrum tuum de loco suo, nisi paenitentiam egeris.***" Iesus electum suum minatur, dicens: "**Movebo candelabrum tuum de loco suo.**" Ita aget secundum principium illud: "**ei qui non habet, quod habet auferetur**" a ». Quid autem "**candelabrum**" repraesentat? Lux divina in plenitudine sanctificata, id est, lux a Spiritu Sancto Dei fidelibus electis eius data. Hoc autem "**candelabrum**", ab Hebraeis iussu eius specialiter constructum, septem ramis constabat, in quorum summitate septem lucernae oleariae septem flammis ignis producebant, quae lucem praebebant. In basi centrali, tres fistulae superimpositae a sinistra et dextra huic columnae centrali connexae erant; quod huic coetui normam 3 + 1 + 3 dat. Et praecise, anno 313, decreto imperiali victoris imperatoris Constantini Magni, cessatio persecutionum Christianorum per totum imperium eius statuitur. Deus igitur in praxim, anno 313, fine aetatis "*Smyrnae*" dictae, minam suam in nuntio ad "*Ephesum*" directo exhibitam deducit. Quia hoc tempore, se mundo pagano non converso aperiendo, fides Christiana iam paenitere non potest. Tempore "*Ephesi*", Christiani cum Iesu "*opera Nicolaitarum*" oderant, nomen ex Graecis verbis "*Nike*" et "*laos*" constructum, quae "*Victoria*" et "*populus*" significant, ita symbolice victores Romanos designantes. Postea, tempore "*Pergamum*" appellato, quod cum die 538 coniungi debet, hi "

Nicolaitae " Romani coetum religiosum formant; Christianitatis infidelis quae ab anno 313 evoluta est; ut Apoc. 2:15 suggerit: " *Similiter et vos habetis qui similiter doctrinam Nicolaitarum tenentes.* " Ab tempore " *Ephesi* ", " *opera* " pagana Romanorum paganorum doctrina religiosa Christiana aequae pagana substituta sunt . Maledictio divina igitur totam fidem Christianam globaliter percutit, auctoritate pagana Imperatoris Constantini motam, ab anno 313, quo Deus Spiritum Sanctum ab ecclesia Christiana officiali usurpatrice retraxit. Hic applicationem enuntiationis Dei in Ezechiele citatae invenimus. 20:25: " ***Dedi etiam illis praecepta non bona, et praecepta in quibus non vivere possent .*** " Hoc confirmatur in 2 Thess. 2:9 ad 12: " *Adventus huius impii est secundum operationem Satanae cum omni virtute et signis et prodigiis mendacibus, et cum omni seductione iniquitatis in his qui pereunt, quia non receperunt—amorem veritatis ut salvi fierent.* " ***Ideo mittit illis Deus vires erroris , ut credant mendacio , ut damnentur omnes qui non crediderunt veritati, sed complacuerunt iniquitati .*** Aliis verbis, Deus eos "Dominicam" appellat, quasi signum quod eos reicit et Satanae tradit. Tamen, ad gloriam suam, pauci vere electi manent qui fideles ei manent, non sinentes se ab apostasia sui temporis moveri. Quam ob rem, etiam anno 538, Iesus quosdam electos invenit quibus se directe alloquitur forma familiari utens. Nuntius sensum plenum accipit, scientes thronum Romanum contemptum et derelictum esse ab Imperatore Constantino I, ^{qui} urbem "Mediolanum" appellatam praeferabat, in quo decreta sua successiva annorum 313 et 321 statuit, quibus haec duo eventa coniungere debemus propter actionem et voluntatem summam Dei: **313, Spiritus recedit... ; 321, die Sabbati septimi, " sigillum Dei viventis " removetur .** Mendacia religiosa quae Apoc. 13:1-5 et 6 ut " ***blasphemias*** " denuntiat, anno 538, sunt " ***signa*** " naturae paganae falsae Christianitatis ab anno 313 constitutae: " *Et vidi bestiam ascendentem de mari, habentem decem cornua et septem capita, et super cornua eius decem diademata, et super capita eius nomen blasphemiae .../... Et datum est ei os loquens magna et blasphemias ; et data est ei potestas agere menses quadraginta duos. Et aperuit os suum in blasphemias adversus Deum, ut blasphemaret nomen eius, et tabernaculum eius, et eos qui in caelo habitant.* " Et reliqua pars "diei solis invicti" primi diei, adoptata die 7 Martii 321, simpliciter formalizat, ut " ***signum*** ", maledictionem divinam quae anno 313 coepit. Et ludus subtilis a Spiritu ordinatus continuatur hoc nomine urbis "Mediolani" quod confirmat nexum eius spirituale cum " *mille annis* " septimi millennii quod Sabbatum remotum est. praefiguratum ut " ***signum*** " a Deo datum veris sanctis suis et dignis electis. Ita, valde logice, Sabbatum ab apostolis et veris discipulis colebatur; anno 313, Deus id removit et non restituit usque ad annum 1844, mense Octobri, dando illud primis **selectis** Christianis Adventistis, ut " ***signum*** " **pertinentiae suae ad Deum Creatorem .**

Explicatio evolutionis falsae fidei Christianae a Deo in prophetia sua Apocalypsis specificiter petitur. Initium " *adulterii* " spiritualis falsorum Christianorum definit in fine " *decem dierum* " propheticorum vel **decem annorum actualium, qui in** nuntio " *Smyrnae* " in Apoc. 2:10 memorantur: " *Nolite timere quae passurus es. Ecce, missurus est diabolus aliquos ex vobis in carcerem, ut tentemini; et habebitis tribulationem diebus decem . Estote fideles usque ad mortem, et dabo vobis coronam vitae.* " Hoc decennium inter **annos** 303

et 313 impletum est persecutionibus a Diocletiano imperatore Romano et eius imperio tetrarchico iussis. Et haec dies 313 magni momenti est, cum momentum significet quo diabolus consilium suum mutat ad opus Dei pugnandum. Sed quis haec ordinat? Deus ipse. Persecutio se probavit et secundum testimonia collecta, "sanguis Christianorum semen est", quo plus quis occidit, eo plures vocationes inspirat. Anno CCCXIII, Mediolani, victor contra tetrarchias imperiales, Constantinus I Imperator, Magnus cognomine ^{appellatus}, persecutionibus, quae antea Christianos servos Iesu Christi afflictaverant, decreto finem imposuit. Haec pax humana, specie, causae divinae Christianitatis maxime nocuit. Re vera enim nihil mutatum est; fideles fideles manebant, infideles infideles manebant, libertate adepta abutentes. Et hoc ea simplici causa, quod quisque titulum religiosum Christianum assumere poterat. Sicut falsa conversio ipsius imperatoris, sufficiebat se Christianum esse affirmare ut ab humana communitate agnosceretur. Metu persecutionis iam non existente, Christianum fieri eo tempore in usu erat. Tum doctrinae variae per imperium diffusae sunt et rixae religiosas sectatores doctrinarum conflictantium inter se composuerunt. In hoc diluvio mendacium theorarum, sancta et pura veritas apostolica omnino evanuit et invisibilis vel paene facta est. Tum intellegere possumus cur Constantinus Imperator unitatem religiosam imponere voluerit ut rixis et perturbationibus in imperio suo finem imponeret. Deo autem, fides multis formis vindicata mortua et inutilis erat; ideologi et eorum sectatores decepti omnes in "*adulterium*" contra Deum verum inciderunt. Tum demum, ut imperium suum unificaret, anno 321, die 7 Martii, Imperator Constantinus veram requiem septimi diei, quam usque ad id tempus veri Christiani, heredes veritatum apostolicarum, exercebant, deseruit. Eam requie primi diei substituere curavit, quam, ut cultor pagani "*Solis invicti*", iam ipse personaliter in unoquoque primo die hebdomadis honorabat. Haec requies, in primo die normae divinae hebdomadis sita, sic, decreto imperiali, "*signum*" auctoritatis humanae facta est. Quod intellegendum est, hanc actionem a Deo directam esse, qui sanctam Sabbati praxim a Christianitate a paganismo maculata remove voluit, quod eam ei indignam reddebat. Et eodem modo, contra, ipse erat qui eam in Adventismo Septimo Die a mense Octobri 1844 restitui voluit ut sanctificationem eius confirmaret.

Ergo, desertio et restitutio Sabbati non sunt causae, sed consequentiae totius agendi Christianorum erga sacram doctrinam veritatum apostolicarum ex vetere foedere et novo foedere hereditate acceptarum. Hac ex parte, Sabbatum, "*signum*" pertinentiae ad Deum viventem, secundum Ezechielem 20:12-20, logice a Deo ipso subtrahitur vel restituitur. Imperator autem Constantinus nihil aliud est quam medium quo Deus, magnus Iudex, divinam suam sententiam exsequitur. Logice, requies Sabbati septimi diei et requies primi diei fiunt signa distinctiva duorum castrorum adversariorum in terminis absolutis: "*sigillum Dei viventis*" contra "*notam bestiae*".

Ex hac interrogatione de munere Sabbati consequentia est ut in Daniele 8:12, locutio "*propter peccatum*" non solum Sabbatum designet, sed contemptum totius vel partis sanctae doctrinae Christianae ab anno 313. Ad hanc interpretationem confirmandam, nota "*propter*" idem "*peccatum*", Iesum intercessionem suam, vocabulo "*perpetua*" vel "*continua*" designatam, cessare.

Sed haec cessatio intercessionis eius historica fiet et tantum anno 538 fiet, die constitutionis regiminis papalis quod venit ut usurpet et in terra reproducat intercessionem quam Iesus usque ad tunc in caelo fecerat; et haec intercessio tantum cessat falsis Christianis, qui maior pars et dominantes facti sunt quia solum illam papae, novi capitis terrestris ecclesiae Christianae, vident.

Tres igitur dies habemus qui progressionem ad regimen papale Romanum indicant: 313, initium peccati; 321, recessum signi pertinentiae ad Deum; et 538, finem " **perpetui** " (sacerdotii) Iesu Christi. Constructio prophetiae silentio praeterit diem 321 recessus Sabbati et tantum commemorat annos 313 et 538. 313, pro fine temporis " *Smyrna* ", et 538, pro initio temporis " *Pergamum* " quod significat " *adulterium* " vel accuratius: matrimonium transgressum. Quod impletur cum per papam falsa Christianitas Catholica " **draconem** " veneratur, id est, diabolum, qui ei dat " **thronum suum et potestatem magnam** " secundum Apoc. 13:2: " *Bestia, quam vidi, similis erat pardo, et pedes eius sicut pedes ursi, et os eius sicut os leonis. Draco dedit ei potestatem suam, et thronum suum, et potestatem magnam* . " Nota hanc subtilitatem divinam: " *bestia* " designatur ut " *quarta bestia* " Dan. 7:7, quia symbola trium imperiorum quae eam praecedunt coniungit: " *pardus, ursus, et leo* . " Praeterea, Spiritus nobis suggerit successionem historicam Europae papalis ad imperium Romanum paganicum, quam " *draco* " significat in Apoc. 12:3: " *Et apparuit aliud signum in caelo: et ecce draco magnus rufus, habens capita septem et cornua decem, et in capitibus suis diademata septem* . " Ipse diabolo coniungitur in Apoc. 12:9. Historia successionem Romae imperialis et Romae papalis confirmat, quae " **thronum eius** " Romae institutum hereditate accepit. Nam, ab Constantino I ^{anno} 313, Roma ab imperatoribus successivis relicta erat, qui in parte orientali Europae sedem collocare elegerunt. Itaque solum per perversum regimen religiosum Catholicum Romanum Roma auctoritatem in imperio retinuit usque ad constitutionem regiminis papalis anno 538, consensu et auxilio armato Imperatoris Iustiniani, qui ipse in parte orientali imperii mansit.

Actio divina diei 313 adiuncta diabolo permittit ut astutiae consilium, id est " *serpentis* ", amplectatur. Deinde consilium " *draconis* " deserit, qui sanctos aperte persequitur et vi conatur fidem in Christum ab eis relinquere. Ex hac observatione apparet eum hoc consilium astutiae ter in aetate Christiana uti: primum anno 313, secundo anno 538, tertioque anno 1844, ubi, post fidei probationem Adventistarum, doctrinas et coetus ecclesiarum Protestantium multiplicat ut aspectum religionis Christianae obscuret; hoc est argumentum et thema " *quintae tubae* " Apoc. 9:1 ad 13. Ita in consilio suo " *draconis* ", diabolus Christianos retinet et eos ad fidem suam abnegandam cogere conatur, et contra, in consilio suo astutiae, eos ad obligationem religiosam impellit. Quo plures sunt, eo obscurior status spiritualis; et eo plures sunt victimae eius deceptae. Sed etiam antea, per Bella Religionis saeculo XVI ' zelum bellicum pugnax in Protestantibus, Huguenotis Calvinistis, quos Deus " **hypocritas** " iudicavit, excitavit. Et hic iterum, quo plures in hac obligatione erant, eo densiora tenebrae veros servos Dei veritatis, hoc in contextu actione pacifica et acceptatione maltractationis quibus a foederibus armatis Catholicis subiiciebantur, designabantur. Apogaeum harum persecutionum sub Ludovico XIV attigit, qui a Deo inspiratus nomen " *draconum* "

" militibus venatione peritis, in agris et silvis, humilibus servis Iesu qui conveniebant ut fidem suam in secreto viverent, daret. Hic rex despoticus, superbus, a Deo spiritualiter excaecatus, electis sui temporis intellegere permisit " *dracones* " suos nomine diaboli operari, cuius ipse fidelis et oboediens servus erat. Itaque victima fuit contemptus sui et ignorantiae revelationum biblicarum quae symbolum " *draconis* " cum " *diabolo* " ipso, sed etiam cum " *serpente* " et nomine " *Satanae* " in Apoc. 12:9 connectunt: " *Et proiectus est draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur Diabolus et Satanas, qui seducit universum orbem terrarum; proiectus est in terram, et angeli eius cum illo proiecti sunt.* "

Momentum quod Deus huic diei 313 tribuit, quem nunc imaginem " *candelabri* " divini voluntate eius retracti considero, Deo gloriam dat ut sit summus ordinator omnis vitae humanae. Nihil sine voluntate eius perficitur, sive in bonum sive in malum. Et hic versus ex Amos 3:6 id confirmat dicendo: " *Num clanget tuba in civitate, et populus non expavescet? Num venit malum in urbem, et Dominus non fecit?* " » Legimus etiam in Iob 2:10: " *Dixit autem Iob ad eam: Quasi stulta mulier loqueris! Quid? Bona accipimus a Deo, mala non accipimus? In omnibus his non peccavit Iob labiis suis.* "

Summa summarum, haec nova lux, quae munus prioritatis et consequentias libertatis religiosae a Christianis anno 313 adeptae illustrat, iudicium Dei in documentis meis successivis hodie revelatum non mutat. Attamen Deus munus suum summum tamquam ordinatorem supremum, qui eventa non subit, sed ea suvere moderatur et ordinat, iterum detegit et confirmat. Et anno 321, non iam sancti infideles Sabbatum deserunt, sed Deus eis illud aufert, quia eo iam non digni sunt. Peccatum deinde signum officiale accipit quod id identificat: requiem primi diei hebdomadis divinae, Dominicam hodiernam, olim "diem Solis invicti" a Constantino I Imperatore impositum et decretum 'diem requietis a falsis Christianis honoratum, sed a Deo denuntiatur, tamquam **signum** et " *nota bestiae* ".

Per quadraginta annos, in servitio Dei et sub eius inspiratione, requiem Sabbati ut solam causam " *septem tubarum* " Apocalypsis praesentavi. Hodie, cum sanctificatio divina progressiva sit, Deus velamen tollit quod hunc errorem tegebat. Quod intellegendum est, pro Deo, rupturam foederis sui cum creaturis suis fundari in contemptu humano erga verbum Dei globale in omnibus formis suis: Torah, Prophetas, Evangelia, Epistulas et Apocalypsin. Et responsum iam datum est a Spiritu in Apocalypsi 1:1-2: " *Revelatio Iesu Christi, quam dedit illi Deus demonstrare servis suis quae oportet fieri cito. Et significavit, mittens per angelum suum servo suo Ioanni, qui testimonium perhibuit verbo Dei et testimonio Iesu Christi, omnibus quae vidit.* "

Hoc " **verbum Dei** " plures aspectus assumpsit quos Deus per tempus scripserat ut hae historiae testimonium perhiberent de omnibus quae ad eum pertinent. Quinque libri a Mose scripti tantum initium testimonii erant per duo foedera successiva collecti. Et culpa novorum Christianorum, qui fidem Christianam ab anno 313 amplexi sunt, fuit officium oboedientiae rebus a testibus historicis a Deo electis scriptis subaestimare. Et haec culpa " *principii* " hodie reproduciitur, clare visibiliter, septem annis ante reditum in gloria Iesu Christi, id est, in " *fine* "; quod locutioni " *alpha et omega* " novam applicationem

propheticam dat quae igitur pertinet ad apostasiam diffusam a libertate religiosa creatam, anno 313, quae poenam " primae tubae " iustificaret, et anno 1995, ante " sextam tubam ". Re vera, hae duae " tubae " similes sunt quia aperiunt et claudunt poenam divinam cum caractere admonitionis eiusdem generis peccati, scilicet apostasiae diffusae et contemptus totius veritatis divinae. Summopere, per tempus, magnus Creator Deus fidem hominum probavit, eos persecutionibus subiciens, deinde in laqueos libertatis tradendo, quae casum plurimorum effecerunt.

Sunt complures causae cur homines Sabbatum observent. Hereditari potest, ratione intellectuali eligi, quia, a Deo ordinatum, rationi consentaneum est id in praxim deducere. Tertia vero causa est quod Deus id signum divinae pertinentiae electis dat, quos " *sigillo* " suo divino signat. Hoc me adducit ut vobis explicem quid sit opus divinum signandi electos; thema in Apocalypsi 7 tractatum.

tempore finis " impletur , quod ipsum duas significationes complementarias habet. Prima significatio hoc " tempus finis " inter annos 1844 et 2030 collocat et ad tempus universalis progressionis fidei Adventistarum Septimi Diei pertinet. Secunda vero significatio est quam Daniel 11:40 definit: " In tempore finis , praevalerebit adversus eum rex austri, et veniet adversus eum rex aquilonis quasi turbo, cum curribus et equitibus et cum navibus multis; veniet contra terram, et quasi torrens inundabit. " Haec significatio tempus inter annos 1995 et 2030 complectitur. Prophetia poenam Europae Christianae infidelis a Musulmanis, Africanis, et Russis Orthodoxis et Musulmanis nuntiat. Sed tempus obsignationis finitur antequam haec bellica actio caedes perficitur, secundum Apoc. 7:3: " Nolite nocere terrae, neque mari, neque arboribus, donec obsignaverimus servos Dei nostri in frontibus eorum. " " Terra, mare, et arbores , " quibus " malum " " fieri " est , etiam duplicem significationem habent, litteralem et spiritualem, nam " terra " significat religionem Protestantem et " mare " religionem Catholicam. Quod ad " arborem " attinet, significat hominem. In Ezechiele 9, Deus nobis praesentat principium obsignationis quod applicatum est ante destructionem gentis Israel; sic intellegere possumus significationem et iustificationem huius obsignationis quae pertinet ad " tempus finis " novi foederis Christiani, quod finitur tempore universalis Adventismi Septimi Diei. Quod igitur est criterium quod Deum ducit ad obsignandos, vel non, vocatos suos? Ezech. 9:4 nobis responsionem praecisam dat: " Dixit ei Dominus: 'Transi per mediam civitatem, per medium Jerusalem, et pone signum super frontes virorum gementium et gementium propter omnes abominationes quae fiunt in medio eius .' " Deinde mors percutit: versus 5 et 6: " Et dixit ad alios, audiente me: 'Ite per civitatem post eum et percutite; non parcat oculus vester, neque misereamini. Senes, iuvenes, puellas, pueros et mulieres interficite et interficite; omnem autem qui signum in eo habet, ne propinquetis ; et a sanctuario meo incipite.' Coeperunt a senioribus qui erant ante domum. "

signa " appellatur . Contra, in Apocalypsi, vocabulum " signa " ad signum Dominicae Romanae refertur, signum divinae maledictionis. Hoc modo, Deus nobis intellegere permittit utramque castra adversariam " signam " aequae oppositam ferre: duo dies quietis inter se certant, sed non sunt pares. Quies

electorum et Dei est Sabbatum " **ad requiem sanctificatum** " a Deo ex creatione terrestri, dum alter est tantum Dominica, quies primi diei hebdomadis " ad requiem **consecrata** " **ab** hominibus. Haec differentia inter " **sanctificatum** " et " **consecratum** " maximi momenti est, quia haec verba duas auctoritates inaequales significant: illam Dei aeterni, omnipotentis, et illam hominis mortalis. Etiam interest scire diem Dominicam ut primum diem hebdomadis definitum esse, ultimo tempore, anno 1980, in dictionario "Le Petit Larousse." In versione anni 1981, Dominica "miraculo" septimus dies hebdomadis factus est. Iterum, diaboli inspiratione et Dei consensu, anno MCMLXXXI, humana auctoritas humanitatem in laqueo mortis etiam efficaciore decepit ut eam deciperet et deleret. Sed hic iterum intellegendum est hanc iniciativam a Deo venisse, qui videntes excaecat, qui videre nolunt.

Hierosolyma " hodie ? Europa et castra Christiana occidentalia, ut dicitur. Videsne in operibus eius " **abominationes** " quae te " **gemire et clamare** " faciunt? Si ita est, signari potes; si non, non potes. Quis igitur est " **sanctuarium** " Dei hodie? Sanctuarium fidelium electos pertinet, sed aliud sanctuarium, hoc infidelem, Iudaeos lapsos et Christianos rebelles designat, fidem Christianam in infidelitatem delapsam, incluso "Adventismo Septimi Diei" officiali ab anno 1994. Res gravissima est, cum vitam aeternam et mortem definitivam condicionet.

Centurio Iosephus Bates, primus Adventista qui ritum requietis Sabbati septimi diei mense Octobri anni 1844 amplexus est, id accepit cum mulierem Baptistam septimi diei convenisset. Hic grex Baptistarum septimi diei a grege Baptistarum qui requiem primi diei, successive a Protestantismo et Catholicismo hereditatam, observabat, secesserat. Tempore huius separationis, id est, ante annum 1844, electio Sabbati cultoribus eius commodum prae aliis formis Protestantismi non attulit, quia usus Sabbati nondum a Deo requirebatur. Usus eius ut " **signum** " divinae pertinentiae eius efficaciam mutat, in responsione ad requisitum divinum in decreto eius Danielis 8:14 expressum. Sed quidnam praecise est hoc novum requisitum? Et in quo revera fundatur? Perfectio sanctitatis, id est, completio sanctificationis verorum electorum suorum. Quid hic versus dicit, cum fideliter ex textu Hebraico originali translatus est? " *Usque ad vesperam et mane duo milia trecenti, et iustificabitur sanctitas* ." Hoc vocabulum " **sanctitas** " omnia quae ad Deum pertinent designat, id est, omnia quae eum honorant et gloriam ei afferunt, id est, leges eius, ordinationes eius, praecepta eius, mandata eius, servitium eius, et servos eius. Fine "bis *mille trecentesimo vespere et mane* ", iustitia Christi, quae aditum ad vitam aeternam permittit, tantum sub novis requisitis divinis offeretur. Deus, Creator omnis vitae et rerum, non poterat permittere ut humanitas eum oboedientia sibi debita usque ad finem mundi privaret. Et tempus sigillandi destinatum erat ut ei permetteret populum per orbem terrarum inter omnes gentes dispersum perfecte sanctificare. In hac dispersione, verum Israel spirituale suum constituit, ex servis et ancillis circumcisis corde compositum. Si Sabbatum semper sanctum natura sua manet, homo qui illud in praxim ponit non necessario sanctum est, et ideo probationes sanctificationis suae praebere debet. Et prophetia nos docet Deum in sanctificatione sua amorem erga se et modum vitae quem probat et electis suis proponit, in prioritate ponere. Nunc, qui haec amant sperant eum rediturum et

intervenientem ut ea in actionem convertat. Hoc est quod Deum adducit ad ordinandas fallaces "Adventistas" expectationes reditus Iesu, quae vocatos Christi ter tentaturae erant: annis 1843, 1844, et 1994. Qui reditu Iesu Christi delectantur, etiam cupiunt secreta revelationum eius propheticarum communicare, quae modo hermetico per multa symbola et imagines repraesentantur. Et hoc studium etiam prioritatem habet in sanctificatione quam ab electis suis requirit. Sanctificatio igitur constat ex rerum collectione quae summatim dici possunt ut amor veritatis, cum haec veritas omnia quae ad verum Deum pertinent pertineat: personam eius, leges eius, iustitiam eius. Defectus uni ex his rebus sufficit ad vocatum a electione et obsignatione inhabilem reddendum. Nam huiusmodi defectus valorem abominationis Deo assumit. Abominatio semper illogica est et ideo falsa, id est, inimica et inhabilis ad Deum veritatis placendum. Aetate Christiana, sanctificatio non imprimis in Sabbato eiusque observantia fundata erat, sed ab anno 1844, tempore sigillationis, Deus sanctificationem electorum suorum confirmavit dando eis Sabbatum tamquam "**signum**" se ad se pertinere. Sed ut hoc Sabbatum illis "signum" pertinentiae suae ad Deum sit, "digni" eo inveniri debent testificando amorem perfectum et completum veritatis eius, sicut accidit cum pionibus Adventistis annorum 1843 et 1844, secundum Apoc. 3:4: "*Sed habes paucos viros Sardis qui non inquinaverunt vestimenta sua; ambulabunt mecum in vestimentis albis, quia digni sunt.*"

Tempus igitur sigillandi, Deo, finem habet perficiendi opus reformationis quod imperfectum, imperfectum et imperfectum ab ^{saeculo XVI mansit}. Ut eligantur, electi eius omnes mendacia a Roma in fidem apostolicam Christianam originalem inlata repudiare debent, et praecipue, inter multa a paganismo hereditata, reliquam partem primi diei, hodierni "Dominicae" quae Deo dies "Venerabili Soli Invicto" ab Imperatore Constantino I anno 321 constituto dedicata mansit. ^{Hic} falsus "Dies Dominicus", initio cuiusque hebdomadis a Deo constitutae honoratus, ei nihil aliud est quam "**signum bestiae**" quod hostem suum Romam et heredem eius nuperum, Protestantismum, designat. Scire etiam debent Deum, secundum mandatum eius in versione papali suppressum, cultus et prostrationes coram creaturis in imaginibus sculptis vel pictis reproductis Catholicas et Orthodoxas damnassee. Separare debent a opinionibus Graecis quae vitam post mortem iustificat, quas daemones diabolici per se ipsos abutuntur, manifestationes mortuorum putantium, sive sanctorum sive non, animantes. Et quia corpus eorum est sanctuarium in quo Deus eos visitat, quam salubriter vesci debent, et ad hoc faciendum, ea quae Deus pura declaravit edere et ab omnibus quae eos polluere possint abstinere.

Haec nova perspectiva de Sabbato nobis permittit melius intellegere condicionem anni 1994, quo fine Adventismus Septimi Diei institutionalis a Iesu "*evomuit*". Hac die, sine "*spiritu prophetiae*", segregatus, Sabbatum desiit repraesentare "**signum**" pertinentiae suae ad Deum Creatorem. Hoc, quia recusatio eius "*testimonii Iesu*" quod ei praesentaveram eum eo indignum reddidit. Nunc, usque ad reditum eius, "**signum**" pertinentiae Sabbatum substituere debuit et hoc "**signum**" est "*testimonium Iesu*", id est, donum prophetiae quod dat tamquam "*sigillum*" divinum servis quos suos agnoscit. Hoc fundatur in hoc versu ex 2 Tim. 2:19, qui pertinet ad servi fideles qui in se

amorem veritatis suae habent: " *Sed firmum fundamentum Dei stat, **habens signaculum hoc** : Cognovit Dominus qui sunt eius; et: Qui nominaverit nomen Domini, declinet ab iniquitate .*" Et valde logice, " *qui eius sunt* " omni lumine eius prophetico fruuntur, quod Apoc. 19:10 " *testimonium Iesu* " appellat: " *Et cecidi ut adorarem eum; et dixit mihi: Vide ne feceris. Conservus tuus sum et fratrum tuorum qui habent testimonium Iesu. Deum adora. **Testimonium enim Iesu est spiritus prophetiae.***" "

Multis Adventistis Septimi Diei, "*spiritus prophetiae* " operi unico a Domina Helena Gould-White peracto adhaesit. Et hoc error tragicis consequentiis est, quia "*spiritus prophetiae* " principium perpetuum designat quod vult Iesum inter annos 1844 et 2030 electionem prophetae sui confirmare, dando " *spiritui* " humano suo, Spiritu divino suo, facultatem mysteria sua revelata forma encryptata vel codificata explicandi. Nam prophetiae omnes iam a scriptoribus biblicis pronuntiatae sunt. Solum opus quod restabat faciendum erat eas interpretari ut significatio earum clare inveniretur. Et Helena G. White suo tempore doluit non videre circa se studium in libris Danielis et Apocalypsis, quos, ut dicebat, informationes magni momenti continere. Tempus responsa ad quaestiones eius attulit, nam ab anno 1844 ad 2030, 186 anni eam a tempore reditus Iesu Christi separaverunt. Proinde, multa adhuc in terra post mortem eius anno 1915 fieri debebant.

Adventistae septimi diei qui in institutione publica manserunt scire debent hanc "magnum lucem" quam praesento ab Helena G. White, sorore mea in Christo, in libro suo "Scripta Prima" in primo capitulo cui titulus est "Visio Mea Prima"; primo quod Iesus ei dedit, in pagina 14, in ultimo paragrapho. Verba eius cito:

"Sed mox quidam defessi sunt et dixerunt urbem adhuc longe abesse et se putavisse se citius adventuros. Tum Iesus eos hortatus est glorioso brachio dextro sublato, ex quo lux emanavit quae Adventistas fulsit. Clamaverunt, "Alleluia!" Sed quidam ex eis impudenter hanc lucem reiecerunt, dicentes non Deum eos duxisse. Lux quae post eos erat tandem extincta est, et se in tenebris profundis invenerunt. Titubaverunt et et metam et Iesum e conspectu amiserunt, tum a via ceciderunt et in mundum impium inferorum submersi sunt."

Intelligentissimis, moneo "magnum lucem" a Iesu Christo datam diuturnae expectationi reditus eius respondere debere, et hanc a Domino incitationem non posse nisi in praesentatione diei annum reditus eius definientis fundari. Hoc erat casus diei anni 1994 quem instituto Adventistarum Franciae proposui. Hoc tertium nuntium vanum a Iesu Christo propositum demonstratione maledictionis fidei Protestantium Reformatarum comitabatur. Acceptio nuntii mei instituto permisisset, primum, ne foedus cum inimicis Iesu Christi anno 1995 faceret. Deinde, ut mecum et fratribus sororibusque meis ab anno 2018 communicaret, cognitionem veri diei reditus divini et dilecti Salvatoris nostri, scilicet ver anni 2030; et omnes margaritas magni pretii quas singulis hebdomadibus in hoc opere pono ad vos spiritualiter nutriendos. Sed num impletionem eorum quae Iesus Christus sorori nostrae Helenae G. White prophetavit mutare possumus? Minime. Itaque, nota mecum maledictionem praedictam contra Adventistas infideles revera impletam esse, sicut Deus noster praedixit: "tandem et finem et Iesum amiserunt,

deinde titubaverunt et in mundum impium inferorum descenderunt"; hoc, foedus oecumenicum anno 1995 ineundo.

Hic Occidens impurus revelatus est

Olim Deus fatum Occidentis revelavit, dando ei symbolum immundi in prophetiis suis ad prophetam Danielelem.

Hoc nuntium in Daniele secundo cum "*ventre et femoribus aeneis*" imperii Graeci coniunctum est. In Daniele septimo, symbolum impuritatis hac vice erat "*pardus*" cuius vestis ex "*maculis*" constat. Deinde tertio, in Daniele octavo, symbolum peccati etiam accuratius erat, cum per "*hircum*" repraesentatum esset, cuius animus aggressivus et rebellis, sicut eius foetor, bene notus est.

Et intellegendum est totum nostrum Occidentem dominantem hodiernum originem et exemplar in Graecia habere, et praecipue in urbe eius, Athenis, prima urbe in historia secundum principium Rei Publicae constituta. Prima ipsa democratia fuit, cuius unicum comparabile exemplar Helvetia hodie est. Fine dominationis suae, imperium Graecum ab exercitibus populi Romani expugnatum est, qui etiam regimen republicanum anno 510 a.C.n. adoptaverat. Romani omnia ab eis abstulerunt: culturam, numina, libertatem. Populi terrae iam bene notati et affecti erant normis vitae civilizationis Graecae. Sed hoc amplificatum est per immensam potentiam copiarum Romanarum. Et sic Gallia hodierna Gallia Graeco-Romana facta est. In omnibus his successionibus dominatorum, norma "impura" Graeciae antiquae per Occidentem ad tempus nostrum transmissa est.

Occidens suo genere societatis gloriatur et diu speravit eum ad totam terram extendere. Paucis tantum rebus technicis et technologicis successit, sed hodie clare resistantiam populorum diu dominatorum et expugnationum detegit. Tempus est ut cum Spiritu Dei intellegamus hoc exemplar occidentale abominandum, iniustum, irreligiosum, et rarae perversitatis esse. Plane Deus aliquid multo melius in hodierno Oriente Medio invenit. Intellegite in Daniele 2 imperium Chaldaeorum regis Nabuchodonosor "**auro**" et "Medorum et Persarum" qui ei successerunt "**argento**" significari. Qua de causa Deus iudicium suum fecit? Quid haec imperia in favorem suum habebant ut duobus "puris" metallis significarentur? Liber Danielis nobis responsa dat: reges de quibus agitur Danielelem et Deum eius reverentur. Post tempus experimentationis, primus, Nabuchodonosor, rex Chaldaeorum, tandem ad cultum Dei Creatoris plene conversus est. Suo tempore fecit quod nullus rex, praeses, aut alius dux hodie facit. Alterum exemplum est regum Medorum et Persarum. Primo, Darius, rex Medorum, annos natus sexaginta duos, Babylonem occupavit et plenam fiduciam in Danielelem posuit. Post eum, Cyrus Persa et eius domus, Darius Persa eodem modo egit usque ad Artaxerxem I, ^{qui} liberationem Israelitarum adhuc in captivitate detentorum anno 458 a.C.n. perfecit.

Oriens Proximus vidit evolutionem civilizationum expolitarum, boni gustus, et boni morum. Babylon a rege Nabuchodonosor aedificata nihil habebat quod invideretur pulcherrimis urbibus nostri temporis. Urbs per longitudinem

quadraginta chiliometrorum in utroque latere extendebatur, in superficie quadrata. Alti muri eam circumdabant, in quorum summo viae currus equis tractos movere permittebant. Horti in terrassis elevatis florebant... vere miraculum erat quo Nabuchodonosor iure gloriari poterat. Problema erat gradus huius superbiae, quae in arrogantiam versa est. Ergo acrem lectionem meruit, quam Deus ei intulit, eum septem annos stupefaciens.

Hoc periculo ei opus fuit ut propriam humanam infirmitatem detegeret, quia Deus iam ei potentiae suae probationem dederat tres socios Danielis e camino ardenti servando. Et vicissim, victima manipulationis hominum zelotyporum odio erga Danielelem plenorum, Darius Medus rex Danielelem laudat et Deum suum invenit qui eum a leonibus servat. Hi magni reges honorati sunt et magnam intelligentiam demonstraverunt, quamvis vera humana infirmitas et hereditas pagana esset. Cum ipsi religiosi essent, etiam pagani, hi reges aperti et tolerantes erant.

Contra, fides Christiana quae in Occidentem pervenit celeriter iniquitate notata est. Ab Ecclesia Romana monopolizata, veritas divina speciem induit quam falsa Christianitas a Constantino Imperatore creata ei dare voluit. Deinde, gratia potestatis papalis, ea modo superstitioso et magico usus est, missas suas Latine ordinans, eo tempore tantum. Attamen, ut sequatur et in praxim deducatur, veritas audienda, vel legenda, et imprimis ab futuro credente intelligenda erat. Attamen, in Medio Aevo, Europa multis linguis insignita erat quae homines coactos in regna, et recentius in nationes, congregari separabant. Et populi terrarum sic formatarum Latinam linguam non intellegebant, nisi paucis casibus specialibus. Homines ergo indocti nullam viam habebant mendacium quod Roma eis praebebat agnoscendi. Raro inter ^{saecula XII et XV}, ^{saeculo XVI}, Biblia propagata est, in multas linguas translata, sed hic iterum iniquitas in has translationes ingressa est, ita ut mendacium in textibus biblicis adhibitis iustificari possit. Sine moderamine Bibliae in versione originali Hebraica vel Graeca, hae mendacia omnino negleguntur. Quam ob rem exhortatio ad prudentiam, quam Iesus discipulis suis adloquitur, plenum sensum accipit. "*Estote prudentes sicut serpentes*," inquit. Et haec prudentia prodest, quia magnum numerum errorum fundamentalium in versionibus Bibliorum recentissimarum notavimus. Num has deceptiones errores appellare possumus? Re vera sunt consequentia inspirationis divinae et diabolicae, quae mendacio auctoritatem divinam dare voluit. Haec exempla versuum Act. 20:7 et 1 Cor. 16:2 probationem indubitabilem huius rei praebent. In his duobus versibus, ad quietem Romanam primo die hebdomadis iustificandam, vocabulum "dies," absens in textu originali, in textus conversos importatur. Attamen, in utroque casu, textus "*primum Sabbatum*" citat, non "*primum diem hebdomadis*". Itaque cultus dominicalis, primus dies hebdomadis, nullum habet firmamentum in textu biblico originali in versione Graeca, et tantum quaedam versiones antiquae Bibliorum nuntium initialem ab apostolo Paulo Graece scriptum observant. Haec inventa imaginem a Deo revelatam in Apoc. 9:11 confirmant, ubi verba "*Hebraica et Graeca*" Bibliam designant quam diabolus utitur ad "*destruendas*" spes harum infelicium victimarum. Haec duo exempla quae modo citavi perfecte exprimunt iniquitatem cuius principium est falsum iudicium ferre falsificando vera data quae rem iudicatam pertinent. Iustitia

humana, vel potius iniustitia ab hominibus constituta, secundum hoc principium operatur, cui peritissimi iuris consulti successum et ditamentum suum debent. Hoc est quod civilizationem occidentalem impuram et iniquam reddit Deo veritatis qui diabolo paternitatem mendaciorum dat. Mendacium civile noxium et iniucundum est, mendacium autem religiosum peccatum mortale est quod oblationem vitae aeternae claudit.

De servis Dei vel diaboli loquens, Iesus dixit: "*Ex fructibus eorum cognoscetis eos* ." Fructus ab homine portatus similis est fructui arboris fructiferae, id est, manifestus, sed manifestus tantum servo Dei honesto qui Deum novit et fructum quem aestimat: amorem veritatis eius et personae eius. Nemo quicquam pro creatura facere potest qui non considerat gustus et opiniones Dei in tota Sacra Biblia revelatas. Nulla alia media praeter Bibliam praebuit ut homines eum cognoscere doceret. Ergo, tempore persecutionum opportuno, diabolus servos suos papalis regiminis inspiravit officio ut Bibliam pugnarent et morte punirent eos qui eam habere volebant ut eam legerent, ut vera verba a Deo per saecula et millennia inspirata audirent.

Francia fide Catholica Romana insignita manet, quam reges a Clodoveo I usque ad Ludovicum XVI constanter sustinuerunt. Multi e nostris Gallis hodie Reformationem Protestantem ignorant, et multis diurnariis, verba "Christianus et Catholicus" eandem significationem habent. Quomodo intellegere possent statum spirituales Catholicorum, Orthodoxorum, Protestantium, Anglicanorum et Adventistarum, qui omnes salutem per Iesum Christum vindicant? Hae omnes assertiones Deo nihil valent, quia ei solum interest ut electus eius voluntatem eius amat et ei oboediendum gaudeat.

Impuritas occidentalis coepit cum negligentia falsorum Christianorum erga praecepta sanitatis in Libro Levitico et Libris Moysis doceta. Sicut pagani, falsi Christiani credebant se licere ad edenda quae Deus immunda declaravit: porcinam, aprum, cuniculum, equum, anatem, anguillas, conchas, et cetera, omnia impura natura et munere ac functione quam Deus eis in terra, in mari vel in aere dedit. Verum est electionem cibi carnivori a Deo propositam limitari ad animalia domestica munda declarata: oves, bubulas, et aves et pisces squamas habentes, sed nolite oblivisci victum eius commendatum electis suis esse vegetarianismum; longe optimum, quia sine ullo incommodo salutis humanae. Et haec est probatio: edendo res impuras, Wycliffe et Lutherus circa aetatem sexagesimam mortui sunt; contra, Petrus Waldo, vegetarianus et sabbatum custodiens, usque ad aetatem octoginta septem vixit, tribus in pace Domini dormientibus, martyrium effugisse.

Ruptura necessitudinis cum Deo vitae semper ad excessus sexuales ducit. Fornicatio naturaliter ab homine carnali quaeritur. Sola mens eius necessitates a corpore physico expressas coercere potest. Dum animalia ad reproducendum programmata sunt, praesertim cuniculi, homines voluptatem in relationibus sexualibus quaerunt. Et naturaliter in excessu et perversitate, sine ullo freno morali, homo sexualitatem evolvit. Nostra aetas nihil invenit: homosexuales, transsexuales et effeminati semper exstiterunt, curiose, paulo ante magnas supplicia divina. Ante bellum anni 1914 et ante illud anni 1939, vita libertina lasciva in pleno impetu erat cum subito bellum magnum numerum mortuum effecit. Post hoc bellum, expergefatio sexualis in Gallia ab anno 1968 incipiens

evenit. Post saepta et iactus lapidum e viis Parisiensibus avulsorum in vigiles, iuventus studentium nimis excitata et rebellis magnum desiderium libertatis anarchicae et sexualis magna voce et crudeliter expressit. Reiectus, Praeses de Gaulle se abdicare maluit, et iuvenes lente sed certe potestatem arripuerunt, pressionem in duces politicos exercentes. Decenniis 1970 et 1980, pornographia liberata norma communis facta est, et anno 2013, quamquam valida resistentia erat, Praeses Hollande matrimonium hominum eiusdem sexus legalizavit. Propositum erat respondere postulationi urgenti a coetibus homosexualibus, "homosexualibus" et "lesbiis". Pompae "Gay Pride" in omnibus terris occidentalibus multiplicantur, et nemo iam vituperat has enormes mutationes valorum. Sub his vocabulis Anglicis, homosexuales "superbiam" LGBT vindicant. Non contenti abominationibus committendis, arrogantiam addunt eas cum "superbia" vindicandi. Re vera, status occidentalis hodiernus eam reproducit quae paulo ante diluvium praevalebat, ut Gen. 6:5 testatur: " Vidit Dominus quod multa esset malitia hominum in terra, et omnis cogitatio cogitationum cordis eius esset **tantummodo** malum omni tempore . "; quod Iesus confirmavit secundum Matth. 24:37 et Lucam 17:26: " *Sicut factum est in diebus Noe, ita erit et in adventu Filii Hominis* ." Malum et impuritas igitur ad gradum altissimum late patent. In hoc tam alto gradu rebellionis irremediabilis, tempus igitur est Deo ut reprimat et interveniat, poena iam coepta est. Nam apparet in Russia haec pessime iudicari et detestari, nedum Islam, qui his perversionibus odium tribuit; ultores foederis Dei ergo in Daniele 11:40-45 agnoscuntur et confirmantur ut " *rex septentrionis* " et " *rex austri* ".

Anno MMXIII, fides Catholica et Orthodoxa laete celebraverunt millesimum septingentem ^{anniversarium} Edicti Mediolanensis anni CCCLIII. Septemdecim igitur saecula (numerus iudicii divini) praeterierant ex quo peccatum a Deo " *septem tubis* " punitum in actum adhibitum est. Et in responsione, eodem anno MMXIII, in Ucraina, seditio popularis in Foro Maidan Kioviae exarsit. Praeses Russicus in potestate illegaliter eversus est, et novum regimen bellum contra Donbass, a Russis in Ucraina orientali habitantibus habitatum, suscepit. Anno MMXIV, Vladimir Putin, praeses Russicus, Crimaeam annexit post suffragium favorabilem incolarum. Gradus proximus fuit iuvenis praeses Ucrainicus, Vladimir Zelensky, anno MMXIX electus et candidatus ad NATO anno MMXXII accedendum. Die XXIV Februarii MMXXII, exercitus Russici territorium Ucrainae intraverunt. Impetus qui ad Bellum Orbis Terrarum Tertium ducet impulsus est. Reliqua quotidie revelantur in nuntiis diurnariorum ad loca conflictus inextinguibilis mittentium. Peccatum anni 313 a barbaris paganis ex Europa boreo-orientali sub Imperio Romano punitum est, et peccata quae Occidens adhuc anno 2022 (et adhuc hodie), ab anno 2013, committebat, puniuntur ab iisdem, simulque, novis barbaris Russicis, Orthodoxis et Musulmanis, qui adhuc in Europa boreo-orientali habitant.

Impura Europae fatum culmen invenit in expansione sua in terras "Americarum" Meridionalium et Septentrionalium. In hoc nomine "America" radicem verbi "amarum" invenio. Nam expugnationes harum terrarum Americanarum pro tota humanitate causae profundae "amaritudinis" erant. Populi pagani ibi in concordia cum natura vivebant et sub praetextu fidei afferendae,

religio Catholica leges suas iniustas et abominationes attulit; multitudines hominum iniuste et sine causa trucidatae sunt. Haec "amargor" magis aucta est cum aurum Incarum, Aztecorum et Peruviae inventum est, et galeones Hispanici auro onusti in Hispaniam redierunt, sicut naves Lusitanae post eos. Cito, gentes victae se convertere aut mori debuerunt et in servitutem victoris finiverunt. Quid his rebus "amarius" esse potest?

Vicissim, continens Americae Septentrionalis ab Europaeis invasa est, primum ab Anglis, qui Canadam, deinde reliquam partem Septentrionis expugnaverunt. Post rebellionem ob vectigalia a "corona" imposita, Americani libertatem suam pretio sanguinis adepti sunt, lingua Anglica ut lingua publica retinentes. Sed auri inventio multitudines ex Europa et Oriente ad terram suam attraxit. Et iterum, hoc aurum causa terribilis "amaritudinis" pro indigenis Amerindis patriae factus est. Multitudo alborum, armis armatorum, populos rubros decimavit, cibo privans eos, quia, ex traminibus per patriam transeuntibus, viatores gaudebant bisontes quos videbant occidere. Indus autem in bisonte cibum suum, vestes suas, et tectum suum, quod nihil plus quam tentorium conicum erat, invenit. Populi rubri in reservationes semper minores coacti sunt et paene omnino evanuerunt, interdum venenatis stragulis ab albis oblatis victimae facti.

America Septentrionalis, quae postea Civitates Foederatae Americae facta est, inter annos 1860 et 1865 amaritudinem maximam passa est cum Bello Civili fratricida; civitates meridionales civitatibus septentrionalibus, quae servitutem nigrorum abolitam volebant, obstiterunt. Fides Adventista Americanorum annis 1843 et 1844 probata et revelata est, paulo ante duas maledictiones ab inventionem auri et Bello Civili repraesentatas. Iamdiu victima fuerat seductionis daemonicae "spiritualismi" ex Anglia importati. Et causa finalis, quae eam ipsam imaginem "amaritudinis" facit, est regimen capitalisticum, a fide Calvinistica incitatum, quae divitias ut probationem benedictionis divinae considerat. Dum in Biblia, in 1 Tim., scriptum habuit... 6:9-10: "*Sed qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem et in laqueum et in desideria multa inutilia et nociva, quae mergunt homines in interitum et perditionem. Radix enim omnium malorum est cupiditas pecuniae. Quidam enim, ea capti, a fide aberraverunt et animas suas in multas tribulationes perfixerunt.*" In ultimis temporibus, non iam " pauci " sed multitudines apparent " *cupidi a cupiditate pecuniae .*" Qui principium exploitationis hominis ut doctrinam accipit, videt divitias suas crescere cum numero hominum explodatorum. Facile igitur intellegitur hunc exploratorem velle totam terram et omnes incolas eius expoliare. Non potest minus quam hoc exitu contentus esse. Attamen, explotator Americanus oppositionem habet ab hominibus qui recusant expoliari quia malunt uniri et vitam collective administrare. Haec electio repugnat cum fine quem explotator sibi proposuit, et ideo delendus et annihilandus est omni pretio pessimo modo. Hoc explicat divisionem terrae in duo castra, ab anno 1945 ad hodiernum diem. Et ab die XXIV Februarii anni MMXXII, Bellum Tertium Mundanum paratum permittet exploitori Americano ut finem diu desideratum consequatur, quia arma nuclearia adversarios eius et omnes nationes liberas et independentes delebunt. Tum poterit, ut " *bestia e terra surgens* ", officialiter Protestans sed cum Catholicismo socia, legem et principia sua incolis terrae superstitionibus imponere. Infeliciter omnibus,

lex eius religiosa imperfecta est et hereditatem Catholicismi Romani a Deo damnatam reproducit. Et in eo quod eam ultimis observatoribus Sabbati imponere vult, veram iustitiam Dei inveniet quae eum delebit, postquam eum " *septem ultimis plagis irae suae divinae* " anno MMXXIX percusserit.

In hoc ultimo contextu, requies Sabbati diei septimi partes primas aget. Solum conando "diem Dominicum" suum decreto universali imponere, oppositio inter Sabbatum et Dominicam vires et evidentiam acquireret. Deus bellum furtivum, per XVII saecula, inter annos CCCXIII et MMXIII, occultatum et neglectum, visibile et manifestum reddet; bellum spirituale quod usque ad gloriosum Iesu Christi reditum continuabit. Superstites Tertii Belli Mundani igitur, ultima vice in experientia humana, occasionem habebunt eligendi inter Deum honorare an inimicum eius, diabolum, cum omnibus terrestribus et caelestibus consequentiis quas utraque electio secum fert.

In hac ultima probatione, ultima castra pura dominationi castrorum impurorum opponetur, et haec ultima fidei probatio prophetatur et praedicitur in Apocalypsi 3:10: " *Quia servasti verbum patientiae meae, et ego te servabo ab hora tentationis, quae ventura est super orbem universum, ut tentet habitantes terram.* " Ultima huius probationis pars attribuitur " *bestiae quae ascendit de terra* " in Apocalypsi 13:15: " *Et potestatem dedit ei ut daret vitam imagini bestiae, ut et loquatur imago bestiae, et faciat ut quotquot non adoraverint imaginem bestiae, occidantur.* " » Mensurae quae antea anno " *septem plagarum ultimarum* " susceptae sunt etiam in versibus 16 et 17 qui sequuntur citantur: " *Et facit ut omnes, parvos et magnos, divites et pauperes, liberos et servos, **signum accipiant in dextera manu sua aut in frontibus suis: Et ut nemo emeret aut venderet, nisi qui haberet signum**, aut nomen bestiae, aut numerum nominis eius.* "

Nota : "Dominica", falsus "dies Dominica" et ex "dies solis".

Nomen Bestiae : Titulus a Pontificibus Catholicis Romanis vindicatus, in tiaris suis inscriptus: VICARIVS FILII DEI, id est, Vicarius Filii Dei, id est, Substitutus Filii Dei.

Numerus nominis eius : Apoc. 13:18: " *Hic est sapientia. Qui habet intellectum, computet numerum bestiae . Numerus enim hominis est, et numerus eius sexcenti sexaginta sex .* " Summa numerorum Latinorum nominis VICARIVS FILII DEI est: 5 + 1 + 100 + 1 + 5 + 1 + 50 + 1 + 1 + 500 + 1 = 666.

Nostro tempore, iam scimus quae potens caterva terrena "boycott" commerciale et pecuniarium adhibeat contra adversarios suos religiosos, oeconomicos et politicos, praesertim ab anno 2022, contra Russiam et socios eius, id est, impuram castrum Occidentale a Civitatibus Foederatis Americae ductum, quae eam sanciant.

Impuritas non semper a Gallis probata norma fuit. Immo, anno 1792, ab Austriacis oppugnata, Francia revolutionaria carmen nationale republicanum a Domino Rouget de Lisle compositum adoptavit. Et adhuc hodie in versibus huius carminis patriotici haec verba invenimus: "Sanguis impurus sulcos nostros rigabit." Quid erat hic sanguis impurus eo tempore? Sanguis Austriacus regalis aggressoris. Tum intellegimus odium homicidale populi Francici pro quo Rex Ludovicus XVI et Regina Austriaca Maria Antonietta pretium solverent, capita amittendo, antequam capita aristocratuum, dominorum privilegiatorum illius

temporis, post eos caderent. Hoc carmen, "La Marseillaise" appellatum, probat primos revolutionarios Francicos fuisse feroces nationalistas, invidos nationis suae et regiminis democratici. Hoc bellum revolutionarium saepe apparebit in variis terris in quibus oves tonsae contra pastores suos despoticos rebellabunt. Nam, quocumque regimine terrae praesideat, ovis semper erit ea quae tondetur. Hoc fit quia extra vitam a Deo regulatam, regimina politica humana legitime iniustitias varii gradus, sed nihilominus iniustitias, instituunt. Heres peccati, homo iustitiam perfectam praestare non potest. Comparatio Franciae anni 1792 cum Francia anni 2023 negationem omnium valorum originalium testatur. Unum tantum commune notandum est: reiectio religionis. Quare condicio eius peior facta est. Francia anni 2023 mixtura sua ethnica gloriatur, quae eam impuram reddit. Ignorat vel ignorare simulat se populationes Musulmanas excepisse et nationalizasse, quibus sensus sacralitatis religiosae valor primus est. Postquam idem bellum mortiferum inter Iudaeos et Romanos anno 66 p.C.n. excitavit, unum virum contra parietem meschitae Constantini anno 1934 mingere sufficiebat ut communitatem Musulmanam localem ira inflammaret et indignationem apud reliquos Musulmanos per orbem terrarum dispersos excitaret. Et cuivis qui audire vult, numquam desinunt repetere: "Non est Deus nisi Deus et Muhammadus propheta eius est." Deinde quis intellegere potest distantiam quae hos homines a Gallis agnosticis vel atheis qui eos exceperunt separat.

Ad testimonium priorem revertentes, intellegendum est per XVII saecula Occidentales die Sabbati Dei urinam fecisse. Nam characterem profanum diei septimo tribuere, quem ipse suvere a primo septimo die creationis terrenae sanctificavit, immenso gravius est quam contra parietem meschitae urinam facere. Considera igitur patientiam huius Dei omnipotentis qui hanc iniuriam accepit dum vindicationem omnis sanctitatis suae mense Octobri anni MDCCCXLIV expectabat. Attamen Deus non remansit sine hac iniuria; in genus humanum plagas quattuor " *tubarum* " suarum primarum misit. Et populum eligendo, per iudicia Adventistarum Gulielmi Miller, annis MDCCCXLIII et MDCCCXLIV, Deus ius habuit ab hac ecclesia institutionali potens et fidele servitium obtinere. Creata est ut hominibus naturam maledictam falsi diei requietis, Dominicae Catholicismi Romani, revelaret, quae etiam falsum diem requietis, quem Musulmani sexto diei tribuunt, damnat. Initio creationis suae, multo ante dissensiones religiosas hodiernas, Deus diem septimum ad requiem sanctificavit, nihil nisi ad eam. Nomen "Adventistarum" unum tantum aspectum sanctificationis huius populi evocabat, nam Deus eum addere iussit verba "diei septimi" ut diem quietis hebdomadalis suae a ceteris ecclesiis Christianis distingueret, quae requiem primi diei, a Constantino Imperatore Dei voluntate hereditam, honorabant, et adhuc honorant, ut earum reiectio et damnatio manifestae essent. Quid autem fit die quietis religiosae? Populus congregatur ut sollemni vocationi a Deo editae respondeat. Facile est intellegere quicumque in die erraverit pro hac constitutione non cum Deo, sed cum diabolo, qui ius sibi vindicat ut eum substituat, in contactum venire. Et cum populus non iam beatam relationem cum Deo habet, exitum obtinemus qui in hoc versu ex Ieremia testatur. 14:19: " *Num reiecasti Iudam, num Sion abominata est anima tua? Quare percussisti nos, et*

*nulla est sanitas nobis? Expectavimus pacem, et non est bonum; tempus curationis, **et nunc est terror** ! "*

Nonne invenis hanc observationem etiam hodie conspicuam esse, quia ad superstites duorum foederum pertinet, et in Israele, et in castris Europae Occidentalis eiusque excrescentium globalium? Ita, eadem infidelitas Deum eodem modo reagere facit. Haec locutio "**et hic est terror**" notanda est, quia sub his nominibus in Gallia "**Terrorem**" **revolutionarium** per annum ad diem a die XXVII Iulii MDCCXCIII ad diem XXVII Iulii MDCCXCIV experti sumus. Anno in historia caede notato, rivi sanguinis versus Sequanam e patibulo fluxerunt ubi guillotina capita aristocratarum, a iustitia revolutionaria exceptionali a Commissione Salutis Publicae constituta, damnatorum mechanice decollavit. Haec ira popularis non solum humana erat; ante omnia divina, et homines tantum instrumenta a Deo ut "*gladius ultor*" adhibita erant. Hoc confirmatur a Lev. XXVI:XXV, a quarta "tuba" Apocalypsis VIII:XII pro aetate Christiana reproducto. Odium contra Ecclesiam Catholicam eiusque aristocraticos fautores excitatum ante omnia odium divinum erat. Intra unum annum, Deus homines poenas pro iniustis sceleribus per saecula saeculorumque historiae cruentae contra eum et eius miseras creaturas commissis poenas dedit.

Post poenam quartae "tubae", "regimen republicanum sub imperium Napoleonis I ^{Bonaparte transiit}. Bella eius contra regna Europaea propagationem ideologiae republicanae foverunt, sed pretio ingentis mortuum humanorum. Tum Deus pacem religiosam universalem regnare fecit. In hac tranquillitate renascentiam Adventisticam ordinavit, cuius prima inter annos 1825 et 1830 evenit, in forma conventuum in Anglia apud Albury Park habitum, de themate reditus Christi; regina illius temporis personaliter adfuit. Discordiis religiosis cessantibus, mentes humanae paratae erant ad cogitationem reditus Iesu Christi expergisci. Conferentia per quinque annos continuos continuabit, et tertia diem 1828 confirmabit, qui ad finem annorum "*1290 dierum*" in Daniele 12:11 citatorum obtinetur: "*Et a tempore quo ablatum erit iuge sacrificium, et posita erit abominatio desolationis, erunt dies mille ducenti nonaginta.*" Sed hic versus significationem tantum accipit per singula data in versu 12 qui sequitur: "**Beatus qui exspectat**, et pervenit usque ad dies mille trecentos triginta quinque!" Ergo quaestio est de exspectatione, sed exspectatio cuius vel quid? Reditus Iesu Christi nuntiatus annis 1843 et 1844; ergo reditus situs inter has dies 1828 et 1873 qui finem "*1335 dierum*" designat.

Consilium a Deo confectum prudentissimum est, quia haec dies anni 1828 rem "Adventismi" cum Anglia coniungit, quae, sine clare Protestans, Anglicana erat, sed textui Bibliorum valde adhaerens, dissimilis Franciae vel Germaniae eo tempore, nationibus fortiter Catholicis sicut Italia et Hispania. Post hanc experientiam Adventisticam Anglicam, opus et experimenta Adventistica in Civitatibus Foederatis Americae inter annos 1831 et 1873 evolutura erant, deinde ut nuntius missionarius ad Europam et reliquum mundum reditura. Hoc punctum maximi momenti est quia Deus hunc nuntium Adventisticam missionem universalem facit quam nulla natio sibi sola vindicare potest. Et hic, scire debes Adventismum officialem et institutionalem ex Civitatibus Foederatis Americae dirigi, ubi sedes praesidis mundialis operis sita est. Attamen, me ab organizatione

officiali anno 1991 remota, explicationes meae capitis duodecimi Danielis non acceptae sunt et pessimum eis est quod nullam explicationem pro capite duodecimo habent. Anno 1991, theoriae obsoletae adhuc traditione pro aliis capitibus, incluso undecimo, ^{retinebantur}.

Nuntius Adventistarum igitur sola proprietates magni Dei Creatoris manet, qui electos suos per Iesum Christum salvat. Sed Spiritus Christi eos reducit ad oboedientiam praeceptorum divinorum, nam ipse eos salvat, ne amplius peccent.

Anno MDCCCXXVIII, Anglia Anglicana "pura" habebatur, comparata aliis terris Europae Catholicae, quae "impurae" habebantur. Sed solum in terra vere Protestantica, statu "puri" praedita, Deus probationes suas selectivas Adventistas perfecit. Anno MDCCCLXIII, populus electus in ecclesiam congregatus est et statum officialem "Ecclesiae Adventistae Septimi Diei" registratum est. Et anno MDCCCLXXIII, divulgatio nuntii sui a missionariis suis per totum orbem terrarum, ubicumque fieri potuit, incepta est.

Tempore Noae, pura stirps Abelis et impura stirps Cain mixtae sunt secundum Gen. 6:2: "*Et viderunt filii Dei filias hominum quod essent pulchrae, et acceperunt sibi uxores ex omnibus quas elegerunt.*" Hoc ad apostasiam late diffusam perduxit, impura parte puram corrupta. Idem videmus in mundo nostro inter annos 1828 et 2023 et iam anno 1994 accidisse. Culpa a "*Laodicea*" commissa est reiectio lucis divinae propheticae, quam Deus deinde in diabolica oecumenismi bracchia impulit tamquam "*signum*" se eam reiecissem et "*evomuisse*" iam Martio 1995. Pars pura pura manet tantum si distantiam a parte impura servat. Fides Protestans nullam causam habuit foedus cum fide Catholica faciendi. Hoc foedus fecit quia "*culpam*" dictam contra hominem supra veram culpam contra Deum commissam posuit. Hoc modo, fides Protestans iustificationem nominis sui "Protestantis" amisit, quia non solum contra peccata Catholica non reclamavit, sicut patres eius ante annum 1844 fecerunt, sed iam contra nihil reclamavit, et contra, nunc omnia legitimat et accipit, etiam abominationem. Eundem progressum et transformationem vicissim experta, Ecclesia Adventista officialis "*digna*" erat huic foederi Protestantico mense Martio anni 1995 se iungere. Castra religionum impurarum igitur ab illo die completa sunt.

Hac prodicione Adventistarum instructus, statim ab institutione expulsus, hunc nuntium veri Adventismi Septimi Diei, quem Iesus mihi intellegendum dedit, proclamare volui, et ad hunc finem, anno 1992, quinque conventus inter se distantes ordinavi, quorum ultimum die Saturni, XXII Decembris, anno 1992, praesentatum est. Exitus omnium horum conatuum erat tristissimus, sed maxime revelans condicionem spiritualem temporis mei. Spes meae frustratae evolaverunt et intellexi malum multo maius esse quam imaginatus eram. Anno 1996, significatio probationis annorum 1991 ad 1994 clara facta est; credens me reditum Iesu Christi anno 1994 nuntiare, Dominus caeli me diem mortis spiritualis conventus sui officialis institutionalis, ultimi huius generis, in historia humanitatis nuntiare fecit. Nulla alia magna lumina accepi usque ad verum anni 2018. Et perquam mane, circa annum 2008, primi mei collaboratores a me recesserunt. Deus eos protegat, si hoc adhuc possibile est! Sed hoc facile explicatur per differentiam aetatum nostrarum. Sexagenariis iuvenibus vix triginta annos natis

iunctis, non eadem erant nostrae reactiones; hi iuvenes sola passione novae lucis vivebant, itaque, cum nuntius intellectum et peritus esset, cessatio novarum explicationum frustrationem in mentibus eorum avidis excitabat. Itaque putabant se melius quam ego agere posse et actionibus singulis se intendebant. Heu illis, lux iterum super me descendit, cum potentia et valore ab vere anni 2018, sed non amplius mecum erant ut eam aestimarent.

Numquam igitur purum pretium sacrificare debemus ut hominibus placeamus qui huic notioni non sunt sensibiles. Sanctificatio plus quam verbum est, est quasi tessera ad caelum. Consistit in aedificando electo in spiritu et veritate, id est, eo quod in aeternitatem cum tota sua personalitate intrabit. Corpus physicum in terra peccati manebit, substitutum corpore caelesti simile angelorum caelestium Dei. Cogitatio nostra eadem manebit, sed non amplius pendeat a functione cerebri nostri carnalis praesentis. In consilio suo aeterno, Deus praevidens et nuntians, creationem terrenam praesentem et abominationes eius ab homine peccati creatas substituentur "*caelo novo et terra nova*" secundum Apoc. 21:1: "*Et vidi caelum novum et terram novam; primum enim caelum et terra prima abierunt, et mare iam non erat.*" Erit cum terra vetere sicut liber cuius pagina vertitur ut alia pagina vacua aperiatur. Sed dum haec geruntur, in terra peccati, bellum geritur a castra impura "*draconis*" contra castra pura verorum Adventistarum septimi diei "*qui testimonium Iesu tenent*", usque ad magnum gloriosum reditum Christi Dei, qui venit ut victor et ut vincat in "*Michaele*".

Verum an falsum; veritas an mendacium

In dimensione nostra terrestri, natura veri et falsi, et veritatis et mendacii, modo acuto et categorico definitur. Mens humana nostra legibus intellectualibus obtemperat, quae falsitatem veri, veritatem vero mendacii contrariam faciunt. In terra nostra, haec logica necessaria, utilissima et iusta est. Sed sub aspectu Dei Creatoris, tam aeterni quam infiniti, hae notiones fallaces fieri possunt. Et iam intellegendum est Deum numquam regulis, quas in vita hominum dat, subiici. Visu suo limitantur, qui eos res, quae existunt sed eis invisibiles manent, ignorare facit. Apostolus Paulus magnam vim in comparatione corporis carnalis hodierni cum corpore spirituali resurrectionis, quod Iesus cum corpore angelorum comparat, posuit.

Omnium quae in hoc invisibili aethere geruntur ignarus, homo vera habet quae oculi eius vident et ad se reflectunt. Idem est de singulis sensibus eius. Sed haec parva tantum pars est veri. Nam perfecta veritas requirit cognitionem eorum quae oculis nostris invisibilia sunt. Iesus Christus venit ut mentes nostras aperiret, ut sciremus oculos nostros nos decipere. Daemonum spiritibus locutus est, eos minatus est, et eis imperavit ut corpora hominum, quos in potestatem suam ceperant, relinquerent. Mundus satanicus nos comitatur et duces et singulos homines inspirat ad tragoedias, caedes, et dolores individuales et collectivos ordinandos.

Credentes nos videre, nihil videmus aut tantum ex parte videmus, et hoc in casu iudicium nostrum distortum est. Exempli gratia, in hac condicione, homines

a Deo separati conantur problemata quae se obierunt remedium praebere. Quaedam ex his difficultatibus causas habent quae facile cognoscuntur, alia vero multo minus, quia in serie causarum et innumeris consequentiis quae ex eis oriuntur constructa sunt.

Sub imperio monarchiae, rex summus totam vitam suam regebat et per totam vitam suam lectiones discere easque utiliter adhibere poterat. Sed in vita moderna hodierna, cuius exemplar est praeses qui varias democratias nationales capit, imperium actionis multo brevius est; quattuor vel quinque anni ad summum. Hi praesides momentanei non habent tempus aut intelligentiam ad veras, diuturnas causas problematum quibus obviam eunt investigandas. Imaginem navis, in qua foramina in carina aquam scaturiunt, assumit, navem non ad officinam navalem ad reparationem mittit, sed simpliciter obturacula ad foramina quae aquam admittunt obstruenda inserens.

Studendo prophetias biblicas, Deus me duxit ut ad historiam humanam ab origine eius reverterer. Eam quae coepit peccato mortali ab Eva commisso propter defectum visus. Corpus caeleste angeli qui ei per corpus serpentis loquebatur non vidit. Peccatum originale igitur causatum est ex incapacitate Evae videndi veram condicionem huius dramatici occursus. Ergo prima victima fuit oculis suis decepta coram multitudine descendendum suorum. Nam omnes patimur, etiam ad tempus praesens, hoc terribili incommodo quod id quod videre nos putamus tantum partem realitatis est.

Nunc, sicut angeli, non habemus facultatem transeundi a vita caelesti ad vitam terrestrem forma visibili vel invisibili. Conditio nostra humana nos coartat limitibus a Deo semel et pro omnibus statutis. Et si Iesus Christus non venisset ut nos doceret et nos contra vitam invisibilem daemonum castrorum diaboli moneret, ipsam eorum existentiam nesciremus. Et nunc, hac existentia cognita, melius explicare possumus phaenomena quae "paranormalia" appellantur, quae in vita humana notantur. Ita ut vere dicere possimus omne mysterium suam explicationem terrenam vel caelestem habere. Revelatio a Iesu Christo allata non permittit nos aequare daemonibus, sed saltem scire eos esse responsables belli contra animas humanas gerendum. Iesus numquam destitit nos contra diabolum et eius ministros caelestes et terrestres monere. Apostolus Paulus fideliter has admonitiones in epistolis suis renovavit, et hodie nemo existentiam diaboli commemorat, quamvis eius activitas ad culmen perveniat. Quomodo hoc silentium de ea explicare possumus? Apoc. 12:17-18 nobis explicationem dat: "*Et iratus draco in mulierem, abiit facere bellum cum reliquis de semine eius, qui custodiunt mandata Dei et habent testimonium Iesu. Et stetit super arena maris.*" Haec est versio Bibliorum L. Segond a Scofield Bible Group revisa. In quibusdam Bibliis, versus 18 huius capitis 12 ponitur initio capitis 13. Hic est error qui logicam revelationis divinae distorquet. Nam hic brevis versus: "*Et stetit super arena maris*," seriem eventuum prophetarum in hoc capite 12 claudit, quem magnum consilium appello quia totum tempus aetatis Christianae, a tempore apostoli Ioannis, usque ad gloriosum reditum Iesu Christi, complectitur. Haec formula perfecte describit condicionem nostram spiritualem praesentem, cum diabolus totam institutionum religiosarum Christianarum dirigat, quae hic symbolice repraesentantur per locutionem "*arena maris*"; Hoc symbolum est

posteritas Abrahae secundum Gen. 22:17: "*Benedicam tibi et **multiplicabo semen tuum sicut stellas caeli et sicut arenam quae est in litore maris** ; et possidebit semen tuum portas inimicorum suorum.*" ; et Gen. 32:12: "*Et tu dixisti: Benefaciam tibi, et **faciam semen tuum sicut arenam maris** , tam abundantem ut non numerari possit .*" Et denique, Israel, in hoc versu Isaiae 10:22: "***Si fuerit populus tuus, Israel, sicut arena maris , reliquiae revertentur ; destructio finita est, inundabit iustitiam .***" Haec "***arena maris***" igitur significat omnes populationes castrorum Christianorum occidentalium, Russiam Orthodoxam inclusam. Christianitas Iudaismum substituit, sed cursum suum eodem dramatico eventu finivit: a Deo separatus et sub directione diaboli et daemonum eius positus. Ab hominibus neglectus, diabolus non manet iners, quia pax civilis et religiosa favet diversionem menterum humanarum ad affinitates et actiones destructivas. Cum multitudine daemonum, homines impellit ut mentes suas rebus variis occupent, dummodo non sit futurum aeternum eorum. Et hic textus Apoc. 12:18 magnam eius efficaciam testatur, cum totam humanitatem terrenam dirigat. Attamen "*reliquiae*", compositae ex "*qui habent testimonium Iesu*", dominationem eius effugunt, et hoc ob causam a Iesu Christo in Matth. 24:24 prophetatam: "*Surgent enim pseudochristi et pseudoprophetae; facient signa magna et prodigia, ita ut seducant, si fieri potest, etiam electos.*" Haec ultima reliquia electorum eius in "*testimonio Iesu*", prophetiis eius biblicis, revelationem consiliorum invenit quae in ultimis diebus historiae peccati terreni perficiet. Praeterea, moniti et admoniti a Spiritu qui eius praenuntiationes prophetat, electi eius contra subtilissimas diabolicas insidias proteguntur; diabolus ergo non potest decipere veros electos Dei. Quo magis tempus praeterit, eo magis invenio quantum historia Matth. Capitulum 24 momentum finis mundi designat, cum ipse in gloria divina redibit. Sane, in Matthaeo 24:21, Iesus "*tribulationem magnam*" iam in Daniele 12:1 prophetavit. Confer hos duos versus; Matthaeo 24:21: "*Erit enim tunc **tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi usque ad tempus hoc, neque fiet .***" Et Daniele 12:1: "*In tempore illo surget Michael, princeps magnus, qui stat pro filiis populi tui; **et erit tempus tribulationis, quale non fuit ex quo nati sunt gentes usque ad tempus illud .*** In tempore illo, salvabitur populus tuus, unusquisque scriptus in libro. " In nuntio suo, Iesus hanc immensam "*tribulationem*" cum circumstantiis reditus sui coniungit . Haec "*tribulatio*" ab omnibus superstitibus huius momenti unici participabitur. Electis, causabitur persecutione finali cuius propositum ultimum est eorum damnatio ad mortem. Ceteris superstitibus, haec angustia septem ultimis Dei plagis, quae eos percutient, altera alteri addita, debebitur; post quas, Christi reditu, ultimi fideles decepti cum horrore invenient sibi salutem aeternam amissam esse. Ergo remedium et felix sanatio electis in angustia positis erit, sed aliis casibus, mors aeterna inevitabilis est.

Quod lapsis verum videbatur, falsum igitur et fallax erat. Contra, "*reliquiae*" , ab iisdem lapsis propter fidem retrogradam, quae cum fide apostolorum congruebat, contemptae et ludibrio affectae, tandem a Iesu Christo servatae et glorificatae sunt. In prophetiis suis, Iesus eis revelavit quod verum erat de Deo, id est, veritatem eius. Ita effecerunt ut species fallaces humanae existentiae ignorarent et cum Iesu Christo consilium quod illis paraverat

communicarent. Homini increduli, verum falsum erat, et falsum ergo verum. Commodum electorum igitur fuerit ut cum Deo veritatem eius absolutam communicarent.

Quidam homines logicam Dei sequi non posse se praebent, quia iudicium eorum de vero et falso nimis acutum et absolutum est. Scimus Deum leges et regulas dare quibus ipse personaliter non subiicitur. Ergo spiritus eius est qui normas veritatis et mendacii definit, necnon normas veri et falsi. Consilium vitae a Deo paratum sex milibus annorum experientiarum variarum fundatum est, quae probaturae erant fidem esse fructum libertatis a Deo omnibus creaturis suis, tam caelestibus quam terrestribus, datae. Hic fructus libertatis producitur simplici electione creaturae, electione quae naturam eius et personalitatem format. Re vera, omnes creaturae Dei cum possibilitate electionum bonarum vel malarum creatae sunt. Electi rectas electiones faciunt, lapsi falsas. Sed hic iterum, quis normas boni et mali dare decernit? Deus creator noster. Norma boni est honorare quod quis bonum iudicat, norma mali est honorare quod quis malum iudicat. Deus homini, ut "bono", totam revelationem suam biblicam dedit, quia testimonium perhibet et iudicium eius de innumeris experienciis vitae individualibus et collectivis revelat.

Post peccatum originale, diabolus ad seducendum genus humanum operam dedit, et anno 1655 post Adam, postquam totum genus humanum illius temporis, praeter Noe et familiam eius, pervererat, Deus diluvium effecit quod omnes perituras submersionis effecit, sicut alia animalia terrestria quae in eadem terra ac ipsi habitabant. Post Evam, antediluviani omnes victimae oculorum eorum fuerunt; 1655 anni vitae praeterierant sine terra aquis tecta, et contra hanc falsam apparentem securitatem, obduruerunt et surdi manserunt ad monita Noe, soli iusti illius temporis, data. Et testimonium eius "verum" et admissurum factum est, quia praeter verba sua, cum filiis suis, in medio continentis, navem, arcam Dei, aedificavit. Sed etiam haec actio practica nullius usus erat, quia actio eius confirmare videbatur quod peccatores "insaniam" peculiarem, sed non periculosam sibi, putabant. Noe rectus erat secundum Deum, et haec veritas contemporaneis suis falsitas et insania erat.

Per "Bella Religionis," Biblia, "**duo testes**" Dei silentes, veritatem secundum Deum repraesentabant, et qui eam intellexerunt in eius luce diabolicam normam regiminum regalium, quae in servitio papali Catholico Romano posita erant, detegere potuerunt. Veri et boni servi ibi exemplum apostolorum et vitae et mortis Iesu Christi invenerunt. Lectionem a Deo datam audientes, eos imitabantur se pacificos et dociles ostendentes, martyrium accipientes cum Deus id ab eis postularet. Sed iam, in hoc opere verae Reformationis a Deo ordinatae et volutae, falsa fides "hypocritarum" manifestata est; facile agnoscenda ex moribus eorum qui eam repraesentant, quia vitae terrenae vitalem momentum tribuunt qui eos ad se ipsos interficiendos ducit, qui eos iniuste oppugnant. Ex hoc tempore, castra veritatis permanserunt, sed castra falsitatis multiplicata sunt, quia castra Protestantium in multiplices factiones divisa est, quarum unaquaeque tam imperfecta est quam altera.

Hic parenthesin aperio quae de "**duobus testibus**" Dei agit. Qui sunt? Deus Pater et Deus Filius, et ipse Iesus est qui hoc docuit in Ioanne 8:17-18: "*In lege vestra scriptum est quia **duorum hominum testimonium verum est** ; ego de*

*meipso testimonium perhibeo , et Pater qui misit me testimonium perhibet de me . " " **Pater** " Deum in vetere foedere repraesentat et " **Filius** " eundem Deum in novo foedere repraesentat, et hae duae partes historicae successivae ab eodem Deo creatore tenentur, qui Spiritus est et tripliciter Sanctus, id est, Sanctus in perfectione. Liber Apocalypsis Revelationem supremam constituit, cuius auctores adhuc sunt " **Pater et Filius** ", et Iesus hoc commemorat citando in Apoc. 11:3: " **duos testes** " Spiritus Sancti. Nam " **Pater** " inspiratio fuit pro scripturis sacris veteris foederis, et similiter, Iesus Christus, " **Filius** ", post eum inspiratio est pro scripturis sacris novi foederis. In Apocalypsi sua, Iesus vehementer haec verba " **testis, testimonium** " exprimit. Ioanni revelat visionem suam esse " **testimonium Iesu** " in Apoc. 1:2: "... qui testimonium perhibuerunt **verbo Dei et testimonio Iesu Christi** , omnia quae vidit ." Hic versus clare nobis praesentat " **duos testes** " divinos, inseparabiles et unanimes in iudicio hominum peccatorum. Praeterea, irrefutabiles sunt quia ab uno eodemque Spiritu divino ducuntur. Quam ob rem, in Apoc. 3:14: Iesus se praesentat ultimae suae institutioni religiosae officiali, scilicet "Ecclesiae Adventistae Septimi Diei," ut " **testis fidelis** ." " **Laodicea** " est aetas a ministerio meo prophetico notata, in qua Iesus fidelitatem suam probat, lucem suam afferendo ad illuminanda mysteria nondum intellecta vel male interpretata Revelationis suae divinae, quae fundatur in libro Danielis, " **teste** " veteris foederis, et in libro Apocalypsis quem venit illuminare ut " **testis** " novi foederis. Quam ob rem, nuntium quem Iesus sibi inter annos 1980 et 1991 praesentaverat reiciendo, Adventismus officialis anno 1991 idem genus peccati commisit ac religio Catholica et, anno 1843, religio Protestans. Biblia, eius divina revelatio, et Spiritus Sanctus contempti sunt; necessitudo cum eo iam non erat possibilis: ergo id " **evomuit** ". Quid est munus testis? Aut incriminat aut absolvit peccatorem tribunali Dei submisso. Munus eius igitur summae momenti est. Ergo, pro omni creatura humana, Iesus Christus aut accusator aut advocatus defensionis est. Et iudicium eius iustum est, sine ulla possibilitate erroris. Non enim in relationibus fundatur, sed in eius observatione personali realitatis rerum. Deus Creator simul testis est, iudex accusator, advocatus defensionis, et executor sententiae ultimae, quem nemo fallere potest.*

Hanc parenthesin magni momenti claudio et cursum rei tractatae resumo.

Anno MDCCCXLIII, in Civitatibus Foederatis Americae, Deus auctoritatem suam religiosam officialiter recuperavit, parans se revelare et accurate denuntiare usurpationem regiminis papalis, quae in Daniele VII, VIII, IX et XI prophetata est. Haec actio confirmare vult quod Bella Religionis historice demonstraverunt. Fine temporis a decreto suo Danielis VIII:XIV statuti, Deus electos eligere vult quos in ultima institutione religiosa Christiana officiali anno MDCCCLXIII congregabit. Biblia impressa et late distributa et multis linguis externis praesto, examen Adventistarum iterum eam tangit, sicut tempore Reformationis. Lectio a veris Protestantibus discita, "Scriptura et Scriptura sola", Deo permittet ut examen suum Adventistarum in textibus prophetis, quos vocatis suis praebet, fundare possit. Dum Reformatio veras salutis condiciones definire studebat, Adventistarum certamina eos vocatos eligere destinantur qui vere gloriosum Iesu Christi reditum " *expectant* ", *ab ipso in Matthaeo 24 et Actis Apostolorum 1:11 prophetatum: " Et dixerunt: Viri Galilaei, quid statis*

aspicientes in caelum? Hic Iesus, qui assumptus est a vobis in caelum, sic veniet quomodo vidistis eum euntem in caelum . " Diu tempus a Deo constitutum ad experientiam terrenam neglectum est, ita, sub his condicionibus, homines sperare poterant se reditum Christi quovis tempore, dum viverent, visuros esse. Biblia tantum figuram approximatum 4000 annorum, ab Adam usque ad nativitatem Christi, secundum opinionem generalem de hac re, praebuit. Tempus reliquum, a Iesu usque ad finem mundi, etiam neglectum est vel iam ad 2000 annos aestimatum propter historicam humanitatis evolutionem. Sed anno MDCCCXLIII, res nondum satis divulgata erat, et sub Dei inspiratione, Gulielmus Miller, agricola Americanus, persuasus est Iesum vere anni MDCCCXLIII rediturum esse. Notandum est magnum eius desiderium reditus Christi eum dignum divina electione fecisse. Praeterea, Miller non solum propter divinam inspirationem egit, sed propter profundas convictiones quae eum post investigationes profundas et studia biblica incolebant. Imaginem identikit typici electi secundum ideale a Deo benedixit personificavit. Hic Deus ad consilium sapientiae plenum, sed potius perturbans hominibus praeiudiciis plenis, confugit. Deus non intendebat redire in Iesu Christo hac die veris anni MDCCCXLIII. Quomodo ille, Deus veritatis, mendacium nuntiare potuit? Potuit, quia eius nuntiatio non mendacium erat, sed falsa nuntiatio cuius finis erat provocare mores humanos in terra conformes ei qui verum eius reditum produceret. In Apocalypsi, Deus iterum iterumque dicit, "**Novi opera tua** ." Deus caeli hominem decipere debet ut opera eius eum iustificent aut damnent coram multis testibus invisibilibus qui mentes et corda non scrutantur, ut solus Deus potest. Debet igitur homines cogere ut, per opera concreta, cogitationes secretas cordium et mentium suorum revelent. Ut creaturae eius, nullum ius habemus Deum et vias eius iudicare, nec de oboedientia vel inoboedientia ordinationibus, statutis, legibus et mandatis eius disputare. Deum qui normas boni et mali constituit iudicare non possumus. Et usus falsitatis eius legitimus est quia, intra tempus ab eo definitum, haec falsitas momentanee veritatem ab eo postulatam constituit. Cum piscatur, homo pisces esca artificiali capit, pisces sic decipiuntur et capiuntur, et magnus Deus Creator idem cum electis suis facit. Sed eos eligit et accipit ut eis vitam aeternam det ut secum communicent; quod "falsitatem" eius etiam legitimioem reddit. Anno MDCCCXLIII, fides Protestantica Americanorum multiplex erat et haec populatio magnum pretium terrae suae, quae expugnata et a populis Indis, qui eam incolebant, usque ad adventum peregrinorum ex toto orbe terrarum, tribuebat. Vera fides, sicut tempore Reformationis et omnibus temporibus, rarissima erat. Hoc Deus sciebat et probationem praebere debebat. Ad hunc finem, duas expectationes "Adventistas" successivas ordinavit, primam vere anni 1843, secundam autumno anni 1844. Utraque expectatio gravissimas frustrationes paucis selectis effecit. Sed iam haec frustratio robur spei, quae vis impulsiva experientiae eorum Adventistae fuerat, testabatur. Nam simul, loco frustrationis, alii liberati et levati se senserunt, tribulatione ab ipsis experta, in timore Dei. Et hic iterum, veritas visibilis fit mendacium divinum, sicut falsitas visibilis fit veritas Dei. Qui prae frustratione flebant, a Deo digni electione sua iudicati sunt, sed qui levati sunt iustitiam Christi, quam affirmabant, amiserunt. Ad hanc inversionem valorum caelestium et terrestrium assuescere debemus, quia perpetuo

perdurant usque ad verum reditum Christi, cuius tempus diu occultum erat et tamen tam simplex definire. Veritas falso nativitati Christi adnexa facta erat norma essentialis fidei. Per fere duo milia annorum, calendarium falsum pro vero habebatur propter perpetuas historiae hereditates. Attamen Deus curaverat ne dies verae nativitatis Iesu clare definiretur, et nunc intellegere possumus eam nullius momenti spirituali habuisse. Humanitas falso diei nativitatis Iesu Christi pretium tribuit quia dies mortis eius a falsa fide subaestimabatur. Infideles vitam morti praeferunt, sicut Huguenoti armati Reformationis Protestantis. Et hoc explicat cur Christiani semper diem gloriosi reditus eius ignorare debuerint. Terra hoc paradoxum in se portat: vitam ferre debuit sed mortem per multa principia sua propria praedicat. Praeterea, retrospectu, notare possumus dimensionem nostram terrestrem creatam esse ut peccatum et eius consequentia, mors, visibilia et concreta redderentur. Finis, post ordinationem harum rerum, redemptio peccatorum electorum per voluntariam mortem expiatoriam divini Fratris et Patris nostri, Iesu Christi, formae humanae messianicae magni Dei Creatoris YaHweh, peracta.

Anno MCMXCIV, probatio fidei facta est Valentiae ad Rhodanum, in historica arce Adventistarum Franciae. Post annos CL post probationem anni MDCCCXLIII, fides Adventistarum similis facta erat fidei Protestantium a Iesu ab annis MDCCCXLIII et MDCCCXLIV relectorum. Anno MCMLXXX baptizatus, reditum Christi, secundum Gulielmum Miller, nuntiavi. Contextus temporis mei adventum Christi anno MCMXCIV possibilem reddidit, qui, sex annis dilatus ad gradum verae nativitatis Christi, verum annum MM repraesentabat, qui, secundum meas computationes, finem sex milium annorum peccatorum terrestrium significabat. Capita XXXIV Danielis et Apocalypsis plene interpretata et explicata sunt. Veritas intellecta et explicata formam veritatis divinae habebat. Reditus Christi definitus est die finis "**quinque mensium**" vel centum quinquaginta annorum actualium bis in Apoc. IX:V et IX:X memoratorum. Sed nesciebam me, sicut Gulielmus Miller suo tempore, Spiritu divino partim excaecatum esse, ut munus mihi a Deo ipso commissum exsequeretur. Expectatio mea reditus Iesu non formam terribilis deceptionis quam electi annorum 1843 et 1844 senserunt induit. Hoc erat quia, dissimilis illis, sciebam ante reditum Iesu, qui "**septima tuba**" in Apoc. 11:15 appellatur, "**sextam tubam**" seu Tertium Bellum Mundanum implendum esse. Adventismum institutionalem anno 1980 ingressus sum, liber in cogitatione mea et cognitione Bibliorum in solitudine perlecta. Intellectus meus prophetiae interpretationes ab anno 1840 formatas in dubium vocavit. Eventa quae ab illa data evenerant igitur has provocationes iustificabant, et renovatio igitur necessaria erat ut nuntius a Deo traditus clarus et accuratus fieret. In omnibus quae fratribus et sororibus meis Adventistis praesentavi, omnia bona et vera videbantur. Attamen, ab anno 1991, praesentatio veritatis meae duces institutionis perturbavit, qui dimissionem meam tandem ordinaverunt. Itaque, ut Adventista dissidens, annum 1994 transivi, quo adhuc "**sextam tubam**" expectabam, non reditum Iesu Christi. Tum demum, anno 1996, Deus mihi permisit errorem agnoscere qui mihi permisit reditum Iesu Christi pro anno 1994 nuntiare. Verbum, unum verbum, totum sensum "**quintae tubae**" et tempus centum quinquaginta annorum quod evocat mutavit. Hoc

tempus actionem "**sextae tubae**" includere potest, ubi Iesus mandatum dat ut "**tertiā hominum occiderent**", quia in "**quinta tuba**" Apoc. 9:5, Spiritus per Ioannem dicit: "*Datum est illis **non occidere eos**, sed **cruciare eos** mensibus quinque; et **cruciatu** quod faciebant erat similis **cruciatui** quem scorpio facit cum pungit hominem.*" Bellum caedis igitur per hos 150 annos perfici potuit, cum non liceat "**necare**" physice sed tantum "**necare**" animas humanas spiritualiter seducendo eas mendaciis ab Ecclesia Romana hereditatibus, sed a factionibus Protestantibus receptis et doctis. Re vera, permissio "**cruciandi**" hoc tempore data mortem etiam graviolem prima morte designat, quia pertinet ad "**secundam mortem**" quae experietur in "**crucicibus in stagno ignis**" iudicii ultimi, secundum Apoc. 14:10: "**et ipse bibit de vino irae Dei, quod effunditur sine mixtura in calicem indignationis ipsius, et cruciabitur igne et sulphure coram angelorum sanctorum et coram Agno.**"

eum quoque" in hoc versu. Minam Adventismo suggerit, recipienti missionis quam Deus ei mandavit. Re vera, in nuntio suo, Deus fatum rebellium fidei Catholicae revelat. Locutio "**eum quoque**" imprimis ad rebelles Protestantes dirigitur, sed etiam, secundario, ad rebelles Adventistas a Deo post annum 1994 derelictos vel "**evomitos**".

Ita mors "**quintae tubae**" de morte secunda, morte spirituali, mandatum "**ne eos occiderent**" physice significationem suam spiritualem invenit.

In hac experientia tam singulari, Deus mihi permisit videre tantum quod Ipse me videre voluit; prorsus sicut fecerat suo tempore Gulielmo Miller. Et scire velim hominem qui se divinum imperium effugere dicere posset. Deinde privilegium habui rationem huius caecitatis partialis intellegendi et alias revelationes, etiam graviores, a Domino accepi. Ita Deus me docuit intellegere subtilitatem rerum quas Ipse suvere ordinat, quae omnem sapientiam suam sublimem, quam antiqui "sapientiam" appellabant, revelat.

Hoc testimonium tibi propositum est intellegere Deum semper rectum esse, quidquid dicat aut faciat. Nullus lusor scaccorum nullam spem apud eum habet. Actiones suas in infinita multitudine combinationum et successionum causarum et effectuum fundat, quae eum extraordinarium faciunt. Sed in argumento veritatis et falsitatis homines maxime stupere potest. Quia ipse est "**veritas, via et vita aeterna**". Cum gaudio subtilitatem Dei noto, qui falsam fidem Adventistarum illaqueat et revelat falso nuntio reditus Christi, dum se huic ecclesiae ad hanc experientiam praesentat, sub nomine "**testis fidelis et ...**". "**verum**" secundum Apoc. 3:14: "*Angelo ecclesiae Laodiciae scribe: Haec sunt quae dicit Amen, **testis fidelis et verus**, **initium creationis Dei**: Haec*" vera **fides**" **est** pars electorum eius qui vicissim honorant eum tamquam "**testes fideles et veraces**". In hoc versu verbum "**Amen**" significat: in veritate. Sed etiam finem necessitudinis cum institutione recipiente suggerit, quia locutio orationem vel lectionem biblicam interpungit. Se ipsum designando ut "**initium creationis Dei**" tempore quo ultimam institutionem suam evomit, Iesus 6000 annos selectionis electorum suorum claudit. Ita nos de momento narrationis Genesis admonet, in qua Deus testatur de creatione sua caeli et terrae et omnium quae continent in sex diebus viginti quattuor horarum, id est centum quadraginta quattuor horis, secuta requie prophetica septimo die a Deo a pagana Christiana consuetudine anno

trecentorum viginti uno sublato. Quia eius disparitio hoc testatur, omnes institutiones religiosas Christianas accusat peccandi contra se, ita ut indignae sint requie sabbatica eius prophetica.

Deus aspectum religiosum populorum terrae ita ordinavit ut iudicium eius simplicissima et perspicuissima forma appareat; hoc ita ut omnis homo, ab humilissimo ad maximum, eius cognitionem fieri possit. Sola condicio quae hanc cognitionem permittit est Bibliam Sacram, verbum eius divinitus inspiratum, tamquam fundamentum et fulcrum normae suae veri et falsi, veritatis et mendacii sumere. Quia sine hoc fundamento, omnia legitimitatem sibi vindicare possunt. Propter absentiam huius Bibliorum, cuius contenta a populis neglegebantur, regimina Romana, sive imperialia sive papalia, Christianitati perversas partes diversas dare contigit; hoc secundum hunc versum Prov. 29:18 ubi Spiritus nobis dicit: "*sine lege, populus sine freno est* ." Discordiae doctrinales religiosas Christianos, qui in apostasiam inciderunt, oppugnabant; hoc fit quia, veritates ab antiquo foedere Iudaico statutas non consideratas vel eas ignorantes, dogmata pagana in religionem Christianam introduxerunt. In hac mixtura sacri divini et profani pagani, Christianitas pessima forma potestatum "**tenebrarum**" facta erat. Illa ubi, secundum Iesum Christum, "*lux tenebrae fiunt* ", quod eum ad dicendum inducit in Matthaeo 6:23: "*Si lux vestra tenebrae sunt, tenebrae ipsae quantaerunt?*".

Haec condicio hodie iterum praevallet, quia, sicut anno 313, est consequentia pacis religiosae et libertatis a populis originis Christianae adeptis. Nostris oculis videmus quid humanitas "*sine freno et sine lege divina*" fiat. Sed mendacia veritatem adhuc magis suffocant nostro tempore, quia progressus technologiae digitalis permittit falsificationem sonorum vel visualium inscriptionum. Verum et falsum non iam tam discernibilia sunt quam ante hunc progressum technologicum erant. Propterea, humanitas hodie in "*tenebris*" collocatur quae numquam tam "*magna*" fuit ab Adamo et Eva.

Hoc studium Spiritui occasionem praebet ut mihi novam margaritam revelet quae in arcam meam propheticam intrat. Nam momentum maximum et vitale Bibliorum, huius verbi divini per quindecim saecula historiae veteris foederis et primum saeculum aetatis nostrae Christianae collecti, sub cuius fine apostolus Ioannes visionem suam accepit, quae "*Revelatio*" vel, sub obscuro nomine Graeco, "*Apocalypsis*" appellatur. **Super hoc ultimo testimonio Deus scripturam Bibliorum suorum sanctarum perficit.** His "*sedecim saeculis*", numerus "*sedecim*" significationem praecisam accipit quae eum cum **Sacra Biblia, Verbo Dei scripto, coniungit. Distributio eius impressa etiam cum** "^{saeculo} sexto decimo" coniungitur, et hoc Apoc. 16 significationem dat; thema eius est tempus "**septem plagarum ultimarum irae Dei**", quae ut scopos habet **credentes qui Sacram Bibliam contemnunt**, inoboediendo voluntati Dei quam revelat. Hoc caput sextum decimus Apocalypsis igitur **contemptum ultimi rebelles erga Sacram Bibliam demonstratum intendit**. Meminisse autem debemus fundamenta a fide Protestantica posita momentum suum usque ad finem mundi retinere, secundum locutionem quae pristinam eius doctrinae positionem exprimit, "*Scriptura et sola Scriptura*", vel, Latine saeculi sexti decimi "*sola scriptura*". Hoc etiam Iesus docet in Apocalypsi 2:25 dicendo: "*tantum quod habetis, tenete*".

donec veniam ". Iterum nota constructionem Civitatum Foederatarum Americae Protestantium, scoporum ultimae irae divinae, coepisse cum inventione Americae et immigratione primorum Protestantium et Anglicanorum ex Europa in nave nomine "May Flower " **saeculo** ^{XVI} .

Biblia igitur scripta a Deo inspirata per sedecim saecula congregat, et hic numerus sedecim significationem suam dat " *mille sexcentis stadiis* " "*extensionis* ", Apoc. 14:20: " *Et calcatum est torcular extra civitatem, et exivit sanguis de torculari usque ad frena equorum, per extensionem mille sexcentorum stadiorum.* " Hic versus explicationem suam invenit in Iacobo 3, cuius primus versus dicit: " *Nolite fieri multi ex vobis magistri, sciens quoniam **severius iudicabimur** .* " " *Uvae* " "*irae* " "*divinae* " in " *torculari* " " *vindemiae* " eius colliguntur , digni inventi " **severius iudicandi** ", quia indigni erant doctores religiosi. Et in Iacobo 3:3 Spiritus eis imaginem dat equitum qui "*equos* " *dirigunt* per " *frenum* " in dentes eorum positum: " *Si frenum in ora equorum mittimus ut obediant nobis, et totum corpus eorum dirigimus .*" In hac imagine, quid " *frenum* " designat? Auctoritatem divinam veram an fictam. " *Frenum* " a Deo constitutum a Roma papali " *freno* " dogmatum paganorum substitutum est, et affirmando se Deum in terra repraesentare, papa diabolo occasionem dedit totam humanitatem Christianam sub potestatem suam capiendi. Verum " *frenum* " falso " *freno* " substitutum est, sed quis est auctor huius actionis? Deus et ipse solus. Nam ipse Bibliam abstulit et humanitatem infidelem diabolo et paganismo papali Romano tradidit. Nolite oblivisci, nam Deus " *homo tantum halitus est* " eum voluntati eius subicere, quae constat ex fidelibus benedicendis et infidelibus magis magisque maledicendis. Imperium papale est creatio Dei, cuius finis est vitam Christianorum infidelium etiam terribiliorem reddere. Alia explicatio equitem, ipsum diabolum, " *oris equorum* " *facit, papas successivos et post eos, " falsos prophetas* " pastores Protestantismi ab anno 1843 lapsos, et "*corporis equorum* " populos seductos et deceptos. Haec interpretatio praeterea magis congruit cum munere " *oris* " quod Deus imperio Romano attribuit in Daniele 7:8: " *Considerabam cornua, et ecce cornu aliud parvum exiit de medio eorum, et tria de cornibus primis evulsa sunt ab eo; et ecce erant oculi quasi oculi hominis, et os loquens superbia* . "; et in Apocalypsi 13:5-6: " *Et datum est ei os loquens magna et blasphemias* ; et data est ei potestas facere menses quadraginta duos. Et aperuit os suum in blasphemias ad Deum , blasphemare nomen eius, et tabernaculum eius, et eos qui habitantes in caelo. " Magistro religioso, sive Catholico, sive Orthodoxo, sive Protestante, " *os* "... » munus essentielle suscipit quod Iacob. 3:10-11 cum interesse sublineat: " *Ex eodem ore procedit benedictio et maledictio. Non ita debet, fratres mei.*" Num fons ex eodem foramine **aquam dulcem et amaram erumpit** ? Iacobus 3 imaginem pingit quid regimen papale Romanum et fides falsa Protestantium temporis ultimi tempore suo fient, et Deus his clavibus utitur ad religionem Catholicam papalem Romanam illustrandam in " **tertia tuba** " Apoc. 8:11: " *Nomen stellae est Absinthium; et tertia pars aquarum facta est in absinthium, et multi homines mortui sunt ex aquis, quia amaræ factæ sunt* . " Iacobus 3 porro specificat in versibus 12-16: " *Num potest ficus, fratres mei, olivas facere, aut vitis ficus? Nec aqua salsa aquam recentem facere? Quis sapiens et intelligens inter vos? Ostendat opera sua ex bona conversatione*

in mansuetudine sapientiae." Quod si zelum amarum et contentionem habetis in cordibus vestris, nolite gloriari et nolite mentiri adversus veritatem. Haec sapientia non est quæ de sursum est, sed terrena et carnalis et diabolica. Ubi enim zelus amarum et contentio, ibi est perturbatio et omne opus pravum. In his versibus, per Iacobum, Spiritus modo omnia quæ regimen papalem Catholicum Romanum eiusque imitatores damnat exposuit: " *aemulationem amaram, aemulationem, mendacia adversus veritatem, opera mala, terrena, carnalia, diabolica* ." Contra, veram fidem in versibus 17 et 18 definit: " *Sapientia quæ desursum est, primum quidem est pudica, deinde pacifica, modesta, placidis, plena misericordia et fructibus bonis, non dubitans aut simulans . Fructus autem iustitiae in pace seminatur ab iis qui pacem faciunt.*" » Et hic versus porro damnat falsam fidem Catholicam et Protestantem quam " **hypocritis** " in Daniele 11:34 imputat : " *Tempore quo ruant, paulum adiuvantur, et multi coniungentur eis in hypocrisi* ." Et propter " *hypocrisin* " eorum Deus pro duobus successivis regiminibus eorum mores despoticos, intolerantes, homicidas praedicit, qui imagines " **bestiarum** " quæ " *successivamente* " " **de mari** ", deinde " **de terra** " *in Apocalipsia 13:1 et 11* " *ascendunt* " *iustificat* .

Hoc vere anni 2023, iam per annos, quotidiano informationum flumini, tempore reali immissarum, subiecti sumus. Veritates et mendacia, vera et falsa, in his transmissionibus tanta celeritate circumferuntur ut impossibile sit inter duas possibilitates discernere. In retibus socialibus incoercitabilibus, nuntii emittuntur et in rumores a faventibus usoribus sustentatos et transmissos vertuntur. Quam ob rem, gubernationes et media publica in certamine sunt et informationis potestatem amittunt. Haec sunt quæ significationem verbis Iacobi 3:16 dant: " *Ubi enim zelus et contentio, ibi perturbatio et omne opus pravum.* " *Humanitas impia igitur pretium pro desiderio libertatis solvit.* " ***Tertia pars generis humani interfici*** " oportebit ut " ***superstites*** " intellegant plenam libertatem pro omni creatura utopiam periculosam esse quæ ad pessima ducit. Deus hoc scivit et omnia quæ potuit fecit ut homines contra hanc laqueum seducentem, in quam Eva prima incidit, moneret.

coertione " *morali* , gentes occidentales mendacia, deceptionem, fraudem et adulterium legitimant. Mendacium tribuitur hominibus qui aliis callidiores sunt; hoc eis permittit ut in certamine suo in vita civili et professionali prosperentur. Deceptio facta est causa spectaculorum quæ turbas multum ridere faciunt, etiamsi flere deberent. Adulterium est continua thema pellicularum et scriptorum fabularum. Et curiose noto hanc radicem communem inter Romanos et Romam quam Deus accusat de docendo " ***fabulas , res iucundas*** " in 2 Tim. 4:3-4: " *Erit enim tempus cum homines sanam doctrinam non sustinebunt, sed, prurientes auribus , coacervabunt sibi magistros ad sua desideria, et avertent aures suas a veritate et convertentur ad fabulas* . " Haec doctrina mendaciis diaboli speciem " *rerum iucundarum* " praebet, similibus " *fabulis* " quæ plerumque bene terminantur. Nam contra, in doctrina veritatis, pro iis qui non credunt et non amant veritatem quæ a Deo est, res pessime terminantur; in morte definitiva et pro maxime nocentibus, in " *igne secundae mortis iudicii ultimi* ". Et huius " *secundae mortis* " probatio est "prima mors" quæ totam humanitatem percussit ex quo primum par humanum peccavit, id est, prohibitionem a Deo impositam non

oboedivit. De hac re, nota prohibitionem consistere in non edendo de "*ligno* " *quod per fructum suum* " *scientiam boni et mali*" offerre putabatur . Haec "*arbor* " tantum imago angeli erat qui contra Deum rebellavit. Et Eva victima erat eius desiderii ad hanc "*scientiam boni et mali* " obtinendam. Eva imago erat Ecclesiae Christi, quae vicissim systematice a malo seducitur et vincitur. Hoc est quod emergit ex testimonio prophetiarum Danielis et Apocalypsis. Et Deus historiam Ecclesiae ordinat eam in diversis condicionibus ponendo in quibus veri eius electi eminent ex multitudine falso religiosa. Homines ante omnia carnales sunt et quod quinque sensus eorum ignorant eos non interest; quod est casus cogitationis spirituali. Inter hominem atheum et electos Christi, multitudines actionum possibilium manent, sed Deus eas nimis superficiales et inconstantes iudicat ut vel minimum desiderium sentiant aeternitatem suam cum eis communicandi. Per totam Bibliam, Deus solum veros electos suos ut lectorem verborum suorum designat. Praeterea, cum dicit: "*Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei* ", verba eius non ad falsos Christianos pertinent, sed solum ad fideles sanctos electos. Libertas religiosa simpliciter aspectum veritatis et falsitatis religiosae obscuriorem reddidit, et hunc nuntium Deus in "*quinta tuba* " Apocalypsis 9 his versibus 2 et 3 illustrare voluit: "*Et aperuit puteum abyssi. Et ascendit fumus e puteo, sicut fumus fornacis magnae; et sol et aer obscurati sunt propter fumum putei. Et de fumo exierunt locustae in terram; et data est illis potestas, sicut habent potestatem scorpionibus terrae.* "

Ab hominibus neglecta usque ad ministerium meum propheticum, haec thema "*quintae tubae* " est gravissimum in Revelatione a Spiritu Ioanni allata. Sane status maledictus Catholicismi notus et damnatus est a conditore officiali Reformationis, Martino Lutero, monacho et doctore Catholico Germanico. Sed maledictio huius Reformationis Protestantis ab omnibus neglecta est, adeo ut Adventismus officialis se crederet auctoritatem habere ad foedus suum ineundum inter annos 1991 et 1993, et officialiter pro membris suis anno 1995. Testimonium in hac "*quinta tuba* " praebitum igitur est unicum testimonium quod Deus electis suis offert. Et primum horum testimoniorum constat in successione "*tubarum* " quia iam "*secunda* " et "*tertia tuba* " regimen papale Catholicum Romanum pertinent. Post eam, "*quarta tuba* " actionem atheismi revolutionarii Gallici et terrorem eius annorum 1793-1794 illustrat. Deinde symbolum "*aquilae* " introitum in ^{saeculum XIX} cum imperio a Napoleone Bonaparte dominato praedicit. Sic gradatim, prophetia nos ad annos 1828, 1844, 1873 duxit, quos calculi prophetici in Daniele 8:14 et 12:11-12 proposuerunt. Apocalypsis autem 8:13 perfectionem "*vae* " *praedicit, ter hoc vocabulum* " *vae* " citando , quod Spiritus cum consequentiis probationum fidei, in expectationibus Adventistarum fundatarum, coniungit, quae successive annis 1843, 1844, et tempore finis, anno 1994, evenient. Probationes fidei Adventistarum annorum 1843 et 1844 in Civitatibus Foederatis Americae expertae sunt, terra benigna Protestantibus, qui in Europa a monarchiis religionis Catholicae persecutus sunt. His iam a Deo eliminatis et maledictis, "*quinta tuba* " maximum "*vae* " a probatione fidei Adventistarum causatum constituit, hac vice religionem Protestantem afficiens. Itaque, quia expectationi Adventistarum non interfuerunt, primi Protestantes a Deo diabolo traditi sunt, ab vere anni 1843. Qui his duabus expectationibus

interfuerunt, sed a Deo non selecti sunt, vicissim daemonibus traditi sunt, a die XXIII Octobris anni MDCCCXLIV, die finis secundae fidei probationis. Ex humana perspectiva, mortalibus communibus, nihil eis scire permisit iudicium divinum modo perfectum esse. Nam, etiam a Deo relictus, Protestantismus religionem suam sicut ante probationem exercere perrexit; quod Deum adducit ut de eo tempore " *Sardibus* " in Apoc. 3:1 dicat: " *Vos existimati estis vivere et mortui estis* ." Diabolus deinde doctrinas suas multiplicavit, saepe simpliciter in nomine conditoris coetus fundatus. Sic apparuerunt " *falsi Christi* ", a Iesu instanter in Matth. nuntiati. 24:11 et 24: " *Multi pseudoprophetae surgent et multos seducent. .../...Surgent enim pseudochristi et pseudoprophetae, et dabunt signa magna et prodigia, ita ut decipiant, si fieri potest, etiam electos.* " Et hanc igitur multiplicationem ecclesiarum Protestantismi Spiritus evocat in imagine, in Apoc. 9:2, hac citatione: " *et sol et aer obscurati sunt a fumo putei* ." Monitio data per hanc revelationem erat ad monendum Adventismum officialem contra omnem accessum ad propinquationem cum ecclesiis foederationis Protestantismi; hoc eo magis cum versus 11 clare earum traditionem diabolo patefaciat: " *Habebant super se regem angelum abyssi, cuius nomen Hebraice est Abaddon, et Graece est Apollyon* ." Hic " *angelus abyssi* " est Satanus qui religionem Protestantismi ab anno 1843 ad destruendam veram fidem per falsam lectionem Bibliorum " *Hebraice et Graece* " scriptarum utitur. Reiectis vicissim nuntium Adventistarum quem inter annos 1980 et 1991 protuli, nuntium reditum Iesu Christi anno 1994 nuntiantem, organizatio Adventistarum officialis se gessit sicut Protestantes a Deo diabolo traditi annis 1843 et 1844. Quam ob rem, " *eum quoque* " daemonibus tradidit, dando ut probationem visibilem foedus cum foederatione Protestantium inter annos 1991 et 1995 factum. Minatio innixa ex locutione " *eum quoque* " in Apoc. 14:10 citata sic partim impleta est: " *et ipse bibit de vino irae Dei, quod effunditur sine mixtura in calicem indignationis eius, et cruciabitur igne et sulphure in conspectu angelorum sanctorum et Agni.* " Dum hunc nuntium scribo, intellego nuntium tertii angeli pertinere ad tertiam probationem fidei Adventistarum quam provocavi nuntio meo reditus Iesu Christi anno 1994. Re vera, versus 9 specificat: " *Et alius angelus tertius secutus est eos, dicens...* " voce magna: " *Si quis bestiam adoraverit et imaginem eius, et accipit signum in fronte sua aut in manu sua, ...* ". Hic nuntius " *tertii angeli* " a prioribus duobus distinguitur eo quod " *imaginem bestiae* " citat, quae fidem Protestantem ultimi imperii universalis a superstitibus Civitatum Foederatarum Americae post tertium bellum mundanum " *sextae tubae* " dominati designat. Vera significatio trium nuntiorum explicationem invenit in adimpletionem trium probationum fidei Adventistarum, annis 1843, 1844 et 1994. Et solum per adimpletionem tertiae probationis mysteria Revelationis propheticae tolluntur. Casus Adventismi institutionalis et confirmatio Protestantismi, quae eum antecessit annis 1843 et 1844, huic diei 1994 coniunguntur, qui ergo fundamentum operis " *tertii angeli* " constituit.

Itaque significationem novam, praecisam tribus nuntiis a tribus angelis terrestribus allatis dare possum. Attende! Hae novae explicationes veteres iam acceptas non tollunt. Nam Deus prophetiam suam modo evolutivo adhiberi voluit, ut in unaquaque aetate electi eius doctrinam ibi invenirent. In fine huius propositi

revelati inventi, maiori praecisione rerum in textu prophetiae revelatarum proficimus. Hoc confirmat hoc verbum divinitus inspiratum ad sapientem Salomonem in Eccl. 7:8: "**Melior est finis rei quam initium eius ; melior est patiens spiritus arrogans quam spiritus arrogans .**" Ecce igitur haec nova explicatio quae verbo "*angelus*" significationem "nuntii" terrestris dat.

Apoc. 14:6-7: "*Et vidi alterum angelum volentem per medium caelum, habentem evangelium aeternum , ut praedicaret habitantibus super terram, et omni gente, et tribui, et linguae, et populo, dicentem voce magna: Timete Deum, et date illi gloriam, quia venit hora iudicii eius : et adore eum, qui fecit caelum, et terram, et mare, et fontes aquarum. " " Evangelium aeternum " in manu, actionem Protestantismi petit. Experimentum sui ipsius iudicii ordinat. Haec momentum muneri Reformatorem Protestantium tributum fundamentalis est ad logicam successionis nuntiorum " trium angelorum " huius capitis 14 intelligendam. Protestans Protestans manet quamdiu protestatur et peccatum denuntiat. Sed cum desinit illud denuntiare, hic Protestans non iam dignus nomine est et ab Adventismo substituitur, qui tunc signum Sabbati accipiet ut probationem suae pertinentiae ad Deum; hoc donec nuntius "*tertii angeli*" casum suum efficit, anno 1994, cum a Iesu Christo "**evomitur**".*

Vere anni 1843, "*primus angelus*," sive fidelis nuntius Protestans, actionem suscepit ut Protestantes Americanos omnino infideles diabolo traderet; quod illi testati sunt contemnendo nuntium Gulielmi Miller, qui, per prophetiam biblicam, reditum Christi vere anni 1843 nuntiaverat.

Apoc. 14:8: "*Et alius angelus secutus est dicens: Cecidit, cecidit Babylon illa magna, quae potavit omnes gentes a vino irae fornicationis suae. " Haec nuntiatio de statu maledicto Romae etiam et typice Protestantibus nota est, officialiter, ab ^{saeculo XVI}, sed re vera, ab XII ^{cum} experientia Petri Waldon.*

Autumno anni 1844, "*angelus secundus*" sive nuntius fidelis, adhuc Protestans, reliquos Protestantes a Deo in hac secunda probatione Adventistarum non selectos diabolo tradidit. Anno 1863, officialiter "Ecclesia Adventista Septimi Diei" Americana facta est, cuius munus erat maledictionem Catholicismi et diem requietis a Roma institutum, Dominicam, denuntiare; actio eius formam universalem ab anno 1873 sumpsit. Nomen eius "Adventistae" homines probationis fidei in "*expectatione*" reditus Iesu Christi fundatae admonet et iterum cum "**patientia**" exspectandum est donec revertatur. Protestationem a religione Protestantica relictam prolongat.

Apoc. 14:9-10: "*Et alius angelus tertius secutus est eos, dicens voce magna: Si quis adoraverit bestiam et imaginem eius, et acceperit signum eius in fronte sua aut in manu sua, hic bibet de vino irae Dei, quod effunditur sine mixto in calicem irae ipsius, et cruciabitur igne et sulphure coram angelorum sanctorum et coram Agno. "*

Anno MCMXCIV, "*tertius angelus*" sive fidelis nuntius institutionem Adventistam damnavit, quae eum spreverat et reiecerat aut neglexerat, quaeque vicissim, post religionem Protestantem, castris diaboli tradita est. Eius nuntius veros electos, prophetia decifrata illuminatos, ad ultimos gloriosos Christi reditus, qui exspectatur, hac vice cum certitudine ab anno MMXVIII, vere anni MMXXX, praeparavit. Ita, anno MMXXIX, ultimi electi ultimam universalem fidei

probationem, quae in Apocalypsi 3:10 nuntiatur, experientur: " *Quia servasti verbum patientiae meae, et ego te servabo ab hora tentationis, quae ventura est super orbem terrarum, ut tentet habitantes terrae* . "

Adventismum iam demonstravi ut motum Christianum cuius missio erat Reformationem Protestantem, quae ab ^{saeculo XVI imperfecta manserat, perficere} . Hae novae explicationes hoc munus, quod Deus ei dedit, confirmant. Itaque, non iam contra peccatum protestantes, sed cupiens foedus cum Protestantismo peccante inire, Adventismus officialis anni 1991 a Iesu Christo tantum inter annos 1991 et 1995, id est, anno 1994, " **evomi** " potuit. Re vera, Deus Adventismum ad Protestantismum, unde ortus est, remittit, sicut Israellem carnalem infidelem in Babylonem in Chaldaeam deportavit, id est, in terram, unde patriarcha eius conditor Abraham nomine Abram ortus est.

Hoc thema, de vero et falso, veritate et mendaciis, per se totum drama humanum in terra comprehendit. Invisibilitas Dei et iudiciorum eius causa est aspectus fallacis rerum quae vitam in terra constituunt. Quam ob rem inire in necessitudinem cum eo homini sola condicio est quae salutem possibilem reddit. Et propter invisibilitatem suam, magnus creator Deus nobis, per scripta sanctae Bibliorum suae, unicum modum reliquit ad consilia sua intelligenda. Quam ob rem haec Biblia munus summum agit ut fulcrum omnis veritatis suae et hoc diabolus et daemones eius omni conatu homines ab eius lectione avertere iustificat. Ad hoc consequendum, Christianos qui eam legere et doctrinas eius cognoscere volebant persecutus est. Et cum haec intolerantia non iam possibilis esset, eam popularizavit et a turbis falsorum credentium contemni fecit. Sed quascumque rationes adhibeant, vere electi munus Bibliorum in salute a Iesu Christo oblata intellegunt. Et ab anno 1843, in intellegendis prophetiis eius est quod modum invenerunt ad " **iustitiam** " a Iesu Christo oblatam conservandam. Itaque, recte ex textu Hebraico originali translatus, versus Danielis 8:14 perfecte impletur: sola " **sanctitas iustificatur** " cum ab aeterno Spiritu Iesu Christi agnoscitur.

Mentionem quoque facere debeo de missione " **quarti angeli** " in Apoc. 18:1-2 memorati: " **Post haec vidi alium angelum descendentem de caelo , habentem potestatem magnam ; et terra illuminata est gloria eius. Et clamavit voce magna, dicens: Cecidit, cecidit Babylon magna! Et facta est habitatio daemoniorum, et custodia omnis spiritus immundi, et carcere omnis avis immundae et odibilis** . Quia biberunt omnes gentes de vino irae fornicationis eius: et reges terrae fornicati sunt cum ea, et mercatores terrae divites facti sunt propter abundantiam deliciarum eius. " Iam praecisio " **vidi eum descendentem de caelo** " nuntium descriptum actioni divinae caelesti attribuit. Praecisio " **qui potestatem magnam habebat** " nititur in " **potestate** " quam Deus dat verbo suo prophetico biblico perfecte decipherato et ideo inexpugnabili. Hic nuntius potenter confirmat nuntium " **secundi angeli** " Apoc. 14:8. Hanc nuntiationem cum die veris anni 2018 coniungere possum, qua Spiritus mihi permisit diem veri reditus Iesu Christi, a Deo solide pro ver venturum anni 2030 designatum et definitum, cognoscere. **Quarta " expectatio " Adventistarum igitur officialiter voluntate Dei Creatoris et Prophetae incepta est** . Ab anno 1994, die cum nuntio " **angeli tertii** " Apoc. 14:9-10 coniuncta, abominabilis condicio religiosa spiritualis

terrestris enorme amplificata et degradata est. Occidens false Christianus anno 2018 omne genus rerum abominandarum a perversis repraesentantibus LGBT assertarum iustificat; res quas Russia officialiter damnat et quae eam necnon multas alias terras mundi, Musulmanas vel non, Africanas, Arabicas, Asiaticas, horrent. Tempore procedente, Occidens fines suos aperuit ad excipiendos peregrinos cum multis moribus, consuetudinibus et religionibus; quod hic versus sublineat dicendo: "**Factum est habitaculum daemoniorum, custodia omnis spiritus immundi, custodia omnis avis immundae et odibilis.**" ". Et in hac imagine, primum, Deus illustrat congregationem oecumenicam quae religiones certantes inter se incompatibiles, ut fidem Christianam et Islam, coniungit. Num Deus congregationem religionum monotheisticarum mendacium aliter illustrare potest? Minime, scilicet non, et nuntius eius perspicuus est. Observatio visibilis, ab vere anni 2018, condicionem religiosam mendacis describit quam Deus castigare suscipit per "**sextam tubam**" Apoc. 9:13 et Dan. 11:40 ad 45, ab die 24 Februarii 2022, sed etiam magis ab vere anni 2023, ubi auxilium Occidentale Ucrainae datum augetur ad punctum ut Russia se officialiter a copiis occidentalibus NATO oppugnatam putet. Secunda pars huius nuntii ab "**quarto angelo**" **tantum a vere anni 2030 per thema "vindemiae" citatum in Apoc. 14:17 ad 20** implebitur. Haec secunda pars poenam finalem falsorum pastorum, falsorum Christorum vel falsorum prophetarum describit, incipiens a versu 6: "**Reddite illi sicut reddidit, et...**" "**Date illi duplum secundum opera eius. In poculo ubi effudit, effundite illi duplum.**" Antequam hanc auctoritatem daret, Deus electos suos invitavit ut se separarent ab ecclesiis quae peccatum a "**Babylon Magna**", ecclesia papali et Catholica Romana, doctum hereditaverunt. Legimus in versu 4: "**Et audivi aliam vocem de caelo dicentem: Exite de illa, populus meus, ut ne participes sitis peccatorum eius, et ut non accipiatis de plagis eius.**" "Nam, secundum Apoc. 17:5, "**Babylon magna**" est "**mater**" filiarum suarum Orthodoxarum, Protestantium, Anglicanarum et denique Adventistarum "**meretricum**" **in forma sua institutional.**"

Dissimilis nuntiis trium angelorum priorum, nuntius ab "**quarto angelo**" factus a Deo authenticatur et successus certus est, quia Iesus revera, hac vice, tempore quo electi eius revelatione sua statuerunt apparebit. Hoc faciendo, ipse diem statuit quo morte afficientur decreto a castris rebellium universali promulgato. Sed apparens in gloria sua ultimo momento ante caedes, poena in capita rebellium religiosorum cadet secundum nuntium et descriptionem in hoc nuntio Apocalypsis 18 factam. Hoc etiam congruens cum die prophetico 18 Martii, qui initio ieiunii Esther respondet, cuius intercessio destinata erat salvare Iudaeum Mardocheum et populum eius, et ergo ipsam Esther. Denique, dies 18 Martii initium damnationis mortis ultimorum electorum, qui servabuntur et a Iesu auferentur, die verno, 20 Martii 2030, significabit; dies quo cruenta et sinistra "**messis**" in terra incipit, quae primum "**doctores**" mendaciorum religionis Christianae, id est, "**falsos prophetas**" percutit.

In nuntiis saecularibus, nuntii ficti mendacia tractant quae causae Ucrainae a Russia invasae servierunt. Hodie, falsus heroismus defensorum Ucrainorum parvae insulae in Ponto Euxino prope Ucrainam, quae "**Insula Serpentis**" appellatur, denuntiatur. A Russis oppugnati, defensores Ucraini non ad mortem

restiterunt, ut falso affirmatum est, sed Russis se dediderunt; ergo " *serpentior* " ex duobus non insula, sed Ucraina erat. Praeterea, investigationes a mediis Germanicis gestae indicia collegerunt sabotagium gasoductus Russici Nord-Stream a nautis Ucrainis in navi velifera e Germania septentrionali profecta peractum esse. Collaboratio cum Polonia suspecta est. Explosivum adhibitum identificatum est. Ita, deceptio Ucrainica, quae ad crisin energiae Europaeae duxit, magis magisque manifesta fit, sed sero est Occidentalibus ut eorum auxilium erga has duas nationes Europae Orientalis, quae eos in bellum suum traxerunt, odio communi erga Russiam iustificato, in dubium ducant. Quam ob rem fructus horum mendaciorum destructionem Europae et nationum quae eam constituunt efficiet. Iustitia Dei perficitur; Qui veritatem eius non aestimant, mendaciis aluntur et decipiuntur. Etiam denuntiatur depravatio pecuniae \$240 millionum a Civitatibus Foederatis Americae Ucrainae solutae. Haec pecunia a societatibus Ucrainis, quae arma tradebant, depravata est. De iuvene praeside eius et oligarchis eius, ita confirmatur fama Ucrainae corruptionis.

Tempus septem plagarum ultimarum

Sine ulla cautione textuali biblica, sed cognitis valoribus spiritualibus a Deo in hac sacra Biblia revelatis, intellegere me posse puto quomodo tempus harum " ***ultimarum plagarum irae Dei*** " ordinabitur.

Una prioritas manifesta est: facta anno 2029 implebuntur. Deinde, hoc anno 2029, sex menses ultimi, quorum festa religiosa primi foederis a Deo sub themate peccati posita sunt, mihi aptissimi videntur ad ultimam "expiationem peccatorum" directe a Deo ultimis peccatoribus terrestribus inflictam. Hoc est quia in vetere foedere, duo festa Iudaica principalia ponuntur, altera initio veris, quae " *festum Paschae* " et eius oblationem divinae iustitiae in Christo, " *Agno Dei* ", pertinet, altera initio autumnus, cuius argumentum est solutio peccati et quae " *dies expiationis* " appellatur. Anno 2029, autumnus die 23 Septembris incipiet. Et iam notandum est Deum nomina quattuor ultimarum mensium nostri consueti falsi calendarii annui protegere voluisse, quia testimonium perhibent verae divisioni temporis quam gloriose in Deo creatore constituit. Hi quattuor menses in nomine suo numerum ordinis positionis suae annuae servaverunt: September pro mense septimo, October pro octavo, November pro nono, et December pro decimo mense anni solaris divini. Hoc testimonium magni momenti est in definiendo tempore **sex mensium ultimarum qui ad reditum Christi et finem mundi ducunt** . Non enim creatio evanescet, sed tota humanitas est quae debet et evanescet super totam superficiem habitatam. Dies XXIII Septembris anni MMXXIX erit ergo dies quo prima plaga Dei homines qui " *signum bestiae* " ferunt percutiet. Paulo ante hanc diem, lex humana universalis primum diem hebdomadis, "Dominicam" nostram hodiernam, declaraverit, diem quietis

officialiter impositum omnibus superstitibus cladis nuclearis Belli Mundani Tertii. Hac hora, iudicium terrestre sanctiones praebet contra homines invitos vel inoboedienses; res a Deo praedictae in Apoc. 13:16-17: "*Et facit ut omnes parvos et magnos, divites et pauperes, liberos et servos, signum accipiant in dextera manu sua aut in frontibus suis: et ne quisquam...*" **Non poterat emere aut vendere**, nisi haberet signum, aut nomen bestiae, aut numerum nominis eius.

Post hanc mensuram contra sanctum suum Sabbatum susceptam, Deus definitive finem imponit oblationi suae gratiae, quae in voluntaria morte Iesu Christi fundata erat, quasi sacrificio expiatorio pro peccatis unicorum electorum suorum, quos ipse eligit et deligit sine recursum ad consilium humanum vel caeleste angelicum. Hoc thema finis gratiae in Apoc. 15 explicatur et in versu 8 his verbis compenditur: "*Et impletum est templum fumo a gloria Dei et de virtute eius; et nemo poterat introire in templum, donec consummarentur septem plagae septem angelorum.*" Hunc versum clare interpreto: Et perfecta est ecclesia Dei, et nemo addetur ei. Nam ipsi electi intrabunt in regnum caelorum, tantum cum complebitur tempus septem plagarum novissimarum, quae effundentur in terram. Fumus ad fragrantiam precum sanctorum refertur secundum Apoc. 5:8: "*Et cum accepisset librum, quattuor animalia et viginti quattuor seniores prociderunt ante Agnum, habentes singuli citharas et phialas aureas plenas incensorum, quae sunt orationes sanctorum*", sed etiam 8:4: "*Ascendit fumus incensorum cum orationibus sanctorum de manu angeli coram Deo*". Post unumquemque "*fumum et fragrantiam*" est persona electi.

Respondens, Deus primam ex ultimis plagis in reos effundit: Apoc. 16:2: "*Primus abiit et effudit phialam suam in terram, et cecidit ulcus grave et pessimum in homines qui habebant characterem bestiae, et in eos qui adoraverunt imaginem eius.*" Descriptio huius "*ulcus gravis*" analogica est ei quae graviter percussit iustum et rectum Iob. Sed cum passiones a Iob acceptae Deum glorificarent in facie Satanae, in absoluto contrasto, eae quae impositae sunt vere reis temporis ultimi iustae et meritaе sunt. In codice divino huius revelationis, haec plaga primum "*terram*" percutit quia contextus huius horae est dominium "*bestiae quae ascendit de terra*" Apoc. 13:11. Et sic duces et ordinatores Protestantes, et Catholici, honorantur et complices sunt. Honorantur, quia requies dominicalis a Protestantibus ultimis imposita originem suam apud eos habet.

Videbimus "*septem plagas Dei ultimas*" eosdem fines, quibusdam differentiis non obstantibus, ac "*septem tubae*" suscipere: id est, ordine ascendente: *terram, mare, flumina, solem, thronum bestiae, magnum flumen Euphratem*, et denique *aerem*.

Hic est index scoporum "*tubarum*": Nota quod, dissimiliter septem plagis ultimis, unaquaeque poena "*tubarum*" tantum **tertiam partem** scopi sui percutit, quia ut divina admonitio percutit.

Apoc. 8:7: "*Primus tuba cecinit, et facta est grando et ignis mixta cum sanguine, et missa sunt in terram.*" et **tertia pars** terrae combusta est, et **tertia pars** arborum combusta est, et omne faenum viride combustum est.

Apoc. 8:8: "*Secundus angelus tuba cecinit, et simile monti magno igne ardenti missus est in mare, et facta est tertia pars maris sanguis,...*"

Apoc. 8:10: " *Tertius angelus tuba cecinit, et cecidit de caelo stella magna, ardens sicut lucerna, et cecidit in tertiam partem fluminum et in fontes aquarum.* "

Apoc. 8:12: " *Quartus autem angelus tuba cecinit, et percussa est tertia pars solis, et tertia pars lunae, et tertia pars stellarum, ita ut obscuraretur tertia pars eorum, et dies non periret.* " *tertia parte* splendoris sui, et nox idem.

Apoc. 9:1: " *Quintus angelus tuba cecinit, et vidi stellam de caelo cecidisse in terram, et data est ei clavis putei abyssi.* "

Apoc. 9:13-14: " *Sextus angelus tuba cecinit. Et audivi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei, quod est ante oculos Dei, dicentem sexto angelo, qui habebat tubam: Solve quattuor angelos, qui alligati sunt in flumine magno Euphrate.* " Et soluti sunt quattuor angeli, qui parati erant in horam, et diem, et mensem, et annum, ut occiderent *tertiā partem* hominum.

Apoc. 11:15: " *Septemius angelus tuba cecinit, et factae sunt voces magnae in caelo dicentes: Facta est regna huius mundi Domini nostri et Christi eius, et regnabit in saecula saeculorum.* "

In hac comparatione, videmus in quinta ^{poena} nos ut scopos invenire religionem Protestantem lapsam " *quintae tubae* " et " *throni bestiae* " " *quintae plagarum ultimarum* ". Hac congregatione, Spiritus religionem Protestantem sub dominatione spirituali " *throni bestiae* " ponit; quod facta confirmant, cum peccatum falsi diei requietis a Deo damnati a Catholicismo Romano papali hereditatum sit, cuius duces successivi in " *throno* " Vaticani, Romae, sedent. Et Apoc. 13:12 ultimam eorum associationem confirmat: " *Et omnem potestatem prioris bestiae egit coram eo, et fecit terram et habitantes in ea adorare bestiam primam, cuius plaga mortis sanata est.* " Aves similes congregantur, et quomodo Protestantes lapsi et Catholici similes sunt? Ambo religionem cum politica confundunt. Pugnant et occidunt propter causas religiosas, sic ostendentes suam indifferentiam erga mandata Iesu Christi qui in Matthaeo 16:25 declaravit: " *Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam; qui autem perdiderit animam suam propter me, inveniet eam.* " Deinde, hora comprehensionis suae a custodibus Iudaeis, demonstrationem concretam dedit prohibitionis arma sumendi ad vitam suam et apostolorum ac discipulorum defendendam. Duae falsae religiones Christianae etiam hunc versum non in praxim inducunt, ubi Iesus declarat: " *Reddite Deo quae Dei sunt, et Caesari quae Caesaris sunt.* " Iam suo tempore, Iudaei rebelles eum vituperabant quod amicus Romanorum esset, quia ad seditionem contra eos non provocaverat. Idem animus bellicus et factionis falsas religiones monotheismi animat. Sed hoc ita est, et ideo iustum est Iesum eos tantum agnoscere qui verba eius audiunt et eis oboediunt. Ibi tota differentia inter electos et lapsos iacet.

Scopus sextae ^{poenae} utrique contextui communis est: " *magnus flumen Euphrates* " vel territorium Europae occidentalis, etiam " *decem cornibus* " a Daniele 7:7 ad Apoc. 17:3 significatum.

Denique " *septima tuba* " paulo antecedit septimam ex " *septem plagis novissimis* ", cum adventum Christi divini et victoris designet. Scopus intentus est " *aer* ", et post hoc vocabulum latet dominatio terrestris diaboli, qui ipse "

princeps potestatis aeris " in Eph. 2:1-2 appellatur: " *Mortui eratis in delictis et peccatis, in quibus olim ambulastis secundum cursum mundi huius, secundum principem potestatis aeris, spiritus qui nunc operatur in filiis incredulitatis.* "

Antequam pergamus, notandum est proposita etiam ordinem rerum a Deo creaturarum primis sex diebus creationis suae originalis sequi. Et hoc nexum quem Deus inter poenam suam et poenatos facit revelat, id est, contemptum erga Deum Creatorem quem iure et merito se esse profitetur.

His explanationibus datis, seriem eventuum resumo quae nunc primam ex " **septem ultimis plagis irae Dei** " sequuntur. Mense post, Octobri, nova pestis priori **additur, quae erat "ulcus malignum"**.

Apoc. 16:3: " *Secundus effudit phialam suam in mare, et factus est sanguis sicut mortui; et mortua est omnis anima vivens, omnia quae erant in mari.* "

Haec secunda ex ultimis plagis comparanda est cum " **secunda tuba** " cuius actor principalis est regimen papale Catholicum Romanum, anno 538, die eius officialis institutionis. Percutiendo " **mare** " iterum, Deus petit sectatores " **bestiae quae ascendit de mari** " Apoc. 13:1. Munus eius maledictum fundamentale est, quia est basis omnium maledictionum aliarum religionum Christianarum quae ex ea per tempus emergerunt, usque ad Adventismum officialem " **evolutum** " ultimo a Iesu Christo. In Apoc. 17:8 Deus de ea dicit: " *Bestia quam vidisti erat, et non est. Oportet eam ascendere de abyso et ire in perditionem. Et mirabuntur qui habitant super terram, quorum nomina non sunt scripta in libro vitae a constitutione mundi, cum viderint bestiam: quia erat, et non est, et futura est.*" Hanc maledictionem confirmat dicendo, in Apoc. 18:24: " *et quia in ea inventus est sanguis prophetarum et sanctorum, et omnium qui occisi sunt super terram.*" "

In contextu ultimarum plagarum, vocabulum " **mare** " duplicem significationem habet, litteralem et symbolicam. Symbolice, Deus " **mortem** " decernit omnibus quae in forma humana vel animalium vivunt. Ex Genesi, " **mare** " " **mortem** " significabat, contra " **terram** ", quae vitam humanam ferret. Praeterea, genus vitae animalis quod in ea crescit terribile est: maximum minimum comedit. Litteraliter, in fine mundi, vita animalis, primum marina, ante hominem annihilata est, quia a Deo ante eum creata est quinto ^{die} hebdomadis Creationis divinae. " **Aquae** " quae terram ab eius creatione formaverunt nomen " **mare** " accipiunt secundo die huius primae hebdomadis originalis. Et res magni momenti, in Apoc. 21:1 revelata, " **mare iam non erit** " in terra nova: " *Et vidi caelum novum et terram novam; primum enim caelum et prima terra abierunt, et mare iam non erat.* " Symbolismus eius " **mortis** " sic confirmatur in Apoc. 20:14: " *Et mors et infernus missi sunt in stagnum ignis. Haec est mors secunda, stagnum ignis.* " De hac subtilitate divina plura dicere debeo. " **Infernus** " ad aridam terram refertur, quae corpora mortuorum, quae in pulverem ceciderunt, accipit. Secundum mandatum Dei in Gen. 3:19: " *In sudore vultus tui vesceris pane, donec revertaris in terram, de qua sumptus es; quia pulvis es, et in pulverem reverteris.* " Quam ob rem in hoc versu 14, verbum " **mors** " " **mare** " substituit et designat, alterum elementum principale originale planetae nostrae. Novus mensis transit et Deus tertiam plagam mense Novembri addit.

Apoc. 16:4: " *Tertius effudit phialam suam super **flumina et fontes aquarum** , et factus est sanguis. "*

Memini Deum iam ad Aegyptum puniendam miracula aquae in sanguinem convertendae perfecisse. Et hic, secundum mandatum in creatione datum, Deus morte percutit " **flumina et fontes aquarum** " a quibus homo ad supervivendum nititur. Hoc iterum modus est ad vitas humanas delendas quae omnes tandem evanescere debent.

Haec elementa iam in " **tertia tuba** " in Apoc. 8:10 percussa sunt: " *Tertius angelus tuba cecinit, et cecidit de caelo stella magna, ardens quasi facula, et cecidit in **tertiā partem fluminum et in fontes aquarum** . "* Haec symbola designant humanitatem quae salutem Iesu Christi vindicat, id est, ab anno 313, "sanctos" **infideles** quos Deus imperio papali Romano Catholico anno 538 tradidit. Deus provisionaliter agnoscit eos qui Reformationem inter annos 1170 et 1843 ingressi sunt. Hi sunt Protestantes sinceri. Haec " **tertia pars fluminum** " designatur ut " **tertia pars stellarum** " in Apoc. 12:4: " *Et cauda eius **traxit tertiam partem stellarum caeli** et iecit eas in terram. Draco stetit ante mulierem quae erat paritura, ut devoraret filium eius cum peperisset. "* Et in Daniele 8:10: " *Et ascendit usque ad exercitum caeli, et deiecit **de exercitu et de stellis in terram** , et conculcavit eas ."* Deus in natura maledictionem " **aquarum fluminum** " quae ad " **mare** " unde originem trahunt redeunt, inscripsit; hoc est, quod omnes falsae religiones Christianae, unaquaeque suo tempore, exercent. Alter mensis transit et quarta plaga Decembri tribus prioribus additur.

Apoc. 16:8-9: " *Quartus autem angelus effudit phialam suam **in solem** , et datum est illi adolere homines igni, et ardore aestuati sunt homines magno igne, et blasphemaverunt nomen Dei, qui habebat potestatem super has plagas; **et non egerunt paenitentiam ut darent illi gloriam** . "*

Hoc flagellum terribile et horrendum est. Sed nota mores victimarum quae " **blasphemant nomen Dei et non paenitent** " quia paenitentia iam non est possibilis, ut erat cum Pharaone Aegypti. Hoc confirmat contextum temporis quo gratia iam non offertur.

In hac quarta poena, invenimus " **solem** " " **quartae tubae** " ubi ipse " **tertia percussus** " est ab atheismo Francogallico revolutionario. Hoc symbolum verae lucis divinae Bibliam, sanctum Verbum Dei scriptum, designabat. In hoc ultimo contextu, Deus vindicat damnum illatum " **duobus testibus** " suis. Non iam " **cilicis vestiti** " sunt, ut in Apoc. 11:3, et ultionem sumunt percutiendo ustionibus dolorosis homines qui eos spreverunt et male tractaverunt. Qui momentum lucis divinae biblicae subestimaverunt, nunc lucem tolerare debent quae eos " **comburit** ". Novus mensis transit, et quinta ^{plaga} Ianuario homines a Deo maledictos percutit.

Apoc. 16:10-11: " *Quintus angelus effudit phialam suam **super thronum bestiae** . Et tenebrae obduxerunt regnum eius; et mandiderunt homines linguas suas prae dolore et blasphemaverunt Deum caeli propter dolores et ulcera sua, **et non egerunt paenitentiam ex operibus suis** . "*

Scopus a Deo electus est, hac vice, " **thronus bestiae** ", id est, Urbs Vaticana, et Basilica Sancti Petri Romae. Deus sic confirmat suam responsabilitatem fundamentalem pro maledictione quae fidem Christianam percussit ab anno 313, ubi eo tempore in Palatio Lateranensi Romae tenebatur.

Mergendo hanc regionem in densas " **tenebras** "... ", Deus punit ordinationem Catholicam Romanam quae constanter contra " **lucem** " suam pugnavit Bibliam eiusque lectores liberos, independentes persequendo. Hac hora decisiva, Deus testatur contra Catholicismum Romanum, qui culpam portat trahendi in maledictionem suam religionem Protestantem, cuius damnatio revelatur in Apoc. 3:1-3 et Apoc. 9:1-12; hoc quia fides Protestans ultima " **onera** " a Deo imposita ab anno 1843 recusavit: veram fidem et amorem veritatis in Biblia eiusque prophetiis fundatum. Alius mensis transit, et Deus Creator in peccatores effundit mense Februario sextam ex ultimis plagis.

Apoc. 16:13-14: " **Et sextus rex effudit phialam suam in magnum flumen Euphraten** , et **siccavit aqua eius** , ut praepararetur via **regibus qui veniebant ab oriente** . **Et vidi de ore draconis** , et de ore **bestiae** , et de ore **pseudoprophetae spiritus tres immundos, similes ranis** , **exeuntes** . "

Spiritus imaginem eventus historici utitur quo Dario, rege Medorum, Babylonem occupare permisit tempore regis Balthasar, secundum Danielelem 5. Cursum fluminis deflectere potuit, et sic urbem inexpugnabilem intrare potuit propter muri eius imponentis protectionem. Deus ita momentum praedicat quo seductio papalis Romae finem habitura est. Nam ad id daemones castra Protestantium et omnem aliam religionem Christianam a Deo repudiatam congregant.

Alia explicatio exstat. " **Aqua exsicca** " mortem populorum Europaeorum et Americanorum aliorumque stirpium praedicat. Et " **reges Orientis** " sunt electi Christi qui tandem Canaanem caelestem ingredientur, quia haec ultima probatio **viam eorum** ad caelum " **parat** ".

" **Conventus** " **igitur** " **daemonia** " caelestia congregat , incluso duce eorum, diabolo in " **dracone** " vel, bello affecto contra " **reliquos** " electos, secundum Apoc. 12:17; imperio papali " **bestiae** " et Protestantismi vel " **falso propheta** " ab anno 1843 vel " **tribus spiritibus immundis** " ut " **rana** " secundum Lev. 11:30. Sed haec comparatio cum " **rana** " non ibi sistit. Non ambulat, sed " **salit** " **et sic eos describit qui** " **limen** " **a Deo positum** perperam transeunt , secundum hunc versum ex Sophonia 1:9: " **In die illa visitabo omnes qui transsaliunt limen** , **eos qui complent domum domini sui violentia et dolo** ." Res hodiernae alium sensum huic verbo " **rana** " dant, quod Galliam illustrat, quia Angli incolas eius "ranedae" vocant. Et Francia est sola vis militaris nuclearis in " **Euphrate** " **Europaeo** et simul gens rebellissima et impiissima in mundo, cultrix deae Libertatis.

Indicando " **bestiam** ," id est, culpam Catholicismi Romani papalis, Spiritus intellectum huius sextae plagae praeparavit. Nam scopus Dei est " **Euphrates** ," id est, Europa Occidentalis sub dominatione cultica maledicta huius Catholicismi Romani posita, id est, Roma, quam Deus nomine " **Babylon magna** " in Apoc. 17:5 significat. Ideo interest scire alveum " **fluminis Euphratis** " urbem antiquam " **Babylon** " appellatam, urbem a rege Nabuchodonosor aedificatam, transiisse. Actio cum hac sexta plaga coniuncta in versu 14 describitur: " **Nam haec sunt spiritus daemoniorum** , **facientes signa, et exeunt ad reges totius terrae, ut congregarent eos in proelium ad diem magnum Dei omnipotentis** . " » " **Spiritus daemoniorum** " a Deo emissi sunt ab initio " **sextae tubae** " secundum

Apoc. 9:14: " *et dicentes sexto angelo qui habebat tubam: **Solve quattuor angelos qui vincti sunt in flumine magno Euphrate** .* " " **Conventus** " voluntate Dei ordinatus finem habet: " *in proelium diei magni Dei omnipotentis .* " Triplex huius locutionis significatio " **diem magnum** " victoriae Dei super inimicos suos definit, sed etiam introitum in " **diem magnum** " requietis suae, id est, sanctum Sabbatum " **mille annorum** ", prophetatum ab primo " *die septimo* " creationis et sexies in Apoc. 20 citatum. Et " **proelium** " ipsum dirigitur contra " **diem magnum** " requietis suae sanctificatae. Deus ita veris electis suis occasionem dat se ab aliis hominibus rebellibus distinguendi fidelitate sua diei sui sancti; hoc, non obstante sententia mortis quae tandem contra eos a castris rebellibus pronuntiabitur.

Notemus correspondentiam huius plagae cum " **sexta tuba** " ubi iam scopus divinus erat " **Euphrates** ", id est, Europa Catholica, secundum Apoc. 9:13: " *Sextus angelus tuba cecinit. Et audiivi vocem ex quattuor cornibus altaris aurei quod est ante oculos Dei, dicentem sexto angelo qui habebat tubam: Solve quattuor angelos qui vincti sunt in flumine magno Euphrate .* " " **Sexta tuba** " et " **sexta ex novissimis plagis** " Dei communem habent actionem " **congregandi** " greges sui iuris a Deo maledictos. Haec congregatio propositum habet " **pugnam** " ducere, sed cave laqueum! Duo " **pugnae** " sunt in revelatione divina. Primum est quod sub titulo " **sextae tubae** " perficitur. Bellum mundanum est mortiferum, ultimum sui generis, terribiliter destructivum, quia nucleare. Alterum " **pugnam** " spirituale est et dirigitur contra Deum et fideles sanctos eius; ultimos electos eius. Apoc. 16:16 eam " **Armageddon** " appellat. Hoc secundum " **pugnam** " in " **quinta tuba** " in Apoc. 9:7 praedicatur: " *Locustae similes equis paratis ad bellum ; et super capita earum coronae similes auro, et facies earum similes faciebus hominum .* " In quo constat haec praeparatio? A Deo anno 1843 emissa, religio Protestantium renovavit necessitudines cum Catholicismo, adeo ut se officialiter cum eo foedus iniret per foedus oecumenicum. Conventus praedictus igitur impletus est. Sed tempore sextae plagae, novus conventus ordinabitur ut mensura collectiva sumatur cuius finis erit placare iram divinam quae exprimeretur plagis effusis. Nam, aggravata, condicio humana in terra vere terribilis et intolerabilis est. Castra rebellium debent identificare et designare eos qui huius irae divinae responsables sunt. Persuasi se non esse responsables, rebelles " **congregati** " ducuntur a spiritibus daemonum qui custodes Sabbati designant. Itaque, ad sedandam Dei iram, decretum fit ut hos custodes Sabbati exterminent, et dies statuitur pro eorum supplicio. Haec experientia Iudaeorum Babylonem deportatorum usque ad tempus regum Persarum praedicta est. Et historia in Libro Esther eam nobis describit. Scelus Aman nominatur, et condiciones ad Mardochoeum Iudaeum suspendendum parat. Esther iuvenis Iudaea est, regi Assuero nupta. Mardochoeus eam hortatur ut pro ea apud virum suum, regem, interveniat. Esther deinde ieiunium incipit et Deum per tres dies precatur. Postea, cum rege loquitur, qui rem invertit. Aman in patibulo Mardochoeo posito suspenditur, et Assuer Iudaeis permittit ut inimicos locales per duos dies occiderent. Hoc ipsum scenario est quod a die XVIII mensis Martii anni MMXXX implebitur. Haec dies est quam Iudaei anno MMXXX celebrabunt, quia festum ieiunii Esther quotannis celebrant. Ieiunium deinde, per tres dies, ultimos sabbata

custodientes pertinebit. Die tertio, die ad eorum supplicium constituto, qui primus dies veris erit, Deus in forma Iesu Christi redibit ad delendos rebelles qui fideles electos eius necaturi erant. Haec inversio status contextus finalis ter in Biblia prophetatur: primo, nomine "**Beniam**" duodecimae^{tribus} "**signatorum**" electorum Apoc. 7:8; secundo, experientia Esther; et tertio in hoc themate proelii "**Armageddon**" cuius actio in Apoc. 16:19 evocatur et in Apoc. 18 explicatur: "**Et divisa est civitas magna in tres partes, et ceciderunt civitates gentium, et Babylon magna venit in memoriam coram Deo, ut daret illi poculum vini furoris irae eius.**" Hoc etiam prophetatum est per thema "**vindemiae**" in Apoc. 14:19-20 praesentatum (et quod Esaias 53 explicat): "**Et misit angelus falcem suam in terram, et vindemiavit vineam terrae, et misit vindemiam in torcular magnum irae Dei. Et calcatum est torcular extra civitatem, et exivit sanguis de torculari usque ad frena equorum, per spatium mille sexcentorum stadiorum.**" » Reminiscor et transfero finem huius versus: et effudit Deus sanguinem omnium falsorum doctorum vel "**falsorum prophetarum**" qui docebant mendacia utentes iniquitate et falsis verbis in Sacra Biblia sua scripta in "**expansione**"... **mille sexcentorum** annorum certaminis ad praemium vocationis caelestis adipiscendum, secundum imaginem a Paulo datam in 1 Cor. 9:24: "**Nescitis quia hi qui in stadio currunt, omnes currunt, sed unus accipit praemium? Sic currite ut vincatis.**"; haec duratio sedecim saeculorum incipit initio^{saeculi XV} a.C.n. et finitur fine primi saeculi^{Christiani}; tempore quo Ioannes visionem Apocalypsis accepit.

Secundum haec exemplaria revelata, dies decreti mortis custodientium Sabbati statuendus et promulgandus est die XVII mensis Martii, anno MMXXX. Primo die veris, sequenti XX mensis Martii, Iesus Christus redibit et rebelles reos morte puniet, iram victimarum deceptorum in doctores religiosos convertendo; reditus eius divinus hoc versu ex Apocalypsi XVI:XVII evocatur: "**Et septimus angelus effudit phialam suam in aerem, et exiit vox magna de templo a throno, dicens: 'Factum est!'**" "**Sancti**" hoc cruentum spectaculum non videbunt, quia, duce Iesu Christo, iam in aeternitatem caelestem ingressi erunt. Hoc significat locutio "**extra civitatem**"; "**civitatem sanctam**", id est, fideles eius electi. Sancti terram die XX mensis Martii relinquent, et in terra vindicta usque ad Pascha anni MMXXX durare poterit. Sic ultimi rebelles peribunt oppressi "**grandine**" septimae ex "**septem plagis novissimis irae Dei**" ut in Apoc. XVI:XXI nuntiatur: "**Et grando magna, pondus talenti, cecidit de caelo in homines; et blasphemaverunt homines Deum propter plagam grandinis, quia magna erat plaga.**"

Hoc "**flagello grandinis**" ", Deus ultimam lectionem humanitati rebellanti dirigit. Ea poenas reddit pro abusu omnis libertatis quam Deus unicuique homini in tota terra dedit. Et finis huius libertatis erat tantum ut eam eligeret aut eam cum omnibus consequentiis duarum electionum oppositarum pugnaret. Haec lectio iam data erat in "**parabola talentorum**" in qua post nummum illius nominis latet libera actio, studium vel eius absentia, fructus ab unaquaque creatura latens. Et in hac eadem parabola, Iesus damnationem suam pronuntiat "**servi mali**" qui in eo videt "**dominum durum, qui metit ubi non seminavit**" secundum Matthaeum 25:24: "**Accedit autem qui unum talentum acceperat et dixit: Domine, scio te esse virum durum, metientem ubi non seminasti et congregantem ubi non sparsisti.**"

Et ut Deus vindicativus et iustus, se vere "***durum***" et implacabilem erga eum ostendit, eum igni et morti tradens; utroque merito.

Revisitando scaenam exitus ex Aegypto ad finem mundi, Deus nobis offert confrontationem directam inter castra sua, a servo suo Mose repraesentata, et castra Pharaonis, a Deo indurati. Deus hanc sententiam de eo in Exodo 9:15-16 fecit: "*Si extendissem manum meam et percussissem te morte, te et populum tuum, periisses de terra. Sed reliqui te, ut videas virtutem meam, et nomen meum annuntietur in universa terra.*" Exodus 10:1-2 porro specificat: "*Tunc dixit Dominus ad Moysen: Vade ad Pharaonem, ego enim induravi cor eius et corda servorum eius, ut faciam signa mea in medio eorum, et ut narres filio tuo et filio nepotum tuorum quid fecerim Aegyptiis, et signa quae feci in medio eorum, et sciatis quia ego sum Dominus.*" Et haec scripta sunt in scriptura Sacrae Bibliorum ut hoc testimonium nobis hodie prosit. Nam permittit nobis intellegere omnia quae Deus in eventibus nostris praesentibus instituit. Mox, "***sexta tuba***" egressa, minus quam Europa victus, Pharaon nostri temporis erit terra amaritudinis, America Civitatum Foederatarum Americae, cuius cor a Deo eodem modo et ob easdem causas indurabitur: spiritus rebellis et contradictorius qui revelatae Dei voluntati adversatur. Sed praeter hanc admonitionem contra inobedientiam, admonitio "decem plagarum" Aegypti attentionem nostram ad tempus dirigit quo historia biblica quae "lex Moysis" appellatur scripta est. Nunc duo foedera hanc divinam revelationem ut fundamentum habent, quia, sine primo foedere, novum foedus nullam significationem habet. Etiam hodie, et usque ad finem mundi septem annis abhinc, nostra perfecti Salvatoris necessitas solum per nostram personalem incapacitatem perfecte Dei praecepta et ordinationes oboediendi revelatur. Hoc onus imponit omnibus qui lingua sua vernacula legere possunt, nam Biblia in multas linguas translata est. Verum est nonnullos libros propheticos Bibliorum a Deo encryptatos esse ut lectores indignos ab ignorantia spirituali arceant. Sed elementa essentialia in Biblia revelata clare exprimuntur et ideo omnibus intelligibilia sunt.

Verus amor

Ut tale argumentum investigemus, naturaliter explicationes nostras in amore invenire debemus, prout spiritus Dei eum vivit, sentit et revelat. Et iam intellegendum est hoc divinum exemplar esse solum quod ullam habere momentum, quia destinatum est esse solum exemplar destinatum ad prolongandum per aeternitatem quae adhuc ante nos est. Est exemplar huius amoris quod electus incorporare debet ut cum Deo in aeternum vivere possit. Eo magis interest illud intellegere, quia veram unicam condicionem constituit quae ingressum in vitam aeternam auctorizat.

In Epistula ad Corinthios 13, sub nominibus " *amor, eleemosyna, charisma* ," Spiritus nobis quasi imaginem compositam idealis sui de statu mentis quem Deus in creaturis humanis terrestribus, sed etiam in caelestibus, invenire cupit, exhibet. Hoc enim quia lex amoris normae divinae sola condicio est ad beatitudinem ab omnibus communicatam aedificandam. Et cum Deus solitudini suae finem imponere decrevit, consilium excogitavit ut condiciones, gradatim eas aedificando, quae communem participationem verae aeternae beatitudinis permittant, impleat et institueret. In hoc consilio, libertas necessaria omnibus creaturis suis data, necessario animos hostiles et rebelles in magno numero creaturarum suarum excitaret. Hoc sciebat et iam iudicium finale praeviderat quod vitas omnium creaturarum suarum rebellium, definitive annihilatarum in igne "*stagni ignis* " "*mortis secundae* ," deleat.

Deus igitur sciebat se personaliter in Iesu Christo pati debere, ut animas electorum suorum a peccato originali et a peccatis ex infirmitate commissis redimeret. Et haec omnia sciens, consilium suum perficere voluit. Ex quo ei venit idea amoris communicandi, solitudo eius intolerabilis facta est. Praeterea, intellegendum est cur Deus futurum magni doloris, sibi et creaturis suis, acceperit. Scimus enim, pro terra, hoc tempus doloris, imprimis, sex milia annorum fuisse. Sed dolor moralis et mentalis Dei multo ante experientiam terrenam coepit, cum initium eius ad horam redit qua primus angelus eius gloriosus et perfectus contra eum rebellavit. Antequam eum crearet, Deus sciebat eum rebellaturum esse, sed aliquid scire et in eius impletionem vivere valde differt, pro eo, sicut pro creaturis suis. Quaestio igitur manet, quomodo verus Deus, sapientia plenus, consentire potest ut sibi tempus terribilis doloris imponere sine dolore quaerendo sicut homines deviantes "*masochisticae*" in terra nostra faciunt? Responsum est: in praemio finali; quod iterum sensum praecisum huic versui Eccl. dat. 7:8 quod inspiravit: " ***Melior est finis rei quam initium eius ; melior est patiens animus arrogans .*** " Et ad consequendum praemium ultimum, efficaciter adhibuisset suam singularem " ***patientiam*** " divinam. Ergo, hoc praemium ultimum debet esse magnum ad iustificandam subeundam tam terribilem probationem. Et ad melius intelligendum, Deus comparat hoc exitum ultimum experientiae solitudinis quam aeternaliter vixit ante creationem sociorum suorum liberorum et sui iuris. Ei, quidlibet erat praeferendum huic statui solitudinis. Tempus iniucundum transiri et tolerari debebat, ad tandem adipiscendam felicitatem in dolore conditam.

Quid igitur est hic amor quem Deus in tota sua natura divina incorporat? Est vis impulsiva, principium et sensus, qui a notione verae iustitiae inseparabilis est. Amor fungitur quasi "*magnes*" nomine merito et iusto. Sed eum ignorare non debemus, magnes enim bene notus est eo quod ad se attrahit, sed non satis ei adiungimus ideam eum etiam alium magnetem repellere qui se sub eadem polaritate praebet. Polus positivus negativum attrahit, sed duo poli eiusdem polaritatis se repellunt. Similiter, Deus omnem aemulationem, quamlibet aliam falsam divinitatem quae se ei substituit, repellit. Ita, iam, secundum principium magnetis, amor Dei veros electos suos ad se attrahet. Sed quid Deus et electi eius in hac amoris communicatione quaerunt? Voluptatem. Multum de amore dictum est, et saepe cum magno praeiudicio. Ego ipse, per aliquod tempus, iniustum putavi idem verbum "*amare*" ad res materiales, necnon ad creaturas et ad ipsum

Deum Creatorem, applicari posse. Hodie, hoc fieri posse puto, quia post verbum "amare" latet quaesitus voluptatis omni gradu imaginabili perceptus. Si dico "Hoc ferculum amo," exprimo hoc ferculum edere mihi voluptatem creare. Si dico "Deum amo," idem exprimo. Nam vita talis est: id solum amamus quod voluptatem, felicitatem, cogitationem positivam, gaudium et laetitiam in nobis creat. Et quia eosdem effectus experitur, Deus tantum momenti tribuit amori quem, pro suis, a veris electis suis accipit; hoc fit quia amorem eius erga res quas amat communicant. Creando liberum vis-à-vis, Deus voluptatem communicandi invenit et scivit aeternam suam felicitatem cum hac electione coniunctam esse.

In mundum veniens, puer in terra natus omnia habet exploranda, et aetate rationabili, vicissim electiones facere et in eis statuere debet. Electiones eius fatum eius condicionem dabunt: malae eum a Deo distantabunt, bonae eum propius ad se adducent, iterum, sicut principium magnetis. Deus nobis, in forma systematis nostri solaris, imaginem magnificam attractionis solaris suae fundamentalis dat. Et omnes planetae circum eum rotantur, lucem eius, calorem eius, radiationem eius recipientes. Sunt inter hos planetas parvi et ingentes, qui in orbitis diversis, celeritatibus aequae diversis et in directionibus diversis rotantur. Similiter, electi eius differunt colore cutis, specie corporis et moribus mentis, sed omnes eos in diversitate amat, sicut Iesus apostolos suos amavit, quorum mores tam diversi inter se sunt.

In terra, electus a ceteris vocatis fidelibus distinguitur eo quod in amore a Deo accepto voluptatem invenit quae omnibus aliis voluptatibus terrenis superior est. Amor est communicatio in qua reciprocitas lex est. Duo requiruntur ad verbum "amare" coniungendum et ambae partes satisfactionem ex suo voluptate consequi debent. Si altera vel altera in expectatione et postulatione sua frustratur, communicatio amoris fit impossibilis. Hoc principium ad necessitudines coniugum humanorum pertinet tam ad necessitudinem individualement cum Deo, spiritu omnipotente invisibili. Clare et simpliciter, apostolus Ioannes nobis in 1 Ioannis epistula 5:1 ad 4 dicit: "(Versus 1) *Omnis qui credit quia Iesus est Christus, ex Deo natus est; et omnis qui diligit eum qui genuit eum, diligit et eum qui natus est ex eo.* (Versus 2) *Scimus quia diligimus filios Dei, cum diligimus Deum et servamus mandata eius.* (Versus 3) *Haec est enim caritas Dei, ut servemus mandata eius. Et mandata eius non sunt gravia* (Versus 4) *quia omne quod natum est ex Deo vincit mundum; et haec est victoria quae vincit mundum, fides nostra.* " Hic notare velim primum versum, qui dicit " *Omnis qui credit quia Iesus est Christus, ex Deo natus est* ," solum valere si tres aliae condiciones in sequentibus tribus versibus citatae ab iis qui vocati sunt, qui has declarationes biblicas vindicant, adhibentur. Attamen, ex quo apostasia generalis fidei Christianae creata est a pace religiosa a Constantino I Magno anno 313 decreto Mediolanensi constituta ' hae condiciones iam non impletae sunt. Ita ut etiam hodie, ab illo tempore, turbae falsorum Christianorum iniuste et indigne salutem gratia Christi Iesu oblatam vindicant. Falsa interpretatio versus primi hodierna in mutatione contextus temporum expertorum et pertinentium nititur. Sententia Ioannis tantum pro aetate apostolica valebat.

Intellectus principii amoris homini permittit se ipsum interrogare et rogare num Deus in se delectari possit. Et textus biblici indicant normam oboedientiae

quae delectationem in Deo creat. Qui se ipsum de hac re non interrogat magnum errorem committit qui eum ad pessimam deceptionem ducet, si quidem magnum et reale est eius desiderium salutis.

Amor Dei cum amore rerum quas creavit coniungitur, cum hae res ita spectantur et aestimantur. Amor coniugum a Deo legitimorum, amor liberorum erga parentes et parentum erga liberos, amor vitae et rerum iucundarum quas offert, omnes hi amores cum uno et unico Deo Creatore coniunguntur. Palatum et lingua, quae gustum, unguentum, odorem gratum revelant, valorem religiosum assumunt, quem Deus in ordinatione rituum suorum religiosorum veteris foederis confirmavit. Et in Apoc. 5:8 et 8:5 hanc comparisonem " *unguentorum* " cum " *precibus* " quas " *sancti* " eius electi ad eum dirigunt confirmat. Utrumque commune habet characterem iucundum qui Deo placet, qui vicissim undas voluptatis in spiritum eius qui ad eum in vera sanctitate alloquitur remittit. In hoc studio, hoc verbum "voluptatem" honoro, quod humanitas, ad ruinam suam, solis voluptatibus a Deo vetitis adnectit. Ita significationem nobilem et purum obliviscitur, quam hoc verbum portat, cum oboedientiae Dei adnectitur. Et invenio hoc vocabulum "voluptatem" Deum propius ad hominem et hominem ad Deum initialiter ad imaginem eius formatom adducere. Hic textus ex Isaia 58:13-14 hanc notionem " **voluptatis** " confirmat: " *Si pedem tuum averteris a Sabbato, ne facias voluntatem tuam in die sancto meo, si posueris Sabbatum delectationem tuam, ut sanctifices Dominum glorificando eum, et si honoraveris eum non ambulando in viis tuis propriis, non dedens te inclinationibus tuis et vanis verbis, **tunc delectaberis in Domino** , et equitabo te super excelsa terrae, et faciam te frui hereditate Jacob patris tui, os enim Domini locutum est .* "

In terra, omnia quae vivunt, vitam suam prolongant per voluptatem quam cibus praebet. Hoc verum est tam animalibus quam hominibus. Et quod ad homines attinet, nihil est nocentius quam hanc voluptatem edendi destruere. Est laqueus in quem humanitas moderna incidit, quia in opulentia et superfluitate, homo ex consuetudine magis quam ex necessitate edit. Praeterea, cum cibum sumit, eum sine voluptate deglutit. Quam ob rem, corpus eius eum in pessimis condicionibus accipit. Dictum et sensus communis nobis hoc sapiens consilium dant: "oportet edendum esse ut vivas et non vivendum ut edas." Hoc denuntiat calamitosas consequentias pro organismo humano edendi sine fame. In regno animalium, creaturae Dei sciunt quomodo secundum veras necessitates suas edere; obesitas inter eas non invenitur. Superflua humanitati reservantur, et ab experientia Americana, prima quae hoc demonstravit, obesi multiplicantur in divitibus et locupletibus terris occidentalibus et orientalibus. Nec sine causa Deus curam sumpsit ut Moses tot decreta de cibo scriberet, in libro suo qui "Leviticus" appellatur. Atque haec res arcte cum ea amoris coniungitur. Duo proposita divina ordinationum habent, unum spirituale, alterum carnalem. Si corpus physicum in quo vivimus revera carnale est, verum etiam est eius relationem cum Deo per spiritum nostrum transire, quem per functionem cerebri nostri et cellularum eius, elementa valde carnalia et physica, animat. Respectus regularum alimentariarum a Deo statutarum praecipue iustificatur cum, veniendo in terram, in Iesu Christo, Deus nobis revelavit corpus physicum destinatum esse ut fieret " *templum* vel *sanctuarium* " electorum suorum. Proinde proponit ut corpus nostrum physicum

tamquam " *templum* " sacrum, vel consecratum ad eum colendum, consideremus, ex quo relatio inter spiritum nostrum et voluntatem eius possibilis fiat, sed tantum sub condicionibus in Biblia eius praescriptis et revelatis. De " *edendo* " puro vel impuro, in Lev. 7:20-21-25, tria ordinationes invenimus quae, nisi observentur et non inobediantur, ad hoc iudicium Dei resultant: " *ex populo suo exterminabitur* ." Severitas huius iudicii divini testatur momentum quod ordinationibus suis tribuit. Homo natura superficialis est, Deus autem omnino contrarius est, solide et firmiter adhaerens principio veritatis, quod tam verba eius prophetica et symbola quam vera eorum in vita humana gesta pertinet. Maximae lectiones, quas Deus per scripta Bibliorum dat, magis in spiritu deductionis quam in litteris scriptis nituntur. Itaque Deus numquam formaliter homini carnem esum prohibuit, quod solum post diluvium officialiter probavit. Sed quisque intellegere potest idealem victum non fuisse hunc victum carnis fundatum, sed victum vegetarianum vel veganum quem Adamo, Evae et eorum descendentibus terrestribus praescripsit. Praeterea, Deum audimus gloriantem de eo quod quadraginta annis, manna caelesti in deserto nutritus, Israel morbo non affectus est. Haec est alia lectio quam amor Dei nobis discere permittit. Electus ergo intellegere potest Deum velle eos sanos et bona valetudine frui. Nam soli qui " **sani " sunt corpore et mente digni esse possunt statu " sancti** ". Praeterea, ut huic exspectationi satisfaciant, vere electi condiciones huius vitae Israelitarum in deserto nutritorum, semel in die, omni mane, reproducere conabuntur, et iam ex hoc discant lectionem de Sabbato. Hoc die, Deus cibum corpori non praebet, sed duplicem dosam pridie, die Veneris mane, dat. Lectio data est Sabbatum a Deo separatum esse, ut signum propheticum temporis quo " *homo iam non in pane vivet* ", sed solum " *in verbo Dei* ", quia definitive in vitam aeternam intraverit. Et nostra condicio terrestris hodierna hoc versu a Iesu citato, in Matthaeo 4:4, definitur: " *Respondit Iesus: Scriptum est: Non in pane solo vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.* " Per aliquot annos, hanc consuetudinem amplexus sum et diem Sabbati diem ieiunii absoluti et completi feci, quo doceo et cum fratribus et sororibus meis in Christo, sine ulla infirmitate, lumen a Deo nostro creatore inspirante et regenerante revelatum communico.

In deserto, Deus creaturas suas permisit ut quantitatem cibi sui secundum necessitates suas eligerent, et cum eorum electio in carnem animalis coturnicum incidit, milia ex nimia esu perierunt. Divinae lectiones dantur, sed solum " ***qui habent aures ad audiendum*** " divinas lectiones, eas audiunt et eas in praxim ad suum commodum et ad gloriam Dei quem amant adhibent. Contra, pro rebellibus, Deus Isaiam dicere iussit in Isaia 6:10: " ***Obscura cor populi huius, et aures eorum aggravata, et oculos eorum claude, ne videat oculis suis, neque audiat auribus suis, neque intelligat corde suo, neque convertatur, neque sanetur.*** "

Amor igitur est communicatio voluptatis, quae necessitatem implicat cognoscendi gustus dilecti, sine quibus non licet eorum exspectationibus satisfacere. Biblia scripta est ut omnes discant quid Deus iucundum aestimet. Hoc dicto, responsio humana a vera natura uniuscuiusque nostrum pendet. Pauci electi hanc informationem in rationem ducunt, et cetera humanitas eam vel totaliter vel partim ignorat. Sed Deus veritatis non contentus est eo quod tantum parziale est, et haec causa erit ultimae delusionis. Electus non tam externam pugnam timere debet

quam illam quam intra se gerere debet, contra egoismum, quod naturaliter heredes peccati Adami et Evae describit. Primo, in novo foedere quod constituit, Iesus exemplum dedit spiritus abnegationis sui quem in vita electorum suorum invenire vult. Apostoli hanc lectionem acceperunt et positive responderunt, nec dubitaverunt impios infideles vitam suam eripere, quam ut sacrificium vivum obtulerunt. Deus glorificatus est hoc testimonio fiducia in promissione sua resurrectionis finalis positae. Nam Iesus et omnes martyres eius in historia humana mortem plus minusve atrociter acceperunt, propter fidem quam in promissis divinis "praemii ultimi" collocaverunt, id est, in "**voluptatem**" quam in corpore caelesti resurrectionis suae inventuri erant. Resurrectione Iesu visis, apostoli et discipuli eius in promissionem eius sine ulla dubitatione, sine ulla exceptione, crediderunt.

Hodie habemus testimonium horum primorum testum Iesu Christi datum, sed in eius revelatione prophetica plene interpretata, aequivalentiam resurrectionis Iesu habemus. Aperitio intelligentiarum nostrarum ad mysteria quae aliis hominibus incomprehensibilia manent, testimonium vivum amoris Christi renovati et temporibus et aetatibus accommodati constituit. Hoc "**testimonium Iesu**", secundum Apoc. 19:10, est testimonium amoris eius erga eos quos cogitatio reditus eius laetificat et transformat. Quaque hebdomada, Sabbatum septimi diei id praedicit, ita ut nomen ultimae eius institutioni officiali universali datum, "Ecclesia Adventista Septimi Diei", duo themata coniungit quae unum fiunt, quod pertinet ad hunc reditum finalem ter frustra expectatum et speratum ab tempore apostolorum tempore ministerii eius terreni. Hoc est quod colloquium eius cum eis revelat, ut narratur in Evangelio secundum Matthaeum, capitulo 24, cuius versus 3 dicit: "*Et sedit in monte Oliveti. Et accesserunt ad eum discipuli secreto, et interrogaverunt eum: **Dic nobis, quando haec erunt? et quod signum adventus tui et consummationis saeculi?***" Primam eius responsionem diligenter nota, quia fundamentalis est ad describendum circiter duo milia annorum fidei Christianae: versus 4: "**Respondit eis Iesus: Videte ne quis vos seducat.**" Iam enim haec admonitio eos multo minus quam posteros eorum attulit, usque ad reditum eius finalem.

Hodie, vere anni 2023 exeunte, prophetia decifrata illuminati, momentum huius admonitionis a Iesu datae intellegere possumus, cum Deus nobis dederit ut argumenta cognoscamus quae, unam post alteram, varias formas institutionum religiosarum Christianarum per orbem terrarum diffusarum, omnes victimas "**seductionis**" satanicae, damnant. Reliquum est igitur minus quam sex anni, ut quisque electus inveniat revelationem propheticam esse epistolam amoris a Deo ad eos quos amat directam, quia fides eorum et studium in his rebus sanctissimis, quas illis praeparavit, testantur se etiam eum vehementer amare. Ita, sicut magnes solum ferrum et chalybem attrahit et omnia alia metalla ignorat, ita Deus suo amore eos tantum attrahit qui vocationem et naturam habent ut ad eum attrahantur. Hi soli post sex milia annorum selectionis terrestres supererunt. Iam igitur considerate, ut Iesus suo tempore dixit, vos circumdatos vivere mortuis viventibus quibus paucos tantum annos vitae supersunt. Discite et accipite ideam separationis definitivae, quia, nimis leves ad iudicium caeleste, amici et amores vestri terrestres mox delebuntur, bello, fame, mortalitate eiusque morbis

delebuntur, vel denique vere anni 2030, die gloriosi reditus "**Regis regum et Domini dominorum** ", per Deum omnipotentem YaHWéH, Michaellem, Iesum Christi.

Nolite timere cum circumstantibus nuntium huius gloriosi reditus eiusque explicationes simplicissimas communicare, quia haec scientia vobiscum privilegium est coram Deo et hominibus. Haec informatio singulis et singulis occasionem dat ut veram naturam suam revelent, et hoc sine ullo periculo vobis. Deus eos qui ad eum pertinent protegit et eos vivos desiderat, ut eum glorificent in hac ultima fidei probatione "Adventistica" quae vere anni 2018 coepit et vere anni 2030 finietur.

Hoc argumentum amoris Dei relinquere non possum quin hoc mihi carum argumentum commemorem, quia ad amorem veritatis pertinet. In me est, aliquid naturae meae adhaerens, mendacia in omnibus formis suis ab ortu meo odi. Sive iocus, sive fabula, sive mendacium appellatur, mendacium detestabile manet, quia fidem hominis fallit et tantummodo consequentias molestas doloris et deceptionis affert. Deus ei diabolus ut Patrem dat, hoc est argumentum quod ad eum detestandum, ad eum odium habendum incitat.

Contra, communicatio veritatis fiduciam aedificat in iis qui eam audiunt. Iesus Christus hoc principium in Matthaeo 7:12 dedit: "**Omnia quaecumque vultis ut faciant vobis homines, ita et facite illis: haec est enim Lex et Prophetarum.**" Nemo electus Christi vult decipi, neque ipse potest proximum suum decipere. Deus unitatem electorum suorum aedificat super communicatione veritatis suae et totius veritatis, sive profanae sive spiritualis. Amor mendacii est criterium filiorum diaboli secundum Apoc. 22:15: "**Foris canes, et venefici, et fornicarii, et homicidae, et idolatrae, et omnis qui amat et facit mendacium!**" In hac ultima affirmatione, Iesus confirmat duas priores citatas in Apoc. 21:8 et 27. Haec triplex damnatio "**mendacii**" pertinet ad omnes creaturas non electas ab eo ut electas. Et pro electis suis, haec iusta damnatio "**mendacii**" a Deo est responsio data maximo desiderio eorum; responsum eius ad "**amorem omnium veritatis eius revelatae**."

Quo signo amorem identificare possumus? Praesentia aestimanda et cum dilecto divino vel humano communicando. Qui se amant non festinant nec separandi cupiunt. Deus non errat, et electos suos his ipsis erga se actionibus identificat. Vesper eum cum dolore relinquimus, ut mane iterum corpore quieto inveniamus. Et studium revelationum eius perseverantia et firmitate sequitur. Iuvenis coniugibus, solitudo idealis esset, ut, procul ab aliis hominibus, vitam communem aedificare discant, alter alteri innixi. Sed in vita moderna, huic ideali omnino contrarium late diffusum est. Homines in urbes confluunt, tam magnitudine terrificantes quam tentationibus quas incolis suis offerunt. Separatio a electis suis, a mundo eiusque normis, adhuc amoris Dei debetur. Huic rei testimonium perspicuum dedit ducens primum Israelem suum in desertum Arabicum, ubi omnino a malis populorum paganorum illius temporis influentiis protecti erant. Quare non difficile est intellegere Deum eandem separationem, si non physicam, saltem mentalem et spiritualem, pro electis suis Christianis velle. Electi temporum hodiernorum sciunt *die reditus Christi*, "*in...*" "*In illa nocte, duo in lecto uno, unus assumetur et alter relinquetur,*" secundum Lucam 17:34. Qui mendacia amant, aeternitatem eorum qui veritatem a Deo in Sacra Biblia sua

doctam amant, non participabunt; etiamsi matrimonio iuncti essent et fideles inter se mansissent.

Amor est causa quae Deum ad creandas personas liberas impulit. Hic amor igitur in initio creationum suarum entium viventium liberarum et sui iuris, successive caelestium et terrestrium, ponitur. Et logice, summa eius momenti vis eam facit normam et normam iudicii divini. Deus vitam liberam creat ut in ea electos suos eligat, quos secundum amorem quem erga eum habent, identificat. Et explicatio quam hic explicabo hoc testatur: fides ab "**intelligentia**" **pendet**. **Dan. 12:3 et 10 hunc nexum inseparabilem, qui " intelligentiam "** et electionem unit, confirmant : "**Qui intelligentes sunt, fulgebunt sicut splendor caeli, et qui ad iustitiam convertunt multos, fulgebunt sicut stellae in saecula saeculorum. .../...**" **Multi emundabuntur, dealbabuntur, et probabuntur; impie agent impii, neque intelligent omnes impii; porro docti intelligent .** » Quomodo electi se "**intelligentiores**" quam ceteri homines ostendunt? Paradoxum est, per humilem et simplicem habitum, qui eis permittit statum creaturarum, quem Deus eis dat, accipere. Et proinde, intelligentia eorum eos adducit ut consentiant se submittere Deo omnipotenti, qui eos creavit. Haec est naturalis reactio, qua ipsa animalia praedita sunt et quae instinctus sui conservationis appellatur. Homo intelligens tantum de causa habet, quantum animalia, vitam suam prolongare conari. Praeterea, in suo devotione religiosa, grata sorpresa ei parata est: inveniet Deum creatorem suum amorem et veram iustitiam sublimare.

Omnes sciunt, secundum vulgum dictum, "amorem imperari non posse; imperari non posse." Hoc fit quia amare a natura nostra personali pendet, in qua voluntas nostra nullum munus agit. Nemo explicare potest cur hoc illudve amemus. Hoc tam verum est ut aliud dictum dicat: "De saporibus et coloribus non disputatur." Et tam verum est de rebus quam de viventibus, sive hominibus sive animalibus. Quomodo igitur hoc in casu hunc verum ex Deuteronomio 6:4-5 explicare possumus, in quo Deus declarat: "**Audi, Israel! Dominus Deus noster unus Dominus est. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo , ex tota anima tua, ex tota fortitudine tua. Eruntque mandata haec, quae ego praecipio tibi hodie, in corde tuo .**" Et in Matthaeo 22:37, Iesus vicissim verba versus 4 citat, addens "**et ex tota mente tua .**" Hoc modo testatur foedus divinum unicum, his valoribus conditum, in novo foedere, quod mors eius confirmabit, continuari. Deus autem non ignorat amorem ordinari non posse. Cur igitur hoc facit? Responsum hoc est: sub hoc ordine dato, Deus imaginem compositam electorum, quos salvare cupit et quos "**Israelem**" appellat ut "victorii cum Deo" sint, describit. Homines invitat ut criteria sua selectiva impleant. Electi sine problemate eis occurrere possunt; sed reliqua humanitas non potest. Re vera, haec descriptio candidatos ad salutem excludere destinatur qui ea digni non sunt, quia criteriis morum, quae ipse requirit, non satisfaciunt. Mandatum divinum "**diliges**" igitur damnat quemlibet qui "non amat" quod mandatum est. Et describens normam salutis, Deus iudicat et damnat omnia quae ei non respondent. Versus in Biblia hominem monent de modo quo ad Deum accedit. Et ratio verae "**intelligentiae**" nobis permittit intellegere eum qui se Deum esse profitetur sine eo amando, ut postulat, duplex peccatum committere. Hoc est quia praeceptum divinum publicatum eum vetat ne se Deum esse profiteatur; Sciens spiritum eius

inoboediens eum eo indignum reddere modo manifesto et incontestabili. Oboedientia et inoboedientia duo sunt puncta iudicii Dei. Verus amor naturaliter oboediens est, et electi qui Deum et veritates eius biblicas naturali modo amant nullas maiores difficultates habent in conformando se requisitis divinis revelatis. Similiter, contra, rebellis homo qui nescit quomodo Deum amare, secundum eius normam, ei oboediens est et nihilominus se Deum esse profitetur, propter salutem suam, eius religiosum studium eum magis reum facit quam vere incredulum atheum hominem. Hic versus ex Ioanne 17:3 hanc analysin plene confirmat: "*Et haec est vita aeterna, ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti Iesum Christum.*" Deum cognoscere est cognoscere requisitum eius veri amoris qui oboediat et in praxim ponit omnem voluntatem eius divinam. Hic alius versus ex 2 Tim. 2:19 idem dicit, addens severam admonitionem contra "**iniquitatem**": "*Nihilominus fundamentum Dei firmum stat, habens signaculum hoc: Cognovit Dominus qui sunt eius; et: Quicumque invocaverit nomen Domini, discedat ab iniquitate.*" Haec autem "**iniquitas**" iam incipit in eo quod salutem Iesu Christi vindicat, dum inoboedientia, quae vocatum indignum reddit, eum ab hoc faciendo prohibet. Et tertium ^{mandatum} hanc prohibitionem confirmat dicendo in Exodo 20:7: "**Non accipies nomen Domini Dei tui in vanum; quia non dereliquit Dominus eum qui in vanum nomen eius accipit.**"

In parabola sua de duobus filiis, Iesus confirmat oboedientem amorem esse testimonium quod ei permittit electos suos iustificare. Invenitur hoc in Matthaeo 21:28-31: "*Quid vobis videtur? Homo quidam habebat duos filios, et accedens ad primum, dixit: 'Fili, vade hodie, operare in vinea mea.'*" Respondit, "*Nolo.*" Tum paenitentia ductus abiit. Ad alterum conversus, dixit idem. Respondit autem alter, "*Nolo, Domine.*" Et non ivit. Uter ex duobus fecit voluntatem patris? Responderunt, "*Primus.*" Dixit autem illis Iesus: "*Amen dico vobis: Publicani et meretrices praecedent vos in regnum Dei.*" » Iudaei quibus Iesus loquitur Iesu rectam responsionem dant. Hoc agentes, testificantur se esse sanos et ideo terribiliter reos, quia ipsi se gerunt sicut filii inoboedienses qui Deo dicunt, "*Volo*" tibi servire, sed non faciunt. Hi duo filii initio servos Dei duorum foederum significabant. Primus filius imago erat paganorum qui extra servitium Dei manebant, sed deinde tempore conversionis suae constituto, se summo zelo operis eius demonstraverunt, quod per Iesum Christum ingressuri erant. Secundus filius Israellem Iudaicum designabat, cui Iesus se praesentavit ad consilium salvificum Dei perficiendum. Annuntiando hunc filium dixisse, "*Volo, Domine,*" sed non iisse, Iesus recusationem gentis Iudaicae eum ut Messiam a Deo missum agnoscendi praedixit. Ergo iudicium eius his verbis exprimitur: "*Amen dico vobis, publicani et meretrices praecedent vos in regnum Dei.*" Sed haec parabola iterum in novo foedere impletur et duo filii iterum ibi repraesentantur, hac vice in fide Christiana. Inter vocatos electos et vocatos lapsos, adhuc sanctificatio, id est oboedientia concreta in praxim adducta, est quae differentiam facit et electionem in selectione divina iustificat.

Cum una ex creaturis eius se servum eius esse profitetur, Deus opera eius et formam fidei eius novit. Electus eum oboedit et glorificat, sed quid de eo qui ei non oboedit? Eius iussa salutis formam "**arrogantiae**" accipit, quam Deus tandem morte, et praesertim "**morte secunda**", punit.

Ut cogitationem Dei plene intellegamus, a consilio eius salvifico incipiamus. In Apoc. 17:8, notamus Deum nomina omnium electorum suorum, qui sanguine Iesu Christi redempti sunt per sex milia annorum huic selectioni reservatorum, scire. Ergo pro reliquo, quod ad infideles, infideles et rebelles pertinet, programma evolutionis ordinat. Nam consilium divinum creationisticum duos fines principales habet: primum in selectione aeternorum electorum suorum constat, secundum autem iudicium et definitivam destructionem non selectorum spectat. Iudicium Dei semper has duas tantum optiones absolute oppositas offert: "**vitam et bonum; mortem et malum**". Hoc intellegere debemus, sed "*imago Dei*" in Adam inventa est tantum ante peccatum originale. Hoc peccato commisso, hanc "*imaginem Dei*" amisit, quae in eo substituta est ab imagine diaboli, cui oboedire maluit. Haec "*imago Dei*" in homine inveniebatur tantum in Christo, angelo Michaeli in Iesu incarnato. Edendo fructum "*ligni scientiae boni et mali*", symboli diaboli rebellantis, Adam vicissim factus est post Satanam "*lignum scientiae boni et mali*", quod posteritati suae tantummodo gravem hereditatem mortis et maledictionis transmittere poterat. Post eum, reconciliatio cum Deo obtineri poterat tantummodo per opus redemptionis in Iesu Christo fundatum et voluntarium eius sacrificium expiatorium. Et usque ad adventum eius in terram, sacrificia animalium eum praecesserunt et significabant ab Adamo. Et in hoc ministerio salvifico, in Christo, Iesus testatur immensam Dei caritatem erga electos suos, quos salvare venit expiando peccata eorum loco eorum.

Amor Dei sic demonstratus tantae magnitudinis est ut soli electi eius eius valorem aestimare et probare possint. Immo scandalosum est videre amorem Dei a creaturis exploitatum et vindicatum, quae se eo omnino indignas ostendunt, salutem ad meram notam religiosam reducendo. Qui haec docent, magis similes sunt Romanis, qui frigide clavos in carpos et pedes crucifixorum fixerunt, quam humilibus apostolis Iesu Christi, quibus tamen legitimos heredes historicos vindicant. Nesciunt se iudicari a Deo Veritatis, Spiritu Sancto, a quo nihil celatur nec celari potest. Electis eius, nullum dubium est quin hic Deus perfectus, sanctus et iustus hos indignos iudicaverit et damnaverit; Revelationes eius propheticae hoc testantur. Sed executio sententiae eius perficitur tantum tempore quo Ille eligit. Praeterea, dum hoc momentum exspectat, religio Christiana monotheistica debet conservare aspectum suum "confusum" qui eam heredem incolarum turris "Babel" facit.

Antequam amorem suum in sublimi gradu revelaret, Pater noster caelestis populum suum carnalis nationalis Israel praeparare debuit. Immo, non possumus non agnoscere ingentes mutationes quae observari possunt inter modum quo Deus generaliter a viris veteris foederis videbatur et iudicabatur et eos novi. Conceptiones de Deo absolute opponuntur. Sicut in vetere foedere memoria Dei terribilis qui de vertice montis Sinai locutus est servabatur, in novo foedere multitudo falsorum credentium non iam credit Deum punire, occidere, et peius, exterminare posse. Et hoc exitum debetur prospectui Christo crucifixo, debili et fraterno. Necesse erat igitur Deo, inter duo foedera sua, nuntium praeparare qui electis suis permetteret intellegere causam huius ingentis mutationis quam novum foedus allaturum erat, ut eam accipere et ei conformari possent. Hic nuntius est quem Deus docet per testimonium Iob, "*servi sui fidelis et immaculati*".

Quid revera Iudaei veteris foederis de peccato et poena divina cogitabant? Tres amici quos Iob in doloroso testimonio suo convenit, omnes in hac re consentiunt: si Iob a Deo percutitur, id fit quia contra Deum peccavit. Et haec cogitatio a maxima parte Iudaeorum tenebatur, et iustificatur quia scripta Moysis nusquam docent innocentes a Deo puniendos esse; saltem non in articulis legum eius, quia Iudaeis, sine clare intellectu aut animadversione, ritus sacrificiorum animalium innocentium iam docebant hanc cogitationem victimam innocentem hominem peccatorem substituere posse, ut peccata eius loco eius portaret et expiaret. Itaque, in extremo opposito, in novo foedere, falsa Christianitas ad damnandam ideam venit Deum peccatum punire. Veritas, scilicet, inter has duas cogitationes valde oppositas posita erat. Et Deus experientia Iob utitur nobis caelum aperiendo, cum nobis permittit dialogum detegere quem cum Satana, inimico suo, agit. In hac testimonio, antequam eum percutiat, Deus iudicium suum in Iob confirmat, quem "*fidelem et rectum*" iudicat. Et nobis permittit detegere cur innocens, qualis ipse est, a Deo percutiatur. Iob autem, quod ad se attinet, omnino nescit hanc provocationem quae Satanam Deo opponit et in qua ipse, ante Christum, sicut "duobus hircis" "Die Expiationis", peccatum factus est, id est, sicut peccator tractatus. Huius lectionis propositum est ut electi eius intellegant cur, anno tricesimo post Christum natum, Christus mortuus sit, crucifixus die Mercurii, tertio Aprilis, vigilia Sabbati Paschae. Nam vicissim Christus, perfectus et innocens, morietur ad expiandum peccata electorum suorum. Et post eum, apostoli et discipuli eius quoque morientur, quamvis innocentes interfecti. Sed heu, natura humana semper in excessum incidit, et perversa consequentia horum testimoniorum ex Biblia et ex historia est ut cogitatio Christiana generalis nostri temporis consideret percussionem propter fidem suam probationem authenticitatis huius fidei constituere. Et nihil falsius est quam haec ratiocinatio. Re vera, mors et eius acceptio nihil omnino probant in nostro tempore. Veram fidem temporibus persecutionis probavit, sed post pacem religiosam post annos 1800 et 1844 constitutam, vera fides demonstratur amore veritatis in Sacra Biblia docetae, et praesertim, ab anno 1843, amore veritatum in textibus prophetiarum huius Sacrae Bibliae contentarum. Transitus a lege ad fidem etiam transitus a Deo "duro" ad Deum "amantem" fuit. Attamen veritas adhuc alia erat, quia haec duritia Dei in Vetere Testamento iam multis probationibus amoris sui comitabatur. Sed ut hanc "duritatem" Deo attributam intelligamus, intellegendum est quomodo et cui Deus hoc genus cogitandi tribuat. In parabola sua, Iesus hanc iniustam Dei visionem servo infideli, quem reicit et damnat, attribuit. Et haec revelatio hoc iudicium nefarium, quod Deum "duru" censet, Iudaeis rebellibus Veteris Testamenti, sed etiam post eos, falsis, rebellibus Christianis novi Testamenti attribuit.

Re vera, Deus semper idem Deus amoris mansit, sed electos suos per duas continuas lectiones, in necessitate perfectae iustitiae reverendae fundatas, erudire debuit. In vetere foedere, electi normas legum divinarum, id est, normam oboedientiae requisitae, discebant. In novo foedere, electi Deum, loco suo, pretium a perfecta iustitia eius postulatum solventem viderunt. Vitam suam in Christo obtulit ad peccata electorum suorum redimenda, ut eos legaliter salvare posset, eos purificando, ut in statu dignitatis essent ad aeternitatem eius participandam.

Hoc studium nobis revelat Librum Iob non solum esse narrationem experientiae sublimis fidelitatis, sed etiam revelatam lectionem propheticam. Magnum enim eius interest revelationem praesentare, quae testatur Deum futuras actiones Iudaeorum contemporaneorum Christo nuntiare. Praeterea, naturam culpa principalis, quam gens, collective, committet, revelat, praeiudicium aggrediendo, secundum quod: poena, solum, a peccato eius qui punitur causatur. Et huius revelationis interest maximum est pro nostro tempore, in quo eadem praeiudicia multitudines falsorum Christianorum et falsarum religionum fallunt. Sed, num hoc mirari debeamus? Genesis tantum per septem dies creationis **prophetat** ; omnia elementa creata totidem symbola **prophetica sunt** propositi salutis et eius consequentiarum terrestrium. Praeterea, Bibliam et scripta eius de duobus testamentis significans, Deus eis titulum "**duorum testium**" suorum in Apoc. 11:3 dat, et in versu 10 huius capitis 11 legimus: "*Et habitantes super terram gaudebunt et exultabunt super illos, et munera mittent invicem: **quoniam hi duo prophetae cruciaverunt eos qui habitant super terram** . "*" "**Duo testes**" ergo Deo sunt, "**duo prophetae**" eius. Et deinde intellegere possumus omnia quae per duo foedera scripta sunt, in hac Biblia, propositum **propheticum habere** . Et omnem hanc doctrinam esse sicut fila amoris quae vestem iustitiae texunt, quae ad statum electionis vocatorum redemptorum requiritur.

In fine narrationis de experientia Iob, Deus iudicium suum de moribus quattuor hominum depictorum revelat. Tres amicos damnat et Iob iustificat. Die Christi resurrecti, Deus gentem Iudaicam et tres pastores eius: potestatem civilem, clerum et falsos prophetas, damnabit, et contra ministerium Iesu et fidem apostolorum eius iustificabit. Tristitia eorum in summum gaudium transformabitur, dubitatio autem aboletur et certitudine substituetur. Ita, eodem modo et eisdem de causis, suo tempore, Iob, Christus et electi eius praemium verae et authenticae fidelitatis consequuntur. Et ab initio studii huius thematis veri amoris vidimus finem consilii salutis a Deo instituti meliorem esse initio, quia in hoc fine castra lucis praemium suum consequuntur; eum qui amorem iustificat, erga Deum et erga creaturas eius.

In hac lectione ex Libro Iob, unum punctum grave notare debemus. Iob et tres amici eius magnum Deum Creatorem honorare volunt et causas honorandi eum revocare. Hoc etiam ad varias religiones Christianas sive monotheisticas hodiernas pertinet. Attamen Deus tres amicos damnat et Iob iustificat. Discrepantia in iudicio Dei igitur in diversis naturis quattuor virorum fundatur. Visione Dei ut Dei severi habentes, tres amici, idealiter, Iudaeis incredulis prophetant qui Christum in bellum apertum contra Romanos sui temporis initurum expectabant. Ergo intellegere non poterant Iesum in terram venisse solum ad pugnam spiritualem, quia solum ad gratiam divinam per mortem expiatoriam acquisitam afferendam venerat. Religiosi carnales nostri temporis etiam valoribus stricte spiritualibus prioritatem dare non possunt. Contra, Iob nostri temporis hoc capaces esse se probant, et Deus eos benedicit eis semper plus lucis dans, ita ut Biblia fiat pileus magi divini qui explicationes lectionum per milia annorum male intellectarum et male interpretatarum revelat.

Hoc munus Iob, qui de Iesu Christo prophetat, me ad intelligendum ducit cur, in Ezechiele 14, Deus, ut exempla electorum suorum, haec tria nomina citet: "

Noe, Daniel, et Iob . " Omnes " **prophetae** " Dei sunt, et aspectum Christi portant, et tria nomina eorum tres aspectus **successivos** operis eius **prophetant** : " **Noe** " est electus typicus redemptorum **qui** antediluvianis prophetat; " **Daniel** " est electus typicus redemptorum **qui** de duobus testamentis **prophetat** ; et " **Iob** " est electus typicus redemptorum **qui** sacrificium expiatorium Iesu Christi **prophetat** . **Experientia eius praeparat intellectum verborum contentorum in Isaia 53:3 ad 9:** " *Despectus et abiectus a viris, vir dolorum et gnarus in dolore; et quasi ab eo qui abscondit facies suas ab eo, despeximus eum, non reputavimus eum.*" Verumtamen dolores nostros ipse tulit et dolores nostros portavit; et nos putavimus eum quasi percussum, percussum a Deo et humiliatum. Verumtamen vulneratus est propter scelera nostra, attritus est propter iniquitates nostras; disciplina pacis nobis super eum fuit, et livore eius sanati sumus. Omnes nos erravimus quasi oves, unusquisque in viam suam declinavit; et Dominus posuit in eum iniquitatem omnium nostrum. Oppressus est et humiliatus est, et non aperuit os suum; sicut agnus ad victimam ductus est, et quasi ovis coram tonsore suo sine voce, non aperuit os suum. De angustia et de iudicio sublatus est. Et quis credidit de generatione eius quia abscissus est de terra viventium et percussus est propter scelus populi mei? Et pro impiis posuerunt sepulcrum eius, cum divitibus sepulturam eius, eo quod non fecerit iniquitatem, neque dolus fuerit in ore eius. »

Sapiens rex Salomon, qui Praedicator appellatur, in libro eiusdem nominis dixit: " *Nihil sub sole novum est; quae facta sunt, fuerunt .*" Deo inspiratus, Salomon non de innovationibus technicis loquebatur, quae tantum ab medio ^{saeculo} undevicesimo apparuerant . Haec de moribus creaturarum angelicarum et humanarum dicebat. Nam earum animi habitus constantes sunt, quacumque aetate. Et Deus eas videt renovare eadem peccata, quae a spiritibus rebellibus inter se comparabilibus producta sunt. Et inter multitudines, invenit electos suos, paucos numero, sed qui soli consilium salutis suae iustificanti. Nam ut eos eligat, veram patientiam divinam erga entia, quorum actiones eum numquam desinunt irritare, ostendit. Et in divina sapientia sua, selectionem suam ordinavit, humanitati testimonium experientiae terrenae singularis offerendo, quae omnibus hominibus nota esse debet. Deus sibi in terra populum dedit, quem divinitus docuit et duxit, in divina potentia et norma sua. Hoc ipsum verum miraculum est, nam nullus alius populus in historia terrae hoc privilegium cognovit.

Israel " dedit , quod iam patriarchae Iacob dederat postquam cum eo noctu luctatus erat. Iacob diu huic pugnae restitit, Deus pugnae finem imposuit eum in coxa percutiendo. Iacob comperit se cum Deo luctari et Deum rogavit ut eum benediceret. Tum Deus benedictionem suam pronuntiavit et ei nomen " **Israel** " dedit, quod significat: victor cum Deo. Hoc nomen igitur imprimis ad ipsum Iacob pertinet, sed, prophetica ratione symbolica, hoc nomen etiam spiritualiter congregationem electorum designabit usque ad reditum Iesu Christi, vere anni 2030.

Populus qui ex servitute Aegyptiaca emergit hoc nomen quoque accipit. Sed non solum electi ex hac terra emergunt, quia vere electi rarissimi sunt in hac multitudine a Deo liberata. Haec multitudo, quae carnaliter ab Abrahamo descendit, similis est aliis hominibus per omnes terras habitatas dispersis. Neque meliores neque peiores sunt, et sic, congregati, exemplum omnium normarum

humanae naturaeque, cum omnibus qualitatibus et defectibus suis, constituunt. Et haec praecisio magni momenti est ad intellegendum incredulitatem et rebellionem quam hic populus demonstrabit per mille quingentos annos praeteriti foederis sui cum Deo. Israel intellectualem cognitionem doctrinarum divinarum habebat, sed etiam naturam rebellem aliorum populorum terrae habebat. Quam ob rem mille quingenti anni experientiae eius et morum eius erga Deum exemplar referentiae omnibus populis terrae constituunt. Sed hoc exemplar est vitiorum et peccatorum perpetuo per historiam suam commissorum. Et in narratione Bibliae de experientiis eius, interdum invenimus vere electos a Deo electos. A reliquis hominibus fidelitate exemplari eminent.

Cum Salomon affirmat "**nihil sub sole novum**," ad vitia ab Israel commissa refertur; vitia quae homines per novum foedus reproducent. Peccatores nostri temporis nihil invenerunt. Peccatores Sodoma et Gomorrae et ii gentis Iudaicae eos praecesserunt. Quapropter Israel carnalis exemplar referentiae manet pro habitu rebellante quem Deus, anno septuagesimo post Christum natum, damnat usque ad destructionem, a copiis Romanis, contra quos continuo rebellaverunt, postquam directe Deo, qui in homine Iesu Christo latebat, adversati sunt.

Post hanc experientiam Iudaicam, per totam terram, homines, qui eam per Bibliam legendam detegunt, naturam Dei viventis invisibilis cognoscere et detegere possunt. Ideo nomen "**duorum testium**" vel "**duorum prophetarum**" meretur, quod Spiritus ei in Apoc. 11:3 et 10 tribuit, quia munus eius est testimonium dare et futura pro Deo vaticinari, cum vitia praeteritorum necessario renovabuntur ab omnibus hominibus naturae rebellis et ingratae. Sed feliciter pro electis, historiae Biblicae etiam constanter de patienti Dei amore testimonium perhibent. Nam ipse discrimen inter servos suos facit. Fideles benedicit et lumine suo inundat, et in tenebras ignorantiae et incomprehensionis immergit eos qui potentiam eius, gloriam eius, voluntatem eius revelatam et expressam, et sanctissimas revelationes propheticas subaestimant, et ideo contemnunt.

Hoc exemplo Iudaico tamquam referentia per omnia tempora servato, scientes "**Deum non mutari**" ut in Malachia 3:6 affirmat, omnis homo capax est cognoscendi quomodo Deus eum iudicet. Magnus Deus creator eum ergo eligere potest, si dignum iudicat, vel contra, eum viam rebellantem contradictoriam sequi sinat quae eum ad exitium finalem, definitivum ducit. Et ita, opera eorum observando, eos in duas castra omnino oppositas dividere potest. A dextra sua, a parte benedictionis suae, ponit eos quos "**intelligentes**" iudicat, et a sinistra sua, a parte maledictionis, eos quos "**impios**" iudicat. Haec res meretur sublineari, quia contrarium "**intelligentis**" est ignorans vel stultus. Sed Deus eligit ei opponere "**impios**", quod ei permittit simul duo genera oppositionum magni momenti sibi revelare. Per deductionem, intellegimus duas castra bonos "**malos**" **opponere** - id est, bonos malis, et "**intelligentes**" stulte ignorantibus. Et si Deus "**malos**" damnat, id est quia eorum malitia, imprimis et potissimum, contra ipsum adhibetur.

Deus est amor, plene et perfecte amor. Ergo, ut talem amorem repudies, necesse est vere esse "**improbos**", ingratos, et insensibiles. Haec norma morum manifeste non apta est ad fovendam necessitudinem cum Eo. Sed post ulteriorem

considerationem, quid in mentibus talium hominum latet? Terribilis cupiditas independentiae et plenae libertatis. Infideles saepe nobis dicunt, "Credere velim, sed fidem non habeo." Errant de fide, credentes eam donum esse quod de caelo cadit. Fides est demonstratio verae "**intellegentiae**" quae omnes res problematis considerat et requisitum mores assumit. Deus fidem non dat, cum eam ab hominibus quaerat, et fides quam invenit et in eis accipit ab Eo nutritur et ideo augetur. Qui affirmant se credere non posse, se ipsos torpentes metu amittendi partem vel totam sacrosanctam libertatem suam. Intimo corde sciunt Deum accedere qui omnia regit, omnia dirigit et omnia iudicat necessario desistere et amittere libertatem suam. Itaque se post falsum praetextum occultant: "Credere non possum." Sed quid Deus eos credere petit? Nihil aliud quam testimonia historica ab hominibus per mille sescentos annos a scriptura Sacrae Bibliorum scripta. In vita saeculari, multae sunt argumenta et allusiones ad historias in Biblia. Calendarium nostrum affirmat se in ortu Iesu Christi conditum esse, et hebdomas septem dierum quae existentiam nostram interpungit fundamentum suum habet in septem diebus originalis creationis divinae. Dies eventuum ab historicis aetatis Christianae relatorum omnes in hoc calendario Christiano constituuntur. Quare non difficilius est credere in existentiam historicam figurae Iesu Christi quam in Vercingetorigis, Iulii Caesaris, aut Caroli Magni. Facultas credendi igitur non in quaestione est et manet tantum praetextus ad iustificandam recusationem se committere oboedientiae Deo. Et exinde, quia amorem eius in Iesu Christo amplificatum contemnunt et repudiant, Deus iure eos "**impios**" appellat.

Et ut intelligatur, contra electos quos Deus "**intelligentes**" appellat, mores et electiones eorum stultas et insensatas esse, hos "**impios**" finem miserum subire, qui stultitiam eorum clare revelat et confirmat. Tempore Noe, quo demonstratio facta est, recusatio oboediendi voluntati Dei turbas rebelles ad submergendum cum omnibus animalibus sub aquis diluvii duxit. Sed simul, "**intelligens**" Noe et familia eius in arca, iussu Dei parata et aedificata, supervixerunt. Hoc exemplum hominibus praebet consequentiam quam positio eorum spiritualis portabit, omnibus temporibus, usque ad finem mundi, vere anni 2030 signatum, per reditum visibilem caelestem et gloriosum divini Salvatoris nostri et Domini Iesu Christi.

Lectiones Biblicae Occultae Tacitae

Hae tacitae doctrinae subtiles sunt et ad bene Biblia utendum perutiles. Re vera, non clare formulatae sunt, sed tantummodo a doctrinis a Iesu Christo datis suggestae.

Scimus Bibliam nobis proponi secundum "**duos testes**" sive "duas continuas testimonia" quae humanitas iniuste "duo testamenta" appellat, quia is qui "testatur" semper vivus mansit. Nam si corpus physicum Iesu mori et resurgere potuit, Spiritus Dei qui in eo incarnatus est, natura sua, immortalis erat. Ergo, Deo, "**duo testes**" sunt conditores duorum foederum; primo, Moyses, qui

cognitionem legis divinae accipit et secundo, Iesus Christus, qui venit ad remissionem peccatorum validandam.

Re vera, haec divisio a Iesu in parabola sua de "vinitoribus" praedicta est. Per ministerium veteris foederis, Deus, Dominus vineae, servos suos, prophetas suos, ad vinitores civitatis Iudaicae misit. Omnes ab agricolis vexabantur et male accepti sunt. Hoc videns, dominus vineae constituit filium suum mittere, et testimonium eius sicut testimonium servorum priorum tractatum est. Hic, re vera, est transitus a vetere foedere ad novum; id est, tempore mortis Christi. Dominus vineae administrationem vineae suae a vinitoribus gentis Iudaicae abstulit et eam novis, conversis agricolis paganis dedit.

Haec parabola nobis permittit melius intellegere quomodo consilium salutis perficiatur et ordinetur. Nam in gradu paedagogico, lectiones discendae maximi momenti sunt.

Prima harum lectionum est divisionem biblicam duorum foederum impugnare. Dum verum est Evangelia experientiam Iesu Christi a nativitate ad resurrectionem narrare, verum etiam est tempus inter nativitatem et mortem eius sub normis Veteris Foederis adimpleri. Re vera, Vetus Foedus tantum in momento mortis Servatoris nostri Iesu Christi cessat. Itaque tempus Veteris Foederis fere totum tempus narrationis Evangelicae complectitur. Et hoc notandum est, quia lectio data nos admonet normam salutis Iudaicam esse. Servi et filius a Deo missus Iudaei Veteris Foederis erant. Et Iesus per totum ministerium suum curat ut apostoli et discipuli eius leges Veteris Foederis observent, honorent et curent. Sensu spirituali, Evangelia igitur cum Vetere Foedere coniunguntur. Hoc confirmat lectionem in capitulo "Vera Amore" propositam. Exemplar hominis salvati est Iudaeus conversus, successive a Ioanne Baptista et a Iesu Christo praeparatus.

Ioannes Baptista attentionem contemporaneorum suorum ad necessitatem finem imponendi usui peccati dirigit. Secundum Matthaeum 3:2 et 8, nuntius eius est: "**Paenitentiam agite, appropinquavit enim regnum caelorum... Facite ergo fructum!**" Ritum baptismi instituit, in quo baptizatus testatur de electione et decisione sua ad "**fructum paenitentiae**" ferendum. Post eum, secundum Matthaeum 4:17, Iesus, "filius" parabolae, in "testimonium" suum intrat. Vicissim dicit: "**Paenitentiam agite, appropinquavit enim regnum caelorum** ." Superficialiter, Iesus agit ut discipulus Ioannis, cum nuntium suum verbum ad verbum repetat. Attamen Ioannes de Iesu testimonium dedit eum "*non esse dignum solvere calceos eius*"; hoc propter divinitatem occultam Iesu Christi; sed etiam, pro eo infeliciter, quia Ioannes probationem suae infidelitatis daturus erat eum e carcere interrogando, secundum Matthaeum 11:3: "**Tu es qui venturus est, an alium expectamus?**" Haec est quaestio quae eum necat et necat. In Matthaeo 11:11, Iesus concludit de eo declarando: "**Amen dico vobis: Inter natos mulierum non surrexit maior Ioanne Baptista. Qui autem minor est in regno caelorum, maior est illo.**" Credo me dicere posse neminem ante me notasse hanc terribilem damnationem Ioannis Baptistae a Iesu Christo ipso. Et haec sententia nobis permittit intellegere cur Ioannes Baptista decollatus moriatur ad petitionem Salome, filiae uxoris adulterae regis Herodiadis. Deus Ioanni non ignoscit propter eius infidelitatem, quia inexcusabilis est, audiens ipse verba Dei de caelo, citata in

Matthaeo 3:16-17: "Et cum baptizatus esset Iesus, statim ascendit de aqua. Et ecce aperti sunt caeli, et vidit Spiritum Dei descendentem sicut columbam et venientem super eum. Et ecce vox de caelo dicentem: ' **Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui** . '" Secundum Matthaeum. 17:5, vicissim, in monte Transfigurationis, Petrus, Iacobus et Ioannes eadem verba audiunt: " Adhuc eo loquente, ecce nubes lucida obumbravit eos. Et ecce vox de nube dicebat: ' **Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui** : audite illum! '"

Iusta Dei severitas adversus Ioannem Baptistam adhibetur, propter ingentem responsabilitatem quam ei ministerium prophetae imponit. Cum populus ad fidem praepararet, ipse carebat illa fide necessaria, de qua Hebr. 11:6 declarat: " Sine fide autem **impossibile est placere Deo** . Credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, et quia quaerunt se remunerator est . "

Fides non est solum credere Deum exstare. Quod Deus fidem vocat est logica et constans actio servorum suorum. Qui credit Deum exstare et eum esse " remuneratorem eorum qui diligenter quaerunt eum ", eum vitat et, contra, omnem operam dat ut eum glorificet et ei placeat. Sicut multi homines ante et post eum, Ioannes Baptista nimis superficialis erat et fidem suam in Deo et eius miraculoso testimonio non posuit. Eius pauper testimonium personale eo gravius erat quia missio eius erat ipsum populum Iudaicum praeparare ut a ministerio legis ad ministerium fidei transiret. Sed haec duo falso opponuntur. Nam fides in Christum non facit ut quisquam oboedientiam erga Deum deserat. Immo, eum confirmat ei motivationem amoris dans.

Apparens oppositio quam Paulus in scriptis suis inter "legem et fidem" seu "gratiam" exaggerat, male intellegitur. Paulus sub lege religionem Iudaicam sine Iesu Christo considerat, id est, normam religiosam sola redemptione peccatorum per sacrificia animalium obtenta fundatam. Secundum Danielelem 9:27, " in media hebdomade " annorum ministerii sui et " in media hebdomade " Paschae, morte sua die 3 Aprilis, anno 30, Iesus initium novi foederis constituit, hoc tempore in oblatione sanguinis sui fundati. Voluntarium eius sacrificium expiatorium finem imponit ritibus " sacrificiorum et oblationum " animalium, ut in hoc initio versus Danielis 9:27 specificatur: " Fac foedus firmum multis hebdomada una, et in medio hebdomadis cessabit sacrificium et oblationem; ..." Citando " sacrificium et oblationem ", in singulari, Deus designat, praesertim, " sacrificium et oblationem ", quae lex divina " sacrificium perpetuum " appellat, quod mane et vespere continue in vetere foedere offerebatur; quod Iesus substituit perpetua sua intercessione et quod confirmat dicendo in Matthaeo 28:18-20: " Apud eos accedens Iesus locutus est sic: Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra. Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, et docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis. **Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi** . "

Instauratio igitur novi foederis vere mutationes in religione Iudaica effecit. Sed hae mutationes tantum sunt illae quae morte Christi impositae sunt, id est, mutationes quae ad ritus sacrificiorum animalium et festorum annuorum pertinent, quarum munus propheticum cessat quia earum adimpletio in incarnatione et morte expiatoria Iesu Christi perficitur.

Ipsa species Bibliorum nos docet. Textus Veteris Testamenti multo maioris momenti sunt quam novi. Ratio est quod textus Veteris Testamenti normam religiosam veri Dei docent. Per has doctrinas, Deus servos suos aedificat et erudit ut ei oboediant et naturam sanctitatis eius gerant. Post hanc praeparationem servorum suorum, Deus in Iesu Christo venit ad perficiendam formalitatem quae ei dolorosa est, necessaria et inevitabilis, ad salvandos, **legaliter**, electos suos ex omni historia humana. Et demum hora resurrectionis suae Iesus Ecclesiam suam redemptorum in actionem ponit. Constituitur in fundamento "**duodecim apostolorum**" suorum usque ad finem mundi, sed prophetice, tantum usque ad annum 1843; diem quo electi sanctificati ut symbolum accipiunt aspectum "**duodecim tribuum**" secundum Apoc. 7.

Transitus a lege ad fidem est etiam transitus apertionis erga paganos qui ad religionem Christi convertuntur. Sed transitus fit per superpositionem temporis dati nationi Iudaicae et apertionis erga paganos. Prophetia Danielis hebdomadam annorum ministerii Iesu Christi autumnus anni 34 concludit. Hoc tempore, Deus duo signa nuntiorum dat: mortem Stephani diaconi et Pentecosten. Mors Stephani gratiam gentis Iudaicae claudit. Et Pentecosten auctoritatem spiritualem apostolorum Iesu Christi authenticat. Tantum post haec duo signa Deus paganos conversos in Ecclesiam suam Christianam inducit. Et ibi baptismum accipiunt et doctrinam "**legis Moysis**," secundum Actus 15:19-21: "*Propter hoc censeo non molestari eos qui convertuntur ad Deum ex gentibus, sed scribere ad eos ut abstineant a contaminationibus simulacrorum, a fornicatione, a suffocatis, et a sanguine. Moyses enim a temporibus antiquis habet in singulis civitatibus qui eum praedicant, quoniam in synagogis omni Sabbato legitur.*" Hic iterum Deus mihi dedit privilegium illustrandi momentum huius versus 21 qui extensionem doctrinae "**legis Moysis**" ad Christianos qui e paganismo venerunt confirmat. Intellegendum est propositum epistulae a Iacobo scriptae. Non intendit "**legem Moysis**" substituere, sed summare quaedam principia essentialia quae consistunt in "*abstinentia a contaminationibus simulacrorum, a fornicatione, a suffocatis et a sanguine*"; omnia quae non observantur in doctrina a Episcopis Romanis, Orthodoxis et ecclesiae Protestantes hodiernae data. Hae igitur variae formae falsae Christianitatis fundamenta doctrinalia, quae initio pro novo foedere praescripta sunt, non observant. Sed haec hodierna irreverentia tantum apparuit in apostasia Christianitatis, quam Constantinus, Imperator Romanus, anno 313 liberavit, decreto suo "Mediolanensi" quo finem imposuit decem annis continuis persecutionum, quae anno 303 inceptae erant. Pax eius peccatum, a papatu Romano anno 538 constituto legitimatum et legalizatum, confirmavit.

lege Mosis " hic insero, quia haec locutio realitatem factorum detorquet. Immo Moses non est auctor quinque librorum sibi adiunctorum. Scriba tantum erat, quia munus eius simpliciter constabat in scribendis in volumina membranacea verba quae Deus ei dictaverat durante conventu eorum, in tabernaculo conventus, id est, in tabernaculo quod olim Templum a rege Salomone aedificatum antecederet. Locutiones hae fallaces sunt, quia re vera "**lex Mosis**" est re vera "**lex Dei**"; quod ei characterem formidabiliorem dat, quia eam contemnere est Deum, verum auctorem eius, contemnere. Considerata synthesi totius Bibliorum, "**lex Mosis**" ab omnibus aliis libris eminet propter integritatem

doctrinarum suarum. Omnes lectiones quas Deus hominibus notas facere vult in his quinque libris praesentantur: "**Genesis**", Creatio, Adam, diluvium, Abraham, Israel; "**Exodus**", Moses, exitus ex Aegypto, decem praecepta Dei et commoratio quadraginta annorum in deserto; "**Leviticus**", leges divinae sacrificiales et salutis; "**Deuteronomium** et **Numeri**", narrationes vitae in deserto, benedictiones et maledictiones divinae primi temporis Israelis carnalis a Deo constituti, id est, testimonium historicum de moribus primi Israelis.

Quod "**legem Mosaicam**" tam perfectam facit, est quod continet et normam legum a Deo creaturis terrestribus probatarum et impositarum, sed etiam testimonium historicum de moribus actorum huius exitus ex Aegypto. "**Lex Mosaica**" igitur iam dixerat omnia quae dicenda erant; homo per eius testimonia monetur et scire debet iudicia a Deo lata sine infirmitate cum iustitia applicari.

Libro "**Iudicum**" Biblia testimonium historiae veteris foederis aperit, quod usque ad tempus mortis Iesu Christi perdurabit. Ceteri libri historici et prophetici omnes sunt testimonia quae actiones populi Iudaici, bonorum et malorum, quas veri prophetae eorum denuntiant, narrant. Et electi, a Deo illuminati et benedicti, intellegere possunt hanc "**legem Moysis**" *fundamentum esse ad definiendum peccatum quod in inoboedientia ei consistit. Ita homines duorum foederum successivorum historiae humanae iustificare vel damnare poterat. Nota decem praecepta Dei in Exodo 20 praesentata "lex libertatis" in Iacobo 2:12* appellari: "Loquimini et agite quasi **lege libertatis** iudicandi sitis ..."

Post tentationes fidei Adventistarum annis 1843 et 1844, quid Deus ab iis postulat qui "Adventistae" appellantur, quos ipse agnoscit et sanctificat? Nihil aliud quam ut ad rectam intelligentiam normarum a primis apostolis suis agnitarum, doctarum et practicarum revertantur. Anno 1844, Deus parenthesin clausit, quae obscura doctrina ab anno 313 constructa et inter annos 538 et 1843 extensa insignita erat. Ab anno 1844 deinceps, ultimi sancti a Deo selecti ad normam doctrinalem apostolis constitutam redire et "**legi Mosaicae**" valorem formativum relictum restituere debent. Hoc sensu reverentia Sabbati et regularum vitae sanitatis iterum observanda et practicanda est. Sed amor veritatis non imponitur, et amor veritatum a Deo prophetarum, omnibus in casibus, fructus naturae nostrae individualis et stricte personalis manebit.

Hoc studium modo demonstravit vetus foedus essentielle esse ad nostram formationem, quia novum foedus imprimis solum Iesum Christum et eius munus salvificum ut victimam divinam expiationis, omni modo perfectam: sine peccato, perfecte iustam et oboediens, spectabat. Salus hominis igitur in eius formatione spirituali et in validitate veniae a Iesu Christo obtentae nititur. Et in hac salute electorum, "**duo testes**" biblici inter se complent ad divinam gratiam salvificam aedificandam. Primus electos ad imaginem Dei perditam reformat; secundus permissionem ad introitum in vitam aeternam concedit.

Bellum Russo-Ucrainicum et Res Hodiernae

Die septimo mensis Iunii, anno bis millesimo vicesimo tertio, per canalem televisificum nuntiorum cognovi Helvetiam reexportationem armorum in Ucrainam permittere. Ita a neutralitate sua, ab anno MDCCCXV constituta, discedit. Hic iterum signum futuri eius obligationis cum nationibus occidentalibus infidelibus Christianis animadverto. Itaque damno a futura aggressionem Russica contra totam Europam Occidentalem creato participabit.

Die sexto mensis Iunii, explosio molem Kakhovkae ad flumen Boragense, ad septentrionem Chersonae sitam, diruit. Et Russi et Ucraini inter se culpant de hac explosione. Et, ut solet fieri, omnium opiniones in unam aut alteram partem intendunt. Attamen hi homines obliviscuntur considerare alium actorem qui commodum invisibilitatis habet; nomen eius: Iesum Christum, Deum omnipotentem creatorem. Haec est mea interpretatio horum eventuum.

Ex Bucaresto, Romania, tremor seismicus nuntiatus est, hora secunda et quinquagesima ante meridiem noctis sexti Iunii, in regione aggeris explosi. Aedificia humana oculis humanis solida et robusta sunt. Sed quid Deo sunt? Aedificia autem ex concreto armato summae firmitatis facta nihil nisi stipulae sunt Deo Creatori, qui vim suam destructivam infinitam per terrae motus, volcanos et tsunamis emittit. Convenit castra Russica acervum explosivorum intra aggerem deposuisse, ut, si opus esset, detonarent. Nihilominus, nullum mandatum hoc modo datum est, et victimae inundationis inde ortae tam Ucraini quam Russici sunt. Aliae possibilitates fieri possunt. Sufficit uno homine aggerem feliciter penetrare, detonatorium in loco apto collocare et acervum explosivorum simplici telephono mobili extrinsecus detonare. Et haec possibilitas mihi eo magis perficibilis videtur, cum castra Russica longe ab unitate absint, cum catervae rebellium Russorum, praesidi Putin adversantium, in regione Belgorodensi emerint. Resistentes quidem duos drones in tholum Cremlini Moscuae immittere potuerunt, sed ex altera parte, extremi fautores gubernationis etiam post hanc inceptam esse possunt; omnia fieri possunt. Confusio in castris Russicis regnat propter crebras defectus militares et ductum castrorum Ucrainorum sola in praecisione armorum ab Occidente praebitorum fundatum. Russia nunc pretium pendit pro inopia praeparationis belli et absentia armorum conventionalium technologiae propectae a castris Occidentalibus possessorum. Per fere viginti annos potestatis continuae, Vladimirus Putin progressionem armorum nuclearium et missilium hypersonicorum prioritatem habere studuit. Russi hac in re invicti et sine pari sunt. Sed operatio specialis contra Ucrainam incepta imprimis haec arma conventionalia ultra-precisa requirit, quae Russia non possidet. Russia igitur nunc cogitur quantum potest resistere ne territoria ab Ucraina ab anno 2022 capta amittat. Imperatus Russiae similis est imperfectioni exercitus Gallici anno 1940. Etiam hic se credebatur capacem esse Germaniam Nazisticam vincendi, sicut anno 1918 fecerat. Sed Adolfus Hitler apparatus militarem auxerat, et potentes currus armati Germanici parvos currus armatos exercitum Gallicum instruere contulerunt, et Gallia, vicissim, cedere et condiciones ignominiosas indutiarum a Germania impositarum accipere debuit.

Ad explosionem huius aggeris revertor, quia in mente habeo Deum Creatorem nuntium ad genus humanum per hanc actionem mittere. Destructionem operum humanorum nuntiat quae ordinem naturalem vitae in terra aggressi sunt.

Aggeres constructi sunt ad electricitatem hydraulicam producendam ut necessitatibus technicis vitae modernae occurreretur. Sed prima victima huius constructionis humanae ipsum flumen fuit. Et ego huic rei praecipue sensibilis sum, quia Valentiae ad Rhodanum habito, et testari possum, victimam multorum aggerum quae eius fluxum interrumpunt et retardant, hoc flumen quod iuventute mea cognovi, impetuosum, purum et pellucidum, hodie speciem magnae et latae areae aquarum turbulentarum et insalubrium praebere. Sex annis ante magnum iudicium divinum, tempus est hominibus ut intellegant damnum quod terrae, mari, fluminibus et rivis intulerunt. In evolutione futurae aggressionis Russicae contra Europam Occidentalem, Galliam inclusam, probabile est aggeres in fluminibus constructos bombardamentis deletos iri. Rhodanus sic expansionem suam liberam et fluxum aquarum tumultuosarum resumet. Et in sua perfecta iustitia, Deus hanc naturam aggeribus laesam adhibebit ad maledicendum hominibus qui eam destruxerunt. Ingens diluvium a Dnipro effectum homines et multitudines animalium submersit, quorum corpora putrescent et causae transmissionis terribilium morborum contagiosorum fient, qui regionem infectabunt et per terram ad alias terras diffundentur; hoc aestivo calore favente.

Homo inveniet aquam sibi optimam rem esse, sed eam etiam pessimum ac mortiferrimum hostem fieri posse. Hoc naturale flagellum artificialiter ab hominibus in frenetica pugna contra vitam naturalem productum est. Iam per aliquot annos humanitas de observato calefactione globali sollicita est. Neglegit Deum, suo arbitrio, calorem a sole radiatum auxisse, homine sine culpa. Sed hoc ipsum flagellum hominem adducit ut se ipsum accuset de veris culpis contra naturam a Deo creatam commissis. Et etiamsi calefactionem globalem non producit, utile est ei intellegere damnum quod contra vitam naturalem infert. Et hic vos moneo, si modo per 2100 experimenta nuclearia ab anno 1945 facta, revera ad calefactionem atmosphaerae Telluris contulisse. Praeterea, omnis rocheta emissa ad satellitem in orbitam ponendum foramen in strato ozoni creat, quod Terram a radiis solaris ultraviolaceae protegit. Traiectoria ardens rochetarum emissarum hoc stratum ozoni perforat, quod in cribrum mutatur, permittens pluribus radiis ultraviolaceae superficiem Telluris attingere. Lux solis igitur iam in ignem vertitur, Terram eiusque incolas partim comburens.

Itaque destructio aggeris Kakhovkae Dei consilium revelat ut ordinem naturalem fluminis Borachensis restituat. Diu a viris, qui lacum viginti octo milionum metrorum cubicorum circa id aedificaverunt, rectum et domatum, fluxus eius subito intensior factus est et mox, plena libertate, ad cursum pristinum redibit. Hodie, se parat ad ultionem post longos annos captivitatis suae. Ex prospectu strategico militari, haec inundatio tempore opportuno Russis advenit, cum impetus Ucrainorum in hac regione inundata impedit.

In televisionibus, attoniti, diurnarii et hospites eorum intellegere incipiunt quomodo bellum a Russia contra Ucrainam gestum totam condicionem internationalem globalem brevi tempore transformaverit. Adhuc tantum in initio inventionis suae sunt et pessima in proximo futuro detegenda habent. Bellum nucleare futurum praenuntians, periculum nucleare iam manifestum fit de maxima centrali nucleari in continente Europaeo: Zaporizhzhia, quae sex furnos atomicos continet. Nunc clausa, camerae combustionis ingentibus aquae quantitibus,

antea a flumine Dnepr suppeditatae, refrigerandae sunt. Postquam agger ruptus est, aqua refrigerans ex alveo ad hoc destinato hauritur. Sed si aquae altitudo insufficiens fiat, centralis novum "Chernobyl" fieri potest, sexies maior et magis vastans. Hae series actionum mortiferarum probationem constituunt magnum Deum Creatorem revera coepisse emittere daemonicos "**quattuor angelos**" Apoc. 7:3 et 9:15. Nunc a Deo auctoritatem habent "**terram, mare, arbores**" et aquas laedere. Deo, et nedum daemonibus et diabolo, non facile est homines cogere ut bellum mortiferum, quod ipsi nolunt, incendant. Pacis illa diu stabilita omnibus populis conveniebat, quod commercium et locupletationem divitissimorum inter eos fovebat. Homines, sola humana intelligentia freti, semper putaverunt arma nuclearia tantummodo detertere, quia nemo tam stultus esset ut ea uteretur. Attamen haec insania existit et crescit simulac Deus voluerit. In moribus suis irreligiosis, hanc possibilitatem neglexerunt, et per ultimos sex annos integros vitae communis qui ante nos restant, omnes formas mortiferas destructivas quas timebant invenient et patientur.

In Apocalypsi 11:18, hunc versum invenimus qui programma a Deo constitutum pro septem annis ultimis vitae nostrae in praesenti terra peccati exhibet: "**Iratae sunt gentes, et advenit ira tua, et tempus ad iudicandum mortuos, et ad reddendam mercedem servis tuis prophetis, et sanctis, et timentibus nomen tuum, parvis et magnis, et ad perdendum eos qui destruunt terram.**" Deus nos ordine chronologico successive exhibet:

Prima ^{actio}: "**gentes iratae sunt**" : Bellum Mundanum Tertium sive "**sexta tuba**" Apoc. 9:13 in Ucraina coepit a die 24 Februarii 2022, id est, initio veri mensis duodecimi anni solaris divini.

Actio secunda : "**ira vestra venit**" : tempus "**septem plagarum ultimarum irae Dei**"; thema Apocalypsis 16 quod impletur per ultimos sex menses anni 2029

Actio tertia : ^{tempus} "**advenit iudicandi mortuos, remunerandi servis tuis prophetis, sanctis et timentibus nomen tuum, parvis et magnis**" : cum glorioso reditu Iesu Christi, fideles Adventistae alique redempti historiae terrenae transmutantur vel resurrexerunt et ad regnum caeleste Dei ducuntur, ubi per magnum Sabbatum "**mille annorum**" mortuos rebelles iudicabunt. Hoc iudicium **caeleste** in Apoc. 4:4 revelatur per imaginem "**viginti quattuor thronorum**" quae explicationem suam in Apoc. 20:4 accipit: "... Et vidi thronos; et sedentibus super eos datum est **potestas iudicandi** ..." "**Mille anni**" incipiunt die verno anni 2030, id est, die XX mensis Martii, anno 2030.

Actio quarta : ^{dele} "**eos qui terram deleant**" : Deus hanc accusationem manifeste facit contra homines rebelles et angelos caelestes rebelles. Una, sub dominatione diaboli, Satanae, **terram deleverunt**, per chemiam et falsum progressum technologicum. Scientia permisit ut molecule artificiales ex materiis indestructibilibus et noxiis crearentur, ut Teflon, quod perutile est et eo magis illecebrosus; asbestos, etiam perutilis et suo tempore gratus. Sed haec duo tantum exempla sunt inter innumerabilia alia, ut pesticida, stercora ex ammonia facta, quorum productio in Ucraina subito valde reducetur propter inundationes a parte diruta aggeris in flumine Borastri effectas. Ordine chronologico, actio delendi "**eos qui terram deleant**" perficitur per "**iudicium extremum**" et "**mortem**

secundam " datam in "*stagno ignis* ", themata tractata in Apoc. 20:7 ad 15: "*Et cum consummati erunt mille anni* , solvetur Satanas de carcere suo, et exhibit seducere gentes quae sunt in quattuor angulis terrae, Gog et Magog, et congregabit eos in bellum; quorum numerus est *sicut arena maris* ..." In hoc ultimo versu invenimus secundam resurrectionem, in qua mortui rebelles resurrecti sunt secundum nuntium versus 5: "*Ceteri mortui non revixerunt, donec consummati erunt mille anni* ." Apoc. 12:17 (vel 18) iam citavit hanc multitudinem rebellem a Satana dominatam, per locutionem "*arenam maris*". » : « *Et stetit (draco) super arenam maris* . »

Scena "*iudicii ultimi* " septem milia annorum historiae peccati terrestris claudit, et primo die veris anni 3030, Deus "*caelos novos et terram novam* " creat transfigurando terram nostram hodiernam, peccato, venenis chemicis et morte contaminatam. Pro "*iudicio extremo* ", haec terra speciem "*lacus ignis et sulphuris* " assumit, quod entia rebellissima in historia comburit et definitive annihilat tempore proportionali culpae eorum, iudicio a sanctis redemptis lato definito. Sed hoc tempus nullo modo "*aeternum* " est . Quod "*aeternum* " est tantum consequentia, vel effectus, huius eliminationis, quae definitiva et ideo "*aeterna* " est.

" *Satis cuique diei suae difficultatis est* ," dixit Iesus Christus in terra. Dolor inflictus hac Iovis die, VIII Iunii, hora nona et quadraginta quinta ante meridiem Anneciae, exemplum sui generis est. Prope lacum eiusdem nominis, in horto quodam, loco ludo puerili dedicato, vir Syrus triginta et unius annorum sex homines aggressus et cultro vulneravit, inter quos quattuor pueri a XXII mensibus ad tres annos nati, quorum nonnulli in curribus suis verberati sunt. Prognosis supervivendi quattuor hominum periclitabatur, sed omnes sex nunc extra periculum sunt. Postquam individuum comprehensum est, cognovimus eum in Suecia ab anno MMXIII habitasse et asylum in Gallia anno MMXXII petisse, quod negatum est quia parallela petitio antea Sueciae facta erat. Mulierem Suecicam in matrimonium duxit et filiam peperit quae nunc XIII annos nata est. Deinde divortium fecit et sic se in Gallia anno MMXXII praesentavit. Et hic res magni momenti est, hic vir se Christianum Orientalem appellat. Non Musulmanus est, sed Christianus Orientalis, qui crucem, quam collo gerit postquam pueros in foro vulneravit, ostentavit; dum clamat: "In nomine Iesu Christi." Plures lectiones ex hoc facto particulari praebentur. Praecipua, mihi videtur, est confirmatio maledictionis quae in fide Christiana traditionali, tam Orientali quam Occidentali, incumbit. Secunda est damnatio Occidentis falso Christiani ab Oriente Christiano vel Musulmano. Tertia est consequentia cribri Europae, quae peregrino ab una civitate obstructo permittit ut in spatium Schengen Europaeum ingrediatur, et ideo legaliter, libere, in civitatem, quae ei ianuam clausit, ingrediatur. Quarta lectio est observatio impotentiae auctoritatum politicarum. Iterum, ob huiusmodi actiones dramaticas, timorem, panicum, et consternationem, quae omnes has tragoedias comitantur, noto, sine tamen eas impedire posse. Omnino inutiles, sed in conatu populum fallaciter tranquillizandi, ministri iter faciunt, vigiles mobilizantur; Breviter, ingens gesticulatio pro nihilo, quia re vera nulla vel parva spes est ut tale eventum iterum in proximo futuro eveniat. Praeterea, post huiusmodi tragoediam, duae tantum quaestiones a politicis proponendae sunt: Quot homines eiusdem

generis, capaces huiusmodi actionem repetendi, Europa excepit, adhuc excepiet, et iam in reserva habet? Et altera est: Quando proxima tragoedia et proxima consternatio eveniet? Babelizatio societatis occidentalis fructum amarum insecuritatis totalis producit, sed Argentariae Europaeae et Occidentales contentae sunt.

Impetus in pueros omnes, populos et media, repugnat. Sed, divinam maledictionem quae Europam et Galliam praesertim percutit cognoscens, non miror, quia huiusmodi res iam iussu Dei accidit, secundum testimonium Bibliorum. Legimus in Levit. 26:22: "**Mittam in vos bestias feras, quae spoliabunt vos sine liberis vestris, et pecora vestra consument, et vos ad paucos numeros redigent, et erunt viae vestrae deserta.**" Hoc historice tempore Eliae prophetae accidit, secundum 2 Regum 2:23-24: "**Ascendit inde Bethel; et ascendens ille, pueri parvi egressi sunt de civitate et illudebant ei. Dixeruntque ei: 'Ascende, calve! Ascende, calve!' Et conversus est ad eos et maledixit eis in nomine Domini. Tunc egressi sunt duo ursi de silva et laceraverunt quadraginta duos ex his pueris.**" » Ultimum exemplum pertinet ad destructionem nationalem finalem Israelis, quae interest pro veteri foedere, ut actio parallela "**sextae tubae**" nostrae, id est, nostri praesentis, partim incepti Tertii Belli Mundani. Actio citatur in Ezechiele 9:6: "**Senes, iuvenes, virgines, parvulos, et mulieres interficite et interficite; omnem autem qui habet signum in eo, ne accedatis; et a sanctuario meo incipite.**" Coeperunt a senioribus qui erant ante domum.

Haec experientia Anneciana duas conceptiones fidei Christianae revelat. In Occidente, humanistica est et debilitata. Contra, in Oriente, fides Christiana probatur per confrontationem cum fanaticis Musulmanis, praesertim pro Christiano Syro, persecutionibus caedis quas Caliphatus Islamicus, qui DAESH appellatur, exercet. Positio Europaea, quae permisit Christianitatem Orientalem a persecutoribus Musulmanis trucidari, indignationem contra hanc Europam avaram et insolentem excitavit. Deus igitur in promptu habet viros Christianos vel Musulmanos, magno odio contra populos Europaeos et Americanos impulsos. Hi populi phalangem terroristicam inordinatam constituunt, sed Deo promptam ad libitum, ut Occidentem maledictum percutiant. Hoc fit quia odium ab orientalibus singillatim sentitur. Christianitas Orientalis doctrinaliter tantum ad imaginem magistrorum suorum originaliter occidentalium est, id est, tam imperfecta et peccatorum quam illi. Fides orientalis omnes normas paganas retinuit, quae in Occidente in Imperio Romano ab anno 313 receptae sunt. Haec igitur Christianitas doctrinaliter imperfecta fructus lenitatis, pacifismi, et iustitiae verorum electorum Iesu Christi, quos iustificat et agnoscit, ferre non potest. Praeterea, post indifferentiam quam Occidente Christiano erga eorum dolores et destructionem ostendit, praesens ingens onera pecuniaria et militaria erga Ucrainam indignationem Christianorum orientalium contra terras occidentales confirmat, adeo ut odium homicidale in eis inspiret. Et casus impetus cultro in pueros Anneciae hunc statum animi odiosum et vindicativum aggressoris Christiani Syri confirmat.

Hoc in casu, sicut in illo pueri sedecim annorum qui magistrum suum necavit, testimonia ab aggressoribus prolata sunt. Iuvenis dixerat se vocem audivisse quae sibi imperabat ut hanc mulierem occideret; et hic Syrus se agere

"in nomine Iesu Christi" profitetur. Et res maxime mirabilis est quod ambo personae verum dicunt, sed societas infidelis et infidelis hac informatione, quam intellegere tam magni momenti esset, prodesse non potest. Veri servi Iesu Christi, ad quos me pertinere profiteor, contra, his testimoniis interesse capiunt, in quibus tantum confirmationes rei revelatae, praesertim in prophetiis Danielis et Apocalypsis, invenio. Maledictio corruptae et apostatae Christianitatis occidentalis et orientalis sic confirmatur. Et haec Christianitas apostata fit scopus irae mitis et amantis Iesu Christi, quia ipse etiam est Deus omnipotens, Creator, qui punit et morte percutit infideles, infideles et infideles, in duobus successivis suis foederibus historicis.

Eodem die, die Iovis, octavo Iunii, impetus Ucrainae publice confirmatus et inceptus est. Proximum futurum nobis demonstrabit quomodo res in hoc certamine inter Ucrainam et Russiam evolvantur. Sed iam ab hoc primo die noto Russiam amaras lectiones, quas drones Ucraini ei tradiderunt, columnas curruum armatorum destruendo, non didicisse. Tandem vincet, sed quo pretio! Nihil refert, cum in Dan. 11:45, Deus iam revelaverit eius destructionem finalem a Civitatibus Foederatis Americae. Sed antequam evanescat, Europam Catholicam "**arrogantem**" "**decem cornuum**" contriverit et vastaverit, verum scopum irae Dei veritatis.

Ultima hora, hoc Iovis die XV Iunii MMXXIII, didici Kioviam exercitum Russicum transformatum oppugnare. Secundum experientias praeteritas, Russia lente progreditur, sed semel inceptum est, nihil eam impedire potest. Ut plene intelligamus quid in bello praesenti fiat, scire debemus Deum rationes cum Russia componendas habere. Nam in Ezechiele 38:3, de eo ad Ezechielem, prophetam suum, dicit: "*Dices: Haec dicit Dominus Deus: Ecce **ego ad te**, Gog, principem Rosh, Moscow et Tubal!*" In nominibus eius verba divinare possumus: Russicum, Moscua et Tobolsk. Odium Dei pertinax est et prima huius odii causa ad antiquitatem redit. Deus has urbes Russiae exprobrat quod cum Tyro, inimica populi sui Israel, commercium habuerint, secundum Ezechielem. 27:13-14: "**Glavan, Tubal, et Mosoch tecum negotiabantur**; pro mercibus tuis mancipia et vasa aenea dederunt. Domus **Togarmae** mercatus tuos equos, equites, et mulos praebebant."

"**Togarma**" hodierna in extremo occidentali Sinarum prope fines Kazachstaniae sita est et Yining appellatur. Hae veteres odii divinae causas recentiorum nos non oblivisci debent. Nam Russia, mense Octobri anni 1917, revolutionem nationalem experta est, et post Galliam annorum 1793-1794, in regimen nationale atheisticum valde perniciosum ingressa est. Hic videre potes actiones a Deo ductas hanc logicam sequi. Ut finem imponeret regimini coniuncto monarchiae et papatus Romani, Revolutionem Gallicam et atheismum eius destructivum incitavit. Ut Galliam septem annorum ultimorum vitae in terra destrueret, hodiernam Russiam Orthodoxam convocavit. Et ut Russiam destrueret, Deus eam inimico suo perpetuo, Civitatibus Foederatis Americae, tradet. Tempore procedente, potestates quae inter se oppugnant maiores maioresque fient. Tandem rebelles totius terrae potentiam "**Regis regum et Domini dominorum**", Iesu Christi in forma Dei glorificata, oppugnabunt.

FILIUS DEI

Doleo propter genus femininum quae se ex MLF esse profitetur, sed Biblia numquam locutionem "filiae Dei" citat. Et, solum in eius affirmationibus innixa, etiam viros qui apparitionem hypotheticam in terra finxerunt, moneo hanc eandem Bibliam revelare nos ab uno Deo invisibili creatos esse, alioquin non esset Deus, pro nostra specie humana terrestri.

Post peccatum Adami circiter annos 2500, sive ante nostram aetatem circiter 1500, Deus Mosi fabulam Geneseos revelavit, quae originem nostram testatur. Moses et populus eius magnitudinis nostrae similis erant, quam ob rem, in Genesi 6:4, Deus hanc clarificationem addit: "*Gigantes erant super terram in diebus illis, postquam **filii Dei** ingressi sunt ad **filias hominum** , et illae genuerunt eis: isti sunt potentes qui famosi fuerunt in temporibus antiquis.*" Hac in re, hic versus dicere videtur gigantes ex coniunctione "*filiorum Dei et filiarum hominum*" ortos esse. Sed in hac versione L. Segond, termini "**et etiam**", ante "*post filios Dei...*" positi, bene citantur et in versione JNDarby praesentantur, ubi legimus: "*Gigantes erant super terram in diebus illis, **et etiam** postquam ingressi sunt filii Dei ad filias hominum, et pepererunt eis: isti sunt viri potentes antiqui, viri famosi.*" Hac praecisione "**et etiam**", significatio versus omnino mutatur et fit magis logica et intelligibilis. Re vera, Deus Mosi revelat hominem ab origine sua in Adamo, magnitudinis giganteae magnae fuisse et apostasiam late diffusam per matrimonia, quae "viros" fideles stirpis Seth, hic "**filios Dei**" appellatos, cum "filiabus" rebellium descendendum Cain, "**filias hominum**" appellatis, iungebat, nullam vim habuisse ad mutationem magnitudinis humanae iustificandam; gigantea erat ante has uniones noxias et gigantea mansit post eas. Intellegimus hanc gigantei proprietatem ab humanitate conservatam esse usque ad tempus diluvii et per aliquod tempus post illud, cum gigantes adhuc Chanaanem incolerent, cum Hebraei eam occupaverunt, cum Deus eam eis dedit circa annum 1460 a.C.n., id est post "quadraginta annos" commorationis in deserto populi Hebraei, Israelis carnalis Dei.

In versu citato, Deus testatur officium quod homini dedit, quem creavit antequam mulier ex ossibus et carne eius formaretur. Ei culpam imputat quod se a mulieribus stirpis rebellis seduci passus est. Et in hac experientia habemus explicationem prohibitionis uxorem ducere cum mulieribus alienigenis, quam Israeli imponit. Hic populus hoc prohibitionem observabit usque ad tempus ultimae apostasiae diffusae quae eos in captivitatem Babylonis inter annos 605 et 586 ducit.

Post haec duo exempla unionum a Deo prohibitarum, hoc nuntium ad fidem Christianam Protestantem pertinet, quam Deus contra futuram eius unionem cum Ecclesia Catholica Romana monet; hoc, doctrinam Balaam citando, in Apoc. 2:14: "*Sed habeo adversus te pauca, quia habes illic tenentes doctrinam Balaam, qui docebat Balac ponere offendiculum coram filiis Israel, edere idolis immolatas et fornicari .*" Offensivum huius versus unionem prohibitam designabat, cum revelando Balaac hoc secretum benedictionis vel maledictionis Israel, effecit ut a Deo malediceretur. Hoc, mittendo "**filias**" populi sui ad seducendos "**viros**"

Israel. Hoc nuntio, Deus praesentiam " *hypocritarum* " hominum in fide Protestante denuntiat, cum eius creatio officialis diei 1517 adiuncta sit; diei quo monachus magister Martinus Lutherus naturam diabolicam Catholicismi Romani papalis denuntiavit. Post fidei probationes annorum 1843 et 1844 iudicata et definitive reiecta, Protestantismus " *hypocriticus* " Adventismum " *hypocriticum* " anno 1994 excepit, et cum fide Catholica coniuncti, omnes hi falsi " *hypocritici* " Christiani anno 2029 una formabunt " *bestiam quae de terra ascendit* " quae exemplar sive " *imaginem primae bestiae quae de mari ascendit* " reproducet et quae religionem papalem Catholicam Romanam designavit. Reproducere " *imaginem eius* " est reproducere opera eius intolerantia et persecutoria.

Testimonia historica iam possibilitatem unionis Protestantismi cum Catholicismo confirmaverunt per crudelem actum clari Genevensis repraesentantis sui, Ioannis Calvinii. Hic "Protestans" odium homicidale contra aemulum multo " *intelligentiorem* " in re spirituali, Doctorem Michaellem Servetum, sentiebat. Per epistulas ad Inquisitionem directas, conatus est eum irae Catholicae tradere, sed tandem eum supplicio affici iussit, cum vir imprudens periculum arripuit in terram Genevensis ingrediendi. Michael Servetus intellectum spirituale valde proectum habebat; iam absurditatem dogmatis Trinitatis, ut a Catholicismo et Protestantismo Calvinista interpretantur, denuntiaverat, nempe trium personarum divinarum coniunctarum, Patris, Filii et Spiritus Sancti, cum hae tantum tres partes successivae eiusdem unici spiritus Dei viventis, Creatoris nostri, ergo Patris nostri divini sint.

Haec res "Patris" me adducit ad demonstrandum hoc vocabulum "Pater" pro Deo adhibitum esse tantum ex quo Iesus Christus venit ut eum hominibus hoc vocabulo revelaret. Immo, vocabulum "Pater" non adhibitum est ad Deum designandum in vetere foedere, ubi Deus potens et formidabilis "Yahweh" manebat. Attamen, ex hac historia citata in Gen. 6:4, Deus fidelem stirpem Seth sub nomine " *filius Dei* " praesentat. Nunc, nulli filii sunt qui patrem non habeant. Hoc igitur nuntium neglectum est usque ad tempus Iesu Christi, qui hominibus totam naturam amantem Dei et proprietatem suam ut Patris omnis humanitatis creatae post angelos caelestes revelavit. Per totum veterem foedus, Deus frustratus est quod a creaturis humanis "Pater" non appellabatur. Sed expectatio eius ad tempus novi foederis directa erat, ut hic textus ex Isaia 9:6 probat: " *Pro puero... " filius nobis natus est "Dabitur nobis , et erit principatus super humerum eius ; et vocabitur nomen eius Mirabilis , Consiliarius , Deus Fortis , Pater aeterni , Princeps pacis ."* Videmus quomodo in hoc versu Deus se definit ut et in Iesu Christo, " *Filium et Patrem aeterni* ." Ut hunc versum bene intelligamus, considerare debemus loquentem esse virum Iudaeum, Israelitam, nomine Isaiam. Nomen personale " *nos* " designat populum Israel et per eos, solum, electos qui redempti sunt sanguine Iesu Christi et dispersi sunt inter gentes per orbem terrarum. Post hoc " *nos* " invenimus peccatores humanos qui veniam Dei egent et eam obtinent solum per fidem et oboedientiam fundatas in ministerio redemptore et salvatore Iesu Christi.

Hic versus dives est admodum, nam " *dominium* " Christi *in humero eius ponit* ; eo ipso loco ubi pondus "patibuli" eius eum portabat, eum cadere faciens, tam debilitatus erat a Romanorum tormentis quae ante crucifixionem perpassus

est. Deinde, Deus praedicat quid Iesus Christus electis suis repraesentabit. Primo, eum "**Admirabilem**" agnoscent et admirabuntur. Secundo, eum "**Consiliarium suum facient. Tertio, naturam eius Dei Potentis**" agnoscent, ut miracula eius testabuntur. Quarto, in eo titulum "**Patris Aeterni**" agnoscent, quem ipse apostolo suo Philippo revelavit et confirmavit in Ioanne 14:9-11: "*Dixit ei Iesus: 'Tanto tempore vobiscum sum, et non cognovistis me, Philippe? Qui videt me videt et Patrem; quomodo tu dicis: 'Ostende nobis Patrem?'" Non creditis quia ego in Patre sum, et Pater in me est? Verba quae ego loquor vobis, a meipso non loquor; Pater autem in me manens, ipse opera facit. Credite mihi quia ego in Patre sum, et Pater in me est; saltem propter opera credite.* Et quinto, eum cognoscent ut eum qui, ut "**Princeps pacis**," venit ut eos reconciliaret cum Deo, a quo separati erant per peccata sua. Hi quinque termini igitur signum fidei verorum electorum a Iesu Christo redemptorum prophetaverunt.

Deinde, Isaiae 9:7, quae sequitur, nobis narrat: "**Ad augendum imperium et pacem sine fine, super solium David et super regnum eius, ut confirmet illud et corroboret in iudicio et iustitia, ab hoc tempore et in aeternum: zelus Domini exercituum faciet.**" Talia verba spem Iudaeorum fallere non potuerunt nisi qui in hoc vocabulo "**imperium**" solum "**augmentum**" potentiae gentis suae Israel videbant. Et hic textus additur ad illud Isaiae 61:2, ubi Deus prophetavit, dicens: "*...ad praedicandum annum placabilem Domino, et diem ultionis Deo nostro; ad consolandum omnes lugentes.*" Hi duo textus illusionem fallacem Iudaeorum explicant, qui in Messia expectato videbant eum qui gloriam nationalem Israel exaltaret delendo inimicos suos, qui tempore Christi, occupatores, Romanos, erant. Sed heu illis, consilium Dei erat tantum spirituale et eius impletionem tantum cum glorioso reditu Iesu Christi visuri erant, quia tempus inter mortem eius expiatoriam et reditum eius in gloria adhuc est tempus selectionis electorum. Nota ultimum verbum huius versus: "**exercitus**". Hoc vocabulum etiam fallax erat quia Iudaei id interpretari poterant ut insurrectionem a Messia contra Romanos ductam. Sed re vera, suggerit condicionem proelii quod Yahweh ducere deberet contra rebelles terrestres et caelestes ad servandos ultimos electos suos sanguine Iesu Christi redemptos. In Apoc. 16:16, hoc proelium "**Armageddon**" appellatur. Hoc proelium habet motivum, causam spirituales, sed eius consequentiae etiam sunt physice mortiferae. Deus pugnat armis suis divinis et inimici eius terrestres tantum arma sua terrena ad manum habent. Pugna igitur rebellium antea perdita est, et Deus iam futuram suam victoriam in Apoc. 17:14 praedixit: "**Facient bellum cum Agno, et Agnus vincet illos, quoniam Dominus dominorum est, et Rex regum, et qui cum illo sunt, vocati, electi, et fideles, et superabunt illos.**"

proelium "**Armageddon**" postremo, post finem temporis gratiae, "**filios Dei**" contra "filios hominum" castrorum rebellium deiectorum confliget.

In exemplari sua regali oratione, Iesus dicit apud Matthaeum 6:9-13:

Versus 9: "*Sic ergo vos orare debetis: Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum.*" ; » Iam effert necessitatem considerandi Deum ut verum et unicum "**Patrem caelestem**". Hoc est aliquid quod soli "**filius eius**" facere possunt sub condicione ut nomen eius "**sanctificatum**" considerent; quod implicat eum mentaliter supra omnia alia entia viventia habere quia perfecte

sanctus est et solus perfectionem sanctitatis incorporat. Haec condicio iam excludit Christianos quos Deus ut rebelles designat; Catholicos et Orthodoxos ab semper, Protestantes ab annis 1843 et 1844, et Adventistas "**evomitos**" ab anno 1994.

Nomen Dei non solum quattuor litteris Hebraicis, quae id in Biblia designant, YHWH, quas ego ut YaHWéH transcribo, exprimitur. Apoc. 2:17 veram significationem dat: "Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis: Vincenti dabo de manna abscondito et dabo ei calculum candidum, et in calculo **nomen novum scriptum**, quod nemo novit nisi qui accipit." In hoc versu, verbum "**nomen**"... » statum vel naturam diversam designat pro homine redempto a Iesu Christo agnito et servato. Post victoriam adeptum, hoc "**nomen novum**" naturam caelestem redempti qui in vitam aeternam ingressus est, immortalitatis latoris, designat. Item, nomen Dei omnia quae Deus repraesentat, in fortitudine, potentia, gloria, auctoritate, iudicio et sensibus, designat. Haec omnia sunt quae vere electi "**scire**" debent ut condicionem a Iesu formulatam impleant cum dicit, in Ioanne 17:3: "**Et haec est vita aeterna: ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti Iesum Christum.**" Sic in ipsa oratione sua, homo se iustificat vel damnat, prout hanc cognitionem veri Dei habet necne. Et nemo errare debet, quia haec cognitio vel eius absentia in operibus religiose ab orante exercitis revelatur. Aut eius praxis est secundum requisitum Dei pro suo tempore, aut non est, et "**oratio eius**" fit "**abominatio**" ut Prov. 28:9 docet: "**Si quis avertit aurem suam ne audiat legem, etiam oratio eius abominatio est.**" Nostro tempore, haec "**abominatio**" exercetur, publice et publice, omni "die Dominico" a turbis falsorum Christianorum, deceptorum et falso doctorum, congregatorum ad adorandum Deum verum. Vae illis, Deus invitat eos qui ad se pertinent tantum die septimo quem sanctificavit ad requiem Sabbati, Sabbatum et non primum diem Dominicum. Quare non difficile est intellegere cultum diei primi tantum diabolum honorare qui his coetibus praeest.

In oratione sua regali, Iesus deinde in versu 10 dicit: "**Adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra.**" Ut quis regnum Dei in terram imponi velit, necesse est iam normas divinas eius probare et non transgredi. Nam hic iterum, voluntas Dei clare in Biblia et in textibus prophetis eius exprimitur, et ii qui se normas voluntatis eius ignorare affirmant, in die iudicii confusi et damnati erunt. Hic versus solum sensum habet si verus electus, a Deo in Iesu Christo sanctificatus et agnitus, haec verba dicit.

Iesus deinde in versu undecimo dicit: "**Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.**" In terra, multitudines hominum alternis tantum diebus vel tertiis diebus edunt. Haec igitur quotidiana portio est privilegium a Deo datum, sed quot in mundo agnoscunt cibum suum a Deo dari inter omnes qui edunt? Perpauci, et pauciores et pauciores. Praeterea, hic panis quotidianus aliud nutrimentum spirituale praesupponit quod solus Deus dare potest, dissimilis nutrimento corporis. Quam ob rem iis qui hunc "**panem quotidianum**" petunt, Iesus iterum in Matthaeo 4:4 dicit: "...Scriptum est: **Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.**" Electi hoc sciunt et faciunt. Sed homines sine Deo, sive pauperes sive divites, putant se solos habere facultatem inveniendi et sumendi cibum corporibus suis, conscii superviventiam suam ab eo pendere. Sed

nutrimentum spirituale est minima curarum eorum. Diu eo carent et putant se etiam diutius eo carere posse. Forsitan sola fames globalis eos ex illusione sua excutere posset, et etiam anno 2023, pauci decisionem eorum in dubium vocarent.

Deinde Iesus in versu duodecimo dicit: "*Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.*" Iterum, quot Christiani possunt dimittere offensas quas patiuntur? Nam Deus verbis non contentus est et cogitationes hominum regit et scit utrum homo vere dimittat necne post fallacem veniam officialem. Haec facultas dimittendi mala sibi illata adhuc stricte electis reservatur. Et res facile explicatur. Ut hoc modo dimittere possit, animus victimae actionem nefariam et auctorem eius contemnere debet, et hoc fieri potest tantum si tota anima eius a Spiritu Christi victa et occupata est. Hoc spiritu culmine, omnis iniquitas terrena extenuatur et venia manet mera formalitas quae nihil constat electis qui dimittunt. Hoc eo magis facere potest quia conscius est se ipsum profecisse ex venia Dei vivi, nomine sanguinis a Iesu Christo effusi.

Denique versus 13 preces Iesu concludit: "*Ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo. Tuum enim est regnum, potestas et gloria in saecula. Amen!*" Qui hoc modo orant, conscii esse debent impetus diaboli et daemonum eius caelestium et terrestrium. Ergo, electus esse debet qui monitis contra diabolum attentus manet. Hoc fecit Iesus, et veri apostoli et discipuli eius quoque faciunt. Memini quomodo in Matthaeo 24:4, Iesus electos suos monet, dicens: "***Cavete ne quis vos seducat!***" Finis versus est: "***Tuum enim est regnum, potestas et gloria in saecula. Amen!***" Quid sibi vult haec sententia, quae a falsis religionibus Christianis omnino contemnitur et contradicatur? Simpliciter significat eis transgressionem et peccatum suum notari et in memoria infinita magni Iudicis, Dei Creatoris, Omnipotentis, referri. Et die iudicii extremi, indicem omnium peccatorum eorum singillatim eis praesentatum iri. Et in statu ineffabilis confusionis, discent sententiam iudicum, electorum a Iesu Christo redemptorum, eos ad peritionem in igne "***mortis secundae***" damnare. Ipsa verba hoc testantur; soli veri "***fili***" eius, coheredes cum Iesu Christo, toto corde exprimere et optare possunt ut "***regnum Dei veniat, in potentia et gloria, in veritate!***"

Sed iam, in terris, usque ad imminentem Iesu Christi reditum, falsis rebellibus Christianis, separatio a Deo eos ad cladem post cladem ducet. Videbunt omnia consilia et spes corrumpere et, post bellum et alias divinas plagas, post finem temporis oblata gratiae collectivae et individualis, terribiles "***septem plagas ultimas irae Dei***" secundum Apoc. 16:1, et "***irae Agni***", secundum Apoc. 6:16, patientur: "***Et dixerunt montibus et petris: Cadite super nos, et abscondite nos a facie sedentis super thronum, et ab ira Agni.***"

Victoria finalis erit Deo et "***filiis***" eius, fidelibus electis eius qui amant normas conceptionis eius de vita ideali, perfecte beata et concordia in vera "libertate, aequalitate et fraternitate" divina.

In titulo igitur "***fili*** Dei" qui gloriae "***Patris***" sui servire et honorare vult, nunc aliquid dicere debeo quod etiam intelligentissimis satis logicum videri potest, sed quod a multitudine hominum non intellegitur. Hoc nuntium pro argumento habet **mutationes historicas normarum divinarum earumque consequentias.**

Multi homines se distrahi patiuntur rebus multis quae vitam eorum implent, neque hi homines rebus spiritualibus se curant. Sed qui hodie caelo non studet, cras fortasse, fortasse non, id curabit. Non omnes qui vocationem salutis Iesu Christi audiverunt et responderunt, primae vocationi Dei responderunt, et ego unus ex eis sum. Sperandum igitur est multas creaturas, tempore opportuno vocatas, tamen ad Deum se converteturas. Castigo "**sextae tubae**", quae ante oculos nostros formatur, praecise, **quasi ultima admonitio**, ad excitandam fidem dormientem, terrenis curis anesthetizata, destinatur. Quid ergo is, cuius fides excitatur, invenire debet? Intellegere debet vitam et omnia quae in ea continent opus esse unius et solius Dei, Spiritus Creatoris. Salvationem hominis, qui in peccatum, quasi in laqueum caderet, in pluribus successivis phasibus ordinavit, et, ut logice, hae diversae phases mutationibus et iudiciis notantur. Quod autem multi ignorare videntur est hoc: cum mutatio a Deo legitimata in religione efficitur, nova mutatio adoptata veterem normam illegitimam reddit. Fraternitas ab humanismo dominante Occidentis nostri hodierni promota multitudinem humanam nimis tolerantem reddidit. Adeo ut, ne quemquam offendamus, consentiamus Deo summo imputare facultatem omnes religiones benedicendi. Minime vero! Deus non se accommodat conventionibus humanis religiosis et contra homini incumbit utrum ei se accommodet aut notionem non vindicandi futurum aeternum, cui nullum ius habet, accipiat. Itaque, declarandum est, cum Iesus novum foedus, in oblatione sanguinis sui sponte effusi fundatum, constituisset, Iudaeos veteris foederis, qui Christum eiusque oblationem reiecerunt, a Deo diabolo traditos esse. In terra, se Deum Creatorem esse affirmabant, et eorum existentia et religiositas homines spiritualiter ignorantes decepit. Itaque hi primi "**fili Dei**," heredes Abrahae, primi fuerunt quibus verba Iesu in Apoc. 3:1, de Protestantibus in nuntio suo qui "**Sardibus**" appellatur, applicata sunt: "**Putamini vivere et mortui estis**." Sane nuntius quem Iesus Protestantibus annorum 1843 et 1844 addidit ad omnes religiones, quas ipse reiecit propter recusationem eorum se conformare novis suis normis et novis luminibus, applicari potest. Non facile est homini praeiudiciis condito, quae in 1260 annis dominationis papalis Christianae Catholicae Romanae fundantur, se ab his praeiudiciis liberare. Benignissimi nobis dicunt: "Care amice, Catholicus natus sum et Catholicus moriar." Hi homines nesciunt mori Catholico significare mori sine vita aeterna adipiscenda. Attamen, si Catholici manere volunt, id est quia credunt religionem permittere ut quis hanc vitam aeternam a Deo obtineat. Musulmani similiter zelo afficiuntur religioni suae et prophetae suo Mahometo, quia eis promittit post mortem vitam aeternam, quam somniaverunt, eos exspectare. Necesse igitur est homini, qui aeternitatem per dedicationem religiosam cupit, scire utrum spes sua iusta sit necne. Primi "**fili Dei**" mandatis Dei non oboedierunt et, proinde, in aquis diluvii submersi sunt una cum filiis et "**filiabus hominum**". Iudaei Iesum admonere voluerant se non esse "natos illegitimos, cum Abraham patrem haberent". Responsum quod Iesus eis dedit etiam omnes homines religionis Christianae pertinet: "**Si filii Abrahae essetis, opera Abrahae faceretis**" et clare eis dixit: "**pater vester diabolus est**". In Apoc. 2:9, Iesus idem iudicium confirmat tempore inter 303 et 313: "**Novi tribulationem tuam et paupertatem (quamvis dives sis), et blasphemias eorum qui se dicunt**

Iudaeos esse et non sunt, sed sunt synagoga Satanae. " Et iterum confirmat tempore 1873, in Apoc. 3:9: "*Ecce, faciam de synagoga Satanae, qui dicunt se Iudaeos esse et non sunt, sed mentiuntur; ecce, faciam ut veniant et adorent ad pedes tuos, et sciant quia dilexi te.*" Hoc probat si norma iudicii Dei mutatur gradatim augendo requisita eius, post 1260 annos tenebrarum religiosarum, characterem definitivum iudicii eius non mutari. Vetus norma inexorabiliter damnatur reiectione novae. Et lectio ex his exemplis ducta nobis permittit ut Deo haec verba imputemus, adaptata pro quolibet casu notato mutatione normae divinae requisitae:

MDCCCXLIII-MDCCCXLIV: "Si Protestantes essetis, opera Protestantium saeculi XVI faceretis ; veri arma non sumpserunt ad vitam defendendam. Se in captivitatem aut ad mortem duci passi sunt."

1991-1994: "Si Adventista septimi diei esses, opera Adventistarum septimi diei annorum 1843, 1844, et 1873 faceres; nuntius reditus Iesu per prophetiam Biblicam eorum gaudium et magnum entusiasmum excitavit."

2020-2030

Ab anno MMXX, ultima expectatio veri reditus Iesu Christi incepta est. Hoc tempore, ipse Iesus diem statuit, oculos nuntiorum ad diem historicum crucifixionis et resurrectionis eius dirigendo, nempe diem III Aprilis, anno XXX. Illuminati munere prophetico hebdomadis septem dierum, quae septem milium annorum similis est, ii quos ad hoc opus sanctificavit, et qui hodie vivunt, sciunt se ab vere anni MMXXIII ultimam hebdomadam annorum ingressos esse, quae ad finem sex milium annorum historiae peccati terrestris ducit.

Iesus Christus redit ut eos tantum quaerat quos ipse "**sanctificat**". Itaque magni momenti est intellegere quid vera "**sanctificatio**" sit, de qua, Spiritu inspiratus, Paulus ad Hebr. 12:14 declaravit: "**Pacem sequimini cum omnibus, et sanctimoniam, sine qua nemo videbit Dominum.**" Cum nos ad Dominum videndum paramus, haec "**sanctificatio**" igitur vitalis et necessaria est. Sed quid est "**sanctificatio**"? Ecce quid non est: mera humana postulatio vel ea quae a Papis Catholicismi Romani personis canonizatis tribuitur. Vera "**sanctificatio**" a Deo tantum in ipso Iesu Christo identificari et attribui potest. Nam hoc vocabulum significat "separare", et sola ens vivens quae iustum iudicat homines separare est Deus et solus Deus. Sed ad iustificandam suam "**sanctificationem**" viri vel mulieris, Deus iudicium suum in operibus fidei eorum fundat. Et ad definiendum qualia haec opera esse debeant, Deus in Biblia sua exempla historica electorum suorum praesentat. Ezechiel 14 tria nomina citat: "**Noe, Daniel, et Iob**," ter specificans, in versibus 16, 18, et 20, "**neque filios neque filias servarent, sed ipsi soli animas suas servarent propter iustitiam suam.**" Deus hoc dixit, et credere potes et debes. Hac affirmatione, omnes falsas notiones de "**sanctificatione**" contradicit et dissipat, et imaginem compositam electorum quos salvare potest et vult ut aeternitatem suam participant, pingit. Omnes nuntii clavis verbis vel imaginibus traditi, in prophetiis Danielis et Apocalypsis aliisque textibus Bibliorum, ad constructionem huius imaginis compositae perficiendam destinantur. "**Sanctificatio**" ultimarum electorum eius in Apoc. 3:7 commemoratur in nuntio quem anno 1873 ad Adventistas Septimi Diei "**sanctificatos**" in caritate fraterna duxit; hoc est quod nomen symbolicum "

Philadelphia " significat. Iesus incipit dicendo ad Ioannem: " *Angelo ecclesiae Philadelphiae scribe: Haec dicit sanctus, verus, qui habet clavem David, qui aperit et nemo claudit, et qui claudit et nemo aperit:* " Haec verba in imagine mutationem in norma sanctitatis a Deo requisitae annunciant. Lumine huius affirmationis, videmus solum Deum Sanctum posse " **sanctificare** " vel non creaturas humanas suas et hoc ius et potestatem nemini nisi sibi ipsi relinquere. Quomodo Adventistas Septimi Diei in hoc nuntio agnoscere possumus? Simpliciter innitendo testimoniis historicis a Daniele 12:12 datis, " *Beati... " " qui expectabit usque ad dies 1335 " et de munere Sabbati septimi diei quod Deus dat iis quos sanctificat hoc anno 1873. Obiter, nota numeros in his versibus: 12, 12, et Apoc. 3 et 7. Hi tantum numeri et figurae sunt quae significationem sanctitatis habent: 12, foedus Dei et hominis, id est, 7 + 5; 7, numerus sanctificationis portatae a quiete diei septimi, Sabbati a Deo sanctificati. 5 est numerus symbolicus hominis quinque sensibus, quinque digitis manuum et pedum praediti. Apoc. 3:7 perfectionem numeri 3 et sanctitatem Sabbati numeri 7 coniungit.*

Dando formam institutionalem Adventismo Septimi Diei anno 1873, Deus exemplar sanctificavit, quod hoc anno tantum 1873 legitimum est. Divina " **sanctificatio** " non hereditatur, et cum iam non merita est, Deus eam retrahit, et ideo ex " *Philadelphia* " fit " *Laodicea* ", id est, institutio populi quem Iesus iudicat et " *evomit* " propter eorum tepiditatem spiritualem, demonstratam contemptu erga ultimam lucem quam Deus eis praesentavit, inter annos 1980 et 1991, actione mea prophetica. Inter annos 1991 et 1994, iudicium Dei formam manifestam sumpsit; Adventismus officialis in foedus Foederationis Protestanticae Universalis, diabolo traditae ab anno 1843, ingressus est.

Lectio quam meminisse debes est Adventismum Septimi Diei soli Deo pertinere, quia haec verba ab eo electa sunt ad imaginem quasi automatam ultimorum electorum " **sanctificatorum** " definiendam. Ita ut inter annos 2020 et 2030, ultimi Adventistae se manifestabunt et dignos divina " **sanctificatione** " reddent, se separando, per gaudium quod nuntius reditus Iesu pro vere anni 2030 in eis excitat; sicut ad pioneros Adventistas annorum 1843 et 1844. Et ii quos Deus probat et hodie inter eos benedicere vult, consuetudinem Sabbati adoptant quae per 6000 annos prophetavit, introitum electorum a Iesu Christo redemptorum in septimum millennium magnae requies caelestis. Et hic introitus perficitur momento reditus in gloria divini Domini nostri Iesu Christi, qui in divina gloria caelesti nominis sui angelici " **Michael** " redit, circumdatus et comitatus ab angelis suis fidelibus.

Si es, vera tua natura, Adventista Septimi Diei quem Deus servat, nunc tempus est id probare audiendo propheticas historicas lectiones, quae in hoc studio notatae et demonstratae sunt. Deus eos benedicit et servat sanguine Iesu Christi tantum in quibus purum amorem totius veritatis suae biblicae invenit.

Logicum est hoc studium nuntio " **sanctificationis** " concludere, quia haec " **sanctificatio** " vere electos vocatos " **filios Dei** " parat ad ingressum in aeternitatem vere anni 2030.

Adventismus septimi diei officialis et institutionalis Deo tantum utilis et legitimus fuit inter annos 1873 et 1994, cum eius legitimitas cessavit. Sed verba

Adventistarum septimi diei manent norma pro ultima expressione fidei a Deo requisita ad fructum ex iustitia a Iesu Christo oblata; hoc, secundum decretum Danielis 8:14, quod, recte translatum, hanc necessitatem prophetat, dicens: "**Usque ad vesperum et mane et iustificabitur sanctitas ad diem 2300.**" Obtenta a Deo, circa annum 1990, rectam huius versus magni momenti interpretationem, potui ultimis electis redemptis eius confirmationem praebere quod Deus ab eis amorem veritatis suae biblicae, operibus testificatum, requirit, ut decet eos facere, ut ultimis "**filiis Dei**" in historia peccati terrestres. Haec vera interpretatio fundamenta iecit huic necessitati divinae applicatae ad hanc ultimam experientiam Adventistarum terrestris universalis. Per tempus, postulatio Dei pro vera sanctitate tantum crevit. In doctrina sua, Iesus postulationem a lege divina factam auxit. Quo magis Deus amorem suum demonstravit, eo magis amorem a redemptis suis vicissim postulavit. Praeterea, amorem suum in novo foedere per mortem expiatrix in Iesu Christo implendo, Deus ius habet plus a Christianis electis suis exigere quam a Iudaeis electis suis in vetere foedere. Iesus hanc divinae postulationis incrementum confirmavit dicendo, "**Audistis quia dictum est... ego autem dico vobis...**". In vetere foedere, adulter iudicatur et damnatur in novo cogitationis gradu, ut dicit in Matthaeo 5:27-28: "**Audistis quia dictum est : Non moechaberis.**" **Ego autem dico vobis:** Omnis qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, iam moechatus est cum ea in corde suo. .../... 38-39: **Audistis quia dictum est : Oculum pro oculo, et dentem pro dente.** **Ego autem dico vobis:** Ne resistatis malo. Si quis te percusserit in dextera maxilla, praebe illi et alteram. .../.... 43-48: **Audistis quia dictum est : Dilige proximum tuum, et odio habebis inimicum tuum.** **Ego autem dico vobis : Diligite inimicos vestros, benedicite maledicentibus vobis, benefacite his qui vos oderunt, et orate pro persecutis vos, ut sitis filii Patris vestri qui in caelis est .** Quia solem suum oriri facit super bonos et malos, et pluit super iustos et iniustos. **Si diligitis eos qui vos diligunt, quam mercedem habebitis? Nonne et publicani similiter faciunt? Et si tantum fratres vestros salutaveritis, quid amplius facitis? Nonne et gentes hoc faciunt? Estote ergo vos perfecti, sicut et Pater vester, qui in caelis est, perfectus est.** His verbis Iesus exemplar pro primo et ultimo vero Christiano "**filiorum Dei**" statuit. Sed ne erremus, amor huius fortitudinis ad nos pervenire potest tantum si a Deo nobis datur. Natura nostra humana nimis mala et difficilis est ad hunc altum amoris gradum naturaliter assequendum. Et Iesus hoc clare dixit in Ioanne 15:5: "... **quia ...**" "**sine me nihil potestis facere** ," significans cum eo omnia posse nos facere et, praecise, incomparabilem Dei amorem induere. Ad hunc finem assequendum, omnis alius terrestres, carnalis valor intra nos collabi debet ut locum huic divino amori det. Momentum quod rebus terrestribus tribuimus coelestibus valoribus opponitur. Magis magisque igitur in cogitationem caelestem ingredi debemus, ut natura nostra carnalis in eius favorem debilitetur, donec evanescat et vim suam in vita nostra amittat.

In historia humanitatis, maledictio Dei primum totam terram diluvio incidit. In proxima parte, Deus Israel in terra Chanaan collocavit, et post adventum Christi, gens Israel vicissim maledictione Dei percussa est. Ab tempore Imperatoris Constantini I ' fides Christiana deinde in Europa Occidentali evoluta est, auctoritate Romana, deinde imperiali, deinde papali, sustenta et imposita.

Catholica facta, Europa vicissim scopus irae divinae facta est, et praesertim, ab annis 313 et 321, scopus plagarum "**septem tubarum**" eius, quae ordine chronologico in Apoc. 8, 9, 10 et 11 exhibentur. Ita translationem maledictionis ab Oriente ad Occidentem observamus. Hoc iam praedictum erat directione scripturae Hebraeorum, quae a dextra ad sinistram scripta est. Et scimus eius reiectionem veri Messiae divini, Iesu Christi, maledictionem nationalem et destructionem eius ab anno 70 p.C.n. usque ad annum 1948 iustificasse.

Longius ad occidentem progredientes, ira Dei ultima provocabitur lege dominicali quam Civitates Foederatae Americae Septentrionalis, duce indisputato superstitum Belli Tertii Mundani sive "**sexta tuba**" Apoc. 9:13, imponent. Interest notare signa maledictionis quae haec terra Americana fert. Ibi acervi inveniuntur reliquiae ossium tigridum dentibus gladiolatis; animalis praeistorici terribilis, monstruosi, formidabilis et magni. Haec continens Americae Septentrionalis etiam hodie phaenomenis naturalibus singularibus et incomparabilibus notatur. In planitiis centralibus, cyclones vastantes et turbines potentiae inauditae occurrunt. Sed etiam arbores gigantes, sequoiae, sunt, quae altitudinem plus quam centum metrorum attingunt, truncis quarum bases perforatae currus eos transire sinunt ab una parte ad alteram. Haec magnitudo gigantea nos admonet gigantes primum terram incoluisse. Et invenio has arbores immense altas potentiam finalem huius populi Americani prophetare, qui ultimus populus erit qui bellum contra voluntatem Dei geret, ut in lege Sacrae Bibliorum eius expressum est. Apoc. 13:13 id symbolizat locutione "*bestia quae ascendit de terra*"; hoc quia, religiose Christiana, succedit fidei Catholicae papalis quae "*bestia quae ascendit de mari*" designata est, ex qua emerit, opere Reformationis Protestantis. Haec terra Americana iterum inventa est ^{saeculo XV} paulo antequam "Bella Religionis" in Europa Catholicos contra Protestantes opponerent. Protestantes ibi refugium tutelare invenerunt, longe a persecutionibus Papistarum. Sed eorum experientia non fuit eadem quam Hebraeorum Canaanem intrantium. Nam hostilitatem virorum Rubrorum qui hanc terram incolebant offenderunt. Re vera, America hodierna aedificata est sanguine Rubrorum abundanter in terram eius effuso, et exploitatione Nigrorum a colonis albis. Nomen eius **America**, praenuntium **amaritudinis**, ergo originaliter bene iustum et propheticum intolerantiae finalis erat. Haec ultima probatio fidei terrestris experientias praeteritas reproducet quas rebelles ignorant et contemnunt propter ruinam suam. Iam enim ultima castra rebellium foedus suum renovat, foedus inter infideles "**filios Dei**" et "**filias hominum**" antediluvianos. Sed hac vice, clare moniti a prophetiis a Iesu Christo datis, veri "**filii Dei**" in haec foedera humana non ingrediuntur nec ingredientur. Spiritus eorum intelligentiam aperuit, quae eis permittit scire terram, quae **America appellatur**, in nomine suo fatum ultimum ferre, quod erit materiam **amaritudinis** omnibus contemporaneis suis repraesentare; et imprimis victimis apostasiae suae religiosae. Origine Protestans, haec patria iam per se foedus Catholicismi et Protestantismi repraesentat, quod iam non reclamat. Hoc foedus probationem rupturae relationis suae cum Deo constituit. Hoc foedus spiritualiter incestuosum et adulterinum eiusdem generis est ac illud quod Israel cum Aegypto peccati tempore prophetae Ieremiae fecit. Signa maledictionis a Civitatibus Foederatis Americae portata permulta sunt; et inter ea,

iam, ab die XXIV Februarii anni MMXXII, auxilium sine conditione et copia armorum quam Zelensky, iuveni praesidi Ucrainae, dedit, quia haec actio conflictum genocidalem Tertii Belli Mundani parat. Sed etiam ex America venerunt deviationes mentales et sexisticae quae normam Sodoma et Gomorrae reproducent; quae legitima et licita facta est in omnibus terris Occidentis originaliter Christiani.

Non tamen obliviscor fidem Adventistam, quae mihi hodie benedictio est, in Civitatibus Foederatis Americae inter annos 1816 et 1844 natam esse. Sed hoc tempus probationis divinae tantum temporarium fuit et vere anni 1994 finitum est, cum Adventismus Septimi Diei officialis in foedus Foederationis Protestantis Universalis ingressus est. Anno 1873, Deus ei statum universalem dederat qui eam independens manere postulabat. Sed collocando in positionibus ducatus homines qui non vere conversi, sed magis persuasi erant, diabolus effecit ut spiritus humanisticus per totam institutionem triumpharet. Ita apostasia anni 313 renovatur cum eisdem consequentiis pro humanitate ream: necessitate Dei ut eos qui reos et reos sunt morte percutiat. Et haec responsio divina nunc venit cum Bello Mundano Tertio " **sextae tubae** ". Intellego igitur cur prophetia Danielis 12:11 ad conventus Adventistarum Anglicos anni 1828 referat ad thema Adventismi evocandum. Nam Adventismus non stricte Americanus est; Est norma universalis quae simpliciter consistit in amando gloriosum reditum Domini nostri Iesu Christi et in expectando eum fideliter usque ad diem quem ipse statuit et revelavit ultimis " **filiis Dei** ", qui erit, hoc tempore, ver anni 2030. Reditus eius redemptos suos in septimum millennium introducet, sanctificatum in requie a Deo et propter Deum, et propter redemptos suos selectos per totam historiam peccati terrestres.

Itaque, post maledictionem Adventismi officialis, cuius sedes universales in Civitatibus Foederatis Americae sunt, ab anno 1994, benedictio Dei in Europam, in Galliam, in urbem Valentiam rediit. Nam ibi est vetustissima ecclesia Adventistarum Septimi Diei in Gallia, quae me ex sodalitate sua anno 1991 expulit; hoc, propter " **testimonium Iesu** " quod ei obtuli et quod illa reiecit et sprexit. Ex eo tempore fidelis maneo huic renovato et renovato " **testimonio Iesu** " et quotidie colligo margaritas lucis divinae quae mihi offeruntur et praesentantur a Deo veritatis, in nomine Iesu Christi et " **sanctificatione** " Sabbati veri diei septimi: Sabbati, " **sanctificati** " ad requiescendum homini a die septimo creationis terrae secundum Genesim 2:2-3: " *Complevitque Deus die septimo opus suum quod fecerat: et requievit die septimo ab universo opere suo quod patraverat. Benedixitque Deus diei septimo, et sanctificavit illum* , quia in eo requievit ab universo opere suo quod creaverat faciendo illud. "

Veritas te liberabit

Legimus in Ioanne 8:28-36: " *Dixit ergo eis Iesus: **Cum exaltaveritis Filium hominis** , tunc cognoscetis quia ego sum, et a meipso facio nihil, sed sicut docuit me **Pater** , haec loquor. Qui misit me mecum est; non reliquit me solum,*

*quia semper quae placita sunt ei facio.” Haec loquente Iesu, multi crediderunt in eum . Dixit autem Iudaeis qui crediderant in eum: **Si manseritis in sermone meo, vere discipuli mei eritis, et cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos .** Responderunt ei: **Semen Abrahae sumus, et nemini servivimus umquam: quomodo tu dicis: Liberi eritis?** Respondit eis Iesus: Amen, amen dico vobis: Omnis qui facit peccatum, servus est peccati. Servus autem non manet in domo in aeternum: filius autem manet in aeternum. Si ergo vos Filius liberaverit, vere liberi eritis .*

Hoc colloquium inter Iesum et Iudaeos sui temporis rem tractat quae nos hodie tam aequae ac tempore ministerii eius tangit. Semper, in hoc genere colloquii, duo sermones inter se incompatibiles exprimuntur. Iesus verba perfecte logica facit ad rem spiritualem tractandam. Sed coram eo, qui verba eius audiunt, terreni sunt et sensum tantum litteralem, carnalem verborum eius vident. Iudaeis, Deus erat Deus, non Pater. Itaque hic causam primariam humanae incomprehensionis invenimus. Ab initio, cum Iesus eis dicit: "**Cum exaltaveritis Filium hominis ...**", Iudaei verba eius interpretantur ut interpretatio eorum tradita eos facere ducit. Illis, haec elevatio consistet in nationis potestate capiendo thronum Davidis. Et hebdomada ante mortem eius, eum ut filium Davidis honorabunt. Scilicet, Iesus ipse de elevatione sua loquebatur, cum a Romanis in cruce crucifigeretur. Deinde, citando "**Patrem**", spiritualissimi in auditorio nuntium Iesu ut spiritualem accipiunt. "**Haec verba loquente Iesu, multi crediderunt in eum**"; Spirituales homines in eum credunt, dissimiles aliis. Tum Iesus ad credentes dicit: "**Si manseritis in verbo meo, vere discipuli mei estis; cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos.** "

His verbis auditis, Iudaei disputantes responderunt: "**Semen Abrahae sumus, et nemini umquam servi fuimus; quomodo tu dicis: 'Liberi eritis?'** " Nota quod Iesus interlocutores suos non increpat propter hanc triplicem omissionem historiae eorum, quia revera servi fuerunt in Aegypto, primum, postea servi per septuaginta annos captivitatis in Babylone Chaldaee, partim ab anno 605 et omnino ab anno 586, et tempore quo eis loquitur Romanis subiecti sunt. Iesu hic impetus superbiae nationalis non est res maximi momenti; quod ei interest est eos conscios facere se servos esse peccati quod eos rexit et dominatus est ab peccato Adami et Evae. Et hic nuntius perpetuam habet vim, quia in dubium vocat peccatum cuius homines nesciunt, quia eorum vitae cognitio solum in quinque sensibus carnalibus fundatur.

Iudaei qui Iesu dicere ausi sunt, "**Numquam nemini servi fuimus**," nesciebant se cum eo loqui qui eos in captivitatem in Aegyptum duxerat, eo ipso consilio ut eos a servitute corporis et animae totius liberaret, quia vita Aegyptiaca ipsa imago vitae peccati erat. Multo ante Romam, civilizatio eius, Re, deum solis, adorans, peccati captiva erat. Similiter, hi Iudaei superbi sub occupatione Romana ab anno LXIII fuerant. Et hic Iesus, qui cum eis locutus est, eos in manus Romanorum tradidit; hoc ut eorum resistentiam frangeret et executionem ministerii sui terreni faciliteret. Nam sine Romanis, qui eos prohiberent, hoc ministerium terrestre Iesu fieri non potuisset. Scelesti quae post tres annos et dimidium ministerii sui expressa est multo antea se manifestavisset, nam duces

religiosi Synedrii non magis quam crudelis rex Herodes Magnus opprobria ferre poterant.

Necesse est igitur intellegere experientiam a Iudaeis habitam omnes homines in terra pertinere. Praecise quia Israel a Deo ut exemplum huius humanitatis adhibetur. Itaque Iudaei et gentes a servitute peccati liberari debebant, eodem modo et eadem de causa: hereditate peccati ab Adam. Sic intellegi potest necessitatem cuiusque hominis inveniendi in Biblia experientiam a Iudaeis habitam qui sub dominatione Dei per fere 1600 annos manserunt, ex quo gens a Romanis anno 70 deleta est, id est circiter 30 annis ante finem primi saeculi quo Deus Ioanni revelavit "Revelationem" suam propheticam, quae "Apocalypsis" appellatur. Haec historia Iudaica 1600 annorum a Deo hominibus data est ut eis liceat intellegere significationem rerum quas, secundum consilium eius, per 6000 annos in terra victuri erant. Inspiciamus igitur reactiones et mores Iudaeorum, ut in Biblia narrantur, quasi nostra propria repraesentantia, quia tantummodo nostra vitia, nostra defectus et, per fideles eorum, nostras nimis raras qualitates patefaciunt.

Intellectualiter Dei existentiam accipiunt, sed cum eo necessitudinem non ineunt. Praeterea, religiositas eorum sola applicatione textuum legis Moysis et prophetarum, quorum prophetias non clare intellegunt, exprimitur. Hoc erit modus omnium religionum Christianarum, quas Deus repudiavit et damnavit, usque ad finem mundi. Sed etiam totius humanitatis, cuius imaginem tantum revelant et reflectunt; hominis animalis qui similitudinem imagini Dei per peccatum amisit.

iterum commemorat et saepe citat hoc vocabulum "**veritas**", quod solum in Evangelio Ioannis, apostoli altae spiritualitatis, praeceditur, verba sua hac expressione quae ei tam personalis est: "**Amen, amen dico vobis...**". Haec duplex repetitio explicationem habet: Iesus declarationes suas sub auctoritate "**Patris et Filii**" ponit, quia, ut in studio priori dixi, ministerium eius sub vetere foedere, "Patris", manet usque ad mortem expiatoriam. Iesus nos constanter monet "**Patrem**" cum eo testimonium perhibere, quia dixit: "*ipse est qui facit opera*". Invenimus "**duos**" veros "**testes**" auctores Bibliorum. Iesus haec ultima verba Pilato alloquetur: "**Ego veni ut testimonium perhibeam veritati**". Aliis verbis, ministerium suum sub hoc testimonio pro "**veritate**" ponit. Natura sua, "**veritas**" est omnino contrarium "**mendacii**". Iesus venit ut existentiam vitae divinae occultae, quam "**veritatem**" appellat, revelet. Sed normae huius vitae caelestis naturae et characteris sunt qui, absolute, normis vitae terrenae, heredis peccati, quae igitur "**mendacium**" repraesentat, adversantur. Proinde, a diabolo et infidelibus eius daemonibus angelicis gubernatur ab initio peccati. Homini, qui pedes et caput in terra habet, intellegere et accipere ideam vitam terrenam apparenter actam "**mendacium**" esse fere impossibile est. Sed nihilominus hanc "**veritatem**" Iesus solis electis suis revelare venit, propter ipsam eorum aperturam ad cogitationes divinas caelestes selectis. Et quia hoc nuntium eos pertinet qui explanationes meas legunt, hanc rem summe spiritualem explicabo. Apostolus Paulus iam suscepit electos Christi convincere per contrastum, in 1 Cor. 15:40 et 47, de existentia "**corporum terrestrium**" et "**corporum coelestium**": "*Sunt etiam corpora coelestia et corpora terrestria; sed alia est claritas corporum coelestium, alia vero terrestrium. ... Primus homo de terra assumptus, terrenus;*

secundus homo de caelo. " Vita terrestris Iesu imago " **mendacii** " est, quia tantummodo provisionalem existentiam totalem 7000 annorum habet. Contra eam, vita coelestis est " **veritas** " quia, sicut Deus qui eam ordinat, characterem aeternum et vocationem ad aeternaliter durandum habet.

Iesus, divinitus, multas causas habebat cur vitam terrenam peccati cum " **mendacio** " aequaret. Nam extra Israel, qui notitiam habebat existentiae et legum ab uno vero Deo Creatore constitutarum, ubique alibi in terra, homines victimae erant deceptionum satanicarum, quae in actiones religiosas multis modis, ut dicuntur, paganis immissae sunt. Per saecula, " **mendacium** " quod acceptance " **veritatis** " caelestis impedit, varias formas induit, et post tempus falsorum deorum et falsorum numinum masculinorum et femininorum, venit tempus falsarum religionum monotheisticarum et falsarum religionum Christianarum. Circa annum 1850, technologia et scientia physica et chemica evolvere coeperunt, mores religiosos substituentes, religione tunc "opium populi", id est, medicamentum, habita. In Occidente, " **mendacia** " victoriam super veram religionem reportaverunt duplici de causa: denuntiationes mendaciorum religiosorum rarae et rarae sunt, et homines occidentales ad rem religiosam non attrahuntur, quam consulto repudiant et contemnunt. Haec incredula et incredula actio mores antediluvianos superat, quia innititur influxui progressionis technologicae, cuius summum gradum numquam per sex milia annorum temporis terrestris a Deo constituti attingi est.

Pro dolor, igitur, hodiernam incredulitatis progressionem logicam et normalem considerare debemus. In plena sua libertate, quae in Occidente maior est quam alibi in terra, homines fructus naturae eius producunt. Hoc Iesus in Apoc. 22:15 denuntiat, sed in terra, res paene incredibilis cuivis qui " **veritatem** " **amat** , homines " **mendacia** *amant et exercent* ". Ita dictum confirmant: "Omnes gustus in natura sunt", etiam perversissimi. Amorem vitae terrenaе testimonium amoris mendacii, qui amor " **veritatis** " vitae caelestis opponitur, Iesus applicationi amoris " **mendacii** " normam inopinate latam dat, quae plurimos homines inter creaturas humanas suas tangit.

Usque adhuc, " **mendacium** " nobis tantummodo contrarium " **veritatis** " erat, id est, quod falsum est. Sed Spiritui Dei viventis, " **mendacium** " est, praeterea, quod momentanee existit, quia evanescere debet, ut locum det vitae aeternae caelesti, quae, contra vitam nostram terrestrem hodiernam, " **veritas** " est. Et solum quia lex divina, Mosi dictata et revelata, valores normarum divinarum caelestium exprimit, Biblia de ea dicit, in Psalmis 119:142-151-160: " *Iustitia tua iustitia aeterna, et lex tua veritas ... Prope es , Domine! Et omnia mandata tua veritas ... Fundamentum verbi tui veritas , et omnia iudicia iustitiae tuae aeterna* . "

Servitus nostra in naturali lege consuetudinis fundatur, quae omnes homines sub suo dominio tenet. Non possumus iussu dormire aut certis temporibus abstinere, cum consuetudo observetur. Similiter, qui mendacio fruitur, huius voluptatis servus fit, quae sic perpetuo renovabitur. Libertas plena est fabula quae non existit, et hominibus vere non est nisi electio inter duos servitutum genera sibi oblata. Bona servitus est in eo quod Deum Creatorem ut Dominum

accipimus, mala vero in eo quod in falsae libertatis laqueum, peccati et omnium eius libidinum, incidere.

Post quadraginta tres annos servitii prophetici pro divino Domino Iesu Christo, intellego quomodo, quotidie novas luces accipiens, veritas vere " **nos a peccato liberare** " possit. Quid enim haec servitus peccati consistit, nisi ut non sinamus nos a spiritibus daemonicis invisibilibus duci, quod omnibus hominibus ab ortu accidit. Et quia Deus veras nostras naturas et electiones nostras existentiae novit, ab tempore creationis primi contrarii antecedentis, errare non potest. Et cum futurus electus eius in mundum nostrum terrenum nascitur, eum a nativitate usque ad mortem sequitur, sed in divina patientia sua, scit quomodo momentum opportunum exspectare ut se ei revelet. Ut experientia filii prodigi in parabola docet, Deus se vere futuro electo revelat, tantum postquam ille experientias dolorosas et pungentes perpessus est. Nam veritas caelestis eos allicere potest tantum qui vita terrena propter dolorem quem pertulerunt et eius imperfectionem absolutam taedio affectus sunt. Sicut vita caelestis valoribus perfectis nititur, ita vita terrena valoribus imperfectis nititur. Satanas enim sua propria egoistica et superba in terra valores statuit, super quos homines rebelles suas necessitudines et principia aedificaverunt. Experientia exitus Hebraeorum ex Aegypto maxime revelans fuit ad discendos valores a Deo probatos. Mosi, prophetae et duci suo, munus ducendi populum suum commisit. Itaque populus Mosi parere debebat, et Moses Deo, qui se iustum et misericordem demonstrabat, parere debebat. Quia consilium salutare Dei inscie distorquebat, petram Horeb bis loco semel percutiendo, Moses officialiter morte punitus est. Ubi alibi in terra tale iustum et perfectum iudicium invenire possumus? Maximus a Deo ut minimus tractatus est. Et haec eadem iustitia Ioannis Baptistae, maximi hominum secundum Iesum, infidelitatem damnavit. Quid de nostris rectoribus, monarchis, praesidibus, papis, imamibus et ayatollahibus in terra? Qualem iustitiam dispensant? Divites honorant et pauperes exploitant et male tractant, in Occidente, Oriente, Septentrione et Meridie, in America, Europa, Asia, Africa et Australia.

Quam ob rem, in proelio " **Armagedonis** " in fine mundi **carnalis** , ultimi superstites ex omnibus terris terrae coniungentur ad pugnandum contra legem Dei. Castra " **mendacii** " sic insurgent contra castra " **veritatis** ". Et requiem Sabbati diei septimi scopum impetus castrorum " **mendacii** " faciendo, Deus sancto quarto mandato suo characterem dat ut signum suae " **veritatis** " **caelestis** . Nam Sabbatum prophetat introitum electorum a Iesu Christo redemptorum per 6000 annos, in septimum millennium " **caeleste** ".

Quid est fundamentum facultatis nostrae liberandi veritate caelesti? Responsum ad hanc quaestionem valde simplex est: motivationes nostrae. Re vera, in vita nostra, omnes electiones nostrae in motivationibus nostris fundantur. Quicumque munus perficere vult, id facit et succedit quia magno desiderio id perficiendi movetur. Haec motivatio omnes electiones nostras explicat. Motivatio rebellis est necessitas protegendi et conservandi libertatem suam totalem; quod Deus servitutem peccati appellat, quia in hac libertate, res a Deo vetitas committent. Et si Deus haec vetat, id est quia ad infelicitatem et dolorem ducunt, quos amor divinus eius damnat et ferre non potest; nam in amore suo, creaturas suas servare vult ne consequentias malorum rerum patiantur. Electis suis,

principium motivationis idem est, sed valores Deo adiunctos favet. Movemur aestimatione exempli quod in vita terrestri vel in revelatione biblica invenimus. Vita exemplaris Iesu ut revelatio fungitur quia electos allicit qui eum admirantur et amant. Evangeliorum lectio nobis permittit intellegere consternationem apostolorum solum relictorum cum Iesus crucifixus est. Sincere Iesum amabant et tristitia eorum par erat amoris quem ei demonstrabant. Nos vicissim, Evangelia legenda, experientiam eorum reviviscere possumus et hominem divinum nomine Iesus Nazarenus amare incipere, mortem eius flere qua peccata nostra loco nostro expiavisset, et resurrectionem eius gaudere quae nos in eadem condicione ponit ac primi apostoli eius. Deus vivus nos audit, nos investigat, nobiscum loquitur, si non orationibus, saltem eventibus quae vitam nostram notant.

Cum Dei existentia mentibus nostris vi imponitur, dubitationem sublata, "**Veritas**" nos capit. Et vita terrestris et quae offert attractionem et studium amittit. Tum attentio nostra ad impletionem divinarum prophetiarum convertitur, et reditum Iesu Christi eadem certitudine expectamus ac adventum amici a tramine quod suum horarium servat expectatur.

Lectio Sacrae Bibliae

Titulus huius studii iustificatur necessitate cognoscendi varias vias quibus Sacras Scripturas legere possumus. Cum ea quae in Sacra Biblia scripta sunt legimus, non solum oculos nostros sed totam animam excitamus. Modus autem quo textus legimus quos cogitationem Dei Creatoris exprimere credimus, omnino a natura fidei nostrae pendet.

Multi homines indefesse ad scripta quae imprimis amant redeunt, et ex eis voluptatem atque satisfactionem capiunt. Haec animi affectio eorum fidem confirmat se bonos Christianos esse. Sed eorum sola attentio ad certos nuntios eos ad contemnendum et neglegendum cetera scripta biblica ducit. Quare necesse est intellegere quomodo Deus Bibliam suam legi velit.

Iam absurdum et iniustum est imaginari Deum textus inspiratos habere potuisse, doctrinas et cogitationes suas exprimentes, ut homines eas neglegerent. Biblia non est mythistoria nec relatio diurnaria, sed per saecula historiam religiosam a Deo narratam transmittit, qui verba et numerum verborum pro quolibet versu elegit, et hoc pro omnibus capitibus et libris canonicis quos nobis praebet. Sed cavete! Haec praecisio numerica solum textus originales ordine chronologico scriptos, "**Hebraice et Graece**", pertinet. Iam haec translatio in Graecam textuum novi foederis explicationem requirit: haec diffusio in Graecam linguam solum per aperitionem salutis paganis in Iesu Christo iustificatur. Nam apostoli et primi discipuli Iesu Iudaei erant et Aramaica lingua, quam Iudaei eo tempore utebantur, loquebantur. Ergo solum post intellectum aperitionis fidei Christianae paganis cogitatio Iudaica inspiratorum in Graecam translata est; quia secundum prophetiam Danielis, ab regno regis Graeci Alexandri Magni, lingua Graeca lingua internationalis facta erat ab omnibus populis ab his victoribus dominatis usurpata. Ab anno 63 a.C.n., adventus Romae in Palaestinam Latinam

Romanam attulerat, sed Deus hanc linguam non elegit sciens Romam papalem contra veritatem suam pugnaturam esse. Inspiratio divina igitur recte transmissa et divulgata est tantum Hebraice pro vetere foedere et Graece pro novo foedere. Derelictio temporaria harum duarum linguarum, diu in cultura occidentali "mortuae" habitatum, a Deo exploitata est, qui permisit diabolo errores in variis versionibus translationum earum ponere. Deus scivit sapienter has falsas translationes uti, quia praesciens Protestantismum et Adventismum institutionalem apostaturos esse, probationes fidei Adventistarum annorum 1843 et 1844 in falsa translatione versus Danielis 8:14, in quo expectatio reditus Christi fundata erat, construxit. Ita, cum iure, postquam institutionem anno 1994 evomuerat, Iesus huic nuntio religioso dicere potuit: "*Nescis te esse miserum et pauperem, miserum, caecum et nudum.*" Cum totam suam experientiam in falsis Sacrae Bibliorum interpretationibus aedificaverit, eum reapse "*pauperem*" reddit, dum se a Iesu abundanter benedictum esse credebat et dogmatibus suis interpretationibusque propheticis valores "*divitiarum*" tribuebat. Deus etiam iniustam additionem verbi "*dies*" in duobus versibus permiserat, qui, recte translati, "*primo Sabbato*" dicebant. Haec distortio textus originalis Actuum 20:7 et 1 Cor. 16:2 Christianis Protestantibus permisit ut biblice et fallaciter congregationem religiosam "*primo die hebdomadis*" iustificent, dum textus "*primum Sabbatum*" mensis de quo in historia agitur designat. Graece, vocabulum "*Sabbatum*" et "*hebdomada*" eandem radicem habent; quod fortasse confusionem interpretis explicat. Sed additio verbi "*dies*" iniusta est et explicari potest tantum inspiratione diabolica destinata ad falsos credentes in ultimis diebus historiae terrenae illaqueandos. Deus curat illuminare electos suos nec diabolus impedit quominus eos decipiat quos dominatur, inspirat et dirigit. In circumstantiis ab eo constitutis, Deus veritatis creaturas suas potestati mendacii et caecitatis tradit, ut dicit in 2 Thess. 2:11. His dictis, nunc examinabimus cur ad Bibliam accedere debeamus "*cum metu et tremore*", sicut cum ad Deum in persona accedimus ut ei serviamus.

Ut hanc naturam divinamque Sacrae Bibliorum intellegamus, nonnulla revelata considerare debemus.

Parabola agricolarum consilium Dei revelat et summatim exprimit, quod in hac parabola a domino qui discedit et invisibilis manet repraesentatur. Sed servos suos ad agricolas mittit ut eis exprobrationes suas dicat. Vineam est opus salutis a Deo ordinatum; agricolae sunt institutiones officiales quae offerenda salutis praesentationem responsables sunt, scilicet, in vetere foedere sicut in novo, clerici religiosi rebelles; Levitae in vetere foedere; et pastores lapsi Protestantismi et Adventismi, in novo foedere. Exemplar impletionis ad vetus foedus pertinet, et momentum quo dominus vineae discedit momento respondet quo Israel non iam a Deo directe duci vult, sed a rege, sicut alii populi pagani terrae. Domino discedente, absente eo, agricolae vineam despiciunt et Deus prophetas suos mittit ut exprobrationes suas agricolis indignis suis patefaciant, qui eos unum post alterum occidunt. Sic pereunt ingens numerus prophetarum, ab auctoritatibus Iudaicis interfecti quae exprobrationes a Deo illatas non accipiunt. Deinde Filium suum, unicum filium suum, mittit, quem eodem modo tractabunt, hac ultima caede probantes se irremediabiliter indignos esse operi divinae salutis

administrando. Et Iesus viam invenit ut divinam sententiam a reis ipsis, qui coram eo sunt, exprimat, secundum Matthaeum 21:41: "*Responderunt ei: Miseros illos misere perdet, et vineam locabit aliis agricolis, qui dabunt ei fructum tempore messis.*" Hi alii agricolae erunt vere conversi pagani qui, vocati, fient electi eius, usque ad finem mundi signatum glorioso reditu eius vere anni 2030 expectato.

Una parabola, Iesus modo totum consilium salutis a Deo conceptum summatim exposuit. Consilium quod in successione plurium phasium successivarum fundatur, quod Deus revelat et in actum deducit in duobus foederibus suis successivis; 1600 anni pro veteri et pro scriptura Sacrae Bibliorum veteris et novi foederis; et circiter 1930 anni pro secundo foedere, quod vicissim in apostasiam anno 313 incidit et ex ea tantum, plene, per Adventismum ab anno 1843 conditum emersit. Deinde hic Adventismus officialis et universalis ab anno 1873 etiam apostatavit anno 1994 postquam lumen propheticum Adventisticum, quod ei inter annos 1982 et 1991, die quo officialis mea dimissio a ducibus institutionis, praesentaveram, reiecit.

Omnia quae modo memorata sunt solum ad ea pertinent quae Deus agit ut ad Christum perducatur, qui venit ut veniam peccatorum electorum sanguine suo redemptorum confirmaret. In vetere foedere, hoc consilium salvificum symbolice et in ritibus sacrificialibus animalium docebatur. Mysterium incarnationis Dei in Iesu Christo igitur bene custodiebatur et in publica doctrina religiosa Iudaeorum neglegebatur. Lex divina stricte observari poterat sine spiritu officiantis vera communione cum Deo qui haec ordinabat. Et cum haec res totum populum, regem eius et clerum eius attulit, Deus foedus suum religiosum cum Israele fregit. Recusatio Iesum ut Messiam suum agnoscendi ultima fuit gutta quae calicem patientiae eius redundavit et eos indignos reddidit ut custodes oraculorum eius et consilii sui salvifici, quod in Iesu Christo positum erat, manerent. Et ut signum confirmationis quod mors eius finem consilii salvifici Dei significabat, Iesus in cruce sua dixit: "*Consummatum est.*" Hoc "*consummatum est*" solam actionem Dei personalem attinebat. Sponte moriendo, ut pro peccatis electorum suorum solveret, Deus partem suam consilii salutis plene implevit. Nunc creaturae suae erant partem suam agere, se conformando exemplari in Iesu Christo praesentato. Nam foedus divinum est pactum inter Deum et creaturam eius dignum morte aeterna, et finis pacti est veniam divinam obtinere, quae a Deo conceditur tantum sub conditione mutationis in moribus candidati humani. Si stipendium peccati mors esset, sola derelictio peccati veniam Dei et vitam aeternam obtinere posset. Et haec ipsa derelictio peccati fit possibilis solum auxilio Iesu Christi, qui recte declaravit in Ioanne 15:5: "*Sine me enim nihil potestis facere.*" Iesus igitur est indispensabilis ad pretium mortale peccatorum nostrorum solvendum, sed etiam ad nos adiuvandos ne peccare desinamus.

In Evangelio secundum Matthaeum 24:4-5, brevibus explicationibus apostolis datis, Iesus iterum programma aetatis Christianae paucis verbis summatim comprehendere conatur, quae sunt: "*Nemo vos seducat! Multi enim venient in nomine meo, dicentes: 'Ego sum Christus.' Et multos seducent.*" Ita Iesus Christianos, qui salutem eius vindicant, contra seductionem falsorum Christorum monet. Locutio "*Ego sum Christus*" non solum individuum designat qui se personaliter Christum esse profitetur; etiam et ante omnia designat

organizationes religiosas institutionales quae salutem et auctoritatem eius vindicant. Inter has sunt ecclesiae Catholicae, Orthodoxae, Protestantes, Anglicanae, et officiales Adventistae. Omnes, una post alteram, cadunt quod hereditatem religionis Catholicae Romanae servaverunt, quae a contemptu legis divinae a Biblia praescriptae ad contemptum revelationum propheticarum a Iesu Christo datarum, qui vivit et fidelis veris electis suis manet, usque ad finem mundi, sicut promisit et nuntiavit in Matthaeo. 28:19-20: "*Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti, docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis. Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi.*" *saeculo* . » Praescripta specifica a Iesu allata pauca sunt, et hoc explicatur hac alia affirmatione quam in Matthaeo 5:17-18 fecit: "*Nolite putare me venisse ut legem aut prophetas solverem. Non veni ut solverem, sed ut adimpleam. Amen dico vobis, donec caelum et terra transeant, iota unum aut unus apex non praeteribit a lege, donec omnia fiant.*" Secundum hanc affirmationem capitis Electi, Ecclesiae Christianae, lex divina observanda est usque ad reditum eius in gloria. Hoc vocabulum "**lex**" ergo intelligendum et identificandum est. Quid hoc vocabulum sibi significat Hebraeo sui temporis? "**Lex Moysis**", in qua Deus origines terrae, eius divina ordinationes, eius sacrificia quae cessabunt cum adventu Messiae Iesu Christi, et eius prophetica textus, ab Isaia usque ad Malachiam, revelat. Inter eos autem, hic liber, quem Iudaei subaestimabunt, liber Danielis cum suis tam magni momenti prophetiis, cum Daniel 9 diem anni et diem mortis expiatoriae Messiae a Deo promissae, pro primo eius adventu in terram, statuatur. Mors Iesu non "*evanitione caeli et terrae*" notata est, quod significat "**legem Mosai**" ergo vim mansisse et a Deo a Christianis, quorum prima elementa Iudaei sunt et a Iesu Christo formantur, requisitam esse. Lex divina ergo tam a Christianis paganis qui convertentur quam a Iudaeis veteris foederis observanda est. Unum tantum mutatur et Deus id in Dan. 9:27 specificat, ubi de Messia loquens, Spiritus dicit: "*Faciet foedus multis hebdomada una, et in medio hebdomadis faciet cessare sacrificium et oblationem.*" Unum quod mutatur est finem imponere mortibus ritualibus animalium quae, per mortem eius humanam, inutiles factae sunt, ita ut necessitas edendi carnem evanescat morte Iesu Christi. Nam solum ad ultiores doctrinas rituum sacrificiorum suorum promovendas, Deus hominibus post diluvium licentiam dedit carnes animalium edendi. Morte voluntaria, Iesus electos suos a damnatione peccati et animalia a morte rituali et nutriente liberat; duo nuntii vitae mortem eius expiatoriam comitantur. Sed hoc sacrificium terribile a Iesu Christo acceptum eum adhuc magis exigentem reddit ab iis quos salvat. Cognitio legis suae completa esse debet, quia Deus nihil scripsit quod non legi debeat.

Parabola agricolarum nobis absentiam Dei visualement praebuit. Sed antequam discederet et populum suum visualiter relinqueret, omnes leges suas, quas Moysi dictaverat, eis notas fecit. Deus scaenam relinquit, sed textus biblicos relinquit qui personalitatem eius, mores suos, et criteria iudiciorum suorum revelant. Quam ob rem, solum cognitis omnibus legibus eius, Deum cognoscere possumus qui se sponte in invisibilitate abscondit. Et haec cognitio, secundum Iesum, condicio est ad vitam aeternam obtinendam; Ioannes 17:3: "*Haec est autem vita aeterna: ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti, Iesum*

Christum ." Ita, contra conceptionem ecclesiarum quae in apostasiam ceciderunt, formatio electorum Christianorum innitur doctrinae " **legis Moysis** ", ad quam primi pagani conversi dirigebantur secundum Actus Apostolorum 15:21: " *Moyses enim in singulis civitatibus a multis generationibus habet qui eum praedicant, quia in synagogis per omne sabbatum legitur* ." Contemptus " **legis Mosaicae** " est hereditas Catholicismi Romani et est origo apostasiae late diffusae observatae post Edictum Mediolanense a Constantino I subscriptum ; edictum quo persecutiones Christianorum officialiter cessaverunt. Reformatio Protestans " **legi Mosaicae** " munus formativum quod ei praecipue debetur non reddidit. Attamen, momentum Sacrae Bibliorum extulit, ut dictum "Scriptura et Scriptura sola" assumendo et huic Sacrae Bibliorum munus unici sustentationis divinae salutis tribuendo. Attamen, paradoxe, contra hanc laudem Sacrae Bibliorum tributam, ut hereditatem Catholicismi lapsi, Protestantes res comederunt quas Deus impuras natura sua declaravit, in " **lege Mosaica** ", praecise.

Ita clare apparet necessitas totam Bibliam legendi. Alia autem doctrina hanc necessitatem in Apoc. 11:3 confirmat, ubi Deus Sacram Bibliam suam " **duos testes** " designat. Quid igitur est munus testis? In iudicio, venit ut accusationem in partem favorabilem vel adversam inclinet. Testis nuntium de eo quod vidit tradit, sed si ipse victima maltractationis est, etiam testatur de eo quod expertus est et passus est a manibus nefariorum tortorum. Deus ita Sacram Bibliam suam humanizavit, quia et ipsa pro homine vel contra hominem testatur, secundum genus relationis quam cum ea habet. Iam Biblia non solum a Deo humanizata est, sed etiam divinizata est, cum titulum " **Verbi Dei** " gerat. In Iesu Christo, Deus Verbum divinum factus est, quod in terram venit ut Deum invisibilem explicaret et revelaret, et cum verba quae lex eius nobis transmittit Moysi dictavisset, tres identitates complementarias habemus quae verum Deum creatorem revelant.

Itaque formatio electorum innitur doctrinae " **legis Mosaicae** ," et munus Iesu Christi est simpliciter sacrificium perficere quod ei permittit salvare unicos electos quos " **lex Mosaica** " docuit et erudivit, id est, praeparavit ad adaptationem ad leges Dei caelestis. Acceptio vel reiectio iudiciorum a Deo in " **lege Mosaica** " expressorum determinat facultatem nostram ad normas characteris Dei aeterni aestimandas.

Symbolice, " **duo testes** " duo foedera illustrant quae Deus in visione sua prophetica programmatis historiae religiosae humanae terrena analogice parallela ponit. Hi " **duo testes** " ad homines dirigitur, qui eadem doctrina a " **lege Mosaica** " et prophetis data formantur. Sola res quae eos distinguit est quod primum identitatem Iudaicam " **Hebraeorum** " veteris foederis, secundum vero identitatem paganam vel " **Graecam** " novi foederis tractat.

Deus nullam aliam viam nobis relinquit ad indolem et personalitatem eius inveniendam quam per totam Sacram Bibliam eius legendam. Et in hoc est ubi complementaritas scriptorum duorum foederum plenum valorem suum accipit. Quicumque vetus foedus probat et novi scripta reicit, se damnat ad immensum amorem Dei erga creaturas fideles ignorandum. Similiter, qui solum novum foedus legit, indolem Dei male intellegit, qui vere amor est, sed etiam implacabile, firmum et resolutum Iudex et Iustificator.

Lectio nostra Bibliorum percipienda est quasi detectio indolis Dei Spiritus invisibilis. Quam ob rem locutus sum de accessu ad Deum vivum qui requirit animum sanctum, integrum et bonum, "*cum timore et tremore* ." Hic est accessus vere amoris plenus. Invenire indolem Dei tantum valet si parati sumus omnes eius formas accipere et parati sumus ei conformari et nos ad eius normas accommodare. Sine hac mente, lectio Bibliorum est iudicium contra nos ipsos, quia tunc relatio cum Deo impossibilis fit, et lectio nostra nullum fructum salutarem ferre potest.

Momentum praeparationis per doctrinam "***Legis Mosaicae***" Iudaeum circumcisum candidatum idealem ad salutem a Deo propositam facit. Post Iesum Christum, exemplar humanum constituit cui salus in Christo adhuc hodie proponitur et usque ad finem temporis gratiae quod finem mundi paucis mensibus antecedit. In historia Christiana, primus fuit qui de iustificatione a Iesu Christo allata illuminatus est et erit, in fine mundi ad quem tendimus, inter ultimos qui beneficio divino gratiae oblatione quam Deus in nomine suo offert fruentur. Primus persecutor fidei Christianae Iudaeus erat ex stirpe nationis Israel; ultimus persecutor Christianus erit. Conversio huius primi persecutoris Iudaei, qui in servitium Iesu Christi intrat, conversionem ultimam ultimorum Iudaeorum sanguine a Iesu Christo effuso redimibilium praedicit. Christus divinus suverenissime nomen suum a Saulo in Paulum mutat. Atque haec possibilitas fidei Christianae accipiendae Iudaeis veris, sinceris et fidelibus oblata est per fidem Adventistarum Septimi Diei institutam ab anno 1873 et etiam ante, ut circa annum 1840, Iudaeus Messianicus Lupus, Iudaeus Errans appellatus, eius testimonium dedit. Hac aetate duabus successivis fidei probationibus insignita, Iudaei Sabbatum Dei observantes Iesum Christum recipere potuerunt et simul Deus Christianos fideles ad Sabbatum septimi diei direxit, post diem XXII Octobris anni 1844.

Ergo momentum est quod fides Adventistarum Septimi Diei anno 1873 "***legi Mosaico***" reddidit, quod haec verba divina prophetica in Apoc. 3:10 citata iustificat: "***Ecce, dabo de synagoga Satanae, qui dicunt se Iudaeos esse, et non sunt, sed mentiuntur; ecce, faciam ut veniant et adorent ante pedes tuos, et scient quia dilexi te.***" Hoc die anni 1873, Iesus reditum ad veritatem apostolicam authenticat, dicendo beato Adventismo temporis, in versu 11: "***Venio cito. Tene quod habes, ne quis accipiat coronam tuam.***" Hoc die anni 1873 definito termino expectationis Adventistarum "*1335 dierum*" citato in Daniele 12:12, idealis electus Dei erat ergo Iudaeus qui Adventista Septimi Diei factus est vel contra Christianus qui Sabbatum et doctrinam "***legis Mosaicae***" adoptavit. Sed heu, cum tempore homines substituuntur et fides... Fides fidelium probatorum substituitur fide hominum non probatorum. Hoc explicat continuam et systematicam deviationem organizationum religiosarum a Deo ad tempus tantum benedictarum; ea ubi Deus fidem servorum suorum probat et examinat.

Contraria in terminis absolutis, nuntia ad "*Philadelphiam*" deinde ad "*Laodiceam*" directa drama spirituale a diuturnitate temporis effectum confirmant. Quantumvis "*Philadelphia*" a Iesu Christo benedicta et caelo suo digna agnoscatur, contra "*Laodicea*" ei intolerabilis fit, adeo ut eam "*vomere*" cogatur

. Et explicatio horum contrariorum in mutatione temporum et ergo in mutatione servorum Adventistarum de quibus agitur iacet.

Data lectione, intellegere possumus in aetate " *Laodicensis* " Deum non posse agnoscere ut electos suos Adventistas nisi eos qui valores in aetate " *Philadelphicae* " benedictos exhibent et portant. Amor fraternus, hoc nomine " *Philadelphicae* " designatus, fieri potest solum per amorem veritatis, qui amorem erga ipsum Deum exprimit. Hic invenimus momentum quod electi revelationibus totius Bibliorum tribuunt, quia Deus invisibilis manet et se servis suis revelat solum per ea quae in sancta Biblia eius scripta sunt.

Contra, in castris diaboli, apparitiones miraculosae falsos credentes capiunt et daemones se variis modis manifestant ut angeli lucis et etiam ut angeli tenebrarum.

In beato Adventismo Ultimorum Dierum, dictum Protestantium ^{saeculo XVI} natum, "Scriptura et Scriptura sola," honoratur et sublimatur; similiter, opus Reformationis ab illo tempore inceptum completum est.

Ex hoc studio, quod de momento totius Sacrae Bibliorum spectat, emergit nullam esse causam opponendi " *legi et fidei* ," quia de duabus rebus diversis et complementariis agunt. " *Lex* " docet et " *fides* " salvat eum qui docetur. In doctrina Veteris Testamenti, verbum " *fides* " fere abest. Sed Habacuc propheta id citat in Habacuc 2:4: " *Ecce, anima eius exaltatur, non erit recta in eo; iustus autem in fide sua vivet.* " Et in Novo Testamento, Epistula ad Hebraeos salutem confirmat fide electorum a Deo selectorum in Vetere Testamento adeptam, quia Hebraeos 11 totus huic fidei themati dedicatus est, in initio 18 versuum repraesentationem " *fide est quod...* ". Auctor decem et octo homines a Deo in Vetere Testamento electos citat, ab initio vitae in terra cum iusto Enoch, a Deo vivus in caelum assumptus, usque ad ultimam memoratam, quae est mulier, meretrix Rahab, quae Deum et populum eius elegit cum ille venit ad urbem eius, Iericho, delendam. Sed auctor non celat indicem suum non esse completum et multos alios electos a Biblia citatos enumerationi suae addendos esse. Immo, exempla quaedam affert quae confirmant fidem semper causam salutis et beneficiorum divinatorum fuisse.

Nexus novi foederis cum fide explicatur eo quod doctrina " *legis Mosaicae* " sola peccatorem humanum salvare non potest. Sacrificia animalium usque ad Christum crucifixum exercita nullam vim habebant ad minimam vitam humanam servandam. Valorem tantum provisionalem habebant quem sola mors Iesu Christi validare poterat, quia victimae expiatoriae animales tantum mortem divini et perfecte humani Christi praedicebant. Praeterea, agnitio Iesu Christi in munere suo ut victimae expiatoriae peccata electorum suorum portantis, facta est ultima fidei probatio quae Iudaeo, " *lege Mosaica* " edocto, permisit salvari gratia quam Deus veris electis suis offert in nomine Iesu, Christi sui et Messiae sui. Itaque percussus mortuus est propter peccata electorum suorum, quae ipse portavit, et perfecta eius divina iustitia personalis ei ius dedit se ipsum resuscitandi, sicut apostolis suis in Evangelio secundum Ioannem 10:17-18 nuntiaverat: " *Pater me diligit, quia ego pono animam meam, ut iterum sumam eam. Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a meipso. Potestatem habeo ponendi eam, et potestatem habeo iterum sumendi eam: hoc est mandatum accepi a Patre meo.* "

Consequentia consilii salutis a Deo in Iesu Christo ordinati et perfecte perfecti est ut Deus omnem hominem salvare possit in quo amorem veritatis suae invenit, quia oblatio salutis eius universaliter proponitur. Quaecumque sit hereditas tua, nationalis sive religiosa, sive color cutis tuae, ianua gratiae tibi patet usque ad annum 2029, si amor veritatis divinae te sinit has res, casu nativitatis et ingressus in vitam humanam terrenam hereditate acceptas, interrogare. Sub caelo enim et super omnem terram, unus tantum Deus Creator est, quem honorare et servire debemus, oboedientes legibus sanctis eius in tota Sacra Biblia revelatis. Scripta est per spatium 1600 annorum, inter initium ^{saeculi XV} a.C.n. et finem saeculi I ^{p.C.n.} Quia "**Verbum Dei**" concretum reddit, Scripturam divinam constituit, quae vitam aeternam veris electis suis offert; qui a falsis eminent, fidelitate perseveranti.

Quod etiam intellegendum est, vere electos tam paucos esse in novo foedere quam in vetere. Et Iesus hoc clare demonstravit cum dixit in Matthaeo 22:14: "*Multi enim vocati sunt, pauci vero electi.*" Et si "*pauci electi*" sunt, id est propter criteria characteris a Deo requisita ab electis suis. In Ezechiele 14, nobis exempli gratia tria tantum nomina dat: "**Noe, Daniel, et Iob**," et porro specificat: "*neque filium neque filiam salvabunt, sed soli salvarentur... animas suas salvabunt iustitia sua.*" Salus fieri potest tantum per conformitatem ad normam definitam in "*lege Moysi et fide*" in sacrificio expiatorio Iesu Christi. Longe absumus a salute falso vindicata a superficialibus turbis et turbis, multis religionibus monotheisticis vel non adhaerentibus, per hereditatem religiosam traditionis.

Nihil est magis personale et singulare quam Bibliam legere. Omnis creatura humana ibi origines terrae et omnium quae continet et in ea portat detegere potest, sed etiam nobis hereditatem peccati revelat, quae significationem mercedis primae morti nostrae et "*secundae morti*" quam rebelles post iudicium extremum passae sunt, tribuit. Certum est mors, quae nobis tam naturalis videtur, contra Deo et sanctis angelis eius res abnormalis, temporaria est, quia norma vitae divinae est immortalitas. Et haec immortalitas in aeternum prolongabitur cum probatio fidei terrenae finitur, pro electis redemptis sanguine a Domino Iesu Christo effuso, a vere anni 2030. Biblia de duabus mortibus loquitur quia nostra condicio vitae hodierna tantum temporaria est et finitur prima morte, quam naturalem habemus. Soli homines qui fidem habent in existentiam "*secundae mortis*" credere possunt, quia notionem secundae formae vitae implicat, quae aeterna erit et solis electis a Iesu Christo redemptis accessibilis erit. Homines rebelles et infideles fine septimi millennii ad Iudicium Ultimum resurgent, sed tantum ut hanc "*mortem secundam*" subeant, cuius consequentia est definitiva annihilatio entis lapsi sive animae. Nunc Biblia nobis revelat salutem exclusive in voluntario sacrificio expiatorio viri, qui Iesus Nazarenus appellatur, niti. Origo divina nativitatis eius morti carnali eius valorem exceptionalem dedit, qui, ab eo ut "*novus Adam*" transmissus, hereditate electis redemptis prodest. Peccato in carne simili electorum suorum victo, Iesus eis hoc nuntium reliquit: Sicut ego vici, vincere potestis. Sed hic iterum, natura nostra individualis permittet ut lectio nostra Bibliorum fructus aeternum immortalitatis ferat vel non.

Plerique eorum qui salutem in Christo profitentur a Deo reiciuntur propter ignorantiam parvae momenti quam scriptis in Vetere Testamento revelatis tribuunt. Et hoc testari possum, nam quamvis totam Sacram Bibliam anno 1975 perlegissem, studium meum Apocalypsis Ioanni revelatae omnino infructuosum mansit. Mens mea a Deo clausa erat et eam tantum anno 1980 reseravit, post baptismum meum in Ecclesia Adventista Septimi Diei Valentiae ad Rhodanum, in Gallia meridionali. Amorem meum erga eius veritatem biblicam expresseram, sed claves ad eam intelligendam mihi tantum a nuntio Adventista datae sunt, quamvis imperfectionibus originalibus. Intellectus Apocalypsis me obsedit, sed solus liber Danielis eam illuminare poterat. In lectione mea totius Bibliæ, hunc librum legeram sed nihil ex eo retinens, donec in nomine Iesu Christi in hac ecclesia Adventista, vetustissima omnium in Gallia constitutarum, baptizatus sum. Lectio a Deo data in hac experientia apparet et in dubium vocat hanc subaestimationem textuum biblicorum Veteris Testamenti. Nomina autem quae his duobus libris, "**Daniel et Apocalypsis**," gerunt, graves consequentias confirmant quas haec subaestimatio iis qui errorem eius committunt afferet. "**Daniel**" significat: Deus est Iudex meus; et "**Apocalypsis**" significat: Revelationem. Haec est lectio: ad Revelationem accedendum, vocatus a Deo **iudicatur** dignus vel non ad eam accedendam. Et haec dignitas a Deo agnoscitur iis qui librum "**Danielem**," Genesim, et omnes libros veteris foederis, incipientes a "*lege Moysi*," quae primos quinque libros Sacrae Bibliorum comprehendit, non subaestimant.

Haec gravis lectio nobis iterum a Deo datur ex primo versu Apocalypsis 1: "*Revelatio Iesu Christi, quam dedit illi Deus ut demonstraret servis suis quae oportet fieri cito, et significavit per angelum suum servo suo Ioanni ...*" "*Revelatio Iesu Christi*" "**data** est" a creatore "**Deo**", inspiratore textuum veteris testamenti, inter quos primum liber "**Danieles**". Deinde, sola lectio totius Bibliorum permittit bene intellegere munus eius. Quia divisio in duo testamenta celat unitatem et continuitatem consilii salutis a Deo incepti. Sic vocabulum "*mulier*" in Apocalypsi adhibitum significationem accipit quam Deus spiritualiter dedit "*mulieri*" quam Eva ex una ex costis Adami creavit, ipse imago Christi existens. "*Mulier*" prophetat "*Electum*", Ecclesiam electorum a Iesu Christo redemptorum. Et scimus hos electos ab Adam et Eva selectos esse, quam ob rem in Apoc. 12, "*mulier*" repraesentat selectionem electorum secundum continuitatem doctrinae biblicae datae a "*duodecim apostolis*" Iesu Christi, ipsi heredibus doctrinae acceptae a "*duodecim patriarchis Hebraeis*" et antecessoribus doctrinae a ultimis Adventistis septimi diei allatae, quae in Apoc. 7 symbolizantur per "*duodecim tribubus*" nomina quaedam a Deo electa ferentes ex nominibus patriarcharum Hebraeorum. Apocalypsis Romam papalem depingit; aliam "*mulierem*" quae vere diabolica est, sed nomen "*mulier*" ferre potest quatenus speciem et munus ecclesiae Christianae assumit. In Apoc. 17:5, Deus dubium de ea removet revelando singula de personalitate eius et assignando ei nomen "**Babylon magna, mater meretricum terrae**". Hoc munus ecclesiae apparens eam coniungit cum "*muliere Iezabel*" Apoc. 2 quae "**docet servos meos**", dicit Spiritus divinus nominatus Iesus Christus.

Hoc demonstrat unam tantum viam esse ad bene legendam Sacram Bibliam et multas alias, sed frustra.

Noctes aestivae incendiariae

Ultima hora, explosionem violentiae animadverto quae iuvenes originis externae in Gallia, praesertim ex Africa Septentrionali vel Nigro, contra auctoritates securitatis nationalis componit. Origo eventuum est mors iuvenis septendecim annorum, nomine Nahel, a vigile interfectus post fugam et ictum post simplicem interceptionem in via publica. Vigilis impetu vehiculi perterritus, telum suum extraxit et iuvenem recidivismum vulneravit, eumque necavit. Res circa horam nonam ante meridiem die Martis, XXVII Iunii, accidit, et ab eo die, noctes XXVIII, XXIX, XXX Iunii, et Sabbatum I Iulii incendiis et incursionibus contra stationes vigilum aliaque aedificia et vehicula notatae ^{sunt}. Actio haec intensitate omnia quae hactenus peracta sunt superat. Omnes urbes maiores Galliae et caput eius, Lutetiam, attingit. Credo me has actiones consequentiam auctae libertatis daemonibus a Iesu Christo datae agnoscere posse. Pro hoc signum animadverto. Dies ultimus tranquillitatis fuit dies XXVI Iunii, numero XXVI numero nominis Dei "YaHweh" vel numero addito quattuor litterarum numerorumque Hebraicorum qui eum componunt, scilicet Yod, Hey, Wav, Hey, obtento. Die sequenti, XXVII Iunii, violentia erupit. Liberatio angelorum malorum gradatim fit et ideo progressive intensi. Ingressus in bellum Ucrainae et Russiae phasim huius die XXIV Februarii MMXXII significavit, sed iam ante hoc bellum, maledictio epidemiae globalis Covid-19 initium huius liberationis daemonum malorum significaverat.

Francia infidelium hodie his nocturnis ignibus pro offensionibus suis in Deum Creatorem poenas reddit. Novus eius atheismus, humanismo benigno et temerario vectus, actionum suarum consequentias patitur. Populus Gallicus diu surdus mansit admonitionibus factionis FN, olim Frontis Nationalis, nunc RN, sive Conventus Nationalis, renominati. Sed populus Franciae nunc tam dispar et ex hominibus ex quattuor orbis terrarum partibus compositus est ut eius unitas res impossibilis facta sit. Unitas nationalis quam duces eius actuales optant iam non est assequibilis. Francia se invenit in imagine quae statum "*Babylonis Magnae*" in Apoc. 18:2 describit: "*Et clamavit voce magna, dicens: Cecidit, cecidit Babylon magna!*" ***Facta est habitatio daemonum, loca omnis spiritus immundi, loca omnis avis immundae et odibilis***. "Homines pertinaces et difficiles sunt, sed facta etiam magis difficiles sunt quam sunt, et actiones citius aut serius inevitabiles effectus ferunt. Et divisiones religiosas praesertim causa sunt impossibilitatis homines congregandi, et Deus, aequae ac diabolus, scit quomodo hac situatione uti ad humanitatem maledicendam et conflictus fumosos et cruentos provocandos. Nota in hoc versu duplicem mentionem termini "***immundi***" quod electiones spirituales religiosas et electiones saeculares humanisticas populorum occidentalium describit.

Simul bellum in Ucraina pergit, eventibus de quibus non commentabor, quia facta a Deo praedicta non mutabunt. Sed resistentia Russica Civitates Foederatas Americae cogit ut armorum copiam, quae Ucrainae suppeditat, augeat.

Paucis gradibus ulterius, bellum mundanum praedictum inevitabile fiet et formam veram, activam assumet. Sed si hereditas Franciae a rebellibus immigrantibus consumitur, quomodo Francia provocationi se rearmandi occurrere poterit? Ruina et calamitas, quae in praesenti statu rerum effecta est, huic incepto non favebunt, et se impotentem inveniet contra futuram incursionem Russicam, quae in Daniele 11:40 praedicta est. Notandum est violentiam quae Galliam his diebus ferit consequentiam directam esse electionis populi Francici, bis continuatim, pro electione Praesidis Emmanuelis Macron, propter reiectionem candidatae Frontis Nationalis vel Conventus Nationalis, Marinae le Pen. Inter duas electiones ideologicas, Deus semper eum adiuvabit qui valores suos maxime in rationem habet. Hoc in casu, electio nationalis est prudentior et sapientior quam electio globalistica, quae syndromam " **Turris Babelis** " repraesentat. Attamen, electiones imprudentes et inintelligentes tandem fructus dolentes conflictuum racialium, ethnicorum et religiosorum pariunt; hoc confirmatur actionibus hodiernis, quae imprimis in Gallia fiunt. Sed aliae nationes vicissim afficiuntur et his rebus victimae fient ob causas identicas: mixturas ethnicas et religiosas quae fere omnes societates occidentales notant.

Francia Republicana diu credidit se consequentias communitarianismi vitare posse, favendo electioni integrationis nationalis pro suis immigrantibus historicis. Sed hodie, facta probant illusiones eius infundatas fuisse, quia, agnitus sive non, communitarianismus est consequentia naturalis congregationis similium hominum qui communitatem post communitatem conveniunt. Numero sufficiente, membra harum communitatum cum communitatibus diversis colliduntur, et harum rerum lectio docta est exemplo experientiarum communitarianarum Civitatum Foederatarum Americae, in quibus, post secundum bellum mundanum, racismus naturalis greges gregum, Portoricenses, nigros et albos, oppugnabat. Sed Occidentales nihil discunt nec plus ex experienciis suis praeteritis quam ex lectionibus a Deo in Sacra Biblia datis proficiunt. Surdi et caeci manent et pertinaciter in malis electionibus suis progrediuntur.

Tanta est contemptio erga religionem apud Gallis ut periculum, quod religionem Islamicam sibi praebebat, tempore opportuno aestimare non potuerint. Nam, dissimilis religioni Christianae, quae hodie viris facultatem eligendi eam concedit, religio Islamica ab ortu omnibus hominibus in terra Islamica natis imputatur. Religio ibi nationaliter imponitur. Hoc autem principium cum normis republicanis confligit, quae etiam nationaliter omnibus in terra occidentali natis et viventibus imponuntur. Tempus igitur advenit ut demonstremus has duas obligationes inter se contradictorias et insolubiles esse, sed incompatibiles. Iam sapientia coniugibus, qui non conveniunt aut iam non conveniunt, suadet ut separentur; quanto magis necessaria est haec separatio cum divisio innititur valoribus hereditariis, alte in mentibus humanis radicatis. Hac sapientia non audientes, legati Rei Publicae Francicae perseveraverunt, quia credebant se posse impossibile assequi, quod Deo soli, non hominibus, et multo minus iis qui ei adversantur, pertinet.

^{Res Publica} Franciae hodie fructum fert quadraginta annorum consilii humanistici a psychiatris et psychologis suis dati. Hi sunt responsables mandatorum impositorum parentibus Africae Septentrionalis in Francia

viventibus, quibus vetatur liberos suos poenis corporalibus punire, quod semper bonos fructus in patria sua attulit. Quam ob rem, mores eorum rebelles et aggressivi hodie nihil aliud sunt quam consequentia huius incapacitatis corrigendi mores rebelles liberorum suorum. Et oblitus huius responsabilitatis suae Rei Publicae, Praeses Macron audet ut actiones iuvenum rebellium delinquentium in parentes suos conferat. Parentes qui sic se obnoxios invenerunt ad denuntiationem a liberis suis coram iudicibus Rei Publicae. Sic evolutionem liberorum suorum viderunt, qui, magis magisque rebelles, eis non amplius oboediebant. Iniuriae accumulatae sunt quibusdam parentibus, bis victimis valorum republicanorum. Sed non obliviscendum est odium a iuvenibus immigrantibus vel Gallis originis immigrantis affectum esse a quibusdam parentibus qui ipsi odio et indignatione erga Franciam pleni erant. Sed quaecumque sint origo odii, Deus ea hodie utitur ad Rem Publicam puniendam, quam iure regimen peccati putat. Atque excessus mentales qui ad legitimationem hodiernae homosexualitatis duxerunt, nuperrime ab eadem natione damnatae, hanc peccati naturam tantum confirmant.

Infortunium Franciae etiam in specie fallaci suae ordinationis consistit. In televisione, programmata disputationes a diurnariis ductas exhibent, qui societati nostrae speciem fallacem potentiae popularis praebent. Sed quid est veritas? Haec omnia bla-bla-bla fallacia et inutilia sunt, quia, difficultatibus exortis obviam euntibus, iuvenis praeses plenis potestatibus praeditus solus erit in deliberationibus a gubernatione sua deductis. Fatum vitae totius populi ergo stulte in manibus et mente unius viri, iuvenis praeterea et imperiti, ponitur, et de hoc ridere aut flere possumus, sed idem hic populus dictaturas externas vituperat et de suo imperio democratico gloriatur, quod se ipsum primum decipit.

Haec praesens acerba probatio Franciae mihi poenam commemorat quae tandem Hierosolyma anno 586 a.C.n. invasit, cum rex Nabuchodonosor tertio eam oppugnare venit; hoc, post undecim annos resistentiae ad invitationes prophetarum a Deo ad regem Sedeciam missas ut consilio a Deo constituto obtemperaret. Post biennium obsidionis rex Iudaeorum victus est, urbs capta, multi viri mortui sunt, aliique vicissim in Babylonem deportati. Filii Sedeciae coram oculis eius trucidati sunt, ipse autem excaecatus est, oculis igne adustis. Quam ob rem scio praesentem probationem Franciae tantum initium esse verorum dolorum quos Deus adhuc ei parat.

Vera et Falsa Sanctificatio

Verba significationem etymologicam praecisam habent, sed usus eorum significationem omnino contrariam habere potest, prout ad significationem veram an falsam definiendam adhibentur. Nec verbum sanctificatio hanc regulam universalem effugit, qua omnia contrarium suum habent. Significatio etymologica verbi sanctificatio est separare, sed casus apostoli Iudae Iscariotis, a Iesu electi sicut undecim alii apostoli eius, probat sanctificationem non solum separationem repraesentare eorum quae bona sunt in iudicio Dei. Hoc Iesus dicit in Ioanne 6:70-71 ubi legimus: " *Respondit eis Iesus: Nonne ego vos duodecim elegi? Et unus ex*

vobis daemon est!" De Iuda Iscariote, filio Simonis, loquebatur; hic enim erat qui traditurus erat eum, cum unus ex duodecim esset .

Est igitur bona et mala sanctificatio, vera, sed etiam falsa, quae homines decipere potest et eos ad salutem animae amittendam ducere.

Ab initio creationis suae terrestres, Deus septimum et ultimum diem hebdomadis, qui rhythmum vitae nostrae designat, ad requiem sanctificavit. Haec sanctificatio diei septimi sub signo perfectionis et plenitudinis unitatis temporis a Deo conceptae posita est. Omnia quae praecepit et exsequitur huius generis perfecti sunt. Sed cum haec sanctificatio homines, heredes peccati Adami et Evae, pertinet, oppositae sanctificationis formae apparent. Haec cogitatio nobis permittit ut melius intellegamus nuntium a Deo datum in libro Danielis, ubi verbum "**sancti**" omnes designat qui se Deum creatorem in duobus testamentis esse profitentur. Sed ut finem regiminis veteris foederis clare notet, Deus Israelitas huius foederis ab eo fracti vocabulo "**peccatores**" designat, in Dan. 8:23: "*Et in fine regni eorum, cum deleti fuerint peccatores, surget rex impudens et astutus.*" Haec verba prophetica impleta sunt anno 70, cum exercitus missus ab imperatore Romano Vespasiano venit ad destruendam "**civitatem et sanctuarium**" Hierosolymitani, ita confirmans nuntium factum in Dan. 9:26: "*Et post hebdomades sexaginta duas, exterminabitur Christus, et ~~non erit ei qui repraesentet~~. Populus ducis qui venerit destruet civitatem et sanctuarium.*" **sanctitas**, et finis eius veniet quasi diluvium; statutum est ut devastationes usque ad finem belli perdurentur. "Hoc est regimen Romanum, quod, sub pace a Constantino Magno anno 313 imposita conversum, anno 538 regimen papale Catholicum Romanum futurum erat esse "**rex impudens et callidus**". Huic igitur, secundum Danielelem 7:25 et 8:12, veri "**sancti**" pro infortunio suo et poena divina aetate Christiana tradendi erant. Qui igitur sunt "**sancti**" a prophetia petiti? Sunt homines qui, bona fide, speciebus horae decepti, mendacia religiosa suo tempore docta devorant. Biblia tunc parum praesto est et multitudo humana assertionibus a sacerdotibus Romae, ubi fides Christiana Hierosolymis formata est, venerunt, subicitur. His primis diebus, religio Christiana ore diffusa est, quod subiectionem hominibus, qui Deo caelesti formidabili et omnipotenti servire dicebant, facilitabat. Propter igitur ignorantiam populi, mendacia religiosa religionis Catholicae Romanae turbas superstitiosorum, qui adhuc variis formis paganis dediti erant, seducere potuerunt. Et assueti..." Hoc paganismo, hi populi parvam resistantiam huic alteri versioni paganae, quam Roma eis nomine unius Dei praebebat, obtulerunt. Regibus suis in omnibus subiecti, cum rex ad fidem Christianam conversus est, totus populus electionem a rege factam secutus est et sequi debuit. Sic religio Catholica Romana in regnis Europae occidentalis et orientalis constituta est. Discrepantiae doctrinarum Catholicarum ab hominibus agnosci non poterant sine consultatione Sacrae Biblicorum, ad quam soli monachi copiarum accessum habebant, et etiam tum, in fragmentis separatis, numquam vel raro in toto.

Verbum "fides" originaliter ad fiduciam in **veris** valoribus a Deo doctis positam refertur. Et hoc sensu, fides tantummodo possibilis et viva facta est saeculo XVI ' cum Sacra Biblia, tum copia impressa, testimonium suum praebere coepit. Et proinde, falsam fidem Catholicam Romanam damnans, fides

Reformata, quae protestabatur, iram satanicam Romanorum et regaliū sibi attraxit. Hoc ad cruenta et crudelia "Bella Religionum" pervenit. Deinde, post Revolutionem Gallicam et duos eius Terrores Iulii 1793 et Iulii 1794, libera cogitatio, etiam atheismus, lente sed certe veram et falsam fidem substituit. Mentēs humanae rebus quas experiuntur formantur. Praeterea, tempus probationum fidei annorum 1843 et 1844 testatur parvum studium quod religiones Christianae officiales, omnis generis, verbo sacro scripto Dei viventis demonstraverunt. Numerus hominum qui participaverunt et in possibilem Christi reditum crediderunt tristem fidei statum hominum illius temporis revelat. In toto territorio Civitatum Foederatarum Americae, Deus circiter triginta milia numeravit et post secundum experimentum, mane diei XXIII Octobris anni MDCCCXLIV, tantum quinquaginta retinuit. Vera ... **Fides** igitur in procinctu erat ut penitus evanesceret in favorem **falsae fidei** et atheismi, qui eam vicissim substituerent.

De fide vera et falsa loqui solum sensum habet cum homines de quibus agitur fundamentaliter religiosi sunt; et hoc erat ante ortum atheismi nationalis in Gallia. In hoc novo contextu, vocabulum "fides" significationem induit convictionis et fiduciae quam homo in quemvis vel in rem aliquam ponere potest. Hoc novo sensu, obiectum fidei non iam est verbum Dei scriptum, sed forma ab hominibus pro suo genere culturae societatis probata. Et hoc in casu, servus Dei, sine errore, omnes culturas ab hominibus adoptatas falsas describere potest, cum non congruant cum eo quod Deus in Sacra Biblia praescribit. Societates nostrae modernae nihil invenerunt, sed omnia hereditaverunt, ex exemplis paganis, Graecis et Romanis. Valores nostri hodierni illorum sunt, et solus progressus scientiae technicae novus est.

Num possibile et utile est hominem convincere et convertere conari qui in unius Dei creatoris existentiam credere recusat? Minime, omnino non. Quia argumenta biblica quae ei offerre possumus recusabit. Et ad explicandum cur rerum, explicationes sibi convenientes inveniet vel finget. Servus Dei deinde hoc paradoxum in infideli animadvertit: in unum Deum creatorem eiusque revelationes biblicas credere recusat, sed magnum studium in societatibus Graeco-Romanis antiquitatis ostendit, a quibus exemplar culturae et cogitationis philosophicae sumit. Falsa fides Christiana quae atheismum supervixit etiam victima harum cogitationum culturalium paganarum hereditarum fuit. Adoptio dogmatis immortalitatis animae huius rei clara probatio est, cum a mente philosophi Graeci Platonis hereditata sit, qui paganissimus esse non potuit. Sed gratias agamus Deo quod, propter hoc signum, falsa religio iam agnosci potest a Protestante sincero qui Verbo Dei in rebus fidei prioritatem tribuit. Aliud signum etiam potentius venit cum restitutione usus veri Sabbati septimi diei, quod ad hodiernum "Sabbatum" nostrum pertinet, et bonum est tibi quod hic dies tibi dicit: Ego sum dies sanctus a Deo segregatus ad requiem eius et electorum eius. Nam ab anno 1843, initio probationis fidei Adventistarum, et accuratius ab anno 1844, haec restitutio a Deo requisita est, ita ut usus "Dominicae," primi diei temporis divini, signum sive " *notam bestiae* " constituat quod religiose veritatem a Deo constitutam impugnat. Praeter Sacram Bibliam eiusque revelationes, omnia alia mendacia et mendacia sunt.

Postquam de fide vera et falsa ab hominibus religiosis manifestata disseruimus, deinde veram et falsam sanctificationem definire possumus. Nam, paradoxe iterum, homo qui falsam fidem gerit, sanctificationi magni momenti tribuit. Nemo in terra tantum "sanctis" tribuit quantum qui religionem Catholicam Romanam colunt. Hi sancti legitime propter eos coluntur, cum dux papalis et Curia Romana sanctitatem homini per vocem canonis Catholici tribuant. Temporibus paganitatis antiquae, homines eodem modo agebant, cum divinitates suas construerent et ex eis eas quas praeferebant eligerent. Atque haec, praesertim, tantum in societatibus nostris occidentalibus evanuerunt, quia in Oriente hae consuetudines adhuc hodie perpetuantur. Sed nota, praeter favorem in Occidente fundatum in nominibus personarum in Sacra Biblia revelatarum, principium religiosum esse principium horum populorum qui officialiter pagani manserunt.

Biblia sanctis dicit: "**Sequimini sanctificationem** ...", quod significat eos eam a Deo obtinere debere nec ullo modo sibi eam tribuere posse. Sed dicendo, "**sequimini**", Spiritus homini iniciativam dat in eius accessu. Nam electio eius est Deo placendi quae ei permittit hanc sanctificationem divinam consequi. Tenebras quae humanitatem hodiernam tegunt elucidando, is quem Deus "**veritate sua sanctificat**" facile potest **veram et falsam** sanctificationem religiosam discernere. **Vera sanctificatio** manifesta est qualitate relationis quae inter Deum et electum eius constituitur. Se ei revelat et ei permittit ut eum vere "**cognoscat**". Et haec **sanctificatio** concreta fit accessu ad lucem eius divinam, cogitationem eius divinam, revelationem eius divinam. **Vera sanctificatio** igitur natura inimitabilis est, dissimilis **falsae** sanctificationi, quae sola in credulitate eorum quibus proponitur et praesentatur nititur. Nam homo pro electionibus suis responsabilis fit, et si se probat capacem esse testimonium a Deo per Bibliam suam vel servos suos electos praesentatum recusandi, aequae facile recusare potest credere assertionibus religiosis ab hominibus solis factis. Tum quaestio oritur, sed cur non facit? Responsum est, quia non potest. Nam Deum repudiando, se privat unica via ad opera a diabolo eiusque ministris caelestibus terrestribusque, angelicis humanisque directa cognoscenda. Deum repudiando ut libertatem suam servaret, infidelis a diabolo, qui cogitationes eius alit, dominatur. Itaque se in servitute invenit quam ei impossibile est cognoscere. In cerebro suo, cogitationes humanae et cogitationes satanae miscentur et coalescunt, sed hanc externam intrusionem ignorans, sibi attribuit omnia quae cogitationes eius producant. Hoc est quod Iesus denuntiare voluit, servitutem peccati evocans, in qua diabolus hominem captivum tenet ab Adami et Evae lapsu. Facile est inimicum qui physice et visu ab extra venit agnoscere, sed difficilior, et infideli impossibile, inimicum qui eum ab intra cerebrum suum aggreditur, agnoscere.

Loqui igitur de vera et falsa sanctificatione me adducit ut haec duo inter se opponam: sanctificationem, partem electorum, et possessionem, partem lapsorum. Nam falsa sanctificatio quam homo vindicat solum debetur possessioni spiritus sui a diabolo qui eum inspirat et nutrit. Sed scilicet, nuntius meus cum humanis praeiudiciis confligit quae vocabulum "possessio" tantum casibus tribuunt ubi mores abnormales, insalubres, vel alii observantur. Laqueus est infidelibus et perfecte bene operata est ab initio peccati. Sed possessio est res quae homines tangit ab initio creationis eorum a Deo. Origine, ad imaginem Dei creati, a Spiritu

divino possesse sunt. Post peccatum, idem Adam diabolo traditus est ut ab eo possideretur. Quam ob rem homo tantum eligere potest inter duas possessiones spirituales; eam Dei vel eam inimici sui diaboli, inter YaHWéH et Satanam, duo magnetes sunt inter quos limae humanae attrahuntur secundum propriam electionem quae differt pro singulis, quia in natura personali eorum fundatur. Haec duo nomina confirmant, pro omni forma vitae, absolutum contrarium existere, quod condicionibus existentiae sub peccato positae applicationem systematicam electionis binariae praebet. Spiritus deinde nobis per os et scripturam sanctorum suorum inspiratorum dicit: "*sit non vestrum, non, et sit, est, est!*" Formula quae perfecte condicionem vitae a rebellionem Satanae usque ad exterminationem peccati et peccatorum summam comprehendit. Nam post sex milia annorum selectionis electorum terrestrium, unanimitas pro Deo constituetur; "ita" manebit "ita", in aeternum, quia "non" recusationis nullum amplius sensum habebit. Sed hoc solum ad electos pertinebit et pertinebit qui veram **sanctificationem** suam a Deo "*quaesiverunt*" **et adepti sunt**.

Sub finem aetatis Christianae, falsa sanctificatio atheismus produxit, deinde hic atheismus vicissim cogitationem anarchicam produxit, quae suis sententiis in Gallia mense Maio anni 1968 a iuventute rebelli receptis agnosci potest: "Neque dii neque domini" et "vetitum est vetare." Populus hac cogitatione animatus ingovernabilis fit. Et post hoc eventum, hoc est quod continuam insatisfactionem suffragatorum Francicorum explicat, quotiescumque principem praesidentialem eligunt et factionem politicam ad potestatem adducunt. Haec experientia Francica mihi permittit magis quam ulla alia intellegere cur fatum maledictum implacabile fuerit contra populum Ucrainae, qui circa annum 1990 liber factus est. Meminisse debemus eum libertatem suam adeptam esse relinquendo Russiam, in statu omnino anarchico et chaotico positum. Dum Russia postea ordinem et organizationem sub imperio principis sui, Vladimiri Putin, recuperavit, Ucraina, dissimilis ei, hanc naturam anarchicam tulit et conservavit. Probatio apparet, ut in Gallia, in systematica eversione principum suorum, omnium propter corruptionem repudiatorum. Sed haec condicio logica est quia anarchia nihil aliud quam corruptionem mentium humanarum producere potest. Libertati adhaerens, etiam pretio chaos politici, populus Ucrainus firmiter se univit ad resistendum Russiae, quae sacrosanctam libertatem eius auferre posset. Et hic populus Ucrainus constat ex hominibus diversarum originum, Polonis, Ucrainis, vel Russis, communi desiderio libertatem suam servandi unitis. Multa eos separant, sed necessitas libertatem suam defendendi eos in momento coniungit ad aggressorem Russicum pugnandum. Haec anarchica condicio est quae nobis permittit intellegere cur ideologia Nazistica ibi repraesentari possit sine ullo offendendo. In hoc chao politico, homines in se ipsos se retrahunt et conantur non videre quid vicinus, vicinus, compatriota agat. Per hunc individualismum, progressionem mali fovant, quod diffundi et potentiam adipisci potest. Et hunc fructum peccati ferens propter spiritum libertarium nimis magnum, Ucraina fructus a Deo exspectatos pro demonstratione universali praebet, quae est finis creationis dimensionis nostrae terrestres. Quam ob rem spontaneum auxilium ab occidentalibus Ucrainae in bello suo contra Russiam datum debetur communioni eiusdem spiritus anarchici. Quare non mirum est notare in omnibus terris

occidentalibus comitia nationalia duas propensiones politicas, quae "sinistra et dextra" appellantur, modo binario opponere; expressionem quae cum condicionibus cardinalibus Russiae et Civitatum Foederatarum Americae respectu Europae congruit. Dextra est interventionista, liberalis et ordinem publicum commendat; sinistra autem est postulans, reclamans et perturbationem publicam excitans. Hic est fructus quem humanitas separata a Deo fert, et pessima adhuc ventura sunt, quia asseclae omnium horum diversorum castrorum inter se physice pugnabunt post tempus commutationum oraliu. Et ut casus Ucrainae demonstrat, solum contextus belli universalis, quod eos personaliter tanget, incolis harum gentium permittet ut, saltem partim, contra communem hostem aggressorem coniungantur, qui ordine, secundum Danielelem 11:40-45, ab "*meridie*", deinde ab "*septentrione*" veniet.

Iesu Christo, hae factiones politicae sinistrae et dextrae pares sunt, quia in suo personali iudicio divino, ambas ad "*sinistram suam*", latus maledictionis suae, collocat, electos suos **sanctificatos**, **quos ad** "*dextram suam*" collocat, benedicens et servans.

Hebdomada Iahveh

Homini vulgari, nihil est trivialius quam haec successio septem dierum quam "hebdomadam" appellamus. Lingua Gallica eam partim celat, sed origo Latina huius vocabuli est "septimana", vocabulum cuius radix est "septem", quod numerum "septem" designat, et "septimus", quod "septimum" significat. In lingua Gallica, duae litterae "pt" littera "m" substituuntur. Idem valet de nomine "Sabbath" ubi "m" litteram "b vel v" vocabuli Hebraici "sabbath" substituit. Hoc nomen diem septimum designat et radix eius est radix numeri "septem". Origine et adhuc hodie, hebdomas Hebraica nomine Sabbati nominatur. Alii dies nullum nomen habent, sed simpliciter numerum, id est ordinis sui in progressionem septem dierum. Graecis, hebdomas "sabbaton" appellatur sicut nomen diei septimi sui, "Sabbath". Hereditas linguae Hebraicae sic confirmatur.

Deus unitatem temporis suae in successione septem dierum aedificare elegit. Hic numerus "septem" tempore programma designavit ad solvendum problema peccati, quod inevitabile erat propter libertatem totalem quam creaturis suis a primo ad ultimum, id est, a primo angelo ad ultimum hominem in terra natum, dedit. Hoc totum programma per septem milia annorum extenditur; sex milia ad hominem servandum et mille anni ad peccatores iudicandos et eos die iudicii extremi exstirpandos. Hebdomas nostra igitur, per primos sex dies, tempus gratiae praedicat, quo Deus electos suos ex omnibus hominibus eligit, et septimus dies "sanctificatus" tempus iudicii caelestis praedicat, quo, ut iudices Iesu Christo consociati, electi creaturas angelicas et terrestres rebelles, a Deo inventas indignas supervivendi post hoc tempus septem milium annorum, iudicabunt.

Ordinatio hebdomadis humanae a Deo in textu quarti ex decem praeceptis suis commemoratur secundum Exodum 20:9-10: "*Sex diebus laborabis et facies omnia opera tua. Septimus autem dies sabbatum est Domino Deo tuo: non facies*

in eo ullum opus, tu, neque filius tuus, neque filia tua, servus tuus, neque ancilla tua, neque iumentum tuum, neque advena qui est intra portas tuas. " Ita intellegere possumus Deum per hoc programma sex milia annorum operis eligendi sibi electos praedicere. Et hoc tempus sequentur mille anni requietis, morte peccatorum per septimum millennium obtentae.

Hac natura prophetica hebdomadis neglecta, impulsu Romae et nuperrime Civitatum Foederatarum Americae, hebdomas mutationes ingentes subiit quae prophetiam programmatis a Deo parati omnino distorquent. Anno 321, requies septimi diei requie primi diei substituta est. Nemo huius mutationis consequentiam animadvertit, et genus humanum ad hunc ordinem a Romano Catholico imperio per Occidentem, ubi super monarchias regnabat, constitutum assuevit. Saeculo XVI 'Reformatio Protestantium hanc mutationem de sancto Dei die septimo nesciebat. Et ab anno MDCCCXLIV, Ipse est qui electos suos ad Sabbatum duxit, quod ab origine mundi ad requiem sanctificavit. Diu Protestantes primum diem suum cultui et adorationi Dei dedicatum iustificaverunt referendo ad diem resurrectionis Iesu, qui post mortem eius, immo, primo die apparuit. Nihilominus, nullae sunt probationes Iesum a mortuis illo primo die resurrexisse, et etiam demonstravi re vera non ita fuisse, cum sepulcrum iam vacuum esset cum angelus venit ut lapidem revolveret ut discipuli viderent Iesum iam resurrexisse.

Nuperrime, locutio Anglo-Americana "weekend" (finem hebdomadis) collocationem primi diei in loco septimi favit. Et in Gallia, dictionarium Larousse anni 1981 audacter prolaturum diem Dominicum ut diem septimum praesentavit. Anno priore, adhuc officialiter primus dies hebdomadis erat. Quam ob rem, Sabbatum Dei auctoritate humana diei sexto adiungitur; hoc significationem eius mutat et iram Dei permanentem erga auctores huius sceleris explicat.

Ut filii Dei, propius inspiciamus hanc hebdomadam a Patre nostro "**sanctificatam**". Constat ex septem diebus, numero impari, qui praebet utilitatem constructionis symmetricae innixae cardini centrali qui est dies quartus. Deus est spiritus et ergo Spiritus. Quam ob rem nuntia quae nobis dirigit in imaginibus, verbis et numeris fundantur. Et dies hebdomadis praecise numeros ferunt qui ad nos loquuntur. Primum nuntium quem nobis tradunt est ordinem dierum impositum esse a Deo qui vitam humanam per tempus ordinat secundum programma suum praestitutum.

In quarto suo mandato, Deus nomen Sabbati non commemorat, sed id in forma "**dies septimus**" citat, ita momentum propriae eius institutionis exaggerans, quod prophetice opus eius ultimum, quod cum electis suis experientur, pertinet. Cultus "**diei septimi**", quo electi Deum honorant et adorant, communem requiem per "septimum millennium" participatam praedicat. Ita intellegere potes cur septimam positionem primo diei attribuere absurdum et iniustum sit, sed etiam gravem offensam contra Deum, temporis ordinatorem, constituit.

In symmetria 3 dies 1 dies 3 dies constructa, manifestum est Deum etiam magnam huic diei centrali tribuere momentum, et hoc apparet in Daniele 9:27, ubi Spiritus de Iesu Christo prophetat dicens: "**Federatus firmum multis hebdomada una**" (vel "**Pactum firmum multis hebdomada una**") . Verbum "**hebdomada**" igitur in hoc uno versu duplicem significationem accipit: septem dierum et septem

annorum actualium. Nam praecisio huic prophetiae data ad ambas significationes pertinet. Textus pergit dicens: " *Et in medio hebdomadis cessabit sacrificium et oblationem .*" Haec " *media hebdomada* " iterum sublineatur et exaggeratur quia magni momenti est. Permittit nobis revera reconstruere evolutionem factorum quae pertinent ad initium ministerii Christi, mortem eius, et finem gratiae nationalis Israelis infidelis et rebellis; hoc per annos huius hebdomadis annorum. Deinde, in diebus realibus, invenimus processum perfectum per " *hebdomadam* ", " *in cuius medio* " Iesus crucifixus est pridie Sabbati festi Paschae. Hic dies centralis hebdomadae Iudaicae erat igitur "quartus," vel, secundum normam nostram occidentalem, Mercurii dies. Illa vespera, ad solis occasum, "Sabbatum specificum" incipiebat, primum diem Azymorum festi Paschae significans. Dies normalis deinde venit, et tum "Sabbatum septimi diei" finem cycli huius hebdomadae, initio festi Paschae Iudaicae insignitae, significabat.

Sensu anni, hebdomada Danielis 9:27 septem annos complectitur, qui autumno anni 26 incipiunt et autumno anni 33 desinunt. In centro huius symmetriae habemus ver anni 30, quo die 14 ' Iesus immolatus est, mortem agni ritus paschalis inutilem reddens, sanguine humano eius eam definitive substituente.

Autumnus anni 26 initium hebdomadis annorum et dierum significavit, in qua Deus opus redemptionis pro electis suis perfecit. Peccatum eorum portavit et loco eorum mortuus est die 3 Aprilis, anno 30. Et praemium pro fide eorum et amore fideli, iustitiam suam perfectam, immaculatam et sine macula eis concessit. Ministerium Christi anno 26 coepit, cuius numerus est nominis Dei, constructum in quattuor litteris Hebraicis, Yod, Hey, Wav, Hey, transcriptis ut YHWH, quarum unaquaeque valorem numericum habet, ordine, 10, 5, 6, 5. Et hic iam hi numeri significationem ferunt et nuntium tradunt, quia in lingua Hebraica, prima littera Yod appellata tertiam personam singularem temporis "imperfecti" significat, id est "he". Deinde tres litterae sequentes "He Wav Hey" verbum "esse" designant. Tempus "imperfectum" Hebraicae actionem perfectam quae continuabitur designat. Hoc est quod interpretari debemus ut "he est et he erit". Sed primus, Vivens, a quo omnes creaturae eius oriuntur, verbo "esse" designatur, quod etiam formam symmetricam "HWH" accipit, vel "W" centrale littera "H" praeceditur et sequitur, sicut hebdomas Paschalis diebus et annis. Valores eorum in numeris significationem "5 = Homo; 6 = Angelus; 5 = Homo" dant. Et vos moneo, hanc formam symmetriae etiam aspectum "candelabri septem ramorum," sancti "menorah," pertinere. Omnes hae constructiones, in symmetria hebdomadae Paschalis fundatae, momentum huius puncti centralis, **huius momenti quo Messias opus expiatorium suum perfecit, quod sola causa creationis dimensionis terrestris a Deo fuit, revelant** . Ut symmetria "Hominis Angeli Hominis" docet, redemptio Hominis ab Angelo YaHWéH perficitur, cuius nomen divinum caeleste " *Michael* " est. Haec symmetria verba a Iesu electis suis et discipulis suis ante discessum suum in caelum dicta repraesentat: " *Ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi* ." Et in Apoc. 1:13, Iesus locum suum centalem in symmetria invenit: " *et in medio septem candelabrorum similem Filio hominis, vestitum stola usque ad pedes, et praecinctum circa pectora zona aurea.* " In divinitate, adhuc in centro est in

Apoc. 4:4: " **et in circuitu throni viginti quattuor throni, et super thronos viginti quattuor seniores sedentes, vestiti vestimentis albis, et in capitibus eorum habebant coronas aureas.** "

Horum rerum observatio me ad cogitandum ducit hanc hebdomadam symmetricam, quae initium verae redemptionis peccatorum humanorum electorum a Deo selectorum significavit, et ideo Deo et electis eius tam magni momenti, etiam fundamentum esse **posse** constructioni ultimae hebdomadis annorum temporis gratiae divinae. Hoc sensu, haec ultima hebdomadam annos 2022 ad 2029 complectitur. Incipit vere anni 2022 et finietur vere anni 2029. Post hanc hebdomadam septennalem, octavo anno, annus 2029 extendetur usque ad verum annum 2030.

Die Sabbati XV Iulii anni MMXXIII, interpretatio mihi occurrit. Ea constat ex eo quod initium hebdomadae YaHWéH vere anni MMXXII collocatur, die qui commodum habet considerandi ingressum Russiae in bellum contra Ucrainam, die XXIV Februarii anni MMXXII, tamquam signum a Deo datum, initii huius hebdomadae prophetae septem annorum. Hoc in casu, finis hebdomadae annum MMXXIX, non annum MMXXX, efficit. Num hoc scenario iustificari potest? Immo, possum, quia finis temporis gratiae claudit initium temporis gratiae quod statim ac Adam et Eva peccaverunt coepit. Et sic horologium Dei sex milia annorum temporis gratiae suae numerare coepit. Sed quid igitur significatum tribuere debemus anno MMXXIX qui ad reditum Christi vere anni MMXXX ducit? A Deo segregatum est ad exprimendum furorem divinae irae suae contra peccatores rebelles et se praesentat post finem hebdomadis YaHWéH, ut "dies primus" vel "dies octavus" sicut exprimitur cogitatione cultorum Catholicorum et Protestantium "diei dominicae". Deus declarat, in Genesi 1:4: " **Vidit Deus lucem quod bona esset ; et divisit Deus lucem a tenebris .**" Initio anni 2029, lex humana quae obligatorium faciet "requiem diei primi" vel falsi diei septimi, repraesentabit lucem castrorum " **tenebrarum** " et opponet, publice, divino Sabbato diei septimi, quod ipsum radium verae " **lucis** " divinae constituit. Unusquisque eligendo inter duas obligationes, fautores duorum castrorum lucis et tenebrarum tunc, definitive, " **separabuntur** " et consequenter, tempus gratiae finietur. In consilio suo salvifico, Deus oblationem iustitiae suae anteponebat, deinde, logice et necessario, nocentes, qui huius oblationis pretium neglegunt, tandem a Deo puniuntur et delentur.

In Isaia 61:2, Deus programma suum salutis terrenae his verbis summam exponit: " **Ut praedicaremus annum placabilem Iahveh, et diem ultionis Dei nostri; ut consolaremur omnes lugentes**"; " **annum** " ad salvandum, sed diem separatam et bene separatam, " **diem** " **tantum** " **ultionis** " eius . Haec separatio deinde ad ultimam " **hebdomadam** " prophetica pertinet debet, quam sequetur " **dies ultionis Dei nostri** " in anno ultimo, anno 2029.

Nec celare debeo quin haec " **dies ultionis Dei nostri** " super rebelles, symbolo " **primi diei** ", adveniat cordi meo et menti valde satisfaciatur. Nam Deus revelationem suam prophetica solis electis suis dedicat, ut eis programma suum, quod eos et fatum rebellium attingit, revelet. Itaque ingressus belli in terra Europaea, die XXIV Februarii anni MMXXII, testimonium visibile et incontestabile est, bene notatum.

Hac interpretatione, " **medium hebdomadis** " est annus 2025, vel 25 significationem dat $5 + 2 = 7$, et 2025 dat $5 + 2 + 2 = 9$. Et sine ulla disputatione possibili, haec hebdomas ad praeparationem et adimpletionem " **sextae tubae** " pertinet, de qua in **Apocalypsi 9 agitur**. Ita, hac possibilitate, tempus praeparationis extenditur ab anno 2022 ad 2025. Annus 2025 igitur esset ultimus annus ante magnum drama, ultimus in quo, per primos sex menses, propositio lucis divinae adhuc fieri et communicari potest, quia ab autumno et per ultimos sex menses, haec possibilitas cessabit quia lux divina tantum in temporibus pacis divulgatur et transmittitur. Sane, medium punctum exactum huius hebdomadis, quae vere incipit et vere terminatur, medium punctum praecisum initium autumnus anni 2025 habet. Hoc igitur tempore videre debet conflictum praesentem in Ucraina per Europam et orbem terrarum diffundi, ut, Deo, castigationem " **sextae tubae** " suae impleat.

Pro hac rerum visione, prima hebdomada typi, hebdomada sancti foederis septem annorum Christi, solum oblationem gratiae in nomine eius factam spectavit. Finis eius insignitus est reiectione nationali Iudaica huius oblationis autumno anni 33. Et poena horum " **peccatorum** ", nuntiata in Daniele 8:23, non venit usque ad annum 70, id est, 40 annos post mortem expiatoriam Domini Iesu Christi. Sub hac nova notione, ultima hebdomada characterem primae reproducere debet et ideo ab electis eius tamquam oblatio gratiae divinae eis destinatae haberi debet et quae formam impletionis prophetiae quam exspectant et quae " **sextam tubam** " seu Tertium Bellum Mundanum pertinet, accipit. Nam iam dixi, sed inter annos 1991 et 1994, reditus Christi, ut " **septima tuba** ", logice minus expectatus erat quam impletio " **sextae tubae** " quae eum in programme a Deo revelato praecedat.

Septem annis hebdomadae YaHWéH transactis, in imagine symbolica primi diei novae hebdomadae, Deus iram suam effundet in rebelles qui legi divinae oboedire recusant. Sicut in exitu ex Aegypto, electi a Deo per sanguinem agni paschalis, Iesu Christi, proteguntur. Et soli " **adoratores bestiae et imaginis eius** " qui " **signum** " auctoritatis humanae eius honorant, quiescendo primo die hebdomadae divinae, a Deo petuntur et percutiuntur, " **septem plagis** " eius consecutivis. Et hoc separationem huius ultimi " **primi diei** ", qui annum 2029 constituet, ab ultima prophetica symmetrica hebdomada sancta YaHWéH quae eam a vere 2022 usque ad ver 2029 praecedat, iustificat. In consilio Dei, in Isaia 61 prophetato, de " **anno gratiae et die ultionis** " ex parte Dei agitur. Si prima hebdomada, hebdomada Paschalis, fundamentum fuit oblationi gratiae in Christo, contra, ultima hebdomada videt impletionem " **diei ultionis** " Dei ; " **ultionis** " per septem annos continuos a vere anni 2022 usque ad ver anni 2029 extensae. Nota naturam contrariam etiam tempus anni in initio duarum hebdomadarum pertinere; autumnum pro prima; ver pro fine. In hac ultima configuratione, medium hebdomadae autumnum anni 2025 spectat. Et invenimus, anno sequenti in 2026, hunc numerum 26 qui symbolice tetragrammate suo YHWH, Deum ipsum designat. Magni momenti est significatio medii ultimae hebdomadae anni in historia salutis terrenae, quia Deo et soli, ultio contra inimicos eius tam necessaria est quam mors eius pro electis suis. Hoc eo magis cum subiecta conexa et inseparabilia sint. Nam qui se indifferentes, vel peius, rebelles et audaces erga

electos eius et veritatem eius ostendunt, culpam ferunt contemptus huius momenti quo, morte voluntaria, demonstrationem amoris erga incolas totius terrae directam complevit. Haec me ad programma huius ultimae hebdomadis annorum reinterpretabundum ducunt. Prophetia "**sextae tubae**" hoc medium ultimae hebdomadis, et ergo autumnum anni 2025, spectat, per quod Christus in "**ultione**" tempus passionis suae, in plena abnegatione in Pascha anni 30 actae, reviviscit. Ergo non ante hoc autumnum anni 2025 prophetia Danielis 11:40-45 implebitur. Hoc modo programma explicari video.

Inter ver anni 2022 et autumnum anni 2025, conflictus inter Ucrainam et Russiam perget, eo consilio ut copiae bombarum et tormentorum a Civitatibus Foederatis Americae et Europa suppeditatae exauriantur, quo castra NATO debilitentur. Hoc conflictus, Deo, etiam interest oeconomias occidentales debilitare. Hoc modo, destructionem earum parat ab inimicis irreducibilibus, quibus eas tradere constituit: Islam bellatore, Russia, et veteribus simultatibus et odiis a colonizationem pristina in terris Africanis praesertim ortis. Usque ad autumnum anni 2025, Civitates Foederatae Americae tempus habebunt controversiam suam cum Sinis componere. Deinde, tempore autumnali, quod cum themate peccati in ordinatione festorum populi Hebraei coniungitur, Deus inimicos suos Europae occidentalis inimicis omnium originum ad poenam et destructionem tradet.

Mirabilissimum in hoc programme est quod modum quo falsi Christiani Protestantes tradite "*hebdomadam*" in Daniele 9:27 citatam interpretantur confirmat, cum "persecutori," "*desolatori* vel *vastatori*" ultimi temporis, actiones quae revera Iesum Christum pertinent, tribuant. Ut mos est, Deus unicuique secundum opera et fidem reddit. Visa iniquitate in prophetia quae bonitatem eius revelat, Deus poenam malam quam merentur ordinat. Haec Dei agendi ratio in parabola talentorum docta est, in qua servus malus Deum iniustum et tyrannicum putat. Et Deus eum non fallit et se gerit sicut tyrannus homicida erga eum.

Symmetria exprimit aequilibrium perfectum, bonum gustum, perfectionem visuale, et Deus eam summe glorificat. Ante nostram aetatem, cum, propter perversionem, artifices asymmetriam, eius contrariam, extollunt, architecti opera magnifica in eius relationibus symmetricis fundata aedificaverunt. Palatium Versaliense exemplar generis est, sed caput simplex duabus columnis sustentatum iam id in antiquitate Aegyptiaca, Graeca et Romana exprimit. Homo, a Deo creatus, ipse exemplar perfectum huius aspectus symmetrici est.

Momentum symmetriae ultimae "*hebdomadae*" in historia peccati eo maior et iusta est, quia poena "**sextae tubae**" inflicta Occidenti Christiano infideli veniet ad puniendam culpam quae ad annum 313 redit, symmetria numerica insignita. Annus erat cum numeris symmetricis "3, 1, 3", quo peccatum restitutum est in religione Christiana, in immensam apostasiam delapsa, propter libertatem religiosam ab Imperatore Constantino I ^{Magno} oblatam. Hoc primum morum rebellionis, per totam aetatem Christianam prolongatum, Deus puniet in ultimo suo progressu historico ab autumnum anni 2025, sed etiam magis anno 2026 et usque ad annum 2029. Quamquam haec "**sexta tuba**" characterem poenae admonitionis retinet, pro iis qui in hoc conflictu mundiali moriuntur, solutio tamen definitiva est et sine ulteriore spe.

Sapientia Dei, quae mihi revelatur, me continuo stupet, tanta est subtilitatis eius ludus, cuius ipse est Virtuosus innegabilis. Magna pars doctrinae eius occultae innititur reproductionibus typorum et antityporum, quibus Deus nobis persuadet eum aeternum eundem manere et vere in eo nullam esse " *variationem aut umbram conversionis* " in iudiciis et viis suis, ut hic versus ex Iacobo 1:17 dicit: " *Omne datum optimum et omne donum perfectum desuper est, descendens a Patre luminum, apud quem non est variatio aut umbra conversionis* ." Et haec dicens, Iacobus tantum confirmat quod propheta Malachias dicit in Malachia 3:6: " **Ego enim, Dominus, non mutor** ; et vos, filii Iacob, non estis consumpti. " Re vera, secundum Danielelem 8:23, nondum erant, cum hic versus praedicat eos " *consumptos* " fore: " *In fine dominii eorum, cum peccatores consumpti fuerint, surget rex procerax et astutus.* " Et hunc ultimum textum ex Epistula ad Hebraeos 13:8 addo, qui hanc stabilem et immutabilem naturam Iesu Christo attribuit: " *Iesus Christus heri et hodie idem est et in saecula.* " Talis affirmatio clare damnat omnem falsam fidem Christianam in Occidente et in quibusdam aliis terris mundi diffusam. Nam eorum derelictio veritatis ab apostolis Iesu Christi doctae manifesta facta est et facile perspicui potest. Assertio eorum se Deum non honorare velle, secundum Iudaica criteria, confessionem culpae constituit, quia Deus Iudaeos ad salutem doctrina sua praeparavit et sola recusatio Messiae eos, suo iudicio, ad " **consumptionem** " damnavit. Nunc, Iudaeus quem Deus nobis ut exemplar ad imitandum dat non est Iudaeus hodiernus, servituti mentali et physicae Talmudi sui traditus. Hic perfectus Iudaeus ipse Iesus Christus erat, necnon duodecim apostoli eius, dupliciter lege Moysis et doctrina Iesu Christi eruditi. Unus ex duodecim, Iudas Iscariotes, daemon erat, et eius praesentia inter apostolos necessaria erat ad Iesum Iudaeis tradendum, sed etiam ad futuram falsae fidei Christianae proditorem praedicendam.

Haec igitur proditio, per tempus ab institutis publicis religionis Christianae renovata, Iesum Christum ad ultionem honoris sui spreti ducit, populos suos cladi destructivae Tertii Belli Mundani tradendo. Ea tantum effectum habebit et perficietur ab autumno anni 2025, ut in quavis hypothesi supra dixi. Et observatio quam omnes facere possunt ab vere anni 2022 est aequilibrium virium antagonistarum quae in Ucraina confligunt victoriam utrique parti impossibilem reddere; anno 2023 haec observatio adhuc confirmatur in finibus orientalibus Ucrainae. Nam si Russia numerosas bombas et tormenta continue producit, arma ab Occidente Ucrainis suppeditata quantitatem qualitate sua exceptionaliter compensant, quia formidabiliter precisa et efficacia sunt.

Perfectio consilii Dei, ut eius consilium in Daniele 11:40 ad 45 revelatur, requirit diversionem quam haec prophetia " *regi austri* " attribuit, qui castra Europae occidentalis, et praecipue Italiam papalem et Catholicam Romanam, aggreditur. Hic aries, qui Europam e meridie territorii sui percutit, finem imponet oblationibus armorum Ucrainae factis. Hoc deinde iustificat invasionem Europae ab exercitibus Russicis, qui " *rex septentrionis* " in hoc ultimo contextu prophetiae appellantur. Actiones quas videmus ab die 24 Februarii 2022, tantummodo spectant ad implicandum et culpandum castra occidentalia in bello a Russia ducto. Haec implicatio est quae Russiae, ab anno 2022, causam ultionis dedit, ut Occidentem puniat propter sanctiones contra eam latas et propter auxilium

Ucrainae datum, in com meatu armorum et subsidio technico. Atque haec ipsa sanctionum susceptio, magis quam dies XXIV Februarii MMXXII, initium ultimae hebdomadae propheticae YaHWéH significat, cuius scopus principalis est Occidens Christianus infidelis, a Europa Unita et Civitatibus Foederatis Americae Septentrionalis repraesentatus. Haec vindicta humana Russica vindictam divinam revelat quae ei significationem dat. Nam Ucraini utilitatem capiunt ex imperio satellitum sociorum occidentalium, et hoc commodum immensum est, cum eis permittit omnes motus militares adversarii Russici moderari.

" **Rex Austri** " revera ad Africam Nigram et Africam Septentrionalem refertur. Haec continens, diu a colonizatoribus occidentalibus exculsa, ab oeconomia occidentali valde pendet, quae materiam, cibum et productionem technicam praebet. Attamen, ex quo sanctiones contra Russiam impositae sunt et copia gasi derelicta est, nationes occidentales pauperiores et infirmiores factae sunt, et pro Africanis qui ab eis pendent, res etiam gravior est. Indignatio a Russia incitata contra castra occidentalia crescit. Quia Russia commercium maritimum Ponti Euxini regit et, per classem suam militarem, frumentum ab Ucraina Africanis venditum ne tradatur impedire potest. Nondum hoc fecit, sed fortasse tandem faciet. Quia magnopere ab his tradendis pro cibo suo pendent, et Occidentales responsables habent quod sanctiones contra Russiam imposuerunt, ab anno 2022 incipientes, et ita in dubium vocaverunt stabilem statum usque ad id tempus constitutum, pro eis et omnibus Europaeis. Crescentibus difficultatibus et deterioratione rerum, rebellio globalis populorum Africanorum eveniet, quae undam immigrationis effrenatae et aggressionum bellicarum mortiferarum in impetu contra continentem Europaeum, in parte eius meridionali, provocabit. Hispania et Italia propter situm geographicum in extremo meridie Europae praecipue petuntur. Mare Mediterraneum duos continentes cum notis valde diversis separabat et genus securitatis incolis utriusque continentis praebebat. Septentrio et Meridies non easdem culturas nec easdem religiones habent, unde necessitas ut populi eorum separati maneant. Fines naturalium frangendo, humanitas se magno chao, magno conflictui civilizationum, et mortiferis conflictibus exponit. Sed gravissima huius eruptionis conflictus in Europa meridionali consequentia est, ante omnia, distractio copiarum militarium contra Russiam adhibitarum, quae subito domina fiet in pugna sua contra Ucrainam. Inversio rerum deinde eam ad impetum contra omnia territoria NATO in Europa, inter quae Anglia, quae praecipue ab ira Russica petitur, incipiet. In prophetia sua apud Danielelem 11:40, Deus interventionem " **multarum navium Russicarum** " commemorat. Usus multarum navium submarinarum nuclearium hoc confirmat: Russia bellum verum occupationis soli Europae occidentalis, sed etiam Israelis, " **pulcherrimae terrarum** ", et " **Aegypti** ", secundum versus 41 et 42, geret.

Antequam eam Russis deletioni traderet, Deus Europam incuriae, avaritiae, et omni voluptati studio tradidit. In pace mundiali vivens, ita putabat se arma sua et omnem potentiam militarem minuere posse; hoc ita ut nihil plus quam tigridem chartaceam, hostium incursionibus valde vulnerabilem, constitueret. Vetus proverbium dicit: tempus amissum numquam recuperari potest. Europaei occidentales mox huius sententiae accuratam confirmabunt. Non solum enim tempus amissum numquam recuperari potest, sed etiam occasiones sunt ad

electiones et decisiones faciendas. Si haec non tempore opportuno facta sunt, tum nimis sero est tempus amissum recuperare conari.

Collocando Bellum Orbis Terrarum ab autumno anni 2025, Deus actionem suam propius adducit ad momentum quo Iesus redibit in gloria divina sua, visibili facta, ut inimicos eius illius temporis terreat. Prophetia duo eventa coniungit dicens in Daniele 12:1: "**In tempore illo** stabit Michael, princeps magnus, qui stat pro filiis populi tui; et erit tempus tribulationis, quale non fuit ex quo nati sunt usque ad tempus illud. **In tempore illo** salvabitur populus tuus, omnis qui inventus erit scriptus in libro." Locutio "**in tempore illo**" refertur ad "**tempus finis**" memoratum in Daniele 11:40. Et hoc "**tempus finis**" complectitur tres annos et sex menses, id est, dimidiam partem ultimae **hebdomadae YahWéH**, quae finietur vere anni 2029, cum fine temporis oblationis gratiae suae, et anno post, vere anni 2030, cum fine praesentiae electorum suorum in terra peccati.

Finis gratiae finem duarum hebdomadarum propheticarum pertinet, quae in initio et fine temporis doctrinae Christianae respective positae sunt: finis gratiae nationalis pro natione Iudaica, pro prima hebdomada annorum, autumno anni 33; et finis gratiae definitivae collectivae et individualis, pro ultima hebdomada annorum, vere anni 2029.

Calamitas in Tertio Bello Mundano peracta ultimis electis permittet ut e castris rebellium emineant. Proclamatio legis dominicalis ultimos conversos electos coget ut pro Deo et Sabbato eius sanctificato stationem capiant. Deinde, per annum 2029, annum qui erit "*dies ultimae ultionis suae*", Deus infideles rebelles puniet "*septem ultimis plagis irae suae divinae*". Hoc anno 2029, electi Adventistae ultimae fidei probationi subiicientur, quae in nuntio ad "**Philadelphiam**" missus, in Apoc. 3:10, his verbis praedicta est: "Quia servasti verbum patientiae meae, et ego te servabo ab hora tentationis, quae ventura est super orbem terrarum, ut tentet habitantes terrae." Et ulterius veris electis suis de hac ultima probatione specificat: "*Venio cito. Tene quod habes, **ne quis accipiat coronam tuam**.*" Hic est propositum huius ultimae probationis; ut testimonium perhibeamus fidelitati nostrae erga Deum, quae nos dignos reddit ad custodiendam "**coronam**" nostram, symbolum "**vitae aeternae**" a Iesu Christo oblatae, secundum Apoc. 2:10: "*Nolite timere quae passurus es. Ecce missurus est diabolus aliquos ex vobis in carcerem, ut tentemini; et habebitis tribulationem diebus decem. **Estote fideles usque ad mortem, et dabo vobis coronam vitae.***"

Moneo vos prophetiam scriptam non nuntiare a Deo programmationem certae ultimae hebdomadis propheticae, et hanc hypothesim solum in mea cognitione generali rei propheticae a Deo revelatae fundari. Existentia huius ultimae hebdomadis, septem annorum + unius anni, solum in subtilitatibus a Spiritu suggestis potius quam declaratis nititur. Et de hac re, momentum quod Iesus huic locutioni in prologo Apocalypsis suae tribuit confirmo: "**Alpha et Omega, principium et finis, primus et novissimus** ..." Hoc me auctorizat ad investigandas varias res quas hoc principium pertinere potest et ad quas applicari potest.

Hebdomada prophetica septem annorum + 1 a Deo adhibetur sub themate poenae peccatorum hominum adhuc in tempore gratiae positorum, et munus eius principale est praeparatio et peractio "**sextae tubae**", cuius strategia bellica

revelatur in Daniele 11:40 ad 45. Sed manifestum est, fine primae partis anni 2023, aggressionem Russicam in castra occidentalia nondum evenisse, eius conflictum adhuc officialiter solum Ucrainae opponere. Sed divina lectio iam ex factis perfectis disci potest. Re vera, haec divina hebdomada prophetica etiam tres successivas phases belli reproducere potest, quae secundum tria bella mundana divini consilii geruntur, quorum duo iam perfecta sunt.

Hic nondum definire possum utrum divisio huius hebdomadis in imagine temporis terreni per ter 2000 annos deinde 1000 annos constructa sit, an per bis 3 annos + 1 annum, an per bis 3 annos et 6 menses sicut hebdomas Paschalis Danielis 9:27, innitatur. Tamen, per hanc hebdomadam annorum, magnum eius propositum terrenum 7000 annorum commemorare non sine usu est Deo et nobis, fidelibus eius servis. Nam haec est veritas fundamentalis quae hodie homines per terram dispersos inimicos facit quos Deus ut scopum divinae irae suae accipit. Dum confirmationem ex factis exspecto, iam sequentem explicationem propono.

2022-2023: Sicut Primum Bellum Mundanum annorum 1914-1918, bellum inter Russiam et Ucrainam est genus consuetum belli finium et fossium cum continuis bombardamentis ab artilleria et tormentis eorum praesertim, cui accedit efficacia dronum quae currus armatos, currus armatos, vehicula, naves et homines interficiunt.

2024-2025: Secundum Bellum Mundanum annorum 1939-1945, prophetiam Danielis 11:40 impleri videre debemus. Et recusatio Vladimiri Putin hodierna renovandi pacta de traditione frumenti Ucrainici ad terras emptrices et consumentes causa irritationis " **regis austri** " prophetiae contra " **regem** " papalem Catholicum Romanum Europaeum, a Spiritu ab Daniele 11:36 petium, esse potest. Fames quam Africa Nigra passa est rebellionem popularem et armatam multitudinis Africanorum contra castra Europaea Occidentalia, quae pro iniuriis Russis et simul Africanis illatis responsabilis habetur, provocare potest. Nam obsidio frumenti est responsum Russiae ad sanctiones a castris Occidentalibus acceptas et ad incessantes et crescentes copias armorum Ucrainae datas. Tum demum, perturbatione ab incursionibus " **regis austri** " **Africani effecta utens** , " **rex septentrionis** " Russicus Europam Occidentalem cum omnibus copiis militaribus invasit, eam occupavit et spoliavit. Bellum in Ucraina inopiam instrumentorum et armorum in castris occidentalibus patefecit. Eo tempore quo urgebat arma refecta, pecunia necessaria deerat, quia lucra consumpta et in fumum abierunt in forma bombarum difficillime fabricatarum.

2026-2027: Conflictus formam Belli Orbis Terrarum Tertii cum usu bombarum nuclearium accipit. In Oriente, hostes potentiales inter se pugnant et se eliminant. Sed in Occidente, Civitates Foederatae Americae Europam liberant et Russiam, hostem suum diuturnum, igne nucleari destruunt, sic actionem in Daniele 11:44 et 45 prophetatam implentes, quae regem Russiae ad multitudinem exterminandam ducit: " *Nuntii ab oriente et ab aquilone conterent eum, et egredietur cum furore magno ut conterat et exterminet multitudines.* " Haec phasis nuclearis milliarda hominum eliminat et definitive possibilitatem vitae in tota terra prolongandae damnat.

" **Superstites** " huius dramatis terrestris sub tutela dominante Civitatum Foederatarum Americae, nunc incontestatarum, iterum congregabuntur. Imperium

universale constituitur et ab omnibus accipitur. Haec divisio temporis terrestris in tres phases successivas a Deo confirmata est, qui mortem Iesu Christi in quadringentesimo^{ex} sex milibus annorum temporis terrestris ad delectum suum reservatum, qui sacrificio expiatorio voluntario redempti sunt, collocavit.

Anno MMXXVIII: Igne nucleari fere omnibus incolis deletis, in omnibus nationibus superstitibus, solum terrae ab hominibus male tractari desiit, secundum doctrinam datam in Levitico XXVI:XXXIV-XXXV: " *Tunc terra sabbata sua fruetur, **quamdiu desolata fuerit.** " et eritis in terra inimici vestri* , tunc requiescet terra et fruetur sabbatis suis omni tempore solitudinis suae, requiescet quod non habuit in sabbatis vestris cum habitabatis ibi. "Sed condiciones in hoc versu descriptae impletae sunt tempore deportationis Iudaeorum in Babylonem ab anno -586. In contextu finis mundi, destructio effecta characterem definitivum assumit, sed analogia duarum experientiarum terrae ab homine corruptae offert veram requiem sabbaticam in hoc septimo anno hebdomadae nostrae propheticae YaHWéH. In divina ordinatione sua, YaHWéH reliquam terrae partem singulis septem annis constituit. In sapientia sua et infinita scientia, Deus necessarium duxit ne terra uno anno ex septem, singulis septimo annis, coleretur. Et Iudaei sic terras suas coluerunt methodum rotationis segetum applicando, quae consistit in relinquendo septimam partem terrae intactam mutando aream pertinentem singulis annis per cyclum septennale. Omnis terra agriculturalis sic regenerata est in cyclo septennali. In hoc ultimo contextu, terra non amplius fruitur Sabbato quod recuperat, sed homines non minus destruuntur propter contemptum ostensum Sabbatis a Deo ordinatis; ea quae solum terrae pertinent, sed praesertim diei septimi qui in forma millenniali incipit, cum reditu..." Iesu Christo, vere anni 2030.

Ut supra visum est, annus 2029 quasi octavus annus apparebit, diem octavum significans quem rebelles normae novi foederis in Christo adscribunt, quod hoc anno 2029 Deus sexto tempore maledicit et punit. Et plagae quae in reos cadent, post finem temporis gratiae, omnes ordinem originale sex dierum revocant, quibus Deus elementa creationis terrenae constituunt; sed ordine inverso ad ordinem Genesis 1, et sensu symbolico etiam secundum fines humanos irae suae ultimae, quorum causae et identitates in Daniele et Apocalypsi revelantur.

Prima plaga formam " **ulceris maligni et dolorosi** " habet, quod castra tenebrarum a luce separata percutit. " **Terram** " percutit. Scopus principalis est religio Protestans, quae falso salutem Christi et Sacrae Biblitorum, quam contemnit, vindicat.

Secundum " **mare** " percutit; " **in sanguinem vertitur** "; scopus hac vice est religio Catholica Romana quae contra Bibliam Sacram et lectores eius pugnavit.

Tertium percutit " **flumina et fontes aquarum** "; " **in sanguinem convertuntur** "; secundum Apoc. 16:4, Deus " **sanguinem ad bibendum dat** " Protestantibus et Catholicis paratis occidere ultimos servos suos qui fideles observantiae sancti sui Sabbati manserunt.

Quartus " **solem** " a Deo die quarto creationis terrenae creatum percutit; calor eius augetur. Adoratores " **solis** ", **omnes qui "diem Dominicam", requiem**

" **primi diei** " ab die septimo mensis Martii anni 321 constitutam, colunt , radiis eius solaris " **urentur** ".

Quintum Vaticanum " **thronum bestiae** " " **tenebris** " **percutit**; **Roma et Vaticanum Italia in nigras** " **tenebras** " quae " **dolorosas** " **appellantur** merguntur .

Sextus " **magnum flumen Euphratem** " percutit; post apparitionem Iesu Christi in gloria ineffabili redditi, Europa et " **duae partes** " **eius** " **superstites** " " **vindemiae** " subiectae sunt ; doctores falsarum religionum a victimis deceptis trucidantur.

Septimus " **aerem** " percutit, potentiam terrenam diaboli significans; Deus "grandinem " suam de caelo in ultimos " **superstites** " terrestres demittit.

Magnum Sabbatum septimi millennii incipit glorioso reditu Iesu Christi.

Satanas, " **angelus abyssi** ," in terra desolata segregatus est, et in caelo electi impios mortuos iudicant, resurrectionem suam expectantes ut in fine " **mille annorum** " coram tribunali Dei appareant, ad iudicium finale in Apoc. 19 descriptum.

Sed in incertitudine de praecisione exactae divisionis huius ultimae hebdomadae YaHWéH, una tantum res nobis imponitur, ut locutio Anglo-Americana dicit "Wait and See" (Exspecta et Vide), quae habitum normalem Christiani Adventistae constituit, quem Deus designat dicendo ei in Dan. 12:12: " **Beatus qui exspectat usque ad dies 1335** ".

Traditio et Veritas

Antequam studium harum duarum rerum, quae sunt "traditio et veritas," excolamus, intellegendum est quid homo sit; qualis sit eius vera natura.

Deus eum plena libertate creavit, quae ei facultatem praebet omne genus morum et fortasse normas maxime oppositas evolvendi. Homo nascitur, fundamentaliter, credulus vel incredulus multis gradibus intermediis. Nascitur etiam credens vel incredulus, benignus vel malus, fortis vel timidus, fidelis vel infidelis, perseverans vel non, et haec omnia multis et paene infinitis gradibus et dosibus. Hoc est quod unamquamque creaturam eius singularem facit, et solus Deus scit quid vere simus singuli, quia nos explorat, ponderat et analizat melius quam scrutator, sine ulla minima possibilitate erroris.

Hae omnes proprietates individuales probationibus communibus collectivis subiacent, ut vita nationali, vita coniugali, analysi politica, et, scilicet, vita religiosa. Ab eo momento quo nascimur, electiones nostrae futurae natura nostra personali inscribuntur et definiuntur. Sed Deus electiones et mores nostros nobis

imputat tantum in aetate adulta, quam ad duodecim annos tantum statuit. Quare credit creaturam suam humanam, duodecim annos natam, responsabilitatem operum suorum, vitiorum suorum, et bonorum factorum suorum ferre posse.

Hoc dicto, nunc ad rem huius studii accedo incipiendo a "traditione". Ut cum multis vocabulis, hoc neque negativum neque positivum per se est, nam adiectivum "bonum aut malum" addendum est ad eam in unoquoque casu particulari definiendam. Iudaeis, hoc vocabulum "traditio" adhuc magnam vim habet. Sed antequam eorum mores male iudicemus, meminisse debemus traditionem eorum ab ipso Deo primum constitutam et doctam esse, et eorum adhaesionem ad hanc traditionem causam esse conservationis existentiae suae et particularitatis religiosae. Hic populus perpetuo falsis religionibus paganis, contra quas Deus eos monuerat, oppugnabatur. Sciebant se resistere debere nec digitum terrae cedere adversario qui eos per viam paganitatis ducere volebat. Praeterea, divina praecepta serio accipiebantur et Iudaei regulis divinis adhaerebant, quae, diu servatae, formam traditionis induebant. Sed scilicet, incommodum huius timoris amittendi Dei approbationem causa erat difficultatis eorum in sequendo consilio eius salutari cum mutationes subiret; atque hoc accidit cum, in Iesu Christo, "**messias**" se prae-buit ad expiandum peccata eorum pro ipsis et pro omnibus electis historiae terrenaе. Tum melius intellegimus hunc versum Eccl. 7:16 ubi Spiritus nobis per os regis Salomonis dicit: "*Noli esse nimis iustus, neque sapiens nimis: cur te ipsum perdes?*" Hic versus nos fortasse mirabit, sed volentes iustitiam suam servare, Iudaei se perdiderunt, unicum "**messiam**" **suum repudiando. Ergo possibile est "nimis iustus"** esse.

Deus autem ipse eos damnavit et reiecit propter hanc reiectionem "messiae" Iesu Christi, quia fructus est actionis inintelligentis et postulat ut ii quos servat se intelligentes ostendant. Intelligentia fundamentalis omnibus creaturis suis data nobis permittit intellegere vitam animaleam non habere valorem vitae humanae originaliter creatae ad "**imaginem Dei**", et ideo sacrificium rituale vitae animalis tantum valorem provisionalem habere posse, dum expectatur sacrificium praestantius et magis conforme valori hominis creati in hac "**imagine Dei**". Solus Deus tunc poterat requisitum huius sacrificii expiatorii satisfacere; quod ei necessarium faciebat ut se ad "**imaginem hominis**" faceret. Et hoc modo incarnatio Dei in carne et spiritu Iesu Christi iustificatur.

Traditio semper in repetitione alicuius usus saecularis vel religiosi fundatur. Et forma huius traditionis ab unoquoque nostrum secundum condiciones nativitatis nostrae hereditatur. Puer non parentes suos, fratres sororesque, patriam, aut religionem suam eligit. Sed ab ortu, in falso Christianismo aliisque religionibus paganis, huic origini et condicionibus ei adnexis adhaeret. Tantum dum adolescit, intelligentia eius ei permittet intellegere has condiciones iniuste sibi imponi et naturalem hereditatem eum in vinculis tenere et libertate eligendi privare. Sed scilicet, hoc solum intellegit si vera intelligentia, quam solus Deus dare potest, praeditus est. Nam in maxima parte casuum humanorum, haec intelligentia abest et homines captivi hereditatum nationalium et carnalium manent.

Hic adhuc intellegendum est quid sit nationalismus, quia naturali quodam modo homines rebus circumstantibus adhaerent cum nascuntur et in vitam

humanam ingrediuntur. Intellegendum est spiritum nationalisticum re vera rarissimum esse. Hoc enim fundamentaliter fit quia id quod falso nationalismum vocamus, ante omnia, consequentia est eo quod nolumus in moribus et actionibus nostris perturbari; ita ut quaevis mutatio proposita vel imposita naturali nostrae hostilitate occurrat. Sed hic iterum, omnes valde diversi sumus. Quidam mutationem recusabunt quia timent ne commoda quae habent et quae eis securitatem praebent amittant. Alii, contra, audaciores, mutationem non timent quia gustum periculi habent. Et pro casu particulari, credulis vel incredulis, hae reactiones multipliciter diversae erunt. Verus nationalismus, mea sententia, fere mythus est, quia quod nationalismus politicus defendit, sola commoda et iura in quavis patria acquisita sunt. Nationalismus Iudaicus in idea praeferentiae Iudaicae fundatur, nationalismus Gallicus in praeferentia exemplaris in Francia Republicana formati, ubi libertas formam libertariam sumpsit, fundatur. Sed haec ipsa forma libertaria est quae multitudinem immigrantium in Galliam attrahit, qui sciunt se libere suam particularitatem vivere posse. Infeliciter, hae omnes particularitates inter se non congruunt, et pericula violentorum conflictuum ita amplificantur et confirmantur in factis notatis et observatis. Societas Americana prima imaginem dedit quid reverentia multiplicium traditionum culturalium et religiosarum intra eandem nationem producere posset. Frictiones et violentia mortifera ibi ad summos gradus in mundo pervenerunt. Nam adhaesio ad vexillum Americanum vel quodlibet aliud vexillum non est nisi adhaesio vitae humanae quae adhaeret ei quod tenet et amittere non vult: linguam suam, iura sua, proprietatem suam, securitatem suam.

Utile etiam necessariumque est intellegere quam superficialis et inutilis sit hereditas nationalis, praecise et paradoxe, quia artificialis est et solius voluntati Dei debetur homines naturaliter ad rebellionem pronos separandi. Immo, quamvis omnibus differentiis quae in plano physico in hominibus observari possunt, omnes Adam et Evam ut parentes originales habent. Discrepantiae postea a Deo effectae sunt: color cutis, forma corporis, color iridum oculorum, color capillorum, statura alta vel brevis, et post Turrim Babelis, linguae diversae, et denique religiones diversae. Sed cum omnibus his differentiis, homines in plano spiritus et mentis perfecte similes manent, quia omnes ad eadem aspirant, et praesertim ad possibilitatem vivendi vitam suam secundum conceptionem personalem. Diu homines consenserunt oboedire regi suo, duci suo, sacerdotibus suis, et deis suis. Sed primum, in plano nationali, Francia se a notione religiosa liberavit, et ibi spiritus rebellis emersit, in pleno flore et perpetua evolutione liberatus. Saeculo XX, protestatio et anarchismus homicida in Francia apparuit. Haec cogitatio anarchica numquam ex quo apparuit evanuit et magnas difficultates rectoribus politicis nationum Europaeorum attulit. In origine bellorum nostrorum mundanorum, annis 1914 et 1939, est. Et inveniemus eam adhuc in origine Tertii Belli Mundani esse, quia anno 2022, anarchismus publicus nomen habet: Ucrainam. Sane haec natio ab Unione Russica se separavit, libertatem suam tempore ruinae Unionis Sovieticae Russicae adipiscens. Qui sic dominationem publicam Russicam effugerunt, cogitatione anarchica impulsus sunt, quae desiderio libertatis exprimitur. In chao in Russia creato, anarchistae et scelerati occasionem habuerunt se exprimendi et divitias nationis arripiendi. Et quidam, sicut Ucraina,

occasionem nacti sunt ad libertatem suam nationalem formandam. Prior Unio Sovietica deinde formam unionis civitatum independentium, similis ei Civitatum Foederatarum, assumpsit. Duo bloci Orientalis et Occidentalis deinde eodem modo formati sunt, et eorum certamen tantum effectum conflictualem producere potuit. Itaque, cum ad castra Occidentalia migrare vellet, Ucraina anarchica facta est quasi pomum contentionis quod castra Russica contra castra Americana NATO opposuit. Haec cogitatio anarchica in ipsa natura incolarum Ucrainae est, sed non solum inter eos. Nam post annos liberationis democraticae, occidentales omnes anarchici facti sunt, et in hoc, praeses Ucrainus Zelensky non erravit cum Europaeis declaravit: "Similes vobis sumus." Et hac in re, "locus noster est vobiscum, in castris vestris"; eo ubi cogitatio anarchica dominatur et se perpetuat modo traditionali. Itaque, post singulos impetus ab anarchicis perpetratos, hac vice per reactionem anarchicam civitatis Ucrainicae accenditur miccia explosiva quae producet et iam producit conflictum Orientis-Occidentis Belli Mundani Tertii. Iterum hunc statum mentis anarchicam Ucrainorum sublineare volo, qui eorum ferocissimam resistantiam et oppositionem contra dominationem Russicam explicat. In libertatem suam nationalem ingrediendo, Ucraina ius omnium favit faciendi quod volunt, quando volunt et ubi volunt. Sed scilicet inaequalitas incolarum effecit ut solum ditissimi oligarchae divitias arriperent, corruptione impudente, quam omnes duces occidentales agnoscunt. Sed his sufficet ad excessus huius corruptionis minuendos, ut Ucraina apta fiat ad NATO et Europam ingrediendum. Quia corruptio ubique existit et dominatur, nisi quod in Occidente, speciebus democraticis, iterum modo tradito, per repetitionem principii hereditarii legitimatis, occultatur.

Haec omnia probant quantum homines hereditatibus artificiosis et naturalibus servitutem teneant, quae eos captivos tenent et prohibent quominus vitam vere liberam spectent, a Iesu solo possibili, qui in Evangelio secundum Ioannem 8:32 declaravit: "**Cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos** ." Nam visio huius verae libertatis in Deo et in Eo solo apparet, quia quaevis alia visio vitae humanae suis traditionibus servitutem habet. Ergo, quisquis es, ubicumque es, ubicumque habitas et vives, te ab hereditatibus tuis liberare conari debes, quia ante omnia, sive conceptionem, creatura es Dei vivi qui te in vitam humanam induxit, ut tibi offerret salutis suae et condiciones ad eam obtinendam.

Haec verae libertatis visio principium veritatis constituit, quod sic directe traditioni hereditate constitutae opponitur. Nam solum quod libere eligis valorem habet, sine coactione aut pressione externa. Electio quam facere debes est ea quae ab intelligentia dictatur, quae consistit in consideratione omnium datorum quae scientiam tuam et omnem intellectum tuum constituunt. Homo supra animal solum per altam facultatem reflectendi, sensu morali praeditum, superat. Sicut Deus et angeli, potest analysare, deducere et praevidere consequentias huius vel illius actionis; tantummodo id velle debet ut capax sit. Sed hic est ubi problema eius oritur; vehementer cupere debet optatum exitum obtinere. Et multitudines humanae salutem in massa amittent, quia singillatim, creaturae Dei non sibi imponunt perseverantem conatum necessarium ad optatum et optandum exitum obtinendum. Negligentia maximum damnum imaginabile negligenti infert. Tam facile est se vivere sine quaestionibus; facile! Ita, sed quo pretio? Pretio salutis

animae suae. In tota terra, nemo ius aut potestatem habet servum Dei impedire quominus vocationi Patris et Magistri respondeat. Quacumque condicione a traditione populi tui hereditata, te ab ea liberare et te Iesu Christo committere potes, et in eo, ei servire, adorare, honorare, prout meretur. Ipse est Deus creator qui in terram in carne, nomine Iesus, venit, et ita se dupliciter dignum nostro amore et oboedienti servitio invenit.

Veritas igitur contraria est mendacio quod falsa officia a traditionalibus hereditatibus nationalibus imposita constituit. Hanc ipsam notionem, quam Iesus adferre et populo Iudaico revelare venit, prioritas huius actionis divinae erat. Sed Iesus plerumque non nisi hostilitatem naturae humanae, hereditate nationali sua servituti subiectae, offendit. Quam ob rem, de vita caelesti eis loquens, non nisi vitam terrenam et gloriam gentis suae audiverunt et viderunt. Iesus praesertim procuratori Pontio Pilato dixit: "*Regnum meum non est de hoc mundo*," quod numquam apostolis suis dixit, nec aliis Iudaeis qui omnes eum potestatem terrenam arripere et Israel gubernare expectabant, sicut rex David suo tempore fecerat. Iesus sciebat solam mortem suam expiatoriam significationem habere et solam mortem et resurrectionem suam explicationes electis suis, et imprimis apostolis suis, acceptabiles esse. Ergo non institit eos persuadere, sed contentus fuit eis facta praedicere. Hoc usque ad finem mundi esse debet pro omni creatura ad electionem salutis vocata; A Deo visitatur tempore quo favet et potest esse obiectum plurium vocationum successivarum, quia hereditate carnali terrena modis diversis, secundum singulos casus, tenemur.

In terra, nullus amor aut amicitia est quae iustificare possit ut praeferamur amori quem Deo debemus. Et vere stultus esse oportet qui amorem aeternum Dei repudiat et amorem temporarium, brevem, carnalem sine futuro praeferat. Attamen haec est electio multitudinis virorum et mulierum qui vincula terrena servare cupiunt. Iesus hanc praeferentiam clare damnavit, dicens in Matthaeo 10:37: "*Quicumque amat patrem aut matrem plus quam me, non est dignus me, et qui amat filium aut filiam plus quam me, non est dignus me*." Hoc iudicium a Iesu Christo factum meretur nostram attentionem et reverentiam, quia proportionem valorum et prioritatum terrestrium et caelestium constituit. Nota quod Iesus non citat "uxorem" eius qui amat. Hoc explicatur eo quod "*uxor*" significat Ecclesiam electorum quos Iesus personaliter plus quam vitam suam amavit. Sed praeter casum suum particularem, pro homine peccatore sanguine suo redempto, amor erga uxorem suam non debet superare amorem suum erga Deum, Creatorem suum et Servatorem suum. Sed ut ex laqueo suo evadat, homo se ab amore carnali vehementi avellere debet et condicionis suae dominus manere, quod saepe multitudini impossibile evadit quae, sicut Adam, tristem fatum uxoris suae, vel contra, uxoris quae virum quem amat favere eligit, communicare eligunt. Per se patet virum spirituales amorem caelestem probaturum esse, carnalem autem amorem carnalem praeferentem. Quia hac difficultate adversa, multiplices factores naturae humanae, initio studii memorati, in actionem veniunt et exitum obtinendum decernunt. Nam ut Deo Creatori placeat, electus simul credulus, credens, benignus et oboediens esse debet.

Postquam adoptata est, norma veritatis caelestis conservanda et extendenda est, ita iteranda, et deinde fit "bona traditio". Hoc erat casus omnium

illorum heroium biblicorum, ut Abraham, Moses, et tot aliorum nominatorum vel ignotorum. Itaque, cum traditio secuta congruit cum veritate caelesti, haec traditio potest iudicari "bona" secundum iudicium Dei. Sed extra hoc casum, traditio est laqueus mortis in quo homines nascuntur, crescunt et moriuntur sine spe salutis, nisi sciant quomodo se ex ea tempore extricare. Mea cognitio veri Dei est hereditas quae venit ex exteris regionibus, a populo alieno qui erat Hebraeus et quem Deus elegit ut salutem suam omnibus gentibus terrae revelaret. Et quamvis incredulitate nationali, ut historia eius testatur, Israel consilium Dei implevit per duodecim apostolos suos et primos discipulos suos ad fidem Christianam conversos. Salus in Christo est vere universalis salus et Deus est qui eam ab initio ad finem ordinavit. Israel non erat populus electus et servatus, sed exemplum humanitatis sumptum ex progenie Abrahae. Ille tantum privilegium habuit ut primus veram divinitatis gubernationem expertus esset, primusque pretium infidelitatis solvit. Post eum, aetate Christiana, coetus salutem Christi vindicantes venerunt ut errores, vitia et peccata eius contra Deum renovarent. Ita Iudaei et Christiani eodem modo a Deo iudicabantur, quod confirmat significationem verborum Iesu qui in Matthaeo 22:14 dixit: "**Multi enim vocati sunt, pauci vero electi** ." Non debes deficere propter eorum defectus collectivos, quia Deus singulatim iudicat, et ubi alii deficiunt, plures, alii minus numerosi succedere possunt.

Oblatio vitae aeternae a Deo oblata est finis principalis consilii eius. Alterum igitur finis principalis est selectio electorum suorum qui digni erunt fructum ex oblatione sua capere. Nunc, ad hunc exitum assequendum, Deus duo media successive utetur. Primum est doctrina legum suarum et normarum suarum de vita caelesti. Secundum medium est redemptionis, id est, redemptio peccatorum electorum per mortem voluntariam "messiae" tam divini quam humani qui pro eis expiabit ea in se assumendo. Ergo fines et media non invertere debemus, quia tum finis verus fit inaccessibleis.

Hac perspicua explicatione, consilium Dei salvificum fit simplex et intelligibile etiam simplicissimis, humilissimis, minimeque eruditis hominibus. Eius modus intellegi potest ab omnibus, per orbem terrarum, ab omni homine qui simplicitatem veritatis, veritatem eius, amat.

In terra, cum homo intelligens et prudens in terra aliena, lingua scripta et locuta peregrina, habitare constituit, iam ante proficisci conatum facit ut linguam terrae electae discat et mores incolarum eius cognoscat. Haec est imago exacta consilii salutis a Deo concepti pro electis redemptis e terra. Etiam hi, per revelationes Sacrae Bibliorum, leges vitae caelestis discere et eis se conformare debent antequam eam ingrediantur.

In Biblia, consequentiae privilegii hereditatis per "**traditionem humanam**" acceptae, quae de aetate in aetatem transmissa est, in hoc textu ex Isaia 29:13 identificantur: "*Dixit Dominus: Cum appropinquaverit populus hic ad me, ore suo et labiis me honorabit, cor autem eorum longe est a me, et timor eorum **praeceptum traditionis humanae tantum est** ."* In hoc versu, Deus formalismum religiosum damnat, quia a electis suis tantum amorem sincerum et plenum quaerit. De quo praecepto hic Deus loquitur? Doctrina in Sacra Biblia sua lecta, ergo intellegendum est ei, sine lectione cum amore ad eum placendum, ordinationes

quas ipse dedit nihil plus quam " **praeceptum traditionis humanae** " constituere, quod ergo ei qui agitur utile esse non potest. Re vera, hic versus explicationem dat ignorantiae spiritualis cleri Iudaici, qui populum docere debebant. Non tradentes corda sua Deo cui serviebant, sacerdotes Levitae victimae symbolismi rituum quos sine intelligentia peragebant facti sunt. His ritibus finem sibi ipsis constitutis, Christo tantummodo resistere potuerunt cum se praesentaret ad symbolum animale limitatum et imperfectum substituendum. Praeterea, necesse est ut electus nostri temporis sciat easdem has exprobrationes a Deo formatas hodie omnes ecclesias Christianas officiales pertinere; Iesu omnibus reiectis, unoquoque suo tempore, et denique Adventismum Septimi Diei, institutionalem, vere anni 1994, propter defectum fidei in revelationem propheticam, praesertim in hoc textu Isaiae 29:10-12 directam, qui versum priorem praecedit: " *Effudit enim super vos YaHWéH spiritum soporis profundi; clausit oculos vestros (prophetas), velavit capita vestra (videntes). Tota revelatio vobis est sicut verba libri signati, qui datus est viro scienti legere, dicenti: Lege hoc! Et respondet: Non possum, quia signatus est; vel sicut liber datus est viro nescienti legere, dicenti: Lege hoc! Et respondet: Nescio legere.* " Deinde Deus explicationem huius incapacitatis dat: " *Dixit Dominus: Cum appropinquaverit populus hic ad me, honorabit me ore suo et labiis suis, **cor autem eorum longe est a me** , et timor quem habent a me est tantum praeceptum traditionis humanae .*" Hoc designat habitum formalisticum etiam " **Laodiceae** ", ultimae aetati ecclesiae officialis Adventistarum septimi diei, reprehensum.

Hoc nuntium a Deo traditum perpetuum valorem habet et ita causam revelat cur Iesus officialem Adventismum Septimi Diei vere anni 1994 " **evomuerit** ", *secundum nuntium huius actionis, citatum in Apoc. 3:16: " Itaque quia tepidi estis, et nec frigidi nec calidi, evomam vos ex ore meo.* " Haec " **tepiditas** " confirmat absentiam amoris denuntiata in Isaia 29:13: " **cor autem eius longe est a me .** "

Cum actionem duxerim quae causa huius reiectionis a Christo facta est, testificari possum me in Adventismo convenisse homines qui interdum zelo operis divini animati videbantur. Attamen etiam observavi hos homines non perseverasse per tempus et momentum enthusiasmum ad desertionem totalem lucis acceptae cedis. Quam ob rem electi ultimi vocati scire debent Deum valde exigentem esse in postulatione amoris. Sed num aliter esse potest, cum pretium quod pro eo obtinendo solvit scimus? Et Iesus, nonne satis clare dixit in verbis suis in Matthaeo 16:24: " *Tunc dixit Iesus discipulis suis: **Si quis vult me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me.*** " Et confirmat, specificans in Matthaeo 10:38: " ***Qui non tollit crucem suam et sequitur me, non est me dignus .***" Quomodo qui non sentit amorem erga verbum eius propheticum revelatum "tollat **crucem suam et sequatur Iesum Christum** "? Etiam si diabolus eum ad hoc inspiraret, a Iesu non servaretur.

Sequi Iesum Christum est cogitatio quae evanescit in mundo qui Satanam eiusque angelicas daemones iam fere sex milia annorum secutus est. Nam exempla societatum historicarum omnia sub eius diabolice iniustis normis constructa sunt. Vera iustitia in terra regnavit tantum per trecentos annos quibus Deus ipse populum suum directe rexit, liberatum ab Aegyptia servitute. Et si

hodie mundum regeret, vera iustitia omnibus imponeretur, divitibus et pauperibus, magnis et humilibus. Et hac in re, memini in vetere regimine regalistico Franciae, regnum regis Ludovici XI, qui, si non benevolus, minus iniustus erat quam omnes alii. Cum esset valde frugalis, modeste vestiebatur et omnes regni malefactores graviter suspendendo puniebat, sed etiam nobiles dominos, qui id merebantur, reprimebat, cuiuscumque ordinis et classis essent.

Et quoniam de monarchia mentionem facio, sciendum est eam etiam per tempus traditionis principio transmissam esse. Et scientes nonnullos ei ius divinum biblicum tribuere, memini Deum, petitione eorum frustratum, tantum consensisse ut populo Hebraeo " *regem similem aliis populis* " paganis sui temporis daret; quod significat inspirationem exempli originis satanicae esse, non divinae. Sed Deus Hebraeos in verbo accepit, et eos iniustitiae tradidit quam omnes reges eorum exercerent, eos monens hos reges sumptibus suis victuros esse sicut iam reges pagani faciebant; grave onus quod numquam ab eis postulavit, dum eos in perfecta et irreprehensibili iustitia sua dirigebat.

Traditio et veritas etiam societates nostras occidentales pertinent, quae in exemplo capitalistico democratico-republicano conditae sunt, quod, Deo et electis eius, est regimen peccati odiosi, valoribus diabolicis iniustitiae et avaritiae egoisticae insignitum. Societates nostrae occidentales non in pace vivunt, sed in condicionibus precariis indutiarum, quia formantur ab oppositionibus coetuum pressionis qui perpetuo pugnant ut nullum commodum suum et, quod ad divites attinet, privilegia sua amittant. Quia, quamvis mutatione Reipublicarum, iniustitia veteris regiminis perseveravit. Pauperes valor adaptabilis manserunt, quia divites nihil reliquerunt et etiam partem suam, considerabiliter, exponentialiter, augere potuerunt. Coetus pressionis sunt syndicata et, una post alteram, gubernationes successivae student ut postulata divitum satisfaciant, semper a pauperum exploitatione sustentata, secundum principium capitalisticum exploitationis hominis ab homine, principium quod, etiam in Gallia, post longam resistentiam, triumphavit et se imposuit. Haec hominis ab homine abusio veritas manifesta facta est cum evolutione societatis actionariae, quae munus argentariarum substituit et sola partem magnam ex parvis lucris ex labore pauperum, "smic" vocabulo, quod "Minimum Interprofessional Crescentiae Mercedis" significat, accipit. Argentariae pecuniam ad certas rates mutuabant, dum socius lucrum realem, ex labore operariorum obtentum, pro rata suae pecuniae collocatae accipit. Et res peior facta est, quia hi socii non omnes in Gallia habitant, quia forum bursarium toti mundo apertum est et ii qui ex pecuniae suae collocatione vivunt magis ac magis numerosi sunt, in omnibus terris; pecunia ad pecuniam it. In Gallia, res talis est ut eius officia non iam ipsam patriam ditent, sed peregrinos in exteris regionibus habitantes. Patria laborat, sed se ipsam ditare non potest; hoc a successivis praesidibus Gallicis usque ad praesentem praesidem, olim iuvenem argentarium capitalistam, incitatum et sustentatum est. Natio capitalista prosperat cum lucra alterius nationis consumere potest, sed quid de ea fit cum lucra ipsa ab aliis nationibus consumuntur? Inaniter volvitur et se ipsam destruit. Hoc frustra conatum patriam meam, Franciam, ab anno 1974 in aes alienum contrahere effecit, adeo ut nunc trium trillionum euronum debitum habeat; eius exemplar, Civitates Foederatae Americae, triginta trillionum dollariorum debitum habent.

Miraculum syndicatorum diu operatum est, sed manifestum factum est incrementa stipendiorum pauperum laborantium vana fieri propter impulsu huius incrementi in generalem vitae sumptum. Stipendia crescunt, sed vis emendi eodem gradu manet. Politici callidi sunt, una manu dantes quod altera auferunt, et in perturbationibus nihil melioratur et omnia deteriorantur. Quia, praeterea, in hac ruina, ut suffragia et favorem eorum obtineret, praeses Franciae vectigalia quam maxime minuere voluit; ergo mutuuum sumere et debitum publicum nationale augere debuit. Haec observatio perversos effectus systematis capitalistici summam describit, quod ad aes alienum in societate ducit cuius lucra a sociis absorbentur, nomine libertatis actionis et usus pecuniae, id est capitalis. Quare non mirum est "**avaritiam pecuniae**" in Biblia denuntiari ut "**radicem omnium malorum**" in 1 Tim. 6:9-10; quod eam facit ... **piscatio caput** : "*Sed qui volunt divites fieri incidunt in temptationem et laqueum, et in multas cupiditates stultas et nocivas, quae mergunt homines in interitum et perditionem.*" **Radix enim omnium malorum est cupiditas** : *quam quidam inepti a fide aberraverunt, et inseruerunt se doloribus multis* .

In radice huius eventus sunt valores hereditarii et per saecula transmissi. Sed quis homini inspiravit ut arduitas laboris corporalis comparata cum labore intellectuali minueretur? Diabolus tamen, non Deus creator, Adamo munus hortulani, filio eius Cain professionem agricolae, fratri autem Abel pastoris dedit. Ubi est intellectuale in his tribus exemplis initii historiae vitae terrenae? Ut se in terra prolongaret, vita humana ergo cibum ex terra et vestem ex lana invenit. Intellectuale inutile erat. Indica perversionem nostri temporis quae hos valores divinos originales evertit. Ibi origo omnium iniustitiarum hodiernarum latet. In Gallia, sperans qualitatem servitii sui promovere, Iustitia a potestate politica independens est, sed viri iustitiam praestare debent, natura et hereditate, peccatores et imperfecti sunt et ipsi pressioni mentali a cogitatione humanistica globalistica nostri temporis exercita et pressioni permanenti potentiae mediorum subiacent. Mundus perspicuus factus est, scandala revelantur in societatibus adsuets excessibus multiplicibus morum humanorum. Non circumscripti divino boni et mali norma, neque pyxidem neque punctum referentiae amplius habent ad recte iudicandam societatem suam, quae omnium excessuum scena facta est.

Minus quam septem annis ante reditu Iesu Christi, nonne tempus est veritatem perpendere et veram condicionem, in quam diabolus universam humanitatem induxit, agnoscere?

Quales nostrae societates humanae sub directo imperio divino apparerent? Nulla amplius corruptio et perfecta iustitia omnibus, quia a Deo identificati, eum effugere non posse, corrupti incarcerationem vel eliminantur. Aequa merces pro aequo tempore laborando insumpto. Quia in hodiernis diabolicis regiminibus, maiores stipendia artibus specialibus dantur, quae iniuste haec commoda sibi vindicant. Specialitas artis non debet excusare discrepantias salariorum, quia electio specialitatis est res satisfactionis personalis, quae nullam causam habet remunerationis. Stipendium tantum pro tempore vitae a singulis in actione professionali pro communi omnium commodo dato remunerari debet; et nihil amplius. Hoc regimen esset perfectae **aequalitatis** , **quod fraternitatem** promoveret et iustum limitem **libertati daret** . Tamen, tempore poenae a Deo

optatae, nimis sero est ad rem corrigendam, ut bellum in Ucraina ultra pessimisticam imaginationem peius fiat. Civitates vastatae arma pretiosissima producere debent, simulque Deus silvas et agros comburit ignibus vel a sole, cuius calorem auget, vel a fulmine tempestatum violentarum, vel etiam a voluntariis incendiariis humanis; media ad augendam hominum ruinam non desunt Deo omnipotenti creatori, YaHWÉH, Michaeli, Iesu Christo. Insuper, nos parare debemus ad famem et alia multa mala saevienda in societate occidentali, quae nihil defuit, per quinquaginta annos opulentiae; tempus iubilaei inter annos 1974 et 2024.

Furor communis

Quid dicimus de homine cuius mores mirabiles sunt quia vitam suam periculo mortali adducit faciendo res a multitudine humana iniustas iudicatas? Insanus est. Verane insania est an potius actio eius extraordinaria eum in mentibus humanitatis, quae normalis dicitur, pro insano habere facit? Ita vero, haec digressio a normalitate eum insaniam tribuere facit. Verus insanus nihil rationabilis facit quia ratiocinandi non potest. Praeterea, satis est ut magna multitudo hominum res iniustas collective agere incipiat ut haec inratio in normalitatem transformetur. Ex hac analysi emergit iudicium hominis in experienciis quas vivit vel non vivit fundari. Omnia quae non vivuntur insaniae adhaerent et omnia quae vivuntur in normalitatem ingrediuntur. Inter spectacula a multitudine probata sunt funambuli vel aequilibristae qui in filo ferreo vel synthetico in altitudinibus vertiginosis incedunt. In quodam relatu, iuvenis Helveticus sic testimonium dedit ut peritiam suam in timore altitudinis explicaret: "Omnia in mente sunt; quod quinquaginta centimetra a terra facere possum, in quavis altitudine facere possum." Clavem explicationis magni momenti nobis dat: Omnia in mente sunt. Timor altitudinis res naturalis est omnibus hominibus, quia simplex actus ambulandi et standi per experientiam acquirendus est. Immo, puer, in mundum veniens, invenit non facile esse stare duobus pedibus et cruribus, quae firmanda sunt, et facilius invenit genibus et manibus repere. Si cogitationes nostras adultas in hunc puerum proiceremus, eum dicentem audiremus: omnes hi homines insaniunt ut periculum standi erecti pedibus et cruribus suscipiant. Sed quia omnes alios sic agentes videt, intelligit se idem facere discere debere, et conatu post conatum, tandem in aequilibrio versatur, cum paucis casibus qui difficultatem actionis confirmant. Iudicium humanum igitur legi normalitatis subiacet, sed ita clare apparet hanc normalitatem ab experientia singulari pendere. Haec praefatio necessaria erat ad intellegendum quid sit fides in Deum Creatorem. Fides in eius existentiam ab experientia nostra singulari pendet, et Deus experientiam primorum testium suorum in Sacra Biblia scriptam curavit, ut per ultimos 3500 annos historiae Telluris, unaquaeque creatura humana ex experientia primorum testium suorum fructum capere posset. Nam se in potentia et actione Hebraeis revelavit, quos ex servitute Aegyptiaca circa annum 1500 a.C.n. eripuit. Eo tempore, furor constabat in non credendo in existentiam huius Dei, cuius opera manifesta et incontestabilia erant. Et inter populum qui ex Aegypto egressus est,

nemo existentiam Dei negare poterat, sed secundum naturam suam singularem, iam ei oboedire vel non oboedire poterant. Ita fundamenta fidei et incredulitatis, quae est eius contrarium absolutum, posuerunt. Incredulitas non est incredulitas, quia homines adducit ad conscie inoboediendum Deo qui vitam humanam ordinat et ordinat. In origine incredulitatis hodiernae erat cogitatio Caroli Marx, philosophi liberi cogitantis, qui declaravit: "Deum e caelo meo expuli." Ita transitum ab incredulitate ad incredulitatem significavit, quae consequenter explicationem suam non invenit nisi in recusatione submissionis huic magno et formidabili Deo. Ex eo tempore, incredulitas hodierna explicari potest saturatione mentis humanae, quae Deum iam non quaerit, quia vita humana et eius periti in omnibus rebus ei responsa et explicationes praebent quae eam satisfaciunt. Nihilominus, nulla harum explicationum nobis permittit intellegere existentiam fidei, quae credit in Deum Creatorem eiusque revelationes. Humanitas indulget paradoxo quod, quamvis officiali incredulitate sua, multae ex explicationibus historiae terrenae quas docet fundantur in revelationibus in Sacra Biblia citatis.

Quid igitur agendum est ut fidem habeamus et certitudinem adipiscamur Deum exstare et omnem carnem ei tandem rationem reddere debere? Sufficit habere experientias quae hanc fidem parvam nutrant et crescant. Res igitur est in actionem deducere experientiam quae nos a statu ignorantiae ad statum scientiae perducet. Et hoc principium ad funambulos pertinebat et eodem modo ad fidem in Deum pertinebit. Utroque, et exercitatio et adaptatio necessariae sunt.

Increduli terrae miliardia annorum existentiae tribuunt, sed Deus, ante annos circiter 3500, servo suo Mosi revelavit historiam terrestrem tantum 2500 annis ante tempus suum coepisse, cum populum suum Hebraeum ex Aegypto eduxit. Cui credere debemus? Coniecturae ab homine scientifico hodierno vel teste Dei qui ei in operibus potentibus suis adiuvit, per totam terram habitabilem temporis sui notae, ut confirmatur hoc testimonio Rahab, meretricis in Iericho habitantis, testimonio citato in Iosue 2:10-11: "*Audivimus enim quomodo, cum egrederemini ex Aegypto, Dominus siccavit aquas Maris Rubri vobis, et quomodo fecistis duobus regibus Amorrhoeorum trans Iordanem, Sehon et Og, quos interfecistis. Audivimus, et defecimus animo, et omnes spiritus nostri deiecti sunt ad conspectum vestrum; quia Dominus est Deus vester, qui est Deus in caelo sursum et in terra infra.*" Paganis vixit modo in medio urbis a paganis inhabitatae et fides eius nititur in moribus intelligentibus qui experientiam eius terrenam condicionaverunt servando vitam eius, dissimiliter omni populo suo a Deo cum urbe sua delete. Rahab bene dicit "*Didicimus*", sed sola prodest ex eo quod omnes didicerunt. Electio eius et mores eius tantummodo consequentiae erant rationis verae intelligentiae; quod me ad dicendum ducit... ..omnes alios quos Deus Iericho interfecit **furore quodam communi correptos esse**. Hoc intellegentiae contrarium absolutum definit. Et, ut vidimus, furor vel eius contrarium, intelligentia, ab unoquoque secundum suam normalitatis notionem aestimatur. Rahab, secundum experientiam, normalitas in iis a Deo interfectis residebat, et ipsa pagana erat. Sed normalitatem hereditatis et traditionum suarum impugnavit.

Hodie idem est; maxima pars hominum occidentalium irreligiosi sunt et repraesentant hodiernam insaniam humanam **collectivam** quam Deus etiam delere

parat. Quascumque rationes homo sibi praebeat cur revelatae voluntati divinae non subiiciatur, eius electio est verae insaniae quae eum ad mortem ducit. Utile est hac de re meminisse Deum hominibus tantum duas vias maxime oppositas offerre, ut hi versus ex Deut. 30:19-20 docet: "*Testes voco hodie contra vos caelum et terram, quod proposui vobis vitam et mortem, benedictionem et maledictionem. Elige vitam, ut vivas tu et semen tuum, **ut diligas Dominum Deum tuum**, ut oboedias voci eius, et ut adhaereas ei: in hoc enim pendet vita tua et prolongatio dierum tuorum, et sic habitare poteris in terra quam iuravit Dominus dare patribus tuis, Abraham, Isaac et Iacob.*" Per se patet hoc nuntium a Deo dirigi ad omnes homines qui hanc declarationem legent, non solum ad Iudaeos et Hebraeos descendentes « *Abraham, Isaac et Iacob* ». Hi patriarchae conditores Israelis carnalis etiam testes Dei sunt praesentati Israeli spirituali suo, aedificato super redemptionem a Iesu Christo obtentam, cuius mors expiatoria omnibus electis prodest, qui in duobus successivis foederibus divinis salvantur, et ab Adam.

Vera **insania**, noxiissima, non est ea quam humanitas, ut dicitur, normalis damnat et definit. Verus insanus non sollicitatur salute a Deo proposita, cum, cum ratiocinandi incapax sit, hanc oblationem intellegere non possit. Vera igitur **insania collectiva** pertinet ad mores turbarum, ut dicuntur, occidentalium normalium, quae, cum ad cognitionem condicionum a Deo praesentatarum aditum habeant, eas considerare nolunt, atque ita, etiam inscie, viam ingrediuntur quae eos ad mortem ducit. Nam, instructionem recusantes, in ignorantia manere malunt, quae, per inoboedientiam, eos ad mortem damnat, secundum monitionem a Deo datam.

Ingressus in fidem omni modo comparabilis est evolutioni transitus ab infante ad hominem. Alia est eorum necessitas cibi; infans lacte eget, dum homo cibo solido, quem in frumentis, leguminibus et oleribus invenit. Homo in Deo invenit omnes explicationes quaestionum legitimarum quae mentem eius imponunt. Prima autem quae imponit est: cur homo moritur? Legitima est quaestio iis qui sciunt Deum ipsum natura sua immortalem esse et praeterea vitam angelis caelestibus dedisse, quorum ii qui fideles manserunt iam cum eo hanc immortalitatem participant. Deinde responsum biblicum venit: mors est consequentia poenae collectivae, quae est ipsa prima forma insaniae collectivae, quam humanitas hereditat et saeculo in saeculum per sex milia annorum transmittit. Itaque, post haec sex milia annorum selectionis electorum terrestrium, mors electos salvos non amplius percutiet glorioso reditu Iesu Christi, sed necesse erit exspectare usque ad finem septimi millennii et ad executionem iudicii extremi, quod rebelles terrestres et caelestes tangit, ut ipsa mors deleatur et exemplar aeternitatis ac immortalitatis in perpetuum constituatur.

Multae responsiones ad omnes quaestiones nostras in Sacra Biblia inveniuntur, sed ut eas adipiscamur, hac lectione biblica nos nutrire debemus, donec eius contenta humaniter perficiamus. Haec autem peritia re vera infinita est, cum spiritus noster et intellectus spiritualis a vero et unico Deo, qui ipse est infinitus, nutriantur. Secundum imaginem infantis et adulti, necessitas nostra solidi cibi crescit cum incremento cognitionis nostrae scriptorum Sacrae Biblicorum. Biblia cibum omnibus aetatibus et gradibus evolutionis nostrae

spiritualis offert. Iam suo tempore apostolus Paulus Hebraeos, destinatarios epistulae suae, reprehendit quod " *lacte* " spirituali manebant, dum incrementum fidei eorum a " *cibo solido* " pendet; Heb. 5:12: " *Vos enim, cum debueritis esse magistri, rursus indigetis ut vos doceant elementa prima oraculorum Dei; et lacte indigetis, non cibo solido.* " Quanto magis igitur haec obiurgatio hodiernis fidelibus Christianis dirigitur, scientes veritatem spiritualem nunc plene revelatam esse et cibum solidissimum, reservatum tempori finis mundi, esse revelationem contentam in prophetiis biblicis Danielis et Apocalypsis, praecipue, sed non solum. Nam tota Biblia est fulcimentum revelationum propheticarum, ut mihi occasio fuit demonstrare in studiis in hoc opere propositis ut cibus, sub titulo spirituali " **mannae ultimorum Adventistarum ambulantium** " fidei et operum.

In hoc fine mundi, hominibus adhuc est optio ut alterutra ex duabus viis a Deo propositis sequantur: **insania communis** an **intelligentia communis**, cum hoc iudicium valoris a numero fautorum qui eos ferunt pendeat. Sed heu illis, qui plurimi sunt non sunt intelligentissimi, sed rebelles, et finis eorum, in Sacra Biblia prophetatus et revelatus, minime invidiosus est. In suis experienciis individualibus, homo se, suis particularibus, a similibus distinguit. Exemplar eius tum duo iudicia opposita excitat: invidetur, aut miseratur. Et reactio spectatorum et iudicium qui sumus a nostra personalitate pendet. Electi invidentur a futuris electis et miserantur ab iis qui eos insanos putant. Sed in mentibus electorum hoc iudicium vertitur et invertitur: insanissimus duorum non est quem putas; non ego sum, electus, sed tu, lapsus, et finis tuus dignus erit immitis.

Hactenus, tantum mentionem feci de illa communi insania qua revelationem biblicam, quae in exitu Hebraeorum ex Aegypto a Mose ducto fundatur, ignorare cupimus. Sed etiam maior est illa communis insania quae homines nostri temporis ad recusandum et repudiandum testimonium fidei Christianae impellit. Hoc quia Iesus Christus testis nobis multo propior est et tota vita nostra occidentalis in hoc exemplo vitae Christianae aedificatur. Calendarium nostrum in eius praesumpta nativitate fundatur, quamquam falsum est et sex annorum mora notatum. Sed denique hic error, Dionysio Parvo monacho Catholico Romano ortus, nullas nobis consequentias habet, quia data temporum in prophetiis revelata in forma durationum actionis ad datas in hoc falso calendario receptas pertinentium exhibentur. Nuntii a Deo traditi ergo omnino identificabiles manent, quamvis erroribus quibus hoc falsum calendarium constitutum est. Testimonium Iesu Christi per duo milia annorum per testimonium sanctorum servorum eius continuatum est, quomodo igitur non accusare possumus hanc repentinam cupiditatem contemporaneorum nostrorum ignorandi hoc constantem, antiquum, bis millennarium testimonium communis **insaniae**? Haec communis insania non nisi ex electione communi oritur, societatis enim quae libertatem amat et tam rebellis facta est ut iam non possit ferre ideam divinae auctoritati parere debere. In fabula Ioannis de Lafontaine, "Vulpes et Uvae," vulpes se consolatur quod uvas nimis alte positas non cepit, dicens eas nimis virides esse, et hodie homo sibi ius tribuit Deo non parere simulando eum non existere. Haec electio, cum maioris partis sit, fit norma normalitatis et fructus constituit communis **insaniae** quae mavult ignorare facta quae Dei existentiam iustificat, ne ei parere debeat.

Nulla enim inventio scientifica moderna Dei non-existentiam demonstrare potest, immo vero haec inventa hominibus tantum permittunt ut immensam sapientiam et potentiam Dei, qui vitam creavit et omnia quae eam formant et continent, detegant. Haec saltem est deductio quam ex his factis **intelligentia communis** sanctorum electorum, sanguine Iesu Christi redemptorum, haurit.

Criteria selectionis ultimorum electorum altissima sunt, quia, cum multam lucem ultimis sanctis servis suis in beato statu servorum voluntariorum Domini et Magistri sui attulerint, magna est Dei exigentia et implicat eorum cognitionem ultimarum eius praeceptorum. Ultimi electi totam historiam religiosam in terra ab Adam et Eva constructam cognoscere debent. Evolutionem historicam, quae per progressionem oblationis divinae salutis homini peccatori observatur, cognoscere et sequi debent. Patriarchae enim normam huius constructionis spiritualis constituunt, quae ad primum adventum Iesu Christi ducit, qui venit ut " *Agnus Dei* " " *ad tollenda peccata mundi* "; quod voluntatem Dei exprimit, non autem effectum rarissime obtinendum. Sanguis enim Christi effusus est tantum in commodum eorum quos solus ipse dignos redemptione sua agnoscit, et hoc criterium tantum veros electos suos pertinet. Ut ipse Iesus dixit in Matthaeo 5:17, venit " *ad implendam legem* " non ad docendam: " *Nolite putare me venisse ad solvendam legem aut prophetas; non veni ad solvendam, sed ad adimplendam.* " Nota subtilitatem locutionis " **sed ad adimplendam** "; Non dicit " **ad implendum illud** " et impletionem tantum partis huius legis et prophetarum confirmat, quod extensionem et validitatem huic legi Mosaicae datam, durante novo foedere suo, confirmat.

Vitia successiva quae ultimae generationi humanae attributa sunt ea sunt quae per tempus accumulata sunt. Et iam notanda est "**arrogantia**" regiminis papalis Catholici, quod normam embryonicam Reformationis ^{saeculo XVI susceptae} reiecit. Quam ob rem, Francia regimen Catholicum Romanum mansit usque ad Revolutionem Gallicam. Scelera ab hac falsa religione Christiana commissa taedium religiosum Gallorum iustificaverunt, et iure. Sed si damnatio huius regiminis legitima erat, contra, neglectio nuntii a veris testibus divinis Reformationis Protestantis prolata Galliam coram Deo gravissimam ream faciebat. Nam eorum agendi modus pacificus et docilis ad exemplar a Iesu Christo praesentatum conformabatur, quod testimonium eorum dignum receptione faciebat. Sed hac aetate, solum armorum strepitus audiebatur in contextu bellicae oppositionis falsorum Protestantium qui armis in manu contra veros Catholicos pugnabant. Etiam in Gallia, res a liberis cogitatoribus et philosophis cultura Graeco-Romana repletis restituta est. Nuntius misericordis amoris divini ergo inaudibilis et invisibilis in populo Galliae, qui nationaliter atheus factus erat, mansit. Strategice, diabolus, per aliquod tempus, libertatem et vim globalem huius exemplaris societatis republicanæ, quae, libertate sua glorians, eam exportavit et mundum **furore suo communi seminat**, fovit. Duobus saeculis post, in tranquillo contextu religioso, fides Catholica paulatim resurrexit et sectatores suos iterum seducere coepit. Itaque exemplar eius hodiernum Catholicismus manebat, adhuc a minoritate hominum, baptismo in pueritia accepto et imposito, sine ullo minimo electo, exercitatus. Sed auctoritate Papae Romani hanc lacunam implevit. Et qui eum nunc sustinent, non iam pueri sunt, sed adulti, Deo pro electionibus suis

religiosis responsables. Tum demum id intellegere debemus; **furor collectivus** tam electiones subditorum saecularium quam electiones religiosas tangit, quod eum exemplar typicum societatis a Deo omnino separatae facit. Et in hoc exemplo omnes nationes castrorum occidentalium invenimus. Sed aliae nationes non magis commodantur, quia in Iesu Christo unicum Servatorem divinum homini peccatori universali propositum non agnoscunt.

Tempore progrediente, Deus veris Protestantibus aetatis 1843-1844 lucem divinam suam attulit, primos usus prophetiarum Danielis et Apocalypsis illuminans. Anno 1844, die XXIII Octobris, poenas ad contemptum eorum ob probationem fidei propheticae, Deus foedus pristinum cum falsa religione Protestantica, herede apostasiae Protestanticae saeculi XVI^{et} subsequentium, rupit. Haec fides agnoscitur mixtura sacri et profani, uno pede in mundo et valoribus diabolicis, altero in fallaci assertione religiosa in Sacra Biblia fundata. Probata fides Protestantica fidem Adventistam produxit, deinde fidem Adventistam Septimi Diei, et post haec nihil. Sed officialiter reconciliata est cum priore inimico capitali, religione papali Catholica Romana, et hoc foedus officiale rupturam definitivam cum Deo confirmavit.

Tempore procedente, **furor communis** ad Adventismum Septimi Diei se extendit, qui a Deo inter annos 1980 et 1994 probatus est. Iterum, ingressus eius in foedus Protestantismi anno 1995 reiectionem suam a Deo confirmavit.

Et ex hoc ultimo falso nuntio de reditu Iesu, qui impleri debuit die XXII Octobris autumnus anni MCMXCIV, solus depositarius mansi recentissimarum revelationum a Deo datarum, quas cum omnibus dilectis eius, qui in hoc opere collaborant vel collaboraturi sunt, prope et longe, per orbem terrarum dispersi, communico.

Ubiunque animas humanas occupavit, **furor communis** signum est divinae maledictionis. Ad eam effugiendum, singillatim, conscientiae expergefatio necessaria est, et scio Iesum hanc expergefactionem effecturum esse, scientes ubi sint ii qui aeterna eius salute digni sunt. Contra mundum perversum et amissum, electi congregantur, uniti in intelligentia collectiva et individuali a Deo data. Haec intelligentia collectiva manifestatur per demonstrationem amoris erga veritatem ab unoquoque eorum. Omnes conscii sunt necessitatis oboediendi voci Dei Creatoris, cuius amor revelatus optimam probationem constituit desiderii sui eos aeternaliter beatos reddendi. Hic est unicus finis ordinationum eius, mandatorum eius, statutorum eius et legum eius, scriptarum et revelatarum in Sacra Biblia eius; verbi eius divini scripti ad salutem electorum.

Societas, furori communi dedita, duo genera mendaciorum producit. Primum genus est mendacium voluntarium quod consulto decipere conatur; secundum est mendacium involuntarium quod ex eo oritur quod negat existentiam vitae caelestis, quae pro factis observatis respondet, et deinde falso haec facta aliis causis humanis attribuit. Haec res, in rebus nostris praesentibus, pertinet ad celebrem calefactionem globalem quae humanitatem ad anxietatem impellit et, per restrictiones vitae, solutiones quaerit ad hanc quaestionem sollicitantem solvendam. Reus manifestus est, scilicet, homo et eius consumptio quae dioxidum carbonis producit, per autocineta sua, calefactionem suam, officinas suas, et

vaccas suas accusatas de veneno atmosphaerae flatu oneratis gasibus inflammabilibus, incluso dioxido carbonis. Et hic iam societas non computat 2100 experimenta nuclearia ab anno 1945 facta. Dum una ex eius bombis in atmosphaeram multo plus mittit quam urbs ut Lutetia toto anno producere potest. Sed error principalis nondum adest, et ad eum corrigendum, solus homo spiritualis id facere potest. Hoc eo magis verum est cum scientifici agnoscant se praesentiam macularum obscurarum in sole observasse, quod intensificationem agitationis eius et radiationis solaris interpretatur et revelat. Sol igitur est qui culpandus est in hoc calefactione globali per totam terram observata. Sed haec scientia tantum notat quod solus homo spiritualis explicare potest: cur sol vehementius calescere incipit? Quia Deus ei imperat, et Ei oboedit. Ut de hac explicatione certus simus, sufficit meminisse Iesum, dum in terra moratur, in ministerio suo messianico, apostolis suis demonstravisse se, verbo suo, tempestatem violentam in lacu Galilaeae ortam statim sedare posse. Nos, testes eius pro nostro tempore, nullum ius habemus sustinere et participare in disseminatione mendaciorum quae Deum gloria sua, potentia infinita eius ut Deus creator iustificatum, defraudant. Praeterea, vi et auctoritate biblica revocare volo Deum esse auctorem calefactionis nostrae globalis, tam realis quam intentionalis, cum flagellum inimicis eius in societatibus peccatricibus inflictum constituat. Hac quoque occasione utor ad memorandum Iesum, tempore ministerii sui terreni, in perturbationibus mentium hominum non nisi fructus actionum a daemonibus caelestibus, diabolo consociatis, ductarum vidisse. Iesus haec non morbo, sed potentiis mali tribuit. Sufficit ei daemonibus imperare ut victimas humanas e praesentia eorum liberarent, ut perfecte et statim sanarentur. In omnibus rebus responsionem in Deo et in Deo solo invenire debemus. Nam in eo, totam vitam caelestem, sive benedictam sive maledictam, invenimus, quae nobis invisibilis est et tamen, magnopere et fundamentaliter, activa. Mox, anno 2029, occasionem habebimus videndi solem digito et verbo Dei Creatoris obedire, secundum haec biblica prophetica nuntia: Apoc. 16:8-9: "*Quartus angelus effudit phialam suam in solem, et datum est illi igne aestuare homines; et ardoris facti sunt homines igne magno, et blasphemaverunt nomen Dei, qui habet potestatem super has plagas, et non egerunt paenitentiam ut darent ei gloriam.*"

Bonum et malum

Legimus in Genesi 2:29: "*Produxitque Dominus Deus de humo omne lignum pulchrum aspectu et ad vescendum lignum quoque vitae in medio paradisi lignumque scientiae boni et mali.*"

Haec est prima vice qua locutio "***bonum et malum***" in Sacra Biblia memoratur, sed non ultima, nam eam in aliis versibus et libris quae proponit inveniemus. Haec locutio doctrinam fundamentalem et maxime revelantem in se continet, quae nobis permittit ut continuam passionem a Deo ipso, in persona et in spiritu, expertam detegamus. Est ut nobis det facultatem intellegendi hanc rem quam Deus creavit in dimensione nostra terrestri, quae portare debebat "*hominem ad imaginem Dei factum*." Secundum hanc assertionem, homo sic capax redditur

intellegendi quid Deus de "**bono**" sicut de "**malo**" sentiat. Ideo haec duo verba studere et intellegere debemus quid repraesentent.

Quomodo ea definire possumus? In plano physico et carnali, "**bonum et malum**" multis gradibus progressivis sentiuntur. Saltem "**bonum**" exprimitur eo quod totum corpus eiusque organa sine ullo dolore funguntur, adeo ut eius existentia ab homine ignoretur vel obliviscatur. "**Bonum**" tunc "benessere" appellatur quia iucunde sentitur. "**Bonum**" et malum quinque sensibus nostris exprimuntur, qui sunt visus, auditus, olfactus, gustus et tactus. "**Bonum**" tum visione iucunda, auditu probato, odore iucundo, sapore delicioso et tactu sensibili et utili causari potest. "**Malum**" logice per contrarium horum exprimitur, cum absolutum contrarium "**boni**" designet. Et ita, "**malum**" causa doloris est, et dolor symptomum praesentiae "morbi".

bono vel malo " experimur, nonnisi imago carnalis est eorum quae Deus in mente sua experitur. Haec idea confirmatur in hac citatione Pauli qui dicit in Eph. 5:23: "*Nam vir caput est mulieris, sicut Christus caput est ecclesiae corporis eius, cuius ipse est Salvator.*" "*Mulier*" formata est ex "*costa sumpta*" ex corpore Adami, secundum Gen. 2:22: "*Tunc Deus formavit mulierem ex costa quam sumptam de viro, et adduxit eam ad hominem.*" Electio "**costae**" ex Adamo a Deo iustificatur munere "*mulieris*," quae collocatur in sensu spirituali aequae ac litterali, "iuxta" "**virum**" "**suum**," "**virum**" "**suum**," Christum vel Adam. Hanc ideam explicando, intellegere possumus Deum imaginem corporis sui in terra et dimensione terrena aedificare, quia ipse est spiritus et vita et omne quod vivit, in eo vivit. Ante peccatum, in originali puritate et innocentia, Adam et Eva perfecte repraesentant propositum quod Deum ad creandas coram se personas liberas et sui iuris duxit, capaces eum libere amare sicut ipse amari desiderat.

Sed hoc consilium Deo dolorem continuum imponet propter electiones creaturarum liberarum, sed rebellium, inoboedientium et rebellium. Opera autem harum electionum rebellium Deus "**mala**" appellat, quia eum per dolorem moleste "**malum**" sentire faciunt. Ita ut, creando liberos et independentes contrapartes, Deus simul vitam electorum creat, qui desiderium amoris eius implebunt, sed etiam monstra quae "morbum" in "**corpus eius**", id est, in creaturas vivas inferunt. Nam vita hominis terrestris carnalis et aspectum physicum, "**corpus**" appellatum, et aspectum mentalem, "**spiritus**", habet. Et ambo imago "**corporis**" "**Dei sunt**". Primum angelos caelestes creando, Deus creaturis suis similitudinem "**spiritus**" sui vitae tantum dat. Nam corpus earum physicum non subit corruptionem, quam habitus rebellis meretur, quae apparebit cum rebellionem primi angeli creati, cui Deus deinde nomen Satanam dabit, quod "Adversarium" significat. Atque Deo, species adversitatis sentitur, ab eo, sicut homo sentit "morbum" qui corpus et spiritum eius aggreditur. Absentia doloris corporalis angelos impedivit ne intellegerent vim doloris a Deo sensati; tantummodo sentire poterant displicentiam spiritui Dei sui impositam. In hac creatione entium caelestium, mors non venit ut percuteret existentiam entis rebellis cuius vita prolongata erat. Attamen principium mortis iam praeexistebat in iudicio divino quod eos attingebat; in actum deducendum erat tantum in fine programmatis a Deo parati, id est, in fine septem milium annorum reservatorum creationi terrenae, inter quae primum terra in qua Deus demonstrationem vitae

perfectae ordinaturus erat, quam perficiturus erat suo tempore, fine quarti millennii, in corpore humano nomine Iesu Nazareni. Victoria eius super peccatum et mortem in Iesu Christo obtenta ei ius daturam erat servandi electos suos terrestres, sed etiam eliminandi in igne " **mortis secundae** " rebelles terrestres et angelos daemonicos, necnon ducem eorum, Satanam.

" **Bonum** " facile est agnoscere, cum ad omnes valores a Deo Creatore, Legislatore Supremo, probatos et ordinatos pertineat. Lex Mosaica hanc " **boni** " normam secundum Dei conceptionem huius verbi revelat.

" **Malum** " autem duplicem significationem habet, quam nosse oportet. In lingua Gallica, usus vocabuli " **mal** " confusum esse potest. Ideo has duas significationes clare distinguere debemus.

Sensu omnino contrario verbi " **boni** ," " **malum** " ad id refertur quod Deus maledicit, quod improbat, et quod formaliter et irrevocabiliter damnat. Hoc genus " **mali** " saepe coniungitur cum eo quod Deus " *abominationem* " appellat et " *abominabile* " iudicat. Et ad " **abominationem** " exsequendam , homini sufficit omnia facere quae Deus improbat et damnat. " **Abominatio** " originem trahit in spiritu disputationis, et diabolus, Satanus, prima creatura a Deo perfecta creata, etiam prima creaturarum suarum fuit quae cum eo disputationem iniit. Disputatio legitima est tantum inter duas opiniones oppositas duarum creaturarum. Sed disputare cum Deo sensu caret, quia fons intelligentiae est et perfectam dominationem habet super omnia argumenta reflexionis. Multo ante angelum et hominem, ipse cognovit problemata et tormenta quae libertas afferre posset iis qui ea modo libertario utuntur, id est, iis qui limites rationabiles libertatis excedunt. Si maior libertas possibilis fuisset sine damno creaturarum suarum, Deus eas ea frui permisisset. Sed res non ita se habet, et amor eius tamquam Patris eum adduxit ut praesidia circa creaturas suas poneret, id est, leges quae limites verae libertatis statuunt. Ultra hos limites, peccatum et mors sunt, quae praemium eorum est. Et haec res me admonet de illis militibus Ucrainis qui in terram ab adversario Russo captam progrediuntur, multas fodinas effodere cogentes, periculo ne una cum eis explodant. His fodinis quae mortem afferunt obviam, homo prudens est et eodem modo agere debet erga peccatum, quod aditum ad " **mortem secundam** " iudicii extremi dat. Et hic secundus casus, anno 6999 ab Adamo sive 2999 p.C.n., in historia realitatis aequae ac primus referetur; quod hanc admonitionem dignam facit ut graviter accipiatur.

Altera significatio vocabuli " *malum* " est ea quae dolorem et afflictionem causat. Hoc genus " *mali* " tam a Deo quam a diabolo et eius humanis agentibus exercetur. Itaque Deus " *malum* " non facit cum "mala" ut poenas infligit; hoc necessarium fit cum infidelitates creaturarum eius puniri debent, quia ad gradus intolerabiles etiam Deo, patientissimo omnium viventium, perveniunt.

Resonantes divinum mandatum datum in Deuteronomio 30:19, iterum legimus in Isaia 7:16: " *Sed antequam sciat puer repudiare malum et eligere bonum, terra cuius duos reges times, derelicta erit.* " Spiritus futuram eius incarnationem in "puero" Iesu Christo praedicat. Sed in hoc versu invenimus experientiam quam omnes futuri eius electi, sanguine eius effuso et perfecta iustitia eius redempti, subire et prosperari debebunt: " **repudia malum et elige bonum** ." Et iam idea quae se imponit est ut sciant " **repudia malum et elige**

bonum ", electi scire debent quomodo discernere quid Deus " **malum** " vocet et quid " **bonum** "; quod implicat ut bonam cognitionem doctrinae totius Sacrae Bibliorum habeant. Qui unum vel alterum ex duobus successivis foederibus subaestimant, ita nullam spem habent ut unus ex electis eius fiant.

Quid enim Deus ab homine postulat? Ut eum amet et oboediat. Eius postulationibus obviis, quid diabolus in vita quam dirigit proponit? Si ex statu societatum Europae occidentalis hodiernarum, et praesertim in exemplo Gallico, iudicaverim, non nisi compedes video, quibus creaturae, ut dicuntur, "liberatae" includuntur, quae tamen, re vera, legibus restrictivis, innumeris prohibitionibus vel obligationibus subiiciuntur. Haec est, scilicet, status hodiernus in hac terra, quae libertates suas magno celeritate his annis recentibus contrahi vidit, dum mandata magis magisque auctoritaria a gubernio Europaeo Bruxellis instituto iussis accipit et oboedit. Francia libera erat, tantum, tempore libertatis post bellum. Sub praesidentia Generalis de Gaulle, adhuc auctoritati Civitatum Foederatarum Americae resistebat. Sed Praeses Sarkozy Franciam in foedus NATO restituere curavit, et ex eo tempore, tantummodo calamitosas consequentias subiugationis Europaeae passa est, pro se et incolis suis. In nationibus nostris liberatis, homo avaritiae argentariorum traditur: argentariarum, societatum assecurationis. Hae omnes institutiones pecuniariae officia offerunt quae eas ditant auxilio corporum gubernantium. Leges feruntur ut eorum postulatis satisfaciant. Omnia ita ordinantur ut quam plurimum pecuniae a cliente extrahantur et ut effusio pecuniae quam minima sit. Praeterea, leges quae libertatem magis magisque coartant quasdam mensuras obligatorias faciunt: galeam motociclistis et birotis, cingula securitatis, et inspectiones technicae vehiculorum motoriorum. Haec omnia, et index minime exhaustivus est, magis magisque constant et rationes hominum pauperum onerant. Cum invidia cogito de illis nationibus minus progressis ubi homines adhuc motociclis vehi possunt, capillis in vento volantibus, libere et sine restrictione; hoc unum tantum exemplum est, sed libertas individualis re vera multum contrahitur. Vel solum propter vitam collectivam quae multas communitates cum moribus et religionibus inter se incompatibilibus coniungere debet.

Vita occidentalis manifeste ordinata est ut cum ordine divino certet. Nam ipsa quoque suam notionem "*boni et mali* " habet. Et bellum in Ucraina furens "malum" absolutum pro castris occidentalibus illustravit: neglegentiam Russiae in lege nationali Ucrainae observandi. Attamen haec caterva humana valde hypocrita est, dissimilis Deo Creatori, qui numquam exceptiones principiis et iudiciis suis facit. Sententia huius castrorum humanorum ingenti modo variat secundum tempus et locum. Putsch militaris, qui modo praesidem Nigri electum, Franciae faventem, die XXVI mensis Iulii anni MMXXIII evertit, ab occidentalibus nostris unanimiter damnatur; iidem qui illam a rebellibus Ucrainis in Foro Maidan Kioviae anno MMXIII peractam sustinuerunt et hortati sunt; putsch quo praesidem Russiae legitime electum illius temporis everterunt. Deus noster iustitiae igitur eventus organizat ad hypocrisin huius castrorum occidentalium denuntiandam, quae, per fidem Christianam distortam et infidelem, hostem suum et scopum irae divinae constituit. Et hac re utor ad clarificationem faciendam. In interpretatione " **regis Meridiei** " Danielis 11:40, Niger probabiliter partes primas

aget, quia privilegium eius fodinas uranii possidendi ei, pro Francia, cliente hactenus privilegiato, characterem strategicum momenti existentialis tribuit. Attamen praesentia Franciae a nova potentia et parte magna incolarum eius non iam accipitur, nec sustinetur. Praeterea, terra 98% Musulmana est. Conflictus, a magno interesse Gallorum qui omnia in energiam nuclearem collocaverunt, ut necessitates electricitatis suae supplerent, impulsus, igitur in proximo futuro probabilis est. " **Rex Meridiei** " ibi identitatem probabilem induere videtur et religio eius Musulmana eum ducem bellicae seditionis nationum Musulmanarum, iam Occidenti et Franciae praesertim inimicarum, facere potest.

Praeteritum coloniale grave ei impedimentum est, sed post hoc tempus coloniale, interventiones armatae in variis nationibus Africanis etiam odium contra eam excitaverunt. Bellum Algerianum, interventus in Litore Eburneo, nuperrime Libya, et nuperrime Mali fuit. Sed Africani etiam participationem militarem Franciae in Bello Balcanico et ingentes subsidia pecuniaria et oblationes armorum Ucrainis factas secuti sunt. Haec agendi ratio imperialistica eos tandem exacerbat. Praeterea, sciunt, ut divitiis Africae pergant explere, colonizatores occidentales a collaboratoribus localibus, a pristinis nationibus colonizatoribus sustentatis, substitutos esse. Ira nunc in Nigro erumpens testatur, magno numero Nigerorum, limitem tolerabilis attigisse et superatum esse. Laqueus a Deo Occidenti positus appropinquat confirmando auxilium et corroborationem quae Africa, " *rex austri* ", Russiae praebet. Citando " *Puth* ," Libyam, et " *Cush* ," Aethiopiam, Deus revera praedixit rebellionem totius Africae, Africae Septentrionalis et Nigrae, contra commoda Occidentalia, et mox exercitus eorum, saltem, exercitum Gallorum. Atque haec duo nomina, "Libya et Aethiopia," identitatem huius " **regis austri** " revelant. Hoc confirmat cogitationem antiquam primam quae mihi in mentem venit durante primo meo studio huius prophetiae. Nexus inter locutionem " *regem austri* " et " *reginam austri* " feci, quod, in Matthaeo 12:42, verbis Iesu Christi, "reginam Sabae" designat, quae propter universalem sapientiae suae famam "Regem Salomonem" visitare venit: " *Regina austri surget in iudicio cum generatione hac et condemnabit eam, quia venit a finibus terrae audire sapientiam Salomonis, et ecce, maior quam Salomon hic est.* " » Haec damnatio infidelium, hoc tempore Christianorum, a divino et humano Salvatore et Domino nostro prophetata, iam impletur in hac ruptura relationum inter Niger, cum Francia et prioribus nationibus colonizantibus Europae. Si originaliter " *regina Austri* " solum in territorio Aethiopiae regnabat, in prophetia, hoc nomen Aethiopia designat, globaliter, omnes nationes Africae Nigrae, quarum originem habent progressionem et expansionem saecularem populi Aethiopici. Prophetia igitur fortasse nuntiavit praesentem expergefactionem Africanam, quae eam omnino unificare posset contra odium communem hostem: priorem colonizatorem Europaeum; Quod designat praecipue Franciam, Belgium, Italiam, Lusitaniam et Angliam. Quare non mirum est hanc unificationem fieri in commodum Russiae aliorumque sociorum, inter quos Sina. Die XXVI mensis Iulii, anno MMXXIII, res nova militaris in Nigro facta ianuam aperuit demonstrationi indignationis contra Franciam, per fere totam Africam communis. Haec actio Europaeos a solo Africano expulit, et strategicam fusionem " **regis Meridiei** " **Africani** et " **regis**

Septentrionis " Russici vidimus . In proxima parte, aggressio horum duorum "**regum** " contra territorium, solum, Europae dirigeretur.

Occidentales assueti sunt normis valorum suorum, in quibus cogitatio humanistica, magis magisque praesens, eis imaginem pulchram sui praebet; hoc, adeo ut persuadeantur eos exemplar societatis idealis constituere et consequenter illud toti terrae imponere conantur, cum misericordia intuentes gentes quae incepto eorum inimicae manent. Praeterea, naturam eius abominabilem detegere potest quis solum per lectionem Biblicae in qua Deus suam conceptionem "**boni et mali** " exhibet. Contemptus Occidentalis horum verorum normarum divinarum apparet in hac exprobratione citata in Isaia 5:20: "**Vae qui dicunt malum bonum, et bonum malum** , qui ponunt tenebras lucem, et lucem tenebras, qui ponunt amarum dulce, et dulce amarum" ! » Haec accusatio de valoribus divinis evertendis societates nostras occidentales hodiernas republicanas tangit.

In hoc capitulo quinto Isaiae, Deus sex exempla actionum dat quae "**vae** " divinam super reos afferent. Monitio universalem habet ambitum et ea hic propono, quia versus vicesimus tantum quartus est ex sex. Nota quod hae sex maledictiones homines sensu generali, in profano eorum actu, pertineant, et sic designant eos qui rei sunt perpetuitatis terrenae. Sed exempla citata etiam spiritualiter significationem habent quae Deum ad ea in compositionibus prophetiarum suarum utenda ducit.

5:8: "**Vae qui addunt domum ad domum, et agrum agro iungunt, usque ad terminum loci, et habitant soli in medio terrae!** " Scopus indignationis Dei est speculatio fundorum; malum praecipue praevalens in societatibus nostris occidentalibus hodiernis. Exemplar capitalisticum Civitatum Foederatarum Americae, quod favet divitiis privatis egoisticis, hic specificè designatur. Deus ita nobis revelat se communicationem bonorum et verorum valorum promovere.

5:11: "**Vae qui properant mane post ebrietatem, et sero nocte vino arduerunt!** " Alcoholismus et ebrietas eius etiam signa externa et fructus a nationibus divitibus generati sunt.

5:18-19: "**Vae eis qui trahunt iniquitatem funiculis impietatis, et peccatum quasi funiculis curruum** ," et qui dicunt: *Festinet, et cito veniat opus eius, ut videamus; veniat et fiat lex Sancti Israel, et sciemus illud!* "*Hic versus paenultimus imprimis "peccatum**" repellit quod foedus oecumenicum Christianum a Papali Ecclesia Catholica Romana ordinatum et quod Deus praecise per "**currus**" in Apoc. 9:9 repraesentat: "**Habebant loricas quasi loricas ferreas, et sonitus alarum earum quasi sonitus curruum equorum multorum currentium in proelium ."* Hi "**currus** " sunt symbola "peccatorum " ecclesiarum congregatarum ad defendendam, iustificandam et denique imponendam requiem hebdomadalem diei Dominici, a Constantino I, imperatore Romano ' ab anno 321, primo die constitutam. "**Proelium** " evocatum eos coniunget in reditu Christi et nomen "**Armageddon** " in Apoc. 16:16 feret. In versu 19, Deus loquitur de irrisione et superbia inimicorum suorum irreligiosorum, religiosorum vel saecularium, agnosticorum vel atheorum, qui eum publice contemnunt.

5:21: "**Vae qui sapientes sunt in oculis suis et in oculis suis intellegunt!** " Deus hic non loquitur de vera intelligentia quam electis suis dat, sed damnat

falsam intelligentiam quam inimici eius sibi falso tribuunt, mendacia religiosa vel scientifica iustificantes.

5:22-23: " *Vae his qui fortes sunt ad bibendum vinum, et fortes sunt ad miscendum potum siceram; qui iustificant nocentes pro praemio, et iura innocentium auferunt!* " Hic Deus rem versus undecimi tractat, cui addit iniquitatem iniustitiae a iudiciis humanis pecunia corruptis. Hic iterum, exemplar Civitatum Foederatarum Americae, ubi principium fideiussionis solutae divitibus reis permittit libertate sua frui, exemplar generis est. Sed hoc ultimum exemplum invenit anno 2023, aliud exemplar etiam iniquius et corruptius quam America Civitatum Foederatarum Americae, quae eam militariter adiuvat ut castra NATO iungat. Haec est scilicet Ucraina, cuius exemplar anarchicum culmen iniquitatis attingit; quod Deum ducit ad aedificandas super eam causas ruinae dominationis occidentalis. Et de hac re, Kalendis Augustis ²⁰²³, Francia cives suos e Nigro evacuat, ubi novus limes bellicus aperietur, ad magnum gaudium Russiae, quae tantum hanc diversionem exspectat ad totam Europam aggrediendam.

Cognitio nostra Dei numquam satis magna erit, sicut Iesus in Ioanne 17:3 dixit: " *Haec est vita aeterna, ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti, Iesum Christum.* " Et ut veram naturam Dei detegamus, id facere debemus per totam Bibliam perscrutando, reactiones eius in singulis casibus revelatas, et verba Iesu Christi pretiosa sunt ad hanc imaginem compositam Dei invisibilis construendam. Conditiones benedictionum eius et maledictionum eius ad hunc finem revelantur.

In Evangelio secundum Matthaeum capitulo vicesimo tertio, Iesus octo versibus "vae" pronuntiat contra scribas et Phariseos populi Iudaici. Sed hae exprobrationes perfecte ad doctores religiosos aetatis Christianae pertinent, corruptos ab hereditate Catholicismi Romani papalis; qui eos in toto, anno bis millesimo vicesimo tertio, tangit. Hic sunt hi octo versus quos Iesus Christus eis dirigit. Moneo vos Iesum "vae" pronuntiare ei qui " **mala** " facit. Et criterium quod Iesus citat et quod haec nuntia perpetuos reddit est vocabulum " **hypocritae** ", quod doctores infideles indignos munere suo vel ministerio designat.

23:13: " *Vae vobis, scribae et Pharisei **hypocritae** ! Quia clauditis regnum caelorum ante homines; ipsi non intratis, nec introeuntes sinitis intrare.* " Tempore Iesu, haec accusatio religiosi Iudaei praedicebat consequentias quas futura eorum officialis reiectio actionis messianicae afferret, eis et iis quos docebant. Aetate Christiana, haec culpa reproducta est per eandem reiectionem lucis divinae a Catholicis saeculis XII et ^{XVI}, a Protestantibus annis MDCCCXLIII-MDCCCXLIV, et ab Adventismo officiali inter annos MCMLXXXII et MCMXCI, usque ad eius officialem damnationem a Christo qui eam " **evomuit** " anno MCMXCIV.

23:14: " *Vae vobis, scribae et Pharisei **hypocritae** ! Quia domos viduarum devoratis et preces longas facitis; ideo severius iudicabimini.* " Iesus Iudaeos religiosos exprobrat quod infirmitate "viduarum" abutuntur ut inde lucrentur " **domos eorum devorando** ", **specie fallaci falsae pietatis quam** " *precibus longis* " attribuit. Monitum: " *severius iudicabimini* " a Iacobo in Iacobo 3:1 revocabitur. Locutio "domos devorare" significat has domos intrare et possidere. Et scimus saepe, post mortem maritorum, viduas auxilium et subsidium

religiosum petere. Hoc modo sacerdotes Catholicismi familias intraverunt, opinionem suam Deo imputatam imponentes. Sic auctoritatem in superioribus ordinibus societatum occidentalium adepti sunt et dominationem Catholicismi papalis confirmaverunt. In omnibus familiis nobilibus, sacerdos localis locum ad mensam familiarem habebat. Et doctrina eius erat norma pro alimento spirituali familiae congregatae. Quam ob rem Iacobi 3:1 eos qui in nomine Dei veri docent monet, dicens: "*Nolite magistri fieri, fratres mei, multi ex vobis, scientes quoniam durius iudicabimur.*" Haec admonitio falsam doctrinam Catholicam damnat, sed etiam, ab anno 1843, doctrinam a pastoribus religionis Protestantis datam et eam ab Adventismo officiali datam, ab anno 1994.

23:15: "*Vae vobis, scribae et Pharisei, **hypocritae** ! Quia circuitis mare et aridum ut unum proselytum faciatis, et cum factus fuerit, eum facitis duplo filium gehennae quam vos ipsos.*" Ut agnoscatur, religio sectatores habere debet et numerum sectatorum suorum continuo augere; hoc per omne tempus. Iudaei hoc sciebant et fecerunt. Sed finis huius versus explicat quomodo in Apocalypsi 3, beatus Electus anni 1873, "*Philadelphiae*," misere "*evomit*" est a Iesu Christo anno 1994, aetate "*Laodiceae*." Sectatores post annum 1873, usque ad annum 1994, exercitati, "*duplo plures filii gehennae*" facti sunt quam doctores sui. Una tantum causa est huius rei: "*hypocrisis*" religiosa et ministeria indigna, infidela et superficialia.

23:16: "*Vae vobis, **duces caeci** ! Qui dicitis: 'Quicumque iurat per templum, nihil est; quicumque autem iurat per aurum templi, reus est.'*" Iam notemus vocabulum "*caeci*" quod Iesus Adventismo officiali "*Laodiceis*" in Apoc. 3:17 attribuit. Hic casus inversionis valorum perpetuo falsam doctrinam religiosam describit. "*Aurum*" potius quam "*templum*" praeferentes, Iudaei religiosi naturam suam terrenam carnalem revelaverunt, nam valoribus et bonis terrestribus profanis adhaerebant, ita valores mundanos a paganis honoratos adoptantes. Praeterea, hoc nesciebant, sed "*aurum*" symbolice fidem perfectam, quam eis deerat, designabat, ut postea reiectio Christi confirmavit. In aetate Christiana, eundem genus inversionis valorum videmus. Sectatores Catholicismi ecclesiam glorificant aedificando ecclesias et cathedrales magnificas et praeclaras. Non intellexerunt Electum Christi esse coetum spirituum humanorum quem Deus eligit, **solum** quia fidelitatem veritati biblicae revelatae a divina eius voluntate, voluntate veri et soli Dei, demonstrant. Organizatio terrestris nullum pretium habet Deo in se ipsa. In oculis eius valorem habet tantum cum homines fideles ei congregat. Sic eius exprobrationes, successive Iudaeis, Catholicis, Protestantibus et Adventistis directae, has ecclesias terrestres unam post alteram damnant. Haec inversio valorum homines adducit ut "*malum bonum appellent, et bonum malum*."

23:23-24: "*Vae vobis, scribae et Pharisei **hypocritae**, qui decimas menthae et anethi et cymini praeritis, et reliquistis quae graviora sunt legis: iustitiam et misericordiam et fidem. Haec autem oportuit facere, et haec non omittere.*" "**Duces caeci** ! Colatis culicem, camelum autem glutitis." Nuntius satis clarus est ut ab ullo homine intelligatur, itaque simpliciter demonstrabo haec etiam ad hodiernas religiones Christianas pertinere, quae rebus secundariis valde adhaerent, sed incredibiliter contemnunt sanctum Sabbatum Dei, "**sanctificatum**

a die septimo " ab initio creationis terrenae et thema quarti ex decem praeceptis Dei, originaliter insculptum " *in duabus tabulis lapideis, digito Dei* ." Sacra Biblia, ex quo scripta est, hanc " **sanctificationem** " veri Sabbati testatur et commemorat, in Gen. 2:2-3 et Exodo 20:8 ad 11. Tempore Moysis, Deus Hebraeos tantum de existentia " **sanctificationis diei septimi** " suae admonet, quae ad primum Sabbatum vel " **septimum diem** " hebdomadis creationis terrenae pertinet; tempus quo observatio Sabbati solum Adam et Evam, primos observatores eius et conditores humanitatis hodiernae, pertinebat.

23:25: " *Vae vobis, scribae et Pharisei **hypocritae** ! Quia quod foris est calicis et patinae mundatis, intus autem pleni sunt rapina et luxuria.* " Iudaei et Christiani infideles eundem errorem faciunt, qui tantum aspectui rerum externo tribuunt. Hoc modo testificantur se nullam curam tribuere quod Deus eorum cogitationes et mentes scrutari potest. Opera eorum ergo probant eos non vere credere in eius existentiam et contentos esse "officio" magistri religiosi fungi qui eos pascit et stipendium dat, quod eis placet et convenit. Et si credunt in eius existentiam, culpa eorum etiam maior est, nam agunt sicut rebelles protestantes sicut diabolus ante eos fecit. Qui hoc modo agunt ignorant significationem quam Deus dat verbo "religio", quod, significans connectere, solum propositum habet connectendi ei solum fideles electos suos et nullum alium hominem.

23:27: " *Vae vobis, scribae et Pharisei **hypocritae** ! Quia similes estis sepulcris dealbatis, quae foris apparent pulchrae, intus autem plenae sunt ossibus mortuorum et omni immunditia.* " Hic versus confirmat priorem " *vae* ," quod testatur momentum quod Iesus tribuit aspectui deceptorum falsae speciei. Et haec insistencia iustificatur usu huius principii in prophetia " *quintae tubae* " explicata in Apoc. 9:1 ad 13. Saepe utens vocabulo " **simile** ," Iesus multiplicat comparationes constructas in symbolis quorum significatio definitur in variis versibus et libris Sacrae Bibliorum. Praesertim memini hos versus 7 ad 9 in quibus deceptum aspectum ecclesiarum Christianarum lapsarum, gratia sua privatarum, ab annis 1843 et 1994, denuntiat, quibus attribuit intentiones, actiones et mores "bemiarum": " *Haec locustae similes erant equis paratis ad proelium; et super capita earum erant **quasi coronae** .* " *Loricae ferreae similes , et facies eorum **similes faciebus hominum** . Capillos habebant **sicut capillos mulierum** , et dentes eorum **quasi dentes leonum** . **Loricas ferreas** habebant , et sonitus alarum eorum **quasi sonitus curruum** equorum multorum currentium in proelium.* » A Biblia decodificata, locutio " **lorica ferrea** " significat **iustitiam Romanam** . Iustitia symbolum habens " *lorica* " in Eph. 6:14: " *State ergo, lumbos vestros praecincti veritate, et **induti lorica iustitiae** " ; et " **ferrum** " symbolum Romae, cum Dan. 2:40: " *Erit regnum quartum, **forte tamquam ferrum** ; sicut ferrum frangit et conterit omnia, sic comminuet et conteret omnia, **sicut ferrum** quod omnia conterit.* "*

23:29-30: " *Vae vobis, scribae et Pharisei **hypocritae** , qui aedificatis sepulcra prophetarum et ornatis sepulcra iustorum, et dicitis: Si fuissetis in diebus patrum nostrorum, non essemus participes eorum in sanguine prophetarum.* " «Vos ipsis testificamini vos esse filios eorum qui prophetas occiderunt. **Implete mensuram patrum vestrorum** . » Haec exprobratio quam Iesus Iudaeis dirigit nondum intellegi poterat ab iis qui eum loquentem audiebant.

Nam dicendo " **Implete mensuram patrum vestrorum** ", Iesus ad mortem alludit quam mox ei daturi erant, manu neutrali Romanorum. Re vera, in hoc versu, Iesus perpetuam imitationem falsarum religionum Christianarum fingit, quae, officialiter, ad Deum et eius revelationes biblicas referunt, sed re vera eas impugnant et contradicunt. Casus Adventismi adhuc exemplar sui generis est, cum officialiter, nomen Dominae Ellen Gould-White, opera eius et opera a pionibus Adventisticis anni 1873 hereditata adhuc honorata essent, superficialiter, sed officialiter, ab institutione Adventista anno 1991, anno quo ei divina luce prophetica, expectata, sperata et prophetata a nuntio Domini, praebui. Sed, tristem statum spiritualem revelans, haec institutio hanc lucem recusavit et me ex sodalitate sua expulit. Itaque, post Iudaeorum reiectionem luminis Christi, renovavit etiam mores Protestantismi universalis, a Iesu damnati et derelicti, propter contemptum nuntiorum Adventistarum inter annos 1831 et 1844 prolatorum.

Verbum " **hypocrita** " exaggerando, Iesus facilitatem qua homines se invicem simulatione et mystificatione decipere possunt, denuntiavit, quia, sicut ipse, cogitationes proximorum suorum percipere non possunt. Et haec mystificatio Ecclesiam Romanam ab eius conversione ad Christum sollicitavit, libertate religiosa a Constantino I Imperatore ^{anno} 313 concessa favente. In Daniele 8:24-25, Spiritus de Ecclesia Catholica Romana revelat " *potentiam eius* " deberi " *successui dolorum eius* ". Catholici practicantes et omnes qui eius auctoritatem religiosam agnoscunt, sive credentes sive infideles, omnes victimae maximae fraudis religiosae in historia humana sunt. Et omnes qui foedus cum ea faciunt, in foedus eius oecumenicum ingrediendo, rami Protestantes et denique, anno 1995, Adventistae, etiam victimae mendaciorum eius sunt et poenam quam Deus ei praeparat in iusto iudicio suo, electis suis in prophetiis suis de duobus sanctis testamentis revelato, participare debebunt. Fingi potest quantum incommodum interlocutores Iesu senserint cum intellexerint eum qui eis loquebatur etiam cogitationes eorum occultas legere posse. Nam peccata sua singulorum in terra scribendo, Iesus mulierem adulteram protegere et a lapidatione, quam Iudaei hypocritae, qui eum accusabant, ei infligere volebant, servare potuit. Pudore affecti et confusi, singuli se receperunt et evanuerunt. Hodie, tota sua divinitate induta, Iesus adhuc continuo omnes cogitationes humanas perscrutatur et eas etiam antequam in mentibus nostris formentur, cognoscit, cum ab initio creationis noverit qui futuri sint electi eius, nomina eorum et mores eorum. Nemo, neque angelus neque homo, potest eius potestatem effugere, efficaciorum et perfectiorum quam potentissimum scrutatorem ab humana technologia inventum et perfectum.

" **Hypocrisis** " a Iesu denuntiata non solum res religiosas tangit, sed magnum momentum in rebus politicis et relationibus internationalibus agit. Atque de hac re, belli contextus qui in mundo nostro invalescit facit ut personae necessitudinum " **hypocritarum** ", quae ob sordidas quaestiones omnis generis interesse conservantur, cadant. Bellum vera amicitiae vincula et opiniones diversas communicare revelat. Est momentum opportunum quo velamen " **hypocrisiae** " tollitur, veros amicos et veros inimicos revelans. Et hac re utor ut homines hoc commemorem, quia solum in hoc contextu hoc manifestum est, sed nationes et gentes nullos amicos, sed tantum competitores habent. Quam ob rem

saepe humanisticum mores politicorum Gallicorum reprehendi, qui eos ad pecuniarie adiuuandos homines ducit, qui, semel educati et locupletati, competitores nationis Gallicae fiunt, et interdum etiam adversarii et inimici eorum. Et hoc iam Europam Unitam tangit, sed unitam quamdiu? Donec haec "**hypocritica**" unio commercialis, initio in "communi foro" sex nationum fundata, dissolvatur et in quattuor ventos caelorum dispergatur. Numquam satis dicam quantum haec creatio Unionis Europaeae causa maledictionis patriae meae, Franciae, fuerit, veram eius libertatem ademendo. Pessima autem accidit cum adoptione monetae Europaeae "euro" quae tantum "beatos" fecit sceleratos qui eam imponere potuerunt. Nam parvus emptor Gallicus hodie unum euro pro mercibus solvit quas antea uno franco solvebat; nisi quod valor euro fere septies maior est quam vetus franco Gallico. Quod significat, hac transitione ad euro, hodie pretium vitae plus quam 600% auctum esse. Qui lucra in sacculos acceperunt, argentarii, socii alique quaestus avidi, "furtum saeculi" sumptibus hominum communium perfecerunt. Sed haec iram Dei iusti et boni, qui "**hypocrisin**" denuntiat, excitaverunt, et poena merita venit ad puniendos et delendos reos et victimas eorum, longe ab innocentibus, quia heredes sunt peccati originalis mortalis, cui adduntur peccata personalia quae committunt, et quae se committere posse credunt, plena impunitate.

Homines quoque in Deum peccant, id nescientes. Nam nesciunt Deum, in cogitationibus eorum, iudicare modum prioritatum quem rebus et subiectis iudicant. Probe scit quid mentes eorum quaerant et quid prioritatem dent. Et in Occidente, praesertim, in conceptione "*mali*", "*malo*" quod homini fit prioritatem dant, dum id quod Deo personaliter fit prioritatem meretur, quia humanitas vitam suam Ei et naturae quae eam circumdat debet. Omnem formam vitae et rerum materialium creavit. Et haec sola ratio Ei, iure, absolutam prioritatem in omnibus rebus tribuit. Cum homines hanc prioritatem non agnoscunt, Deus frustratur et hanc frustrationem tamquam peccatum contra Se commissum imputat, et in iudicio suo, hoc peccatum mortem reorum requirit, quia eorum existentia incongrua est et repugnans cum modo vitae quem in aeternum prolongare vult. Homines sibi iura super vitam terrenam tribuerunt quae eos fallunt, quia nulla iura habent. Vitam a Deo creatam ingrediuntur sicut hospes qui praeterit et evanescit. Et tempus eorum in terra eis simpliciter et solam occasionem offert ut modum vitae a Deo propositum appretient et ab Eo eligantur ad vitam aeternam communicandam, vel ut per vitam transeant ad definitive evanescendum, post Iudicium Ultimum, si hanc oblationem non probant, neglegant, vel impugnent.

Deus non solum cogitationes humanas consulit, sed etiam decisiones suas in eis ponit ad consilia sua perficienda, quod victoriam certam super omnes inimicos suos praestat. In Apoc. 6:2, Iesus describitur quasi "**victrix et vinceret**." Victoria eius finalis igitur extra dubium est; res temporis tantum est, quae nunc ad minus quam septem annos constituta est.

valorum "**bonorum et malorum**" originem ducit successus seductionis regiminis papalis Romae. Cum iam non persequatur, amissu auxilio monarchico, religio Catholica multitudinem humanam seducit facie humanistica sua, quae in bonis operibus sororum et fratrum religiosorum, monialium et Capuccinorum

fundatur. Nam, hominem Deo praeferens, homini communi, etiam peccatoribus, placet. Servus Dei agnoscitur, altera facies eius, ecclesiastica et rituum religiosorum, sufficit ad decipiendum. Sed haec duplex seductio non solum eum pertinet, quia est propria omnium falsarum religionum monotheisticarum. Dum, secundum Apoc. 4:1, Deus perfectam puritatem aeternorum electorum suorum caelestium, in "**Christo**" revelatam, symbolo "**crystalli**", perfectionis perspicuitatis, symbolo significat, in absoluto contrasto, in Apoc. 6:12 et 12:1, castra tenebrarum religiosarum, Catholicae ab semper et Protestantes ab anno 1843, symbolo "**lunae**" significat. Mysterium quod a tergo portatur, quod occultum et invisibile manet, id symbolum perfectum facit ad designandam duplicem personalitatem quae speciebus suis decipit. Hoc genus nuntii constans est, ubicumque Deus falsam religionem petit, et usus termini "**ut**" hoc principium exprimit, in Apoc. 9, sed non solum, quia in prophetia, usus permanens symbolorum iustificat etiam comparationes symbolorum et entitatum realium in unoquoque nuntio, etiam iis quae Iesum vel electos eius pertinent. Similiter, in Apoc. 3:1 haec duplex personalitas, religionibus Protestantium attributa, sic interpretatur: "**Scio te vivere putare, et mortuum esse**"; quod significat: speciem: "**vivere putare**"; realitatem: "**et mortuum esse**". His intellectis, restat causam huius iudicii divini cognoscere: responsum est in decreto divino anticipato Dan. 8:14; et in omni revelatione prophetica quae ab his religionibus Protestantium contempta et neglecta mansit, ex quo eius praesentatio officialis vere anni 1843 a Gulielmo Miller, agricola praedicatore Americano, perfecta est.

Deus responsum paratum habet iis qui "**mala**" **faciunt**: "**mala**" **in capita eorum cadere** facit. Et de hac re, hac septimana, Gallia id experitur, cum, una cum Europa, transmissionem canalum televisificorum Russorum, "RT et Sputnik," interdixerit, inter sanctiones contra Russiam latas, nunc boomerang redit ad eam persequendam cum decreto putschistarum in Nigro, qui in patria sua transmissionem canalum Gallicorum, "France 24 et RFI," interdixerunt. Hoc, ut, utroque casu, propagandam nationalem prohiberent. Itaque mirum et paradoxum est videre regimen Gallicum scandalum clamare post ea quae ipsa de Russia fecit. Vetus dictum popolare Gallicum est: "Qui in aerem sputat, in nasum eius cadit." Hoc valde sapiens erat ex parte posteritatis Gallorum qui timebant ne caelum in capita eorum caderet. Galli anni 2023 hanc sapientiam manifeste non amplius habent. Hoc tempore, amicitiae, militares, securitatis et commerciales relationes inter Galliam et Nigrum definitive rumpuntur: legati Nigri in Gallia, Civitatibus Foederatis Americae et Nigeria collocati dimittuntur. "**Rex Meridiei**" suam oppositionem ad Occidentem firmat. Conflictus in solo Africano nunc fieri potest, nationes Africanas Occidenti faventes contra eas quae eis inimicae sunt, ut Nigrum, Mali, Burkina Faso et Guinea, in praesenti, opponens. Sed paradoxum Gallicum non ibi finitur. Cum Nigerorum putschistarum consilium pacta securitatis cum Gallia inita frangeret, regimen Gallicum affirmat solam legitimam Nigerorum repraesentationem haec pacta frangere posse vel non. Quid accidit Maidan putschistis in Ucraina? Ubi erat eorum legitimitas agnoscenda et sustinenda in resistentia contra aggressionem Russicam? Praeses hoc putsch eversus Russicus erat et legitime electus. Iniustitia Occidentalis his successivis

paradoxis duplicis mensurae revelatur. Et Deus iustitiae gaudet hanc manifestam iniustitiam Occidentalem manifestam facere.

His rebus consideratis, credere Deum vere non mutari fit clavis necessaria ad Eum progrediendum et, denique, ad salutem nomine Iesu Christi oblatam hereditandam.

Tempus Telluris: mors programmata

Ad normam vitae terrestris ita assueti sumus ut eius abnormalitatem non animadvertamus. Attamen tota creationis historia in Genesi 1 relata hanc abnormalitatem, quae est mortis principium, revelat. Ab eius creatione, prima eius pars, angelus caelestis vel nuntius caelestis, ut vocabulum originis Graecae significat: "aggelos". Ut saepe dixi, vita caelestis immortalitate a Deo donata, qui ipse aeternus est et ideo immortalis, temporarie fruita est.

Immo vero, creatura eius terrestris imaginem mortis fert ab primo die quo Deus terram ex aqua creat. Si aqua homini vitaliter necessaria se praebeat, eam, dissimiliter aeri quem respirabit, portabit, eum submerget et interficiet, pulmones eius intrando. Mors igitur clare in opere divino primi diei suggeritur. Et haec mors erit " *merces peccati* ", secundum quod Rom. 6:23 dicit. Hoc primo die, Deus duo principia opposita creavit: " *lucem et tenebras* ". " *Lux* " iam angelis profuit et novitas quam Deus terrae affert est eius contrarium absolutum quod " *tenebras* " vocat ad malum designandum, id est, " *peccatum et mercedem eius, mortem* ". Ab hoc die, symbola oppositionum contrariarum multiplicabuntur: mare et terra; vita maritima et vita terrestris; caelum et terra; frigus et calor.

Denique, quarto die, Deus astra caeli nostri creat, in expansione dimensionis terrestris nostrae collocata, et hoc, solum, ad finem " ***tempora et epochas notandas*** ". Haec actio divina suggerit " ***tempus*** " quod testimonio a stellis dato notabitur fixum et ad certum numerum annorum limitatum fore. Deo hebdomadam septem dierum constituyente, intellegere possumus hoc " ***tempus*** " ad septem milia annorum limitatum fore. Iam notandum est quantum apparitio " ***temporis*** " limitati novitas sit proprie pro incolis caeli, angelis quorum vita vere infinita est quod ad angelos qui Deo fideles manserunt attinet. Et ibi, verba a daemonibus, quae Iesus e mentibus duorum hominum daemonum expellere vult, nobis intellegere permittent angelos malos Satanae et eius fato rebeli adnexos, a Deo de morte sua finali admonitos esse; dicunt enim ei, in Matthaeo 8:29: " *Et ecce clamaverunt: 'Quid nobis et tibi, Fili Dei? Venisti huc ante tempus nos torquere?'*" "Iesus eos in fine quarti millennii evocat, quod eos sine dubio mirat, quia sciebant Deum septem milia annorum eis dare antequam eos destrueret, vel saltem sex milia annorum tempori selectionis electorum terrestrium correspondentes. Daemones sciebant Deum eos tandem destructurum esse, sed consilium salutis in voluntario sacrificio Iesu fundatum nesciebant. Notemus, si homines saepe incredulitatem de Iesu Christo et eius oblatione salutis ostendunt, angeli mali, dissimiles illis, eum ut " ***Filium Dei*** " agnoscunt. Dociles et supplices erga eum sunt, quia ei resistere non possunt. Et relictis duobus viris, in gregem

porcorum intrant, quos in mare proiciunt. Ultionis causa, hoc modo saltem sperant se iram et odium domini sui et aliorum pastorum loci actionis contra se attrahere posse."

In specie humana latebat illa omnipotentia divina, quam Iesus raro utebatur, saepissime ad daemonia expellenda, aut ad mortuos suscitandos, aut ad tempestatem statim sedandam. Sed cum semel in terram venisset ad electos suos morte sua salvandos, divina eius potentia occulta et invisibilis mansit incredulis humanis comitatibus.

" **Tempus** " in vita hominum elementum determinans est, quia per eorum limitatam existentiam, Deus attentionem electorum suorum ad se attrahit. Agit per actiones publicas quae testantur diffusam incredulitatem totius humanitatis, quacumque terrarum parte eam repraesentant. Et de hac incredulitate, vos admonere volo "credere in Deum" non significare "credere in Deum". Immo, "credere in" suggerit fidem in existentiam Dei. Sed scit probationes existentiae suae eis datas esse et rem non iam vere esse fidem in eius existentiam. Nam "credere in Iesum Christum" significat credere Deum se praesentare in forma Iesu Christi et hominem peccatorem ita omnem suam fiduciam "in eo" ponere debere. Articulus "in" designat opinionem externam quae extra manet, dum vocabulum "in" definit fiduciam electorum qui "in" personam Iesu Christi ingrediuntur in quo se reconstruunt, ad imaginem eius.

In Daniele quinto, invenimus testimonium miraculi divini quo Deus Balthasar, nepotem regis Nabuchodonosor, regem Babylonis, certiore fecit tempus vitae suae finiri. Manus arcana sub oculis eius in pariete verba scripsit: "numeratus, numeratus, ponderatus, divisus" vel Chaldaice: "mene, mene, tekem, upharsin." Tum Daniel nuntium intellexit et regi revelavit. Tempus regni eius a Deo constitutum est cum initio et fine: "numeratus, numeratus." Eo ipso die, moriturus erat secundum iustum Dei iudicium: "ponderatus." Regia eius domus morte eius terminatura erat, et regnum, a rege Nabuchodonosor hereditatum, sub dominationem Medorum et Persarum transiturum erat: "divisum." Experientia huius regis infidelis sola experientiam totius humanitatis infidelis illustrat. Hic filius Nabonidi, filius directus regis Nabuchodonosor, avum suum et experientias religiosas eius noverat quae eum ad convertendum ad eum et in eum perduxerant. In se vera infirmitas viri potentissimi in terra eo tempore invenerat, et mutatio eius morum erat firmissimum testimonium quod Deo dare poterat, praeter fidei declarationes quas Daniel 4:37 nobis transmittit: " *Nunc ego Nabuchodonosor laudo, exalto, et glorifico Regem caelorum, cuius omnia opera vera sunt et viae eius iustae, et eos qui in superbia ambulant humiliare potest.* " Hodie, hoc testimonium omnino ignoratur, et superbi in superbia ambulant, et finis eorum non erit tam iucundus quam regis Nabuchodonosor qui in sanctitatem iustificatorum intravit.

Tempus est elementum vitale vitae humanae, durans tempus fluxus clepsydrae cuius capacitas in granis arenae singillatim fixa est, semper finiens cum clepsydra vacua est. Cum contextus difficilis et dolorosus est, tempus longum videtur et, contra, in contextu gaudii et felicitatis, brevissimum videtur. Attamen hae sensationes realitatem occultant, quia, ut horologia nostra, horologia excitatoria et horologia temporalia testantur, tempus perfecta regularitate fluit.

In Daniele 7:25, Deus nobis per prophetam suum dicit: " *Loquetur verba contra Altissimum, et conteret sanctos Altissimi, et cogitabit quod mutat **tempora** et leges. Et tradentur sancti in manum eius usque ad **tempus** , **tempora** , et dimidium **temporis** ."* **Deus has actiones tribuit imperio papali Romano Catholico. Nota quod in hoc versu, Deus attentionem nostram ad verbum " **tempus** " adducit .** In symbolismo constituto in Numeris 14:34: " *Sicut exploravisti terram quadraginta diebus, portabis iniquitates tuas quadraginta annis, **annum pro die uno** ; et scies quid sit **privatum esse facie mea** .* " Deus hic duo nuntia tradit: primum codicem revelat quem in suis datis prophetis utetur, secundum quem dies annum actualem repraesentat, sed etiam contra, annus actualis diem repraesentare potest. Secundus nuntius magni momenti est quia videmus has durationes prophetatas tempora maledictionis tegere, quibus populus Dei praesentia eius privatur. Ita, in aetate Christiana, durationes 1260 annorum Dan. 7:25, et 2300 anni Dan. 8:14 anni sunt maledictione Dei notati. Et causa huius maledictionis in hoc versu Dan. 7:25 revelatur: " *Cogitabit ut **tempora** et legem mutet .* " Vidimus momentum quod Deus ordinationi temporis tribuit quod creationi terrenae dat. Attamen mutatio diei requietis quae primo diei favet consilium a Deo prophetatum invertit. Nam finis demonstrationis universalis quam terra praesentare debet ad finem septimi millennii pervenire debet, quia octavum non erit pro rebellibus annihilatis die ultimi iudicii. Praeterea, in hoc versu, vocabulum "lex" non solum legem decem praeceptorum Dei designat, sed totam legem Mosai, quae quinque libros sub dictatione Dei a Mose scriptos pertinet. Anno 321, derelictio Sabbati tantum consequentia est contemptus erga totam hanc legem Mosai, quia in forma sua anno 538 constituta, religio Catholica omnes formas rituales paganas suae formae paganae originalis retinet. "Dies solis," quem Imperator Constantinus colebat, manet obiectum consecrationis falsae fidei Christianae, quae Catholica appellatur, et Protestantismi, a Deo ab anno 1843 reiecti. Honores primi diei tributi sanctificationem septimam, quam Deus ei ab creatione terrae nostrae tribuerat, invertunt et a septo remonent. Eius est honor et gloria creatoris huius terrae et vitarum quas portat, quae sic a Deo auferuntur. Ita intellegere possumus cur postulet ut gloria sua sibi reddatur in nuntio suo, qui primo ex tribus angelis Apoc. 14:7 ad 10 attribuitur. Sed alius angelus eos in versu 6 praecedit: " *Et vidi alterum angelum volantem per medium caelum, habentem evangelium aeternum, ut praedicaret habitantibus super terram, et omni gente, et tribui, et linguae, et populo.* " Munus huius primi angeli confirmat processum quem secutus est restitutio veritatum religiosarum, quae ab anno 313 relictas sunt. Nam hoc " **evangelium aeternum** " repraesentat consilium salutis a Deo conceptum. Revelatum est hominibus per "legem Mosaicam," a falsa Christianitate contemptam ab illo anno 313, diabolica seductione libertatis religiosae a Constantino I Imperatore concessae insignito. Post eum, in versu 7, primus angelus nuntium suum exprimit, qui iniuriam Deo creatori illatam, qui gloriam suam iniuste ablatam recuperare postulat, denuntiat: " *Dixit magna voce: Time Deum et date illi gloriam, quia venit hora iudicii eius; et adore eum qui fecit caelum et terram et mare et fontes aquarum.* " Dies veris anni 1843 est qui simul requisitum quietis veri diei septimi significat; qui Deo creatori gloriam

amissam restituit, sed etiam damnationem Christianitatis, quae cultum divinum in hoc primo die, cultu pagano dei solis contaminato, prolongat.

Per originalem Sabbati sanctificationem, Deus hominibus programma septem milium annorum, quae demonstrationi terrenae reservata sunt, revelavit. Et post experientiam Moysis, scimus Deum punire distortionem consilii sui salutis terrenae, etiam prophetice revelati in narratione creationis mundi, in Genesi 1 et 2. Christiani decepti longe absunt a conjectura damnationis suae in contemptu erga "legem **Mosai**" exhibito, et tamen revera contemptus doctrinae veteris foederis aeternam iacturam eorum causabit. Probatio nititur postulatione eius respectus diei sancti sui, ab annis 1843 et 1844 secundum Daniele 8:14 constituti, postulatione quae elementum fundamentale ultimae universalis fidei probationis eius constituet, quae cum reditu Christi divini glorificati, vere anni 2030, terminabitur.

Inoboedientia Adae et Evae adhuc suas consequentias fert, morte manifestas, quae "**tempus**" vitae humanae in terra usque ad finem mundi imminuit. Sed hoc divinum nuntium non intellectum est ut debuisset. A doctrina biblica a Deo data distractus, humanitas nullam significationem huic morti, ut aiunt, naturali, quae eam percutit, tribuit. Gravis est caecitatis suae consequentia quae eam dignam reddit "**morte secunda**" subeunda et eam privat vita aeterna a Iesu Christo oblata, per voluntarium eius sacrificium expiatorium.

Res religiosa tam gravis est ut ab electis, praeter legitimam oboedientiam, plenam et profundam Deo consecrationem requirat. Haec sola possibilitas est ab eo optatam et quaesitam electionem obtinendi. Per superficialitatem suam, falsa religio Deum creatorem offendit, invidens gloriae eius et honorum quos meretur adipisci ab omnibus creaturis suis, quae omnes ei, sine exceptione, primam formam existentiae suae debent.

Homini hodierno, tempus est pecunia, et haec notio ostendit quantum via eorum a Deo aberraverit, quia tempus a Deo datum est primum omnium ius vivendi et fruendi hac vita, ut eum cognoscere, amare et ei servire discamus, non solum per hoc tempus terrestre, sed per aeternitatem quam electis suis dabit in glorioso reditu Iesu Christi. "**Tempus**" igitur est oblatio gratiae divinae quae in anno venturo 2029 finietur.

Verbo "tempus" significationem anni actualis in Daniele 4:16 tribuendo, Deus id cum idea cycli qui se ipsum reproducit coniungit: "*Cor humanum ab eo auferetur, et cor bestiae dabitur ei; et septem tempora transibunt super eum.*" Subtiliter, hic cyclus, ut mensura acceptus, est is solis quem diabolus utitur ad Deum, adversarium suum et iudicem suum, excitandum et irritandum. Et electio praesentandi in Daniele 7:25 durationem 1260 annorum in forma "*tempus, tempora, et dimidium temporis*" munus cultus solis regiminis papalis Catholici Romani, qui dominatur per totam hanc durationem prophetatam "**temporis**", denuntiat. Ob eandem causam, in Daniele 8:14, "2300" annos actuales designat, **citados** sub locutione "**vespere-mane**", quae totum cyclum diei 24 horarum septem dierum creationis designat; "**tempus**" quo requies "diei **septimi**" originaliter "**a Deo sanctificata**" erat; Requies Sabbati "**diei septimi**" igitur a decreto divino prophetato destinatur et designatur. Et secundum "**verem**" anni 458, in Esdra 7:7, haec duratio successive cum morte expiatoria Christi, quae in "**vere**" anni 30 peracta est, secundum Daniele 9:27, coniungitur, deinde cum

restitutione Sabbati in " **vere** " anni 1843, die finis " **vesperi-mane 2300** " Danielis 8:14, et post duo milia annorum, cum glorioso eius reditu in " **vere** " anni 2030. Sex milia anni selectionis electorum initium erunt cum " **vere** ", termino quod significat " **primum tempus** ", " **primum** " initii creationis, et finientur in initio " **ultimi** " qui signabitur interventu Dei iusti et boni, pro electis suis, sed formidabilis et perniciosus, pro omnibus inimicis suis.

Error humanus de tempore causa constans fuit quae Deum Creatorem ad frangendas foedera sua cum hominibus et ecclesiis Christianis impulit. Prima in indice, gens Iudaica errorem commisit hanc prophetiam Isaiae 61:1-2 male interpretando, ubi Spiritus finem duarum interventionum terrenarum successivarum Messiae Iesu Christi nuntiat: " *Spiritus Domini Domini super me, quia unxit me, **ut** evangelizem mitibus; misit me ut sanarem contritos corde, **ut** praedicarem indulgentiam captivis et libertatem captivis, **ut** praedicarem annum placabilem Domini et diem ultionis Deo nostro; **ut** consolarer omnes lugentes."* **Ut** dem lugentibus Sion, **ut** darem eis ornatum pro cinere, oleum gaudii pro luctu, pallium laudis pro spiritu mœroris; et appellentur lignum iustitiae, plantatio Domini, ad glorificandum .

Ex his omnibus a Deo nuntiatis, populus Iudaeus et clericus eius religiosus solum nuntium diei ultionis in versu secundo prophetati retinuerunt. Ita erraverunt de " **tempore** " a Deo prophetato. Et haec est causa cur, hunc textum in synagoga Nazareth legens, Iesus lectionem suam intermisit postquam "annum gratiae" qui "diem ultionis" antecedit, in hoc versu secundo citavit. Ita primum odium homicidale inter Iudaeos excitavit, qui hoc modo ordinem programmatis a Deo statuti repudiabant. Iesus postea hanc lectionem confirmavit maledicendo ficum quam propter sterilitatem eius maledixit cum non esset tempus fructus producendi. Hoc modo illustravit confusionem Iudaicam temporum a Deo statutorum, quae causa futura erat maledictionis religiosae nationalis eorum. Atque hoc subtilissimum nuntium maximi momenti est, quia omnia foedera a Deo rupta frangentur propter errores factos circa " **tempus** " impletionis rerum ab eo solo prophetarum, ita portantes, sicut ficus Iudaica, maledictionem exsiccationis, imaginem mortis spiritualis, et " **mortis secundae** " quae vitam reorum definitive annihilat " **tempore** " iudicii extremi.

Ad casum Catholicismi Romani transeuntes, qui numquam in foedus sanctum Dei ab initio suo ingressus est neque umquam ingressus erit, post Iudaeos, Protestantes idem errorem anno 1843 commiserunt. Deo, secundum Danielelem 8:14, ver huius diei initium primae probationis fidei Adventistae videbat. " **Tempus** " tum revera in quaestione erat, cum hic dies 1843 in datis numericis in prophetiis Sacrae Biblorum praesentatis fundatus esset. Ad hanc maledictionem confirmandam, decursu " **temporis** ", Deus hunc Protestantismum lapsum in foedus oecumenicum a religione Catholica ordinatum induxit. Benedicta propter fidem suam, religio Adventista Septimi Diei in Civitatibus Foederatis Americae anno 1863 apparuit, post duas probationes fidei Adventistarum annorum 1843 et 1844. Deus in Daniele 12:12 benedictionem suam originalem prophetavit, quam in annum 1873 statuit, " **tempore** " quo formam universalem in aetate " **Philadelphiae** " dicta, quam in Apocalipsia 3:7 prophetavit, induit. Heu, post annos CL post annum MDCCCXLIV, anno

MCMXCIV, aetate " **Laodicea** " Apoc. 3:14, Adventismus officialis vitium Protestantum huius diei MDCCCXLIV reproducit, nuntium propheticum quem ei praeberi et qui diem MCMXCIV definit et construit, reiciendo. Et ob easdem causas, eandem poenam divinam perpessus est, confirmatam "sodalitate" sua in Foederatione Protestantica, vere anni MCMXCV officiali facta.

In omnibus revelationibus divinis, " **tempus** " ubique praesens est: nuntiationes adventus Christi secundum tempus a Deo constitutum; post nomina " *septem ecclesiarum* " Apocalypsis 2 et 3, septem " **tempora** " latent, eventibus religiosi magni momenti insignita, quae cum " **temporibus** " a Deo constitutis coniunguntur; et denique, ultima expectatio veri reditus Christi finietur vere anni 2030, "tempore " a Deo suvere statuto.

In responsionibus quae apostolis suis rogantibus dedit, " *Domine, num in hoc tempore restitues regnum Israeli?* " ? » Iesus hoc responsum habuit: « *Respondit eis: Non est vestrum scire tempora vel momenta quae Pater posuit sua potestate* . » Haec locutio " **non est vobis** " diu et adhuc hodie lectores Sacrae Bibliorum decepit, quia Iesus non dedit huic " **vobis** " significationem globalem humanitatis, sed tantum eam quae eo tempore contemporaneos eius apostolos et discipulos a tempore adventus sui gloriosi paulo plus quam duobus milibus annorum distabat, pertinebat. Verba eius iustificata sunt solum propter hunc contextum adhuc longe a reditu suo glorioso et post duo milia annorum, contextus nobis favet, et hoc tempore, interesse dato diei reditus sui triumphalis nobis quaestio de authenticitate fidei factum est. Et ut spectatores invisibiles, angeli caelestes boni et mali divisionem humanitatis in duo castra vident: electos quorum fides sincera et logica a Deo benedicta est et lumine eius repleta, et lapsos, quorum mores paradoxi, obscuri et odiosi sunt ad punctum abominationis. Item, haec verba Malachiae... 3:18 iam eis manifesta sunt: " **Et iterum videbitis differentiam inter iustum et impium, inter servientem Deo et non servientem ei.** " Aliae separationes, ethnicae, raciales, nationales, multiplices, tantum munus habent impios inter se colligendi, ut se invicem destruant; quod iam coepit die XXIV Februarii anni MMXXII in terra Ucrainae et finietur, secundum Apoc. 14:17-20, cum " **vindemia** " quae doctores religiosos infideles post adventum Christi glorificati, Victoris nationum rebellium, destruet.

Haec analysis vocabuli " **tempus** " me adducit ad intellegendum hoc vocabulum significationem habere tantum pro hominibus terrestribus et Deo qui eos creavit. Nam ante creationem terrae, in dimensione caelesti ubi angeli sancti habitant, hoc vocabulum "tempus" significationem nullam habebat et adhuc habet, quia in vera aeternitate vivunt, perpetuo lumine perfusi. Verba " *nox, tenebrae* " existentiam et significationem tantum in contextu vitae nostrae terrestres, perfugii et regni peccati, susceperunt. Idem est cum vocabulo "dies" et omnibus unitatibus nostris computationis temporis: secundo, minuto, hora, die, hebdomada, mense, anno, decennio, centenario et millennio. Qui aeternaliter vivit in regno Dei, tempus quod indefinite ante se extenditur non computat.

In Genesi, Deus creationem suam sub unitate diei, quae successione noctis et diei formatur, collocat. Ante peccatum, longitudes noctis et diei aequales sunt. Noctes et dies inter se cyclis perfecte regularibus succedunt. Rotatio terrae circa axem suum, hoc momento perfecte verticalis, nuntium spirituales notatu

dignum fert: successive, superficies eius luci interdiu exponitur, et haec eadem superficies deinde in tenebras noctis immergitur. Nunc scientes lucem ipsum Deum esse, haec rotatio terrestris incertitudinem exitus pugnae inter castra lucis et castra tenebrarum illustrat. Nam haec rotatio terrestris per sex milia annorum continuabit, deinde deserta fiet, habitata solo a Satana in suo solo captivo detento, per "**mille annos**". Victoria castrorum bonorum non erit completa et efficax usque ad gloriosum reditum Servatoris nostri Iesu Christi. Quamquam eo momento aeternitatem ingressi sunt, electi redempti tamen significationem temporis computationi tribuere pergent, cum tempus iudicii caelestis, quod impios rebelles iudicat, "**mille annos**" durare debeat, quod significationem dabit sancto Sabbato diei septimi, quem Deus sanctificavit ad hoc "**septimum millennium**" praedicendum. Post peccatum, cyclus temporum incipit et in motum ponitur, sed hac vice, inclinatio 23° axis rotationis telluris regularitatem longitudinis noctis et diei evanescere facit. Terra a Deo ad hunc finem creata fit acies in qua Deus et diabolus inter se confrontent et pugnabunt ut approbationem et auxilium hominum obtineant. Haec sola quaestio est in hoc perpetuo conflictu quod hoc momento vitae terrestris incipit. Inaequalitas dierum et noctium, quarum una alteram dominatur, secundum tempus anni, dominationem unius castrorum super alteram modo cyclico illustrat, secundum rotationem solis, quae annum nostrum 365 dierum signat et definit. Annus solaris unitatem temporis maximi momenti constituit propter aspectum suum symbolicum ipsum. Sol non est Deus, sed symbolum veri Dei creatoris, qui se in medio ponit et ius sibi vindicat ut centrum attentionis creaturarum humanarum sit. Series autem noctium dierumque incertitudinem hominis illustrat, interdum a tenebrosis diaboli illecebris, interdum a Deo et lumine eius attracti.

In usu prophetico, dies valorem anni realis habet, annus autem propheticus valorem trecentorum sexaginta dierum habet. Imprecisio huius valoris trecentorum sexaginta dierum notatur, sed non magni momenti est, quia sub nomine "**tempus**", Deus anno suo prophetico verum valorem trecentorum sexaginta quinque dierum dat. Ita, 1260 anni prophetati in Apoc. 12:6 et 14, in forma "**tempus, tempora, et dimidium temporis**", 1260 annos trecentorum sexaginta quinque dierum repraesentant. Deus subtiliter his comparisonibus ludit, his codicibus symbolicis innixi, et ex eis pretiosas lectiones capere possumus. In Isaia 61:2, Deus successive "**annum gratiae**" et deinde "**diem ultionis**" nuntiat. Significatio huius "**anni**" citati manifeste prophetica est, et hoc vocabulum "**annus**" ergo verbo "**tempus**" cycli solaris substitui potest, quod etiam eum designat. Sic obtinemus nuntium pretiosi "**temporis gratiae**" quod re vera perget, a morte Iesu Christi, usque ad horam gloriosi reditus eius. Similiter, "**dies ultionis**" habet valorem symbolicum veri vel spiritualis "**anni**" **et hic versus ex Isaia 63:4 hanc doctrinam confirmat citando duos terminos "dies, annus"**: "**Dies enim ultionis in corde meo erat, et annus redemptorum meorum venit.**" Hoc praeterea valde logicum est, cum hic versus simul ponat "**ultionem**" Dei contra rebelles et introitum in caelum "**redemptorum**" eius.

Hodie intellego quam approximatae et terribiliter imprecisae omnes nostrae humanae "**temporis**" computationes sint. Et tempus est mihi consilium Dei inspicere, magis in praecisione quam naturaliter per perfectionem suam rebus

quas ordinat praebet, quam in numeris additis qui nos immaniter fallunt. Itaque reditus Iesu, vere anni 2030 constitutus, calendarium nostrum Romanum consuetum triginta annis longius apparere facit. Et mihi persuasum est Deum propter eius praecisionem historiam terrenam in divisionibus accuratissimis ordinavisse: 2000 annos, ab Adam usque ad sacrificium Isaac a patre eius Abraham oblatus, deinde 2000 annos usque ad mortem Christi, et iterum 2000 annos, usque ad reditum eius. Hoc programma morti Iesu Christi summum munus fundans tribuit, quod eius demonstratio amoris meretur. Sed fateor, figurae in Biblia revelatae sacrificium Isaac anno 2083 collocant: natus anno 1948, Abram centum annos natus erat anno 2048, et post annos 35, sicut aetas Iesu, petitioni Dei respondens, consensit offerre filium suum Isaac in sacrificium in terra Moria et ad radices montis quem Deus ei indicaverat. Singula quaedam nobis permittit iustificare hanc aetatem adultam 35 annorum Isaac: "*Abraham ligna imposuit super filium suum* " quem "*iuvenem* " vocat et qui ideo non amplius est "*puer* ". Haec actio sine dubio prophetat oblationem Dei in Iesu Christo perfectam quae veniet, heu, non post annos 2000, sed post annos 1917, et ego specifico, eodem loco, id est, ad radices montis Golgothae; ipso loco ubi Abraham altare suum aedificaverat. Quomodo iustificare possumus hos octoginta tres annos excessus, addendo aetates patriarcharum descendenteum Seth, tertii filii Adami et Evae, usque ad Sem, primum filium Noe, deinde a Sem usque ad Abram? Sola explicatio est quod Deus noluit dare his duobus milibus annorum praecisionem quam ego eis dare velim, quia anno bis millesimo ab Adam, Abram tantum quinquaginta duos annos natus erat, sed Deus eum vocavit cum septuaginta quinque annos natus esset, id est viginti quinque annis ante nativitatem Isaac. Aliis verbis, voluntas Dei praevalet et voluit ut res ita essent. Explicationes Iesu Christi obtinebimus, in regno caelorum ubi locum praeparat electis suis redemptis, curiosis et admirantibus, siti animati intellegendi omnia mysteria eius quae inexplicata manebant. Re vera, tantum initium secundi duorum milium annorum morte Noe signatur, accuratius, anno bis millesimo quinto.

Quod clare apparet est sex milia annorum temporis electionis electorum terrestrium in tres phases successivas, singulae bis milium annorum, dividi, quae progressionem et intensificationem lucis divinae revelatae vident. Primi duo milia anni vere "**obscuri** " **sunt et cum** "**diluvio aquarum** " et rebellione "**Babelis** " terminantur . Deinde "**lux** " **oritur cum Abrahamo et eius progenie, quos Deus elegit ad primum** " **sanctum foedus** " suum constituendum . Nimum tamen symbolismum veram "**lucem** " **adhuc celat, quae tantum in potentia et intensitate per** " **novum foedus** " veniet , quod Iesus Christus, sanguine suo effuso, voluntarie, per crucifixionem Romanam, initio ultimarum bis milium annorum, constituere venit. Velum symbolismi deinde evanescit, significationem dans symbolis et ritibus religiosis qui id per "**vetus foedus** " et post peccatum Adami et Evae praedicerant. In "**tempore** " apostolorum, lux divina in culmine suo erat, veritas perfecte revelata et impleta est. Sed ab anno 313, "**tenebrae** " Romanae humanitatem occidentalem potenter excaecaverunt. Veritas apostolica deinde distorta, oblita, et neglecta est. Post Reformationem imperfectam et seram saeculi XVI 'lux divina ad fideles viros non rediit nisi anno MDCCCXLI. Atque lux ultima, comparabilis illi apostolorum, a Deo non data est nisi post annum

MCMXCIV, diem finis tertii probationis fidei Adventisticae. Haec divisio "**temporis**" coniungitur cum "**morte**" innumerabilium vitarum humanarum a Deo damnatarum, caedibus, epidemiis, terrae motibus et calamitatibus, et omnibus aliis causis sic dictarum mortium accidentalium deditarum. Hoc fit quia Deum Creatorem in centro vitae suae et attentionis suae non posuerunt. Intensitatem amoris eius neglexerunt, aut eam contempserunt, aut etiam putaverunt se ea uti posse ad voluntatem suam faciendam. Et hoc genus agendi invenitur inter eos qui religionem suam Christianam condiderunt legendo et solum in scriptis novi foederis interesse, aut salutem animarum suarum sacerdoti vel pastori committendo. Lectio et studium doctrinarum Veteris Foederis eis permisisset ut alteram partem, "**iustitiam**" appellatam, huius Dei boni et benigni, quem Iesus revelare et electis suis praesentare venit, tamquam exemplum oboedientiae et abnegationis sui imitandum et reproducendum, detegerent; hoc ut in conformitate cum vita aeterna caelesti, quam eis dabit, tamquam praemium pro qualitate fidei, fidelitatis, oboedientiae et fiducia, vivere possent.

De hac re quaestionis "**temporis**" disserere non possum quin pretiosum consilium illius veteris dicti Gallici recaleam, quod dicit: "**tempus amissum** numquam recuperatur." Nec Deus est qui contrarium dicit, quia nobis, quasi documentum, applicationem huius dicti dedit. Nobis eam, per os Iesu Christi, sub aspectu "**parabola decem virginum**," scriptae in Matthaeo 25:1 ad 13, exposuit, et quae quattuor probationes fidei Adventistarum, successive perfectas vel nondum, annis 1843, 1844, 1994 et 2030, perfecte illustrat. Documentum datum bonum vel malum usum "**temporis**" quod Deus omnibus creaturis suis viventibus dat, pertinet. "**Virgines prudentes**" "**tempore**" sibi dato utuntur ad se ad normam vitae caelestis praeparandas; et "**tempus**," multum requiritur, ad necessariam instructionem et mutationes morum, a Deo impositas et requisitas ad veram conversionem religiosam Christianam, obtinendas. In parabola, haec praeparatio illustratur emptione "**olei**" quod Spiritum divinum Christi significat, qui in animas humanas, quae "**vasa**" significant, ingredi debet donec impleantur. In Apoc. 3:20, Iesus hanc actionem vertit dicens: "*Ecce, sto ad ostium et pulso. Si quis audierit vocem meam et aperuerit ostium, intrabo ad eum et cenabo cum illo, et ille mecum.*"

Ex altera parte, "**virgines**" "**Stulti**" praeparationem suam ad ultimum momentum differunt et cum Iesus in gloria redibit, mirantur et confunduntur, quia nondum parati sunt cum eo in caelum ire. Sed de quibus loquimur? "**Quinque virgines**" "**mulieres prudentes**" "**quae numero 5 significant spiritualiter**" "**sapientes**" homines sive mares sive feminas, et "**quinque virgines**" "**Stultum**", "**quod** hominem sive marem sive feminam spiritualiter "**insanum**" "**designat**". Iesus hic non agnosticos, atheos, infideles et libertarios, vel etiam anarchistas, petit. Solum homines in religione Christiana versatos petit, cum "**prudentes** sive **stulti**", omnes hae "**virgines**" reditum "**sponsi**", scilicet Iesu Christi, exspectant. Dum nihil nobis eam anno 1843 intellegere permisit, hodie clare apparet hanc parabolam experientias expectationum Adventistarum vaticinari, quas Adventistae experti sunt, quorum magistratus electi Ecclesiam Adventistarum Septimi Diei anno 1863, eo tempore stricte Americanam, tum universaliter

benedictam, prophetice a Deo, anno 1873, paralleliter, in Daniele 12:12 et Apocalypsi 3:7, constituerunt.

Vere anni 1843, in prima experientia Adventistarum, religio a Deo petita et in dubium vocata erat Protestantismus, in omnibus iam multis denominationibus suis eo tempore. Protestantismus tamen erat qui altera exspectatione reditus Christi autumnus anni 1844 sollicitabatur. Attamen, quamquam religio Catholica collective damnata, reiecta et neglecta est a Deo propter mendacia et mendacia sua, quae ut "**blasphemiae**" in Apoc. 13:1-5-6 denuntiabantur, singillatim, sectatores Catholicismi etiam vocationi a Deo et servo humano eius eo tempore, Gulielmo Miller, factae respondere poterant. Re vera, numerosi erant ad Adventismo Septimi Diei se iungendum; numerosiores quam Protestantes. Hanc parenthesin claudio.

Deinde, tertia expectatio, pro anno 1994, solum Adventismum Septimi Diei pertinebat. Et iterum, "**tempus**" opus suum perfecit; "**fervens**" et victoriosa "**Philadelphia**" anni 1873 locum cessit "**tepidae**", foedae, perfidae et ingratae "**Laodiceae**" anni 1994, quam Iesus "**evomere**" debuit post hanc diem, id est, initio anni 1995, eam in foedus Protestanticum intrare faciendo. In parabola "**decem virginum**", apud Matthaeum 25:1 ad 13, actio huius vomitus respondet iudicio a "**sponso**" exspectato pronuntiato, his frigidis et acris verbis: "**Nescio vos**": "*Postea, aliae virgines accesserunt et dixerunt: Domine, Domine, aperi nobis. At ille respondens, dixit: Amen dico vobis, nescio vos.*" Haec formula reiectionis confirmat eius affirmationes in Matthaeo. 7:22-23 ubi iam damnat fallaces actiones falsi Protestantismi: "*Multi dicent mihi in illa die: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus? Nonne in nomine tuo daemonia eiecimus? Et nonne multa signa in nomine tuo fecimus? Tunc dicam eis palam: Numquam vos novi; discedite a me, vos qui operamini iniquitatem.*" Nihilominus, nota differentiam in affirmatione: Iesus dicit Adventismo, quem ante damnationem suam agnovit: "**Nescio vos**" vel plus. Sed Calvinismo Protestantismo, quem numquam agnovit, declarat: "**Numquam vos novi.**" Quod "**magibus**" caelum intrare permisit est quod Iesus "**vigilare**" appellat et quod consistit, praecise, in utendis, "**sapienter**", "**tempore**" quod nobis datur ad nos spiritualiter locupletandos, hoc, accipiendo in nomine eius omnes lucas quas Deus nobis dat ut nos mutet et nos ad normam vitae caelestis paret. Iesus parabolam suam claudit, dicendo: "**Vigilate ergo, quia nescitis diem neque horam.**" Sed quid prodest "**vigilare**", nisi exspectare, active, perseveranti studio Biblico, ut Deus electis suis det scientiam huius "**diei**" et huius "**horae**" cum "**sponsus**" redire debet? Et hoc sane est sensus verborum Iesu Christi qui nobis dicit: "**vigilate** ut a me accipiatis scientiam **diei et horae.**" Hac in condicione, quid significat "**vigilare**"? Studiare Sacram Bibliam et in nostro "**tempore finali**", praesertim prophetias in quibus durationes numericae indices constituunt horas, momenta, datas indicantes ubi iudicia divina consequentias definitivas, irreversibiles, ferunt, sicut "**tempus amissum**" quod "numquam recuperari potest". Et haec explicatio a Deo concrete confirmata est, cum post annum 1994, anno 2018, Spiritus Iesu Christi mihi verum diem reditus sui finalis diu expectati notum fecit: ver anni 2030 cum caeli aperientur ut me cum fratribus et sororibus meis, omnibus amore veritatis eius, subtilitatis eius, sapientiae divinae, excipiant;

omnia quae me stupent et felicitate implent, iam in hac terra ubi malitia et " *mors* " regnant et regnabunt usque ad reditum Iesu, magis magisque.

Numeri prophetiarum durationes non destinatae erant ad verum diem reditus Iesu Christi construendum, sed munus summi momenti habuerunt, et adhuc habent, ut nos in perpetuum divini iudicii cognitionem ingrediamur et sic eius requisitis respondeamus, in omnibus temporibus quae a datis constructis pertinent et designantur. Ab Genesi 1, doctrina divina per transitum progressivum a " *tenebris* " ad plenam " *lucem* " compendiatur; quod seriem stadiorum implicat in quibus Deus homines damnabit qui novam " *lucem* " quam eis praebebat repudiant. Fine huius seriei probationum, " *tempus* " veri reditus divini Christi glorificati vere anni 2030 se praesentabit. Sed intellectus huius diei non in calculis complicatis fundatur, sed, solum et simpliciter, in testimoniis a Sacra Biblia revelatis, quod est tempus 6000 annorum propositum ad fructum gratiae in Iesu Christo oblatae. Et in Genesi 5 et 11, aetates successionum genealogicarum citatae re vera tantum destinantur ad nos convincendum tempus divinae selectionis humanae electorum revera tantum 6000 annorum esse, contra id quod mentes scientificae modernae affirmant.

Fine sex milium annorum prophetarum advenit " *tempus* " quo peccatores rebelles primam " *mortem* " *collective subibunt* . Et cum " *tempus* " probationum fidei finitur, " *tempus* " iudicii incipit. Nec Deus cum his rebellibus finivit, quia electi causas eorum singillatim examinabunt et eos " *mille annos* " in regno caelesti Dei iudicabunt, et sententia pro singulis exsecuta, hi rebelles mortui ad iudicium finale, fine septimi millennii, resurgent. Deinde gloria Dei viventis confrontati, iustam eius sententiam et omnem suam culpam individualem agnoscere debebunt. Tum in terra in " *stagnum ignis* " transformati, " *mortem secundam* " subibunt, quae corpora eorum tempore proportionali casui individuali consumet.

" *Mors a tempore programmata* " speciei humanae in terra data deinde definitive evanescet. Et in terra regenerata, renovata et glorificata, electi redempti, cum Iesu Christo iterum coniuncti, pacem perfectam et aeternam felicitatem cognoscent, quam ille eis in terra obtinere venit, per " *victoriam suam de morte et peccato* ". Historia terrae probationem praebuit " *tempus* " *mutationes* ingentes, quae positivae sed etiam valde negativae esse possunt, generare . Et expergefatio vitae modernae exemplum typicum est. Scientia technica solacium affert, sed homines pecuniae, quae eam obtinere permittit, servos reddit. Vitam meliorem offert, sed hanc vitam per actionem agentium chemicorum suorum destruit. Vitam prolongat et extendit, sed modo contra naturam, per usum medicamentorum chemicorum, quae nihil aliud sunt quam medicamenta a civitatibus nationalibus legitimata. Sed ad finem viae, etiam retracta et dilata, cum " *tempore, mors programmata* " omnibus se imponere desinit.

Impossibile est dies exactas determinare secundum calendarium falsum. Itaque calendarium nostrum usitatum valde falsum est et fallax de " *tempore* " *vitalis nobis collective dato*. Itaque annus 6000 veri " *temporis* " Dei anno 2030 falsi calendarii nostri respondet. Scientes ex calendario Hebraico Iesum anno 30 mortuum esse, hi 30 anni additi suam explicationem habent. Re vera, in falso calendario nostro, annus 1 nativitati Iesu Christi attribuitur, sed Iesus re vera sex

annis ante hunc annum 1 natus est; quod eum 35 annos natum die mortis suae facit. Biblia duas informationes approximatas de aetate Iesu dat: " *fere triginta annos natus* " initio ministerii sui, secundum Lucam 3:23, re vera, 31 annos et sex menses. Pharisei autem Iesu " *minus quam quinquaginta annos natus* " in Ioanne 8:57 attribuunt. De hac re, Biblia praecisam affirmationem non praebet, quia apostoli non ausi sunt interrogare Iesum, quem, amantes autem, colebant et timebant, aetate sua.

Diu notio Iesum anno 4000 natum esse omnes mentes humanas dominata est; haec causa fuit falsorum calculorum et errorum in definitione " **temporis** ". Praeterea, nulla possibilitas est " **tempus** " continuo globaliter datare, neque ordine ascendente neque descendente. Hic iterum, " **tempus** " **definitum** imprecisum manet. Attamen, 6000 anni manifesta manent et hac probatione, confirmata successione hebdomadarum nostrarum 7 dierum, id est, 6 dies + 1 dies, Iesus tandem verum " **tempus** " reditus sui revelavit, quod sic falsa opera humana a Romanis agentibus diaboli, huius summi falsarii periti certificati, parata displicet. Tandem factum est mortem Iesu post 4000 annos, deinde post ultimos 2000 annos, collocare, quod verum tempus humanitatis constituit. Et ad gloriam Dei, veritas tenebras dissipat et superat, et lumen suum et verum " **tempus** " a Deo hominibus concessum, ut aeternam fortunam eligant, imponit.

Nullae sunt probationes quae processum selectionis electorum Dei, sex milium annorum peractum, clare confirment. Fides manet necessaria ad hanc veritatem, a Spiritu subtili Dei viventis suggestam, intelligendam et accipiendam. Attamen vera fides magnam patientemque perseverantiam requirit, et per collectionem margaritarum divinarum occultarum ultimus fidei fructus obtinetur. Hic igitur est quomodo haec persuasio aedificatur et tandem certa fit.

Omnis lector Bibliorum concedit narrationem Veteris Foederis quattuor milia annorum usque ad ministerium terrestre Domini nostri et Magistri Iesu Christi comprehendere. Primus error humanus est nativitatem pueri Iesu anno quadringentesimo collocare; et haec ipsa electio a maioriata facta est, et ego ipse inter eos fui usque ad annum 2018. Ingressa aetate Christiana, ut videtur, narratio biblica finitur et nullum amplius nuntium de " **tempore** " dabit. Et hic est ubi fides in verbum propheticum intervenit et omnem differentiam inter beatos et maledictos facit. Videtur, ab anno quadringentesimo " **tempus** " prolongatum esse, et nostrum solitum falsum calendarium Romanum nos anno 2023 collocare, sed nihil homines impedit quominus credant terram historiam suam per saecula et etiam millennia continuaturam esse. Hic cogitationes infidelis et credentis separantur. Studio prophetiae, credens beatus in prophetiis antiquis detegit quomodo Deus codice " *diem pro anno* " utitur, quod iubet et testatur in Numeris 14:34: " *Sicut quadraginta dies consumpsistis ad... " Si exploraveris terram, portabis iniquitates tuas quadraginta annis , **annum pro die uno** . ; et scies quid sit privatum esse facie mea . » Hic codex iterum adhibetur et confirmatur in Ezechiele 4:5-6: « **Numerum dierum numerabo tibi aequale numero annorum iniquitatis eorum** , trecentos nonaginta dies; et portabis iniquitatem domus Israel. Cum compleveris dies hos, dormies super latus tuum dextrum, et portabis iniquitatem domus Iuda quadraginta dies: **diem pro anno ponam tibi** . » Ezechiel propheta contemporaneus est Danielis et codex quem Deus ei praesentat modo*

contrario operatur: « *annus pro die* » et « *dies pro anno* ». Principium invertitur secundum utrum factum punitum actuale sit « *dies an annus* ». In prophetia, Deus igitur sub aspectu « *diei, anni* » realis experientiae victae citabit. Hoc modo, ergo potest pergere dare benedictis suis redemptis informationem de « *tempore* » ad eorum dispositionem. Itaque, incipiens anno -458, " **2300** ", " *vespera-mane* " Dan.8:14, expressio diei 24 horarum in Genesi 1, finitur anno 1843, confirmans programmationem duorum millenniorum terrestrium post constitutionem novi foederis. Haec duratio longissima erat omnium quae in prophetiis Bibliorum exhibentur. Sed, inopinato, in ministerio meo pro veritate divina, haec dies aucta est 150 annis, prophetata sub aspectu " **quinque mensium** " in Apoc.9:5-10: id est, quinquies 30 dies. Prima dies igitur erat 1994, et hoc tempore sextum millennium plene tectum videbatur, mora sex annorum nativitatis Christi faciente 1994 annum 2000. Hoc tempore numeri prophetici omnes veram interpretationem acceperant et impletiones eorum post nos erant cum anni 2000 ad 2023 praeteriissent. Plane, prophetia biblica scripta novas datas non amplius praeberet.

Tum demum anno MMXVIII, quasi praeludium ad inundationes lucis a Iesu Christo datas, recta positio mortis Iesu, post quadringentos annos ab Adam transactos, causam anni MM praeteriti intellegere permisit. Et quasi amplificatio huius alterius perspectivae, dies mortis Iesu, anno XXX, verum reditum Christi, vere anni MMXXX expectatum, stabilire permisit. Sed quod nobis tam clarum tamque logicum videtur, ex longo studio ortum est, et cari nostri, qui hoc gradum non progrediuntur, res non vident sicut nos. Argumentationes nostrae, nobis tam efficaces, nullum effectum in caros et amicos nostros habent, nisi illuminati sint ut " **fili Dei** ". Et haec differentia in vera fide ab electis, quos Deus benedicit, demonstrata, et infidelitate contemptorum, quos ipse contemnit, despicit, et viam suam ad perditionem sequi sinit, fundatur.

Codices Numerorum 14:34 et Ezechielis 4:5-6 nobis narrant durationes prophetatas " **tempora** " " **iniquitate** " insignita comprehendere. In utroque casu, " **iniquitas** " punita Iudaica erat et, in vetere foedere, decem tribus Israel, iniquitatem per 390 annos, et Iudam, iniquitatem per 40 annos pertinebat. Contra, in prophetiis Danielis, " **iniquitas** " Christiana est, primum Catholica Romana, deinde, successive, Protestans et, ab anno 1994, Adventista.

Profunditas et superficialitas

In increpatione sua Pharisaeorum Iudaeorum sui temporis, Iesus eorum mores hypocritas illustravit, sordes animarum eorum, quas sub specie religiosa occultabant, denunciavit. Iesus in mentibus eorum veram naturam affectuum eorum, qui tam facile ab hominibus communibus celari possunt, legebat. Post risum amicis odium homicidale latere potest, quod homo destinatus id non sentit. Interdum, ad consilia sua perficienda, diabolus etiam creaturis incautibus utitur, adeo ut earum benignitas apparens eos supra omnem suspicionem ponat. Attamen, a Deo non protecti, multitudines hominum apparenter communium verae sedes daemonum sunt, qui multis modis, etiam omnino contrariis, se gerere possunt.

In Sacra Biblia sua, Deus aurem magni momenti tribuit. Hac electione se distinguit ab hominibus qui linguae suae, orationi francae vel fallaci, pretium tribuunt. Homo proximum seducit sermone et specie. Quidam seductores necessitatem sentiunt seducendi ut se vivos sentiant, et effectus productus illis est quasi medicamentum quo indigent ad vitam aestimandam. Campi possibilitatum quos cogitatio humana vel angelica capere potest infiniti sunt, illimitati, quia Deus omnibus creaturis suis plenam libertatem dedit. Et ideo haec libertas est quae gignit et formam concretam dat omnibus optionibus, directionibus et orientationibus vitae.

Deo, primum hominis officium est scire audire, non loqui. Nam, quamvis speciebus fallacibus quae nos oblivisci facere possint, propter eius felicitatem personalem Deus vitam liberis suis creaturis dedit. Sed haec libertas omnibus creaturis suis tantum per tempus limitatum datur; tempus quo eligere possunt utrum eum audire, an eius existentiam ignorare, quod aequivalet vivere et mori eodem modo quo animalia creationis eius terrenae. Quomodo nonnullae entia verba a Deo invisibili dicta audire possent, cum nesciant quomodo verba audire quae homines eis dirigunt? In paribus, in familiis, homines inter se concurrunt, sub eodem tecto vivunt, cibos communicant, sed cogitationes suas secretas non communicant et solum de electione personalis et stricte individualis commodi student. Cum vicinus eis loquitur, aures eorum audiunt sed non oboediunt. Sic homines sibi impressionem in societate vivendi dant, sed quid est valor societatis ex arcibus munitis constantis in qua "ego" regnat ut dominus feudalisis?

Haec praefatio modo mores oppositos, quos Iesus damnavit et quos ego verbis "profunditas" et "superficialitas" interpretor, illustravit, quia hae duae naturae sunt quae omnem differentiam inter electum Christi et lapsum, quem ille damnat et reicit, faciunt. Homo, cuius spiritus profundus est, scit audire et melius meliusque audiet, quia haec natura Deo placet qui " *dat ei qui...* " a ». Re vera, salus electorum primum ac praecipue in forma libertatis eorum consistit, quae ex natura eorum oritur; natura praesertim apta ad sciendum quomodo Deum loquentem audire et interesse in iis quae dicit et docet. Memini angelum, quem Deus " *Stellam Matutinam* " et non " *Stellam Lucidam* " in Isaia 14:12 appellavit, etiam, secundum Ezechielem 28:12, " *perfectum in pulchritudine* " et in omnibus rebus creatum esse. Hic " *Stella Matutina* ", qui in nostra creatione " *solem* " significat, ipsum diabolum repraesentare coepit. Ita " *sol* " paganorum terrestrium, qui eum inscii adorant, factus est. Is, quem Iesus " *principem huius mundi* " appellavit, in terra locum veri Dei, " *sole* " symbolizati, in creatione systematis nostri solaris suscepit. Isaiae 14:13 hanc ambitionem et consilium diaboli confirmat: " *Tu dixisti in corde tuo: 'Ascendam in caelum, exaltabo solium meum super astra Dei ; sedebo in monte congregationis in extremo aquilonis; ' Propterea, in cultu " diei solis ,"* Dominicae nostrae Romanae, falsi Christiani ipsum diabolum adorant, in persona, quia est " *stella matutina* " eorum. Notandum est nihil posse iustificare rebellionem diaboli perfecte creati; nisi usus libertatis suae. Volens amplificare libertatem quam Deus ei dederat, ipse factus est servus cupiditatis potentiae et roboris quae numquam satiata est. Et tandem, Deus eum

delere et ab eo auferre debebit hanc vitam quam credidit se posse facere iucundiores quam eam quam Deus ei obtulerat cum eum creavit.

Verum est vitam collectivam libertatem singulorum minuere, et haec veritas agnoscitur ab hominibus republicanis qui hanc regulam dederunt: "libertas uniuscuiusque terminatur ubi libertas alterius incipit." Hoc bene videtur et verissimum est. Sed hic alter, quem Iesus proximum nostrum appellat, non est prioritas, quia ante eum Deus se imponit ut prioritatem absolutam. Attamen, victima invisibilitatis suae, ignoratur et prioritas eius tribuitur creaturae humanae quae eum substituit. Dissimilis hominibus superficialibus, homo Deo placens eum audit, et ad hanc auscultationem profundam designandam, Deus utitur hac formula in Apoc. 3, septies citata, in fine nuntiorum ad servos suos directorum in septem temporibus, quae septem nominibus "ecclesiarum" **symbolizantur** : "**Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis**."

Deus probe scit hominem quem creavit duabus auribus praeditum esse, et quod hac locutione exaggerat in eo consistit ut auribus utamur ad audiendum, in silentio cogitationis nostrae, effectus lectionis Sacrae Bibliae suae. Nam per eam solam Deus nobis loquitur et nos provocat. Cum exstet, ad eam Spiritus eius divinus nos ducit ad loqui spiritui nostro, et sub hoc aspectu scribendi, verbum eius fit legibile et concretum, omnes illud analyzare, intellegere et doctrinam eius in praxim deducere possunt. Saltem hoc est quod fieri debet, cum animus profundus et sincerus sit veri "**fili Dei**", secundum quod Deus dicit in Apoc. 1:3: "**Beatus qui legit et qui audiunt verba prophetiae, et qui custodiunt ea quae scripta sunt in ea! Tempus enim prope est.**" Haec beatitudo, Spiritu divino Iesu Christi tributa, designat, hoc versu, facultatem decodificandi, seu legendi, prophetiam codificatam "**Apocalypsis**" eius; revelationem eius sanctissimam; quae constituit stadium finale in evolutione redemptorum suorum de terra. Sed eadem haec benedictio pertinet ad prima studia Sacrae Biblicorum vocati qui ad electionem aspirant. Nam haec formula benedicit mores quos Deus requirit ab omnibus quos salvat ut in aeternitatem suam ingrediantur. Nota beatitudinem non constituere mandatum, sed exemplum eius qui ei placet ad punctum servandi eum per redemptionem a Iesu Christo peractam. Nobis ibi indicat normam operum quae vult et benedicere potest, sed neminem obligat aut cogit agere in... Hoc modo. Selectio electorum a Deo redemptorum innititur principio: "Si quis me diligit, sequatur me!" » Haec est, praeterea, imago quam Iesus elegit ad hoc principium exprimendum, se exhibens ut "**bonum pastorem**" sequentem "**ovibus quae sciunt vocem eius**," in Ioanne 10:4: "**Et cum ipse emisit omnes oves suas, ante eas vadit, et oves eum sequuntur, quia sciunt vocem eius**." In hac parabola, iterum auris humana est quae decisiva est. Vox Christi, quam oves eius spirituales cognoscunt et agnoscunt inter alios falsos pastores, identificatur cum veritate biblica per profundam cognitionem biblicam obtenta; quae obtinetur et fit possibilis solum per patientem et perseverantem studium totius Sacrae Biblicorum, a "serō ad solidum cibum adultorum." Ad finem solidae suae disciplinae, electi Christi iam non poterunt decipi mendaciis a diabolo et agentibus humanis eius institutis, secundum Matthaeum 24:24: "**Exsurgent enim pseudochristi et pseudoprophetae, et dabunt signa magna et prodigia, ita ut, si fieri potest, etiam electos seducant**." "Tali admonitione, qui se decipi sinunt, praecipue rei et

responsables sunt in iudicio quod Deus in eos infert. Prima autem poena erit vitam aeternam, qua se dignos crediderunt, non adipisci, ita se ipsos falso et graviter decipientes. Secunda poena carnalis erit, nam in corporibus suis dolores portabunt, quos vulnera temporum bellorum, famum, variarum causarum mortalitatis patiuntur, et denique sub ictibus victimarum, quas deceperunt et deceperunt, peribunt. Itaque **profunditas et superficialitas** electos et lapsos respective faciunt, et usus aurium, norma audiendi, est qui controversia est et unum aut alterum facit. Bona relatio inter duos entia omnino in qualitate communicationis eorum nititur; bona responsio venit solum postquam quaestio rite audita est. Paulo ante mortem suam, in colloquio suo cum procuratore Hierosolymitano, Romano Pontio Pilato, Iesus nobis, per hunc virum, exemplum typicum mentis humanae superficialis praebet: Iesu dicit: " *Veritas, quid est veritas?*" "Ipse quaestionem proponit cui Iesus ei respondere potuisset; sed nihil amplius postulat et rem deserere mavult. In vita quotidiana saeculari, multitudines hominum hoc modo agunt et relationi suae tantum formam extrinsecus apparentem dant, nullae curae de opinione interlocutoris. Hoc genus commutationis nihil solidum aedificat. In Matthaeo 7:8, principium logicum commemorans, Iesus dicit: " **Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur.** " "Sed solus qui hoc modo agit est Deus et Ipse solus, quia in vita humana, inter se, homo qui pulsatur saepe frustra facit et qui petit non saepe accipit quod petit. Et cum postulantes obtinent quod petunt, saepe fit per pressionem coetus, vel ob desiderium respondentis fit ut problema solvat. In profundo commercio, respondens responsabilitatem officii sui suscipit ut petitioni sibi factae respondeat, scit se eam satisfacere debere, si rationabilis et iusta sit. Gaudet recte respondendo, sciens se voluptatem allaturum ei quem satisfacit. Hoc genus profundi commercii est secundum normam amoris Dei et secundum Deum. Pro superficiali commercio, Iesus utitur imagine "iudicis **iniusti** " qui tandem concedit quod ab eo petitur ut opportunistam tollat. Sed exemplum eius clare imputat huic iudici " **iniustum** " actum qui eum facit damnatum et a Deo reiectum."

Ad optionem ab hominibus factam respondens, Deus aptum, meritum et iustum nutrimentum dat. Homini qui "profunditatis" criteria implet, veritatem et certitudinem ut nutrimentum dat. Contra, ei quem "superficialem" iudicat, mendacia et dubitationem ut nutrimentum dat. Duae experientiae non pares sunt, quia qui dubitat effectum a nutrimento certitudinis non potest imaginari, electus autem, a Deo veritate bene nutritus, ante conversionem suam dubitationis condicionem expertus est. Ex utraque experientia fructum capit et ita eas obiective comparare potest. Electus animadvertit quantum veritas et eius certitudo ei veram animae requiem praebeant, quam Iesus, tota veritate, solum se dare posse dicit. Hoc nuntium confirmatur in Apoc. 14:11, ubi Iesus hanc differentiam inter electos suos et lapsos, de quibus declarat: " *Et fumus tormentorum eorum ascendit in saeculum saeculi; et non habent requiem die aut nocte, qui adorant bestiam et imaginem eius, et quicumque accipit characterem nominis eius.* " Utiendo tempore praesenti ad evocandam poenam inflictam Christianis rebellibus, Iesus huic poenae characterem permanentem, perpetuum tribuit, praeter poenam " *secundae mortis* " " *iudicii ultimi* " quae praecipue in hoc versu evocatur. Et

locutio, "**non habent requiem die aut nocte**," confirmat eos non prodesse "**requieti**" a Iesu oblatae iis quos in incarnatione sua in terra salvare venit. Simul cum "**requiete**" Sabbati "**diei septimi**" in praxim deducta, electi beneficium "**requietis**" spiritus sui, et ergo totius animae suae, accipiunt. Apostolos suos alloquens, Iesus hanc locutionem repetit: "**pax vobis**." Ab eo proveniens et ex ore eius divino proficiscens, haec expressio non solum theoretica est, quia "**pax**" animae per ipsum solum praesto est. Et verba eius in vim activam transformantur in eo qui hanc "**pacem**" ab eo accipit. Nec electio huius verbi "**pax**" innocens est, quia contrarium eius est verbum "**bellum**" quod normam necessitudinis quam habet cum cultoribus, consciis vel inconsciis, diaboli et daemonum caelestium terrestriumque, contra quos ab initio bellum gerit, designat. Et ex hoc bello victor evasit, quod ei ius dat nunc toti castris rebellium poenam mortalem sanctissimae et summae iustitiae suae imponere. Et in condicionibus per bonam relationem cum Deo Creatore adeptis, electi redempti iam in terra exemplum "novis nominis" quod Iesus pollicetur dare vincenti, secundum Apoc. 2:17: "*Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis: Vincenti dabo de manna abscondito, et dabo ei calculum candidum; et in calculo nomen novum scriptum est, quod nemo novit nisi qui accipit.*" Hoc "**nomen novum**" obtinetur tantum per experientiam ab electis habitam, successive, in corpore carneo et deinde, reditu Iesu Christi, in corpore caelesti simili angelorum caelestium. Praeterea, discimus, in Apoc. 3:12, hoc novum nomen primum a Iesu Christo ipso portatum esse: "*Qui vicerit, eum faciam columnam in templo Dei mei, et non exibit amplius.*" "*Scribam super eum nomen Dei mei, et nomen civitatis Dei mei, novae Hierosolymae, quae descendit de caelo a Deo meo, et nomen meum novum.*" Iesus Christus Iesus Christus mansit. Hoc nomen non mutatum est, quia Iesus non de cognomine suo loquitur, sed de experientia caelesti post mortem suam in fine vitae terrestres habita. Corpus naturae suae caelestis recuperavit, quod angeli sancti eius "**Michael**" nominaverunt et adhuc nominant.

Vita lapsi, dissimilis electo, non invidiosa est, quamvis dives et potens sit. Nam vita eius et spes in nihilo fundantur, et legi divini victoris subiiciendus est. Successus eius tantum temporales et momentaneae sunt, et in continuo metu vivit ne commoda quae fruitur et quibus prodest amittat. Relationes eius cum proximo non possunt esse nisi hypocritae, nam in omnibus praeter se videt hostem mortalem qui eum deicere et subigere vult. Et haec experitur temporibus pacis et securitatis, sed quid fit de eius existentia temporibus incertitudinis propter bellum? Summum dolorem experitur aut se in frigidum et formidabilem interfectorem transformat, discens voluptatem inimicos suos et proximum occidendi, laedendi et delendi.

Itaque profecto talis existentia omnem veram requiem ignorat, quae solum per amorem inter Deum et creaturam eius amantem et submissam obtinetur. Haec vera requies etiam non solum theoretica est, quia non est nisi consequentia pacis cum Deo constitutae. Nam faciendo voluntatem creatoris, legislatoris et redemptoris Dei sui, homo conscientiam suam levat et liberat, quae, a tormentis culpae liberata, experitur et sentit bene esse verae pacis animae. Hoc est programma beatitudinis quod apostolus Paulus in scriptis et epistulis suis evoluit.

Et per Petrum Spiritus declarat in 1 Petri 1:22-23: " **Postremo, animas vestras purificantes in oboedientia veritatis** , in fraternitatis amore non ficto, diligite invicem adtentive, **renati enim estis non ex semine corruptibili, sed incorruptibili, per verbum Dei vivi et permanentis in aeternum.** "

Consilium salutis a Deo hominibus peccatoribus propositum hic perfecte summatim compenditur, et Petrus nuntium suum ad Christianos in nomine Iesu Christi baptizatos dirigit, quod verba eius perpetuo applicabilia reddit. " **Purificatio animarum " per " oboedientiam veritati** " obtinetur , quae normam vitae terrena a legibus divinis in vetere foedere doctis definitam designat. Novis conversis e paganismo, haec inventio legum divinarum nova et fundamentalis est, cum per oblationem in nomine Iesu Christi factam obtineatur. Per hanc concretam applicationem huius legis divinae spiritus peccatoris conversi " **regeneratus** " est. Haec regeneratio non est theoretica, sed practica et activa, et per mutatum mores redemptorum confirmatur. Peccator erat hereditate et actione, et non iam peccat quia peccatum ut " **horrorem** " et " **abominationem** " accipit, participans, id considerans, iustum iudicium Dei, mirabilis " **Patris** " caelestis quem amat et qui eum amat. Talis est progressus consilii salutis a Deo ordinati et praesentati, sed quid cum eo fecerunt fideles rebelles, successive Iudaei deinde Christiani? Adhaerent huic proposito theoriae, sed huic tantum theoriae, quia in gradu applicationis practicae, haec notabilis observatio testatur absentiam " **regenerationis** " quae in originali programme divino figurat. Qui usum peccati iustificat, non potest affirmare se " **regeneratum** " esse, et falsa eius conceptio de divino consilio salutis contra eum testatur, et revelat naturam eius rebellantem cum diabolo et daemonibus eius communicatam. Falsa eius religiositas consilium salvificum veri Dei distorquet et eum coram Eo summe reum reddit, ita ut falsa eius conversio condicionem eius ut peccatoris hereditarii originalis aggravaverit. Et proinde, in ultimo Iudicio, poena eius gravius infligetur et in " **morte secunda** " tempus passionis eius prolongabitur et amplificabitur.

Non dubito quin, si terribilem ultimam fortunam, quam subire et pati debebunt, scirent, falsi Christiani se ab omni religione constringerent et futura et ultima fortuna eorum mitigaretur. Sed, contemptu veritatis a Sacra Biblia in mysteriosis prophetiis suis revelatae, ultimam fortunam suam cognoscere non possint. Nam secundum eos, tristis finis non est pro se sed pro aliis, quia indulgentes sunt erga se ipsos, quasi "iusti sui" et semper putant esse entia peiora quam ipsi.

Quapropter, recusantes credere in culpam suam, tandem a Deo iusto qui eos damnavit confrontabuntur et poenam quam praedicat subire debebunt. Nam in eius prophetiis, res nuntiatae non solum ad monendos et minandos rebelles destinantur, sed potius ad praenuntiandas res quarum futura impletio certa et irrevocabilis est. Sic, iterum, superficialis rebellis certitudinem consilii Dei experietur.

In hoc studio, " **profunditatem** " dedicationis electorum redemptorum cum perseverantia eorum et investigatione veritatis divinae coniunxi. In Apoc. 2:24, Deus Reformatoribus Protestantibus saeculi XVI declarat : " **Vobis autem dico, quicumque in Thyatira estis, qui non habetis hanc doctrinam, et nescitis profunditates Satanae, ut eas vocant, non impono vobis aliud onus, nisi**

profunditates Satanae . " Hoc tempore, " profunditates Satanae " sunt. Et Spiritus sic iudicium suum de falsis doctrinis Catholicis revelat, quae, longe a caelo adducunt redemptos, eos ab eo distant, ad profunda terrena ubi magna liquefactum quod eos in die iudicii destruet invenitur. Praeterea, hoc vocabulum "profunditates" describit perseverantiam regiminis in imponenda dominatione sua a Deo maledicta hominibus. Contra indifferentiam, haec " **profunditas** " et comparabilis est et in absoluta oppositione est " **profunditati** " benedictae electorum redemptorum. Hae autem vocabulae " **profunda Satanae** " revelant et designant vim vinculam et tyrannicam satanicae obligationis religiosae religionis papalis Catholicae Romanae; obligationis " **superficialis** " et apparens quae multitudines humanas decipere et seducere valet, eius obligationem et potentiam admirantes.

Itaque " **profunditas** " dedicationis electorum imitationem suam in catholica religiosa dedicatione invenit, sed si prima verum creatorem Deum glorificat, contra, secunda, imitatio eius, tantum gloriae diaboli inservit, " **patris** " sui, inspiratoris sui, sustentatoris sui et ducis sui.

Hoc vocabulum " **profunda Satanae** " distantiam a caelo, ubi Deus Creator habitat, significat, unicus iudex qui tandem iustitiam suam omnibus creaturis suis in superficie terrae imponet, mortem aeternam, sive definitivam, caelestibus et terrestribus rebellibus qui eam merentur, et vitam aeternam electis suis quos ipse elegit et dignos invenit, dans. Sed vera causa usus huius vocabuli in reprehensione Protestantium iacet, qui, iure, dogma Catholicum "infern", subterranei putativi, denuntiaverunt; aliud dogma a paganismo Graeco hereditatum. Catholicismus papalis oboedientiam iuvenum et senum obtinuit, eos poenis "cruciatus " in "inferno aeterno" minitendo. Hoc vocabulum " **profunda** " igitur elementum perquam grave et significantem designat, quod ad hunc "infernum" a magistris Catholicis Romanis "aeternum" esse affirmatum alludit. Sed pessimum est quod Protestantes etiam in existentiam huius "infern" credebant. Multum veri in hoc mendacio inest, sed error principalis est affirmare hunc "infernum" perpetuo exstare, cum in consilio Dei "infernus" erit " **stagnum ignis** " ad hanc occasionem in superficie terrae formatum, fine septimi millennii, pro Iudicio Ultimo. Et specifico victimas principales huius "infern" ultimi fore, praecise, sacerdotes, episcopos, cardinales, papas, Catholicos qui eo usi sunt ut se a populis, nationibus, dominis et eorum principibus timerent.

" **Profundum** " in servitio " **veritatis** " divinae eiusque certitudinis, vel " **profundum** " in servitio "mendaciorum " et dubitationis diaboli; haec est electio quae se omnibus creaturis humanis terrestribus offert. Pro " **incolis caeli** ", electio iam irreversibiliter et irrevocabiliter facta est, statim post mortem et resurrectionem Iesu Christi, olim archangeli " **Michaelis** " , secundum Apoc. 12:7-8: " *Et factum est bellum in caelo. Michael et angeli eius pugnaverunt cum dracone. Et draco pugnavit et angeli eius, sed non praevaluerunt; et locus eorum non inventus est amplius in caelo .* "

Omni homini necesse est scire iudicium quod Deus de religione Catholica Romana Papali infert, propter eius potentiam, auctoritatem et immensum incrementum in multis nationibus terrestribus. Sed aequè necessarium factum est scire **iudicium Dei etiam fidem Protestantem damnasse, quae in hereditate**

doctrinali sua multa vitia et peccata a religione Catholica hereditaria retinuit

. Cognitionis interrogationis iudicii divini de religione Protestante **unice** in decreto prophetato in Daniele 8:14 nititur, ut ii qui prophetiis biblicis non tribuunt curam quam merentur, se damnent ut ignorare existentiam requisiti Dei quod pertinet, pro hac die 1843, ad initium restitutionis omnium veritatum suarum a primis duodecim apostolis acceptarum. Proinde, electi redempti ultimarum dierum parati esse debent dediscere, falsas conceptiones suas de fide Christiana, quas formaverunt et hereditaverunt, impugnare. Haec falsa et obsoleta facta sunt ex quo Deus novas suas normas decreto suo anno MDCCCXLIII statuit. Et, in Biblia scriptum, hoc decretum auctoritatem habet pro Deo et omnibus creaturis humanis terrestribus. Neglegi vel contemni potest tantummodo pretio amittendi vitam aeternam oblatam et propositam nomine Iesu Christi. Incapax testimonium perhibere huic vitali interesse, homo " **superficialis** " omnem possibilitatem amittit salvandi iustitia redemptrice Iesu Christi.

Monita in prophetiis biblicis Danielis et Apocalypsis revelata omnes formas religionis Christianae pertinent, cum "Adventismo Septimi Diei," ultimo anno 1863 in Civitatibus Foederatis Americae constituto, imprimis ab anno 1994 sollicitante, cum Iesus eum officialiter "evomuit " .

De veritatibus doctrinalibus divinis biblicis, quae restitui debent, loqui vagum et imprecisum manet. Ideo mihi clarius dicendum est, paucis exemplis praecipuis harum veritatum indicandis, quae ita differentias in conceptione religiosa Christiana de vero, beato Adventismo anni 2023 et maledicto Protestantismo eiusdem temporis revelant.

Primum omnium est observatio quarti praecepti de sanctificatione verae requietis septimi diei, quae pertinet ad Sabbatum a Deo doctum et a foedere Iudaico exercitatum. Haec requies die Sabbati, non die Dominico, qui est primus dies hebdomadis Dei, exercetur. A quarto ex decem praeceptis Dei ordinata, requies Sabbati in prima acie veritatum divinarum est quae restitui debent.

Deinde, alia veritas, cuius ignorantia toti generi humano valde nocet, est vera norma status mortui hominis. Nonne iniustum est Christiano, qui salutem Christi vindicat, contra veritatem divinam revelatam notionem a Platone, philosopho pagano Graeco, imaginatam, adoptare? Hic vir decrevit animam immortalem esse, quia ante eum, alii philosophi Graeci fabulas, quae divinitates homines agentes exhibebant, in religiones transformaverunt. Contra, verus Deus nobis dicit se hominem ad imaginem suam creavisse. Itaque, in paganismo Graeco, homo est qui deos ad imaginem suam creavit. Quale pretium talis assertio meretur? Nullum, et verus Deus tandem omnibus rebellibus, qui contrarium affirmant, probabit animam, cui vitam dat, mortalem esse et immortalem fieri posse tantum cum sanguine iusto a Iesu Christo effuso redempta erit.

Post hanc veritatem, quae precariam et fragilitatem vitae humanae, a divina potentia penitus dependentis, commemorat, venit conceptio legum Iudaeis veteris foederis praescriptarum. Spiritus Christianorum rebellium affirmant leges de cibo obsoletas factas esse fidelibus novi foederis. Quis iustificare potest Iesum, in cruce moriendo, venisse ad normas vitae humanae mutandas? Quomodo mors eius morbum et periculum mortis sustulit? Cibus carnalis ad corpus physicum hominis aedificandum paratus est, sed Iesus non in terram venit ad moriendum,

sed tantum ad mutationem in statu eius spirituali offerendam. Ordinationes igitur alimentariae nihil iustificationis suae amittunt, quia Christianus corpus suum physicum confirmare debet aeque ac Iudaeus ante eum. Praeterea, quod Deus ante Iesum purum vel impurum declaravit post eum et usque ad ultimum eius gloriosum reditum purum vel impurum mansit.

Deinde venit vitium pure paganum, contra quod apostoli novos conversos monuerunt. Hoc grave vitium pertinet ad id quod Paulus "**cultum angelorum**" appellat, in Colossensibus 2:18: "*Nemo, humilitate sibi digna **et cultu angelorum**, vobis praemium vestrum auferat pro voluntate, dum indulget visionibus et inflatur vana superbia a mente carnali.*" Hic "**cultus angelorum**", tamen, pro dolor, magno cum successu post annum 1844 in Civitatibus Foederatis Americae et Anglia renovatus est sub nomine "spiritualismi," a Christianis Protestantibus a Deo relictis et diabolo traditis exercitatus. Quid est hic "spiritualismus" nisi institutio necessitudinum occultarum quae spiritus Christianorum a Deo maledictorum et spiritus daemonum angelicorum caelestium in contactum adducunt? Spiritismus non evanuit; immo, se potenter manifestat in Africa hodie per actiones spectaculares ducum religiosorum qui tempus suum daemonia persequendo impendunt, qui re vera complices sunt. Unicum propugnaculum contra hanc seductionem collectivam manet Sacra Biblia et eius pretiosae revelationes de normis veritatis divinae.

Haec admonitio, quae conversos contra hanc "**adorationem angelorum**" monet, per se bellum continuum iustificat quod Ecclesia Catholica Romana Papalis contra Bibliam gessit, omnia faciens ut eius divulgationem et lectionem a multitudine humana prohiberet. Hoc non sine causa est, quia nuntius a fratre nostro Paulo constructus effigiem roboticam regiminis papalis describere videtur, quod, tempore suo, bellum contra Bibliam Sacram geret, dum auctoritatem eius iustificare profitetur. Bellum contra Bibliam quod Apoc. 11:3 confirmat et prophetat his verbis: "**Dabo duobus testibus meis potestatem prophetizandi, induti cilicio, dies mille ducentos sexaginta.**" Profecto haec Sacra Biblia persecuta est quae revelat et denuntiat usurpationem viri papalis qui, per "**adorationem angelorum**", se imponere et seducere multitudines populi Catholici, quibus papismus credere potuit eos Christianos esse,tribuendo eis titulum Christianorum Catholicorum, baptizando eos adhuc infantes recens natos; absurditas doctrinalis unanimiter accepta a turbis insciis, seductis et deceptis. Et hic iterum, Protestantismus lapsus imitatus est et reproducit hanc absurdam rationem quae veritatem Christianam irridet. Quomodo hanc praxim iustificare possunt coram hoc versu ex Marco 16:16: "**Qui crediderit et baptizatus erit salvus erit; qui vero non crediderit condemnabitur.**" Quo in puncto infans baptizatus fidem suam et petitionem baptismi exprimere potuit? Quanta contemptio Sacrae Biblicorum ex parte Protestantismi cuius motto erat, saeculo XVI "Scriptura et Scriptura sola"!

Haec sunt querelae principales quae falsas religiones Christianas damnant, sed index non est exhaustiens.

Sanctuarium: programma integrum

Populum Hebraeum e servitute Aegyptiaca in deserto, procul ab omnibus externis paganorum influentiis, liberans, Deus populum suum testem constituit, quem Israel nominavit, secundum nomen Iacob, patriarchae duodecim tribuum a duodecim filiis suis formatarum. Sic promissum Abrahae factum ut posteritatem eius benediceret implevit.

Constructio huius Israelis incipit cum publicatione decem mandatorum Dei, quae ipse directe proclamat in contextu qui adstantes et auditores Hebraeos terret.

Postquam primam apostasiam paene generalem populi et ipsius Aaronis, qui, timore populi incensi, cursum eorum spirituales comitabatur liquefactionem " **vituli aurei** " ordinando, mortaliter punivit, Deus constructionem sanctuarii et accessionum ei adiunctarum in servitio religioso clericorum Levitarum ordinat.

Communicatio verbis et sentiis innixa requirit ut homo eruditus sit et linguam populi sui bene peritus sit. Sed populus ex servitute Aegyptiaca egressus hanc eruditionem intellectualem non accepit, itaque Deus omnem doctrinam suam in imaginibus, ritibus symbolicis doctrinas propheticas et precisas ferentibus, fundare debebat. Doctrina per imaginem non requirit diplomata adipiscenda quae gradum generalem educationis testantur. Hebraei liberati ad infimum humanitatis gradum, fere ad bestiam, hoc in casu crudelitate ducum Aegyptiorum domitam, reciderunt. Praeterea, Deo, doctrina per imaginem permittit ei intellectum nuntiorum suorum modo directo dare, tantum hominibus cum quibus cogitationes suas secretas communicare vult. Et quicumque gradus educationis et diplomatum eius sit, qui nuntium imaginum non intelligit, eum non intellet, quia Deus usum intelligentiae nostrae regit, quae etiam ianuam constituit quam Deus " **claudere** " vel "obstruere" potest. **apertum** ", ut Apoc. 3:7 docet: " *Et angelo ecclesiae Philadelphiae scribe: Haec dicit sanctus, verus, qui habet clavem David, qui aperit, et nemo claudit; et claudit, et nemo aperit.* " Anno 1873, Deus hoc principium adhibuit aperiendo aditum ad veritatem suam credentibus Adventistis Septimi Diei et claudendo illum aditum multis denominationibus Protestantismi. In hoc versu, verba clavis cum littera capitali significationem nuntii illustrent: " **Sanctus** ": populus " **sanctificatus** " **est**. » quia a Iesu Christo agnitus, et per eius consuetudinem Sabbati septimi diei a Deo " **sanctificati** " ; " **Verus** ": populus Adventista temporis ad veritatem divinam in nomine Iesu Christi accedit propter zelum suum Adventistum qui testatur desiderium eorum gloriosi reditus eius; " **David** ": Iesus Christus, " **Filius David** ", a Iudaeis contemporaneis ministerio suo terreno identificatus, " **domum** " suam ordinat, secundum Esaiam 22:22: " **Ponam clavem domus David super humerum eius: cum aperiet, nemo claudit; cum clauderit, nemo aperiet.** " Anno 1873, novum Israel spirituales universales suum reorganizat, quod Apoc. 7 confirmat evocando " **duodecim tribus signatas signo Dei viventis** ".

Exemplum quod modo protuli demonstrat educationem formalem parum usui esse, quia Biblia ipsa interpretationes horum symbolorum codificatorum praebet. In prophetia, verbum, nomen, animal, vel quidlibet omnino, nos ad textum Biblicum, vel plures, remittit, inter quos explicatio desiderata invenitur.

Prima forma huius constructionis propheticae symbolicae est constructio sanctuarii Hebraei. Attamen, etiam historia creationis, praeter characterem litteralem, iam nuntia prophetica gerebat, quae toti Bibliae munus propheticum permanentem, et ideo perpetuum, tribuit. Quam ob rem nuntia Dei per seriem typorum et antityporum renovantur. Deus, ordinator vitae creaturarum suarum, praesens cum praeterito et praeteritum cum praesenti coniungit, ita nuntia sua per omne tempus renovans.

Intellectu symbolismi sanctuarii nobis permittit intellegere totam logicam spiritualem consilii salutis et programmatis quod id instituit ad id perficiendum. Hoc programma inceptum est cum peccato Adami et Evae. Et multo magis nuditas spiritualis quam corporalis est quae mortem agni, cuius pellem primam vestimentum fuit a humanitate peccatrice gestatam, necessitatem effecit, secundum Gen. 3:21: "**Adae enim et uxori eius fecit Dominus Deus tunicas pelliceas et vestivit eos** ." Iam notandum est Deum esse qui "**tunicas pelliceas** " facit, ita agnum, probabiliter arietem iuvenem, occidere debere. Secundum consilium suum salutare, "**ipse agnum providebit pro holocausto** " ab Abrahamo oblato, et se crucifiget in Iesu Christo, "**Agno Dei qui tollit peccata mundi** " ad electos fideles suos salvandos. In consilio suo salutis, Deus decrevit pretium ipsius peccati solvere, ut haec tria exempla per tempus dispersa, inter Adam et initium anni 4001, confirmant. Hoc indicium significans obiter notemus: Deus non iam Evam nomine suo vocat, sed eam nomine "**uxor sua** " designat: nomine Adami. Hoc vocabulum "**mulier** " "**mulierem peccatricem** " praedicat quam ecclesia Christiana repraesentabit: "**Electam** " et "**meretricem Babylonem magnam** "; ambae haeredes peccati. Et Iesus in carne veniet ut "**Electam** " suam a peccato purget, id est, ut peccatum evanescat.

In hac sanctuarii constructione, elementa quae illud componunt, quasi vitae sunt, sanctitatis valore valde diversa. Attamen omnia cum sanctitate coniunguntur, cum elementa constructionis a Deo sanctificatae repraesentent.

Elementum sanctissimum est tabernaculum, tentorium conventus, in quo Deus et Moses conveniunt et inter se loquuntur, a Deo ad hominem et ab homine ad Deum. Hoc tabernaculum, praesentia Dei sanctificatum, circumdatur et in medio atrii collocatur, quod velis albis in perticis fixis delimitatum est. Hoc atrium externum "**atrium** " appellatur. Huic vocabulo "**atrium** " duas proprietates adiungendas est: exterioriorem et corporalem. Nam accessiones quae in hoc "**atrio** " apparent actiones in corpore physico congruenti peractas pertinent: corpus in ara sacrificii ustum et corpus sacerdotum, in aqua "maris " "**lotum et ablutum** ", nomine labri lavacri contra introitum tabernaculi sancti sito dato.

Iam momentum huius particularitatis, quod ad directionem constructionis loci castrorum et tabernaculi pertinet, notare debemus. In studio priori vidimus diabolus, initio "**Stella Matutina** " appellatum, locum "solis" in munere suo "**principis huius mundi** " occupare. Attamen, tempore exitus ex Aegypto, Deus per saecula cultum solis ab his Aegyptiis sustinuerat, et, volens populum suum persuadere ne amplius minimum signum cultus aut reverentiae erga falsam divinitatem solarem ostenderet, Hebraeis imposuit ut hanc zonam sacram intrarent, oriente oriente post tergum, faciebus ad occidentem, id est ad solem occidentem conversis. Velum ingressus tabernaculi igitur ipsum ad orientem

spectandum orientatum erat. Haec particularitas etiam directionem geographicam significabat quam fides Iudaica tempore experitura erat, ab Oriente ad Occidentem transiens, ut historia praeterita confirmat. Nam fides Christiana re vera in Occidente et fere non in Oriente evoluta est; nationibus orientalibus acerrime inimicis erga religionem Christianam manentibus. Iaponia, ab his terris orientalibus remotissima, usque ad hodiernum diem cultor "solis orientis" mansit, cui nomen "Banzai" dat. Deus igitur omnem causam habuit populum suum ad Occidentem, ubi fides Christiana evoluta est, spectare cogere.

Symbolismus "**atrii**" igitur Deo permisit ut falsam fidem papalem Catholicam Romanam denuntiaret, in qua non nisi simulacrum agnoscit, imitationem quae imaginem Israelis sui reconstruere conatur. Haec est significatio quam huic "**atrio**" in Apoc. 11:2 tribuere debemus: "**Atrium autem templi eice foras, et ne metiaris illud; quia datum est gentibus, et civitas sancta conculcabitur mensibus quadraginta duobus.**" Ut significationem huius nuntii plene intelligamus, primum significationem versus qui eum praecedit intellegere debemus: "**Et data est mihi arundinis similis virgae, dicens: 'Surge et metire templum Dei, et altare, et eos qui adorant in eo.'**"

"**Arundinis similis virgae**": secundum Esaiam 9:14, propheta falsus qui mendacia docet, vel dux papalis Catholicismi Romani. "**Virga**" depictus, iudicium poenale a Deo exsequitur. Adoratores Christi probantur, vel "**mensurantur**", **persecutionibus continuis quae per "menses quadraginta duos, vel dies mille ducentos sexaginta"** propheticæ, vel annos mille ducentos sexaginta actuales, ab anno 538 ad 1798, durabunt. "**Templum Dei, altare, et qui adorant in eo**" veros sanctos huius longi temporis designant, quo tempore regimen papale persecutiones suas multiplicat contra eos qui resistunt vel provocant. Elementa citata cum sancto tabernaculo divino coniunguntur. "**Templum Dei**" ad congregationem redemptorum Christi refertur, secundum Eph. 2:20-21: "**Aedificati estis super fundamentum apostolorum et prophetarum, ipso lapide angulari Iesu Christo existente, in quo omnis aedificatio, apte constructa, crescit in templum sanctum in Domino, in quo et vos coaedificati in habitationem Dei in Spiritu.**" Sed versus 19 qui praecedit etiam utilitatem habet evocandi falsam fidem eorum quos Deus "**extra templum**" ponit, "**peregrinos**", **id est, eos quos "atrio"** coniungit: "**Itaque iam non estis hospites et advenae, sed estis cives sanctorum et domestici Dei.**" Paulus hic refert ad statum verorum sanctorum quos Iesus sibi pertinere agnoscit. Iudicium creaturarum eius ad eum pertinet, exclusive, et revelatio prophetica solum propositum habet confirmandi nobis revera esse veram et falsam religionem quam ipse, per seriem nuntiorum quae ad eam pertinent in omni revelatione prophetica, improbat et describit quasi imagine robotica. "**Altare**" crucem Christi significat et "**qui ibi adorant**" sunt igitur discipuli, vocati et redempti sanguine eius in hoc "**altare**" effuso. "**Cultus Dei**" exprimitur per contemplationem "**altaris**", id est, contemplationem amoris divini revelati per voluntarium sacrificium expiatorium Dei in Iesu Christo. Hoc intellecto, inveniamus Apoc. 11:2: "**Atrium autem templi foris relinquit foris, et ne metiamini illud; datum enim est gentibus, et civitatem sanctam conculcabit mensibus quadraginta duobus.**" "**Civitas sancta**" refertur ad sanctam congregationem verorum Christianorum redemptorum, vocatorum et electorum,

quam Deus " **Hierosolyma** " nominat in Apoc. 21:10. Hoc sane nomen symbolicum est prophetatum de vera civitate terrena eiusdem nominis in vetere foedere. Deo, nomen civitatis implicat et designat incolas eius, nam Deus non benedicit lapides aut cemento, sed animas humanas quae in illo loco habitant. In novo foedere, electi salvati dispersi sunt per terras et per totam terram, sed in Iesu Christo, formant Deo congregationem spiritualem quae repraesentat idealem " **Hierosolymam** " quam amat et salvare desiderat. Simul, hoc vocabulum " **civitas sancta** " avertit oculos falsorum credentium ad urbem Iudaicam quae adhuc nomen " **Hierosolyma** " fert, cuius superviventiam Deus favit, tantum ut experientiam primorum **peccatorum revocaret**, quos punivit et maledixit, secundum Danielelem 8:23: " *Et in tempore novissimo, cum deleti fuerint peccatores, surget rex procax et callidus.* "

In hoc versu, " **gentes** " " **civitatem sanctam conculcabunt** " per annos 1260, quod nobis permittit has nationes cum regnis Europae occidentalis identificare quae regimen papalem et iniustas persecutiones servorum Iesu Christi sustinuerunt. Sed quod iniustum est non sunt persecutiones quas fides distorta in iudicio Dei meretur. Quod iniustum videtur non tam iniustum est quam quis putaret. Et cum Deus sanctis suis iustitiam in manus suas sumeret non sinat, falsam religionem, pessimam multo, utitur ad imperfectiones fidei Christianae distortae ab anno 313 puniendas. Post saecula et saecula falsarum doctrinarum Catholicarum, qualem fidem fideles Christiani demonstrare poterant? Doctrina salutis mutata et eversa, veri credentes pro Deo testimonium perhibere non poterant nisi per voluntatem suam vitam amittendi vel a regibus paparum subiectis incarcerandi. Usque ad annum 1844, fides Christiana maculata est a cultu dominicali et falsis doctrinis a Catholicismo Romano hereditatis, ita ut ipsi electi peccatores coram Deo manerent. Cum non essent sine peccato, non poterant igitur " **primum lapidem iacere** " in peccatorem reum, ut Iesus docebat. Et cum haec lectio spiritualis sit, nullus verus sanctus sibi permetteret ullum peccatorem physice punire. Pro hoc tempore, ubi peccatum adhuc universale manet, Dominus principia commemorat quae soli veri electi eius observant, quod eos distinguit a Christianis " **hypocritis** " sui temporis, secundum Apoc. 13:10: " **Qui in captivitatem ducit, in captivitatem vadet; qui gladio occiderit, gladio occidi debet. Hic est patientia et fides sanctorum.** " Iesus hic denuntiat crudelem et saevum bellum falsum Protestantismi Calvinistarum vel Anglicanorum qui active participat in " **bellis religionis** ". Respondent aggressionibus foederum Catholicorum et ictum pro ictu reddunt. Sed Iesus vetuit hoc modo reagere tempore comprehensionis suae a custodibus Iudaicis. Et neglectis hoc iudicio et hoc mandato a Iesu dato, Protestantes habuerunt et adhuc habent ut "heroes" religiosos hos pugnatores inoboedienses quos Deus iure " **hypocritas** " putat. Ille qui, in Iesu, in Matthaeo 16:25 declaravit: " **Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam; qui autem perdiderit animam suam propter me, inveniet eam.** " Sumendis " **gladiis** ", Hugonoti (a Germanico "Eidgenossen" quod significat: foedus armatum) Cevennarum se damnaverunt ut " **gladio moriatur** " et vitam aeternam amittat. Idem erat cum Protestantibus qui Catholicos " **in captivitatem** " ducebant; hi vicissim se in carcerem inventuri erant, vitam aeternam non adeptos. In hac cruenta aetate, Apoc. 13:10 illustrat quid discrimen

faciat inter veros electos Protestantismi et falsos quos Iesus, post Iudaeos, "*hypocritas*" appellat, quia fides Christiana ante omnia innititur reverentiae et oboedientiae regularum a Iesu Christo ipso doctarum, et hae regulae observandae sunt usque ad finem mundi, a glorioso eius reditu, qui vere anni 2030 exspectatur, signatum. Secundum Apoc. 13:9: monitio prophetica tantum ab iis qui Spiritu illuminati sunt intelligi poterat: "***Si quis habet aurem, audiat!***" Sed in hoc nuntio, Iesus tantum ad intelligentiam humanam invocatur, quae homines intelligentes ducit ut praecepta ab "***auribus***" suis audita, vel ab illis apostolorum suorum qui in Evangeliiis testantur de iis quae Iesum dicentem audiverunt, in rationem ducant. Legendo eorum testimonia in Sacra Biblia, a Deo admoniti et ideo responsables pro nostris reactionibus et actionibus habemur. Non sinens se decipi a moribus "***hypocritarum***", Iesus criteria verorum sanctorum, quos benedicere et salvare potest, exaggerat: "***Hic est patientia et fides sanctorum*** ." In fidelitate perseverant neque arma sumere student ad vitam servandam, et, si Deus rogat, ea amittere ut ea tamquam aeternam normam inveniant.

Ioannes a Deo mandatum accipit ne "***atrium templi exterius metiatur*** ," et hoc mandatum confirmat electionem Dei Christianos infideles persecutionibus regiminis papalis Romani tradendi. Hoc nuntium confirmat ea quae Daniel in Daniele 7:25 et 8:12 proponit: "*Et verba contra Altissimum loquetur, et sanctos Altissimi conteret, et cogitabit quod mutaret tempora et legem; et tradentur sancti in manum eius usque ad tempus, et tempora, et dimidium temporis ... Robur datum est cum sacrificio quotidiano propter peccatum; cornu deiecit veritatem et floruit.*" Subtiliter, Deus idem nuntium tribus formis diversis sed pretiose complementariis renovat. Mutatio "***temporum et legis***" Danielis 7:25 definit "***peccatum***" in Daniele 8:12 citatum. Et ambo versus confirmant religionem Christianam sub dominationem regiminis persecutoris, quod est regimen papale Catholicum Romanum, venturam esse. Et in Apoc. 11:2 haec actio forma praesentatur: "***Atrium autem templi eice foras, et ne metiaris illud; quia datum est gentibus, et civitas sancta conculcabitur mensibus quadraginta duobus.***" In ***Daniele et Apocalypsi, gentes quae potestatem papalem Romanam sustinent*** "***decem cornua***" significant, id est, decem potestates nationales in Daniele 7:7 et 24 inventae. In Apoc. 12:3, 13:1, 17:3, haec "***decem cornua***" "***diademata***" gerunt vel non gerunt, quod adiuvat ad contextum a prophetia destinatum identificandum. Tres igitur referentiae pertinent, successive et chronologice: Imperium Romanum, regimen papale Romanum, et ultimum regimen Protestantem persecutorium quod saeviebat et dominabatur tempore magni reditus gloriosi Iesu Christi.

Sanctuarium Hebraicum nobis informationem tradit per dimensiones et proportionem dimensionales quas Deus duobus cubiculis dat quae tabernaculum conventus constituunt. Re vera, cubitis, mensura temporis, locus sanctus quo sacerdos intrat 40 cubitos longitudinis et 20 cubitos latitudinis metitur, et "sanctissimum," vel "sanctum sanctorum" secundi cubiculi praesentiae Dei reservati, est quadratum cubicum 20 cubitorum. Proportiones duorum cubiculorum ergo sunt 2 tertiae et 1 tertia, sicut 6000 annorum temporis humani: 4000 anni usque ad mortem Christi et 2000 anni post eum. A Mose aedificando, Deus igitur hunc nuntium de tempore toto electionis suae electorum terrestrium

confirmare voluit. Et hoc, praeterquam quod circiter 2500 annis post Adam aedificatum est. Haec igitur constructio praecipue peracta est pro ultima nostra generatione sanctorum electorum, quibus haec cognitio sex milium annorum hodie permittit reditum finalem divini gloriosi Christi pro vere anni 2030 falsi calendarii nostri Romani stabilire; quod me dicere facit Romam esse imaginem perfectam falsitatis et deceptionis, rerum in " **arrogantia** " **exercitarum**. » quod Deus ei attribuit in revelationibus suis prophetis Danielis 7:8 et Apoc. 13:5.

Consilium salutis, sicut hoc symbolismum sanctuarii nuntiabat, perfectum est. Quadringenti milia annorum transierunt, et post ver inceptum anno quadringentesimo primo, pridie festi Paschae, secundum nuntium apostolis suis, Iesus se comprehendi, iudicari, et centum viginti flagellis puniri passus est, et vitam suam sponte crucifixioni Romanae obtulit, sine iniustitia huius tractationis protestanda. Reclamare non poterat, cum ipse huius iudicii ordinator esset, simulque victima. Passionem suam ante tempus vivendo, Deus prophetam Isaiam, in Isaia 53, inspiravit ut hoc sacrificium voluntarium a Deo ipso in persona peractum explicaret. Et res tam inimaginabilis erat ut incredulitatem Iudaeorum contemporaneorum in hac actione intellegere possimus. Hoc eo magis cum duodecim apostoli a Iesu electi eodem modo se gesserint, adeo ut nuntium a Iesu de hac re factum non audirent. Non igitur haec incredulitas gentem veteris foederis damnavit. Causa maledictionis eius postea venit, post resurrectionem Iesu, id est, cum explicationes huius mortis expiatoriae a Iesu apostolis suis, tum plene persuasis de amore Dei sic demonstrato, datae et doctae sunt. Anno 34, clerus religiosus nationalis Iudaicus Hierosolymitanus Stephanum diaconum iuvenem, nuper ab apostolis Iesu constitutum, ad lapidationem damnavit et supplicio necavit. Religiosi ibi actum commiserunt qui eos ipsos ad maledictionem definitivam damnalet, quae destructionem totius gentis Iudaicae, a copiis Romanis a Tito ductis, anno 70 falsi calendarii nostri Romani, efficeret; quod Daniel 9:26 prophetat: " *Post hebdomades sexaginta duas, exterminabitur Christus, et non erit ei successor.* " **Populus ducis qui veniet destruet civitatem et sanctuarium, sanctitatem**, et finis eius veniet quasi diluvium; statutum est ut devastationes usque ad finem belli durent. " Verba deleta male conversa sunt et non congruunt cum textu Hebraico originali. Vocabulum " **sanctitas** " ad duces religiosos refertur, veros rei reiectionis " **messiae** ". Dolendum est quod hi errores translationis hominibus praecisionem prophetiarum divinarum occultant, quia, recte translatis, divinae pronuntiationes in realitate peracta agnoscuntur, et res verum sensum aedificantem animis humanis assumunt. Hic intervallum quadraginta annorum, quod mortem Iesu a destructione Hierosolymitana separat, demonstrare volo. Nam hic numerus quadraginta saepe in consilio salutis a Deo parato apparuit, quia symbolum est "probationis" fidei a Deo ordinatae; quadraginta dies et quadraginta noctes pluviae pro diluvio; quadraginta anni deserti pro quadraginta diebus speculationis in terra Chanaan; quadraginta dies et noctes ieiunii pro Iesu initio ministerii sui; quadraginta dies inter resurrectionem eius et festum Pentecostes; et denique quadraginta anni inter nuntium eius mulieribus Hierosolymitanis de destructione urbis suae et diem quo actio peracta est.

Duae sacrae camerae sanctuarii sive tabernaculi Hebraici velo separabantur, quod sacerdoti transire tantum occasione festi "Diei Expiationis," Hebraice "Yom Kippur," licebat. Haec prohibitio explicationem prophetica habebat, quia hic transitus transitum Iesu Christi e terra ad caelum praedicebat, unde in forma archangeli Michaelis venerat. Tam simplex erat, sed intelligendum erat: locus sanctus terra erat et ritus sacerdotales terrestres, dum "sanctum sanctorum" sive "locum sanctissimum" caelum significabat, quo homines intrare non possunt sine morte transeundo, ut regula generalis, exceptis casibus Enoch et Eliae.

Deus annum Iudaicum secundum seriem festorum religiosorum ordinaverat, qui consilium salutis globalis praedicebant. Et secundum hoc principium, quisque annus praeteriens hanc nuntiationem consilii salutis globalis renovabat. Ita, anno post annum, celebrationes annuae "Diei Expiationis" sequebantur, sicut etiam illae festi verni "Paschae", usque ad diem quo Iesus in terra apparuit ad implendas, simul, vere anni nostri tricesimi, pridie Paschae officialis, festa ultima "Paschae" Iudaici et "Diei Expiationis". Prophetia Danielis 9:24 praecise nuntiat, permittendo eam datari, hanc ultimam "***expiationem peccatorum***" quam Iesus perficere venit, se ipsum ut victimam voluntariam offerendo. Ecce quod angelus Gabriel deinde Danieli in versu 23 dixit: "*Cum coepisti orare, verbum egressus est, et ego veni ut annunciem tibi; tu enim dilectus es. Attende verbo et intellege visionem!* Quod Daniel intellegere debuisset, nonne et tu intellegere potes? Responsum est in exhortatione "***Attende verbo!***" et cetera tantum quaestio est intelligentiae a Deo datae necne, pro qua, sicut Daniel, "***dilectus***" esse debes. Gabriel deinde in versu 24 dicit: "*Septuaginta hebdomades constitutae sunt super populum tuum et super urbem sanctam tuam, **ad consummandas praevaricationes et ad finem faciendum peccata, ad expiandam iniquitatem et ad introducendam iustitiam aeternam, ad obsignandam visionem et prophetiam, et ad ungendum Sanctum Sanctorum.***" "Nota quod nuntius formam ultimati ad nationem Iudaicam induit; contemptus eius causa erit destructionis eius. Pretium a Iesu solutum tam altum est ut intellegere possis oblationem salutis eius non sine conditione fieri. Et iam id esse Deo, sicut Daniel, "***dilectum***," ridiculum et absurdum reddit assertiones salutis a superficialibus et hypocritis hominibus propositas. Programma Dei ambitiosum est et bene intelligendum est, nam scriptum est: "***ad finem imponendum delictis et ad finem imponendum peccatis***." Cum peccatum per totum orbem terrarum nostro tempore diffundatur, fortasse credas consilium Dei defecisse, sed errares quia perfecte successit. Quod intellegere debes est hoc consilium tantum prodesse et prodesse "***dilectis***" Dei, qui re vera non sunt admodum numerosi, rari in omnibus temporibus vitae terrestres. Sed pro eis et pro eis solis, Iesus revera finem imposuit peccato originali, ab Adamo hereditato, quod duas mortes successivas hereditarias ex hoc peccato iustificavit: mortem quae naturalis et carnalis appellatur et eam quae rebelles percutiet." in iudicio extremo post resurrectionem eorum: "***mors secunda***" citata in Apoc. 20:14: "*Et mors et infernus missi sunt in stagnum ignis. Haec est mors secunda, stagnum ignis.*" Quod ad singularem peccati praxim attinet, paulatim evanescit donec omnino evanescat propter amorem erga Deum in Iesu Christo sensum; "***dilectus***" Dei non iam potest

voluntarie peccare contra Deum quem amat et fideliter servire vult in nomine Iesu Christi qui sic "**finem peccati**" a Deo desideratum et requisitum in consilio suo salutis obtinet.

Nuntius ab angelo Gabriele prolatus mirae claritatis et simplicitatis est. Et solum velamen quod verbis eius supermansit erat Deus ipse in terram venturus esse ad hunc ultimum "diem expiationis" perficiendum. Continuatio nuntii eius in versu 25, Danieli, et nobis, permittet ut diem adventus ducis Messiae prophetati cum datis revelatis computemus: "**Scito ergo et intellege a tempore quo dictum est verbum ut Hierosolyma aedificaretur usque ad Unctum, Ducem, hebdomades septem et hebdomades sexaginta duae erunt**, plateae et fossae aedificabuntur, sed in temporibus periculosus.

Admoneo vos Daniele numquam Deum rogavisse quando Messias venturus esset. In longa et vehementi oratione sua, solum scire voluit quando Hebraei in Babylonem deportati in patriam suam redire possent. Super Hierosolymam et templum sanctum eius praeclarum et gloriosum deletum flevit. Contra omnem expectationem et spem, Deus eum a visione terrena rerum avellet, ei secretum consilii sui salutis revelando, quod in morte expiatoria Messiae prophetati fundatur. Per hanc mortem voluntariam, quae vitam perfectam divinam et humanam ad expiationem offert, Deus "**iustitiam aeternam afferet**", quae iis tantum prodesse poterit quos "**dilectos suos**" esse considerat. Verbum "**afferre**" mirum in modum bene hunc adventum Christi repraesentat, qui venit ut se in terra praesentet ad vitam suam perfectam, id est, "**iustitiam aeternam**" perfectam, quasi sacrificium offerendum. Et vitam aeternam per divinitatem suam possidens, Iesus ipse resurrexit et ex eo tempore "**dilectis**" suis redemptis vitam aeternam offerre potest, quae eis permittet ut, aeternaliter, in eius societate vivant, in dimensione caelesti, quae tandem erit illa terrae nostrae hodiernae, deinde regeneratae et glorificatae.

Danieli fundamenta futuri novi foederis in Iesu Christo nuntiando, Deus confirmat demonstrationem experientiae Iudaicae veteris foederis perfectam esse et poena deportationis populi et ducum eius in Babylonem finitam esse. Reditus ad Israellem nullum alium finem habebit nisi exspectare primum adventum Messiae secundum nuntium Danieli, prophetae Dei cuius nomen Iesus citabit, praesentatum.

Tempus huius adventus igitur fundatur in identificatione diei adiuvantis "**69 hebdomadarum**" annorum actualium citatorum, id est, 483 annorum actualium. Responsum datur in Esdra 7:7 et pertinet ad decretum ab imperatore Artaxerxe I iussum, qui "Longis manibus" ^{appellatur}, et hoc decretum datur "**septimum annum regis**", quod designat annum -458. Tempore ab hoc calculo constituto, id est, autumno anni 26, Iesus iniit ministerium suum terrestre, postquam a Ioanne baptizatus est. Tribus annis et sex mensibus post, id est, "**in medio** ^{septuagesimae} **hebdomadae prophetatae**", secundum nuntium Dan. 9:27, morte sua in pridie Paschae anni tricesimi perpressa, finem imposuit ritibus sacrificiorum animalium veteris foederis: "**Stabit foedus firmum multis hebdomada una, et dimidia hebdomada cessabit sacrificium et oblatio** ; ~~vastator abominaciones maximas faciet, donec vastator destruat et quod decretum est cedat super vastatorem.~~" Et super alam erunt abominaciones desolationis, et usque ad

exterminationem ultimam, et quod decretum est veniet super desolationem . In textu Hebraico originali, mentio "*et super alam*" actionem religiosam respicit et impletionem invenit in abominationibus a imperio papali Catholico Romano per 1260 annos regni sui despotici et crudeli, a monarchiis Europaeis sustentati, sed praesertim Franciae, quam Roma "*filiam natu maiorem*" considerat, peractis.

Duae camerae tabernaculi Hebraici velo separabantur, quod et Iesum Christum et peccatum repraesentabat, sicut "*hircus*" in festo "***Diei Expiationis***". Peccatum repraesentat, quia peccatum est quod hominem a Deo separat et in terra segregat. Sed etiam Iesum Christum repraesentat, quia velum duas facies habet: in latere "*loci sancti*" imaginem terreni gerit, et in latere "*loci sanctissimi*" vel "*Sancti sanctorum*" imaginem coelestis gerit. Et Iesus Christus in natura sua et experientia has duas proprietates, terreni et coelestis, gerebat. Ita se, sicut velum sanctuarii, tamquam mediatorem praebet qui caelum et terram connectit, Deum cum viro "*dilecto*" reconciliando, cuius peccata in nomine perfectae "*iustitiae aeternae*" Iesu Christi remittit.

In Daniele 9:24, Gabriel Danieli dicit: "***Ut obsignaret visionem et prophetam, et ut ungeret Sanctum Sanctorum***". "Messias igitur sub titulo "***prophetae***" nuntiatur. Hoc a Iesu in parabola sua de agricolis confirmabitur. Se post multos "***prophetas***" exhibet quos Deus auctoritatibus Iudaicis advocavit ut eos ad paenitentiam vocaret. Et in specie terrena actionis suae, simplex sed magnus "***propheta***" est qui miracula divina multiplicat. "*Obsignatio visionis*" applicationem, id est, adimpletionem visionis ministerio Iesu Christi concretatae designat. Et "***Sanctus Sanctorum***" qui "*ungendus*" erat adhuc ipse est; "***Rex regum et Dominus dominorum terrae***". Apoc. 19:16: "***Habebat in vestimento suo et in femore suo nomen scriptum: Rex regum et Dominus dominorum.***" Ad Iesum applicata, haec unctio per publicationem victoriae eius, a Deo ut Patre et ab angelis fidelibus eius in caelis agnitae, completa est. Sed etiam est, secundum ritum "*Diei Expiationis*", unctio caeli, cum symbolum eius terrestre, "*Sanctum Sanctorum*" appellatum, sanguinem eius effusum accipere deberet ad pretium pro peccato originali et aliis peccatis ab electis redemptis commissis solvendum. Ingrediendo caelum verum post resurrectionem suam, Iesus iustitiam suam, non sanguinem humanum, attulit, et Satanas et daemones eius caelestes primi fuerunt qui consequentiam huius unctionis iustae prophetatae passi sunt. Definitive expulsi sunt e dimensione caelesti, Deo tantum et creaturis eius fidelibus reservata, "*dilectis*" eius, secundum Apoc. 12:7 ad 9: "***Et factum est bellum in caelo. Michael et angeli eius pugnaverunt cum dracone. Et draco pugnavit et angeli eius, sed non praevaluerunt, et locus eorum non inventus est amplius in caelo.***" Et ejectus est draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur Diabolus et Satanas, qui seducit universum orbem; et ejectus est in terram, et angeli eius cum illo ***ejecti sunt*** .

Unctio prophetata praecipue Iesum spectat, cuius victoria de peccato et morte eum in caelo iusto titulo "***Sancti sanctorum, Rex regum et Dominus dominorum***" intronizat. Et in terra, templum Hierosolymitanum nuntium ultimum hora mortis Iesu profert. Deus significat mortem eius agnoscere et reconciliationem inter eum et electos redemptos validari: peccatum eorum remissum est, quod significat velum a summo ad imum scindendo quod symbolice

caelum a terra separat. Ab illo momento, templum terrestre munus suum symbolicum propheticum complevit. Et confirmatio dabitur benedictione Ecclesiae vel Congregationis super Christum et duodecim apostolis eius aedificatae. Templum novi foederis hoc tempore, singulariter, spirituale est, et lapides qui illud aedificant humani sunt a Iesu ad ultimos electos redemptos ante finem temporis gratiae collectivae et individualis.

Consilium salutis elementis in hoc sanctuario praesentibus significabatur. Imago prophetica electorum redemptorum, sed etiam principiorum in sacerdotio caelesti Iesu Christi adhibitorum, sacerdos atrium sanctuarii ingressus altare sacrificiorum offendit, quod accusationem peccati hominis revelat. Deinde, ad tabernaculum progrediens, ablutus et lavatus est in pelvi ablutionum, quae " **mare** " appellatur, imago mortis; primae, et secundae, cui non subiicietur quia Iesus eum iustificavit. In novo foedere, hoc lavacrum est baptismi, quo homo se Deo officialiter committit et petitionem suam status servi confirmat, qui se in servitio Dei in Iesu Christo ponit. Deinde tabernaculum intrare potest et ad dextram mensam duodecim panum propositionis invenit, imaginem corporis Iesu Christi symbolice in forma azymorum in ritu Sanctae Cena consumpti. Ad sinistram stat candelabrum septem brachiorum, Spiritum Sanctum et lucem Iesu Christi significans; numerus septem symbolum sanctificationis existente. In medio cubiculi, velo separante obversus, sacerdos altare incensi invenit, quod significat odorem gratum quem preces dilectorum suorum, nomine Iesu Christi praesentium, Deo praebent: ipse Iesus, primus e numero "dilectorum " **Dei** , coram electis redemptis suis incarnatus est.

In conclavi homini vetito, quia symbolum caeli est, pars posterior muri, per totam latitudinem suam et altitudinem viginti cubitorum, tegitur alis extensis duorum angelorum qui in medio conclavis conveniunt, supra propitiatorium quod est altare positum super arcam foederis continens duas tabulas decem mandatorum Dei. Alae angelorum confirmant symbolum caeli et religionis, quod significationem dat locutioni " *sub ala* " citatae in Daniele 9:27. Et aspectus totius collocat, in loco centrali, decem praecepta Dei, quorum transgressio requirit, ut veniam accipiat, mortem Messiae in altari, id est, propitiatorio, imagine crucis Christi. In hoc ara, sola occasione festi annui " **Yom Kippur** ", " **sanguis** " " **hirci** " occisi afferri et aspersione deponi debuit. In hac igitur imagine caeli invenimus totam doctrinam consilii salutis in terra a Iesu Christo perfecti. Iuxta arcam, erat etiam volumen a Mose sub dictatione Dei scriptum et virga Aaronis quae fronduerat, et quod mihi et nuntiis meis hodie magni momenti est, vas continens "gomer" "mannae " in deserto a Deo dato ad Hebraeos alendos.

Deus ita confirmat momentum quod his rebus prope arcam foederis sui positus tribuit. " **Lex Mosaica** " perpetuum valorem incolis terrae retinebit. Virga Aaronis vel " **virga Aaronis** " nos admonet Deum auctoritatem prophetis suis dare et Amos 3:7 hoc momentum confirmat dicendo: " **quia Dominus, YaHWéH, non facit quidquam nisi revelaverit secretum suum servis suis prophetis** ." Quod ad " **manna** " attinet, nos docet continuam necessitatem nos verbo Dei nutriendi, qui vitam animarum nostrarum prolongat vel finitur. Nam si cibus terrestris nobis permittit ut vires corporis physici vitae nostrae terrestris prorogemus, cibus spiritualis a Deo datus nobis permittet ut vitam animae nostrae in aeternum

prorogemus. Comparatio valorem quem hi duo genera ciborum merentur statuit, sed scilicet, ut electionem quae vitam in aeternum prolongat aestimes, in existentiam huius possibilitatis credere oportet, et ad hoc veram fidem habere oportet quam solus Deus benedicere et nutrire potest.

Est etiam unum notandum in specie huius sanctuarii Hebraici, praesentia auri quod omnia tegit, muros, postes, et omnia elementa in hoc sanctuario deposita tegit. Deo, aurum nullum valorem commercialem vel pecuniarium habet, sed ratio usus eius est sola eius immutabilis natura. Deus hanc materiam creavit solum propter hoc immutabile criterium ut symbolum faceret unicae fidei quam accipit et quae eum delectat. Hoc docent haec verba ex ore Petri in 1 Petri 1:7: "**ut probatio fidei vestrae, pretiosior auro quod perit, quamvis per ignem probatum** , *inveniatur in laudem et gloriam et honorem in revelatione Iesu Christi.* " Nuntius divinus est clarus, fides eorum quos vult et salvare potest per iustitiam Christi immutabilis esse debet et ideo nullo pretio debilitari debet seductione, vi, vel aliis modis ut desperatione vel pigritia. Deus solam perseverantiam et patientiam activam benedicit et aestimat. In hac constructione, columnae quae clausuram exteriorum atrii et loci sancti formant basin "aeneam" habent, quae peccatum terrestre significat, quod usque ad gloriosum Iesu Christi reditum perdurabit. Incarnatio eius destinata erat ut in contactum directum cum hominibus peccatoribus veniret.

In eodem hoc loco sancto, in velo apparent imagines caeruleae et rubrae; caeruleum pro caractere caelesti et rubrum pro colore peccati, qui est sanguinis humani et animalis. Isaiae 1:18 hoc confirmat, dicens: "*Venite, et arguamus nos!*" dicit YaHWéH. "**Si fuerint peccata vestra ut coccinum, ut nix alba erunt; et si rubra fuerint ut coccinus, ut lana erunt** ." Praeterea, Iesus in terram venit ut peccata electorum suorum portaret, ut pro eis expiaret. Et hoc nuntium symbolice traditum est cum Romani tunicam rubram super humeros Christi iecerunt ut titulum eius ut Regis Iudaeorum confirmarent, antequam coronam spineam in capite eius ponerent tamquam coronam regalem. Crudelis eorum ludibrium nuntium divinum verissimum portabat, quia vere erat "**rex Iudaeorum** ," et adhuc magis, erat "**Rex regum et Dominus dominorum** " cum multis "**coronatis sive diadematibus** ," secundum Apoc. 19:12: "*Oculi eius sicut flamma ignis; et in capite eius diademata multa ; et habebat nomen scriptum, quod nemo novit nisi ipse.* "

Sanctuarium offendiculum factum est nascenti Adventismo. Iam mala interpretatio iniuste munus ei affecit in decreto Danielis 8:14, dum fundamenta doctrinalia Adventismi Septimi Diei construebantur. Cum ea non intellegunt, religiosi verba et imagines visionum divinarum ad litteram accipiunt, obliti haec verba Iesu, citata in Ioanne 6:23: "**Spiritus est qui vivificat; caro non prodest quicquam. Verba quae ego locutus sum vobis, spiritus sunt et vita sunt.** " Subtilitas spiritualis est peculiaritas Evangelii Ioannis; late legi et in inscriptione audio audiui, adeo ut alta eius spiritualitas mihi familiaris facta sit. Et ita non in laqueum litteralismis in quem multi fideles incidunt incidi. Adeo ut, Adventismum ingressus, statim munus symbolicum sanctuarii Hebraici, secundum exemplar constructi, quod Deus, in imagine virtuali in visione ad hoc constructa, Mosi ostendit dum cum Deo in monte Sinai erat, intellexerim. Adventismus imbutus est

idea sanctuarii in caelo exstare quod exemplar fuit aedificandi illud in terra. Sed mihi persuasum est hoc non ita esse et sanctuarium terrenum tantum nuntium symbolicum et propheticum utile ferre, usque ad gloriosum reditum Iesu Christi. Quia re vera, Deus plures significationes huic sanctuario dedit. Et primo, Iesus corpus suum templo comparavit, deinde Paulus nos docet Ecclesiam esse corpus Christi, et etiam individualiter idem esse, corpus nostrum etiam templum Dei est in quo, in Iesu Christo, Deus venit habitare in nobis. Ita invenimus propositum a Deo prophetatum in Exodo 25:8 ubi dixit ad Mosen: "***Facient mihi sanctuarium, et habitabo in medio eorum*** . *Facies tabernaculum et omnia vasa eius secundum exemplar quod monstrabo tibi.* " Sanctuarium veteris foederis tantum consilium Dei prophetavit habitandi in animis electorum suorum. In hoc vetere foedere, Hebraei non electi erant, et ideo, ut homines vulgares et rebelles, non poterant ferre Deum inter se habitare et eum rege substituere velle, sicut gentes paganae sui temporis. Simul ac homines religiosi in communitatem constituuntur, clades certa est, quia foedus Iudaicum et foedera Christiana omnia defecerunt, successive, collective, quia consilium Dei solum **singillatim succedere potest** . Itaque per sex milia annorum selectionis electorum terrestrium factum est, et in 1 Cor 11:17, apostolus Paulus iam suo tempore hoc testatur: "*Hoc monens, non laudabo quod non in melius, sed in peius convenitis* ."

Munus igitur sanctuarii erat consilium Dei salutis in scenam gerere, et multa elementa quae illud componunt nullum alium finem habent quam nobis res revelare quibus Deus vitalem tribuit momentum. Detegere arcana quae hoc sanctuarium pertinent igitur aequivalet ad augendam nostram cognitionem veri Dei Creatoris, perfecti in amore et iustitia, et ad inveniendam eius iudicii normam, pro singulis aetatibus actis.

Ob necessitates temporarias momenti, anno MDCCCXLIV, Deus visionem Iesum dedit qui summum sacerdotem in sanctuario, quod caelesti putabatur, officiabat tribus Adventistis. Iesus hanc imaginem simpliciter usus est ad beatos Adventistas nuntium denuntiantem reditum peccati in Ecclesia Christiana. Imago data, actionis "Diei Expiationis" coniunctae, suggessit populum infidelem condicionem peccatorum restituisset qualis erat ante mortem eius expiatoriam. Revertendo ad peccatum anno CCCXIII, religio Christiana foedus novi foederis prodiderat, et per visionem datam, Adventistae intellegere debuerunt Iesum gratiam suam negare Christianis qui peccata ab ecclesia papali Romana hereditata exercebant. Eo tempore, **falsa** interpretatio Danielis 8:14, "***sanctuarium mundabitur*** ," sensum plenum assumpsit, quia "***sanctuarium*** " spirituale, quod collective Ecclesiam Christi designat, "purgandum " **erat** per desertionem peccatorum Romanorum. Postea, circa annum 1991, Deus me duxit ut huic versui Danielis 8:14 rectam interpretationem darem: "***sanctitas vindicabitur*** ." Haec interrogatio de "***sanctitate*** " praecise falsam "***sanctitatem*** " ecclesiae Adventistae officialis illius temporis attinebat. Cum me reditum suum pro anno 1994 nuntiare cogeret, Iesus anno 1991 fidem ab Adventistis annorum 1843 et 1844 demonstratam non invenit, cum eundem nuntium acceperant; consequenter, hanc indignam "***sanctitatem*** " post diem 1994 evomuit et ei "***iustitiam*** " suam negavit. Et ab initio anni 1995, ut signum confirmationis huius

reiectionis, Adventismus officialis in foedus Protestantem ingressus est, quod diem Romanum requietis honorat: Dominicam veri primi diei secundum Deum.

Tempore quo progressus computatrorum et electronicorum homini permittit robota activa construere, magis quam umquam antea intellegere possumus quomodo creatio hominis immensam gloriam Dei viventis patefaciat. Nam si homo officia robotis suis perficienda assignat et "programmat", ante ipsum creando, Deus aequae fecit, cum hac ingenti differentia quod creaturae suae vitam liberam et independentem dedit, capacem electiones suas definiendi et, proinde, omnes consequentias assumendi.

Totum sanctuarium revera imago erat perfectae creaturae humanae ad imaginem Dei factae, cum bis tantum existeret, primo in primo Adam puro et innocente, secundo autem in secundo Adam, in perfecta puritate Iesu Christi. "Sanctuarium" erat imago "programmatis" quod Deus pro homine habebat, in quo Spiritus eius tandem habitare poterat et habitaret. Locus sanctus erat imago corporis humani et "locus sanctissimus sive Sanctum Sanctorum" hanc divinam cohabitationem significabat, quae propter peccatum hominis finita est. Quam ob rem, velum impenetrabile de caelo cecidit, hominem a Deo separans, sicut duae camerae sanctuarii. Ergo, expiando peccatum electorum suorum, Iesus eis beneficium "*iustitiae aeternae*" suae obtulit; quod Deus confirmavit velum templi scindendo, sic finem imponendo huic separationi inter eum et creaturam suam redemptam, vocatam et electam, in qua imaginem Iesu Christi, id est, imaginem Dei, restituet. Et hoc in stadio, consilium salutis a Deo paratum finem suum attingit et perfecte perficitur offerendo Deo et redemptis eius felicitatem perfectam, quae fieri potest, in aeternum continuabit, ab initio septimi millennii, quod vere anni 2030 advenit.

Si corpus nostrum sanctuarium Dei est, tum hoc corpus summae sanctitatis est. Atque ita melius intellegere possumus nos hoc corpus honorare, venerari, ne ei noceamus, teneri debere. Hoc nuntium a Paulo clare intellectum et expressum est in 1 Cor. 6:19: "*Nescitis quia corpora vestra templum sunt Spiritus Sancti, qui in vobis est, quem habetis a Deo, et non estis vestri?*" Electio cibi nostri igitur non est innocens, quia corpus nostrum ex eo quod edimus constat, et idem est cum cibo spiritus nostri, cuius vitale opus est verbum Dei et doctrina eius, vel "panis" vel "manna" existentiae nostrae.

Hae Veritates iam clare demonstratae et explicatae sunt, et si quis eas impugnare velit, id facere potest, sed suis ipsis sumptibus fiet, quia tandem a Deo Creatore Ipso oppugnabuntur, qui eos errare probabit et damnabit. Tum tantum paenitere poterunt, nimis sero, se tam negligentes, imprudentes, vel arrogantes fuisse.

Veritates difficiles audire sed iucundae ad audiendum

Servus Dei in Iesu Christo, cum eo bellum participo quod eum contra cogitationem humanisticam terrenam opponit. Ideo, armatus lorica iustitiae eius, scuto fidei, galea salutis et cingulo veritatis eius, gladium Spiritus Sancti eius arripio ad falsitatem et iniustitiam, quae fundamentaliter societatem humanam terrenam notant, oppugnandam et denuntiandam.

Sed antequam varias iniustitiae humanae partes disseramus, animum ad singulare exemplar perfectae iustitiae, quod Deus repraesentat et quod in Iesu Christo in ipso medio humanitatis peccatricis incarnavit, convertamus. Redeamus ad initium omnium creationum suarum liberarum vis-à-vis. Deus plenam libertatem omnibus creaturis quas creabit dat. Cur hoc modo agit? Quia sitit amoris et amorem a creaturis suis gratis datum sentire vult. Heu, hoc mirabile propositum inevitabile impedimentum afferet: in sua libertate, creatura etiam Deum non amare et contra eum rebellare potest. Deus hoc scit, sed eius desiderium amoris validius est quam problemata rebellionis. Quomodocumque, tandem, tantum eas creaturas aeternaliter vivere sinet quae se eo dignas demonstraverint. Attamen destructio vitarum rebellium ei attribui potest ut iniusta actio, cum ipse creaturis suis libertatem dederit ut contra eum rebellent. Eas systematice destruere possibile esset, sed tum tyrannidem ageret, sicut humanitas eas postea magno numero produceret. Et hic iacet cardo problematis quod Deus solve et dissolvere debet. Hoc problema in eius ingenio et natura posita est, perfecte iusta et amans, quia tam perfecte utrumque est ut ei impossibile sit actionem committere quam ipse iniustam iudicare posset. Immo, ut clarius sit, dicamus Deum nihil a creaturis suis exigere posse quod non a se ipso exigit. Ergo, in normam vitae humanae intrare constituet, ut probet se a electis suis tantum exigere quod ipse se capacem demonstravit, in iisdem condicionibus vitae humanae. Et magno Deo creatori, haec est regula et lex permanens, aeterna, sicut eius existentia. Per totam Bibliam, Deus postulationem suam iustitiae commemorat, sed haec norma tam perfecta et alta est ut homines eam definire non possint sicut est. Non sine causa in beatitudinibus suis, in Iesu Christo, Deus dixit: "**Beati qui esuriunt et sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabuntur** ." Regimina in terra formata, quamvis diversa et opposita sint, respondere non possunt ad hanc perfectam "**famem et sitim iustitiae** " **satiandam. Quis hanc** " **famem et sitim** " verae "**iustitiae** " experiri potest? Electi, dilecti, qui Creatori suo amorem adferunt quem ipse adipiscendum et merendum venit oblatione vitae suae, contusae et crucifixae ad expianda peccata sua. Et hic iterum, in hac demonstratione totalis abnegationis sui, Deus creaturam suam anticipat et de fortitudine et potentia amoris sui erga eam testatur, ut vicissim ius habeat ab ea reciprocitatem exigere. In doctrina sua, Iesus semper se primum locum ponit, quia postulat ut electi sui se capaces ostendant agendi sicut ipse pro eis fecit. Magna selectio quam Deus nomine Iesu Christi perficit tantummodo entia eligere potest quae amant et plene communicant sensum eius perfectae iustitiae. Et iterum, sensus eius iustitiae tam totalis est ut non possit sibi permittere iniuste agere. Hac differentia se distinguit a creaturis suis rebellibus caelestibus et terrestribus, incarnando naturam suam perfectam in homine Iesu in quo totam pulchritudinem

suam moralem revelat. Deus tam perfecte amor et iustitia est ut gubernatio eius tantum in idea communicationis et perfectae communicationis aedificari possit. Vera igitur demonstratio aeterni idealis caelestis est quam Iesus demonstrare venit se servum servorum suorum faciendo. Et hic iterum, hac concreta et visibili actione, se a falsis servis distinxit qui sibi servire et sequi profitebantur. Tota lectio quam Iesus electis suis dare voluit, ut modum vitae quem eis proponit cognoscerent et intellexerent, in verbis eius in Ioanne 13:13-17 citatis continetur: "*Vos me Magistrum et Dominum vocatis; et bene dicitis, quia sum. Si ergo ego Dominus vester et Magister lavi pedes vestros, et vos debetis alter alterius lavare pedes. Exemplum enim dedi vobis, ut sicut ego feci vobis, et vos faciatis* . Amen, amen dico vobis: Non est servus maior domino suo, neque apostolus maior eo qui misit illum. Si haec scitis, beati estis si feceritis ea. "

Et materia studii mei plane confirmatur hac locutione a Iesu dicta: "*Exemplum enim dedi vobis, ut sicut ego feci vobis, et vos faciatis* ." Exemplum quod Iesus omnibus qui verba eius legent praebet, exemplar est perfectae humilitatis, quam homo adhuc magnam difficultatem habet in intelligendo propter altitudinem eius. Hoc homini difficile est intellegere, sed quamvis potens et gloriosus sit, Deus ne guttam quidem superbiae in se habet. Superbit quod est, quia haec superbia legitima, iusta et merita est, sed haec superbia ad gradum arrogantiae non pervenit. In Iesu, Deus demonstravit se non sentire necessitatem se supra alios elevandi, quia eius voluptas in communicatione et vera aequalitate est. Experientia lavacri pedum perfectum exemplum est humiliationis cuius se capacem demonstravit. Et quicumque se capacem ostendit agendi sicut ille sine ulla minima molestia aut repugnantia, probare debet se participare gradum humilitatis quem Deus requirit pro electo qui aeternitatem eius communicare debet. Inveniet in aeternum regnum caeleste in Iesu et aliis electis suis, socium idealem qui vitam aeternam collectivam sine nube, sine impedimento, sine disputatione permittet. Lectio huius lavacri pedum, ut Iesus specificat, tantum exemplum est; Quod significat hanc humilitatem non ad hanc caerimoniam religiosam restringi debere, sed repraesentare debere criterium permanentis et constantis characteris totius vitae electi. Exigentia Dei huius perfectae humilitatis selectionem eius faciliorem reddit, quia rara, rarissima, sunt caelestia et terrestria entia quae hanc absentiam superbiae et hunc altum humilitatis gradum manifestant. Et felix est quod Deus non patitur se decipi a falsa simulatione actionum humanarum in ritibus religiosis. Nam hi ritus funguntur quasi larvae post quas regnat perfectissima hypocrisis. Sed feliciter, Deus a nemine decipi potest, et iudicium eius, in cognitione cogitationis humanae fundatum, selectionem perfecte iustam et prosperam praestat.

Ut summatim dictis modo dictis, retineamus hanc notionem: dissimilis creaturae suae, quae iniustus esse potest, Deus, natura sua existens, perfecte iustus et amans non potest. Potestne iustus esse sine amore? Minime. Potestne amor esse sine iusto? Non amplius. Itaque dici potest amorem eius iustitiam esse et iustitiam eius amorem. Sed comparatio amoris iustitiae huic amori normam longe diversam dat ab ea quam humanitas ei dat. Hominibus, amor sentitur ut sensus. Num aliter esset Deo? Non puto, quia sensus est creatura divina quam Deus ipse experiri potest, cum hunc sensum iucundum sibi et "dilecto" suo, cui vitam dat, quaerat. Sensus igitur legitimus est, sed secundum Deum, hanc legitimitatem non habet

nisi in congruentia sua cum perfecta iustitia. Et hic oritur problema humanitatis et angelorum a Deo separatorum, a peccato inter se separatorum, ab habitu rebellante, contendente et contemptuoso.

In humanitate nostra, multum de amore loquimur, de eo cantamus, eum filmamus, et eum, sive versibus sive prosa, exaltamus. Sed nomine amoris, etiam vitas occidimus, vitas destruimus. Et Deus ipse, amore electorum suorum, "morti secundae" vitam caelestem et terrestrem rebellantem tradet. Quomodo eis vitam aeternam beatitudinis offerre posset sine hac totali et definitiva mali eliminatione? Haec beatitudo impossibilis esset, sed consilium Dei implebitur. Elicitis suis promissam beatitudinem dabit pretio destruendi omnem spiritum rebellem, ingratum et malum.

In Terra, homines Graecum amorem "eros" sublimant, hunc amorem carnalem, qui homines mares et feminas ad coitum inducit. Theoria quidem, sensus amoris communis causa harum copulationum esse debet, sed plerumque sensus sensus non est nisi passio praetervehens a daemonibus inspirata, qui invisibilitate eorum et incredulitate victimarum humanarum abutuntur, ut eis sensus experiantur quos ipsi in eis provocant. Saepe, harum daemonum existentiae ignari, coniuges formati omnino dependent a voluntate horum daemonum, qui sinunt eos plus minusve diu in communi passionis sensu vivere, deinde profundum mutui fastidium in eis inspirant. Quam ob rem, numerus divortiorum augetur et homines decepti et fraudati a matrimonio se discedunt. Iam intellegere possumus hoc exemplum vitae coniugalis non congruere cum norma exempli idealis quod Deus ei dare voluit. Et iure, quia eius exemplum solum pertinet ad amorem communicatum inter Christum et Ecclesiam eius, Coetum electorum sanguine eius redemptorum. Exemplar coniugum humanorum terrestrium iam antea ad ruinam damnatum erat, propter vitia morum unius vel alterius, vel etiam duorum coniugum hominum. Ita exemplar, "Adam et Eva," ad ruinam damnatum erat, dum exemplar novi Adami, "Christi et Electi eius," in aeternum sublimaretur.

Bona causa cur videant coniuges humanos deficere est eorum defectus sensus iustitiae. Vere vocatus et ad divinam electionem destinatus uxorem fallere non potest, et contra, typica uxor electi virum fallere non potest. Pro electo, deceptio est actus diabolicus, ab eo et a Deo omnino damnatus. Sed pro hominibus normalibus, deceptio legitima est, cum tantum electiones in animis suis perceptas sequuntur. Idem valet de deviatione sexuali, quae est origo revolutionum LGBT aliarumque perversionum mentalium et moralium. Omnia quae homines sentiunt vel experiuntur legitimantur ratione scientifica virorum et mulierum quae in hac re praevalent. Biblia haec clare damnat, sed nihilominus, ipsa vel ignoratur vel contemnitur, etiam ab iis qui eam legunt. Ita, sicut oves sequentes, turbae humanae, ad momentum inviti, tandem accipiunt et legitimant quod est intolerabile, odiosum, scandalosum et abominabile Deo et electis eius.

Conculcans purum amorem divinum, humanitas amorem humanisticum exaltat. Iamque necesse est mihi naturam impiam huius termini humanistici, quod mentes hominum hodie dominatur, denuntiare. Quid est humanismus? Est contrarium, absolute contrarium deismi, qui Deum Creatorem ut Regem universorum ab eo creatorum agnoscit, principium cogitationis cui subscribo et pro quo spiritualiter laboro. Eius igitur contrarium est humanismus, qui hominem

facit finem et medium quod existentiam vitae iustificat. In hac rerum visione, Deus nullum locum habet. Omnino ignoratur. Et haec res nobis permittit melius intellegere cur Deus invisibilis manere elegit. Quia visibilis, humanitas coacta fuisset Deo obedire, non ex amore, sed quia aliter agere non poterat. Ita, gratia huic invisibilitati, Deus libertatem liberticidam favet quae humanitatem ad progrediendum semper in excessibus et abominationibus suis ducit. Haec invisibilitas igitur necessaria erat ad iustificandam suam ordinationem animarum creaturarum. In Apoc. 20:12-13, Deus hanc terribilem sui consilii partem, id est iudicii ultimi, commemorat: "*Et vidi mortuos, parvos et magnos, stantes ante thronum. Et libri aperti sunt. Et alius liber apertus est, qui est liber vitae. Et iudicati sunt mortui secundum opera sua* , secundum ea quae scripta erant in libris. Mare dedit mortuos qui in eo erant, et mors et infernus dederunt mortuos qui in ipsis erant; **et iudicatus est unusquisque secundum opera sua** . " Haec "**opera** " manifestata erunt, concrete et publice, propter electionem suam invisibiliter manendi, et secundum eorum normam, in sua selectione, Deus auctores eorum dignos "**morte secunda** " huius iudicii ultimi iudicavit. Sola haec invisibilitas excessus libertatis fovit, et sic intellegere possumus quantum haec electio sapientiam Dei revelat, qui sic inimicos suos caelestes et terrestres confundere, eos damnare et delere potest, denique in omni perfecta iustitia, agnita et probata ab omnibus angelis fidelibus suis et electis suis aequaliter redemptis propter fidelitatem suam. Bonum est enim mundum frivolum et adulterum admonere Deum praecipue fidelitatem perfectam benedicere et infidelitatem damnare, ut in hoc versu Malachiae 2:14 indicatur: "*Et dixisti: Quare?... Quia YaHWéH testificatus est inter te et uxorem pubertatis tuae, **quam praevaricata es** , et haec est socius tuus et uxor foederis tui* ."

In falso suo amore, humanismus vitam humanam ante omnia ponit. Sed notare velim hunc humanismum formatum esse et ad praesentem formam pervenisse post LXXVIII annos pacis pro territorio Europae Occidentalis, id est, post partitionem Ialtae anno MCMXLV, in Crimaea effectam, quae est principale propositum ab Ucrainis et Russis qui de ea certant vindicatum; et hoc, pretio plurimarum mortuum ex utraque parte. Ita intellegere possumus lentum huius belli progressum, quod, longo tempore, ad delendas nationes Europae Occidentalis aliasque potentes nationes paganas terrae destinatur. Cogitatio humanistica est quae, credens se ad progressum irreversibilem pervenisse, duces nostros occidentales ad interveniendum post Civitates Foederatas Americae impulit, ut pugnatores Ucrainae armarent. Ignari sunt se sic fatum suum commisisse et iram castrorum Russorum et sociorum Musulmanorum pati debere.

Merita quadam caecitate, in Gallia, ob causas humanitarias, decisiones noxiae et perniciosae factae sunt, velut bellum contra ducem Gaddafi, Libyam dominantem, gestum. Gallia contra eum pugnavit ut vitam incolarum Libyae orientalis, iam magna ex parte a causa Islamica factionis Daesh victam, protegeret. Dux Libycus eos delere et exstirpare voluit, Galli eum ab agendo prohibuerunt, deinde se contra hunc motum Islamicum in Mali pugnantes invenerunt. Omnes ridiculum rei demonstrare possunt pro Gallia et ducibus eius politicis, qui sic suam inscientiam et cohaerentiam gubernativam demonstraverunt. Sed maledictio divina patriae, Galliae et sociorum NATO, sic

visibilis vel detectabilis facta est. Gallia, quam Deus bello suo a primo rege Clodoveo I invisit^{usque} ad faeces calicem vini irae suae, quod ei paravit, bibere debebit. Hostes eius, numero in dies crescentes, eam dominabuntur donec eam et socios eius Europaeos deleverint.

Humanismus vitam humanam quae ei nocet protegit. Nam valor vitae humanae tributis tam altus est ut supplicium mortale, a Deo auctorizatum et commendatum, prohibeat, qui in Deuteronomio 24:7 dixit: "*Si deprehensus fuerit vir furans unum de fratribus suis de filiis Israel, aut servitutem ducens aut vendidens, fur ille morietur. Sic auferte malum de medio vestri*". Et scitote Deum anno 2023 eandem poenam mortalem pro hac actione adhuc iubere, quia "**non mutatur**", ut in Malachia 3:6 affirmat: "*Ego enim Dominus, non mutor; et vos, filii Iacob, non estis consumpti*". "Consequentia tutelae vitae, homicidarum et furum est profusio mali quae adeo multiplicatur ut carceres impleantur et non amplius possint capere recidivi qui in eos intrare deberent. Societas humana paulatim cancro quodam opprimitur qui eam lente, progressive, sed certe devorat. Atque haec interrogatio de sententia capitali iudiciali debetur huic cogitationi humanisticae quae vetat vitam hominis tollere, etiam pessimi homicidarum."

Sapientia sua, Deus poenam capitalem non propter ullam malitiam, sed propter necessitatem constituit; eadem ratione qua chirurgum ad membrum gangraena affectum abscindendum ducit. Clavis huius necessitatis in fine, quem haec divina locutio persequitur et quaeritur, consistit: "**Sic removebitis malum de medio vestri**". Nam magis quam bonum, quod nimis rarum est, malum etiam crescit et evolvitur, donec corpus societatis humanae penitus dominetur. Sed pro electionibus factis, humanitas fato suo ultimo effugere non potest, quod Deus electis castrorum suorum tamquam probationem iudicium suum contra hoc exemplar perfecte iustum fuisse offert. Ut hanc demonstrationem castrorum suorum, heredibus vitae aeternae, offerat, Deus terram eiusque incolas creavit. Omnia igitur secundum programma suum fiunt; electi "*dilecti*" et impii rebelles lapsi fructus naturarum suarum diversarum ferunt.

Deus magnus creator perfectionem morum ostendit, quae neque infirmitatem neque excessum virium includit. Cum se ab affectibus suis moveri non sinat, solum principium necessitatis novit. Hoc in sensu humanismus actiones divinas ultra progreditur cum principium damnationis ad mortem hominis rei, qui eam meretur, reicit et repudiat. Impius poenam suam in carcerem commutari videt, a qua ante finem temporis assignati propter bonam vitam liberabitur. Scientes malefactorem ad actionem a spiritibus daemonicis impelli, hi daemones facultatem lucri amittent ex malefactore, qui a societate exclusus est et ideo ei nocere prohibetur. Dum detinetur, igitur aliam victimam curabunt, et actiones suas noxias cum primo malefactore resument, simulac e carcere liberatus erit. Intensificatio mali igitur consequentia directa est incredulitatis humanae, quae daemonibus, quorum existentiam ignorat vel credere recusat, resistere non potest. Senes moriuntur et evanescunt, sed liberi peccatores nascuntur ut eos substituant. In Occidente nati, in societate perversa et ad malum conversa, liberi peiora agent quam parentes et avi, adeo ut conversio religiosa ad normas divinas impossibilis fiat. Deo tunc tempus adveniet ut oblationem gratiae suae finiat.

Post mortem collectivam diluvii, mors Chananaeorum exemplum constituit caedes publicae peractae propter necessitatem protegendī populum Hebraeum qui in terra Chanaan sedem fiebat, ut eam solum nationale facerent. Et in hoc caede, Deus ultimam maledictionem implevit quae Chanaan percussit, filium Cham, filium Noe, qui patrem suum irrisit, qui, inebriatus a suco uvae vindemiae suae, nudus in medio tentorii sui apparuit. Deus hoc vitio Cham usus est ut super Chanaan vaticinaretur de interitu descendētis sui, necessario ad terram suam populo suo Israel dandam. Plus quam ullus homo adhuc vivens, Deus vitam creaturarum suarum novit et aestimat, sed in suo gradu, sola vita aeterna magni momenti est. Et creaturae quae eius vitae normas non participant omnem valorem in oculis eius amittunt. Ad conservationem Israelis sui, Chananaei idololatrae necessario evanescere debuerunt. In creatione sua, Deus similis est "**leoni**", qui solum propter necessitatem se alendi occidit. Contra, sicut diabolus et rebellis, "**tigris**" propter voluptatem necandi occidit, praeter necessitatem cibi. Et "**felis**" in domibus nostris idem facit cum mure capto.

Sicut idololatria Chananaeorum, notio amoris humanistici familias integras ducit ut amorem erga sodales familiares supra amorem Deo debitum elevent. In hac multitudine humana, familiae Christianae, vel qui se esse dicunt, mandata et monita a Iesu Christo candidatis ad aeternitatem caelestem dicta neglegunt. Attamen Iesus in Matthaeo 10:37-38 declaravit: "**Quicumque amat patrem aut matrem plus quam me, non est dignus me; et quicumque amat filium aut filiam plus quam me, non est dignus me** . Qui non tollit crucem suam et sequitur me, non est dignus me ." Hic sunt duo versus qui separationem humanam a Deo peractam faciliorem reddunt. Sed quispiam diceret, nonne normale est patri aut matri filios suos amare? Certe! Haec reactio normalis est, sed non hanc normalitatem Iesus in hoc versu reprehendit. Quod reprehendit est inversio valorum amoris erga filios debiti et eius qui Deo debetur. Nam paganus filios suos amat quantum electus potest. Sed vere electus, quem Deus "**dilectum**" suum aestimat, intellexit in hac amoris contentione Deum prioritatem habere. Idcirco quia omnia quae vivunt ei existentiam debent, et quia visio totius vitae prioritatem eius legitimat. Qui filium suum plus quam Deum amat, non iam Deo prioritatem quam meretur tribuit, et eius modus agendi par est ac pagani infidelis. Vitam terrenam creando, Deus processum creationis vitae in motum posuit, quem in copula sexuali creaturarum humanarum fundavit. Sed infans qui nascitur Deo primum locum tenet, cum ei data sit occasio et possibilitas ut unus ex electis eius, sociis aeternitatis eius, fiat. Vita imprimis Deo pertinet, et soli eius amori, benignitati et patientiae vitam liberam debemus quam permisit secum, sed extra eum, evolvere. Et quia humanam electionem sine eo vivendi observat, humanitas usque ad hodiernum diem supervixit. Quicumque hanc sententiam non communicat, nullam Dei cognitionem habet, nec consilii eius, nec programmatis eius, et adhuc minus occultae et secretae cogitationis eius.

Creatura humana quae filium suum plus quam Deum amat, quid amor significet nescit. Cum Deus amat, optima offerre facit, cum autem creatura humanistice amat, pessima offert. Nam ut minimum reverentiae et affectionis, quam filius ei dare et reddere potest, servant, parentes humanistae parati sunt neglegere capriciis liberorum suorum, qui paulatim domini eorum dominantes

fiunt. In Daniele 11:39, Deus principium quo regimen papale Romanum se a multitudine humana et a regibus Europaeis honorari successurum erat, denuntiat: "*Cum deo alieno contra munitiones aget; et eos qui eum agnoscent honore implebit, multis dominabitur, et terras eis praemio distribuet.*" In hoc exemplo, parentum humanistarum aditum invenimus, parati ad omnia facere ut attentionem liberorum suorum obtineant, quia et ipsi ad dona confugunt, ut, si non respectum, saltem momentum recognitionis adipiscantur, quem testimonia ingratitudinis sequentur, quae omnes conatus eorum vanos reddent. Et causa huius insuccessi, et doloris his parentibus infelicibus inflictis, in eorum vitae prospectu est. Rem sub prisma iuris divini analysando, fortasse a liberis suis amorem et oboedientiam, quae eis debentur, non consecuturi essent, sed sibi spem falsam et dolorosam de eis pepercissent, et a Deo pro amissione animae liberorum suorum rebellium irresponsabiles haberentur. Sed contrarium fecerint,... ferant culpam contemptus sui erga Deum et amissionis animae pueri rebellis quem nesciverunt nec voluerunt cogere ut voluntati suae et Dei viventis obediret. Hae reactiones parentales directe ex influxu cogitationis humanisticae oriuntur, quae in Gallia ausa est prohibere poenas corporales, volens esse sapientior et amantior quam Deus qui regem Salomonem hoc praeceptum sapienter citatum in Proverbiis 23:13-14 inspiravit: "***Noli subtrahere disciplinam a puero; si enim eum virga percusseris, non morietur.***" "***Eum virga verberando, animam eius e sepulcro liberas.***" Et quid est propositum huius divinae instructionis? Ut eum doceat oboedire, quantum fieri potest, ut Deo ipsi oboediens fiat, quod "*animam eius*" a "*secunda morte*" servabit. Num homo vitam melius novit quam Creator eius, qui hoc consilium imprimis illuminatum et peritum dat? Minime, sed necesse est ut, a Deo maledictus, ipse causas lentae, sed certae, evolutionis suae, quae eum ad perniciem ducit, construat. Moneo vos "vae" regnare cum "hora" dominationis "mali" advenerit. Itaque, ad hunc exitum finalem consequendum, puer rebellis non iam "exercendus" erat, ut magis magisque rebellans esset, et mala faceret usque ad perniciem suam. Et status praesens tantum haec verba confirmat, quae a "teste ***fideli***" nomine Paulo, in epistula sua ad iuvenem socium suum nomine Timotheum directa, scilicet in 2 Tim. 3:1-7, prophetata sunt: "*Hoc quoque scito, quia in novissimis diebus tempora periculosa erunt...*" ***Erunt enim homines sui ipsius amantes, pecuniae amantes, elati, superbi, blasphemi, parentibus inoboedientes***, ingrati, impii, sine amore, sine ignoscendis, calumniatores, sine continentia, immanes, bonum contemptores, proditores, tepidae, superbi, voluptatum amatores magis quam Dei, formam pietatis habentes, virtutem autem eius abnegantes. Ab his enim sunt quidam qui ***penetrant domos et captivas ducunt mulieres stultas oneratas peccatis, variis desideriis ducuntur, semper discentes et numquam ad cognitionem veritatis pervenientes.*** Si haec in Biblia mea non legissem, credere possem ea nostro tempore scripta esse, sed non, Paulus fuit qui haec Spiritu Dei nuntiavit, fere duo milia annorum ante nostrum tempus praesens. Num hi fructus terribiles iam eius tempore visi erant? Fieri potest, sed minus quam in nostro tempore ultimo. Memini Paulum ceterosque apostolos, sine temporis respectu, finem mundi imminem putasse, et Ioannem reditum Christi visurum esse, verbis Iesu dictis, secundum Matthaeum 6:28: "***Amen dico vobis: Sunt quidam hic stantes qui non gustabunt mortem, donec videant Filium***

hominis venientem in regno suo ." Re vera, solus Ioannes diem gloriosum reditus Christi vidit in visione Apocalypsis, quam Deus ei dedit in ipso nomine Iesu Christi. Sed sex diebus post hanc affirmationem, Iesus verbis suis significationem dedit " **transfiguratus** " in monte, coram tribus apostolis, " **Petro et Iacobo et Ioanne fratre eius** ", secundum Matthaeum. 17:1 ad 3: " *Post dies sex, assumpsit Iesus Petrum et Iacobum et Ioannem fratrem eius et duxit eos in montem excelsum seorsum. Et transfiguratus est coram ipsis ; et resplenduit facies eius sicut sol , et vestimenta eius facta sunt alba sicut lux. Et ecce apparuerunt illis Moyses et Elias cum eo loquentes.* " Confer hanc locutionem **litteris crassis sublineatam de ...** " **facies eius** ," cum illa Apoc. 1:16: " *Habebat in dextra sua stellas septem. Et de ore eius gladius utraque parte acutus exibat; et facies eius erat sicut sol fulgentis in virtute sua* ." Lector Biblicus non illuminatus longe abest a comprehendendo terribilem minam quam haec comparatio " **faciei** " Christi cum " **sole fulgenti in virtute sua** " praebet. In reditu suo, Iesus inscios cultores pagani "diei solis," papalis "Dominicae" a diabolo ad irritandum Deum usurpati, petit. Eum irritare contigit, et ira eius finalis erit vastans.

Humanismus hominem solum agnoscit et in eo nititur, cuius electi fragilitatem, instabilitatem et debilitatem norunt. Dissimiles Deo creatori qui omnia regit, homines nihil regunt, sed tantum consequentias malarum decisionum, actionum vel reactionum patiuntur. Itaque, ob indicia calefactionis globalis propter intensificationem activitatis solis, quam solus Deus effecisse potest, humanismus solam responsabilitatem caloris observati activitati humanae tribuere potest. Hoc reactiones panicas ex organizationibus environmentalibus evenit, quae gubernationes premunt ut mutationes obtineant ad emissionem dioxidi carbonis e vehiculis petroleum utentibus minuendam. Sub hac pressione, currus electricus solutio videtur, nisi quod eius constructio gases noxiores producit quam currus machinis combustionis internae, benzina vel diesel instructi. Panica iusta est, sed non in calefactione globali fundari debet, sed potius in ira Dei in incolas terrae veniente.

Francia, patria mea ubi habitavi, iustitiae sensum multis occasionibus defuit. Sed hodie, anno MMXXIII, has manifestas discrepantias ostendo. Haec patria, usque ad annum MDCCXCII publice monarchica, deinde iterum breviter sub Ludovico XVIII et Carolo X, post Revolutionem Nationalem anno MDCCLXXXIX inceptam Res Publica facta est. A Republica ad Rempublicam, quinta forma, sicut gutta aquae guttam alcoholis, primum regimen monarchicum simulat; si honeste iudicare debemus ex plenis potestatibus "Praesidi" nationali datis, haec patria igitur in historia sua brutalem et cruentam eversionem potestatis regiae usque ad annum MDCCLXCII legitimatae experta est. Quam ob rem vere paradoxum et omnino iniquum existimo iudicium quod dux eius hodiernus de variis potestatis inversionibus quas ab anno MMXIII vidimus facit. Hoc anno MMXIII, Kiovi, "putsch" civilis praesidem Russiae legitime electum evertit: Francia probavit. Anno MMXXIII, in Nigro, "putsch" militaris et civilis praesidem legitime electum evertit: Francia novos dominos patriae improbabat et agnoscere recusabat. Pessimum accidit die XXVIII mensis Augusti, anno MMXXIII, cum, in oratione ad legatos patriae habita, iuvenis praeses Gallicus explicavit suam rationem esse exemplum constantiae... Brachia mea demissa sunt.

Inscientia an insania? Quoquo modo, haec agendi ratio est consequentia terribilis et longae maledictionis divinae. Et nunc, sicut oves post praesidem suum ordinatae, Galli primum pro contemptu Dei Creatoris et veritatis eius, deinde pro ignavia, de patriae incuria, et caeco favore ideologiae humanisticae luent. In eis spiritum Babelis invenio, manifestatum spe globalistica congregationis et communicationis populorum ex toto orbe terrarum. Item, logice, legati omnium horum populorum in patrias suas immigrant, sumptus sociales curae eorum a natione augentes. Propterea, cum portio placentae nationalis decrescat, princeps civitatis finem auxilii pecuniarii Gallis indigenis et pauperibus immigrantibus in patriam concessi nuntiat. Sed haec est fabula quae pessime finiri debet omnibus: et iis qui eos excipiunt et iis quos excipiunt. Etiam naturalem cynismum huius iuvenis, filii divitum cum historia argentaria, denuntiare volo. Cynismus eius in modo quo auxilium pecuniarium quod pauperibus laborantibus dat praesentat, apparet. Nihil nisi contemptum ostendit et auxilium quod praebet exaggerat, nulla habita ratione aequalitatis suae consilii. Adhortatio ad benevolentiam negotiatorum, ut qui offertum accipiunt, schedulam centum euronum pauperibus operariis suis dent, exemplum huius generis fuit in priore suo mandato praesidentiali, inter demonstrationes horum pauperum sub auspiciis "tunicae flavae" ad vias protegendas congregatorum. Cupiens populum seducere, iuvenis praeses vectigalia directa abolet et de eis valde superbus apparet, sperans recognitionem. Sed simul, eius incepta efficiunt augmentum sumptus vitae qui excedit compendia per abolitionem vectigalium directarum obtenta, quae ipsa valde conspicua est et infauste accepta. Seductio etiam in iuventute eius est, in facultate eius habendi longas orationes plenas contradictionibus quas nemo audet demonstrare. Sed mus non iam potest effugere aspectum serpentis seductoris; fatum eius obsignatum est, definitive obsignatum. Haec comparatio cum serpente viam aperit ad lectionem uberrimam. Nam visus est homini causa principalis incredulitatis eius, ex una parte, et ex altera parte, causa est peccati originalis ab Eva commissi eo momento quo se solam invenit, sine Adamo, marito suo. Legimus enim in Gen. 3:6: "**Vidit mulier quod bonum esset lignum ad vescendum et pulchrum oculis** , et quod desiderabile esset **sapientem facere** ; tulit de fructu eius et comedit, deditque viro suo, qui erat cum ea, et comedit. " In hoc versu, Spiritus in aspectu primae mulieris, Evae, insistit. Sed in versu septimo qui sequitur, consequentiam consumptionis fructus vetiti revelat, quae peccatum originale, quod ergo est inoboedientia mandatis a Deo datis, confirmat: "**Aperti sunt oculi amborum** , et cognoverunt se nudos esse; et consuerunt folia ficus, et fecerunt sibi perices. " "Res subtilis est, sed re vera, loco "apertionis **oculorum eorum** ," peccatum commissum effecit ut "**clausura** "... "**Oculi eorum** "in realitatem divinam, sensualitatem spirituales, fixi sunt, et facti sunt, tantum, sensualiter carnales, nuditatem corporalem suam abnormalem invenientes. Similiter, intelligentia eorum clausa et imminuta est, et exinde, subiecta tantum tyrannidi quinque sensuum suorum, fundata in functione datorum ad cerebrum missi a quinque organibus receptoribus, quae sunt: oculi ad visum, aures ad auditum, nasus ad olfactum, gustus ad palatum et linguam, et manus et digitus et superficies cutis eorum ad tactum. Ex illo momento, oculus hostis mortalis hominis factus est, et Iesus nos hoc admonere voluit multiplicando suas doctrinas. Dicit, in Matthaeo

6:22-23: "**Oculus lucerna corporis est . Si oculus tuus simplex est , totum corpus tuum lucidum erit; si autem oculus tuus malus est , totum corpus tuum tenebrarum erit. Si ergo lumen quod in te est tenebrae sunt, tenebrae quantaerunt!**" Hic iterum, Iesus de "**oculo**" loquitur tantum ut doceat eum homines decipere posse. In statu sano, "**oculus**" opera a Deo creata contemplatur et admiratur, atque ideo corpus humanum luce divina illuminat; in statu malo, tantum videt quae natura ei offert, et corpus humanum ideo in tenebras profundas mergitur. Iesus videntibus incredulis dicit eos caecos esse. Ita hunc vocabulum "**caeci**" **dat.** » significatio spiritualis quae malam condicionem « **oculi** » eorum denuntiat. Iesus solum bonum facit, innumerabilia miracula perficit, aegros sanat, mortuos suscitatur et sic testimonium perhibet missionis suae messianicae in Sacris Scripturis prophetatae et Ioannem Baptistam, infidelissimum reum, secundum iustum iudicium suum admonet. Hic est ordo eventuum in Mt 11:2 ad 6 praesentatus: « *Ioannes, cum audisset in carcere opera Christi, misit ad eum a discipulis suis, dicens: Tu es qui venturus est an alium exspectamus? Respondit eis Iesus: Euntes nuntiate Ioanni quae auditis et videtis : caeci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt, pauperes evangelium praedicantur . Beatus qui in me non scandalizatur !* » Ioannes Baptista ergo datur ut exemplum viri cui Iesus Christus « **scandalum** » fuit. Et hoc Iesus confirmat, dicens in versu undecimo: "*Amen dico vobis: Inter natos mulierum non surrexit maior Ioanne Baptista. Nihilominus qui minor est in regno caelorum, maior est illo .*" Accepto Dei testimonio de caelo tempore quo Iesum baptizavit, quaestio eius, "*Tu es qui venturus est an alium exspectamus?*" omnem eius incredulitatem personalem revelat. Et nota, huic quaestioni Iesus non respondet "ita" aut "non", sed Ioannem libere decernere relinquit quid credere debeat an non credere, simpliciter eum de impletionem rerum in Sacra Biblia prophetarum admonens. "**Oculus**" fidei permittit intellectum mysteriorum divinarum et hoc est quod explicat hunc nuntium Isaiae 44:18: "*Non habent intellectum neque sensum; clausi enim sunt oculi eorum ne videant , et cor eorum ne intellegant.*" Iesus hunc nuntium suscipit, rationes dans quae Deum ad hoc agendum ducunt, dicens in Matthaeo 13:13-17: "*Propterea in parabolis loquor eis, quia videntes non vident , et audientes non audiunt neque intellegunt .*" Et impletur eis prophetia Isaiae: *Audietis auribus vestris, et non intellegetis; videbitis oculis vestris , et non videbitis . Obscurum factum est enim cor populi huius; induraverunt aures suas et clauserunt oculos suos, ne forte videant oculis suis et audiant auribus suis et intellegant corde suo et convertantur, et ego sanem eos . Beati autem oculi vestri, quia vident , et aures vestrae, quia audiunt . Amen dico vobis, multi prophetae et iusti cupiverunt videre quae vos videtis et vidistis.*" *non vidistis, et audire quae auditis et non audistis .* Hodie hoc privilegium nos pertinet, me qui hoc "**manna**" veritatis scribit, et vos qui legistis, probatis et editis, recipientes illud in mente et corde vestro.

Inconstantiae praesidis Gallici nihil aliud sunt quam consequentiae somnii stabilitatis internationalis, quod "**videt**" evanescere et evanescere ante oculos suos. Et in situ sibi imposito, die post diem, conatur tutelam facere commodorum nationalium mercatorum et politicorum, quae paulatim imminuuntur; amicis hesternis hodie crasque hostibus fiant. Praeses Gallicus et socii eius occidentales

sunt imago eorum quos Iesus "**caecos**" appellat. Nam "**non vident**" veram potentiam molestam quam castra Russica repraesentant, et inimicitiam erga eam ostendere est se morti damnare, in bello crudeli, immani et vastante, propter usum finalem armorum nuclearium, quae ad perficiendam vastationem magnam, quam Deus in Daniele 11:44 et Apocalypsi 9:15 praedicit, adhibebuntur.

Quod iam per aliquot annos experiamur, est reproductio experientiae Aegyptiae, tempore quo Iosephus Hebraeus factus est Vizier Magnae patriae. Visio a Deo data, "**septem vaccarum pinguium, septem vaccarum macrarum deinde**" sequentium, renovatur, nostro tempore, in Francia Europaea, a Deo maledicta, propter regimen peccati nationalis, quod a multis populis, toto orbe terrarum, sed praesertim in mundo occidentali, imitatur. Inter annos 1945 et 2022, oeconomia Gallica non nimis passa est a mutationibus politicis in patria et in mundo perfectis. Sed ab anno 2022, crisis energiae et sanctiones contra Russiam impositae processum declinationis finalis et descensus ad inferos versus ruinam totalem incepterunt, ita ut facile sit "**septem annos**" inter ver anni 2022 et ver anni 2029 tamquam "**septem annos macrarum**" nostros repraesentare. Sed duae experientiae non identicae sunt, quia, dissimilis "Franco Aegypto" nostri temporis, "Aegyptus" Iosephi monita et ita protecta est sapientibus initiis a servo a Deo benedicto susceptis. Silos aedificare iussit et tempore "**septem annorum pinguium**" usus est ad frumentum messis conservandum. Anno 2022, crisis subito incidit, nemine suspicante; ne ego quidem, servus eius inspiratus et illuminatus, a Spiritu non sum admonitus de forma precisa quam Bellum Mundanum Tertium initio sumeret. Causa huius ignorantiae est quod hac vice, infortunium omnem humanitatem incautam et perversam improvisam et capturam erat, sine ea se defendere posse. Et effectus improvisi totalis et efficax fuit, quia humanitas occidentalis de futuro claro et prospero speculabatur, putans nullas amplius magnas bellas timendas fore. Pecunia militaris ad minimum redacta est ad favorem collocandarum pecuniarum in progressu scientifico, technico et tecnologico. Hac visione optimistica, pecunia solus verus valor in tota societate facta est; Pauperibus, quia sine eis nihil adipisci possunt; divitibus autem, quia sola voluptas eorum est se ditiores atque ditiores fieri. Sed adveniente die XXIV Februarii, anno MMXXII, et decursu temporis, sanctiones contra Russiam impositae, et cessatio emptionis gasis Russici, subito totum aequilibrium oeconomicum mundi occidentalis evertunt, cum omnibus consequentiis suis pro terris tertii mundi quae ab eis pendent, in Africa et alibi. Ita, haec inaequalitas politica et oeconomica effecit recentem conversionem Nigri contra Franciam, post eas Mali et Burkina Faso. Ante oculos nostros, videmus formationem castrorum hostilium, et mox aggressorum, castrorum occidentalium, secundum partes "**regis austri et regis septentrionis**" prophetiae Danielis XI:XL ad XLV.

Populus Francogallicus, et alii populi terrae, causas malorum quae eos feriunt intellegere non poterunt, nisi eas in explicationibus quas ego propono, ex pretiosis et sanctis revelationibus divinis biblicis, detegant. Et in facie huius differentiae experientiae, haec verba divina Malachiae 3:18 sensum suum plenum accipiunt: "**Et videbitis iterum differentiam inter iustum et impium, inter servientem Deo et non servientem ei.**" Et res deinde confirmata est a Iesu Christo qui electos suos omnium temporum alloquitur, in Matth. 13:10 ad 14: "**Et**

*accesserunt discipuli et dixerunt ei: Quare in parabolis loqueris eis?" Respondit eis Iesus: " **Vobis datum est nosse mysteria regni caelorum, sed non est illis datum** . Qui enim habet, dabitur, et abundantia habebit; qui autem non habet, et quod habet auferetur ab eo. Propterea in parabolis loquor eis, quia videntes non vident, et audientes non audiunt, neque intellegunt . "*

Lex Mosaica

Lex Moysis non est solum collectio praeceptorum, ordinationum, et mandatorum Dei. Est etiam, et praecipue, revelatio constructionis experientiarum vitae humanae quae praedicunt fatum religiosum propositi a Deo concepti, ut perficiendum est per 6000 annos ab eo huic proposito destinatos. Et principale argumentum huius prophetiae pertinet, scilicet, ad constitutionem novi foederis fundati in ministerio terreno Messiae Iesu, qui veniet, post 4000 annos, ad expianda peccata electorum suorum, ut eis aditum ad vitam aeternam offerat; hoc, nomine perfectae iustitiae personalis eius, oblata ut sacrificium expiatorium.

Sicut Deus diem septimum ab ipso initio creationis suae, ante foedus vetus constitutum, sanctificat, ita Abraham, exemplar humanum fidei, nobis ante hoc foedus vetus praesentatur. Hoc Sabbatum et Abraham subiecta et exempla facit quae totam humanitatem, et ideo Christianos, pertinent, quorum salus in novo foedere, in Iesu Christo condito, nititur.

Post peccatum inobedientiae Evae et Adami commissum, Deus animal occidit ad nuditatem duorum peccatorum tegendam. Haec pelle, ut ita dicam, erat aries iuvenis, similis ei quam Deus Abrahamo suo tempore daret ad filium suum Isaac substituendum, quem ille iussu Dei immolaret. Et post symbolum "*arboris vitae* " quod Iesum in Horto Eden repraesentabat, hic aries iuvenis, cuius mors necessaria facta est, mortem Iesu, necessariam factam ad expianda peccata electorum redemptorum per totam historiam humanam, ab Adam usque ad ultimos electos salvos ante gloriosum eius reditum vere anni 2030 expectatum, prophetavit. In tempore finis, hoc nuditate fundatum, imagine peccati quod iustitiam divinam tollit, momentum maximum assumet, cum Adventismus Septimi Diei universalis et benedictus in Apoc. 3:7 factus, ab anno 1873, in aetate "*Philadelphiae* " (amor fraternus) "*nudus* " *iudicatus sit annis 1991-1994, id est, in* aetate "*Laodiceae* " (populus iudicatus), in Apoc. 3:17. Hic nuntius "nuditatis" igitur primam et ultimam formam imputationis peccati mulieri, hactenus a Deo iustificatae, pertinet. Et hoc nuntium de peccato Adventismo officiali imputato est ultimum nuntium quem Deus servis suis aetatis Christianae dirigit, ante gloriosum reditum suum qui vere anni 2030 adveniet.

Iam mors Abelis a fratre suo Cain interfecti mortem Iesu a fratribus suis Iudaeis interfecti praedicit.

Experientia Noe apostasiam late diffusam inevitabilem praenuntiat, quae denique omnia foedera quae Deus officialiter cum hominibus iniit insignit. Tempore Noe, stirps Seth, quae est "*filiorum Dei* ", corrumpitur matrimoniis cum

" **filiabus hominum** ", quae progeniem Cain designant. Incolis terrae populosae eo tempore in apostasiam omnino lapsis, Deus constituit eos aquis diluvii exstirpare. Diluvium a Deo hoc tempore iussum exterminationem finalem ultimorum incolarum terrae praenuntiat, quae post gloriosum reditum Iesu Christi perfici debet. Iterum nota similitudinem actionum: Sicut stirps Seth foedus matrimoniale cum stirpe Cain init, tempore ultimo "Laodiceae " , Adventismus Septimi Diei foedus cum foederatione Protestantica init, quae requiem hebdomadalem, primum diem a Roma hereditatum et a Deo maledictum, exercet.

Experientia diluvii aquae igitur ultimam aetatis Christianae phasem praedicat, in qua, sicut Noe suo tempore, electi, veri Adventistae, foedere in Iesu Christo condito fruenter salvi fiunt, dum reliqui homines omnino eliminantur. Hic igitur concluditur prima pars nuntiorum propheticorum Dei.

Pars secunda incipiet cum Abram (patre populi) cuius nomen Deus mutabit in Abraham (patrem multitudinis) post summam benedictionem et sanctificationem divinam. Abram natus est Ur, in Chaldaea, in contextu plenae idololatriae, in quam, post diluvium, posterii Noae reciderant. Conatus ad unificandam totam speciem humanam viventem apud Babelem irritus est, Deo homines separante linguas diversas eis imponendo; non iam inter se intellegentes, coacti sunt separare et se recomponere secundum hoc criterium eiusdem linguae scriptae et locutae.

Sicut Adam, in tempore suo initio, Abraham vir a Deo electus est ut in se stirpem et exemplar propheticum hominis inveniret quem Deus salvare potest quia ei placet se omnino oboediens ostendendo. Iam Abraham melius quam Adam agit, et sic dignus fit pater stirpis in qua Christus Salvator nascetur. Ergo imaginis salutis per novum foedus obtentae lator est. Abraham, filium suum Isaac sacrificio offerendo, anticipat quid Deus facere debebit ut pretium peccati electis suis imputati solvat. Itaque principium redemptionis prophetat, quo Deus requisitum suum perfectae iustitiae satisfaciet, dum vitas electorum suorum, quos aestimat et amat, servat.

Benedictio Abrahae usque ad filium filii sui Isaac, scilicet Iacob, perstat, quem lex Moysis nobis quasi typum " *viri violenti qui regnum caelorum occupat* " exhibet, secundum quod Iesus in Matthaeo 11:12 declaravit: " *A diebus Ioannis Baptistae usque nunc, regnum caelorum vim patitur, et violenti rapiunt illud* ." Dolo utitur ad primogenituram fratris sui maioris, nomine Esau, occupandam. Dolo iterum utitur ad se ditandum in servitio Laban avunculi sui, sed ab hoc avunculo decipitur, qui ei ut primam uxorem imponit Liam, sororem maiorem Rachelis, quam amabat. Obliviscamur homines et ad Deum respiciamus, qui est ordinator horum factorum. Haec experientia solum propositum habet praedicere certamen futurum duarum foederum divinorum successivarum. Et iam, in hac actione, Deus per Laban revelat praeferentiam suam pro secundo foedere, quod a sorore maiore Lia significatum est. Benedictio novi foederis, paganis sinceris aperti, revelatur decem filiis masculis, quos illa et servus eius parient et dabunt Iacobo. Contra, antiquum foedus Iudaicum significans, Rachel sterilis nata est et tandem, Dei bonitate, duos liberos parit, qui sunt "Ioseph" et "Beniamin". Imago prophetica Iesu Christi, Ioseph a fratribus suis venditoribus servorum venditur. Deus eum in Aegypto ad gradum primi Viziri evehet et totam terram Aegypti pro

Pharaone reget. Sic Iesus etiam a fratribus suis Romanis tradetur, ut, per sacrificium suum, eos a damnatione peccati servet. Et Deus, per famem mortiferam, expulsionem populi Iacob ordinat, ut salvi fieri possint eundo in Aegyptum ubi frater venditus horrea aedificavit ad frumentum, quod hoc tempore famis rarum factum est, conservandum.

Sed hic adventus familiae Israel in Aegyptum non solum ad eos a fame servandos est. Deus hunc motum ordinabit, praecipue ad praedicendum de tutela Iesu et familiae eius terrenae in hac terra Aegypti, sicut scriptum est in Matthaeo 2:14-15: " *Surgens Ioseph accepit puerum et matrem eius nocte et abiit in Aegyptum. Et mansit ibi usque ad mortem Herodis, ut adimpleretur quod dictum est a Domino per prophetam: 'Ex Aegypto vocavi filium meum.'* " Cum Israel famem mortiferam fugiebat, puer Iesus et familia eius fugiebant ut iram homicidalem regis Herodis Magni effugerent. Propheta in hoc versu designatus est Osea, et eius nuntiatio apparet in Osea 11:1: " *Cum puer esset **Israel**, dilexi eum, et ex Aegypto vocavi **filium meum**.* " » Solus Deus in hoc versu nuntiationem de Iesu Christo discernere potuit, quia apparenter, is quem Deus " ***filium meum*** " *vocat, hominem vel populum " **Israel*** " vocatum pertinere videtur. Ita intellegere possumus gentem " ***Israel*** " Deo repraesentare imaginem symbolicam et propheticam quam ipse in Iesu Christo, quem " ***filium meum*** " appellat, exhibebit.

Huius commorationis in Aegypto propositum erat exitum a peccato, quem haec terra Aegypti significat, in actum deducere. Quia haec terra Deo dupliciter symbolum peccati erat. Ex una parte, propter inoboedientem et rebellantem habitum pharaonis, qui postulatis Moysis obstaret, sed ex altera parte quia hic populus primus est cultor Solis, quem Biblia nominatim designat. Et scimus quantum, tempore finis, hic cultus Solis, vel diei qui ei consecratus est, magni momenti accipiat veris electis a Iesu Christo iustificatis. Ab anno 1843, hanc praxim, quae ad " ***mortem secundam*** " damnat populum rebellem, qui eum honorare vult contra prohibitionem Dei, repudiare debent. Sine clare citatione, haec prohibitio implicatur per " ***sanctificationem diei septimi*** ", qui Sabbatum hebdomadarum nostrarum pertinet. Et haec damnatio "Dominicae" ab ecclesia papali Romana constituta etiam revelatur per monitionem Dei contra " ***signum bestiae*** " quod hunc diem primum designat, in Apoc. 13:16-17 et 14:9 (contra " ***sigillum " divinum eius quod " diem septimum sanctificatum*** " eius designat).

Magni momenti et vitale est intellegere quae ab anno 1843 accidunt. Decreto Danielis 8:14 constituto, usus diei Dominici damnatur et iustitiam a Iesu Christo, usque ad id tempus, Christianis Protestantibus oblatam subtrahit. In terra nihil mutatum esse videtur, sed status huius Protestantismi a Deo mutatus est, quia lex eius ab hominibus mutata est, secundum Danielelem 7:25. Ab anno 1843, fidem hominum iustitiam Iesu Christi vindicantium probavit et ab eis perfectam et irreprehensibilem praxim religiosam in plano doctrinali veritatis suae postulavit. Fides in reditum Christi et vigilia spiritualis quae consistit in attentione ad nuntios propheticos qui implentur, est requisitum Dei, non optio secundaria liberae electioni creaturarum eius relicta. Consequentia oboedientiae vel inoboedientiae huic requisito Dei in Iesu Christo est vita aeterna vel mors definitiva. In responsione positiva a creatura sua data fundatur ut Deus eam sanctificat dando ei

requiem sabbaticam septimae diei ad observandum, ut signum sanctificationis suae a Deo. Hoc processu, Deus in actum deducit quod decretum suum prophetavit: " **sanctitas iustificatur** " et falsa " **sanctitas** " iam non est iustificabilis.

Benedictio specialis "Ioseph," filii "Rachel," in hac notione fundatur quod, quamvis idololatrica, haec mulier a Iacob-Israel amabatur. Et hic amor Rachelem facit principalem " **mulierem** " quae Electum Dei repraesentat. Utitur circumstantiis mortis eius, in qua secundum et ultimum filium, nomine " **Beniam** ," ad praedicendum ultimam experientiam terrenam Electi Christiani, id est, Adventismo universali, probato et purificato, ingresso in expectationem finalem reditus Iesu Christi. Hic subtiliter revelatus nuntius confirmat minas mortis contra ultimos Adventistas Septimi Diei, qui non iam ut institutio officialis sed in dispersis coetibus dissidentibus vel individuus congregantur. Memini nomen "Adventista Septimi Diei" ad Deum pertinere et hoc nomen confessionem fidei definire a veris electis Christi communicatam. Adventistae, reditum Iesu, vere anni 2030 constitutum, exspectant, et " **septimi diei** " sunt quia reliquum veri " **Sabbati septimi diei** " exercent, quod signum pertinentiae suae ad unum verum Deum Creatorem in et per Iesum Christum revelatum habent; hoc, secundum normam in Ezechiele 20:12-20 revelatam.

Anno MDCCCXLIII, decretum Danielis 8:14 separationem a peccato mandavit, quod iam suo tempore Exodus ex Aegypto praedixerat. Desertionem peccati a populo electorum, sanguine effuso Iesu Christi redemptorum, praedicat, itaque annum XXX p.C.n. petens. Secunda separatio a peccato, anno MDCCCXLIII perfecta, iustificatur et necessaria fit solum propter restaurationem peccati a imperio papali Romae ab anno MDCCCXXXVIII peractam. Confirmavit, in doctrina sua "Catholica", consuetudinem quietis in "primo die" pagano deo "Soli" dedicato, imposito die VII mensis Martii anni CCCXXI per Edictum imperatoris Romani pagani Constantini I ^{Magni}. Cum " **arrogantia** ", hunc diem idolatricum paganum "Dominicam" (Diem Dominicum) renominavit. Sed nihil horum accidisset nisi Deus ipse ea disposuisset et effecisset. Nam opera castrorum diaboli, sicut ea electorum eius, omnia ab eo disposuerant et ordinata erant.

Commoratio in Aegypto dupliciter sub auspiciis ministerii prophetici Iosephi et Moysis ponitur. Pretiosum et nutriens est fidei nostrae notare hos duos viros experientias simillimas habere. Primus, Ioseph, ad secundum locum in potentia Aegyptiaca ascendit gratia doni prophetici quod Deus ei dat. Legimus in Genesi 41:15-16: " *Dixit Pharaon ad Ioseph: 'Somnium vidi; nemo potest interpretari; audivi te somnium interpretari, postquam audivisti.'* Respondit Ioseph Pharaoni dicens: 'Non ego sum! **Deus dabit** Pharaoni responsum prosperum.' " Constructio Israelis terrestris Dei, et simul Israelis spiritualis eius, nititur testimonio prophetico quod constituit " **responsum a Deo datum** ", omnibus temporibus, a tempore Iosephi. Nomen eius significat "addit" filium, secundum Gen. 30:24: " *Et vocavit nomen eius Ioseph, dicens: 'Addat mihi Dominus filium alterum!'* " Accipiet quidem alterum filium, nomine " **Beniam** ," sed pretio mortis eius, secundum Gen. 35:16-19: " *Profecerunt de Bethel; et adhuc aliquantum spatii erat versus Ephratha, ubi peperit Rachel. Periclitans fuit*

partus; et doloribus partus obstetrix dixit ei: 'Noli timere, quia adhuc unum filium habes!' Et incipiente animam suam, proxima morte, vocavit nomen eius Ben-Oni; pater autem vocavit eum Benjamin. Mortua est autem Rachel et sepulta est in via versus Ephratha, quae est Bethlehem. " Haec historia doctrina prophetica dives est. Nota haec actiones mutationem nominis Iacobi, quae in versu 10 commemoratur, sequi: *" Et dixit ei Deus: Iacob est nomen tuum; non vocaberis ultra Iacob, sed erit nomen tuum Israel. Vocavitque nomen eius Israel. "* Hoc factum est apud *" El-Bethel "*, quod significat "domum Dei," quae erat in terra Chanaan, terra futuri nationalis Israel. Mors Rachelis accidit in via ducente ad Bethlehem (Domum Nostram), urbem ubi Salvator electorum, Iesus Christus, nasceretur. Mors Rachelis finem veteris foederis Iudaici praenuntiavit, quod impleretur tempore quo, in Iesu Christo, novum foedus in sanguine eius constitueretur. Et in Apoc. 7:8, ponendo nomen *" Benjamin "* ultimum ex "duodecim nominibus" symbolicarum *" duodecim tribuum "* Israelis spiritualis Adventistae sui, Spiritus Dei mortem praenuntiat quam rebelles infligere volent ultimis Adventistis qui fideles Deo et observantiae sancti, sanctificati diei eius septimi manserunt. Haec mors non patietur gratias directae et personali interventui Iesu Christi, qui, in gloria caelesti reversus, coram hominibus, potestatem suam et poenam mortalem imponet iis qui fideles electos eius necare voluerunt. Iniusta sententia horum rebellium super eos cadet, sicut super sceleratum Aman incidit, qui Iudaeum Mardocheum necare voluit in testimonio libri Esther.

Itaque Deus momentum mortis Rachelis elegit ad formationem officialem Israelis terrestris eius constituendam, ita vitam eius temporariam praedicens, quia cessare et evanescere debebit in commodum novi foederis in Iesu Christo fundati. Et ideo in experientia huius novi populi Israel, qui appellatur, filius Rachelis natu maximus, nomine *" Ioseph "*, in imagine Iesu apparet. Deus eum distinguit dans ei visiones quae fratres eius, qui zelotypiam afferent, irritant, quia, praeterea, patri eorum carissimus est. Et hic amor patris eum imaginem unigeniti filii Dei facit, qui a Patre caelesti hoc testimonium Mt 3:7 accipiet, ubi legimus: *" Et ecce vox de caelis dicens: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui . "*

Israel igitur in Aegyptum ibit ut frumentum tritici emeret, quod propter famem rarum factum erat. Et ibi Deus fratrem venditoribus servorum ad potestatem adduxit. Postulans adventum Iacobi et fratris eius "Benjaminim", Ioseph sic totam familiam suam in Aegypto collocat, quae tunc septuaginta homines numerat. Exitus ex Aegypto eodem modo quo adventus eius ad ibi sedem collocandam ordinabitur. Immo, hac vice Deus Mosen utetur, qui etiam in potentia Aegyptiaca crescet, sicut Ioseph ante eum. Et intellegere possumus verum finem quem Deus huic mansioni populi sui Iudaici in Aegypto dare voluit esse lectionem in exitu eorum aedificatam, id est, eorum consecrationem, eorum sanctificationem, quae separationem eorum ab hac terra cum moribus, consuetudinibus et religionibus paganis idololatricis requirit. Nomen Moyses significat "Servatus ex aquis". Historice, hae aquae erant aquae Nili, fluminis ab Aegyptiis deificati. Nuntius igitur prophetavit illam salutis divinae quae mortem quae idololatriam ferit tollit. Et quae manet secundum Rom. 6:23, *" stipendium peccati "*: *" Stipendium enim peccati mors , donum autem Dei vita aeterna in Christo Iesu Domino nostro . "*

Secundum symbolismum eorum, "**aquae**" **etiam** "**populos**" designant in Apoc. 17:15: "*Et dixit mihi: **Aquae** quas vidisti, ubi meretrix sedet, **populi sunt**, et turbae, et gentes, et linguae.*" Sic nomen Moyses prophetavit eum servatum iri e manu Aegyptiorum et Pharaonis eorum, qui eum mori voluissent videre, sed Deus eum protexit. Denique, "**aquae**", e quibus Moses servatus est, imago erant aquarum diluvii quae vitam omnium peccatorum abstulit. Et haec nuntiatio confirmationem inveniet in transitu "**Maris Rubri**", quod Sacra Biblia tamquam imaginem transitus mortis et "**baptismi**" in 1 Cor. 10:1 ad 6 exhibet: "*Fratres, nolo vos ignorare, quod patres nostri omnes sub nube fuerunt, **quod omnes per mare transierunt, et omnes in Mosen baptizati sunt in nube et in mari**, et omnes eandem escam spiritalem manducaverunt, et omnes eundem potum spiritalem bibunt; biberunt enim de spiritali petra, quae sequebatur eos, et petra erat Christus. Sed in pluribus eorum non beneplacitum est Deo, nam in deserto perierunt. Haec autem in figura facta sunt nobis, ut non sicut et illi concupiscentias malorum habeamus.*"

Ita Moses ter "salvatus ex aquis" est et Deus nobis in eo imaginem Iesu Christi, exemplar perfectum "**dilectorum**" suorum, quos eligit ut eos socios aeternitatis suae faciat, dat.

Hoc studium mihi permittit intellegere et testari quomodo studium prophetiarum Bibliorum nutrimentum fidei fiat, quia ad intelligentiam nostram affert inventiones constructionum intelligentium, calculatarum, quae solum ex aeterna viventi cogitatione, quae est Dei omnipotentis creatoris, provenire possunt. Immo, multis, quid est Biblia? Liber qui testimonia continet quibus quisque libere credet vel non, quid enim sunt haec testimonia, nisi humanae affirmationes? Nunc, affirmatio non est probatio. Tunc mortem Iesu Christi, iudicialiter necessariam factam ad peccatum solvendum, sed multo magis resurrectionem eius, quae nobis permittit frui vera luce eius quae intelligentiam nostram illuminat et nobis permittit, in prophetis eius montagiis, probationes actionis eius potentis, quamvis invisibilis, pro communi et normali humano aspectu, detegere. Immo, resumptio eiusdem processus qui servos eius ad potestatem Aegypti ad institutionem et exitum populi sui ducit, probatio est divinae voluntatis quae haec ordinat et perficit. In aetate Christiana, Deus durationem persecutionis papalis Romani regiminis 1260 annorum, quam inter annos 538 et 1798 collocamus, illustrabit. Quid autem his duabus diebus accidit? Anno 538, monarchia auxilium et auctoritatem suam ecclesiae papali praebebat, quae sic Vigilio, primo papa regnante, auctoritate imperiali Iustiniani I constituitur. ^{Et} contra, anno 1798, haec potestas papalis a civitate revolutionaria Francogallica dimissa et deleta est, quae finem regimini regalistico imponit, primum regem Ludovicum XVI et reginam Mariam Antoniam, et postea fautores monarchicos eorum guillotinando. Regimen papale igitur publice intermissum est detentione Valentiae, in urbe mea, anno 1798. Papa Pius VI, comprehensus, ibi, adhuc in carcere, anno sequenti, 1799, mortuus est. Ita, ut Daniel docuerat, regimen papale solum "**artificio et astutia**" vel, re vera, credulitate quam reges ei concesserant, fundatum erat. Et ex eo die quo hoc subsidium monarchicum ei sublatum est, et hoc vobis commemoro, quia magni momenti est, **vi regiminis**

atheï Gallici , regimen papale Catholicum Romanum velut castellum chartaceum corruit.

Post locupletes lectiones quas colonia et exitus Hebraeorum e terra Aegypti praeberunt, aliae experientiae Israelis terrestres carnalis nobis tantum continuam probationem afferunt, qualescumque sint condiciones constitutae, humanitatem semper in apostasiam generalizatam cadere. Itaque experientia sub imperio Iudicum, deinde sub regibus Iudae et Israel habita, hanc inclinationem ad malum et maledictionem Dei confirmat. Adeo ut hanc inclinationem tamquam fructum normalem ab humanitate globali prolaturum considerare debeamus. Contra, vera fides oboediens rara est et ita pretium altissimum apud Deum accipit, quod per nuntios et symbola sua, ut "**aurum et lapides pretiosi** ", confirmat. Ubi autem haec inveniuntur? Non in superficie terrae, sed in profundo, nam a superficiali aspectu humano bene occultantur. Hic imaginem habemus subtilis nuntii divini, qui re vera ad veros servos eius pertinet, tam raros et profundos quam hae res terrenae occultae. Tum melius intellegimus valorem quem eis tribuit, dicendo in Zac. 2:8: "*Quia haec dicit Dominus exercituum: Post hoc veniet gloria! Misit me ad gentes quae spoliaverunt vos; **qui enim tetigit vos, tangit pupillam oculi eius** .*"

In praesenti, ante oculos nostros, hic idem Spiritus infinitus Dei Omnipotentis operatur ad condiciones instituendas quae perficiendum consilium Belli Tertii Mundani permittant. Nam, consideratis eventibus hodiernis, res confirmata est, actio in Daniele 11:40 descripta nondum perfecta est. Nam in Africa videmus quod mundus occidentalis "veres Arabicos" appellaverat, hac locutione consulto optimistica designans, successivas eversiones dictatorum terrarum Maghreb et terrarum Arabicarum; successive, Iraqiae, Tunisiae, Aegypti, Libyae, et conatus irritus Syriae. Hoc tempore "veres Africanos" videmus, in quibus principes civitatum subito a "puci" militaribus, a populationibus civilibus sustentatis, evertuntur. Et hae actiones omnes Africam pertinent, id est, "**regem austri** " Danielis 11:40. Praesides suos evertendo, populi Africani divitias personales, quas per corruptionem occultam possidebant, detegunt. Sed, corruptis cognitis, qui sunt corruptores? Priores civitates coloniales et earum agentes industriales et commerciales. Fortunae enim inventae per dona, donationes pecuniae et bona duci nationali oblata aedificantur ad mercatum localem et exploitationem opum naturalium patriae securandam: olei, gasii, adamantiorum, auri, argenti, manganesii, ligni, et uranii in Nigro. Populationes nigrae sic intellegunt, et quaedam iam intellegunt, libertatem nationalem a patria colonizatrice obtentam tantum fictitiam et fallacem fuisse. Potestas localis in manus auctoritatum nigrarum corruptibilium et corruptarum commissa est. Sed praecipuus reus est corruptor, ordinator ludibrii fallacis. Hic Francia partes primas agit, quia ex revelatione Apocalypsis 11:7 scimus Deum spiritualiter vel symbolice nomina "**Sodoma et Aegyptus** " Parisiis, capiti Franciae, tribuere, quam ira eius praecipue ab eius condita a Clodoveo I petivisse.^{Et} evolutio mentium quae ad normam homosexualitatis se accommodaverunt anno 2023 hanc comparisonem cum "**Sodoma** " magis quam umquam iustificat. Primo, homosexualitas insalubris et ab tota societate damnata habebatur. Homosexuales se celare debebant quia saepe meta correctionis et crudelitatis poenalis collectivae

erant. Sed, inter annos 2001 et 2014, socialista praefectus Urbis Parisiensis, Dominus Delanoë, homosexualis declaratus erat. Et subito, homosexualitas minus minusque percussit, donec legitimitas "matrimonii omnibus", homosexualibus, gay et lesbiis, sub praesidentia Domini Hollande anno 2013 legalis facta est. Hodie, anno 2023, quinque sodales administrationis Gallicae, quinque ministri, palam homosexualitatem suam vindicant. Itaque audiamus apostolum Paulum meminisse quid Deus de hac re sentiat et quam verbis electis et castigatis in Epistula ad Romanos describit. 1:26-27: " *Propter hoc tradidit eos Deus in passiones ignominiae: nam mulieres eorum mutaverunt naturalem usum in eum qui est contra naturam; et similiter viri, relicto naturali usu mulieris, exarserunt in desideriis suis invicem, viri cum viris facientes ignominia, recipientes in semetipsis poenam erroris sui quae debita erat* . Quia non curaverunt Deum habere in cognitione sua, tradidit eos Deus in reprobum sensum, ut faciant quae non conveniunt, repleti omni iniquitate, malitia, avaritia, nequitia; pleni invidia, homicidio, contentione, dolo, malignitate; susurratores, calumniatores, impii, superbi, elati, gloriosi, inventores malorum, parentibus non oboedientes, insipientes, sine fide, sine affectione naturali, sine misericordia. **Et cum iudicium Dei cognoverint, quia qui talia agunt, digni sunt morte , non solum ea faciunt, sed etiam eos qui ea faciunt probant** . Propter hoc genus actionis nefandae, vera " **Sodoma** " erat." percussus a " **lapidibus sulphureis** " ardentibus qui de caelo ceciderunt. Quae poena igitur Lutetiam, symbolicam " **Sodomam** " Apoc. 11:8, caput Franciae, expectat? Ignis nuclearis, symbolo " **igne et sulphure** " in " **sexta tuba** " Apoc. 9:17-18. Ob has omnes causas, nexus cum colonizationem Africanam facile igitur constat. Diu, sub vocabulo "Françafrique" quod ego interpreto ut "Francia frica", Francia pecuniam suam (pecuniam suam, vulgo "Francia frica") colonias suas pristinas exhaustiendo fecit. Quia plerumque, potentiae occidentales sunt quae pretium productorum venditorum et emptorum statuunt. Ira populorum Africanorum, per multos annos fraudatorum et exhaustorum, praecipue in Franciam cadet. Et haec verba Dan. 11:40 impleri videbimus: " *In tempore finis, rex austri contra eum pugnabit* ." Reliquum versus tantum erit consequentia condicionis " **regi Septentrionis** " **Russico faventis** , quia copia armorum ab Europa Ucrainae data ei dat... Causa ultionis cupidinis: " *Et rex aquilonis quasi procella veniet super eum, cum curribus et equitibus, et cum navibus multis; veniet contra terram, quasi torrens extendetur et inundabit* ." Re vera, oeconomia Gallica tam multum in opibus suis Africanis nititur ut non possit se amittere commodis suis quae aequilibrium eius pecuniarium laedunt. Et omnis causa est credendi bellicos conflictus eam opposcentes iis quos perrexit expoliare. Sed prophetia eum non tamquam aggressorem, sed contra, tamquam oppugnatum exhibet, quia aggressor revera est " **rex austri** " Africae. Notare velim vocabulum " **eum** " sane ad papismum Catholicum Romanum referre, sed ut "filia primogenita ecclesiae", Gallia aggredi potest tamquam poena divina pro auxilio religioso praeteriti sui Catholici activi, et tamquam poena humana vindicativa pro continua activitate sua ut expoliator divitiarum Africanarum.

De bello autem in Ucraina gerente, vos moneo post sex annos et dimidium Deum genus humanum ex tota terra extincturum esse. Itaque indices mortuorum

in hoc bello relatorum modo incipiunt. Omnia arma ab hominibus fabricata delebuntur, et homo post ea evanescet.

Quaestio quam quisque verus fidelis anno MMXXIII ponere ius habet haec est: Quid a me hodie Deus postulat? Nihil exceptionale, quia nihil plus a nobis postulat quam quod ab apostolis suis petivit, scilicet oboedientiam verae fidei, cuius exemplar perfectum vita Iesu Christi praebeuit. Et ut huius necessitatis probationem, propono comparisonem vitae apostoli Petri cum vita hodiernae vitae qui se Christianum profitetur, heredem normarum Romanarum, qui ergo Catholicus, Orthodoxus, an Protestans est. Quis ex his heredibus Romae verba quae ex ore apostoli Petri, in Actis Apostolorum 10:13-14, prolata sunt, tenere potest: " *Et vox dixit ei: 'Surge, Petre, occide et manduca.'* Petrus autem dixit: '**Non, Domine, quia numquam manducavi aliquid commune aut immundum** .'" Hic igitur, post Iesum Christum, est aliud exemplar Christiani electoris, hoc tempore, plene humani. Et notare velim Petrum tandem intellexisse cibos impuros, in visione mappae repraesentatos, tantum significare iudicium impurum quod Iudaei in paganos protulerunt. Et ipse nobis hoc explicat in versu 28: " *Scitis,*" dixit eis, "*quia prohibitum est Iudaeo cum peregrino coniungi aut in domum eius intrare; sed docuit me Deus neminem communem aut immundum existimare* ." Hoc sane iudicium est a Iudaeis contra hominem non Iudaeum, in genere, prolatum. Nam ex hereditate et usu peccati, omnis homo nascitur "**commune et immundus** ," etiam Iudaeus Hebraeus. Hic habemus probationem quod reverentia decretorum divinatorum de rebus mundis vel immundis, animalibus vel aliis, perpetuo a Deo requiritur ab iis quos salvat. Non accipere hanc probationem constituit actum rebellionis commissum contra veritatem et Deum qui eam in Iesu Christo incorporavit. Iuxta haec, quae rebelles secundaria aestimant, usus Sabbati diei septimi, sanctificatus et ordinatus a quarto ex Decalogis Dei, etiam legitimior est.

" **Lex Mosaica**," quae haec docet, igitur destinatur ut norma vitae electorum Dei maneat. Attamen, ratione, in Iesu Christo impletae, ritus festorum religiosorum, obsoleti facti, post primum eius adventum in terram peccati cessant, sicut "*sacrificia et oblationes* " ritus sacrificii, secundum Daniele 9:27. Sola sanctificatio Sabbati septimi diei prolongatur, cum praedicat usque ad ver anni 2030, "**septimum millennium** ," quod secundus adventus Iesu Christi inaugurabit.

Lex Moysis tempus inventionis Dei ab hominibus et tempus quo Deus nos hominem eiusque peccata detegere facit pertinet. Totum enim tempus a quinque libris, scripturae Mosis attributis, comprehensum tempus discendi est, momentum singulare, quo Deus inter homines habitare venit, in tota sua natura divina. Contactus directus inter Deum perfecte sanctum et homines peccatores non nisi optima et pessima consequentia habere poterat; magnam felicitatem electis, mortem autem rebellibus. Et haec est lectio quam ex hac experientia discere debemus. Historia Moysis morte eius terminatur, cum, annos natus centum viginti, tertium cyclum quadraginta annorum vitae terrestris claudit. Sic evanescit, post quadraginta annos vitae in deserto Israel Dei. Et cum Iosue continuatio huius historiae populi electi prolongabitur ingressu in Chanaan secundum promissum Abrahae factum ut hanc terram posteritati suae daret. Iudaeis, Sacrae Scripturae constant ex "lege Moysi" et "prophetis", ut Hebraice indicatur per locutionem

"thora we nabiyim". Deus adhuc vivet inter populum suum per experientiam Iudicum, sed Israel non iam segregatus est, ut erat per quadraginta annos in deserto. Praeterea, superatus noxio nationum vicinarum influenza, systematice in peccatum recidit. Deus deinde tradit eum Philistaeis, donec "iudicem" suscitatur qui liberationem eorum ducat. Hoc nomen "iudex" hominibus admonet Deum esse "iudicem summum" eorum, se opera eorum iudicare et peccata eorum punire. Sed idem hic "iudex" divinus liberationem populi qui ad eum pertinet ordinat. Hic nuntius sensum plenum inveniet in salute a Iesu Christo allata et in liberatione ultimorum electorum Adventistarum, die secundi adventus eius. Experientiae Israel multiplicantur et "libri Regum et Paralipomenon" testantur vitia continenter renovata a monarchis qui inter se succedunt in duobus castris divisi Israelis Dei. Et per totam regna eorum, Deus regibus suis loquitur tantum per prophetas suos, qui ergo manent unici canales per quem veritas et voluntas Dei Creatoris transmittuntur. In aetate Christiana, hoc principium oblitum est, sed Deus modum agendi non mutavit. Et nexus communicationis mansit prophetarum eius. Sed necesse erat exspectare expergefactionem Reformationis, quae cum Petro Waldo anno 1170 coepit, et post eum, saeculo XVI actionem officialem a monacho Martino Luthero perfectam, ut vox Dei veritatis audiretur. Deinde, non ante annum 1816, per agricolam Americanum Gulielmum Miller, Deus probationes fidei Adventistarum pro annis 1843 et 1844 incepit. Adventismus septimi diei, spiritualiter et prophetice anno 1873 benedictus, aspectum Israelis deserti assumpsit, Deo coniunctus per canalem quem in domina Helena G. White instituerat, quam ut intermediariam adhibuit ad dirigendas materias studii primorum Adventistarum. Illa tantummodo divina mandata et iudicia transmittabat, titulumque "nuntiae Dei in Iesu Christo" sibi vindicabat. Opus eius ingens in multitudine visionum a Deo acceptarum fundatur, in quibus ei permisit ut singula eventuum peractorum in vita terrena praeterita detegeret. Sed, cum in ultimis diebus temporis terreni non viveret, de futuro prophetavit, quod explicare non posset. Ideo Adventistas ad Danielis et Apocalypsis prophetias studendas hortata est. Sed, tempore responsionis a Deo electo, non ante annum 1980, visione a Deo ad hoc ministerium vocata, in eius servitium intravi ut ultima eius prophetica nuntia acciperem et praesentarem.

Biblia nobis, per prophetias suas, nuntios divinos maximi momenti tradit, et ea quae Danielis et Apocalypsis continentur nobis permittunt construere datas duarum catenarum propheticarum cum notis oppositis. Catena "*iustitiae aeternae*" offert datas - 458, 26, 30, 34, 1843-1844, et 1993-1994. Et catena "*peccati*" datas 538, 1798, 1828 et 1873 exhibet. Et ultima exspectatio Adventistae dissidentis in diebus 30 et 2030 requiescit. Data omnium harum trium catenarum ex informationibus a Biblia datis obtinentur, et data primarum duarum catenarum in formis numericis sunt, id est, a Deo fixa ad simplices calculos arithmeticos perficiendos. Tertia catena nullam diem certam habet quae initium suum indiquet, et tota in fide et testimonio nititur, Deum revera consilio suo selecto electorum suorum tempus totum sex milium annorum dedisse, quod primis sex diebus creationis terrestris praedictum est.

Anno – **458** , secundum Danielelem 9:25 et Esdram 7:7, benedictio Dei ad Israel suum redit, cum liberatione populi sui quem e Babylone educit ad terram nationalem recuperandam.

iustitiam aeternam " constituit , anno 34, gratia nationalis Israel Hebraeorum finitur.

Annis 1843 et 1844, secundum Danielelem 8:14, Deus primos Adventistas elegit.

Annis 1993 et 1994, secundum Danielelem 8:14 et Apocalypsim 9:5 et 10, Deus ultimos Adventistas septimi diei elegit.

Anno 538 , secundum Danielelem 7:25 et Apoc. 12:6 et 14, papatus Catholicus Romanus abominationem religiosam Christianam instituit et Iesu Christo munus exclusivum "**perpetui**" intercessoris caelestis, in Daniele 8:12 citati, aufert; anno 1798, anni "**1260 dierum**" regni eius intolerantis, a monarchia terrena sustentati, cessarunt.

Anno MDCCCXXVIII, secundum Danielelem XII:XI, Deus renascentiam Adventisticam inter Christianitatem, haeredem "**peccati**" Romani , inceptit. Anni "**centum ducenti nonaginta dierum**" citati finem habebant.

Anno MDCCCLXXIII, secundum Danielelem XII:XII, Deus publice nuntium universalem Adventismi Septimi Diei emisit, qui anno MCMXCIV "**evomeretur**". "**Dies MCCCXXXV**" citati finem appropinquabant. Fatum tragicum huius Adventismi institutionalis eius vinculum cum catena "**peccati**" iustificat; hoc publice confirmatum est anno MCMXCV foedere cum Foederatione Protestantica, a Deo prophetice damnata ab anno MDCCCXLIII.

Curiose, ad unitatem diei in suis datis numericis definiendam, Deus forma singulari usus est, quae diem viginti quattuor horarum ex "**una nocte et uno die**" solis compositum repraesentat. Hoc etiam principium in Europa pro moneta Euro receptum est, cuius forma semper singularis manet, nulla habita quantitate commemorata.

Itaque, systemate duarum catenarum praecedentium frangens, Spiritus revelationem veri temporis, quod glorioso eius reditui in Iesu Christo praefinitum est, in fidei manifestatione fundare constituit, quae in toto tempore universalis eius demonstrationis terrena, quae sex milia annorum durare et cum reditu Christi finiri debet, collocatur. Hoc ultimum nuntium est praemium quod electis suis offert, quos benedicit propter amorem eorum toti veritati biblicae suae, "**legi Moysi et prophetarum**", et "**Evangeliis et epistulis**" novi foederis, necnon "**prophetiis**" **complementariis** horum duorum foederum. Sine hoc studio, non ad sanctum eius Sabbatum perductus essem, quod reliquam septimi millennii caelestis eius nuntiat, quod vere anni 2030 cum secundo adventu Iesu Christi incipiet. Pro primo adventu suo, venit ut electos suos a peccatis suis servaret, et pro secundo adventu suo, veniet ut electos suos de manu peccatorum, qui eos occidere volebant, servaret. Hoc est quod hos duos adventus sub "**anno gratiae**" et "**die ultionis**" prophetatis in Isaia 61:2 collocat.

Laquei existentiae

Non omnes condicionibus faventibus ad credendum in Deum fruimur. Pro origine nostra, ab ambitu in quo nascimur et vitam invenimus afficimur. Sed hoc criterium non est definitivum, quia re vera, dum crescimus et adolescentes, deinde adulti fimus, nostra personalis necessitas spiritualis se sentire facit cum vere necessaria fit, et hoc statim post partum incipere potest. Memini me semper credidisse in Dei existentiam de quo familia mea loquebatur, et ideo testari possum me cum fide natum esse. Vitam aliter explicare semper mihi impossibile fuit, et theoriae evolutionis scientificorum numquam ullum in me effectum habuerunt.

Intellegere possum hominem, in India aut Sinis natum, vitam incipere posse religionem familiae suae hereditando, sed si haec anima recens nata in se habet vexillum vitae aeternae, citius aut serius vocabitur et provocabitur a Spiritu veri Dei Creatoris, qui cogitationes nostras nutrit et inspirat et qui ipse aditum habet ad cogitationes et mentes omnium creaturarum suarum caelestium et terrestrium. Secundum hanc pulchram imaginem, Deus fungos bonos quaerit et ad suum voluptatem colligit, sed fungos venenatos, toxicos et mortiferos in terra relinquit. Et nulla potestas tam magna est ut eum impediat quominus colligat quod iure et potenter suum est. Ignorantia tantummodo ad tempus durat in mente electi quem amat et salvare vult. Spiritus eius hominem e contextu adverso rapere potest. In mediis profundissimis tenebris collectivis, Deus lucem suam singillatim, in electos suos, intrare sinit. Hoc principium, in effectibus suis, doctrinae praedestinationis proxime patet, quae unum tantum errorem continet, sed tota veritas est: qui illud proponunt, liberam electionem, quam Deus omnibus creaturis suis dat, non considerant. Deinde, secundum singularem electionem, quam Deus ante ortum nostrum novit, omnia fiunt quasi praedestinati essemus, quidam, electi, ad vitam aeternam, alii, lapsi, ad mortem et definitivam annihilationem, et ideo, consequenter, aequae aeterni. Quaevis alia explicatio Deum iniustum reddit, et hoc impossibile est, quia impossibile est ei iniuste agere. Quam ob rem, antequam ideas proponant quae ad Deum nostrum creatorem pertinent, hominibus consulendum est ut profunde de consequentiis, quas eorum theoriae et doctrinae religiosae in Deum primum, et in se ipsos et eos qui eas audiunt, deinde, habebunt, cogitent.

Initio, nullis aliis mediis praedita, doctrina religiosa Christiana eiusque divulgatio inter gentes solum in opere missionariorum nitebatur, et Iesus exemplum praebuit mittendo apostolos et discipulos suos binos, ut ad domos, quae fores suas aperiebant, nuntium salutis a Messia exspectato nuntiatum, id est, Evangelium aeternum, in omni veritate sua perfectum, afferrent. Sed tempora tenebrarum secuta sunt et doctrinam huius Evangelii perverterunt. Catholicismus Romanus peccatum tantum in aspectu carnali et sexuali praesentabat, et "**peccatum**" contra veritatem divinam in Sacra Biblia docetam testatum iustificabat. Quam ob rem, vitae missionariorum infidelium non amplius protectione Dei fruuntur. Et saepe hi missionarii moriebantur, ab iis quos ad religionem suam convertere volebant interfecti, quia eos ad eam quam Deus probat et benedicit convertere non poterant. Nam intellegere debes quam moleste distortio veritatis eius a Deo perfectae et absolutae veritatis toleratur. Inter eum et

nos, creaturas eius, ingens discrimen significat nos omnes, plus minusve, in variis locis offendere, sed Deus numquam offendit, natura sua iustus et perfectus in veritate, bonitate et iustitia manet. Et hoc intellegere possumus videndo quomodo, simplex factum, nobis, consilium suum salutare a petra Horeb prophetatum inscius distorquendi, Mosis interdictionem ab ingressu in terram Chanaan attulit. Ei, secundum Dei iussum, primum petram " *percutere* " debuit ut aquam daret, sed secundo tempore, tantum ad petram " *loqui* " debuit ut aquam eius obtineret, et in ira quam populus eius rebellis in eo excitaverat, petram Horeb secundo percussit, ita insciens consilium Dei salutare distorquens, in quo Christus Salvator semel tantum percutiendus erat ad electos suos dilectos servandos. Ad hanc actionem a Deo iussam implendam, anno tricesimo, pridie Paschae Iudaicae, die Mercurii tertio Aprilis, Iesus Christus hora tertia post meridiem exspiravit. in cruce sua erecta ad radices montis Golgothae, cuius species cranii humani eam locum mortis et tormentorum facit. Et semel mortuo, latus eius, hasta militis Romani transfixum, " *sanguinem et aquam* " emisit, ut Ioannes 19:34 confirmat: " *Sed unus ex militibus latus eius lancea aperuit, et statim exiit sanguis et aqua.* " Et Ioannes post haec addit: " *Qui vidit, testimonium perhibuit, et verum est testimonium eius; et ille scit quia verum dicit, ut et vos credatis .* " Ioannes revera ad radices crucis erat cum haec coram oculis eius perficiebantur. Et haec de " *sanguine et aqua* " magni momenti est quia confirmat adimpletionem divini consilii salutis et nobis repraesentat " *sanguinem* " effusum ad "novum foedus" et "aquam vitae aeternae" constituendam, quae a perfecta "iustitia" victimae immolatae oblata est. Sic " *semel* " percussa et crucifixa, " *petra* " nomine Iesus Christus, " *aquam suam emisit* ", quae vitam aeternam dat unicis electis suis, quos ipse elegit.

Inter annos 1816 et 1844, tentamina Adventistarum adhuc in disseminatione orali et scripta nuntiorum reditum Iesu Christi nuntiantium nitebantur. Et etiam post annum 1873, nuntius Adventistarum Septimi Diei per orbem terrarum, ubicumque fieri potuit, a missionariis missos diffusus est. Aetate nostra praesente, communis communicatio systematis "interretialis" permittit ut nuntii omnibus qui accessum ad interrete habent, ubique in tota terra ubi haec rete instituta et adhibita est, praesto fiant. Praeterea, in diluvio informationis utilis, inutilis, noxiae vel calamitosae, nuntii mei prophetici etiam praesentes sunt et magno Deo Creatori praesto fiunt, qui eos tamquam " *fontem aquae et lucis* " uti potest, capacem illuminandi et siti intellegendi populi sui electi per orbem terrarum dispersi respondendi. Haec methodus diffundendi lucem divinam perfecte criterio biblico respondet, quod Deum in Christo tamquam " *bonum pastorem qui oves suas perditas quaerit* " repraesentat. Et quis melius quam ipse scit ubi sit? Fortunatum est nobis, creaturis eius, quod ipse fuit qui iniciativam in hac investigatione sumpsit, alioquin numerus electorum, iam perparvus, etiam minor esset.

Primum igitur laqueum existentiae in condicionibus adversis nativitatis nostrae et **in noxia influentia ambitus humani nostri nititur**. Sed aliae laquei nos expectant et per evolutionem humanam insidiantur. Dum crescimus, homines multa nova detegunt et experiuntur quae eorum personalitatem aedificant. Mutatio in vita humana e Horto Eden expulsa ingens erat. Comparemus haec duo genera

existentiae. Initio, Adam vitam in Deo primum invenit, deinde Deus eum in ambitum suum ex rebus mirabilibus et aeternis compositum introduxit. Hic ambitus ei secundarius est et Deus ei actiones dat quarum unicus finis est vitam eius implere. Sed post peccatum, omnia inversa sunt. Deus iam non conspicitur, se abscondit, et homo circum se ambitum hostilem factum detegit. Ante peccatum, ad voluptatem consumptum, ipse cibus eius, post illud, per laborem exhaustivum terrae colendae obtineri debet. Tum invenit vitam suam in quinque sensuum usu niti, qui omnes laquei existentiae suae in certo gradu elevationis fient. Sed in dolore quem experitur, homo adhuc invenit causam Deum quaerendi, qui latet sed numquam longe abest a creaturis suis, exspectans ut eum vocent. Ita, in omni ignorantia veritatum biblicarum, vita pauperum, agricolarum, rusticorum, erat praecipue dura. Nam cibus eorum pendebat a caelo, insectis utilibus et noxiis, et qualitate terrae cultae, et instinctive spem suam in Deo collocabant, ut pictura Angeli tam mirabiliter depingit. Ea exhibet par in terra genuflexum hora qua campanae Angeli finem diei difficilis eorum significant. Haec aetas omnino evanuit. Hodie, agricola terrae tractore mechanico suo die ac nocte utitur si necessarium iudicat. Non iam audit campanis sonantibus quae strepitum faciunt et eum vexant, et cogitationes eius non iam ad Deum et prodigalitatem suam convertuntur. Didicit sibi soli et perspicaciae suae confidere, praedictiones meteorologicas a scientificis illius temporis factas sequens. Deus ei non amplius interest, quia scientia, et eius scientia, ei omnes responsa necessaria ad necessitates suas praebet. Vita aeterna iam non est materia eius cogitationis. Cogitationes eius solum ad condiciones vitae terrenas convertuntur, quas perpetuo emendare cupit. Et hic iterum scientia eiusque inventiones postulata eius anticipant. Praeterea, intellegere possumus condicionem hominis moderni, sive rustici sive urbani, numquam tam separatam fuisse a recursu ad Deum Creatorem. Et Iesus de hoc "*tempore finis*" cuius omnes proprietates noverat prophetaverat, electos suos his verbis in Matthaeo 24:24 monens: "*Surgent enim pseudochristi et pseudoprophetae, et facient **signa magna et prodigia**, ita ut in errorem inducant, si fieri potest, etiam electos.*" Sed etiam in hoc versu, Iesus solum de "*signis et prodigiis*" spiritualibus et religiosis loquitur, quia progressus technicus "*finis temporis*" a Deo non prophetatus est. Nullus textus ad hunc usum extraordinarium materiae et intelligentiae humanae alludit. Primus qui his productionibus stupefactus est ipse homo. Hic progressus scientiae technologicae progressivus est et sine limite esse videtur. Attamen Deus humanitati signa dat quae adventum finis sui et omnino evanescentiam praesentiae suae in terra nuntiant. Tandem autem, mendaciis suis, in Genesi 3:5, "*serpens*" malus Evae veritatem dixerat, quae in aetate nostra ultima confirmata est: "*Sed Deus scit, quod in die qua ex eo comederitis, aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii, scientes bonum et malum.*" Res gestae technicae effectae homines quidem adduxerunt ut se pro deis habeant, qui iam vero Deo non indigent. Sed quod diabolus Evae non dixerat est significatio quam Deus verbo "scire" dat, quae ei significat malum concrete "experiri", id est, consumere "*peccatum cuius stipendium erat mors*"; quod confirmatur a Rom. 6:23. Et in Genesi 2:17, admonitio Dei perclara et accurata fuerat: "*De ligno autem scientiae boni et mali ne comedas, in quocumque enim die comederis ex eo, morte morieris.*" "Haec

igitur fuit prima laqueus in quam homines inciderunt, mortales faciens, collective, virum, mulierem et eorum humanam progeniem. Quae fuit causa huius primi casus? Gen. 3:6 nobis narrat: " *Vidit mulier quod bonum esset lignum ad cibum et pulchrum oculis, et quod desiderabile esset sapientem facere; tulit de fructu eius et comedit. Dedit etiam viro suo, qui erat cum ea, et comedit.* " " **Bonum ad cibum, pulchrum oculis, et desiderabile ad sapientiam faciendam** " id est, satis ad satiandum duos sensus humanos, gustum et visum, et ad augendam intelligentiam, id est, tria argumenta quae pertinent ad " **avaritiam** " quam Deus damnat in decimo ex Decem Praeceptis suis supremis, secundum Exod. 20:17: " **Non concupisces domum proximi tui; non concupisces uxorem proximi tui, non servum eius, non ancillam eius, non bovem eius, non asinum eius, non omnia quae sunt proximi tui.** "

Sed iam noto, in forma quam Eva memoriae prohibitionis divinae retinet, quoddam imbecillitatem quae dubitationem eius exprimit, nam serpenti dicit: " *De fructu autem ligni quod est in medio paradisi, dixit Deus: Ne comedatis ex eo, neque tangatis illud, ne moriamini.* " Cum Deus revera dixerit: " **De ligno autem scientiae boni et mali ne comedatis, in quocumque enim die comederitis ex eo, moriemini.** " Locutio " **ne moriamini** " certitudinem mandati Dei " **movebimini debilitat** . Etiam antequam fructum vetitum consumpserit, Eva in laqueum suae naturae et opinionis personalis quam de mandato a Deo dato formaverat incidit. Et hoc est vitium quod omnes homines increduli post eam committunt, qui valorem verborum a Deo dictorum vel inspiratorum subaestimant. Homo superficialis, sive vir sive mulier, suas normas, mores et reactiones ad Deum applicat. Cum ipse instabilis in suis decisionibus sit, naturam suam ut exemplar accipit quod proximo applicare possit, et quamdiu hic proximus homo est, non errat aut parvam habet probabilitatem errandi. Sed, cum hic proximus Deus est, res aliter fiunt quia Deus non mutatur, non variat, nec ullam instabilitatem in moribus experitur. Homo incredulus deinde se ipsum fallit per suas proprias convictiones. Ab infantia, fabulis a parentibus stultis sibi narratis auscultans, puer mendacium discit, fundatum in investigatione mirabilis, fabulosi, quod hominem somniare facit. Sed dum mens eius in somniis irrealibus aedificatur, vita eius se accommodat ad mendacii usum quod fidem in veritatem a Deo propositam et praesentatam necat. Idealiter, puer solum audire debet sibi dictum quod verum, demonstratum et probatum est. Sed hoc ideale impossibile factum est ad consequendum propter peccatum et dominationem diaboli, qui agit et daemonibus suis inspirat spiritus humanos a Deo maledictos. Vera igitur fides a falsa fide distinguitur facultate verba a Deo prolata ad litteram accipiendi, quia electio verborum et verborum eius calculatur, ponderatur et metitur. Errare in hac re animam humanam ad mortem aeternam ducit. Et " **mors secunda** " omnes infideles percutiet qui se ipsos deceperunt et ad hanc poenam ultimam subeundam damnaverunt, se ad Deum in Iesu Christo pertinentias asseruites, sine responsione ad eius divinas sanctitatis postulationes.

Quisque ex quinque sensibus nostris, si abusus est, causa amissionis salutis esse potest. Incipiamus a sensu auditus, qui animam humanam a Deo perpetuo separare potest et in hoc sensus visus, gustus et appetitus antecedit, ut experientia concreta Evae testatur.

Prima Evae insidia in sensu auditus eius fundatur. Nam drama quod eam percutiet incipit a colloquio in quo, per serpentem, daemon eam implicat. Periculum oritur in suggestionem ab altero, ab interdum eius contraparte, proveniente. Usque ad hunc momentum, Eva vetitum Dei adhaesit nec ab eo afficitur. Sed serpens cum ea loquitur et logice stuporem eius provocat, quia nullum aliud animal a Deo creatum facultatem loquendi sicut homo possidet. Non parata est ad hanc experientiam auditivam et visualement affrontandam nec intellegere potest serpentem, hoc animal terrestris creationis Dei, a diabolo, angelo rebellante, daemone caelesti, uti et manipulari posse. Verba consolatoria a serpente prolata Evam tranquillat. Praeterea, fructus vetitum edit et non mortuus est, ita eius explicationes rationabiles et rationabiles videntur. Idem est, anno 2023 et semper, in colloquiis humanis religiosis vel saecularibus. In nostra aestimatione rei disputatae, quinque sensus nostri activantur et iudicium nostrum determinat. Adversarius sincerus apparet et argumenta eius satis persuasiva; Hoc eo magis verum est si eius opinio in eandem partem ac nostra est. Quod si ita est, testimonium sensuum, qui huic opinioni repugnant, impotens fit et incapax nos persuadere et nos impedire ne in laqueum positum incidamus. Quia in tali situ, periculum non solum extra nos in numero contrario nostro est, sed intra nos et in desiderio nostro favendi nostrae electioni personali. Et contra nos ipsos, nihil agere possumus, quia adversarii et inimici nostri facti sumus. Hoc est quod luctationem humanam mentalem et moralem tam difficilem reddit; alteri opponere nihil est, comparatum cum pugna quam contra nos ipsos gerere debemus. Eva serpenti resistere potuit, sed suae libidini, quae in plano quinque sensuum humanorum agebat, resistere non potuit. Et post eam, eius experientia nostra facta est, individualiter, ab Adam ad ultimum virum vel mulierem in terra natum. Auris nostra non solum verba seducentia et fallacia captat; etiam sonos musicos sensibilis est. Et in hoc quoque campo, excessus passionalis fit idololatricus et causa aeternae perditionis. Homines vehementer audiunt musicam magnorum compositorum classicorum, musicam Jazz quae postea venit, musicam Rock 'n' Roll quae eam secuta est, et hodie musicam Rap, quam propter aspectum generalem omnino non probo, quia musica nihil aliud esse videtur quam praetextus ad vomendum, rhythmico fundamento, inundationes verborum exprimentium odium erga societatem albam occidentalem. Hic stilus rebellis apparuit in communitate Nigra, in America alba racista. Vetus dictum, oblitum esse videtur, dicebat: "musica feras bestias lenit"; hoc manifeste non ita est cum musica Rap. Musica classica aequae causae perditionis cultorum suorum fuit ac musica Rap recentior. Hic iterum, societas Catholica Regis Francisci I balla et festa ^{celebravit} ubi musica et opera partes magnas egerunt inter paucas caedes Protestantium rebellium. Musica praetextu praefuit ut speciem civilem societati ferae et homicidae daret, et hic iterum, anno MMXXIII, nihil mutatum est; praesentibus Praeside, Rege, Praefecto, Maiore, Cardinali vel Episcopo loci, concentus, chori et festivitates populum pulchrum ad epulandum et gaudendum divitiis et privilegiis suis congregant.

Nunc ad sensum visus convertamus. Etiam antequam fructus saporem detexerit, Eva eum videt, contemplatur, admiratur, et concupiscit. " *Aspectu iucundum* " appellat. Quot res " *aspectu iucundae* " anno 2023 oculos humanos

seducunt, eos subigunt et destruunt? Multitudo quae omne imaginabile dominium attingunt et homines, passione harum rerum captos, in servitutem redigunt. Quidam varia genera rerum colligent et vitam suam ad earum semper plures possidendas dedicant. Vita eorum ad hoc limitatur. Se ipsos in suis oculis solum ex successu huius possessionis aestimant, quae re vera inutilis et noxia manet. Genera rerum quae ad idololatriam avaritiae ducunt enumerare non possum, tam numerosa et varia sunt. Nam re vera, quidvis causa perditionis fieri potest propter nimiam vim suam in naturam humanam. Studium autocinetorum, motocyclorum, aeroplanorum, navium, picturarum artificum clarorum vel minus clarorum, et quodvis objectum visuale fit excessiva causa perditionis. Et lingua sua, homo ipse condicionem suam spiritualem exprimit, cum dicit "Hoc amo, illud amo" vel "Hoc illudve vehementer ferveo", quia solus Deus cultum et nostrum fervorem meretur, quia ipse est Creator omnium rerum et omnis vitae. Itaque attendite ad locutiones quas homines utuntur, quia veram naturam suam detegunt.

Pergamus cum sensu gustus et appetitus et olfactus qui in appreciatione gustus participat. Biblia exemplum de hac re praebet Phil. 3:19 ubi Paulus de inimicis veritatis Christianae declarat: "*Finis eorum interitus; **Deus eorum venter** ; gloriantur in iis quae eos pudunt, sola terrena sapiunt.*" Anno 2023, hoc adhuc verum est; nihil mutatum est, nisi res desiderii. In Tito 1:12, Paulus iterum ad Titum de Cretensibus dicit: "*Dixit quidam ex illis, propheta ipsorum: Cretenses semper mendaces, malae bestiae, **ventres pigri** .*" Voluptas gustus hominem invadere potest, adeo ut eum a Deo definitive separet. Ars mensae, tam pretiosa et probata in societatibus nostris civilibus, magnos coquos idola facit, qui sola pro actione professionali vivunt. Vivunt et moriuntur sine spe vitae aeternae et sic per vitam transeunt, sicut vilissimum, vulgatissimum animal. Vinum et cibus olfactu naso percipiuntur antequam gustum suum per contactum cum papillis gustatoriis linguae et palati praebent. Periti erudiuntur cum sensus horum trium valde exulta est. Tum facultatem habent nomen et annum vini gustati cognoscendi, et hoc in gradu passionis et investmentionis essendi, non amplius locus est Domino, servatori electorum. Solum vivunt ut dono suo extraordinario utantur. Ita fiunt sibi ipsi idolum nec ullum Deum egent.

Sed exempla hactenus commemorata non exhauriunt omnia, quia idololatria viros et mulieres in omnibus partibus et gradibus societatis humanae afficit. Unusquisque nostrum attentionem, cogitationes et ardorem in rem dirigere potest quae causa idololatriae fit, quia omnem cogitationem humanam absorbet et mobilizat, nullum locum relinquens rei spirituali quae veras prioritates et necessitates animae humanae revocat.

Consuetudo mortem oppugnandi homini nuntium accusatorium peccati destruxit. Mors tamquam normalitas in humanitate transmissa accipitur, et divina oblatio vitae aeternae solum iis qui eam credere volunt interest. Acceptatio et resignatio igitur duas laqueos existentiae pro omni humanitate constituunt. Nam hae res adhaesionem ad spiritum traditionis incitant, quem electi interrogare et ab eo sequi abnegare debent, ut Iesum Christum in via eius salutis sequantur, ubicumque sint et inveniantur, per totum orbem terrarum.

Nunc ad laqueum seductionis religiosae me converto et hoc loco biblico ex Matthaeo 7:15 pro fundamento utor: "***Cavete a falsis prophetis qui veniunt ad***

vos in vestimentis ovium, intus autem lupi rapaces sunt ." Haec admonitio a Iesu data illuminat significationem factorum peractorum per totam aetatem Christianam, notatam praecipue imperio papali Romano Catholico intoleranti, inter annos 538 et 1798, sed etiam post eam, ab anno 1843, universali evolutione variarum formarum Protestantismi. "***Lupi rapaces***" non solum Catholici iam sunt, quia etiam, ab anno 1843, oboedientiae Protestanticae sunt, et progredientes in tempore, ab anno 1994, etiam oboedientiae Adventistae sunt. Hic versus Matthaei 7:15 est qui Deum inducit ad designandum, locutione "***falsus propheta***", in Apocalypsi sua, religionem Protestantem quae fidelis mansit ab anno 1843, requiei dominicali ab anno 321, a Roma imperiali et ab anno 538 a Roma papali Catholica constitutae.

Quod igitur est arcanum efficaciae horum "***falsorum prophetarum qui mendacia docent***" secundum Esaïam 9:14: "(*Senior et magistratus sunt caput, et propheta docens mendacia est cauda* .)" Haec collocatio huius versus inter parentheses ei speciem revelationis magni momenti dat, quam Deus in Apocalypsi sua subtiliter utetur ad revelandas electis suis solis accusationes latas contra hos "***falsos prophetas qui mendacia docent***"? ***vere mendacium religiosus*** ." Deceptio incipit cum falsis assertionibus Romae papalis Catholicae, sed postquam decretum Danielis 8:14 in effectum venit, mendacium etiam signum activitatis religiosae Protestantis factum est. Et haec accusatio divina hos "***falsos prophetas***" veros servos diaboli facit, qui est "***pater mendacii***" secundum Ioannem 8:44: "*Vos ex patre diabolo estis, et desideria patris vestri vultis facere. Ille homicida erat ab initio, et non permanet in veritate, quia veritas in eo non est. Cum loquitur mendacium, de suis loquitur, quia mendax est et pater mendacii* . "

In quo constant hae mendacia Catholica et Protestantica? Consistunt in eo ut victimae seductae et deceptae credant se posse ingredi in vitam aeternam a Iesu Christo oblatam, cum hoc non futurum sit. Hoc fit quia praeparatio eorum ad normas vitae caelestis non perfecta erit. Propterea, ianua gratiae claudetur et introitus in caelum eis negabitur. Necessitas praeparationis specialis confirmatur hoc versu ex Apoc. 19:7-8: "***Gaudeamus et exsulemus, et demus gloriam ei, quia venerunt nuptiae Agni, et uxor eius praeparavit se*** . " ***Et ei concessum est ut induatur bysso mundo et candido. Nam byssus est iustitia sanctorum*** . Iustitia sanctorum non iam solum est iustitia personalis Christi, quae eis imputata est gratia divina. Hae iustitiae exercentur a veris electis, quorum natura peccatrix mutata est et substituta est exercitatione perfectae oboedientiae erga voluntatem divinam, quae ex authentica eorum sanctificatione divina resultat. Concrete, in tota sua existentia, peccare contra Deum renuntiaverunt, et plene se submiserunt voluntati eius divinae, observantes ordinationes et mandata eius. Et hanc Dei exigentiam desiderant et possunt impedire et insatisfactos reddere. Obviis multiplicibus existentiae insidiis, electi animas suas servant se committendo angustae viae oboedientiae erga veritatem Dei revelatam et impletam in Iesu Christo.

Alia laqueus existentiae humanitatem collective minabatur. Est amor libertatis. Nam libertas a Deo omnibus creaturis eius data plura problemata praebet quam solvat. In terra qualis est Francia, ubi duces singulis quam plurimum libertatis dare volunt, problema tandem oritur. Nomine huius libertatis, electiones

individuales incompatibiles in eadem terra coexistunt. Et in statu in quo se Francia post finem colonizationis invenit, institutio Islamismi in terra seditiones sporadicas iuventutis Musulmanae effecit, quae in exemplar saeculare occidentale cum fundamento Christiano integrare non possunt. Nolentes actus rebellionis severe reprimere, duces oculos claudunt et facta tolerant sine ea solvere, metu ne reactionem multitudinis multo periculosiorem provocent. Situatio igitur anno post annum magis magisque deterior fit. Et populo republicano, non facile est agnoscere spem vitae pacificae tantum miragium utopianum fuisse. Re vera, manifestum est libertatem totalem omnibus mythum irrealizabilem mansuram esse. Et pretium pro hac inventione solvendum terribile erit; Quam ob rem Deus horam poenae statuit "**tempori finis**" quod finem imponet "**tempori gentium**" mundi occidentalis liberi et sui iuris.

Francia his temporibus consequentias naturae suae saecularis patitur. Quam ob rem, numquam periculum a religione impositum intellexit. Credebat valores suos republicanos problema solvisse, et partim, civibus suis naturalibus, haec ratio partim prospera erat. Sed, ab anno 1962, finis colonizationis terrae Algerianae ad receptionem collaboratorum "harki" duxit, atque ita Islam in terra Gallica institutionem incepit. Hac immigratione continuo prolongata, numerus Musulmanorum tandem ad gradum criticum pervenit. Nam aperta hostilitas factionum Islamicarum externarum et localium odium inter Francogallos albos originis et Musulmanos receptos auget. Saecularismus igitur etiam huic patriae insidias fuit, sicut omnibus patriis originis Christianae cum alta immigratione Musulmanorum erit.

In applicatione religiosa ipsa falsae species gravissimas consequentias ferunt. Et hic invenimus infirmitatem visus in applicatione religiosa. Deus, in omnibus revelationibus suis, sive clara lingua sive imaginibus codificatis expressatis, maximum momentum tribuit huic deceptioni, quae in externa rerum specie nititur. Et intellegendum est eum solum interiora animae vel organizationis religiosae videre posse. Nam omnes homines, solo visu, habent impedimentum insuperabile, murum qui eorum analysin rerum limitat. Verba, risus, bona opera et bona caritatis opera cogitationes omnino obscuras celare possunt. Et in Deo solo hanc facultatem invenimus videndi vitam in omni dimensione sua occulta vel visibili, pro creaturis suis coelestibus et magis etiam, in oculis creaturarum humanarum terrestrium. Tum recte in summo gradu aestimare possumus factum utilitatis ex revelatione eius prophetica. Nam omnes falsas religiones, quae sodales eorum, seducunt et decipiunt, sed etiam reliquam humanitatem quae eas reveretur, ignorantes responsabilitatem quam gerunt de maledictionibus divinis quae incolas totius terrae percutiunt.

In Luca 11:39-40, Iesus hypocrisin Phariseorum sui temporis reprehendit, dicens: "*At Dominus dixit ei: 'Vos Pharisei, quod deforis est calicis et patinae mundatis, quod intus est autem pleni estis rapina et nequitia . Stulti! Nonne qui fecit quod deforis est et quod de intus est fecit?'*" Hac logica obvisus, homo non potest nisi tacere, et ii quos Deus hac reflexione provocat non possunt nisi valde incommode sentire et sensum nuditatis et perspicuitatis, ut minimum dicam, pudendum experiri. Scribens in terra nomina peccatorum commissorum ab eis qui coram eo veniunt ut mulierem adulteram accusent ad eum tentandum, Iesus iterum

testimonium dedit de sua divinitate et facultate sua legendi secreta vitae eorum. Et iterum, confusi et pudore pleni, omnes in silentium recesserunt. Quam ob rem, in revelationibus suis prophetis, Iesus symbolis utitur quae in imagine effigiem roboticam entitatis a iudicio divino petiti construunt. Et haec effigies robotica aspectum occultum revelat quem homo normalis ignorat vel ignorare potest. Sicut apud populum Iudaicum clerici religiosi speciem sumptuosam praebebant, vestibis pulchris et ornamentis praeclaris sed fallacibus induti, ita in aetate Christiana, systema religiosum papale Catholicismi Romani diu homines superficiales vel saeculares decepit, et adhuc decipit. Televisiones non omittunt magnas et pomposas caerimonias a hoc Catholicismo Romano organizatas transmittere. Et sicut tempore Iudaeorum, praelati, Cardinales et Episcopi se vestibis coccinis et purpureis induunt, quae in summa spectatori imaginem gloriosam praebeant quae turbas seducit et movet. Falsa religio pagana semper sectatores suos artificiosis aspectibus seducendis seduxit. Deus vocabulo "**astutus**" utitur ad describendum regimen papale Romanum in Daniele 8:23: "**Et in novissimo regno eorum, cum peccatores consumpti fuerint, surget rex impudens et callidus** ." In hoc versu, Deus duo nuntia electis suis tradit. Primum iudicium suum personale de regimine papali pertinet, quod "**impudens**" iudicat. Secundum ad nos praecipue dirigitur, quia Deus nos contra speciem eius externam monet, quam "**astutam**" appellat. Inveniendū quid Catholicismus papalis cum textu Decalogi Dei fecerit, naturam eius "**impudentem**" et "**arrogantem**" agnoscimus, secundum Danielem 7:8. Quod "**astutum**" est, nullam solidam constantiam habet, et Deus nos adiuvat intellegere quomodo regimen papale "**astutum**" sit. Hoc fit specificando in Daniele 8:24-25: "**Augebitur potentia eius, sed non in viribus suis; vastationem innumerabilem faciet, et in conatibus suis prosperabitur, potentes perdet et populum sanctorum.**" **Propter prosperitatem suam et successum dolorum suorum, arrogantia erit in corde suo**, multos qui pacifice vixerunt perdet, et contra Principem principum concitabitur; sed conteretur, sine ulla opera manus. Omnis "**successus**" **eius solum in "successu dolorum suorum"** fundatus est. Hoc vocabulum "**dolorum**" actionem eius cum seductione diabolici "**serpentis**" Genesis 3 coniungit, quem Daniel 11:39 suggerit dicens: "**Cum deo alieno aget contra munitiones** ; et eos qui eum cognoverunt honore implebit, et super multos dominabitur, terras eis distribuet pro mercede." "Hic '**deus alienus**' varie et complementariter cum diabolo, qui Romanis per doctrinam religiosam Iudaeorum revelatus est, identificari potest, sed etiam ut allusio ad nomen Christi, quod Roma usurpat speciem religiosam Christianam assumendo. Apoc. 13:3 hanc coniunctionem cum diabolo confirmat, dicens: "**Bestia, quam vidi, similis erat pardo, et pedes eius sicut pedes ursi, et os eius sicut os leonis. Et dedit ei draco potestatem suam, et thronum suum, et potestatem magnam** ." Ut nuntium huius versus comprehendamus, considerare debemus coniunctionem quae "**draconem**" cum "**diabolo**" in Apoc. 12:9 identificat: "**Et proiectus est draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur Diabolus, et Satan**, qui seducit totum orbem: proiectus est in terram, et angeli eius cum illo proiecti sunt." "In terra, imperium cui praeest etiam, in Apoc. 12:3, "**draco magnus rufus**" appellatur: "**Et apparuit aliud signum in caelo: et ecce draco magnus rufus, habens capita septem et cornua decem, et in capitibus suis**

diademata septem ." Ex his nuntiis sequitur, in Apoc. 13:3, Deum revelare et praedicere successionem Imperii Romani et regiminis papalis quod ei succedit sub eadem auctoritate diaboli: " **draco** " Imperii Romani " **dat thronum suum et auctoritatem suam** " regimini papali, in quo Roma pristinam potestatem imperialem resumit.

Ut haec " **dolus** " prosperaret, et consilium Dei perficeret, diabolus primum regem Francorum, Clodoveum nomine, persuasit ut ad Christianitatem, iam Romanum, converteretur, baptizando anno 496 a Romano Episcopo illius temporis, qui nondum titulum "Papae" gerebat. Sed eo tempore, Roma iam ab anno 313 maledictione divina percussa erat. Et ab die 7 Martii 321, reliqua pars Sabbati septimi diei relicta erat, substituta reliqua parte primi diei, eo tempore cultui dei astralis pagani dedicata, Solis deificati, sub titulo "Venerabilis Solis Invicti" colebatur et serviebatur. Hic baptismus regis Francorum ecclesiae Romanae auctoritatem dedit, quam alii reges conversi tempore tantum confirmarent. Sic Deus in Italia regimen religiosum constituit, quod, per suam Christianam iurationem, maximum deceptivum laqueum constituit, destinatum ad superficiales fideles capiendos et capiendos. Nam " **dolus** " **Romanus** superficiales fideles tantum decipere potest. Quod autem hos superficiales homines describit, est contemptus vel indifferentia quam erga Sacram Bibliam eiusque divinas revelationes ostendunt. Memento vos diu Ecclesiam Catholicam suis membris Sacram Bibliam legere vetuit, et saeculo XVIII ' adhuc a potenti monarchia sustenta, homines qui Sacram Bibliam possidebant deprehensos aut necandos aut ad naves damnandos curavit. Quam ob rem in Apoc. 11:3, Deus persecutionem contra Sacram Bibliam, verbum suum scriptum, denuntiat: " **Dabo duobus testibus meis potestatem** , et prophetabunt diebus mille ducentis sexaginta, induti saccis. " 1260 dies-anni, id est, a 538 ad 1798. Versus 7 persecutionem Biblicorum atheis revolutionariis Franciae republicanae tempore "Terroris" annorum 1793-1794 praedicit. Ignes accenderunt et omnia opera religiosa publice combusserunt, Biblia in primo loco: " **Cum finiverint testimonium suum** , bestia quae ascendit de abyssu faciet adversus eos bellum et vincet eos et interficiet eos ." Haec res, litteris crassis sublineata, revelat missionem Sacrae Biblicorum datam " **completam** " esse adventu regiminis republicanici Francici. Ab ^{saeculo sexto decimo} , Deus hominibus permisit ut veritatem suam sequerentur, eam in Sacra Biblia sua inveniundo, multiplicata per impressionem characterum; nuntius traditur et viri intelligentes, electi eius, ergo tantum lectionem meminisse debent. Et haec lectio applicanda erit ne cadant in probationibus fidei Adventistarum, quae successive annis 1843, 1844, 1994 et 2030 peractae sunt. Nam usque ad reditum gloriosi Christi, electi a Deo seligendi sunt, demonstrando lectionem datam ^{saeculo sexto decimo} retentam et ad effectum adhibitam esse. Sane Sacra Biblia est quae vocatos in Christo probat, eorum studium in revelationibus suis in libris duorum testamentorum prophetatis probando. Ita ut usque ad finem, vera fides in sola cura toti revelationi biblicae dedicata aedificetur.

Sine dubio, cum subiectum illecebrosum veritati divinae appropinquat, insidias religiosas etiam formidabiles et difficiles ad inveniendum esse. Multis fidelibus Protestantibus, facile erat veterem Ecclesiam Catholicam damnare, sed cum iam neminem persequi possit, acceptabile factum est eis, et, quod melius est,

dignum foedere cum ea ineundo. Hi homines in laqueum ignorantiae suae de rebus quas Deus ei reprehendebat inciderunt. Persecutiones hominum tantum memoria tenebant, sed peccata contra Deum ipsum, in personam, commissa subestimabant. Quam ob rem, heredes eorundem vitiorum, ea reproducendo prolongant.

In Apocalypsi capitulo nono, themata "*quintae* ^{et} *sextae tubae*", in stylo comparationis, exempla generis sunt. In unoquoque versu invenimus, renovatum, vocabulum comparativum "*simile*", "*quod valorem*" ^{symbolicum} imaginis praesentatae confirmat. Et inter has numerosas comparationes, versus octavus nuntium praecipue gravem de fallaci "*exteriore*" specie ecclesiarum Protestantium post annum 1843 lapsarum tradit: "*Habebant capillos sicut capillos mulierum, et dentes earum similes dentibus leonum erant.*" Clavis ad interpretandum hunc versum in munere quod Apostolus Paulus "*capillis mulierum*" in 1 Cor. 11:15 tribuit, iacet: "... *sed gloria est mulieri capillos habere, quoniam capilli eius pro velamine dati sunt illi*"; "*velum*" ergo, larva fallax. Deinde Spiritus iterum dicit in 1 Petri 3:3-4: "*Non illa exterioris ornatio capillorum plectendi, aut aurum induendi, aut vestimentorum induendi, sed illa exterioris et occulta cordis ornatio in incorruptibilitate spiritus lenis et quieti, quae est in conspectu Dei magni pretii.*" Ecclesiae quas Spiritus nobis describit "*exteriorem speciem*" ecclesiarum habent, sed intus in mentes membrorum earum, sectatorum earum, Deus tantum cogitationes crudeles et feroces videt, quae "*dentibus leonum*" eorum imaginantur. Et in ultima fidei probatione, haec natura occulta revelabitur per adoptionem decreti mortis quod promulgabitur contra ultimos Adventistas qui observatores requieis Sabbati, "*diei septimi*", "*sancti*" a Deo ab initio creationis terrae et caelorum manebant, secundum Gen. 2:2-3. In hoc capitulo 9 Apocalypsis, Deus multiplicat suas comparationes picturales ad revelanda paradoxa quae notat inter aspectum externum visibilem et aspectum internum realem, invisibilem et larvatum, sectatorum Protestantium. In his imaginibus nobis revelat iudicium personale quod de ecclesiis Protestantibus, quae se partem salutis eius esse affirmant, infert, omnino ignorantes se eas dereliquisse et diabolo tradidisse, ab anno 1843, quem decretum suum secundum Danielelem 8:14 in vim ingressus praefixit. Iudicium Dei permanens est et incipit anno 1843, cum fidem Protestantem damnat propter eius favorem Dominicae Romanae et propter eius contemptum testimonium de nuntiis Adventistarum annorum 1843 et 1844. Iudicium eius deinde, anno 1994, Adventismum officialem petit, quem "*evomit*" ob easdem causas quae eum ad Protestantismum repudiandum perduxerunt, cui Adventismus officialiter anno 1995 se iunxit. Nota bene eius praxim Sabbati valorem sanctificantem amittere, propter demonstrationem defectus amoris erga veritatem propheticam a Spiritu Dei hac aetate revelatam. Itaque nuntius "*quintae tubae*" pro argumento habet descriptionem et recompositionem "*falsorum prophetarum*" Protestantismi, qui non completi sunt usque ad annum 1994, cum Adventistae lapsi eis in maledictione Dei se iungunt.

In lege Decalogi, Deus quattuor mandata quae eum directe pertinent primum posuit, sex ultima de officiis hominum erga homines. Ita legem suam secundum divisionem duorum mandatorum, quam Iesus in Matthaeo 22:36-40

commemoravit, praesentare voluit: " *Magister, quod est mandatum maximum in lege? Respondit ei Iesus: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua. Hoc est primum et maximum mandatum .* " Iesus his verbis docet quam homo huic mandato tribuere debet. Deinde addit: " *Et secundum simile est illi: Diliges proximum tuum sicut te ipsum. In his duobus mandatis pendet tota lex et prophetae .* " Pro falsa fide Christiana, secundum antepone primo horum mandatorum Iesu Christi est sibi claudere ianuam caeli. Nam soli ii qui prioritates a Deo in Iesu Christo indicatas observant intrabunt.

Similiter, "Adventismus Septimi Diei" institutionalis a Iesu Christo ab anno 1873 usque ad annum 1994 agnitus et confirmatus est, cum eum " *evomuit* ", id est, negavit, dimisit, reiecit. Ab anno 1844, doctrina Adventismi in falsis interpretationibus prophetis aedificata est, sed Deo, errores eius parvi momenti eo tempore in historia sua habebant. Pionerii Adventistarum a Deo benedicti et selecti sunt, non propter intellectum veritatis prophetatae, sed propter testimonium gaudii quod nuntius reditus Iesu Christi in tota vita eorum provocavit. Et hoc solum criterium eos a Deo " *sanctificatos* " fecit. Ut signum huius " *sanctificationis* " quae **approbationem eius confirmat** , Deus eos requiem suam sabbaticam veri diei septimi, Saturni, invenire et exercere fecit. Et ecce, "Ecclesia Adventista Septimi Diei" in suo loco erat. Et anno 1873, missio eius characterem universalem assumpsit. Interpretationes propheticae multa errata continebant, sed demum anno 1980 Deus postulavit ut mendacia in doctrina Adventistarum Septimi Diei evanescerent. Tum me vocavit ad hoc munus peragendum. Et fide vera ab ortu animatus, numquam baptizari volueram, quia credere non poteram Deum in Iesu Christo passionem accipere potuisse ut tam malum exitum obtineret. Parvam enim differentiam inter Christianos, qui baptizati vocabantur, et alios homines infideles vel infideles videbam. Inventio evanescentis ritus Sabbati, res quae me interrogabat, clavis erat ad omnes explicationes quaestionum quae, usque ad id tempus, sine responso manebant. Itaque satisfactio quaestionibus meis data vis impulsiva fuit post decisionem meam ut in Ecclesia Adventistarum Septimi Diei baptizarer. Amor veritatis, qui me semper animavit, tum me ad studia accurata prophetiarum Apocalypsis et Danielis suscipienda duxit, quia, curiose, hoc ordine res agebantur. Itaque, Spiritu ductus, nuntios Apocalypsis interpretando, interpretationem eius renovare potui, in dubium vocans ea quae ex tempore pionum, quibus annus 1844 diem finis mundi repraesentaverat, pertinebant. Anno 1980, haec interpretatio hereditaria recognoscenda et corrigenda erat. Hac in ratione divisionis cardinalis decreti Adventistarum Danielis 8:14, intellexi quomodo Deus structuram Apocalypsis suae aedificasset in mutatione ab eo allata et postulata ab illo die 1844. Postulatio interrogationis hereditatis propheticae Adventismi officialis clare apparet in descriptione quam Iesus de hoc Adventismo ab annis 1980 ad 1994 dat. Dicit in Apocalypsi 3:17-18: " *Quia dicis: Dives sum et locupletatus et nullius egeo; et nescis quia tu es miser et miserabilis et pauper et caecus et nudus,*" Tibi suadeo ut emas a me aurum ignitum probatum, ut dives fias; et vestimenta alba, ut induaris, et non appareat confusio nuditatis tuae; et collyrio unge oculos tuos, ut videas . In versu 17, Iesus iudicium suum de Adventismo anno 1991 proponit, anno quo nuntius meus reditum Iesu anno 1994 annuncians me e registro ecclesiae deleri meruit; hoc

clare reflectitur in expressione "**Nulla reiectio mihi est**," quae officialem reiectionem luminis eius prophetici exprimit. In hoc versu, Iesus valorem quem hic Adventismus hereditati suae spirituali tribuit impugnat; quod necessitatem interrogandi eam iustificat. Sed verbum quod occidere in hoc brevissimo verbo continetur, dicit eum "**nudum**" id est, non tectum "**iustitia aeterna**" sua, ergo dignum "**morte secunda**" ab "**angelo tertio**" Apoc. 14:9 nuntiata. Re vera legimus in 2 Cor. 5:2-3: "*Propterea in hoc tabernaculo ingemiscimus, cupientes habitationem caelestem superinduere, si tamen vestiti et non **nudi inveniamur**.*" Minatio quae inimicos eius Catholicos et Protestantes attulit, eum vicissim ab anno 1991, die meae ex inscriptione, tangit, ignorans Protestantes inimicos eius ab anno 1843 factos esse. Et in confirmationem huius divinae maledictionis, foedus Protestantem, publice, anno 1995 iniit. In versu 18, Iesus omnia enumerat quae huic Adventismo officiali deest ut ab eo benedicantur: "**aurum ignis probatum**" vel vera "**fides**" secundum 1 Petri 1:7: "*ut probatio fidei vestrae pretiosior auro quod perit (**quamvis per ignem probatum**) inveniat in laudem et gloriam et honorem in revelatione Iesu Christi*"; Iesus porro specificat, "**ut divites sitis**": vera "**fides**" demonstrata veras "**divitias**" spirituales constituit. Sed ut a Iesu authenticetur et agnoscatur, fides ab homine vindicata ab eo probari debet. Victoria in sola probatione discrimen facit inter vocatos electos et vocatos lapsos. Et de hac re, bene Iesus dixit, in Matthaeo 22:14: "**multi enim vocati sunt, pauci vero electi**"; defectus in probatione maioris partis, nimis superficialis, verba eius iustificat. Iesus etiam dixit: "*et **vestimenta alba**, ut induamini, et ne appareat pudor nuditatis vestrae.*" Hae "**vestimenta alba**" "*digne*" a pionibus Adventistis in Apocalypsi 3:4 geruntur: "*Sed habes paucos viros Sardis qui non inquinaverunt vestimenta sua; **et ambulabunt mecum in vestimentis albis, quia digni sunt**.*" Et hae "**vestimenta alba**" sunt signum symbolicum victoriae fidei: "**Qui vicerit, vestietur vestimentis albis**; non delebo nomen eius de libro vitae, et confitebor nomen eius coram Patre meo et coram angelis eius." Iesus est qui iudicat valorem fidei et nos monet veram fidem solam ius dare ad "**vestimentum album**" suae "**iustitiae aeternae**" quam veris electis suis offert. Dicit ei etiam Iesus: "**et collyrium ut oculos tuos ungas, ut videas**." Adventismus officialis agnoscitur propter missionem suam prophetica, plerumque sustentatam initio visionibus acceptae ab nuntio Domini, Domina Helena G. White. Iam Iesus dicit de hoc Adventismo anni 1991, eum esse "**caecum**" et curam visus sui habere debere. Ita ille Adventismus officialis se invenit in tristi situ quem Iesus describit in Matthaeo 15:14: "*Sinite illos: **caeci sunt duces caecorum**; **caecus si caecum** ducat, **ambo in foveam cadunt**.*" Sed quis ei "**collyrium**" dare potest quod hanc curam praebet? Ipse Iesus et nemo alius. Et nobis id offert in revelatione sua prophetica, Apocalypsi sua. Sed remedium suum ei imponere non potest, sed tantum eum monere potest. Nam solutio problematis Adventismi in sua decisione iacet et Iesus scit rectam decisionem non fieri. Hoc nobis dicit in affirmatione sua in versu 16: "**Quia igitur tepidi estis, et neque frigidi neque calidi, evomam vos ex ore meo**." Prophetica igitur admonitio non destinatur ad tragicum fatum ultimae suae institutionis officialis mutandum, sed simpliciter ad revelandas veris electis suis causas cur eam reiciat et "**evomit**".

Haec clare et accurate explicando, lectoribus nuntiorum meorum occasionem offero ut monita a Deo in omnibus revelationibus prophetis suis data audiant. Et vitia ecclesiae eius ultimae attributa admonitio sunt candidatis qui ingredi in aeternitatem regni caelorum, per iustitiam Iesu Christi, student.

Tempore initii sui, Adventismus officialis nesciebat tempus ante se positum futurum esse laqueum in quem caderet. Sed num mirari debemus? Nonne testimonia historica iterum atque iterum demonstraverunt, ex quo narratur de "**filiis Dei**" tandem corruptis per matrimonia eorum cum "**filiabus hominum**" stirpis Cain, tempus fidem et fidelitatem necare? Cur ultima ecclesia Christiana hoc principium effugere debet? Causam harum apostasiarum ultimarum novimus. Debentur hereditatibus religiosis quibus heredes indigni a parentibus dignis hereditant. Et cum haec hereditas per tempus extenditur, indignitas multiplicatur et amplificatur usque ad intolerabilem apostasiam, a Deo damnatam et punitam.

Ut hoc studium modo demonstravit, soli infideles lapsi et infideles in laqueos existentiae incidunt. Veri electi eos vitant, illuminati prophetia quae eos revelat, quia impossibile est diabolo et daemonibus eos seducere, sicut Iesus docuit in Matthaeo 24:24: "*Surgent enim pseudochristi et pseudoprophetae, et dabunt signa magna et prodigia, ita ut in errorem inducantur, si fieri posset, etiam magistratus electi*."

Laodicea "habita nobis capiendum est? Adventismus septimi diei duo argumenta "**sanctificationis**" verorum electorum usque ad verum reditum Iesu Christi repraesentabit. In originali hereditate benedicta, reformatio sanitatis conservatur et renovatur. Sed omnes interpretationes propheticae a pionibus Adventisticis hereditate acceptae reconsiderandae sunt et substituendae interpretationibus omnino biblicis quas in operibus meis, praesertim sub titulo "Explica mihi Danielelem et Apocalypsin." Verus et finalis nuntius "Adventistarum septimi diei" renovatus solum a "Adventistis" dissidentibus, independentibus, liberis ab ulla organizatione religiosa institutionali, usque ad gloriosum adventum Iesu Christi, vere anni 2030, portabitur.

Ob limitationes magnitudinis fasciculorum, hoc opus ad hanc paginam subsistet et deinceps "Volumen I" inscribetur. Continuatio nuntiorum meorum in "Volume II" praesentabitur, sub eodem titulo et tegmine quo praesentatio praesens.

Index argumentorum tractatorum

**Extensio revelationum divinarum acceptarum ab anno ... VII
Kalendas Septembres MMXX
Nova nuntia a Deo continenter inspirata**

Numeri paginarum

Duo	nuntia ab auctore
3	2020 – Initium infortuniorum
Die	Mercurii IV, XIX mensis Maii, anno MMXXI
5	Spiritualis homo omnia iudicat
9	Scire quomodo audire ut intellegas
20	Vir et Mulier
XXII	Deus et Scientia
25	Compatibilitas Rei Publicae cum Religionibus
XXVI	Laqueus Fatimae
Salus	Virilium XXX
32	Fides, fructus sensus communis
33	Comitia Gallica anni 2022 et maledictio divina
die XXVIII	mensis Novembris ad diem IV mensis Decembris anno MMXXI
40	Cum Satanas Satanam eicit
44	Iesus Christus candidatus ad electionem rectoris cordium universalium
49	Civitates Foederatae Americae
51	Natura et Scientia
54	Falsa Pietas
55	Homosexualitas
57	Deus et Voluptas
57	Francia divisa et fracta
LX	Natalis Domini
63	Ad caelum progredientes
65	Gradus sanctificationis
73	Paulus et requies prophetata
74	" <i>Mille Anni</i> " caelestes Mediolani amissi
76	Labores Herculis
78	QUOD EST NOMEN TUUM?
82	<i>Via, Veritas, et Vita</i>
83	Iustificatio per Fidem Oblita
LXXXVI	AD LACRIMAS CIVES !
91	Revelatio digitalis cum implicationibus inopinatis
93	Lex Magni Iudicis
97	Deus Pater Magister spirituum neonatorum

102	Covid -19 et peccatum
106	Lex talionis
108	Quaedam utilia singularia
110	Maria, esca idololatriis
119	Humilitas est nostra fortitudo et nostra salus
125	Mixtiones Lethales
131	Vita omnes "causae" ad credendum in Deum dat.
136	Salus hominis pretium habet
140	Lectiones Divinae Romanae
150	Septem Mendacia Mortifera
151	Paces et Proditiones Lethales
155	Deus bonum et malum dat
157	Diligere Deum et proximum: amor coniugalis.
165	Viae Divinae et Viae Humanae
174	Societas Monstrorum
176	A "solutione finali" ad "solutionem finalem"
186	SCIENDO AUDIRE
187	Vitia Occidentis
190	Seductio Libertatis
192	Peccatum Redefinitum
198	omnibus modis legitimis persuadeo
201	Democratia Theatrica
206	Deus magnam substitutionem ordinat
213	" Sexta tuba " et " sexta " ex " septem plagis Dei novissimis ": " Armageddon ".
217	Christianitas Iudaica est aut non est
226	Partitio munerum
232	Privilegia Verae Fidei
238	Nazistae! An Novi Romani?
240	IX Maii MCMXLV, IX Maii MCMLV, et IX Maii MMXXII
244	Finis Tempus
251	Parabola de "filio prodigo"...inversa
255	Libertas Aequalitas Fraternitas ... mythus republicanus
258	In manibus Dei Omnipotentis
265	"Caput alapam"
269	Dei existentiam omni pretio nega.
271	Hoc elementum "temporis" quod omnia mutat
276	Quod fuit, id erit
283	Amor, secundum Deum
290	Veritas: norma stricte divina
303	Commentarium meum de nuntiis diei XV mensis Iunii, anno MMXXII
308	Decreta Dei: Vera et Falsa
318	Maledictio Divina Probata
324	Ucraina: imago parabola biblicae
332	A Somnio ad Veritatem
339	Causae Irae

343	Cultus Deo gratus
352	"Rex puer" in potestate
363	Finis Mundi: Examen Fidei
369	Dies quo caelum in capita Gallorum cecidit
374	RELIGIO: OPTIMA ET PESSIMA
380	Indignatio infidelium et infidelium
389	Ineptia Male Conversorum
395	Voluntas: totum problema
399	Nuntii fine Iulii 2022: ab uno ictu olei ad alterum
407	Religio Orthodoxa
410	Lutetia, urbs in perpetuum maledicta
415	Incredulitas et incredulitas non sunt legitimae.
423	Vita et Mors
428	REVELATIO HORAE SEPTIMAE et "Quattuor Ioannis"
436	Ucrainae Notitia renovata ex die XXIV mensis Octobris anni MMXXII.
444	Deus iudicat corda et cogitationes
448	Contemptus Testimoniorum Biblicorum
451	DEUS: STRATEGUS MAXIMUS
459	Quod fuit, id erit
463	Status rerum in Europa
465	Dies a YaHWéH constituti
474	Caelestis Obtutus
479	Iesus Christus Medicus electorum
487	TEMPUS FINIS
497	Aqua Vitae
508	Foedus mercatorum terrae
515	Reditus Iesu Christi
522	Iudicium Natalis Idololatriae
527	Divina Iusta Ira
534	Tres dies et tres noctes...sicut Ionas
539	Quos amo, arguo et castigo.
551	Vera et falsa legitimitas
560	Sola VERITAS
565	Inaequalitas sexuum coniugum in humanitate
572	Novus "Attila"
578	Iudaei et adventus Messiae
583	Confusio Romana
592	In via ad gubernationem globalem
601	Electus et Lex Divina
606	Facta Historica Summe Prophetica
609	Inversio humana valorum divinatorum
615	Competitio et complementaritas
623	A luce parva ad magnam
628	Posteritas Abrahae
	Roma Perpetua DCXXXII
645	Evolutio Mali: Ab Civitatibus Foederatis Americae ad Ucrainam

650	Siccitas climatica pro cordibus siccis
656	Novus Colonialismus
662	Apparentiae Dei
669	Francia maledicta et Francia benedicta
674	Deus nobis suam experientiam revelat
680	Dictatura Humanismi
685	Mors Lenta
695	Aequinoctia et Solstitia
703	Democratia et Technocratia
709	Fides, Intelligentia et Sapientia
717	Vita sine instructionibus
721	Status rerum globalis fine Martii 2023
729	Verus Dominus Temporis
740	Expergefactio odii
752	Mercatus Illusionum
764	Iniquitas et Peccatum
769	Vincula Sanguinis
775	Peccatum peractum anno 313
786	Hic Occidens impurum revelavit
795	Verum an falsum; veritas an mendacium
814	Tempus <i>septem plagarum ultimarum</i>
823	Verus Amor
838	Lectiones Biblicae Occultae Tacitae
842	et res gestae hodiernae
849	Filii Dei
861	Veritas te liberabit
866	Lectio Sacrae Bibliae
875	Noctes Aestivae Incendiariae
878	Vera et Falsa Sanctificatio
883	Hebdomada Iahveh
895	Traditio et Veritas
904	Furor communis
912	Bonum et Malum
Tempus Telluris 924 : Mors Programmata	
938	Profunditas et Superficialitas
947	Sanctuarium: programma integrum
961	Veritates Difficiles Auditui Sed Iucundae Auditui
973	Lex Mosaica
984	Laquei Existentiae
MILLE	THEMATUM TRACTATORUM

Consilium lectoribus

Hoc opus mutationibus permanentibus (correctionibus, additionibus, vel deletionibus) obnoxium est. Quapropter, ut discernas num mutationes significantes in unaquaque renovatione proposita factae sint, numerum

paginae indicis argumentorum supra memoratorum cum numero paginae prioris versionis quam habes verifica et compara.

Ego, Samuel, inspiratus servus Iesu Christi, gratias ago et in hoc opere evoluto socios meos, fratres et sorores in Christo, qui, pretioso auxilio suo et singularibus ingeniis, correctiones errorum orthographicorum, typographicorum, et in rebus historicis promovent, quae efficiunt ut haec doctrina divina Deo veritatis, qui eam inspirat, digna sit. Ita lapidem suum ad constructionem huius aedificii spiritualis contulerunt. Sint omnes in aeternum benedicti!

Versio: XXIII-IX-MMXXIII / ^{VII}-VII-DLXCIV.